

Cô Vợ Nhỏ Xinh Của Thượng Tá

Contents

Cô Vợ Nhỏ Xinh Của Thượng Tá	4
1. Chương 1: Huyết Đại Giới	4
2. Chương 2: Nếu Nhân Sinh Chỉ Như Lúc Ban Đầu Gặp	6
3. Chương 3: Cửa Người Hạnh Phúc Ta Vội Tới	9
4. Chương 4: Cuộc Đời Này Không Hề Buông Tay	11
5. Chương 5: Đừng Sợ, Có Ta Ở Đây	14
6. Chương 6: Hạnh Nhược Thủy, Không Cho Người Tử	17
7. Chương 7: Tộc Độ! Cứng Rắn Thượng!	19
8. Chương 8: Người Là Mẹ Ta Mẹ [Thượng]	22
9. Chương 9: Người Là Mẹ Ta Mẹ [Hạ]	25
10. Chương 10: Thượng Tá Đùa Giỡn Lưu Manh	27
11. Chương 11: Lão Bà, Ta Không Phải Cậu	30
12. Chương 12: Nhược Thủy Gả Cho Ta Đi	33
13. Chương 13: Ưng Ca Ca Là Của Ta!	35
14. Chương 14: Cùng Cô Nài Nài Thương Nam Nhân, Chán Sống !	38
15. Chương 15: Cấp Đứa Nhỏ Tìm Cái Mẹ	40
16. Chương 16: Phong Ba Đột Nhiên Khởi Đêm Trước	42
17. Chương 17: Kia Một Nhà Ba Người	45
18. Chương 18: Phát Diên Ưng Thượng Tá	47
19. Chương 19: Các Người Rất Không Biết Xấu Hổ !	50
20. Chương 20: Nhược Thủy Không Thấy !	53
21. Chương 21: Bảo Bối, Có Ta Ở Đây	55
22. Chương 22: Chúng Ta Nhiều Xứng!	57
23. Chương 23: Cho Người Một Cái Gia	60
24. Chương 24: Ưng Thượng Tá Bão Nổi	63
25. Chương 25: Lần Đầu Tiên Chính Diện Giao Phong	65
26. Chương 26: Tẩu Tử, Tẩu Tử, Ta Muốn Ăn Cơm!	67
27. Chương 27: Vợ, Người Vất Vả !	70
28. Chương 28: Quảng Vợ Sự Đại	73
29. Chương 29: Mẹ Mẹ, Ta Tới Rồi!	75
30. Chương 30: Lau Súng Hỏa Thời Điểm	77
31. Chương 31: Nhất Ngử Kích Khởi Ngàn Tầng Lãng	80
32. Chương 32: Đào Móc Nhược Thủy Đi Qua	82
33. Chương 33: Không Nang, Cũng Sẽ Không Là Các Người	85
34. Chương 34: Nửa Đêm Tou Tập Đùa Giỡn Lưu Manh	87
35. Chương 35: Bình Một Tiếng Kinh Lôi	90
36. Chương 36: Chuẩn Bà Bà Giá Lâm	93
37. Chương 37: Người Rời Đi Trường Không Đi	96
38. Chương 38: Đừng Khi Dễ Ta Vợ	99
39. Chương 39: Con Đường Phía Trước Trở Ngại Thật Mạnh	101
40. Chương 40: Đáng Thương Tai Họa Bất Ngờ	104
41. Chương 41: Bị Nắm Tiến Cảnh Cục	106

42. Chương 42: Cảnh Cục Đại Khai Sát Giới	109
43. Chương 43: Đưa Ta Vợ Trong Sạch	111
44. Chương 44: Ai Nói Ra Chân Tướng	114
45. Chương 45: Một Khác Bản Chân Tướng	116
46. Chương 46: Lão Đại, Thật Sự Là Phu Nhân	119
47. Chương 47: Thượng Tá Ăn Bậy Phi Dấm Chua	121
48. Chương 48: Tân Niên Ngày Đó, Chúng Ta Kết Hôn	124
49. Chương 49: Hạnh Lão Sư Giống Mẹ	127
50. Chương 50: Nhược Thủy, Ta Nghĩ Người	129
51. Chương 51: Rap Chiêu Phim Chi Nhạc	132
52. Chương 52: Yêu Nghiệt Hiên Viên Kì	135
53. Chương 53: Nam Nhân Tranh Đoạt Chiến	137
54. Chương 54: Đêm Nhân Cướp Đi	140
55. Chương 55: Ứng Thượng Tá Sói Khẩu Đoạt Thê	143
56. Chương 56: Người Nguyên Làm Mẹ Nó Sao	145
57. Chương 57: Ứng Thượng Tá Bị Đánh	147
58. Chương 58: Ứng Thượng Tá Bị Nhốt	150
59. Chương 59: Ly Hôn Hiệp Nghị Thư	152
60. Chương 60: Cấp Vợ Lễ Vật	155
61. Chương 61: Chúng Ta Động Phòng Đi	157
62. Chương 62: Tạm Thời Cách Chức Xem Xét	160
63. Chương 63: Muốn Nàng Từ!	162
64. Chương 64: Khinh Người Quá Đáng	175
65. Chương 65: Đính Hôn Yến	186
66. Chương 66: Xông Ra Vòng Vây	197
67. Chương 67: Nhược Thủy Phản Kích	209
68. Chương 68: Cổ Chân Chân Kết Cục	219
69. Chương 69: Rượu Sau Loạn Tính	230
70. Chương 70: Hoài Yun	251
71. Chương 71: Lâm Vào Nguy Hiểm	262
72. Chương 72: Ác Mộng. Chân Tướng	273
73. Chương 73: Trở Về	284
74. Chương 74: Kinh Hôn	295
75. Chương 75: Chúng Ta Về Nhà	306
76. Chương 76: Hấn Còn Sống!	317
77. Chương 77: Sói Oa Lý Tìm Phu	329
78. Chương 78: Dị Quốc Cứu Người [Tinh]	340
79. Chương 79: Động Phòng Hoa Chúc	352
80. Chương 80: Lửa Nóng Chân Nhân Tú	374
81. Chương 81: Thượng Tá Trở Về, Dã Chiến	385
82. Chương 82: Tou Tình Đại Giới [Ấm Ấp Chợt Cười]	397
83. Chương 83: Chinh Phục Nam Nhân Nữ Nhân	409
84. Chương 84: Thượng Tá Lãng Mạn [Cảm Động Thời Khắc]	421
85. Chương 85: Thịnh Thế Cầu Hôn	433
86. Chương 86: Hồ Ly Tinh Kết Cục	444
87. Chương 87: Ai Vì Ai Mê	456
88. Chương 88: Triền Miên. Cổ Nhân Về	467
89. Chương 89: Tiêu Hôn	478
90. Chương 90: Ra Quỹ	488
91. Chương 91: Hoa Đào Kiếp	499
92. Chương 92: Người Có Loại! [Khóc Thượng Tá]	510
93. Chương 93: Quán Quýt Si Mê. Bắt Cóc	521
94. Chương 94: Người Muốn Cứng Rắn Thượng Cung Sao?	532
95. Chương 95: Trí Mạng Hấp Dẫn	544

96. Chương 96: Mệnh Huyền Một Đường [Tinh]	555
97. Chương 97: Ân Ái Cho Người Xem	568
98. Chương 98: Nề Hà Duyên Thiển [Tinh Thâm]	580
99. Chương 99: Kiếp [Dã Lang Hiện Thân]	591
100. Chương 100: Thăng Cấp Làm Cha Mẹ Hạnh Phúc	602
101. Chương 101: Yêu Người	614
102. Chương 102: Song Kiếm Hợp Bích	625
103. Chương 103: Ám Tiễn Nan Phòng	636
104. Chương 104: Nếu Đây Cũng Không Tính Yêu	647
105. Chương 105: Nhược Thủy, Ta Muốn Người	657
106. Chương 106: Định Không Phụ Người [Thượng Tá Trở Về Nhà]	669
107. Chương 107: Kết Hôn	680
108. Chương 108: Bà Bà Xuất Mã	691
109. Chương 109: Thượng Tá Vừa Ra, Ai Cùng Tranh Phong	701
110. Chương 110: Nửa Đêm Không Người	712
111. Chương 111: Đối Phó Cổ Gia	723
112. Chương 112: Khỏi Hoàn Mà Về	733
113. Chương 113: Hoan Vui Mừng Hỉ Nháo Động Phòng	744
114. Chương 114: Sinh Tử Thời Khắc [Cao Trào, Tinh]	754
115. Chương 115: Cơn Lốc Nghĩ Cách Cứu Viện [Cao Trào, Tinh]	765
116. Chương 116: Cổ Tranh Kết Cục	776
117. Chương 117: Người Là Của Ta Kiếp	786
118. Chương 118: Không Được Mơ Ước Lão Bà Của Ta	797
119. Chương 119: Vợ, Nơi Đây Hảo Cẩn	807
120. Chương 120: Chúng Ta Ly Hôn Đi	818
121. Chương 121: Cổ Chân Chân Muốn Đi Ra	828
122. Chương 122: Người Gặp Rắc Rối Ta Thu Thập Cục Diện Rối Rắm [Cảm Động]	839
123. Chương 123: Thượng Tá Vs Dã Lang [Hai Nam Tranh Chấp]	849
124. Chương 124: Sớm Yun Bổng Báo Tin Vui	859
125. Chương 125: Gia Có Bảo Bối	870
126. Chương 126: Thật Sự Làm Ba Ba	880
127. Chương 127: Bọc Nhỏ Tử Cướp Đoạt Chiến [Ấm Áp Vô Hạn]	891
128. Chương 128: Bọc Nhỏ Tử Có Nguy Hiểm	902
129. Chương 129: Mẹ Lại Yêu Ta Một Lần	913
130. Chương 130: Tưởng Yêu Không Thể Yêu Đau Nhất	923
131. Chương 131: Tai Họa Bất Ngờ	934
132. Chương 132: Bọc Nhỏ Tử Nhập Bầy Sói [Cảm Động]	944
133. Chương 133: Thượng Tá, Người Còn Có Thể Càng Lưu Mạnh Không?	954
134. Chương 134: Đại Nam Nhân Cùng Tiểu Nam Nhân Chiến Tranh	964
135. Chương 135: Bảo Bối, Mẹ Người Ghen Tức Giận	974
136. Chương 136: Ưng Trường Không, Người Muốn Sống Trở Về	982
137. Chương 137: Người Không Ở Bên Người, Ta Làm Sao Bây Giờ	990
138. Chương 138: Hạnh Nhược Thủy, Là Người Giết Hắn	1000
139. Chương 139: Bọc Nhỏ Tử Muốn Sinh Ra	1010
140. Chương 140: Đại Nam Nhân Cùng Tiểu Nam Nhân	1020
141. Chương 141: Đại Nam Nhân Cùng Tiểu Nam Nhân Cướp Đoạt Chiến	1029
142. Chương 142: Ai Từ Một Nơi Bí Mật Gần Đó Cười Lạnh	1039
143. Chương 143: Hạnh Phúc Lý, Mầm Tai Họa Chôn Sâu	1049
144. Chương 144: Bảo Táp Đêm Trước, Nguy Hiểm!	1059
145. Chương 145: Người Nếu Không Ở, Ta Tuyệt Không Sống Một Mình [Kết Cục Thượng]	1070
146. Chương 146	1091
147. Chương 147: Người Nếu Không Ở, Ta Tuyệt Không Sống Một Mình [Kết Cục Hạ]	1108
148. Chương 148	1121
149. Chương 149	1139

Cô Vợ Nhỏ Xinh Của Thương Tá

Giới thiệu

Hắc Diện Diêm La? Lãnh khốc nhất huấn luyện viên? Như vậy ai tới nói cho nàng, trước mắt này na

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nho-xinh-cua-thuong-ta>

1. Chương 1: Huyết Đại Giới

Trời đã tối rồi, thương gia đại trạch im ắng. Âm u một mảnh, chỉ có đại sảnh đèn treo tản ra đạm quất sắc quang.

Hạnh Nhược Thủy ngồi ở trên sô pha, trước mặt bãi tiểu bàn ăn, một ngụm một ngụm ăn một người bữa tối. Trong TV truyền phát tin cổ trang kịch, vừa mới phóng tới nữ chủ một người chạy trốn tới trong ngôi miếu đồ nát, trong bóng đêm sợ tới mức oa oa rơi lệ cũng không dám phát ra một chút thanh âm.

Nhân tiềm lực quả nhiên là vô hạn, nàng đã muốn sẽ không lại sợ tới mức một người tránh ở chỗ lạnh run, yên lặng rơi lệ. Nàng trước kia thậm chí không dám một người đứng ở trong nhà qua đêm, hiện tại nàng một người thủ này trống rỗng sâu thẳm đại trạch lý cũng không hại nữa sợ.

Thực không biết vị, thậm chí cảm thấy có chút buồn nôn, nhưng vẫn là một ngụm tiếp một ngụm hưởng miệng đưa. Mẹ nói qua, mặc kệ phát sinh sự tình gì, nhất định phải yêu quý thân thể của chính mình. Nếu chính mình cũng không yêu quý chính mình, còn có thể hy vọng xa vời ai tới đau tích người?

Đột nhiên, một trận cúi đầu phanh lại thanh từ à thấp, dần dần quy về yên tĩnh.

Hạnh Nhược Thủy cả người run lên, thìa lý trứng gà canh rơi xuống ở trên bàn cơm. Cúi đầu yên lặng nhìn kia vàng nhạt sắc một chút, cái mũi có chút toan. Nàng dùng sức nắm chặt tay trái, nhắm mắt lại thật sâu hô hấp. Lại trợn mắt, dường như không có việc gì tiếp theo ăn cái gì.

Đại môn từ bên ngoài bị mở ra, chưa nhìn đến nhân, trước hết nghe đến nữ tử kiều lạc lạc tiếng cười, cùng với giày cao gót đặc hữu đập đá. Sau đó, một cái thân màu đen tây trang cao lớn nam nhân xuất hiện ở cửa, hắt trên người lộ vẻ một gã mặc màu đen bó sát người váy ngắn nữ tử. Nữ tử như xà thân thể, giống như không có xương bình thường dán nam nhân, cười duyên liên tục.

Hạnh Nhược Thủy yết hầu căng thẳng, càng thêm cúi đầu, quấy trong bát trứng gà canh. Nàng làm bộ như không phát hiện, nghĩ bọn họ trở về phòng khứ tự tốt lắm. Nhưng bọn hắt, tựa hồ không nghĩ buông tha nàng.

Máy móc hưởng miệng đưa nhất chúc trứng gà canh, tiếp theo giây, một đoàn bóng ma đem nàng bao phủ đứng lên. Hô hấp trong lúc đó, là đặc hơn nước hoa vị. Nàng chỉ cảm thấy vị lý một trận bốc lên, vội vàng trào quá một bên khăn tay, gắt gao ôm miệng mũi.

Đãi vị lý kia cổ ghê tởm đi qua, liền nghe được nam nữ dây dưa ái muội thở dốc. Nhược Thủy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn đối diện trên sô pha, một nam một nữ gắt gao ôm ở cùng nhau, kích tình ứng hôn. Nam nhân thủ theo nữ nhân vấy hạ sờ soạng đi vào, mà nữ nhân thủ vội vàng cởi ra nam nhân dây lưng.....

“Nôn.....” Hạnh Nhược Thủy một phen ôm khai bàn ăn, nắm chặt miệng mũi hướng trong phòng vệ sinh hướng. Ghé vào bồn cầu thượng một trận mưa rền gió dữ bàn nôn mửa sau, Nhược Thủy cả người vô lực giúp đỡ bồn rửa tay thở dốc. Hai mắt nhắm nghiền, khóe mắt chảy xuống một giọt trong suốt chất lỏng.

Một lần nữa trở lại phòng khách, nam nhân đã muốn không ở, chỉ có nữ nhân Miến cường ý ở trên sô pha, tao thủ làm tư. Nàng biết này nữ nhân kêu Liên Y, là Thương Duy Ngã mang về đến số lần nhiều nhất nữ nhân. Có cao gầy dáng người, gợi cảm diễm lệ, có làm cho nam nhân huyết mạch phun trương mị lực.

Hạnh Nhược Thủy dùng khăn tay lau đi trên bàn cơm vết bẩn, thu thập bát đĩa tính trở lại phòng.

“Ta đói bụng, cho ta làm một chén trứng gà canh.” Nữ nhân vênh vác tự đắc hạ lệnh, giống nữ vương bình thường tà nghệ nàng.

Nhược Thủy dừng một chút, không để ý đến. Đại trạch lý hạ nhân toàn bộ bị Thương Duy Ngã thả nghỉ dài hạn, toàn bộ sự tình nàng đều chính mình ra tay, nhưng không có nghĩa là nàng hội khúm núm đi chiếu cố hân mang về đến nữ nhân.

“Ta muốn ăn trứng gà canh, người không có nghe đến sao?” Liên Y xem nàng không thèm quan tâm đến lý lẽ, đằng dưới đáy lòng dâng lên một cỗ lửa giận.”Muốn đáng người không đáng người, muốn khuôn mặt không mặt mũi dẫn, hầu hạ nam nhân cũng không được, còn lại điếc lại ách, ta muốn là người, còn không bằng đã chết tính đâu! Người cư nhiên còn có mặt mũi ở lại thương gia, người không biết xấu hổ, là mọi người thay người thẹn thùng!”

Nhược Thủy nhìn nàng một cái, nhìn nàng mắt đi bình thường cao ngạo chiều chuộng, giống người điên giống nhau đối với nàng gằm nhẹ. Há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, lại quay lại đi nhanh hơn rảnh tay thượng động tác. Nàng có thể nói cái gì? Nói lại có cái gì ý nghĩa? Mỗi nhiều lời một chữ, bất quá là làm cho đáy lòng độn đau trở nên càng tiên lạt đứng lên mà thôi.

Nhưng mà, của nàng thái độ xem ở Liên Y trong mắt, lại thành khiêu khích cùng miệt thị. Nghĩ đến nàng phách thương phu nhân vị trí không để phách Thương Duy Ngã không để, nàng liền hận. Này hận đốt thành hoà thuận vui vẻ lửa giận, thúc đẩy nàng nhất giao đá hướng bàn ăn.

Nhược Thủy bị hoảng sợ, cầm lấy một cái bát kinh hoảng ngẩng đầu, lại bị nhân bắt được cổ tay. Chưa thấy rõ tình thế, ba một tiếng, trên mặt đã trúng hỏa lạt lạt một cái tát. Ấn nhãn kia căn tuyến, bằng một tiếng chặt đứt, Nhược Thủy giơ lên trong tay bát, hung hăng nện ở Liên Y thái dương.

“A –” Liên Y kêu thảm thiết một tiếng, thủ hướng thái dương một phen, dính dính chất lỏng dính vào trên tay.”A, huyết a.....”

Hạnh Nhược Thủy nhìn huyết theo nàng thái dương chảy xuống, cũng dọa choáng váng. Theo bản năng sau này lui hai bước, tim đập mau muốn đánh vỡ thân thể lao tới.”Ta..... Là người.....”

“Ầm ỹ cái gì!” Nam nhân không hồn giận thanh âm vang lên, lửa trên thân xuất hiện ở lầu hai thang lầu lầu.

Liên Y oa một tiếng khóc.”Duy Ngã, nàng đánh ta, nàng dùng bát đập ta! Người xem, chảy thiệt nhiều huyết, ta muốn là mặt mày hốc hác , làm sao bây giờ.....”

“Câm miệng!” Thương Duy Ngã một tiếng uống, chậm rãi đi xuống thang lầu.

Trải qua Nhược Thủy bên người khi, nếu có chút đăm chiêu liếc mắt một cái nàng thùng khởi mặt, rõ ràng nằm dấu tay. Đối với vừa rồi đã xảy ra cái gì, cảm thấy hiểu rõ.

Nhược Thủy tâm sinh sợ hãi, giảo mười ngón sau này lui, một đôi trong suốt vô cầu con mắt sáng cảnh giác trừng mắt hân. Sau đó bay nhanh xoay người hướng trên lầu chạy tới, vẫn chạy vào phòng lý quan thượng cửa phòng, nàng mới hư nhuyễn dán môn thở dốc, hai chân cơ hồ chống đỡ không được thân thể của chính mình.

Đã lâu, nàng mới chậm rãi hoạt động hai chân, chậm rãi đem chính mình phao tiến mềm mại đệm chăn lý. Nằm ngửa ở trên giường, yên lặng nhìn trần nhà thượng thủy tinh đèn treo. Trong lòng như là có mấy trăm con mèo ở gãi , đau đớn mà không đáng, rất khó chịu.

Nước mắt, không biết khi nào thì, chậm rãi hoạt hạ khóe mắt. Nàng bắt lực nhắm mắt lại, hai tay gắt gao thu chính mình vật áo.

Nàng đã muốn hai bàn tay trắng, cận có được , duy thừa điểm ấy tôn nghiêm.

.....

Trong phòng khách.

Liên Y ôm thái dương, hung hăng trừng mắt Hạnh Nhược Thủy chạy về phòng. Thu hồi tầm mắt, có chút nhất gan nhìn đứng ở trước mặt như thần bình thường nam nhân. Về mặt của hắn không phải nàng sở liệu tưởng đau tích, mà là đáng sợ hung ác nham hiểm. Miệng nhất biến, nước mắt một giọt một giọt đi xuống điếu.”Duy Ngã.....”

Nàng đáng thương hề hề kêu một tiếng. Huyết theo nàng ôm thái dương khe hở gian chảy ra, thoát nhìn có chút chật vật. Trong lòng ủy khuất phần nộ, cũng không dám giống vừa rồi như vậy cãi lộn. Không biết vì sao, nàng miễn cưỡng ý thức được nam nhân cũng không cho phép nàng như vậy làm càn. Chỉ có thể dùng đáng thương khẩn cầu ánh mắt, nhìn nam nhân.

Tiếp theo giây, vang dội bàn tay thanh cất qua yên tĩnh.

Liên Y bị đánh cho lảo đảo vài bước, thiếu chút nữa té ngã trên đất. Bất chấp choáng váng huyền đầu, nàng che mặt, không dám tin nhìn đã muốn xoay người hướng thang lầu đi đến nam nhân.”Duy Ngã.....”

“Ta như thế nào tra tấn nàng đều có thể, người, còn không có tư cách này.” Lạnh như băng như kim chúc thanh âm truyền đến, cùng với nam nhân bước trên thang lầu tiếng bước chân.

Nam nhân kia một cái tát, dùng chùng kính, của nàng mặt nháy mắt liền sưng lên đứng lên.

Đãi nam nhân biến mất ở cửa phòng khách, Liên Y mười ngón móng tay hung hăng khảm ở lòng bàn tay. Nàng quay đầu, gắt gao trừng mắt một khác phiến nhắm chặt cửa phòng, một ngụm bạch nha cơ hồ cắn. Huyết theo của nàng hai má cùng mặt mày chảy xuống, ở huyết gọt giữa bên trong con mắt tràn ngập cừu hận, giống nhau phim kinh dị trung cảnh tượng.

Hạnh Nhược Thủy, ta sẽ không bỏ qua của người!

.....

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Này vẫn là [thượng tá tiểu thê kiều Nhược Thủy] di hồ, cho nên phía trước một chút nội dung là giống nhau .

Nhưng theo chương 2: bắt đầu, nội dung còn có sở bất đồng, mặt sau chuyện xưa tình tiết cũng là không đồng dạng như vậy.

Tin tưởng nếu yêu, sửa sau vẫn vẫn hiệu quả hội rất tốt, nếu yêu hội cố gắng viết tinh ranh hơn màu qua lại báo duy trì của ta thân ái

2. Chương 2: Nếu Nhân Sinh Chỉ Như Lúc Ban Đầu Gặp

Hạnh Nhược Thủy nằm ở trên giường, trần trọc.

Ngay cả một nghìn lần nhất vạn lần nói cho chính mình, cái gì đều không cần tưởng, tốt hảo ngủ ăn cơm, như vậy mới có thể kiện khỏe mạnh khang . Khả buồn ngủ lại như là cùng nàng từ trường tượng xích bình thường, cách xa nàng xa không chịu tới gần.

Theo bản năng , lấy ra trong cổ vòng cổ, ầm áp độ ầm ở lòng bàn tay lý. Liên tử là ngân , điều trụ là từ viên đạn xác điều khắc mà thành Quan Âm.

Hoảng hốt gian lại ức khởi, hấn đem vòng cổ bỏ vào nàng lòng bàn tay khi trong lời nói:

“Nếu hấn đối với ngươi không tốt, nhớ rõ tới tìm ta.”

Nói lời này thời điểm, kia trương ngăm đen mặt vẫn như cũ không có biểu tình. Nhưng là cặp kia ưng giống nhau con ngươi, nhu tình như nước.

.....

Liên Y kéo Thương Duy cánh tay của ta ra khỏi phòng, liếc liếc mắt một cái đối diện cửa phòng, còn tại nhắm chặt. Đi đến đại sảnh, mơ hồ nghe được tại phòng bếp có tiếng vang. Nàng dừng một chút, nam nhân quay đầu liếc nàng liếc mắt một cái. Nàng lập tức giơ lên xinh đẹp tươi cười, dán tại nam nhân cánh tay thượng.

Màu đen Tân Lợi chậm rãi khai ra gara, chạy quá thật dài lục âm đại đạo đi vào cửa.

“Chờ một chút!” Liên Y đột nhiên kêu một tiếng.

Thương Duy Ngã lạnh lùng liếc nàng liếc mắt một cái, rõ ràng không hờn giận, lại vẫn là sát xe.

Liên Y việc đôi khởi tươi cười, tát kiêu.”Duy Ngã, người ta quên sổ trường cơ. Ngươi tại đây chờ ta một chút, ta cái này trở về lấy!”

Cũng không dám chờ hấn ra tiếng, đẩy ra cửa xe bay nhanh chạy đi xuống. Nàng có thương gia đại trạch cái chìa khóa, lại vào không được bên ngoài nghiêm trận gác đại môn, ngay cả nàng là Thương Duy của ta nữ nhân cũng giống nhau. Cho nên cái chuỗi này cái chìa khóa chỉ có ở Thương Duy Ngã mang nàng trở về thời điểm, mới có khả năng phát huy tác dụng.

Sợ Thương Duy Ngã không kiên nhẫn trực tiếp lái xe đi rồi, Liên Y bắt chắp trên chân còn mặc giày cao gót, bằng nhanh nhất tốc độ hướng lý chạy. Trên đường vài lần oai đến chân, đã muốn bắt đầu ầm ầm làm đau.

.....

Hạnh Nhược Thủy đem cháo phóng tới oa thượng hầm, xoay người tính đem ngày hôm qua bị thay thế quần áo bắt đến tẩy. Nàng biết bọn họ vừa mới đã muốn rời đi, tuy rằng trong lòng chưa xót, thần kinh lại thả lỏng rất nhiều.

Vừa mới bước lên thang lầu, lại đột nhiên nghe được cái chìa khóa mở cửa thanh âm. Còn không có tới kịp nghĩ nhiều, cái kia kêu Liên Y nữ nhân đã muốn đẩy cửa tiến vào. Nhược Thủy trong lòng cả kinh, quay đầu nhanh hơn bộ pháp hướng lên trên đi.

“Đứng lại!”

Nhược Thủy làm bộ như không có nghe đến, thăm nghĩ chạy nhanh chạy về phòng đem cửa xem ra.

“Tiện nữ nhân, ta gọi là người đứng lại, có nghe hay không!” Liên Y tối hôm qua bị ủy khuất, giờ phút này Nhược Thủy hồ hững ở nàng xem đến chính là điều vô dương oai, trong lòng nàng lửa giận hơi hồi thiêu cháy.

Nhược Thủy kham kham đi đến thang lầu khẩu, mặt sau vang lên dồn dập đá đập đá đập thanh, biết là nàng đuổi theo. Thở dốc một tiếng, bay nhanh hướng cửa phòng khẩu chạy.

Nhưng là nàng gần nhất thân thể thực hư, chạy trốn chậm, mà phía sau nữ nhân lại mao chùng kính. Cho nên cuối cùng cách thang lầu khẩu hai bước vị trí bị nhân đẩy, người nọ liền ngăn ở chính mình trước mặt.

“Chạy a, ngươi tiếp tục chạy a, ta xem ngươi như thế nào chạy!” Liên Y hai tay chống nạnh, âm thanh cười lạnh. Kia thùng khối mặt cùng thái dương vết sẹo xứng thượng cười lạnh, làm cho nàng xem đứng lên có chút dọa người.

“Ngươi muốn làm gì?” Hạnh Nhược Thủy lui ra phía sau từng bước, hai tay nắm tay, tim đập như sấm, khủng hoảng giống phế khí đại trạch lý cổ đại bàn dài đầy chính trái tim.

Liên Y gắt gao trừng mắt này trương sở sở đáng thương mặt, hung ác nham hiểm ý niệm trong đầu hiện lên, sau đó chiếm cứ toàn bộ thần kinh.”Ta nghĩ thế nào? Ta không nghĩ thế nào a? Ta bắt quá tướng.....”

Bá , Hạnh Nhược Thủy toàn thân lạnh như băng, hơi hơi thối lui. Du đến bên người nàng khe hở, nàng nhanh chân bỏ chạy.

Liên Y chuẩn bị không kịp sững sốt một chút, sau đó mạnh một phen kéo lấy nàng, sau này đá. Hoàn toàn, chính là thang lầu khẩu vị trí.

“A –” Hạnh Nhược Thủy trừng lớn hai tròng mắt, kinh hoảng kêu to. Bối rối trung muốn bắt lấy lan can, nhưng trào không . Nàng chỉ tới kịp ôm lấy chính mình đầu, ở quay cuồng va chạm trung, choáng váng huyễn đau đớn.

Rốt cục, nàng nặng nề mà ngã nhào ở đại sảnh thang lầu khẩu. Chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, toàn thân xương cốt đều ở đau đớn. Cái trán, có ẩm ướt dính dính chất lỏng ở đi xuống lưu.

Cứu mạng! Nàng ở trong lòng hô to, lại ngay cả mở mắt ra cũng không có thể. Đau, vô biên vô hạn đau đớn! Mà khí lực, tựa hồ ở theo đau đớn ở biến mất.

Bối rối cùng sợ hãi, lập tức xâm nhập trái tim của nàng cùng đầu óc. Hai mắt, mạnh mở.

Nhìn cái kia nữ nhân bay nhanh chạy quá thân thể của nàng biên, đại môn chạm vào một tiếng quan thượng, nhất thất yên tĩnh.

Hạnh Nhược Thủy hỗn loạn đầu óc, dần dần rõ ràng đứng lên. Vô biên vô hạn , tuyệt vọng. Nhưng là, nàng không thể ngồi chờ chết.

Vì thế, nàng động dậy thân thể, cố hết sức , một chút một chút hướng điện thoại cơ phương hướng na. Ngay cả nàng càng không ngừng nói cho chính mình không thể buông tha cho, muốn kiên trì trụ, lại vẫn là cảm giác được khí lực biến mất càng lúc càng nhanh. Tựa hồ qua một thế kỷ lâu như vậy, nàng lại chỉ hoạt động từng bước khoảng cách. Điện thoại cơ, hảo xa xôi.

Liều mạng cuối cùng một hơi, rốt cục, bãi phóng điện nói bàn trà gần ngay trước mắt.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nhếch lên khóe miệng, đó là hy vọng tươi cười. Run run bắt tay vào làm, lại tìm đã lâu thời gian, ở cửa nàng khí lực sẽ dùng hết thời điểm, điện thoại rốt cục bị nàng xả dừng ở .

“Cứu..... Mệnh.....” Nàng không biết đối phương hay không có nghe được, nhưng là nàng đã muốn không thể lại phát ra âm thanh. Chỉ có thể giống cách thủy ngư, miệng hé ra hợp lại, lại vô thanh vô tức.

Điện thoại rất nhanh bị quải điện, đô đô đô thanh âm ở yên tĩnh trong đại sảnh quanh quẩn, quỷ dị thả lộ ra tuyệt vọng hơi thở.

Hạnh Nhược Thủy lấy hết cuối cùng một chút khí lực, nàng cảm giác được trong cơ thể huyết sẽ chảy khô. Nhất cúi đầu, nhìn đến đỏ tươi huyết theo chính mình hoạt động quỹ tích, đỏ thành một cái màu đỏ lộ, nhìn thấy ghê người.

Chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt càng không ngừng chảy xuống. Tuyệt vọng , chờ đợi tử thần tiến đến.

Chuyện cũ, như điện ảnh, một màn mạc trình diễn. Nếu như nhân sinh có thể trọng đến, thật là tốt biết bao. Nàng sớm nên biết, này sói giống nhau nam nhân, nàng nếu không khởi .

.....

Thương Duy Ngã xem hoàn hai phân báo cáo, kia nữ nhân còn không có xuất hiện, hần không kiên nhẫn mặt nhăn nhú, phát động xe chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, Liên Y nhào vào cửa kính xe thượng, rồi ren mở cửa xe ngồi vào đến, thở hỗn hển.

Không chờ nàng tọa ổn, xe liền tên bình thường chạy như bay mà đi.

Liên Y kêu sợ hãi một tiếng, gắt gao dán tại chỗ tựa lưng thượng. Nhìn Thương Duy Ngã liếc mắt một cái, lập tức chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, mười ngón không được giảo động. Trong đầu, một mảnh hỗn loạn.

“Chi –”, xe đột nhiên ngừng lại. Thương Duy Ngã một phen nắm cửa nàng cầm, đem cửa nàng mặt chuyển lại đây.”Người ở sợ hãi? Người làm cái gì?”

Liên Y sợ tới mức thiếu chút nữa theo chỗ ngồi thượng bắn lên đến.”Không, không có, ta cái gì cũng chưa làm! Cái gì cũng chưa làm! A –”

Cầm thượng thủ buộc chặt, cơ hồ bóp nát cửa nàng càng dưới.”Ta hỏi lại một lần, người làm cái gì?”

Lạnh lẽo thanh âm, Như Lai tự địa ngục ma quỷ.

.....

3. Chương 3: Cửa Người Hạnh Phúc Ta Vội Tới

Lại tỉnh lại, toàn thân không một chỗ không đau đau dục liệt. Giống nhau bị nhân tê nát, lại lần nữa khâu đứng lên giống nhau.

Làm ý thức dần dần thanh tỉnh, làm thầy thuốc đẩy cửa mà vào, Nhược Thủy nhin không được nhắm mắt lại. Một giọt lệ, chảy xuống can thiệp khóe mắt.

Vì sao, còn muốn ta sống ? Nếu liên như vậy chết đi, không phải rất tốt sao?

Nhưng là, mẫu thân nói qua: Vô luận nhiều gian khó nan đều nhất định phải kiên cường sống sót! Buông tha cho sinh mệnh, là muốn tao trời phạt !

Nhưng là, ta đã muốn quá mệt mỏi , Nhược Thủy thật sự mệt mỏi quá mệt mỏi quá.....

Ai tới lại đi, ai đi rồi lại đây, nàng hoàn toàn nhìn không tới cũng nghe không thấy. Chính là theo đuổi ý thức mơ mơ hồ hồ, hỗn loạn ngủ. Toàn bộ hết thấy, rốt cuộc cùng nàng không quan hệ.

“Không cần cho ta giả chết. Không có của ta cho phép, chính là tử thần, cũng không thể cho người giải thoát! Nếu người dám tuyệt thực, như vậy ta khiến cho toàn bộ quan tâm người của người, đều từ nay về sau sống không bằng chết! Làm cho bọn họ đều xuống địa ngục!”

Nam nhân phun ra một ngụm sương khói, ném lạnh như băng trong lời nói, đá môn đi rồi.

Ai cũng không có chú ý tới, nam nhân tại ngoài cửa, đứng hồi lâu.

Nắm mắt lại, hắn liền nhìn đến ngày đó nàng nằm ở vũng máu lý tình cảnh. Hắn nghĩ đến đó là hắn muốn nhìn đến , nhưng mà kia một khắc, hắn lại lòng tràn đầy sợ hãi, điên rồi giống nhau vọt tới bệnh viện. Suốt bảy giờ giải phẫu, hắn tội liên đới đều đã quên, liền như vậy dựa tường, mãi cho đến phòng giải phẫu môn mở ra, mới suy sụp ngã ngồi ở.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi trợn mắt, hai tròng mắt trống rỗng. Nàng nghĩ đến chính mình đã muốn không cần , khả vì sao, trái tim vẫn là như vậy đau không thở nổi?

Hạnh Nhược Thủy, người vì sao cứ như vậy bị coi thường! Ngay cả tử không thể, ngay cả tử, cũng không có thể! Kia cũng là người xứng đáng, xứng đáng!

Suy yếu nâng lên thủ, một cái tát đánh hướng mặt mình. Tuyệt không đau, khả nước mắt vẫn là trượt xuống dưới.

.....

Mổ quân khu sân huấn luyện thượng.

Vì ám trên bầu trời, nhất loạn tân nguyệt làm đẹp , kia mỏng

manh quang không đủ để bị xua tan hắc ám ăn mòn, làm cho người ta cảm thấy có chút áp lực.

Giờ phút này, sân huấn luyện thượng đứng hai cái cao lớn bóng đen, tản ra bức người cảm giác áp bách. Giống nhau đó là ám dạ lý báo tử, thượng một giây còn im lặng, tiếp theo giây liền chạy chồm như bay lao thẳng tới mà đến.

Hai cái màu đỏ lợng điểm chợt lóe chợt lóe, càng tăng thêm một tia khó lường không khí. Đến gần mới biết được, đó là bọn họ đầu ngón tay mang theo yên cuốn.

“Cứu người? Cứu người nào? Cũng không phải ra nhiệm vụ, còn lớn hơn thật xa chạy đến thành phố A đi cứu người. Thành phố A cảnh sát đều chết sạch?”

Ứng Trường Không dùng sức hút một ngụm yên, hô một chút phun ra đi, hơi hơi cau mày nghe hướng Phó Bồi Cương.

Thành phố A sao? Hẳn nhớ rõ cái kia tốt đẹp cô gái ngay tại thành phố A, nàng hiện tại hẳn là quá hạnh phúc cuộc sống, có lẽ còn có một cái tiểu bảo bối đi. Trong đầu, lập tức liền ảo tưởng ra kia hạnh phúc hình ảnh đến.

Ngực trều đau một chút, hẳn liền hung hăng hút một ngụm yên.

“Cứu một cái bị chồng trước nhốt đáng thương nữ nhân. Kia nam ở thành phố A thế lực rất lớn, cảnh sát căn bản không dám động hẳn.”

Gầy tơ xương như khô, hấp hối? Phó Bồi Cương định khởi thi thi hình dung hiện tại Nhược Thủy, không khởi thở phào một hơi. Hẳn vẫn như cũ còn nhớ rõ lần đó đi thành phố A nhìn thấy, rõ ràng là một cái ôn nhu như nước lại tinh linh khiêu thoát cô gái.

“Ta như thế nào không biết người chừng nào thì gia nhập phụ liên? Còn có thành phố A cảnh sát cũng không dám quản chuyện tình, người đồ thông minh, biết lấy lại đây hiển hiển uy phong! Quân quy đều nhớ đến trong toilet đi có phải hay không?”

Ứng Trường Không ở trong lỗ mũi phát ra thanh âm, tiểu tử đầu bị môn gấp.

“Nàng là thi thi tốt nhất tỷ muội, ta không thể không quản. Nói sau Nhược Thủy cũng thật sự thực đáng thương, chẳng những –”

“Người nói nàng gọi là gì?”

Một cái bước xa, Ứng Trường Không nhéo Phó Bồi Cương áo tử, thiếu chút nữa đưa hẳn cả người nhấc tới đến. Ứng giống nhau con người ở ám dạ lý, trừng dọa người.

“Nàng kêu Nhược Thủy, Hạnh Nhược Thủy.”

Ứng Trường Không sợ run một hồi lâu, chậm rãi từng rảnh tay, bóng đêm dấu đi hẳn nhân không dám tin.

Quân nhân sâu sắc, làm cho Phó Bồi Cương đã nhận ra một chút dấu vết để lại.

“Đội trưởng, người nhận thức nàng?”

Ứng Trường Không không có trả lời, chính là mãnh hút mấy điều thuốc, mày đánh vài cái bẻ tắc.

“Khi nào thì xuất phát?”

“A?”

“Ta hỏi người khi nào thì xuất phát cứu người, lỗ tai điếc là đi? Giả bộ điếc làm ách, lập tức đi ra ngoài cho ta chạy hai mươi vòng!”

Một quyền đầu, hung hăng đánh vào Phó Bồi Cương ngực, đau hẳn lão đảo lui về phía sau, nhưng vẫn là nhanh chóng đứng ra tiêu chuẩn quân tư.

“Báo cáo! Sáng mai xuất phát đi thành phố A, ngày mai buổi tối hành động cứu người! Nhưng là cụ thể hành động kế hoạch, còn muốn thực địa khảo sát quá mới có thể hoàn toàn định ra đến. Xong!”

Phó Bồi Cương cái kia ủy khuất a: Ta này không phải không phản ứng lại đây thôi, vừa mới còn nói cái gì đây là phụ liên công tác. Hiện tại vừa hận không thể sắp một đôi cánh liền bay đi cứu người, sao lại thế này?

Ứng Trường Không vòng vo cái thân, hướng hẳn khoát tay.

“Ta đã biết, người trở về đi.”

“Đội trưởng?”

Đội trưởng đây là đáp ứng rồi sao? Nhưng là vì sao nha?

“Không nên hỏi cái gì đều không cần hỏi, cốn!”

Một cái phi mao thổi, thẳng tảo Phó Bồi Cường dưới chân. Sợ tới mức hấn nhắc chân bước đi, vỗ vỗ ngực, nghĩ rằng: Đêm nay đội trưởng có cổ quái!

Đêm càng sâu, cũng càng thêm yên tĩnh. Vạn lại câu tịch là lúc, tối dịch ỨC khởi vắng tích.

Ứng Trường Không kháp điệu trong tay yên cuốn, đem chính mình cả người đá đến thượng, song chường giao nhau gối lên sau đầu nằm xuống.

Sắc trời hôn ám, ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng.

Hoảng hốt trung, giống nhau lại nhớ tới kia một lần chấn lý. Khi bọn hấn lấy khai mặt trên bùn đất, nhìn đến phía dưới vài cái đứa nhỏ còn sống khi, tất cả mọi người kích động lên.

Cuối cùng thi cứu , là một người tuổi còn trẻ cô gái, đã muốn hấp hối. Mặc dù như vậy, nàng vẫn là dùng suy yếu thủ bắt trảo cánh tay hấn, không tiếng động hỏi: Bọn nhỏ hoàn hảo sao?

Hấn nói bọn nhỏ không có việc gì, nàng mới cười hôn mê bất tỉnh. Sắc mặt xanh trắng tiêu tụy trung, kia mặt tươi cười là hấn không có gặp qua kiên cường tốt đẹp lệ, lập tức liền chằng vào trong lòng hấn.

Sau hấn mới biết được, nàng là nghỉ hè tới nơi này chi giáo . Đây đó đứa nhỏ, đều là nàng mang đệ tử. Bị chôn ở địa hạ khi, nàng làm cho bọn nhỏ đều không cần nói chuyện đến bảo tồn thể lực, chính mình cũng không đoạn tự cấp các nàng kể chuyện xưa, mãi cho đến được cứu vớt.

Ở trong bệnh viện, của nàng yết hầu bởi vì sử dụng quá độ mà không thể nói chuyện, cho nên luôn lấy tươi cười đến thay thế. Kia đoạn ngày, toàn bộ trong bệnh viện bệnh nhân thương hoạn, đều được đến quá này cô gái tối ngọt tối thuần khiết tươi cười. Vậy như một đóa hoa nở rộ ở một mảnh phế tích lý, làm cho người ta nhìn đến hy vọng tương lai.

“Thực xin lỗi, ta đã muốn có vị hôn phu , chúng ta thực hạnh phúc.”

Do nhớ rõ, nàng ngay cả cự tuyệt đều nói như vậy mềm nhẹ, tựa hồ sợ cứng rắn một phần sẽ bị thương hấn. Xinh đẹp trong mắt, nồng đậm đều là xin lỗi.

Ứng Phi Dương hung hăng một quyền nện ở thượng, khom người đạn ngồi xuống, rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm.

Nhược Thủy, người theo như lời hạnh phúc đâu?

Nếu hấn không thể cấp, như vậy của người hạnh phúc liền từ ta vội tới!

4. Chương 4: Cuộc Đời Này Không Hề Buông Tay

Đêm, dần dần thâm .

Bao phủ trong bóng đêm bệnh viện, cũng dần dần rút đi ban ngày huyền ảo, khôi phục im lặng.

Trong bóng đêm, có vài bóng đen như báo tử giống nhau nhanh chóng theo các phương hướng thoát ra đến, vài giây chung phóng đồ nguyên bản tránh ở chỗ tối bóng người.

Trong đó một cái bóng đen lên đến lầu 3 mở cửa sổ đối hạ vị trí, vài cái phàn vách tường toát ra, chuẩn xác lúi vào kia phiến cửa sổ.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc trợn mắt, nhìn đến trước mắt bao phủ mà đến bóng đen, tâm mãnh nhảy một chút, nhưng không có sợ hãi. Thương Duy Ngã từng nói qua, ở thành phố A có hấn tử địch, tướng tấn biện pháp lợi dụng nàng đến uy hiếp hấn.

Này đó là những người đó đi. Đáng tiếc, những người này tin tức cũng quá mất linh thông, căn bản không biết nàng hiện tại đối Thương Duy Ngã mà nói căn bản không có gì uy hiếp lực.

Như vậy cũng tốt, như vậy nàng sẽ không tính tự sát, như vậy Thương Duy Ngã hẳn là sẽ không thương tổn của nàng này bằng hữu đi. Như vậy cũng tốt!

Uống! Cười khổ Nhược Thủy mãnh hít một hơi, bởi vì đối phương thân thủ sờ soạng một chút của nàng mặt, mang theo đau tích.

“Nhược Thủy, ta tới cứu ngươi .”

Trầm thấp khàn khàn tiếng nói, vô cùng ôn nhu.

Nói xong, nam nhân đã muốn một tay lấy nàng ôm lấy đến.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng ôm hân cổ, lại bởi vì hư nhuyển, cơ hồ không có gì độ mạnh yếu. Trong bóng đêm, sương mù hai tròng mắt thấy không rõ đối phương mặt.

Nam nhân một phen xả quá sàng đan, hai hạ đem nàng bao vây lại, cột vào chính mình trên người. Chân dài nhất khóa, đã muốn bước trên cửa sổ.

Nhược Thủy tại đây một loạt đánh sâu vào lý, rốt cục tương lai nhân nhận ra đến. Cúi đầu , hô một tiếng:

“Ung Trường Không.”

“Là ta.”

Nam nhân chỉ hồi nàng hai chữ, đem nàng bảo vệ, thả người đi xuống nhảy đồng thời, ở nàng bên tai ưng thuận hứa hẹn:

“Nhược Thủy, này cả đời, ta cũng không hội lại buông tay!”

Nhược Thủy không thể trả lời, bởi vì kịch liệt động tác làm cho nàng choáng váng huyền mơ hồ. Nàng chính là theo bản năng , néo nam nhân vật áo, mặt gắt gao dán tại hân ngực. Mơ mơ màng màng trung, nghe được cường hữu lực tim đập, còn có trong ngực kia nóng rực độ ấm truyền lại đến mặt mình thượng, làm cho nàng lần đầu tiên cảm thấy an tâm.

Rất nhanh, như báo giống nhau bóng người lại theo các địa phương thoát ra đến, trở lại đứng ở góc xe thượng. Một tiếng cúi đầu motor vang sau, xe rất nhanh liền biến mất ở ám dạ bên trong, giống nhau căn bản không có xuất hiện quá giống nhau, lặng yên không một tiếng động.

Xe ở nhanh chóng đi trước, đằng không có mở ra.

Dựa vào quân nhân thị lực, tất cả mọi người nhìn đến, bọn họ đội trưởng như lấy được trân bảo giống nhau ôm trong lòng nữ tử. Mọi người trong lòng đều đánh dấu chấm hỏi, nhưng thông minh ai đều không có hỏi.

Ung Trường Không đem sàng đan cởi bỏ, cái ở Nhược Thủy trên người, lại đem nàng toàn bộ ôm vào trong ngực.

Ngay cả hân đã muốn thật cẩn thận rất nhẹ nhu, nhưng trong lòng Nhược Thủy vẫn là từ từ tỉnh.

“Ung Trường Không, là ngươi, đúng hay không?”

Suy yếu thanh âm, một số gần như không thể nghe thấy.

Nhưng này đó binh vương, không có ngoại lệ nghe được thật thật nhất thiết. Nhưng ai, đều không có cảm thấy gì không ổn.

Ung Trường Không bắt lấy nàng lạnh như băng thủ, ở chính mình lòng bàn tay lý ấm áp . Hân càng muốn ấm áp , là nàng kia khóa lạnh như băng tâm. Vừa rồi ở trên giường bệnh, nàng rõ ràng biết có người đến, hơn nữa thực rõ ràng nàng tưởng tới giết của nàng, lại một chút cũng không có muốn phản kháng ý tứ, thậm chí không có một chút sợ hãi.

Này hết thấy đều nói cho hân: Nàng không muốn sống chẳng!

“Là ta.”

“Vậy là tốt rồi.”

Trong bóng tối, nàng lộ ra một chút tươi cười, sau đó liền hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Trong xe lại trở về yên lặng, ai đều không có nói chuyện. Bởi vì nữ tử kia một câu lý truyền lại không nói gì ỷ lại, bởi vì bọn họ đội trưởng trên mặt biểu tình, làm cho bọn họ tâm tình vô cùng phức tạp.

Ứng Trường Không nhẹ nhàng mà đẩy ra bao trùm ở trên mặt hắc sợi tóc, nhìn nàng gầy không thành người hình mặt, trong lòng bị thiết chường thu giống nhau đau.

Người yên tâm mà ngủ, có ta ở đây, ai cũng không có thể thương tổn người!

Rất nhanh, xe đi ra quân dụng sân bay, vài cái tử toàn bộ bóng đen liền lủi vào một trận máy bay lý.

“Nhược Thủy, Nhược Thủy!”

Đàm Bội Thi phác đi lên, nhìn đến Nhược Thủy mặt, oa một tiếng khóc kinh thiên động . Ôm Nhược Thủy, không chịu buông tay.

“Nhược Thủy, người làm sao có thể muốn làm thành tại đây dạng! Đều là ta không tốt, ta hẳn là ngăn cản của người! Thương Duy Ngã người như vậy, căn bản không phải người tốt khởi ! Đều là ta không tốt, ta không có ngăn cản người!”

“Thi thi, người đừng như vậy.”

Phó Bồi Cương cũng không nhẫn thê tử như vậy thương tâm, muốn khuyên nhủ.

Ứng Trường Không thân thủ khoát lên đầu vai hắc, vỗ một chút.

“Làm cho nàng đi thôi, như vậy trong lòng nàng hội quá một ít.”

Nói xong, nhân bước đi đến cơ bên cửa sổ, ám dạ lý, thấy không rõ trên mặt hắc biểu tình.

Phó Bồi Cương theo đi qua, nhìn miệng hắc lý chưa châm yên.

“Đội trưởng, người tính làm sao bây giờ?”

Hắc không phải ngốc tử, nếu trải qua này một loạt quan sát, còn không biết phát sinh sự tình gì, kia hẳn liền uống vì quân nhân . Tuy rằng không biết là cái gì thời điểm chuyện tình, nhưng đội trưởng khẳng định là nhận thức Nhược Thủy , hơn nữa đội trưởng thích Nhược Thủy!

“Ta muốn nàng.”

Ngắn ngủn ba chữ, leng keng hữu lực.

Phó Bồi Cương im lặng, bọn họ là quân nhân, không thói quen đem yêu hay không yêu bắt tại môi. Nhưng là, một câu “Ta muốn người”, kia đó là cả đời hứa hẹn. Nhất là, giống đội trưởng người như vậy.

“Nàng là cái kiên cường cô gái, rất nhanh sẽ hảo lên.”

Trừ bỏ này, Phó Bồi Cương không biết còn có thể nói cái gì. Mà đội trưởng, cũng không cần.

“Ta biết.”

Hắc không thiếu tin tưởng, lại càng không thiếu kiên nhẫn, hẳn chính là đau lòng!

“Vậy người vẫn là giấu lại như thế nào cùng mọi người cung khai có vẻ hảo, ta xem bọn họ đã sớm tưởng đem này bức cung thủ đoạn ở người trên người dùng dùng một chút . Người cũng biết bọn họ có thể ép buộc, đến lúc đó huyền tẩu tử không dám gặp người, cũng không trách ta không nhắc nhở người a!”

“Cổn, thẳng nhóc!”

Một cước hung hăng đá ra, Phó Bồi Cương nhanh chân bỏ chạy.

.....

“Người nói cái gì?”

Thương Duy Ngã hét lớn một tiếng, một phen nắm người tới cổ, dùng sức cơ hồ phải hấn cổ bóp nát cắt đứt.

“Nói!”

“Phu, phu, phu.....”

Thương Duy Ngã từng rảnh tay, một cước đá vào hấn trên người, dùng mười thành lực đạo.

Bị buông ra nhân ngay cả khí cũng không dám thuận, lại càng không dám thân thủ che bị đá ngực, vội vàng quỳ xuống đến.

“Chúng ta nhân toàn bộ bị đánh hôn mê, phu nhân bị nhân mang đi . Trong bệnh viện đã muốn toàn bộ điều tra quá, không có tìm được nhân. Thuộc hạ đáng chết, nguyện ý nhận trách phạt!”

Thương Duy Ngã một cái xoay người, rút ra bên cạnh đứng nhân thân thượng thương, bang bang hai tiếng vang lên.

Quỳ nhân vẫn như cũ quỳ thẳng, chính là cánh tay thượng huyết lưu như chú, trên mặt nhưng không có gì biểu tình.

“Lập tức phái người đi tìm! Chính là lấy ba thước, cũng muốn đem nhân cho ta tìm ra! Nếu không, các người mượn đầu người tới gặp ta!”

“Là!”

Phía sau nhân linh mệnh mà đi, như quỷ my biến mất vô thanh vô tức.

Thương Duy Ngã một quyền đánh vào trên tường, chậm rãi nheo lại hai mắt. Tốn hơi thừa lời thanh âm, rõ ràng có thể nghe.

Hạnh Nhược Thủy, ta sẽ không cho ngươi cứ như vậy rời đi ! Tuyệt không!

5. Chương 5: Đờng Sợ, Có Ta Ở Đây

Tựa hồ làm một cái thật dài thật dài mộng tỉnh lại, Hạnh Nhược Thủy chậm rãi mở mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt là màu tím màn, tròng mắt nhìn, lại tròng mắt nhìn, đầu óc vẫn là không thể vận chuyển. Cứ như vậy ngơ ngác , nhìn màn đỉnh, chính là trong nháy mắt.

Ánh mắt có chút sương mù, nàng tưởng nâng thủ nhu nhất nhu, lại phát hiện trên tay còn trát từng tí. Nhưng là, nơi này không giống như là bệnh viện.

Cửa phòng bị mở ra, tiếng bước chân hướng bên giường mà đến.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi quay đầu, nhìn về phía người tới.

“A –”

Đàm Bội Thi thất thủ đánh trong tay cháo, có một chút còn bắn tung tóe đến chính mình trên chân. Nàng cũng bất chấp, chính là một đầu xông đến.

“Nhược Thủy, ngươi tỉnh! Thật tốt quá, ngươi rốt cục tỉnh!”

Nước mắt, lại bắt đầu giống hạt châu giống nhau đi xuống trụ. Nhưng lần này, là hi cực mà khóc. Thầy thuốc nói nàng đã muốn suy yếu đến cực điểm, hơn nữa muốn sống ý chí cũng không cường, mau đưa nàng cấp hù chết !

“Bội Thi.....”

Hạnh Nhược Thủy cố gắng bài trừ một chút tươi cười, nhìn bạn tốt rơi lệ bộ dáng, có loại sống sót sau tai nạn cảm giác.

“Là ta. Nhược Thủy, về sau ta đều đã cùng ngươi, ngươi không cần sợ hãi!”

Đàm Bội Thi lau nước mắt, bắt lấy Nhược Thủy tay kia thì, bao ở chính mình lòng bàn tay. Nhược Thủy thủ hảo lạnh!

“Ân, ta biết. Đây là làm sao?”

Nhìn đến bạn tốt, làm cho Nhược Thủy thực an tâm. Nàng biết, chính mình hiện tại là an toàn .

“Nơi này là nhà của ta, ta cùng Phó Bồi Cương gia.”

“Nga.”

“A! Người ngủ lâu như vậy, nhất định đói bụng lắm. Ta vừa rồi đem cháo cấp sái , ta cái này đi giả bộ một chén. Người chờ, ta lập tức sẽ trở lại!”

Nói còn chưa nói hoàn, nàng liền hấp tấp chạy, còn đụng vào khung cửa, ôm cái trán ôi ôi lại chạy trốn đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhìn không được, lộ ra nhột nhạt tươi cười. Vừa cảm giác tỉnh lại có thể nhìn đến Bội Thi như vậy giàu có tức giận bộ dáng, thật tốt!

Cười, nàng chậm rãi nhắm mắt lại. Một giọt lệ, chảy xuống khóe mắt, biến mất ở chần lỵ.

Thật tốt!

“Được rồi, cháo tới rồi! Nói cho người a, ta nhưng là nhìn vài cái canh giờ đâu! Ta hiện tại trù nghệ so với trước kia tốt hơn nhiều, Phó Bồi Cương cũng là nói như vậy .”

Nhược Thủy nghe nàng bùm bùm nói một chuỗi, chính là cười.

“Người nhưng đừng không tin a, chờ người hết bệnh rồi, ta cho người nấu nhất bàn lớn tử đồ ăn, người chỉ biết ta không có xuy ngư ! Được rồi, ta hiện tại phù người ngồi xuống, hảo hảo nếm thử bản phu nhân tay nghề! Ta nói cho người a, bản phu nhân tay nghề cũng không phải là ai ngờ thường có thể thường a. Bất quá a, trừ bỏ Phó Bồi Cương, bản phu nhân cho phép người tùy thời gọi cơm, tuyệt không cự tuyệt! Thế nào, đủ tỷ muội đi?”

Nghe nàng quái khang quái điều cách nói, Hạnh Nhược Thủy tươi cười không khỏi làm sâu sắc .

“Người biết không, trước kia Phó Bồi Cương nói ta làm đồ ăn, liền ngay cả trư cũng không hiếm lạ ăn. Hiện tại a, hần này cái chiến hữu nhất đái không liền hướng nhà chúng ta lui, trong tay linh đều là nguyên liệu nấu ăn, ta nghĩ không làm đều không được. Bất quá a, mỗi lần xem bọn hần ăn cái gì, người một chút cũng không thấy vất vả, ngược lại thực vui vẻ. Người có biết vì sao sao? Bởi vì bọn họ hội đem đồ ăn nước đều cho người ăn, cho người cảm thấy của người trù nghệ là thiên hạ tuyệt nhất ! Cái loại này tâm tình a, ta thật không biết hình dung như thế nào, dù sao chính là thực thích là được!”

Ở Đàm Bội Thi dưới sự trợ giúp, uống lên hơn phân nửa bát cháo. Lại nghe nàng bùm bùm nói một hồi nói, phụ lấy giường nanh múa vuốt mà nói mình, Nhược Thủy mí mắt liền dần dần trọng , lại đã ngủ.

Chính là, khóe miệng biên, vẫn là mang theo nhột nhạt tươi cười.

Đàm Bội Thi thật dài thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối chính mình so với một cái thắng lợi thủ thế. Thay nàng đem chặn cái hảo, thế này mới cẩn thận thu thập bát đĩa, còn có thượng bị đánh nát .

Thu phục này hết thấy, ở bên giường ngồi xuống, chống má nhìn bạn tốt ngủ say bộ dáng.

Một lát sau, trong viện liền truyền đến dồn dập tiếng bước chân.

Đàm Bội Thi nhún nhún vai đứng lên, đội trường động tác thật đúng là rất nhanh. Quả nhiên, cửa phòng lập tức liền đẩy ra.

“Nhược Thủy.”

Đàm Bội Thi vội vàng đem ngón trở phóng tới bên môi.

“Hư — nàng lại đang ngủ, đừng đánh thức nàng.”

Ứng Trường Không nhú nhú mày đầu, phóng khinh cước bộ đi vào đến. Tầm mắt, một khắc cũng không có rời đi trên giường ngủ say thiên hạ.

“Không phải nói đã muốn tỉnh sao?”

“Tỉnh nha. Còn uống lên một chén cháo, sau đó lại đang ngủ. Thầy thuốc nói, nàng thân thể hư, nhiều hơn nghỉ ngơi mới có thể hảo nhanh hơn.”

Vốn tưởng giấu cợt hẩn một chút, nhưng là nhìn đến hẩn trên người còn mặc huấn luyện phục, tràn đầy bùn bẩn hề hề, liền cái gì cũng không có nói. Hiển nhiên, hẩn là trực tiếp theo sân huấn luyện hướng tới được, có thể thấy được tâm tình có bao nhiêu vội vàng.

“Tốt lắm. Ta lại đi cấp nàng chuẩn bị ăn. Người cũng chạy nhanh đi tắm rửa một cái lại tiến vào. Nàng thân thể hư, người như vậy bẩn hề hề nếu hại hẩn vì khuẩn cuốn hút làm sao bây giờ?”

Đã muốn đến bên giường Ứng Trường Không mạnh lui nhất đi nhanh, nhìn trên giường Nhược Thủy một hồi, liền xoay người đi ra ngoài tắm rửa.

Đàm Bội Thi nhìn trống rỗng cửa, lại nhìn sự cầy thượng hảo hữu, thật dài thư ra một hơi nở nụ cười.

Nhược Thủy, người nhất định hội hạnh phúc! Cho nên, muốn chạy nhanh hảo đứng lên!

.....

Nhược Thủy lại tỉnh lại thời điểm, trời đã tối rồi. Trong phòng lượng nhất trần đèn bàn, quất sắc ngọn đèn đem hắc ám bị xua tan, nhưng lại sẽ không rất chói mắt.

Bội Thi càng ngày càng cẩn thận!

Vừa định khởi động thân thể tựa vào đầu giường, lại phát hiện chính mình mu bàn tay đang bị cái gì đè nặng. Vừa chuyển đầu, liền nhìn đến một cái màu đen đầu. Tóc ngắn ngắn, giống con nhím giống nhau một cây một cây dựng thẳng.

Nàng chính là chuyển động một chút đầu, bên giường nằm úp sấp ngủ nhân mã thượng giống nhau tọa thẳng thân thể, động tác so với báo tử còn nhanh.

“Nhược Thủy, người tỉnh!”

Nhược Thủy chính là nhìn hẩn, không nói lời nào. Nguyên lai, kia không phải mộng, kia thật là hẩn!

Ứng Trường Không không chiếm được đáp lại, sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên.

“Người là không phải làm sao không thoải mái? Người chờ, ta lập tức đi gọi thầy thuốc.”

“Không cần!”

Nhược Thủy vội vàng thân thủ đi kéo hẩn, lại phác cái không.

Nghe được lời của nàng, Ứng Trường Không lại lui trở về, một đôi con ngươi ở trên người nàng cao thấp xem xét, muốn xác định nàng không có việc gì.

“Ta không sao. Ta chỉ là thật không ngờ.....”

Nàng chính là thật không ngờ, còn có thể lại nhìn đến hẩn. Nàng nghĩ đến nàng đời này đều đã tại kia cái nhà giam lý, chờ đợi dầu hết đèn tắt, hao hết cả đời này.

Nước mắt, chậm rãi chảy xuống mang cười khóe mắt. Ngay cả khóc, đều có thể cười. Loại cảm giác này, đã muốn thật lâu thật lâu không có thử qua.

Cổ phi ưng nâng nhẹ tay khinh địa điểm đi của nàng nước mắt, hẩn ngón tay thô ráp, không dám dùng sức, sợ làm bị thương nàng. Nàng tựa như một cái thủy tinh oa nhi, rất cuộc kinh không dậy nổi một c

hút ép buộc.

Giống nhau hiểu được tâm tình của nàng, hẩn nắm lên tay nàng, bao ở chính mình bàn tay.

“Đừng sợ, có ta ở đây!”

Chỉ này một câu, không có hư vô an ủi, không có hoa lệ hứa hẹn, lại làm cho người ta trong lòng kiên định. Hạnh Nhược Thủy nhìn thẳng hắn, sau đó rưng rưng mà cười, nhẹ nhàng mà gật gật đầu.

“Ân.”

Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ cần ứng này một tiếng.

Đứng ở cửa Đàm Bội Thi, thô lỗ lau đi nước mắt, a miệng ngậy ngậy cười.

6. Chương 6: Hạnh Nhược Thủy, Không Cho Người Tử

“Vẫn là một chút tin tức đều không có? Cùng hư không tiêu thất giống nhau? Lớn như vậy một người bị theo bệnh viện mang đi, làm sao có thể không có một chút dấu vết để lại? Ta muốn các người này đồ thùng cơm gì dùng!”

Bàn tay to vung lên, hô to một tiếng, trên bàn gì đó bị tảo lạc, thoát phá vang nhất .

Nhất thất làm cho người ta hít thở không thông trầm mặc, mọi người ngay cả đại khí cũng không dám suyền một chút.

Thượng quý nhân lại thẳng thắn thất lũng can, mặc dù hấn cánh tay phải đang bị băng vải bắt tại trên cổ, mặc dù hấn chân trái thượng huyết chính ồ ồ ra bên ngoài mạo.

Thương Duy Ngã cắn chặt hàm răng, nắm chặt hai đấm, nheo lại hai tròng mắt lý là ẩn nhẫn lửa giận.

“Liệt Diễm bang bên kia có cái gì động tĩnh không có?”

“Không có, hết thấy bình thường.”

“Vậy tiếp tục cho ta tìm! Liệt Diễm bang bên kia nhất định phải tránh nhanh, một chút tin tức cũng không có thể lậu quá!”

“Là, đại ca.”

“Đi ra ngoài!”

Mọi người nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại có tâm phúc kiêm quân sư Tiểu Nham còn đang kia đứng. Trầm tĩnh , nhìn như bạo long giống nhau nam nhân.

Thương Duy Ngã một quyền nện xuống, chạm vào một tiếng, cái bàn trong khoảnh khắc tự thành gỗ vụn bả, đáng thương hề hề nằm trên mặt đất.

Tiểu Nham nhìn nhất thoát phá, rốt cục vẫn là nhịn không được mở miệng.

“Đại ca, người đừng trách ta nói chuyện khó nghe. Nhưng là người rốt cuộc tra tấn là Hạnh Nhược Thủy, vẫn là căn bản là ở tra tấn chính người? Nếu tra tấn là nàng, kia nếu Liệt Diễm bang đem nàng bắt đi , không phải rất tốt sao? Bọn họ nhất định hội giúp người hảo hảo mà tra tấn nàng, cố gắng còn có thể làm cho nàng muốn sống không được, bất chính làm thỏa mãn tâm ý của người?”

“Của ta cừu ta chính mình hội báo, không cần phải người khác hỗ trợ!”

Thương Duy Ngã đứng lên, xoay người đối mặt tường. Hai mắt mở lại nheo lại, trong ngực kịch liệt phập phồng .

“Nếu Liệt Diễm bang đã muốn đem nhân giết, hoặc là đem nhân cấp tra tấn đã chết, chẳng lẽ người còn muốn Liệt Diễm bang làm cho người ta sống lại lại cho người báo thù không thành?”

“Vậy san bằng toàn bộ Liệt Diễm bang.”

Không chút do dự trả lời, nghiêng răng nghiêng lợi. Là hận, là căp, chỉ có chính hấn hiểu được.

Tiểu Nham lắc đầu, không nói cái gì nữa, xoay người mở cửa đi rồi.

Hạnh Nhược Thủy, không có của ta cho phép, ngươi nếu cảm tử, ta nhất định đem ngươi theo nắm mồ lý tha đi ra, tiên thi!

Hung hăng một quyền nện ở trên tường, nam nhân năm khớp xương nhất thời thành năm vết máu.

.....

Có lẽ là yên tâm khẩu thượng đại thạch, lại hoặc là cái kia kết đã muốn có điều buông lỏng, Nhược Thủy thần kinh liền cũng không lại như vậy buộc chặt.

Tục ngữ nói, tâm khoan thể béo. Vì thế, Nhược Thủy thân thể liền càng ngày càng nhiều hảo đứng lên, nhìn xem mọi người đều thật cao hứng. Tuy rằng vẫn là gây yếu lợi hại, nhưng ít ra đã muốn chẳng phải tiêu tụy dọa người.

Trước mặt người khác, nàng đều luôn cười, làm ối người đều thay nàng thoải mái. Chính là một người thời điểm, nàng luôn ngăn người. Ánh mắt trống rỗng, tinh thần tự do, không biết suy nghĩ cái gì.

Đàm Bội Thi vài lần đụng tới loại này tình cảnh, trong lòng biết như vậy thâm thương khởi là như thế này dễ dàng liền khép lại, chính là thay nàng đau lòng.

Rốt cục, cửa phòng quan thượng, phòng lại khôi phục im lặng.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi mở mắt ra, ngồi xuống, hơi hơi thở ra một hơi.

Đối mặt người nhiều như vậy quan tâm, nàng như thế nào có thể không hảo đứng lên? Nhưng là, muốn như thế nào hảo đứng lên, chính nàng cũng không biết.

Nâng đầu tay sờ ngực vị trí, nơi đó tựa hồ bị đào rỗng, luôn ẩn ẩn làm đau. Nàng liền chỉ có thể ngạnh sinh sinh chịu, cái gì cũng không thể làm.

Đêm khuya mộng tĩnh, liền càng phát ra cảm thấy nơi đó không lợi hại, vô cùng đau đớn. Vì thế liền cả đêm cả đêm không thể nhập miên, đêm dài từ từ, nàng một phần một giây chờ hừng đông đứng lên.

“Nàng ngủ hạ?”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên trầm thấp nam tính tiếng nói, là gần nhất chậm rãi quen thuộc lên.

Ở trong lòng nhốt thời điểm, không chỉ một lần ảo tưởng quá này thanh âm, này nhân. Vậy giống một phen cứu mạng đạo thảo, bị nàng chop vào rãnh tay lý. Cũng thật đến trước mặt phương hiểu được, ảo tưởng cùng sự thật chung quy có khác.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng nằm xuống đến, cái hảo chặn, bả đầu hướng lý sườn thiên, nhắm mắt lại.

“Ân, hửn là mệt mỏi, vừa ngủ không bao lâu. Ta nói đội trưởng, ngươi như vậy mỗi ngày vụng trộm ra bên ngoài lưu, không sợ quân quy xử trí a?”

Đàm Bội Thi mang cười trêu chọc.

Ứng Trường Không tà nghệ nàng liếc mắt một cái, cười lạnh nói.

“Kể tiếp một tháng, Phó Bồi Cương muốn nhận đặc thù huấn luyện, không thể rời đi doanh địa nửa bước!”

“Uy, đội trưởng, không mang theo như vậy quan báo tư thù!”

Ứng Trường Không ân hừ hai tiếng, dùng sức hút một ngụm yên, híp mắt nhìn bầu trời.

Đàm Bội Thi hai vai nhất tưng buông lỏng, cũng nhìn thiên cảm thán:

“Ai nha, nhà chúng ta Nhược Thủy thật sự là cái mê người tiểu yêu tinh, đem người nào đó mê đó là thần hồn điên đảo, ngay cả chính mình họ thậm chí ai cũng không nhớ rõ!”

Ứng Trường Không đối bọn họ vợ chồng hai đối xử bình đẳng, phi mao thổi lập tức tổng xuất.

Đàm Bội Thi linh hoạt sau này khiêu khai. Đội trưởng lần nào đến đều chiêu này, nàng đều đã muốn thói quen, tuyệt đối sẽ không trúng chiêu.

“Được rồi, ta muốn đi việc . Muốn nhìn ngủ mỹ nhân liền chạy nhanh vào đi thôi, quá hạn không hậu ha! Bất quá đội trưởng, cũng không thể ăn bảy đậu hủ nga!”

Thừa dịp đội trưởng bão nổi phía trước, Đàm Bội Thi vài cái né tránh bỏ chạy rút, lưu lại một xuyên sung sướng tiếng cười, như chuông bạc bình thường vang hồi lâu cũng không biến mất.

“Thằng nhóc!”

Ứng Trường Không hung hăng hút một ngụm yên, ném xuống, thải diệt. Lại đợi một hồi, đãi yên vị tán đi, mới đẩy cửa mà vào.

Màu tím sa mỏng trướng sau, nàng chính bình yên ngủ. Một đôi tay giao nhau phóng cho bụng, đầu hơi hơi hướng vào phía trong thiên. Thoáng khuynh thân, liền có thể nhìn đến thật dài vũ tiệp, sắc mặt vẫn là tái nhợt, môi lại hết sức đỏ tươi ướt át.

Lặng lặng đứng một hồi, mới vén lên màn, ở bên giường ngồi xuống. Cẩn thận xóc lên chăn, đem cửa nàng hai tay thả đi vào. Nàng thân thể còn thực hư, một chút không cẩn thận còn có khả năng lại tăng thêm .

Trình sát binh xuất thân hần, như thế nào có thể không biết, nàng kỳ thật căn bản là không ngủ . Nhược Thủy, như vậy người giả bộ ngủ là vì tránh né gặp ta sao?

Hần bóc bái đoản không thể lại đoản tóc, lại có tưởng hung hăng trừu một ngụm yên xúc động.

Nhịn xuống hút thuốc xúc động, lại nhịn không được vươn tay đến, xoa nàng tái nhợt gầy yếu khuôn mặt nhỏ nhắn. Nàng vốn mặt sẽ không chừng hần bàn tay khoan, nay lại tiểu chỉ có hần nửa bàn tay lớn.

Hứa là lòng bàn tay cái kén làm cho nàng không thoải mái, Nhược Thủy ưm một tiếng, đem mặt vòng vo lại đây. Mây nhẹ nhàng mà mặt nhăn , môi nhếch.

Dừng ở thật lâu sau, hần đột nhiên cúi xuống thân đi, hàm trụ nàng hai phiến mềm mại cánh môi. Dưới thân thiên hạ, lập tức liền cứng ngắc thân thể, động cũng không dám động, ngay cả hô hấp đều bị ngừng lại rồi.

Sợ nàng đem chính mình cấp nghẹn hồng rồi, Ứng Trường Không đành phải buông ra.

Mắt thấy nàng vụng trộm hơi hơi tách ra đôi môi hô hấp, hần liền đột nhiên cúi đầu, hàm trụ đôi môi, nhân cơ hội đem đầu lưỡi tặc đi vào.

Ứng Trường Không tính cả chăn cùng nhau đem nàng khinh ôm lấy, thật sâu hôn dẫn nàng mềm mại đôi môi.

Nược Thủy thân thể cương lợi hại, làm bộ như ưm một tiếng, vươn tay đến muốn đẩy ra hần.

Ứng Trường Không đem nàng vụng thủ giáp ở nách hạ, hơi hơi bỏ thêm lực đạo, lần nữa xâm nhập hôn.

Đây là hần khát vọng đã lâu môi, vô số lần đêm khuya không miên, tiểu nghĩ đến bình minh.

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Vì con tôm mọi người cũng không chịu lưu một cái thảo ấn cổ vũ cổ vũ

Tang tâm, phát điên, rống rống rống

7. Chương 7: Tốc Độ! Cứng Rắn Thượng!

“Ân.....” Nhược Thủy phát ra một tiếng rõ ràng kháng nghị, phiên cái thân, lưu cho nàng gầy yếu lưng.

Ứng Trường Không chăm chú nhìn nàng thật lâu sau, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, thay nàng cái hảo chăn. Ở trước giường đứng hồi lâu, mới xoay người rời đi.

Thẳng đến cửa phòng quan thượng, Nhược Thủy mới chậm rãi nằm bình thân thể, như trước nhắm mắt lại.

.....

“Đội trưởng.”

Phó Bồi Cương đặt mông ở Ứng Trường Không bên người ngồi xuống.

Ứng Trường Không liếc hần liếc mắt một cái, mãnh hấp một ngụm yên, không hé răng.

“Đội trưởng, ta phát hiện người gần nhất đều nhanh thành ống khói.”

Trước kia đội trưởng cũng hút thuốc, nhưng không hiện tại như vậy thường xuyên. Kia mày cũng suốt ngày đều là mặt nhăn, nếp nhăn đều nhiều hơn thiệt nhiều điều.

Quả thật là hồng nhan họa thủy, hay là hần gia thi thi có vẻ hảo, tùy tiện cái gì đều trực lai trực khứ. Tâm tình không tốt thời điểm khóc, tâm tình hảo liền cười, làm cho xem nhân rõ ràng, không cần đoán đến đoán đi phiền toái còn lo lắng!

“Người có thể hướng đại đội trưởng tổ giác.”

Phó Bồi Cương bĩu môi.”Đội trưởng, người này tuyệt đối là giận chó đánh mèo.”

Ứng Trường Không nhất giò đỉnh đi qua, dắt cổ quát:”Có rắm nghen, không thí liền cút đi!”

Phó Bồi Cương thổi phù một tiếng liền nở nụ cười.”Đội trưởng, ta dám cam đoan Nhược Thủy tuyệt đối không biết người có như vậy một mặt.”

Tuy rằng tham gia quân ngũ luôn luôn miệng đầy thô tục, như vậy rống đứng lên có vẻ có khí thế, nhưng đội trưởng gần nhất có càng ngày càng thô tục khuynh hướng, nguy hiểm a.

Ứng Trường Không híp mắt liếc hần liếc mắt một cái.

Sợ tới mức Phó Bồi Cương

xoát hướng bên cạnh na nhất đại đoạn khoảng cách, tốc độ dị thường nhanh chóng, cảnh giác trừng mắt hần.

“Đội trưởng, người ghen nhất bụng dục hỏa, khá vậy không thể tìm ta tát không phải! Ta là hàng thật giá thật nam nhân!”

Sau đó Phó Bồi Cương liền nhớ tới lão bà tối hôm qua nói qua trong lời nói:”Ta xem đội trưởng vừa thấy đến nhà chúng ta Nhược Thủy, liền hận không thể hóa thân vì sói đem này tiểu dê con một ngụm ăn đến trong bụng. Đáng tiếc này tiểu dê con là hần đầu quả tim nhi thượng thịt, chỉ có thể nhìn không có thể ăn, đến mức hần ngao ngao chỉ có thể tẩy nước lạnh tắm, quá đáng thương!”

Tuy rằng hần lúc ấy coi đây là lý do đem lão bà gục ăn làm mất tịnh, nhưng sau ngẫm lại, thật đúng là có chuyện như vậy. Liên tưởng đến đội trưởng ngao ngao nửa đêm tẩy nước lạnh tắm, hần rất muốn cười to a.

“Cổn! Thằng nhóc, chuyên môn xem ta chê cười không phải!”

Tuy rằng với không tới, chân dài vẫn là nhanh chóng quét đi ra, giơ lên yên trần cuộn cuộn.

Phó Bồi Cương khiêu khai vài bước, đo lường được ra nguy hiểm độ đã muốn rơi chậm lại, lại bỏ lại đến hần bên người đến.

“Ta nói đội trưởng, người tưởng cái biện pháp. Như vậy đi xuống, nó không phải chuyện này nhi a.”

Ứng Trường Không phun ra một ngụm sương khói, nghề hần hỏi.”Biện pháp gì? Người có biện pháp nào còn không chạy nhanh chi đến, tìm trừu không phải!”

Phó Bồi Cương tròn mắt vừa chuyển, thấu lại đây.

“Đội trưởng, chúng ta bộ đội đặc chủng chú ý cái gì? Bốn chữ — tốc độ, cứng rắn thượng! Đem này bốn chữ dùng tới, không có công không dưới quan!”

Ứng Trường Không một cước liền đạp đi qua.”Chó má! Cái gì cứng rắn thượng? Ta bình thường giáo các người dùng trí, đều hướng trong toilet! Tẩu tử người, thằng nhóc!”

Phó Bồi Cương nước miếng khuôn mặt tươi cười, trảo trảo đầu.

“Đội trưởng, này không chỉ thù tình huống đặc thù phân tích thôi. Ra khác nhiệm vụ, người so với ta có kinh nghiệm. Nhiệm vụ này, ta so với người cường, người xem nhà chúng ta thì thi sẽ biết.”

“Các ta này khoe khoang đâu là đi? Ra nhiệm vụ? Ân hừ, này cách nói không sai, ta quay đầu tìm Đàm Bội Thi giám trưởng thức thưởng.”

“Đội trưởng, ta này không phải vì người suy nghĩ sao? Người động cấn Lữ Đồng Tân đâu.”

Ứng Trường Không lúc này hoàn toàn không khách khí, này một cước kia đá là kinh thiên động . Dù là Phó Bồi Cương động tác mau, cũng bị tảo đến cái đuôi.

“Lá gan phì , thể nhưng mắng lão tử là cẩu, khiêm thu thập thăng nhóc! Đi ra ngoài, cấp lão tử chạy hai mươi vòng, phụ trọng không thể thấp hơn 25 kg!”

Ba một tiếng, nghiêm cú chào.

“Là, đội trưởng!”

Ứng Trường Không một lần nữa ngồi xuống, diệt trong tay tàn thuốc, lại rút ra một cây, châm.

Tốc độ? Cứng rắn thượng?

Nếu không..... Thử xem?

.....

“Lại đang nhìn thư! Mau dừng nhìn , theo giúp ta đi ra ngoài đi bộ đi bộ.”

Đàm Bội Thi thưởng điệu Nhược Thủy trong tay thư, tùy tay ném tới một bên.

Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải xốc lên chắn xuống giường đến.”Đi nơi nào đi bộ?”

“Nếu không đi đi dạo phố? Người tới nơi này cũng không có đi ra ngoài dạo quá, người đừng nói, nơi này tuy rằng là cái thành nhỏ thị, khả các phương diện phương tiện vẫn là hữu mô hữu dạng . Hoàn cảnh cũng tốt, thích hợp lâu dài ở lại.”

“Đi dạo phố..... Nếu không, người hay là muốn người khác đi đi?”

Đàm Bội Thi nhìn nàng, đột nhiên hiểu được của nàng băn khoăn. Thân thủ, kéo qua Nhược Thủy .

“Nhược Thủy, người là không phải lo lắng Thương Duy Ngã tên hôn dẫn nào sẽ tìm được nơi này đến?”

Nhược Thủy không có trả lời, cam chịu của nàng đoán.

“Hạnh Nhược Thủy, người chính là tử, cũng phải chết ở cửa ta trong lòng!”

Đây là Thương Duy Ngã nói rồi trong lời nói. Nàng biết, hấn hướng mà nói đến làm được.

“Nhược Thủy, này người không cần lo lắng. Thương Duy Ngã không dễ dàng như vậy tìm tới nơi này đến, người thực nghĩ đến giống tiểu thuyết lý như vậy khoa trương, tùy tiện có thể thể lực lớn đến mặc kệ nhân ở nơi nào đều có thể nhảy ra đến a? Hơn nữa, cho dù Thương Duy Ngã thật sự đến đây, đội trưởng hấn cũng có thể hộ người chu toàn. Ta nói cho người, đừng tưởng rằng đội trưởng chính là một cái tham gia quân ngũ , hấn bản sự lớn đâu! Cho nên a, người yên tâm đi.”

Nhược Thủy lắc đầu, mặt co mày cau.”Bội Thi, người không biết Thương Duy Ngã.”

Đàm Bội Thi nhún nhún vai, không cho là đúng.

“Ta là không biết Thương Duy Ngã, nhưng là ta hiểu biết đội trưởng.”

Bọn họ đội trưởng gọi là gì, kêu lợi nhận!

“Ai, Nhược Thủy, người cùng Thương Duy Ngã ly hôn đi?”

Đàm Bội Thi đang nghĩ tới đội trưởng uy phong lẫm lẫm đại danh, đột nhiên nhớ tới một khác kiện là trọng yếu hơn sự tình. Đội trưởng là có thể bảo hộ Nhược Thủy , khả Nhược Thủy muốn vẫn là người khác lão bà, kia đã có thể phiền toái . Quân nhân, tác phong vẫn đề là thực đòi mạng !

Bọn họ đều việc hồ đem nhân cứu ra, sau đó việc hồ tác hợp hai người, lại hoàn toàn đã quên, có lẽ Nhược Thủy vẫn là Thương Duy lão bà của ta!

Nhược Thủy gật gật đầu. Thương Duy Ngã cầm hắc ký tốt ly hôn hiệp nghị thư cấp nàng tiền, nàng không chút do dự liền ký. Vốn tưởng rằng ký liền đại biểu cho từ nay về sau tự do, lại không nghĩ rằng Thương Duy Ngã vẫn như cũ không chịu thả người! Hắc muốn nàng tử, cũng phải chết ở hắc trước mặt!

“Vậy là tốt rồi, làm ta sợ nhảy dựng!” Đàm Bội Thi vỗ vỗ ngực, một bộ đại thạch rơi xuống đất bộ dáng.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chính là xác định người hiện tại là tự do thân. Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đi dạo phố, thuận đường phơi nắng phơi nắng. Người như vậy cả ngày nằm ở trên giường, thân thể ngược lại hảo chậm.”

“Nhưng là –”

“Ai nha, không có gì nhưng là! Người yên tâm, chúng ta đội trưởng lợi hại rất, bảo hộ chính mình nữ nhân tuyệt đối không thành vấn đề!”

Đàm Bội Thi đều muốn vỗ vỗ ngực, thay Ứng Trường Không làm này cam đoan.

“Đừng không tin a. Nói cho người, làm quân tẩu, ta lớn nhất cảm thụ chính là: Gả cho quân nhân, tuyệt đối có cảm giác an toàn! Nếu người xem quá bọn họ kia xinh đẹp cơ bụng, sờ qua bọn họ kia cứng rắn như thiết ngực, còn bị kia tràn đầy cái kén đại chướng khiến qua tay, người liền tuyệt đối sẽ không hoài nghi! Đương nhiên nếu người từng bị làm được thể lực cạn kiệt ngất xỉu đi, vậy người liền ngay cả hoài nghi cũng không dám có!”

“Bội Thi!”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời đỏ mặt, nha đầu kia càng phát ra khẩu vô ngăn cản!

Đàm Bội Thi le lưỡi. Đây lời nói tuyệt đối không thể làm cho Phó Bồi Cương biết, nếu không nàng liền thảm!

“Đi thôi đi thôi.”

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Nhỏ nhỏ kịch thẩu một chút, tiếp theo chương sẽ có một tân nhân vật muốn đi ra nga, rỗng rỗng rỗng

Tiếp tục yêu cầu lưu thảo án a, lưu thảo án

8. Chương 8: Người Là Mẹ Ta Mẽ [Thượng]

Thành phố Z là cái tam tuyến thành thị, không tính là đặc biệt phồn hoa. Nhưng đúng là bởi vì chẳng phải phát đạt, mới thiếu ô nhiễm, cho nên không khí tươi mát, xanh hoá đúng chỗ, trụ đứng lên thực thoải mái.

Hơn nữa nơi này không có gì công nghiệp, tự nhiên cũng không có ngoại lai người làm công, dân cư cũng có vẻ đơn thuần, trị an quản lý nghe nói là phi thường không sai.

ngày tháng 9, hỏa lạt lạt thái dương đã muốn đem nhiệt tình giáng xuống rất nhiều, cho nên cũng ít kia khốc nhiệt dày vò. Còn nữa đường hai bên đều là đại thụ, cây to đón gió, cũng là mát mẻ thích ý.

Đàm Bội Thi kéo Nhược Thủy cánh tay, đi ở lục âm trên đường, cấp nàng giới thiệu này bốn phía kiến trúc. Kỳ thật cũng không có cái gì nổi tiếng địa phương, bất quá là nói cho nàng đây là cái gì thương trường, đó là cái gì nhà hàng thôi.

Hạnh Nhược Thủy ở trên giường nằm hồi lâu, thân thể tuy rằng đã muốn tốt hơn nhiều, nhưng còn có chút hư, cho nên hai người cũng không dám đi quá nhanh. Chỉ cho là rải, chậm rì rì hoảng đi, tâm tình cũng đi theo thả lỏng nhàn nhã đứng lên.

“Thế nào? Có phải hay không cũng hiểu được nơi này rất thoải mái, trụ này rất tốt?”

Đàm Bội Thi hút một ngụm không khí thanh tân, cười tủm tỉm quay đầu đến hỏi chính mình hảo hữu. Nàng nhưng là thích chỗ này , bởi vì, nơi này có nàng yêu nam nhân.

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.”Rất tốt . Không khí tốt lắm, xanh hoá cũng tốt, nhân không nhiều lắm, giao thông cũng không chật chội. Tựa như người nói , là cái thích hợp lâu dài ở lại địa phương.”

“Vậy là tốt rồi. Đây về sau chính là người an cư địa phương, người thích nó mới được. Nếu không làm cho đội trưởng đem nhà chúng ta trên lầu hoặc là dưới lầu mua xuống dưới, về sau chúng ta làm hàng xóm? Ngày nào đó đội trưởng nếu chọc giận người mất hứng , người còn có thể chạy đến nhà của ta đã tới đêm. Đến lúc đó ta liền đem Phó Bồi Cương đuổi ra khỏi nhà, chúng ta tỷ muội hai cái chần nói chuyện phiếm, làm cho bọn họ hai cái xú nam nhân ngao ngao tẩy nước lạnh tắm đi!”

“Bội Thi, người lại nói vậy !”

Hạnh Nhược Thủy nhịn không được dậm chân. Nàng không thể không đối chính mình thừa nhận, nàng khát vọng như vậy bình tĩnh ấm áp cuộc sống. Nhưng là, không biết vì sao, trong lòng nàng thực bất an. Tổng cảm thấy, hạnh phúc sẽ không như vậy dễ dàng khiến cho nàng có được .

Đàm Bội Thi ha ha ngây ngô cười, làm cho người ta lấy nàng không có cách.

“Nhược Thủy, đối diện kia gia ấm đình các thực không sai , bên trong gì đó đều siêu ăn ngon siêu hảo uống . Dù sao đi rồi lâu như vậy, người cũng có chút mệt mỏi, chúng ta đi vào ăn một chút gì, thuận tiện nghỉ ngơi một chút đi.”

“Hảo.”

Vì thế, hai người liền vào điểm tâm điểm, tuyển một cái dựa vào thủy tinh cửa sổ vị trí, có thể vừa ăn này nọ một bên thưởng thức ngoài cửa sổ hết thấy. Bởi vì tiểu điểm vào chỗ cho ngã tư đường vị trí, đèn đỏ thời điểm, có thể thuận đường quan sát một chút đủ loại kiểu dáng nhân.

Buổi sáng mười điểm nhiều, đúng là đi làm thời gian, cho nên trong điểm nhân không tính rất nhiều. Bọn họ điểm gì đó, rất nhanh sẽ đưa lên đây.

Nhược Thủy thường một ngụm bánh ngọt, phát hiện chính như Bội Thi theo như lời , sẽ không rất ngọt, cũng sẽ không rất đầy mỡ, hương vị thực không sai.

“Thế nào, ta không có lừa người đi?” Đàm Bội Thi khuynh quá thân thể, hàm chứa thìa hỏi, ánh mắt còn chớp chớp . Kia bộ dáng, giố

ng như là hiển vật quý sau chờ đợi đáp lại tiểu hài tử.

Nhược Thủy nở nụ cười, thích cực kỳ bạn tốt như vậy tính trẻ con một mặt.”Tốt lắm ăn. Bất quá a, ta còn là cảm thấy Đàm Bội Thi làm gì đó rất tốt ăn!”

“Ha ha, đó là , ta cũng như vậy cảm thấy!”

Hai người vừa ăn điểm tâm, vừa nói nói giỡn cười , rất thích ý.

Hạnh Nhược Thủy chú ý tới, ngoài cửa sổ một chiếc thực khí phách hân mã từ từ ngừng lại, đang đợi đèn đỏ. Cửa kính xe lý, xuất hiện hé ra phần nộn đứa nhỏ khuôn mặt. Nàng không khỏi, nhìn nhiều vài lần.

Đột nhiên, kia đứa nhỏ nâng lên tay nhỏ bé dùng sức vuốt cửa xe, đôi gắt gao nhìn trong điểm. Hắn phía sau, lộ ra hé ra nữ tính khuôn mặt, chính theo tiểu hài tử thủ hướng bên này xem.

Nếu không xác định chính mình cũng không nhận thức đứa nhỏ này, Nhược Thủy còn tưởng rằng hắn xem là chính mình đâu. Bất quá, kia đứa nhỏ bộ dạng thật là đẹp mắt, phần điêu ngọc mài , đồ đồ khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta tưởng sở một phen. Nghĩ, nàng không khỏi tràn ra tươi cười.

“Cực giỏi hân mã! Oa, thật khá tiểu hài tử!” Đàm Bội Thi một tiếng thét kinh hãi, cả người liền bổ nhào vào cửa sổ đi.

Hạnh Nhược Thủy nhịn không được thối phù một tiếng nở nụ cười, Bội Thi đối đứa nhỏ vẫn là như vậy không có miễn dịch lực.

“Như vậy thích đứa nhỏ, chính mình chạy nhanh sinh một cái đi.”

Đàm Bội Thi một lần nữa ngồi trở lại đến, ừ đáp lời gật đầu, ánh mắt lại vẫn là nhìn chăm chăm kia đứa nhỏ xem.

Hạnh Nhược Thủy cười quay đầu, liền nhìn đến cửa xe mở ra, đứa nhỏ theo xe thượng nhảy xuống dưới, nhanh chân liền hướng điểm cửa chạy. Kia đứa nhỏ thoát nhìn cũng liền ba tuổi bộ dáng, hần mặc thâm lam quần yếm, trên thân là màu trắng tiểu t tuất, trước ngực đồ án là màu lam để văn thượng một cái phun nước cá heo.

Tiểu hài tử cũng không chờ mặt sau đại nhân, cứ như vậy hùng hực chàng chàng chạy tới.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi đều thay hần nhéo một phen mồ hôi lạnh. May mắn đèn xanh còn không có lượng, xe đều là ngừng .

Hai người đều quay đầu đi hướng cửa xem, chỉ chốc lát, kia đứa nhỏ liền theo cửa chui ra cái đầu. Hướng các nàng bên này vừa thấy, nháy mắt tràn ra đáng yêu tươi cười, liền vui vẻ chạy tới.

Hạnh Nhược Thủy vừa vặn kì hần rốt cuộc tìm ai thời điểm, tiểu hài tử một phen bổ nhào vào thân thể của nàng thượng, lớn tiếng kêu:”Mẹ!”

Đàm Bội Thi nháy mắt trừng mắt há mồm, miệng đều có thể tắc kế tiếp trứng gà.

Hạnh Nhược Thủy tươi cười cứng đờ,

cúi đầu nhìn tiểu hài tử.”Tiểu bằng hữu, người nhận sai nhân , ta không phải mẹ mẽ người.”

Tiểu hài tử vốn chính chớp mắt to vô cùng cao hứng , nghe nàng như vậy vừa nói, miệng nhất biết, đương trường liền khóc.

“Mẹ, người không cần Tiểu Phúc An sao? Oa oa, mẹ không cần Tiểu Phúc An”

Bốn phía khách nhân vốn đã bị này đáng yêu đứa nhỏ cấp hấp dẫn , hiện tại đứa nhỏ như vậy nhất nháo, câu đều dùng tìm tòi nghiên cứu ánh mắt nhìn Nhược Thủy. Tựa hồ muốn nói: Như thế nào có như vậy nhần tâm mẹ, thế nhưng không cần chính mình đứa nhỏ!

Hạnh Nhược Thủy càng thêm

, vì tránh cho đứa nhỏ khóc lợi hại hơn, theo bản năng thân thủ ôm lấy hần, nhẹ nhàng chụp vỗ về hần lưng.”Ngoan, đừng khóc, đừng khóc.”

Tiểu hài tử nhưng thật ra rất nhanh liền đình chỉ khóc, ngẩng đầu lên nhìn nàng, thật dài lông mi thượng còn lộ vẻ trong suốt đậu tử.

Hạnh Nhược Thủy liền thân thủ, thay hần xoa xoa đáy mắt nước mắt.

Tiểu hài tử tựa hồ thực thích nàng động tác như vậy, miệng hô mẹ mẹ , một đầu hướng nàng trong lòng chui, còn nhất cứng nhất cứng giống tiểu trư giống nhau.

Hạnh Nhược Thủy cũng không đẩy ra hần, bởi vì tiểu hài tử tộc trưởng theo kịp . Nhược Thủy có chút xấu hổ , đối với nàng cười cười.

Đó là một cái trung niên con gái, năm mươi tuổi cao thấp, bảo dưỡng phi thường tốt. Nếu không phải khoe mắt nếp nhăn, bằng vào làn da căn bản nhìn không ra của nàng tuổi. Hơn nữa toàn thân cao thấp tản ra quý khí, chỉ sợ là thượng lưu xã hội phú phu nhân.

“Tiểu Phúc An.” Người nọ hô một tiếng đứa nhỏ tên.

Đứa nhỏ liền theo Nhược Thủy trong lòng xoay người sang chỗ khác, một đầu lại tiến lên ôm lấy của nàng chân, ngửa đầu dùng nhảy nhót ngữ điệu kêu:”Bà nội, ta tìm được mẹ , ta tìm được mẹ !”

Nữ nhân xoay người sờ sờ đứa nhỏ đầu, ôn nhu nhìn hần nói: "Đứa nhỏ, người nhận sai người, tỷ tỷ không phải mẹ mẹ người."

Tiểu hài tử sưng mắt một chút, sau đó dọa một chút sần, cái miệng nhỏ nhắn phình lại hướng hồi Nhược Thủy trong lòng. Còn quay đầu lại đi, tròng mụ nội nó.

"Không, bà nội gạt người, nàng chính là mẹ!"

Hần gặp qua, cha cho hần xem qua ảnh chụp, nàng chính là mẹ!

9. Chương 9: Người Là Mẹ Ta Mẹ [Hạ]

Hạnh Nhược Thủy nhìn đứa nhỏ bà nội, trong lúc nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải. Không biết vì sao, đứa nhỏ giống như liền nhận định nàng hần mẹ.

Đứa nhỏ bà nội hiền lành trên mặt cũng nổi lên xin lỗi, đối Nhược Thủy cười cười.

"Các người hảo, ta họ dương, là đứa nhỏ này bà nội."

Hạnh Nhược Thủy hồi lấy tươi cười."Dương a di hảo! Ta họ Hạnh, hạnh phúc hạnh. Đây là ta bằng hữu, nàng họ Đàm."

"Các người hảo. Thật sự ngưỡng chừng. Tiểu Phúc An từ nhỏ không có mẹ, cho nên –"

Nàng nói còn chưa nói hoàn, Tiểu Phúc An liền ồn ào ."Bà nội nói vậy, Tiểu Phúc An có mẹ, đây là Tiểu Phúc An mẹ."

Tiểu hài tử quai hàm phình, rất có "Người lại nói vậy ta liền tức giận" tư thế. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ, tiểu biểu tình thực còn thật sự, càng xem càng đáng yêu.

Nhược Thủy sờ sờ hần phình hai giáp, trong lòng hiểu được: Đứa nhỏ này sợ là từ nhỏ không có mẹ, cho nên rất muốn mẹ. Chính là không biết vì sao, hần hội nhận định chính mình hần mẹ.

"Tiểu Phúc An, nghe con bà nó nói, chúng ta đi tìm ba ba, tỷ tỷ thực không phải mẹ người." Dương Tử Vân thân thủ đi kéo đứa nhỏ thủ. Người ta như vậy tuổi trẻ nữ hài tử bị kêu làm mẹ, cũng lạ ngưỡng chừng.

"Không!" Tiểu Phúc An lớn tiếng phản bác, nước mắt liền tí tách đến rơi xuống. Một bên thu Nhược Thủy quần áo ủy khuất khóc, còn một bên lên án."Bà nội là người xấu, không cho Tiểu Phúc An gặp mẹ!"

"Ai nha, người đứa nhỏ này, như thế nào....." Dương Tử Vân cũng không có cách, đành phải vẽ mặt xin lỗi nhìn Nhược Thủy.

"Thật sự ngưỡng chừng. Đứa nhỏ hần rất tưởng mẹ, cho nên....."

Hạnh Nhược Thủy cười lắc đầu. Nghĩ đến đứa nhỏ này cũng là cái đáng thương oa, cố gắng cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua chính mình mẹ. Như vậy nhất tưởng, liền cảm thấy rất đau lòng hần, tự nhiên cũng sẽ không xấu hổ. Ngược lại thân thủ đem đứa nhỏ ôm đến đầu gối thượng, thay hần lau nước mắt.

"Dương a di, người đang vội sao? Nếu không đang vội, nếu không ngồi xuống ăn vài thứ, làm cho đứa nhỏ cảm xúc ổn định xuống dưới, cố gắng sẽ không sự."

Hạnh Nhược Thủy cười đưa ra chính mình đề nghị.

Dương Tử Vân nhìn nàng trong lòng Tiểu Phúc An vừa kéo vừa kéo hấp cái mũi, mắt to còn cảnh giác tròng mắt chính mình, liền đành phải tiếp nhận rồi của nàng đề nghị.

"Cũng tốt."

Hạnh Nhược Thủy thay tiểu oa nhi lau nước mắt, liền cúi đầu hỏi hần:"Nơi này bánh ngọt tốt lắm ăn, có nghĩ là ăn?"

"Tưởng!" Tiểu oa nhi nhất thời lộ ra tươi cười, mắt to đều cười loan.

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên không thể làm cho đứa nhỏ ăn chính mình còn lại , vì thế liền đem đứa nhỏ phóng tới ghế thượng.”Ta đây đi mua bánh ngọt, người ngoan ngoan tại đây chờ.”

Hạnh Nhược Thủy vừa mới đi rồi hai bước, quần đã bị nhân kéo lại. Cúi đầu vừa thấy, tiểu oa nhi chính thu của nàng ống quần, giữa đầu chớp ánh mắt đang nhìn nàng. Thực rõ ràng, hấn sợ nàng cứ như vậy chạy.

Hạnh Nhược Thủy tâm lập tức liền nhuễn xuống dưới, ngẫm lại liền lôi kéo đứa nhỏ tay nhỏ bé, mang theo hấn cùng đi xếp hàng mua này nọ. Tiểu hài tử vì thế cao hứng nở nụ cười, ngay cả bước chân đều mại thật sự dùng sức, có chút khí phách hiên ngang khí thế.

Đàm Bội Thi nhìn cái đó và hài ầm áp một màn, quay đầu đến hỏi trước mắt Dương Tử Vân.

“Dương a di, Tiểu Phúc An mẹ có phải hay không theo ta bằng hữu bộ dạng rất giống a?”

Nếu không, đứa nhỏ này làm sao có thể ở đối diện đường cái, vẫn là ở trong xe liền nhìn trúng Nhược Thủy. Nhìn hấn kia tư thế, tựa hồ nhận định Nhược Thủy hấn mẹ.

Dương Tử Vân lắc đầu, chính nàng cũng thực khó hiểu.”Không có. Tiểu Phúc An chưa từng có gặp qua mẹ hấn, liền ngay cả ảnh chụp đều không có. Hấn trước kia chưa bao giờ như vậy đem người khác nhận thức làm mẹ, cũng không biết sao lại thế này.”

Đàm Bội Thi chọn nhú mày.”Có lẽ, đây là duyên phận đi.”

Quầy bên kia, một lớn một nhỏ rất cục sắp xếp đến bọn họ .

“Đến, nhìn xem người thích ăn người nào?” Nhược Thủy xoay người đưa hấn ôm lấy đến, làm cho hấn xem ra thượng gì đó.

“Này, này, này.....”

Nhược Thủy lập tức đã bị hấn đầu nở nụ cười, cảm tình này tiểu oa nhi tưởng đem người ta trong điểm giống đều mua thượng đầu. Vì thế chính mình làm chủ, cho hấn chọn tam khoản bánh ngọt, vừa muốn một ly sữa cùng một ly trà sữa.

Trở lại chỗ ngồi, Nhược Thủy đưa hấn đặt ở chính mình bên người.

Tiểu tử kia vừa thấy đến bà nội còn cổ quai hàm, còn nhớ cừ đầu. Kia đáng yêu bộ dáng, làm cho ba cái đại nhân đều nhìn không được nở nụ cười.

Bánh ngọt đưa lên đến, Nhược Thủy đem trà sữa cho Dương Tử Vân, lại đem một khối bánh ngọt đặt ở nàng trước mặt. Sau đó đem một khối bánh ngọt phóng tới Tiểu Phúc An trước mặt, đem thìa đưa cho tiểu tử kia, nhân tiện sờ sờ hấn tiểu đầu.

Làm xong này hết thấy, Nhược Thủy vừa mới bưng lên trà sữa uống một ngụm, đã bị nhân xả ống tay áo.

“Mẹ!” Tiểu tử kia nhìn nàng, đưa qua một cái thìa.

Nhược Thủy sững sốt một chút, mới hiểu được, tiểu tử kia là muốn nàng uy hấn ăn đầu.

“Tiểu Phúc An, không thể như vậy, ngoan ngoan , chính mình ăn.”

Dương Tử Vân theo Nhược Thủy cầm trong tay quá thìa, tắc hỏi Tiểu Phúc An trong tay. Đứa nhỏ này sao lại thế này? Bình thường ở nhà đều chính mình ăn cái gì , hiện tại cứ nhiên yếu nhân uy!

Tiểu Phúc An miệng nhất quyết, làm nũng thêm khóc lóc om sòm vắn vẹo thân thể.”Không thôi! Mẹ uy, muốn mẹ uy!”

Cuối cùng thật sự không có biện pháp, Dương Tử Vân cũng chỉ hảo đồng ý .

Hạnh Nhược Thủy liền lấy thìa cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ lấy bánh ngọt, đưa đến miệng hấn bên. Chờ hấn ăn hoàn nuốt mất,

mới dám cấp thứ hai khẩu. Thỉnh thoảng , còn lấy khăn tay cho hấn lau khóe miệng.

Này một màn, ở không biết tình nhân xem ra, chính là một người tuổi còn trẻ mẹ ở chiếu cổ chính mình đứa nhỏ, dị thường ầm áp động lòng người.

Đàm Bội Thi chống má, nhìn chuyên chú uy đứa nhỏ hảo hữu, trong mắt ứa ra quang. Nhược Thủy như vậy tử, hảo có mẫu tính quang huy a! Có lẽ trở về có thể đề nghị đội trưởng chạy nhanh đem Nhược Thủy ăn luôn, sau đó làm cho nàng hoài một cái tiểu oa nhi, kia phỏng chừng vấn đề gì đều không có .

Vì thế, nàng giao thân xác dựa vào đi qua, tiến đến Nhược Thủy trước mặt.

“Làm sao vậy?” Nhược Thủy khó hiểu nhìn nàng.

“Ta phát hiện, người hiện tại chính hào quang bắn ra bốn phía, biết đó là cái gì không? Đó là mẫu tính quang huy!”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời đỏ mặt, tròng nàng liếc mắt một cái.”Nói vậy bạ gì đó đâu!”

Dương Tử Vân cũng cười nói.”Ta cũng hiểu được, Hạnh tiểu thư người nhất định là tốt mẹ.”

Tiểu Phúc An không biết như thế nào , tựa hồ cũng nghe đã hiểu các nàng trong lời nói. Mắt to nhìn Nhược Thủy, thực còn thật sự địa điểm đầu.”Àn, mẹ là tốt nhất!”

Nhất thời, ba cái đại nhân lại bị hấn kia đáng yêu tiểu dạng tử làm nở nụ cười.

Ấm đình các điểm tâm đều là cái loại này khéo léo linh lung hình , một khối bánh ngọt cũng không nhiều, nhưng đối với một cái ba tuổi đứa nhỏ mà nói đã muốn vậy là đủ rồi. Cho nên một khối bánh ngọt uy hoàn, Nhược Thủy lại uy hấn uống lên mấy khẩu sữa, tiểu tử kia bụng nhỏ đã muốn phình .

“Tốt lắm Tiểu Phúc An, chúng ta cần phải đi.” Cho dù bọn họ không đang vội, người ta hai cái nữ hài tử cũng không thể cùng bọn họ luôn luôn tại nơi này háo đầu.

Tiểu tử kia cầm lấy Nhược Thủy thủy, chớp mắt to, bà nội nói:”Mẹ, ba ba, chúng ta đi tìm ba ba.”

Hạnh Nhược Thủy thực thích này đứa nhỏ, đứa nhỏ nhận sai nàng, cũng là một loại duyên phận đi. Nâng đầu tay sờ hấn khuôn mặt nhỏ nhắn, còn hôn một cái hấn cái trán.

“Tiểu Phúc An ngoan ngoan a, người cùng bà nội cùng đi..... Mẹ, mẹ còn có chuyện trọng yếu muốn làm, chờ làm tốt phải đi tìm Tiểu Phúc An cùng ba ba, được không?”

Tiểu oa nhi nhìn nàng, mắt to thần kỳ lượng, vươn tay nhỏ bé đến.”Ngoéo tay câu.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ chính mình muốn lừa gạt một cái đứa nhỏ, rất khó chịu . Nhưng vẫn là vươn tay đến, ôm lấy hấn ngón út đầu.

“Ngoéo tay, thất cổ, một trăm năm, không được biến!”

Đứa nhỏ bị bà nội mang đi , ngồi ở trong xe, còn vẫn hướng tới các nàng vẫy tay.

Nhìn xe phát động, đi xa, Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa khóc.

Có lẽ là vì, chính mình lừa gạt hấn, trong lòng có quý. Lại hoặc là, là đau tích hấn còn tuổi nhỏ liền không có mẫu thân.

“Tốt lắm Nhược Thủy, tựa như người nói , như vậy thích đứa nhỏ, chính mình chạy nhanh sinh một cái đi. Xem đội trưởng như vậy, khẳng định là nhất kích tức cỡ trung , người không cần lo lắng!”

Hạnh Nhược Thủy thương cảm nhất thời không có, thân thủ phải đi khắp nàng.

“Ta cho người cái cô gái nhỏ lại nói hươu nói vượn!”

10. Chương 10: Thượng Tá Đùa Giỡn Lưu Manh

Ung Trường Không thỉnh cái giả, tính ngày mai mang Nhược Thủy đi chơi, tăng tiến cảm tình. Tựa như Phó Bồi Cương nói , không thể luôn tại chỗ giam chân tại chỗ đi.

Muốn gặp Nhược Thủy tâm tình thực vội thiết, cũng không tính hăm đến ngày mai . Liền quyết định đi Phó Bồi Cương gia chiếm lấy nhà bọn họ sơ pha.

Đến Phó Bồi Cương trong nhà, bọn họ chính ăn cơm xong thu thập hảo phòng bếp. Phó Bồi Cương vợ chồng đang ở trong phòng khách oa .

“A, đội trưởng, người như thế nào không nói sớm, đồ ăn đều ăn xong rồi.”

Ứng Trường Không đem thân thể phao tiến trên sô pha, Miễn cưỡng dựa vào.

“Ta đã muốn ăn qua . Nhược Thủy đâu?”

Đàm Bội Thi đứng ở trước mặt hần đến, hai tay nhất chống nạnh.

“Ta nói đội trưởng, cảm tình người là Nhược Thủy không phải ở nơi này, người ngay cả nhà của ta đại môn hướng bên kia khai cũng không biết có phải hay không?”

Tuy rằng nói hần coi trọng như vậy Nhược Thủy, nàng là rất cao hứng . Khả đội trưởng đây là không phải quá nặng sắc khinh hữu ? Phó Bồi Cương vận ngạt là hần cấp dưới kiêm hảo huynh đệ nha.

Ứng Trường Không chọn nhúu mày, lạnh buốt nói:”Nhược Thủy nếu không ở trong này, các người vợ chồng hai không đều ở làm chỗ đồng không nên chuyện tình, còn muốn ta đảm đương người xem không thành? Ta là không quan hệ, nếu các người thật muốn muốn người xem trong lời nói.”

Nói xong, còn nhún nhún vai quán buông tay.

Đàm Bội Thi khí tuyệt, cộng thêm mặt đỏ tới mang tai. Nàng tuy rằng tùy tiện , còn không mở ra đến cái loại này trình độ. Bất quá, có qua có lại mới toại lòng nhau.

“Chúng ta cũng không quan hệ. Chờ người cùng Nhược Thủy về sau, ta lại cùng Phó Bồi Cương cùng nhau xem trở về là đến nơi. Chúng ta cho nhau cấp đối phương phủng cổ động, thuận đường có vẻ có vẻ, cũng rất tốt , có phải hay không?”

“Lão bà, ta là nữ nhân, đừng như vậy bưng hân đi sao?”

Phó Bồi Cương giữ chặt chính mình lão bà, khóc tang hé ra mặt. Nhà mình lão bà có phải hay không có chút bưng hân quá , cư nhiên trước mặt hần mặt cùng nam nhân khác thảo luận như vậy bưng hân vấn đề. Nàng có phải hay không còn muốn làm cho hần cùng đội trưởng nhiều lần lớn nhỏ dài ngắn a?

Đàm Bội Thi khúc thủ liền cho hần nhất giơ.”Làm sao? Người còn muốn làm phẫu thuật chuyển giới không thành? Nói cho người, ta cũng không phải là ren a. Vẫn là nói người đã muốn.....”

Biết thế chi bằng phụ! Phó Bồi Cương quyết đoán kéo lão bà thủ, vào phòng gian. Làm gì? Đương nhiên là làm cho nàng hảo hảo mà thể nghiệm thể nghiệm, hần rốt cuộc được không! Ở cửa, lại chuyển lại đây đối trên sô pha Ứng Trường Không tiếp đón một câu.

“Đội trưởng, người tự tiện.”

Ứng Trường Không chọn nhúu mày, đứng dậy đi vào tận cùng bên trong phòng, gõ cửa.

Một lát sau, môn mới mở ra.

Nhược Thủy đứng ở phía sau cửa, ánh mắt có chút hồng, hiển nhiên vừa mới đã khóc. Nhìn đến hần, có chút ngoài ý muốn trừng lớn ánh mắt, lập tức cười cười.

“Người đã đến rồi.”

Nhược Thủy vội vàng nghiêng người làm cho hần tiến vào, sau đó chạy nhanh lau ánh mắt.

Ứng Trường Không đi vào đi, nhìn đến trên bàn bãi một quyển sách, trang sách thượng ẩm ướt nhất đại khối. Thực rõ ràng, nàng vừa rồi đang khóc. Đây gốc cô gái, chỉ sợ lại suy nghĩ đi qua này chuyện thương tâm tình . Khó trách bọn hần vừa rồi ở bên ngoài như vậy cười đùa, nàng cũng không có nghe được.

“Muốn hay không uống nước? Ta cho người đổ chén nước.”

“Không vội.”

Ứng Trường Không giữ chặt nàng, không thích nàng như vậy lễ phép xa cách. Nâng lên thủ, sờ sờ của nàng mặt, ngón tay cái ma sát của nàng đáy mắt. Nàng có chút né tránh, nhưng cũng không có vuốt ve tay hần.

“Nhược Thủy, ở trước mặt ta người không cần như vậy lễ phép, như vậy khách khí. Đây so với người mắng ta một chút ta một chút, còn muốn khó chịu.”

Nhược Thủy nhìn hần, thật lâu sau, cúi đầu lẩm bẩm một tiếng thực xin lỗi.

Ứng Trường Không nhẹ nhàng để lại của nàng đầu vai, làm cho nàng ở ghế dựa lý ngồi xuống.

“Nhược Thủy, ta nghĩ với người nói chút sự tình.”

Nam nhân cúi người cùng nàng đối diện, một hồi lâu mới đứng lên. Đột nhiên nâng thủ, một phen cởi trên người t tuất.

“A, lưu manh!”

Đột nhiên có nam nhân tại chính mình trước mặt cởi quần áo, Nhược Thủy sợ tới mức theo bản năng liền kêu lưu manh. Mạnh đứng lên, mang theo ghế dựa lảo đảo vài bước, may mắn không có ngã sắp xuống.

Ứng Trường Không đang muốn giải thích, Đàm Bội Thi ngay tại bên ngoài gõ cửa .

“Nhược Thủy, phát sinh sự tình gì ? Đội trưởng, người nhưng đừng xằng bậy a!”

Ứng Trường Không khí tuyệt, đối với môn rống lên một câu.”Phó Bồi Cương, đem người lão bà mang đi, quản trụ nàng kia miên man suy nghĩ đầu!”

Sau đó chợt nghe đến Đàm Bội Thi ô ô thanh âm, hần là bị Phó Bồi Cương bưng kín miệng.

Ứng Trường Không mặc kệ bọn họ, thân thủ đem Nhược Thủy kéo đến chính mình trước người, bắt lấy nàng run run thủ đặt ở chính mình trước ngực. Có chút thở dài, có chút thương tâm.

“Nhược Thủy, mở mắt ra. Người còn chưa tin ta sao? Chẳng lẽ ta ở trong lòng người, chính là như vậy một người?”

Nhược Thủy nhìn hần mặt, cũng ý thức được chính mình thương tổn hần.

“Thực xin lỗi. Ta, ta đó là theo bản năng phản ứng, ta không tưởng nhiều như vậy.”

Ứng Trường Không tự nhiên hiểu được. Nàng bị như vậy thâm thương tổn, đối nam nhân khẳng định là lòng có đề phòng . Hơi hơi đau lòng, nhưng vẫn là kiên trì đem tay nàng đặt tại trước ngực.

“Nhược Thủy, người xem xem ta thân thể, người xem đến cái gì?”

Nhược Thủy nuốt nuốt nước miếng, rốt cục đem tầm mắt theo hần mặt dời xuống. Nàng đầu tiên nhìn đến , không phải Đàm Bội Thi nói bát khối xinh đẹp cơ bụng, cũng không phải kia phình cương thiết giống nhau trong ngực, mà là miệng vết thương. Đúng vậy, đủ loại miệng vết thương. Có lớn có nhỏ, có tràn đầy thối, có tân tình bạn cổ tri, rậm rạp nhóm che kín thân thể hần.

Nhược Thủy chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, run run bắt tay vào làm theo bản năng vuốt ve hần mỗi một cái miệng vết thương. Cái loại này gấp ghềnh cảm giác, truyền lại tới tay thượng sau đó là trong lòng, làm cho trái tim của nàng cũng run run đứng lên.

“Đây đó thương.....”

Ứng Trường Không lời kéo tay nàng, từng bước từng bước vuốt ve quá này miệng vết thương, từng bước từng bước cấp nàng nói nói này đó miệng vết thương tồn tại. Kỳ thật, làm một cái binh, nhất là bộ đội đặc chủng, này đó miệng vết thương không đáng kể chút nào, lại càng không đáng giá khoe ra. Chính là, hần không nghĩ làm cho nàng tiếp tục đắm chìm ở đi qua bị thương giữa, như vậy nàng là không thể đi phía trước đi .

Nói xong lời cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy đã muốn là rơi lệ đầy mặt. Một tay che miệng, ô ô khóc.

Ứng Trường Không phủng trụ của nàng mặt, thật sâu nhìn của nàng ánh mắt. Gần từng tiếng, nói được thực dùng sức.

“Nhược Thủy, mỗi người trên người đều đã có như vậy như vậy miệng vết thương, thấy được , nhìn không thấy . Nhưng là, này đó miệng vết thương đều đã giống như vậy vấy kết, sau đó khép lại. Có lẽ còn có thể

lưu lại khó coi dấu vết, nhưng sẽ không lại đau đớn. Nhưng là nếu người luôn thân thủ đi đem tầng này già tê điếu, nó sẽ lại đổ máu đau đớn đứng lên.”

Nhược Thủy cắn môi, lại chỉ không được nước mắt.

“Mọi người đều nói, sâu nhất miệng vết thương là này nhìn không thấy . Nhưng là Nhược Thủy, ta cuối cùng là ở tưởng, này nhìn không thấy miệng vết thương tuy rằng thâm tuy rằng đau, khả chỉ cần người đủ kiên cường đủ lạc quan, người có thể chậm rãi buông nó sống được rất tốt. Này đó thấy được miệng vết thương nếu nếu không hạnh một chút, có lẽ liền không sống nổi. Nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, còn nói cái gì thương vẫn là đau?”

Nhược Thủy phát ra một tiếng nức nở, kiễng chân một phen che cái miệng của hần ba.

“Không cần nói , người không cần nói !”

Ứng Trường Không liền thật sự không hề nói, chính là đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực. Nhâm Nhược Thủy ở hần trong ngực, làm càn khóc, phát tiết này áp lực của nàng trầm trọng.

Ứng Trường Không thế này mới phát hiện, nàng thật sự rất nhỏ. Thân cao chỉ tới hần ngực, hơn nữa lại tiêm gầy, ôm vào trong ngực tựa như ôm một cái đứa nhỏ. Càng là lấy tay cánh tay đo đạc , lại càng là đau lòng nàng.

Rất lâu sau đó, Nhược Thủy mới chậm rãi đình chỉ khóc. Nhưng vẫn là đem mặt chôn ở hần trước ngực, không có muốn lên ý tứ.

Ứng Trường Không nâng lên của nàng mặt, nhìn kia dài tiếp thượng trong suốt nước mắt. Nâng thủ, hái. Cúi đầu, hôn trụ nàng khẽ nhếch cánh môi.

Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức thả lỏng thân thể, theo đuổi hần công thành lược trì. Ở hần hơi thở vây quanh trung, giống nhau qua lại hết thấy không tốt đều có thể như vậy đi xa.

Hai người chính hôn như si như túy, khó khăn chia lìa thời điểm, cửa phòng đột nhiên bị từ bên ngoài mở ra đến.

“Nhược Thủy, người không sao chứ?”

11. Chương 11: Lão Bà, Ta Không Phải Cầu

Nguyên lai Đàm Bội Thi nghe được Nhược Thủy kêu lưu manh, sau lại tuy rằng không có lại kêu, nhưng phòng vẫn truyền ra thanh âm, mơ hồ còn có Nhược Thủy tiếng khóc.

Tuy rằng bị Phó Bồi Cương tha trở về phòng gian, nhưng càng nghĩ càng không thích hợp. Trong lòng nhất sốt ruột, trực tiếp lấy cái chìa khóa lại đây mở cửa .

Chính si túy trung hai người bị hoảng sợ, câu kinh ngạc trùng mắt cửa vọt vào đến Đàm Bội Thi. Nhưng thân thể vẫn là gắt gao ôm ở cùng nhau, không biết là bị dọa quên vẫn là căn bản không có tách ra ý tứ.

Đàm Bội Thi vừa thấy đến trước mắt tình cảnh, chỉ biết chính mình quấy rầy đến đội trưởng cùng Nhược Thủy làm ngọt ngào mật chuyện tình . Mặt đỏ lên, dất cổ liền kêu:

“Hảo người cái đội trưởng, cư nhiên dám đối với nhà chúng ta Nhược Thủy đùa giỡn lưu manh! Phó Bồi Cương, đi lên cắn hần!”

Bàn tay to hô to vung lên, quả nhiên là uy phong lẫm lẫm a, nếu xem nhẹ nàng hồng cùng hầu môn giống nhau mặt.

Nhìn nhà mình lão bà uy phong, nhìn nhìn lại đội trưởng lợi nhận giống nhau ánh mắt. Phó Bồi Cương khổ hé ra mặt, xin giúp đỡ nhìn chính mình lão bà.

“Lão bà, ta không phải cầu !”

Hần lời này vừa ra, còn lại ba người đều nhin không được xì nở nụ cười, nước miếng thẳng phun. Câu nói kia lại xứng thượng Phó Bồi Cương kia biểu tình, quả nhiên là sẽ làm người cười phun .

Đàm Bội Thi mặt đỏ như máu còn hạ không được thai, bỗng nhiên xoay người, một phen thu lão công quần áo đã đem hẳn ra bên ngoài kéo.

“Không phải cầu như thế nào ? Theo ta đi ra, lão bà ta hôm nay sẽ dạy người thế nào cần người!”

Một bên hồng cổ kêu, một bên thật sự hấp tấp đem Phó Bồi Cương kéo ra ngoài, đóng cửa lặc khóa.

Một hồi lâu, còn nghe được miệng nàng lý nói nhỏ , tự cấp chính mình tiêu trừ xấu hổ đâu.

Ứng Trường Không cùng Nhược Thủy nhìn nhau, lại nhin không được cười văng lên. Đây Bội Thi, thật là cái kẻ dở hơi đến!

Này nhất nháo cười, lúc trước triền miên không khí liền không hề. Nhưng thương tâm, cũng tự nhiên đánh tan. Có lẽ miệng vết thương còn không hội lập tức khép lại, nhưng là huyết hội chậm rãi động lại, sau đó vẩy kết, thẳng đến không hề đau đớn.

Ứng Trường Không kiện cánh tay duỗi ra, đem Nhược Thủy lăm vào trong ngực. Chính mình ở ghế trên ngồi xuống, lại đem nàng ôm ở chính mình đầu gối thượng.

Nhược Thủy lược lược từ chối một chút, liền không hề động.

Ứng Trường Không cũng không có làm cái gì, chính là như vậy ôm nàng.

Hai người ai cũng không nói chuyện, lại tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ ở trầm mặc trung truyền lại đến lẫn nhau trong lòng. Đây có lẽ chính là cổ nhân nói , lúc này không tiếng động thẳng có thanh đi.

Sau lại, Ứng Trường Không lại ôm nàng xem một cái điện ảnh, tên gọi [người nha cầm miệng], là cái nước Pháp phiên. Rất khôi hài một cái lừa đảo, đem Nhược Thủy đậu muốn ngừng mà không được, một đường cười đáp điện ảnh chấm dứt.

“Tốt lắm, đã muốn đã khuya , đi ngủ sớm một chút thấy.”

Ứng Trường Không đem nàng buông đến, thân ái cái trán của nàng sẽ đi ra ngoài.

“Vậy còn người? Người làm sao bây giờ?”

Nhược Thủy phản ứng lại đây, chạy tới giữ chặt hắn.

Chẳng lẽ, hắn hiện tại chạy trở về? Nhưng là lộ như vậy hắc, quân khu lại không ở dặm, vạn nhất gặp được nguy hiểm làm sao bây giờ?

Ứng Trường Không sờ sờ của nàng mặt, nở nụ cười.

“Ta không đi. Ta ngay tại trên sofa ngủ, đừng sợ.”

“Nhưng là, cái kia sofa thực đoản.”

Bội Thi gia sofa tuy rằng là ba người , nhưng là hắn thân cao chừng một trăm tám mươi lăm cm, tại kia trương tiểu trên sofa căn bản ngủ không ra. Tại kia mặt trên khuất một đêm, chỉ sợ ngày mai tay chân đều phải ma túy đau đớn.

“Không có việc gì, chính là cả đêm mà thôi.”

Nhược Thủy đột nhiên nhớ tới, Bội Thi trong nhà còn có hé ra đại chiếu cùng một cái đệm giường, vì ngã ra đất nghĩ dùng là.

“Người chờ ta một chút, ta có biện pháp!”

Sau đó bỏ chạy đi ra ngoài, đem kia trương chiếu chuyển trở về. Đó là hé ra bình thường chiếu tử, có vẻ kém cái loại này.

“Đem chăn pho trên mặt đất, lại phóng thượng chiếu, là có thể ngủ.”

Ứng Trường Không nhìn nàng việc hồ, không như thế nào hỗ trợ. Loại này giống thê tử chiếu cổ tượng phu giống nhau cảm giác, hắn thực hưởng thụ.

Nhược Thủy động tác lưu loát, rất nhanh liền đem giường cấp phô tốt lắm. Lại chạy tới phòng khách, đem đặt ở trên sô pha trúc gổ đầu cầm lại đến, dùng khăn mặt lau một lần, đặt ở rắc thượng.

“Tốt lắm.”

Nàng hiến vật quý dường như, đối với hân cười.

Ứng Trường Không bàn tay to nhất câu đem nàng câu đến trong lòng, hôn một cái của nàng hai má, ở nàng bên tai nói:

“Nhược Thủy, ngươi nhất định sẽ là tốt lão bà.”

Xoát , Nhược Thủy mặt lập tức hồng thắm . Vội vàng một phen đẩy ra hân.”Nói hươu nói vượn.”

Lại đi ngăn tử lý cho hân tìm một cái bị đan, bởi vì trong phòng có rãnh điều, ban đêm hơi lạnh.

“Chỉ cái này, có thể hay không lạnh?”

Đến nửa đêm, nàng đều là cả người đem chăn cấp cuộn cuộn nổi lên đến. Nàng thích mở ra điều hòa rất lạnh, sau đó cái chăn cảm giác. Đây không phải tốt thói quen, nhưng là nàng không đổi được.

Ứng Trường Không bắt được nàng lại là một cái hôn.”Không có việc gì, chúng ta thường xuyên ở trong rừng rậm qua đêm, liền như vậy hướng trên cây nhất dựa vào chính là một đêm.”

Nhược Thủy cười cười, trong lòng cũng là có chút đau. Nàng biết tham gia quân ngũ không dễ dàng, nhưng thắng đến nhìn đến hân trên người này thương, nàng mới biết được có bao nhiêu không dễ dàng. Khả người ở bọn họ trên mặt nhìn đến , vĩnh viễn đều là tươi cười.

“Vậy người đi ngủ sớm một chút.”

Đánh bạo, Nhược Thủy lần đầu tiên hôn hân mặt. Sau đó hỏa thiêu mộng dường như nói một tiếng ngủ ngon, bay nhanh lên đến trên giường, buông màn.

Ứng Trường Không vuốt mặt mình, nửa ngày sau ha ha ngây ngô cười vài tiếng, nằm xuống.

Này một đêm, hai người đều ngủ thật sự kiên định rất thơm.

Quân nhân sinh vật chung là kiên trì , cho nên Ứng Trường Không lên thời điểm, Nhược Thủy còn ngủ say sưa. Xốc màn, nhìn nàng điềm tĩnh ngủ ngon, tự nhiên không đành lòng quấy rầy. Vì thế lặng yên không một tiếng động ra phòng, thần luyện đi.

Phó Bồi Cương tự nhiên cũng đi lên. Hai nam nhân chen chúc tại trong phòng tắm, người giữu cột ta một chút, ta chen ép người một câu, cũng là náo nhiệt.

“Thế nào? Đệ muội đem người huấn luyện thành khuyến khoa động vật sao? Nếu không trở về cấp các huynh đệ triển lãm triển lãm?”

Ứng Trường Không dùng giò đỉnh đỉnh Phó Bồi Cương ngực, nghề mắt hỏi.

Phó Bồi Cương một ngụm kem đánh răng phao phao, a nha cười, hàm một ngụm thủy phun điệu.

“Không có, ta làm cho nàng kia há mồm nhi hoàn toàn không rãnh phát biểu, làm cho nàng kia tiểu thân thể hoàn toàn không khí lực động một chút.”

Khoe ra, này tuyệt đối là hồng quả quả khoe ra! Ứng Trường Không có thể khẳng định!

Hai người đi ra môn, Ứng Trường Không đi chạy bộ, Phó Bồi Cương tắc muốn chạy về bộ đội.

Đàm Bội Thi bị bắt thập thật sự thảm, cho nên bây giờ còn ở vù vù ngủ nhiều. Nàng bị bắt thập thật sự thảm điểm này, theo Phó Bồi Cương thần thái sáng láng thượng cũng có thể nhìn ra được đến.

Nhìn Phó Bồi Cương hé ra mặt cười đến cùng cúc hoa giống nhau, động tác cùng báo tử giống nhau lủi đi rồi, chỉ kém ở sau người dài một cây cái đuôi đến lúc lắc lắc ý.

Vì thế, Ứng Trường Không thượng tá xích quả quả đồ kỵ . Ở trong lòng ghen ngao ngao thẳng kêu cộng thêm chủ ngục dậm chân, khi nào thì hân mới có thể quá như vậy cuộc sống a!

Vì thế, thượng tá càng nghĩ càng cảm thấy ngày đó Phó Bồi Cương nói biện pháp, có lẽ thực có thể thử một lần. Nếu không mùa đông nhanh đến, tuy rằng hắc thân thể bồng rất, khá vậy kinh không được một ngày vài lần nước lạnh tắm a?

Biện pháp gì? Đương nhiên là –

Tốc độ, cứng rắn thượng!

12. Chương 12: Nhược Thủy Gả Cho Ta Đi

“Nữ thi?” Thương Duy Ngã ánh mắt trừng, thủ mệnh buộc chặt, thủy tinh chén ở bàn tay lên tiếng trả lời mà toái. Hắc nhưng không có buông tay, mà là năm ngón tay càng thu càng chặt.

“Đúng vậy.”

Thương Duy Ngã chết tử địa trừng mắt hắc, một hồi lâu mới mở miệng.”Có phải hay không.....”

Nói, cũng không nói gì hoàn. Nhưng nghe nhân, đã muốn hiểu được.

“Bởi vì sắc trời hôn ám, hơn nữa người nọ trước khi chết đã muốn bị ngược đãi mặt vô toàn phi, căn bản không thể phân biệt. Chỉ có thể đại khái nhìn ra, đó là một người tuổi còn trẻ nữ nhân.”

Ba kị, nam nhân năm ngón tay mạnh sử lực, bàn tay thủy tinh toái càng thêm hoàn toàn.

Chỉ chốc lát, màu đỏ chất lỏng theo hắc bà

n tay một giọt một giọt trụ hạ, rơi xuống đất có thanh.

Nam nhân cả người tản mát ra nguy hiểm hơi thở, cao lớn bóng dáng ở vi ám ánh sáng lý, như quỷ my giống nhau dọa người.

.....

Ứng Trường Không vòng quanh tiểu khu chạy một cái nhiều giờ, phát tiết dư thừa tinh lực. Lại ở đan xà kép nơi đó mân mê hảo một thời gian, đánh giá Nhược Thủy không sai biệt lắm rời giường, mới chạy về đi.

Khinh thủ khinh cước mở cửa đi vào, nghe được phòng bếp có động tĩnh. Mới vừa đi đến phòng bếp cửa, liền nhìn đến nắng sớm lý, Nhược Thủy đang ở chuẩn bị bữa sáng.

Luyện tiết quấy rầy này ám áp hình ảnh, hắc liền song chưởng ôm ngực, ý ở trên cửa lẳng lặng nhìn.

Nược Thủy ở can da mặt gói bánh tẻo. Tay nàng chỉ tinh tế thon dài, màu da trắng nõn, phi thường hảo xem. Gói bánh tẻo thời điểm có quy luật sờ hế ra, tựa như một cái vũ động điệp nhi đường như.

Nàng sùng đối với hắc, làm việc thực chuyên chú. Nắng sớm lý, kia như cây quạt giống nhau rất kiều dài tiếp nhất phiền nhất phiền, thập phần mê người.

Nàng tựa như một cái mê người tinh linh, làm cho Ứng Trường Không muốn ngừng mà không được. Cho nên làm nàng đưa lưng về phía hắc tính tẩy nồi nấu bánh tẻo khi, hắc rốt cục nhìn không được vụng trộm đi vào đi, thân thủ chậm rãi nắm ở nàng tiêm gầy vòng eo.

“A!” Nhược Thủy sợ tới mức hét lên một tiếng, thiếu chút nữa ném trong tay oa sạn.

Ứng Trường Không đúng lúc đem oa sạn tiếp được, cầm các ở nàng trên đầu vai, ở nàng bên tai thấp giọng nói:”Nược Thủy đừng sợ, là ta.”

Biết là hắc, Nhược Thủy buộc chặt thần kinh thể này mới từng xuống dưới, lại đỏ bừng mặt. Xấu hổ địa chấn thân thể, tưởng tránh ra hắc cánh tay.

“Hư, không nên cử động, làm cho ta ôm một cái.” Nam nhân cọ cọ của nàng gáy tử, thấp giọng nói. Nóng rực hô hấp liền phun ở của nàng bên gáy, làm cho vốn liền đỏ bừng mặt càng phát ra hồng lầy máu bình thường.

Nược Thủy cương thân thể tựa vào hắc trong lòng, đại khí cũng không dám suyễn một chút.

Ứng Trường Không đột nhiên cúi đầu cười rộ lên, thân thủ nhéo nhéo của nàng cái mũi nhỏ.”Nhược Thủy, người tưởng đem chính mình cấp nghẹn phá hư sao?”

Nhược Thủy xấu hổ đến cúi đầu, chỉ kém đem mặt vùi vào ngực lý. Lại bị Ứng Trường Không vòng vo cái thân, đem mặt đào ra. Nhất cúi đầu, liền hôn trụ nàng mềm mại cánh môi.

“Khụ khụ khụ.....”

Hai người còn không có tiến vào trạng thái đầu, một thời gian giả khụ thanh liền vang lên.

Nhược Thủy là xấu hổ đến muốn tránh đứng lên, mà Ứng Trường Không là tức giận đến tưởng đem Đàm Bội Thi điều đứng lên đánh một chút. Nữ nhân này cùng hắn phạm hướng, luôn phá hư hắn hảo sự.

“Đội trưởng người đừng trừng ta, ta sợ sợ a! Cái kia này cũng không trách ta, người muốn ăn nhà chúng ta Nhược Thủy đậu hủ, kia cũng phải trở về phòng gian đi đem cửa xem ra có phải hay không? Sáng sớm , ta còn muốn rửa mặt đâu.”

“Bội Thi!” Nhược Thủy kêu một tiếng, đỏ mặt bỏ chạy ra phòng bếp.

Ứng Trường Không xem chính mình lão bà đều chạy, trừng mắt nhìn Đàm Bội Thi liếc mắt một cái, vội vàng theo đi ra ngoài.

Trong chớp mắt, phòng bếp cũng chỉ còn lại Đàm Bội Thi một người. Nhún nhún vai, xấu xa cười. Hừ, ai làm cho đội trưởng làm hại nàng tối hôm qua bị Phó Bồi Cường thu thập như vậy thảm, này cừu không báo phi quân tử!

Nhược Thủy đang muốn quan thượng cửa phòng, bị đuổi theo Ứng Trường Không thân thủ chống được.

Ứng Trường Không lắc mình đi vào, tùy tay đem cửa quan thượng. Dem chạy đến phía trước cửa sổ tiểu nữ nhân ôm vào trong lòng, thật sâu hô hấp trên người nàng hương thơm. Cái loại này tưởng đem nàng lấy về nhà, tùy thời có thể nhìn đến nàng ôm đến cửa nàng cảm giác càng phát ra mãnh liệt.

“Nhược Thủy, ta nghĩ ngày mai trở về đi thất hôn báo cáo.”

Hạnh Nhược Thủy sửng sốt, đả hiểu được ý tứ của hắn, liền cảm thấy lòng tham bối rối.”Này.....”

Ứng Trường Không đem thân thể của hắn chuyển lại đây, nâng lên của nàng mặt, cùng nàng thật sâu nhìn nhau.”Nhược Thủy, người không muốn gả cho ta?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn đen như mực sâu thẳm hai tròng mắt, càng phát ra không dám nhìn thẳng. Rũ mắt xuống kiểm, tưởng giải thích, lại không biết như thế nào nói cho hắn. Trong lòng nàng là tin tưởng hắn có thể cấp chính mình hạnh phúc , còn là bối rối.

Nàng nhớ rõ lúc trước Thương Duy Ngã cầu hôn thời điểm, nàng cũng là tim đập thành thạch toàn thân tâm tin tưởng. Khả kết quả đâu?

Tuy rằng Ứng Trường Không cùng Thương Duy Ngã là bất đồng , nàng lại vẫn là sợ hãi, không thể ngôn nói sợ hãi.

Theo bản năng , thân thể của hắn liền run lên đứng lên.

Ứng Trường Không hiểu được của nàng sợ hãi, vội vàng gắt gao đem nàng ôm lấy.”Nhược Thủy, đừng sợ. Nếu người không nghĩ nhanh như vậy kết hôn, chúng ta đây trước hết không kết. Đừng sợ.....”

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi vươn hai tay, ôm lấy hắn thất lưng. Mặt chôn ở hắn ngực, hô hấp hắn trên người phát ra dương quang hơi thở. Chậm rãi, sợ hãi một chút một chút biến mất, nàng thả lỏng thân thể dựa vào hắn.

Ứng Trường Không một chút một chút vuốt ve của nàng tóc dài, cảm các ở đầu nàng đỉnh, nhẹ nhàng mà cạo . Nắm cả nàng tiêm gây các nhân thân mình, trong lòng phỉm đau.

Thật lâu sau, Ứng Trường Không mới nhẹ nhàng mà đẩy ra nàng, đang cầm của nàng mặt thật sâu dừng ở.”Nhược Thủy, chúng ta trước không nói chuyện kết hôn. Khiến cho chúng ta theo luyện ái bất đầu, hưởng thụ miễn nhau cảm giác, được không?”

Đôi mắt hần sáng ngời hữu thần hai tròng mắt, Hạnh Nhược Thủy ngưng ngừng muốn trốn tránh, lại vẫn là cười gật gật đầu.

“Kia hôm nay ta mang người đi ra ngoài đi một chút, coi như là chúng ta lần đầu tiên ước hội.” Ứng Trường Không nhéo một chút nàng phần nộn hai má.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, ít dám nhìn hần ánh mắt.”Đi nơi nào?”

Nam nhân chọn nhúu mày, có chút mấy chuyện xấu hương vị nhưng lại thực chân thành.”Người muốn đi làm sao? Chúng ta Ứng gia nam nhân nhất đau lão bà, luôn luôn lấy thể vì cương, cho nên người nói tính.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời đỏ mặt, một phen đẩy ra hần, lưng quá thân đi.”Người nói vậy bạ gì đó đâu.”

Ứng Trường Không một lần nữa đem nàng ôm lấy.”Ta nói thật sự, về sau người có thể tự mình nghiệm chứng. Nếu còn chưa tin, có cơ hội người có thể hỏi trước hỏi ta mẹ.”

“Lại nói vậy, ta sẽ không để ý người .”

“Hảo, ta không nói. Vậy người quyết định hảo đi nơi nào không có?” Đây tiểu nữ nhân thật sự thực dễ dàng mặt đỏ thẹn thùng.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta đối nơi này tuyệt không hiểu biết, ta cũng không biết đi nơi nào.”

“Chúng ta đây cũng chậm chậm đã. Chúng ta có thể chung quanh đi một chút, đi dạo công viên, dù sao chúng ta có khi là thời gian đứng hay không?”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy nở rộ tươi cười. Nàng không thích cố ý, càng nguyện ý như vậy hai người tùy tiện đi một chút, trò chuyện.

Ứng Trường Không bị này tươi cười hoảng tim mất, nhin không được cúi đầu liền hôn trụ kia xinh đẹp môi đỏ mọng, trần trọc làm sâu sắc.

“Cốc cốc cốc..... Nhược Thủy, đội trưởng, đi ra ăn bữa sáng !”

Đàm Bội Thi một bên kêu, một bên đem cửa xao càng vang,

Làm Nhược Thủy đẩy ra hần khi, Ứng Trường Không phi thường tưởng lao ra đi đem Đàm Bội Thi tấu một chút, nếu nàng không phải cái nữ nhân trong lời nói.

Lâm quá đi hương cửa Nhược Thủy, hung hăng cắn một ngụm, mới miễn cưỡng vậy khốn trong lòng kia đầu mãnh thú.

13. Chương 13: Ứng Ca Ca Là Của Ta!

Bánh treo bung lên bàn đến, tràn đầy nhất đại bàn tử. Một người một cái tiểu tương dầm chua cái đĩa xảy ra trước mặt, ăn cảm thấy mỹ mãn.

Nuốt vào một cái bánh treo, Đàm Bội Thi không ra miệng đến, theo đội trưởng trên người tìm kiếm điểm lạc thú.

“Ta nói đội trưởng, tuy rằng hiện tại lưu hành kia cái gì trước lên xe sau mua vé bổ sung chuyện tình, nhưng ta phải với người nói rõ, nhà của ta Nhược Thủy không ở đây hàng ngũ ha. Ân –”

Nói còn chưa dứt lời, bị mặt đỏ ửng át Nhược Thủy nhét vào một cái bánh treo.”Mau ăn bánh treo, không được nói hươu nói vượn.”

Đàm Bội Thi tam hai khẩu đem bánh treo cắn điếu, nuốt vào.”Cái gì nói lung tung a? Nhược Thủy ta đây là ở giúp người đâu, đỡ phải đội trưởng hần ăn làm mặt tịnh không nhận trưởng!”

Ứng Trường Không còn không có biện giải, Nhược Thủy việc kêu lên:”Đừng nói vậy, hần không phải người như vậy.”

Đàm Bội Thi nhìn vừa mới còn muốn giết người đội trưởng nhảy mắt cười đến mặt cùng cúc hoa đường như.”A, đội trưởng a, Nhược Thủy đây là ở giúp người đâu. Xem ra, của người truy thê đường hẳn là sẽ không rất dài lâu.”

“Bội Thi!” Hạnh Nhược Thủy xấu hổ đến mẩn dâm chân, Bội Thi thật sự là càng ngày càng quá đáng , luôn lấy năng khai xoát.

Ứng Trường Không thân thủ cái trụ của nàng, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ nàng mu bàn tay.”Nhược Thủy đừng có gấp, nàng bắt quá là ghen tị mà thôi, người liền thỏa mãn nàng ghen tị biến thái ham mê đi.”

“Thiết!” Đàm Bội Thi vẽ mặt khinh thường, tà tà nghe hần.”Ta có cái gì hạo ghen tị ?”

Ứng Trường Không nhìn nàng, nghiêm trang trả lời.

“Kia khả hơn đi. Người ghen tị Nhược Thủy bộ dạng đẹp hơn người, tính tình hơn người; Ghen tị ta bộ dạng so với Phó Bồi Cương cao lớn uy mãnh, quân hàm so với Phó Bồi Cương cao.....”

“Khụ khụ khụ.....” Đàm Bội Thi bị bị nghẹn nước mắt đều đi ra , một bàn tay chỉ vào Ứng Trường Không nửa ngày nói không ra lời.

Trên thực tế, giúp Đàm Bội Thi chụp vỗ về lưng Hạnh Nhược Thủy cũng bị này phiên lí do thoái thác cấp biến thành thật không tốt ý tứ.

Cuối cùng hoàn quá khí đến Đàm Bội Thi, vội vàng biểu đạt tâm tình của mình.

“Hô, thiếu chút nữa nòng đã chết! Ta nói đội trưởng, ta như thế nào không biết người như vậy ngây thơ như vậy da mặt dày đâu?”

Phó Bồi Cương không phải lão nói, bọn họ đội trưởng nhất phúc hắc nhất lãnh khốc, mọi người đều gọi hần Hắc Diện Diêm La sao? Nếu biết theo đội trưởng miệng nói ra như vậy một phen nói đến, này bình vương không biết nghĩ như thế nào, có thể hay không ngao ngao tưởng mua một khối đậu hủ đến chàng.

Ứng Trường Không chọn nhúu mày, vươn tay cánh tay nắm ở Nhược Thủy đầu vai.”Ta trên người ưu điểm còn khá, bắt quá ta lưu trữ nhà của ta Nhược Thủy đi phát hiện, đối với người diễn.”

Lại một lần nữa, Đàm Bội Thi bị bị nghẹn nước mắt nước mũi chảy ròng. Từ nay về sau, đ

ội trưởng ở trong lòng nàng cao lớn hình tượng lập tức biến thành chu nhỏ.

Một phen cười đùa sau, Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không xuất môn khi đã muốn là chín giờ hơn.

Vứt bỏ Ứng Trường Không kia lượng hần mã, hai người cộng một phen ô, dọc theo đường chậm rãi đi.

Bởi vì thành phố Z xanh hoá làm tốt lắm, cho nên thái dương tuy rằng sáng lạn, nhưng không thể nào nóng. Thanh thoảng một trận gió lạnh thổi tới, rất là thích ý.

Hai người cũng không có mục đích , sẽ theo ý đi tới. Vốn trọng yếu liền không phải địa phương, mà là hai người trong đó tình ý hồ động.

Bắt đầu thời điểm, Hạnh Nhược Thủy thủy chung vẫn duy trì cùng hần khoảng cách. Tuy rằng hai người đã muốn cam chịu là một đôi, nhưng trong lòng nàng còn không có thích ứng này mau tiết tấu.

Ứng Trường Không tự nhiên cũng đem tiểu nữ nhân về điểm này tâm tư thấy rõ sở hiểu được. Vì thế, bàn tay to chụp tới vừa Nhược Thủy tay nhỏ bé nắm ở tại bàn tay. Quả nhiên tiểu nữ nhân hơi hơi giãy dụa sau, liền đổ mặt đừng khai tầm mắt, nhưng cũng không hề bỏ ra tay hần.

Gian kế thực hiện được, Ứng thượng tá khoe miệng phải ý thượng dương .

Một người cao lớn uy mãnh, một cái kiêu nhỏ khả nhân, ở người qua đường xem ra chính là một đôi bích nhân. Một phen ô hạ khe khẽ nói nhỏ, chậm rãi mà đến, thấp phần âm áp.

“Ứng ca ca! Ứng ca ca, thật là người a!”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên mà đến một tiếng kinh hỉ quát to. Lập tức, một cái màu thủy lam thân ảnh liền bay nhanh đánh tới, lao thẳng tới Ứng Trường Không trên người.

“Ừng ca ca, người làm sao có thể ở trong này?”

Cố Miêu Miêu ôm cổ Ứng Trường Không cánh tay, vẽ mặt kinh hãi. Mà bên người đứng một người khác, hoàn toàn bị nàng cấp xem nhẹ.

“Miêu Miêu? Người làm sao có thể ở trong này? Hôm nay không cần đi học sao?” Nhìn đến cổ bá bá tiểu cháu gái, Ứng Trường Không có chút ngoài ý muốn.

Cố Miêu Miêu mất hứng mân mê miệng, làm nũng hoảng cánh tay hắn.”Ừng ca ca rất xấu rồi, người khăng định đã quên người ta đã muốn học đại học !”

“Ha ha.....” Ứng Trường Không cười cười, đánh cái qua loa mắt.

Hạnh Nhược Thủy sớm đã rút tay mình về cánh tay, nhìn cái kia thanh xuân tịnh lệ nữ hài tử bắt tại hắn khuỷu tay thượng, nàng không cách nào hình dung tâm tình của mình. Có chút khổ, có chút sấp, có chút đỏ.....

“Ừng ca ca tệ nhất ! Ừng ca ca, nàng là ai a?” Cố Miêu Miêu chỉ vào Nhược Thủy hỏi.

Nàng vừa rồi liền nhìn đến này nữ nhân kéo Ứng ca ca cánh tay, giống như bọn họ là một đôi . Khó mà làm được, Ứng ca ca là của nàng! Nàng hiện tại đã muốn trưởng thành, mới không cần đem Ứng ca ca tặng cho nữ nhân khác!

Tuy rằng này nữ nhân bộ dạng rất được, nhưng Ứng ca ca là của nàng, điểm này không thương lượng!

Ứng Trường Không đem Nhược Thủy buồn bã xem ở trong mắt, một tay lấy nàng lâm lại đây.”Đây là Ứng ca ca bạn gái, người kêu nàng Nhược Thủy tỷ tỷ đi. Đây là của ta muối muối, kêu Cố Miêu Miêu. Nàng gia gia cùng ông nội của ta là lão chiến hữu, thiết bạn hữu.”

“Miêu Miêu nhĩ hảo.” Nghe được Ứng Trường Không giới thiệu, Nhược Thủy lộ ra tươi cười.

Cố Miêu Miêu lại tựa hồ không linh của nàng hảo ý, quyết miệng tà nghệ Ứng Trường Không.”Ừng ca ca nói vậy, ta mới không phải người muối muối đâu. Gia gia nói, về sau Miêu Miêu là muốn cấp Ứng ca ca làm vợ nhi .”

Ứng Trường Không liếm thần sắc.”Miêu Miêu, đó là gia gia hay nói giỡn , không thể thật sao. Người vẫn là cái tiểu hài tử, Ứng ca ca nhưng là so với ba người tiểu không bao nhiêu.”

“Kia thì thế nào? Gia gia đều nói , Miêu Miêu thích là tốt rồi! Cho nên, người không thể cùng nàng cùng một chỗ!”

Nói xong còn đạn pháo đầu đường như tiến lên, dùng sức đẩy Nhược Thủy một phen.

Hạnh Nhược Thủy không hề phòng bị, bị nàng thôi lão đảo lui về phía sau thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn Ứng Trường Không đúng lúc đem nàng cấp ôm.

“Nhược Thủy, không có việc gì đi?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, cười cười. Trong lòng nàng, rất khó chịu.

Ứng Trường Không ôm Nhược Thủy, đối tiểu cô nương lộ ra một chút trách cứ biểu tình.”Miêu Miêu, hướng người Nhược Thủy tỷ tỷ xin lỗi!”

Nhược Thủy đang muốn nói không cần, đã bị Ứng Trường Không cấp ngăn trở.

Cố Miêu Miêu trừng mắt nhìn Nhược Thủy liếc mắt một cái, quát cường cùng Ứng Trường Không đối diện, nói cái gì cũng không chịu thua. Nhưng dần dần , hai mắt liền hiện lên hơi nước, thực ủy khuất cắn môi.

“Dài..... Coi như hết, nàng cũng không phải cố ý .”

“Không cần người giả mù sa mưa! Ta chán ghét người! Ta chán ghét người! Ta chán ghét người!” Tiểu cô nương cố nén nước mắt mãnh đậm chân, một bên sau này lui.

“Miêu Miêu!”

“Ừng ca ca, ta cũng chán ghét người, ghét nhất bị người !”

Tiểu cô nương oa khóc, sau đó xoay người bỏ chạy, thất tha thất thểu vài lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống, làm cho xem lòng người kinh run sợ.

“Nếu không, người đuổi theo đi xem, vạn nhất gặp chuyện không may sẽ không tốt lắm.”

“Không có việc gì, nàng chính là nháo tiểu cô nương tính tình.”

14. Chương 14: Cùng Cô Nãi Nãi Thương Nam Nhân, Chán Sống !

Bởi vì này một cái tiểu nhạc đệm, không khí liền có chút thay đổi.

Hạnh Nhược Thủy trải qua quá một lần thất bại hôn nhân, lại còn không có hoàn toàn đi ra, đúng là mẫn cảm thời điểm. Huống hồ Thương Duy Ngã nhất nàng khi, càng không ngừng mang bất đồng nữ nhân trở về, tình cảm rối rắm cho nàng là trí mạng thương.

Nàng cùng Ung Trường Không cảm tình vừa mới vừa mới bắt đầu, còn không có tiến vào quỹ đạo, này liền có người đứng ra cùng nàng tuyên chiến. Hắn như vậy xuất sắc nam nhân, lại làm sao khả năng chỉ có này một cái ái mộ giả? Tương lai, nàng vừa muốn đổi mặt bao nhiêu như vậy khúc mắc? Nàng nhất khuyết thiếu tâm cơ, lại như thế nào có thể so với quá các nàng? Một đoạn cảm tình nếu là cần dụng tâm cơ mới có thể thắng , hay không quá một mới ?

Liên tiếp dấu chấm hỏi ở trong đầu càng không ngừng nảy ra, làm cho Hạnh Nhược Thủy tâm tình xuống dốc không phanh.

“Đi rồi lâu như vậy, ta cũng có chút mệt mỏi, nếu không chúng ta trở về đi?”

Ung Trường Không dè dặt của nàng đầu vai, nâng lên của nàng mặt.”Nhược Thủy, người đang giận ta.”

Hạnh Nhược Thủy bài khai tay hất chưởng, cường cười lắc đầu.”Không có. Ta chỉ là lâu lắm không đi lại, cho nên mệt mỏi.”

“Nhược Thủy!” Ung Trường Không không cho nàng trốn tránh, cố chấp đem của nàng mặt chuyển lại đây.

“Ở trước mặt ta, người không cần nghĩ một đằng nói một nẻo. Ta biết Miêu Miêu chuyện tình là ta không tốt, nhưng là ta đối nàng không có gì ý tưởng. Chính là gia gia cùng Cố gia gia bọn họ khai hay nói giỡn, đảm đương không nổi thực.”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, trong lòng khó chịu, trên mặt lại vẫn là cười.”Ta không có nghĩ một đằng nói một nẻo, ta chỉ là, chính là.....”

Nàng rất muốn nói, ta chỉ là sợ hãi. Cái loại này nhìn nam nhân của chính mình mỗi ngày mang bất đồng nữ nhân về nhà, thậm chí trình diễn sống đông cung cảm giác rất đáng sợ!

Ung Trường Không ấn của nàng đầu vai, đang muốn nói chuyện, di động đột nhiên vang lên.

“Người trước tiếp điện thoại đi.” Nhược Thủy cười cười xoay người sang chỗ khác, thật sâu hô hấp, áp chế kích động cảm xúc.

Nàng hiểu được, này hết thảy là chính nàng vấn đề, không phải Ung Trường Không lỗi. Xuất sắc nam nhân hoặc là nữ nhân đủ ái mộ giả, đây là tự nhiên.

“Hảo, ta đã biết.”

“Có phải hay không bộ đội có chuyện? Nếu là, người chạy nhanh trở về đi, kia có vẻ trọng yếu.” Vừa vặn, nàng cũng có thể bình tĩnh một chút.

“Không phải, là ta trong nhà người tới , đang ở bộ đội nhà khách chờ.”

“Vậy người chạy nhanh trở về đi, đừng làm cho người ta sốt ruột chờ .”

Ung Trường Không nhìn nàng, trong lòng chịu khổ sở. Vốn tưởng cùng nàng hảo hảo quá một ngày, kết quả gặp Miêu Miêu, hiện tại trong nhà lại đây nhân muốn chạy về bộ đội.”Thực xin lỗi.”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng cười lắc đầu.”Này không phải của người sai, xin lỗi làm gì.”

“Đi thôi. Chúng ta đánh xe trở về, ta mở lại xe hồi bộ đội.”

Dọc theo đường đi, Hạnh Nhược Thủy đều bị Ứng Trường Không ôm vào trong ngực, hai người cũng không nói chuyện.

Đến tiểu khu dưới lầu, Ứng Trường Không ôm Nhược Thủy, thân ái cái trán của nàng.”Đừng miên man suy nghĩ. Trong lòng ta nhận định nhân là người, mặc kệ là ai cũng không có thể làm cho ta thay đổi.”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, cho hắn một cái sáng lạn tươi cười.”Ta biết.”

Rất nhanh, xe liền tuyệt trần mà đi, biến mất ở tầm nhìn trong vòng.

Hạnh Nhược Thủy ở tại chỗ đứng một hồi lâu, mới đi tiến thang máy.

Trở lại trong phòng, Đàm Bội Thi đang ở thượng một bên làm du già một bên xem tivi, nhìn đến nàng có chút giật mình đã chạy tới.

“Như thế nào nhanh như vậy sẽ trở lại ? Giống như sắc mặt còn không hảo, phát sinh sự tình gì ? Có phải hay không đội trưởng khi dễ người ?”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lắc đầu, sợ nàng hiểu lầm .”Không có. Hắn trong nhà người tới , cho nên muốn chạy về bộ đội. Ta về trước phòng nghỉ một lát, người tiếp tục.”

Đàm Bội Thi một phen giữ chặt nàng, cẩn thận xem xét một phen.”Không đúng, nhất định đã xảy ra sự tình gì!”

Nắm cả Nhược Thủy đầu vai đến trên sofa ngồi xuống, giữ chặt tay nàng.”Nhược Thủy, theo ta nói một chút đi. Người thích đem cái gì đều ghen ở trong lòng, này không tốt, hội đem nhân cấp ghen ra vấn đề đến.”

Hạnh Nhược Thủy không lay chuyển được nàng, đành phải đem sự tình cấp nhất ngũ nhất thập nói.

“Liên việc này? Liên như vậy điểm sự?” Nghe xong , Đàm Bội Thi liền ngao ngao thẳng kêu. Nàng nghĩ đến nhiều chuyện tình đầu, kết quả chính là một cái thanh quả táo đi ra khách mời một chút mà thôi.

Tuy rằng nàng cùng đội trưởng có thù không đội trời chung, nhưng là không đành lòng hảo tỷ muội như vậy sai thất một đoạn hảo nhân duyên, dù sao đội trưởng nhân vẫn là thực tin cậy .

“Nhược Thủy, ta biết sự tình trước kia cho người lòng còn sợ hãi, nhưng người không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn có phải hay không? Thiên hạ này nam nhân cũng không đều cùng Thương Duy Ngã một cái đức hạnh, người như vậy đối đội trưởng là không công bằng .”

“Bội Thi, ta –”

“Người trước hết nghe ta nói!” Đàm Bội Thi quỳ gối du già thăm thượng, giữ chặt Nhược Thủy hai tay, hơi ngửa đầu nhìn của nàng

ng hai tròng mắt.

“Nhược Thủy, tình yêu cũng là một hồi chiến tranh, cũng không phải hai người lẫn nhau yêu nhau là có thể cả đời hạnh phúc . Người muốn cùng tình địch đấu, cùng công công bà bà đấu, cùng các loại ngoài ý muốn đấu, cùng người người yêu đấu, thậm chí còn muốn với người chính mình đấu. Những lời này nghe giống như rất quái lạ dị, nhưng kỳ thật đều là nói thật, chính là người không có ý thức đến kia kỳ thật chính là một hồi chiến tranh mà thôi.”

“Nếu là như thế này, kia không phải quá mệt mỏi sao?” Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, thật sự cảm thấy tình yêu mệt mỏi quá.

“Nhược Thủy, người không thể như vậy bi quan ! Trước kia ta nhận thức Nhược Thủy, cũng không phải là cái dạng này ! Ta nhớ rõ người trước kia nói qua, cuộc sống đúng là bởi vì có lên xuống mới cũng có ý nghĩa, người sẽ không quên đi? Tình yêu cũng là giống nhau, nếu hai người quá cả đời đều không có khởi quá một cái bọt nước phao, kia không phải rất không thú vị sao? Phải biết rằng, rất nhiều người chính là bởi vì này dạng mới phát sinh ngoài giá thú tình, có phải hay không?”

Hạnh Nhược Thủy mím môi, cười cười. Tuy rằng trong lòng vẫn là đổ, nhưng đã muốn nhiều .

“Nói sau hồi sự tình hôm nay, kia bất quá là cái không biết trời cao đất rộng tiểu cô nương, nàng thích đội trưởng chính thuyết mình đội trưởng là cái không sai nam nhân. Ta muốn là người, ta cứ như vậy –”

Nói xong, nàng hai tay nhất chống nạnh, sau đó tay phải ngón trỏ chỉ vào tiền phương, vẻ mặt hùng hổ.

“Người cái chưa đủ lông đủ cánh nha đầu lừa đảo, thế nhưng cùng cô nãi nãi thưởng nam nhân, chán sống người!”

“Phốc xuy!” Hạnh Nhược Thủy bị nàng kia muốn làm quái biểu tình động tác cùng ngôn ngữ làm bật cười. Đây cười, liền cảm thấy đặt ở trong lòng gì đó tiêu tán . Kỳ thật thật sự không phải cái gì đại sự, là hiện tại nàng rất yếu ớt .

“Bội Thi, cảm ơn người. Người yên tâm, ta sẽ không liên như vậy buông tha cho .” Hạnh phúc, vốn là cần cố gắng tranh thủ .

Đàm Bội Thi bàn tay to vung lên, ngửa mặt lên trời thở dài.”Ai nha, ta phát hiện ta thật sự là tâm lý đại sự, ta muốn là vui vẻ để ý phòng khám, này bác sĩ tâm lý đều phải về nhà loại khoai lang.”

Hạnh Nhược Thủy buồn cười.”Đi thôi đi thôi, ta duy trì người.”

Đàm Bội Thi đột nhiên nhớ tới cái gì, cọt cọt lại chạy đến bên người nàng đến.

“Bất quá Nhược Thủy, suy nghĩ cẩn thận về suy nghĩ cẩn thận, đội trưởng bên kia vẫn là givehimsomecolorseesee mới được.”

Lôi kéo Nhược Thủy, như vậy như vậy bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm.

Vội vã chạy trở về lại lo lắng Nhược Thủy Ứng Trường Không áp cần không biết, hẳn lại bị Đàm Bội Thi cấp tính kể.

Thượng Đế phù hộ hần, a men!

15. Chương 15: Cấp Đưa Nhỏ Tìm Cái Mẹ

“Đội trưởng, bảo vệ cửa thông tri nhà người người tới , ở tiếp đãi chỗ.”

“Đã biết.” Ứng Trường Không điều một cái điều thuốc, đang muốn cất bước.

Đột nhiên có cái bình dất cổ hỏi:”Đội trưởng, có phải hay không tẩu tử đến xem ngài ?”

Sau đó nhất bang nhân mà bắt đầu hô to hưởng ứng, bốn phía vang vọng bọn họ gầm rú:”Tẩu tử! Tẩu tử! Tẩu tử!”

Ứng Trường Không đột nhiên lộn trở lại đến, dải liên đá, đem nhất bang nhân sợ tới mức chung quanh tán loạn. Hần thể này mới thi thi nhiên , điều yên bước đi .

Còn chưa tới tiếp đãi chỗ cửa, liền nhìn đến ngoài cửa một cái bạch t tuất quần yếm tiểu tử kia đưa lưng về phía chính mình, chính quyết mộng không biết ở mần mê cái gì đâu.

Ứng Trường Không bắt tay lý yên mạnh mẽ nhất khắp, xa xa quăng vào thùng rác. Treo lên xấu xa tươi cười, đi vào tiểu tử kia sau lưng, cái hần hai nách đưa hần một phen ôm lấy, cử cao.

“Oa!” Tiểu tử kia kinh hô một chút, lập tức chỉ biết ôm người của hần là ai.

Khanh khách cười, dất cổ kêu, thanh âm thúy nộn nộn .”Cha , cha , cha !”

Cùng học lại cơ giống nhau, càng không ngừng nhớ kỹ, làm cho người ta buồn cười.

Ứng Trường Không cúi xuống thân, dùng hồ tra chạm vào chạm vào hần khuôn mặt nhỏ nhắn. Tiểu tử kia bị trát đau , liền che cái miệng của hần ba trốn nha trốn nha.

“Cha , trát trát, trát trát!”

Ứng Trường Không cười, nhìn về phía cửa đi ra nhân.”Mẹ, sao người lại tới đây?”

Dương Tử Vân nhìn hần, ôn hòa cười, ngoài miệng lại nói:

“Con không muốn trở về đến xem nương, kia làm nương đành phải chính mình đã chạy tới .”

“Ứng đại ca.” Đi ở Dương Tử Vân phía sau nữ tử đứng ở trước mặt hần. Một đầu tóc dài, mặt trái xoan, mắt to, dáng người cao gầy, sống thoát thoát một cái đại mỹ nhân.

Ứng Trường Không hơi hơi có chút ngoài ý muốn.”Chân Chân? Người như thế nào đã ở?”

“Chúng ta ngày hôm qua đi ra , bất quá sợ tùy tiện lại đây người lại không rảnh, cho nên đi người cố bá bá gia ở cả đêm. Ai nha, nháy mắt, Chân Chân đã muốn trưởng thành một cái đại mỹ nhân . Liên ngay cả Miêu Miêu a, kia cũng là duyên dáng yêu kiều tiểu mỹ nhân. Ta và người bá mẫu còn thương lượng , nhìn người thích Chân Chân vẫn là Miêu Miêu đâu?”

“Dương a di, người lại chê cười Chân Chân .” Cố Chân Chân thẹn thùng nhìn Ứng Trường Không liếc mắt một cái, cúi đầu giảo mui ngón, nữ nhi thái mui phần.

Ứng Trường Không có chút đau đầu, lại không tốt biểu hiện ra ngoài.”Mẹ, người lại tới nữa, người không thấy Chân Chân mặt đều đỏ. Mẹ, người chạy đến thành phố Z đến, lão nhân không ý kiến?”

Ứng Trường Không sợ mẫu thân lại loạn điểm uyên ương phổ liên xả không rõ , chạy nhanh nói sang chuyện khác. Về phần Cố Chân Chân trong mắt chợt lóe mà qua ảm đạm, hần quyền làm không có thấy. Cố Chân Chân cùng Cố Miêu Miêu quả thật thực không sai, nhưng hần trong lòng chỉ có Nhược Thủy.

“Hần gần nhất chính vội vàng đâu, ngay cả cơm cũng không về nhà ăn.”

Ứng Trường Không gật gật đầu.

Hần nói đi! Lão nhân lão thái thái niệm thật sự, chính là đứa nhỏ đã muốn lớn như vậy , vẫn là ân ân ái ái . Lão thái thái chính là nguyên ý chạy xa như vậy, lão nhân cũng luyện tiếc thả người. Còn nữa lão thái thái cũng không bỏ xuống được lão nhân một người ở nhà, trên thực tế còn có bảo mẫu bảo vệ viên, nhỨng lão thái thái đối với chiếu Cố lão nhân chuyện tình, chỉ có tự mình đến mới yên tâm.

Đang muốn nói cái gì, tiểu tử kia đột nhiên hai tay thu hần mặt, bài đi qua.

“Cha , cha , ta tìm được mẹ !”

“Nga, phải không?”

Ứng Trường Không đã muốn không kỳ quái , tiểu tử kia ba ngày hai đầu tìm mẹ, thỉnh thoảng lại liên toát ra cùng mẹ có liên quan trong lời nói đến.

Tiểu tử kia sắt cực kỳ, tiểu thân mình xoay nha xoay nha, ngay cả mắt to đều cười đến cong lên đến.

“Cha cha , mẹ uy ta ăn bánh ngọt! Cha cha , mẹ thật khá.....”

Ứng Trường Không nâng thủ mặt một phen hần đầu óc trên cửa hần, có chút hoài nghi hần có thể hay không kích động quá độ bị nước miếng cấp uống.

“Cha đã biết, chúng ta đi trước cha trong phòng ngồi xuống, sau đó người lại chậm rãi nói cho cha được không?”

“Hảo!”

Tiểu gia vang dội ứng , kết quả đi chưa được mấy bước, hần lại bắt đầu mẹ mẹ nói cái không ngừng .

Ứng Trường Không cùng mẫu thân liếc nhau, đều có chút dở khóc dở cười, lại có chút đau lòng hần từ nhỏ không có gặp qua mẫu thân khuyết thiếu tình thương của mẹ.

Đến ký túc xá, Ứng Trường Không đem tiểu tử kia buông, cho bọn hần đổ thủy. Lại lấy đến khăn mặt, cấp tiểu tử kia lau hần.

Tiểu tử kia đang cầm cái chén uống nước, buông cái chén lại nhảy xuống ghé dựa, một phen ôm hần chân, ngửa đầu chớp xinh đẹp mắt to, dùng con bà nó thanh âm kể ra .

“Cha , mẹ tới tìm chúng ta! Ta cùng mẹ ngoéo tay cậu, ân, ngoéo tay cậu!”

Vươn tiểu béo thủ, đem ngón út đầu cong lên đến gờ lên trước mặt hân.

Ứng Trường Không sờ sờ hân đầu óc môn, nhìn về phía mẫu thân.

“Mẹ, hân rốt cuộc nhìn thấy ai ? Trước kia cũng không thấy hân như vậy hưng phấn quá.”

Lại là uy hân ăn bánh ngọt, lại là ước định, giống như giao tình còn không thiên đầu.

“Một người tuổi còn trẻ nữ hài tử. Ở trên đường gặp được , tiểu tử kia lúc ấy còn tại trong xe, không biết như thế nào liền nhìn đến ven đường thượng một nhà điểm tâm phô lý cái kia nữ hài tử. Ngay tại trong xe làm âm ỉ, vô luận như thế nào đều phải đi xuống. Còn chính mình một người chạy ở phía trước, nhưng làm ta cấp sợ hãi. Kết quả người ta nói không phải mẹ hân, hân còn khóc nháo. Người ta không có biện pháp, đành phải đảm đương một hồi mẹ hân. Kia nữ hài tử nhưng thật ra thực không sai, ôn nhu, tương lai nhất định là tốt mẹ. Trước khi đi thời điểm, tiểu tử kia còn muốn lôi kéo muốn cùng nàng cùng nhau tìm đến ba ba, kia cô gái đã nói nàng có chuyện muốn việc, về sau lại đến tìm bọn họ. Tiểu tử kia còn thực khôn khéo, biết muốn cùng người ta ngoéo tay cậu.”

Dương Tử Vân cười, xoa bóp hân đô đô khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tiểu tử kia nghe không rõ bà nội như vậy dài một đoạn nói, nhưng thật ra đem cuối cùng một câu nghe hiểu , biết đó là ở khoa hân đầu. Vì thế vỡ ra cái miệng nhỏ nhắn khanh khách cười, đều có thể nhìn đến nộn nộn lợi .

Ứng Trường Không đem tiểu tử kia phao đến không trung, lại tiếp được. Tiểu tử kia cùng hân thường ngoạn này trò chơi, cũng không sợ hãi, chính là tuyệt.

Cái trán cùng cái trán tướng thiệp, cọt cọt tiểu tử kia .”Con không sai, biết chính mình tìm mẹ!”

Dương Tử Vân có chút thâm oán nghề hân.

“Vậy người chính mình đâu? Khi nào thì thực cấp Phúc An tìm cái mẹ?”

Ứng Trường Không có chút đau đầu, lại tới nữa! Đem tiểu tử kia buông đến, ba nghiêm, cúi chào!

“Mẹ, ngài lão nhân gia yên tâm, bảo quản hoàn thành nhiệm vụ!”

“Đừng cho ta cợt nhả ! Cái gì nhiệm vụ? Đây là nhân sinh đại sự! Người đã muốn ba mươi hai tuổi , người cho là vẫn là hai mươi ba đầu. Người chừng nào thì cho ta đem nhân mang về gia đến, ta đây mới yên tâm!”

Nói xong ý bảo con cúi xuống thân đến, đem lỗ tai đưa đến miệng nàng bên.”Ta cảm thấy Chân Chân rất tốt , nhân đẹp mặt, tính cách cũng ôn nhu, người sẽ không lo lắng lo lắng?”

Ứng Trường Không bái bái kia đầu mao thứ. Thân thủ, một phen nắm ở lão thái thái đầu vai. Tùy tay đem tivi mở ra, làm cho tiểu tử kia xem.

“Mẹ, người lại tới nữa! Bất quá người yên tâm, nhanh! Lúc này, thực không lừa người!”

Dương Tử Vân nghiêng đầu nhìn hân, chọn nhú mày.”Thật sự?”

“Hướng tổ chức cam đoan, tuyệt đối chân thật!”

16. Chương 16: Phong Ba Đột Nhiên Khởi Đem Trước

Dương Tử Vân lộ ra tươi cười, dắt con có rất nhiều muốn hỏi . Nhìn đến một bên bồi Phúc An nói chuyện Chân Chân, vội vàng đem con kéo vào trong phòng đi.

“Mau cùng mẹ nói nói, đó là cái cái dạng gì nữ hài tử? Nhân bộ dạng được không? Tính tình thế nào? Ở cái gì đơn vị công tác? Gia thế như thế nào?”

Ứng Trường Không dùng sức lăm một chút lão thái thái đầu vai, có chút bất đắc dĩ.

“Mẹ, người yên tâm, tuyệt đối là cho người liếc mắt một cái liền thích thượng cô nương. Cho nên a, người đừng vội tra hộ khẩu,”

Dương Tử Vân cười đến cao hứng, lại vẫn là dặt hấn lại xác nhận.”Người lúc này thật sự không phải đồ của ta?”

“Ta đều đã muốn hướng tổ chức cam đoan , người còn chưa tin?”

Dương Tử Vân càng cười càng cao hứng, đột nhiên quay người lại bỏ chạy hướng cửa, miệng lẩm bẩm.

“Không được, ta phải cho người ba đánh cái điện thoại, đem này tin tức tốt nói cho hấn. Không chừng, hấn so với ta còn muốn kích động đâu!”

Ứng Trường Không vội vàng ngăn chặn mẫu thân thủ, lại giúp đỡ lão thái thái đầu vai, đem nàng đỡ lên trên giường ngồi xuống.

“Mẹ, người trước không vội hồ nói cho lão nhân. Người trước hảo hảo mà nghỉ một lát, nếu không lão nhân đáng chết lại đây cho ta thi gia pháp . Người liền đau thương người con ta, biết không?”

Dương Tử Vân cười đến có chút một cách tinh quái, ngón tay trạc trạc hấn ngực.

“Ta khả nói cho người, người nếu dám hồ lộng ta, ta liền cho người ba cáo trạng đi, xem lão nhân dù không buông tha người!”

“Mẹ, ta biết ngài chính là lão nhân trong lòng thượng thị, đừng nữa các ta này khoe ra a!”

“Dù sao lúc này người không thể gạt ta!”

“Hảo, không lừa người.”

.....

Dương Tử Vân đang muốn bị thuyết phục thời điểm, đột nhiên lại thay đổi.

“Không được, người cấp nàng đánh cái điện thoại, ta muốn xác nhận xác nhận.”

Ứng Trường Không muốn nói cái gì, nhìn đến mẫu thân kia kiên trì biểu tình, biết nói cái gì cũng không tốt. đành phải lấy điện thoại cầm tay ra, bắt thông Đàm Bội Thi trong nhà điện thoại.

Chờ đợi điện thoại chuyển được gian nhi, hấn muốn mau chóng cấp Nhược Thủy mua cái di động, như vậy hai người nói chuyện mới phương tiện, đỡ phải mỗi lần gọi điện thoại đều phải lọt vào Đàm Bội Thi chèn ép.

Vừa chuyển đầu, liền nhìn đến mẫu thân nhìn trông mong xem xét , ngay cả hô hấp đều phóng nhẹ. Ứng Trường Không có chút đỡ khóc đỡ cười, vì thế xoa bóp miễn đề.

“Uy, nhĩ hảo?” Ôn nhu thanh âm theo bên kia truyền đến, xác định vững chắc không có khả năng là Đàm Bội Thi.

“Nhược Thủy, là ta.”

“Ân, nhìn thấy trong nhà người sao? Bọn họ cũng khỏe đi?” Nghe thanh âm, tựa hồ còn có chút khẩn trương.

“Rất tốt . Người đâu, ăn qua cơm trưa không có?”

Ứng Trường Không vừa nói, một bên nhìn mẫu thân giống cái tiểu cô nương dường như hướng hấn trong nháy mắt, càng thêm đỡ khóc đỡ cười.

“Nhanh, Bội Thi đang ở làm. Người hấn là vừa mới mới đuổi tới đi, chạy nhanh dẫn bọn hấn ăn cơm trưa đi, chạy một đường bọn họ khẳng định đói bụng. Buổi chiều có thể nghỉ ngơi một chút, buổi tối lại dẫn bọn hấn đi chơi.”

.....

Ứng Trường Không nhìn mẫu thân tươi cười càng ngày càng sáng lạn, vừa mới treo điện thoại, nàng liền cùng cái đứa nhỏ dường như phác lại đây ôm hân cảnh tay.

“Ai nha, nàng kêu Nhược Thủy a, nhược thủy ba ngàn chỉ thủ nhất biểu, thật sự là tốt tên! Thanh âm cũng tốt nghe, nhân còn thực ôn nhu!”

Ứng Trường Không nắm cả lão thái thái đầu vai, đem nàng đỡ lên trên sofa ngồi xuống.”Lúc này người nên tin đi?”

Dương Tử Vân vui vẻ ra mặt, khó nén kích động.”Tin tin. Khi nào thì mang nàng đi ra gặp cái mặt a?”

Ứng Trường Không không khỏi phủ ngạch.”Mẹ, chúng ta vừa mới bắt đầu không bao lâu, người tưởng đem người ta cấp dọa chạy a.”

“Ha ha, ta này không nóng nảy thôi. Dù sao người nếu dám gạt ta, ta khiến cho người thú Chân Chân hoặc là Miêu Miêu, hừ!”

“Mẹ!”

“.....”

Thành phố Z vốn sẽ không cái gì cảnh điểm, lại hơn nữa có cái tiểu hài tử, một hàng bốn người liền quyết định đi chơi trò chơi viên ngoạn, làm cho tiểu tử kia nhạc a nhạc a.

Ứng Trường Không mở hân kia lượng vừa mới dừng lại hân mã, chở hai nữ nhân một cái tiểu hài tử, hướng chơi trò chơi viên chạy đi.

Nghe sau xe tòa lý hai cái đại nhân cùng tiểu tử kia đồng ngôn đồng ngữ, hân không khỏi tưởng, nếu Chân Chân đổi thành Nhược Thủy, vậy là tốt rồi. Nhược Thủy so với Chân Chân càng thêm ôn nhu, tiểu tử kia khẳng định thích nàng.

Nghĩ, Ứng Trường Không khó được lộ ra tươi cười.

“Ứng đại ca, nghĩ đến cái gì cao hứng chuyện tình, cười đến như vậy vui vẻ?” Cố Chân Chân từ phía sau vươn đầu đến, cười hỏi.

Này nam nhân luôn luôn nghiêm túc, trên mặt bình thường cũng chưa cái gì biểu tình, càng khó nhìn thấy hân cười. Nhưng là, vừa mới hân quả thật nở nụ cười, hơn nữa không phải cái loại này giật nhẹ khóe miệng cười, mà là nhếch miệng cười. Nhận thức nhiều như vậy năm, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hân như vậy cười.

Lại nghĩ tới vừa mới hân cùng Dương a di nói “Bảo quản hoàn thành nhiệm vụ”, chẳng lẽ, Ứng đại ca thật sự có thai hoan nữ tử?

Ứng Trường Không lập tức liếm tươi cười, lắc đầu.”Không có gì.”

Cố Chân Chân mười ngón nắm chặt, móng tay kháp vào lòng bàn tay, nàng cũng không cảm giác đau. Đôi môi gắt gao mẫn, tâm tư trăm chuyển.

Cùng lúc đó, Đàm Bội Thi cũng vừa ăn qua cơm trưa, đang ở trong nhà ồn ào nhàm chán. Bởi vì Nhược Thủy, nàng vừa từ công tác, tính nghỉ ngơi mấy tháng, cho nên chính buồn hoảng.

Một phen đoạt lấy Nhược Thủy trong tay thư, bắt mẫn lại chăm hồi của nàng đầu gối thượng.”Nhược Thủy, người có thể hay không không cần lại nhìn thư, ta đều nhanh buồn đã chết.”

Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ cười, tùy tay thưởng thức Bội Thi tóc dài.”Vậy người nghĩ thế nào? Nếu không, ta cùng người đi ra ngoài đi một chút? Bất quá, người nói đi nơi nào hảo đâu?”

Đàm Bội Thi quyết miệng suy nghĩ một hồi, đột nhiên xoay người đứng lên, hai mắt sáng lên.”Ta biết một cái hảo địa phương, chơi trò chơi viên!”

Nàng tính trẻ con chưa mẫn, đối này kích thích ngoạn ý vẫn là thích thật sự. Trước kia còn muốn lôi kéo Phó Bối Cương đi, bất quá đi một lần sau, hân sẽ không nguyện ý lại đi. Vừa vặn, lúc này có thể lôi kéo Nhược Thủy cùng đi.

Hạnh Nhược Thủy đón là khổ mặt, nàng sợ hãi này kích thích hoạt động.”Cũng không thể được không cần? Ta sợ nhất này kích thích hạng mục , giống quá sơn xe cái gì, có thể đem trái tim của ta cấp dọa phá!”

Đàm Bội Thi lôi kéo cánh tay của nàng, hoảng làm nũng.”Nơi đó mặt cũng có một ít không kích thích , giống như xoay tròn ngựa gỗ, chạm vào chạm vào xe cái gì a. Hảo Nhược Thủy, người coi như bồi theo giúp ta thôi, phát phát từ bi !”

Hạnh Nhược Thủy bị buộc không có biện pháp, lại xét thấy nàng cũng không có gì việc cần hoàn thành, ngẫm lại cũng đáp ứng.

“Vậy được rồi. Bất quá trước tiên là nói về hảo, người cũng không thể buộc ta cùng người đi tham gia này kích thích hạng mục!” Bội Thi người này một khi điên đứng lên, kia nhưng là yếu nhân mệnh .

Đàm Bội Thi đứng lên, cấp nàng kính cái quân lễ.”Bản nhân nghe theo tổ chức an bài!”

Chính là Nhược Thủy không nói, nàng cũng không dám làm cho nàng tham gia như vậy vận động. Dù sao Nhược Thủy bệnh nặng mới khỏi, thân mình còn kinh không dậy nổi ép buộc.

Nháo xong rồi, lại ngồi trở lại đi nắm cả Nhược Thủy cánh tay dặn dò:”Bất quá, người nếu mệt hoặc là thân thể không thoải mái nhất định phải nói cho ta biết a. Nếu người ra vấn đề gì, đội trưởng phi lột da ta không thể.”

Hạnh Nhược Thủy xem nàng nói được nghiêm túc, không khỏi thối phù một tiếng nở nụ cười, thân thủ nhả của nàng mặt.”Nào có người nói như vậy nghiêm trọng, hắc cũng không phải không phân rõ phải trái nhân!”

“Hạnh Nhược Thủy, người hoàn toàn xong đời ! Người này còn không có quá môn đâu, liền khắp nơi duy hộ hắc!”

“Người lại nói hươu nói vượn . Chạy nhanh thay quần áo xuất môn , nếu không chơi trò chơi viên nên đóng cửa .”

“Lập tức là tốt rồi, 2 phút thu phục!”

17. Chương 17: Kia Một Nhà Ba Người

Đúng phùng cuối tuần, chơi trò chơi trong vườn nhiều người lợi hại. May mà có chút nhân buổi sáng cũng đã chơi đã đi trở về, nếu không chỉ sợ hội càng tẻ.

Tới nơi này , hơn phân nửa là một cái gia tam khẩu. Mặc dù loại kiểu dáng thân tử trang, thoát nhìn đặc biệt đẹp mắt.

Hạnh Nhược Thủy là cái loại này cảm tính nữ tử, hơn nữa yêu thích loại này ấm áp hình ảnh. Có chút cục cưng bộ dạng lại đặc biệt đáng yêu, thân tử trang tuyển cũng đáng yêu, sẽ làm cho nàng luyến tiếc dời tầm mắt.

Này một đường xuống dưới, đều là Bội Thi đang đùa, mà nàng ở phụ cận tìm một có thể ngồi xuống địa phương, xem này đứa nhỏ làm một ít đáng yêu chuyện tình. Cũng là không biết là nhàm chán, ngược lại tươi cười không ngừng. Nàng tùy thân mang theo Bội Thi máy chụp ảnh, nhìn đến thích hình ảnh liền chụp được đến. Kết quả này đứa nhỏ đều thực đáng yêu, nàng chụp đắc thủ đều bủn rủn .

Đột nhiên, một người mặc hình ảnh là hơn hỏ màu lam t tuất, thâm sắc đoản quần bò, lộ chỉ giày xăng đan tiểu bảo bảo tiến nhập của nàng màn ảnh. Tiểu bảo bảo không biết đang tìm cái gì, vừa vận chớp mắt to hướng màn ảnh bên này nhìn qua,

Hạnh Nhược Thủy có thể nào bỏ qua này hảo màn ảnh, răng rắc một tiếng liền vồ xuống dưới. Nghĩ đến ảnh chụp lý đáng yêu hình ảnh, không khỏi nở nụ cười một tiếng. Bất quá nàng cũng không có chụp hoàn liền dời màn ảnh, mà là đi theo kia cục cưng tưởng nhiều chụp mấy trương.

Chỉ chớp lát, màn ảnh lý liền xuất hiện một nam một nữ xuất hiện . Hai người đều loan hạ thất lưng đi, tựa hồ ở cùng cục cưng nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy không ngừng mà ấn màn ảnh, đem này ấn áp hình ảnh cấp võ xuống dưới, thẳng đến cảm thấy đủ mới thôi. Mà kia một nhà ba người, cũng dần dần xâm nhập đám người giữa.

Mang theo sáng lạn tươi cười, Hạnh Nhược Thủy bắt đầu thưởng thức chụp đến ảnh chụp. Đột nhiên, hé ra ảnh chụp làm cho nàng ngáy đại.

Màn ảnh lý, nam nhân chính một tay lấy cục cứng ôm lấy đến, mặt thoáng hướng màn ảnh nghiêng đi đến. Tuy rằng không phải hoàn toàn ngay mặt, nhưng cũng cũng đủ nàng nhận ra nam nhân đến.

Ứng Trường Không!

Hạnh Nhược Thủy nhìn màn ảnh lý sườn mặt, đầu óc trống rỗng. Một hồi lâu liền như vậy kinh ngạc nhìn, không biết như thế nào phản ứng.

Đột nhiên, nàng vội vàng đứng lên, hướng tới vừa rồi kia một nhà ba người đi đến phương hướng chạy tới. Đám người chật chội, nàng ở nhân đôi lý tìm một hồi lâu, rốt cục tìm được rồi.

Đãi xác nhận chính mình không có nhìn lầm, Nhược Thủy liền không dám lại dừng lại, nghiêng ngã lao đảo về tới nguyên lai tọa vị trí. Tim đập như sấm, trái tim co rút nhanh, đầu óc chỗ trống một mảnh.

“Nhược Thủy, Nhược Thủy?” Đàm Bội Thi hứng phấn chạy về Nhược Thủy bên người, lại nhìn đến nàng ở gần người, vì thế vươn tay ở nàng trước mắt hoảng. Động nửa ngày, Nhược Thủy cũng không phản ứng.

Đàm Bội Thi nóng nảy, vội vàng đỡ lấy của nàng đầu vai lay động thân thể của hấn.”Nhược Thủy, người như thế nào ?”

“A?” Hạnh Nhược Thủy như mộng bừng tỉnh, một cái giật mình phục hồi tinh thần lại, nhìn bạn tốt gần trong gang tấc mặt.

“Nhược Thủy, người sắc mặt không tốt lắm, sao lại thế này? Có phải hay không không thoải mái?”

Hạnh Nhược Thủy kéo kéo khóe miệng.”Ta cảm thấy có chút choáng váng đầu, có thể là bị cảm nắng . Bội Thi, ta nghĩ đi trở về, ta khó chịu.”

Nghe xong này đó, Đàm Bội Thi làm sao còn dám lại trì hoãn, vội vàng giúp đỡ nàng đứng lên.”Đến, ta phù người, chúng ta lập tức trở về!”

“Ân.”

Chơi trò chơi viên cách Đàm Bội Thi trụ tiểu khu không tính xa, hai người đánh không đến nửa giờ đi ra .

Trở lại trong phòng, Nhược Thủy uống lên nhất cốc nước lớn, lại lau tắm rửa, liền đem chính mình quan đến trong phòng, nói là mệt mỏi muốn đi ngủ.

Đàm Bội Thi cũng chỉ làm nàng thật là mệt mỏi, dặn dò nàng làm sao không thoải mái liền kêu sau, chính mình cũng tắm rửa nghỉ ngơi đi.

Hạnh Nhược Thủy đem ảnh chụp khảo đến máy tính thượng, tìm kiếm đến này ảnh chụp.

Ảnh chụp lý, một nhà ba người, cục cứng thập phần đáng yêu, ba ba cao lớn anh tuấn, mẹ xinh đẹp thon thả, nhìn thập phần dương nhân. Lại tựa như một trận châm, trát Nhược Thủy ánh mắt, rất đau.

Đồng thời, Nhược Thủy cũng nhận ra đến, ảnh chụp lý cục cững Chính là ngày đó ở ẩm đình các đem chính mình nhận sai vì mẹ đưa nhỏ. Nguyên lai, hấn không phải không có mẹ. Lại nhìn nàng kia một đầu thẳng đăm đăm phi đến thất lưng, cũng là mặt trái xoan, động vừa thấy cùng chính mình vẫn là có chút giống. Có lẽ, đây là cục cứng nhận sai nhân duyên có.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy có chút không thể hô hấp, không biết không khí khi nào thì đột nhiên loãng .

Cũng không nguyện ý lại nghĩ nhiều, vì thế leo lên giường đi nằm xuống. Hỗn loạn , chính mình cũng không biết hay không đang ngủ, chính là đầu óc loạn thành một đoàn.

Mơ mơ màng màng trung, lại nghĩ tới cùng Thương Duy Ngã tiền một ngày còn nhu tình mật ý, ngày hôm sau liền đem nàng bị thương thương tích đầy mình.

Hay không, tình yêu đều như vậy đã thương người?

.....

Buổi tối, Phó Bồi Cương không có trở về.

Hạnh Nhược Thủy vốn sẽ không cái gì khẩu vị, nhưng là vì không cho Bội Thi lo lắng, rốt cuộc vẫn là đứng lên ăn một chút. Chính là ăn không thoải mái, có chút ghê tởm.

“Nhược Thủy, mặt của người sắc giống như so với trở về thời điểm càng kém, muốn hay không đi bệnh viện nhìn một cái?” Đàm Bội Thi thân thủ sờ sờ cái trán của nàng, giống như không có phát sốt, ngược lại lạnh lạnh .

Nhược Thủy đem tay nàng bắt đến, cười cười.”Ta không sao. Chính là ở trên giường nằm lâu, đột nhiên gian đi ra ngoài đi lại, có chút không thích ứng thôi. Người yên tâm, ta muốn là thật không thoải mái, nhất định hội nói cho của người.”

Đàm Bội Thi tuy rằng còn có chút hồ nghi, nhưng vẫn là gật gật đầu.”Người không quên nhớ là tốt rồi.”

Ăn xong rồi, liền lại nhớ tới trong phòng. Mở ra máy tính, đối với màn hình ngẩn người.

Phát ra một hồi lảng, Hạnh Nhược Thủy tưởng, cũng nên tìm phân công tác. Không thể luôn ở Bội Thi trong nhà ăn không phải trả tiền bạch trụ, tuy rằng là bạn tốt, nhưng này có chừng có mực. Này được phí giống như đều là Ứng Trường Không giúp đỡ ứng ra , cũng là thời điểm nghĩ biện pháp trả lại cho hắn .

Đang ở trang web thượng xem thông báo tuyển dụng tin tức thời điểm, Đàm Bội Thi bang bang gõ cửa.

“Nhược Thủy, đội trưởng điện thoại, mau ra đây tiếp đi. Nhược Thủy.....”

Hạnh Nhược Thủy nhìn bị xao vang môn, cuối cùng cũng không có đáp lại. Nàng, không biết muốn cùng hắn nói cái gì, sợ chính mình nói ra không tốt nghe trong lời nói đến.

“Nên sẽ không nhanh như vậy liền đang ngủ đi.” Đàm Bội Thi nói thầm , đi hồi phục điện thoại .

Hạnh Nhược Thủy sợ nàng lấy cái chìa khóa mở cửa, việc đi qua đem cửa cấp khóa trái . Lảng tránh không phải biện pháp, nhưng tạm thời nàng còn không tưởng đối mặt hắn.

Lại ngồi trở lại trước máy tính, đột nhiên cũng không có xem chiêu sính tâm tình.

Kia một nhà ba người hình ảnh như là khắc ở của nàng trong đầu, như thế nào cũng gạt không đi. Trên thực tế, đó là nàng tối khát vọng hạnh phúc: Một đôi yêu nhau nam nữ, một cái đáng yêu cực cực, tạo thành một cái hạnh phúc tam khẩu nhà.

Cho nên mỗi lần trên đường cũng tốt đi chơi cũng tốt, đụng tới một nhà ba người xuất hành, nàng cũng tổng nhện không được nhiều xem vài lần. Có đôi khi còn bị nữ chủ nhân hiểu lầm, nghĩ đến nàng đối nam chủ nhân có ý đồ mà trừng nàng.

Mà nếu quả kia một nhà ba người nam chủ nhân là vừa trở thành chính mình người yêu nam nhân, đối mặt này hình ảnh, lại nên cái gì tâm tình?

Hạnh Nhược Thủy rất muốn thuyết phục chính mình, hắn là cái quân nhân, sẽ không làm như vậy một cước hai thuyền chuyện tình. Khả rốt cuộc, không có thể bị thuyết phục. Tựa như lúc trước nàng không ngừng mà thuyết phục chính mình, kia bất quá là một cái mộng, Thương Duy Ngã không có khả năng như vậy đối đãi chính mình giống nhau. Vì thế nàng buộc chính mình ngủ, đãi tỉnh lại, hết thấy lại đều là thật sự.

Hạnh Nhược Thủy nhắm lại hai mắt, thật sâu hô hấp.

18. Chương 18: Phát Điện Ứng Thượng Tá

Bóng đêm hôn ám, gió đêm gợi lên nhánh cây phát ra quỉ dị thanh âm.

Đây là nhất đồng tạo hình độc đáo biệt thự, ở sơn cốc bên trong, ba mặt núi cao vờn quanh, cận cửa đối diện thung lũng vị trí. Các cổ đại, đây là một cái cùng loại cho sơn hải quan như vậy dễ thủ khó công bảo .

To như vậy trong phòng ngủ, trừ bỏ màu đen đỏ là màu trắng, lại vô cái khác sắc thái. Liền ngay cả sàng đan vỏ chăn đều là màu trắng , nhìn càng giống bệnh viện giường bệnh.

Trải qua tư nhân thầy thuốc một phen cứu giúp, trên giường nam nhân đã muốn thoát ly nguy hiểm. Hắn đáng người cực kỳ cường tráng, kia mỏng manh bị đan cũng che dấu không được cái loại này mãnh liệt tồn tại cảm. Chỉ tiếc bị thương làm cho hắn uy hiếp cảm đại giảm, nếu không hắn tựa như một cái chợ mát sẵn báo, tùy thời đều đã nhảy dựng lên trí nhân vào chỗ chết.

Tiểu Nham khoát tay, làm cho toàn bộ mọi người đi xuống . Chính hắn điểm một điều thuốc, đứng ở cửa sổ biên.

Quay đầu đến, nhìn trên giường nhân, thầm nghĩ:”Vì xác nhận một khối bộ mặt tiền phi nữ thi, người biết rõ đó là Liệt Diễm bang bấy lâu vẫn là đi. Lão đại, người rốt cuộc là hận nàng, vẫn là yêu nàng? Người rốt cuộc là muốn báo thù, vẫn là tưởng đem nàng khóa tại bên người?”

Trên giường Thương Duy Ngã tự nhiên không biết tâm tư của hắn, chính là mảy mĩnh tử nhanh, tựa hồ ngay cả hôn mê trung cũng không an phận.

“Hạnh Nhược Thủy, không của ta cho phép, người không thể tử.....”

Đãi Tiểu Nham nghe rõ sở miệng hắn lý lẽ non tên, cũng không có ngoài ý muốn. Chính là ninh ninh mảy, dùng sức phun ra một ngụm yên, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

Quả thật là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường.

.....

Ứng Trường Không mấy ngày nay có chút phát điên, bởi vì từ ngày đó giữa trưa tách ra sau, Nhược Thủy liền vẫn không chịu tiếp điện thoại của hắn. Cố tình mấy ngày nay bộ đội có tân nhiệm vụ cần bộ thự, hắn trừu không ra thời gian đi gặp nàng.

Tư điểm, Ứng Trường Không hung hăng hút mấy điều thuốc, mảy mĩnh cùng ma hoa đường như.

“Đội trưởng, người tìm ta?”

Phó Bồi Cương một đường đã chạy tới, không phần đất bên ngoài nhìn đến đội trưởng lại thành ống khói . Hắn nghe lão bà nói, này hai ngày Nhược Thủy giống như tâm tình không tốt, đội trưởng phỏng chừng lại vì cái này mãnh hút thuốc .

“Ngồi đi, xử kia làm cột điện đâu?” Ứng Trường Không vỗ một chút bên người vị trí, cả tiếng rống.

Phó Bồi Cương nhìn quen không trách, đặt mông ngồi xuống. Tùy tay xả một cây thảo, hướng miệng nhất tắc, điều .

Ứng Trường Không đem yên đưa cho hắn, hắn không muốn.”Như thế nào, giới ?”

“Lão bà của ta không cho ta nhiều trừu, nếu không phạt ta ngủ sà, hắc hắc.” Kỳ thật thi thi nguyên nói là, hắn nếu không để ý, nàng về sau sẽ không sinh đứa nhỏ . Vì con, Phó Bồi Cương phải học cai thuốc, không phải thật sự nhẫn không được, hắn bình thường cũng không trừu.

Ứng Trường Không nhắc chân liền đá.”Thằng nhóc, các ta này khoe khoang đâu, là đi?”

Hắn tâm tình chính phiền rất, người này cư nhiên cùng hắn phơi nắng hạnh phúc, da ngứa !

Phó Bồi Cương tránh thoát hắn phi mao thối, lại vui vẻ bò lại đến.”Đội trưởng, ta nói người liền trực tiếp đem Nhược Thủy cấp bắt, cũng đỡ phải như vậy lo lắng thu phế hút thuốc. Nữ nhân liền như vậy, người đem nàng bắt , nên cái gì đều dễ làm!”

Ứng Trường Không nghe hắn liếc mắt một cái.”Cảm tình người lúc trước chính là dùng sức mạnh đem Đàm Bội Thi bắt, nàng thể này mới bị bắt gả cho người là đi?”

Phó Bồi Cương cái kia oan a.”Đội trưởng, ta này không phải cho người ra chủ ý đâu, người động lão trạc ta đâu.”

“Đàm Bội Thi thật không biết Nhược Thủy đã xảy ra chuyện gì?” Nhắc tới này, Ứng Trường Không liền vừa ngoan ngoan rút mấy điều thuốc.

“Nàng nói liền ngày đó đi ra ngoài một chuyến, trở về nói thân thể không thoải mái, cứ như vậy như vậy rầu rĩ không vui . Hối nàng, nàng cũng không nói, chỉ nói thiên thối nóng , có chút mệt.”

Cùng phía trước được đến tin tức không sai biệt lắm, Ứng Trường Không trầm mặc một hồi, khoát tay.”Đã biết, người đi về trước đi.”

Phó Bồi Cương nhìn hẩn tâm tình thực không tốt, cũng không dám nói thêm cái gì, một đường chạy đi trở về.

Ứng Trường Không mấy khẩu đem yên cấp trừu hoàn, lại điểm một cây. Ninh mi, suy nghĩ: Như thế nào đỡ cái nữ nhân, so với huấn luyện cùng

ra nhiệm vụ đều phải mệt! Cần phải nói liền như vậy quên đi, lại luyện tiếu, thật sự là lo lắng.

.....

Hạnh Nhược Thủy này hai ngày vẫn đều đang nhìn thông báo tuyển dụng trang web, toàn bộ khả năng tin tức đều xem một lần. Bất quá thành phố Z là cái thành nhỏ thị, đem toàn bộ trang web đều lục soát khắp, cũng không mấy cái thông báo tuyển dụng tin tức.

Nàng đang nghĩ tới, hôm nay trên đường đi đi dạo, thuận tiện nhìn xem có hay không một ít thiệp đi ra thông báo tuyển dụng tin tức.

Hạnh Nhược Thủy làm bữa sáng, cùng Đàm Bội Thi chính bắt đầu ăn, Phó Bồi Cương sẽ trở lại . Cùng nhau đến, còn có Ứng Trường Không.

Hạnh Nhược Thủy nhìn cái kia cao lớn cao ngất thân ảnh liếc mắt một cái, liền đem tầm mắt thu trở về. Nhất thời, cảm thấy chính mình tâm tâm khổ khổ bao bánh tẻ cũng không có hương vị. Cười cười, đứng lên.

“Các người còn không có ăn bữa sáng đi, chúng ta bao bánh tẻ, ta cái này cho các người lấy tương cái đĩa.”

“Không cần, chúng ta ăn qua .” Hai người một trước một sau, ở trên sofa ngồi xuống.

“Nga.” Hạnh Nhược Thủy ngồi trở lại đi, chậm rãi ăn bánh tẻ. Chính là bị lương đạo nóng rực tầm mắt nhìn, có chút thực không dưới nuốt, lại không tốt cùng người ta nói người đừng nhìn .

Một chút hãm nhiều nước nùng bánh tẻ, lẳng là làm cho Hạnh Nhược Thủy thực không biết vị. Ăn xong rồi, lại cướp đi rửa chén thu thập phòng bếp, bị Đàm Bội Thi cấp chạy đi ra.

Vừa ra phòng bếp cửa, liền chống lại Ứng Trường Không kia sáng ngời hữu thần ánh mắt, nhất thời cảm thấy cả người không được tự nhiên. Đang lo lắng , muốn hay không tìm cái lý do trốn vào trong phòng đi.

Ứng Trường Không bỗng nhiên đứng lên, một cái bước xa vượt qua đến, lôi kéo Nhược Thủy thủ đem nàng kéo trong phòng. Chạm vào đem môn quan thượng, lặc khóa.

“Người –” Hạnh Nhược Thủy đang muốn hỏi người có phải hay không tâm tình không tốt, đã bị Ứng Trường Không một phen cấp ôm lấy . Hẩn vi trát cảm liền các ở cửa nàng bên gáy, trát nàng theo bản năng lui cổ. Hẩn môi liền dừng ở cửa nàng da thịt thượng, làm cho nàng cả người đều cứng ngắc .

“Nhược Thủy, Nhược Thủy.....” Chính là kêu của nàng tên, cũng không nói nói.

“Cái kia, người trước buông được không?”

“Không để, nói cái gì cũng không phóng!”

Ứng Trường Không thẳng đem nàng ôm chặt, lại cảm thấy như thế nào cũng không đủ, đem nàng giãy dựa thân thể xoay lại đây. Nàng hé ra miệng muốn nói gì, hẩn cúi đầu đã đem suy nghĩ nhiều thiên môi cấp hàm trụ, chặt chẽ hấp trụ.

“Ân.....”

Hạnh Nhược Thủy còn không có phục hồi tinh thần lại, đã bị hôn đi. Một cái cánh tay sắt gắt gao đem nàng khóa ở hắc trong lòng, động đặng không thể. Nâng nàng cái gáy bàn tay to chưởng, lại làm cho nàng không chỗ trốn tránh, chỉ có thể thừa nhận hắc bá đạo cùng nhiệt tình.

Nếu không phải Phó Bồi mới vừa ở gõ cửa, nhắc nhở hắc cần phải đi, Ứng Trường Không tuyệt không hội khinh địch như vậy liền buông ra nàng.

Cúi xuống thân, cái trán để của nàng, thô suyền hô hấp giao hòa cùng một chỗ.”Nhược Thủy, ta muốn đi ra ngoài làm việc. Người cái gì đều không cần tưởng, thiên đại chuyện tình đều có ta đỉnh , ngoan ngoan chờ ta trở lại.”

Hạnh Nhược Thủy bị hôn đến mất nhi sương mù, ngay cả lời hắc nói đều nghe được mê sương mù mông, một đôi thủy nhuận ánh mắt liền như vậy nhìn hắc.

Ứng Trường Không bị này câu hồn mất nhi nhìn xem dật ra một tiếng thân yin, ôm nàng hung hăng cắn một hơi, lắc mình liền đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

19. Chương 19: Các Người Rất Không Biết Xấu Hổ !

Ứng Trường Không cùng Phó Bồi mới ra nhiệm vụ đã muốn nhiều thiên , Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi oa ở nhà ăn ngủ ngủ ăn, quá trư bình thường ngày.

Nếu đã muốn quyết tâm muốn tìm một phần công tác, Hạnh Nhược Thủy ở xem nhiều thiên vông trang sau, liền quyết định đến trên đường đi một chút. Bội Thi khẳng định không đồng ý nàng đi ra ngoài công tác , cho nên hắc liền chưa cùng Bội Thi nói quyết định này.

Thành phố Z như vậy một cái thành nhỏ thị, trên đường thông báo tuyển dụng tin tức cũng nhiều bán là về đầu bếp hoặc là người bán hàng , nàng không có đầu bếp tư cách chứng, làm người bán hàng tiền lương chỉ có mấy trăm khối. Cho nên đi rồi nửa ngày, không thu hoạch được gì.

Trải qua ẩm đình các đối diện thời điểm, Hạnh Nhược Thủy liền quyết định đi vào ăn chút điểm tâm, vừa vận bụng cũng có chút đói bụng.

Tiến vào cửa thời điểm, nàng đột nhiên bị cạnh cửa thiếp hé ra bố cáo cấp hấp dẫn , dĩ nhiên là thông báo tuyển dụng điểm tâm sư phó!

Hạnh Nhược Thủy có chút mừng rỡ, cũng không ăn cái gì, trực tiếp đi quầy yêu cầu gặp lão bản.

Rất nhanh, nàng đã bị đưa trên lầu. Nguyên lai ẩm đình các lầu một là điểm tâm phô, lầu hai chính là lão bản chỗ ở. Bởi vì là phục thức kết cấu, lầu hai muốn so với lầu một tiểu một ít, chỉ có nhất thất nhất thính.

Hạnh Nhược Thủy vừa muốn ngồi xuống, một người cao lớn nam nhân liền theo trong phòng ngủ đi ra. Hắc thân cao vượt qua 180, mặc hắc quần áo trong cùng cùng hươu nhàn tây khổ, biểu tình có chút nghiêm túc.

Đãi hai người thấy rõ lẫn nhau dung mạo, đều là kinh ngạc ngẩn ra, trăm miệng một lời hô lên lẫn nhau tên.

“Hạnh Nhược Thủy!”

“Đường Việt!”

Lập tức, hai người đều có chút ngượng ngùng nở nụ cười.

“Đã lâu không thấy , ngồi đi.” Đường Việt so đo sơ pha vị trí, nâng thủ bái bái tóc, có chút chân tay luống cuống cảm giác.

Hạnh Nhược Thủy ngồi xuống, tay chân cũng không biết hướng làm sao phóng, rất xấu hổ.”Cảm ơn. Không nghĩ tới, ẩm đình các lão bản dĩ nhiên là người!”

Đường Việt cười cười, có chút trêu chọc nói:”Nhà của ta ở trong này. Ta cũng không nghĩ tới, sinh thời còn có thể như vậy với người ngẫu ngộ.”

Hạnh Nhược Thủy càng thêm xấu hổ, không biết như thế nào trả lời.”Năm đó chuyện tình, thực thực xin lỗi.”

“Không quan hệ, tái ông mất ngựa yên biết phi phúc, người xem ta hiện tại cũng rất tốt . Tuy rằng không phải lương cao thành phần tri thức, nhưng không lo ăn mặc, ngày cũng quá thật sự thư thái.”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, thiết tình tán thành hần nói . Có một chính mình tiểu điểm, ăn mặc không lo, càng không có phân tranh, cũng là khó được hạnh phúc.

“Đúng rồi, người làm sao có thể tới nơi này?” Đường Việt cũng có chút kỳ quái, thành phố Z không phải cái gì du lịch thành thị, cũng không có công tác cơ hội, rất ít nhân lại muốn tới nơi này.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, a khỏe miệng cười cười.

“Có cái bằng hữu ở trong này, vừa vặn có rảnh, cứ tới đây nhìn xem nàng. Phát hiện nơi này thực thích hợp cuộc sống, tính tìm phân công tác trụ xuống dưới, không nghĩ tới khéo như vậy.”

“Nguyên lai là như vậy.”

Ngắn ngủi trầm mặc sau, Đường Việt rốt cuộc không nhịn xuống thử mở miệng:”Người.....”

Hạnh Nhược Thủy hiểu được hần muốn hỏi cái gì, trong lòng chua xót, lại vẫn là cười trả lời.”Ta ly hôn .”

“A?..... Thực xin lỗi.”

Đường Việt rất là giật mình, năm đó nàng cùng Thương Duy Ngã xem đứng lên như vậy hạnh phúc. Thậm chí còn Thương Duy Ngã vì cắt đứt kia một tia khả năng tính, không tiếc hết thủy thủ đoạn khu trục này thích nàng nam sinh.

“Đừng lo.”

Không khí có chút xấu hổ, hai người cũng không biết nói cái gì. Tha hương ngộ bạn cố tri vốn nên là cao hứng chuyện tình, lại cố tình sảm tạp này đó phiền lòng chuyện tình.

“Cái kia..... Trong điểm sinh ý tốt như vậy, người khẳng định rất việc . Ta đi trước, lần khác có rảnh cùng nhau ăn cơm.”

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, cười khoát tay, sẽ đi xuống lầu.

“Nhược Thủy!” Đường Việt vươn tay giữ chặt nàng, dải nàng quay đầu lại, lập tức giống bị nóng đến giống nhau từng rảnh tay.

“Người không phải đến nhận lời mời sao? Chẳng lẽ lão bản là ta, người liên đới này phân công tác không có hứng thú ?”

“Ta.....” Hạnh Nhược Thủy không biết như thế nào cùng hần giải thích, ở trong này công tác sẽ thường xuyên nhìn thấy, về sau chỉ sợ hội xấu hổ.

“Người chán ghét ta?” Hần biết nàng không thích chính mình, nhưng hần là không chán ghét đi?

Hạnh Nhược Thủy ánh mắt tròng, khẩn trương xua tay.”Không có, không thể nào! Ta chỉ là, ta chỉ là.....”

“Nhược Thủy, người yên tâm, ta sẽ không dính vào . Ta biết, ở người nơi này, ta vĩnh viễn không có cơ hội. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, chúng ta tốt xấu xem như đồng học đúng hay không? Hơn nữa, ta tự nhận là tốt lão bản.”

Hạnh Nhược Thủy

không được, toàn bộ mặt đều đỏ lên, cùng chín quả táo đường như.”Ta, ta không phải cái kia ý tứ.”

Đường Việt xem của nàng mặt đỏ, nhìn không được cười đến càng thêm ôn nhu. Nhược Thủy vẫn là như vậy ngượng ngùng tính tình, động bất động liền mặt đỏ.

“Bất quá, cho dù là như vậy, ta cũng sẽ không làm việc thiên tư bao che khuyết điểm nga. Cho nên, người nếu muốn ở trong này công tác, người bộc lộ tài năng chứng minh chính người mới được.”

Hạnh Nhược Thủy nghe hắn có chút nghịch ngợm ngữ điệu, mím môi cười. Như vậy cao lớn một cái nam sinh cố ý nghịch ngợm, có chút kỳ quái. Nhưng trong đó dụng tâm, làm cho người ta ấm áp.

Hạnh Nhược Thủy trực tiếp đến dưới lầu làm mấy khối bánh ngọt đi lên, nàng tại đây khối có kinh nghiệm, tự nhận cũng rất có trời cho. Tóm lại, nàng phỏng vấn quá quan .

Tiền lương 3000, giao thông trợ cấp 200, quần ăn mặc kệ trụ, mỗi chu nghỉ ngơi hai ngày. Tại đây dạng một cái thành nhỏ thị, này đãi ngộ đã muốn thực không sai .

Hạnh Nhược Thủy cũng có chút kinh ngạc.

“Người yên tâm, ta không phải cố ý cho người khai tiểu tảo. Nếu không tin, người có thể đi xuống tìm những người khác hỏi một chút.”

Hắn đều nói như vậy , Nhược Thủy nếu còn rối rắm còn có chút không biết tốt xấu , đành phải cười cười đã vượt qua, cố gắng làm tốt công tác đi.

Đường Việt lại lấy bằng hữu thân phận, cùng Nhược Thủy đi làm khỏe mạnh chứng, ngay tại Z đại học phụ cận.

Xong xuôi thời điểm, hai người đều có chút đói bụng, tìm sinh ý tối náo nhiệt một nhà nhà hàng đi ăn cơm. Bốn phía tọa đều là đệ tử, thập phần tranh cãi âm ỉ, bất quá cũng rất bầu không khí.

Hai người nhìn nhau cười, giống nhau cũng về tới năm đó đại học thời gian. Vài người hướng nhà hàng lý ngồi xuống, có thể ăn vô cùng cao hứng, huyền oanh oanh liệt liệt. Kia đó là

tuổi trẻ hảo chỗ.

“Nhìn bọn họ, ta như thế nào cảm thấy chính mình giống như đã muốn thực già đi.” Hạnh Nhược Thủy nhìn này thanh xuân dào dạt khuôn mặt tươi cười, lòng có cảm khái.

Đường Việt xem nàng, lắc đầu.”Người nếu thay quần áo học sinh, so với bọn hắn còn mắt sáng. Theo tiến đại học đến bây giờ, người kỳ thật cũng chưa như thế nào biến hóa.”

Trừ bỏ so với trước kia u buồn một ít, hơn một chút tang thương hương vị. Bất quá, hắn không đem những lời này nói ra, để tránh nàng thương cảm.

Hạnh Nhược Thủy bị hắn khen ngợi có chút ngượng ngùng, theo bản năng le lưỡi.”Nào có, ta sớm đã không phải mười tám tuổi tiểu cô nương .”

“Kia có cái gì quan hệ? Chỉ cần hảo hảo bảo dưỡng, bảo trì tốt tâm tính, liền vĩnh viễn đều là mười tám tuổi.”

“.....”

Hai người chính vừa ăn một bên tán gẫu vui vẻ khi, đột nhiên một người đã chạy tới, ba một tiếng vỗ vào trên bàn. Trong bát canh nước bắn tung tóe đi ra, thiếu chút nữa bắn tung tóe đến Nhược Thủy trên mặt.

Vừa nhắc đầu, liền nhìn đến đối phương hùng hổ, dắt cổ đang mắng:

“Các người rất không biết xấu hổ !”

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Ngao ngao, gần nhất có chút tạp văn, thật có lỗi ngày hôm qua không đổi mới!

Thước trảo ấn thước động lực!

Biểu tạp ngẫu, thêm.....

20. Chương 20: Nhược Thủy Không Thấy !

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn đến là hé ra tuổi trẻ xinh đẹp nữ hài tử khuôn mặt.

Tuy rằng chỉ thấy qua một mặt, nhưng ấn tượng khắc sâu. Càng làm cho nàng để ý , bên người nàng đứng rõ ràng chính là ngày đó chơi trò chơi trong vườn nữ tử.

“Ta chỉ biết người không xứng với Ứng ca ca, người này kỹ năng bơi dương hoa nữ nhân, người không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!”

Nữ hài tử thở phì phì rống, tựa như nàng chính bắt đến chính mình cùng nàng trưởng phu thông dân bình thường, nghĩa chính lời nói, hùng hổ.

Chỉ một thoáng, nhà ăn lý mọi người tề xoát xoát nhìn qua. Kia đều là một ít đệ tử, trong cơ thể tràn đầy đều là tò mò phao phao. Cho nên giờ phút này đều dừng chiếc đĩa, hạ thấp tinh lực chú ý bên này động tĩnh. Cá biệt còn nhận thức Cố Miêu Miêu, vì thế cũng nhích lại gần.

Hạnh Nhược Thủy có chút bất đắc dĩ, đành phải đứng lên, đối nàng cười cười.”Ta nghĩ người hiểu lầm , chúng ta bằng hữu trong lúc đó ăn một chút cơm, cũng không có làm cái gì.”

Cố Miêu Miêu lại hiển nhiên không chịu tin tưởng.”Người nói dối! Ta nhìn thấy các người hữu thuyết hữu tiểu như vậy thân mật! Người chính là thừa dịp Ứng ca ca đi ra ngoài làm việc , cho nên thông đồng nam nhân khác, người không biết xấu hổ!”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng người ta đã muốn quăng ngã một cái tát, nàng không có khả năng chính là một mặt chịu được.

“Cố tiểu thư, thỉnh quản hảo người kia há mồm ba, không có chuyện thật chuyện tình thỉnh không cần nói lung tung. Huống hồ mặc kệ như thế nào, đây là ta cùng Ứng Trường Không trong lúc đó chuyện tình, ta không cần hướng người chứng minh cái gì. Người như vậy ở công chúng trường hợp không phân tốt xấu cãi lộn, không khỏi có tổn hại hình tượng.”

“Người, người –” Cố Miêu Miêu chưa từng chịu quá như vậy khí, cổ tình nàng nói được những câu có lý, vì thế một mạch dưới giọng lên bàn tay liền đá đi qua.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn thân thủ đi chặn, Đường Việt đã muốn bắt được Cố Miêu Miêu cổ tay.

Cố Miêu Miêu khí cực kỳ, chữ ầm lên.”Người — gian phu, dâm phụ! Người buông, buông! Tỷ, tỷ người mau giúp ta giáo huấn này phá hư nữ nhân!”

“Tốt lắm Miêu Miêu, đừng hồ nháo.” Cố Chân Chân hướng Đường Việt gật gật đầu, hấn liền tung rảnh tay, đối nàng cầm lấy muối muối thủ để tránh nàng ra tay lần nữa đánh người.

Nàng lại chuyển hướng Hạnh Nhược Thủy, xin lỗi cười cười.”Thực xin lỗi, thỉnh tha thứ Miêu Miêu. Từ nhỏ chúng ta hai nhà trưởng bối liền cùng nàng nói, về sau hấn là cấp cho Ứng ca ca làm vợ nhi , mọi người cũng đều lạc quan này thành. Cho nên..... Tóm lại, thực xin lỗi!”

Cố Miêu Miêu còn tại hùng hổ hổ hổ , bị Cố Chân Chân lôi kéo đi rồi.

“Nhược Thủy, người không sao chứ?” Đường Việt xem mặt nàng sắc không tốt. Cũng có chút khẩn trương.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, cố gắng đối hấn cười cười. Nhưng là, nàng đã muốn không có ăn cơm tâm tình. Chung quanh này tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, tựa như một cây cần tế kim đâm đến thân thể của hấn lý.”Thực xin lỗi, liên lụy người . Chúng ta đi thôi.”

Cố Miêu Miêu kia một phen làm ầm ĩ cũng là hoàn hảo, nàng tỷ tỷ kia lời nói mới là trọng điểm. Hai nhà trưởng bối đều lạc quan này thành? Có phải hay không, Ứng Trường Không hôn sự cuối cùng cũng sẽ từ trưởng bối đến khống chế? Đối với nàng như vậy một cái không có gì bối cảnh, còn cách quá hôn nữ nhân, cha mẹ hấn có thể đồng ý sao?

Hạnh Nhược Thủy nặng nề mà hô một hơi, trong lòng loạn cực kỳ.”Đường Việt, ta đi về trước , lần sau có rảnh bàn lại.”

Đường Việt biết nàng tâm tình không tốt, cũng chỉ làm cho nàng rời đi.

Hạnh Nhược Thủy dọc theo ngã tư đường, chậm rãi đi. Lung tung nghĩ, đột nhiên lại nhớ lại ngày đó ở chơi trò chơi viên nhìn đến một nhà ba người hình ảnh. Khả vừa rồi cái kia nữ tử lại nói, hai nhà tán thành Ứng Trường Không con dâu chọn người là Cố Miêu Miêu. Như vậy, ngày đó lại là sao lại thế này?

Nàng đột nhiên cảm thấy, chính mình tuyệt không hiểu biết Ứng Trường Không. Trừ bỏ biết tên của hắn, biết hắn là cái bộ đội đặc chủng ở ngoài, khác hoàn toàn không biết gì cả.

Trải qua công viên thời điểm, sắc trời đã muốn có chút ám . Nàng không dám đi rất bên trong, chỉ tại cửa vào địa phương tìm cái thạch ghế ngồi xuống. Hai bên chính là cửa hàng, buổi tối lui tới nhân không ít.

Sợ Bội Thi lo lắng, vì thế cấp nàng phát ra cái tin nhắn. Kết quả gửi đi thời điểm, di động sẽ không điện , cũng không biết có hay không gửi đi thành công.

Một người chống má ngẩn người, đột nhiên bên cạnh thảo đôi lý “Ồ ô” thanh âm vang lên, dọa nàng nhảy dựng. Vội vàng đứng lên đi xa vài bước, chỉ chốc lát lại nhìn đến một cái tựa hồ mới ra sinh không vài ngày con chó nhỏ theo trong bụi cỏ chạy đến, vừa đi còn một bên khúu.

Hạnh Nhược Thủy kinh hỉ nở nụ cười, nhịn không được kinh hô sinh ra.”Thật sự thật đáng yêu!”

Nàng chậm rãi dựa vào đi qua, ngồi xổm xuống, vươn tay. Con chó nhỏ cũng không sợ sinh, vươn đầu lưỡi liếm tay nàng chỉ, ăn mùi ngon. Thử bắt nó ôm lấy đến, nó cũng ngoan ngoãn không giãy dụa, một đôi đen tuyền ướt sũng ánh mắt tò mò chung quanh xem xét .

Hạnh Nhược Thủy đi trở về thạch đống ngồi hạ, đem nó buông đến đùa . Con chó nhỏ chỉ có đỉnh điểm đại, hình thể đặc biệt mê người, thiên màu rám nắng lông xù . Chính vây quanh của nàng chân xoay quanh, bên này khúu một chút bên kia nghe thấy một chút, phát ra ô ô thanh âm.

Không biết là ai gia cẩu không cẩn thận đã đánh mất, có lẽ tối nay sẽ có người tìm đến đâu. Hảo đáng tiếc, nếu có thể ôm trở về dưỡng thì tốt rồi. Bất quá, nàng hiện tại ở tại Bội Thi trong nhà, giống như cũng không hảo dưỡng sống vật.

Thân thủ nhu nhu con chó nhỏ đầu, thở dài một hơi.”Không thể nuôi người, hảo đáng tiếc nga.”

Nhìn nhìn phụ cận, vừa vặn còn có tiểu siêu thị. Hạnh Nhược Thủy liền ôm nó đi mua nhất gói to cẩu lương, lại nhớ tới nguyên lai vị trí. Dem cẩu lương đặt ở thượng, xem nó loạng choạng tiểu cái đuôi, ăn ô ô kêu.

.....

Thu được Nhược Thủy tin nhắn khi, Đàm Bội Thi chính oa ở trên sofa xem tivi nhìn xem như si như túy, cho nên xem xét liếc mắt một cái tin nhắn không quá để ý.

Đột nhiên, môn bị xao thích đáng làm vang. Nhất mở cửa, đã bị nhân toàn bộ hùng bế đi. Biết là trương phu đã trở lại, hé ra miệng ngay tại hắn bên gáy hung hăng cắn một ngụm. Tuy rằng người này chính một thân thối vị sừ vị, nhưng thê không chê phu thối là không!

“Các người hai chính là ** cũng trở về phòng lý thiêu đi, đừng ở chỗ này hại người khác dài lỗ kim.” Ứng thượng tá lạnh lẽo mở miệng, sắc mặt thực thối thực vội thiết.

Đàm Bội Thi theo lão công trên người nhảy xuống, ghé hần.”Nếu là người khác, ai làm cho hắn chạy nhà của ta lý đến, dài lỗ kim cũng là xứng đáng!”

“Lười với người âm ỹ, Nhược Thủy đâu?” Ứng thượng tá này nọ nhất nhưng, liền thẳng đến Nhược Thủy phòng.

Đàm Bội Thi song chưởng ôm ngực, dùng tức chết người ngữ khí sâu kín nói:”Không cần thối lại, Nhược Thủy không ở nhà. Nàng hôm nay đi ra ngoài, vừa rồi phát ra tin nhắn trở về nói đang theo bằng hữu ăn cơm, tối nay trở về.”

Ứng Trường Không nghe vậy, hai cái bước xa lại nhớ tới tại chỗ. Vươn tay đến sẽ đem nàng linh lại đây, may mắn Phó Bồi Cương động tác mau, đem lão bà hướng phía sau đẩy.

“Cùng bằng hữu ăn cơm? Nhược Thủy ở thành phố Z trừ bỏ chúng ta, làm sao đến bằng hữu?”

Đàm Bội Thi như ở trong mộng mới tỉnh, kêu to lên: "A, ta đã quên!"

Vội vàng việc chạy tới sở trường cơ, tin nhắn gửi đi thời gian đã muốn là hơn ba giờ tiền. Nàng xem xem tivi kịch, không chú ý thời gian quá nhanh như vậy.

"A, đã muốn 9 giờ rồi!" Nàng cầu cứu nhìn về phía trưởng phu cùng Ứng Trường Không. "Làm sao bây giờ?"

Ứng Trường Không xem xét hần liếc mắt một cái, trực tiếp mở ra môn liền liền xông ra ngoài.

Đàm Bội Thi tưởng, nàng chết chắc rồi!

21. Chương 21: Bảo Bối, Có Ta Ở Đây

Ứng Trường Không một bên ra bên ngoài hướng, một bên bắt Nhược Thủy điện thoại, cũng là tắt máy!

Phó Bồi Cương cũng bắt chấp an ủi ấy nấy lão bà, trực tiếp lao tới liền đuổi theo Ứng Trường Không. "Đội trưởng, chúng ta phân công nhau tìm. Một giờ sau nếu không gặp người, đành phải làm cho các huynh đệ cùng nhau hỗ trợ."

Thành phố Z địa phương không lớn, Nhược Thủy hẳn là cũng sẽ không đi chỗ đó chút hẻo lánh địa phương. Nếu nàng ở trên đường, như vậy hẳn là tốt lắm tìm. Hy vọng không cần gặp chuyện không may mới tốt!

Ứng Trường Không hướng hần gạt đầu một cái, liền như báo tử giống nhau biến mất ở bóng đêm bên trong.

.....

Hạnh Nhược Thủy cùng con chó nhỏ cùng nhau ngoạn vui vẻ, lại hơn nữa di động không điện tắt điện thoại, cho nên cũng không chú ý tới thời gian đã muốn đã khuya.

Thẳng đến phát hiện trên đường nhân đã muốn rất ít, mới cuống quýt đứng lên. Nếu không trở về, Bội Thi muốn lo lắng hỏng rồi. Nhưng là, con chó nhỏ làm sao bây giờ đâu?

"Người là không phải cũng t

heo ta giống nhau, không nhà để về?" Con chó nhỏ sẽ không nói, chỉ biết dùng ướt sũng ánh mắt nhìn nàng, ô ô kêu.

Hạnh Nhược Thủy mím môi suy nghĩ một chút. "Vậy được rồi. Hôm nay trước mang người trở về, nếu ta không thể nuôi người, ta nhất định sẽ cho người tìm nhất hộ người trong sạch!"

Ôm lấy con chó nhỏ, nàng bước nhanh đi hướng giao thông công cộng đứng. Lại ngạc nhiên phát hiện, mặt ban giao thông công cộng xe cũng đã sớm khai đi rồi. Thành phố nhỏ không giống thành phố lớn, giao thông công cộng xe thu ban rất sớm.

Một ít hắc xe lái xe chú ý tới nàng, dừng lại xe đến càng không ngừng đuổi theo nàng hỏi muốn hay không ngồi xe.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng rồi đột nhiên sinh ra sợ hãi đến. Tuy rằng Bội Thi nói nơi này trị an rất tốt, nhưng không có nghĩa là không có người xấu a!

Gắt gao ôm con chó nhỏ, Hạnh Nhược Thủy đi được bay nhanh. Buồn bực là, nàng phát hiện chính mình giống như có chút cảm mạo bệnh trạng: Hô hấp không thông, đầu cũng có chút trầm.

"Con nhóc, muốn đi làm sao ngoạn a? Không bằng, ca ca mang người đi chơi thể nào?"

Đột nhiên mà đến dáng vẻ lưu manh ngữ điệu, sợ tới mức Hạnh Nhược Thủy đột nhiên dừng lại, thở hắt vì kinh ngạc ngẩng đầu lên. Trước mặt rõ ràng đứng ba bốn cái cho rằng kỳ quái quái, vừa thấy chính là tiểu lưu manh nhân.

Hạnh Nhược Thủy mạnh lui ra phía sau từng bước, xoay người nhanh chân bỏ chạy.

"Các huynh đệ, ngăn lại nàng! Đây con nhóc thủy nộn thủy nộn, vừa thấy sẽ không sai, cũng không thể làm cho nàng chạy!"

Hạnh Nhược Thủy mới chạy vài bước, liền vài người bao quanh vây quanh .”Các người muốn thế nào?”

“Không nghĩ thế nào, chính là muốn mang người cùng đi chơi đùa. Yên tâm, chúng ta hội hảo hảo đối đãi của người. Có phải hay không a, ha ha.....”

Hạnh Nhược Thủy nuốt nuốt nước miếng, trong lòng lại sôi ruột lại hồi hận.”Ta, ta bạn trai là quân nhân, các người nếu dám chạm vào ta, hẳn sẽ không bỏ qua của người!”

“A, quân nhân? Quân nhân như thế nào ? Ta liền chạm vào người lại như thế nào ?”

“Nếu người dám chạm vào nàng một chút, ta liền phé đi của người bắn thủ!” Trầm thấp lạnh lẽo thanh âm theo phía sau vang lên, hẳn ngữ khí thản nhiên , nhưng này loại nói là làm khí thế làm cho người ta sợ hãi.

“Ai? Người nào vương bát dê con ở trong này khẩu xuất cuồng ngôn? Ta liền huých thế nào!” Nói xong, hẳn nâng thủ liền sờ hướng Nhược Thủy mặt.

Ngay sau đó, tay hẳn bị nắm trụ, răng rắc một tiếng là xương cốt bẻ gãy thanh âm.

“Ai nha, tay của ta, đau chết mất, tay của ta.....”

“Ứng Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy thấy rõ ràng người tới, kinh hãi một tiếng kêu, thẳng tắp vọt vào hẳn trong lòng.

Ứng Trường Không một tay đem nàng nắm ở, võ nàng run nhè nhẹ thân thể. Trong lòng hẳn đã ở run run, may mắn tới kịp khi. Mục cập kia vài cái bị hẳn đá ngã lăn ở tiểu lưu manh, trên trán gân xanh bạo khởi một tiếng uống:”Cổn!”

Vài người té chạy, ngã một đường.

Hạnh Nhược Thủy càng nghĩ càng nghĩ mà sợ, gắt gao ôm hẳn gầy gò thất lưng, đem mặt chôn ở hẳn trong lòng. Con chó nhỏ bị nàng đặt ở hai người trong lúc đó, đáng thương hề hề ô ô thẳng kêu.

“Không có việc gì , có ta ở đây, đừng sợ!” Ở của nàng trên trán ấn hạ mật mật hôn, trấn an của nàng kinh hoảng. Xoay người, một tay lấy nàng ôm lấy.

“A –” Hạnh Nhược Thủy một tiếng kêu sợ hãi, theo bản năng ôm hẳn cổ. Chạm rãi tựa đầu gối lên vai hẳn thượng, nghe hẳn trên người hẳn vị, trong lòng thực kiên định.

Mặc kệ như thế nào, này nhân tổng có thể làm cho nàng an tâm. Giống nhau chân tướng hẳn nói giống nhau: Chỉ cần có hẳn ở, thiên thác xuống dưới cũng không dùng sợ hãi.

Nhưng là, hẳn thật sự hội thuộc loại nàng sao? Này ôm ấp, nàng thật sự có thể chiếm dụng cả đời sao?

“Ô ô.....” Thanh âm vang lên, nàng mới giật mình nhớ lại còn có một cái con chó nhỏ cẩu. Không nghĩ tới vừa rồi như vậy ép buộc, nó thể nhưng còn chặt chẽ phân ở thân thể của nàng thượng.

“Đây là cái gì?” Ứng Trường Không ninh mi, không thói quen nhỏ như vậy sinh vật. Bọn họ tham gia quân ngũ nhân, thích đều là này so với nhân cao hơn nữa đại quân khuyến. Loại này nhỏ bé, bọn họ một cái không cần thận còn có khả năng bóp chết .

Hạnh Nhược Thủy buông ra một cái cánh tay, hiến vật quý dường như đem con chó nhỏ bốc lên đến giờ lên trước mặt hẳn.”Đây là ta nhặt được con chó nhỏ cẩu, thực đáng yêu đi?”

Nam nhân không đành lòng phát của nàng ý, đành phải không cam lòng không muốn ừ một tiếng. Xem nàng cao hứng như vậy, ngay cả vừa rồi kinh hách đều đã quên, này tiểu bất điểm coi như có điểm tác dụng.

“Nó khẳng định là bị người từ bỏ. Bất quá ta hiện tại trụ Bội Thi trong nhà, không thể thu dưỡng nó. Cho nên, ta phải cấp nó tìm tốt chủ nhân mới được.”

“Ở nhà chúng ta lý, là có thể dưỡng .” Bất quá là một cái con chó nhỏ, nàng thích khiến cho nàng dưỡng tốt lắm. Chính là hẳn phải cẩn thận một chút, để tránh một cước liền bắt nó cấp thả biển .

“Nhà chúng ta?” Hạnh Nhược Thủy theo bản năng thì thảo mà ngữ.

“Đúng, nhà chúng ta.” Vẫn làm cho nàng ở tại Phó Bồi Cương kia, bắt quá là muốn làm cho Đàm Bội Thi chiếu cố nàng khai đạo nàng. Hiện tại nàng đã muốn hảo đi lên, cũng không thể vẫn ở tại nơi đó quấy rầy bọn họ.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, trong lòng có chút toan, vội vàng nói sang chuyện khác.”Người phóng ta xuống dưới đi, bế lâu như vậy, người khẳng định một muốn chết rồi.”

Ứng Trường Không đột nhiên đem nàng phao đứng lên, sau đó tiếp được. Xem nàng kinh hoảng gọi bậy, cười nói:”Liền người này tiểu thân thể, ta chính là ôm một ngày cũng sẽ không mệt.”

Ôm lấy trong lòng cầu cầu, kinh hồn sơ định Hạnh Nhược Thủy đột nhiên nhớ tới ngày đó Bội Thi nói trong lời nói:

“Gả cho quân nhân, tuyệt đối có cảm giác an toàn! Nếu người xem quá bọn họ kia xinh đẹp cơ bụng, sờ qua bọn họ kia cứng rắn như thiết ngực, còn bị kia tràn đầy cái kén đại chướng khiến qua tay, người liền tuyệt đối sẽ không hoài nghi! Đương nhiên nếu người từng bị làm được thể lực cạn kiệt ngất xỉu đi, vậy người liền ngay cả hoài nghi cũng không dám có!”

Theo bản năng , phiêu Ứng Trường Không cổ áo chỗ kia ngăm đen làn da. Sau đó, Nhược Thủy bị chính mình miên man suy nghĩ biến thành mặt đỏ ửng ửng.

“Tưởng cái gì đâu, mặt như vậy hồng?” Quân nhân thị lực là chân thật đáng tin , hần dễ dàng liền nhìn đến nàng đột nhiên đỏ ửng gấn đầy mặt cười.

“Không, không có gì.” Hạnh Nhược Thủy then thùng đem mặt vui vào hần ngực, hô hấp gian nồng đậm đều là hần vị nhân. Hương vị không tốt, nhưng là không biết là chán ghét.

Ứng Trường Không đột nhiên dán của nàng lỗ tai, thấp giọng nói:”Suy nghĩ ta?”

Oanh , Nhược Thủy bị tạc thất điên bát đảo, càng thêm hướng nàng trong lòng chui đi. Gián tiếp , thừa nhận nam nhân đoán,

Ấm dạ lý, nam nhân cúi đầu tiếng cười vang lên, mang theo khó có thể phát hiện sung sướng.

Người khác chỉ nhìn đến một người cao lớn cao ngất nam nhân, ôm một cái kiêu nhỏ khả nhân nữ tử, thần nhiên đi ở đêm khuya trên đường cái, lưu lại ấm áp bóng dáng.

.....

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Bài này thiên sủng, nhưng là sẽ có thay đổi rất nhanh, mọi người không cần lo lắng ha!

Nếu yêu hội cố gắng viết phần khích chuyện xưa hiển ọi người, cố lên đi.

22. Chương 22: Chúng Ta Nhiều Xứng!

“Nhược Thủy, người rốt cục đã trở lại, làm ta sợ muốn chết! Người nếu nếu không trở về, đội trưởng khẳng định tê ta!”

Bọn họ còn không có vào cửa, Đàm Bội Thi liền cùng đầu tàu đường như theo bên trong đi ra, miệng bùm bùm nói cái không ngừng.

“Câm miệng!” Ứng Trường Không bị của nàng liên tiếp trong lời nói niệm phiền lòng, mãnh quát một tiếng.

Đàm Bội Thi liếc nhìn hần một cái, không dám lại cần thanh. Nàng thiếu chút nữa đem Nhược Thủy cấp làm đã đánh mất, đội trưởng không tấu nàng đã muốn rất lớn độ .

Nhược Thủy bị buông đến, thuận tiện buông trong tay con chó nhỏ, lôi kéo Đàm Bội Thi thủ.”Bội Thi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý ! Ta cam đoan, lần sau sẽ không !”

Đàm Bội Thi tiến đến nàng bên tai, nhỏ giọng nói:”Còn dám có lần sau a? Lần sau đội trưởng hội trực tiếp tê ta, người chỉ thấy không đến ta .”

Hạnh Nhược Thủy xem xét liếc mắt một cái hắc nghiêm mặt nam nhân, cùng Đàm Bội Thi vụng trộm le lưỡi. Trên thực tế, nàng còn muốn hoài nghi để cho chính mình có phải hay không cũng muốn bị giáo huấn một chút!

“Khụ khụ khụ, đội trưởng, người muốn hay không trước tẩy cái nước lạnh tắm?” Phó Bồi Cương xem lão bà bị dọa đến con mèo nhỏ trượt đi, chạy nhanh ra tiếng giải cứu.

“Ân.” Ứng Trường Không cũng biết chính mình hương vị không tốt lắm, chưa nói cái gì liền đi vào.

Chờ phòng tắm môn một cửa, Đàm Bội Thi thật dài hô một hơi, mãnh vỗ ngực khải.”Ồ ô, đội trưởng thật sự là đáng sợ!”

Kết quả nàng mới ô ô hoàn, một cái khác tiểu tử kia nghĩ đến tìm được rồi đồng bạn, cũng ô ô kêu lên.

“Oa, làm sao đến cầu cầu?” Đàm Bội Thi kêu sợ hãi một tiếng nhảy dựng lên, nàng cũng không thích tiểu động vật. Nơi nơi phương tiện bẩn hề hề, còn yêu loạn liếm.

Hạnh Nhược Thủy sợ nàng một cước liền đem con chó nhỏ cấp thả, vội vàng bắt nó ôm lấy đến.”Bội Thi, nó là ta kiểm trở về. Người yên tâm, chỉ chờ một buổi tối, ngày mai ta liền cấp nó tìm tốt chủ nhân.”

Đàm Bội Thi bĩu môi, cũng không dám nói không. Đội trưởng thật vất vả tìm trở về nhân, nàng nếu khí đi rồi, vậy đại họa.”Kia đâu có, ngày mai phải tiến bước a!”

“Ta biết.” Hạnh Nhược Thủy sờ sờ con chó nhỏ đầu, tuy rằng nàng rất muốn dưỡng, nhưng là không có biện pháp.

Sợ con chó nhỏ nơi nơi chạy loạn dơ phòng ở, nàng đành phải dùng phế lớp xe cùng quần áo bàn ra một cái oa đến, đem nó đặt ở bên trong. Cầu cầu còn nhỏ, thoáng ột chút nó liền đi không được.

Đàm Bội Thi hạ mặt, nàng ăn một chút, Ứng Trường Không nhưng thật ra khò khè khò khè ăn hai đại bát to.

Ép buộc như vậy cả đêm, vợ chồng hai lại là tiểu biệt thắng tân hôn, hai người sớm trở về phòng gian thân thiết đi.

Hạnh Nhược Thủy tắm rửa xong đi ra, Ứng Trường Không ở nàng trong phòng ngoạn máy tính. Xem đều là về súng ống trang web, nàng hoàn toàn không hiểu.

Có thượng một lần kinh nghiệm, Nhược Thủy rất nhanh ngay tại thượng phô ra hé ra giường.”Ta trước ngủ, ngủ ngon.”

Ứng Trường Không đóng máy tính, rửa mặt sau, đi vào Nhược Thủy bên giường. Đêm nay kia một hồi kinh hách, hắn bây giờ còn có nỗi khiếp sợ vẫn còn. Chính là chấp hành lại gian nan nhiệm vụ, hắn cũng không từng có quá như vậy sợ hãi. Hắn không dám tưởng, nếu hắn tới chậm từng bước, những người đó hội đối nàng làm ra sự tình gì.....

Vì thế, hắn cuối cùng không nhịn xuống, rút ra chăn nằm vào ổ chăn lý.

“A?” Hạnh Nhược Thủy nhịn không được kêu sợ hãi một tiếng, mắt hạnh trừng lưu viên.”Người, người muốn làm gì?”

Ứng Trường Không dài cánh tay duỗi ra, đem nàng toàn bộ lăm vào trong ngực.”Nhược Thủy, ta không phải này tưởng nhúng chàm của người lưu manh.”

“Kia, vậy người.....” Tuy rằng cũng từng từng có ôm, nhưng chưa từng nằm ở trên một cái giường như vậy ôm ở cùng nhau. Hơn nữa, hắn còn ** trên thân!

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy mặt mình lập tức nóng hầm hập, giống muốn thiêu cháy giống nhau. Một đôi bàn tay trắng nõn chống đỡ nó nóng rực trong ngực, lại như thế nào cũng thôi không ra.”Người, người tránh ra!”

Nam nhân lại càng thêm buộc chặt khuỷu tay, làm cho cửa nàng mặt kề sát chính mình ngực, môi dán nàng mẫn cảm vành tai.”Ngủ, nếu không chúng ta làm điểm khác.”

Uống! Hạnh Nhược Thủy thở hắt vì kinh ngạc, nàng không đến mức ngu ngốc đến không rõ hẳn nói “Việc” Là cái gì. Vì thế liền thật sự không dám động, cương ở tại cửa nàng trong ngực.

Nam nhân phiên một cái thân, làm cho nàng nằm úp sấp nằm ở chính mình ngực thượng. Dùng trầm thấp thanh âm, có một câu không một câu theo nàng nói chuyện.

Chậm rãi, Hạnh Nhược Thủy bắt đầu thả lỏng thân thể thả lỏng thần kinh, không bao lâu liền đang ngủ.

Xác định nàng đã muốn ngủ say, nam nhân cúi đầu trác một chút cửa nàng cánh môi, chính mình cũng dần dần vào mộng đẹp.

Nhất thất yên tĩnh, ấm áp trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh trăng.

Hạnh Nhược Thủy ngủ mơ mơ màng màng thời điểm, cảm giác được có cái gì này nọ chính đỉnh chính mình sau thất lưng. Nàng theo bản năng động dậy thân thể muốn tách rời khỏi, sau đó lại duỗi thân thủ đi thôi.

Đột nhiên, một tiếng áp lực hút không khí, hô hấp đều trọng .

Hạnh Nhược Thủy mơ mơ màng màng đầu đột nhiên gian tĩnh tảo lại, mạnh trợn mắt, mới phát hiện thiên đã muốn sáng. Chờ hiểu được vừa rồi là chuyện gì xảy ra, nàng hét lên một tiếng, ôm chần té lui đến giường giác đi.

“Người, người lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy bị này xấu hổ cực diện biến thành mặt đỏ như lửa.

Ứng Trường Không khàn khàn cười, có chút xấu xa hương vị.”Nhược Thủy, này chính là tự nhiên sinh lý hiện tượng, trung học sinh vật không học quá sao?”

Đáng chết! Rõ ràng đã muốn từng có một lần hôn nhân , nàng xem đứng lên chết tiệt vẫn là như vậy đơn thuần, mê người phạm tội!

“Người –” Hạnh Nhược Thủy tưởng phản bác lại không biết nói nói cái gì. Bay nhanh bò xuống giường, chạy ra đi rửa mặt .

“Oa! Nhược Thủy mặt của người như thế nào hồng thành như vậy? Đội trưởng đùa giỡn lưu manh ?” Đang ở rửa mặt Đàm Bội Thi kinh ngạc kêu lên.

Hạnh Nhược Thủy hận không thể tìm cái động tiến vào đi.”Không, không thể nào!”

Vì sao như vậy ngược ngừng chuyện tình, bọn họ đều có thể như vậy khẩu vô che lấp nói ra!

Đàm Bội Thi ánh mắt nhanh như chớp chuyển, sau đó tiến đến Nhược Thủy trước mặt, cơ hồ cùng của nàng mặt dán tại cùng nhau.”Thật sự không có? Không có người mặt đỏ cái gì?”

“Thật sự không có! Người tẩy xong rồi không có, tẩy hoàn mau đi ra !” Hạnh Nhược Thủy phụ giúp nàng hướng cửa đi.

Đàm Bội Thi hắc hắc cười gian vài tiếng, kêu lên:”Nhược Thủy, người cái này gọi là cái gì người biết không? Người cái này gọi là giấu đầu hở đuôi! Ta dám khẳng định, đội trưởng khẳng định là đùa giỡn lưu manh !”

“Người là làm sao mà biết được?” Lạnh lẽo thanh âm đột nhiên ở nàng phía sau vang lên.

“Lão công, cứu mạng a!” Đàm Bội Thi kêu thảm thiết một tiếng, ôm đầu, giống con thỏ giống nhau lui vào phòng ngủ.

Ứng Trường Không tà tà ở khung cửa thượng, nhìn cầm bàn chải đánh răng cùng kem đánh răng lại không biết nói muốn làm cái gì tiểu nữ nhân, âm thầm ở trong lòng cười trộm. Hẳn Nhược Thủy làm sao có thể như vậy đáng yêu!

“Ta muốn rửa mặt đánh răng , người đi ra ngoài !” Hạnh Nhược Thủy vốn sẽ không thói quen bị hắt như vậy nhìn, lại hơn nữa kia xấu hổ một khắc, hiện tại lại không dám cùng hẳn đả ở một cái tiểu trong không gian. Nàng cảm thấy hô hấp đều buồn ngủ quá nan!

“Ta cùng người cùng nhau ~!” Nam nhân không chỉ có không có lui ra ngoài, ngược lại chen vào đến đóng cửa lại, nắm ở cửa nàng thất lưng.”Người xem xem, chúng ta nhiều xứng.”

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên, nhìn gương lý một đôi nam nữ. Nam cao lớn uy mãnh, giờ phút này hấn hai điều cánh tay đang gắt gao khóa trụ nữ nhân vòng eo, cầm các ở của nàng trên vai. Nữ nhân kiều nhỏ y nhân, như là trời sinh nên như vậy khảm hợp ở nam nhân rộng thùng thành trong ngực.

“Có phải hay không thực xứng?”

23. Chương 23: Cho Người Một Cái Gia

Rời giường kia đoạn tiểu nhạc đệm, ở một chút mỹ vị bữa sáng sau, dần dần đánh tan xấu hổ.

Ứng Trường Không cùng Phó Bồi Cương phải chạy trở về bộ đội báo danh.

Trước khi đi, Ứng Trường Không đối Nhược Thủy nói: “Ta buổi tối trở về mang người đi một chỗ. Còn có cái kia cầu lưu trữ chính mình dưỡng, không cần tặng người.”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng nghi hoặc, nhưng là không thời gian lôi kéo hấn hỏi rõ ràng. Chính là bởi vậy làm cho cả một ngày đều ở đoán.

“Đội trưởng với người nói cái gì?” Đàm Bội Thi đem móng vuốt khoát lên nàng trên đầu vai, một bên cùng trượng phu xua tay một bên hỏi.

“Không có gì, hấn nói buổi tối mang ta đi một chỗ.”

Cầu cầu có thể chính mình dưỡng? Hấn ngày hôm qua nói “Nhà của chúng ta”, chẳng lẽ hấn thật sự cấp cho nàng một cái gia? Hấn thật sự có thể cho nàng một cái gia, thay nàng che gió che mưa sao?

“Uy, tưởng cái gì đâu?”

Trên đầu vai móng vuốt dùng sức vỗ vỗ, làm cho sợ sệt Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại. “Không, không có gì.”

.....

Buổi tối, Ứng Trường Không quả nhiên cùng Phó Bồi Cương cùng nhau trở về. Ăn cơm xong, hấn liền lôi kéo Nhược Thủy đi ra đi.

Hạnh Nhược Thủy đi theo nam nhân bên người, nhìn bên người nam nhân hỏi: “Chúng ta muốn đi đâu?”

Nam nhân đối nàng cười thần bí. “Để cho người sẽ biết.”

Đi rồi một hồi, nam nhân liền mang theo nàng tiến nhập một cái thanh u tiểu khu, mục đích là mổ đồng lâu.

Hạnh Nhược Thủy tìm đập có chút rối loạn, hấn thật sự cấp cho nàng một cái gia sao? Trái tim mãnh liệt nhảy lên, tựa hồ muốn đánh vỡ ** nhốt lao tới dường như.

Hai người ở lâu hai chỗ cửa dừng lại, nam nhân lấy ra cái chìa khóa mở ra môn, ôm nàng vào cửa khẩu. “Về sau nơi này chính là nhà của chúng ta, thích không?”

“Này, đây là của người?” Hạnh Nhược Thủy nhìn ngọn đèn hạ tam thất nhất thính, có chút không thể tin được. Hấn nghĩ đến hấn chính là nói nói mà thôi, lại nguyên lai nhanh như vậy liền thực hiện.

Phòng ở là trang hoàng, chính là không có mua thêm gia cụ. Đơn giản tam thất nhất thính, ngay ngắn vận mệnh, chủ phòng ngủ đại tựa như một cái phòng khách. Trang hoàng không tính xa hoa, nhưng dùng là là sắc màu ấm hệ, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái ấm áp.

Ứng Trường Không ôm của nàng thất lưng, hôn thân của nàng hai má. “Sai lầm rồi, này không phải của ta!”

“Kia, đó là ai?” Nghe vậy, Hạnh Nhược Thủy nhỏ nhỏ thất vọng rồi một chút, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Ứng Trường Không cười đến tà mị, trác một chút của nàng môi. Kéo tay nàng, đem cái chìa khóa đặt ở của nàng lòng bàn tay, nắm chặt.

“Đây là chúng ta , đây là nhà của chúng ta! Nhược Thủy, người thích không?”

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn hắn ôn nhu mặt mày, ôn nhu tươi cười, trong lòng bị ám áp chất lỏng tràn đầy, nhưng là nàng thật sự có thể đứng lý hợp tình nhận lấy sao?”Này, ta không có lý do gì –”

“Hừ –” Nam nhân mang theo cái kén ngón trở để ở nàng bên môi, ngăn cản nàng nói này hắn không thích nghe trong lời nói. Nhu tình trăm chuyển, như nước sâu không lường được.

“Nhược Thủy, đây là ta cùng ta thê tử gia, mà người là ta nhận định nữ nhân. Cho nên, cái khác cái gì đều đừng nói, người chỉ cần nói cho ta biết người có thích hay không là tốt rồi. Nếu người không thích, chúng ta đây liền đổi một bộ?”

Hạnh Nhược Thủy thế này mới nóng nảy.”Không, không phải! Ta không không hề thích, ta thích, ta thật sự thích! Ta chỉ là.....”

Nàng sớm đã là cái vô gia vô dựa vào nhân, có người khẳng định nàng một cái gia, kia đã muốn là thiên đại ban ân . Nàng chính là sợ hãi, phát ra từ đáy lòng sợ hãi. Từng Thương Duy Ngã cũng cho nàng một cái trắng lệ gia, lại đổi lấy của nàng cửa nát nhà tan. Nàng không biết, lúc này đây hay không thật sự có thể từ nay về sau bình tĩnh cuộc sống đi xuống.....

Nam nhân mềm nhẹ đem nàng ôm vào trong ngực, cầm các ở của nàng phát đỉnh.”Nhược Thủy, đừng sợ. Ta chính là ta, Ứng Trường Không, cùng bất luận kẻ nào cũng không giống nhau!”

Với người chồng trước, lại càng không giống nhau!

Có người lý giải nàng đáy lòng sợ hãi, điều này làm cho Hạnh Nhược Thủy phi thường cảm động, cái mũi nhin không được liền lên men . Nàng sớm nên biết, hắn cùng Thương Duy Ngã là bất đồng . Nàng đem trước kia này bất hạnh thêm ở tại hiện tại cuộc sống đi đoán đi lo lắng, đối hắn là không công bằng .

Mấy ngày nay tới giờ, hắn luôn luôn tại vì bọn họ tương lai cố gắng, này phòng ở hiển nhiên là mua có một đoạn ngày , chỉ sợ nàng vừa xong thành phố Z thời điểm cũng đã đang chuẩn bị .

Mà nàng, tựa hồ cái gì đều còn không có làm! Nàng không nên bởi vì đi qua cứ như vậy nơm nớp lo sợ, nàng muốn huy dừng này không tốt qua lại, cùng hắn cùng nhau cố gắng mới đúng!

Bài khai cánh tay hắn, nàng ở hắn trong lòng xoay người lại, ngẩng đầu cùng hắn tương đối. Sáng ngời đôi mắt lý, thủy quang một mảnh.

Nam nhân chính là nâng thủ lấy ngón cái phát quá của nàng khoe mắt, cùng đợi. Bởi vì hắn ở nàng trong mắt thấy được nàng lúc trước theo địa hạ bị cứu ra khi, cái loại này làm cho người ta rung động kiên cường.

“Ta thực thật có lỗi, mấy ngày nay ta luôn luôn tại hối hận, mà người đã muốn ở cố gắng . Nói thật, trong lòng ta vẫn là đang có sợ hãi , bởi vì kia một hồi hôn nhân

làm cho nhà của ta phá nhân vong. Nhưng là..... Từ nay về sau khắc bắt đầu, ta nguyện ý làm hồi cái kia kiên cường Hạnh Nhược Thủy, cho người của ta tương lai không ngừng cố gắng! Người tin tưởng của ta, đúng hay không?”

Một giọt lệ, rốt cục vẫn là chảy ra khoe mắt, cũng bởi vì thương tâm khổ sở.

Nam nhân không có trả lời, chính là đem của nàng mặt ấn vào trong ngực. Kia như sấm tim đập, là đối nàng tốt nhất đáp lại.

Ở nhân sinh sông dài lý, chúng ta tổng hội gặp được như vậy như vậy thống khổ, chúng nó sẽ làm chúng ta ngăn ngừa co vùi. Nhưng mà, chúng ta chung quy muốn lướt qua chúng nó, đi hướng một cái lâu xa đẹp hơn tốt tương lai, mới không uổng công mẫu thân ban cho chúng ta trân quý sinh mệnh.

“Nhưng là, người cho ta làm nhiều như vậy. Chuyện của người, ta giống như cái gì cũng giúp không được. Ta, ta.....” Nàng nửa ngày nói không được, không biết làm gì, không biết như thế nào biểu đạt trong lòng cảm thụ.

Bỗng nhiên nàng loạn vũ thủ bị hắn bắt lấy, nàng bị bắt ngắc đầu, nhìn về phía hắn ánh mắt, bên trong tràn đầy còn thật sự, hắn đầu tiên là thở dài một hơi.”Là, chuyện của ta người quả thật không giúp được. Nhưng là, có một việc, người có thể giúp ta, cũng chỉ có người có thể giúp ta.”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc rầu rĩ hỏi.”Yêu ta.” Hắn cười cười, rồi sau đó còn thật sự nói.”Đây là người duy nhất phải làm, hơn nữa phải làm tốt một sự kiện.”

Nhược Thủy nhìn, trong mắt lại dần dần nổi lên thủy khí. Hắn đem trong thiên địa tối êm tai tình nói, cho nàng. Gắt gao ôm hắn, rưng rưng nở nụ cười.

Nam nhân cường hữu lực khuỷu tay, gắt gao đem nàng hộ vào trong ngực. Nhìn chung quanh còn bốn vách tường trống trơn gia, cười nói:”Ta là cái đại quê mùa, trang hoàng chuyện tình ta không hiểu. Cho nên, ta đem nhà của chúng ta giao cho người bố trí, nhiệm vụ này người không ý kiến đi?”

“Àn.” Bốn mắt nhìn nhau, ở hắn nhu tình như nước lý, Hạnh Nhược Thủy rưng rưng mà cười.

Nam nhân lại trịnh trọng đem cái chìa khóa đặt ở nàng trong lòng bàn tay, sau đó lại theo đầu lý lấy ra hé ra chi phiếu.

“Đây là của ta tiền lương tạp, bên trong gởi ngân hàng người có thể lấy đến mua này nọ, về sau hàng tháng tiền lương cũng sẽ đánh tới này trương tạp thượng. Theo giờ khắc này bắt đầu, ta chính là kẻ nghèo hèn. Người để ý nuôi ta sao, vợ?”

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa lệ có chút quẫn, đột nhiên nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, hai tay lưng ở sau người cười đến xinh đẹp.”Người lượng cơm ăn lớn như vậy, ta phải lo lắng lo lắng!”

Khanh khách cười, nhanh chân bỏ chạy.

Ứng Trường Không bị của nàng cười khê trêu chọc trong lòng ngứa, vài cái cất bước đã đem nghịch ngợm tiểu yêu tinh trào trở về, đặt tại trong lòng hung hăng thân.”Nhìn người còn dám không dám phá hư!”

Hạnh Nhược Thủy thủy mâu trong suốt, thở hổn hển. Đột nhiên, lại nghĩ tới còn có chuyện muốn cùng hắn chứng thực.

“Ta ngày hôm qua đụng phải Cổ Miêu Miêu cùng nàng tỷ tỷ, nàng nói, các người hai nhà tộc trưởng đều tán thành nàng là người con dâu, này –”

Ứng Trường Không chấp khởi tay nàng, thưởng thức nàng mảnh khảnh ngón tay.”Kia bắt quá là lão nhân gia ý tưởng, ta chưa bao giờ từng đồng ý, ngay cả cam chịu đều không có. Người yên tâm, ta sẽ xử lý tốt.”

“Kia, ngày đó ở chơi trò chơi viên, ta nhìn thấy người cùng một nữ nhân mang theo một cái đứa nhỏ đang đùa, còn mặc thân tử trang, là chuyện gì xảy ra?”

Nàng kiệt lực làm bộ như không cần, nhưng ngữ khí vẫn là ê ẩm.

Ứng Trường Không sợ run một chút, nhất thời liền nở nụ cười. Nguyên lai là tiểu tử kia đến ngày đó, bọn họ đi chơi trò chơi viên. Bởi vì không lay chuyển được tiểu tử kia, cho nên liền mua thân tử trang mặc vào, không nghĩ tới khéo như vậy đã bị Nhược Thủy thấy được.

“Nguyên lai, của ta Nhược Thủy ghen tị!” Khó trách theo ngày đó bắt đầu nàng thì trách quái.

Hạnh Nhược Thủy đại

, chủ một chút của nàng ngực.”Đừng nghĩ nói sang chuyện khác, mau theo thật đưa tới.”

“Cái kia nữ là Cổ Chân Chân, cũng chính là Miêu Miêu tỷ tỷ. Mà cái kia đứa nhỏ là của ta con, bởi vì tiểu tử kia nhìn đến người khác mặc thân tử trang, phi ồn ào cũng muốn mặc, chúng ta thật sự không có biện pháp.”

“Người có con trai?” Trong lòng sủu lạnh lên, Hạnh Nhược Thủy mắt hạnh tròng tròn xoe. Nàng thích đứa nhỏ, nhưng là đột nhiên gian biến thành kẻ mẫu.....

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng chỉ, đặt ở bên môi hôn thân.

“Đúng vậy, ta có con trai. Về hẳn chuyện xưa, có cơ hội ta sẽ nói cho của ngươi. Nhưng là ngươi yên tâm, hẳn tuyệt đối không phải ta phản bội của ngươi chứng cứ.”

24. Chương 24: Ứng Thượng Tá Bao Nổi

Mấy ngày kế tiếp, Hạnh Nhược Thủy đều lôi kéo Đàm Bội Thi cùng đi tuyển gia cụ.

Đối với có thể tự tay bố trí chính mình gia, nàng là thực kích động, cho nên yêu cầu cũng cao. Nhất kiện nho nhỏ gì đó, không nên từng bước từng bước gia cụ điểm đạo hoàn toàn tìm được thích hợp nhất cái kia mới muốn. Chỉ cần một chút không hài lòng, nàng đều buông tha cho.

“Nhược Thủy, ta không bao giờ nữa muốn cùng ngươi đi dạo, ta muốn mệt chết !” Đàm Bội Thi đặt mông ngồi ở đường cái bên cạnh, nàng thật sự mệt muốn mất nước .

“Trước kia ngươi rõ ràng không thương đi dạo phố, như thế nào hiện tại pháp lực tăng trưởng như vậy lợi hại? Tình yêu lực lượng thật sự là kinh người a!”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, cũng không đâu có cái gì. Nàng mấy ngày nay quả thật đem Bội Thi cấp mệt muốn chết rồi, chính nàng kỳ thật cũng mệt mỏi, bất quá so ra kém trong lòng cái loại này tưởng bố trí ra một cái âm áp xinh đẹp gia ý niệm trong đầu tới mãnh liệt.

“Bội Thi, nếu không ngươi đi về trước đi, ta chính mình một người dạo là tốt rồi.” Dù sao gia cụ đều là đưa hóa tới cửa, cũng không cần khiêng nâng.

Đàm Bội Thi thở hồng hộc khoát tay, có chút vô lực, nhưng vẫn là thực kiên trì.”Kia không được. Ta phải hảo hảo mà nhìn ngươi, ra một chút sai lầm, đội trưởng sẽ bái của ta da .”

Hạnh Nhược Thủy biết này bất quá là lấy cớ, Bội Thi chính là tưởng cùng nàng, lo lắng nàng ra cái gì ngoài ý muốn. Liền không hề nói cái gì, cùng nàng cùng nhau ngồi nghỉ một chút, dù sao cũng không cấp tại đây nhất thời nửa khắc.

“Ai Nhược Thủy, đội trưởng có phải hay không tính phòng ở bố trí tốt lắm, các ngươi liền kết hôn a?”

Đội trưởng động tác quả thật là rất nhanh, đã sớm vụng trộm lấy lòng phòng ở trang hoàng hảo. Cổ tình gia cụ lưu cho Nhược Thủy đến mua cùng bố trí, làm sâu sắc trong lòng nàng “Đây là nhà chúng ta” khái niệm. Quả thật là một cái lão hồ li!

Hạnh Nhược Thủy đang muốn nói chuyện, đã có người so với nàng nhanh hơn từng bước hô đi ra.

“Ứng ca ca sẽ không thú của nàng, tuyệt đối sẽ không! Gia gia cùng Ứng gia gia nói, chỉ có Miêu Miêu mới là Ứng ca ca con dâu!” Cổ Miêu Miêu vọt tới các nàng trước mặt, thở phì phì cổ quái hàm.

Hạnh Nhược Thủy có chút đau đầu. Này tiểu cô nương nhân không xấu, ít nhất không có gì tâm cơ. Nhưng là rất muốn gả cấp Ứng Trường Không, cho nên mỗi một lần nhìn thấy nàng đều phải tuyên cáo một lần chủ quyền. Cổ tình không biết như thế nào, luôn gặp được nàng.

Đàm Bội Thi cũng không phải là Hạnh Nhược Thủy, nàng mới mặc kệ ngươi là người tốt hay là người xấu. So với lời nói ác độc, non nớt Cổ Miêu Miêu xa không phải của nàng đối thủ.

“Ngươi gia gia cùng Ứng gia gia nói, vậy ngươi gả cho hẳn nhóm tốt lắm. Hiện tại thú lão bà là Ứng Trường Không, không phải hẳn gia gia, cũng không phải ngươi gia gia. Chưa đủ lông đủ cánh con nhóc, cư nhiên đông dục tranh nam nhân, quảng không mắt mặt a? Ta xem ngươi vẫn là trở về tìm vú em ăn nãi đi, Ứng Trường Không mới sẽ không thú một cái chưa dứt sữa tiểu nha đầu lừa đảo, cũng không phải luyện đồng phích!”

“Ngươi, ngươi –” Cổ Miêu Miêu hai mắt tròn, khí cực kỳ còn nói không ra nói đến.

“Như thế nào? Trừ bỏ mao không dài tề, thế nhưng cái lại ăn a? Kia xong rồi, Ứng Trường Không khẳng định chuống mắt ngươi! Ngươi vẫn là trở về gả cho ngươi gia gia hoặc là Ứng gia gia đi.”

Đàm Bội Thi khoát tay, một bộ “Ngươi xong đời” biểu tình thập phần làm giận.

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa nhịn không được cười, nhưng là không tốt bỏ đá xuống giếng. Thân thủ lôi kéo Bội Thi, ý bảo nàng có chừng có mực.”Chúng ta còn muốn mua này nọ đâu, đi thôi.”

Đàm Bội Thi hướng tới Cổ Miêu Miêu làm cái mặt quỷ, xoay xoay thắt lưng, trước khi đi còn muốn làm giận gia một phen.

“Ừng bá phụ bọn họ cũng sẽ không thích của người!” Tiểu nha đầu còn tại mặt sau lớn tiếng hô.

Đàm Bội Thi không nhịn xuống, quay đầu cười tủm tỉm nói:”Ta biết Ừng bá phụ thích người, bắt quá, người xác định Ừng Trường Không nguyện ý cho người làm hắc kế mẫu sao?”

“Bội Thi, đừng nói lung tung nói!” Hạnh Nhược Thủy cũng nóng nảy. Người ta mẹ hảo hảo , như thế nào có thể nói loại này nói.

“Ha ha, ngưng ngưng, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng.”

Hai người càng lúc càng xa, chỉ chừa thở phì phì Cổ Miêu Miêu thẳng dặm chân.

.....

Buổi tối Ừng Trường Không lại đây , Đàm Bội Thi ở trên bàn cơm nói đến chuyện này, Hạnh Nhược Thủy tưởng ngăn cản cũng không kịp.

Ừng thượng tá lập tức liền đen mặt. Cầm lấy chiếc đĩa thủy, đều phải đem chiếc đĩa cấp võ thành bột phấn .

Ngày hôm sau, hắn xin mời giả, mang theo Nhược Thủy thẳng đến Cổ gia đại viện.

“Như vậy có thể hay không không tốt lắm?” Bị lôi kéo ra hân mã, Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút do dự. Nàng tuy rằng tưởng đem Cổ Miêu Miêu chuyện tình giải quyết , nhưng như vậy ngênh ngang thượng môn tuyên cáo chủ quyền, nàng cảm thấy có chút quá đáng .

“Không có việc gì, giao cho ta.” Hắn không thích nhất ướt át bắn thủy, phức tạp .

.....

“Cố lão.”

“Là Trường Không a, đã lâu không có tới .” Cố lão gia tử đã muốn 70 hơn tuổi, nhưng thân thể thân thể cường tráng tinh thần tốt lắm. Trên chiến trường đi ra nhân, trên người đều có một cỗ khiếp người khí thế.

Hạnh Nhược Thủy chống lại hắn cặp kia giống nhau thấy rõ hết thấy ánh mắt khi, sợ tới mức đã nghĩ hướng Ừng Trường Không sau lưng trốn. Tuy rằng nhịn xuống , nhưng là da đầu run lên.”Cố gia gia hảo, ta là Hạnh Nhược Thủy.”

Cố Vệ Quốc lão tướng quân cao thấp đánh giá một lần Hạnh Nhược Thủy, gật gật đầu, lại chuyển hướng Ừng Trường Không.”Đây là người tướng t
rung vợ?”

Ừng Trường Không cầm lấy Nhược Thủy thủ, nắm ở lòng bàn tay, trấn an của nàng bất an.”Đúng vậy, Cố lão.”

Cố Vệ Quốc nhìn bọn họ một hồi, nhiều lần bên cạnh vị trí.”Ngồi đi. Người tới, châm trà.”

“Trong nhà mọi người đã biết.” Ừng Trường Không là hắc hướng vào tôn nữ tể, Cố Vệ Quốc há có thể cứ như vậy cam tâm, bắt quá hắn cũng hiểu biết Ừng Trường Không đứa nhỏ này.

Ừng Trường Không quay đầu nhìn thoáng qua Nhược Thủy có chút bối rối mặt, vỗ vỗ tay nàng lưng. Sau đó mới lại chống lại Cố lão.”Còn không có. Bắt quá, ta tuyên thệ tử của chính mình, ta tin tưởng hắc nhóm không có ý kiến .”

Cố Vệ Quốc nhìn Nhược Thủy một hồi, gật gật đầu. Có một số việc, là cưỡng cầu không đến .”Chân Chân cùng Miêu Miêu làm sao so ra kém nàng?”

Ứng Trường Không chống lại hấn tầm mắt, không có chút nao núng.”Bao nhiêu tài tuần muốn làm Cố lão tôn nữ tể, Cố lão lại chống mắt, bọn họ cũng không thấy làm sao so ra kém ta.”

Cố Vệ Quốc đột nhiên cười ha ha, bàn tay to vỗ vỗ Ứng Trường Không bả vai.”Ứng tiểu tử, ta liền thích người tính tình này!”

Ứng Trường Không âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo Cố lão không phải như vậy bướng bỉnh cũ kỹ nhân, nếu không sự tình sẽ trở nên thực phiền toái.

“Người thật lâu không có tới , hôm nay theo giúp ta đến kỷ bàn thế nào? Làm cho ta xem xem, người kì nghệ có phải hay không tiến bộ .” Lão nhân gia tuy là đang hỏi, cũng đã phân phó nhân bưng tới bàn cờ cờ hoà tử .

“Người hội chơi cờ sao?” Ứng Trường Không quay đầu đến hỏi Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu. Cùng bạn cùng lứa tuổi so với, của nàng kì nghệ có lẽ còn có thể. Nhưng là cùng như vậy một vị lão tướng quân so với, chỉ sợ cũng không đáng giá nhắc tới .”Hội một chút, nhưng không phải cao thủ.”

“Cố lão, nếu không làm cho ta vợ cùng người đến kỷ bàn?” Cố lão thích Nhược Thủy, mới có thể thiếu chút tự nhiên đàm ngang.

Cố Vệ Quốc mắt sáng như đuốc, sáng khoáy gật đầu một cái.”Cũng tốt.”

“Ta muốn là hạ không tốt, Cố lão cũng không nên chê cười.”

Hạnh Nhược Thủy đã muốn điều chỉnh cảm xúc, ý cười trong suốt chống lại Cố lão sắc bén ánh mắt. Kỳ thật người không thêm nghĩ nữa hấn là trên chiến trường xuống dưới lão tướng quân, hấn cũng chỉ là một vị có tính cách lão nhân mà thôi. Lão nhân gia tính tình đều thực không được tự nhiên đáng yêu, chỉ cần người nguyện ý đi phát hiện.

Ứng Trường Không liền cùng Nhược Thủy thay đổi vị trí, nhìn một lớn một nhỏ hai người lập tức trở nên trầm tĩnh đứng lên.

Khó trách mọi người đều nói, chơi cờ là tối có thể tu thân dưỡng tính .

25. Chương 25: Lần Đầu Tiên Chính Diện Giao Phong

Tục ngữ nói, chơi cờ có thể rèn luyện một người trí dũng mưu lược. Đồng dạng, chơi cờ cũng cần mấy thứ này.

Hạnh Nhược Thủy không có gì tâm cơ, ở trí dũng mưu lược phương diện tự nhiên cũng là khiếm khuyết . Nhưng là nàng có một tốt lắm ưu điểm: Chơi cờ thời điểm, nàng có thể vứt bỏ ngoại giới hết thảy quấy nhiễu, trong đầu chỉ có ván cờ. Hơn nữa nàng phi thường nại được tính tình, không vội không nóng nảy.

Ứng Trường Không nhìn ván cờ, cũng âm thầm giật mình. Liền ngay cả Cố Vệ Quốc, ánh mắt cũng đều chậm rãi hiện lên khen ngợi.

Chỉ có Nhược Thủy hai mắt chuyên chú nhìn ván cờ, môi mấp máy quá chặt chẽ trình tự hỏi trạng thái, hoàn toàn không có chú ý tới bọn họ hai người biểu tình.

Một ván xuống dưới, Nhược Thủy tuy rằng vẫn là thua, nhưng coi hấn niên kỉ kỉ, này kì nghệ đã muốn là phi thường không sai .

“Tiểu nha đầu, không sai, không sai!” Cố lão liên tục khen ngợi, ha ha cười.

Hạnh Nhược Thủy hồi lấy tươi cười, cũng không nói khiếm tốn hoặc là truy phủng trong lời nói. Nàng đã nói thôi, lão nhân gia cứ như vậy, chỉ cần người có một địa phương đúng rồi hấn khẩu vị, hấn sẽ trở nên hiền lành đáng yêu.

Ứng Trường Không cũng thật cao hứng, Cố lão này một câu, tương đương với thừa nhận Nhược Thủy. Trên chiến trường xuống dưới nhân đều là thật tình, chỉ cần đúng rồi hấn mắt, cái khác liền không trọng yếu.

“Gia gia, sự tình gì cười đến như vậy cao hứng a?” Cổ Miêu Miêu sôi nổi chạy vào, phía sau đi theo nhân tính Cổ Chân Chân.

“Ứng ca ca!” Nhìn đến Ứng Trường Không, Cổ Miêu Miêu kinh hỉ kêu một tiếng sẽ phác lại đây. Lại đang nhìn đến hấn bên người ngồi nhân sau, nhất thời trờng mắt trờng mắt. Ngừ khí thập phần bất hữu thiện.”Gia gia, nàng làm sao có thể ở trong này!”

Đối với Cổ Miêu Miêu, Ứng Trường Không chỉ cho là một cái tiểu muội muội. Hơn nữa cùng Cổ lão tình phân, hấn là tương đương yêu thương . Mà nếu quả này phân yêu thương trở ngại đến hấn cùng Nhược Thủy cảm tình, như vậy hấn lo lắng dứt bỏ .

“Là ta mang nàng đến. Cổ lão cũng là của ta trưởng bối, cho nên ta mang tương lai vợ đến bái kiến hấn.”

“Nàng không phải! Ta mới là Ứng ca ca vợ! Gia gia!” Cổ Miêu Miêu bổ nhào vào Cổ lão bên người, ôm hấn cánh tay làm nũng.”Gia gia, ngươi đã nói, Ứng ca ca là Miêu Miêu lão công, Miêu Miêu là Ứng ca ca vợ, đúng hay không, đúng hay không?”

Cổ Vệ Quốc sờ sờ cháu gái đầu, cũng có chút đầu đại.”Đó là trước kia. Hiện tại ngươi Ứng ca ca có hấn muốn vợ , chính là gia gia cũng không thể không cho ngươi ta cưới vợ có phải hay không?”

“Không có làm cho hấn không cưới vợ, ngươi làm cho hấn thú Miêu Miêu thôi, gia gia!”

Hạnh Nhược Thủy cái loại này ề ẩ cảm giác, đột nhiên sẽ không có. Coi chừng Miêu Miêu, kỳ thật chính là một cái không hiểu tình yêu đứa nhỏ, nói ra trong lời nói còn như vậy non nớt. Muốn trách cũng chỉ quái này đó trưởng bối yêu hay nói giỡn, lộn xạo thành chuyện.

Càng làm cho Hạnh Nhược Thủy để ý , là Cổ Chân Chân. Nàng xinh đẹp hào phóng, nhân tính ôn nhu. Tuy rằng nàng không giống Cổ Miêu Miêu như vậy lớn tiếng tuyên cáo, nhưng là thân là nữ nhân, Nhược Thủy vẫn là nhìn ra đến: Nàng cũng thích Ứng Trường Không!

Nếu nói tỷ muội hai đều là của nàng tình địch, như vậy Cổ Chân Chân hiển nhiên càng có uy hiếp. Huống hồ, trong lòng nàng đối chơi trò chơi viên kia một màn, thủy chung là tồn khúc mắc .

“Cổ lão, thời gian cũng không sớm, chúng ta đi trước . Có rảnh lại đến bái phỏng Cổ lão!”

Ứng Trường Không đối Cổ lão gật gật đầu, lôi kéo Nhược Thủy đi ra ngoài.

“Ngươi đứng lại!” Cổ Miêu Miêu cũng không khăng thả người, có chút không dứt tư thế.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu lại, lại bị Ứng Trường Không mang theo hướng cửa đi.

Cổ Miêu Miêu giống cái hỏa tiễn đầu đường như tiến lên, che ở bọn họ phía trước. Nâng thủ, chỉ vào Nhược Thủy.

“Ứng ca ca, ngươi không cần bị nàng lừa! Nàng là cái phá hư nữ nhân! Ngày đó ta còn nhìn đến nàng cùng một người nam nhân cùng một chỗ hữu thuyết hữu tiểu thực thân mật, bọn họ nhất định là công người làm ám muội chuyện tình ! Tỷ tỷ cũng thấy được, không tin ngươi hỏi nàng!”

Tục ngữ nói không làm duối lý sự không sợ quỷ gõ cửa. Nhược Thủy rốt cuộc là ở ý Ứng Trường Không ý tưởng, nhịn không được ngẩng đầu nhìn hấn.

Ứng Trường Không cầm lấy tay nàng bổ thêm một chút lực đạo, tựa hồ ở không tiếng động an ủi nàng.

Cổ Chân Chân cũng đã chạy tới lôi kéo Cổ Miêu Miêu, đối với Nhược Thủy thật có lỗi cười cười.”Thực xin lỗi. Ngày đó làm hại các người cơm cũng ăn không thành. Miêu Miêu nàng còn nhỏ, còn có chút tùy hứng. Ngươi đừng để ý. Ứng đại ca, ta tin tưởng Nhược Thủy nàng không có làm thực xin lỗi chuyện của người, ngươi đừng nghĩ nhiều.”

Nói xong, lôi kéo gương nanh múa vuốt Cổ Miêu Miêu đi trở về.

Hạnh Nhược Thủy nhìn cửa nàng bóng dáng, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không phải tư vị. Cổ Chân Chân những lời này, không phải là gián tiếp chứng minh Cổ Miêu Miêu trong lời nói sao? Nàng là hảo tâm, vẫn là cố ý ?

Ứng Trường Không hẳn, có thể hay không tin tưởng? Muốn hay không cùng hẳn giải thích? Hẳn có thể hay không cảm thấy ta là ở che dấu?

“Ứng Trường Không, ta –”

“Trường Không, kêu Trường Không.” Nàng nhưng là nữ nhân của hẳn, như thế nào có thể kêu như vậy mới lạ.

Hạnh Nhược Thủy có chút theo không kịp hẳn tư duy, sợ run một hồi mới đỏ mặt kêu: “Dài, Trường Không.”

Ứng Trường Không xoa bóp của nàng mặt, chẹn nhú mày: “Tên của ta cũng không kêu thật dài không.”

Nhược Thủy bị hẳn như vậy nhất đậu, không khỏi nở nụ cười. Trong lòng cũng hiểu được, hẳn cũng không đem Cố gia tử muội trong lời nói để ở trong lòng. Loại này tín nhiệm, làm cho Nhược Thủy trong lòng mềm . Không khỏi ôm chặt cánh tay hẳn, tựa đầu tựa vào mặt trên.

“Ta ngày đó đụng tới nhân là ta đại học đồng học, kêu Đường Việt. Thành phố Z cái kia rất danh ẩm đỉnh các hẳn khai . Ta thân thể đã muốn tốt lắm, cũng không tưởng mỗi ngày cùng Bội Thi mất to trùng đôi mắt nhỏ, cho nên muốn tìm phân công tác. Vừa vặn ẩm đỉnh các ở chiều điểm tâm sự phó, ta phải đi nhận lời mời , không nghĩ tới đụng tới hẳn. Cùng nhau ăn cơm thời điểm, bị Cố Miêu Miêu thấy được, tiểu cô nương rất tức giận.”

“Người không cần theo ta giải thích, ta tin người.” Khéo trình sát hẳn, tự nhiên tin tưởng chính mình xem nhân ánh mắt.

Hạnh Nhược Thủy ở trước mặt hẳn dừng lại, ngẩng đầu nhìn hẳn sắc bén hai tròng mắt: “Không, ta còn là muốn cho người có biết. Hai người ở chung, kiêng kị nhất chính là cho nhau nghi kỵ, ta không hy vọng chúng ta phát sinh như vậy vấn đề.”

Ứng Trường Không tâm tình tốt lắm, cúi đầu trác một chút của nàng cánh môi: “Chúng ta đây đâu có , có gì nghi vấn đều phải hỏi rõ ràng, không thể một người ghen ở trong lòng miên man suy nghĩ!”

“Hảo!”

Đạt thành chung nhận thức, hai người cười tay trong tay, thượng kia lượng đẹp mắt hân mã. Xe thúc đẩy tiền, nam nhân còn trộm thơm.

Lầu hai cửa sổ sát đất biên, đứng một chút thon dài thân ảnh. Nhìn xe đi xa, hai tròng mắt lý hiện lên một tia hung ác nham hiểm.

“Tỷ tỷ, người như thế nào không giúp ta, ngược lại giúp cái kia phá hư nữ nhân!” Thang lầu khẩu chỗ, trải qua gia gia một phen trấn an vẫn như cũ thờ phỉ phỉ Cố Miêu Miêu lớn tiếng ồn ào .

Cố Chân Chân liếm thần sắc, mang theo ôn nhu tươi cười, nâng dẫu tay sờ muội muội đầu.

“Ta không có giúp nàng a. Ở Ứng đại ca trong lòng, nàng là một cái tốt lắm nữ nhân, chúng ta nói trong lời nói hẳn sẽ không tin tưởng . Hơn nữa, chúng ta cũng không chứng có chứng minh nàng không phải hảo nữ nhân, đúng hay không?”

Cố Miêu Miêu mất to chớp chớp, bưng tỉnh đại ngộ dặt của nàng ống tay áo: “Tỷ tỷ, có phải hay không chỉ cần chúng ta chứng minh nàng là một cái phá hư nữ nhân, Ứng ca sẽ không thích nàng ?”

Cố Chân Chân cúi đầu nhìn nàng, cười đến ôn nhu: “Hẳn là đi.”

26. Chương 26: Tẩu Tử, Tẩu Tử, Ta Muốn Ăn Cơm!

“Người tưởng công tác?” Lái xe, Ứng Trường Không cũng không quên nàng vừa rồi nói qua trong lời nói.

“Ân. Mỗi ngày ở nhà gốc , cũng rất buồn . Hơn nữa, ta phải kiếm tiền dưỡng chính mình a.”

Nam nhân đem xe đứng ở ven đường, ở nàng khó hiểu ánh mắt trung, ôm nàng chính là một cái triền miên nụ hôn dài. Thẳng hôn Nhược Thủy thở hồng hộc, hai mắt sương mù, hẳn mới cảm thấy mỹ mãn.

“Người chính là cả đời không công tác, ta cũng có thể cho người cùng đứa nhỏ quá hảo hảo , biết không?”
Hắn dẫn nàng khẽ nhếch cánh môi tuyên cáo, nhìn không được lại cắn một ngụm.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, mắt nhĩ như trước sương mù, ngập nước đặc biệt mê người.

Ứng Trường Không trác một ngụm, thế này mới một lần nữa khởi động xe. Nhìn bên người còn tại thất thần tiểu nữ nhân, tâm tình ngẩng cao.

Đãi Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, mặt lại bắt đầu hồng lấy máu. Đồng thời, trong lòng cũng nóng hừng hực . Nàng biết hắn có thể nuôi sống một cái gia, kia tương tiền lương tạp lý con số cũng không thiếu. Quan trọng là, hắn nguyện ý dưỡng nàng!

“Ta nghĩ công tác.”

Nàng vẫn là hy vọng có một phần công tác, giữ lại ** mình. Nếu không, nàng lo lắng có một ngày hắn cũng sẽ cảm thấy nàng theo không kịp thời đại cước bộ.

“Người thích là tốt rồi. Bất quá làm điểm tâm sư phó một chết đi, có hay không nghĩ tới làm lão sư? Ta biết mỗi gia tiểu học đang ở chiều tiểu học lão sư, ta cảm thấy người rất thích hợp .”

Biết cái kia lão bản là của nàng đồng học, hắn liền lại càng không đồng ý nàng đi chỗ đó đi làm . Nhược Thủy như vậy con gái, ở đại học thời điểm không biết bao nhiêu nhân ái mộ, cái kia lão bản nói không chừng chính là một trong số đó. Chỉ cần có một tia khả năng, hắn đều phải cắt đứt.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, trong lòng càng phát ra cảm động. Hắn khẳng định là đã sớm thay nàng nghĩ tới . Nàng lại một lần nữa xấu hổ hình quý đứng lên. Ở chính mình hối hận thời điểm, hắn đã muốn làm nhiều như vậy chuẩn bị.

“Thật sự? Tốt lắm a, ta cũng thích cùng này đứa nhỏ cùng một chỗ.” Dù sao nàng thích đứa nhỏ, trường học hoàn cảnh cũng đơn thuần.

“Giao cho ta.”

“Ân.”

.....

Tuy rằng Nhược Thủy đối gia cụ yêu cầu rất cao, nhưng trải qua một phen cố gắng, rốt cuộc vẫn là quản gia cấp bố trí đi ra .

Nhập bọn ngày đó, hai người vừa mới vừa dựa theo tập tục mở hỏa. Chợt nghe đến dưới lầu cãi nhau , nhất bang nhân ở hô:

“Tẩu tử, tẩu tử, ta muốn ăn cơm! Tẩu tử, tẩu tử, ta muốn ăn cơm.....”

Hạnh Nhược Thủy chạy đến ban công vừa thấy, dưới lầu chậm rãi mười mấy người chính hưởng hàng hiên lý đi. Mỗi người trên tay đều dẫn theo nguyên liệu nấu ăn hoặc rượu thủy, rất trận trận, dẫn tới này hàng xóm đều tò mò chạy đến xem.

Đàm Bội Thi phiên mắt trợn trắng.”Này giúp tên! Để cho tả lân hữu lí muốn cáo chúng ta nhiều loạn dân cư liền thăm !”

Nói là nói như vậy, tươi cười lại vẫn là sáng lạn, có thể thấy được là phi thường thích bọn họ .

Cửa vừa mở ra, nhất bang nhân hô to liền vọt vào đến, miệng còn hô “Tẩu tử, tẩu tử, ta muốn ăn cơm”. Nhược Thủy vốn đang sợ xấu hổ, không biết như thế nào tiếp đón bọn họ. Kết quả bị bọn họ như vậy nhất làm âm ỉ, cũng không xấu hổ .

Đội bọn hắn đem này nọ lấy đến phòng bếp buồng, chạy đến trêu chọc bọn họ đội trưởng. Ứng Trường Không một ngụm một cái thẳng nhóc theo bọn họ đùa giỡn, liền cảm thấy không khí vốn nên như thế, này nhạc hoà thuận vui vẻ.

Duy nhất làm cho người ta dở khóc dở cười , chính là sáng trưng sần, lập tức liền tìm. Bọn họ lại một chút không ngại, người ẩn ta ta ẩn người, trên mặt đất lăn qua lăn lại .

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đỡ thủy tiếp đón bọn họ, lại đi phòng bếp giặt sạch mấy đại bàn tử hoa quả, thiết hảo dọn xong mang sang đến. Nhìn đến bọn họ trên mặt đất cỏ đánh, nàng còn tại trong lòng tưởng, may mắn đem đậu đậu phóng Bội Thi gia . Đậu đậu, là nàng cấp cái kia con chó nhỏ khởi tên.

Không biết người nào bình ngao ngao kêu kêu:”Đội trưởng, tẩu tử thủ thực khéo, người rất hạnh phúc ! Không được , tẩu tử, người chạy nhanh cho ta giới thiệu một cái muội tử!”

Hạnh Nhược Thủy chính là cười, sáng lạn như hoa, hoảng liên can lâu hạn không thấy cam lộ bình vương ánh mắt đều mù.

Ứng Trường Không vẻ mặt khóc khóc , trả lời:”Không thành vấn đề. Người tẩu tử quá mấy ngày nay tử phải đi trường học đi học , nàng lớp học có thiết nhiều muội tử, các người nhân thủ một cái!”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng biết hẳn ở mấy chuyện xấu, trừng hẳn liếc mắt một cái vụng trộm khắp hẳn.

Lại bị Ứng Trường Không một phen nắm rảnh tay đi, lớn tiếng kêu:”Vợ, muốn khắp liên quang minh chính đại khắp.”

Nói xong kéo ống tay áo, đem cánh tay hướng nàng trước mặt đuổi ra.”Đến đây đi vợ, lão công cho người khắp cái đủ!”

Hạnh Nhược Thủy náo loạn cái đồ thăm mặt, nghề hẳn liếc mắt một cái trốn phòng bếp đi. Nhiều như vậy nhân, bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị .

Một cái bình hướng về phía mọi người ngao ngao kêu:”Các huynh đệ, đội trưởng đây là xích hỏa hỏa khoe ra. Còn làm cho không cho chúng ta này đồ càn trụ lá sống! Các huynh đệ, ra tay a!”

Nhất bang nhân xoay đến cùng nhau, đem nhà bọn họ phòng khách làm sân huấn luyện . Cầu nguyện dưới lầu nhân sẽ không đi lên mắng chửi người mới tốt!

“Đội trưởng, tẩu tử lớp học thật sự có rất nhiều muội tử sao?” Mỗi cái tưởng vợ tưởng diên nhân không quên nhớ còn có này tra.

Ứng Trường Không nghề hẳn, gật gật đầu, nghiêm trang trả lời:”Người tẩu tử quá mấy ngày nay tử đi bởi đường nhân tài tiểu học làm lão sư, nàng lớp học quả thật có mấy chục cái muội tử.”

Lời này vừa ra, lại là một hồi làm âm ỉ. Xem bọn hẳn kia tư thế, tưởng đem này phòng ở đều cấp hủy đi đường như.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi ở tại phòng bếp việc hồ, nghe bên ngoài cùng chợ giống nhau tranh cãi âm ỉ, đều đỡ khóc đỡ cười, tâm tình cũng là tốt lắm.

“Thế nào? Người hiện tại kiến thức đến bọn họ những người này đáng sợ đi? Ta nói cho người, để cho đồ ăn thượng bàn , kia mới kêu đáng sợ. Người không biết, kia trường hợp giống cái gì, giống người ở uy hơn mười đầu heo!”

Hạnh Nhược Thủy trừng nàng liếc mắt một cái.”Đừng loạn mắng chửi người.”

Đàm Bội Thi le lưỡi.”Ta đây là so sánh, tuyệt đối không phải muốn mắng chửi người, hắc hắc. Bất quá, người đừng xem này đồ ăn đều nhanh xếp thành sơn , để cho cổ găng còn chưa đủ ăn đâu.”

May mắn Nhược Thủy trong nhà có một cái siêu đại nồi cơm điện, còn có mười mấy cái đại chậu. Lúc ấy nghe Bội Thi nói, này bình thường xuyên hội thăm, nàng liền cố ý chuẩn bị .

Đồ ăn phẩm loại không nhiều lắm, nhưng là lượng nhiều. Nếu áp đặt đại lượng đồ ăn, khẳng định không thể ăn. Cho nên Nhược Thủy đành phải cùng cái đồ ăn phân vài lần làm, sau đó ngã vào một cái đại chậu lý.

Nhược Thủy mua 6 trương gấp bàn, ở phòng khách một chữ bãi thành hai sắp xếp. Đồ ăn một chậu một chậu thượng, xiêm áo một bàn tử. Tại phòng bếp còn có đang ở làm .

Hạnh Nhược Thủy đang ở làm cuối cùng một đạo thủy nấu ngư, đột nhiên bị nam nhân hai điều cánh tay nắm ở vòng eo. Còn tại cửa nàng trên mặt hôn một cái, cầm liền các ở nàng đầu vai.

“Vợ, vất vả !” Ứng Trường Không là cao hứng thả kiêu ngạo, hấn Nhược Thủy ôn nhu mà hào phóng, làm cho này tên ăn cao hứng ngoạn cao hứng.

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ , quay đầu trác một chút hấn mặt.”Đây là cuối cùng một cái đồ ăn . Người mau đi ra theo chân bọn họ cùng nhau ngoạn đi, bọn họ khó được đến một lần, đừng làm cho người ta ngoạn vô cùng hưng.”

Ứng Trường Không bĩu môi.”Khó được? Về sau người chỉ biết, bọn họ đãi thời gian sẽ đã chạy tới, cho người cho bọn hấn làm tốt ăn !”

Hạnh Nhược Thủy tưởng tượng thấy hôm nay vào cửa khi hình ảnh, cũng cười .”Người thích bọn họ như vậy, không phải sao? Chỉ cần mọi người đều cao hứng, như vậy cũng rất tốt nha.”

Ứng thượng tá bị chính mình hiền lành lão bà đùa ngoạn ngoạn thẳng kêu, dám ôm cắn mấy tài ăn nói bị Nhược Thủy chạy đi ra ngoài.

Đãi mấy đại bồn thủy nấu ngư bưng lên bàn, thức ăn trên bàn cũng đã muốn ăn không sai biệt lắm . Thủy nấu ngư vừa buông, một đôi song chiếc đĩa liền khấn cấp với vào đi.

“Tẩu tử, bọn họ đều là trư xá lý đi ra , chưa ăn quá như vậy ăn ngon đồ ăn, không làm sợ người đi?” Tứ trung đội trưởng ngô dịch nhìn kia giúp dân chạy nạn hết lên.

Hạnh Nhược Thủy cười đến sáng lạn, nàng thích như vậy thẳng thắn cùng chân thành.”Mọi người thích ăn là tốt rồi. Nếu không đủ, dưới lầu còn có siêu thị, ta lại ọi người làm.”

Nhất bang nhân nhất thời lại nổ tung oa, thẳng ồn ào tẩu tử thật tốt!

Hạnh Nhược Thủy lau trên mặt hấn, nhớ tới Bội Thi từng nói qua trong lời nói; Nhìn bọn họ ăn như vậy cao hứng, người cảm thấy lại vất vả cũng đáng !

Đây là quân nhân đáng yêu, không phải sao?

27. Chương 27: Vợ, Người Vất Vả !

Hạnh Nhược Thủy ngồi ở Ứng Trường Không bên người, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ ăn này nọ.

Nhìn nhất bang nhân đại khẩu uống rượu đại khoái dùng bữa, nghe bọn họ miệng thỉnh thoảng bính đi ra lời thô tục, nhưng bất giác chán ghét, ngược lại tục đáng yêu.

Một bàn tử đồ ăn, cuối cùng thật sự ngay cả đồ ăn nước đều ăn luôn , chậu tảo tranh lượm.

Sau đó một đám vượt bụng, một hồi kêu chống đỡ đã chết, một hồi kêu tẩu tử tẩu tử ta yêu người. Bọn họ đội trưởng mà bắt đầu bảo nổi, đãi đến ai liền một chút béo tẩu, một đám ngoạn ngoạn kêu.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi cùng nhau thu thập bàn ăn, oa bát biểu bồn đôi nửa phòng bếp, may mắn nhà bọn họ phòng bếp rất lớn.

“Thế nào? Hiện tại có phải hay không cảm thấy lại vất vả cũng đáng ?” Đàm Bội Thi xoát bát điệp, cười tùm tùm hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.”Ân. Bọn họ đều rất ý tứ, thực đáng yêu.”

Mặc kệ làm chuyện gì, chỉ cần người làm có người cổ động, người liền cảm thấy lại vất vả cũng đáng . Làm thê tử , muốn cũng bất quá là đang ăn cơm khi, trưng phụ một câu ăn ngon thật!

Đại khái qua nửa canh giờ, Hạnh Nhược Thủy liền lại cất mấy chậu hoa quả. Đều là một ít

có trợ giúp tiêu hóa giống, sau khi ăn xong ăn không còn gì tốt hơn .

“Mọi người lại chịu chút hoa quả, này đó hoa quả giúp tiêu hóa .”

Một người tuổi còn trẻ bình vượt bụng nằm ở trên sofa dất cổ ồn ào:”Đội trưởng, người rất hạnh phúc ! Không được, ta quyết định từ hôm nay trở đi thường trụ đội trưởng gia!”

Ứng Trường Không a miệng cười, một cước đá đi qua.”Mĩ cho người!”

“Đội trưởng, người khiến cho tàu tử cho ta tìm một cùng tàu tử như vậy tốt muội tử đi!”

Người này đem mọi người tiếng lòng đều rống đi ra , vì thế nhất mọi người hô to hưởng ứng, thanh âm chấn thiên, cả kinh mái ngói đều phải bay lên đến.

“Nghĩ đến mĩ! Tàu tử như vậy , chỉ nhìn thấy thượng đội trưởng, kia có thể nhìn thấy thượng người kia hùng dạng!”

“Dựa vào! Người đây là nhân thân công kích! Hơn nữa, người cũng so với ta rất đi nơi nào!”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy cũng không quản bọn họ, cười hớ hớ lại nhớ tới tại phòng bếp đi.

Chờ cầm chén điệp tẩy trừ xong, đem phòng bếp thu thập hảo, hai nữ nhân đều một thẳng không dậy nổi thất lưng đến. Nhưng tương đối khi, đều là nét mặt tươi cười như hoa.

Ăn uống no đủ nhất bang nhân, lại ngoạn nổi lên bài. Cãi nhau , tựa hồ chưa từng có quá một giây tẻ ngắt.

Hạnh Nhược Thủy sợ dưới lầu nhân có ý kiến, riêng đi xuống gõ cửa, tưởng theo chân bọn họ nói nói, kết quả người ta căn bản không ở nhà, nếu không chỉ sợ đã sớm xông lên .

Vẫn nháo đến sắc trời ám , nhất bang nhân tài rời đi.

Hạnh Nhược Thủy thừa dịp Ứng Trường Không đưa bọn họ đi xuống không đường, chạy nhanh lấy lau đem cấp tha sạch sẽ .

“Vợ, người vất vả !” Ứng Trường Không thưởng điệu nàng trong tay lau, đem nàng đổ lên trên sô pha ngồi xuống.”Người nghỉ ngơi một hồi, còn lại làm cho lão công đến!”

Hạnh Nhược Thủy liền cười tủm tỉm ngồi ở trên sô pha, nhìn hẩn tha . Nàng cảm thấy kia không giống như là tha , càng như là đùa giỡn suýt, bất quá tốt xấu là tha sạch sẽ . Cũng đem nàng đậu thật sự vui vẻ, Ứng thượng tá thật là đặc ý.

“Ta đi trước tắm rửa một cái, hơi mệt.” Việc cả một ngày, nàng mệt muốn chết rồi.

Tìm áo ngủ, tiến phòng tắm tiên, bị nam nhân một tay chống được môn.”Vợ, muốn hay không cùng nhau tẩy? Vì phu cho người kì lưng!”

Hạnh Nhược Thủy xoát đổ mặt, ngay cả thôi mang đá đem hẩn oanh đi ra ngoài. Cách môn, còn có thể nghe được hẩn tiếng cười.

Hai người đều tắm rửa xong, Ứng Trường Không liền ôm nàng oa ở trên sô pha xem tivi.

“Vợ, người hôm nay vất vả !” Ứng Trường Không ôm nàng, hung hăng hôn một cái.

Gia cụ đều là nàng mua thêm , cho nên hẩn áp căn không biết, nàng vì hẩn chiến hữu khả năng đã đến chuẩn bị nhiều như vậy này nọ: Siêu đại nồi cơm điện, mười mấy cái đại chậu,6 trương gấp bàn, vô số loại hoa quả!

Hẩn vừa thấy chỉ biết, này đó đều là nàng riêng làm cho này chút binh chuẩn bị . Nàng hẩn là theo Đàm Bội Thi nơi đó đã biết bọn họ đến tắc nhất đại bang nhân, ăn cũng nhiều, cho nên trước đó liền lấy lòng .

Nhược Thủy nhìn lúc còn nhỏ, nhưng nàng dù sao chỉ có 23 tuổi, hẩn còn lo lắng này đó binh động gào to hô làm cho nàng mất hứng. Lại không nghĩ rằng, nàng làm được so với hẩn tưởng tượng không biết tốt bao nhiêu lần! Cửa nàng hoan nghênh không phải trên mặt tươi cười, mà là phát ra từ nội tâm tiếp nhận.

Là trọng yếu hơn là, này phân dụng tâm, làm cho người ta cảm động. Này không chỉ có là thiện lương, thay thế biểu nàng ở cố gắng dung nạp hẩn thế giới. Cường thiết nhu tình, hẩn giờ phút này thể hội quá sâu.

Vừa rồi ngô địch cuối cùng một cái thượng xe, dùng sức vỗ đầu vai hẩn nói:”Người nhật được bảo !”

Bọn họ những người này không thói quen nói một ít xinh đẹp trong lời nói, ngăn ngừa năm chữ, nói hết bọn họ đối Nhược Thủy tán thành.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn tam phiên bốn lần nói đồng dạng một câu biến thành ngượng ngùng, nằm ở hấn đầu gối thượng cười khẽ nháy mắt mấy cái.”VẬY NGƯỜI THỂ NÀO CẢM TẠ TA?”

Ứng Trường Không yêu cực kỳ của nàng nghịch ngợm, nàng không hề như vậy buồn bực không vui là hấn muốn nhất.”NGƯỜI MUỐN NHƯ THỂ NÀO CẢM TẠ? LẤY THÂN BÁO ĐÁP ĐƯỢC KHÔNG?”

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng.”Mới không cần!”

Ứng thượng tá thực ủy khuất, khổ hé ra mặt lên án.”VỢ, NGƯỜI GHÉT BỎ TA!”

Hạnh Nhược Thủy phát tay hấn lưng.”Không được đùa giỡn bảo! Nói còn thật sự, nếu không người ngày mai theo giúp ta đi gặp một người?”

Ban đầu đáp ứng rồi Đường Việt, hiện tại lại không đi, hảo hảo mà cùng người ta nói nói.

“Cái kia Đường Việt?” Ứng thượng tá nhú mày, không thích nàng đi gặp nam nhân.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, thường thức hấn thô thô ngón tay, thói quen tính đi khu này cái kén.”ẦN. TA BAN ĐẦU ĐÁP ỨNG RỒI MUỐN Ở ẤM ĐÌNH CÁC LÀM ĐIỂM TÂM SỰ PHÓ, HIỆN TẠI KHÔNG LÀM. ÍT NHẤT THỈNH NGƯỜI TA ĂN BỮA CƠM, COI NHƯ LÀ BỒI TỘI.”

“Về sau hiếm thấy hấn.” Ứng thượng tá vẫn là không vui ý, miệng phiết rất khó xem.

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, dắt hấn mặt.”NGƯỜI GHEN? VẬY NGƯỜI CÓ THỂ THỪA DỊP NGÀY MAI GẶP MẶT THỜI ĐIỂM, TUYÊN CÁO QUYỀN TOÀN BỘ A.”

Một câu, nháy mắt liền đem Ứng thượng tá mao cấp; Loát thuận. Cúi đầu trác Nhược Thủy một chút.”VỢ THẬT THÔNG MINH!”

Hạnh Nhược Thủy rất muốn phiên mắt trợn trắng, cũng không biết khi nào thì bắt đầu, người này liền cả ngày vợ vợ kêu nàng. Bất quá bắt đầu thời điểm cảm thấy thẹn thùng, thói quen liền thấy ra ấm áp hương vị đến.

“Chính người một người chậm rãi nhạc a đi, ta muốn đi ngủ.” Nhược Thủy che miệng ách xì 1 cái, hôm nay mệt mỏi một ngày, là thật mệt nhọc.

“VỢ, NẾU KHÔNG TA CHO NGƯỜI ẤM Ổ CHĂN?” NGƯỜI NÀO ĐÓ CÙNG CÁI CÁI ĐUÔI DƯỜNG NHƯ, VUI VẺ THEO NÀNG ĐẾN CỬA PHÒNG KHẨU.

“Báo cáo trưởng quan, hiện tại là mùa thu!” Sau đó cười hớ hớ đem môn cấp đóng, nghĩ đến nam nhân tại bên ngoài khổ hé ra mặt, tâm tình tốt.

Mặc dù ở trong lòng đã muốn chuẩn bị cùng hấn cùng cả đời, nhưng còn không có chuẩn bị sẵn sàng lướt qua kia một tầng quan hệ. Nói sau, bọn họ rốt cuộc còn không có kết hôn đâu.

Nhược Thủy biết, chỉ cần nàng tưởng, hấn hận không thể lập tức kéo nàng đi đăng ký. Khả trong lòng nàng luôn có chút bất an, nghĩ tiếp qua mấy ngày nay tử đi. Dù sao hai người đã muốn ở tại cùng nhau, chỉ làm ở trước khi kết hôn trước thói quen hôn nhân cuộc sống tốt lắm.

Ngoài cửa, Ứng Trường Không sờ sờ cái mũi, đối với không thể cùng Phó Bồi Cương giống nhau quá thượng làm cho người ta đổ mất cuộc sống phi thường buồn bực. Bất quá ngấm lại, lại nhếch miệng nở nụ cười. Từ hôm nay trở đi, hấn còn có vợ có gia!

Ứng thượng tá vuốt cằm, nhạc a nhạc a trở về chính mình phòng, cười đến chỉ thấy một ngum bạch nha.

Cách nhất bức tường, hai trái tim dựa vào thật sự gần, tựa hồ có thể nghe được lẫn nhau tim đập.

Vì thế, một đêm mộng đẹp.

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Hôm nay nếu yêu về nhà, 12 hào mới trở về, hy vọng trở về nhìn đến mọi người ở lâu trao ấn

28. Chương 28: Quảng Vợ Sự Đại

“Nhược Thủy, vị này là?” Đường Việt xem đến cao lớn cường tráng thả lãnh khốc nam nhân, rất là giật mình.

Nhược Thủy còn không có mở miệng, Ứng Trường Không một phen nắm ở cửa nàng thất lưng, khốc khốc nói: “Ứng Trường Không. Nhược Thủy là của ta vợ.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời đỏ mặt, còn không có thể thói quen người này bá đạo cùng trực tiếp.

“Nhĩ hảo, ta là Đường Việt.” Trong mắt, chợt lóe mà qua một tia âm đạm. Chẳng lẽ thật sự nhất ngữ trở thành sự thật, chính mình ở Nhược Thủy nơi này vĩnh viễn cũng không có cơ hội sao?

Ứng Trường Không vốn tính không nhìn đối phương vươn đến cảnh ô liu, nhưng là bị Nhược Thủy trừng, vì thế không cam lòng không muốn nắm một chút.

Trên bàn cơm, không khí có chút xấu hổ. Chủ yếu là Ứng Trường Không dám chua ca đánh vỡ, khốc khốc không thương để ý nhân, còn yêu đồ nhân.

“Đường Việt, thật sự ngưng ngưng, đáp ứng rồi chuyện của ngươi lại đối ý.” Nàng là cực không thích thất tín cho nhân.

Đường Việt cười, có chút chua sót. Vốn nghĩ Nhược Thủy ly hôn, có lẽ lâu ngày ở chung chính mình sẽ có cơ hội, lại không nghĩ rằng còn không có nẫy mầm đã bị chặt đứt.

“Không quan hệ. Ta cảm thấy ngươi quả thật càng thích hợp làm lão sư, ngươi nhất định sẽ là tốt lão sư.”

“Đó là. Nhược Thủy vốn nên làm giáo sư dục nhân nhĩ sự, làm cái gì điểm tâm sư phó, không tiền đồ.” Ứng thượng tá hoàn toàn phát huy hấn hẹp hòi.

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy dùng sức kháp hấn một phen, hấn hôm nay hơi quá đáng! Sớm biết rằng, sẽ không muốn gọi hấn đi ra cùng với.

“Đường Việt, thực xin lỗi, ngươi đừng để ý tới hấn.” Nói xong, còn trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.

Ứng Trường Không bị vợ trừng mắt nhìn, thối nghiêm mặt bả đầu dùng đến một bên. Cái bàn dưới, còn không quên cầm lấy vợ thủ kì hảo.

Đường Việt cười khổ, lắc đầu đứng lên. “Không quan hệ. Ta trong điểm còn có chút sự muốn xử lý, ta đi trước. Có rảnh lại ước, tái kiến.”

“Không thấy.” Ứng Trường Không cũng không xem xét người ta liếc mắt một cái, xiêm áo một cái đi mau thủ thế.

Lời nói chưa dứt, lại bị Nhược Thủy kháp một phen. Đãi Đường Việt chạy xa, Nhược Thủy mới chuyển lại đây trừng mắt nam nhân, thở phì phì. “Ứng Trường Không, ngươi không biết là ngươi hơi quá đáng sao? Người ta cũng không trêu chọc ngươi!”

“Hấn liền trêu chọc ta !” Hấn vừa thấy chỉ biết, kia nam nhân thích hấn vợ!

“Hấn làm sao trêu chọc ngươi ? Ta chỉ nghe được người ta hảo ngôn hảo ngữ, ngươi liền những câu làm cho người ta hạ không được thai!” Tuy rằng hiểu được hấn là ghen, nhưng là cũng không thể như vậy tử làm cho người ta khó coi không phải?

Ứng Trường Không kiện cánh tay mở ra, đem nàng lăm tại bên người. “Hấn tiểu tướng ta vợ, ngươi nói hấn có hay không trêu chọc ta? Hấn tiểu tướng ta vợ ta muốn là trả lại cho hấn hoà nhĩ sắc, ta sẽ không là nam nhân!”

“Phốc xuy!” Hạnh Nhược Thủy vốn đang khí hấn quá phân, bị hấn như vậy nhất rống, cũng là nhịn không được nở nụ cười. “Ngươi không phải rất bình tĩnh sao? Như thế nào lúc này như vậy cảm xúc lộ ra ngoài?”

“Kia như thế nào có thể giống nhau? Mất mạng sự tiểu, đã đánh mất vợ sự đại!” Ứng thượng tá nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, vẻ mặt khốc khốc dạng.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được cười, kháp hấn một phen.”Liền người hữu lý !”

“Đó là!”

.....

Cách thiên là t

hứ Hai, cũng là Hạnh Nhược Thủy đến bồi dưỡng nhân tài tiểu học báo danh thời gian.

Bồi dưỡng nhân tài tiểu học lão sư đều là theo năm nhất bắt đầu mang, mãi cho đến sáu năm cấp. Nhược Thủy giáo là 2 ban ngữ văn cùng âm nhạc, cũng là chủ nhiệm lớp.

Ngày đầu tiên đứng ở bục giảng thượng, nhìn phía dưới 48 trương non nớt khuôn mặt, Hạnh Nhược Thủy tâm tình phi thường phức tạp.

Thứ nhất chương khóa, Hạnh Nhược Thủy chủ yếu là nhận thức mỗi một cái đứa nhỏ, đem tên của bọn họ cùng bộ dáng chống lại hào. Như vậy một vòng xuống dưới, nàng cũng phát hiện vấn đề.

2 ban đứa nhỏ tổng thể mà nói đều là rất nhu thuận đứa nhỏ, nhưng có hai cái ngoại lệ . Một người tên là lâm trạm, một người tên là Trang Ngụ Kỳ, đều là từ nhỏ không có mẫu thân.

Lúc trước lão sư đã nói, này hai người là lớp học nổi danh gây sự quấy, làm chuyện xấu chuẩn có này hai người.

Bất quá, ngày đầu tiên cuối cùng là thuận thuận lợi lợi đến tan tầm. Đang muốn ra văn phòng, đầu lý di động vang lên.”Uy?”

“Vợ, tan tầm không có?”

Hạnh Nhược Thủy lộ ra tươi cười, một bên suy sụp khỏi bao bao đóng cửa lại.”Lập tức bước đi . Người ăn cơm không có?”

“Hiện tại đi căn tin. Nhưng là ta nghĩ ăn vợ làm đồ ăn! Người chạy nhanh về nhà, trên đường phải cẩn thận.”

Hạnh Nhược Thủy tưởng tượng thấy vẻ mặt của hấn, không khỏi cười đến càn hoan.”Chờ người trở về, ta làm cho người ăn ngon . Ta đây trước treo, về nhà cho người gọi điện thoại, bye bye.”

.....

Ứng Trường Không treo điện thoại, cười đến vẻ mặt ngu dân, bị vài cái đội trưởng giễu cợt một phen.

Bưng cơm bồn ngồi xuống, đang muốn phản kích, đột nhiên di động tiếng chuông lại vang .”Mẹ?”

Kết quả kia đoạn truyền đến , là tiểu tử kia trừu khóc thút thít nghẹn tiếng khóc.”Phúc An, như thế nào khóc?”

“Mẹ, ta muốn mẹ..... Ô ô ô..... Ta muốn mẹ.....” Tiểu tử kia khóc thật sự thương tâm, nói chuyện thượng khí không tiếp hạ khí , thanh âm đều có chút ách , hiển nhiên khóc không chỉ một hồi.

Ứng Trường Không nhú mày.”Phúc An, người bắt tay cơ cấp bà nội, làm cho cha theo bà nội nói chuyện được không?”

Tiểu tử kia lớn hơn nữa thanh ở bên kia kêu:”Ta muốn mẹ, ta muốn mẹ, ô ô.....”

Ứng Trường Không đang lo thời điểm, bên kia truyền đến mẫu thân thanh âm.”Mẹ, rốt cuộc phát sinh sự tình gì ? Hấn như thế nào khóc lợi hại như vậy?”

Trước kia tiểu tử kia cũng đi tìm mẹ, nhưng cho tới bây giờ không giống như vậy đã khóc.

“Còn không phải của người sai. Gọi người sớm một chút cấp Phúc An tìm cái mẹ, người không nghe. Tiểu tử kia từ lần trước thấy cái kia nữ hài tử sau, vẫn nhớ mãi không quên mẹ sự tình. Hấn vừa rồi lại âm ỷ, ta không cần thận nói một câu nàng không phải mẹ, hấn liền khóc thành như vậy . Ta cũng không biết như thế nào dỗ , người xem rồi làm đi!”

Mẫu thân hiển nhiên cũng đầu đại, ngữ khí không tốt lắm. Hơn nữa ngôn ngữ trong lúc đó, rõ ràng lại oán giận hẳn không muốn kết hôn .

Ứng Trường Không bái bái kia đầu mao thứ, suy nghĩ một hồi.”Mẹ, nếu không người làm cho tiểu tử kia đến thành phố Z đến đây đi.”

“Đưa đến thành phố Z người tới mang sao?”

“Ta làm cho Nhược Thủy mang đi. Vừa vặn, trước làm cho bọn họ bồi dưỡng bồi dưỡng cảm tình.” Ban ngày đưa đến nhà trẻ, buổi tối làm cho Nhược Thủy mang, Nhược Thủy hẳn là sẽ đồng ý đi? Chính là, như vậy tử có thể hay không làm cho nàng quá mệt mỏi ?

“Kia thật tốt quá!” Bên kia hưng phấn một chút, lại trầm mặc .”Nàng có thể đồng ý sao? Các người bây giờ còn không kết hôn, người liền hơn con trai, có thể hay không.....”

“Mẹ, người yên tâm, Nhược Thủy thực thích đứa nhỏ. Ta tin tưởng, nàng cùng Phúc An nhất định ở chung đến!”

“Vậy là tốt rồi! Ta đây lập tức làm cho người ta đưa tiểu tử kia đi qua! Trước như vậy, không thèm nghe người nói nữa.”

Ứng Trường Không nghe đô đô đô chiếu cổ âm, nghĩ rằng, hay là lão thái thái đã sớm ở đánh này chủ ý ? Nàng nên sẽ không là cố ý làm cho tiểu tử kia khóc hô muốn mẹ đi? Nghĩ lão thái thái tính tình, càng nghĩ càng cảm thấy là có chuyện như vậy.

Treo điện thoại, Ứng Trường Không cũng có chút phạm sầu. Không biết Nhược Thủy có nguyện ý hay không, nàng tuy rằng thiện lương cũng thích đứa nhỏ, khả người nào nữ hài tử nguyện ý tuổi còn trẻ liền làm kế mẫu? Thay đổi là hẳn, hẳn cũng không nhất định có thể nhận Nhược Thủy có cái đứa nhỏ chuyện thật.

Nhưng là mẫu thân bên kia đã muốn hành động , đừng khiến cho đến lúc đó đâm lao phải theo lao.

Điện thoại chuyển được tiền, Ứng Trường Không tâm không yên đứng lên.

29. Chương 29: Mẹ Mẹ, Ta Tới Rồi!

“Uy? Ta vừa mới về nhà cửa, người liền gọi điện thoại lại đây .” Bên kia Nhược Thủy thở hổn hển.

“Thuyết minh chúng ta lòng có Linh Tê. Đã đói bụng hồng rồi đi?” Làm lão sư giống như cũng rất mệt , hơn nữa chiếu cổ một cái đứa nhỏ, Nhược Thủy có thể đỉnh được sao? Tiểu tử kia lại đúng là tối có thể làm ầm ĩ thời điểm, dẫn hẳn cùng xem nghe con đường như, lời này là cái thân nói .

“Hoàn hảo, ta ở trên đường mua này nọ ăn. Người đâu, ăn xong rồi đi?” Hạnh Nhược Thủy đẩy cửa ra, đá rơi xuống giày, giao thân xác phao tiến trên sô pha.

“Ăn xong rồi. Nhược Thủy, ta nghĩ với người thương lượng chuyện này tình.”

Hạnh Nhược Thủy bởi vì hẳn nghiêm túc còn thật sự ngữ khí mà sợ run một chút.”Sự tình gì a, nhìn người nói được thật cẩn thận ?”

“Ta nghĩ đem tiểu tử kia tiếp nhận đến, làm cho hẳn với người cùng nhau cuộc sống, người xem được không?” Khản trương chờ bên kia đáp lại, lại chờ đến đô đô đô chiếu cổ âm.

Ứng Trường Không nghe việc âm, trong lòng hô to: Không xong! Nhược Thủy tức giận!

Lại bát đi qua, còn không có chuyển được đâu, liền lại chặt đứt. Lại bát, tự thành tắt điện thoại.

Ứng Trường Không sủi bắt tay vào làm cơ, trong lòng không yên bất an.

Một lát sau, Nhược Thủy chủ động bát lại đây .”Vợ, người đừng tức giận! Nếu người không thích, ta không cho hẳn lại đây là được!”

“Ta di động không điện . Ta không tức giận, ta rất thích tiểu tử kia . Bất quá, ta chỉ sợ ta mang không tốt, ta không mang quá đứa nhỏ.”

Nếu hắn nói, Phúc An không phải hắn phản bội của nàng chứng cứ, như vậy sẽ không cái gì hảo để ý . Nói sau, nàng sớm hay muộn muốn thích ứng bọn họ cuộc sống sẽ có một cái Phúc An chuyện thật. Huống hồ hắn không thể thường xuyên ở nhà, có tiểu tử kia cùng hắn có vẻ không tịch mịch. Chính là nàng lo lắng tình hình không tốt, đến lúc đó đưa tới mẹ hắn câu oán hận, ảnh hưởng bọn họ quan hệ.

Ứng Trường Không nhất thời mây đen tản tán. Hắn đã nói thôi, hắn vợ là trên đời này tốt nhất con gái.”Sẽ không . Ta tin tưởng người nhất định có thể làm một cái hảo mẹ, tiểu tử kia nhất định sẽ thích của người! Kia vợ, ta thật sự đem hắn tiếp nhận đến đây?”

Hạnh Nhược Thủy trầm mặc một hồi, nghĩ rằng chạy nhanh cấp đứa nhỏ bố trí một cái phòng, còn muốn chuẩn bị một ít nhi đồng đồ dùng.”Hảo. Ta, ta muốn là mang không tốt, ba người mẹ –”

“Yên tâm, có ta ở đây đâu!”

Hạnh Nhược Thủy sẽ không nói cái gì nữa , một lòng nghĩ muốn như thế nào bố trí nhi đồng phòng, mua chút cái gì vậy.

Vào lúc ban đêm, Hạnh Nhược Thủy mà bắt đầu ở trên mạng tra tư liệu, xem người ta là như thế nào bố trí , đều có nào này nọ muốn mua. Tìm cái tiểu vở, nhất nhất nhớ kỹ. Có thể ở trên mạng mua , ngay tại trên mạng hạ đơn. Cái khác, tính ngày mai giữa trưa cùng buổi tối đi trên đường mua.

.....

Bởi vì không biết tiểu tử kia khi nào thì đến, sợ thời gian không kịp, Hạnh Nhược Thủy chỉ dùng hai ngày thời gian liền đem phòng bố trí tốt lắm. May mắn không cần sửa chữa, nếu không không biết khi nào thì mới có thể hoàn thành. Lại mua một ít món đồ chơi, đều là khai phá trí lực .

Thứ năm chạng vạng, Hạnh Nhược Thủy cùng đồng sự chào hỏi qua, liền hướng giáo cửa đi đến. Bên đường nghe được một ít trọ ở trường lão sư ở thảo luận, nói cửa có cái rất tuần tú thực khốc nam nhân, không biết tiếp ai.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không quá để ý. Đợi cho giáo cửa, xa xa nhìn đến kia lượng hân mã, còn có cửa xe thượng tà dựa vào là cao lớn thân ảnh, cùng với hắn bên người tiểu bất điểm, nhất thời liền cười mở nhan.

“Mẹ!” Tiểu tử kia so với Ứng Trường Không còn kích động, một tiếng khí thế ngất trời quát to sau, cùng đạn pháo đầu đường như nhắm phía Nhược Thủy.

Nhược Thủy xoay người tiếp được hắn, lại bởi vì bốc đồng rất mãnh, thiếu chút nữa hai người cùng nhau té ngã trên đất. Hồ hấp gian, tràn đầy đều là hương sữa vị. Nghĩ đến lần trước gặp nhau nhận sai, nghĩ rằng này thật sự chính là duyên phận!

Ứng Trường Không dựa cửa xe, nhìn một lớn một nhỏ hai người tay trong tay đến gần, nghe tiểu tử kia mẹ kêu cái không ngừng, đột nhiên cảm thấy ngày không bao giờ nữa có thể so sánh này càng hạnh phúc .

“Cha , thật là mẹ nha!” Tiểu Phúc An thực hưng phấn. Cha nói dẫn hắn tìm mẹ, hắn còn tưởng rằng là gạt người , nguyên lai thật là mẹ!

Ứng Trường Không đang muốn cười nhu nhu hắn đầu, đột nhiên phát hiện không đúng . Mạnh chuyển hướng Nhược Thủy, có chút không dám tin.”Lần trước hắn nhận sai cái kia nữ hài tử, chính là người?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, nhưng cười không nói.

Ứng Trường Không một cái tát chụp ở chính mình đầu, hưng phấn có chút quá độ . Ngồi xổm xuống, khò khè khò khè tiểu tử kia đầu.”Nguyên lai, tiểu tử kia thật sự hội chính mình tìm mẹ!”

Tiểu tử kia cao hứng cười loạn mắt to, hắc hắc thẳng nhạc. Thu Nhược Thủy ngón tay, cũng không chịu buông ra. Vì thế, Nhược Thủy đành phải ôm hắn ngồi ở sau tòa thượng.

Trải qua siêu thị, Hạnh Nhược Thủy làm cho Ứng Trường Không ngừng xe, đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn. Nàng tối hôm qua bố trí phòng cho tới đã khuya, buổi sáng vốn không có sáng sớm đi mua đồ ăn.

“Mẹ mẹ, ta muốn ăn cái này.....” Tiểu tử kia đứng ở mua sắm trong xe, tay nhỏ bé đầu ngón tay chỉ cái kia. Mỗi một câu lý, đều ít nhất có một mẹ, giống nhau đem mấy năm nay thiếu thất phần đều bổ thượng dường như.

Ứng thượng tá phụ giúp xe, nhìn mẫu tử hai hồ động. Dù là hấn như vậy lãnh tình nhân, cũng hiểu được trong lòng mềm mại như bông.

Về nhà lý, đem này nợ buông. Hạnh Nhược Thủy liền lôi kéo tiểu tử kia nhìn hấn phòng, mở cửa khi, trong lòng cũng có chút không yên, sợ hấn không thích.

Hạnh Nhược Thủy ấn hạ chốt mở, nắm tiểu tử kia thủ, đi vào phòng ngủ.”Người xem xem, mẹ cho người bố trí phòng thích không?”

Phòng này đã muốn đại biến dạng : Rèm cửa sổ là màu lam , mặt trên là hộc phao phao phim hoạt hoạ ngư; Sàng đan cùng túi chữ nhật là màu vàng, túi chữ nhật thượng một cái thật to sử nỡ so với ôm một cái đại bóng đá; Tủ quần áo cũng là màu vàng , quỹ trên cửa họa đĩa nhỏ thích nhất hơn hử; Đầu giường dán khiêu khiêu hồ cùng duy ni hùng tường thiếp; Trên bàn bãi món đồ chơi.....

Tiểu tử kia kinh hỉ vọt vào đi, ôm giống nhau món đồ chơi chạy về bên người nàng, a khai một cái thật to tươi cười.”Thích, cảm ơn mẹ.”

Sau đó tay nhỏ bé dặt của nàng quần áo muốn nàng cúi đầu, bẹp ở trên mặt hấn hôn nhất mồm to. Kia ướm sưng dấu vết, là hấn đối phòng này thích, cũng là đối này mẹ thích.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn kích động bổ nhào vào bên giường, chân cọ chân đá rơi xuống dép lê, lấy hấn như vậy thân cao cư nhiên xoay người thượng giường. Giống cái tiểu hầu tử dường như, ở trên giường động đến cổn đi, kích động không thôi.

Nghĩ rằng, tiểu tử kia thích, cũng không uống nàng này hai ngày đem nghỉ ngơi thời gian đều dùng tới, buổi tối còn thức đêm!

Đột nhiên, một đôi cường hữu lực cánh tay nắm ở Nhược Thủy vòng eo. Nóng rực hôn, dừng ở mặt nàng biên.”Vợ, cảm ơn người!”

Ứng Trường Không tìm một hồi lâu công phu, mới không làm cho chính mình giống cái tiểu thanh niên trí thức dường như động dung nghẹn ngào. Hấn như thế nào cũng tưởng không đến, hấn còn tại lo lắng nàng hay không thật sự có thể nhận tiểu tử kia thời điểm, nàng đã muốn làm như vậy nhiều.

Nàng không có đã làm mẹ, nhưng là phòng này bố trí, dung bao nhiêu mẫu thân tâm tư. Chỉ ngắn ngủn hai ngày thời gian, nàng liền bố trí ra như vậy một cái phòng đến. Mỗi một dạng này nợ chọn lựa, đều ngưng tụ một phần yêu.

“Vợ, người thật tốt!” Đây một câu, phát ra từ đáy lòng sâu nhất chỗ. Là một cái ở mưa bom bão đạn lý đi qua nam nhân, đối một nữ nhân chân thành nhất khen ngợi.

Hấn Nhược Thủy, thật sự là trong thiên hạ đẹp nhất tốt nữ tử!

—— đề lời nói với người xa lạ ——

PS: Phòng bố trí, là tham khảo khác văn văn , nếu yêu tại đây khối không trời cho!

30. Chương 30: Lau Súng Hỏa Thời Điểm

Hạnh Nhược Thủy ỷ ở hấn trong lòng, cười cười không nói gì. Bởi vì không biết nói cái gì, mới không nói thêm nữa.

Đột nhiên, nàng nhớ tới còn có một cái tiểu ngoạn ý, nói vậy tiểu tử kia cũng nhất định thích.

Không để ý Ứng thượng tá kháng nghị, Hạnh Nhược Thủy đưa hần cánh tay rút ra, đi hướng tiểu tử kia.”Mẹ còn có giống nhau lễ vật tặng cho người, muốn hay không xem?”

Tiểu tử kia lập tức liền đình chỉ lẩn lộn, một cái nhảy đánh đứng lên.”Muốn! Mẹ, là cái gì?”

“Để cho người sẽ biết.” Hạnh Nhược Thủy thay hần mặc vào giày, lôi kéo hần ra phòng, thẳng đến ban công.

Ứng Trường Không biết nàng nói lễ vật là cái gì, đi theo đi ra ngoài, dựa ban công môn.

“Oa!” Tiểu tử kia thấy ghé vào ban công thượng cái kia ô ô kêu con chó nhỏ, ánh mắt tỏa ánh sáng, quả nhiên chạy đi qua, một phen ôm lấy đến.

Rất nhanh, một người nhất cử liền hoàn thành một đoàn, ở ám dạ lý tiêu sái êm tai tiếng cười.

Hạnh Nhược Thủy xem bọn hần ngoạn cao hứng, xoay người tiến phòng bếp đi chuẩn bị bữa tối. Trải qua phòng khách thời điểm, bị nam nhân ôm hung hăng hôn trụ.

Nàng cũng không biết tiểu hài tử thích ăn cái gì, nghĩ tựa hồ tiểu hài tử đều thích ăn thịt, không thích ăn rau dưa. Vì thế liền làm đại bàn thịt nướng, cá kho tàu, cắt một mâm ngày hôm qua mua vịt nướng, lại sao một cái rau xanh, lại chưng cái trứng gà canh. Nghĩ cho dù này đồ ăn Tiểu Phúc An cũng không thích, hần cũng còn có thể ăn cái bánh ga-tô, cũng là rất dinh dưỡng.

Hạnh Nhược Thủy xuất ra cửa quay cấp tiểu tử kia mua tiểu plastic bát, trang hảo đồ ăn để tới trước mặt hần, lại đem trứng gà canh na đi qua.”Nhanh ăn cơm đi.”

“Mẹ uy! Mẹ uy!” Tiểu tử kia đem thìa đưa qua đi, ồn ào muốn uy.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới lần trước ở ẩm đình các cũng là như vậy. Buông bát đũa, đang muốn đem thìa tiếp nhận đến, lại bị Ứng Trường Không đoạt đi.

Đem thìa tắc hồi tiểu tử kia trong tay, nói:”Chính mình ăn.”

Tiểu tử kia luôn luôn chính mình ăn cơm, hiện tại đồ học được yếu ớt, này thói quen cũng không thể dưỡng. Nhược Thủy đã muốn một chết đi, còn muốn cho hần uy cơm, chính nàng đói tới khi nào!

Tiểu tử kia không được khí, miệng quyết thật cao, trong ánh mắt ẩn ẩn còn có thủy khí.”Không thôi, không thôi! Ta muốn mẹ uy, ta cũng mẹ uy!”

Hạnh Nhược Thủy cũng không nhẫn tâm, vì thế nói:”Nếu không —”

“Nhược Thủy, người ăn cơm đi, đừng động hần. Hần vẫn đều chính mình ăn cơm, không thể dưỡng thành này phá hư thói quen.” Ứng Trường Không nói được thực nghiêm túc.

“Oa! Ta muốn mẹ uy, ô ô.....” Tiểu tử kia oa một tiếng khóc lên, sẽ nhảy xuống ghế dựa chạy đến Nhược Thủy bên kia.

Ứng Trường Không hắc nghiêm mặt bắt lấy hần.”Không được đi qua, ngồi xuống! Không được khóc!”

Tiểu tử kia cũng không dám ô ô, chính là mân miệng, hàm chứa ngậm nước mắt nhìn hần. Lại xin giúp đỡ dường như, nhìn Nhược Thủy.

Ứng Trường Không đem hần mặt chuyển lại đây, không cho hần xem Nhược Thủy.”Đến, nói cho cha, này đồ ăn là ai làm?”

Tiểu Phúc An còn tại nức nở, phỏng chừng là Ứng Trường Không nghiêm túc hình tượng ở trong lòng hần rất sâu khắc, cho nên vẫn là khóc thút thút trả lời:”Mẹ làm.”

“Kia mẹ cấp Tiểu Phúc An bố trí phòng, còn muốn rửa rau nấu cơm cấp Tiểu Phúc An ăn, kia mẹ có phải hay không một chết đi? Người còn muốn mẹ uy, mẹ sẽ không có thể ăn cơm, mẹ nếu một hồng rồi đối bụng lắm sẽ sinh bệnh, ai tới bồi Tiểu Phúc An?”

Tiểu tử kia rưng rưng ánh mắt trừng lớn lưu viên, càng không ngừng lắc đầu, miệng hô:”Không cần, không cần mẹ sinh bệnh! Cha, Phúc An chính mình ăn thư mau điện tử thư!”

Ứng Trường Không khò khè một chút hần đầu, nâng thủ thay hần lau nước mắt."Phúc An ngoan, chính mình ăn thư mau điện tử thư. Người xem người vừa rồi làm ẹ khó xử , muốn cùng mẹ nói cái gì?"

Tiểu tử kia ánh mắt hồng hồng , nhìn Nhược Thủy nói:"Mẹ, thực xin lỗi!"

Hạnh Nhược Thủy lập tức cảm thấy đau hần đau đến tâm khảm lý đi. Ôm chầm hần đầu, ở trên mặt hần hôn một cái."Không có việc gì , Tiểu Phúc An ngoan ngoan ăn cơm. Ăn xong rồi, mẹ giúp người tắm rửa tắm, được không?"

"Ăn!" Tiểu tử kia rất cực nỡ nụ cười, rất lớn gật đầu một cái. Tựa như khuôn giống dạng ăn khởi cơm đến, làm cho Nhược Thủy ngạc nhiên là, hần thật đúng là giống như vậy hồi sự. Tuy rằng ngẫu nhiên hội điệu một ít đồ ăn, nhưng ăn coi như sạch sẽ, cũng không kiêng ăn.

Hai cái đại nhân nhìn nhau cười, nhất thất âm áp.

Hạnh Nhược Thủy nhìn mồm to ăn cơm nam nhân, nghĩ rằng, không nghĩ tới hần như vậy hội giáo đứa nhỏ.

Ứng thượng tá tự nhiên biết hần vợ đang xem chính mình, hơn nữa vẻ mặt sùng bái. Vì thế đột nhiên chuyển đi qua, tiến đến nàng trước mặt."Thế nào? Có phải hay không cảm thấy người lão công rất lợi hại?"

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, ở cái bàn hạ kháp hần một phen."Đức hạnh, nào có người như vậy khoa chính mình ?"

Ứng thượng tá bĩu môi, không cho là đúng."Ta lại chưa nói sai."

Hạnh Nhược Thủy không nói gì, nhớ tới Bội Thi nói hần ngây thơ da mặt dày, hiện tại càng xem càng là có chuyện như vậy."Hảo hảo hảo, người lợi hại nhất, được rồi đi?"

"Đây là mọi người đều biết chuyện thật!"

.....

Ăn cơm xong, cùng tiểu tử kia xem phim hoạt hình thời điểm, mục nội nó điện báo nói .

Ứng Trường Không nhìn trên sô pha chuyên chú xem phim hoạt hình mẫu tử hai, a miệng ăn hạ tiếp nghe kiện."Uy, mẹ?"

"Con, tiểu tử kia không khóc đi?"

Ứng Trường Không nhạc a ."Khóc cái gì? Hần không biết cười đến rất cao hưng đầu, muốn hay không cho người nghe nghe?" Ăn hạ miễn đề kiện.

Quả nhiên, tiểu tử kia đang bị bụi thái lang lại một lần thất bại mà khanh khách cười không ngừng đầu. Cầm lấy Nhược Thủy thủ, miệng ồn ào:"Mẹ, bụi thái lang hảo bổn nga!"

"Ăn, vẫn là Tiểu Phúc An thông minh nhất, đúng hay không?" Hạnh Nhược Thủy xoa bóp hần khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Ha ha....." Tiểu tử kia cười đến gấp nha không thấy mắt.

Ứng Trường Không khôi phục trạng thái bình thường, chọn mi hỏi:"Lão thái thái, nghe thấy được sao?" Ngôn ngữ trong lúc đó, có chút sắt.

Dương Tử Vân bên kia cũng có chút ngoài ý muốn."Không nghĩ tới, bọn họ còn có thể chỗ đến, ta còn lo lắng tiểu tử kia khóc nháo phải về gia đâu."

"Vậy người phải thất vọng , ta vợ là tuyệt đối hảo mẹ. Bọn họ hai kia kêu ăn nhện với nhau, ta này cha cũng chưa vị trí !" Nói xong oán giận trong lời nói, miệng đều phải a đến bên tai tử đi.

Cháu chi bằng mẫu, Dương Tử Vân lập tức ở bên kia giễu cợt:"A a, sắt rất! Người nếu khi nào thì đem người ta cấp thú trở về, kia mới đáng giá sắt. Ăn hừ!"

Treo điện thoại, Ứng Trường Không trở lại sô pha, bàn tay to bao quát, đem đại lăm vào trong ngực. Sau đó bàn tay to nhắc tới, đem nhỏ (tiểu nhân) nhắc tới đại trong lòng. Trong lúc nhất thời, lão bà đứa nhỏ đều vào trong ngực, đem Ứng thượng tá cấp mĩ thẳng nhạc.

Đậu đậu ở bọn họ bên chân chuyển a chuyển, chỉ chốc lát chính mình nhảy tới Phúc An trong lòng. Hữu mô hữu dạng , xem tivi!

Xem hoàn phim hoạt hình, Hạnh Nhược Thủy phóng thủy cấp tiểu tử kia tắm rửa. Đứa nhỏ đều thích thủy, cho nên nho nhỏ tên làm âm ỉ không sai biệt lắm nửa giờ, đem Nhược Thủy biến thành một thân ướt sũng mới bằng lòng đứng lên.

Cố gắng là thật mệt mỏi, tắm rửa xong phóng tới trên giường, chỉ chốc lát chính hấn liền đang ngủ. Thệt đô đô trong ngực phập phồng , no đủ ót nhi, lông mi lại nùng lại kiều, cùng cái búp bê đường như.

Hạnh Nhược Thủy dấu thượng cửa phòng, nhu nhu mi tâm, hôm nay thật sự mệt muốn chết rồi.

Quay người lại, đã bị Ứng thượng tá một phen bế đi. Giúp Phúc An tắm rửa làm cho của nàng quần áo toàn ẩm ướt , dán tại trên người đem nàng yếu diệu dáng người hoàn toàn buộc vòng quanh đến, cố tình chính nàng còn không biết, lẳng là bắt hấn cho câu dẫn dục hỏa đốt người.

“Người –”

Không cho nàng mở miệng, hấn liền mật mật che lại của nàng môi, bàn tay to cách ướt đầm quần áo, thăm dò nàng yếu diệu thân thể mềm mại.

Chỉ một thoáng, độ ẩm càng không ngừng đang sợ thẳng, nóng rực nhất thất.

31. Chương 31: Nhất Ngữ Kích Khởi Ngàn Tầng Lãng

Hai người thân nhau, mắt thấy Ứng thượng tá sẽ đánh hạ trận , trong phòng ngủ đột nhiên một tiếng “Mẹ!”.

Hạnh Nhược Thủy như lúc ban đầu mộng tỉnh, một phen đẩy ra Ứng Trường Không, xoay người chạy vào phòng lý đi. Tiểu tử kia còn đang ngủ ngon giấc, chắc là nằm mơ .

Tạo nên bị Ứng Trường Không cởi bỏ quần áo, Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt vọt vào phòng ngủ, cũng không để ý về mặt úc tốt nam nhân.

Sắp nghẹn mắc lỗi Ứng thượng tá nhìn chi khởi lều trại, ảo não một vòng đánh vào trên tường. Thật sự là đòi mạng!

Vì thế, dục hỏa đốt người sói ở khản yếu quan đầu, đành phải trốn vào trong phòng tắm ngao ngao tẩy nước lạnh tắm. Trên mặt đều có thể khổ ra hoàng liên thủy đến!

.....

Ứng Trường Không có liên quan hệ có đến đây, tiểu tử kia thượng nhà trẻ chuyện tình, ngày hôm sau liền thu phục .

Sau đó, Nhược Thủy mà bắt đầu cùng tiểu tử kia hai người cuộc sống. Buổi sáng đứng lên lấy lòng đồ ăn, làm bữa sáng kêu tiểu tử kia rời giường, cho hấn rửa mặt, ăn xong bữa sáng đưa hấn đi nhà trẻ, sau đó trở lên ban.

Sau khi tan tầm tiếp tiểu tử kia cùng nhau về nhà, làm cơm chiều, ăn no tiểu tử kia xem phim hoạt hình, nàng liền soạn bài.

Tóm lại, một ngày thời gian an bài thật sự nhanh, nhưng là thực phong phú. Ứng Trường Không đại bộ phận thời gian không ở nhà, có tiểu tử kia ở, chờ đợi ngày tất nhiên không thể gian nan. Hơn nữa tiểu tử kia đúng là đáng yêu nhất niên kỉ linh, cũng cấp cuộc sống tăng thêm rất nhiều lạc thú.

.....

Lại là cuối tuần, thứ bảy ở nhà ngây người một ngày. Hạnh Nhược Thủy không nghĩ tiểu tử kia lão buồn ở nhà. Huống hồ cuối thu khí sắc, đúng là xuất hành hảo thời tiết.

Bởi vậy, chủ nhật sáng sớm ăn qua bữa sáng, liền mang theo tiểu tử kia đi ra ngoài đi bộ. Vốn muốn mang tiểu tử kia đi chơi trò chơi viên , nhưng là nghĩ đến nơi đó nhiều người, nàng một người chỉ sợ coi chừng bắt

quá đến, nếu đem tiểu tử kia làm đã đánh mất hoặc là không cẩn thận làm bị thương , kia đã có thể phiền toái .

Hạnh Nhược Thủy cũng không có mục , chính là mang theo hắc dọc theo đường tùy ý đi. Đường hai bên toàn thân cao lớn cây cối, gió thu thổi tới, đặc biệt thoải mái.

Dọc theo đường đi, tiểu tử kia đi một chút ngừng ngừng, cũng là ngoạn vui vẻ.

“Mẹ mẹ, cấp!” Tiểu tử kia thấy cái gì vậy, quyết mông nhật lên đến, vui vẻ đã chạy tới đưa cho nàng.

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận đến vừa thấy, nguyên lai là cái màu đỏ tiểu trái cây, không có thể ăn. Đem trái cây thả lại hắc tay nhỏ bé chững lý, giáo dục nói:”Này chỉ có thể đùa, không thể phóng miệng ăn, biết không?”

Tiểu tử kia cười tủm tỉm , thực còn thật sự gật đầu một cái.”Ân, ta không ăn!” Lại vui vẻ chạy ra.

Nhược Thủy đi ở tới gần đường cái một bên, sợ tiểu tử kia không cẩn thận bỏ chạy đến đường cái đi lên. Tuy rằng xe không nhiều lắm, nhưng cẩn thận luôn đúng vậy.

Đại khái giữa trưa thời điểm, hai người vừa vặn trải qua ẩm đình các. Nghĩ tiểu tử kia thích nơi đó bánh ngọt, lại không nghĩ riêng trở về ăn một chút cơm trưa trở ra, Nhược Thủy liền mang theo hắc đi vào.

“Đến, nhìn xem muốn ăn người nào?” Hạnh Nhược Thủy đưa hắc ôm lấy đến, còn giống lần trước như vậy. Kết quả tiểu tử kia cũng vẫn là này cái kia loạn chỉ vừa thông suốt, cuối cùng chính mình một người khanh khách ngây ngô cười, đậu Nhược Thủy cùng cái kia người bán hàng cũng cười .

Từ ngày đó Ứng Trường Không giáo dục qua đi, tiểu tử kia đều là chính mình ăn cái gì, rất ít muốn nàng uy. Cho nên Nhược Thủy cho hắc đội váy bột, đem bánh ngọt phóng hảo, đem thìa cho hắc, hắc liền chính mình yếu ăn.

Thỉnh thoảng lại, còn xoay quá đến xem nàng cười. Vì thế lại dùng thìa lấy một ngụm bánh ngọt, run rẩy đưa đến nàng trước mặt:”Mẹ ăn, mẹ ăn!”

“Mẹ cũng có, Phúc An chính mình ăn đi.”

Tiểu tử kia mặc kệ, lắc lắc thân mình, bĩu môi nhĩ.”Không thôi, mẹ ăn, ăn!”

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải hàm . Sau đó tiểu tử kia sẽ thật cao hứng, khanh khách cười lại nằm úp sấp hội bánh ngọt lý đi.

Ngẫu nhiên người bán hàng đoan này nọ trải qua thời điểm, cũng nhin không được đậu đậu hắc, xoa bóp hắc khuôn mặt nhỏ nhắn. Tiểu tử kia không sợ sinh, còn thực lễ phép, luôn cười tủm tỉm chọc người thích.

“Nhược Thủy, thật là người a!”

Đột nhiên mà đến thanh âm, làm cho Nhược Thủy ngẩng đầu lên, lại nguyên lai là Cố Chân Chân. Trong lòng tuy rằng không phải rất tự tại, nhưng vẫn là lễ phép cười cười.”Nhĩ hảo, khéo như vậy.”

“Phúc An, còn nhớ rõ ta sao?” Cố Chân Chân lại chuyển đi qua đậu tiểu tử kia.

“Di di!” Tiểu tử kia hiển nhiên cùng nàng cũng rất thực , híp mắt kêu nhĩ.

“Ai, thực ngoạn!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hai người hỗ động, trong lòng có chút không phải tư vị. Nàng nguyên nghĩ chính mình cho tiểu tử kia là bất đồng , lại nguyên lai cũng không phải như vậy.

Cố Chân Chân đậu xong rồi tiểu tử kia, chỉ vào chỗ ngồi hỏi Nhược Thủy:”Không ngại ta ngồi xuống đi?”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng không quá thích nàng, nhưng là không thể cự nhân ngàn dặm, đành phải cười cười gật đầu.”Đương nhiên không!”

“Đúng rồi, Ứng đại ca không theo các người đi ra đến a?” Cố Chân Chân lấy ra khăn tay, cấp tiểu tử kia xoa xoa khóe miệng bánh ngọt.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng càng phát ra không phải tư vị, giống như người khác đoạt chính mình công tác đường như. Nhưng là trong lòng nàng hiểu được, tuy rằng tiểu tử kia kêu nàng một tiếng mê mang, nàng nhưng không đúng chính là.”Hắn có việc.”

Cổ Chân Chân cười gật gật đầu.”Kia cũng là. Tham gia quân ngũ liền điểm ấy không tốt, bọn họ là quốc gia nhân, đối gia đình chú ý tự nhiên tự ít đi rất nhiều. Cho nên rất nhiều người cũng không nguyện ý làm quân tẩu, kia rất khổ.”

Nhược Thủy cũng cân nhắc không ra nàng rốt cuộc muốn nói cái gì, liền chính là cười cười, không nói lời nào.

“Đúng rồi, sự tình lần trước, thật sự đúng không dậy nổi. Miêu Miêu nàng vẫn là cái đứa nhỏ, có vẻ tùy hứng, người trăm ngàn không cần để ý. Kỳ thật cũng lạ không thể nàng. Lúc trước Cổ Tranh tỷ rời đi Ứng đại ca sau, Ứng đại ca tinh thần sa sút thật dài một đoạn ngày. Kia đoạn thời gian, có thể làm cho hắn cười chỉ có Miêu Miêu, cho nên gia gia bọn họ mới khai nổi lên vui đùa. Nghe nói Cổ Tranh tỷ không lâu phải về đến, nàng vốn cũng rất sốt ruột. Không nghĩ tới phía sau người xuất hiện, hơn nữa người cùng Cổ Tranh tỷ bộ dạng còn có chút tương tự, nàng nhất sốt ruột còn có chút cổ tình gây sự. Nàng thật sự chính là cái đứa nhỏ, hy vọng người có thể tha thứ nàng!”

Nàng nói được chân thành, lại một chữ nhất ngữ, đều trạc ở tại Nhược Thủy đầu quả tim thượng.

Cổ Tranh tỷ? Nghe ý tứ, đó là Ứng Trường Không trước kia bạn gái. Ứng Trường Không nguyên lai cũng là có quá người trong lòng, còn bởi vì người ta rời đi mà tinh thần sa sút thật lâu.

“Nhược Thủy, người không sao chứ?” Cổ Chân Chân thân thủ ở Nhược Thủy trước mặt quơ quơ, lập tức trên mặt hiện lên xin lỗi.”Thực xin lỗi a, không nên nói lung tung nói. Người trăm ngàn đừng nói cho Ứng đại ca, nếu không hắn nhất định hội tẩu của ta!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng vẻ mặt thành khẩn, trong lòng không phải tư vị. Nhưng vô luận như thế nào, nàng cũng không tưởng ở tình địch trước mặt yếu thế. Cười lắc đầu, làm bộ như vân đạm phong khinh nói:”Không quan hệ, ai không có một chút không muốn người biết đi qua. Quan trọng là, hiện tại cùng hắn cùng một chỗ nhân là ta, đúng không?”

Cổ Chân Chân sưng sốt, lập tức gật gật đầu. Ai không có một chút không muốn người biết đi qua?”Đó là. Đi qua không trọng yếu, quan trọng là hiện tại.”

Hạnh Nhược Thủy cố gắng cười cười, cầm lấy khăn tử cấp tiểu tử kia lau miệng. Trong lòng nhất lảng bay qua nhất lảng, mãnh liệt không chỉ.

Cổ Chân Chân nhìn cúi đầu thay Phúc An lau miệng Hạnh Nhược Thủy, hơi hơi nheo lại hai mắt, một tia hung ác nham hiểm theo trong mắt hiện lên.

Như vậy Hạnh Nhược Thủy, người lại có chút cái gì không muốn người biết đi qua đâu?

32. Chương 32: Đào Móc Nhược Thủy Đi Qua

Cổ Chân Chân lại ngồi một hồi, bước đi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn ăn cái gì Phúc An, kinh ngạc có chút xuất thần. Ngày mùa thu dương quang sáng lạn, thiên cao khí thanh, nàng lại cảm thấy không khí loãng.

Cái kia Cổ Tranh là cái cái dạng gì nhân, đáng giá Ứng Trường Không vì nàng tinh thần sa sút lâu như vậy? Nàng không lâu sẽ trở về, như vậy nàng có thể hay không là trở về tìm Ứng Trường Không trùng tu cho tốt? Chính mình cùng cái kia Cổ Tranh, thật sự rất giống sao? Đây cũng là Ứng Trường Không lựa chọn chính mình nguyên nhân sao.....

Đang nghĩ tới thời điểm, di động đột nhiên vang lên đến, là Ứng Trường Không.

Hạnh Nhược Thủy nhìn màn hình, điều chỉnh cảm xúc.

Tiểu tử kia cũng đã vươn tay đến, bắt tay cơ đoạt lấy đi, quen thuộc ẩn hạ tiếp nghe kiện sau đó phóng tới bên tai.”Cha , cha Ủ, bánh ngọt, ăn bánh ngọt..... Di di..... Mẹ, ân, mẹ..... Mẹ, điện thoại!”

Tiểu tử kia ân a nói nửa ngày, mới bắt tay cơ đưa cho nàng.

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận di động, cố gắng bình phục chính mình cảm xúc.”Uy?”

“Thanh âm không thích hợp, tâm tình không tốt sao?” Ứng Trường Không dễ dàng liền phát hiện của nàng cảm xúc, chủ yếu là Nhược Thủy rất sẽ không che dấu cảm xúc .

“Không –” Hạnh Nhược Thủy vốn định phủ nhận , lại nhớ tới lần trước chính mình nói quá trong lời nói.”Trường Không, Cổ Tranh là ai?”

“Cổ Tranh? Người đụng tới nàng ?”

“Không phải, Cổ Chân Chân nói . Trường Không, ta nghĩ biết Cổ Tranh là ai.” Hạnh Nhược Thủy cảm lấy thìa, trạc che mặt tiền bánh ngọt.

Tiểu tử kia vừa thấy không vui ý , chính mình đem bánh ngọt tha đi qua, đào một ngụm đặt ở miệng. Còn đối với nàng cười, rất đắc ý bộ dáng.

“Ta trước kia bạn gái, bắt quá bốn năm trước liền chia tay , nàng cũng đã sớm xuất ngoại . Mấy năm nay, chúng ta chưa bao giờ từng có gì liên hệ. Người nếu không nói khởi, ta cũng không nhớ rõ này người.”

Hắn có thể đối đã làm người thê Nhược Thủy nhớ mãi không quên, lại quả quyết sẽ không nhớ kỹ một cái phản bội nữ nhân của hắn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn nói được kiên quyết, trong lòng cơ bản là tin hắn .”Ta cùng nàng bộ dạng rất giống sao?”

“Cũng là Cổ Chân Chân nói ?

Nàng rất cuộc muốn làm gì! Nhược Thủy, người cùng nàng bộ dạng tuyệt không giống, trên thực tế nếu người lớn lên giống nàng, như vậy ta quả quyết là sẽ không thích của người. Nếu không tin, ta lần khác xem còn có không ai có của nàng ảnh chụp, người xem xem sẽ biết.”

“Không cần!” Hạnh Nhược Thủy lớn tiếng ngăn cản, hắn nói, nàng tin.”Ta tin người. Thực xin lỗi, ta không nên dễ dàng như vậy bị nhân lay động cảm xúc .”

“Nhược Thủy, với người cùng một chỗ, ta thản bằng phẳng đáng. Nếu ngày nào đó ta nói dối, kia tất là thật gặp gỡ thương tổn người, nếu không ta quả quyết sẽ không nói một câu lời nói dối.” Hắn nói được bình thản, lại vô cùng kiên định.

Này phân kiên định, trấn an Nhược Thủy bất an.”Ta tin người. Bất quá, cho dù là tốt với ta, ta cũng hy vọng người không cần gạt ta. Mặc kệ sự tình gì, ta đều nguyện ý cũng hy vọng có thể với người cùng nhau đối mặt.”

“Hảo, ta nhớ kỹ. Đúng rồi, tiểu tử kia nói ăn bánh ngọt, người sẽ không ở ẩm đình các đi?” Ẩm đình các ba chữ, bên kia nói được có chút cần răng cảm giác.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời nở nụ cười, dễ dàng đã nghĩ tượng ra hắn ghen bộ dáng.”Đúng vậy, ở ẩm đình các. Bất quá người yên tâm, lão bản không ở. Ta cũng chỉ là vừa vịn đi ngang qua, không phải cố ý hướng về phía nơi này đến.”

“Người dám! Xem ta trở về dù không buông tha người! Tốt lắm, ta nên gác điện thoại . Sớm đi trở về, đừng quá mệt.”

“Hảo!” Hạnh Nhược Thủy lại đem điện thoại phóng tới tiểu tử kia trước mặt.”Phúc An, cùng cha nói tái kiến.”

Tiểu tử kia đem miệng bánh ngọt nuốt vào, mới cơ hồ dán màn hình nói:”Cha , tái kiến!”

.....

Cố Chân Chân ra ẩm đình các, lập tức đánh xe trở lại cố trạch. Chỉ cùng gia gia đánh cái tiếp đón, liền cợ cợ hướng trở về phòng gian, mở ra máy tính.

Nàng không biết trên mạng có thể hay không may mắn Nhược Thủy tin tức, nếu không có, có thể tìm người đi điều tra một chút. May mắn, nàng một câu nhắc nhở chính mình.

Làm quần áo áo cưới Hạnh Nhược Thủy cùng một cái xuất sắc nam nhân xuất hiện ở hình ảnh thượng, trong lòng nàng bang bang toát ra đứng lên. Nàng chính là thử thời vận, không nghĩ tới thật sự có.

Đó là mau hai năm tiền đưa tin, Hạnh Nhược Thủy cùng Thương Duy của ta hôn lễ! Nguyên lai, nàng đã muốn kết quá một lần hôn !

Cố Chân Chân lại tra xét có liên quan Thương Duy của ta tư liệu, tin tức rất nhiều. Trừ bỏ về hấn to sự nghiệp, chính là về hấn hôn sau cùng các nhiều nữ nhân tin tình cảm. Trên mạng có đủ loại cách nói, nhưng này chút cũng không trọng yếu . Quan trọng là, Hạnh Nhược Thủy là một cái kết quá một lần hôn nữ nhân!

Ứng đại ca khẳng định không biết chuyện này, nếu không lấy hấn tính tình, khẳng định sẽ không theo Hạnh Nhược Thủy cùng một chỗ. Cho dù Ứng đại ca có thể nhận, ứng bá phụ bọn họ cũng quả quyết không thể nhận như vậy con dâu!

Cố Chân Chân gọi lên khoe miệng cười, cảm thấy tâm tình tốt. Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đến toàn không uống công phu!

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.....” Cố Miêu Miêu cợ cợ cợ chạy đi lên, thở hổn hển.

Cố Chân Chân liềm liềm vẽ mặt, cười xoay người sang chỗ khác, ôn nhu nhìn chạy tới gần muội muội.

“Tỷ tỷ, người đang làm cái gì a?” Cố Miêu Miêu sát trên mặt hấn, hướng tỷ tỷ đi qua đi.

Cố Chân Chân nháy mắt mấy cái cười đến vui vẻ, lôi kéo tay nàng cùng nhau xem máy tính màn hình.”Mau tới đây, tỷ tỷ cho người xem tốt hơn này nọ.”

“Cái gì thứ tốt a?” Cố Miêu Miêu tò mò thân quá đầu, tiến đến màn hình tiền.”Thương Duy Ngã? Ai tới nha?”

“Không phải này.” Cố Chân Chân cười cười, đem một cái khác trang web mở ra.”Người xem xem, nhìn đến cái gì ?”

Cố Miêu Miêu đối với màn hình nhìn một hồi, tức thì mở to hai mắt nhìn. Giật mình chuyển lại đây, chống lại tỷ tỷ cười tùm tùm mặt.”Tỷ tỷ, này, này không phải cái kia nữ nhân sao?”

Cố Chân Chân gật gật đầu.”Đúng, đây là nàng. Ta vốn chính là nghĩ của nàng tên rất đặc biệt , sẽ theo thủ chuyển đi, không nghĩ tới hội nhìn đến mấy thứ này.”

Cố Miêu Miêu biểu tình lập tức từ giật mình chuyển thành tức giận, thở phì phì nói:”Nguyên lai nàng đã muốn kết hôn , cư nhiên còn dám cùng Ứng ca ca cùng một chỗ, hơi quá đáng! Ta nhất định phải nói cho Ứng ca ca!”

Cố Chân Chân vội vàng kéo nàng, khuyên nhủ:”Đừng nóng vội, nàng hấn là ly hôn . Không ai quy định ly hôn không thể bàn lại luyến ái lại kết hôn a, có phải hay không? Bất quá, ta đoán Ứng đại ca hấn là không biết chuyện này.”

Cố Miêu Miêu dùng sức địa điểm một chút đầu.”Ứng ca ca khẳng định không biết! Ta đây cái này gọi điện thoại nói cho Ứng ca ca, hấn khẳng định sẽ không lại muốn cái kia phá hư nữ nhân!”

Ồn ào , nàng bắt đầu theo trong bao đào di động.

Cố Chân Chân lại đè lại tay nàng, cười đến ôn nhu.”Miêu Miêu, người đừng vội. Có lẽ hấn biết cũng không nhất định, hơn nữa, loại chuyện này hay là muốn giáp mặt nói có vẻ hảo, có phải hay không?”

“Ân, vẫn là tỷ tỷ người nghĩ đến chu đáo!”

“Bất quá, cũng không thể làm cho Ứng đại ca biết, đây là ta nói cho của người tin tức nga. Ứng đại ca bị nhân lừa, khẳng định rất tức giận, đến lúc đó nói không chừng ngay cả ta cùng nhau khí, ta đây đã có thể thâm. Tỷ tỷ đều là vì người, người cũng không thể hại tỷ tỷ ai mắng nga!”

Cố Miêu Miêu dùng sức địa điểm gật đầu, vỗ vỗ ngực.”Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nói !”

Sau đó lại chạy tới ôm Cố Chân Chân cánh tay, làm nũng nói:”Tỷ tỷ người đối ta thật tốt!”

Cố Chân Chân xoa bóp của nàng cái mũi, cười nói:”Ta liền người như vậy một cái muối muối, không đúng nhĩ hảo đối ai tốt?”

“Ha ha.....”

33. Chương 33: Không Nàng, Cũng Sẽ Không Là Các Người

Có người vừa rời bảo vệ cửa kia trở về, thấy Ứng Trường Không đã nói:”Đội trưởng, ngoài cửa thất nói có người tìm người, đang chờ đâu.”

Lỗ tai linh binh mã thượng liền kêu:”Đội trưởng, có phải hay không tẩu tử cho người đưa ăn ngon tới rồi? Cũng cấp các huynh đệ phân điểm, đừng độc chiếm a.”

Từ lần trước sau, mọi người đều nhớ thương tẩu tử tay nghề đâu. Ngày đó muốn trách nhiệm không có thể đi tên, một đám đều thêm ăn thật, đã sớm ngóng trông lần thứ hai cơ hội.

Ứng Trường Không tảo ra nhất chân, a bữu môi nói:”Ta vợ đưa tới này nọ, ta độc chiếm động?”

Ứng Trường Không tâm tình tốt đi hướng bảo vệ cửa thất. Bọn họ thích Nhược Thủy, này khiến cho hắn thật cao hứng. Bất quá, Nhược Thủy người như vậy nhi, rất khó có người không thích.

Dọc theo đường đi, hắn còn đoán rằng, có phải hay không Nhược Thủy thật sự mang tiểu tử kia đến xem hắn. Tâm tình liền có chút ngẩng cao, dãi nhìn đến là Cố Chân Chân tỷ muội, sắc mặt liền bình phục xuống dưới.

“Chân Chân, Miêu Miêu, các người tìm ta có việc sao?” Từ ngày đó sau, vì không cho này tỷ muội hai hiểu lầm, hắn đều ở tránh cho hết thấy khả năng cơ hội gặp mặt. Dù sao, Nhược Thủy tuy rằng thông tình đạt lý, hắn nhưng không muốn nhìn đến nàng miên man suy nghĩ.

Bằng dày ba thước, vấn đề một chút một chút tích lũy đứng lên, tựu thành đại mâu thuẫn. Hướng hồ giữa trưa theo Nhược Thủy kia biết Cố Chân Chân nói này sự tình sau, hắn liền dũ phát không nghĩ cùng tỷ muội hai có gì tiếp xúc. Bất luận Cố Chân Chân là cố ý vẫn là vô tình, kia đều xúc phạm hắn tuyến.

“Ứng ca ca!” Cố Miêu Miêu a khai tươi cười, phi thân đánh tới.

Ứng Trường Không một cái lắc mình, né tránh của nàng đụng chạm. Ngược lại, nhìn về phía chạm rã đi tới Chân Chân. Hắn vẫn đều biết nói, Cố Chân Chân không giống Cố Miêu Miêu như vậy vô tâm cơ, bất quá này cùng hắn không quan hệ. Nhưng nếu lòng của nàng cơ chừng đến hắn trên người, kia hắn sẽ không có thể hay không quản.

“Ứng đại ca.” Cố Chân Chân ôn nhu cười, trong lòng lại thùng thùng khiêu. Ứng đại ca tầm mắt có chút đáng sợ, nàng cũng không dám nhìn thẳng.

Ứng Trường Không gật gật đầu, ngữ khí có chút nghiêm túc.”Các người tìm ta sự tình gì?”

Cố Chân Chân cười lắc đầu.”Ta cũng không biết, là Miêu Miêu muốn tìm người, làm cho ta bồi nàng cùng nhau đến. Miêu Miêu, có chuyện gì nói mau đi, Ứng đại ca bề bộn nhiều việc.”

“A, nga!” Cố Miêu Miêu vội vàng theo trong bao lấy ra nhất điệp tử ảnh chụp, đưa cho hắn.”Ứng ca ca, người xem xem này!”

Ứng Trường Không lấy lại đây vừa thấy, nhất thời nheo lại ánh mắt. Đây ảnh chụp hắn xem qua, khi đó hắn còn tại si tâm vọng tưởng, thẳng đến nhìn đến trận này hôn lễ, mới chặt đứt niệm tưởng.”Đây đó là ai đưa cho người?”

Hắn ngửi khí thực hung, Cổ Miêu Miêu là lần đầu tiên đụng tới, cho nên sợ tới mức co rúm lại lui nhất đi nhanh.”Ta, ta.....”

Cổ Chân Chân vội vàng ôm của nàng đầu vai, an ủi.”Miêu Miêu không có việc gì , Ứng đại ca không phải nhằm vào ngươi, ngươi nói là được.”

Cổ Miêu Miêu lại vẫn là có chút sợ hãi.”Này, đây là ta theo trên mạng hạ tá sau đó đóng dấu đi ra ! Ứng ca ca, nàng là cái phá hư nữ nhân, nàng lừa ngươi! Nếu không phải ta không cẩn thận ở trên mạng nhìn đến, chúng ta đều bị nàng lừa! Nàng kết quả hôn , nàng không phải tốt nữ nhân!”

“Câm miệng!” Ứng Trường Không dùng sức hấp một hơi, sợ chính mình vừa ra tay liền ninh chặt đứt của nàng cổ.”Chuyện này ta vốn chỉ biết, nàng cho tới bây giờ không đã lừa gạt ta.”

Nói xong, vài cái tử đem ảnh chụp cấp tề cái dập nát. Nắm mảnh nhỏ bàn tay to, mu bàn tay thượng gân xanh bạo khởi. Hít sâu một hơi, lưng quá thân đi.”Các ngươi trở về đi.”

“Không!” Cổ Miêu Miêu chạy đến hắn trước mặt, ngăn lại hắn. Ngắc đầu, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn hắn.”Ứng ca ca, nàng thật sự không phải hảo nữ nhân, ngươi vì sao không tin ta? Vì sao ngươi thích một cái người khác không cần nữ nhân cũng không thích ta, ta làm sao so ra kém nàng?”

Ứng Trường Không nhắm mắt lại, càng không ngừng áp lực chính mình lửa giận. Trở nên xoay người, gần từng tiếng nói:”Cổ Miêu Miêu, ngươi có thể hỏi ra những lời này, đã nói lên ngươi còn không hiểu được tình yêu nam nữ là cái gì. Cho dù không như thủy, ta lựa chọn nhân cũng sẽ không là các ngươi. Trở về đi, tiểu hài tử nên hảo hảo đọc sách. Nhưng là đừng cho ta lại nghe được ngươi nói Nhược Thủy nói vậy, cũng không cần vọng tưởng làm gì thương tổn chuyện của hắn. Nếu không, cho dù ngươi là Cổ lão cháu gái, ta cũng sẽ không vồng khai một mắt!”

Nói xong, hắn đi nhanh đi rồi, mặc cho Cổ Miêu Miêu ở sau lưng khóc quất to.

“Ứng ca ca, ngươi vì sao không tin ta?” Cổ Miêu Miêu oa oa thẳng khóc.

Cổ Chân Chân nắm ở nàng, kinh ngạc nhìn kia mặt dần dần đi xa cao lớn thân ảnh, trong mắt cất giấu không muốn người biết cảm xúc.

Nàng không có sai quá hắn vừa rồi nói trong lời nói: Cho dù không như thủy, ta lựa chọn nhân cũng sẽ không là các ngươi!

Hắn nói , là “Các ngươi”!

Hạnh Nhược Thủy, ngươi rốt cuộc làm cái gì ma pháp, làm cho luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ Ứng Trường Không khẳng cho ngươi như vậy ủy khuất chính mình?

“Đi thôi Miêu Miêu, đi về trước nói sau.”

Dọc theo đường đi, Cổ Miêu Miêu đều ở ủy khuất khóc.

Cổ Chân Chân tắc ôm nàng, nhìn ngoài cửa sổ không nói lời nào. Trong đầu, thiểm đến lao đi, bay đủ loại ý tưởng. Đột nhiên, một cái ý niệm trong đầu hiện lên, nàng hơi hơi nheo lại mắt. Quay đầu nhìn còn tại khóc muội muội, có chút không kiên nhẫn ninh khởi mày, lập tức lại triển khai.

“Miêu Miêu, đừng khóc . Ứng đại ca chính là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, về sau hắn hội suy nghĩ cẩn thận . Hơn nữa, không phải còn có Ứng gia gia, ứng bá phụ bọn họ sao? Ngươi nhưng là bọn họ nhận định cháu dâu, con dâu a.”

Cổ Miêu Miêu thương tâm rất, nhất thời không có nghe hiểu được lời của nàng.”Tỷ tỷ, ngươi là có ý tứ gì a?”

“Ta là nói, cho dù Ứng đại ca không ngại. Ứng gia gia, ứng bá phụ đã biết, cũng sẽ không đồng ý hắn thú đi một lần quá hôn nữ nhân, có phải hay không?”

Ứng gia rốt cuộc không phải cái bình dân gia đình, như thế nào có thể đồng ý Ứng Trường Không thú một cái từng có hôn sử nữ nhân? Đó là không có khả năng!

Cố Miêu Miêu lập tức trừng lớn ánh mắt, lung tung sát nước mắt, trong mắt còn lóe quang.”Kia, ta đây cái này cấp ứng bá mẫu gọi điện thoại, nói cho nàng chuyện này!”

Cố Chân Chân nhu nhu của nàng đầu, nói:”Nha đầu ngốc, người như thế nào có thể trực tiếp cho bọn hần gọi điện thoại đâu? Ứng đại ca như vậy che chở nàng, nếu cho hần biết người đem chuyện này thông đến bá phụ bá mẫu nơi đó, hần khẳng định hội rất tức giận . Đến lúc đó, hần còn có thể với người cùng một chỗ sao?”

“Kia làm sao bây giờ?” Cố Miêu Miêu lập tức khấn trương bắt lấy tay nàng, ánh mắt trừng lão đại.

Cố Chân Chân vỗ vỗ tay nàng lưng.”Không gọi điện thoại, chúng ta có thể kí đi qua a. Chúng ta bắt lưu kí kiện nhân tin tức, bọn họ sẽ không biết nói là ai , đúng hay không?”

“Ừ ừ!” Cố Miêu Miêu mãnh gật đầu, sùng bái nhìn nàng.”Tỷ tỷ, người thật thông minh!”

“Bất quá, còn giống như là không được.” Cố Chân Chân khó xử cau mày, thực buồn rầu bộ dáng.”Ứng đại ca như vậy lợi hại, hần có thể hay không điều tra ra?”

“Kia làm sao bây giờ a? Không thể đánh điện thoại cũng không thể kí này nọ, làm sao bây giờ thôi!” Cố Miêu Miêu gấp đến độ giống cái đứa nhỏ, quyết miệng mãnh xoay thân thể, như vậy rõ ràng là cái bốc đồng đứa nhỏ.

“Ta cũng không biết. Miêu Miêu, nếu không hay là thôi đi. Thế giới này thượng hảo nam nhân lại không chỉ hần Ứng Trường Không một cái, có phải hay không?”

“Không, ta sẽ Ứng ca ca!” Cố Miêu Miêu miệng quyết thật cao, rất là cố chấp.

Không được, nàng nhất định phải ngăn cản Ứng ca ca cùng cái kia nữ nhân cùng một chỗ! Nàng nhất định phải làm cho ứng bá phụ bọn họ biết nàng là cách quá hôn nữ nhân!

Cố Chân Chân nhìn nàng giáo chính mình mười ngón, sờ sờ đầu nàng, mỉm cười.

Nàng tin tưởng, Hạnh Nhược Thủy chuyện xưa cũng không đơn giản như vậy, là thời điểm làm cho người ta tra tra xét. Có lẽ, sẽ có ngoài ý muốn thu hoạch cũng không cũng biết.

34. Chương 34: Nửa Đêm Tou Tập Đùa Giỡn Lưu Manh

Ở bên ngoài đi dạo ban ngày, mẫu tử hai mẹ một cũng đói bụng, liền đánh về nhà.

Vừa xong dưới lầu, liền nhìn đến Đàm Bội Thi ngồi ở vườn hoa thượng, miệng điều một cây thảo, kiều chân bắt chéo lác lư. Nhìn đến bọn họ xuất hiện, lập tức nhảy dựng lên đầu tàu giống nhau hướng lại đây, một phen sao khởi tiểu tử kia. Ở tại chỗ, mãnh chuyển vài cái vòng.

Tiểu tử kia là cười khanh khách , Đàm Bội Thi cũng cao hứng , chỉ có Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức trái tim bang bang khiêu, sợ nàng đem tiểu tử kia cấp ngã .”Bội Thi người cẩn thận một chút, đừng ngã sắp xuống !”

Đàm Bội Thi xoay chuyển đủ, thất tha thất thểu đứng vững, còn thở phì phò.”Yên tâm đi, đừng xem ta, là đi Tiểu Phúc An?”

Tiểu tử kia a miệng cười, nộn nộn lợi đều triển lãm cấp mọi người xem. Kích động tiếng cười cạc cạc dạt , cùng một cái vệt con đường như.

Hạnh Nhược Thủy đối hai người kia đều bắt đắc dĩ, chỉ phải lắc đầu.”Người làm sao có thể ở trong này?”

Đàm Bội Thi xoa thắt lưng thở, quyết quyết miệng.”Phó Bồi Cương không ở nhà, đến người này đi dạo, trò chuyện.”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, cười trêu nói:”Ta xem là tới nhà của ta cợ cơm đến đây đi?”

Hạnh Nhược Thủy ôm cổ nàng, ồn ào :”Người hiểu ta, Nhược Thủy cũng! Kỳ thật a, ta cũng không hoàn toàn là cọ côm, chủ yếu là đến kiểm tra một chút đội trưởng không ở nhà, của người trừ nghệ tiến bộ không có!”

“Liền người có thể hạt bài. Được rồi, vào đi thôi, có phải hay không chờ thật lâu ? Như thế nào cũng không đánh cho ta cái điện thoại?”

“Cũng không có thật lâu . Ta đánh , người không tiếp mà thôi.” Đàm Bội Thi một phen ôm lấy tiểu tử kia, làm cho hắn cười ở đầu vai của chính mình thượng.

Hạnh Nhược Thủy lấy điện thoại cầm tay ra vừa thấy, quả nhiên có chưa tiếp điện thoại.”Thực xin lỗi, không có nghe đến.”

“Đừng lo . Nói, các người đi nơi nào ngoạn , hiện tại mới trở về?”

Hạnh Nhược Thủy còn không có trả lời, nhưng thật ra tiểu tử kia ở nàng trên vai hoa chân múa tay vui sướng ồn ào.”Bánh ngọt, ăn bánh ngọt..... Gặp, ăn, đi đi.....”

Đàm Bội Thi bị hắn loạn thất bát tao trong lời nói làm cho tức cười, cong cong hán gan bàn chân.”Tiểu Phúc An, người đây là thế nào quốc ngữ ngôn a, ta động nghe không hiểu a. Di di, ai a?”

“Cổ Chân Chân.”

Đàm Bội Thi bĩu môi.”Lại là kia đúng là âm hồn bất tán tỷ muội hai, thực phiền! Đúng rồi, nàng chưa nói cái gì khó nghe trong lời nói đi?”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, lắc đầu đi mở cửa.”Kia thật không có, bắt quá theo ta nói ra một chút Ứng Trường Không thượng mặc cho nữ nhân Cổ Tranh.”

“Dựa vào!” Đàm Bội Thi buông tiểu tử kia, mắng to!”Tỷ muội hai một cái so với một cái không phải không có tán gẫu, một cái so với một cái không biết xấu hổ! Ta nói Nhược Thủy, người trăm ngàn đừng các nàng nói, đội trưởng đối với người tuyệt đối là thật tâm !”

Hạnh Nhược Thủy bị nàng kia vỗ ngực khẩu cam đoan bộ dáng làm cho tức cười.”Ta biết, chuyện quá khứ tình ta sẽ không so đo .”

Chỉ cần cùng tương lai không quan hệ, nàng sẽ không hán là so đo. Ứng Trường Không có thể bắt kể góc của nàng đi qua, nàng làm sao còn có thể như vậy tử không tán thưởng?

“Cái này đúng rồi! Lần sau nhìn thấy kia không biết xấu hổ tỷ muội, nhất định phải mắng tử các nàng!” Đàm Bội Thi tiếp nhận nàng đệ đi ra ngoài thủy, vẫn là lòng đầy căm phẫn.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không nghĩ lại tiếp tục này đề tài.”Tốt lắm, không cần vì này không phân quan nhân sinh khí.”

“Hắc hắc, kia cũng là.” Đàm Bội Thi le lưỡi, Nhược Thủy cũng không để ý, nàng lại càng không để ý. Bất quá, kia tỷ muội hai là thật có đủ chán ghét , lần sau gặp mặt nhất định phải hung hăng tổn hại!

Chính là nàng ngoạn tâm lại khởi, một phen kéo qua tiểu tử kia.”Tiểu Phúc An a, a đi hỏi người cái vấn đề được không?”

Tiểu tử kia chính ôm món đồ chơi, chớp mắt to, cười tùm tùm địa điểm đầu.”Hảo!”

“Thực ngoạn!” Đàm Bội Thi tâm tình tốt.”Nếu có người tưởng đuổi đi mẹ mẽ người, làm sao bây giờ?”

“Bội Thi, đừng cùng đứa nhỏ nói lung tung nói.”

Đàm Bội Thi khoát tay, ý bảo nàng không cần lo cho. Nhược Thủy không biết, nàng nhưng là biết đến. Tiểu Phúc An là Ứng gia bảo bối, hắn duy trì đối Nhược Thủy nhưng là rất hữu dụng .

Tiểu tử kia chớp một hồi ánh mắt, đột nhiên ném xuống món đồ chơi, vui vẻ chạy tới ôm cổ Nhược Thủy chân.”Mẹ, không cần đi!”

“Phốc!” Đàm Bội Thi văng lên, đứa nhỏ này động sẽ không bắt lấy trọng điểm đâu!

Hạnh Nhược Thủy tắc vôi vàng đem tiểu tử kia ôm lấy, trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên liếc mắt một cái.”Cực cứng ngoan, mẹ không có phải đi! A di lừa gạt người!”

Tiểu Phúc An miệng nhất quyết, kéo kéo Nhược Thủy quần áo.”Mẹ, xuống dưới, xuống dưới!”

Để cho đến đến, hân vui vẻ chạy đến Đàm Bội Thi trước mặt, ngửa đầu kêu:”A di, phá hư!”

Đàm Bội Thi nhất thời khổ hé ra mặt, nàng động tịnh thành người xấu đầu.

Hạnh Nhược Thủy tắc nhẹn không được nở nụ cười. Cũng không quản bọn họ, tiến phòng bếp nấu cơm đi.

Đàm Bội Thi không phục, vì thế lôi kéo tiểu tử kia ngồi xuống, ân cần dạy.

“Phúc An a, không phải mẹ mẽ người phải đi, là có người giống làm Phúc An tàn mẹ, cho nên muốn đem này mẹ đuổi đi!”

“Có người muốn đuổi mẹ?” Lúc này, tiểu tử kia nghe hiểu . Tiểu mày, lập tức liền nhăn lại đến. Cái miệng nhỏ nhắn nhi cũng mân quá chặt chẽ , thực vội bộ dáng.

“Đúng, có người muốn đuổi mẹ.” Nàng đang muốn không ngừng cố gắng, tiểu tử kia đột nhiên xoay người bỏ chạy tiến phòng bếp. Nàng đi nhanh cùng đi qua, liền nhìn đến tiểu tử kia một phen ôm mẹ chân, miệng hô mẹ không cần đi.

Hạnh Nhược Thủy đành phải đem hân ôm lấy đến, trấn an . Quay đầu, trừng mắt nhìn muốn làm quái Bội Thi liếc mắt một cái.

Đàm Bội Thi sờ sờ cái mũi, ủy khuất a, thất bại a. Quả nhiên là có sự khác nhau a!

Kết quả, tiểu tử kia bị dọa đến, một buổi tối cũng không chịu rời đi Nhược Thủy ôm ấp. Vì thế, một lòng đến cợ cơm Đàm Bội Thi không thể không tự mình xuống bếp. Buồn bực ở tại phòng bếp, ngao ngao thẳng kêu.

Ăn qua cơm chiều, hai người lại bồi tiểu tử kia nhìn một hồi phim hoạt hình. Hầu hạ hân giặt sạch tắm, hai người cũng đều mệt mỏi, vì thế đều tự hồi phòng ngủ ngủ đi.

Hạnh Nhược Thủy chính ngủ mơ mơ màng màng thời điểm, đột nhiên cảm giác được có cái gì này nọ thiếp đến trên lưng. Nhưng là hỗn loạn , vẫn chưa tỉnh lại, một hồi liền lại đang ngủ.

Ứng thượng tá ôm chính mình vợ, cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại. Hôm nay Cố gia tỷ muội xuất hiện sau, trong lòng hân liền vẫn có chút bất an. Hầm đến nửa đêm, vẫn là vụng trộm chạy về đến đây.

Huấn luyện một ngày, lại ép buộc như vậy một hồi, hân cũng mệt mỏi . Ôm vợ, rất nhanh liền ngủ say sưa.

Mùa thu đêm đã muốn lạnh , Hạnh Nhược Thủy theo

bản năng hướng nguồn nhiệt thẳng đi. Ứng thượng tá tắc giống cái bạch tuộc đường như, đem nàng toàn bộ phách trụ. Hai người đoàn, đều là một đêm mộng đẹp.

Bởi vì muốn chiếu cố tiểu tử kia, Hạnh Nhược Thủy đã muốn dưỡng thành ngủ sớm dậy sớm thói quen. Vừa mở mắt, đột nhiên nhìn đến trước mắt nhất đồ thịt tương, thiếu chút nữa sợ tới mức thét chói tai. May mắn quen thuộc hơi thở, làm cho nàng đúng lúc phanh lại.

Nàng vừa động, Ứng Trường Không liền tỉnh.”Sớm, vợ.”

Hạnh Nhược Thủy trạc trạc hân ngực, hỏi:”Người như thế nào đã trở lại?”

Ứng thượng tá trong mắt mang theo ý cười.”Ta nghĩ người, cho nên sẽ trở lại .”

Nói xong, cúi đầu trác của nàng cánh môi, kết quả càng không thể vấn hồi phát triển trở thành hôn nồng nhiệt. Chính lửa nóng dây dưa, mắt thấy sẽ tiến vào chủ đề thời điểm, một cái tiểu thân ảnh vui vẻ chạy tiến vào.

“Mẹ!” Tiểu tử kia nửa mở ánh mắt, chạy đến bên giường đá rơi xuống giường liền hướng trên giường đi. Nguyên lai tiểu tử kia mấy ngày nay dưỡng thành thói quen, buổi sáng thời điểm đều đã theo chính mình phòng chạy đến Nhược Thủy bên này, lại ở nàng ngủ trên giường nửa giờ. Đây thói quen, kiên trì .

Ứng Trường Không sớm đã đem chính mình cùng vợ cái hảo hảo , nhìn tiểu tử kia thượng giường nằm úp sấp liền khò khè khò khè ngủ, tức giận đến thẳng cắn răng. Như thế nào tiểu gia hỏa này tịnh phá hư hấn hảo sự! Trong lòng lại ảo não , tối hôm qua động hứng thú phần đã quên quan cửa phòng!

Như vậy nhất làm ầm ĩ, Nhược Thủy là tỉnh lại , chạy nhanh mặc quần áo xuống giường.

Ứng thượng tá đành phải sáng tinh mơ ở phòng tắm hưởng nước lạnh tắm, ghen nhất bụng dục hỏa cùng buồn bực!

35. Chương 35: Bình Một Tiếng Kinh Lôi

Đàm Bội Thi đánh ngáp theo trong phòng đi ra thời điểm, nhìn đến Ứng thượng tá, sợ tới mức cùng con thỏ đường như sau này khiêu.”Đội trưởng?”

Đội trưởng gì thời điểm vô thanh vô tức sẽ trở lại , nàng động tuyệt không biết?

“Đến nhà chúng ta cọ cơm? Phó Bồi Cương chưa cho người sinh hoạt phí?” Ứng thượng tá ý ở phòng bếp cửa xem vợ làm điểm tâm, quay đầu thần nhiên nói.

Đàm Bội Thi ô ngực, trung tên bắn lên.”Đội trưởng, người động sáng sớm loạn bắn tên trộm a? Người cùng Nhược Thủy ở nhà của ta cọ cơm thời điểm, ta nhưng là gì cũng chưa nói a!”

Lại đối với tại phòng bếp việc hồ nhân kêu:”Nhược Thủy, người cũng không quản quản người gia nam nhân, không có việc gì loạn trúng tên nhân, rất không có người đạo!”

Buổi sáng cũng đã đủ xấu hổ , bị Đàm Bội Thi như vậy vừa nói, Nhược Thủy lại mặt đỏ như lửa. Nàng mân miệng, quyết định đánh chết cũng không hé răng.

Không phản ứng! Đàm Bội Thi đẩy mình nghi hoặc hướng phòng bếp cửa tới gần.

“Cửa ở bên kia, thứ cho không tiến xa được!” Ứng thượng tá bàn tay to nhất chỉ, cấp nàng chiếu sáng một cái đường ra.

Đàm Bội Thi lại nhìn một cái Ứng thượng tá, sắc mặt đó là tương đương khó coi a.”Đội trưởng, người là không phải muốn tìm bắt măn? Nhược Thủy, người động không đem đội trưởng uy ăn no để lại hấn đi ra, hấn muốn cắn nhân !”

Nói rơi xuống, Nhược Thủy mặt đỏ như lửa, cái xềng loảng xoảng lang rút.

Ứng Trường Không một cước đá ra.”Tiểu thằng nhãi con, cho người nói hươu nói vượn!”

Đàm Bội Thi oa oa kêu, ôm đầu lủi vào rửa mặt gian. Tuy rằng thiếu chút nữa bị giết khẩu, nhưng là xác định một chuyện thật: Đội trưởng muốn tìm bắt măn!

Ân, khó trách Phó Bồi Cương nói đội trưởng mấy ngày nay đối bọn họ khả ngoan , nguyên lai là nguyên nhân này. Không được, cùng Nhược Thủy hảo hảo nói chuyện, đội trưởng dục hỏa nếu không tức tức, muốn tai nạn chết người !

Ứng thượng tá rốt cuộc muốn đang vội, cho nên vợ đem bữa sáng chuẩn bị tốt, hấn liền bay nhanh đem chính mình kia phân giải quyết . Hôn một cái vợ, chạy về bộ đội đi.

Hạnh Nhược Thủy thật vất vả mới đem tiểu tử kia cấp kêu đứng lên, hầu hạ hấn đánh răng rửa mặt mặc quần áo.

“Tốt lắm, ngoan ngoãn ăn bữa sáng, ăn xong rồi nên đi nhà trẻ .” Đánh một chút thịt dồ dồ mỡ màng, đem hấn đặt ở ghế dựa lý.

Đàm Bội Thi chính ghen sự tình, hiện tại đội trưởng thiếu người, nàng vừa vặn hỏi đầu.”Nhược Thủy a, người cùng đội trưởng..... Còn không có cái kia a?”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời lại đỏ mặt, gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn phóng nàng trong bát.”Mau ăn bữa sáng đi, đừng miệng đầy mê sảng.”

Đàm Bội Thi ngược lại càng còn thật sự đi lên.”Nhược Thủy, ta đây là nói còn thật sự , người đừng tổng đã cho ta ở hay nói giỡn đâu. Tuy rằng ta không tán thành trước lên xe sau mua vé bổ sung chuyện tình, bất quá đội trưởng người khác là tuyệt đối tin cậy . Như vậy tin cậy nam nhân, cũng không chỉ có người một người coi trọng, trừ bỏ Cổ gia hai tỷ muội, không biết còn có bao nhiêu nữ nhân như hỏ rình mỗi đâu. Hiện tại các người đã muốn cùng một chỗ , vẫn là mau chút đem hân bắt, để tránh phức tạp.”

Hạnh Nhược Thủy xem nàng nói được còn thật sự, cũng không thể lại vui đùa đối đãi.”Chẳng lẽ có kia một tầng quan hệ, hai người có thể lâu dài sao? Còn nữa nếu hân vì vậy liền tuyển người khác, như vậy người như vậy ta cũng không muốn gả.”

“Ai nha, người này động tưởng ?” Đàm Bội Thi cũng nóng nảy, nhưng đừng lộng xảo thành chuyện a.

“Đội trưởng tự nhiên không phải người như vậy, ta này không phải..... Như vậy với người nói đi Nhược Thủy, ta cũng vậy cùng Phó Bồi Cương kết hôn sau mới biết được . Mười bảy tám tuổi thời điểm, chúng ta tổng cho rằng, này nhân ái ta cùng tính không quan hệ. Nhưng là chậm rãi người sẽ hiểu được, tính là hôn nhân cuộc sống trung rất trọng yếu một cái bộ phận. Tính cuộc sống không hài hòa, hôn nhân cũng sẽ không lâu dài hạnh phúc . Đương nhiên rồi, ta không phải cổ vũ người nhất định phải lập tức hiến thân cấp đội trưởng a. Ta chỉ là..... Ai nha, ta chính là nhớ người cùng đội trưởng sớm một chút thành một đôi nhi, miễn đem dài lắm mộng!”

Hạnh Nhược Thủy vốn đang ngượng ngùng, nhưng nghe Bội Thi càng nói càng sốt ruột cảm giác, cũng sẽ không thấy xấu hổ . Nàng biết, Bội Thi là thật vì tốt cho nàng. Cầm lấy bạn tốt thủ, cười nói:”Bội Thi, ta hiểu được !”

“Hiểu được là tốt rồi. Tóm lại, chạy nhanh đem đội trưởng bắt trao lao, không cho khác hồ ly tinh lại nhiều xem liếc mắt một cái!”

Hạnh Nhược Thủy thổi phồng một tiếng nở nụ cười.”Ánh mắt sinh trưởng ở người khác trên người, người như thế nào không cho nàng xem ?”

“Kia cũng không phải là nói như vậy, nếu là bạn trai, người ta nói dù sao còn không có kết hôn ta còn có cơ hội. Nếu kết hôn , người có thể lấy tảo đem tảo nàng, dám mơ ước cô nãi nãi nam nhân, giết không tha!”

Dồng dạc ngữ điệu, còn cùng với răng rắc động tác.

“Ha ha.....” Liền ngay cả chuyên chú ăn bữa sáng tiểu tử kia, cũng bị của nàng bộ dáng làm cho tức cười.

Hạnh Nhược Thủy cười trên nói:”Người xem, con ta đều phải chê cười người . Nhanh ăn đi, ta còn vội vàng đi làm đâu.”

“Không được, ta cũng phải một lần nữa công tác mới được!”

.....

Lại là bận rộn mà phong phú một ngày.

Hạnh Nhược Thủy bước nhanh đi hướng giáo cửa. Nơi này cách tiểu tử kia nhà trẻ còn có một khoảng cách, đi chậm khác đứa nhỏ đều đi rồi, tiểu tử kia muốn tịch mịch .

Mới vừa đi xuất môn khẩu, đột nhiên đã bị nhân ngăn cản.

Nhìn trước mắt này trương thanh xuân non nớt khuôn mặt, Hạnh Nhược Thủy sờ sờ cái trán, có chút đau đầu. Nàng không nghĩ tới, các nàng còn tra được nàng công tác địa phương đến. Tuy rằng, này cũng không khó tra được. Chính là, tỷ muội hai cũng thật sự quá khó khăn triển .

“Cố Miêu Miêu, người có chuyện gì sao?”

Nhìn nhìn bốn phía, giống như Cổ Chân Chân không có tới.

Đối này hai tỷ muội, nàng là càng ngày càng không kiên nhẫn . Một cái luôn đối với người tuyên cáo của người bạn trai là của nàng, một cái luôn thường thường bạo một ít cho người tâm tình không tốt trong lời nói đến. Mặc kệ người nào, cũng không thảo nhân thích!

Cố Miêu Miêu ba đem nhất điệp giấy nhét vào nàng trong tay.”Ta đã muốn biết chuyện của người . Người cách quá hôn, sẽ không là đầy đủ nữ nhân, người là không xứng với Ứng ca ca ! Ứng bá phụ bọn họ cũng không khả năng làm cho Ứng ca ca thú đi một lần quá hôn nữ nhân, người không có khả năng gả cho Ứng ca ca !”

Hạnh Nhược Thủy nhìn trong tay gì đó, đó là nàng cùng Thương Duy Ngã kia tròng hôn lễ ảnh chụp. Đây tỷ muội hai thật sự là dụng tâm, đem này đều đào ra . Cố Miêu Miêu trong lời nói, quả thật đánh trúng trái tim của nàng, nàng cũng lo lắng Ứng Trường Không gia đình sẽ không nhận nạp nàng.

“Đây đó Trường Không vốn chỉ biết, không tin người có thể hỏi hấn. Còn có ta có thể hay không gả cho hấn, đây là chuyện của ta. Nếu người có bản lĩnh, hoàn toàn có thể cho hấn lập tức thú người, mà không phải còn tuổi nhỏ tổng giống cái người đàn bà chanh chua đường như tới cửa thị uy.”

Đem che ở trước mặt nhân đẩy ra, Hạnh Nhược Thủy đi nhanh rời đi.

Cố Miêu Miêu sững sốt một hồi, lại đuổi theo. Nhưng là nàng thể lực không tốt, đuổi theo một hồi nghỉ ngơi một chút, rốt cuộc bị Nhược Thủy rút ra khoảng cách.

Hạnh Nhược Thủy đi được bay nhanh, cơ hồ là chạy chậm .”Phúc An!”

“Mẹ!” Tiểu tử kia đã sớm cùng lão sư cùng nhau ở cửa chờ , nhìn đến nàng xuất hiện, phi giống nhau phác lại đây.

Hạnh Nhược Thủy thân ái hấn, cùng lão sư nói lời cảm tạ sau, đi đến đường cái trực tiếp thân thủ lăm một đường sĩ. Nàng biết Cố Miêu Miêu ở phía sau truy chính mình, thật sự không nghĩ cùng nàng dây dưa .

“Mẹ, người mắt húng sao?” Tiểu tử kia miễn cưỡng phát hiện, mẹ hôm nay cùng trước kia bất đồng.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc cho hấn miễn cưỡng, cười cười, thân ái hấn.”Không có a. Nếu không Tiểu Phúc An cấp mẹ ca hát, như vậy mẹ liền cao hứng .”

“Thật sự?” Tiểu tử kia cười mở to hai mắt hướng nàng xác nhận.

“Thật sự!”

Vì thế, tiểu tử kia liền vỗ tay chưởng, y y nha nha xướng đồng ca. Quái khang quái điều , thanh âm non nớt, nghe đặc biệt điệu.

Hạnh Nhược Thủy không khỏi cũng cười .

Cố Miêu Miêu cách một khoảng cách nhìn đến Hạnh Nhược Thủy ôm Phúc An ngồi vào một chiếc xe taxi, vội vàng đứng ở ven đường đi chặn lại. Nhưng chờ nàng gọi được xe, phía trước xe đã muốn đã không có ảnh nhi. May mắn, nàng biết vừa rồi kia xe hướng phương hướng nào đi .

“Phía trước lộ khẩu tả quái!”

.....

Mấy ngày sau.

Xa xôi thành phố B, Dương Tử Vân thu được không có kí phương địa chỉ, không có họ danh rất nhanh khi, đây bụng nghi hoặc. May mắn phát chuyển nhanh đều là trải qua an toàn kiểm nghiệm , nếu không nàng thật đúng là sợ phương diện này hội nguy hiểm vật phẩm.

Mở ra đóng gói, bên trong là nhất điệp ảnh chụp. Nhưng không phải trực tiếp phơi nắng đi ra ảnh chụp, mà là theo trên mạng hạ tải màu đánh ra đến. Nghiêm khắc mà nói, đây là một bộ hôn lễ ảnh chụp.

Mơ hồ nhìn hai trương, Dương Tử Vân liền nhận ra đến, này cô gái là ngày đó ở cửa hàng bánh ngọt bị Phúc An nhận thức làm mẹ tuổi trẻ nữ tử. Nàng xem đứng lên như vậy tuổi trẻ, không nghĩ tới đã muốn kết hôn .

Nàng còn đang nghi hoặc kí ảnh chụp nhân mục đích , liền phát hiện ảnh chụp phía dưới là mấy tờ giấy, đó là một phần đơn giản báo cáo.

Đãi đem giấy nội dung xem hoàn, Dương Tử Vân khiếp sợ nói không ra lời. Cái kia cô gái kêu Hạnh Nhược Thủy, nàng chính là Trường Không lựa chọn cô gái. Nhưng là, nàng dĩ nhiên là cách quá hôn , hơn nữa đối mọi người che giấu cách quá hôn chuyện thật!

Trường Không từ nhỏ yêu cầu hoàn mỹ, hẳn nếu đã biết, khẳng định sẽ không muốn một cái không rõ ràng nữ nhân. Nói cách khác, Trường Không căn bản không biết chuyện này! Nhìn rất tốt một nữ hài tử, không nghĩ tới lại có như vậy đi qua cùng như vậy tâm cơ! Bọn họ Ứng gia, nói cái gì cũng không thể nhận như vậy một người!

Không được, chạy nhanh nói cho Trường Không!

“Phu nhân, lão gia tử đã trở lại.”

Dương Tử Vân dọa mạnh đứng lên, cầm lấy này nọ một bên hướng chuyển phát trong bao tặc, một bên bốn phía tìm kiếm có thể tàng địa phương. Tai nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng đành phải đem này nọ nhét vào sô pha dưới.

Vỗ ngực mãnh hô hấp, làm cho chính mình cảm xúc bình phục xuống dưới.

Chỉ chốc lát, chỉ thấy một cái thân kiêu áo Tôn Trung Sơn trung niên nam nhân đi giới mà đến. Một đầu tóc ngắn đen như mực dựng thẳng lên, nhìn thập phần tinh thần. Cao ngất đáng người, ánh mắt trong lúc đó thần sắc, đều bị biểu hiện hẳn định là quân nhân xuất thân. Đi khỏi lộ đến, uy vũ sinh phong.

“Lão bà, đang làm cái gì đâu?” Ứng Chí Huân bước nhanh đi hướng thê tử của chính mình, mặt không chút thay đổi mặt ở nhìn thấy thê tử nháy mắt liền mềm mại xuống dưới.

“Không làm cái gì.” Dương Tử Vân việc lộ ra tươi cười, đã có chút không quá tự nhiên.

“Làm sao vậy? Thần sắc là lạ , có việc gạt ta?” Ứng Chí Huân ninh mi nheo lại ánh mắt, lại xác nhận thê tử biểu tình.

Dương Tử Vân vội vàng bắt lấy trượng phu cánh tay, ngữ khí mang theo làm nũng hương vị.”Không có rồi, chính là vừa mới xem tivi làm cho.”

Ứng Chí Huân tin, bởi vì thê tử vì này không dinh dưỡng tivi có khóc có cười hẳn đã sớm gấp hơn.”Người nha, một phen tuổi , còn giống cái hài tử góc!”

“Người là ghét bỏ ta già đi sao?”

“.....”

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Ấn hừ, bị Cố gia tỷ muội như vậy trộn lẫn, chồng trước rất nhanh sẽ xuất trưởng, mọi người lưu cái trảo ấn cấp điểm vỗ tay a.

36. Chương 36: Chuẩn Bà Bà Giá Lâm

Dương Tử Vân đứng ở tiểu khu cửa, nhìn mẫu tử hai nắm thủ chậm rãi đi tới, không biết đang nói chút cái gì, hai người đều cười đến thực vui vẻ.

Liền như nàng lần đầu tiên gặp mặt khi cảm giác giống nhau, này nữ hài tử quả thật là một cái hảo mẫu thân. Xem Tiểu Phúc An cùng nàng như vậy vô cùng thân thiết chỉ biết, nàng là thật đưa hẳn trở thành chính mình đứa nhỏ đến yêu thương. Mặc danh kỳ diệu thành kẻ mẫu, lại còn có thể đối đứa nhỏ tốt như vậy, rất ít nhân có thể làm đến . Ít nhất giống Cố Tranh, liền tuyệt đối làm không được.

Như vậy tốt nữ hài tử, vì sao là cái ly hôn nữ nhân đâu? Nếu không, này hết thấy liền có thể nói hoàn mỹ không sút mẻ .

“Bà nội!” Tiểu tử kia đột nhiên buông ra mẹ thủ, đầu tàu bình thường đi phía trước phóng đi, một đầu chui vào một cái ấm áp trong ngực.

Hạnh Nhược Thủy thể này mới chú ý tới, dưới lầu có người ở chờ bọn hắn. Mang theo cười, tâm tình có chút không yên đến gần.”Dương a di.”

Dương Tử Vân ôm Phúc An, nhìn nữ hài tử ôn nhu mặt cùng kia hơi ngượng ngùng tươi cười, trong lòng càng phát ra cảm khái. Nhưng vẫn là hồi lấy tươi cười, gật gật đầu. Nàng càng thích giảng đạo lý, mà không phải lấy hung đến dọa người.

“Hạnh tiểu thư, không nghĩ tới chúng ta lại thấy mặt.”

Một tiếng Hạnh tiểu thư, làm cho Nhược Thủy sợ run một chút, trong lòng cũng trầm một chút. Nhưng rất nhanh liền điều chỉnh cảm xúc, việc đem nhân hướng trong phòng dẫn.”Dương a di, tiên tiến ốc uống chén trà rồi nói sau.”

Dương Tử Vân đi vào phòng ở, nhìn đến ẩm áp bố trí, trong lòng càng phát ra khẳng định này nữ hài tử thật sự tốt lắm. Tam thất nhất thính lớn đến không tính được, nhưng là mỗi một phân bố trí đều tìm tâm tư, tản ra nồng đậm gia hương vị. Trường Không như vậy thích nàng, không phải không có nguyên nhân.

Hạnh Nhược Thủy cấp nàng ngã một chén nước, lại lấy quả chén nhỏ, uy tiểu tử kia uống nước. Tiểu tử kia đã muốn dưỡng thành thói quen, liền tay nàng giúp đỡ chặn, cô lỗ cô lỗ uống hết cái chén lý thủy.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn ở Dương Tử Vân bên cạnh ngồi xuống, tiểu tử kia liền giữ chặt nàng kêu:”Mẹ, bánh ngọt, ăn bánh ngọt!”

Đây là Nhược Thủy sợ cơm chiều thượng bàn thời điểm tiểu tử kia đã muốn đói quá, cho nên trước cho hắn một chút này nọ điểm bụng. Bánh ngọt là chính mình làm, sẽ không rất ngọt rất ngấy.

Bởi vì Ứng Trường Không mẫu thân đã đến, nàng có chút khẩn trương, cho nên đã quên này thói quen. Vội vàng mang tiểu tử kia đi trở lại đường ngay, lại dùng cái đĩa trang mấy khối tiểu bánh ngọt, đặt lên bàn. Tiểu tử kia đã muốn quen thuộc cầm lấy một khối bánh ngọt, mùi ngon ăn đứng lên.

“Dương a di, đây là ta chính mình làm tiểu bánh ngọt, ngài cũng ném thử đi. Phúc An, không cho bà nội lấy một khối bánh ngọt sao?”

Tiểu tử kia ngoan ngoãn cầm một khối bánh ngọt, đưa cho bà nội.”Bà nội, bánh ngọt, ăn ngon!”

Dương Tử Vân lấy quả bánh ngọt, tươi mà có co dãn, nhìn sẽ không sai. Dem bánh ngọt cử ột ít, hỏi Nhược Thủy:”Cơm chiều phía trước ăn cái này, sẽ không rất đầy mỡ sao?”

Nhược Thủy vội vàng cười lắc đầu.”Sẽ không, ngài ném thử sẽ biết. Tan tầm về nhà có điểm trễ, tiểu hài tử không dùng đói, cho nên ta riêng làm này đó tiểu bánh ngọt làm cho hắn ở cơm chiều tiền điểm điểm bụng. Bởi vì sợ ngưng trệ, cho nên ta không có phóng rất nhiều đường, cũng không phóng bơ.”

Dương Tử Vân nhìn ăn cao hứng tiểu tử kia, vì thế đem bánh ngọt phóng tới bên miệng cắn nhất cái miệng nhỏ, phát hiện thật sự không ngấy.”Àn, cũng không tệ lắm.”

Quan trọng là, nàng vì tiểu tử kia nhọc lòng. Cho nên, nàng cũng không tùy vào mặt mang tươi cười. Vô luận như thế nào, ít nhất này quả thật là một cái thiện lương mà cẩn thận nữ hài tử.

Hạnh Nhược Thủy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.”Dương a di, kia ngài cùng Phúc An tọa một hồi, ta đi nấu cơm.”

Dương Tử Vân gật gật đầu. Đãi nàng vào phòng bếp, nàng liền đứng lên, ở trong phòng chung quanh đi lại.

“Bà nội, bà nội xem!” Tiểu tử kia lôi kéo con bà nó thủ, muốn nàng nhìn chính mình phòng.

Dương Tử Vân đẩy cửa ra vừa thấy, bị này bố trí thập phần ẩm áp nhi đồng phòng cấp rung động. Đứng nói tiểu hài tử, chính là đại nhân nhìn, cũng không tùy vào thích thượng nó.”Phúc An, đây là ba ba cho người bố trí phòng sao?”

Tiểu tử kia rung đùi đắc ý, có điểm khoe ra dường như trả lời:”Là mẹ, là mẹ!”

Dương Tử Vân thân thủ đụng vào này phim hoạt hoạ bố trí, trong lòng có chút cảm động. Nàng thật không ngờ, Nhược Thủy có thể vì Phúc An làm nhiều như vậy. Theo vừa rồi trên đường tay cầm tay hữu thuyết

hữu tiểu, đến vào nhà tử đến liên tiếp thói quen, còn có này phòng bố trí, không một bất mãn là yêu hương vị.

Trước kia nghe Trường Không nói Nhược Thủy cùng Phúc An ở chung so với chân chính mẫu tử còn muốn hảo, nàng nghĩ đến bao nhiêu có chút khoa trương thành phần, lại không tưởng không sảm tạp một tia giả dối.

Dương Tử Vân lại phân biệt nhìn mặt khác hai nhà phòng ngủ, thể này mới phát hiện, bọn họ cũng không ngủ ở cùng nhau. Điều này làm cho nàng có chút kinh ngạc, nghe nàng con kia vội vàng ngữ khí, giống như hận không thể lập tức đem nhân mở ra ăn vào trong bụng.

Trường Không phòng là nhất quán bộ dáng, này nọ cực nhỏ. Nhược Thủy phòng nhưng thật ra này nọ rất nhiều, nhưng thu thập phi thường chỉnh tề. Trên bàn làm ra vẽ một nhà ba người ảnh chụp, ý cười trong suốt, tản ra hạnh phúc hơi thở.

Đem phòng ở chuyển động một vòng, Dương Tử Vân đi vào phòng bếp cửa. Liền nhìn đến Nhược Thủy đang ở rửa rau, tiểu tử kia ôm cửa nàng một chân, y y nha nha đang nói chút cái gì. Nhược Thủy rất kiên nhẫn trả lời, còn hợp thời sáp nhập một ít vấn đề dẫn đường hẩn tư duy.

Hình ảnh đặc biệt ấm áp, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

“Mẹ, cha khi nào thì trở về?” Tiểu tử kia nói xong nói xong, lại nghĩ tới cha , liền chớp mắt to nãi thanh nãi khí hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cười cúi đầu nhìn hẩn.”Mẹ cũng không biết. Bất quá a, mẹ biết, cha khẳng định cũng tương Tiểu Phúc An . Chờ cha đã trở lại, làm cho hẩn mang người đi chơi trò chơi viên ngoạn, được không?”

“Hảo!” Tiểu tử kia lộ ra tươi cười, mắt to mị thành một cái khâu.

Hạnh Nhược Thủy lau thủ, sờ sờ hẩn tiểu đầu.”Mẹ nấu cơm, Tiểu Phúc An đi bên ngoài bồi bà nội nói chuyện, được không?”

Tiểu tử kia ngửa đầu nhìn nàng, hỏi:”Kia mẹ đâu?”

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, xoa bóp hẩn đô đô khuôn mặt. Mỗi lần nàng ở phòng bếp nấu cơm, tiểu tử kia đều thích bưng tiểu ghế ngồi ở một bên bồi nàng nói chuyện.

“Mẹ nấu cơm cấp Tiểu Phúc An cùng bà nội ăn a. Bà nội một người ở bên ngoài không có người bồi nàng, nàng sẽ tâm tình không tốt, cho nên Tiểu Phúc An ngoạn ngoạn đi bồi bà nội được không?”

“Hảo! Phúc An bồi bà nội!” Tiểu tử kia liền ngoạn ngoạn đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy cũng không biết ưng mẫu thích ăn cái gì, nói sau quá muộn , cũng không thể đi siêu thị mua. Chính là nghĩ thượng tuổi nhân, đều thích nhẹ, vì thế đều không có phóng hạt tiêu này đó trọng khẩu vị đồ gia vị.

Cuối cùng làm nhẹ tứ đồ ăn nhất canh.

Chú ý tới Dương Tử Vân đang nhìn nàng làm đồ ăn, Hạnh Nhược Thủy liền có chút bất an nói:”Cũng không biết n

gài thích ăn cái gì đồ ăn, tùy ý làm một ít, ngài đừng ghét bỏ.”

Dương Tử Vân cười cười.”Đừng dùng kính ngữ , nghe quái không được tự nhiên . Ta không kiêng ăn, này đó đồ ăn cũng rất hảo.”

Hạnh Nhược Thủy thể này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi xuống cấp tiểu tử kia chia thức ăn.

“Về Tiểu Phúc An thân thể, Trường Không đều nói cho người sao?” Yên lặng đang ăn cơm, Dương Tử Vân đột nhiên hỏi.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Không có. Bất quá hẩn nói về sau có cơ hội hội cùng nói cho ta biết . Tiểu Phúc An cũng thực đáng yêu, ta thực thích hẩn.”

Dương Tử Vân nhìn Tiểu Phúc An liếc mắt một cái, gật gật đầu, đột nhiên lại hỏi: “Vậy còn người? Người trước mặt phụ có đứa nhỏ sao?”

Nàng hỏi ngữ khí thực ôn hòa, Nhược Thủy lại cảm thấy như đỉnh đầu đại chùy tử nện ở chính mình trong lòng thượng.

Rốt cục vẫn là đến đây!

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Rất nhiều thân vội vã coi trọng giáo cùng chồng trước PK, hiện tại chồng trước đang ở tìm hiểu nguồn gốc, trực tiếp mặt đối mặt còn có mấy trường.

Bất quá, nếu yêu hội kiên trì chính mình bước đi, hy vọng mọi người duy trì.

Bởi vì có một số việc hội đề cập mặt sau chuyện xưa phát triển, không thể giản lược mang quá! Mà ta viết từng chữ đều là vì chuyện xưa có thể càng thuận lý thành chương!

Mọi người kiên nhẫn điểm ha, Nhược Thủy hội cố gắng viết tinh ranh hơn màu.

Nếu người thích của ta chuyện xưa, lưu cái thảo án đi.

37. Chương 37: Người Rời Đi Trường Không Đi

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn nàng, nửa ngày không biết như thế nào trả lời.

Nếu nói vừa rồi còn không biết nàng vì sao xuất hiện, kia hiện tại liền cấp ra đáp án. Theo gặp mặt đến bây giờ, nàng vẫn biểu hiện thật sự ôn hòa, chính mình tuy rằng trong lòng không yên, lại nghĩ đến nàng chính là đến xem tôn tử mà thôi. Không nghĩ tới, nàng là hướng về phía này đến.

Nếu nàng khí thế bức nhân địa chất hỏi, chính mình có lẽ hội đối chọi gay gắt phản bác. Khả năng như vậy ôn nhu hỏi, chính mình liền chỉ có thể cẩn thận ứng đối.

“Không có.” Vốn liền ăn có chút không được tự nhiên, hiện tại đã muốn là khó có thể nuốt xuống.

“Bà nội, không thể khi dễ mẹ!” Tiểu tử kia đột nhiên ra tiếng kêu lên. Cha nói qua, hẳn phải bảo vệ mẹ, không thể làm cho người ta khi dễ mẹ!

Dương Tử Vân nhìn Nhược Thủy liếc mắt một cái, dẫn theo chút xem kỹ ý tứ hàm xúc. Lập tức cười sờ sờ tiểu tử kia đầu, giải thích nói: “Bà nội không có khi dễ mẹ mẹ người. Không tin người hỏi mẹ?”

Tiểu tử kia liền vòng vo đầu, mắt to quay tròn nhìn Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy dặt khéo miệng lại cười không nổi, lau miệng hẳn giác hạt cơm. “Bà nội chính là cùng mẹ nói chuyện phiếm, không có khi dễ mẹ. Nhanh ăn cơm đi.”

“Nga.” Tiểu tử kia cười tùm tùm cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

“Người nhưng thật ra đem hẳn giáo dục rất khá.” Dương Tử Vân có chút cảm thán, không nghĩ tới ngắn ngủn thời gian, Phúc An đã muốn như vậy duy hộ nàng. Ngay cả nàng này bà nội, cũng không trọng yếu.

Hạnh Nhược Thủy không biết nàng cụ thể chỉ cái gì, trả lời nói: “Là các người phía trước giáo dục hảo, hẳn thực ngoan, cũng thực thông minh.”

Dương Tử Vân không trả lời, một lát sau lại hỏi: “Người với người chồng trước kết hôn ngày cũng không đoán, như thế nào không có muốn cái đứa nhỏ?”

Hạnh Nhược Thủy hít sâu một hơi, buông chiếc đĩa chống lại của nàng tầm mắt. “Dương a di, người muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng đi.”

Dương Tử Vân cười cười, gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn. Một bên ăn, một bên nhìn nàng. “Người không xứng với nhà chúng ta Trường Không.” Mặt nàng mang theo nhu hòa cười, nói ra trong lời nói cũng là thập phần đả thương người.

Có lẽ là sớm đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên Hạnh Nhược Thủy không chút kinh hoàng thất thố, mà là lớn mật nhìn của nàng ánh mắt. Chính là ngực, giống bị đâm một chút.

“Dương a di, người chỉ là nhân phẩm vẫn là gia thế? Nếu là nhân phẩm, như vậy ta tự tin không có gì địa phương không xứng với Trường Không; Nếu là gia thế, như vậy ta này không nhà để về bé gái mồ côi quả thật so ra kém Ứng gia.”

Dương Tử Vân tươi cười không giảm, ánh mắt cũng không sắc bén. Mặc kệ thấy thế nào, đều là một vị từ mẫu.

“Người cách quá hôn, vậy không phải trong sạch đầy đủ nữ nhân, quang điểm này, người liền không xứng với Trường Không. Phải biết rằng, từ nhỏ Trường Không chính là cái theo đuổi hoàn mỹ đứa nhỏ. Ta cũng thừa nhận, người quả thật là cái ôn nhu thiện lương hảo cô gái, nhưng là chúng ta Ứng gia không thể muốn đi một lần quá hôn nữ nhân làm vợ nhi.”

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, cười, so với khóc còn khổ.

“Dương a di, thực xin lỗi ta không thể đồng ý của người nói. Ta nghe Trường Không nói qua, Ứng gia nam nhân nhất đau nữ nhân. Ta bất quá là không có Dương a di người may mắn như vậy, ở ngay từ đầu gặp được đối người kia. Ta cũng không cho rằng, đây trở thành trong sạch cùng phủ căn cứ chính xác theo, ta tự nhận vẫn là cái giữ mình trong sạch nữ tử. Về phần Trường Không, nếu hắn thật sự bởi vậy mà ghét bỏ ta, ta cũng sẽ không lựa chọn hắn. Nhà của ta thế quả thật không tốt, lại cách quá hôn, nhưng ta không tiếp thu vì chính mình liền bởi vậy mất đi lựa chọn một khác bán quyền lợi.”

Hạnh Nhược Thủy ở cố gắng áp lực chính mình cảm xúc, không cho chính mình một cái không cẩn thận hay dùng đối chọi gay gắt ngữ khí. Cũng không phải muốn mượn này lấy lòng đối phương, nhưng người ta là trưởng bối, ít nhất cấp cho chừng tôn trọng. Huống hồ trong lòng cũng hiểu được, làm một cái mẫu thân, nàng theo như lời trong lời nói có chút quá đáng, nhưng không gì đáng trách.

“Hắn là như vậy xuất sắc một người, chiến công hiển hách, tuổi còn trẻ chính là thượng tá. Nếu hắn với người cùng một chỗ, này khả năng hội trở thành hấn huy hoàng nhân sinh một cái chỗ bần. Người khả vì hấn nghĩ tới? Nếu không có, như vậy người là phủ rất ích kỷ?”

Hạnh Nhược Thủy rất muốn rất muốn cười lạnh, nhưng là nàng không thể.”Trường Không từng nói qua, ta duy nhất phải làm hơn nữa phải làm tốt một sự kiện: Thì phải là thương hấn, hảo hảo mà thương hấn! Khác, hấn không cần. Trường Không như vậy kiêu ngạo nhân, không cần bất luận kẻ nào ở nhân sinh của hấn thêm nữa thêm nhất bút. A di người là hấn mẫu thân, người hấn là tới biết hấn.”

Dương Tử Vân có chút ghen lời, lập tức thở dài một hơi.

“Nhược Thủy, ta cũng không muốn làm ác nhân. Trên thực tế, lần đầu tiên gặp mặt, ta đối với người ấn tượng liền phi thường tốt. Đáng tiếc tạo hóa trêu người, nếu người trước đụng tới là Trường Không, chúng ta nhất định là một đôi hảo bà tước. Cho nên, ta hy vọng người có thể chính mình suy nghĩ cẩn thận, rồi đi Trường Không. Nếu không sự tình một khi đến phụ thân nơi đó, chỉ sợ đến lúc đó người không chỉ có phải rời khỏi, còn muốn trả giá thật lớn đại giới.”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn nàng, biểu tình là chân thành, tươi cười là ôn hòa. Chỉ có nói ra trong lời nói, như đao giống nhau cắt đau lòng người. Nàng rất muốn âm thanh chất vấn, nhưng cuối cùng vẫn là rũ mắt xuống mâu. Lại ngẩng đầu, trong mắt hơi nước lặng yên tán đi.

“Dương a di, cho dù Trường Không không ngại của ta đi qua, các người cũng nhất định phải bồng đánh uyên ương, là như thế này sao?”

Dương Tử Vân trầm mặc vài giây.”Ăn cơm đi.”

Cơm chiều sau, Hạnh Nhược Thủy ở phòng bếp rửa chén thu thập, trong lòng thực loạn. Vài lần nghĩ đến thất thân, thiếu chút nữa cầm chén cấp tạt nát.

Ba người đều tắm qua sau, cùng nhau ngồi ở trên sofa xem tivi. Tiểu Phúc An ngồi ở trung gian, một bên ngồi mẹ một bên ngồi bà nội, hấn cựa hông rồi. Cầm lấy điều khiển, béo thủ ấn ấn phím đối lấy đối đi không hề động họa phiến, cuối cùng xem động vật thể giới.

Dương Tử Vân có một câu không một câu hỏi , đều là một ít về phụ tử hai hàng ngày cuộc sống chuyện tình. Ngữ khí cũng thực tự nhiên hiền hoà, giống như thật sự chính là suy nghĩ giải lập tức phụ tử cuộc sống mà thôi. Hoặc là nói, kiểm nghiệm một chút nàng hay không có đem phụ tử hai chiếu cố hảo.

Đến ngủ thời gian, hai người hầu hạ Tiểu Phúc An ngủ hạ.

Đóng cửa đi ra thời điểm, đi ở phía trước Dương Tử Vân quay đầu đối nàng nói:”Lời nói của ta, người hảo hảo ngẫm lại đi.”

“.....”

Nằm ở trên giường, bị Dương Tử Vân hôm nay trong lời nói gợi lên tâm sự, Hạnh Nhược Thủy trần trọc bán túc mới ngủ.

Trong mộng, nàng cùng Trường Không hôn lễ thượng, đột nhiên có người lao tới mắng to nàng không phải cái trong sạch đầy đủ hảo nữ nhân, nàng không xứng với Trường Không.....

Bừng tỉnh lại đây sau, một thân mồ hôi ẩm ướt quần áo.

“Vợ, làm ác mộng ?” Cùng với nóng rực ôm ấp, khàn khàn tiếng nói đã ở nàng bên tai vang lên.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, nàng thế này mới chú ý tới hắn đã trở lại. Một đầu chui vào hắn ôm ấp, cái mũi ê ẩm .”Trường Không!”

Vỗ vỗ của nàng phía sau lưng, đem nàng toàn bộ ôm vào trong ngực.”Vợ, không có việc gì , ta đã trở về. Thời gian còn sớm, ngủ tiếp một hồi.”

Hạnh Nhược Thủy bị hắn ôm nằm xuống đến, nhìn xem ngoài cửa sổ, thiên tài tờ mờ sáng. Ôm lấy hắn thắt lưng, hô hấp hân hơi thở, nàng rất nhanh lại an tâm đang ngủ.

Bất quá sinh vật chung một khi dưỡng thành, dễ dàng sẽ không thay đổi. Đại khái 6 giờ rưỡi tả hữu, Nhược Thủy liền tỉnh.

Nàng vừa động, Ưng Trường Không cũng đi theo tỉnh.”Vợ.”

“Người ngủ đi, ta đi làm bữa sáng.” Nhược Thủy trong lòng ôn nhu một mảnh, hôn một cái hắn cái trán.

Hắn mới ra nhiệm vụ trở về, là thật mệt muốn chết rồi, cho nên than thở một tiếng liền lại đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy rửa mặt sau, liền đi ra ngoài tản bộ thuận tiện mua này nọ. Mua sữa đậu nành cùng thịt đồ ăn trở về, Dương Tử Vân cũng đã muốn đi lên, đang ở trong phòng khách ngồi.”Dương a di, uống trước điểm sữa đậu nành đi, ta lập tức làm bữa sáng.”

Dương Tử Vân nhìn nàng đầy mắt thanh hắc, hỏi:”Tối hôm qua không ngủ hảo?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu. Trong lòng cảm thấy thực châm chọc, ở nàng nói nói vậy sau, nàng như thế nào còn có thể bình yên đi vào giấc ngủ?”Người trước tọa một hồi, ta cái này làm bữa sáng.”

Đang ở phòng bếp việc hồ thời điểm, Dương Tử Vân đi vào đến, lẳng lặng nhìn. Nhược Thủy đối nàng cười cười, cũng không nói này khách sáo trong lời nói, chuyên chú cho

đỉnh đầu thượng công tác.

Đãi bánh treo bỏ vào trong nồi nấu, đột nhiên nghe được nàng hỏi:”Ta cảm thấy người là tốt thê tử, vì sao Thương Duy Ngã sẽ không cần người đâu?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, bánh treo liền tiến vào trong nồi, bắn tung tóe lên phồng đến tay nàng lưng.

Đau , cũng là trái tim.

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Nếu người thích, lưu cái thảo án duy trì đi, ta sẽ càng thêm cố gắng

38. Chương 38: Đùng Khi Dễ Ta Vợ

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu nhìn trong nồi bánh treo, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên cái mũi lên men, kỳ thật này cũng là nàng vẫn muốn biết .

Không biết như thế nào trả lời, cũng không tưởng phản bác của nàng dụng tâm, vì thế nhỏ giọng nói:”Ta cũng không biết.”

Nàng đã muốn cố gắng ở khắc chế, nhưng là thanh âm không nghĩ qua là liền nghẹn ngào . Cùng với , chính là thủy khí nổi lên hốc mắt. Kia không chỉ là một đoạn thất bại hôn nhân, còn cùng với cửa nát nhà tan bị thống, dễ dàng không thể nhắc tới.

Dương Tử Vân xem của nàng phản ứng, cũng hiểu được chính mình có chút quá đáng .

“Lão thái thái, người như thế nào khi dễ ta vợ dâu!” Khàn khàn thanh âm đột nhiên ở sau người vang lên, mang theo kháng nghị.

Dương Tử Vân mãnh vừa quay đầu lại, nhìn đến con, nhất thời kinh hỉ vạn phần.”Trường Không!”

Hạnh Nhược Thủy tắc vội vàng lau ánh mắt, chuyên chú nhìn trong nồi bánh treo. Nàng đáp ứng quá hần, không hề nhớ kỹ dĩ vãng này thương tâm chuyện!

Ứng Trường Không lướt qua lão thái thái, ôm vợ eo nhỏ, nghiêng đầu nhìn cửa lão thái thái.”Lão thái thái, về sau đừng hỏi ngu như vậy vấn đề a. Kia còn có thể vì sao, đó là ông trời vì làm cho ta có thể lấy được tốt như vậy vợ!”

Thanh âm khàn khàn, nhưng rơi xuống đất có thanh.

Dương Tử Vân hiểu được con đối của nàng duy hộ, nghĩ hần một khi biết chân tướng khả như thế nào chịu được, trong lòng cũng phạm sầu thật sự.

“Lão thái thái, người mau lảng tránh một chút, ta muốn an ủi ta vợ . Không thấy được, người đều đem ta vợ làm khóc.”

Nghe vậy, Nhược Thủy xấu hổ lấy tay khữu tay đỉnh hần một chút.

“Đã biết, ta xem xem ta ngoan tôn tử đi.” Dương Tử Vân liền thật sự phối hợp hần ly khai, cứ nhiên còn thuận tay tạo nên phòng bếp môn! Nàng vẫn là trước tìm cơ hội cùng Trường Không một mình nói chuyện nói sau.

“Vợ!” Ứng Trường Không lấy điệu nàng trong tay oa cái xẻng, lôi kéo nàng rời đi bếp lò, sau đó một tay lấy nàng ôm vào trong ngực. Nâng thủ, mềm nhẹ vuốt nàng đáy mắt ướt át.

“Vợ, về sau không được vì nam nhân khác lại lưu nước mắt! Không đúng, ta cũng không thể làm cho vợ lưu nước mắt! Hiện tại ta là người lão công, người muốn khóc chính là của ta sai. Về sau vợ người vừa khóc, ta liền từ lúc miệng, người xem được không?”

Nói xong, hần thật đúng là bắt lấy tay nàng, quăng ngã chính mình một cái tát.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười nhìn hần, dặt tay hần không cho hần lại đánh.”Đừng hồ nháo .”

Ứng thượng tá biết nghe lời phải, thật sự không đánh chính mình .”Hảo! Ta không hồ nháo, ta dính vào!”

Nói xong, cúi đầu liền hôn ở cửa nàng cánh môi. Ra nhiệm vụ này đó thiên, nhìn không tới vợ tiểu bộ dáng, hần nhưng là muốn chết ! Cho nên, muốn nhân cơ hội hôn cái đủ!

Bị buông ra thời điểm, Hạnh Nhược Thủy cả người mềm ôi ở hần trong lòng, thở hồng hộc. Choáng váng hồ trong đầu, rốt cuộc nhớ không thể vừa mới bị gọi lên thương tâm.

“A!” Ứng Trường Không đột nhiên một tiếng quái kêu.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức vội vàng theo hần trong lòng chui ra đến, ngẩng đầu sốt ruột nhìn hần.”Làm sao vậy?”

Ứng thượng tá bái bái kia đầu mao thứ, giống như thẹn thùng nói: "Vợ, ta không có đánh răng, người sẽ không ghét bỏ ta đi?"

Hạnh Nhược Thủy rút cục tức giận đến nổi nộ cười, một quyền đánh vào hán ngực. Lại bị hán nhân cơ hội bế đi, dùng dài quá hồ tra cầm đi chạm vào của nàng hai má. "Đừng nháo, ngứa!"

Ứng Trường Không nhìn nàng, vẻ mặt thực còn thật sự nói: "Vợ, người tận tình cười đi. Chỉ cần ta chưa nói thiên tháp xuống dưới, người đều đừng khóc, nhớ kỹ sao? Cho dù thiên tháp xuống dưới, ta cũng sẽ đứng, sẽ không thương đến của ta vợ!"

Này, là hán ưng thuận hứa hẹn. Không hoa lệ, nhưng đồng dạng rung động lòng người.

Hạnh Nhược Thủy mím môi cười, gật gật đầu. Hai tay gắt gao ôm hán thắt lưng, đem mặt chôn ở hán trong lòng, lẩm bẩm một câu.

"Vợ, người Đại Thanh Điểm, ta nghe không thấy!" Tuyệt không biết tình thú Ứng thượng tá a miệng cười, rõ ràng cái gì đều nghe rõ rồi chứ.

Hạnh Nhược Thủy buồn bực chủ hán một chút, lại vẫn là đỏ mặt cùng hán tương đối thị. "Tiểu Phúc An nhớ người, ta cũng vậy."

Nói rơi xuống, nàng liền lại trốn được hán trong lòng đi. Mặt chôn ở hán trong lòng, vài giọt lệ lặng yên chảy xuống.

Ứng Trường Không thật cao hứng, nhưng là không có lại phát ra tiếng cười, mà là ôm nàng nói: "Vợ, ta cũng tưởng người, rất muốn rất muốn."

Hai người gắt gao ôm ở cùng nhau, ai cũng không nói lời nào, thật lâu cũng không tách ra. Tựa hồ sẽ như vậy, dây dưa đến đời đời kiếp kiếp lý đi.

Đột nhiên, Nhược Thủy nha kêu một tiếng, tránh ra Ứng Trường Không ôm ấp chạy đến. "Của ta bánh treo!"

Quả nhiên, bánh treo nấu quá, một đám đều rộng mở bụng, da cùng hăm nhi đều ra đi, hoàn toàn thành nhất nồi cháo.

"Chán ghét, đều là người làm hại, hiện tại không bữa sáng ăn!" Hạnh Nhược Thủy quyết miệng thâm oán hán.

Ứng Trường Không không cho là đúng, như trước ôm của nàng eo nhỏ nói. "Không sợ, vợ, ta thích ăn da cùng hăm nhi tách ra bánh treo. Bởi vì chúng nó chứng kiến ta cùng vợ là cỡ nào nhu tình mật ý, một khắc cũng luyến tiếc tách ra!"

Hạnh Nhược Thủy thật sự là không biết nói như thế nào hán, trừng mắt nhìn hán liếc mắt một cái nói: "Người mau đi ra đánh răng rửa mặt, ta một lần nữa làm, rất nhanh có thể ăn!"

May mắn còn để lại nhất bộ phân hăm nhi cùng bột mì, chính là muốn một lần nữa làm một lần bánh treo da.

"Vợ, người thật tốt!" Ứng Trường Không thân nàng một ngụm, thi thi nhiên đi ra ngoài thu thập chính mình.

Ra phòng bếp, nhìn đến mẫu thân đang ngồi ở trên sofa trừng mắt chính mình đâu, trong lòng biết khả năng vừa rồi lại chọc tới lão thái thái. Vì thế đi qua đi, nắm ở lão thái thái đầu vai. "Lão thái thái, tức giận?"

Dương Tử Vân nhìn con này không dựa vào phổ hình dáng, có chút bất đắc dĩ trạc một chút hán đầu. "Làm cái gì trang dáng vẻ lưu manh, khó coi!" Như vậy con, là nàng cũng không từng gặp qua.

Ứng thượng tá hai tay cánh tay hướng sofa trên lưng nhất các, thi thi nhiên trả lời: "Không đáng vẻ lưu manh, phao không đến vợ a!"

Dương Tử Vân trừng hán liếc mắt một cái, ngữ khí lạnh lạnh. "Quả nhiên là có con dâu đã quên nương a."

Ứng thượng tá bắt vì sở động.”Lão thái thái, ta muốn là dám lão nhớ thương người, lão nhân hội tế ta. Người cũng không phải không biết, lão nhân kia máu ghen lớn đầu! Ta ba tuổi thời điểm lão nhân mà bắt đầu đối ta rằng: Tưởng theo ta thương vợ, không có cửa đâu!”

Hắn học chừng phụ thân ngay lúc đó biểu tình, động tác cùng ngữ khí, nhất thời đem lão thái thái làm mi miệng cười khai.

Mẫu thân cao hứng , Ứng Trường Không liền đứng lên, tính đi rửa mặt .

“Lão thái thái, vậy người từ từ nghĩ lão nhân nhạc a nhạc a. Ta phải chạy nhanh đi đánh răng rửa mặt, nếu không để cho vợ nên không cho ta ăn bữa sáng . Người không biết, ta vợ trù nghệ kia kêu không phản đối, không ăn đó là thật to tổn thất!”

“Mĩ cho người!” Dương Tử Vân nắm lên trong tay lạc liền nhưng hắn.

Ứng Trường Không tiếp được lạc, mĩ mĩ vào rửa mặt gian.

Dương Tử Vân nghĩ con cùng dĩ vãng bất đồng nhất cử nhất động nhất ngôn nhất ngữ, cũng hiểu được hắn sớm đã trúng một loại kêu Hạnh Nhược Thủy độc, không có thuốc nào cứu được . Khả sự thật chính là sự thật, là lừa không được cả đời .

Nàng nhịn không được đứng lên, đi đến phòng bếp cửa. Nhược Thủy đang ở can bánh dẻo bao da bánh dẻo, tay nàng thực khéo rất quen thuộc luyện, hiển nhiên thường xuyên làm. Về mặt thập phần chuyên chú, động tác lưu loát.

Bỏ qua một bên nàng cách quá hôn không đề cập tới, này thật là một cái không sai con dâu chọn người. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách bọn họ hữu duyên vô phân .

Trên bàn cơm.

“Trường Không, để cho người bồi mẹ chung quanh đi một chút đi.” Dương Tử Vân dừng lại chiếc đĩa, tâm tình trầm trọng mở miệng.

“Tốt, chúng ta còn đi chơi trò chơi viên, còn mặc thân tử trang.” Lần trước cùng Cố Chân Chân cùng nhau, hắn ngay tại ảo tưởng nếu Nhược Thủy ở thì tốt rồi. Lúc này đây, khả xem như mộng đẹp trở thành sự thật .

“Không, theo chúng ta mẫu tử hai. Mẹ có chuyện muốn cùng người nói chuyện.”

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu đem một cái bánh dẻo đưa vào miệng, thực không biết vị ăn.

39. Chương 39: Con Đường Phía Trước Trở Ngại Thật Mạnh

Điểm tâm sau, Ứng Trường Không liền cùng mẫu thân đi ra ngoài. Vừa ra đến trước cửa, giữ chặt Nhược Thủy hôn một cái, dặn dò:”Vợ, cái gì đều không cần tưởng, hết thấy có ta, ân?”

Hạnh Nhược Thủy cố gắng lộ ra tươi cười, lại ở hắn xoay người nháy mắt biến mất vô tung.

Nàng vẫn lo lắng Thương Duy Ngã sẽ xuất hiện, cho nên không dám đáp ứng Trường Không cầu hôn, sợ đến lúc đó làm phiền hà hắn. Lại không nghĩ rằng, bọn họ trong lúc đó trở ngại, không chỉ là Thương Duy của ta không chịu buông tay, còn có Ứng gia thật mạnh trở ngại. Ở trong mắt bọn họ, nàng đi một lần quá hôn nữ nhân, không xứng với Ứng Trường Không.

Nàng không biết Ứng Trường Không xuất thân như thế nào gia đình, trên thực tế nàng là không dám biết. Nàng sợ hãi đó là một cái quá mức hiển hách gia tộc, kia bọn họ hôn nhân sẽ không gần là hai người chuyện tình . Nay xem ra, này hết thấy sợ là ác mộng trở thành sự thật.

Hạnh Nhược Thủy dùng sức nắm chặt quyền đầu, nàng sẽ không cứ như vậy buông tha cho ! Đây là của nàng hạnh phúc, nàng không thể bởi vì người khác nói mấy câu để lại thủ! Chỉ cần Trường Không không thay đổi tâm, nàng sẽ kiên trì!

“Mẹ? Mẹ người mất hứng sao?” Tiểu tử kia ôm của nàng chân, ngay cả hô mấy tiếng cũng không được đến của nàng trả lời.

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, chậm rãi ngồi xổm xuống thân thể, sờ sờ hấn phần nộn khuôn mặt.”Tiểu Phúc An có nghĩ là vẫn cùng mẹ cùng một chỗ?”

“Tưởng!” Tiểu tử kia ngay cả tưởng cũng khôn

g dùng tưởng liền gật đầu, nâng thủ ôm của nàng cổ.

“Hảo, kia mẹ cũng sẽ cố gắng, chúng ta muốn vĩnh viễn cùng một chỗ!”

“Ân!”

Mẫu tử hai mặt dán tại cùng nhau, lộ ra đáng yêu tươi cười, giờ lên nhất thất âm áp.

.....

Ứng Trường Không chở mẫu thân đi ra ngoài, ở một cái quán cà phê dừng lại.

Buổi sáng mẫu thân hỏi Nhược Thủy vấn đề, hấn chỉ biết, mẫu thân đã muốn biết Nhược Thủy ly hôn chuyện tình. Nếu sự tình đã muốn phát sinh, như vậy tuyệt đối không có trốn tránh đạo lý. Sớm đi xử lý, cũng tốt làm cho Nhược Thủy an tâm một ít. Hấn vợ, đã muốn bị mẫu thân cấp sợ hãi. Đi qua này sự, thủy chung là Nhược Thủy trong lòng một đạo khảm, ngay cả vượt qua , cũng sẽ trở thành một cái không thể dễ dàng tới gần cấm khu.

“Mẹ, ta biết người có chuyện theo ta nói. Ta nghe, người nói đi.”

Dương Tử Vân bị con như vậy trực tiếp vừa nói, ngược lại không biết như thế nào mở miệng mới tốt. Trên thực tế, nàng là sợ hãi con còn không biết tình. Biết nhi chi bằng mẫu, Trường Không một khi biết bị lừa , ai cũng không biết hấn hội làm ra sự tình gì đến.

Như vậy nhất tưởng, nàng liền có chút do dự . Năm đó Cổ Tranh đột nhiên xuất ngoại, sau Trường Không biểu hiện, nàng còn ký ức hãy còn mới mẻ. Nay con một lần nữa giống cá nhân , nàng một câu liền khả năng lại làm cho hấn trở lại nguyên điểm, thậm chí tệ hơn.

“Mẹ?” Ứng Trường Không đợi không được trả lời, lại hô một tiếng.

Dương Tử Vân phục hồi tinh thần lại, hít một hơi, ngữ khí có chút thật cẩn thận .”Trường Không a, người, người thật sự như vậy thích Nhược Thủy? Vô luận như thế nào đều tuyển định nàng?”

“Mẹ, người hấn là biết, ta từ nhỏ chỉ biết chính mình nghĩ muốn cái gì. Đối với Nhược Thủy, không có gì làm cho ta buông tha cho khả năng.” Ứng Trường Không nhìn mẫu thân, trong mắt trước nay chưa có kiên định.

Dương Tử Vân tâm trầm xuống, giao bắt tay vào làm chỉ, không biết như thế nào cho phải.”Cho dù, cho dù nàng không hề tốt địa phương, người cũng không để ý?”

Ứng Trường Không chọn nhúu mày.”Mẹ, có người theo như người nói cái gì, người nói thẳng đi.”

Dương Tử Vân cảm thấy cái trán muốn đổ mồ hôi , có cái trinh sát binh xuất thân con, tưởng bộ cái nói đều như vậy gian nan.”Không có, ta chính là –”

“Mẹ, ta muốn nghe lời nói thật. Chỉ sợ, là có người ở người trước mặt nói Nhược Thủy nói bậy đi.” Ngữ khí thực khẳng định, còn ẩn ẩn có chút lửa giận.

“Này.....” Quên đi, chính mình con chính mình rõ ràng, xác định vững chắc là lừa không được .”Không biết người nào, cho ta kí này đó ảnh chụp.....”

Ứng Trường Không ngay cả xem cũng chưa xem ảnh chụp, hừ lạnh một tiếng nói:”Là Nhược Thủy cùng Thương Duy Ngã kia tròng hôn lễ ảnh chụp đi.”

“Người có biết?” Dương Tử Vân lại kinh ngạc, nàng không nghĩ tới, Trường Không cư nhiên biết! Nàng là liệu định con không biết tình, thế này mới thật cẩn thận.

“Ta theo ngay từ đầu chỉ biết. Nhưng là, mẹ, ta muốn Nhược Thủy! Mặc kệ nàng từng có cái dạng gì đi qua, ta đều phải! Cho nên, nếu người muốn nói phục ta buông tha cho Nhược Thủy, vậy cái gì đều không cần nói. Ta không nghĩ đối với người nói ra không tốt nghe trong lời nói, bởi vì ai cũng không khả năng làm cho ta buông tha cho Nhược Thủy.”

Gần từng tiếng, vô cùng kiên định.

Dương Tử Vân nhất thời một chữ cũng nói không nên lời. Từ nhỏ đến lớn, nàng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua con dùng như vậy ngữ khí cùng nàng nói chuyện. Trên thực tế, Trường Không tuy rằng vẫn đều biết nói chính mình muốn cái gì, nhưng chưa bao giờ từng như vậy mãnh liệt tranh thủ gì này nọ.

“Trường Không, người, người không ngại?”

Con trai của nàng từ nhỏ không chấp nhận được một chút tỳ vết nào, lại có thể nhận từng thuộc loại một cái khác nam nhân Nhược Thủy? Nàng nghĩ đến, nếu nói có nam nhân yêu cầu chính mình nữ nhân phải thị xử nữ, kia nàng con nhất định là một trong số đó!

“Mẹ, ta gặp gỡ Nhược Thủy, liền không có gì muốn để ý. Nếu thực sự, kia cũng là để ý ta không có thể sớm đã đem nàng bảo vệ lại đến, rời xa này thương tổn. Ta không nói cho người này đó, cũng không phải bởi vì nó là của ta cấm khu, chính là bởi vì ta không nghĩ các người có gì lý do xem nhẹ Nhược Thủy. Nếu có thể, ta càng nguyện ý tàng cả đời, đáng tiếc có người ý định theo ta không qua được!”

Ứng Trường Không hơi hơi nheo lại hai mắt, mâu nội chợt lóe mà qua gì đó, làm cho Dương Tử Vân thấy rõ ràng sờ.

“Trường Không, người trăm ngàn đừng xúc động! Kí ảnh chụp nhân có lẽ chính là hảo tâm, tựa như ta giống nhau, nghĩ đến người chịu lừa gạt.”

Nhưng Dương Tử Vân trong lòng hiểu được, lời này không thấu đáo thuyết phục lực. Bởi vì ảnh chụp không phải kí cấp Trường Không, mà là kí cho chính mình. Mặc kệ thế nào, phải nghĩ biện pháp tra nhất tra, không thể làm cho bất luận kẻ nào uy hiếp đến Trường Không!

“Mẹ, ta biết ảnh chụp là ai kí. Người yên tâm, chuyện này ta chính mình hội xử lý.”

Dương Tử Vân trong lòng lo lắng thật sự.”Trường Không, trăm ngàn đừng xúc động, nhất định phải bình tĩnh xử lý. Còn có, người phải có chuẩn bị tâm lý, ba người cùng gia gia, khẳng định sẽ không đồng ý người thú đi một lần quá hôn nữ nhân!”

“Mẹ, ta chỉ hy vọng người chẳng sợ không đứng ở ta bên này, cũng muốn đứng định trung gian vị trí!”

Ứng Trường Không thực hiểu được, phụ thân hiểu rõ nhất mẫu thân, chỉ cần mẫu thân thái độ xộp, phụ thân cuối cùng vẫn là hội thỏa hiệp! Chỉ còn lại có gia gia một người, vậy là tốt rồi làm hơn!

.....

Thành phố A.

“Người nói cái gì?” Thương Duy Ngã chậm rãi xoay người lại, nhìn hẩn.

“Có người ở điều tra phu nhân chuyện tình, hơn nữa đối phương phi thường thần bí, tạm thời còn không có tra được là loại người nào.”

Thương Duy Ngã trên mặt nhìn không ra cảm xúc, thanh âm cũng là cực lãnh.”Chuyện khi nào tình?”

“Ngày hai ngày. Chúng ta nhân luôn luôn tại truy tra, tạm thời còn không có tin tức.”

“Tiếp tục truy tra, nhất định phải xét xử đối phương thân phận! Liệt Diễm bang bên kia, cũng không khả thả lỏng cảnh giới!”

“Là!”

Người nọ như lấy được đại xá bình thường nhanh chóng tiêu thất, trong lòng còn tại may mắn. Mỗi một lần báo lại cáo về phu nhân tin tức, người nọ không phải cánh tay trúng đạn chính là đùi trúng đạn, tóm

lại muốn bị thương mà quay về. Lúc này đây, cứ nhiên lông tóc không tổn hao gì, đương nhiên là có nhiều mau bỏ chạy nhiều mau!

Thương Duy Ngã hơi hơi nheo lại hai tròng mắt, lưng thủ khóa lập lảng lảng nhìn ngoài cửa sổ. Từ lần trước Liệt Diễm bang nữ thi sau, sẽ thấy cũng không có một chút tương quan tin tức. Lúc này đây, có thể hay không có tiến triển? Toàn bộ khả năng đều ở truy tra, nhưng vẫn không có chút tin tức!

Hạnh Nhược Thủy, người rút cuộc đi nơi nào? Mặc kệ trốn được làm sao, người cũng mơ tưởng thoát đi của ta lòng bàn tay! Chính là tử, người cũng phải chết ở cửa ta trong lòng!

Nghĩ đến “Tử”, hắn theo bản năng nâng đầu tay hướng ngực vết sẹo. Kia đã muốn khỏi hắn địa phương, tựa hồ có chút ẩn ẩn làm đau. Hắn cũng chia không rõ, rút cuộc là sai thấy, vẫn là thật sự miệng vết thương ở đau đớn.

Hốt hoảng trong lúc đó, ức khởi lần đó hắn bị thương tỉnh lại, nàng khóc đặc tượng cái lệ nhân. Nàng một bên khóc một bên kêu: “Thương Duy Ngã, người nếu cảm tử, ta liền đường một đồng nam nhân, làm cho này nón xanh áp đến người theo nắm mồ lý chui ra đến mới thôi!”

Nàng luôn luôn ôn hòa, đó là hắn lần đầu tiên nhìn thấy nàng như vậy kịch liệt cảm xúc. Hắn này cấp dưới ở hút không khí, hắn lại cảm thấy ngực bị ẩm áp dòng khí cấp điền tràn đầy, lại không một tí trống không.

Khi cách lâu như vậy, kia mang khóc thanh âm, do ở bên tai rõ ràng có thể thấy được.

Hạnh Nhược Thủy!

.....

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Ân hử, chồng trước rất nhanh liền đụng đến qua, hắc hắc

Lưu thảo ẩn đi lưu thảo ẩn đi.

40. Chương 40: Đáng Thương Tai Họa Bất Ngờ

Từ Ứng Trường Không sau khi ra ngoài, Hạnh Nhược Thủy trong lòng liền rất bất an.

Một người dễ dàng miên man suy nghĩ, cho nên hắn mang theo Tiểu Phúc An, tính đi Bội Thi trong nhà tọa tọa. Có động gào to hô Bội Thi ở, tâm tình hội hảo rất nhiều.

Thế này mới vừa mới khóa thượng bên trong kia phiên môn, đang muốn quan thượng phòng trộm môn, Cổ gia tử muội xuất hiện.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi, chán ghét cực kỳ loại này tiết mục.

Nàng vẫn không đem Cổ gia tử muội chuyện tình nói cho Trường Không. Cùng lúc nàng lo lắng đến Ứng Trường Không bận rộn như vậy, không nên làm cho hắn lại làm cho này dạng việc nhỏ mà phiền não; Về phương diện khác nàng thủy chung cho rằng, một cái bàn tay là chụp không vang.

“Người có việc sao? Nếu người hay là muốn nói những lời này, thứ ta không muốn nghe.” Nàng tính tình là hảo, nhưng không phải hoàn toàn không có tính tình. Người khác tam phiên bốn lần tới cửa khiêu khích, nàng chính là một cái trùng, chỉ sợ cũng là hội phát hỏa.

Ứng Trường Không mẫu thân đột nhiên đã đến, hơn nữa đã biết nàng ly hôn chuyện tình, hay không cũng là này tử muội hai nói ra đi? Cổ Miêu Miêu không phải vẫn nói Ứng gia sẽ không đồng ý, đây là không phải các nàng ở sau lưng trợ giúp?

“Người, người nếu dám đi, ta liền cãi lộn, làm ọi người đều biết nói của người gièm pha!” Cổ Miêu Miêu xem nàng giống như phải rời khỏi, vội vàng kêu to.

Ngày đó nàng đón xe chậm, không có thể đuổi theo Hạnh Nhược Thủy xe. May mắn này phụ cận tiểu khu không tính nhiều lắm, nàng nghĩ từng bước từng bước nhìn qua, tổng có thể tìm được. Nhưng là từng cái

tiểu khu đều nhiều như vậy hộ người ta, nàng căn bản không có khả năng tìm được. Cho nên hần trở về làm cho người ta hỗ trợ, thế này mới tìm được rồi nơi này.

“Miêu Miêu, hảo hảo nói chuyện. Người là tìm đến Nhược Thủy nói chuyện, không phải cãi nhau.” Cổ Chân Chân kéo kéo Cổ Miêu Miêu, ra tiếng khuyên can.

Hạnh Nhược Thủy hiểu được, Cổ Miêu Miêu trong lời nói không phải chỉ là để uy hiếp. Nàng như vậy ngay thơ nhân, vì được đến Ứng Trường Không là thật bất kể hết thấy. Mà tâm tư thâm trầm Cổ Chân Chân, là tới trợ giúp, vẫn là xem diễn?

Cuối cùng, nàng vẫn là chính mình ý ở trên cửa đối mặt tỷ muội hai, nhưng cũng không có làm cho các nàng vào ý tứ. Tốt nhất có thể nói mấy câu nói rõ ràng

g, nàng muốn đi tìm Bội Thi.

Cổ Miêu Miêu bốn phía nhìn xung quanh một hồi, xem xét nàng hỏi: “Này phòng ở là Ứng ca ca ?”

Hạnh Nhược Thủy lộ ra tươi cười, bởi vì sắp nói ra trong lời nói mà có chút khoái ý. “Đây là ta cùng Trường Không gia. Thiếu chút nữa đã quên, còn có Phúc An. Đây là chúng ta một nhà ba người gia.”

“Người không biết xấu hổ!” Cổ Miêu Miêu tức giận đến mặt đều nghẹn đỏ. “Khẳng định là người mặt dày mày dạn muốn trụ tiền vào, Ứng ca ca không có biện pháp mới thỏa hiệp!”

Hạnh Nhược Thủy rất muốn mắng chửi người, nhưng là tốt tu dưỡng làm cho nàng lần nữa áp lực chính mình lửa giận. Tiểu tử kia chính ôm của nàng chân, nàng liền càng không thể mắng chửi người!

“Không thể khi dễ mẹ ta mẽ!” Tiểu tử kia buông ra Nhược Thủy chân, mở ra song giường đứng ở nàng trước mặt, giồng bảo hộ con gà con gà mái dường như.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng thực an ủi, ít nhất này đứa nhỏ là hướng về của nàng. Dem đứa nhỏ lăn trở lại bên, sờ sờ hần tiểu đầu. Ngẩng đầu, nhìn tỷ muội hai.

“Nếu nghĩ như vậy có thể cho người quá một ít, vậy người cứ như vậy tưởng đi. Nhưng nếu nói không biết xấu hổ, ta nghĩ ta góc chi cho người xa xa không kịp.”

Ở nàng tức giận phản bác tiền, Nhược Thủy tiếp theo nói.

“Ta thừa nhận, người sớm hơn nhận thức Trường Không, hai nhà trưởng bối cũng đều thường xuyên hay nói giỡn đem bọn người trở thành một đôi. Nhưng là Trường Không hần chưa từng có thích quá người, hần lựa chọn nhân là ta, người mới là cấm ở chúng ta trong lúc đó bên thứ ba. Khả vì sao người luôn như vậy đúng lý hợp tình về phía ta thị uy, giống như ta mới là bên thứ ba? Chẳng lẽ người thích Trường Không, là có thể như vậy hoàn toàn không nói đạo lý sao? Chẳng lẽ người thích Trường Không, là có thể như vậy từ lần nữa nói xấu người khác sao? Có phải hay không có một ngày người vì được đến Trường Không mà giết người phóng hỏa, kia cũng là đúng lý hợp tình không hề xấu hổ chi tâm?”

“Người, người nói vậy! Ta mới sẽ không giết người thả hỏa, ta sẽ không!” Cổ Miêu Miêu rất muốn lớn tiếng phản bác, khả nàng không biết như thế nào phản bác.

Hạnh Nhược Thủy không ngừng mà nhắc nhở chính mình, nàng vẫn là cái tiểu cô nương, chính là rất nhiều đạo lý không hiểu mà thôi. Nhưng là, nàng không biết nên như thế nào cùng nàng giảng đạo lý mới có thể làm cho nàng hiểu được.

“Ta cũng hy vọng người sẽ không. Nhưng là Cổ Miêu Miêu, chính người trở về hảo hảo mà ngẫm lại đi, nếu thay đổi Trường Không là người bạn trai, ta càng không ngừng tới cửa khiêu khích gây chuyện, người lại là cái gì tâm tình?”

“Ta, ta.....” Cổ Miêu Miêu đuối lý. Nghẹn nửa ngày, mới lại rống lớn đứng lên. “Ứng ca ca mới không phải của người bạn trai! Đó là người mặt dày mày dạn lại Ứng ca ca!”

Hạnh Nhược Thủy khí tuyệt, nàng nhu nhu thái dương, thật sự là không nghĩ lại cùng Cổ Miêu Miêu nói chuyện. “Người yêu nghĩ như thế nào liền nghĩ như thế nào đi, mời người tránh ra, ta muốn đi ra ngoài.”

“Ta sẽ không làm cho, ta sẽ không làm cho!” Cố Miêu Miêu rõ ràng khóc lóc om sòm, liền chặn cửa nàng đường đi.”Người không đem cửa ta Ứng ca ca trả lại cho ta, ta sẽ không làm cho!”

Cảm tình Ứng Trường Không ở trong lòng nàng, chính là một cái có thể chuyển nhượng vật phẩm!

Hạnh Nhược Thủy toàn bộ tu dưỡng, ở trong nháy mắt hóa thành tro tàn. Mở to hai mắt trừng mắt Cố Miêu Miêu, gần từng tiếng cắn:”Người hãy nghe cho kỹ , Ứng Trường Không lựa chọn nhân là ta, ai vậy đều thay đổi không được sự thật. Cho dù không có ta, hắn cũng sẽ không lựa chọn người, bởi vì người chính là một cái ngây thơ lại không giáo dưỡng tiểu thí hài!”

“Ba –” Cố Miêu Miêu cắn răng, hung hăng một cái tát đá ở tại Nhược Thủy trên mặt.

Hạnh Nhược Thủy bị đánh cho lão đảo lui về phía sau, thiếu chút nữa liên quan đụng ngã đứng ở bên người nàng Phúc An.

Đúng lúc này, Tiểu Phúc An hét lớn một tiếng:”Không được người khi dễ mẹ ta mẹ!”

Tiểu hài tử không biết làm sao đến khí lực, giống đầu tàu dường như tiến lên hung hăng đẩy.

“A –” Cố Miêu Miêu liền đứng ở thang lầu biên, lại mặc giày cao gót, không phòng bị bị Phúc An như vậy đẩy, phát ra hét lên một tiếng, cả người ngã nhào thang lầu.

“Miêu Miêu!” Cố Chân Chân vươn thủ không có thể giữ chặt nàng, quát to một tiếng, vội vàng chạy xuống thang lầu.

Hạnh Nhược Thủy tiếp được bị kéo lão đảo té ngã Phúc An, trong đầu trống rỗng. Nặng nề mà thở hào hển, cơ hồ hô hấp bất quá đến. Một hồi lâu, nàng mới nhớ tới truy đi xuống.

Cố Miêu Miêu đứng ở thang lầu tay vịn bên này, ở ngã nhào thứ nhất chương thang lầu sau nàng trực tiếp theo quẹo vào địa phương ngã xuống ở lầu một sàn thượng.

Hạnh Nhược Thủy chạy đến quẹo vào chỗ, nhìn đến Cố Chân Chân chính ôm Cố Miêu Miêu, càng không ngừng loạng choạng thân thể của hắn kêu của nàng tên. Huyết, theo Cố Miêu Miêu trên đầu chậm rãi chảy xuống, uốn lượn ra một cái đỏ mắt dấu vết.

Sỉ run run sách , Hạnh Nhược Thủy theo đầu lý lấy điện thoại cầm tay ra, run run hai tay ấn hạ 120 cấp cứu điện thoại.”Ta, ta bên này có người bị trọng thương..... Ồ.....”

Treo điện thoại, Hạnh Nhược Thủy từng bước một đi xuống cuối cùng nhất chương thang lầu, hai chân thẳng run lên.”Nàng, nàng..... Sao..... Sao dạng?”

Nàng sợ tới mức cơ hồ phát không ra tiếng âm, mỗi một cái lời nói được thực gian nan.

“Không cần người giả hảo tâm, đều là người làm hại! Hạnh Nhược Thủy, nếu Miêu Miêu ra chuyện gì, kia đều là người làm hại!” Cố Chân Chân màu đỏ hai mắt, đối với nàng rống to.

“Oa –” Trên lầu, Phúc An oa một tiếng khóc.

41. Chương 41: Bị Năm Tiến Cảnh Cục

Hạnh Nhược Thủy loạn thành một đoàn đầu, thể này mới có chút thanh tĩnh .

Bay nhanh chạy về đi, đem sợ hãi đứa nhỏ ôm vào trong ngực đỡ . Đứa nhỏ vừa mới chính là tướng duy hộ nàng, căn bản không biết hội đem nhân thôi xuống lầu. Hiện tại ý thức được đã xảy ra chuyện, cho nên sợ tới mức oa oa thẳng khóc.

“Tiểu Phúc An đừng sợ, có mẹ ở, không phải sợ!” Hạnh Nhược Thủy đau lòng muốn chết, nếu không phải vì nàng, đứa nhỏ cũng sẽ không làm ra như vậy hành động.

Khả tiểu tử kia thật sự sợ hãi, mặc kệ nàng như thế nào dỗ, cũng vẫn là khóc.

Không bao lâu, xe cứu thương đến đây.

Hạnh Nhược Thủy ôm tiểu tử kia, đi theo thượng xe cứu thương. Tiểu tử kia gắt gao thu của nàng vạt áo, mặt chôn ở cửa nàng trong lòng khóc thút thít. Mà đối với Cố Chân Chân kia hung ác nham hiểm ánh mắt, nàng rũ mắt xuống liềm không nhìn tới.

Trong lòng nàng cũng hoảng đến cực điểm, trái tim như là muốn đánh vỡ thân thể lao ra bên ngoài cơ thể. Tổng cảm thấy xe cứu thương lý không khí loãng, hô hấp có chút khó khăn. Lỗ tai cũng ong ong vang, đầu còn có chút choáng váng. Nhưng thật ra trên mặt bị đánh cho sưng đứng lên, cũng không cảm giác được đau đớn.

Rất nhanh, Cố Miêu Miêu bị đẩy mạnh cấp cứu thất.

Hạnh Nhược Thủy ôm Phúc An ở dài ghế ngồi hạ, thân thể hơi hơi phát run. Nếu không phải Phúc An nhiệt độ cơ thể trấn an, nàng nhất định hội điên mất. Tiểu Phúc An cần của nàng an ủi, nàng làm sao thường không phải?

Không bao lâu, vài cá nhân liền hướng bên này hướng lại đây.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc, nhìn đến Cố Chân Chân khóc bỏ nhào vào trong đó một cái trung niên con gái trong lòng. Bọn họ nói chút cái gì, nàng nghe không đúng thiết, lỗ tai vang lợi hại.

Đúng lúc này, một trận âm nhạc vang lên.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một hồi lâu, mới phản ứng lại đây đó là chính mình di động. Là Trường Không!

“Nhược Thủy, các người còn tại trong nhà sao?”

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy kêu một tiếng, nước mắt liền mới hạ xuống.”Trường Không, chúng ta ở bệnh viện, Cố Miêu Miêu..... Nàng đã xảy ra chuyện! Ta, nàng.....”

Nàng tưởng đem sự tình nói cho hắn, nói chuyện lại nói năng lộn xộn. Nếu Cố Miêu Miêu thật sự đã xảy ra chuyện, nàng không biết làm sao bây giờ! Cố Chân Chân hồng mắt nói đó là nàng làm hại, kia một màn càng không ngừng ở trước mắt chớp lên.

Bên kia ngữ khí lập tức nóng nảy đứng lên.”Người đừng vội, nói cho ta biết ở đâu gia bệnh viện?”

“Trung tâm bệnh viện.”

“Ta lập tức đi qua, người đừng sợ!”

Hạnh Nhược Thủy còn muốn nói cái gì, Ứng Trường Không đã muốn treo điện thoại.

Hốt hoảng, nghe được Cố Chân Chân đang nói chuyện:”Ta không biết. Ta lúc ấy không chú ý, các nàng do dự, đột nhiên tĩa cây miêu liền cút xuống đi. Thấm thẫm, Miêu Miêu nàng, Miêu Miêu nàng không có việc gì, đúng hay không? Nàng, nàng chảy thiệt nhiều huyết, ta như thế nào kêu nàng cũng không để ý ta, ta rất sợ hãi.....”

Nói xong, ô ô khóc lên, một bộ bị sợ hãi bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy còn có chút loạn đầu óc, cân nhắc Cố Chân Chân trong lời nói, muốn phản bác. Lại không biết nói sao ra tiếng, bởi vì sự tình quả thật là vì các nàng khắc khẩu dựng lên.

Sau đó, cái kia trung niên con gái liền đẩy ra ngăn lại của nàng nhân hướng lại đây. Một đoàn bóng đen đem Nhược Thủy bao phủ đứng lên, tản ra nguy hiểm hơi thở.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên ngẩng đầu, sau đó ngây ngốc đứng lên.”Ta –”

“Người chính là Hạnh Nhược Thủy?” Cùng Cố Miêu Miêu tương tự gương mặt, thuyết minh thân thể của nàng phân. Giờ phút này của nàng mặt run rẩy, trên trán bạo nổi lên gân xanh.

“Ta, ta là.” Hạnh Nhược Thủy bị của nàng bộ dáng cấp hoảng sợ.

“Chính là người đem Miêu Miêu thôi xuống lầu? Người hảo hảo độc tâm!”

“Ta không a –” Hạnh Nhược Thủy muốn giải thích, lời còn chưa dứt, đã muốn hung hăng phiến hai bàn tay. Trong đó một cái tát tới gần lỗ tai, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong vang, đầu cũng choáng váng huyền đứng lên.

“Oa — mẹ mẹ.....” Trong lòng Phúc An bị dọa đến oa oa khóc lên.

“Người tốt nhất cầu nguyện của ta Miêu Miêu không có việc gì, nếu nàng có cái không hay xảy ra, ta nhất định sẽ không bỏ qua người! Ta đánh chết người, người này ác độc nữ nhân!” Thử nha, nàng lại phác lại đây.

Hạnh Nhược Thủy chính là theo bản năng đem Phúc An đỡ lên phía sau, hai tay ngăn trở mặt, lại không có thể ngăn trụ người khác giương nanh múa vuốt. Thiệt nhiều địa phương bị nắm đến, hỏa lạt lạt đau.

Chờ có người lại đây khuyên can rút ra các nàng khi, người nọ còn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nàng, trong tay cầm lấy của nàng một phen tóc.

Hạnh Nhược Thủy thở phì phò, mộ

t đầu tóc dài bị xả thất linh bát lạc, trên mặt cũng bị bắt vài nói dấu vết, chính sầm huyết.

Phúc An ở bên người nàng oa oa khóc kêu mẹ.

“Chân Chân, lập tức báo nguy! Nàng lợi hại như vậy, vậy làm cho nàng đi trong phòng giam cùng này nữ phạm nhân cùng nhau đánh cái đủ!” Dung Tú Mĩ hình tượng toàn vô gào thét.

Nàng trời sinh tử cung hàn, nhiều mặt cần y, mới ở 35 tuổi cao tuổi hoài thượng . Cố tình lại gặp gỡ sinh non thêm khó sanh, thiếu chút nữa nhất thi hai mệnh. Bởi vì là sinh non nhi, Miêu Miêu sinh hạ đến sau luôn nhiều bệnh, bọn họ mất bao nhiêu tâm tư mới đem nàng cấp dưỡng hảo, dưỡng thành hôm nay như vậy. Nay nàng thể nhưng bị nhân thôi xuống thang lầu, hiện tại sinh tử chưa biết, nàng hù chết cũng dọa điên rồi!

“Thảm thảm, này –” Cố Chân Chân nhìn thoáng qua bị đánh cho không thành bộ dáng Hạnh Nhược Thủy, có chút khó xử mặt nhăn nghiêm mặt.

“Đánh nha! Thảm thảm trong lời nói cũng không nghe xong, có phải hay không?” Dung Tú Mĩ một tiếng uống. Sau đó thân thủ đi đào chính mình di động.”Hảo, người không đánh, ta đến đánh!”

Hạnh Nhược Thủy nhưng thật ra đem báo nguy chuyện tình nghe lọt được, nàng sợ tới mức lạnh run. Bình thường dân chúng, đối cảnh cục kia đều là thực sợ hãi , huống chi Nhược Thủy dù sao chính là một cái 23 tuổi nữ hài tử. Nàng từ nhỏ trong sạch làm người, nay nói muốn trả nàng tiến cảnh cục, nàng lập tức liền hoảng.

Theo bản năng ôm lấy Phúc An, quay đầu liền hướng thang lầu chạy tới. Nàng muốn đi tìm Trường Không!

“Còn không mau bắt lấy nàng, không thể làm cho nàng chạy!”

Sau đó, nàng đã bị bao quanh vây quanh . Thôi thôi đường đường đem nàng bức đến góc tường, trung gian lại đã trúng không ít trả cùng chàng.

Thành phố Z cảnh sát cục ngay tại trung tâm bệnh viện bên cạnh. Cho nên cảnh sát rất nhanh đã tới rồi, hơn nữa rõ ràng là nhận thức Cố gia nhân . Một phen hàn huyền sau, kia vài cái mặc cảnh phục nhân liền hướng Nhược Thủy đi tới, cũng xuất ra rảnh tay khảo.

Bọn họ cuối cùng đem Phúc An ôm khai, đem Hạnh Nhược Thủy cấp mang đi .

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức lợi hại, xuống thang lầu thời điểm cầm lấy thang lầu không muốn đi, bị nhân hung hăng đạp thất lưng sườn một cước, đau nàng lập tức té ngã ở thang lầu, thiếu chút nữa cút xuống đi. Sau đó đã bị hai người cái , nhét vào xe cảnh sát lý.

.....

Ứng Trường Không vội vàng chạy tới, còn tại dưới lầu, chợt nghe đến Phúc An tiếng khóc. Cũng không quần mẩu thân cùng không cùng được với, vài cái bước xa liền vọt đi lên.

Thấy Dung Tú Mĩ, hô một tiếng dung a di. Tiểu tử kia nhìn thấy hấn, lập tức đánh tới, miệng hô mẹ.

Ứng Trường Không ôm lấy hấn, ánh mắt tìm tòi Nhược Thủy thân ảnh. Nhưng là qua lại nhìn hai lần, vẫn là không thấy được nhân.”Chân Chân, Nhược Thủy đâu?”

Cổ Chân Chân sau này tiểu lui từng bước, nhìn nhìn thăm thăm, không dám nói.

“Mẹ, mẹ bị người xấu bắt đi !” Tiểu tử kia kêu hoàn này một câu, lại bắt đầu oa oa khóc lên.

Bắt đi ? Ứng Trường Không ánh mắt lập tức trở nên sắc bén đứng lên.”Ai bắt đi ? Chân Chân, đây là có chuyện gì? Ai tới nói cho ta biết, đây là có chuyện gì?”

Cổ Chân Chân bị hấn hoảng sợ, rốt cục xem xét liếc mắt một cái chính mình thăm thăm, ngập ngừng nói:”Thăm thăm báo nguy, cảnh sát đem nàng bắt đi .”

Cái gì?

42. Chương 42: Cảnh Cục Đại Khai Sát Giới

“Dung a di, người tốt nhất có thể cho ta một hợp lý giải thích! Nếu không, đừng trách ta tổn hại ứng cổ hai nhà tình mặt!” Ứng Trường Không trong mắt khả toát ra hỏa đên, như là muốn đem Dung Tú Mĩ cấp ăn.

“Trường Không, như thế nào đối với người a di nói lung tung nói!” Đuổi theo Dương Tử Vân vừa vặn nghe được, vội vàng ra tiếng trách cứ.

Ứng Trường Không đem Phúc An theo nàng trong lòng nhất phóng, vài cái bước xa vọt tới bệnh viện bên cửa sổ, xoay người toát ra xuống.

“Trường Không!” Dương Tử Vân sợ tới mức quát to một tiếng, vọt tới bên giường. Nàng con cũng đã chạy hướng kia lượng hân mã, chỉ chốc lát hân mã liền biến mất ở bệnh viện đại môn khẩu.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người trở lại Dung Tú Mĩ bên người.”Muội muội, này đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?”

Dung Tú Mĩ sát nước mắt.”Miêu Miêu nàng bị cái kia Hạnh Nhược Thủy thôi xuống thang lầu, bây giờ còn ở cấp cứu. Tỷ tỷ, ta liền Miêu Miêu như vậy một cái đứa nhỏ, ta lo lắng.....”

Rốt cuộc nói không được, khóc thật sự thương tâm.

Dương Tử Vân mày ninh quá chặt chẽ , kinh ngạc cho chính mình nghe được .”Nhược Thủy đem Miêu Miêu thôi xuống thang lầu? Này, này trong đó có phải hay không có cái gì hiểu lầm a?” Nhược Thủy vừa thấy chính là cái rất thiện lương nữ hài tử, hấn là sẽ không làm như vậy ác độc chuyện tình.

“Chân Chân tận mắt nhìn thấy, còn có thể có cái gì hiểu lầm a! Tỷ tỷ, cho dù nàng là Trường Không bạn gái, người cũng không thể thiên vị nàng! Của ta Miêu Miêu, của ta Miêu Miêu nếu có cái không hay xảy ra, ta đây cũng không sống!”

“Này, này.....” Dương Tử Vân cũng há hốc mồm, không biết làm sao bây giờ, đành phải lại nhìn về phía Cổ Chân Chân.”Chân Chân, đây đều là thật sự?”

Cổ Chân Chân gật gật đầu, lập tức lại vội vàng giải thích nói:”Bá mẫu, ta nghĩ Nhược Thủy nhất định không phải cố ý . Các nàng lúc ấy âm ỹ âm ỹ liền lập xả lên, Nhược Thủy nhất định là thất thủ đẩy Miêu Miêu.”

.....

Ứng Trường Không đem hân mã khai bay nhanh, cơ hồ là nháy mắt đi ra cảnh sát cục cửa.

Vọt vào đi, nhìn thấy một người liền bắt được hấn áo tử, cắn răng rống:”Các người vừa mới trảo trở về cái kia nữ hài tử đâu!”

“Người là ai a? Nơi này là cảnh sát cục, không phải người có thể giương oai địa phương!”

Ứng Trường Không một quyền nện ở hấn trên mặt, đưa hấn đánh nghiêng ở, đụng phải liên can cái bàn văn phòng phẩm. Người nọ còn không có giấy dựa, lại bị Trường Không cấp bắt lại.”Nói, cái kia nữ hài tử ở nơi nào?”

Người nọ lưu trữ hai đồng máu mũi, tiếp xúc đến Ứng Trường Không ánh mắt co rúm lại một chút. Cũng không dám lại gọi nhíp, việc thân thủ nhất chỉ.”Nàng ở bên kia hồi ý thất.”

Ứng Trường Không một cước đưa hấn đá phiên ở, cảnh sát cục bị kinh động mọi người chạy tới. Ứng Trường Không không thời gian theo chân bọn họ vô nghĩa, trực tiếp dụng quyền đầu cùng hai cái đùi đem nhân một đường phóng đổ, vọt tới hồi ý thất.

Một cước đá văng môn, liền nhìn đến một người nam nhân chính dất Nhược Thủy tóc, ở cửa nàng trên mặt quăng một cái tát.

Ứng Trường Không hai mắt nhất thời màu đỏ, bay lên không hai chân thành kéo giáp tại kia nhân cổ, đưa hấn phóng ngã xuống đất. Xông lên khứ tựu là một chút quyền đâm cước đá, tựa như trước mắt nằm là hấn bắt cộng đá thiên kẻ thù.

Bị sợ hãi Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, vội vàng hướng lại đây kéo hấn.”Trường Không, Trường Không người không cần lại đánh, người hội đem hấn đánh chết , Trường Không.....”

Lại là hung hăng một quyền, Ứng Trường Không rút cục thu thủ. Một tay lấy Nhược Thủy ôm vào trong lòng, giống ôm thất mà phục bảo bối. Trong mắt huyết, ở hấn cắn răng không ngừng hít sâu sau, chậm rãi biến mất.

Hơi hơi đem nàng đẩy ra, nâng lên của nàng mặt, nhìn đến kia đã muốn thũng giống bánh bao còn chảy huyết mặt, hấn hét lớn một tiếng:”Ta đem hỗn đản này thủ cấp phế đi!”

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy muốn ngăn trở, cũng đã không còn kịp rồi.

Ứng Trường Không một cước đâm nát người nọ cổ tay, dùng sức nghiền một cái, cùng với người nọ giết heo bàn gầm rú, vang lên một tiếng cốt cách vỡ vụn thanh âm.

Này thật vất vả đứng lên đến bên này nhân, nhìn này một màn, đều là run lên một chút.

“Ai còn ra tay đánh nàng, ai?” Hấn giống như là một cái hung ác báo tử, toàn thân tản ra làm cho người ta sợ hãi nguy hiểm hơi thở. Giống nhau ai dám động một chút, hấn sẽ cắn đứt người nọ cổ.

Tất cả mọi người im ắng , ai cũng không dám hé răng, đại khí cũng không dám suyễn một chút. Người này trên người mặc hươu nhàn mê màu phục, hơn nữa hấn thân thủ, vừa thấy chính là cái quân nhân, hơn nữa không phải bình thường quân nhân.

“Ai!” Lại là một tiếng rống, đất rung núi chuyển.

“Trường Không, ta không sao.” Hạnh Nhược Thủy giữ chặt tay hấn, trấn an này đầu điên rồi báo tử.

Ứng Trường Không cánh tay chụp tới, ôm của nàng thắt lưng lăm tại bên người.

“A –” Vừa vặn đụng tới bị đá địa phương, Hạnh Nhược Thủy đau mặt nhăn mặt kêu rên.

Ứng Trường Không tự nhiên sẽ không sai quá này một tiếng kêu rên, ôm nàng xoay người, lấy thân thể của chính mình ngăn trở nàng, liêu khởi quần áo vừa thấy. Thắt lưng sườn trắng nõn làn da thượng, một cái tử hồng hài ẩn!

Chậm rãi quay người lại, cắn răng một chữ một chữ hỏi:”Ai vậy đá ?”

“Trường Không, chính là bị thương ngoài da. Ta cũng không thấy rõ người nọ là ai.” Tục ngữ nói, dân đầu không lại quan. Nơi này là cảnh sát cục, ai biết bọn họ hội triệu tập bao nhiêu người đến. Trường Không lại lợi hại, nhưng là hai đám nan địch bốn tay.

Nhưng là Ứng Trường Không nhất rống, trong đám người một người liền co rúm lại một chút, đang định lén lút rời đi.

Ứng Trường Không ánh mắt sát ý chính nùng, tiến lên một tay lấy người kia nhéo nện ở thượng, chạm vào hảo đại một thanh âm vang lên. Hắn đang muốn đứng dậy, Ứng Trường Không một cước dẫm nát hẳn một chân thượng.

“Vị này đại ca, ta không biết nàng là người nữ nhân, nếu biết ta nhất định sẽ không chạm vào nàng một sợi lông! Người tạm tha ta lần này đi!”

Ứng Trường Không hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ôm lấy khoe miệng nở nụ cười.”Ta có thể tha người.”

“Cảm ơn, cảm ơn!” Người nọ vội hỏi tạ, nhưng lời còn chưa dứt, hắn liền giết heo giống nhau kêu lên. Bởi vì hắn một chân, bị nhân đập vỡ xương cốt.

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy cho tới bây giờ chưa thấy qua như vậy Ứng Trường Không, sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm. Hắn tuy rằng nghiêm túc, nhưng chưa bao giờ giống như vậy trong mắt nồng đậm đều là sát ý. Đúng vậy, sát ý! Thẳng đến giờ khắc này, nàng mới ý thức được, của nàng người yêu là một cái giết qua nhân quân nhân!

“Ta tha mạng của người, chỉ phế người một chân. Người hẳn là may mắn người chỉ đá nàng một cước, nếu không người phải phế hai cái đùi!” Lạnh lùng thanh âm, giống nhau đến từ địa ngục Diêm Vương gia. Khoảng cách trong lúc đó, liền khả đoạt nhân tính mệnh.

Lần này, mọi

người cảm như hén. Bọn họ cảnh sát cục cũng không phải không có tới quá ngoan nhân vật, nhưng là giống hôm nay người này như vậy tàn nhẫn, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Hơn nữa đã muốn có vết xe đổ, ai còn dám đưa lên môn làm cho hắn phế gân cốt!

“Vợ, chúng ta đi bệnh viện.” Ứng Trường Không một tay lấy nàng ôm lấy đến, hộ vào trong ngực đi hướng cửa.

Đúng lúc này, một cái tiểu lâu la che chở một người từ bên ngoài đi tới. Che ở cửa mọi người tránh ra nói, nhìn thấy cứu tinh dường như kêu cục trưởng. Bọn họ cục trưởng cũng là cái thân thủ rất cao chủ, lúc này có người chỗ dựa.

“Ai đến cảnh sát cục tạp bãi đến đây?” Người tới dáng người cao ngất, khổ người đặc biệt đại. Hé ra quốc tự mặt, thoát nhìn rất là uy nghiêm.

“Ta.” Ứng Trường Không ôm vợ, lạnh lùng hiên khoe miệng.

Hạnh Nhược Thủy co rúm lại một chút, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Người nọ nhìn đến Ứng Trường Không, ánh mắt lập tức trợn tròn.

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Ân hử, thượng tá biểu hiện vẫn là rất tuần tú, đúng không?

Lưu trảo ấn, cho hắn phình chướng.

43. Chương 43: Đưa Ta Vợ Trong Sạch

Lập tức kinh hỉ kêu một tiếng, hướng lại đây.”Đội trưởng!”

Ứng Trường Không cũng không cùng cũ chiến hữu hàn huyên, hắn vội vã đưa Nhược Thủy đi bệnh viện.

Hắn mã lại trong chớp mắt hướng trở về bệnh viện, Ứng Trường Không ôm nàng đi tìm thầy thuốc. Trải qua kiểm tra, Nhược Thủy chịu đều là bị thương ngoài da. Chính là bị phiền bàn tay dẫn phát rất nhỏ não chấn động, cần hảo hảo quan sát.

Thầy thuốc được đến Ứng Trường Không chỉ thị, ở được lí gia điểm này nọ, Hạnh Nhược Thủy chỉ chốc lát liền đang ngủ.

Ngồi ở bên giường, nhìn Nhược Thủy thay đổi hình mặt, Ung Trường Không áy náy phải chết. Hắn không bảo vệ tốt hần vợ, thực đáng chết! Bất quá, nàng bị nhiều như vậy ủy khuất, nhất định phải thảo cái cách nói!

Gọi điện thoại, làm cho Đàm Bội Thi chạy tới. Không có thể dựa vào là nhân tại đây cùng, hần lo lắng.

Đàm Bội Thi nhận được điện thoại, vội vàng việc việc đuổi tới bệnh viện. Đội trưởng cũng không nói cho nàng rốt cuộc sự tình gì, trong lòng lo lắng Nhược Thủy đã xảy ra chuyện, gấp đến độ dọc theo đường đi đều ở thúc giục kia lái xe.

Nhảy xuống xe, ném 50 đồng tiền cấp lái xe, cũng không cần tiền lẻ, một đầu liền hướng trong bệnh viện hướng.

“Đội trưởng!” Đàm Bội Thi chạy vào cửa, thở hồng hộc hô một tiếng. Quay đầu vừa thấy đến trên giường nằm nhân, nhất thời kêu to lên sẽ bỏ nhào vào bên giường “Nhược Thủy!”

Ung Trường Không một tay lấy nàng giữ chặt.”Đừng chạm vào nàng. Nàng vừa mới ngủ, làm cho nàng hảo ngủ.”

Đàm Bội Thi bị hần giống mang theo giống một cái giấy dựa rùa, một hồi lâu mới đứng vững.”Đội trưởng, đây là có chuyện gì? Nhược Thủy làm sao có thể biến thành như vậy?”

Nàng nhưng thật ra không có hoài nghi Ung Trường Không gia bạo. Đội trưởng lại nói như thế nào cũng là cái tham gia quân ngũ, tham gia quân ngũ đều có một cái nguyên tắc, không đánh nữ nhân! Đương nhiên, chủ yếu là chính mình nữ nhân. Nếu nữ nhân khác quá phận, bọn họ nói không chừng hội ra tay. Huống chi Nhược Thủy là hần ưa, tuyệt đối không có khả năng đối nàng ra tay.

Ung Trường Không nhìn Nhược Thủy, mày nhíu nhanh.”Này người trước đừng động. Người tại đây cùng nàng, ta có chút sự tình muốn đi xử lý. Người yên tâm, nàng bị ủy khuất, ta sẽ thay nàng lấy lại công đạo.”

Đàm Bội Thi còn không có tới kịp nói chuyện, hần liền đi ra ngoài.

Ung Trường Không ra phòng bệnh, thẳng đến lầu 3 cấp cứu thất. Tuy rằng Dung Tú Mĩ là trưởng bối, nhưng là nàng làm cho Nhược Thủy bị như vậy ủy khuất, hần cũng không thể làm cho Nhược Thủy xoá sạch răng nanh hướng trong bụng nuốt! Hần vợ, không thể chịu như vậy ủy khuất!

“Trường Không!” Dương Tử Vân nhìn đến con một đôi mắt mạo hiểm hỏa xuất hiện, sợ tới mức vội vàng đón nhận đi, sợ hần làm ra sự tình gì đến.

“Mẹ, người yên tâm. Ta sẽ chờ Cố Miêu Miêu tỉnh lại, đem sự tình biết rõ ràng. Nhưng nếu bọn họ oan uổng Nhược Thủy, như vậy bọn họ phải cấp Nhược Thủy một cái công đạo!” Hần còn không có xúc động đến đi đánh Dung Tú Mĩ bộ. Dù sao nàng là trưởng bối, hai nhà quan hệ cũng hoành tại kia đầu.

“Người –” Dung Tú Mĩ chỉ vào hần, tức giận đến mặt đều biến sắc.”Trường Không, người luôn luôn là cái mình để ý đứa nhỏ, hôm nay như thế nào như vậy không phân rõ phải trái! Miêu Miêu còn tại phòng giải phẫu sinh tử chưa biết, nàng nếu có cái không hay xảy ra, ai bồi ta đứa nhỏ! Ai có thể!”

“Muội muội, người bình tĩnh chút. Trường Không, như thế nào có thể đối với người dung a di nói như vậy, càng phát ra không quy củ!” Dương Tử Vân cau mày, trong lòng đối Nhược Thủy ấn tượng lập tức kém đến cực điểm. Này chuyện quá khứ tình còn không có xử lý tốt, lại gặp phải như vậy là phi đến!

“Ta hiểu biết Nhược Thủy, nàng sẽ không làm ra chuyện như vậy đến. Nếu thật sự là Nhược Thủy làm, ta chắc chắn cấp mọi người một cái công đạo. Nếu không phải Nhược Thủy lỗi, ta hy vọng dung a di cấp Nhược Thủy một cái công đạo! Nếu không phải ta động tác mau, nàng nếu ở cảnh sát cục xảy ra sự tình, ai có thể bồi ta một cái lão bà?”

Hần biết Cố Miêu Miêu chỉ cho Dung Tú Mĩ tầm quan trọng, nhưng Nhược Thủy đối với hần mà nói, đồng dạng rất trọng yếu!

Dương Tử Vân trừng mắt nhìn con liếc mắt một cái, mắng.”Trường Không, người còn nói! Người là không phải tưởng tức chết mẹ người a?”

Ứng Trường Không có tai như diếc, song chường ôm ngực ý ở bên cửa sổ, một bộ cự nhân ngàn dặm ở ngoài biểu tình.

Qua một trận, phòng giải phẫu cửa mở. Nhất bang nhân hô to vọt đi qua, đem thầy thuốc y tá bao quanh vây quanh.

Xác định Cổ Miêu Miêu không có tánh mạng chi nguy, hơn nữa nhất thời bán có thể hay không tỉnh lại, Ứng Trường Không liền ôm Phúc An ly khai.

Như vậy không lẽ phép hành động, tức giận đến Dương Tử Vân hận không thể bắt được hắn, tẩu hắn một chút!

Ứng Trường Không cũng không để ý này đó, ôm đứa nhỏ trở lại Nhược Thủy phòng bệnh.

Buổi chiều thời điểm, Hạnh Nhược Thủy liền tỉnh lại. Bị thương ngoài da đã muốn thương được, tuy rằng nhất thời rất , nhưng đã muốn không đau . Chính là đầu còn có chút choáng váng, hơn nữa có điểm ghê tởm tưởng phun. Thực rõ ràng, đây là não chấn động di chứng.

Ứng Trường Không làm cho nàng ý ở chính mình trong lòng, thân cái trán của nàng.”Vợ, ta nhất định làm cho bọn họ cho ngươi một cái công đạo!”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, lắc đầu.”Quên đi, Trường Không. Các người hai nhà quan hệ, không thể bởi vì này sao một chuyện nhỏ sẽ phá hủy. Nếu không, người gia gia cùng ba ba nhất định hội trách tội cho của người. Nói sau, ta vốn sẽ không nên cùng các nàng có khắc khẩu . Về sau nhìn thấy các nàng, ta đều đường vòng đi! Về phần lúc này đây, cho dù đi.”

“Điều này sao sẽ là việc nhỏ!” Nếu hắn không có đúng lúc đuổi tới, này rác cảnh sát không biết như thế nào đối nàng. Ở cảnh sát cục lý, đánh chết người là thường có sự tình. Nàng một cái tiểu nữ nhân, ngay cả người ta một quyền đều chịu không dậy nổi. Nghĩ vậy cái, hắn còn lòng còn sợ hãi.

“Nhưng là –” Nếu truy tra đứng lên, đem Tiểu Phúc An liên lụy tiến vào, khả làm sao bây giờ? Nhìn thoáng qua bên cạnh đang ngủ tiểu tử kia, Hạnh Nhược Thủy thực lo lắng.

“Không có thể là. Chuyện này ta sẽ xử lý , người đừng quan.”

Đàm Bội Thi đã ở một bên giúp miệng.”Nhược Thủy, người khiến cho đội trưởng xử lý đi. Người người này mềm lòng, nhưng đôi khi thiện lương là hội làm chuyện xấu , đội trưởng khẳng định xử lý hơn người.”

“Ý của người là ta không tốt lương?” Lạnh lùng thanh âm, lạnh lùng ánh mắt. Ứng thượng tá nhân phẩm lọt vào hoài nghi, lập tức liền băng hàng .

Đàm Bội Thi rút một chút thân thể, hắc hắc vài tiếng ngây ngô cười.”Không có hay không, ta tuyệt đối không cái kia ý tứ. Ta này không phải tưởng nói cho Nhược Thủy, chỉ cần tin tưởng đội trưởng người thì tốt rồi sao? Ha ha.....”

Hạnh Nhược Thủy không có gì trở ngại, chạng vạng liền xuất viện .

.....

“Ta biết lúc ấy có người đẩy ta một phen, ta liền cút xuống đi, về phần là ai, ta không biết.”

Đây là tỉnh lại sau, Cổ Miêu Miêu nói trong lời nói. Nàng tuy rằng nói không biết, nhưng là sợ hãi xem Hạnh Nhược Thủy kia liếc mắt một cái, ở bên nhân xem ra không khác gián tiếp chỉ ra và xác nhận.

Dung Tú Mĩ tầm mắt đảo qua mọi người, cuối cùng dừng ở Hạnh Nhược Thủy trên người.

“Lúc ấy chỉ có bốn người, Chân Chân là của nàng tỷ tỷ, không có khả năng thôi chính mình muội muội. Mà Phúc An vẫn là cái đứa nhỏ, càng không thể có thể đem nhân cấp thôi xuống lầu. Như vậy hung thủ là ai, còn cần hỏi sao? Chính là nàng, Hạnh Nhược Thủy!”

Toàn bộ tầm mắt đều dừng ở thân thể của nàng thượng, như là muốn đem thân thể của hắn cấp thiêu ra một cái động đến.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hít vào, không có né ra các nàng ánh mắt, dừng ở bên hông cánh tay cho nàng lực lượng.”Ta không có thôi nàng. Ta không có!”

“Vậy người nói là ai thôi ? Chẳng lẽ là quỷ sao? Của người tâm cũng thật ác độc, khó trách người trưởng phu không cần người! Khó trách người cha mẹ đều cách người mà đi! Giống người như vậy –”

“Dung a di!” Ứng Trường Không lớn tiếng quát lớn.

“Dung a di, ta kính người là trưởng bối. Nhưng cho dù người là trưởng bối, người cũng không có tư cách như vậy vu hãm Nhược Thủy. Người càng không tư cách lấy người khác chỗ đau đến khi thể bức nhân, nếu người không biết chân tướng, người sẽ không hẳn là tùy tiện phát biểu ý kiến! Sự tình chân tướng ta tự nhiên hội hỏi rõ, nhưng tại đây phía trước, mời người chú ý của người lời nói. Nếu không, xin đừng trách ta không tôn trọng trưởng bối!”

Ứng Trường Không biểu tình nghiêm túc có chút đáng sợ, cho nên Dung Tú Mĩ cũng bị hoảng sợ.

Dương Tử Vân sắc mặt, tắc phi thường nan kham.

44. Chương 44: Ai Nói Ra Chân Tướng

“Trường Không nói đúng, sự tình không có làm hiểu được phía trước, ai đều không cần nói lung tung nói.” Cố lão cũng lên tiếng . Hẳn tuy rằng đau lòng cháu gái, nhưng cũng không mù quáng.

Nếu không bọn họ muốn gạt hẳn, sự tình có lẽ sẽ không hội huyền như vậy phức tạp, còn liên lụy đến cảnh sát cục. Nhược Thủy n

ha đầu vừa thấy chỉ biết tâm địa tốt lắm, làm việc sẽ không như vậy ngoan độc. Còn nữa chính mình cháu gái tới cửa nháo sự, đầu tiên có lý thượng liền thua nhất mảng lớn!

“Nhược Thủy, có chút nói người không cần để ở trong lòng, có ta ở đây.” Bắt lấy vợ tay nhỏ bé, ở lòng bàn tay lý bao .

Ứng Trường Không quay đầu đi, nhìn trên giường Cố Miêu Miêu, ánh mắt trước nay chưa có sắc bén. Đối nàng, hẳn luôn luôn làm một cái tiểu muội muội đến xem, cho nên bình thường tuy rằng chưa nói tới sủng ái, lại chưa bao giờ đã cho sắc mặt. Dù sao, bọn họ niên kỷ linh kém gần 15 năm. Ở hẳn trong mắt, nàng chính là một cái đứa nhỏ, hẳn không có việc gì sẽ không theo một cái đứa nhỏ tức giận.

“Miêu Miêu, ta đã muốn biết này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Người cũng so với ai khác đều rõ ràng, Nhược Thủy cũng không có thôi người xuống lầu. Ta hy vọng người có thể chính mồm đem chân tướng nói ra.”

“Ta –” Cố Miêu Miêu rút lui thân thể, nhưng nhìn đến chính mình mẹ cùng gia gia đều ở, nhìn nhìn lại tỷ tỷ, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng gạt đầu.”Ta, ta thật sự không biết.”

“Miêu Miêu, đây là ta cho người cuối cùng cơ hội. Nếu người có ý giấu diếm chân tướng, như vậy này một tiếng Ứng ca ca, người từ nay về sau không cần lại kêu. Như vậy muội muội, ta không dám nhận thức! Oan uổng một người, đã muốn không phải nói dối vấn đề, mà là nhân phẩm vấn đề !”

Nói lời này thời điểm, Ứng Trường Không ánh mắt, lạnh lùng đảo qua Cố Chân Chân mặt.

“Ứng ca ca!” Cố Miêu Miêu lập tức liền nóng nảy, tác động miệng vết thương, chọc nóng nảy một phòng nhân.

“Ứng ca ca, người vì sao muốn như vậy đối Miêu Miêu? Có phải hay không cho dù nàng đem Miêu Miêu cấp giết, Ứng ca ca cũng sẽ che chở nàng? Kia như vậy ca ca, Miêu Miêu cũng lại cũng không dám nhận thức !” Cố Miêu Miêu ủy khuất lên án, nước mắt một viên một viên rơi xuống.

Ứng Trường Không bất vi sở động, chính là mắt lạnh nhìn nàng.”Cố Miêu Miêu, đây là của người trả lời phải không?”

“Là!” Cố Miêu Miêu cầm gương lên, lại tích lạc một viên nước mắt.

“Hào!” Ứng Trường Không chuyển hướng Cổ Chân Chân, ánh mắt không chỉ là sắc bén, thậm chí có chút hung ác.”Chân Chân, về sự tình chân tướng, người cũng có không có muốn nói sao?”

Cổ Chân Chân không dám chống lại hần tầm mắt, chính là nhìn hần tước bạc môi, lắc đầu. Móng tay kháp nhập lòng bàn tay, hơi hơi đau đớn. Lòng của nàng lý, không hề tốt dự cảm.

Ứng Trường Không một tiếng cười lạnh.

Tỷ muội hai đều co rúm lại một chút, đó là các nàng không có gặp qua Ứng Trường Không. Tuy rằng hần tính tình vẫn lạnh lùng , nhưng là đối với các nàng tỷ muội hai luôn luôn coi như ôn nhu. Khả hiện tại, hần ngay cả ánh mắt đều là lạnh như băng .

“Nếu các nàng ba người đều nói không ra chân tướng, vậy làm cho Tiểu Phúc An nói đi.” Ứng Trường Không chân nhất khuất, ở Phúc An trước mặt ngồi xổm xuống, nhìn hần mặc ngọc giống nhau ánh mắt.”Phúc An, người nói ọi người, là ai đem Miêu Miêu a di thôi xuống lầu .”

Tiểu Phúc An thân thể chấn động, trừng mắt thật to ánh mắt, nhìn xem này nhìn xem cái kia, không nói lời nào.

Ứng Trường Không đưa hần mắt chuyển lại đây.”Phúc An, nói mau.”

“Oa –” Tiểu Phúc An trực tiếp khóc. Ngày hôm qua kinh hách, lại bị câu lên, hần sợ hãi.

“Người không cần dọa hần!” Hạnh Nhược Thủy vươn tay, muốn ôm trụ hần, lại bị Trường Không thủ ngăn cách.

Ứng Trường Không ôm đứa nhỏ thắt lưng, thủ có chút thô lỗ sát hần mắt.”Không được khóc! Nam tử hán đại trượng phu đổ máu không đổ lệ!”

Tiểu Phúc An thân cận cha , nhưng là cũng sợ cha , cho nên lập tức cũng không dám khóc thành tiếng. Hàm chứa nước mắt, ngập nước nhìn hần.

“Cha theo người đã nói, nam tử hán đại trượng phu nếu dám làm dám đảm đương, còn nhớ rõ sao? Hiện tại mọi người đều ở oan uổng mẹ làm chuyện xấu, Phúc An không nghĩ giúp mẹ sao? Người xem đến mẹ trên mặt bị thương sao? Đó là bởi vì mọi người oan uổng mẹ, đánh mẹ. Phúc An muốn ọi người tiếp tục đánh mẹ sao?”

“Trường Không, người như vậy là không đúng ! Người này không phải đang ép đứa nhỏ nói dối sao?”

Ứng Trường Không lại căn bản không để ý tới, chính là yên lặng nhìn Phúc An.”Phúc An chỉ cần nói thật ra là tốt rồi, có cha ở, không phải sợ.”

Phúc An nhìn thoáng qua Nhược Thủy, nước mắt lưng tròng thực đáng thương.”Là, là ta thôi ! Nàng đánh mẹ, ta liền thôi nàng, oa –”

Tiểu tử kia vừa nói hoàn, xoay người một phen ôm Nhược Thủy chân, lớn tiếng khóc.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng một tay lấy hần ôm lấy đến, ôn nhu dỗ .

Ứng Trường Không chậm rãi đứng lên.”Đây là sự tình bộ phận chân tướng. Cổ Miêu Miêu tới cửa nháo sự, còn đánh Nhược Thủy một cái tát, Phúc An tưởng bảo hộ mẹ, cho nên tiến lên đẩy nàng một chút. Nàng lúc ấy đứng ở thang lầu khấu, lại mặc giày cao gót, cho nên lão đảo lui về phía sau ngã xuống thang lầu.”

“Này, này –”

“Phúc An, cùng Miêu Miêu a di nói xin lỗi!” Đem Phúc An theo Nhược Thủy trong lòng ôm đi, phóng tới thượng.

Phúc An còn tại vừa kéo vừa kéo khóc, nhưng tiếp xúc đến cha ánh mắt, vẫn là ngoan ngoãn đối với Cổ Miêu Miêu nói xin lỗi.

Ứng Trường Không đưa hần ôm lấy đến, nhìn Dung Tú Mĩ.”Phúc An đã muốn xin lỗi , dung a di, đến phiên người . Nếu các người muốn cáo Phúc An cố ý thương tổn, vậy cứ việc cáo đi. Nhưng tại đây phía trước, mời người hướng Nhược Thủy xin lỗi!”

“Trường Không, không cần, không có quan hệ.” Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo hần. Dương Tử Vân quái trách ánh mắt, làm cho nàng rất khó chịu.

Ứng Trường Không không nói lời nào, chính là thẳng tắp nhìn Dung Tú Mĩ. Thực rõ ràng, hần không muốn thoái nhượng. Hần không thể thay Nhược Thủy đem này cái tát tử quất trở về, nhưng ít ra Dung Tú Mĩ muốn xin lỗi!

Dung Tú Mĩ tức giận đến cả người phát run, muốn nàng như vậy tử nhận sai, tuyệt đối không có khả năng chuyện! Nói đến để, vẫn là Ứng gia thực xin lỗi bọn họ! Nói đến để, vẫn là Hạnh Nhược Thủy hại Miêu Miêu!

“Nhược Thủy nha đầu, ta đại nàng với người nói xin lỗi! Chuyện này, quả thật là chúng ta Cố gia không ở để ý. Thật sự thực thật có lỗi!” Cố lão đứng ra.

“Cố lão, đừng lo, này chính là hiểu lầm, chính là hiểu lầm!” Hạnh Nhược Thủy như thế nào dám chịu Cố lão xin lỗi, nhất thời liền khẩn trương đứng lên.

Dung Tú Mĩ tương đương với bị vãn bối hung hăng quăng một bạt tai, trừng mắt Nhược Thủy ánh mắt, như là muốn đem nàng ăn bình thường.

Nếu Cố lão thay con dâu xin lỗi, Ứng Trường Không cũng không lý do lại như vậy không tán thưởng.

“Cố Miêu Miêu cùng Cố Chân Chân, ta hy vọng các người từ nay về sau không cần tới gần Nhược Thủy từng bước. Ta cùng Cố gia không có khả năng có tư tình nhi nữ, vĩnh viễn cũng không khả năng! Của ta nữ nhân trừ bỏ Nhược Thủy, sẽ không lại có người khác. Ta không nghĩ lại nhìn đến nhận chức người nào lấy ta đối tượng thân phận ở Nhược Thủy trước mặt nói hươu nói vượn, thậm chí thương tổn nàng.”

“Ứng ca ca!” Cố Miêu Miêu lập tức liền khóc.

Cố Chân Chân hai nắm chặt, cơ hồ cắn một ngụm bạch nha. Nàng không nghĩ tới, đều như vậy, Ứng Trường Không còn như vậy che chở Hạnh Nhược Thủy!

“Nhược Thủy, chúng ta trở về đi. Mẹ, người theo chúng ta một khối đi sao?” Ứng Trường Không theo Nhược Thủy trong lòng tiếp nhận Phúc An, lôi kéo Nhược Thủy thủ hướng cửa đi.

“Các người đi về trước đi.” Dương Tử Vân cũng là một đoàn loạn ma, có chút vô lực khoát tay.

“Đợi chút! Ứng tiểu tử, người đi ra, ta có chút muốn nói với người nói. Chân Chân, người cũng đi ra!” Cố lão tướng hần gọi trụ, biểu tình thực nghiêm túc.

Ứng Trường Không liền biết, Cố lão chú ý tới hần vừa rồi nói “Bộ phận chân tướng”, cho nên muốn biết một khác bán chân tướng.

Cố Chân Chân tắc cảm giác một cổ hàn khí theo đáy lòng bắt đầu mạo hướng tứ chi, nàng có loại đại họa lâm đầu dự cảm.

45. Chương 45: Một Khác Bán Chân Tướng

Cố lão đi đầu đi đến phòng bệnh ngoại cửa sổ chỗ, quay đầu nhìn Ứng Trường Không.”Người vừa rồi nói đây là bộ phận chân tướng, có ý tứ gì?”

Ứng Trường Không dừng lại, nhìn Cố Chân Chân.”Còn thừa chân tướng, Cố lão có thể hỏi hỏi Cố Chân Chân. Nếu Cố lão thật muốn biết, ta tự nhiên sẽ nói. Nhưng là, ta hy vọng làm sai sự nhân có thể dừng cảm thừa nhận sai lầm, đối mặt chính mình nội tâm xấu xí!”

Dứt lời, Cố Chân Chân thân thể không dấu vết rung rung một chút.

“Chân Chân, người nói.” Cố lão nhìn về phía cháu gái, mắt sáng như đuốc.

Gia gia một câu, làm cho Cố Chân Chân cảm thấy toàn thân có chút rét run. Nhưng là, nàng muốn nói gì? Không có khả năng, hần chính là tướng hù dọa nàng mà thôi!

Cố Chân Chân trên mặt hiện lên nghi hoặc, nhìn về phía Ứng Trường Không.

“Gia gia, ta không có gì muốn nói . Ứng đại ca, ta cũng không hiểu được ý tứ của người. Lúc ấy Miêu Miêu cùng Nhược Thủy ở cãi nhau, ta ở một bên cũng không biết nói cái gì đó, cho nên đối diện thượng lầu 3 thang lầu ngẩn người. Đột nhiên Miêu Miêu một tiếng hét chói tai, ta thế này mới tỉnh lại, nàng đã muốn ngã xuống lầu . Ta cũng cùng mọi người nói, ta chỉ biết các nàng hai cái cãi nhau thôi xả, ta không thấy rõ. Là thăm thăm cố ý muốn báo nguy, ta cũng có khuyên quá của nàng!”

Ứng Trường Không chậm rãi nheo lại ánh mắt.

Cố Chân Chân lại bởi vì hấn này động tác, nhin không được nuốt một chút nước miếng. Vì sao, nàng cái loại này dự cảm bất hảo càng ngày càng mãnh liệt? Nhưng là, nàng sẽ không thừa nhận ! Nàng có nghĩ biện pháp cứu Miêu Miêu, chính là nàng khí lực không đủ, không đem nàng giữ chặt.

Ứng Trường Không gật gật đầu, cảm thấy hiểu rõ.”Chân Chân, ta vẫn nghĩ đến người chính là ngẫu nhiên đùa giỡn đùa giỡn cẩn thận cơ mà thôi, xem ra ta xem sai người . Nếu như vậy, ta cũng không đâu có cái gì.”

Theo trong lòng lấy ra một cái từ bàn, bên trong có trong nhà nhiếp tượng đầu chụp đến lục tượng. Dem này nọ đưa cho Cố lão, Ứng Trường Không kỳ thật cũng có chút khó chịu.”Cố lão, đây là ngay lúc đó tàn số nhìn, người lão có thể xem một chút.”

Cố Chân Chân đang nhìn đến từ bàn một khắc, trên mặt huyết sắc tắn thốn. Nàng cảm thấy không khí lập tức loăng đống lên, căn bản không thể hô hấp.

“Cố Chân Chân, người có lẽ có thể h

ướng mọi người phủ nhận, người không phải thiệt tình muốn hại Nhược Thủy . Nhưng là người không thể đối với người chính mình phủ nhận, của người tự câu chữ câu, vô cùng không phải đem mọi người dẫn hướng hoài nghi Nhược Thủy phương hướng. Nhược Thủy tuy rằng bị chút ủy khuất, nhưng là không có thương tổn cấp tánh mạng, nếu không.....”

Hấn không có đem nói cho hết lời, chính là cười lạnh một tiếng. Sau đó chuyển hướng Cố lão, gật gật đầu.”Cố lão, ta nghĩ đi trở về.” Hấn lão bà cùng đứa nhỏ, đang ở thang lầu khẩu kia chờ hấn đầu.

Hấn không có lưu lại xem diễn thói quen, nhưng là hấn biết, Cố Chân Chân đối mặt chính là một lần gia pháp. Bọn họ đều là quân nhân gia đình, gia pháp cho tới bây giờ đều là rất nặng , vô luận nam nữ. Y theo Cố lão tính tình, Cố Chân Chân lúc này đây gia pháp, sẽ không quá.

Thân là quân nhân, bọn họ bình thường không cùng nữ nhân so đo. Nhưng mà, Cố Chân Chân này đã muốn không phải da lông ngắn bị bệnh, hấn không thể tha thứ. Mặc dù bị thương tổn không phải Nhược Thủy, hấn cũng vô pháp tha thứ.

Ứng thượng tá triển khai tươi cười, bước đi hướng hấn thê nhi.”Vợ, chúng ta về nhà.”

Ra bệnh viện, ngồi vào trong xe, Hạnh Nhược Thủy cũng nhin không được hỏi:”Trường Không, một khác bán chân tướng là cái gì?”

Sự tình không phải đã muốn rất rõ ràng sao? Vì sao sẽ có một khác bán chân tướng, hơn nữa cùng Cố Chân Chân có liên quan?

“Ta dọa bọn họ . Bất quá, về sau nhìn thấy kia hai tỷ muội liền đường vòng đi, biết không? Đi thôi, hôm nay ta mang bọn người mẫu tử hai đi chơi!” Ứng Trường Không sờ sờ nàng đã muốn tiêu thũng nhưng còn có ứ thanh mặt.

“Kia, kia Phúc An có thể hay không có việc? Các người hai nhà quan hệ có thể hay không từ nay về sau sẽ phá hủy? Ba người bọn họ khẳng định hội khí phá hư !”

“Sẽ không , yên tâm đi.”

“.....”

Dương Tử Vân hôm đó không có trở lại nhà bọn họ lý .

Hạnh Nhược Thủy có chút bất an, tuy rằng nàng không có làm sai cái gì, nhưng giống như cũng không có xử lý rất khá. Nếu nàng có thể xử lý cũng đủ hảo, có lẽ này hết thảy sẽ không sẽ phát sinh.”Trường Không, mẹ ngươi nàng, nàng có phải hay không đang tức giận, không nghĩ nhìn thấy ta? Nàng, nàng là chán ghét ta đi!”

Ứng Trường Không cười cười, đem vợ kéo vào trong lòng, hiểu chi lấy để ý.”Nhược Thủy, ngươi phải hiểu được, ngươi không có khả năng được đến mọi người thích.”

“Khả nàng là người mẹ.” Đây mới là nàng để ý địa phương. Tuy rằng nói, bọn họ về sau sẽ không sinh hoạt tại cùng nhau, nhưng này phân quan hệ tại kia các. Người nào nữ nhân không hy vọng cùng chính mình bà bà tựa như cùng chính mình mẹ giống nhau hảo? Hơn nữa, nàng nếu cùng Dương Tử Vân quan hệ không tốt, Trường Không hội thực khó xử.

Ứng Trường Không thân ái cái trán của nàng.”Nhược Thủy, cho dù nàng là ta mẹ, nàng cũng chỉ là cá nhân. Là cá nhân, nàng sẽ có khuyết điểm, sẽ phạm sai lầm. Cho nên ngươi không cần thiết không ngừng mà nhắc nhở chính mình, nàng là ta mẹ. Ngươi chỉ làm nàng chính là một người, ngươi không cần khẩn cầu mỗi người đều thích ngươi là tốt rồi. Hơn nữa, ta vợ tốt như vậy, nàng chậm rãi sẽ phát hiện.”

Cho dù đó là hấn mẫu thân, hấn cũng sẽ không yêu cầu Nhược Thủy nhất định phải lấy lòng nàng. Hấn tự nhiên hy vọng người một nhà có thể hòa hợp, nhưng có một số việc không thể cưỡng cầu. Có một số việc, tác cần thời gian đến thay đổi.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, tuy rằng vẫn là có chút khó chịu, nhưng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng thực sợ hãi Trường Không nhất định phải nàng liều lĩnh đi lấy lòng Dương Tử Vân.

Ngày hôm sau, Dương Tử Vân trở về đi. Một nhà ba người đem nàng đưa đến sân bay.

“Trường Không, có chút nói ta nghĩ cùng Nhược Thủy nói nói, ngươi cùng Phúc An tại đây chờ xem.” Mau vào an kiểm thời điểm, Dương Tử Vân đem Nhược Thủy kéo đến một bên.

Hạnh Nhược Thủy đối Ứng Trường Không cười cười, ý bảo hấn đừng lo lắng. Nhưng Chính nàng, lại không yên bất an.

“Nhược Thủy, ta đối với ngươi thực thất vọng.” Dương Tử Vân nói chuyện thực trực tiếp, tuyệt không lưu tình mặt. Lúc này đây, ứng cổ hai nhà quan hệ thiếu chút nữa liền xong đời, trong lòng nàng đối Nhược Thủy không chỉ là thất vọng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, không có vội vã giải thích, lẳng lặng chờ đợi nàng nói xong.

“Vốn ta đối với ngươi ấn tượng còn rất tốt. Cho dù ngươi cách quá hôn, trong lòng ta tuy rằng cũng có chút bài xích, nhưng vẫn là tán thành ngươi này nhân. Nhưng là trải qua Miêu Miêu chuyện này, ta không có biện pháp lại duy trì nguyên lai đối với ngươi cái nhìn.”

Hạnh Nhược Thủy trương há mồm, lại đem nói cấp nuốt trở lại đi.

“Ứng cổ hai nhà quan hệ, vậy cùng thân huynh đệ giống nhau thiết, ngươi vừa xuất hiện còn kém điểm bắt nó cấp hủy hoại chỉ trong chốc lát. Còn có ngày hôm qua, ngươi cư nhiên làm cho Phúc An đến nhận tội. May mắn Miêu Miêu không có gì sự, nếu là ra mạng người án đầu? Ngươi làm ột cái đứa nhỏ đến nhận tội, ngươi cho tâm gì nhân? Ngươi rốt cuộc không phải Phúc An mẹ, cho nên mới có thể như vậy yên tam thoải mái đem hấn cấp đẩy dờ đi đi!”

“Ta –” Hạnh Nhược Thủy muốn nói nói, lại bị Dương Tử Vân đánh gãy.

“Ta đối với ngươi thực thất vọng, chúng ta Ứng gia con dâu không nên cũng sẽ không là như vậy.” Nói xong, nàng liền đi nhanh đi trở về đi. Hôn thân Phúc An, liền vào an kiểm thông đạo.

Hạnh Nhược Thủy giật mình ở tại chỗ, trong lòng như là đè ép một khối cự thạch. Dương Tử Vân là ở nói cho nàng, bọn họ sẽ không đồng ý nàng cùng Trường Không cùng một chỗ.

Ứng Trường Không đi nhanh mà đến, một tay lấy nàng ôm, hôn thân nàng có chút tái nhợt mặt.

“Vợ, không có việc gì đi? Mẹ ta khẳng định nói không tốt nghe trong lời nói, người đừng nghe của nàng. Người là muốn cùng ta quá cả đời, không phải cùng nàng, chỉ cần ta thích người là tốt rồi. Có phải hay không, vợ?”

Hạnh Nhược Thủy cố gắng đổi hẳn cười cười, trong lòng vừa khổ lại sắp.

46. Chương 46: Lão Đại, Thật Sự Là Phu Nhân

Kia một hồi phong ba tựa hồ giải quyết Cố gia tử muội vấn đề, lại khiến cho Nhược Thủy ở Dương Tử Vân trong lòng hình tượng đại suy giảm.

Nhưng Ung Trường Không liều lĩnh duy hộ nàng, cũng làm cho Nhược Thủy càng thêm tin tưởng vững chắc bọn họ nhất định sẽ có một cái tốt tương lai.

Thứ hai buổi chiều cuối cùng nhất chương tự học khóa, Hạnh Nhược Thủy đang ở trong văn phòng soạn bài. Mau tan học thời điểm, môn đột nhiên bị đẩy ra.

“Hạnh lão sư!” Một cái trát Dương Giác biện tiểu cô nương hấp tấp vọt tiến vào, Hạnh Nhược Thủy nhận ra, đây là lớp trưởng tổng linh.

“Làm sao vậy?” Nàng ôn hòa hỏi.

Tổng linh nuốt khẩu nước miếng, “Hạnh lão sư, trong ban có người đánh nhau, ta, ta khuyên không được.”

“Nga?” Hạnh Nhược Thủy nhíu mày, rồi sau đó cúi người thay tổng linh lau mồ hôi. “Tốt lắm, người đi về trước đi, ta lập tức đến trong ban đi.”

Hạnh Nhược Thủy đi vào phòng học, liếc mắt một cái liền thấy rõ ràng đối trận song phương cầm đầu nhân vật, lâm trạm cùng Trang Ngụ Kỳ.

“Sao lại thế này nhỉ?” Hạnh Nhược Thủy ninh mi hỏi.

Hai cái nam đứa nhỏ hiển nhiên đã muốn trải qua một phen đã đấu, trên mặt đều có bất đồng trình độ quái thai. Lâm trạm chính một phen nước mũi một phen lệ lau, hiển nhiên bị thương có vẻ trọng. Trang Ngụ Kỳ liếc mắt nhìn hắn, đầu kiêu thật cao.

Lâm trạm khóc thảm hê hê chỉ vào Trang Ngụ Kỳ nói, “Hạnh lão sư, ta đã nói người này một câu hắn liền đem ta tấu một chút! Ô ô ô ô.....”

Hạnh Nhược Thủy trấn an giống như vỗ vỗ lâm trạm đầu, lại hỏi, “Nga, vậy người nói gì đó?”

Lâm trạm hấp hấp cái mũi, ấp a ấp úng nói, “Ta, ta đã nói ba lần này khẳng định lại không đến tộc trưởng hội. Kết quả, hắn, hắn liền tấu ta một chút.”

“Tấu người là xứng đáng.” Trang Ngụ Kỳ như là một cái bị thổi cái đuôi miêu, nhất thời tặc mao.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, nghĩ rằng nguyên lai là tộc trưởng hội phạm lỗi. Nàng nghe nói qua, Trang Ngụ Kỳ tộc trưởng rất ít tới tham gia tộc trưởng hội. Nói vậy, đây là tiểu tử kia chỗ đau, người khác chạm vào không thể.

Nhược Thủy đem cảm xúc kích động tiểu bằng hữu trấn an xuống dưới, làm cho bọn họ đều về nhà đi.

Rồi sau đó nhìn về phía phần nộ trung Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu. “Trang Ngụ Kỳ, đến ta văn phòng một chuyến.”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu nhất thời lông mi nhất ninh, néo tiểu túi sách, hiên ngang lẫm liệt ở mọi người ánh mắt nhìn chăm chú hạ đi theo nàng đi rồi đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu nhìn đến hắn kia không được tự nhiên bộ dáng, tuy rằng đau đầu, lại cảm thấy đứa nhỏ này cũng là thực đáng yêu.

Mùa thu chạng vạng phong vi lạnh, thập phần thích ý. Đã muốn tan học, cho nên trong văn phòng lão sư đều đi rồi, thập phần im lặng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đứng ở góc tường, vẫn như cũ tức giận tiểu bằng hữu, cười ở trước mặt hắc ngòi xồm xướng. Thân thủ nhẹ nhàng sờ sờ trên mặt hắc quả tử địa phương.

“Có phải hay không người ra tay trước đánh nhân?”

“Là.” Không tình nguyện thừa nhận, rất nhanh lại biện giải.”Ai ngờ đến hắc như vậy không dùng đánh, ta mới sử xuất một bộ quân thể quyền, liền đem hắc đánh ngã.”

Hạnh Nhược Thủy bật cười, quả nhiên là đứa nhỏ nói trong lời nói.”Quân thể quyền chính là cho người đánh người dùng là?”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu ban đầu tự hỏi một lát, đáp:”Phòng thân.”

“Kia, vì sao ra tay đánh lâm trạm?” Thật sự là không được tự nhiên đứa nhỏ, nhưng là không được tự nhiên đáng yêu.

“Ai làm cho hắc nói ba ta không đến khai tộc trưởng hội !” Vừa nói khởi này, hắc còn tức giận dậm chân, có thể thấy được vẫn là thực tức giận.

Hạnh Nhược Thủy nga một tiếng, thương tiếc sờ sờ hắc đầu.”VẬY người ba ba có phải hay không vài thứ cũng chưa đến?”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu ghen một chút, không phản đối . Liền đem đầu kiêu thật cao, không để ý tới nhân.

“Như vậy đi, đem người ba ba điện thoại cho ta. Ta tự mình thông tri hắc mở ra hội, được không?” Nàng biết, đối một cái không có mẫu thân đứa nhỏ mà nói, ba ba chú ý càng trọng yếu.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu

mở to hai mắt, có chút không thể tin. Nhưng đôi mắt lý, đã muốn lòi ra kinh hỉ quang mang.”Thật sự?”

“Đương nhiên.”

Trang Ngụ Kỳ lập tức vui vẻ ra mặt, theo trong bao lấy ra một cái nhi đồng di động đưa cho nàng. Ngay cả nói chuyện ngữ điệu, đều là nhả nhót .

“Lão sư, ngài dùng của ta đánh đi, ba ta xem là của ta, chuẩn tiếp!”

Hạnh Nhược Thủy liền nhận lấy. Điện thoại chuyển được rất nhanh, nàng còn không có tới kịp nói chuyện, chợt nghe gặp kia đầu bằng đầu giống như nói nhất chuỗi dài.

“Ôi, tiểu tổ tông ôi chào, thủ trưởng chính vội vàng đầu, ngài lão nhân gia lại chọc cái gì chuyện phiền toái nhi ? Như thế nào này điểm nhi gọi điện thoại, cao vũ làm gì đi?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một hồi, mới mở miệng đánh gãy kia đầu thao thao bất tuyệt.”Ngượng ngùng, kỳ thật, ta là Trang Ngụ Kỳ lão sư –”

Kia đầu nhân miệng giống nhau đột nhiên bị đóng lại áp, một lát sau, mới giống nhau hoãn lại đây kính nhi.

“A, nga nga, nhi hảo, lão sư. Trang Ngụ Kỳ tộc trưởng giờ phút này đang ở họp, không có cách nào khác nhi tiếp điện thoại. Ta là hắc thư ký tiểu mã. Xin hỏi, ngài có chuyện gì nhi sao?”

“Không có gì chuyện này, chính là nghĩ thông suốt biết Trang Ngụ Kỳ tộc trưởng. Ngày kia trưởng học khai tộc trưởng hội, Trang Ngụ Kỳ thực hy vọng ba hắc trình diện. Cho nên, hy vọng hắc có thể rút ra thời gian đến.”

“A.....”

“Nếu có cái gì nan đề làm cho hắc lại liên hệ ta đi. Bất quá ta nghĩ, vì đứa nhỏ giáo dục, không có gì sự tình không thể tạm thời phóng nhất phóng đi?”

Lưu lại chính mình dãy số, Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại. Rồi sau đó sờ sờ Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đầu.

“Trang Ngụ Kỳ, lần này lão sư nhất định sẽ làm ba người đến. Cho nên, về sau không thể vì loại này vấn đề cùng khác tiểu bằng hữu đánh nhau, biết không?”

Dứt lời, gặp Trang Ngụ Kỳ không có giống trong tưởng tượng như vậy chờ mong nhìn chính mình, mà là quyết quyết miệng, hỏi: “Lão sư, người có biết ba ta là làm gì sao?”

“Làm gì?”

Xem ra, tiểu tử kia đã muốn thất vọng quá rất nhiều lần. Cho nên vừa rồi cái kia tiểu mã vừa thông suốt nói, lại làm cho hắn cảm thấy lần này cũng không hy vọng.

Tiểu bằng hữu phiết miệng, tiến đến nàng bên tai nói: “Làm quan, ba ta là tỉnh ủy bí thư.”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn tiểu bằng hữu, nhưng rất nhanh liền cười sồ sồ hắn đầu. “Tóm lại lão sư nhất định hội nghị biện pháp làm cho hắn tới tham gia tộc trưởng hội, được không?”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu lại vui vẻ ra mặt gật đầu, ngốc hồ hồ biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy tưởng, thế này mới giống cái đứa nhỏ. “Tốt lắm, vậy người mau về nhà đi, đừng làm cho trong nhà nhân sốt ruột chờ.”

Nói xong, cúi đầu hôn một cái hắn cái trán.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu vuốt bị nàng thân địa phương, con mắt nhi trừng lão đại. Sau đó xoay người, bay nhanh chạy. Kia nhẹ nhàng vừa hôn tựa như mẹ cảm giác, làm cho này đứa nhỏ lập tức thích thượng này ôn nhu lão sư.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đứa nhỏ chạy xa, vì hắn mới vừa rồi kinh ngạc mà lòng chưa xót. Chỉ sợ, hắn chưa bao giờ biết mẹ hôn môi là như thế nào ấm áp.

Nhìn xem thời gian, chạy nhanh đi tiếp tiểu tử kia.

Vội vàng đi ra giáo cửa, Hạnh Nhược Thủy thẳng đến Phúc An chỗ nhà trẻ.

Một chiếc màu đen trên đường ở nàng phía sau cách đó không xa, chậm rãi đi theo. Cửa kính xe hơi hơi điều hạ một chút, lộ ra một bộ kính râm.

“Lão đại, thật là phu nhân! Muốn hay không làm cho người ta lập tức đem nàng mang lại đây?” Người nọ mừng rỡ. Này trách không được hắn, vì tìm được phu nhân, giúp lý cao thấp lòng người hoảng sợ. Hiện tại nhân rất cực tìm được rồi, có thể không cao hứng sao?

“Không vội.” Kính râm hạ, Thương Duy của ta hai tròng mắt hơi nheo lại, tản mát ra nguy hiểm hơi thở. Gắt gao, khóa trụ kia một chút cước bộ vội vàng thân ảnh.

Hạnh Nhược Thủy, rốt cực tìm được người!

47. Chương 47: Thương Tá Ăn Bậy Phi Dấm Chua

Buổi tối, Hạnh Nhược Thủy ăn qua cơm chiều, cùng Phúc An cùng nhau ngồi ở trên sofa xem tivi.

Di động tiếng chuông vang lên, lúc này chuyên chú xem phim hoạt hình tiểu tử kia không có cướp tiếp điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn kia chuyên chú bộ dáng, hôn thân hắn hai má, cũng không thấy tên liền tiếp nghe xong. Phía sau đánh tới, khẳng định là Trường Không. Vì thế, của nàng thanh âm đều mang theo cười, còn có một chút làm nũng hương vị. “Uy?”

“Nhĩ hảo, Hạnh lão sư là đi?” Trầm thấp từ tính nam tính tiếng nói theo bên kia truyền đến.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên giương miệng, một hồi lâu mới phản ứng lại đây. “A? Nga, ta là.”

“Ta là Trang Ngụ Kỳ ba ba.”

Hạnh Nhược Thủy đôi này tam phiên bốn lần không đến tham gia đứa nhỏ tộc trưởng hội, thế cho nên “Tộc trưởng hội” Ba chữ thành đứa nhỏ chỗ đau tộc trưởng, ấn tượng tương đương kém.

“Trang tiên sinh nhĩ hảo! Ngày kia khai tộc trưởng hội, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu hy vọng ba hân có thể tới tham gia. Theo ta được biết phía trước tộc trưởng hội, Trang tiên sinh đều vắng hợp. Trang Ngụ Kỳ cảm thấy ở khác tiểu bằng hữu trước mặt thật mất mặt, thậm chí bị nhắc tới thời điểm cùng người đánh nhau. Cho nên ta cũng hy vọng Trang tiên sinh lúc này đây có thể tự mình đến. Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu còn nhỏ, hân cần đến từ cha mẹ càng nhiều quan tâm. Ta biết Trang tiên sinh bề bộn nhiều việc, nhưng ta nghĩ nếu Trang tiên sinh thật sự để ý đứa nhỏ giáo dục vấn đề, sẽ không ngay cả điểm này thời gian cũng trừu không được.”

Một hơi nói xong, Hạnh Nhược Thủy có chút suyễn.

Bên kia trầm mặc một hồi.”Ta sẽ đứng giờ tham gia. Tái kiến.”

Hạnh Nhược Thủy cảm lấy di động, nghe đô đô đô chiều cổ âm, rất là không nói gì. Sau đó nàng lại ha ha cười rộ lên, đáp ứng Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu chuyện tình làm được !

Ngày hôm sau đem điều này tin tức nói cho Trang Ngụ Kỳ, tiểu bằng hữu hoan hô nhảy nhót sau, chớp mắt to hỏi nàng:”Hạnh lão sư, ngươi có thể hôn lại ta một chút sao?”

Hạnh Nhược Thủy ở hân trên trán, hung hăng hôn một cái. Đối lấy Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu một ngày đều a miệng, lộ một ngụm bạch nha.

.....

Cuối cùng nhất chương khóa vừa vặn là chính mình khóa, vài cái đệ tử lại hỏi chút vấn đề, chờ bọn hân ly khai, Hạnh Nhược Thủy liền vội vàng chạy về văn phòng, cầm bao bao vội vàng việc hướng giáo cửa đi.

Đi chậm, tiểu tử kia một người cùng lão sư ở cửa chờ, hân hội thực mất mát. Tuy rằng hân thực ngoan, sẽ không trách mẹ, nhưng là sẽ có một hồi lâu cảm xúc hạ.

Mới vừa đi không vài bước, một cái khác lão sư vừa vặn đi tới.”Nhược Thủy, ngươi cũng trễ như vậy a.”

“Đừng lão sư.” Hạnh Nhược Thủy biết hân là giáo người có tuổi cấp đừng trần lão sư, cũng là đến từ phần đất bên ngoài, ở trong này dạy học đã muốn có ba năm.

Đừng trần bắt đầu dĩ lắc đầu.”Bảo ta đừng trần hoặc là rất lớn ca đi, kêu đừng lão sư nghe nhiều không thoải mái.”

Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được cùng là lão sư, như vậy kêu quả thật là lạ, vì thế cười cười.”Rất lớn ca.”

“Cái này đúng rồi. Nghe nói Nhược Thủy đã muốn có bạn trai, đã ở thành phố Z?”

“Đúng vậy.” Trả lời không phải Nhược Thủy, mà là một người nam nhân trầm thấp tiếng nói.

Hạnh Nhược Thủy vừa nhắc đầu, liền nhìn đến cao lớn cao ngất nam nhân đi tới chính mình trước mặt, cánh tay duỗi ra liền ôm nàng. Nhất thời cao hứng lộ ra tươi cười, ngửa đầu hỏi:”Sao ngươi lại tới đây?”

“Ngẫu nhiên lượng lượng tướng, đỡ phải nam nhân khác mơ ước của ta vợ.” Ứng Trường Không mặt thối thối, nói chuyện còn mang ý châm biếm.

Hạnh Nhược Thủy trừng hân liếc mắt một cái, xấu hổ nhìn thoáng qua bên cạnh đừng trần.”Rất lớn ca, ta đây đi trước, tái kiến!”

Nàng căn bản không dám giới thiệu hai người nhận thức, bởi vì trải qua Đường Việt kia chuyện sau, nàng đã muốn đầy đủ kiến thức đến này nam nhân ghen thời điểm có bao nhiêu keo kiệt nhiều dọa người!

Nghe được của nàng xưng hô, Ứng Trường Không ở nàng thất lưng sườn thủ dùng sức nhéo nàng một chút, không tiếng động kháng nghị. Đi ra một đoạn, hân mới chưa cần rằng nói:”Rất lớn ca? Kêu thực thân thiết!”

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm nhìn hân, vô tội nháy mắt mấy cái.”Kêu rất lớn ca thực thân thiết sao? Ta đây về sau gọi ngươi Ứng đại ca, như vậy trong lòng ngươi có thể hay không cân bằng một chút?”

“Người dám!” Ứng thượng tá cánh tay vừa thu lại, mang chút một chút đe dọa hương vị.

Hạnh Nhược Thủy ý cười trong suốt, tuyệt không đem hân uy hiếp để ở trong lòng.”Ta dám thì thế nào? Chẳng lẽ người muốn giết người diệt khẩu?”

Ứng thượng tá đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, dừng lại cước bộ đem nàng lâm đến trước người.”Người dám, ta cứ như vậy!”

Lời nói chưa dứt, cúi đầu hôn ở nàng đỏ tươi cánh môi. Một cái cánh tay như xích sắt giống nhau, gắt gao khóa trụ của nàng vòng eo. Một khác chỉ đại chưởng nâng của nàng cái gáy, thật sâu đùa nàng tránh né đầu lưỡi, thẳng đem nàng hôn thở hồng hộc.

Đã bị buông ra khi, Nhược Thủy đã muốn hai mắt sương mù, như là ở trong mắt ngưng tụ hai uông thanh tuyền bình thường thủy nhuận động lòng người.

Ứng Trường Không trác một chút nàng khe nhếch cánh môi, một tay lấy nàng ôm lấy đến, bỏ vào hân mã phó giá vị.

Chờ hân mã phát động , Hạnh Nhược Thủy mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn chậm rãi lui về phía sau phong cảnh, nghĩ vừa rồi kia một màn bị trường học lão sư thậm chí đệ tử nhìn đến, nàng liền hận không thể lấy cái động đem chính mình cấp mai đứng lên. Đều là người này làm hại!

Vừa chuyển đầu, Ứng Trường Không a nhất miệng bạch nha.”Vợ, lão công hôn ngọt không ngọt?”

Hạnh Nhược Thủy rút cuộc nhịn không được, thân thủ hung hăng khắp hân một phen. Phiết miệng, lộ ra ghét bỏ biểu tình.”Tuyệt không ngọt, thối khổ !”

Ứng thượng tá hắc hê ra mặt, lãnh hỏi:”Vợ, người xác định?”

Hạnh Nhược Thủy cầm gương lên.

Xe vững vàng ngừng lại, Ứng thượng tá khuynh thân lại đây.

Hạnh Nhược Thủy cảnh báo vang lớn, vội vàng thân thủ phụ giúp hân kêu to:”Nơi này là nhà trẻ của, người không thể xằng bậy! Ứng Trường Không, người tuyệt đối không thể xằng bậy!”

Ứng thượng tá ôm lấy khoe miệng, một tay cởi bỏ trên người nàng dây an toàn, một bên ghé nàng nói:”Vợ, người tưởng chạy đi đâu , ta

chỉ là muốn giúp người đem dây an toàn giải điệu mà thôi. Vẫn là nói, người thực chờ mong ta làm điểm cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy quần về mặt đỏ bừng, khí cực kỳ ở hân cổ hung hăng cắn một ngụm.”Người chán ghét đã chết!”

“Vợ, nguyên lai người thích chủ động a. Vợ, người tới đi, ta tuyệt đối không phản kháng.”

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến đang muốn tìm hân tính sổ, cửa xe đã bị chụp ba ba vang. Cúi đầu vừa thấy, tiểu tử kia đang ở cửa xe bên cạnh ngẩng đầu nhìn bọn họ. Đỏ mặt mở cửa, đem tiểu tử kia ôm ở đầu gối thượng. Trùng mắt nhìn liếc mắt một cái đầu sổ gây nên, nói:”Còn không mau lái xe, tiểu tử kia bụng muốn đối bụng.”

Ứng thượng tá một tay che tiểu tử kia ánh mắt, sau đó ở trên mặt hân hôn một cái.”Tuân mệnh, vợ.”

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt hân, nếu không phải Tiểu Phúc An ở, thật muốn lại cắn hân mấy cái.

Hân lại xoay xoay thân thể, huyết sáo phát động xe.”Vợ, người đừng dùng ánh mắt câu dẫn ta, ta sẽ nhịn không được ! Người cũng không tưởng ta trước mặt mọi người thú tính quá đi?”

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa không một ngụm thủy phun ra đi.”Ứng Trường Không, từ giờ trở đi người cầm miệng cho ta, nếu không buổi tối không cho người ăn cơm!”

Không rõ cho nên tiểu tử kia lập tức hưởng ứng.”Không cho ăn cơm!”

“Vợ, người làm sao có thể liên hợp nam nhân khác đến ngược đãi ta!”

Hạnh Nhược Thủy rất cục không nhịn xuống thối phù một tiếng nở nụ cười. Khấp một phen nam nhân cánh tay.”Không náo loạn, giáo phá hư đứa nhỏ làm sao bây giờ?”

“Tuân mệnh, vợ.” Hần là cái đủ tư cách ba ba, quả thật không thể lão ở đứa nhỏ trước mặt cùng vợ **.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần còn thật sự lái xe, thế này mới yên lòng. Người này, gần nhất càng ngày càng thích đùa giỡn bảo . Còn nói cái gì lãnh khốc nhất huấn luyện viên, y nàng xem đến, là tối không mặt mũi không da huấn luyện viên mới đúng!

Nghĩ, nàng không khỏi hé miệng nở nụ cười. Ai nói quân nhân chán nản khả trần, Ứng thượng tá không phải rất có cuộc sống tình thú sao? Quay đầu liếc lái xe nam nhân liếc mắt một cái, vừa vặn hần cũng quay đầu đến.

“Vợ, người già mà không kính, lại ở đứa nhỏ trước mặt dùng ánh mắt câu dẫn ta!”

Hạnh Nhược Thủy lần này không hơn làm , nhìn hần, bất vi sở động.

Ứng Trường Không khuynh thân tiến đến nàng mà bên tai, thấp giọng nói:”Vợ, ta đem điện lưu trữ, buổi tối đi trên giường lại điện ta đi sao?”

“.....”

48. Chương 48: Tân Niên Ngày Đó, Chúng Ta Kết Hôn

Hạnh Nhược Thủy ở tại phòng bếp thu xếp cơm chiều, bởi vì đêm nay hơn một người ăn cơm, liền thấy tâm tình đặc biệt hảo.

Ứng Trường Không bồi tiểu tử kia nhìn một hồi tivi, liền sờ tiến phòng bếp đến, ôm vợ eo nhỏ, hô hấp vợ trên người thanh nhã mùi nhĩ.

“Vợ, nếu mỗi ngày đều có thể như vậy, vậy là tốt rồi !” Gắt gao ôm nàng, Ứng Trường Không thỏa mãn cảm khái.

“Nếu không người học Tôn Ngộ Không nhỏ đi , ta đem người bắt tại đại lững thượng?” Nàng không thích loại này ngưng trọng tâm tình, vì thế nghịch ngợm hay nói giỡn.

“Tốt.” Lập tức kéo vào nàng nói.”Vợ, ta có thể yêu cầu bắt tại dây lưng bên trong, mà không phải bên ngoài sao?”

Ý thức được hần vừa muốn đùa giỡn lưu manh , Hạnh Nhược Thủy vội vàng phát tay hần lưng.”Không cho nói loạn thất bát tao trong lời nói.”

Ứng thượng tá thực ực tốt, tiến đến nàng trước mặt hỏ nghiêm mặt nói:”Vợ, người nói đây là không phải chính là người ta nói ‘Người mần mê mông ta chỉ biết người muốn kéo cái gì?’”

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa không nhịn xuống phun nước miếng, trạc một chút hần mặt.”Ta đang ở nấu cơm đâu. Để cho nước miếng phun đến đồ ăn lý, còn muốn không cần ăn?”

“Không quan hệ, ta thích ăn vợ nước miếng. Vợ hiện tại muốn cho ta ăn sao?” Ứng thượng tá mặt không đỏ tâm không khiêu, một bộ vân đạm phong khinh bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy thật sự bất đắc dĩ .”Ta như thế nào cảm thấy người này đó thiên không phải đi việc chính sự, mà là đi rèn luyện da mặt đi?” Nếu không như thế nào lập tức lại dày nhiều như vậy?

“Di, vợ, người làm sao có thể biết?” Ứng thượng tá thực giạt mình.

“Ta lượng đi ra , da mặt dày không ít.” Như vậy tử làm sao giống một cái thượng tá, căn bản chính là một cái đầu đường lưu manh! Nếu không kiên thức quá hần tại hạ chúc trước mặt là cái gì như vậy, nàng thật đúng là muốn hoài nghi thân phận của hần đâu.

“Thật sự? Như thế nào lượng ?” Phối hợp thực nhảy nhót ngữ khí.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu một ngum cắn ở hần trên mặt.”Cứ như vậy lượng đi ra .”

Ứng Trường Không một phen lấy điệu nàng trong tay đồ ăn, ôm nàng chính là một cái triền miên hôn. Nếu không phải cuối cùng một chút lý trí còn tại, quần áo đã sớm rớt nhất .

Để cái trán của nàng, nam nhân ồ ồ thở hào hển.”Vợ, lại nhiều đến vài lần, ta nhất định hội ghen điên!”

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ như lửa, phụ giúp hắn ra phòng bếp. Còn đóng cửa, thế này mới thuận lợi làm tứ đồ ăn nhất canh, để tránh một nhà ba người đói ngất xỉu đi.

Trên bàn cơm, Nhược Thủy thuận miệng hỏi:”Ngày mai buổi sáng sẽ trở về sao?”

Kỳ thật không hỏi, nàng cũng mơ hồ có thể đoán được. Nhưng là nghe được hắn khẳng định trả lời, trong lòng vẫn là có chút mát mát. Trên mặt lại vẫn là nhợt nhạt cười, không dám lộ ra một chút cảm xúc. Lựa chọn hắn, liền lựa chọn loại này cuộc sống, không nên lại có gì oán hận.

Ứng Trường Không lại tựa hồ khán phá của nàng ngụy trang, cầm tay nàng, dừng ở nàng.”Vợ, thực xin lỗi.”

Hạnh Nhược Thủy bị hắn như vậy vừa nói, ngược lại không có thương cảm. Chỉ cần cảm tình hảo, ngẫu nhiên ly biệt không tính cái gì. Nếu mâu thuẫn nhiều hơn, như vậy sớm chiều tương đối cũng là đồ tăng thống khổ.

Hồi nắm hắn đại chưởng, lúm đồng tiền như hoa.”Chỉ cần ngươi mỗi lần ra nhiệm vụ đều Bình An trở về, ta nên cái gì cũng không cần .”

Nàng không cần thề non hẹn biển, chỉ cần hắn mỗi lần ra nhiệm vụ trở về kia một câu –”Vợ, ta đã trở về!”

Hắn hôn một chút tay nàng, mâu lý là không tiếng động hứa hẹn.”Vì ngươi cùng Tiểu Phúc An, ta nhất định hội cẩn thận .”

“Ân.”

Ăn qua cơm chiều, ba người lại trước sau giặt sạch tắm. Ở trên sofa nhìn một hồi phim hoạt hình, đi ra tiểu tử kia nghỉ ngơi thời gian.

Từ tiểu tử kia đến đây, tiểu tử kia nghỉ ngơi thời gian trên cơ bản chính là Nhược Thủy nghỉ ngơi thời gian. Cho nên từ nhỏ tên trong phòng đi ra, ngã bán chén nước uống hoàn, nàng sẽ vào phòng ngủ đi.”Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

Đang muốn quan thượng cửa phòng, Ứng thượng tá đã muốn vươn tay đến đứng vững.”Vợ.....”

Hạnh Nhược Thủy còn không có tới kịp hỏi cái gì, hắn đã muốn một phen đẩy môn, lại một chút đem nàng nắm chặt trong lòng, xoa hôn. Vội vàng , tựa như một đống bụng hồi lâu sôi.

Nóng rực hôn, nóng rực bàn tay to..... Nhược Thủy đầu óc choáng váng hồ hồ , mềm thân thể toàn bộ ỷ ở hắn trong lòng.

Ứng Trường Không để cái trán của nàng, hơi thở có chút trọng. Thân thể sắp nổ mạnh , lại vẫn là chịu đựng hỏi:”Vợ, cho ta được không?”

Thanh âm, khàn khàn trầm thấp, nghe làm cho người ta mặt đỏ.

Hạnh Nhược Thủy đôi mắt thủy nhuận, nhìn hắn có chút sương mù. Về mặt sợ sệt, tựa hồ nghe không hiểu hắn vấn đề.

“Vợ, nếu không trả lời, ta làm ngươi đáp ứng rồi.” Dứt lời, cũng rút cuộc chờ không kịp, lại một lần thật sâu hôn trụ đỏ sẫm cánh môi, bàn tay to cũng bắt đầu công thành lược trì.

Đợi hắn thủ dụng tới chỗ cái mẫn cảm bộ vị, Hạnh Nhược Thủy mới như lúc ban đầu mộng tỉnh hô to:”Không thể!”

Ứng Trường Không dừng một chút, đem mặt hung hăng chôn ở của nàng hõm vai thật sâu hô hấp, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên.”Vợ, ngươi không tin ta?”

Nhiều đến vài lần, hắn đều hoài nghi chính mình phải đổi thành không cử !

Hắn chưa bao giờ là cái háo sắc người, nhưng là đối mặt chính mình nữ nhân, hắn không có khả năng không có gì dục niệm!

Hạnh Nhược Thủy nhất thời nóng nảy, vội vàng ôm lấy hắn.”Không phải! Ta, chính là, chính là hôm nay không được!”

Nàng cảm thấy thực quẫn, đỏ mặt không dám ngẩng đầu. Trải qua mấy ngày nay, nàng đã muốn hoàn toàn tin tưởng này nhân có thể nàng muốn hạnh phúc. Nàng tuy rằng cũng không ham thích cho tình hình, nhưng bao nhiêu hiểu được nam nhân nhu cầu. Chính là, hôm nay vừa vặn đến nghỉ lễ.

Ứng Trường Không lập tức hiểu được của nàng ý tứ, ảo não thân yin một tiếng, buông ra nàng vội vàng tránh ra.”Ta lại tắm rửa một cái!”

Hạnh Nhược Thủy đứng một hồi, leo lên giường nằm xuống. Thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời, lại có chút mất mát cảm giác.

Qua một thời gian, nam nhân tiếng bước chân vang lên, sau đó tiến vào ổ chăn dán của nàng lưng, nắm ở cửa nàng thất lưng nói:”Vợ, lần sau ta cũng sẽ không lại dùng tay.”

Hạnh Nhược Thủy thân mình cứng đờ, lặng yên đỏ mặt.

Trầm mặc một hồi.

“Vợ, chúng ta kết hôn đi?” Nhuyễn ngọc trong ngực cảm giác thật đẹp tốt lắm, Ứng thượng tá trong lòng khát khao a. Ngẫm lại từ nay về sau có thể không cần nửa đêm tẩy nước lạnh tắm, liền nhìn không được kích động vạn phần.

Hạnh Nhược Thủy trái tim co rút lại, thủ cầm lấy gối đầu, không biết như thế nào trả lời. Nàng muốn gả cho hắn, ngoài miệng nói không nên lời, tâm tình lại một đoàn loạn.”Ta, ta.....”

Ứng Trường Không đem thân thể của hắn chuyển lại đây, nương ánh trăng xem nàng, thủ vỗ về của nàng mặt.”Vợ, ngươi không nghĩ gả cho ta?”

“Không phải! Ta, ta nghĩ.” Hạnh Nhược Thủy vội vàng trả lời.

“Kia vợ là ở khảo nghiệm ta sao? Khảo nghiệm không thành vấn đề, bất quá không thể khảo nghiệm lâu lắm. Người cũng không thể chờ ta mau cách thí thời điểm, mới đáp ứng làm của ta tân nương nga!”

Hạnh Nhược Thủy trái tim rút một chút, việc một phen che cái miệng của hắn.”Đừng nói lung tung nói!”

Nàng không biết như thế nào nói cho hắn, trong lòng nàng ẩn ẩn có chút bất an, tổng cảm thấy có chuyện muốn phát sinh. Nhưng là, gần bởi vì này loại hư vô cảm giác liền cự tuyệt hắn, kia đối hắn cũng không công bằng.

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng cổ tay, thân ái tay nàng tâm.”Hảo, ta bất luận nói, vậy người khi nào thì đáp ứng ta đâu? Người có biết, ta kết hôn còn muốn đánh báo cáo, muốn thẩm tra chính trị, lưu trình khả

phức tạp. Người xem, còn có hai tháng liền lễ mừng năm mới.”

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hắn tràn đầy hồ tra cảm, nàng thích lòng bàn tay vi ngứa cảm giác.”Tân niên ngày đó thế nào?”

“Vợ vạn tuế!” Ứng thượng tá một tiếng hoan hô, ôm vợ một chút loạn cắn.

Nói, tân niên ngày đó dân chính cục không hơn ban đi?

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Ra vẻ đây là ngẫu lần đầu tiên cạnh hai, có phải hay không cấp điểm thưởng cho, lưu cái thảo án đâu?

Ngạch

49. Chương 49: Hạnh Lão Sư Giống Mẹ

Sáng sớm hôm sau, tiểu tử kia cứ nhiên có chút cảm mạo dấu hiệu, không biết có phải hay không ban đêm đang chill .

Hạnh Nhược Thủy buổi sáng xin phép ở nhà cùng hân, buổi chiều tộc trưởng hội cũng không có thể không tham gia, đành phải thỉnh Bội Thi giúp nàng chiếu cố.

Còn chưa đi vào phòng học, Hạnh Nhược Thủy liền thấy một cái màu đen bóng dáng đoan chính ngồi ở vị trí thượng. Hơi hơi nhất tưởng, Hạnh Nhược Thủy hiểu được . Vị này hẳn là chính là Trang Ngụ Kỳ ba ba.

Hạnh Nhược Thủy ở trên đài đứng định, lơ đãng về phía nam nhân đầu đi liếc mắt một cái. Chỉ thấy nam nhân vì cúi đầu, trong tay cầm một cái vỡ cùng một chi bút, chính tập trung tinh thần nhìn.

Nam nhân ngẩng đầu, chống lại của nàng ánh mắt, lễ phép về phía nàng gật đầu.

Này tỉnh ủy bí thư, có phải hay không rất tuổi trẻ ?

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, bắt đầu học. Tổng thể mà nói, nàng mang này ban đồng học học tập thành tích coi như không sai, cho nên hân giọng chính là khen ngợi học tập nổi trội xuất sắc đệ tử, đối với này nghịch ngợm gây sự , đều là nhất ngữ mang quá.

Một giờ tộc trưởng hội rất nhanh liền trôi qua, Hạnh Nhược Thủy bị tộc trưởng vây quanh hỏi này đó này vấn đề.

Thật vất vả tiến bước này đó tộc trưởng, Hạnh Nhược Thủy hô một hơi. Vừa nhắc đầu, ngoài ý muốn thấy vị kia tiên sinh còn ngồi ở chỗ ngồi thượng.

Hân đứng dậy, hướng bực giảng đi tới. 1m8 mấy vóc dáng, vừa vặn cùng đứng ở bực giảng thượng Hạnh Nhược Thủy nhìn thẳng.

Đối mặt như thế tràn ngập áp bách khí thế nam nhân, Hạnh Nhược Thủy cố gắng bình tĩnh nói.”Nhĩ hảo, Trang tiên sinh.”

Nam nhân lễ phép cười.”Vừa mới lão sư ngài điểm Trang Ngụ Kỳ đại danh, cho nên, ta nghĩ cùng ngài nói chuyện Trang Ngụ Kỳ giáo dục vấn đề.”

Thì ra là thế, Hạnh Nhược Thủy gật đầu. Nghĩ rằng, cuối cùng là có điểm thông suốt . Bất quá, vị này ba ba có phải hay không rất nghiêm túc điểm? Kia khuôn mặt vốn liền bộ dạng nghiêm túc, còn muốn mặt không chút thay đổi, muốn dọa phá hư tiểu bằng hữu !

Chỉ thấy nam nhân vì phiên diện đầu, nhìn về phía ngoài cửa, trầm giọng nói:”Trang Ngụ Kỳ, cho ta tiến vào.”

Một lát, liền thấy một cái bé công tử sách lay khung cửa hướng bên trong trông lại.”Thủ trưởng, ngài tìm ta?”

Nam nhân nhíu mày, hô lên liên tiếp khẩu hiệu.”Nghiêm, nghỉ, đi đều bước.”

Bé nghe theo, vừa đứng định, trên mặt liền giờ lên tươi cười. Có thể thấy được, hân hôm nay thật sự thật cao hứng. Ba hân rốt cục tới tham gia tộc trưởng hội !

Nam nhân sờ sờ bé đầu, sau đó nhìn về phía nàng:”Hạnh lão sư, xin hỏi Trang Ngụ Kỳ trong khoảng thời gian này ở trường học biểu hiện như thế nào?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hai người liếc mắt một cái, đại vị này biểu tình trầm tĩnh, rất kiên nhẫn bộ dáng. Nhỏ (tiểu nhân) vị kia nhìn nàng, một đôi màu đen mắt to ẩn ẩn có lo lắng ý tứ hàm xúc.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười.”Ân, Trang Ngụ Kỳ đồng học quả thật là cần một ít quản giáo, bất quá tổng thể biểu hiện vẫn là không sai .”

Nam nhân gật đầu, hiểu được .”Đi, cảm ơn lão sư .”

Nam nhân lễ phép nói lời từ biệt, nắm Trang Ngụ Kì muốn đi ra đi. Trang Ngụ Kì lại kéo lại lão sư thủ, giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn.”Lão sư, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Hạnh Nhược Thủy bao bao đã muốn mang lại đây, lại không đành lòng cự tuyệt đứa nhỏ, vì thế cười gật đầu.

Ba bên trái biên, Hạnh lão sư bên phải biên, đi ở trung gian Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu cao hứng cực kỳ. Như vậy tử, giống như ba mẹ cùng cực cưng.

“Ngụ Kì từ nhỏ liền dưỡng bình, nói vậy cấp lão sư thêm không ít phiền toái đi.” Nam nhân thần nhiên nói.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười.”Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu là có chút nghịch ngợm, nhưng là thực thông minh, thực thảo nhân thích.”

Nàng lời nói chưa dứt, tiểu bằng hữu đã bắt trụ tay nàng, giữa đầu cấp nàng một cái thật to tươi cười.

Nam nhân nhìn bọn họ trong lúc đó hồ động, một chút khác thường cảm xúc theo đôi mắt nội chột lóe mà qua.”Ta công tác bận rộn, hàng năm không ở nhà, đối con quần áo không đến vị, còn muốn nhiều hơn phiền toái lão sư.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, thân cư chức vị quan trọng nhân luôn luôn rất nhiều thân bất do kỷ . Hắn đem Trang Ngụ Kì đưa đến bình thường trường học đến, mà phi này quý tộc trường học, nói vậy vị này ba ba cũng là thực để ý đứa nhỏ .

“Ta lý giải. Bất quá ta còn là hy vọng Trang tiên sinh có thể nhiều rút ra một ít thời gian đến bồi tiểu bằng hữu. Đứa nhỏ trưởng thành rất nhanh, có lẽ chờ người có rảnh thời điểm, bọn họ đã muốn lớn lên đến không cần cha mẹ làm bạn . Khi đó người có lại nhiều thời giờ lại nhiều quyền thế tiền tài, chỉ sợ cũng không đối được đứa nhỏ thoải mái thơ ấu. Chúng ta đều từng như vậy khát vọng quá cha mẹ làm bạn cùng chú ý, hẳn là có thể lý giải đứa nhỏ tâm tình, đúng không?”

Nam nhân rõ ràng ngăn ra, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.”Cảm ơn lão sư nhắc nhở.”

Đến giáo cửa, Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu hỏi rõ ràng của nàng chỗ ở sau, không nên lôi kéo nàng lên xe.

Nam nhân cũng nhìn nàng. Gật gật đầu.”Nếu là tiện đường, lão sư không cần rất khách khí.”

Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy vẫn là ngồi vào bọn họ xe.

Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu vẫn là ngồi ở trung gian. Một bên cầm lấy ba hắn thủ, một bên cầm lấy Nhược Thủy thủ.

Hạnh Nhược Thủy chú ý tới thời điểm, sợ run một chút. Đây hình như là một đôi vợ chồng trung gian ngồi đứa nhỏ, rất ái muội . Nàng tưởng bắt tay rút ra, Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu cũng không kháng phóng. Nàng đành phải xấu hổ nhìn ngoài cửa sổ, may mắn lộ trình không xa.

Nhìn tiểu bằng hữu dùng sức xua tay, Hạnh Nhược Thủy không khỏi nở nụ cười. Tiểu hài tử thật sự thực dễ dàng thỏa mãn!

Nghĩ, bay nhanh chạy về đi, giữ nhà lý tiểu tử kia.

Ai cũng không có chú ý tới, từ một nơi bí mật gần đó có người cầm máy chụp ảnh, đem này một màn mặc đều vẽ xuống dưới. Lập tức lại vô thanh vô tức tiêu thất, lưu lại thần bí hơi thở.

.....

“Người thích vị kia lão sư?” Trang Dịch Sính sờ sờ con tiểu đầu, cúi đầu hỏi.

Trang Ngụ Kì nhất thời cười đến giống một đóa hoa nhĩ, làm cho Trang Dịch Sính cũng xem ngây người. Hắn người này tử còn nhỏ quý đại, rất ít cười đến như vậy thoải mái.

“Hạnh lão sư thực ôn nhu, giống mẹ.” Nhắc tới “Mẹ” Hai chữ, tiểu bằng hữu có chút ảm đạm.

“Trước kia lão sư không ôn nhu sao?” Vuốt con tiểu đầu, Trang Dịch Sính hơi hơi có chút xuất thần. Tuy rằng hắn rất ít đề về mẹ đề tài, nhưng là người nào đứa nhỏ không khát vọng tình thương của mẹ? Chính là, hắn muốn đi đâu cấp đứa nhỏ tìm một thích hợp mẫu thân?

Trang Ngụ Kỳ biết biết miệng, kêu lên: "Kia không giống với!"

Trang Dịch Sính im lặng. Kia lão sư thoát nhìn chính là thực ôn nhu nhân, làm cho người ta liếc mắt một cái liền tâm sinh hảo cảm. Hắn biết chính mình con không chỉ là có chút nghịch ngợm đơn giản như vậy, nhưng nàng cũng không có nhiều hơn phê bình, ngược lại nói hắn thực thông minh thực thảo nhân thích. Khó trách tiểu tử kia như vậy thích nàng, này cũng là hắn lần đầu tiên nói thẳng thích lão sư.

"Thủ trưởng, mẹ cũng giống Hạnh lão sư giống nhau ôn nhu sao?" Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu lay hắn quần áo, trừng mắt đen như mực mắt to hỏi.

Trang Dịch Sính nhìn hắn mong được biểu tình, không biết như thế nào trả lời, chính là ừ một tiếng. Về cái kia nữ nhân, hắn có thể nhớ rõ gì đó đã muốn rất ít.

Trang Ngụ Kỳ nga một tiếng, cúi đầu thu góc áo. Một lát sau, ngẩng đầu vụng trộm xem trang thủ trưởng, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

Trang Dịch Sính khò khè một chút hắn đầu, mỉm cười: "Làm sao vậy?"

Ngắn ngủi trầm mặc sau, tiểu bằng hữu một bộ bất cứ giá nào biểu tình: "Thủ trưởng, ta có thể cho Hạnh lão sư làm mẹ ta sao?"

"Khụ khụ khụ....."

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Rống rống rống, soái ca xuất trưởng, vỗ tay cổ vũ!

Ngao ngao ngao, tiếp theo chương, chồng trước chính thức xuất trưởng

Đừng tạp ngẫu trúng gà nga.

50. Chương 50: Nhược Thủy, Ta Nghĩ Người

"Nhược Thủy, cửa có người tìm người." Cùng năm cấp Hà lão sư đi vào văn phòng đến, cấp Nhược Thủy báo tin tức.

"Ai a?" Hạnh Nhược Thủy nhìn xem trên tường chung, lúc này điểm?

Hà lão sư chọn nhíu mày, cười đến thực ái muội: "Là một cái siêu cấp suất nam nhân! Đại soái ca nga!" Bất quá, không phải người bạn trai. Nửa câu sau nàng chưa nói.

Nhược Thủy nhận thức đều là như vậy chất lượng tốt nam nhân, lần khác làm cho nàng giới thiệu nhận thức. Dù sao nàng bộ dạng cũng không kém, hấp dẫn cũng nói không chừng.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng vui vẻ, cũng không quản Hà lão sư cái gì biểu tình, bay nhanh chạy ra văn phòng. Ở thành phố Z, có thể tìm của nàng soái ca trừ bỏ Trường Không chính là Đường Việt. Người sau khả năng tính không lớn, thì phải là Trường Không.

Một hơi chạy đến giáo cửa, tả hữu nhìn xung quanh cũng không thấy có người, chỉ có một chiếc màu đen trên đường ở giáo cửa một bên ngừng.

"Như thế nào không có người?" Hạnh Nhược Thủy đô chu miệng, theo bản năng sờ sờ cái trán. Đang muốn xoay người trở về hỏi bảo vệ cửa, đột nhiên có người ở phía sau ra tiếng.

"Nhược Thủy là ở tìm ta sao?" Lạnh như kim chúc thanh âm, không có một tia độ ấm.

Hạnh Nhược Thủy cả người chấn động, cương một hồi. Nàng đột nhiên nhắm mắt lại, ở trong lòng mặc niệm: Này không phải thật sự, đây là ảo giác!

Cúi đầu tiếng cười vang lên, cùng với một bàn tay dừng ở của nàng trên đầu vai.

"Chạy thoát bốn nhiều tháng, Nhược Thủy người vẫn là như vậy đáng yêu." Nóng rực hơi thở, cùng với nam nhân trong lời nói, phun ở của nàng bên tai.

Hạnh Nhược Thủy tâm trầm xuống, trên mặt huyết sắc nháy mắt thốn tấn, tái nhợt dọa người. Đột nhiên quay đầu, ngẩng đầu gắt gao trừng mắt trước mắt nam nhân. Thương Duy Ngã!

Hẹp dà

i đôi mắt, lạnh lùng ánh mắt. Tước bạc môi, là bạc tình chứng kiến. Hơi hơi gợi lên khóe miệng, tản ra vô tình hơi thở. Đúng vậy, Thương Duy Ngã!

“Làm sao vậy, không biết ta ?” Hắn vẫn là ôm lấy khóe miệng, thấp giọng hỏi, cái loại này ôn nhu cảm giác tựa như lúc trước bọn họ tình yêu cuồng nhiệt thời điểm. Khi đó, nàng bởi vậy mà rung động. Nay, nàng bởi vậy mà run run.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hắn, cơ hồ không thở nổi, đầu óc trống rỗng.

Đột nhiên, nàng phục hồi tinh thần lại, xoay người bay nhanh hướng trường học chạy tới.

Khả mới chạy hai bước, hắn một cái bước xa, liền giữ nàng lại. Một cái mãnh lực, nàng đã muốn ở hắn trong ngực.

Hơi thở gian đặc hơn dương cương hơi thở, giống như là nào đó đáng sợ yêu vật, không ngừng mà hút không khí lý dưỡng khí. Không khí càng ngày càng loãng, nàng mau không thể hô hấp .

Thương Duy Ngã lại đem mặt chôn ở cửa nàng cần cổ, hung hăng cắn một ngụm, nói:”Nhược Thủy, ta nghĩ ngươi .” Bốn nhiều tháng, nàng suốt tiêu thất bốn nhiều tháng!

Hạnh Nhược Thủy lạnh run, tay chân đã muốn mềm mại, chống đỡ hắn khí lực như vậy bé nhỏ không đáng kể. Chỉ có một đôi con mắt sáng, tràn đầy đều là cừu hận quang mang.”Thương – duy – ta!” Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi, nói ra lại vô lực đặc tượng là nữ non tên của hắn.

“Ta ỏ.” Hắn cười, đáp nhu tình ngàn vạn. Chính là kia cười, thủy chung dừng lại ở khóe miệng, chưa tới đạt đầy mắt hòa tan kia một mảnh lạnh như băng.

“Thương Duy Ngã, ngươi đi chết đi!” Hạnh Nhược Thủy dùng đầu hung hăng chà đạp hướng hắn gần trong gang tấc mắt.

Dù là Thương Duy Ngã như vậy thân thủ, cũng không có dự đoán được nàng sẽ có này vừa ra, cái mũi hung hăng bị đụng phải nhất tao. Yếu ớt nhất địa phương bị cường lực va chạm, đau hắn từng rảnh tay.

Hạnh Nhược Thủy nhân cơ hội bay nhanh hướng trong trường học chạy tới, giống có quỷ ở sau người đuổi theo giống nhau, bộc phát ra bình sinh tốc độ nhanh nhất. Khả lập tức đều biết điều bóng người theo bốn phương tám hướng mà đến, ngăn trở đường đi, đem nàng bao quanh vây quanh.

“Người, các người muốn làm gì?” Trong lòng nàng sợ hãi đến cực điểm, sợ Thương Duy Ngã liền như vậy đem nàng mang về, từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại Trường Không. Nàng không nghĩ tiếp qua một lần bị nhốt ngày, chẳng sợ chính là một ngày!

“Dừng dọa phá hư nàng.”

Những người đó chậm rãi tản ra, chỉ tại nàng phía sau lưu ra một cái thông đạo. Hạnh Nhược Thủy thân thể rất lạnh, cứng ngắc chậm rãi xoay người lại.

Chỉ thấy Thương Duy Ngã chậm rãi mà đến, nếu không phải cái mũi hồng hồng , như nhau thường lui tới phong độ chỉ có khí thế bức người. Hoảng hốt gian, Nhược Thủy ức khởi trước kia mỗi một lần hắn đi trường học tiếp nàng khi, cũng là như vậy vững bước mà đến, giống như thiên thần. Khi đó, nàng là mọi người hâm mộ đối phương, kia khóa ngày thơ tâm cứ như vậy chậm rãi luân hâm .

Chậm rãi, cửa nàng trong mắt nổi lên hơi nước. Ân ái thành không, cửa nát nhà tan, chính mình cũng bị nhốt..... Chuyện cũ nhất cộc cộc, như một phen sắc bén đao, đao đao cắt trong lòng thượng, thống khổ.

“Nếu phụ mẫu ta thật sự làm thực xin lỗi chuyện của ngươi, bọn họ đã muốn dùng mệnh đến hoàn lại , vì sao ngươi còn không chịu buông tha ta?” Nàng nước mắt rơi như mưa, sợ hãi rút đi, chỉ có thê thảm.

Nàng vốn có hạnh phúc gia, đơn giản ngày. Nhưng là gặp gỡ Thương Duy Ngã, cùng Thương Duy Ngã mến nhau, đêm này hết thấy đều hủy diệt. Nhân sinh cũng không thể được trọng đến? Nàng không bao giờ nữa muốn nhận thức này người!

“Bọn họ hoàn lại, là bọn hấn khiếm phụ mẫu ta. Mà của ta này phân, phải từ người tới còn. Nhược Thủy, người trốn không thoát đâu.” Hấn thanh âm lạnh lùng, nói ra tàn nhẫn trong lời nói.

Hạnh Nhược Thủy lão đảo lui về phía sau, cắn môi hiểu rõ địa điểm đầu. Trừ phi nàng tử, nếu không hấn sẽ không bỏ qua của nàng!”Người muốn này tiện mệnh, là đi? Vậy lấy đi tốt lắm.”

Thương Duy Ngã chưa trả lời, đã có một người khác thanh âm vang lên.

“Tẩu tử, ta ca còn chờ người bồi hấn quá nửa đời sau đâu, như thế nào có thể như vậy không thương tích chính mình tánh mạng?”

Đám người tránh ra một khác điều thông đạo, một cái một thân màu trắng nam nhân hái diệu kính râm, chậm rãi đi tới. Hấn có đẹp mặt ngũ quan, nho nhã khí chất, cùng với ôn hòa tươi cười.

Hấn phía sau, đi theo vài cái mặc hắc y cường tráng nam nhân. Kia khí thế, rõ ràng là hỗn xã hội đen.

Hạnh Nhược Thủy lau nước mắt, khó hiểu nhìn hấn. Đây nhân, nàng không biết. Miệng hấn lý tẩu tử, là chỉ nàng sao? Như vậy, hấn là Trường Không huynh đệ?

“Thất thần làm gì? Còn không mau đem tẩu tử đuổi về gia đi! Tẩu tử, người bị sợ hãi!”

“Là! Tẩu tử, thỉnh!” Kia bang nhân liền che chở Nhược Thủy hướng cửa đi đến, Thương Duy Ngã thế nhưng không có cản lại.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng tràn đầy nghi hoặc, chân có chút run lên. Trong tai nghe được, cái kia áo trắng nam nhân nói “Thương thiếu, đã lâu không thấy”.

Mơ mơ màng màng thượng xe, Hạnh Nhược Thủy mới hậu tri hậu giác sợ hãi đứng lên. Nàng căn bản chưa thấy qua những người này, chỉ bằng một tiếng tẩu tử, ai biết bọn họ là người tốt hay là người xấu?

Của nàng sợ hãi đều hiện lên ở trên mặt, phó giá vị người kia quay đầu, đối nàng nói:”Tẩu tử, chúng ta sẽ không thương tổn của người, người yên tâm.”

Nhưng là nhìn trên mặt hấn kia nói dữ tợn vết sẹo, Hạnh Nhược Thủy tâm huyền rất cao, thùng thùng thùng khiêu cùng bốn chồn giống nhau.

Nhưng tiếp theo liền phát hiện, xe quả thật là hướng nhà bọn họ phương hướng khai. Không bao lâu, liền vũng vàng đứng ở dưới lầu.

Thẳng đến đem nàng đuổi về trong phòng, kia bang nhân mới đóng cửa rời đi.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc đứng một hồi, chân mềm nhũn, cả người ngã xuống ở trên sofa. Trường Không!

Nàng muốn tìm di động gọi điện thoại, lại phát hiện bao bao còn tại văn phòng. Vì thế tay chân cùng sử dụng đi quá sofa, bay nhanh ẩn hạ Trường Không dây số. Điện thoại đỏ bíp bíp hồi lâu, lại không người tiếp nghe. Hợp với bát ba lượt, vẫn là giống nhau.

Nàng suy sụp ẩn diệu miễn đề kiện, kinh ngạc dựa vào sofa tay vịn. Đột nhiên nhớ tới Bội Thi, vội vàng lại bắt điện thoại của nàng.

“Uy, Nhược Thủy, như thế nào phía sau đánh cho ta điện thoại?”

“Bội Thi, Bội Thi người có thể hay không lại đây nhà của ta?” Nàng nhin không được, liền ghen ngào.

“Nhược Thủy, phát sinh sự tình gì?”

“Bội Thi, người có thể hay không hiện tại cứ tới đây?” Nàng cuối cùng nhin không được, dật ra một tiếng khóc nức nở.

“Người đừng khóc, ta lập tức liền đi qua!”

——— để lời nói với người xa lạ ———

Đề cử bạn tốt phượng hoàng văn văn, nàng vẫn đều ở cố gắng, là ta gặp qua tối còn thật sự phụ trách tác giả.

Nếu người thích này dụng tâm huyết đi viết văn tự, như vậy đi xem của nàng văn văn đi, người hội cảm động .

Giới thiệu văn tất:

Hôn nhân, ba năm chi ngứa, nàng nghĩ đến nàng tránh được , ai ngờ, cuối cùng một ngày, nàng nghe thấy được một cái thiên đại chê cười.

Nguyên lai, nàng sinh mệnh duy nhất nam nhân đã không muốn lại vì nàng khởi động một mảnh thiên...

Nguyên lai, hần sớm có không thuộc loại của nàng đứa nhỏ...

Cho dù là hiểu lầm, cho dù có âm mưu, bọn họ tình yêu, bọn họ hôn nhân hay không cũng không được khả cứu?

Hôn nhân, tổng yếu có cái trưởng thành quá trình. Cho nàng, cho hần, trả giá đại giới hay không quá lớn?

Một tòa vây thành, chỉ có thể cất chứa hai người.

Tình yêu, nhiều một người, là lừa tình.

51. Chương 51: Rạp Chiếu Phim Chi Nhạc

“Trường Không, này.....” Này vui vẻ cả kinh , Hạnh Nhược Thủy đầu óc đều chỗ trống .

Ứng Trường Không vỗ vỗ của nàng đầu vai, như trước lão thần khắp nơi .”Đừng nóng vội, vợ.” Sau đó, hần theo đầu lý lấy ra lục sắc vở đưa cho nàng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến trên mặt “Ly hôn chứng” Ba chữ, hoàn toàn nói không ra lời. Lặp lại mở ra, khép lại, môi khai khép mở hợp , cũng không biết nói cái gì. Hốc mắt bắt đầu nóng lên, nhìn Ứng Trường Không ánh mắt là chính nàng cũng không biết đưa tình ẩn tình.

Đàm Bội Thi vừa thấy tình huống, chạy nhanh ôm lấy tiểu tử kia chạy ra gia môn, đem không gian lưu cho bọn họ.

“Trường Không, ta.....” Nàng thật sự không biết nên nói cái gì. Hần luôn như vậy, ở nàng còn không biết thời điểm, cũng đã vô thanh vô tức đem sự tình làm tốt .

Ứng Trường Không đem nàng kéo vào trong lòng, vòng .”Vợ, người thích không?”

“Ân. Nhưng là, người là như thế nào trộm được ? Vân Thiên biệt thự thủ vệ sâm nghiêm, ngay cả một con muỗi đều rất khó phi đi vào. Người —”

“Hừ — này không trọng yếu. Người chỉ cần nói cho ta biết, thích vẫn là không thích?”

“Thích!”

“Chỉ cần người thích, ta có thể cho người làm được.”

“.....”

Hai người lẳng lẳng ôm nhau, cùng dự niệm không quan hệ. Chính là cảm thấy quang như vậy gắt gao ôm ở cùng nhau, tựa như chiếm được toàn thế giới.

Ứng Trường Không vỗ về của nàng tóc dài, hỏi:”Người hôm nay buổi sáng không khóa đúng không? Vậy cùng trường học thỉnh cái giả, buổi sáng ở nhà ngủ một giấc. Người xem, người đều nhanh thành quốc bảo.”

Nói xong, ngón tay cái xẹt qua của nàng đáy mắt. Chỉ sợ, tiểu nữ nhân mấy ngày nay đều không có ngủ quá một cái an ổn thấy.

“Nhưng là ta không nghĩ ngủ.” Nàng yêu kiều lại ở hẳn trong lòng, cười như hoa khai.”Không bằng, chúng ta tìm một chỗ đi chơi đi?”

“Người muốn đi làm sao ngoạn?” Ứng Trường Không cũng không phản đối. Dù sao lão gia tử muốn nhốt hẳn nửa tháng, kia khẳng định vận dụng trong tay quyền lợi thay hẳn thỉnh quá giả , hẳn có khi là thời gian!

Hạnh Nhược Thủy mân miệng suy nghĩ lại muốn, cũng tưởng không ra hảo điểm tử đến. Thực bội phục người khác tổng có thể nghĩ ra rất nhiều lãng mạn điểm tử đến. Xem ra chính mình cùng Ứng Trường Không giống nhau, cũng là cái không tình thú nhân.”Nếu không, chúng ta đi xem phim?”

“Sáng sớm nhìn điện ảnh?” Ứng Trường Không đỡ khóc đỡ cười nhìn nàng. Bất quá, rạp chiếu phim bình thường đều là suốt đêm buôn bán , cũng là không sợ.

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi, thu hẳn vạt áo. Ngưỡng cằm nhìn hẳn, có chút bốc đồng bộ dáng.”Không thể sao?”

“Đương nhiên có thể. Ở nhà chúng ta, vợ định đoạt!”

Có thể thấy được, Ứng thượng tá là cái không hơn không kém thê quân nghiêm. Xem ra, còn vui vẻ chịu đựng.

Hạnh Nhược Thủy thân hẳn một chút, theo đầu gối thượng nhảy xuống.”Vậy người chạy nhanh thay quần áo, ta trước đi xuống cùng Bội Thi bọn họ nói một tiếng. Chúng ta ngay tại dưới lầu chờ người, phải nhanh điểm nga.”

Một bên cầm bao đi ra ngoài, một bên gọi điện thoại cấp chính mình cùng tiểu tử kia xin phép.

Đàm Bội Thi tự nhiên là sẽ không theo đi , cho nên liền biến thành một nhà ba người thiên luân chi nhạc.

Đợi cho rạp chiếu phim cửa, nhìn đến mặt trên biểu hiện [công phu gấu mèo 2], hai người nhất thời liền nở nụ cười. Cảm tình, hôm nay tối có thu hoạch chính là tiểu tử kia .

Làm cho bọn họ không nghĩ tới là, thế nhưng cũng có linh tinh vài người theo chân bọn họ giống nhau đại buổi sáng chạy tới xem phim . Thoáng quan sát sẽ phát hiện, kia đều là một ít tuổi trẻ tình lữ. Cũng chỉ có mười ** tuổi thời điểm, mới có thể lãng mạn đến đại sáng sớm điện báo rạp chiếu phim.

Đi vào đi, to như vậy nơi sân cũng chỉ có vài người. Bọn họ ở bên trong tìm vị trí ngồi xuống, không có ngồi vào phía trước đi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn rộng tuếch bãi, quay đầu cười hỏi:”Nếu có hiểu biết nhân nhìn đến, có thể hay không cảm thấy chúng ta là gốc tử a?” Nhớ tới đến, hình như là có chút ngu đần.

“Ai dám nói ta vợ gốc, ta tẩu hẳn.” Ứng thượng tá nắm bắt quyền đầu.

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười, đang muốn nói chuyện, bên tai đột nhiên truyền đến tiểu tử kia khanh khách tiếng cười. Nàng tò mò quay đầu, liền thấy Phúc An mắt to nháy mắt không nháy mắt nhanh nhìn chằm chằm màn hình. Nhược Thủy bị tiểu tử kia chọc cười , nhìn hẳn kia hết sức chuyên chú bộ dáng, nàng đều hoài nghi tiểu tử kia là xem đã hiểu. Bất quá đứa nhỏ chỉ cần nhìn đến trong TV tiểu nhân, đều có thể nhạc a.

Hạnh Nhược Thủy cười trộm, vươn tay nhẹ nhàng kháp tiểu tử kia một chút.

Tiểu tử kia rất nhanh quay đầu đến, nếu nàng không có nhìn lầm trong lời nói, tiểu tử kia đây là ở trừng hẳn. Xem ra, tiểu tử kia là ở quái nàng quấy rầy hẳn. Nghĩ vậy chút, Hạnh Nhược Thủy liền vui vẻ. Làm một cái hảo mẹ, kế tiếp thời gian lý, nàng không còn có quấy rầy tiểu tử kia.

Ứng Trường Không thân mình đã muốn hoàn toàn rơi vào trong bóng đêm, Hạnh Nhược Thủy là một chút cũng thấy không rõ về mặt của hẳn. Lặng lẽ để sát vào hẳn bên người. Nàng thế này mới phát hiện trước đó không lâu còn tinh thần sáng láng tên tựa hồ là đã muốn đang ngủ.

Màn hình thượng khi thì phóng đi ra hôn ám ánh sáng, Hạnh Nhược Thủy có thể rõ ràng thấy rõ hẳn ngực phé gian vững vàng hô hấp, nhanh khạp hai mắt.

Nghĩ đến hần tới hôm qua đi làm quá cái gì, liền biết hần khẳng định mệt muốn chết rồi. Hạnh Nhược Thủy liền ngơ ngác nhanh tránh hần hồi lâu, trong lòng là nói không nên lời mềm mại.

Không biết qua bao lâu, trên vai hơn chỉ không thuộc loại của nàng bàn tay to, Hạnh Nhược Thủy biết người nào đó thanh tỉnh, ngủ đủ.

“Người cảm thấy này điện ảnh thế nào?” Hạnh Nhược Thủy nhanh nhìn chăm chăm màn hình, ra vẻ không biết hỏi. Trong ánh mắt, lộ vẻ giảo hoạt.

Ứng thượng tá sợ run một giây, tinh thần chấn hưng nói: “Đẹp mắt!”

Hạnh Nhược Thủy tựa tiểu phi tiểu quay đầu: “Như thế nào tốt cái nhìn?”

Ứng thượng tá vò đầu bứt tai một hồi lâu, tầm mắt nhanh nhìn chăm chăm màn hình, cũng không có rất nhanh nhìn ra cái nguyên do đến, chỉ có thể pha trò nói: “Dù sao chính là đẹp mắt, cụ thể như thế nào tốt cái nhìn, ta cũng không biết nói như thế nào.”

Hạnh Nhược Thủy đi theo cười hắc hắc, sờ soạng một phen hần tràn đầy hồ tra cảm. Người kia, nói dối không cắt cỏ cỏ! Bất quá, xem ở hần như vậy mệt phân thượng, hãy bỏ qua hần đi.

Ở mọi người còn ý do chưa hết thời điểm, điện ảnh đã xong.

Phúc An mắt to vẫn là nhìn chăm chăm nhanh nhìn chăm chăm màn hình không chịu dời. “Mẹ, mẹ!” Tiểu tử kia một tay nhanh lôi kéo Nhược Thủy tay áo, một bàn tay chỉ vào đã muốn biến thành phụ đề màn hình, hần còn muốn xem đầu.

“Bảo bối, điện ảnh đã muốn phóng xong rồi, chúng ta nên trở về gia !”

Tiểu tử kia thu hồi ngón tay, phẫn nộ nộ khuôn mặt nhỏ nhắn thượng tràn đầy nồng đậm thất vọng.

.....

Thương Duy Ngã tỉnh táo lại, lập tức lại bắt thông Tiểu Nham điện thoại. “Người lập tức phái người đi thành phố A XXX cùng YYY dân chính cục, một khi phát hiện có người công việc ta cùng Hạnh Nhược Thủy ly hôn công việc, lập tức đem hần bắt lại.”

“Ta đã biết.” Bên kia lên tiếng, lập tức còn nói một câu. “Thương, ta chưa thấy qua người như vậy không được tự nhiên nhân.”

Kỳ thật Thương Duy Ngã không biết, bên kia nhân càng muốn dùng “Rối loạn” Hai chữ. Gần đến giờ bên miệng, mới đột nhiên sửa lại.

Nhưng là Thương Duy Ngã không có dự đoán được là, người của hần ở chạy tới dân chính cục trên đường, bị Liệt Diễm bang ngăn trở. Hai phương giao chiến, hỗn loạn một đoàn. Hôm đó hiện trường đưa tin, thành thành phố A tin tức đầu đề.

Mà sau, dân chính cục vài cái nhân viên công tác nhớ tới bị thương đỉnh nửa đêm làm ly hôn thủ tục chuyện tình, còn thường thường làm ác mộng.

Làm Thương Duy Ngã lấy đến theo bản thị chuyển phát tới được ly hôn chứng khi, lúc này giận dữ. Một phòng gì đó, bị hần tạp cái hi ba lạn. Cuối cùng hung hăng mấy quyền nện ở trên tường, tay hần lập tức liền huyết nhục mơ hồ.

“Hạnh Nhược Thủy, người đừng muốn chạy trốn!” Gần từng tiếng, là từ hàm răng gập cắn nhỏ ra.

Hần trong mắt hiện lên hung ác nham hiểm, làm cho bên người mọi người dọa run lên một chút. Mỗi người đều căng thẳng da, thần kinh cùng kéo căng huyền giống nhau.

Thương Duy Ngã cầm lấy di động, bắt đầu ấn dãy số. Hần đưa điện thoại di động cử ở bên tai khi, mu bàn tay huyết theo cổ tay chảy về phía cánh tay, uốn lượn ra một cái màu đỏ dấu vết, quỷ dị phi thường.

.....

52. Chương 52: Yêu Nghiệt Hiên Viên Kì

Đàm Bội Thi quải điệu điện thoại, nắm lên ví tiền cùng di động liền một cỡ não hướng dưới lầu hướng. Vọt tới đường cái bên cạnh, thân thủ ngăn đón sĩ.

“Đi hạnh phúc hoa viên.”

“Cô nương, này đi đường cũng mới mười phút a.” Hấn còn muốn đi phía trước khai một đoạn mới có thể quay đầu.

“Chít chít méo mó cái gì, cũng không phải không có tiền cho người! Tin hay không ta trách cứ người?” Đàm Bội Thi trong lòng gấp đến độ thực, lại đụng tới cái hai trăm ngũ lải xe, nhất thời hỏa liên mào.

Kia lải xe không hé răng .

Xe còn không có rất ổn, Đàm Bội Thi liền mở cửa xuống xe, hướng điều khiển cửa sổ ném 10 đồng tiền liền vọt đi vào. Thẳng đem kia lải xe cấp sợ tới mức sừng sốt sừng sốt .

“Nhược Thủy, Nhược Thủy mở cửa!” Dem cửa xao chạm vào chạm vào vang, cũng bất chấp tả lân hữu lí có thể hay không trách cứ.

Môn mở ra, nàng vọt vào đi. Đang muốn hỏi phát sinh sự tình gì, Nhược Thủy hô một tiếng Bội Thi, ôm cổ nàng mà bắt đầu khóc.

Đàm Bội Thi vội vàng vỗ vỗ của nàng phía sau lưng, lại đem của nàng mặt theo chính mình trên đầu vai đào ra, lau nước mắt.”Nhược Thủy, người đừng vội khóc, trước đem sự tình cấp nói rõ ràng a.”

Hạnh Nhược Thủy một đôi đỏ mắt hồng , hàm chứa hai uông nước mắt.”Bội Thi, Thương Duy Ngã tìm đến đây!”

“Cái gì!” Đàm Bội Thi quát to một tiếng, cũng trợn tròn mắt. Thương Duy Ngã? Kia thất sói thể nhưng đuổi tới!

Hấp một hơi, trước tỉnh táo lại. Giúp đỡ Nhược Thủy ở trên sô pha ngồi xuống, lại cấp nàng ngã một chén nước.”Nhược Thủy, người uống trước chén nước, bình tĩnh bình tĩnh. Người ở nơi nào nhìn thấy kia thất sói ?”

Hạnh Nhược Thủy uống một ngụm thủy, cố gắng bình phục chính mình cảm xúc. Nàng vừa rồi là sợ hãi, hoảng thành một đoàn. Hiện tại có cái tin cậy nhân tại bên người, liền bình tĩnh hơn.”Ồ trường học, hấn đi trường học tìm ta .”

Đàm Bội Thi ánh mắt đại trừng.”Kia hấn không có trực tiếp đem người bắt đi? Phi phi phi, xem ta này quạ đen miệng!” Nói xong lại cảm thấy đã biết miệng rất quạ đen , nâng thủ liền đánh vài cái.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo tay nàng, sờ sờ nàng bị đánh địa phương, lắc đầu hấp hấp cái mũi.”Hấn vốn là tưởng , nhưng là đột nhiên lại có một người nam nhân mang theo nhất bang nhân xuất hiện . Người kia hình như là Trường Không bằng hữu, nhưng là ta chưa thấy qua.”

Đàm Bội Thi hiểu rõ địa điểm gặt đầu, trong lòng đối đội trưởng thừa nhận có thêm.”Xem ra đội trưởng vẫn là có phòng bị . Ta nói rồi đội trưởng không chỉ là một cái binh mà thôi, cho nên người yên tâm, không có việc gì .”

Bất quá, Thương Duy Ngã là hồn hắc đạo , đội trưởng là cái bộ đội đặc chủng. Thật muốn nháo đứng lên, đội trưởng không chiếm ưu thế. Dù sa

o, tham gia quân ngũ nhân ước thúc rất nhiều, tác phong hơn nữa trọng yếu. Thương Duy Ngã kia thất sói, ai biết hội đem cái gì dơ bẩn thủ đoạn đều dùng tới! Những lời này, nàng cũng không dám cùng Nhược Thủy nói.

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, an tâm rất nhiều. Đang cầm cốc nước, tựa vào Bội Thi trên đầu vai, về mặt sợ sệt.

“Đội trưởng biết chuyện này sao?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta gọi điện thoại , không có người tiếp. Phía sau, hấn khẳng định ở việc.”

“Cũng là.”

Hai nữ nhân tựa vào cùng nhau, lẳng lặng không nói lời nào, trong lòng đều thực vội.

Chờ tiếng đập cửa vang lên, Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức cả người theo Bội Thi trên đầu vai nhảy đánh đứng lên.”Khẳng định là Thương Duy Ngã tìm đến đây, làm sao bây giờ?”

Đàm Bội Thi đề lại nàng, hai người cái trán thiếp thiếp.”Nhược Thủy, trấn định, đừng chính mình dọa chính mình. Ta đi mở cửa.”

Cách phòng trộm môn, Đàm Bội Thi nhìn đến một cái một thân đen tuyền nam nhân, trên mặt còn có một đạo dữ tợn vết sẹo. Đang muốn chất vấn, đối phương bắt tay vừa mới, liền thấy được hấn trong tay Phúc An.

“Mẹ, mẹ.....” Tiểu tử kia kêu, oa oa khóc. Hấn bị xa lạ quái thúc thúc bắt đi, đã sớm sợ hãi.

“Bội Thi, mở cửa đi, hấn đưa ta trở về .” Bất quá, kia một đạo dữ tợn sẹo thật sự thực dọa người.

“Tẩu tử.” Người nọ hô một tiếng, đem Tiểu Phúc An buông, lại đệ ra Nhược Thủy bao bao, xoay người đi rồi.

“Mẹ!” Tiểu tử kia nhào vào cửa nàng trong lòng, ô ô khóc, đáng thương hề hề . Bất quá, rất nhanh sẽ không khóc, chính là vừa kéo vừa kéo , nước mắt lưng tròng.

Đàm Bội Thi nhìn xem thời gian, nên nấu cơm . Nhìn thoáng qua ôm ở cùng nhau mẫu tử, phun một hơi đi vào phòng bếp.

Một lát sau, điện thoại vang lên.

Hạnh Nhược Thủy phác lại đây, quả nhiên là Trường Không dây số. Bên kia một tiếng uy, nàng liền lệ thượng hốc mắt , mang theo khóc nức nở kêu:”Trường Không –”

“Nhược Thủy, ta đã muốn đã biết. Ta lập tức sẽ trở lại, đừng sợ, có ta ở đây. Trước treo, ta muốn lái xe.” Hấn có chút suyễn, nhưng là từ tính thanh âm làm cho người ta an tâm.

“Ân.” Nhược Thủy vừa ứng một tiếng, điện thoại liền treo. Tuy rằng chỉ có một câu, nhưng nàng huyền tâm về tới nên ở vị trí.

Đàm Bội Thi vừa đem cơm chiều làm tốt, Ứng Trường Không sẽ trở lại , cùng nhau trở về còn có Phó Bồi Cương.

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy ôm đứa nhỏ cùng nhau chui vào Ứng Trường Không ôm ấp, lần đầu tiên trước mặt ngoại nhân mặt làm chuyện như vậy.

Ứng Trường Không nắm ở nàng, chụp vỗ về. Sau đó ôm nàng cùng nhau trở lại trên sofa, nhìn đến mẫu tử hai ánh mắt đều hồng hồng , giống con thỏ. Hấn có chút đỏ khóc đỏ cười, lại đau lòng không thôi.”Ta không phải đã nói, thiên tháp xuống dưới còn có ta đâu.”

Hạnh Nhược Thủy biến mếu máo, tiếng nói oa oa .”Ta sợ hãi thôi.”

Ứng Trường Không ngón tay cái xẹt qua cửa nàng đáy mắt, thân ái cái trán của nàng.”Không có việc gì, ta ở đâu.”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy ứng một tiếng, oa tiến hấn trong ngực. Chỉ có nghe hấn trên người dương cương hơi thở, nghe hấn cường hữu lực tim đập, nàng mới cảm thấy an tâm.

Thiên tháp xuống dưới, cơm luôn muốn ăn . Vài người vừa muốn động chiếc đĩa, môn liền vang .

Hạnh Nhược Thủy co rúm lại một chút. Đến không phải Thương Duy Ngã, mà là hôm nay cái kia áo trắng phục nam nhân. Nàng thật dài thở ra một hơi.

Ứng Trường Không ghé hấn đại thứ thứ ngồi xuống, thân nhiên hỏi:”Ăn qua sao?”

Nam nhân chà xát chà xát thủ, tươi cười thực sáng lạn.”Sao có thể a. Đây không nghĩ ném thử tẩu tử tay nghề đâu!”

Ứng Trường Không gật gật đầu, nhìn Nhược Thủy.”Vợ, cấp người này trang chén cơm đi.”

“Cái gì người này? Tẩu tử, ta gọi là Hiên Viên Kỳ. Hiên Viên kiếm Hiên Viên, kỳ lân kì.” Hiên Viên Kỳ một bên kháng nghị huynh đệ, một bên đối với tẩu tử cười đến cùng đóa hoa.

Đàm Bội Thi nhìn này một thân nho nhã nam nhân, trong lòng thẳng kêu yêu nghiệt a yêu nghiệt! Ở hai cái tham gia quân ngũ to con trước mặt, hẳn quả thực chính là thư hương thế gia quý công tử!”Ta cảm thấy người rõ ràng kêu Hiên Viên kiếm có vẻ hảo.”

Hiên Viên Kỳ nháy mắt mấy cái, như trước cười đến trang điểm xinh đẹp.”Ý kiến hay, bắt quá lưu trữ cho ta con tốt lắm. Con ta khẳng định đối với người cảm kích vạn phần, ta nguyên bản tưởng cho hẳn đặt tên Hiên Viên lân . Chúng ta phụ tử hai thêm đứng lên, chính là Hiên Viên kỳ lân, đó là thần thú a!”

“Phốc –” Đàm Bội Thi vắng lên. Hiên Viên kỳ lân, một hẳn nghĩ ra!

Liên ngay cả Hạnh Nhược Thủy, cũng không tùy vào che miệng cười.

Ứng Trường Không vốn thưởng người này một quyền đầu , nhìn xem nữ nhân đứa nhỏ khuôn mặt tươi cười, cho dù .

Sau khi ăn xong.

“Người tính làm sao bây giờ? Đổi cái địa phương, tiếp tục đem nhân tàng đứng lên?” Hiên Viên Kỳ thanh âm, có chút bất cần đời. Nhưng tinh tế nghe qua, lại tản ra nguy hiểm hơi thở.

Ứng Trường Không châm một chi yên, hừ lạnh một tiếng nghe hẳn, nói:”Nếu không, người đem Thương Duy của ta phong vân giúp cấp diệt?”

Hiên Viên Kỳ đoạt lấy miệng hẳn lý yên điều , một bộ “Xin miễn thứ cho kẻ bất tài” biểu tình.

“Đây Đại Lương ta cũng không dám chọn. Nếu bang phái khác, ta không nói hai lời thay người đem bọn họ hang ổ cấp bưng. Thương Duy Ngã không được. Người phải biết rằng, hẳn cũng là bộ đội đặc chủng xuất thân, lai lịch không nhỏ nha. Có thể vô thanh vô tức ngăn cản này mấy tháng, ta đã muốn rất bội phục chính mình . Cho nên, người vẫn là ngấm lại đem nhân tàng làm sao đi.”

“Nhược Thủy là ta vợ, không phải một cái con chó nhỏ, ta không thể làm cho nàng cả đời như vậy trốn trốn tránh tránh. Kia rất ủy khuất nàng !” Ứng Trường Không nắm thật chặt ôm vợ eo nhỏ cánh tay. Bọn họ nói chuyện, không có tránh đi nàng.

“Vậy chỉ có chính diện giao phong .” Nói thật, chính là Thương Duy Ngã cũng là dễ làm. Nhưng này tên là cái quân nhân, nếu liên lụy đến ba hẳn, vậy..... Lão gia tử còn bồng cứng rắn rất, tự cầu nhiều phúc đi.

“Ta biết.” Ứng Trường Không gật gật đầu, quay đầu nhìn Nhược Thủy.”Vợ, người sợ sao?”

Hạnh Nhược Thủy cùng hẳn ở bàn hạ mười ngón giao nắm, nhìn hẳn đường cong lãnh cứng rắn trên mặt cặp kia ôn nhu đôi mắt. Tràn ra tươi cười, lắc đầu.

“Với người cùng một chỗ, ta không sợ.”

Ứng Trường Không biểu tình càng thêm ôn nhu, ánh mắt càng thêm kiên định.

“Dựa vào, người cái chuôi này phá đao cư nhiên cũng sẽ có như vậy biểu tình!” Hiên Viên Kỳ oa oa kêu to!

Đàm Bội Thi lại vắng lên. Đây yêu nghiệt!

Đội trưởng kêu lợi nhận, nhiều uy phong lẫm lẫm danh hiệu, đến người này miệng tự thành “Phá đao” !

53. Chương 53: Nam Nhân Tranh Đoạt Chiến

Ám dạ, thành phố Z cao nhất cấp chỗ ăn chơi. Mỗi cái cao cấp ghế lô lý, ba cái khí chất bất đồng nam nhân.

“Thương Duy Ngã, người muốn thế nào?” Thật lâu sau giường cung bật kiếm trầm mặc sau, Ứng Trường Không lạnh lùng mở miệng. Hắn còn muốn trở về bồi Nhược Thủy, không có nhiều lắm thời gian hao ở trong này.

Trên thực tế, hắn chút không tiếp thu vì có thể thuyết phục Thương Duy Ngã buông tha cho Nhược Thủy. Hắn đến, bất quá là muốn hội hội này nhân. Về Thương Duy Ngã, hắn đã muốn hiểu biết rất nhiều, nhưng chưa bao giờ chạm mặt.

Thương Duy Ngã hừ lạnh một tiếng, hấp một ngụm yên, chậm rãi phun ra. Sương khói lượn lơ mơ hồ về mặt của hắn, chỉ nghe hắn lạnh lùng hồi: “Lời này, tựa hồ hắn là từ ta tới hỏi Ứng thượng tá. Đừng quên, Nhược Thủy là nữ nhân của ta.”

“Các người đã muốn ly hôn, nàng với người lại vô nửa điểm quan hệ.” Ứng Trường Không nheo lại hai mắt.

“Này chỉ sợ không khỏi Ứng thượng tá định đoạt.” Hắn Thương Duy Ngã nghĩ muốn nhân, ai cũng đừng nghĩ mang đi! Ai cũng không được!

Ứng Trường Không một ngụm uống quang chén trung chất lỏng, đứng lên. “Nhược Thủy sinh là ta Ứng gia nhân, tử là ta Ứng gia quý. Điểm này, ai cũng không thể thay đổi! Thất bại!”

Ở hắn bước đi hướng cửa khi, phía sau vang lên Thương Duy Ngã đồng dạng chân thật đáng tin trong lời nói.

“Tốt lắm. Hạnh Nhược Thủy chính là tử, cũng chỉ có thể chết ở cửa ta trong lòng! Điểm này, đồng dạng ai cũng không có thể thay đổi! Không tiến!”

Hiên Viên Kỳ mảy nhất thời ninh thành một cái bế tắc.

.....

“Không cần!” Hạnh Nhược Thủy một tiếng thét chói tai, cả người theo trên giường đạn ngồi xuống. Phòng một mảnh hắc ám, đêm tĩnh lặng, chỉ có chính mình tim đập như cổ xao vang.

“Trường Không, Trường Không!” Nàng sờ hướng giường ngoại duyên, nhưng vẫn không gặp được nhân, sau đó càng ngày càng ra bên ngoài, rầm rầm ngã xuống giường. Chấn bị mang xuống giường, đem nàng cả người khóa lại bên trong, một hồi lâu nàng mới giãy đi ra, thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Trường Không.....” Nàng thấp giọng gọi, cái mũi ê ẩm. Tay chân cùng sử dụng đứng lên, đụng đến khai quang ba một tiếng mở ra. Mảnh liệt ánh sáng làm cho nàng theo bản năng che ánh mắt, dãi thích ứng, trong phòng quả nhiên chỉ có nàng một người.

Nàng xích chân chạy đến cách vách phòng, chạy đến Phúc An phòng, lại chạy ra phòng khách. Không có người!

“Trường Không, Trường Không.....” Nàng cúi đầu nỉ non, rốt cục liều lĩnh chạy hướng cửa, mở ra môn lao ra đi. Cọ cọ một hơi chạy đến dưới lầu, chạy ra tiểu khu cửa.

Hắn mã vừa mới khai tiến tiểu khu cửa.

Đột nhiên hướng tới được thiên hạ, thiếu chút nữa đem Ứng Trường Không trái tim cấp dọa phá. May mắn hắn xiếc xe đạp quá quan, đúng lúc đem xe hướng lý một quai.

“Vợ.” Lao xuống đến, đem té ở nhân ôm vào trong ngực.

“Trường Không, người đi đâu lý, ta rất sợ hãi!” Hạnh Nhược Thủy gắt gao bắt lấy hắn quần áo, nước mắt yên lặng lạc. Trong lòng nàng rất sợ hãi, sợ hãi giống lúc trước vừa cảm giác tỉnh lại, ba mẹ đều đã muốn mất!

Ứng Trường Không đau lòng phải chết, gắt gao ôm lạnh run thân mình. “Không có việc gì, ta ngay tại nơi này. Vợ, ta tại đây!”

Đem xe lặc khóa, tùy vào nó tùy ý đặt ở trong tiểu khu. Ôm lấy trong lòng tiểu nữ nhân, về tới bọn họ gia. Gia môn, còn rộng mở!

Hạnh Nhược Thủy bị đặt ở trên sô pha, một đôi trắng nõn chân bị hạt cát cắt qua, nhiễm đỏ bàn chân. Nàng lại không cảm giác đau, liền liền tưởng không muốn bắt được cấp này

g bôi thuốc, nàng cũng gắt gao nhéo hấn vạt áo không chịu buông tay.

Giơ lên đầu đến, về mặt lệ. Đáng thương hề hề , hỏi hấn:”Người sẽ không rời đi của ta, đúng hay không? Người sẽ không giống ba mẹ như vậy, đột nhiên liền ném ta một người mặc kệ , có phải hay không?”

Ứng Trường Không khinh nhu thay nàng sát nước mắt, ở trên mặt hấn ấn hạ rậm rạp hôn, thật sâu nhìn nàng. Gần từng tiếng, nói được thực dùng sức.”Nhược Thủy, người nghe. Ta sẽ không rời đi của người, vĩnh viễn cũng không hối! Mặc kệ là Thương Duy Ngã, vẫn là những người khác, ai cũng không thể đem người theo ta bên người mang đi! Nếu ai muốn người mang đi, ta ngộ quý sát quý, ngộ phạt sát phạt! Nghe rõ rồi chứ sao?”

Nàng cắn môi, nước mắt gập đầu. Gắt gao ôm hấn cổ, chui đầu vào hấn cần cổ.

“Nhược Thủy, nếu đây là một hồi chiến tranh. Như vậy, ta theo ngay từ đầu liền ôm đập nỗi chìm thuyền quyết tâm! Cho nên, người chỉ cần tin tưởng ta là tốt rồi!” Theo hấn ôm nàng theo bệnh viện cửa sổ bay vọt xuống kia một khắc khởi, bọn họ cũng đã cọt vào cùng nhau.

“Àn!”

Ứng Trường Không cẩn thận giúp nàng lấy ra lòng bàn chân hạt cát, thượng được, mới đưa nàng ôm hồi trên giường.

Hạnh Nhược Thủy ở hấn trong lòng, rốt cục mệt cực kỳ nặng nề ngủ. Trong mộng thủy chung có một kiên định thanh âm, làm cho nàng an tâm. Dù vậy, thu hấn quần áo thủ một khắc cũng không theo buông ra.

Trong bóng đêm, Ứng Trường Không hai tròng mắt lóe sắc bén quang. Ôm của nàng song chưởng, kiên định mà lại nhu tình ngàn vạn.

An tâm ngủ đi, bảo bối của ta!

.....

Ngày hôm sau, Ứng Trường Không rốt cuộc là muốn hồi bộ đội . Từ Nhược Thủy đến đây sau, hấn đã muốn thỉnh rất nhiều lần giả trái với rất nhiều thứ kỷ luật .

Hạnh Nhược Thủy trong lòng tuy rằng còn thực hoảng, nhưng nàng không nghĩ trở thành hấn gánh vác. Cho nên như trước cười, đưa hấn xuất môn. Nhìn hấn mã biến mất ở tầm mắt trong vòng.

Đàm Bội Thi đưa tay khoát lên nàng trên đầu vai, vỗ vỗ.”Nhược Thủy, người nhất định phải cũng đủ kiên cường. Còn có, ta sẽ cùng của người. Để cho ta về nhà đi thu thập quần áo, về sau ta đều cùng người.”

Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ bạn tốt dừng ở chính mình trên vai thủ, cười gật gật đầu. Nàng thích bị Trường Không bảo hộ cảm giác, nhưng lộ là bọn hấn hai người , nàng cũng phải cố gắng đuổi kịp hấn bộ pháp! Như vậy, hai người mới có thể đi được xa hơn!

Hạnh Nhược Thủy cứ theo lẽ thường đi làm, chẳng qua Hiền Viên Kỳ an bài nhân mỗi ngày tiếp đưa nàng cùng Phúc An. Về phần trong trường học, nàng phỏng chừng hấn cũng khẳng định phái nhân đang âm thầm bảo hộ, bởi vì Thương Duy Ngã không có tái xuất hiện.

Nàng sẽ không thiên chân có thể vì từ nay về sau liền thiên hạ thái bình , nàng rất hiểu biết Thương Duy Ngã người kia. Chính là hấn thật sự vọt tới trước mặt, nàng ngược lại chẳng phải sợ hãi . Loại cảm giác này thật giống như người tổng cảm thấy trong phòng có quỷ, tâm hoảng sợ . Khả chờ người thật sự gặp qua con quỷ kia, người ngược lại không như vậy sợ hãi .

Trừ bỏ sớm muộn gì có người tiếp đưa, mấy ngày nay cuộc sống cùng trước kia cũng không có quá lớn bất đồng. Nếu thật muốn nói có, thì phải là Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu cùng nàng càng ngày càng thân cận , không có việc gì thích kề cận nàng.

Thiên hạ này ban, Trang Ngụ Kỳ lại vui vẻ đi ở bên người nàng, miệng xèo xèo thì thầm nói xong.

Nhanh đến cửa thời điểm, nhìn đến tới đón người của hắn, phi thường kinh ngạc, hơn nữa ánh mắt đề phòng.”Thủ trưởng, người hôm nay là làm sao vậy?”

Trang Dịch Sính dở khóc dở cười cho hắn một cái mao hạt dẻ.”Có cái gì vấn đề, ân?” Lại chuyển hướng Nhược Thủy, cùng nàng đánh cái tiếp đón.

Tiểu bằng hữu che đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời mặt nhăn thành bánh bao, nói nhỏ nói:”Hạnh lão sư nói quá, một người bình thường không thể nào yêu quan tâm người, bỗng nhiên quay đầu đối với người cười, kia khẳng định là có âm mưu.”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, thiếu chút nữa phun nước miếng. Lời này là nàng nói sao? Nàng khẳng định không có! Tiếp thu về nhà trường ánh mắt, nàng xấu hổ đỏ mặt, cũng rất muốn học hắn cấp tiểu thí hài một cái mao hạt dẻ.

Tiểu bằng hữu lại hướng thủ trưởng ở vậy tay ý bảo hắn loan hạ thân đến, sau đó thủ che thủ trưởng trên mặt, một chữ một chút nói,”Người khẳng định là làm gì thực xin lỗi chuyện của ta nhi , người nói, người là không phải lại tính đem ta bỏ lại chạy đến địa phương khác đi?”

Trang Dịch Sính hơi hơi trều khoe miệng, sờ sờ hắc đầu.”Tuyệt đối không có. Không tin, ta đây cho người lập quân lệnh trạng?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn phụ tử hai hồ động, cảm thấy này đối phụ tử ở chung hình thức rất thú vị.

Ở giáo cửa tách ra thời điểm, Hạnh Nhược Thủy nhin không được đối vị này khiêm tốn nghe ý kiến tộc trưởng nói khen ngợi.

“Trang tiên sinh, người là tốt ba ba.”

Trang Dịch Sính vi giạt mình, vuốt con đầu, ôm lấy khoe miệng nở nụ cười.”Các người lão sư thực không sai.”

“Kia đương nhiên! Hạnh lão sư tốt nhất !” Tiểu tử kia cảm kích thật cao, tựa hồ khen ngợi là hắn.

Trang Dịch Sính xem xét rồi đi xe, hơi hơi mị một chút ánh mắt. Mâu nội có cái gì chột lóe mà qua, mau làm cho người ta không thể bắt giữ.

.....

54. Chương 54: Đem Nhân Cướp Đi

Thứ bảy buổi chiều, Hạnh Nhược Thủy nhận được Đường Việt điện thoại.

Điện thoại lý Đường Việt thanh âm khàn khàn, nói chuyện hữu khí vô lực . Hắn nói hắn phát sốt , ảm đĩnh các lại đúng phùng nghỉ ngơi, viên công cũng không ở, cho nên chỉ có thể tìm nàng.

Coi như là bằng hữu một hồi, Hạnh Nhược Thủy không có khả năng không để ý tới. Vì thế gọi điện thoại kêu Dao Ba lái xe lại đây, đi một chuyến ảm đĩnh các.

Dao Ba chính là cái kia trên mặt có một đạo dữ tợn vết sẹo nam nhân. Trầm mặc ít lời, mặt không chút thay đổi còn có một đạo dọa người sẹo, nhìn rất làm cho người ta sợ hãi . Bất quá này đó thiên ở chung xuống dưới, Nhược Thủy đã muốn không sợ hắn .

Xe chạy đến nửa đường thời điểm, đột nhiên có xe theo bên cạnh toát ra đến ngăn đón bọn họ, nhưng lại là vài lượng.

Dao Ba không biết là vì tính tình trầm ổn, vẫn là bởi vì gặp hơn loại này sự, thực trấn định làm cho Hạnh Nhược Thủy ngồi xong, lại làm cho nàng chạy nhanh gọi điện thoại cấp Hiền Viên Kì, nghĩ khí không thấy một tia bối rối.

Hạnh Nhược Thủy mới đầu quả thật bị hoảng sợ, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại, còn không đợi nàng xuất ra di động, Dao Ba liền gia tốc về phía trước mở đi, tốc độ mau đến độ mau làm cho nàng xem không rõ màn hình.

Rốt cục đã thông điện thoại, báo ngã tư đường tên, Hiền Viên Kỳ làm cho nàng dừng hoảng hốt trưng, hết thấy nghe Dao Ba .

Ngay tại nàng quải điệu điện thoại sau vài giây chung nội, bọn họ xe đột nhiên ngừng lại, mà này cổ quán tính thiếu chút nữa không làm cho Hạnh Nhược Thủy thoát ly sau tòa.

Xe không phải Dao Ba dừng lại , mà là bị bắt thả hạ phanh lại. Bọn họ xe bị chung quanh vây quanh chặt như nêm cối.

Dao Ba quay đầu lại đi, xem Hạnh Nhược Thủy liếc mắt một cái, phân phó nói:”Đừng mở cửa.”

Gặp Hạnh Nhược Thủy sắc mặt trắng xanh, hấn dừng hạ, lại bổ thêm câu.”Thủy tinh là chống đạn , cho dù dùng thiết côn đánh, cũng còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian.”

Hạnh Nhược Thủy có chút giật mình lảng, không biết như thế nào nói tiếp.

Dao Ba nhìn hấn cái dạng này, thở dài, nói được càng trắng ra một ít.”Chỉ cần chờ lão đại phái người lại đây, chúng ta sẽ không sự .”

Nguyên lai là muốn kéo dài thời gian chờ Hiền Viên Kỳ phái người lại đây. Hạnh Nhược Thủy lui đang ngồi vị thượng, lần đầu tiên đối mặt loại này mưa bom bão đạn tình hình. Nàng đột nhiên tưởng, Trường Không nhất định thường xuyên đối mặt chuyện như vậy, hấn sẽ làm sao.....

Dao Ba cũng không có để ý tới nàng, chính là thực cảnh giới nhìn bên ngoài. Mấy chiếc xe lý xuống dưới hơn mười cá nhân, người người cầm trong tay công cụ, nảy sinh ác độc chùy cửa sổ thủy tinh. Không đến một khắc chung, thủy tinh đã muốn nổi lên cái khe.

Hạnh Nhược Thủy có chút bất lực nhìn về phía Dao Ba.

Dao Ba như cũ là kia phó trầm ổn biểu tình, nói cái gì cũng chưa nói. Giống như thiên tháp xuống dưới, hấn cũng là như vậy mặt không chút thay đổi.

“Lại gọi điện thoại cấp lão đại.” Khách khí mặt tình thế không đúng, Dao Ba quay đầu xem nàng.

Hạnh Nhược Thủy nga nga hai tiếng, xuất ra di động ấn dãy số. Còn không chờ điện thoại chuyển được, tiền tòa thủy tinh đã bị tạp phá, rất nhanh cửa xe bị mở ra.

Hạnh Nhược Thủy bị tha đi ra ngoài kia một khắc, chỉ cảm thấy có cái gì này nọ phun ở trên mặt hấn, lát sau liền ngắt đi.

.....

Hạnh Nhược Thủy mở mắt ra thời điểm, phát hiện chính mình nằm ở trên giường, ở một cái xa lạ phòng. Nhìn bầu trời sắc, đã muốn là chạng vạng thời gian . Xoa mi tâm chậm rãi ngồi xuống, đánh giá bốn phía hoàn cảnh.

“Tĩnh.”

Đột nhiên mà đến thanh âm, dọa Hạnh Nhược Thủy nhảy dựng. Lập tức, nàng chợt nghe đi ra đối phương là ai.”Thương Duy Ngã!”

Thương Duy Ngã nghe được nghiêng răng nghiêng lợi kêu chính mình tên, cúi đầu cười rộ lên. Đầu ngón tay mang theo yên, chậm rãi bước đến bên giường.”Bảo bối, ta là không phải nên cao hứng, người nghe thấy thanh âm chỉ biết là ta.”

Hạnh Nhược Thủy hừ một tiếng, không để ý tới hấn, xốc lên chăn nhảy xuống giường. Hoàn hảo, trên người quần áo vẫn là nguyên lai . Chạy đến bên cửa sổ vừa thấy, phát hiện bốn phía đều là sơn, hiển nhiên đây là ở ngoại ô.”Đây là làm sao?”

“Này không phải chúng ta thường trụ địa phương, người không cần biết.” Thương Duy Ngã chậm rãi đi đến nàng phía sau, thủ khoát lên của nàng đầu vai.

Hạnh Nhược Thủy vuốt ve tay hấn, thân thể chợt lóe, rút ra hai bước khoảng cách. Có thượng một lần gặp mặt, lúc này nàng không có như vậy thất kinh .”Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Thương Duy Ngã chọn nhíu mày, tựa tiểu phi tiểu ôm lấy khoe miệng.”Ta nói rồi, người cả đời đều phải ở lại ta bên người. Này, chính là ta nghĩ muốn .”

“Không có khả năng!” Hạnh Nhược Thủy lớn tiếng phản bác. Trường Không cùng Hiên Viên Kỳ nhất định sẽ đến cứu của nàng!

“Ta biết, Ưng Trường Không khẳng định sẽ đến cứu của người. Nhưng là, hắn có thể cứu được người một lần, có thể cứu được người hai lần sao? Đến lúc đó, chính hắn cũng tự thân khó bảo toàn .”

Hạnh Nhược Thủy tâm trầm xuống, âm thanh hỏi:”Người lời này là cái gì ý tứ?”

Thương Duy Ngã chậm rãi thổi một ngụm sương khói, dừng ở ngoài cửa sổ, chỉ chừa cấp nàng một cái cảm giác áp bách rất mạnh bóng dáng.”Hắn là cái quân nhân, quân nhân sợ nhất là cái gì. Người biết không?” Hắn quay đầu, thản nhiên nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, không nói lời nào.

“Tác phong vấn đề! Hắn vì nữ nhân sấm cảnh sát cục, đêm nay hắn còn có thể sấm địa bàn của ta, nếu việc này làm cho hắn thượng cấp đã biết, người đoán hội thế nào? Hắn kia làm thượng tướng phụ thân, hội cho phép hắn vì một nữ nhân tự hủy tương lai sao? Hắn lại khẳng vì người này cách quá hôn nữ nhân, buông tha cho chính mình tiền đồ sao? Nhược Thủy, người vẫn là như vậy thiên chân nha.”

Hắn thản nhiên hạ hạ chấm dứt luận.

Hạnh Nhược Thủy lại bừng tỉnh bị sấm đánh trung, lập tức ngây người. Thương Duy của ta nói, những câu nói đến điểm tử thượng.

“Nếu ta lại tại đây trung gian trợ giúp, người đoán lại hội thế nào? Nhược Thủy, Ưng Trường Không quả thật là một nhân tài, hơn nữa đến đây rất lớn. Khả hắn đến đây, hoàn toàn hắn tối trí mạng địa phương. Mà ta hôm nay đem nàng mang về đến, cũng không phải tương trực tiếp đem người mang về thành phố A. Ta bất quá là ở cấp Ưng Trường Không lấy cạm bẫy, sau đó thu thập hắn vì kỉ cùng tác phong vấn đề căn cứ chính xác theo, nộp cho hắn bộ đội. Đến lúc đó, mặc kệ là hắn buông tha cho người, hay là hắn từ nay về sau hai bàn tay trắng, người đều đã trở lại ta bên người.”

Hạnh Nhược Thủy lão đảo lui về phía sau, nhìn hắn ánh mắt giống như nhìn ma quỷ.

Thương Duy Ngã chậm rãi tới gần, đột nhiên một phen nắm của nàng càng dưới, làm cho nàng ngẩng đầu cùng chính mình đối diện. Mặt chậm rãi để sát vào, cơ hồ môi tương thiếp.”Ta nói rồi, người đời này chỉ có thể ở lại ta bên người, đừng nghĩ chạy trốn.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng mà trác một chút của nàng môi, nhưng cũng không có xâm nhập nhấm nháp liên tưng rãnh tay. Nhìn ánh mắt của nàng, tựa như xem một đầu đã muốn dừng ở hắn cạm bẫy lý, biết rõ tùy thời đều đã bị lộ da ăn luôn lại còn tại phí công giãy dựa con mồi!

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lui ra phía sau hai bước, lung tung sát môi.

“Người, người đừng tưởng làm ta sợ, ta sẽ không tin tưởng ! Trường Không sẽ không buông tay của ta, hắn sẽ không ! Quân đội cũng không phải người nói hươu nói vượn có thể đủ tả hữu ! Chúng ta đã muốn ly hôn , hắn cứu chính mình nữ nhân không có gì không đúng! Cái này giống hắn ra nhiệm vụ cứu người chất giống nhau, căn bản không có cái gì tác phong vấn đề!”

“Không sai a, đều biết nói ra nhiệm vụ cứu người chất . Xem ra, Ưng Trường Không đối với người ảnh hưởng rất sâu a.” Hắn có chút âm ngoan nói những lời này.

Tiếp theo giây, hắn lại chọn mi, tựa tiểu phi tiểu hỏi:”Nhưng là, ai nói cho người chúng ta ly hôn ?”

Hạnh Nhược Thủy cả người chấn động, ngạc nhiên trừng mắt hắn.”Người lời này là cái gì ý tứ?”

Nàng rõ ràng nhớ rõ, bọn họ đều ký ly hôn hiệp nghị thư! Chẳng lẽ.....

55. Chương 55: Ứng Thương Tá Sói Khẩu Đoạt Thê

Thương Duy Ngã chỉ là thản nhiên xem xét nàng liếc mắt một cái, mở cửa đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy cả người lạnh như băng, lão đảo vài bước ngã ngồi ở trên giường. Thương Duy Ngã là có ý tứ gì? Chẳng lẽ, chẳng lẽ bọn họ căn bản là không có lý hôn?

Đầu óc loạn thành một đoàn, dần dần tưởng không rõ ràng lắm. Mãi cho đến dưới lầu vang lên xôn xao, nàng mới như lúc ban đầu mộng tỉnh. Chạy đến cửa sổ vừa thấy, quả nhiên nhìn đến mấy chiếc xe khai lại đây, trong đó một chiếc đúng là nàng quen thuộc hẳn hoi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng chạy tới, rút ra môn sẽ hướng dưới lầu hướng! Dọc theo đường đi không ai ngăn lại nàng, thẳng đến đại sảnh cửa mới bị nhân bắt lấy. Hai người như kim sắt đường như gắt gao bắt nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

Hạnh Nhược Thủy lòng nóng như lửa đốt. Chỉ chốc lát, liền nhìn đến Ứng Trường Không đi trước làm gương giết qua đến, tựa như thời cổ hậu vạn phu dừng địch đại tướng. Nếu chưa từng nghe qua Thương Duy của ta kia lời nói, nàng là muốn lâm vào kiêu ngạo. Khả hiện tại, nàng chỉ có sốt ruột! Nàng thậm chí giống như nghe được máy chụp ảnh chụp ảnh thanh âm, răng rắc, răng rắc.....

Rốt cục, Ứng Trường Không giết nàng trước mặt, hai chân đem kia hai người đá ngã lăn, ôm cổ nàng. Những người đó đều bị đá đảo ở, những người khác tắc bị Thương Duy Ngã thân thủ ngăn cản. Hẳn cứ như vậy thông suốt, về tới chính mình trên xe.

Hạnh Nhược Thủy lui ở hẳn trong lòng, cơ hồ là khóc nói:”Trường Không, Thương Duy Ngã vũ người vừa rồi cùng người đánh nhau ảnh chụp. Hẳn nói muốn giao cho bộ đội, muốn không cáo người có tác phong vấn đề, làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, đừng lo lắng. Hẳn có hay không khi dễ người?” Ứng Trường Không đối nàng cười cười, đem nàng phóng thượng phó điều khiển vị, chút không đem lời của nàng để ở trong lòng.

“Không có.” Hạnh Nhược Thủy trương há mồm, muốn nói cho hẳn, chính mình khả năng không có lý hôn, lại như thế nào cũng nói không nên lời. Nàng cắn môi, nghĩ đến chính mình khả năng vì Trường Không mang đến phiền toái, hốt mất liên ảm ướt.

“Vậy là tốt rồi. Yên tâm đi, người lão công không như vậy không đông đảo, tin tưởng ta!” Ứng Trường Không thân thủ sờ sờ của nàng đầu, lại hôn thân cái trán của nàng.

Xe phát động, chạy như bay mà đi.

Lão công hai chữ, lại giống một phen chùy tử nện ở cửa nàng ngực, đau không thở nổi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẳn sườn mặt, hai nắm nắm chặt, móng tay thật sâu khảm vào lòng bàn tay. Nàng muốn như thế nào nói cho hẳn, nàng có lẽ vẫn là người khác thê tử? Nàng thậm chí đáp ứng quá hẳn, muốn ở tân niên ngày đầu tiên cùng hẳn kết hôn!

Đột nhiên gian, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình thực vô dụng. Nàng thậm chí cảm thấy chính mình chính là một cái sao chổi! Bởi vì nàng, ba mẹ mới có thể tử. Bởi vì nàng, Trường Không mới có thể tiền đồ tấn hủy!

Nhưng là Trường Không ở lái xe, hiện tại không thích hợp nói này đó, nàng đành phải gắt gao cắn môi.

Về nhà lý, Đàm Bội Thi đã muốn làm tốt đồ ăn, vừa mới bưng lên bàn.

Ứng Trường Không thân thủ sờ sờ của nàng mặt, ôn nhu nói:”Ăn cơm trước đi. Cái gì đều đừng nghĩ, à?”

Hạnh Nhược Thủy bài trừ tươi cười, gật gật đầu. Chính là trong lòng trang như vậy một khối đại thạch, Chân Chân là thực không biết vị. Nhưng là vì không cho Trường Không cùng Bội Thi lo lắng, nàng đành phải buộc chính mình ăn suốt một chén cơm.

Ăn xong rồi cơm, Ứng Trường Không lại giúp nàng cầm quần áo, đem nàng đẩy mạnh phòng tắm.”Hảo hảo tắm rửa một cái, à?”

Hạnh Nhược Thủy nằm ở bồn tắm lớn lý, yên lặng lạc nước mắt. Nàng nhớ tới vừa tới thành phố Z thời điểm, Bội Thi cũng rất nghiêm túc hỏi quá nàng có phải hay không ly hôn . Nghĩ đến, Bội Thi khi đó đã nghĩ đến nếu nàng không có ly hôn sẽ tạo thành cái gì nan đề.

Tại sao có thể như vậy!

Hạnh Nhược Thủy bùm mặt, cảm thấy chính mình vô mặt đối Ung Trường Không. Hắn như vậy cố gắng, nàng lại giống như luôn ở cản trở! Khác vấn đề đều còn có thể giải quyết, nhưng là không có ly hôn chuyện này..... Thương Duy Ngã không có khả năng đồng ý ly hôn ! Kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải về đến hắc bên người?

Vô số ý niệm trong đầu ở trong đầu đánh nhau, loạn thành một đoàn.

Thẳng đến môn bị xao chạm vào chạm vào vang, nàng mới như ở trong mộng mới tỉnh. Mà bồn tắm lớn lý thủy, sớm đã lạnh . Vội vàng lên tiếng, lau khô thân thể thay quần áo.

“Như thế nào tẩy lâu như vậy? Làm ta sợ muốn chết!” Vừa ra phòng tắm cửa, đã bị Ung Trường Không một phen bế đi.

“Người cũng không lau khô tóc.” Đàm Bội Thi ồn ào một tiếng, xoay người đi lấy khăn mặt.

Hạnh Nhược Thủy hô hấp hắc hơi thở, rốt cục cố lấy dũng khí.”Trường Không, ta có lời muốn cùng người nói. Là cái tin tức xấu.....”

“Người nói.” Ung Trường Không ôm nàng ở trên sofa ngồi xuống. Tiếp nhận Đàm Bội Thi truyền đạt khăn mặt, thay nàng lau nổi lên tóc.

Hạnh Nhược Thủy bắt lấy tay hắn, nhìn hắn, thật sâu hô hấp một hơi.”Trường Không, ta cùng Thương Duy Ngã khả năng không có ly hôn!”

Ung Trường Không rõ ràng sững sốt, nhưng rất nhanh liền hoàn quá thần lai.”Vì sao nói như vậy?” Hắc chú ý tới, nàng nói là khả năng.

“Cái gì?” Nhưng thật ra Đàm Bội Thi một tiếng kêu sợ hãi, ánh mắt trừng lão đại.

Hạnh Nhược Thủy nước mắt lập tức xông ra, bị nàng lấy tay lưng thô lỗ lau quét.

“Lúc ấy Thương Duy Ngã cầm hắc ký tốt ly hôn hiệp nghị thư làm cho ta ký tên, ta nghĩ đến ký tự là có thể từ nay về sau rời đi hắc, không chút do dự liên ký . Ta vẫn nghĩ đến, chúng ta đã muốn ly hôn . Nhưng là vừa rồi Thương Duy Ngã nói, hắc nói, nói.....”

“Nhược Thủy, người trước tỉnh táo lại.” Ung Trường Không ôm nàng.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, nàng biết việc này có bao nhiêu cấp.”Hắn nói ai nói cho người chúng ta ly hôn . Đó là không phải nói, ta cùng hắc, ta cùng hắc căn bản không có ly hôn!”

Đàm Bội Thi lại là một tiếng kêu sợ hãi, sợ tới mức Hạnh Nhược Thủy co rúm lại một chút. Nàng cảm thấy thiên muốn sụp.

Ung Trường Không trừng Đàm Bội Thi liếc mắt một cái, trong lòng cũng cuộn cuộn nổi lên một hồi gió lốc, trên mặt cũng không dám lộ ra một chút dị thường.

“Trường Không, làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta, ta thực xin lỗi người, ta chính là cái phiền toái tinh!” Hạnh Nhược Thủy bắt lấy tay hắn, hai mắt đầm lệ mông lung, cảm thấy chính mình thật sự rất hợp không dậy nổi này người.

Ung Trường Không cùng nàng cái trán tương thiếp, thấp giọng an ủi.”Nhược Thủy, không có việc gì . Cho dù các người thật sự không có ly hôn, kia cũng sớm hay muộn là muốn cách .”

“Thương Duy Ngã sẽ không đáp ứng ! Hắc sẽ không đồng ý ly hôn , hắc muốn nhốt ta cả đời!” Nàng rốt cục nhận không được khóc.

“Ta sẽ làm cho hắc đồng ý . Nhược Thủy tin tưởng ta, ta sẽ làm cho hắc đồng ý !” Hắc có thể đoán được, Thương Duy Ngã lúc trước hắc là chính là muốn dùng ly hôn hiệp nghị thư đến tra tấn nàng. Hắc

căn bản không có đem ký tốt ly hôn hiệp nghị thư giao cho luật sư công việc, cho nên bọn họ hẳn là thật sự không có ly hôn!

Cũng lạ hẳn bị được đến Nhược Thủy vui sướng cấp hưởng hôn ý nghĩ, hẳn sơ suất quá, nghĩ đến không đủ chu toàn!

“Ta chính là cái tai tinh!” Hạnh Nhược Thủy nâng thủ, hung hăng quăng chính mình một cái tát.

“Nhược Thủy!” Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, còn thật sự nhìn nàng.”Người là của ta vợ, điểm này mặc kệ người là phủ đã muốn cùng Thương Duy Ngã ly hôn, cũng không hội thay đổi! Người không phải tai tinh, người là bảo bối của ta! Hiện tại cái gì đều không cần tưởng, chỉ cần tin tưởng ta là tốt rồi! Chỉ cần người tin tưởng ta, ta nên cái gì còn không sợ!”

Đàm Bội Thi trong lòng cũng là sóng to ngập trời. Nếu ở bình thường, nàng nhất định hội cười nhạo đội trưởng rất buồn nôn. Nhưng là giờ phút này, nàng một chút cũng không có cái loại này ý niệm trong đầu. Bởi vì nàng biết, đội trưởng nói mỗi một cái lời là phát ra từ nội tâm !

Nhược Thủy không có ly hôn, này đối đội trưởng mà nói là thực bất lợi . Nhưng là hẳn không có gì quái trách, ngược lại không ngừng mà an ủi Nhược Thủy. Nếu không phải yêu thăm Nhược Thủy, hẳn làm sao tu đối mặt như vậy nan đề?

Ông trời, người nhất định phải làm cho bọn họ Hạnh phúc a!

56. Chương 56: Người Nguyện Làm Mẹ Nó Sao

Ngay cả bị Ứng Trường Không lâu vào trong ngực, Hạnh Nhược Thủy cũng là một đêm vô miên. Mãi cho đến phía chân trời tờ mờ sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ.

Ứng Trường Không cũng là một đêm không có ngủ, đầu óc càng không ngừng chuyển , nghĩ biện pháp giải quyết. Trăm ngàn loại ý niệm trong đầu hiện lên đến xẹt qua đi, lại cô đơn không nghĩ quá muốn thả khí Nhược Thủy.

Sáng sớm hôm sau, Ứng Trường Không liền chạy về bộ đội. Thế này mới vừa mới tiến môn, còn có người thông tri nói đại đội trưởng tìm hắn.

Ứng Trường Không vội vàng hướng đại đội trưởng văn phòng đi đến, dọc theo đường đi ninh mi. Hắn đại thể đoán được là chuyện gì tình .

Quả nhiên, tiến văn phòng, đại đội trưởng chính lưng thủ đứng ở tuyên truyền ảnh chụp tiền. To như vậy một mặt ảnh chụp tường, rậm rạp đều là ảnh chụp.

“Báo cáo! Đại đội trưởng, người tìm ta?”

Đại đội trưởng quay người lại, húc đầu chính là một chút hảo mắng.

“Người gần nhất là chuyện gì xảy ra? Đem bộ đội làm nhà người , thích liền đội, không thích liền đi ra ngoài đi bộ, là đi? Tiểu thằng nhãi con, tin hay không ta một cước đá tử người! Người xem nhìn người.....”

Chờ đại đội trưởng mắng thư thái đi ra, lại nhận được lão gia tử bảo vệ viên kiêu phi điện thoại, muốn hẳn lập tức chạy về thành phố B.

Treo điện thoại, Ứng Trường Không ngẩng đầu nhìn vào đồng dương quang. Sáng lạn, lại hòa tan không được băng tuyết. Nhưng mà, đài mùa xuân vừa đến, lại hậu tuyết cũng nhất định hội tan rã!

.....

Ứng Trường Không ly khai, Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc ngồi ở trên sô pha ngăn người. Liền ngay cả hầu hạ tiểu tử kia rời giường mặc quần áo chuyện tình, đều giao từ Bội Thi đi hoàn thành.

Chờ tiểu tử kia ngồi ở bên cạnh bàn ăn cái gì, Đàm Bội Thi ngồi vào bên người nàng đến, đắp của nàng đầu vai.”Nếu đội trưởng đều lên tiếng , người cũng đừng nghĩ nhiều , a!”

Hạnh Nhược Thủy kéo qua tay nàng, ở trong tay ngoạo .”Bội Thi, người nói ta là không phải rất vô dụng ? Giống như ta cuối cùng là ở mang đến cho người khác phiền toái, ba mẹ, người, Trường Không, mỗi người đều cho ta sở mệnh. Ta –”

Đàm Bội Thi che cửa nàng miệng.”Được, đừng đem cái gì đều hướng chính mình trên người lăm. Đã muốn đã xảy ra chuyện tình, chúng ta không thêm nghĩ nữa . Quan trọng là đem trước mắt nan đề giải quyết, nghênh đón tốt đẹp tương lai, đúng không?”

“Nhưng là.....” Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, vào đông dương quang sáng lạn, nhưng trong lòng nàng luôn luôn một loại không tốt cảm giác. Lạnh, nói không nên lời lạnh!

Đàm Bội Thi đem cửa nàng mặt xoay lại đây, đối với chính mình.”Bất kể cái gì nha?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn bạn tốt vĩnh viễn đều tức giận bừng bừng mặt, lắc đầu.”Không có gì.” Dứt lời, lại ôm lấy nàng tựa vào nàng trên vai.”Bội Thi, người thật tốt!”

Tuy rằng nàng luôn tùy tiện, nhìn như vô tâm không phé , khả ở người cần thời điểm nàng luôn như vậy nghĩa bất dung từ. Nhân sinh tốt như vậy hữu, cuộc đời này không uổng!

Đàm Bội Thi ha ha vài tiếng ngây ngô cười, vỗ vỗ ngực.”Ai nha, ta hôm nay cuối cùng là nghe được người như vậy một câu . Người không biết, ta vẫn đã nghĩ nghe tới , phía trước còn sợ đến từ ngày đó đều nghe không . Hiện tại được , nghe được, cho dù chết cũng không có tiếc nuối ! Bất quá, giống ta người như thế gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, phân xương xe bạo thai nhân, thật đúng là không nhiều lắm! Hạnh Nhược Thủy, người là 16 triệu nhân dân lý khó được vài cái người may mắn a! Phỏng chừng người mua xổ số, khẳng định trúng tuyển giải nhất!”

“Thối không biết xấu hổ !” Hạnh Nhược Thủy bị cửa nàng quái khang quái điều cấp làm nở nụ cười. Trong lòng kia phiền về lo lắng, cũng tiêu tán rất nhiều. Bội Thi loại này vĩnh viễn đều tích cực lạc quan thái độ, là nàng cần học .

Cuộc sống sẽ không vĩnh viễn đều ánh mặt trời sáng lạn, nhưng mặc kệ như thế nào, chúng ta cần làm cho chính mình nội tâm kia khỏa thái dương vĩnh không rơi sơn!

“Ta nói chính là sự thật, không mang theo một chữ giả dối!”

“.....”

Hôm nay thượng sớm đọc khóa, Hạnh Nhược Thủy liền phát hiện Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu có chút không thích hợp. Ngày thường lý rất làm âm ỉ một cái đứa nhỏ, này hội chính dĩnh dĩnh không tinh thần, nhìn liền khó chịu.

“Trang Ngụ Kỳ, người như thế nào ? Thân thể không thoải mái sao?” Hạnh Nhược Thủy nâng thủ, sờ sờ hán cái trán, giống như có chút nóng.

Tiểu bằng hữu vô tình liếc nhìn nàng một cái, lại nằm úp sấp hồi trên bàn.”Lão sư, ta khó chịu.”

Hạnh Nhược Thủy vừa nghe thanh âm, chỉ biết tiểu bằng hữu bị cảm. Chỉ sợ còn có bắn tia thiêu.”Người bị cảm, có hay không tiêm uống thuốc? Trong nhà nhân biết không?”

Trang Ngụ Kỳ nằm úp sấp lắc đầu.”Ta chưa nói.”

Hạnh Nhược Thủy mày nhíu đứng lên, tiểu gia hỏa này!”Đến, lão sư mang người đi phòng y tế nhìn xem.”

“Lão sư, ta khó chịu, ta không nghĩ động.” Nói xong còn hấp hấp cái mũi, một bộ đáng thương hề hề bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy biết cảm mạo phát sốt thời điểm, chính là nằm ở trên giường còn khó chịu muốn khóc. Vì thế ngồi xổm xuống, hô:”Đến, lão sư lưng người đi qua.”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu cũng chậm chậm nằm úp sấp đến nàng trên lưng, ôm của nàng cổ, đem cảm các ở cửa nàng đầu vai. Ở đi hướng phòng y tế trên đường, có chút mơ hồ tiểu bằng hữu theo bản năng ở trong lòng hô, mẹ.....

Thầy thuốc xem qua sau, làm cho tiểu bằng hữu nằm ở trên giường cho hán trát từng tí.

Hạnh Nhược Thủy an vị ở bên giường bồi hấn nói chuyện, không bao lâu, thân thể không khoẻ tiểu bằng hữu liền đang ngủ. Nàng vội vàng đi ra ngoài, cho hấn trong nhà nhân gọi điện thoại. Lần này, tiếp điện thoại là Trang tiên sinh bản nhân.

“Nhĩ hảo, Hạnh lão sư.”

“Trang tiên sinh, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu cảm mạo phát sốt, hiện đang ở trường học phòng y tế. Hi –”

Nàng nói còn chưa dứt lời, đã bị đối phương đánh gãy.”Ta lập tức lại đây!”

Đại khái một giờ hậu, Trang tiên sinh liền chạy tới phòng y tế. Hơi thở hơi hơi có điểm trọng, hiển nhiên là một hơi theo giáo cửa đã chạy tới. Phía sau còn theo một người.”Hấn thế nào?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn đại mùa đông đều chạy ra hấn đến đây, trong lòng liền tha thứ vị này sơ ý ba ba.”Chính là cảm mạo phát sốt, chính truyền nước biển đầu, hấn đang ngủ. Trở về nhất định phải hảo hảo chú ý, đứa nhỏ thân thể không thể so đại nhân. Nếu đứa nhỏ tinh thần không tốt lắm, như vậy bình thường đều là làm sao không thoải mái, phía sau muốn đặc biệt chú ý. Có đôi khi tuy rằng chính là cảm mạo, nhưng nếu hấn hốt hoảng đi ở trên đường, bị xe đụng phải làm sao bây giờ?”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đều là chuyển đặc biệt tiếp đưa, không tồn tại loại này vấn đề. Nhưng Trang Dịch Sính không có phản bác nàng, bởi vì này vị lão sư là thật quan tâm hấn đứa nhỏ.”Ta về sau nhất định hội chú ý.”

Hấn trong đầu hiện lên con nói trong lời nói: Tuy rằng ta không biết mẹ là cái gì dạng, nhưng là ta nghĩ nàng nhất định cùng Hạnh lão sư giống nhau ôn nhu, hội nhẹ nhàng mà hôn ta!

Hấn xem kỹ trước mắt nữ tử. Nàng bộ dạng tốt lắm xem, cười thời điểm thực ngọt thực ôn nhu, khiến cho nàng cả người liền như ngày xuân ấm áp phong. Nàng đem này đó đệ tử trở thành chính mình đứa nhỏ giống nhau đến quan tâm, mà không chỉ có là dạy hấn nhóm biết chữ.

Như vậy nữ nhân, nhất định sẽ là một cái hảo mẹ đi? Ngụ Kỳ cũng thực thích nàng.

“Ta không có trách cứ ý tứ của người, ta chỉ là hy vọng từng cái đứa nhỏ đều có thể Bình An khỏe mạnh lớn lên.” Hạnh Nhược Thủy cười cười, giống như chính mình nói có điểm quá đáng.”Ta đây về trước phòng học, người có thể tại đây cùng hấn, hoặc là dẫn hấn về nhà.”

“Hạnh lão sư.” Trang Dịch Sính sờ sờ tiểu bằng hữu cái trán, kêu trụ nàng.

Hạnh Nhược Thủy dừng lại cước bộ, quay đầu.”Trang tiên sinh còn có chuyện gì sao?”

“Trang Ngụ Kỳ từ nhỏ sẽ không có mẫu thân. Hấn thực thích người, nếu khả năng, người nguyện ý làm mẹ hấn sao?”

Một hai tam, đều biến thành đầu gối.

57. Chương 57: Ưng Trường Tá Bị Đánh

Ưng Trường Không hoá tốc chạy về thành phố B. Mới ra sân bay, liền nhìn đến kiều phi đã muốn đang chờ hấn.

Hiểu biết chính mình phụ thân, Ưng Trường Không vừa lên xe liền cấp Nhược Thủy gọi điện thoại, nói mấy ngày nay muốn bí mật huấn luyện, này đó thiên cũng không có thể cùng ngoại giới có gì liên hệ.

Xe một đường chạy như bay đến Tử Vân thủ phủ. Theo tên này là có thể nhìn ra, lão gia tử đời này là yêu thâm lão thái thái. Lão gia tử là từ trên chiến trường tới được nhân, cả đời oai phong một cõi, tính tình lạnh lùng. Khả vừa đến lão thái thái trước mặt, liền hóa thành vòng chỉ nhu, tùy ý nàng chà xát viên chà xát biển.

Tóm lại, vô luận như thế nào, hấn đem lão thái thái cấp bắt.

Xe dừng lại, Ưng Trường Không vừa vào cửa, liền nhìn đến lão gia tử đối d

iện cửa ngời. Hai chân tách ra cùng kiên đồng khoan, thắt lưng can thẳng thẳng, hai tay phóng cho đầu gối phía trên, tiêu chuẩn quân nhân tọa tư. Hề ra thể diện vô biểu tình, nghiêm túc dọa người. Không, này hội hân là âm trầm dọa người.

“Mẹ, phụ thân.” Ứng Trường Không đứng định, đối cha mẹ xưng hô nhất cổ nhất nay, nghe có chút không được tự nhiên, nhưng hân đã muốn hô hơn ba mươi năm.

Muốn thay đổi thường lui tới, Dương Tử Vân đã sớm đã chạy tới giữ chặt con nhìn trái nhìn phải. Lúc này lại chính là cười nói một câu “Người đã về rồi”, đã không có dĩ vãng kích động.

“Quỳ xuống!” Ứng Chí Huân một tiếng mệnh lệnh.

Ứng Trường Không sớm có đoán trước, ngoan ngoãn quỳ xuống. Hân không sợ lão gia tử, nhưng này cá nhân là hân phụ thân. Còn nữa hân là quân nhân, lão gia tử quân hàm xa cao hơn hân.”Phụ thân, người như vậy vội gọi ta trở về, có việc sao?”

“Người còn có mặt mũi hời!” Ứng Chí Huân tức giận đến kia chòm râu đều run run. Người này tử tử nhỏ đến lớn cũng không dùng hân quan tâm, lúc này lại nháo lớn như vậy gièm pha!

“Vì một nữ nhân, người đại náo thành phố Z công an cục, đã thương nhân viên chính phủ; Vì một nữ nhân, người cư nhiên xông lên môn đánh nhau gây chuyện; Vì một nữ nhân, người thiếu chút nữa bị hủy ưng cổ hai nhà thế giao quan hệ! Ứng Trường Không, người tiền đồ !”

Ứng Trường Không thẳng tắp cùng phụ thân đối diện, chút không có bị hân kia giết người ánh mắt cấp dọa đến.”Phụ thân, nếu có người không phân tốt xấu oan uổng mẫu thân, còn nghĩ nàng xoay đưa đến cảnh cục bị nhân đánh bị nhân đá, làm sao bây giờ?”

“Diệt tên hỗn đản nào! Lại diệt cảnh cục kia giúp thẳng nhóc!” Lão gia tử ánh mắt lập tức hung ác dị thường!

“Nếu có người dám can đảm đem mẫu thân bắt đi, làm sao bây giờ?”

“Diệt hân cả nhà!” Hô to, bàn tay to vung lên.

“Nếu có người dám can đảm tới cửa thị uy, muốn mẫu thân rời đi phụ thân, còn đánh nàng, làm sao bây giờ?”

“Kia tay hân cấp chiết, quăng thâm sơn lý uy sói!” Mặt đều ghen đỏ, ánh mắt vẫn như cũ sung huyết.

Lão nhân chính là như vậy, cho dù là giả thiết, chỉ cần liên quan đến lão thái thái, hân cũng giống thật sự giống nhau tự tự hàm sát ý, những câu mao sát khí.

Ứng Trường Không nhún nhún vai, hai tay nhất quán.”Ấn kia, này không phải là ta đang ở làm sao? Ta giống như làm được còn không có phụ thân người nói tuyệt đâu! Nhược Thủy chỉ cho ta, liền như mẹ thân về phần phụ thân, ta như thế nào có thể theo đuổi nàng bị khi dễ mà không quan tâm! Phụ thân không phải đã nói, vợ là chúng ta những người này cao nhất thủ trưởng!”

Ứng Chí Huân bị đồ cái chặt như nêm cối, đều do hân con nói! Tức giận đến hân thổi râu tròng mắt, cuối cùng nhìn thê tử kêu:”Xem, đều là người giáo hảo con!”

Dương Tử Vân đứng lên, chậm rãi đi vào con trước mặt, nâng thủ sửa sang lại con áo tử.

“Trường Không, điều này sao có thể giống nhau? Ta là Thanh Thanh không công nhân theo phụ thân người, không có gì ân oán khúc mắc. Nhưng là Nhược Thủy bất đồng, nàng không chỉ có là cách quá hôn nữ nhân, bây giờ còn trước mặt phụ thân đưa không rõ. Ta biết người thích nàng, người như vậy duy hộ nàng cũng không có sai. Khả người có hay không nghĩ tới, người là quân nhân, việc này hội đối với người sinh ra nhiều ảnh hưởng, người biết không?”

“Mẹ!” Ứng Trường Không không nghĩ làm cho nàng nói thêm gì đi nữa, hân không nghĩ tới mẫu thân thái độ trở nên nhanh như vậy.”Mẹ, người cả đời trôi chảy, trừ bỏ làm người, vận khí cũng chiếm nhất đại bộ phận. Nhược Thủy nàng, bất quá là không có cửa người may mắn thôi. Có lẽ người cho rằng Nhược Thủy cách quá hôn, nàng liền kém một bậc. Nhưng với ta mà nói, nàng là nữ nhân của ta, là ta duy nhất muốn .

Ta mặc kệ đi qua đã xảy ra cái gì, theo nàng theo của ta kia một khắc khởi, ta sẽ hảo hảo mà bảo hộ nàng. Chính là đã đánh mất quân hàm, ta cũng sẽ không buông tha cho nàng!”

“Người — người này thằng nhóc, nói như vậy người đều dám nói! Người tới, cho ta lấy đẳng điều!”

Lão gia tử ra lệnh một tiếng, rất nhanh còn có người đem đẳng điều giơ lên hất trước mặt. Đây đẳng điều là Ứng gia gia huấn công cụ: Dài ba thước nhiều, sơ lược tam chỉ khoan, thanh hắc sắc.

“Lão nhân. Người, người thật muốn đánh nha?” Dương Tử Vân rốt cuộc là đau lòng, vừa nghe đến thật muốn đánh, mặt liền nhả lại đến đây.

Ứng Chí Huân đã muốn tiếp nhận đẳng điều, hùng hổ.”Này thằng nhóc cũng dám nói ra bức này vô liêm sỉ trong lời nói đến, này ba mươi đẳng điều hôm nay không đánh không thể!”

“Cái gì? Ba mươi đẳng điều? Lão nhân, người, người này không phải muốn đánh tử hán sao?”

“Vợ, hôm nay người đừng quản! Ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn này thằng nhóc, miễn cho hán còn như vậy đi ra ngoài dọa người!”

“Nhưng là.....”

“.....”

Ứng Trường Không mặc kệ bọn họ âm ỹ chút cái gì, ngoan ngoãn nằm úp sấp đến ghế thượng, chờ ai phạt. Dù sao trong lòng sớm có chuẩn bị, đánh bữa tiệc này cũng tốt. Đến lúc đó lão thái thái đau lòng, sự tình ngược lại dễ làm.

Gia huấn từ lão gia tử tự mình chưởng tiên. Lão gia tử là trên chiến trường xuống dưới nhân, xuống tay tuyệt không lưu tình.

Đùng thanh âm vừa mới vang vài cái, Dương Tử Vân chịu không nổi. Nàng liền như vậy con trai, đánh vào nhĩ trên người đau ở nươg trong lòng. Cho nên tiến lên liền đoạt lão gia tử trong tay đẳng tiên.”Không cần đánh, người hội đánh chết hán!”

“Kiều phi, đem lão phu nhân phù đến một bên nghỉ ngơi!”

“Là!” Bảo vệ viên kiều phi liền đem phu nhân cấp rút ra, ngăn đón nàng không cho nàng gần chút nữa thì hình hiện trường.

Dương Tử Vân gấp đến độ xoay quanh, tuy rằng nghe không được Ứng Trường Không shenyin, nhưng là nhìn không được kia đẳng điều đánh vào thân thể thượng thanh âm. Sau đó nàng hai tay nhất chống nạnh, rống to:”Ứng Chí Huân, người nếu đem con ta cấp đánh không có, đời này ta cũng không hội tha thứ người!”

Lão gia tử trong tay đẳng điều dừng một chút, đánh tiếp.

Bùm bùm ba mươi đẳng điều sau, dù là Ứng Trường Không như vậy ở mưa bom bão đạn đao quang kiếm ảnh trung sờ đi cổ đánh nhân, cũng chống đỡ không được thần chí có chút mơ hồ. Quần sớm đã nhiễm đỏ, có thể tưởng tượng phía dưới là thế nào một bộ huyết nhục mơ hồ thảm tượng.

“Người tới, đem hán nâng đến trong phòng. Đây nửa tháng, đừng làm cho hán bước ra phòng từng bước!”

Dương Tử Vân phác lại đây, nhìn huyết nhiễm quần, rốt cục nhìn không được lớn tiếng khóc lên. Ngay cả Ứng Chí Huân lại đây phù nàng, cũng bị nàng một phen đẩy ra, không cho hán tới gần.

Ứng Trường Không đau mơ mơ màng màng, cảm giác được chính mình bị nhân nâng đến trên giường, sau đó có người thay hán bôi thuốc. Từ đầu đến cuối, hán cũng không cổ họng một tiếng, chính là trên trán mồ hôi cùng thủy giống nhau giọt.

Dương Tử Vân một bên thay nàng sát mồ hôi, một bên khóc rồi tỉnh rồi mù.

Ứng Chí Huân đi vào cửa phòng khải, bị nàng ngay cả thôi mang tẩu chạy đi ra ngoài, đóng sầm cửa phòng còn lạnh lẽo phóng một câu:”Con ta, người không đau lòng, lòng ta đau!”

Lão gia tử nhất thời liền sầu hé ra nét mặt già nua, nhìn kiều phi hỏi:”Kiều phi, vậy phải làm sao bây giờ?”

Kiều phi cố gắng nghẹn cười, trả lời: "Bảo cáo thủ trưởng, này, này ta cũng không có biện pháp!" Vợ chồng cãi nhau, hấn một cái bảo vệ viên sầm cùng cái gì a.

Lão gia tử chấp tay sau lưng ở con trước cửa phòng đi thông thả đến đi thông thả đi, gấp đến độ đầu bạc phát lại nhiều .

Kiều phi nghẹn cười đến mức khó chịu, đang muốn tìm lý do trốn chạy đâu.

58. Chương 58: Ung Thượng Tá Bị Nhốt

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn này trương xa lạ nam tính khuôn mặt, không rõ hấn như thế nào đột nhiên hỏi cái này dạng trong lời nói.

Trang Ngụ Kỳ không có mẹ, nàng là đem hấn làm chính mình đứa nhỏ giống nhau đến yêu thương. Nếu chính là cầm cái Ngụ Kỳ mẹ, như vậy nàng tự nhiên là nguyện ý . Nhưng là Trang Ngụ Kỳ mẹ còn có một khác có thai phân, chính là vị này tỉnh ủy bí thư thê tử. Hấn sẽ không quên đi?

Bọn họ thế này mới lần thứ tư gặp mặt, mỗi lần cũng đều không có gì trao đổi, hấn là từ nơi này sinh ra muốn kết hôn của nàng ý niệm trong đầu ?

"Người không muốn?" Trang Dịch Sính hỏi, chậm rãi mị một chút ánh mắt.

Hạnh Nhược Thủy không biết như thế nào trả lời, chẳng lẽ muốn nói ta không muốn làm lão bà người sao? Khả người ta không có hỏi người có nguyện ý hay không làm lão bà của ta đâu! Nghĩ nghĩ, nói: "Này đó đệ tử đều như là hài tử của ta, bọn họ nếu nguyện ý đem ta làm mẹ, ta tự nhiên không ngại."

"Không phải mọi người, chính là Trang Ngụ Kỳ."

Hạnh Nhược Thủy

. Đúng lúc này, di động tiếng chuông vang lên, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lấy điện thoại cầm tay ra, đối này hấn lắc lắc."Ngượng ngùng, ta trước tiếp cái điện thoại."

Bắt tay cơ phóng tới bên tai, nàng bước đi ra phòng y tế.

Trang Dịch Sính tự nhiên nhìn ra đến nàng là mượn cơ hội chạy nhân, bắt quá cũng không có cản lại. Có lẽ có một ngày, nàng sẽ đồng ý.

.....

Từ nhận được Trường Không điện thoại, Hạnh Nhược Thủy vẫn cảm thấy chính mình hữu chân mày khiêu lợi hại. Nhấn đến muộn thượng, rốt cục nhìn không được vẫn an hữu."Bội Thi, nhà người Phó Bồi Cương có hay không nói gần nhất có cái gì bí mật huấn luyện?"

Đàm Bội Thi chính hạp hạt dưa xem tivi đâu, đầu cũng không nhúc nhích trở về hai chữ:"Không có."

Trường Không cùng Phó Bồi Cương vẫn giống luôn cùng một chỗ, mỗi lần ra nhiệm vụ đều là như vậy, lần này như thế nào không phải đâu? Có thể hay không xảy ra chuyện gì? Không được, nàng cấp Trường Không đánh cái điện thoại.

Trở nên đứng lên, cầm lấy phone ấn dãy số. Chờ bên kia truyền đến đã muốn tắt máy nêu lên, nàng mới nhớ tới Trường Không nói qua mấy ngày nay không thể cùng ngoại giới liên hệ .

"Nhược Thủy, như thế nào ?" Lớn như vậy động tĩnh, đem Đàm Bội Thi cũng cấp kinh đến.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, nhu nhu mi tâm."Trường Không gọi điện thoại mà nói hấn mấy ngày nay muốn tham gia bí mật huấn luyện, không thể cùng ngoại giới liên hệ, khả hấn dĩ vãng không phải làm cái gì đều với người gia Phó Bồi Cương cùng nhau sao? Ta lo lắng....."

Đàm Bội Thi dừng một chút, lập tức phiên mắt trợn trắng."Làm ơn, Phó Bồi Cương cùng đội trưởng quân hàm cũng không đồng. Rất nhiều đội trư

ởng tham ngộ thêm hành động, Phó Bồi Cương còn không có tư cách này đâu, người đừng đa tâm!”

Hạnh Nhược Thủy ngẫm lại cũng là. Trường Không dù sao cũng là đội trưởng, cùng bình thường bình vẫn là bất đồng .

.....

Thành phố B. Tử Vân thủ phủ.

Này thương tuy rằng lợi hại, nhưng dù sao chính là da thịt thương, thượng được lạnh lạnh cũng là chẳng phải đau .

Ứng Trường Không đã sớm thanh tỉnh , chính là còn nhắm mắt lại nằm úp sấp . Lão thái thái ở bên tai trừu khóc thút thít nghẹn , khóc thật sự thương tâm. Vì Nhược Thủy, hẳn chịu đựng không hề động, càng không có mở miệng an ủi.

Mãi cho đến cơm chiều thời gian, lão thái thái mới rời đi hẳn phòng.

Ứng Trường Không động động có chút cứng ngắc thân thể, hô một hơi. Lão gia tử xuống tay thực trọng, lúc này thật sự kêu mông nở hoa rồi. Bất quá, nếu mông nở hoa có thể giải quyết vấn đề, kia cũng đáng .

Lão thái thái không biết có phải hay không lo lắng hẳn thực không dưới nuốt, một hồi sẽ trở lại , trả lại cho hẳn bưng này nọ.

“Trường Không, người tỉnh? Thế nào, còn có đau hay không? Người này ngốc tử, như thế nào cũng không biết với người ba cầu xin tha thứ, liền như vậy gặng gượng !” Nói liên miên cần nhẫn , ngữ khí tràn đầy đều là đau lòng.

“Mẹ, ta không sao. Không phải là đánh một chút sao? Người xem xem ta này trên người, so với này đáng sợ miệng vết thương khá, cũng không như vậy lại đây sao?” Này thương, hơn phân nửa là thương thương tạc thương hoặc là đao thương.

Hắn như vậy nhắc tới, Dương Tử Vân liền lại đau lòng . Con tham gia quân ngũ đã muốn bị nhiều như vậy khổ, lúc này gia lão nhân còn như vậy đánh hắn, này chết tiết lão nhân!

“Người cũng đói bụng đi. Mẹ cho người dẫn theo đồ ăn, ta uy người ăn.” Nghĩ đến có thể uy con ăn cơm, Dương Tử Vân cũng rất hưng phấn. Tiểu tử này từ nhỏ **, hai tuổi sau sẽ không làm cho người ta uy quá, kiên trì muốn chính mình ăn. Làm cho nàng này làm nương, thực không cảm giác thành tựu.

Ứng Trường Không giật mình thân thể, đem mặt chuyển hướng vách tường.”Ta không đói bụng, cũng không có gì khẩu vị. Mẹ, ta nghỉ ngủ, chính người ăn đi.”

“Này không ăn cơm như thế nào có thể đi đâu? Con, người liền ăn một chút đi, bán bát là đến nơi, ăn?” Ra vẻ hẳn hai tuổi phía trước uy thực cũng không như vậy gian nan đâu.

Ứng Trường Không rõ ràng không quan tâm, hô hấp chậm rãi trở nên quân dài, giống như đã muốn đang ngủ.

Dương Tử Vân ở bên giường đứng một hồi, thở dài một hơi. Nàng biết, con đây là đang trách tội nàng. Khả thiên hạ mẫu thân, người nào nguyện ý xem con thú đi một lần quá hôn nữ nhân, thậm chí còn muốn vì cái này nữ nhân tự hủy tương lai?

Cửa phòng đóng lại, Ứng Trường Không phút chốc trợn mắt, vội vàng đứng lên. Tác động mông thương, đau hẳn nhe răng. Răng rắc, đem cửa cấp khóa trái.

Di động tự nhiên là bị bắt đi rồi. Máy tính nhưng thật ra có nhất thai, nhưng không có internet.

Đi đến phía trước cửa sổ vừa thấy, mười bước nhất đình ngũ bước nhất đòi bị nhân gác . Không cần xem, ngoài cửa khẳng định cũng là loại tình huống này. Tạo nên rèm cửa sổ, che miệng ách xì 1 cái, bỏ lại trên giường. Vừa vặn tối hôm qua không ngủ hảo, hiện tại có thể bổ vừa cảm giác. Có sung túc thể lực mới có thể làm tốt sự tình, đây là chân lý.

Thả lỏng thần kinh, hẳn rất nhanh liền ngủ say. Trong mộng, có một đáng yêu tiểu nữ nhân, càng không ngừng nở rộ động lòng người tươi cười. Ghé vào lỗ tai hắn, rơi chuông bạc giống nhau tiếng cười.....

Ứng Trường Không tỉnh lại thời điểm, đêm dài nhân tĩnh, thiên địa một mảnh hắc ám. Nâng lên đồng hồ vừa thấy, rạng sáng tam điểm.

Xốc lên chăn xuống giường, sờ soạng ấn hạ máy tính khởi động máy kiện, làm cho sau bắt nó phóng tới trên giường cái thượng chăn. Lại tiến vào giường để, theo ván giường hạ đem này nọ lấy ra nữa. Kết quả không cẩn thận đụng phải miệng vết thương, lại là một trận nhe răng a xỉ.

Chờ đau đớn hoãn lại đây, xốc lên chăn, quả nhiên máy tính đã muốn thành công khởi động máy . Vội vàng mở ra thanh âm khổng chế, đổi thành tĩnh âm trạng thái.

Nói chuyện phiếm nhuỷn kiện vừa mới vừa đổ bộ, kia đầu bốn chim cánh cụt liền khiêu cái không ngừng. Điểm khai, quả nhiên là Hiên Viên Kỳ cái kia tên. Nhân không ở tuyến, phát cách tuyến văn kiện, đánh “Cổ lên” Hai chữ, còn có một phen máu chảy đầm đìa đao.

Võng tốc cũng không tệ lắm, rất nhanh văn kiện liền tiếp thu xong rồi. Tùy ý cấp tên kia đánh cái nhe răng biểu tình, điểm khai văn kiện. Trong đó một phần là mẫu phòng ở bản vẽ mặt phẳng, cái khác đều là cũng không đồng vị trí quay chụp phòng ở ảnh chụp.

Đó là nhất đồng biệt thự, kiến tạo phi thường xa hoa tinh xảo. Mà nó phòng trộm phòng ngự hệ thống cũng làm phi thường đúng chỗ, cơ hồ mỗi một cái góc đều lo lắng đến, phải làm đến thần không biết quỷ không hay đi vào cũng toàn thân trở ra thực không dễ dàng.

Ứng Trường Không vẽ mặt lập tức trở nên nghiêm túc đứng lên, ở giá sách thượng tìm được giấy bút, nương máy tính quang trước đem bản vẽ mặt phẳng hoạch định giấy thượng. Sau đó lại tham chiếu thực vật hình ảnh, ở bản vẽ mặt phẳng thượng làm một ít dấu hiệu.

Hôn ám trung, cao lớn dáng người tựa như một ngọn núi, tràn ngập cảm giác áp bách cùng cảm giác an toàn. Mà hắc đôi tựa như một phen lợi nhận, tản ra làm cho người ta khiếp đảm quang mang.

Đúng vậy, lợi nhận!

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Rống rống, mộng nở hoa Ứng thượng tá, ra vẻ có điểm hỉ cảm a

59. Chương 59: Ly Hôn Hiệp Nghị Thư

Đem tiến công kế hoạch chế định hảo, thiên đã muốn tờ mờ sáng . Ứng Trường Không thân duỗi người, đem này nọ thu hảo, leo lên giường tiếp theo ngủ.

Lại tỉnh lại, là vì môn bị mãnh lực phá khai phát ra thật lớn tiếng vang bưng tỉnh .

Ứng Trường Không lạng lẽ một chút mắt, lại nhắm lại. Chỉ chốc lát, còn có người hô tên của hắn bỏ nhào vào hắn trên người đến.

“Trường Không, Trường Không.....” Dương Tử Vân nhào vào con trên người, dùng sức đem hắn che đầu chân kéo xuống dưới. Nhìn đến hắn hảo hảo , rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi.”Người này tử đứa nhỏ, như thế nào đem cửa cấp khóa trái ? Người nhưng làm ta cấp sợ hãi, người có biết hay không!”

Ứng Trường Không che miệng đánh cái ngáp, không cho là đúng nói.”Mẹ, người yên tâm. Ta còn muốn lưu trữ này mệnh bảo hộ nhà của ta vợ dâu. Chỉ cần nhà của ta vợ hoàn hảo tốt, ta sẽ không làm chuyện điên rồ .”

Dương Tử Vân nghe vậy, trừng mắt hắn không nói lời nào! Đây tử đứa nhỏ là muốn ám chỉ nàng, trăm ngàn đừng vọng tưởng thương tổn Hạnh Nhược Thủy sao?

“Vợ, trong lòng người trừ bỏ vợ, còn có không có ta này nương?” Tuy rằng nàng vẫn hi vọng tử sớm một chút thành gia, nhưng không thể thật sự có con dâu đã quên nương a. Đòi mạng là, vẫn là cái cách quá hôn nữ nhân, phiền toái nhất đồng lớn.

Ứng Trường Không nhún nhún vai.”Người không phải có lão gia tử sao? Người là lão gia tử trong lòng bảo, không cần ta nhớ thương . Ta nha, chỉ cần nhớ thương ta vợ là tốt rồi.”

“Người thật sự là cử chỉ điên rồ người! Nàng liền tốt như vậy?” Dương Tử Vân tức giận đến thân thủ trạc hẳn đầu. Hạnh Nhược Thủy nhân không xấu, nhưng dù sao cách quá hôn, còn không có cùng một chỗ đầu liền huyền những mưa gió, làm sao đã làm cho hẳn như vậy che chở?

Ứng Trường Không nhìn nàng, muốn cười không cười. “Mẹ, người còn nhớ rõ người trước kia lão xướng nhất bài hát sao? Ta còn nhớ rõ bên trong có câu ca từ, cái gì ‘Có người nói không rõ nơi đó hảo, nhỨng Chính là ai đều thay thế không được’. Người không phải nói, này ca từ đặc kinh điển sao? Ta hiện tại liền này tâm tình, cho nên người hỏi ta cũng đáp không được.”

Nói xong, hẳn đứng lên đi rửa mặt.

Dương Tử Vân ở sau người nhìn hẳn, tức giận đến thẳng dậm chân. Này tử đứa nhỏ, động liền như vậy tử cân nào đâu!

.....

Hạnh Nhược Thủy không yên hồi lâu, rốt cục vẫn là nhịn không được bắt thông cái kia đã muốn thật lâu không hề động quá dây số. Nàng nghĩ đến chính mình sớm đã quên, còn rành mạch nhớ rõ.

“Nhược Thủy.” Bên kia ngay cả hỏi cũng không hỏi, liền hô của nàng tên, tựa hồ đã sớm tại kia chờ nàng.

Hạnh Nhược Thủy có loại ngốc hồ hồ hướng người khác bày lý khiêu cảm giác, lập tức liền hoảng, không ngừng mà hít sâu.”Thương Duy Ngã, người ngày đó nói chúng ta không có lý hôn, là cái gì ý tứ? Chúng ta rõ ràng đều ký lý hôn hiệp nghị thư!”

Bên kia, Thương Duy Ngã cúi đầu cười.”Chúng ta là ký lý hôn hiệp nghị thư đúng vậy, bắt quá ta không có giao cho luật sư công việc, chúng nó còn khóa ở cửa ta ngăn kéo lý.”

Hạnh Nhược Thủy không tay phải dùng sức nắm thành quyền, móng tay thật sâu khảm vào lòng bàn tay lý, hơi hơi đau đớn.”Vậy người vì sao muốn bức ta ký lý hôn hiệp nghị thư? Người không phải tưởng theo ta lý hôn sao?”

“Ai nói?” Thương Duy Ngã Miễn cưỡng ngữ khí, còn dẫn theo ý cười.”Ta bắt quá là muốn nhìn người thống khổ bộ dáng. Người càng là thống khổ, ta lại càng là cao hứng. Về phần rồi đi, Nhược Thủy, người đời này cũng không khả năng rồi đi ta.”

“Người –” Hạnh Nhược Thủy tức giận đến nói không ra lời.”Thương Duy Ngã, người tên hỗn đản này, hỗn đản!”

Thương Duy của ta trả lời, là cúi đầu sung sướng tiếng cười.”Nhược Thủy, người luôn như vậy thiên chân, làm cho ta muốn ngừng – không thể!”

Hạnh Nhược Thủy chửi ầm lên, lại ngại cho tu dưỡng, nàng chỉ biết mắng kia vài cái từ.”Thương Duy Ngã, người hỗn đản, người không chết tử tế được!”

“Không quan hệ. Nhược Thủy, chính là tử, ta cũng nhất định đem người mang theo. Nhược Thủy, người trốn không thoát.” Hẳn thần nhiên trả lời, giống nhau chính là đang nói, ta muốn mang người đi ăn cơm giống nhau vân đạm phong khinh.

Kia thần nhiên ngữ khí, cúi đầu tiếng cười, như là đến từ địa ngục Diêm Vương.

Hạnh Nhược Thủy ấn cắt điện nói, giúp đỡ tường càng không ngừng thở dốc.

“A –” Hạnh Nhược Thủy ôm chính mình đầu, âm thanh kêu to. Bên tai càng không ngừng quanh quẩn Thương Duy của ta thanh âm: Nhược Thủy, người trốn không thoát

Chậm rãi nhắm mắt lại, của nàng hốc mắt có chút nóng lên, vì chính mình ngu xuẩn cấp Trường Không thiết trí như vậy nan đề!

“Nhược Thủy, làm sao vậy?” Đàm Bội Thi nghe được nàng vừa rồi hét to, vội vàng chạy ra ban công đến.

Hạnh Nhược Thủy

quay đầu đến, nhìn bạn tốt, rốt cục nhịn không được chảy nước mắt.”Bội Thi, ta cùng Thương Duy Ngã thật sự không có ly hôn. Hẳn nói chúng ta ký ly hôn hiệp nghị thư, hẳn căn bản không có giao cho luật sư. Bội Thi, người nói ta như thế nào như vậy xuẩn!”

Đàm Bội Thi trong lòng cũng khó chịu. Dù sao hơn này đoạn hôn nhân, Nhược Thủy cùng đội trưởng ở cùng nhau lộ liền hơn nhất trọng đáng sợ chương ngại. Nàng đã muốn theo Bồi Cương nơi đó biết được, đội trưởng bị trong nhà cấp triệu hồi đến thành phố B . Hơn nữa di động vẫn bị vây tắt máy trạng thái, chỉ sợ đội trưởng đã muốn bị xem ra .

Nguyên bản một mảnh quang minh con đường phía trước, đột nhiên gian đã bị vẻ lo lắng bao trùm . Ngay cả nàng, cũng bắt đầu lo lắng đứng lên. Đội trưởng rất lợi hại, khả hẳn hiển hách bối cảnh cũng là hẳn trí mạng nhược điểm. Nhưng là, nàng không thể cùng Nhược Thủy nói này đó!

“Loại chuyện này, thay đổi ai cũng không thể tưởng được . Hơn nữa, Thương Duy Ngã căn bản không nghĩ ly hôn, cho dù người lúc ấy dự đoán được, hẳn cũng không khả năng thả người . Người đừng đã quên, người là đội trưởng bọn họ mạo hiểm cứu ra .”

Hạnh Nhược Thủy từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi lắc đầu.”Ta chỉ là cảm thấy, ta đúng không dậy nổi Trường Không.”

“Đứa ngốc, ở tình yêu lý, làm sao có nhiều như vậy không làm thất vọng thực xin lỗi. Tình yêu là hai người lộ, lựa chọn , mặc kệ có cái gì khó khăn, cùng nhau cố gắng đi vượt qua thì tốt rồi.”

Đương nhiên, không phải mỗi đối tình nhân đều cùng nàng cùng Phó Bồi Cương giống nhau may mắn . Đội trưởng cùng Nhược Thủy chính là cái loại này cần bài trừ muôn vàn khó khăn mới có thể đi đến cùng nhau . Tục ngữ nói dịch việc dịch mất đi, khó được việc nan mất đi, cũng không tất lộ về chuyện xấu.

Lại gian nan lộ, tổng hội đi qua .

“.....”

Đêm khuya. Thành phố A. Thương Duy của ta biệt thự.

Trong biệt thự đang đã muốn tắt, nhưng ở ngoại vi, còn giữ một ít đăng. Nương này quang, có thể nhìn ra được đến, chính đồng biệt thự ở thật mạnh phòng ngự dưới, nghiêm mật ngay cả một con muỗi đều rất khó phi đi vào.

Ứng Trường Không đem xe đứng ở một cái ẩn nắp góc, nhảy xuống xe lưng khỏi lưng túi đi phía trước chạy. Hẳn cũng không đi đại đạo, mà là nhanh như chớp chui vào trong rừng cây.

Đêm khuya trong rừng cây, thỉnh thoảng có dã thú tiếng kêu, nghe qua có chút mao cốt tung nhiên. Nhưng đối về dã ngoại sinh tồn Ứng Trường Không mà nói, này căn bản không không tính cái gì. Nương theo thụ khâu gian chiếu xuống dưới ánh trăng, hẳn tả hữu xuyên qua, tựa như một cái nhảy lên trung báo tử, thể không thể đỡ.

Không biết qua bao lâu, hẳn rốt cục dừng cước bộ. Trải qua thời gian dài như vậy rừng rậm bên chạy, hẳn hơi thở vẫn như cũ vững vàng, giống nhau hẳn vừa mới bắt quá là tản bộ tới được.

Ứng Trường Không buông lưng túi, xuất ra kính viễn vọng, quan sát trong bóng đêm biệt thự. Quả thật là phòng ngự được ngay mật a!

Chậm rãi gợi lên khóe miệng, đó là một chút chí ở nhất định phải tươi cười. Cùng với , khinh miệt hừ lạnh.

Theo lưng trong túi lấy ra bản vẽ, tiếp theo mỏng manh ánh sáng, ngón tay xẹt qua một đám làm dấu hiệu địa phương.

Biệt thự bốn phía, chỗ sáng có người thủ vệ. Còn có rất nhiều người từ một nơi bí mật gần đó, đó là giấu ở trong đêm đen sói, hội vô thanh vô tức xuất hiện căn đứt của người cổ.

Theo liên tiếp vài tiếng bom nổ mạnh thanh âm, yên tĩnh biệt thự lập tức náo nhiệt đứng lên.

60. Chương 60: Cấp Vợ Lễ Vật

Đêm khuya.

“Đáng chết, người tốt nhất có thiên đại lý do!” Thương Duy Ngã bị theo trong lúc ngủ mơ đánh thức, tức giận đến muốn giết người. Hắn có rất trọng rời giường khí, huống chi bây giờ còn là nửa đêm.

Người nợ quỳ trên mặt đất, nhân hấn hung ác ngữ khí co rúm lại một chút. Từ phu nhân mất tích sau, này cấp lão đại báo cáo sự tình tự thành phong vân giúp đỡ hạ sợ hãi nhất chuyện nhi.

“Còn không mau nói, chờ ai đạn đầu?” Nếu người nợ quỳ gần chút, chỉ sợ hấn liền một cước đá ra đi. Quang xem kia khuôn mặt âm trầm trình độ, là có thể đoán được.

“Vân Thiên biệt thự bị người đánh trộm. Phá hủy một ít phương tiện, khả năng, khả năng còn trộm đi một ít này nợ.”

Thương Duy Ngã phút chốc trừng lớn đôi mắt, lạnh lùng hỏi: “Có ý tứ gì?”

Thượng nhân co rúm lại một chút, có loại đại họa lâm đầu cảm giác.

“Người đánh lén xông vào của người thư phòng, tử sắt cùng ngăn kéo đều bị mở ra quá. Bởi vì chúng ta cũng không biết bên trong này nợ, cho nên không xác định hay không có mất đi. Hiện tại tiểu đang ở trong biệt thự chủ trì đại cục.”

Cái gì? Thương Duy Ngã hai mắt nắm chặt, đã muốn đại khái đoán được người tới trộm là cái gì vậy.” Lập tức bắt thông Tiểu Nham điện thoại.”

Điện thoại rất nhanh liền chuyển được, Thương Duy Ngã tiếp nhận đến.” Tiểu, xem một chút tay trái ngăn kéo tầng thứ hai, có phải hay không có một phần [ly hôn hiệp nghị thư].”

Một lát sau.

“Bay qua, xác định không có.”

“Tôi nay trách nhiệm nhân, mỗi người đều cho ta đi lĩnh phạt. Mẹ nó, một người có thể xâm nhập biệt thự trộm đi này nợ, còn muốn các người này đó phế vật có gì dùng! Nếu không có nội tặc, hấn không có khả năng như vậy thuận lợi xông vào, nhất định phải đem cái kia thằng nhóc cho ta bắt được đến, ta muốn hấn sống không bằng chết!” Thương Duy Ngã cắt đứt điện thoại, đưa điện thoại di động hung hăng nện ở trên tường.” Đáng chết!”

Hấn như thế nào cũng liều không đến, Ứng Trường Không cư nhiên dám trực tiếp đến phòng ngự sâm nghiêm biệt thự đi trộm [ly hôn hiệp nghị thư]! Đây phòng ngự, hay là hấn chính mình tự mình thiết kế !

Thương Duy Ngã không khỏi nhớ tới người nợ nói qua trong lời nói: Nếu nói người là một cái kỳ tài, như vậy Ứng Trường Không đó là thiên tài! Kỳ tài rồi cuộc phạm là nhân.

Ứng Trường Không, ta quả nhiên là coi khinh người ! Ngay cả của người thượng tướng phụ thân, cũng quan không được người! Bất quá, người nếu nghĩ đến như vậy liền vô tư, vậy người liền quá ngây thơ rồi! Chỉ cần có ta ở, Hạnh Nhược Thủy cũng chỉ có thể ở lại của ta bên người. Nếu ta mất, nàng cũng chỉ có thể chết ở của ta bên người!

Chỉ cần ta muốn, ai cũng đừng nghĩ trốn!

.....

Hạnh Nhược Thủy này đó thiên đều không có ngủ ngon. Ở trên giường trần trọc, miên man suy nghĩ, hằm hằm lại là một đêm. Cho nên thiên tài tờ mờ sáng, nàng sẽ thấy cũng nằm không nổi nữa.

Bội Thi cùng tiểu tử kia còn tại ngủ, hơn nữa cách bữa sáng thời gian còn xa thật sự, nàng lấy thượng cái chìa khóa đi ra cửa tản bộ. Bởi vì giấc ngủ không đủ, đầu nàng đều là choáng váng. Hô hấp một chút sáng sớm mới mở không khí, có lẽ hơi quá một ít.

Mùa đông hừng đông trễ, cho nên thoát nhìn mới tờ mờ sáng, nhưng thời gian đã muốn không tính rất sớm. . Này việc buôn bán nhân, sớm liền đứng lên ở việc hồ. Đường cái thượng, thỉnh thoảng lại có thể nhìn

đến vợ chồng hai một cái kéo một cái thôi, phụ giúp nhất xe bữa sáng hướng nhiều người địa phương đi bày hàng.

Nàng ở ven đường tìm cái địa phương ngồi xuống, nhìn sáng sớm bận rộn mọi người. Nàng thích loại này bình tĩnh cuộc sống, bận rộn kiên định, cùng vinh hoa phú quý không quan hệ, nhưng thực hạnh phúc.

Nàng cứ như vậy lẳng lặng nhìn, mãi cho đến thiên đại sáng, mới mua bữa sáng trở về.

Kia hai cái thắc có thể ngủ yên, tự nhiên còn không có tỉnh. Cảm thấy toàn thân không khí lực, ngay cả đầu óc cũng không thanh tỉnh, nàng liền tiến phòng tắm đi tắm rửa một cái.

Theo phòng tắm đi ra, nàng đứng ở ban công chà lau tóc, một bên phơi nắng. Chờ kia lượng quen thuộc hân mã xuất hiện ở tầm mắt trong vòng, Hạnh Nhược Thủy toàn bộ ngây dại, sau đó nàng quát to một tiếng Trường Không, xoay người phi bình thường liền xông ra ngoài.

“Trường Không!”

Ứng Trường Không vừa mới đem xe rất tốt, chợt nghe đến vợ một tiếng quát to, tiếp theo nhuyển ngọc liền nhào vào trong lòng, hân việc cười một phen ôm chặt.”Vợ, tưởng ta .”

Hạnh Nhược Thủy ôm lấy hân cổ, liều mạng gật đầu. Nàng nhắm mắt lại, chất lỏng theo khóe mắt chảy ra, bên miệng tươi cười lại vô cùng sáng lạn.”Ta nghĩ người , rất muốn rất muốn.”

“Vợ, người như vậy nhiệt tình, ta sẽ chống đỡ không được .” Ứng thượng tá có chút buồn rầu nói.

Hạnh Nhược Thủy lúm đồng tiền như hoa, nhìn hân, còn có chút ngượng ngùng.”Vợ không nhận tội cái tốt lắm.”

“Vợ!” Ứng thượng tá quát to một tiếng, xoay người một tay lấy nàng ôm lấy đến. Theo xe thượng lấy quá một cái này nọ, xoay người đi nhanh mại hướng gia môn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân trong tay bao lên này nọ, tò mò hỏi:”Đây là cái gì?”

Ứng Trường Không cười cười, có chút thần bí.”Đây là cho ta vợ lễ vật.” Hân dám khẳng định, này lễ vật, nàng nhất định sẽ thích .

“Cái gì đến?” Hạnh Nhược Thủy bị hân thần bí trêu chọc trong lòng ngứa , càng phát ra hảo kì đứng lên. Ôm hân cổ, trong lúc nhất thời cũng đã quên này đó thiên phiền não, trong mắt lộ ra nghịch ngợm.

Ứng Trường Không nháy mắt mấy cái.”Để cho người sẽ biết.”

Đến gia, Ứng thượng tá một cước đem cửa cấp đá thượng, ôm vợ một đầu vọt vào bọn họ phòng. Sau đó, bị kịch đã xảy ra.

Đàm Bội Thi ôi ai u theo chân lý đi đi ra.”Làm cái gì quỷ a?”

“Bội Thi, người không sao chứ?” Hạnh Nhược Thủy cũng có chút sốt ruột . Bọn họ nặng như vậy trọng nhất áp, có thể hay không đem Bội Thi cấp làm ra nội thương đến.

Đàm Bội Thi thấy rõ ràng trước mắt nhân, oa oa kêu đứng lên.”Đội trưởng người đã về rồi!”

Sau đó, thông minh như nàng, lập tức đem sự tình cấp suy nghĩ cẩn thận , tươi cười lập tức trở nên ái muội đứng lên.”Đội trưởng a, người muốn đem Nhược Thủy ăn luôn ta không có gì ý kiến, bắt quá đừng chạy của ta trong phòng đến a.”

Này vốn là Nhược Thủy phòng, Đàm Bội Thi đến đây sau tựu thành của nàng , mà Nhược Thủy liền ngủ Ứng Trường Không phòng. Chính là trước kia Ứng Trường Không không có việc gì liền chui vào Nhược Thủy trên giường đã muốn thành thói quen, cho nên theo bản năng liền hướng này gian phòng chạy. Mà Nhược Thủy say mê cho ngọt ngào trung, cũng đã quên như vậy nhất tra. Vì thế, hoa lệ bị kịch .

Ứng Trường Không thực ảo não.

Hạnh Nhược Thủy thực quẫn.

Đàm Bội Thi thực happy.

Trải qua như vậy một cái ô long, hai người là không có cách nào khác lại kết thân mật chuyện tình.

Hạnh Nhược Thủy sớm đã một đầu chui vào tại phòng bếp, còn đem cửa cấp đóng lại. Hé ra mặt, hồng cùng thực thấu quả táo đường như, giống nhau muốn tích lạc màu đỏ chất lỏng.

Ứng Trường Không tắc tròng mắt nhìn liếc mắt một cái vui sướng khi người gặp họa Đàm Bội Thi, ảo não đi phòng tắm rửa. Mùa đông khắc nghiệt, hẳn thực bị kích muốn tẩy nước lạnh tắm.

“A a a a.....” Đàm Bội Thi bọn người đi ra ngoài, mừng rỡ ở trên giường càng không ngừng lăn lộn. Cầm lấy điện thoại, bắt thông Phó Bồi Cương điện thoại, kị kị oa oa đem sự tình cấp nói. Vài thứ bởi vì cười đến quá lợi hại, nửa ngày nói không được.

Bên kia Phó Bồi Cương một bên nhạc a, một bên theo đạo đức chính mình lão bà không thể như vậy vui sướng khi người gặp họa.

Hạnh Nhược Thủy quần thật sự, không nghĩ qua là liền làm rất nhiều bánh treo. Chờ nàng bình tĩnh trở lại, nhìn xếp thành núi nhỏ giống nhau bánh treo, cũng có chút đỡ khóc đỡ cười. Không có biện pháp, đành phải đóng băng đứng lên, ngày mai lại ăn.

Ăn qua bữa sáng, Ứng Trường Không đem kia phân này nọ đưa cho Nhược Thủy.”Nha, vợ, đây là ta đưa cho người lễ vật, nhìn xem có thích hay không?”

“Oa, cái gì lễ vật a, ta có thể xem sao?” Miệng còn tại hỏi, nhân cũng đã thấu trôi qua.

Tiểu tử kia tắc quần quít lấy hần cha, hỏi hần kia phân lễ vật như thế nào không có.

Hạnh Nhược Thủy cẩn thận đem bao vây mở ra, dãi nhìn đến “Ly hôn hiệp nghị thư” Năm chữ to khi, mạnh ngẩng đầu nhìn Ứng Trường Không, nửa ngày nói không ra lời.

Chậm rãi mở ra, quả nhiên là nàng ký quá tự kia phân [ly hôn hiệp nghị thư].”Này, người là như thế nào lấy đến ?”

Ứng Trường Không nháy mắt mấy cái, ôm lấy khóe miệng, có chút đắc ý.”Trộm .”

“Oa, đội trưởng người quá lợi hại ! Nhược Thủy, lúc này người sẽ không dùng lo lắng ngủ không yên !” Đàm Bội Thi cao hứng hoa tay múa chân đạo. Lập tức nàng phát hiện.”Di? Đây là sao chép kiện a?”

Cái gì? Hạnh Nhược Thủy trong lòng trầm xuống. Cúi đầu vừa thấy, quả nhiên là sao chép kiện!

61. Chương 61: Chúng Ta Động Phòng Đi

Theo rạp chiếu phim đi ra, một nhà ba người lại vào kfc ăn cơm trưa.

Hạnh Nhược Thủy là không đồng ý tiểu bằng hữu thường xuyên ăn loại này đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nhưng là tiểu hài tử hướng tới địa phương, ngẫu nhiên đến một lần, chỉ làm thảo hần cao hứng cũng là tốt. Không chiếm được luôn tốt nhất, càng là không cho hần ăn, hần ngược lại càng là nhớ thương, muốn làm không tốt lại lớn lên một ít hội chính mình vụng trộm chạy tới ăn.

Muốn một cái cả nhà dùng. Nàng chỉ ăn hai khối lát sí, tiểu tử kia nhưng thật ra cần hơn phân nửa cái hamburger, ăn miệng đầy mảnh vụn. Cái khác đều vào Ứng thượng tá trong bụng, bao gồm con chưa ăn hoàn non nửa biên hamburger.

Hạnh Nhược Thủy uống sữa đậu nành, cười tủm tỉm nhìn Ứng thượng tá mồm to ăn thịt. Xem tham gia quân ngũ nhân ăn cái gì, kia thật sự có thể nói là một loại hưởng thụ. Mặc kệ cái gì đồ ăn, bọn họ đều có thể cho người ăn ra một loại sơn trần hải vị cảm giác.

Ứng thượng tá đột nhiên khuynh thân lại đây, tiến đến nàng trước mặt, ôm lấy khóe miệng nói:”Có phải hay không cảm thấy người lão công ta rất tuần tú?”

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười, thân thủ trạc trạc hần mặt.”Ta như thế nào phát hiện, người càng ngày càng thối thí đâu? Bất quá, ta phải thừa nhận, Ứng Trường Không đồng chí thật là cái đại soái ca!”

Ứng thượng tá đắc ý hôn nàng một ngụm, làm cho nàng đỏ mặt.

“Ha ha.....” Tiểu tử kia cũng tốt giống xem đã hiểu cha mẹ trong lúc đó hồ động, một người a miệng hắc hắc ngây ngô cười.

Hai cái đại nhân liếc nhau, đều có chút mặt danh kỳ diệu nhìn hần.

“Hần rốt cuộc cười cái gì?” Hạnh Nhược Thủy cũng vui vẻ , nhu nhu tiểu tử kia đầu.

Ứng thượng tá cười thần bí khó lường, sau đó phun ra một câu: “Không cần ý đồ đi hiểu được một cái nhi đồng ý tưởng, kia không phải người có thể lý giải thế giới.”

Hạnh Nhược Thủy thối phù một tiếng nở nụ cười. “Người lời này làm cho ta nghĩ khởi trên mạng truyền lưu một câu — không cần ý đồ chiến thắng một cái thuần ngọc bức, hần hội đưa hần kéo đến cùng hần giống nhau độ cao, sau đó dùng hần phong phú kinh nghiệm đả bại người!”

Mỗi lần nhớ tới những lời này, nàng đều phải cười đến như nhũn ra. Lần đầu tiên nhìn đến là ở ký túc xá, các nàng vài người đều cười nằm úp sấp , không thể không thừa nhận phát minh lời này nhân là cái thiên tài.

“Ta nhưng thật ra cảm thấy cái kia ‘Sử thượng ngắn nhất nhưng tối phần khích võ hiệp tiểu thuyết’ càng thiên tài.” Ứng thượng tá cũng cười , tiện đà nhớ tới một cái càng kinh điển .

Hạnh Nhược Thủy cũng cười văng lên. “Chính là cái kia — con lừa ngọc, dám cùng bản đạo thượng sư thái sao? Phốc xuy, ôi, không được, ta cười đến bụng đau!”

Một nhà ba người cười cười nháo nháo , Ứng thượng tá cũng đem cả nhà dũng cấp giải quyết . Phát động hần mã, đem vợ đưa đến trường học đi. Về phần tiểu tử kia, dù sao hần không có việc gì, sẽ không đưa nhà trẻ , chính mình dẫn hần ngoạn nửa ngày đi.

Tiểu tử kia thích chơi trò chơi viên. Nhưng hiện tại là trời đông giá rét, lạnh thấu xương phong vũ vũ thối, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đều cấp quát bị thương, sao có thể dám để cho hần đi chơi trò chơi viên ngoạn. Bất quá thành phố Z có cái nho nhỏ bên trong nhi đồng nhạc viên, nhưng thật ra có thể dẫn hần đi vào trong đó chơi đùa.

Bên trong chơi trò chơi viên rốt cuộc bị không gian hạn chế, hạng mục thiếu rất nhiều. Bất quá có xoay tròn ngựa gỗ, búng bình bảo, máy bay chờ hạng mục, cũng đủ tiểu tử kia đùa .

Ứng Trường Không tìm vị trí ngồi xuống, nhìn tiểu tử kia cùng khác tiểu bằng hữu cùng nhau ngoạn. Lấy điện thoại cầm tay ra, hần đã muốn mấy ngày không khởi động máy .

Quả nhiên, vừa khởi động máy, tí tách linh linh rất nhiều điện báo nêu lên. Như thủy , nhiều nhất chính là lão thái thái. Trong đó có một cái tin nhắn cũng là lão thái thái phát tới được — ba người rất tức giận, chính mình cần thận.

Ứng Trường Không cảm di động, trong lòng hần hiểu được, tuy rằng Nhược Thủy đã muốn thành công ly hôn , nhưng bọn hần còn có một hồi trận đánh ác liệt muốn đánh. Mặc kệ là Ứng gia, vẫn là Thương Duy Ngã, cũng không hội như vậy đình chỉ .

Hy vọng bọn họ chỉ hướng về phía hần đến là tốt rồi, đừng thương tổn Nhược Thủy. Bất quá, này cơ hồ là không có khả năng . Bọn họ theo hần bên này phá được không dưới, tất nhiên hội quay lại phương hướng đi đối phó Nhược Thủy.

Ứng Trường Không ở trong lòng tính toán, tự hỏi , một cái buổi chiều rất nhanh liền trôi qua.

“Tốt lắm con, chúng ta muốn đi tiếp mẹ tan tằm .”

Tiểu tử kia ngoạn thật sự cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , phần nộ phần nộ. Nghe được muốn đi tiếp mẹ, hần lập tức liền vui vẻ đã chạy tới .

Tiếp Nhược Thủy, một nhà ba người lại nhớ tới bọn họ ấm áp gia.

Buổi tối ăn cơm xong, một nhà ba người ở trên sofa xem tivi.

Ứng Trường Không điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thoáng qua dây số, hấn đi đến bàn công đi tiếp điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu đi, nhìn ban công thượng thân ảnh, hơi hơi nhú mào. Nàng biết, sự tình cũng không có hoàn toàn giải quyết. Thương Duy Ngã không có khả năng như vậy để lại thủ, Trường Không cha mẹ chỉ sợ cũng sẽ không cứ như vậy thỏa hiệp. Chính là, nàng có thể làm cái gì đâu?

Ứng Trường Không treo điện thoại tiến vào, liền nhìn đến vợ mình đang suy nghĩ chuyện gì tình."Làm sao vậy?" Bàn tay to bao quát, đem nàng lăm đến trong lòng đến.

Hạnh Nhược Thủy kéo lấy hấn vạt áo, nhìn hấn ánh mắt."Trường Không, mặc kệ đã xảy ra sự tình gì, người nhất định phải làm cho ta biết. Ta nghĩ cho người bảo hộ, nhưng ta càng muốn với người cùng nhau kề vai chiến đấu."

"Không có việc gì, người đừng miên man suy nghĩ. Chính là làm cho ta ngày mai hồi một chuyến bộ đội, phỏng chừng lại có tân nhiệm vụ ." Hấn kỳ thật có thể đoán được, chờ đợi hấn chính là cái gì.

Hạnh Nhược Thủy muốn từ trên mặt hấn nhìn ra điểm cái gì, nhưng hấn một bộ đội đặc chủng làm sao là nàng có thể nhìn thấu . Ghé vào nàng trong lòng, nhỏ giọng nói:"Dù sao người đừng gặt ta."

"Sẽ không ." Có một số việc, vốn là nên từ nam nhân đến khiêng.

Hạnh Nhược Thủy tắt hắt tắm, phô hắt giường. Há mồm a một hơi, trong lòng nàng vẫn là thực bất an, nói không nên lời cảm giác. Vì sao nàng tổng cảm thấy, nàng hội mất đi hấn? Loại này ý tưởng, làm cho nàng có chút không thở nổi, trong lòng thực sợ hãi.

Nàng đột nhiên có chút hối hận, lúc trước vì sao không có đáp ứng Trường Không kết hôn chuyện tình. Nếu bọn họ kết hôn , chỉ cần bọn họ đương sự không đồng ý, ai cũng không thể đem bọn họ ra đi đi. Bất quá, khi đó nàng còn giống như không có lý hôn. Loạn, rất rối loạn.....

Ứng Trường Không đi ra thời điểm, liền nhìn đến nàng ý ở cái bàn bên cạnh, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, không biết nghĩ như thế nào cái gì. Đi qua đi, nắm ở nàng càng ngày càng mảnh khảnh vòng eo, cảm các ở nàng trên đầu vai."Vợ, như thế nào ?"

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi xoay người lại, hai tay vẫn là ôm hấn thắt lưng, ngẩng đầu lên. Hai má, một mảnh đà hồng, tầm mắt cũng không biết xem làm sao."Trường Không, chúng ta..... Chúng ta động phòng đi!"

Nói vừa xong, nàng liền đem mặt toàn bộ mai đến hấn trong lòng, trong lòng quyết định đánh chết cũng không cần đi ra gặp người. Nàng một nữ nhân cùng nam nhân nói ra nói như vậy đến, rất dọa người !

Ứng Trường Không sợ run một chút, sau đó đem cửa nàng mặt cấp đào ra. Kia mặt, còn hơn hồi này nữa muốn hồng nhiều lắm, đều sung huyết ."Vợ, nhìn ta."

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi di động tầm mắt, nhưng không dám nhìn hấn ánh mắt, đành phải nhìn hấn đáy mắt. Trên mặt nóng bỏng một mảnh, giống bị đặt ở hỏa thượng nung giống nhau nóng. Hấn, hấn có thể hay không cảm thấy nàng rất không bị kiềm chế ?

"Vợ, chúng ta hai người yêu nhau, có kia tầng quan hệ là chuyện sớm hay muộn tình. Nhưng là ta nghĩ biết, người vì sao đột nhiên nghĩ như vậy? Vợ, người đối ta không tin tưởng phải không?"

Hạnh Nhược Thủy rũ mắt xuống liêm, càng không ngừng nuốt nước miếng. Nàng thừa nhận, nàng tưởng đem chính mình giao cho hấn, cùng lúc là sợ hãi về sau không cơ hội này, về phương diện khác quả thật là muốn dùng tầng này quan hệ đến làm cho bọn họ trong lúc đó ràng buộc càng thêm vững chắc.

Ứng Trường Không đem cửa nàng mặt nâng lên đến, chỉ có đau lòng, không có trách cứ."Vợ, ta nghĩ muốn người, rất muốn rất muốn. Nhưng là cho dù không có kia tầng quan hệ, ta cũng tuyệt đối sẽ không buông tay người. Tuyệt không!"

"Thực xin lỗi." Nàng cái mũi lên men, chỉ chốc lát liền hai mắt đầm lệ mông lung."Nhưng là, người chẳng lẽ không muốn ta sao?"

"Vợ....."

62. Chương 62: Tạm Thời Cách Chức Xem Xét

Ứng Trường Không cuối cùng chưa cùng Nhược Thủy phát sinh quan hệ, tuy rằng hắn rất muốn. Nhưng hắn càng muốn ở một cái không khí tốt lắm buổi tối, mượn từ ái ân đến xốc lên hai người hạnh phúc tương lai thứ nhất trang.

Gần nhất đã xảy ra rất nhiều chuyện, hắn biết, nàng căn bản không này tâm tình. Mà hắn, cũng thế. Cho nên dưới tình huống như vậy giữ lấy hắn, là hắn sợ không muốn. Nàng là hắn yêu nữ nhân, đáng giá hắn tốt nhất đối đãi.

Hai người nằm ở trên giường, gắt gao ôm ở cùng nhau. Tuy rằng không có thủy ru giao hòa, nhưng lẫn nhau tâm thiếp thật sự gần. Tứ chi giao triền cùng một chỗ, lại ai đều không có một tia dục niệm.

Hạnh Nhược Thủy dán tại hắn trước ngực, nghe hắn cường hữu lực tim đập, trong lòng thực bình tĩnh, chậm rãi, liền đựng thượng mí mắt, đang ngủ.

Ôm hắn Ứng Trường Không, lại cơ hồ cả một đêm không có ngủ. Tuy rằng đại đội trưởng cũng không nói gì là chuyện gì tình, nhưng hắn ngũ khí tiết lộ này nọ. Đại đội trưởng, tất nhiên là cố ý, cũng là nhắc nhở hắn tốt hảo hiểu rõ sở.

Hắn ngoéo một cái khoe miệng, còn cần tưởng sao?

Hắn thích tham gia quân ngũ, thích ở bộ đội đặc chủng

Lý tìm ép buộc này tân binh viên, càng thích hoàn thành một cái lại một cái nhiệm vụ sau cái loại này không đồng nhất bàn khoái cảm. Khi đó, hắn cơ hồ đem toàn bộ tâm tư đều các ở bộ đội chuyện tình thượng, xem nhẹ Cổ Tranh. Chịu không nổi Cổ Tranh, rốt cục cùng người khác đi tới cùng nhau.

Cổ Tranh rời đi, làm cho hắn tinh thần sa sút hồi lâu. Nhưng cùng với nói hắn có bao nhiêu yêu Cổ Tranh, không bằng nói hắn rất kiêu ngạo, kiêu ngạo đến không chấp nhận được phản bội. Cổ Tranh phản bội, càng như là đá ở trên mặt hắn một cái bàn tay, đó là đang nói hắn cũng không có tốt như vậy! Sau lại, hắn đem toàn bộ tâm tư đều dùng ở tại bộ đội thượng, một lần so với một lần làm được càng xuất sắc, giống nhau như vậy có thể chứng minh hắn là tốt nhất.

Nhưng là gặp gỡ Nhược Thủy, hết thảy sẽ không giống nhau. Hắn là thật sự yêu nữ tử này, khắc cốt nhu tình. Nếu thật sự phải buông tha cho này thân quân trang mới có thể có được nàng, như vậy hắn hội đem này thân quân trang cấp cởi, rời đi chứng kiến hắn thanh xuân cùng nhiệt huyết bộ đội.

Mỗi người khi còn sống, tổng hội có như vậy một ít nhân hoặc sự cho người liễu lĩnh. Mà cho hắn mà nói, Nhược Thủy đó là người kia. Không có lý do gì, cũng không cần lý do.

Quân nhân lợi hại nhất địa phương, chính là chẳng sợ hai ngày hai đêm không ngủ, thoát nhìn cũng vẫn là tinh thần sáng láng.

Cho nên ngày hôm sau rời giường, Hạnh Nhược Thủy chút không có nhìn ra, chính mình bên gối nhân một đêm vô miên.

Đưa mẫu tử hai đi đi học / đi làm, Ứng Trường Không liền lái xe thẳng đến bộ đội. Sau đó thẳng đến đại đội trưởng văn phòng.

Lần này, đại đội trưởng ngồi ở bàn công tác sau, trước mặt bãi nhất điệp này nọ. Nhìn đến hắn tiến vào, ánh mắt rất là phức tạp, nhiều nhất vẫn là tiếc hận.

“Cùng đã kết hôn nữ nhân cùng một chỗ thậm chí ở chung, cảnh sát cục đánh nhau nháo sự, tới cửa đánh nhau.....”

Đại đội trưởng đem người khác cho hắn bày ra đặc tội danh một cái một cái đọc đi ra. Cuối cùng xử phạt là — tạm thời cách chức xem xét!

Ứng Trường Không chưa nói cái gì, đem nên nộp lên gì đó đều lấy ra đến, phóng đại đội trưởng trên bàn. Mặc dù không tha, nhưng không do dự. Đây còn chưa tới cuối cùng đâu!

“Vì một nữ nhân, đáng giá sao?” Đại đội trưởng hỏi. Trên trán nếp nhăn, so với bình thường hơn vài căn.

Ứng Trường Không cười cười, nói: "Không nên nhiều như vậy có đáng giá hay không, nếu tưởng, vậy làm. Cứ như vậy."

"Tuy rằng này tính tình đủ thối, nhưng là ta thích!" Đại đội trưởng ha ha cười, một quyền nện ở hắc ngực. Bốn mắt đối diện, anh hùng tích anh hùng.

Ứng Trường Không theo đại đội trưởng văn phòng đi nhanh đi ra, liền nhìn đến Phó Bồi mới vừa ở bên ngoài chờ, một bộ thực vội bộ dáng.

"Đội trưởng!" Phó Bồi Cương vội vàng đón nhận đi.

Ứng Trường Không cho hắc một quyền. "Đừng làm cho ta nhìn thấy này phó ngu xuẩn biểu tình, chính là tạm thời cách chức xem xét, không có gì cùng lắm thì. Đi thôi, đến sân huấn luyện bên kia đi đi một chút."

Hai người một đường đi, một đường nhìn này bị thao luyện người mới, khai hay nói giỡn, cãi nhau âm ỉ cũng đi ra sân huấn luyện bên cạnh kia khối núi. Bốn phía chạy bộ thanh, tiếng súng, hô quát thanh, tràn ngập bên tai. Đây là bộ đội, vĩnh viễn đều cãi nhau, tràn ngập tức giận.

"Đội trưởng, người thực liền bỏ được?" Trầm mặc một hồi, Phó Bồi Cương cũng rốt cục nhin không được hỏi.

Bộ đội đặc chủng không phải bình thường binh, đó là phải được quá nhiều thiếu gian khổ tôi luyện mới có thể đủ trở thành trong đó nhất viên. Giống đội trưởng như vậy hỗn đến thượng tá quân hàm, liền lại càng không dùng nói trong đó chưa xót khổ lực. Nhiều như vậy năm cố gắng, có lẽ như vậy tấn bị hủy, thực liền dễ dàng như vậy dứt bỏ?

Ứng Trường Không châm một chi yên, rút một ngụm, phun ra. "Có bỏ được hay không cũng không trọng yếu. Có xá còn có, liền nhìn người dự đoán được là cái gì."

"Nhưng là –"

"Không có gì nhưng là. Nếu thay đổi người, ở lại bộ đội cùng Đàm Bội Thi chỉ có thể tuyển giống nhau, người cũng sẽ không chút do dự liền tuyển Đàm Bội Thi đi?" Hắc thực khẳng định.

Phó Bồi Cương dừng nói nói. Muốn thực như vậy, hắc khẳng định cũng sẽ tuyển hắc lão bà.

Lại nhiều quang huy vinh quang, cũng so ra kém có người khẳng cả đời đi theo người, tri kỷ hỏi han ân cần. Toàn bộ huy hoàng đều đã có một ngày chậm rãi bị càng nhiều huy hoàng cấp bao trùm, chỉ có một viên chân thành đối đãi người tâm, mới có thể trải qua năm tháng mà không phai màu.

Ứng Trường Không đưa tay cánh tay khoát lên hắc trên đầu vai, nhìn sân huấn luyện ra thao trường luyện người mới.

"Kỳ thật không có gì cùng lắm thì. Người muốn nói chứng minh chính mình, như vậy mấy năm nay ta đã muốn chứng minh quá rất nhiều lần. Người muốn nói đáng tiếc, Trường Giang sóng sau dề sóng trước, tự nhiên có càng xuất sắc nhân hội trở hết tài năng, tiếp tục trung với tổ quốc trung với nhân dân, đúng không?"

Phó Bồi Cương cười cười, đột nhiên nhớ tới cái gì, cười đến càng thêm lợi hại. "Người nói chúng ta huynh đệ hai, liền như vậy đưa tại Bội Thi các nàng hai tỷ muội trong tay, coi như là....."

"Không phải anh cũng không phải em?" Ứng thượng tá chọn nhú mày.

"Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu đi. Các nàng tỷ muội cái nào cũng được vẫn đều là cùng chung mối thù, mặc kệ là ta chọc mao Bội Thi, cũng là người chọc mao Nhược Thủy, kia đối mặt khẳng định đều là hai nữ nhân làm khó dễ. Tuy rằng nữ nhân làm khó dễ cũng không sẽ làm người da thịt đau, nhưng là gọi người ngủ nửa tháng khách phòng, kia cũng muốn mệnh."

Hai nam nhân nhìn nhau, cười ha ha đứng lên.

Anh hùng nan quá mỹ nhân quan. Từng cái nam nhân đều sẽ có như vậy một ngày, chính là người đoán trước không đến là ở khi nào thì cái gì địa điểm, đối phương là cái cái dạng gì nhân. Nhưng này một ngày, người kia, tổng hội xuất hiện.

.....

Hạnh Nhược Thủy tan tằm đi ra giáo cửa, nhìn đến kia lượng quen thuộc hân mã, hơi hơi có chút kinh ngạc chạy tới.

“Người không phải hồi bộ đội sao?” Chợt, Hạnh Nhược Thủy nhú mày, thật cẩn thận hỏi, “Có phải hay không..... Xảy ra chuyện gì?”

Ứng Trường Không bàn tay to bao quát, đem nàng lăm lại đây, vỗ về của nàng tóc dài.”Không có gì sự, liền yêu miên man suy nghĩ.”

Hắn nhìn không được cười tưởng, nữ nhân cho dù không có huấn luyện quá, kia cũng là một cái xuất sắc trinh sát binh. Mỗi khi có cái gì gió thổi cỏ lay, nàng đều có thể trước tiên phát hiện.

“Nhưng là, người trước kia vừa đi tổng yếu mấy ngày mới trở về , như thế nào hôm nay.....” Hạnh Nhược Thủy trong lòng bất an đứng lên. Tối hôm qua cái kia điện thoại, nàng còn nhớ rõ.

Đúng lúc này, một chiếc màu đen trên đường đứng ở bọn họ không xa địa phương.

63. Chương 63: Muốn Nàng Tử!

Cửa kính xe điều hạ.

“Hắn bởi vì tồn tại nghiêm trọng tác phong vấn đề, bị tạm thời cách chức xem xét. Nếu sự tình là thật, như vậy hắn về sau cũng không dùng lại đi trở về.” Đột nhiên mà đến thanh âm, trả lời của nàng nghi vấn.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn Thương Duy của ta mặt, cả người giật mình ở. Tạm thời cách chức xem xét?”Trường Không, đây là không phải thật sự?”

Ứng Trường Không áp căn không thấy kia chiếc xe phương hướng, chính là cười sờ sờ của nàng mặt.”Là thật . Bất quá không trọng yếu, ta chỉ phải có người thì tốt rồi. Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Không nghĩ tới, Ứng thượng tá cũng có thể như vậy chân thành tình thâm. Chính là không biết, người có thể kiên trì bao lâu.”

Ứng Trường Không nhìn hắn, biểu tình vẫn là thần nhiên .”Không ngại mỗi mắt mong chờ.”

Đem Nhược Thủy đẩy mạnh phó giá vị, chính mình cũng ngồi xuống.

“Nhược Thủy, ta nói rồi, người trốn không thoát đâu. Ta chờ , người cam tâm tình nguyện trở lại ta bên người.”

“Vậy người chậm rãi chờ. Vợ, chúng ta về nhà.” Khuynh thân, hôn Nhược Thủy một ngụm. Cũng chặn nàng xem hướng Thương Duy của ta tầm mắt.

Thương Duy Ngã trong mắt bốc hỏa, lập tức lạnh lùng cười, cửa kính xe chậm rãi đóng. Như Lai khi bình thường, trên đường xe lại bay nhanh tiêu thất.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy không khí lập tức loăng đứng lên, nàng có chút thở không nổi.

Dọc theo đường đi, Hạnh Nhược Thủy cũng không hé răng.

Ứng Trường Không cũng không quấy rầy nàng, khiến cho chính nàng suy nghĩ. Có một số việc, phải thích đáng sự nhân nghĩ thông suốt, nếu không người khác lại nhiều khuyên giải cũng đều là uống công.

Tiếp tiểu tử kia, hắn cũng làm cho tiểu tử kia ngoan ngoãn , không được ầm ỹ mẹ. Nhưng đứa nhỏ sao có thể tọa được, cho nên chỉ chốc lát liền y y nha nha nói nhà trẻ chuyện tình. Bình thường đều là Nhược Thủy cùng hắn hồ động, hôm nay vợ có sai sót đâu, đành phải cha thượng trận .

“Lê Lê nói hắn có chim nhỏ, có thể nói..... Hắn còn nói hắn có tiểu trư, là hương , không phải ăn .” Tiểu tử kia y y nha nha nói xong, ngôn ngữ trong lúc đó tất cả đều là hâm mộ.

Đó là vệt cùng tiểu hương trư đi.

Ứng Trường Không cười hỏi: "Phúc An cũng tưởng muốn?"

Tiểu tử kia lắc lắc đại đầu, trượt đi mắt to còn thật sự cực kỳ." Mẹ nói, hảo hài tử không thể loạn muốn này nọ. Cha, Phúc An là hảo hài tử."

Ứng Trường Không đang nghĩ tới như thế nào trả lời.

Một bàn tay vươn đến, ấm áp lòng bàn tay, sờ sờ tiểu tử kia đại đầu." Ân, Phúc An vẫn là hảo hài tử."

Nhất thời, tiểu tử kia cười mị một đôi mắt thấy mẹ, cảm thấy viên mãn.

Ứng Trường Không nhìn phục hồi tinh thần lại vợ, cũng cười.

Xe còn không có chạy đến dưới lầu, liền nhìn đến một khác lượng hân mã đứng ở kia. Chỉ chốc lát, liền theo điều khiển vị đi xuống mặc quân trang lái xe. Phó điều khiển vị đi xuống lưng thương bảo vệ nhân viên. Bọn họ bay nhanh chạy tới khai sau cửa xe, một nam một nữ trước sau đi xuống đến. Nam một thân quân trang, thập phần uy nghiêm. Nữ, là quen thuộc gương mặt.

Hạnh Nhược Thủy vừa thấy đến Dương Tử Vân, liền cái gì đều hiểu được. Nàng quay đầu đi, nhìn nhìn bên người nhân. Lập tức, thần kinh liền căng thẳng.

Ứng Trường Không vươn tay, phúc ở tay nàng trên lưng, lòng bàn tay tiếp theo phiến lạnh lẽo." Đừng sợ, có ta đâu."

Hạnh Nhược Thủy cười cười, có chút nghịch ngợm nói: "Ta không sợ. Dù sao thiên tháp xuống dưới, cũng có người đỉnh, ai cho người so với ta cao."

"Đúng! Nhà của ta vợ thật thông minh!" Ứng thượng tá cảm giác sâu sắc an ủi, trẻ nhỏ dễ dạy a.

"Gia gia, bà nội....." Tiểu tử kia cũng thấy được bọn họ, vắn vẹo thân mình ồn ào đứng lên, một bộ thực kích động tiểu bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy mở cửa xe, đưa hân buông đến. Tiểu tử kia liền vui vẻ chạy tới, bị hân gia gia một phen ôm lấy. Hân gia gia kia trương nghiêm túc mặt, cũng nhu hòa một ít. Bà nội lại cười mở nhan, thân thủ xoa bóp hân phần nộn khuôn mặt.

"Người xem, tiểu tử kia vẫn là rất tác dụng." Ứng thượng tá chọn nhúu mày, thần bí hề hề tiến đến nàng bên tai nói.

Hạnh Nhược Thủy chủ hân một chút." Nhanh xuống xe đi, để cho ba người mẹ nên tức giận." Nàng làm bộ như thoải mái, kỳ thật trong lòng vẫn là thực khẩn trương.

Hai người xuống xe, đi hướng bọn họ thời điểm, Ứng thượng tá cầm ở tay nàng. Nhược Thủy giấy dựa, hân cũng không chịu phóng.

"Mẹ, phụ thân."

"Thức thức, a di." Bởi vì thủ bị hân lôi kéo, Hạnh Nhược Thủy có chút ngượng ngùng. Ba hân lại mắt sáng như đuốc nhìn nàng, làm cho nàng có loại da đầu run lên cảm giác. Nàng không nghĩ tới, ba hân như vậy nghiêm túc dọa người!

"Hừ." Lão nhân gia hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu xoay người lên lầu đi. Cao ngất dày rộng bóng dáng, tựa như nhất đồ dày tường.

Dương Tử Vân nhưng thật ra cười cười, chính là kia cười không đến đáy mắt, lôi kéo Phúc An cũng theo đi lên.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng theo sau mở cửa, sợ tiếp đón không chu toàn, bọn họ vừa vào cửa liền làm khó dễ.

Dương Tử Vân lôi kéo đứa nhỏ vào hân nhi đồng phòng. Tựa hồ sớm đoán được, sẽ có một hồi không có khói thuốc súng chiến tranh.

Ứng Trường Không ba ba đại khái là chỉ huy quân mã, làm quán quan quân, nhất cử nhất động đều là phong độ của một đại tướng. Vừa vào cửa, hân liền dứt khoát hân hoi ngồi ở trên sofa.

“Người — cho ta lại đây!” Bàn tay to vung lên, chỉ vào Hạnh Nhược Thủy.

Ứng Trường Không khóa tiền từng bước.”Thủ trưởng, người đừng khó xử nàng.”

Thượng tướng vỗ cái bàn.”Người cầm miệng cho ta! Không ta mệnh lệnh, người dám mở lại khẩu nói một chữ, ta bằng người!” Sau đó hắn nhìn từ trên xuống dưới Hạnh Nhược Thủy, bất động thanh sắc.

Nhưng Hạnh Nhược Thủy vẫn là ở hẩn trong mắt, thấy được miệt thị. Nàng đột nhiên hiểu được , thời cổ hậu nhân đứng ở làm quan trước mặt cái loại cảm giác này. Bọn họ nhìn người ánh mắt, thật giống như xem một cái con kiến. Người có lại nhiều ngạo khí, cũng sẽ một chút một chút tiêu tán.

Ứng Trường Không nhưng không có bị hẩn khí thế cấp dọa đến, một tay lấy Nhược Thủy kéo đến bên người.

Nhất thời, thượng tướng trong mắt hỏa đều có thể chết cháy người.”Vì một cái không đứng đắn nữ nhân, ngay cả tiền đồ người đều không cần. Tiền đồ người!”

Ứng Trường Không hai chân ba khếp lại, nghiêm cúi chào.”Báo cáo thủ trưởng, nàng là bạn gái của ta, rất nhanh chính là của ta vợ, không phải cái gì không đứng đắn nữ nhân. Cho nên, mời người thu hồi lời nói mới rồi!”

“Quân nhân yêu đương, kết hôn, đều cần hướng về phía trước cấp xin phê chuẩn, người được đến phê chuẩn sao?” Thượng tướng rống to, thanh như hồng chung, khí thế ngất trời.

“Báo cáo thủ trưởng, ta có đánh luyến ái báo cáo. Về phần kết hôn báo cáo, ta rất nhanh sẽ trình đi lên, nếu có cần trong lời nói!” Hắn nếu thật sự không phải quân nhân , như vậy tự nhiên sẽ không dùng trình .

“Trường Không.” Hạnh Nhược Thủy kéo kéo hẩn thủ, ý bảo hẩn không cần cùng chính mình phụ thân như vậy tử đối chọi gay gắt. Ba hẩn vừa thấy chính là tính tình thực cứng nhân, người như thế người càng là đối chọi gay gắt, hẩn lại càng là hỏa.

“Công chúng trường hợp do dự, còn thể thống gì!”

Hạnh Nhược Thủy khí tuyệt, nhỏ giọng nói một câu:”Thúc thúc, nơi này là nhà của ta.”

Thượng tướng hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái, ánh mắt dị thường sắc bén.”Đây là người lựa chọn nữ nhân, ngay cả cơ bản lễ phép cũng đều không hiểu! Cổ lão cháu gái, người nào đều so với nàng cường! Ứng Trường Không, lão tử mệnh lệnh người, chạy nhanh cùng này nữ nhân chia tay! Đừng cẩu thả da dê lung tung thông đồng! Cùng nàng phân rõ giới hạn, không được lại đến hướng!”

Lời này quá khó khăn nghe, Ứng Trường Không quật tính tình cũng bị khơi mào.”Ta lựa chọn nhân là Nhược Thủy. Nếu phụ thân cảm thấy Cổ lão cháu gái hảo, vậy thỉnh phụ thân người thú các nàng đi.”

“Vương bát đản! Hổn đản! Ta đánh chết người được, miễn ắt mặt xấu hổ!” Thượng tướng đối với con rống to.

Dương Tử Vân đột nhiên khóa tiền từng bước, hung hăng một cái tát đánh vào con của hẩn trên mặt. Ai cũng thật không ngờ nàng hội nảy sinh ác độc, một bạt tai đi xuống, liền ngay cả thượng tướng đều có chút khiếp sợ.

“Trường Không, khi nào thì người trở nên như vậy hồ đồ ? Về tư, hẩn là ba người; Về công, hẩn là của người thủ trưởng, người như thế nào có thể như vậy đối hẩn nói chuyện? Còn có, người ta đây mẹ đặt chỗ nào?”

Nói là đối với Trường Không nói , ánh mắt xem cũng là Hạnh Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy, ánh mắt của nàng tựa như châm, trát hướng chính mình. Lần đầu tiên gặp mặt, nàng như vậy ôn hòa từ ái; Lần thứ hai gặp mặt, nàng nói chuyện đả thương người nhưng ánh mắt vẫn là ôn hòa ; Lúc này đây, nàng nên hoàn toàn chán ghét chính mình .

“Thực xin lỗi.” Ứng Trường Không cũng ý thức được đã biết nói không ổn, không chỉ có không có thể duy hộ Nhược Thủy, ngược lại hại nàng ở cha mẹ trong lòng hình tượng càng kém.”Nhưng là, Nhược Thủy là ta người trong lòng, nàng tính cách hảo, tính tình hảo, nhân phẩm cũng tốt. Cho nên, ta không muốn nghe đến ai nói sau nàng là không đứng đắn nữ nhân. Ta nghĩ, đối một nữ nhân mà nói, không có gì so với đánh

giá như vậy càng đả thương người ! Mẹ, người hân là thực hiểu được. Phụ thân, ta nghĩ người cũng sẽ không cho phép có người nói như vậy mẹ ta.”

“Tốt lắm, đều ngồi xuống hảo hảo nói chuyện. Nói chuyện không được cái kẹp mang bông , lại càng không hứa động đao động thương!” Dương Tử Vân ở thượng tướng bên người ngồi xuống.

Ứng Trường Không đem Nhược Thủy đặt tại đối diện đơn độc nhân trên sô pha, chính mình ngồi ở sô pha tay vịn thượng. Cánh tay giúp đỡ Nhược Thủy đầu vai, không tiếng động cấp nàng trấn an.

Dương Tử Vân nhìn bọn họ, ở trong lòng thở dài một hơi.

Hạnh Nhược Thủy tầm mắt cũng không dám chống lại hai vị lão nhân, chỉ có thể nhìn bọn họ môi. Nếu không phải Ứng Trường Không cánh tay ngay tại cửa nàng trên vai, nàng sợ hãi chính mình thật sự hội chạy trốn chết.

Ứng Trường Không vỗ vỗ vợ đầu vai, đi đến cha mẹ trước mặt, còn thật sự mà kiên định nhìn bọn họ.

“Phụ thân, ta sẽ không rời đi Nhược Thủy, ta cũng không thể. Người cũng nhìn đến, chúng ta đã muốn ở cùng một chỗ. Ta là cái nam nhân, ta phải phụ khởi trách nhiệm đến. Người đã nói, nam tử hán đại trượng phu, nói ra nước miếng là cái đỉnh, nhất định phải nói là làm. Ta nói muốn cho nàng hạnh phúc , ta không thể bỏ dỡ nửa chừng. Nếu không, cho dù của ta xử phạt huỷ bỏ , ta cũng không dám lại mặc kia một thân quân trang!”

Thượng tướng nhìn qua thật là không thể nhin được nữa , xoát một chút rút ra bên hông xứng thương, đỉnh ở Ứng Trường Không ót thương.

Hắn nhưng mà cả đời, thủ hạ binh lính vô số. Tuyệt đối phục tùng quân lệnh, là quân nhân chuẩn tắc. Hạ cấp phục tùng thượng cấp, con phục tùng lão tử. Hắn thật không ngờ, vì một cái như vậy nữ nhân, con của hắn thể nhưng phản kháng?

Thật muốn nhất thương đánh chết hắn.

“Lão tử đang hỏi người một lần, phân chẳng phân biệt được thủ?”

Hạnh Nhược Thủy đã muốn sợ hãi, nàng tuy rằng cùng Thương Duy Ngã cùng một chỗ quá, cũng gặp qua thương. Khả hiện tại, bị thương đỉnh đầu là Trường Không, không phải người khác!

Ứng Trường Không nhìn phụ thân ánh mắt, cũng không để ý đầu thượng đỉnh một cây, vẻ mặt như trước kiên quyết.”Phụ thân, ta không thể đáp ứng, cũng mời người thành toàn.”

Thượng tướng cắn nha, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hắn kiêu ngạo con thể nhưng cầu hắn thành toàn? Thành toàn hắn cùng một cái không đứng đắn nữ nhân muốn làm cùng một chỗ? Mất hết hắn thể diện?

Ngón tay đều khu ở cò súng thượng, chỉ cần hắn vừa ra tay, con đầu lập tức nổ hoa. Đánh chết này mất mặt xấu hổ con quên đi, miễn cho hắn trở thành toàn quân khu trò cười!

Thượng tướng trên mặt cơ bắp đều bắt đầu run rẩy, thật sự không thể nhin được nữa! Khả đầu còn muốn khởi này phản kháng hỗn đản, là hắn duy nhất con!

Đầu thương vừa chuyển, thương đem hướng về phía Ứng Trường Không đầu hung hăng tạp đi lên.

Kia cũng không phải là món đồ chơi thương, không phải phẳng chân, cũng không phải cầm hù dọa nhân . Italia bá lai tháp 92F hình súng lục, bị quân mỹ coi trọng cái danh vì M9 súng lục, tầm sát thương là năm mươi thước. Cương thiết chế thành , thượng tướng nhất thương nện xuống đi, Ứng Trường Không đầu thương, lập tức nổ hoa rồi.

Máu tươi chảy ra, Ứng Trường Không bị đánh rút lui từng bước, thiếu chút nữa ngã sắp xuống. Ôm cái trán, máu tươi tích tấp , theo hắn khe hở chảy ra.

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức hét lên một tiếng tiến lên. Nàng không nghĩ tới, ba hắn hội hạ này ngoan thủ. Thân nhi tử như vậy đánh, nàng nếu lại hé răng, hắn có thể hay không thật sự một mạch dưới nổ súng đánh chết nàng!

Ứng Trường Không dùng tay kia thì vỗ vỗ vợ đầu vai, an ủi nói: "Ta không sao. Người đi trước nấu cơm, nghe lời!"

"Nhưng là –"

"Nhược Thủy, nghe lời!" Đây là lần đầu tiên, hắn dùng như vậy nghiêm túc ngữ khí đối nàng nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, biết chính mình ở trong này, sẽ chỉ làm bọn họ mâu thuẫn càng thêm trở nên gay gắt. Vì thế hàm chứa nước mắt, chạy vào phòng bếp. Trong lòng còn muốn, may mắn tiểu tử kia bị Dương Tử Vân tầm mắt nhốt tại trong phòng ngoại, nếu không hội bắt hắn cho dọa phá hư.

Dương Tử Vân thở dài, thượng tướng tính tình táo bạo, cơn tức rất lớn, con của hắn lại một cái quật cường chủ nhân. Phụ tử hai chống lại, kia thật là núi lửa cùng núi lửa, hai tòa núi lửa cùng nhau bùng nổ, uy lực có thể nghĩ.

"Lão nhân, xin bớt giận, loại này việc xấu trong nhà vẫn là đừng đành hoàng đi ra ngoài hảo. Người trước tọa một hồi, ta cùng Trường Không nói chuyện."

Thượng tướng hàm hừ ngồi xuống, cũng liền đại biểu cho, hắn nghe xong phụ nhân trong lời nói.

Dương Tử Vân cầm con cấp cứu cái hòm thuốc, lôi kéo con vào phòng ngủ. Phụ giúp hắn ở bên giường ngồi xuống, cho hắn tiêu độc bôi thuốc.

"Ba người chính là cái kia thói tính tình, người làm gì cùng với hắn đối nghịch. Bị đánh đi? Từ nhỏ đến lớn luôn ngốc, bị đánh cũng không biết trốn." Dương Tử Vân đây là lại đau lòng vừa tức.

"Mẹ, khác ta đều có thể nghe các người, nhưng là chuyện này không được. Ta sẽ không buông tay Nhược Thủy, nói cái gì cũng không được. Chúng ta đều đã muốn có kia tầng quan hệ, ta muốn là nếu không đối nàng phụ trách, ta liền cảm thú không bằng!"

"Các người không phải không ngủ cùng một chỗ sao?" Dương Tử Vân có chút giật mình, nàng nhớ rõ bọn họ không có ngủ cùng cái phòng. Vì thế quay đầu hướng giường lý vừa thấy, quả nhiên thấy được nữ nhân áo ngủ gấp hảo đặt ở chân thượng.

"Nàng đều cách quá hôn người, cũng không phải đầy đủ thân. Đây, đây có cái gì quan hệ đâu? Nếu không như vậy đi, chúng ta nhiều cấp nàng một ít tiền, làm cho nàng đi địa phương khác cũng có thể hảo hảo mà cuộc sống."

Ứng Trường Không nắm chặt quyền đầu, cố gắng áp chế chính mình lửa giận. Đối với mẫu thân, hắn luôn luôn sẽ không giống đối phụ thân như vậy đối chọi gay gắt. Nhưng lúc này đây, lời của nàng hơi quá đáng."Mẹ, chẳng lẽ cách quá một lần hôn liền xứng đáng bị nhân đùa bỡn sao? Đây bất hạnh nhiều lần bị vứt bỏ nữ nhân, chẳng lẽ muốn đi làm kĩ sao? Mẹ, nếu người không phải mẹ ta, bằng vào những lời này, ta sẽ đánh người!"

"Ta, ta không phải ý tứ này!" Nàng cũng chỉ là tưởng đem sự tình giải quyết, vô luận như thế nào, nàng không thể làm cho con vì một nữ nhân mà không có tiền đồ.

"Ở trong lòng ta, Nhược Thủy là cái băng thanh ngọc khiết nữ nhân. Cho nên, ta không nghĩ lại nghe thể dạng trong lời nói. Tóm lại, Nhược Thủy là nữ nhân của ta, ta muốn thú nàng, ta muốn bảo hộ nàng!"

Dương Tử Vân nhìn hắn kiên định biểu tình, thở dài.

"Trường Không, nếu nàng chính là cách quá hôn cũng là thôi, khả nàng cùng Thương Duy Ngã trong lúc đó còn có khúc mắc. Hiện tại các người chuyện tình đã muốn nháo đi lên, người thật muốn cho tới mọi người đều biết sao? Ba người nhưng là thượng tướng, quân khu lãnh đạo. Người không nghĩ làm cho hắn đem mặt quăng đến trung ương lý đi thôi. Phụ trách nhiệm biện pháp rất nhiều, người có thể cấp nàng nhất tuyệt bút tiền, như vậy nàng cũng có thể quá rất khá. Người a, chính là rất hết hy vọng mất. Đừng bởi vì này sao cá nhân, bị hủy của người tiền đồ, mất hết ba người mặt."

Ứng Trường Không bỗng nhiên đứng lên, đi đến bên cửa sổ."Mẹ, nếu có nam nhân bị hủy của người trong sạch, đáp ứng rồi thú người cuối cùng chỉ cho người nhất bút tiền, người nguyện ý sao? Người khẳng định

không muốn! Trong lòng không muốn, vậy người như thế nào có thể làm cho ta như vậy đối đãi Nhược Thủy đâu?”

“Người đứa nhỏ này, như thế nào như vậy tử tử cân não đâu. Người hiện tại bị tạm thời cách chức xem xét, cứu lại còn kịp. Chẳng lẽ người thật sự nhớ người nhiều năm cố gắng hủy hoại chỉ trong chốc lát sao? Người giấu lại, vì hôm nay thành tích, người trả giá bao nhiêu cố gắng? Làm một gã xuất sắc quân nhân, kia nhưng là người từ nhỏ đến lớn lý tưởng!”

Dương Tử Vân dậm chân, đối với chính mình đứa nhỏ cố chấp, bắt đắc dĩ đến cực điểm.

Ứng Trường Không đột nhiên nở nụ cười, quay đầu nhìn mẫu thân.

“Mẹ, ta như vậy cố gắng là vì ta không nghĩ tốt đến , cho nên ta bắt nó cho rằng một loại khiêu chiến, càng không ngừng chinh phục. Hiện tại không giống với, ta tìm được ta nghĩ muốn . Như vậy buông tha cho nó, ta cũng sẽ không cái gì không tha được.”

Dương Tử Vân còn không có mở miệng, thượng tướng cũng đã vọt tiến vào, dắt cổ ở rống:”Lại nói vậy, lại nói vậy ta nhất thương đánh chết người!”

Trong tay, cầm lấy vừa rồi kia đem hung khí, lại đứng ở tại con đầu thượng.

Nghe được gầm rú mà đến Hạnh Nhược Thủy, nhất thời há hốc mồm.

“Thúc, thúc thúc, người bình tĩnh chút.....” Hạnh Nhược Thủy nhỏ giọng nói, sợ chính mình thanh âm cao , hấn liền thật sự khẩu động cò súng.

Ứng Trường Không đem tầm mắt chuyển hướng nàng.”Vợ, cơm làm tốt sao? Không có làm hảo chạy nhanh đi làm cơm, mọi người đều đói bụng.”

“Nhưng là.....” Hấn đầu bị người dùng thương đỉnh , nàng như thế nào còn có thể tĩnh hạ tâm đến nấu cơm?

Dương Tử Vân lên tiếng .”Lão nhân, khẩu súng cho ta thu hồi đến! Đây là người con, không phải địch nhân, đừng nhúc nhích bất động mượn thương đỉnh hấn đầu!”

“Hấn nếu không con ta, ta sớm nhất thương bắt hấn cho băng , còn cùng hấn vô nghĩa đâu!” Tuy rằng còn tại nổi nóng, nhưng thượng tướng vẫn là đem thương thu đứng lên.

“Tốt lắm, mọi người cũng quả thật đều đói bụng. Có cái gì vấn đề, ăn cơm xong bàn lại. Cho dù chúng ta không đói bụng, Phúc An cũng muốn ăn cơm a.” Nói xong, nàng phụ giúp thượng tướng ra phòng.

Hạnh Nhược Thủy chạy tới, ôm cổ Ứng thượng tá gầy gò thất lực. Thân thể, đang run đáu.”Trường Không!”

“Không có việc gì , vợ.” Ứng Trường Không vỗ vỗ của nàng lưng, cợ của nàng phát an ủi nàng. Mây ninh , trong lòng cảm thấy rất thực xin lỗi nàng. Nàng cuộc sống luôn luôn đơn giản, nếu không phải đụng tới Thương Duy Ngã, sẽ không ăn này đó đau khổ. Nay làm cho nàng trực tiếp nhìn đến thương đối với đầu tình hình, lại đem nàng cấp sợ hãi.

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên, thân thủ sờ sờ hấn bị tạp thương đầu. Nước mắt, một giọt một giọt đến rơi xuống.”Đau không?”

“Đừng khóc , không đau .” Hấn là mưa bom bão đạn lý thường lui tới nhân, điểm ấy đau tính cái gì?”Thực không đau. Ta với người nói, trước kia huấn luyện thời điểm, chúng ta ở cây cối lý sinh tồn, chạy đến chân cùng giây đều bị huyết niệm đến cùng nhau , muốn đem giây bái điệu, kia mới kêu đau đầu. Điểm ấy đau, liền cùng bị con kiến chạp một chút không sai biệt lắm.”

Hạnh Nhược Thủy chảy nước mắt, cắn môi mãnh lực đầu. Đó là hấn nhẫn nại lực hảo, không có nghĩa là không đau.”Thực xin lỗi. Đầu là ta không tốt, nếu không phải ta, người sẽ không —”

“Hừ —” Ngón trở điểm ở của nàng bên môi, cúi đầu hôn một chút.”Không nói này đó. Chúng ta là nhất thể , mặc kệ phát sinh cái gì, chỉ cần cùng nhau đối mặt là tốt rồi. Không có ai thực xin lỗi ai, nhớ kỹ sao?”

Hạnh Nhược Thủy cắn môi gặt đầu, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hấn. Sau đó, nàng lấy mu bàn tay dùng sức lau đi nước mắt. Khóc là vô dụng , nàng không nên lại cho hấn ngọt ngào.

“Cái này đúng rồi, không có gì hay khóc . Đi thôi, chúng ta đi nấu cơm.” Ôm nàng, đi vào phòng bếp.

Cha mẹ hắn đang ở Tiểu Phúc An trong phòng, bồi đứa nhỏ ngoạn, đều có thể nghe được tiểu tử kia tiếng cười tiếng kêu.

Đồ ăn đều đã muốn tẩy hảo thiết tốt lắm, chỉ kém hạ oa sao mà thôi. Về phần cơm, đã sớm chín.

Hạnh Nhược Thủy chứng chước, Ứng thượng tá ở bên cạnh đệ bàn tử phóng đồ gia vị. Hai người đã muốn không phải lần đầu tiên phối hợp , cho nên phi thường ăn ý. Rất nhanh, bát đồ ăn nhất canh liền làm tốt lắm. Đều là việc nhà đồ ăn, nhưng là bán tướng tốt lắm, hương vị cũng là đỉnh cao . Đây là Ứng thượng tá trong lời nói.

Ăn cơm , trên bàn cơm, thượng tướng đại nhân ghét bỏ này rất cứng rắn cái kia rất nhuyễn, này rất đậm cái kia rất mặn, tóm lại mỗi một cái đồ ăn cũng không có thể ăn. Chính là nhìn hắn mồm to ăn cơm mồm to dùng bữa bộ dáng, không giống như là như vậy không hợp khẩu vị.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không đối diện, vụng trộm cười.

Dương Tử Vân cũng có chút dở khóc dở cười, thỉnh thoảng lại cho hắn đĩa rau.

Từ vào cửa bắt đầu liền giương cung bạt kiếm không khí, rốt cục thoáng dịu đi . Hơn nữa có tiểu tử kia ở một bên y y nha nha , kiều ngạo nhân cũng không dám nói lung tung nói, lại càng không dám phát sinh tranh chấp.

Cơm ăn không sai biệt lắm thời điểm, Hạnh Nhược Thủy rốt cục âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng thượng tướng đại nhân chứa nhiều soi mói, ít nhất không có lại mắng chửi người, cũng không có chụp cái bàn chạy lấy người.

Ứng Trường Không thì tại trong lòng thầm nghĩ, nếu cha mẹ có thể nhận Nhược Thủy, bọn họ này gia nhất định là này nhạc hoà thuận vui vẻ . Khả vì sao, bọn họ phi như vậy cố chấp không thể? Gần bởi vì Nhược Thủy cách quá một lần hôn, bọn họ liền hoàn toàn không xem của nàng biểu hiện sao?

Một chút cơm, xem như hữu kinh vô hiểm ăn xong rồi.

Ăn cơm xong, mọi người cùng nhau ngồi xem tivi. Tivi tiết mục là phim hoạt hình, chủ không quyền ở Ứng Phúc An tiểu bằng hữu trong tay.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Hạnh Nhược Thủy kéo kéo Ứng Trường Không quần áo.

“Làm sao vậy, vợ?” Ứng Trường Không thấu lại đây, nhỏ giọng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem đang xem tivi thượng tướng cùng phu nhân, vừa mới Dương Tử Vân nhìn qua, nàng nhất thời không dám lại nhìn. Thủ cuộn cuộn nổi lên làm như phone, nhận được hắn bên tai thấp giọng nói:”Người hỏi một chút ba người mẹ có phải hay không muốn ở trong này trụ, ta hảo làm an bài.”

Trên thực tế, Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút buồn rầu . Nếu chính là Trường Không cha mẹ, kia cũng là phương tiện, đem trong đó một cái phòng làm cho đi ra là đến nơi. Nhưng là này hai cái bảo vệ viên làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thực làm cho bọn họ ngủ sàn sao?

Ứng Trường Không sờ sờ vợ đầu, đối với của nàng lúc còn nhỏ cảm thấy thực uất ức. Cắp nàng một cái trán an ánh mắt, nhìn về phía mẫu thân.”Mẹ, các người đêm nay ở trong này trụ sao? Nếu đúng vậy nói, Nhược Thủy hảo chuẩn bị sáu tẩy gì đó cùng an bài giường.”

Dương Tử Vân còn chưa nói nói, nhưng thật ra thượng tướng đại nhân hừ lạnh một tiếng, nói:”Liền như vậy điểm phương, như thế nào trụ?”

Dương Tử Vân kháp hắn một phen, lại cho hắn một viên xem thường.”Như thế nào sẽ không có thể ở lại ? Buổi tối ta cùng Nhược Thủy một cái phòng, người cùng Trường Không một gian, các người phụ tử hai hảo hảo tâm sự. Trường Không quanh năm suốt tháng khó được ở nhà một hồi, các người phụ tử hai bao lâu không hảo hảo nói chuyện nhiều ? Về phần bọn họ, liền ngã ra đất nghỉ đi. Kiều phi, trần chí cường, các người hai không thành vấn đề đi?”

“Báo cáo phu nhân, không thành vấn đề!” Đều là quân

đội lý đi ra nhân, ngã ra đất nghỉ kia ngủ càng thoải mái.

Hạnh Nhược Thủy đang nghe đến Dương Tử Vân muốn cùng chính mình một cái phòng thời điểm, tâm nhất thời thu lên. Trải qua thượng một lần, nàng đã muốn không giống phía trước như vậy ngây ngốc nghĩ đến đối phương chính là một cái từ ái mẫu thân. Đối với nàng này cách quá hôn lại cùng nàng con cùng một chỗ nữ nhân, Dương Tử Vân nói lên nói tới là sẽ không khách khí. Nhất là trải qua lần trước Cổ Miêu Miêu chuyện tình, ánh mắt của nàng cũng không rất hảo.

Nhưng là, nàng có thể cự tuyệt sao? Nàng không thể, cho nên, chỉ có thể một đêm vô miên, chỉ sợ còn muốn đối mặt lời nói lạnh nhạt đau đớn.

Ứng Trường Không cầm tay nàng."Mẹ, có chuyện gì ngày mai lại tán gẫu đi. Nhược Thủy nàng này đó thiên thân thể không thoải mái, nhiều thiên không ngủ tốt lắm, người xem nàng đáy mắt còn thanh hắc rất. Hơn nữa, người xem phụ thân kia sắc mặt, ta đánh giá hẳn hội trực tiếp một cước đem ta theo phòng cửa sổ cấp đá đi xuống."

"Biết là tốt rồi! Thằng nhóc, ta hận không thể một cước đá tử người đâu!" Thượng tướng đại nhân như trước là hỏa bạo mười phần. Rống đứng lên thanh như hồng chung, quái dọa người.

Dương Tử Vân nhìn trận thế, cũng là không có lại kiên trì.

Ứng Trường Không quay đầu đến, đối vợ chọn nhú mày, một chút tiểu đắc ý. Thật giống như đang nói: Vợ, ta lợi hại đi!

Hạnh Nhược Thủy có chút dở khóc dở cười, kháp một chút tay hấn tâm. Đáng tiếc cái kén nhiều lắm, kháp bất động. Bất quá, chỉ cần không cần cùng Dương Tử Vân ngủ một cái giường, của nàng thần kinh để lại từng xuống dưới. Cho nên vội vàng đi chuẩn bị rửa mặt gì đó, còn có đối sàng đan túi chữ nhật cái gì.

May mắn, Hạnh Nhược Thủy có một ham — thích mua tứ kiện bộ cùng áo ngủ! Mỗi lần dạo trang web hoặc là cửa hàng, chỉ cần nhìn đến đẹp mặt, nàng liền nhịn không được mua xuống dưới.

Ứng Trường Không đối hấn này ham cũng có chút dở khóc dở cười, nhưng là chưa bao giờ nghĩ tới ngăn cản. Nhược Thủy thích gì đó không nhiều lắm, khó được nàng thích, đương nhiên là nàng cao hứng là tốt rồi.

Chờ hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, mà bắt đầu xếp hàng tắm rửa. Đây cũng là một cái dài dòng quá trình.

Tiểu Phúc An là cái thứ nhất tẩy, bọn họ hai là chủ nhân, khẳng định chờ khách nhân giặt sạch mới đến phiên bọn họ. Bất quá, thượng tướng cùng bảo vệ viên này đó tham gia quân ngũ, tắm rửa phi thường thần tốc, chỉ có Dương Tử Vân tìm một ít thời gian.

Ứng Trường Không là cuối cùng một cái tẩy. Hấn vừa mới tiến đi, Hạnh Nhược Thủy đã bị Dương Tử Vân cấp kéo đến trong phòng.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng thập phần không yên, nhưng là lại không thể cự tuyệt, cũng không có lý do cự tuyệt. Ngồi ở bên giường, trong lòng cùng điều mười lăm cái thủy dừng dường như. Dương Tử Vân ánh mắt tuy rằng không thập phần sắc bén, nhưng là đủ sắc nhân. Nàng theo bản năng, giảo mười ngón, bắt an chờ đối phương mở miệng.

"Nhược Thủy a, ta nghĩ ta muốn nói cái gì, người đều đã muốn đã biết. Người cũng đừng trách ta nhẫn tâm, đối vị trí ngấm lại, nếu con của người, người chẳng lẽ không thích hẳn thú một cái Thanh Thanh không công hảo cô gái sao?"

Hạnh Nhược Thủy tưởng phản bác, bị Dương Tử Vân thủ thế ngăn trở.

"Ta biết, một người được không cùng nàng hay không cách quá hôn không quan hệ. Nhưng là, thiên hạ mẫu thân đều cảm thấy chính mình con là tốt nhất, tự nhiên cũng hiểu được hấn hấn là được đến một cái hoàn hoàn chính chính thuộc loại hấn nữ hài tử, điểm này người không thể phủ nhận có phải hay không? Ta biết, các người lẫn nhau yêu nhau, này so với cái gì đều trọng yếu. Nhưng là sao hiện tại đã muốn không phải các người yêu nhau cùng phủ vấn đề, mà là Trường Không vì người, khả năng muốn đã đánh mất hẳn thích nhất chuyện nghiệp! Người có biết có hôm nay này thành tích, hấn trả giá bao nhiêu sao?"

“Ta biết.” Hạnh Nhược Thủy nhỏ giọng trả lời. Nàng tuy rằng không có chính mắt chứng kiến hấn trưởng thành, nhưng là nàng có thể tưởng tượng ra. Nàng chưa từng có cho rằng, hấn thành tích là dễ dàng có thể đến.”Hấn trên người mỗi một vết thương, đều là hấn trả giá chứng kiến.”

Dương Tử Vân gật gật đầu.”Đúng vậy, này vết thương đều là hấn trả giá chứng kiến. Nhưng người nhìn thấy chính là đã muốn khỏi hấn lưu lại khẩu vết sẹo, người không có gặp qua nó còn tại đó máu thời điểm. Người càng không có thử qua, đột nhiên một chiếc điện thoại lại đây, nói người con ra nhiệm vụ bị thương cái loại này kinh hách. Nhưng là ta trải qua quá, cho nên ta mới càng hiểu được hấn trả giá. Ta từng không chỉ một lần, khuyên hấn chuyển nghề đi làm quan, không cần lại làm cho ta vì hấn an nguy nóng ruột nóng gan. Nhưng là hấn cự tuyệt, hấn nói tham gia quân ngũ là hấn thích. Mà hiện tại, hấn nên vì người, mất đi hấn thích nhất chuyện nghiệp! Người hẳn tâm sao? Người thật sự thương hấn sao?”

“Ta thương hấn! Điểm này, ai cũng không thể phủ nhận!” Hạnh Nhược Thủy lớn tiếng phản bác, nhìn nàng, trong mắt mơ hồ có thủy khí. Nàng thừa nhận, Dương Tử Vân này lời nói, nói đến trong lòng nàng đi.

Dương Tử Vân gật gật đầu, vỗ vỗ của nàng bả vai.”Nhược Thủy, ta không phủ nhận. Chính là, người này yêu hay không ích kỷ một ít? Người giấu lại, từ các người cùng một chỗ sau, Trường Không trả giá bao nhiêu. Hấn từ nhỏ liền tính tình nhạt nhẽo, có thể nói tham gia quân ngũ là hấn duy nhất thích. Khả hiện tại, hấn nên vì người không thể tham gia quân ngũ. Vậy còn người? Người lại trả giá cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy im lặng, nàng không biết như thế nào phản bác. Trên thực tế, Dương Tử Vân nói đều là sự thật, nàng không thể phản bác.

Tan tâm trở về trên đường, nàng liền luôn luôn tại tưởng chuyện này. Nàng càng không ngừng hỏi chính mình, Trường Không nếu thật sự không thể lại làm quân nhân, nàng có phải hay không rất ích kỷ? Nhưng là Trường Không nói, nàng với hấn mà nói là là quan trọng nhất, nàng tin tưởng lời này không chỉ là an ủi. Nhưng mà, hấn vì nàng trả giá nhiều như vậy, chính mình có năng lực vì hấn làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự tựa như hấn nói, chỉ cần thương hấn thì tốt rồi? Mà của nàng này phân yêu, cùng hấn so sánh với, hay không rất khinh quá mỏng?

Chẳng lẽ, thật sự không nên ép nàng rời đi Trường Không sao? Vì sao mỗi người đều đang ép nàng?

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhắm mắt lại, đem sắp cuộn cuộn mà lên lệ ý áp chế. Thở phào nhẹ nhõm, ách thanh hỏi:”Có phải hay không chỉ cần ta rời đi Trường Không, hấn là có thể tiếp tục tham gia quân ngũ, cũng sẽ không bị hàng chức?”

Dương Tử Vân trong lòng mừng rỡ, xem Nhược Thủy phản ứng, nàng chỉ biết sự tình rất nhanh có thể giải quyết. Nàng chỉ biết, Nhược Thủy mềm lòng, chỉ cần cùng nàng động chi lấy tình, nàng liền nhất định hội đáp ứng rời đi Trường Không.

“Không có đơn giản như vậy. Nhưng chỉ muốn người ly khai hấn, chúng ta là có thể nghĩ biện pháp chứng minh cái gọi là tác phong vấn đề căn bản không tồn tại. Ta sẽ thuyết phục Trường Không cùng Cố gia đàm hỏi, mượn dùng Cố gia lực lượng, liền nhất định có thể bảo trụ hấn. Mà nếu quả người kiên trì muốn ở lại hấn bên người, Thương Duy của ta thế lực sẽ không bỏ qua, Cố gia cũng sẽ tiện tay bành quan, chỉ sợ.....”

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên tưởng, sự tình như vậy thuận lý thành chương, hay không ngay từ đầu cũng đã thiết kế tốt lắm? Nàng chính là trong đó một cái không hài hòa âm phù, chỉ cần đem nàng này âm phù cấp đá trừ, chính là hoàn mỹ kết cục.

Trường Không không thích Cố Chân Chân, cũng không thích Cố Miêu Miêu. Nhưng là vì sự nghiệp, còn có đến từ trong nhà này phân bức bách, hấn có lẽ sẽ thỏa hiệp.....

Hạnh Nhược Thủy lão đảo lui về phía sau, nhìn Dương Tử Vân, gian nan mở miệng:”Nếu ta không chịu đâu?”

Dương Tử Vân còn không có trả lời, môn đã bị xao vang.

“Nhược Thủy, mở cửa. Mở cửa nhanh!” Ung Trường Không ở bên ngoài kêu. Ngực khí thực vội, tựa hồ nếu không mở cửa hấn sẽ một cước đá văng.

Dương Tử Vân nhìn nhìn Nhược Thủy, chưa nói cái gì, liền đi qua mở cửa .”Gấp cái gì đâu? Ta còn hội đem nhân ăn luôn không thành?”

“Ta sợ người đem nhân cấp sợ hãi.” Ứng Trường Không cùng mẫu thân sai thân quá, bước đi đến Nhược Thủy bên người. Xem vợ tuy rằng không khóc, nhưng cảm xúc rõ ràng rất thấp lẹ, chỉ biết mẫu thân còn nói không tốt nghe trong lời nói. Một tay lấy nàng ôm lấy, trong lòng phiếm đau.

Dương Tử Vân nhìn ôm nhau hai người, thở dài đóng lại cửa phòng. Nàng cũng cũng không ham thích cho làm bồng đánh uyên ương ác nhân, lại nói tiếp cũng là bất đắc dĩ.

“Có phải hay không mẹ ta còn nói khó nghe trong lời nói ? Người đừng bắt kể nàng nói cái gì. Tuy rằng nàng là ta mẹ, nhưng nàng không phải ta, người đừng để ý.” Mặt dán của nàng, nhẹ nhàng mà cọ .”Vợ, thực xin lỗi, cho người chịu ủy khuất .”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng trong lòng còn khó chịu, nhưng là nhìn đến Ứng Trường Không như vậy tử, liền cảm thấy tốt lắm rất nhiều. Nàng là may mắn , thiên hạ này bà tức, lại có bao nhiêu là hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ ? Ít nhất Trường Không chưa từng có yêu cầu nàng lấy lòng Dương Tử Vân, hẳn cho tới bây giờ đều là đứng ở nàng bên này, thay nàng suy nghĩ .

Hoàn toàn dựa vào ở hẳn trên người, thả lỏng thân thể, chấp khởi tay hẳn vỗ về hẳn lòng bàn tay cái kén.”Trường Không, nếu có một ngày, ta và người mẹ cãi nhau, người hội giúp ai?”

“Đương nhiên là giúp ta vợ .” Ứng Trường Không không chút do dự trả lời, tươi cười thực đậm, nhưng mẫn hàm sủng nịch.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt mắt nhi, nhìn hẳn, đối hẳn không chút do dự hơi hơi kinh ngạc.”Khả nàng là người mẹ ời.” Bình thường nam nhân đều hội lựa chọn giúp mẫu thân, ít nhất cũng sẽ do dự một chút, sau đó nói sau ra dễ thê tử cao hứng trong lời nói đến.

Ứng Trường Không nhìn của nàng biểu tình, xoa bóp nàng phần nộn hai má.”Ta đương nhiên muốn đau của ta vợ . Về phần mẹ ta tự nhiên có lão gia tử đau. Ta đau của ta vợ, lão gia tử đau hẳn vợ, này không phải tốt lắm sao?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức bị hẳn trong lời nói làm cho tức cười. Nhưng cẩn thận nhất tưởng, lại không thể không thừa nhận đây là tốt nhất trạng thái.

“Thế nào, có phải hay không cảm thấy người lão công là trên đời này tối suất tốt

nhất hiểu rõ nhất vợ nam nhân?” Ứng thượng tá nước miếng khuôn mặt tươi cười, trên đầu mang theo thương, thoát nhìn có chút khôi hài.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hẳn bị tạp địa phương, có chút đau lòng. Nghe được hẳn trong lời nói, mân miệng cười, thực còn thật sự địa điểm đầu.”Àn. Ta cũng hiểu được, ta là thiên hạ may mắn nhất nữ nhân.”

“Đứa ngốc.” Ứng thượng tá cũng đau lòng , đem nàng lâu quá chặt chẽ . Đây là Nhược Thủy bất đồng, nàng tổng có thể ở lơ đãng gian bày ra của nàng bất đồng, cho người muốn ngừng mà không được.

Hạnh Nhược Thủy chính là nhìn hẳn cười, cũng không phản bác.

Ứng thượng tá bị nàng trêu chọc trong lòng ngứa , đem nàng áp tiến ổ chăn lý, bày ra rậm rạp hôn.

Hạnh Nhược Thủy thừa nhận hẳn nhiệt tình, vừa mới bắt đầu có chút cứng ngắc, chậm rãi cũng thả lỏng thân thể.

.....

Ngày hôm sau, thiên tài tờ mờ sáng, Hạnh Nhược Thủy sẽ đứng lên chuẩn bị bữa sáng .

Ứng Trường Không vươn kiện cánh tay, một tay lấy nàng ôm lấy, một lần nữa nhét vào ổ chăn lý.”Vợ, ngủ tiếp một hồi, còn sớm đâu.”

“Người tiếp theo ngủ đi, ta muốn đứng lên làm bữa sáng. Mùa đông hừng đông trễ, nếu chờ trời đã sáng, kia đều đã muốn bảy giờ hơn.” Hạnh Nhược Thủy giống đối đãi đứa nhỏ giống nhau, cách chăn vỗ vỗ hẳn phía sau lưng.

Ứng thượng tá bắt mãi lăm lăm , hôn nàng một ngụm, vẫn là thả người . Hắn hiểu biết chính mình vợ, nếu không cho nàng đứng lên, nàng vừa muốn đoán rằng hắn cha mẹ hội nghĩ như thế nào nàng .

Hạnh Nhược Thủy khinh thủ khinh cước đứng lên, thay quần áo, rửa mặt. Sau đó đi ra cửa mua tài liệu.

Mua này nọ, bao lớn bao nhỏ trở về, phát hiện Ứng Trường Không cùng phụ thân đã muốn ở vòng quanh tiểu khu chạy bộ . Bọn họ vừa mới chạy quá, nàng xem đến là bọn họ bóng dáng. Hai người giống nhau cao lớn, giống nhau cao ngất. Mà ở bọn họ phía sau, còn đi theo hai cái bảo vệ viên. Bốn người đều nhịp bước tấu, rất trận thế.

Hạnh Nhược Thủy không khỏi cười cười, đi lên thang lầu. Đây rắc đã muốn bị điệp suốt nhất tề, ở sô pha một mặt các . Tham gia quân ngũ chính là như vậy, vĩnh viễn đều bảo trì tối sạch sẽ trạng thái.

Hạnh Nhược Thủy hé miệng cười, đi vào phòng bếp. Nàng tính làm bánh bao cùng bánh dẻo, hầm nhất tiểu oa cháo, lại ma một ít sữa đậu nành. Chính là làm lượng muốn so với bình thường hơn rất nhiều, dù sao hơn ba cái cao lớn thô kệch nam nhân, tham gia quân ngũ lại đều là đại vị vương.

Chờ bánh bao cùng bánh dẻo đều làm tốt , Hạnh Nhược Thủy đã muốn mệ ra một thân hân, cánh tay cũng toan vô cùng đau đớn.

Chờ bữa sáng chuẩn bị tốt, chạy bộ đã trở lại, ngủ cũng đều đi lên. Việc nhà bữa sáng, xiêm áo tràn đầy một bàn tử. Bánh bao không công mập mập , nhìn cũng rất mềm mại tốt lắm ăn. Bánh dẻo bao đẹp mắt, da thóc bạc, đều khả năng nhìn đến bên trong hăm nhi, mùi nhĩ nồng đậm. Sữa đậu nành còn mạo hiểm nhiệt khí, nhưng không tính nóng, vừa vặn cửa vào. Tiểu mễ cháo đã ở một bên các , còn có mấy cái đĩa rau ngâm, nhìn làm cho người ta ngón trở đại động.

Hai cái bảo vệ viên đối Hạnh Nhược Thủy trù nghệ khen không dứt miệng, càng không ngừng nói tốt. Không biết bọn họ là có ý ở sinh động không khí, vẫn là thật sự yêu cực kỳ Nhược Thủy sớm một chút.

Dương Tử Văn cùng thượng tướng chưa nói cái gì, nhưng sắc mặt coi như hảo, cũng chưa nói cái gì khó nghe .

Tiểu Phúc An tắc trước sau như một hoạt bát hiếu động, nghe được có người khen ngợi mẹ hắn mễ, cũng rất cao hứng y y nha nha nói cái không ngừng. Thỉnh thoảng lại tuôn ra một ít đáng yêu lời nói, làm ọi người đều nhin không được cười. Bởi vì có hắn, này bữa sáng trên bàn không khí liền có vẻ tốt lắm rất nhiều.

Ăn qua bữa sáng, Ứng Trường Không sẽ đưa mẫu tử hai đi làm đến trường. Trước đem tiểu tử kia phóng tới nhà trẻ, sẽ đem vợ đưa đến giáo cửa.

Hôn thân Nhược Thủy mặt, Ứng thượng tá nói:"Vợ, tan tầm ta lại đến tiếp ngươi. Mau vào đi thôi."

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn ở gió lạnh trung a một ngụm bạch nha, đột nhiên ở trên mặt hắn hôn một cái, sau đó bay nhanh chạy đi vào.

Ứng thượng tá bạch nha a lợi hại hơn, thi thi nhiên lái xe về nhà. Ở nơi nào, còn có một hồi chiến tranh đang chờ hắn. Nghĩ, hắn không khỏi liềm thần sắc, trở nên nghiêm túc đứng lên.

Quả nhiên, một hồi về nhà, hắn phụ thân cùng hai vị bảo vệ viên liền mượn cớ đi ra ngoài, chỉ có mẫu thân đang chờ hắn. Tối hôm qua nói chuyện không có thể đem hắn thuyết phục, hôm nay khẳng định còn phải tiếp theo oanh tạc. Tướng góc ấu thân nhu tình chiến lược, hắn càng nguyện ý cùng phụ thân cường ngạnh trực tiếp tương đối.

Ứng Trường Không rửa tay, cấp chính mình phao một ly trà, sau đó mới ở mẫu thân đối diện ngồi xuống."Mẹ, người nói đi, ta nghe."

Dương Tử Văn nhất thời sẽ khí , cầm lấy trong tay quả táo tạp hương hắn."Người này tử đứa nhỏ, như thế nào giống như mẹ người ta thiếu người mấy trăm vạn đường như!"

Ứng thượng tá đem quả táo tiếp được, lau, phóng tới miệng răng rắc cắn một ngụm."Ta biết, các người càng muốn khiếm ta một cái vợ. Nhưng là, ta sẽ không đồng ý ."

"Người như thế nào liền như vậy gian ngoan mất linh đâu? Người chẳng lẽ liền thật sự không cần của người tiền đồ ? Không thể tham gia quân ngũ , người về sau làm sao bây giờ? Người không cần đem sự tình nghĩ

đến rất đơn giản, cũng không cần quá mức thiên chân. Người vẫn đều ở quân đội lý, người có thể làm cái gì? Chẳng lẽ người phải làm một cái bảo an làm cho người ta gia trông cửa khẩu, mỗi ngày bốn ba, vì ba bữa phát sáu? Như vậy ngày, người cho là người có thể quá nhiều lâu? Nếu thật sự là như vậy, Nhược Thủy có năng lực với người quá nhiều lâu? Đây đó, người chẳng lẽ cũng chưa nghĩ tới sao?”

Dương Tử Văn hé ra mặt mặt nhẵn hoá trang tử giống nhau, hận không thể đem con dao xé ra đến, nhìn xem bên trong đều là chút cái gì.

Ứng Trường Không như trước là không vội không chậm thái độ, miệng còn tạp tạp cắn quả táo.”Mẹ, người yên tâm, ta còn không đến mức không thể mưu sinh. Người đừng xem thường người con.”

Hắn tuy rằng rất sớm liền vào quân đội, không có ở xã hội thượng sỡ đi cõng đánh. Nhưng là đừng quên, hắn có một viên linh quang đầu.

“Là, ta tin tưởng người có thể mưu sinh, chính là làm cho người ta trông cửa khẩu . Có người đến , còn muốn làm cho người ta gia mở cửa xe, không có việc gì cúi đầu khom lưng. Khả người là không phải điên rồi? Làm ra vẻ hảo hảo ngày bắt quá, không nên như vậy lãng phí chính mình?” Dương Tử Văn khí cực kỳ, đều có chút khẩu không trạch ngôn .

Ứng thượng tá dề ra tay, ôm mẫu thân đầu vai, có chút cợt nhả nói:”Lão thái thái, ai nói người con liền nhất định đi làm bảo an ? Ta nói cho người, ta muốn không phải tham gia quân ngũ , kia hiện tại khẳng định có một cái buôn bán vương quốc, người tin không tin?”

“Liền người?” Dương Tử Văn ghé hân, bỏ qua không tin.”Ta đây vẫn là tin tưởng heo mẹ hội trèo cây tốt lắm.”

Ứng Trường Không nhún nhún vai đầu, cũng không thậm để ý.”Lão thái thái, ta đều ba mươi hai tuổi , còn muốn người quản ta như thế nào ăn cơm, kia không quá thực xin lỗi người? Cho nên, ta mưu sinh chuyện tình, người không quan tâm. Ta cưới vợ nhi chuyện tình, người cũng không quan tâm. Người chỉ để ý chiếu cố hảo lão gia tử, không có việc gì nhạc a nhạc a,OK?”

“Trường Không, người đừng rất thiên chân. Không nói ta, chính là phụ thân người, hắn không có khả năng đồng ý Nhược Thủy tiến chúng ta Ứng gia đại môn. Người sớm làm đã chết này tâm! Nếu người còn như vậy khẳng khẳng một mực, phụ thân người cũng không giống ta tốt như vậy ngôn khuyên bảo, thủ đoạn của hắn người là rõ ràng . Đến lúc đó đừng nói các người có thể hay không cùng một chỗ, chính là người có thể hay không bảo trụ Nhược Thủy, kia cũng còn chưa cũng biết đâu!”

Dương Tử Văn cũng không có hảo ngôn khuyên bảo tâm tư, trực tiếp đem nói cấp xấp hiểu được .

Ứng Trường Không đưa tay lý nửa quả táo chuẩn xác quăng vào thùng rác, xả quá khăn tay lau thủ. Ngẩng đầu, cũng không lại cợt nhả, mà là nghiêm túc nhìn hân mẫu thân.

“Lão thái thái, ta hôm nay cũng đem nói cấp xấp hiểu được. Ta sẽ không buông tay Nhược Thủy, đời này cũng không hối! Ta hy vọng các người không cần đối Nhược Thủy làm ra gì thương tổn chuyện của hân, bởi vì ta không hy vọng có một ngày, chúng ta mẫu tử, phụ tử trở thành địch nhân.”

Hắn khẳng định sẽ không thật sự tại thân thể thượng thương tổn phụ mẫu của chính mình, nhưng là hân không dám cam đoan hân làm ra chuyện tình, sẽ không tổn hại đến bọn họ cái gọi là lợi ích!

“Người, người thật sự là điên rồi người!” Dương Tử Văn ba một cái tát chụp ở trên bàn, bỗng nhiên đứng lên. Đôi tròng lão đại, không dám tin nhìn hân.”Vì một nữ nhân, người ngay cả cha mẹ đều không cần có phải hay không?”

“Ta muốn. Nhưng là, ta cũng muốn Nhược Thủy.” Ứng Trường Không cũng chậm rãi đứng lên, cùng mẫu thân đối diện. Trả lời ngữ khí, vẫn như cũ là như vậy chân thật đáng tin.

“Hảo! Hảo! Ta cũng không nói người , người thích thế nào được cái đó đi. Chọc giận phụ thân người, chính người nhìn như thế nào xong việc đi!” Dương Tử Văn đá môn đi ra ngoài.

Ứng Trường Không chậm rãi ngồi trở lại trên sofa, nắm bắt mi tâm, hân cũng hiểu được có chút đau đầu. Vì sao bọn họ sẽ không có thể nhận Nhược Thủy? Bọn họ cho tới bây giờ đều không có còn thật sự đi ở chung quá, lại làm sao mà biết của nàng hảo?

Quả thật là lên trời trên cột, nếu là hẳn trước Thương Duy Ngã gặp được Nhược Thủy, như vậy sự tình sẽ không hội biến thành hôm nay cái dạng này .

Ứng Trường Không tựa vào sô pha trên lưng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hắn biết mẫu thân nói trong lời nói không được đầy đủ là uy hiếp, phụ thân làm việc thủ đoạn hẳn là biết đến. Hiện tại chính sự kiện đã muốn không chỉ là hẳn cùng Nhược Thủy có không bị người nhà tiếp nhận vấn đề, mà là bay lên đến Ứng thượng tướng cùng Ứng gia vấn đề mặt mũi . Phụ thân nhưng mà cả đời, quân công hiển hách, làm sao dung hạ như vậy quăng hẳn mặt mũi chuyện tình? Hẳn vị kia ở kháng chiến thời kì cũng đã mang binh đánh giặc gia gia, liền lại càng không dùng nói!

Còn có như hổ rình mồi Thương Duy Ngã, hẳn cũng không khả năng liền như vậy buông tay . Tựa như chính hẳn nói , đối với Nhược Thủy, hẳn chỉ ở nhất định phải. Đây cũng là

một hồi trận đánh ác liệt.

Bọn họ con đường phía trước, chướng ngại thật đúng là không ít. Chỉ hy vọng, hẳn thật sự có thể hộ Nhược Thủy chu toàn. Vô luận như thế nào, đừng cho nàng đã bị thương tổn.

Cầm lấy xe cái chìa khóa, Ứng Trường Không lại ra cửa.

.....

“Vợ, người xem rồi làm sao bây giờ? Nếu không, ta đem kia nữ nhân bắt lại, đưa cho Thương Duy Ngã phải .” Ứng Chí Huân hé ra nét mặt già nua, cho tới bây giờ không như vậy khó xử quá.

Dương Tử Vân lườm hẳn một cái.”Người thật muốn với người con làm kẻ thù a? Người xem Trường Không như vậy che chở nàng, chúng ta nếu đem nàng đưa cho Thương Duy Ngã. Lấy Trường Không kia tính tình, khả năng đời này cũng không nhận thức chúng ta . Liền như vậy một cái con, người bỏ được, ta cũng không bỏ được!”

“Kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nhậm chức cái kia tiểu thằng nhãi con dính vào, vì một nữ nhân mất hết chúng ta Ứng gia thể diện? Người quăng được rất tốt này nhân mặt, ta khả quăng không dây nổi!” Ứng Chí Huân cũng nóng nảy.

Dương Tử Vân lời kéo hẳn ngồi xuống.”Trước ngồi xuống nói sau, gấp cái gì đâu.” Tiềm tiềm ngọc thủ vỗ thượng tướng ngực, trấn an này đầu bạo long.

“Chúng ta không thể đem nàng bắt lại đưa cho Thương Duy Ngã, cũng không thể trực tiếp đem nàng bắt lại tiến bước, nhưng chúng ta có thể dùng biện pháp đem nàng cấp bức đi, có phải hay không? Là chính nàng lựa chọn rồi đi, vậy theo chúng ta không có gì quan hệ , Trường Không tự nhiên cũng không thể theo chúng ta tính sổ.”

Ứng Chí Huân ha ha cười.”Vẫn là vợ người có biện pháp. Chúng ta đây như thế nào đem nàng bức đi đâu?”

Dương Tử Vân mím môi suy nghĩ một hồi, ánh mắt cô lỗ cô lỗ chuyển. Sau đó tiến đến thượng tướng bên tai, thì thầm nói một thời gian.

“Nói đến đề, ta còn là tướng chúng ta ưng cổ hai nhà có thể lâu dài hảo đi xuống. Đây đối Trường Không tiền đồ, cũng có lợi thật lớn, có phải hay không?”

Thượng tướng mãnh gật đầu.”Ân, vợ nói đúng!”

“Kia đi thôi, chúng ta đi tiếp nhân.” Dương Tử Vân đứng lên, cúi đầu vuốt lên quần áo mặt nhăn .

Hai người đi rồi vài bước, Dương Tử Vân lại dặn dò nói:”Người cần phải kiểm chế điểm, đừng một mạch huyết dâng lên nên cái gì cũng không quản không để ý , biết không?”

“Ân, ta nghe vợ . Vợ làm cho ta làm sao bây giờ, ta liền làm như thế nào.”

“Ba hoa!”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến Dương Tử Vân vợ chồng xuất hiện, trong lòng băng một chút. Có chút cảnh giác lui ra phía sau từng bước, sợ bọn họ đem nàng bắt lại, trực tiếp đưa lên xe hoặc là máy bay, đưa đến một cái nằng căn bản không biết người khác cũng mơ tưởng tìm được của nàng địa phương.

“Nhược Thủy, lên xe đi. Ta cũng không muốn cho bọn họ tự mình ra tay đem người đưa lên xe, mọi người đều đang nhìn đâu. Người yên tâm, đây là về nhà mà thôi.” Dương Tử Vân đi lên từng bước, cười giải thích.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, nuốt nuốt nước miếng, lại đi lui về phía sau từng bước.”Trường Không nói sẽ đến tiếp của ta, hơn nữa bây giờ còn không tan học. Cho nên..... Các người đi về trước đi, ta chờ Trường Không tiếp ta.”

“Đừng cùng nàng nhiều lời, kiêu phi, trần chí cường, đem nàng cho ta đưa đến trên xe đi.” Thượng tướng cũng không tốt như vậy tính tình, cổ uốn éo, trực tiếp ra tay.

Hai người một trận, bay nhanh đã đem Nhược Thủy nhét vào trong xe.

Dọc theo đường đi, trong xe im ắng, ai đều không có nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc phát hiện, bọn họ thật là ở hướng gia phương hướng khai. Nàng càng kinh ngạc, Dương Tử Vân cư nhiên không khuyên nữa nàng rời đi Trường Không. Nàng tự nhiên sẽ không nghĩ đến bọn họ cứ như vậy buông tha, nhưng là nắm lấy không ra bọn họ rốt cuộc muốn làm gì. Trong lòng, không yên bất an đứng lên. Mười ngón dây đưa cùng một chỗ, vô ý thức lắc lắc.

Đến trong nhà, bọn họ cũng không có đối nàng thế nào, chính là không cho nàng xuất môn, di động cũng bị thu đi rồi. Một bộ trận địa sẵn sàng đón quân địch tư thế, nhìn thực sấm nhân.

Hạnh Nhược Thủy ở trên sofa ngồi, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Cuối cùng, nàng đành phải trốn vào tại phòng bếp, nấu cơm rửa rau. Cũng không có người quấy rầy nàng, giống nhau nàng chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở trong phòng, không cùng ngoại giới liên hệ, bọn họ cũng không hội bất kể nàng.

Ứng Trường Không đem xe chạy đến trường học, lại bị báo cho biết Nhược Thủy đã muốn đi trở về. Gọi điện thoại, là cái thân tiếp. Hắn vội vàng tái tiểu tử kia, nhanh chóng hướng trong nhà tiến đến. Nếu không kia lượng hân mã không sai, xe đều phải bay lên đến đây.

Dọc theo đường đi, hắn cũng vô tâm tình lý hội y y nha nha Phúc An, thủy chung hắc nghiêm mặt.

Đến dưới lầu, linh khởi tiểu tử kia, vài cái bước xa liền vọt đi lên.

Cùng lúc đó, Hạnh Nhược Thủy cũng mặc danh kỳ diệu bị theo phòng bếp lôi ra đến. Nàng còn không có tới kịp hỏi, ngắm đen hòng liền để thượng của nàng huyết Thái Dương. Nàng còn nhớ rõ, tối hôm qua chính là cây súng này tạp Trường Không đầu rơi máu chảy.

Ứng Trường Không vừa vào cửa, liền nhìn đến mẫu thân ở trên sofa ngồi. Mà Nhược Thủy, bị phụ thân chộp trong tay, ngắm đen hòng liền như vậy đỉnh của nàng đầu. Nhất thời, sắc mặt trầm xuống.”Phụ thân, người làm cái gì vậy?”

“Nếu không người theo chúng ta hồi thành phố B, nếu không ta nhất bản chết nàng!”

64. Chương 64: Khinh Người Quá Đáng

Ứng Trường Không nhìn kia khẩu súng, sau đó chậm rãi quay đầu đi, nhìn về phía mẫu thân.”Mẹ, đừng ép ta.”

Kiều phi đã ở phía sau, vội vàng đem Tiểu Phúc An mang vào trong phòng, đem cửa cấp quan thượng.

“Trường Không, người làm sao thường không phải đang ép chúng ta đâu?” Dương Tử Vân đứng lên, nhìn hắn, thở dài một hơi. Rõ ràng hảo hảo ngày, lại bởi vì một nữ nhân đao thương gặp lại.

Ứng Trường Không nhìn Nhược Thủy một đôi thanh tuyến giống nhau con mắt sáng, bất động thanh sắc.”Nếu ta hai loại cũng không tuyến đâu?” Hắn không nghĩ theo chân bọn họ hồi thành phố B, bởi vì kia khẳng định không phải trở về đi một chuyến đơn giản như vậy. Hắn lại càng không tưởng Nhược Thủy bị nhất thương bạo đầu, đó là hắn tuyệt đối không tha hứa phát sinh.

“Người phải tuyển.” Nói chuyện , là thượng tướng.”Ta biết, người thân thủ so với ta hảo nhiều lắm. Như vậy người tạm thời có thể thử xem, là người thân thủ mau, vẫn là ta khẩu động cò súng nhanh tay. Cũng đừng đã cho ta không dám ra tay. Ta hơn mười tuổi thượng chiến trường giết địch, mưa bom bão đạn, bao nhiêu hồi tìm được đường sống trong chỗ chết, ta còn có cái gì đáng sợ !”

Ứng Trường Không vận sức chờ phát động thân thể, chậm rãi từng xuống dưới. Hắn tin được chính mình thân thủ, nhưng là hắn cũng hiểu được, lúc này đây đem Nhược Thủy an toàn cứu đến cũng không thể nhất lao vĩnh dật. Quay đầu, phụ thân vẫn là hội nghị biện pháp đem nhân mang đi. Hắn không nghĩ Nhược Thủy càng không ngừng tại đây dạng ác mộng lý lặp lại, kia đối nàng rất tàn nhẫn.

Loại này thời điểm, hắn thờ phụng ăn miếng trả miếng. Nhưng đối phương là hắn cha mẹ, hắn không có biện pháp lấy thương đỉnh chính mình mẫu thân đầu!

“Người buông ra nàng, ta đáp ứng các người.” Sự tình tổng yếu có một hoàn toàn giải quyết. Hắn không thể vẫn làm cho Nhược Thủy như vậy tử lo lắng hãi hùng, kia rất hợp không dậy nổi nàng .

“Trường Không.....” Hạnh Nhược Thủy cúi đầu kêu hắn. Hắn đáp ứng theo chân bọn họ đi trở về, hắn rốt cuộc vẫn là buông tha cho sao? Ấm đậm rừ mắt xuống mâu, không cho nước mắt chảy ra.

Ứng Chí Huân khẩu súng thu hồi đến. Con là quân nhân, cho nên hắn cũng không sợ hắn có trá.

Ứng Trường Không một cái bước xa đi qua, đem Nhược Thủy hộ vào trong ngực. Nhìn mẫu thân, hỏi:”Khi nào thì đi?”

“Lập tức. Máy bay đã muốn ở sân bay chờ, sẽ chờ chúng ta đuổi trôi qua.”

“Cho ta một chút thời gian. Còn có, Phúc An phải lưu lại.” Lời nói chưa dứt, Ứng Trường Không lời kéo Nhược Thủy vào phòng.

Vừa mới đem cửa quan thượng, Hạnh Nhược Thủy tránh ra hắn nắm thủ, phác đi qua ôm lấy hắn thất lưng.”Trường Không, người thật sự phải đi về? Người, người thật sự phải rời khỏi ta?”

Rốt cuộc không nhịn xuống, nàng rơi xuống nước mắt. Nàng biết hắn là bị bắt , hắn không có lựa chọn nào khác. Nhưng là, nàng không nghĩ cùng hắn tách ra!

Ứng Trường Không nâng lên của nàng mặt, hôn của nàng nước mắt, đau lòng nhưng không phải nhu tình mật ý thời điểm.”Nhược Thủy, người phải nhớ ta hiện tại nói trong lời nói. Ta theo chân bọn họ trở về, là vì đem sự tình hoàn toàn giải quyết. Ta không nghĩ cho người lo lắng hãi hùng, quá hình như là trộm đến ngày. Ta không biết muốn bao nhiêu thời gian, nhưng là ta nhất định hội đem sự tình giải quyết . Cho nên, người không cần tưởng nhiều lắm. Ta sau khi trở về, người đem Đàm Bội Thi cấp hô qua đến, các người mang theo Phúc An cùng nhau hảo hảo mà sống.”

Hạnh Nhược Thủy cắn môi, biết hắn sẽ không vứt bỏ chính mình, còn là nhịn không được nước mắt.

“Phụ mẫu ta bọn họ khẳng định hội nghĩ ra rất nhiều quỷ kế đến làm cho chúng ta tách ra, mặc kệ người nghe được cái gì nhìn đến cái gì, đều không cần tin tưởng. Có khó khăn liền gọi điện thoại tìm Hiên Viên Kỳ, hắn hội giúp người . Nhược Thủy, người hảo hảo chờ ta trở lại, khi đó sẽ thấy cũng không có người hội quấy rầy chúng ta sinh hoạt.”

Hạnh Nhược Thủy phe phẩy đầu, nói không ra lời. Trong lòng nàng sợ hãi, không biết có phải hay không nữ nhân cái gọi là giác quan thứ sáu ở tác quái, nhưng là sợ hãi bọn họ cứ như vậy tách ra!”Không cần đi, được không?”

Ứng Trường Không cúi đầu, cùng nàng cái trán tương để. Của nàng nước mắt, làm cho hắn đau lòng không thôi. Nhưng là sự tình phải có cái giải quyết, không thể như vậy kéo trốn tránh.

“Nhược Thủy, đừng như vậy! Chính là tạm thời tách ra, tin tưởng ta! Người chỉ cần tin tưởng ta!”

Hạnh Nhược Thủy hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hắn, rất lâu sau đó, rốt cục gật gật đầu. Nàng hiểu được, trước mắt như vậy trạng huống với hắn mà nói cũng là một loại dày vò. Nàng nâng lên thủ, lau chính mình nước mắt.

“Trường Không, ta nghĩ.....” Nàng rừ mắt xuống, không biết như thế nào nói cho

hắn.

Ứng Trường Không thân thủ đem của nàng cầm nâng lên đến, khó hiểu nhìn nàng né tránh ánh mắt.”Làm sao vậy? Theo ta, còn có cái gì không thể nói?”

Hạnh Nhược Thủy không dám nhìn hắn ánh mắt, chính là đột nhiên nắm lên tay hắn, ấn hướng chính mình ngực.”Ta, ta nghĩ đem chính mình giao cho người, liền hiện tại!”

Dứt lời, của nàng mặt đỏ lợi hại. Đầu đều nhanh thấp đến ngực đi, hận không thể tìm một động trốn đi. Trong lòng nàng mơ hồ có loại dự cảm bất hảo, làm cho nàng cực đoan muốn mượn từ thân thể giao quần tới chứng minh hết thấy bất quá là nàng miên man suy nghĩ. Bọn họ sẽ không tách ra!

Ứng Trường Không liếc mắt một cái liền xem thấu của nàng ý tưởng, lại phủng trụ của nàng mặt, buộc nàng cùng chính mình đối diện.”Nhược Thủy, người vẫn là không tin ta.”

“Không phải!” Hạnh Nhược Thủy mãnh lắc đầu, nước mắt lại xông ra.”Ta tin tưởng. Nhưng là ta nghĩ đem chính mình giao cho người, ta nghĩ thuộc loại người. Giờ khắc này, ta chính là nghĩ như vậy! Người nếu không nghĩ muốn, ta đây tìm người khác đi!”

Nàng thở phì phì muốn đẩy khai hắn.

Biết rõ nàng dùng là phép khích tướng, Ứng Trường Không lại vẫn là nhịn không được sốt ruột. Một tay lấy nàng ôm lấy, cúi đầu liền hôn ở cửa nàng cánh môi. Bởi vì nước mắt, của nàng cánh môi mướt mướt, nhưng thực mềm mại.

Hạnh Nhược Thủy như là thay đổi một người, không hề chính là ngượng ngừng thừa nhận hắn nhiệt tình, mà là trở nên cực vì lớn mật. Đinh hương cái lưỡi không ngừng mà cùng hắn tương dây dưa, một đôi tay nhỏ bé lại lớn mật sờ soạng hắn tinh tráng thân thể, nhưng hiển nhiên trúc trắc toàn vô kết cấu.

Nàng không có gì kinh nghiệm, một đôi tay quả thực là lung tung sờ, động tác còn có chút thô lỗ, giống một đầu trúc trắc tiểu thú. Hoàn toàn không thể kết cấu dặt dằn quần áo, sau đó là hắn dây lưng.....

Ứng Trường Không bị nàng như vậy lung tung đụng chạm trên chọc cơn tức tăng vọt, hận không thể lập tức liền nàng bác quang, sau đó ăn làm mặt tịnh. Nhưng là hắn còn sót lại lý trí, biết rất thô lỗ quá mau thiết, hội đem hắn vợ cấp dọa phá hư.

Làm Ứng Trường Không đem nàng đẩy ngã ở giường đồng thời, Hạnh Nhược Thủy cũng như nguyện giải khai nàng không quen tất đai lưng. Bốn mắt nhìn nhau, Ứng Trường Không chỉ cảm thấy cặp kia ngập nước sâu thăm con người đen, giống một khối nam châm làm cho hắn bị chặt chẽ hấp trụ. Thật sâu lời lẽ giao triền làm hạ, hắn đã muốn đem nàng thoát chỉ còn lại có nội y khổ.

“Nhược Thủy, người xác định?” Ứng Trường Không ồ ồ thở dốc, mặc dù đã muốn tên đã trên đây, hắn hay là muốn lại xác nhận một lần. Đây là hắn vẫn nâng niu trong lòng bàn tay bảo, hắn không muốn thương tổn nàng một phần nhất hào!

Hạnh Nhược Thủy không nói gì, chính là dùng thủy nhuận đôi mắt thật sâu nhìn hắn, sau đó đem hai tay thân hướng hắn. Cửa nàng mặt, đỏ tươi một mảnh, như một đóa nở rộ mẫu đơn.

Nàng không biết tương lai sẽ phát sinh cái gì, cũng không biết tương lai hay không hết thấy như nguyện. Ít nhất giờ khắc này, nàng nguyện ý đem chính mình giao phó cho hắn. Đây bảo lưu lại 23 năm thuần khiết, ở hôm nay, đầy đủ giao cho hắn.

Nhân sinh luôn luôn rất nhiều không như ý, tương lai luôn luôn nhiều lắm không xác định. Tại đây một khác, nàng không ức đi qua, cũng không muốn đến. Chỉ nguyện cùng hắn, gặt gao giao hòa cùng một chỗ, mặc cho ai cũng không thể tách ra!

Ứng Trường Không không thể kể rõ giờ phút này tâm tình, bởi vì tình triều cuộn cuộn, bởi vì nàng không tiếng động giao phó. Tay hắn chậm rãi dừng ở nội y nút thắt thượng, ở cõi bỏ nó đồng thời, hắn ở nàng bên tai ứng thuận hứa hẹn:”Nhược Thủy, đời này, ta chỉ muốn người!”

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, cười đến sáng lạn như hoa, khóe mắt chảy ra trong suốt chất lỏng. Hắn lòng bàn tay thô ráp, dừng ở nàng non mềm da thịt thượng, làm cho nàng cảm giác được đau đớn. Cái loại này

đau đớn thả tê dại cảm giác, làm cho nàng thẹn thùng, lại làm cho nàng không tiếng động chờ mong.

Ứng Trường Không theo cửa nàng mà bắt đầu, ấn kế tiếp một cái nóng rực hôn. Một chút một chút dời xuống, làm cho nóng rực cánh môi dừng ở cửa nàng mỗi một tác da thịt thượng, mang theo cúng bái.

Ngay tại hai người hết sức chân thành gặp lại, không hề trở ngại hiệp hợp thời, môn xao vang . Bang bang phanh , thực vội thiết, giống nhau nếu không mở cửa bên ngoài nhân sẽ đá môn vọt vào đến đây.

Ứng Trường Không như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn dưới thân kiều mỹ Nhược Thủy, cắn răng quan càng không ngừng hít sâu. Không có thời gian . Nếu hần nếu không đi ra ngoài, bọn họ chỉ sợ hội phá cửa mà vào!

Mà Hạnh Nhược Thủy vẫn cứ còn tại trong mộng, một đôi ướm sưng ánh mắt vô tội nhìn hần, tựa hồ còn có chút không rõ vì sao ngừng.

“Nhược Thủy, chờ ta trở lại!” Hần dùng lực đem nàng ôm chặt, hận không thể đem nàng nhu tiến thân thể của chính mình lý, không bao giờ nữa làm cho gì ngoại giới nhân sự đưa bọn họ tách ra một phần nhất hào!

Hần kéo qua chân cái trụ nàng, xoay người rời giường, hai hạ đem quần áo cấp mặc. Không dám lại nhìn trên giường thiên hạ liếc mắt một cái, mở ra môn lặc mình đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi hồi hồn, sau đó tay chân cùng sử dụng đứng lên, bắt đầu hướng trên người bộ quần áo. Cũng không mặc nội y khổ, chính là mặc vào quần, sau đó mặc vào đại y khẩu nhanh liền mở cửa liền xông ra ngoài. Mặc dù như vậy, trong phòng khách nhân từ lâu kinh lý khai, chỉ có Tiểu Phúc An.

“Mẹ!” Tiểu tử kia nhìn đến nàng, ngọt ngào hô một tiếng.

Hạnh Nhược Thủy cũng không đáp lại, bay nhanh chạy ra ban công. Hoàn toàn nhìn đến hai lượng hần mã một trước một sau khai ra tiểu khu cửa, rất nhanh liền biến mất ở đường cái thượng, biến mất ở cửa nàng tầm mắt trong vòng.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy trong thân thể khí lực lập tức bị tháo nước dường như, tay chân có chút như nhũn ra. Nàng kinh ngạc nhìn xe biến mất phương hướng, hồi lâu, thân thể đột nhiên mềm chảy xuống trên mặt đất. Tựa đầu chôn ở đầu gối gian, nàng rốt cục nhịn không được ô ô khóc lên.

Trong trí nhớ, ngày đó nàng cũng là như vậy mục nhỏ đưa ba ba lái xe rời đi. Sau đó..... Bọn họ không còn có trở về.....

“Trường Không.....” Vì sao nhất định phải tách ra chúng ta? Vì sao?

“Mẹ? Mẹ người như thế nào ?” Tiểu Phúc An khó hiểu nhìn khóc mếu thân, vươn tay nhỏ bé muốn Nhược Thủy mặt ngừng đau. Nhưng Nhược Thủy vẫn gắt gao đem mặt mai , hần không có cách nào.

Rốt cục, đứa nhỏ cũng đi theo oa một tiếng khóc.

Hần tiếng khóc làm cho Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức chậm rãi ngừng đầu lên. Tiểu tử kia ngồi xổm nàng trước mặt, khóc mặt đầm lệ. Nàng thân thủ một tay lấy hần ôm vào trong ngực, mẩu tử hai khóc thành một đoàn. Trong lúc nhất thời, ban công lộ vẻ mẩu tử hai tiếng khóc.

Tả lân hữu lý không rõ cho nên, đều nhô đầu ra nhìn xung quanh. Còn có người thương lượng nếu không phải phát sinh sự tình gì , muốn hay không báo nguy.

Đàm Bội Thi nhận được Ứng Trường Không trong lời nói, đánh vội vàng chạy lại đây. Vừa mới đi vào tiểu khu không rất xa, liền nhìn đến vườn hoa giữ tụ tập một ít nhân, đều nghị luận mỗ sự kiện.

Trong lòng nàng sốt ruột, cũng không cẩn thận nghe, vội vàng hướng lý đi, nhìn đến dưới lầu tụ tập nhân càng nhiều. Cùng lúc đó, nàng cũng nghe đến mỗ cái địa phương truyền xuống tới tiếng khóc, cẩn thận vừa nghe, liền phân biệt ra đó là Nhược Thủy cùng Phúc An.

Đàm Bội Thi nhanh chân liền hướng lên trên chạy, luống cuống tay chân mở ra môn vọt vào đi, vọt tới ban công nhìn ôm ở một khối khóc mẩu tử hai, vừa buồn cười lại đau lòng. Đây không cánh tay chân đều ở, nhân cũng tốt rất, như thế nào có thể khóc cùng gia cái gì giống nhau, thật là!

“Tốt lắm tốt lắm, các người hai đừng khóc . Hôm nay còn không có tháp xuống dưới đâu, làm cái gì khóc thành như vậy?”

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên, nhìn đến bạn tốt, ôm cổ của nàng cổ.”Bội Thi, Trường Không, Trường Không hẳn đi trở về.....”

Đàm Bội Thi đối khóc đắc tượng đứa nhỏ giống nhau hảo hữu có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn là vô vô của nàng lưng an ủi:”Ta biết. Đội trưởng đánh cho ta điện thoại , dặn dò ta muốn hảo hảo mà chiêu cố người. Nói chờ hẳn xong xuôi sự tình trở về, nhìn đến người gầy, hẳn sẽ tấu ta!”

Nâng lên của nàng mặt, thay nàng sát vẽ mặt nước mắt.”Nhược Thủy, đội trưởng là con người sắt đá, hẳn nói ra trong lời nói nhất định hội làm được . Cho nên đừng khóc , hảo hảo mà ăn cơm ngủ, đem chính mình đường không công mập mập chờ hẳn trở về. Mau đừng khóc , người xem Tiểu Phúc An đều khóc thổ không nổi .”

Mặt sau một câu, làm cho Hạnh Nhược Thủy lập tức khẩn trương đứng lên. Quay đầu phải đi tìm tiểu tử kia, xem tiểu tử kia khóc trừu khóc thút thít nghẹn , trong lòng rất là tự trách. Nâng thủ thay hẳn sát nước mắt.”Thực xin lỗi, đều là mẹ không tốt. Tiểu Phúc An không khóc, không khóc a.....”

Đàm Bội Thi đỡ khóc đỡ cười nhìn này một màn.”Tốt lắm, hai người cũng không hứa khóc. Chạy nhanh tiến vào rửa mặt, ta đi nấu cơm.”

Khó trách đội trưởng cấp tốc kêu nàng lại đây. Nàng đều phải hoài nghi, chính mình nếu bất quá đến, này hai người có phải hay không liền tính ở ban công khóc đến mất nước, sau đó ngất xỉu đi?

Nhìn mẫu tử hai vào rửa mặt gian, nàng nhịn không được thở dài một hơi.

Đem cơm nấu thượng, đem đồ ăn bỏ vào trong nước phao , Đàm Bội Thi theo phòng bếp đi ra, liền nhìn đến tẩy hoà nhũ mẫu tử hai chính oa ở trên xô pha. Nhỏ (tiểu nhân) oa ở đại hai chân trong lúc đó, giống một cái đại miêu cùng một cái con mèo nhỏ.

Nếu không hai người đều rõ ràng đã khóc, còn có chút ngây thơ bộ dáng, Đàm Bội Thi thật muốn nhịn không được cười đi ra. Đi qua đi, ở trên xô pha ngồi xuống. Đại miêu liền lập tức bả đầu tựa vào nàng trên vai, một bộ đáng thương hề hề hình dáng.”Người nha, làm sao nói người tốt đâu? Đội trưởng cho người làm nhiều như vậy, người như thế nào sẽ không có thể học tín nhiệm hẳn đâu?”

Hạnh Nhược Thủy dựa nàng, kinh ngạc nhìn dưới mặt đất, không nói lời nào. Nàng không phải không tin Trường Không, chính là chuyện quá khứ tình làm cho nàng hiểu được, cuộc sống tổng hội có rất nhiều ngoài ý muốn. Nàng không phải sợ hẳn thay lòng đổi dạ, chỉ là sợ bọn họ cuối cùng hội bởi vì một ít không biết khả năng

mà tách ra. Này đó, nàng cũng không biết như thế nào cùng Bội Thi nói, đơn giản nên cái gì cũng không nói.

Ăn cơm xong, mẫu tử hai cảm xúc vẫn là ủ rũ ủ rũ . Đàm Bội Thi liền đem bọn họ tiến đến tắm rửa, sau đó vượt qua giường đi ngủ thấy.

Vào lúc ban đêm, ba người liền oa ở trên một cái giường, tề thành một đoàn ngủ.

Không biết có phải hay không khóc một mỗi, mẫu tử hai không bao lâu liền đang ngủ. Nhưng thật ra Đàm Bội Thi, nằm thật lâu mới mơ mơ màng màng ngủ. Ngay cả trong mộng, đều là mẫu tử hai khóc thảm hề hề hình ảnh.

.....

Ứng Trường Không một người mở ra chính mình hân mã chạy ở phía trước, một đường nhanh như điện chớp đến quân dụng sân bay. Quả nhiên, máy bay đã muốn tại kia chờ .

Cũng không quay đầu lại bước đi đi vào, không có chờ mặt sau nhân ý tứ. Vào cabin, đặt mông ngồi xuống, sau này nhất dựa vào nhắm hai mắt lại.

Dương Tử Vân ở bên cạnh ngồi xuống, cảm nhận được con kia cự nhân ngàn dặm hơi thở, không khỏi ở trong lòng thở dài. Trường Không tuy rằng từ nhỏ tính tình nhạt nhẽo, đối mọi người là thản nhiên, nhưng là bọn họ mẫu tử cảm tình coi như hảo. Nay bởi vì một nữ nhân, muốn làm thành như vậy.....

“Trường Không, Trường Không.....” Nàng ngay cả kêu vài tiếng, hắn cũng không ứng, tựa hồ đang ngủ. Nhưng là nàng biết, hắn thực thanh tỉnh.

Mãi cho đến máy bay rút xuống, cabin môn mở ra, Ứng Trường Không mới mở hai mắt. Đứng dậy, bước đi ra cabin.

Dương Tử Vân nhìn hắn bóng dáng, âm thầm đứng.

“Này tiểu thằng nhãi con, cứ nhiên dám cho hắn mẹ sắc mặt xem, ta phi tấu tử hắn không thể!” Ứng Chí Huân nhìn âm thầm vợ, tức giận ồn ào.

Dương Tử Vân đối hắn cười cười, lắc đầu.”Đừng trách hắn, trong lòng hắn khó chịu rất. Bất quá, ta nghĩ qua một đoạn này ngày, hắn sẽ không hối như vậy.”

Nói là như thế này nói, trong lòng nàng lại không để. Dù sao cũng là chính mình đứa nhỏ, nàng quá rõ ràng hắn có bao nhiêu chấp nhất.

Hạ máy bay, Ứng Trường Không không có ngồi vào trong nhà phái tới tiếp bọn họ xe, mà là thân thủ ngăn cản xe taxi.

Dương Tử Vân nhìn tuyệt trần mà đi xe taxi, thiếu chút nữa liền khóc. Con trai của nàng đang trách tội cho nàng!

Ứng Chí Huân tức tức giận đến trên trán gân xanh bạo khởi, miệng bính ra liên tiếp thô tục.

Trở lại Tử Vân thủ phủ, Ứng Trường Không đã đem chính mình quan vào trong phòng.

Dương Tử Vân ở ngoài cửa gõ hồi lâu, cũng không có người đáp lại. Ứng Chí Huân thiếu chút nữa đã kêu nhân phá cửa mà vào, bị nhà mình vợ ngăn cản.

“Lão gia tử, chúng ta có phải hay không sai lầm rồi?” Nếu bọn họ con thật sự hận bọn hắn cả đời, bọn họ có thể hay không hối hận hôm nay sở làm?

Ứng Chí Huân ôm nàng.”Chúng ta đúng vậy. Chúng ta đây là vì tốt cho hắn, hắn sẽ minh bạch.” Này tiểu thằng nhãi con, lại chọc hắn vợ khổ sở, hắn phi giết hắn không thể!

“Nhưng là hắn hiện tại nhìn thấy chúng ta tựa như nhìn thấy kẻ thù, ta này trong lòng khó chịu.....” Trước kia mỗi lần hắn trở về, đều đã đỡ nàng vô cùng cao hứng.

.....

Chờ bảo mẫu chuẩn bị tốt cơm chiều, đến kêu ăn cơm, Ứng Trường Không mới từ trong phòng đi ra. Nghiêm khắc mà nói, đã muốn là ăn khuya.

Hắn phát hiện phụ thân làm cho người ta đưa hắn phòng hoàn toàn điều tra quá, dưới giường gì đó bị hắn cấp sừa đi rồi. Xem ra, lúc này đây bọn họ không tính làm cho hắn rời đi, đã muốn bày ra thiên la địa võng. Hắn chính là có chấp cánh cũng không thể bay!

Ứng Trường Không cũng không hoảng, hắn đối mặt quá càng thêm gian nan tình trạng, tự nhiên sẽ không dễ dàng như vậy liền dọa đến. Một người trải qua quá cái loại này tứ cố vô thân, vô y vô dựa vào, không có tiền phương không có phía sau hoàn cảnh, sẽ hiểu được: Không có tuyệt đối tuyệt cảnh, chỉ có không đủ kiên cường nhân!

“Khả tính xuống dưới, ta còn nghĩ đến ngươi đang ngủ đâu.” Dương Tử Vân nhìn đến hắn xuất hiện, thật cao hứng bộ dáng.

Ứng Trường Không ngồi xuống, trên mặt thản nhiên, không có mặt đen, nhưng cự nhân ngàn dặm.”Ta đói bụng.”

“Kia ăn cơm, ăn cơm!” Dương Tử Vân cười cho hắn gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn.”Ăn nhiều một chút, người gần nhất đều gầy. Này đó đều là ta làm cho a tuệ làm , tất cả đều là người thích ăn đồ ăn.”

Ứng Trường Không buồn đầu ăn cơm, không có cự tuyệt của nàng đồ ăn, nhưng là không nói lời nào. Hắn không phải lấy loại này gây thơ phương thức đến kháng nghị, hắn chính là không nghĩ nói chuyện, bởi vì theo chân bọn họ không lời nào để nói.

“Người này cái gì thái độ!” Ứng Chí Huân đem bát đĩa vỗ, thở phì phì trừng mắt hắn.”Người đây là bãi sắc mặt cho ai xem nha? Người này là ai vậy? Đây là mẹ ngươi, là 10 tháng mang thai sinh ngươi xuống dưới nhân! Nay vì cái nữ nhân, ngươi cư nhiên cấp mặt nàng sắc xem, ngươi tiền đồ ngươi! Tiểu thằng nhãi con, tin hay không ta nhất thương bằng ngươi!”

Ứng Trường Không giống như không có nghe đến, chính là gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn đến mẫu thân trong bát.”Ăn cơm đi, đừng đói bụng lắm thân thể.”

Dương Tử Vân nhất thời liền nở nụ cười, ai ai đáp lời, lại cấp con đĩa rau.

Ứng Chí Huân nhìn này mẫu tử tử hiếu một màn, chỉ cảm thấy chính mình giống như là một cái gốc tử, thở phì phì rất muốn cầm chén khoai cầm lấy đến lại chụp một lần cái bàn. Nhưng là nhìn xem vợ trên mặt cười, đành phải phần nộ ngồi xuống.”Vợ, ta này trong bát còn không đâu.”

“Chính mình ra tay, cơm no áo ấm.” Dương Tử Vân liếc hắn liếc mắt một cái, nói.

Ứng Chí Huân hé ra mặt, nhất thời liền biến thành mướp đắng . Hoàn hảo, tiếp theo giây, vợ nhất chiếc đĩa đồ ăn liền giáp đến hắn trong bát. Hắn nhất thời a một ngụm bạch nha, từng ngụm từng ngụm bái cơm.

Người khác nhìn này liên tiếp hình ảnh, một đám ghen cười đến mức đều phải nội thương, đành phải liều mạng hướng miệng tắc đồ ăn.

Ứng Trường Không thần nhiên nhìn này một màn, trong lòng không phải tư vị. Cái đó và nhạc hoà thuận vui vẻ một màn, hắn nguyên bản cũng có , nhưng là hiện tại bị nhân cấp phá hủy. Tuy rằng chính là tạm thời , trong lòng vẫn là siêu cấp khó chịu!

Rũ mắt xuống liêm, một chút hung ác nham hiểm chợt lóe mà qua.

.....

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ ta đã về rồi!” Cố Miêu Miêu một đường chạy lên lầu thê, thẳng hướng tiến Cố Chân Chân trong phòng.

Trong phòng, Cố Chân Chân chính ghé vào trên giường, nghe được của nàng quát to, trong mắt chán ghét chợt lóe mà qua. Lập tức cúi đầu một cái hít sâu, lại ngẩng đầu, cũng đã là vẻ mặt ôn nhu tươi cười.

“Tỷ tỷ!” Cố Miêu Miêu vọt tới bên giường, thiếu chút nữa không sát trụ cước bộ.”Tỷ tỷ, ngươi hôm nay thế nào, còn có đau hay không?”

Ngày đó gia gia mặc danh kỳ diệu đối tỷ tỷ sử dụng gia pháp, suốt hai mươi roi, hơn nữa là gia gia tự mình chưởng hình. Kết quả, tỷ tỷ bị đánh cho da tróc thịt bong, trên mặt một cái một cái miệng vết thương mở ra màu đỏ nội thịt, nhìn đặc biệt đáng sợ. Tỷ tỷ hoàn toàn bị đánh cho hôn mê đi qua, sau lại vẫn phát sốt, chấy sạch đều mơ hồ, đem mọi người đều cấp sợ hãi.

Nhưng là, ai cũng không biết gia gia vì sao phát lớn như vậy tính tình, xuống tay còn như vậy ngoan. Hừ, khẳng định là cái kia Hạnh Nhược Thủy lại ở gia gia trước mặt nói hươu nói vượn! Đều là nàng làm hại, thực đáng giận!

Cố Chân Chân dặt tay nàng, Cố Miêu Miêu liền ngồi xuống dưới, bàn tay vén, cảm các nơi tay trên lưng. Một đôi mắt to chớp chớp , lông mi lại dài lại kiều, giống cái oa nhi.

Cố Chân Chân cực lực áp lực đáy lòng cảm xúc, trên mặt còn cười đến ôn hòa.”Đều đã muốn hảo không sai biệt lắm , cũng không đau .”

“Đều là cái kia Hạnh Nhược Thủy làm hại! Tỷ tỷ, về sau có cơ hội, ta nhất định cho người báo thù! Đến lúc đó chúng ta cũng lấy cùng roi trêu nàng! Gia gia trêu người 20 hạ, chúng ta liền trêu nàng 40 hạ, song lần hoàn trả!” Cố Miêu Miêu vũ động bắt tay vào làm chân, nói được lòng đầy cảm phẫn.

Cố Chân Chân chính là cười cười, cũng không có trả lời.”Hôm nay buổi chiều còn muốn đi chơi sao?”

“Ân. Bất quá chúng ta vài cái đồng học ước tốt lắm cùng đi đi dạo phố, để cho ta liền xuất môn . Đều là gia gia không tốt, ta nghĩ cùng tỷ tỷ cùng nhau đi dạo phố !” Cố Miêu Miêu quyết miệng, cầm lấy Cố Chân Chân cánh tay, giống cái đứa nhỏ đường như thân thể xoay đến xoay đi.

Cố Chân Chân thân thủ sờ sờ của nàng mặt.”Không có việc gì, chờ ta tốt lắm, lại cùng người hảo hảo dạo.”

“Ân!” Cố Miêu Miêu mím môi, dùng sức địa điểm đầu. Cúi đầu nhìn một chút di động màn hình, lập tức kêu lên,”Tỷ tỷ, thời gian không sai biệt lắm , ta đây đi trước a. Buổi tối trở về, ta cho người mang ăn ngon !”

“Hảo, ngoạn vui về điểm.”

“Ân. Bye bye!”

Ở nàng biến mất trong nháy mắt, Cố Chân Chân trên mặt tươi cười liền cứng lại rồi, lập tức biến mất vô tung. Mười ngón chậm rãi khúc khởi, nắm thành quyền đầu. Nàng hận!

Cố Chân Chân đem mặt chôn ở gối đầu lý, dấu đi vẻ mặt cảm xúc. Nàng không biết, gia gia hay không phải nhân ở giám thị nàng, nàng phải cẩn thận.

Nàng cứ như vậy chôn ở gối đầu lý, rất lâu sau đó, mới ngẩng đầu lên. Quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, vào đông dương quang tuyệt đẹp, nàng tưởng đi xuống đi một chút. Vì thế cẩn thận hoạt động, không cho động tác tác động trên lưng cùng hông thượng thương. Mất một phen công phu mới xuống giường, ép buộc đến độ xuất mồ hôi .

Nàng dời bước đi vào bên cửa sổ, nhìn quát sắc dương quang, chậm rãi nheo lại hai mắt. Trong vườn, Cố Miêu Miêu dưỡng cái kia cả vật thể màu trắng ha sĩ kì chính mang theo của nàng nhất oa tiểu thằng nhãi con ở trên chọc. Mẩu từ từ hiếu, này nhạc hoà thuận vui vẻ.

Cố Chân Chân cứ như vậy lẳng lẳng nhìn, thẳng đến rơi lệ đầy mặt. Nàng theo ba tuổi sẽ không có song thân, mặc dù có thúc thúc thăm thăm yêu thương, nhưng này dù sao không phải phụ mẫu nàng. Nhất là Cố Miêu Miêu sinh ra sau, bọn họ yêu liền kể hết chuyển dời đến chính mình đứa nhỏ trên người. Bao nhiêu thứ nàng ở một bên nhìn, cảm thấy chính mình bị thế giới này cấp vứt bỏ .

Nàng thích Dương Tử Vân, cấp của nàng cảm giác tựa như mẹ giống nhau hiền hoà. Vừa vặn, nàng vừa vui hoan thượng xuất sắc Ứng Trường Không. Nếu có thể gả cho hắn, như vậy nàng sẽ có một cái xuất sắc trợ phụ, một cái thích chính mình bà bà, nàng hội đem nàng làm như mẹ giống nhau đến hiếu thuận. Nhưng là Hạnh Nhược Thủy xuất hiện, làm cho này hết thấy đ

ều thành một hồi hư vô mộng!

Cũng không biết qua bao lâu, Cố Chân Chân mới chậm rãi bình phục cảm xúc. Nàng mặc vào đại y, ra khỏi phòng. Nàng muốn đi trong viện đi một chút, hít thở không khí.

Đi đến thang lầu khẩu thời điểm, dưới lầu truyền đến nói chuyện với nhau thanh âm, nhắc tới Ứng gia làm cho nàng ngừng lại.

“Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta ưng cố hai nhà quan hệ là chân thật đáng tin . Ứng tiểu tử là ta xem trọng tôn nữ tể chọn người, cho nên lần này dám hỏi thế ở phải làm. Về phần là thật thực vẫn là Miêu Miêu, chúng ta hảo hảo lo lắng một chút.....”

Cố Chân Chân phút chốc trừng lớn ánh mắt, ưng cố hai nhà muốn dám hỏi?

.....

Hạnh Nhược Thủy cả một đêm đều ở làm ác mộng, mơ mơ màng màng, ở bán mộng bán tỉnh trong lúc đó, không tiếng động rơi lệ. Thiên tờ mờ sáng thời điểm, nàng rốt cục bị bừng tỉnh lại đây.

Càng không ngừng thở hào hển, nhìn xem bên người, Bội Thi cùng Tiểu Phúc An đều còn tại ngủ say sưa. Có lẽ là một đêm nằm mơ duyên cố, đầu nàng có chút trầm, thân thể cũng có chút vô lực.

Kinh ngạc ngồi một hồi, nàng khinh thủ khinh cước bò xuống giường, giống thường lui tới giống nhau rửa mặt, sau đó xuất môn mua này nọ làm bữa sáng.

Hạnh Nhược Thủy đi ở sáng sớm trên đường, càng không ngừng ở trong lòng nói cho chính mình, coi như Trường Không đi ra nhiệm vụ. Chờ nhiệm vụ hoàn thành, hắn sẽ trở về! Đây bất quá là một lần ngắn ngủi phân biệt, hảo hảo mà sống, không cần nghĩ nhiều!

Làm nàng làm tốt bữa sáng, đang muốn kêu kia một lớn một nhỏ rời giường thời điểm, đột nhiên nghe được di động tiếng chuông. Đãi nhìn đến màn hình thượng điện báo biểu hiện, nàng theo bản năng nhu dụi mắt. Thật là Trường Không!

“Trường Không!” Nàng cười hô lên tên của hắn.

“Quả nhiên lại sớm như vậy đứng lên, như thế nào không nhiều lắm ngủ một hồi?” Ứng Trường Không mang theo nhọt nhọt ý cười, vì giọng nói của nàng trung kia phân kinh hỉ. Về phần cha mẹ vì sao không có thu đi điện thoại của hắn, hắn cũng nhất thời sờ không rõ. Nhưng là hắn biết, bọn họ khẳng định còn tại kế hoạch một hồi lớn hơn nữa âm mưu.

Trầm thấp từ tính tiếng nói ngay tại bên tai, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy toàn bộ vẻ lo lắng ngay tại giờ khắc này tiêu tán. Chỉ cần có thể nghe được hắn thanh âm, nàng liền cảm thấy trong lòng kiên định.”Thói quen. Người tối hôm qua ngủ ngon sao?”

“Ân. Nghỉ của ta vợ ngủ, tự nhiên có thể ngủ ngon.” Trên thực tế, hắn đêm qua căn bản không ngủ. Không phải ngủ không được, mà là đang suy nghĩ chuyện gì tình.

Hạnh Nhược Thủy bị hắn đập bật cười, khóe mắt lại chảy ra chất lỏng, nhưng trong lòng lập tức liền đã thấy ra. Thiên thác xuống dưới, còn có hắn ở đỉnh.”Trường Không, hắn –”

Nàng vốn muốn hỏi, bọn họ vì sao sẽ làm hắn gọi điện thoại, nói đến bên miệng đột nhiên lại cảm thấy không tất yếu hỏi.

“Làm sao vậy, vợ?”

“Không có việc gì. Trường Không, ta cùng Phúc An chờ người trở về. Mặc kệ bao lâu, chúng ta đều ở nhà chờ. Người yên tâm, ta sẽ không lại khóc.” Hắn ở vì bọn họ tương lai đánh một hồi trận đánh ác liệt, như vậy nàng này chỉ có thể đứng ở sau lưng nhân, chỉ cần tin tưởng hắn yên lặng chi trì hắn là tốt rồi.

Ứng Trường Không tâm lập tức mềm mại đứng lên, cũng thần nhiên nảy sinh ra một cổ hào hùng. Hắn cấp cho nữ nhân của hắn một cái tốt đẹp tương lai, hắn muốn kiên trì chính mình lựa chọn.”Vợ, thực ngoan!”

Hạnh Nhược Thủy không nói lời nào, mân miệng đang cười. Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, vào đông dương quang đã muốn ở phía chân trời bỏ ra đạo thứ nhất hào quang, như hỏa kiêu dương đem nhiễm nhiễm dâng lên, đem ấm áp rơi đại địa.

“Vợ, nếu ngày nào đó điện thoại của ta tắt điện thoại hoặc là người khác tiếp, người cũng không cần hoảng. Bọn họ là của ta cha mẹ, sẽ không hại ta tánh mạng. Nhưng là người phải nhớ kỹ, mặc kệ người khác nói cái gì đều không cần tùy tiện tin tưởng, muốn dùng chính mình tâm đi phán đoán. Nếu ta không có chính mồm đối với người nói, cho dù nhìn đến cái gì, người cũng không cần tin tưởng, biết không?”

“Ân, ta đã biết. Trường Không, mau lễ mừng năm mới, ta chờ người trở về lễ mừng năm mới!” Nàng còn nhớ rõ, chính mình đáp ứng rồi muốn ở tân niên ngày đầu tiên, cùng hắn kết hôn. Nay, cách tân niên chỉ có một nguyệt nhiều điểm thời gian.

“.....”

Chờ Đàm Bội Thi rời giường, nhìn đến một bên đem bữa sáng bưng lên bàn, một bên hừ ca Nhược Thủy, nhất thời ghen hống nhìn trần trối, miệng trương có thể tắc kế tiếp trứng gà. Đi qua đi, đưa tay đặt ở cái trán của nàng thượng.”Không phát sốt a.”

“Người mới phát sốt đầu. Nhanh đi rửa mặt đánh răng, muốn ăn bữa sáng.” Hạnh Nhược Thủy cười bắt tay nàng, đem nàng đẩy mạnh rửa mặt gian.

“Nhược Thủy, người là không phải đánh gà huyết a?” Đàm Bội Thi cầm bàn chải đánh răng chạy đến, miệng đầy phao phao, hàm hàm hồ hồ hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cấp nàng làm cái mặt quỷ, không để ý tới nàng.

Đàm Bội Thi này trong lòng ngứa lợi hại, chờ rửa mặt xong rồi, lại đây triển nàng.”Không được, Nhược Thủy người nói cho ta biết, rốt cuộc phát sinh sự tình gì. Đi?” Nàng tròn tròn đôi mắt.”Chẳng lẽ đội trưởng đem qua tiềm hồi đến đây?”

Nàng thật đúng là cọt cọt chạy đến các phòng nhìn một lần, ngay cả toilet cũng không buông tha.”Không ai a. Vậy người một người tại kia nhạ a cái gì đâu? Nên sẽ không là ngủ một giấc tỉnh lại, thành ngốc tử đi? Không được, ta phải kiểm tra kiểm tra.”

Nói xong, liền hướng Nhược Thủy đánh tới. Lại là sờ lại là niết, còn thân thủ đi phiên của nàng mí mắt nhí, thực đem chính mình làm thầy thuốc.

Tiểu tử kia còn tại một bên vỗ tay chưởng trợ uy, đem này làm trò chơi.

Hạnh Nhược Thủy cực kỳ sợ ngứa, bị nàng ép buộc cười cái không ngừng, bụng đều rút gân.”Ồi, không thể lại chơi, lại ngoạn sẽ cười đau sốc hông.”

Đàm Bội Thi thu thủ, ôm lấy của nàng đầu vai, tề mi lộng nhân.”Đội trưởng gọi điện thoại đã trở lại đi?” Nhược Thủy giởng điện thoại thời điểm, nàng vừa mới đứng lên đi toilet, đều nghe thấy được. Chính là xem nàng khó được tâm tình tốt lắm, đậu đậu nàng.

“Ấn.” Hạnh Nhược Thủy thật vất vả ngừng cười, gật gật đầu. Như vậy một phen hồ nháo, tâm tình giống như rất tốt.

“Ta chỉ biết, trừ bỏ đội trưởng, còn có ai có thể cho người cười đến cùng đóa hoa nhi dường như. Khác thường tính không có người tính tên!” Đàm Bội Thi một bộ hiểu rõ biểu tình. Miệng mắng, trong lòng cũng là vì nàng cao hứng.

Hạnh Nhược Thủy trạc nàng.”Ta làm sao không có người tính? Tiểu Phúc An, Bội Thi a đi khi dễ mẹ, cắn nàng!”

“Mẹ, ta không phải cầu cầu!” Tiểu Phúc An thực vô tội kháng nghị. Bĩu môi, đối với bị mẹ làm như con chó nhỏ cầu không phục lắm.

“Phốc –”

“Phốc –”

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi đều văng lên, hai người liếc nhau, không khỏi cười ha hả. Lại nhớ lại thượng một lần, Phó Bồi Cương cũng là như vậy ủy khuất nói “Lão bà, ta không phải cầu”.

Tiểu Phúc An không rõ hai cái đại nhân đang cười cái gì, cũng đi theo ha ha cười ngây ngô, hoàn thủ vũ chùng đạo.

Bữa sáng trên bàn, tiếng hoan hô truyện cười một mảnh.

Đổi hảo quần áo lấy thứ tốt, một chút lâu, liền nhìn đến Đào Ba y xe đang đợi bọn họ. Hắn điều một điều thuốc, bĩ lý bĩ khí, qua lại trải qua mọi người đề phòng xem xét hắn vài lần.

Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ cười cười. Nghĩ rằng, nói không chừng tả lân hữu lý đều đem nàng làm xã hội đen.

Đào Ba hoàn toàn không có tự giác, một cái bước xa lại đây, đem tiểu tử kia giơ lên, ném không trung lại tiếp được. Miệng còn phát ra âm thanh trợ uy, như vậy còn có chút đáng yêu.

Tiểu tử kia thực thích này trò chơi, khanh khách cười đến thực vui vẻ.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng đùa, để cho bị muộn rồi.” Hạnh Nhược Thủy mặc kệ xem bao nhiêu thứ, đều cảm thấy kinh hồn táng đảm. Nhưng là Trường Không làm như vậy thời điểm, nàng hoàn toàn sẽ không cảm thấy nguy hiểm. Giống như hắn làm cái gì, đều đương nhiên, sẽ không tồn tại nhất định điểm ngoài ý muốn.

Này, hẳn là chính là tín nhiệm đi.

Ở trường học cửa xuống xe, vừa vặn gặp phải Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu, còn có ba hắc.

Từ ngày đó sau, Hạnh Nhược Thủy mỗi lần nhìn đến vị này ba ba đều cảm thấy có chút xấu hổ. Nàng không chắc hẳn ngày đó là hay nói giỡn, vẫn là nhất thời quật khởi, vẫn là còn thật sự. Sau lại mấy ngày này, nàng không lại nhìn đến hắn, cũng liền dần dần đã quên lúc này sự. Hiện tại vừa thấy mặt, liền lại nghĩ tới.

“Hạnh lão sư, sớm.” Trang Dịch Sính vẫn là thản nhiên biểu tình.

“Sớm.” Hạnh Nhược Thủy sờ sờ tiểu bằng hữu đầu.”Chúng ta đây đi vào, Trang tiên sinh tái kiến.”

“Ta có chút nói tưởng cùng Hạnh lão sư tâm sự, phương tiện sao?” Trang Dịch Sính xem nàng giống như hận không thể chạy trốn chết, trong lòng có chút buồn cười. Này tuổi trẻ lão sư quả thật thực đơn thuần đáng yêu.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời cảm thấy da đầu run lên, công hắc, mặt đều nhả lại đến đây.”Cái kia, lập tức sẽ đi học. Lần sau có rảnh chúng ta lại tán gẫu, được không?”

“Chính là nói mấy câu, sẽ không chậm trễ nhiều lắm thời gian. Trang Ngụ Kỳ!”

“Đến!”

“Nghiêm, nghỉ, về phía sau chuyển, đi đều bước!”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu ngoan ngoãn nghe theo, đạp bước liền đi vào, động tác còn tuyệt đối tiêu chuẩn!

Hạnh Nhược Thủy ghen hòng nhìn trôn trối. Cảm tình lần trước Trang Ngụ Kỳ dùng quân thể quyền đại nhân, chính là vị này ba ba “Hun đúc”.

Trang Dịch Sính bị của nàng biểu tình cũng làm cho tức cười, khoe miệng rút trừu. Nàng thật sự thực đơn thuần, cái gì đều biểu hiện ở trên mặt, làm cho người ta liếc mắt một cái xem cái thấu.”Hạnh lão sư?”

“A, thực xin lỗi, ta thất thần. Trang tiên sinh, xin hỏi người có cái gì cần hỏi? Nếu là về Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu gần nhất biểu hiện, như vậy ta có thể thật cao hứng nói cho Trang tiên sinh, hắn gần nhất biểu hiện tốt lắm, so với trước kia đều phải hảo.”

Tiểu bằng hữu gần nhất thực ngoan, hơn nữa thực thân cận nàng. Mỗi lần khảo hảo điểm, đều phải lấy đến nàng trước mặt đến, tựa hồ thực thích được đến đến từ của nàng khen ngợi. Đến cuối cùng, hắn đều đã nói một câu “Hạnh lão sư, người có thể hôn ta một cái không”, giống như của nàng hôn môi chính là tốt nhất thưởng cho.

Hạnh Nhược Thủy biết hắn từ nhỏ không mẹ, trong lòng khát

vọng tình thương của mẹ, cho nên cơ bản sẽ không cự tuyệt. Chính là từ vị này Trang tiên sinh nói nói vậy sau, nàng tổng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Không phải về Trang Ngụ Kỳ, mà là về Hạnh lão sư.” Sợ hắn lại lặp lại lần trước vấn đề, nàng nhất mở miệng đã nói liên tiếp trong lời nói, thật sự là đáng yêu.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi kinh ngạc.”Về của ta?”

Trang Dịch Sính mỉm cười, đưa cho nàng hé ra giấy, mặt trên viết một hàng tự cùng mấy xuyên con số.”Đây là của ta liên hệ phương thức. Hạnh lão sư gần nhất gặp một ít phiền toái, nếu cần ta giúp, có thể đánh này mặt trên điện thoại, cũng có thể đến chỗ này tới tìm ta.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một hồi, mới tiếp nhận kia tờ giấy phiến, cùng loại cho danh thiếp nhưng lại không phải danh thiếp. Nàng có chút ngạc nhiên nhìn hắn, không rõ hắn chỉ là không phải chính mình trong lòng tưởng chuyện tình.”Trang tiên sinh, ta không rõ ý tứ của người.”

“Người chỉ cần biết, này tờ giấy phiến có thể cho người tìm được ta là có thể . Hạnh lão sư, tái kiến.” Trang Dịch Sính cười cười, đi nhanh mà đi, ngồi vào trong xe.

Chỉ chớp lát, xe liền biến mất ở Hạnh Nhược Thủy tầm nhìn trong vòng. Nhược Thủy cầm lấy trang giấy, có chút sợ sệt nhìn xe biến mất phương hướng.

“Nhược Thủy tỷ tỷ.” Đột nhiên có người một cái tát chụp ở cửa nàng trên đầu vai, nói chuyện thanh âm rất lớn.

Hạnh Nhược Thủy bị hoảng sợ, vừa chuyển đầu, nhìn đến cùng năm cấp tiểu đồng lão sư. Vừa tốt nghiệp sinh viên, tính tình tùy tiện , có chút giống nam đứa nhỏ, nhưng là làm người chân thành.

Vội vàng đem trang giấy sủy tiến lòng bàn tay, bỏ vào đầu lý.”Tiểu đồng, là người a.”

“Nhược Thủy tỷ tỷ, vừa rồi cái kia nam nhân là ai a? Hình như là cái đại soái ca nga!” Nàng làm ra một bộ “Có gian tình” biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy bị của nàng biểu tình làm cho tức cười.”Một đệ tử tộc trưởng. Hắn thê tử đã muốn qua đời, có lẽ người có cơ hội nga. Nếu không lần sau hắn lại đến trường học, ta giới thiệu các người nhận thức?”

“Tốt tốt. Đại thúc hảo, ta thích đại thúc.” Tiểu đồng cao hứng ở tại chỗ bính đến bính đi .

Hạnh Nhược Thủy xem nàng sôi nổi , bất đắc dĩ lắc đầu. Nàng vừa mới hai mươi tuổi, Trang Ngụ Kỳ ba ba tương đối cho nàng mà nói, quả thật có thể xem như đại thúc . Hai người kia xứng thành một đôi, có thể hay không có chút khô hài?

“Đừng ồn ào , mau vào đi thôi, bị muộn rồi .”

“Đúng nga, chạy mau!”

“.....”

Hai người hi hi ha ha bước nhanh đi vào, hồn nhiên bất giác chỗ tối nhiếp tượng đầu, đã muốn đem hết thấy đều vẽ xuống dưới.

Bão táp, ở lặng yên không một tiếng động nổi lên.

65. Chương 65: Đỉnh Hôn Yến

Cố Chân Chân trở lại trong phòng, đứng ngồi không yên ở trong phòng vòng vo một hồi, cầm lấy di động trốn vào toilet bất vừa thông suốt điện thoại.

Chờ treo, nàng lập tức lại bắt thông Cố Miêu Miêu dây số.”Miêu Miêu?”

“Uy, tỷ tỷ, có phải hay không muốn ta giúp người mua này nợ a?” Bên kia có chút âm ỹ, thực náo nhiệt bộ dáng.

Cố Chân Chân hút hít vào, cười nói:”Miêu Miêu, người không phải vẫn muốn đi thành phố H xem khắc bằng sao? Hiện tại bên kia có một đặc đại hình bằng đăng triển, của ta một cái bằng hữu cũng đi qua, hắn lập tức sẽ đuổi tới sân bay , người muốn hay không đi theo hắn một khối đi? Hắn là cái rất thú vị nhân, cũng rất kiến thức, có hắn mang theo người ngoạn khẳng định thực tận hứng.”

“Ta nghĩ xem ta muốn nhìn! Nhưng là, gia gia bọn họ nhất định sẽ không đồng ý !”

“Không có việc gì. Người theo chân bọn họ nói, đi đồng học trong nhà vài ngày, không nói cho bọn họ thì tốt rồi. Nói sau, rất nhanh trở về đến thành phố Z người tới. Dù sao chính người quyết định đi, sang năm lại đi cũng không thành vấn đề. Chính là ta kia bằng hữu quả thật là cái hiếm có ngoạn bạn, hơn nữa sang năm cũng không nhất định có như vậy đại hình bằng đăng triển. Vậy người xác định không đi, ta làm cho ta bằng hữu chính mình xuất phát nga.”

“A! Đợi chút, làm cho ta nghĩ tưởng, làm cho ta nghĩ tưởng.” Cố Miêu Miêu ở tại chỗ xoay quanh, miệng thầm thì cô nhắc tới , đột nhiên vỗ đùi.”Tỷ tỷ, ta đi!”

“Tốt lắm, ta nói với hần một tiếng. Người cũng đừng đã trở lại, trực tiếp chạy tới sân bay đi. Vừa vặn còn có cuối cùng hai trương vé máy bay, ta ở trên mạng giúp người định rồi. Ta lập tức đem bằng hữu đây số chia người.....”

Ứng cổ hai nhà đám hỏi, bọn họ cuối cùng nhất định hội lựa chọn Cổ Miêu Miêu . Nàng này không cha không mẹ nhân, ai sẽ thay nàng suy nghĩ? Cho dù Miêu Miêu là của nàng muội muội, nàng cũng sẽ không liền khinh địch như vậy đem Ứng Trường Không tặng cho nàng, không có khả năng!

Cổ Chân Chân hai tay gắt gao sủy thành quyền đầu, móng tay thứ phá lòng bàn tay, hơi hơi đau đớn. Nhìn ngoài cửa sổ, nàng chậm rãi nheo lại hai mắt.

Ứng đại ca, người là của ta!

“.....”

Đối với di động bị lấy đi, Ứng Trường Không cũng không ngoài ý muốn. Hần có năng lực theo phụ thân trong tay đoạt lấy đến, nhưng hần rốt cuộc làm không được thật sự cùng chính mình phụ thân liều chết cách đấu. Cứ việc, phụ thân căn bản không phải đối thủ của hần.

“Trường Không.” Dương Tử Vân đẩy cửa mà vào, nhìn đến con đang ở giây thượng họa này nọ.”Đang làm cái gì đâu?”

Ứng Trường Không không có ngừng tay lý bút, cũng không có quay đầu. Chính là thần nhiên trở về một câu:”Vẽ xấu.” Hần ở họa Tử Vân thủ phủ bản vẽ mặt phẳng. Lúc trước, nơi này phòng ngự hệ thống hần thiết kế . Nay, hần sẽ đối phó chính mình thiết kế gì đó, liền thành thạo .

Dương Tử Vân ở đầu giường ngồi xuống, nhìn hết sức chuyên chú con, thở dài một hơi.”Trường Không, trong lòng người có phải hay không đang trách chúng ta?”

“Các người để ý sao?” Ứng Trường Không thần nhiên liếc nhìn nàng một cái, lại cúi đầu tiếp theo phác họa.

Dương Tử Vân có chút không dám tin trừng mắt hần, tựa hồ không dự đoán được con sẽ nói nói như vậy.”Chúng ta làm sao có thể không cần? Người là chúng ta con, đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm, chúng ta làm hết thấy đều là vì tốt cho người!”

“Không phải toàn bộ.” Ứng Trường Không rốt cục ngừng tay trung bút, nhìn mẫu thân.”Các người lấy chính mình phương thức tốt với ta, đồng thời cũng hy vọng của ta tồn tại có thể cho các người mang đến càng nhiều lợi ích cho các người cũng có mặt mũi. Cho nên, các người không cần đây là không phải ta nghĩ muốn , ta thoải mái cùng phủ. Như vậy, người cần gì phải để ý trong lòng ta là nghĩ như thế nào ?”

Hần ngữ khí thần nhiên , chút không có khí thế bức nhân ý tứ.

Dương Tử Vân lại cảm thấy giống một cây đao trạc ở chính mình tâm oa lý. Nàng không phải không thương chính mình đứa nhỏ, nàng cũng là Chân Chân thật thực địa vì hần suy nghĩ.”Trường Không, người đây là muốn mẹ đem tâm đào ra cho người xem phải không? Người thực nghĩ đến tình yêu chính là hết thấy sao?”

Đứa nhỏ này sinh ra tại đây dạng gia đình, cuộc sống vẫn thực trôi chảy, cho nên hần sẽ không hiểu được đã không có này đó quang hoàn ngày có bao nhiêu sao thống khổ. Hần đơn thuần có thể vì chỉ cần có tình yêu, như vậy cái khác đều có thể xem nhẹ bất kể. Trên thực tế, cuộc sống xa không có như vậy đơn giản.

“Mẹ, ta ba mươi hai tuổi , không phải mười hai tuổi, ta rất rõ ràng chính mình nghĩ muốn cái gì. Ta cũng biết các người quả thật tốt với ta, nhưng này là căn cứ vào các người muốn cuộc sống vì tiêu chuẩn, mà không phải của ta. Một cái ở mưa bom bão đạn lý sở dĩ đi cón đánh quá nam nhân, người cho rằng hần hội đem tình yêu cho rằng hết thấy sao?” Nếu người từng ở tử thần trước mặt gần mà qua, người sẽ hiểu được, chỉ có còn sống mới là hết thấy.

“Nhưng là, nếu ta đời này nhất định phải một nữ nhân cùng vượt qua cuộc đời này, người kia chỉ có thể là Nhược Thủy. Nếu không, ta tình nguyện một người quá hoàn nó.”

“Vậy người ở mưa bom bão đạn trung dốc sức làm đi ra chuyện nghiệp đâu, nó liền như vậy không trọng yếu?” Dương Tử Vân luôn luôn thương thức con kiên trì, nay lại lần đầu tiên vì thế mà buồn rầu không thôi.

Ứng Trường Không mỉm cười, gật đầu.”Nó rất trọng yếu, Nhược Thủy cũng rất trọng yếu. Trên thực tế này hai loại là không xung đột , là các người dám bắt bọn nó đổ lên một cái xung đột vị trí. Nếu thế nào cũng phải lựa chọn, như vậy ta tuyển Nhược Thủy.”

Dương Tử Vân không khỏi thở dài, này quật tính tình, cùng ba hấn một cái hình dáng. Mặc kệ dùng ở nơi nào, nó đều là một phen lợi nhận. Mà nếu quả dùng là địa phương không đúng, cái chuỗi này lợi nhận nhưng là đối với chính mình tâm oa tử a!

“Nếu muốn cứu lại của người tiền đồ, vậy người phải cùng Nhược Thủy tách ra, hơn nữa muốn cùng Cố gia đàm hỏi. Thương Duy lực lượng của ta không tha khinh thường, chỉ có vận dụng Ứng gia cùng Cố gia hai bên lực lượng đến bảo người, mới có thể vạn vô nhất thất. Ta cảm thấy so sánh với dưới, Chân Chân càng ôn nhu thành thực một ít, có lẽ càng thích hợp người, người cảm thấy đâu?”

Chỉ cần làm cho hấn cưới Chân Chân hoặc là Miêu Miêu, hấn tự nhiên sẽ phát hiện chính mình vợ hảo, chậm rãi cũng để lại hạ. Cảm tình, kia đều là chậm rãi bồi dưỡng , cần bắt quá là thời gian.

Ứng Trường Không không nghĩ liền vấn đề này lại thảo luận , bọn họ sẽ không lý giải . Hơn nữa, hấn bề bọn nhiều việc.”Mẹ, người đi ra ngoài đi, ta không lời nào để nói.”

“Mẹ hiểu được , trừ phi người kia là Nhược Thủy, nếu không người sẽ không kết hôn phải không?”

“Ấn.” Ứng Trường Không đáp một chữ, lại chuyên chú cho dưới ngòi bút công tác. Hấn phải nhanh một chút đem Tử Vân thủ phủ đột phá nghiên cứu đi ra, còn muốn nghiên cứu phong vân giúp tổng bộ bản vẽ mặt phẳng đầu. Phong vân giúp không phải Thương Duy Ngã một người định đoạt , như vậy hấn ràng buộc liền so với chính mình càng nhiều!

Dương Tử Vân lại ngồi một hồi, thần khí đi ra ngoài. Một cửa tới cửa, nàng liền từ trong trên áo đoàn lấy ra một cái nghe trộm khí. Nhìn trong tay gì đó, nàng lộ ra đắc ý tươi cười.

Chờ mẫu thân đi ra ngoài, Ứng Trường Không dừng lại bút, quay đầu nhìn quan thượng môn, nghĩ rằng: Nhược Thủy, hy vọng người đã muốn học xong tín nhiệm ta.

.....

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy sách vở đang muốn đi đi học, nhận được nhà trẻ lão sư điện t

hoại nói Phúc An bị người xa lạ cấp đoạt đi rồi, nàng sợ tới mức hồn cũng chưa .

Vội vàng cấp Dao Ba gọi điện thoại.”Chúng ta nhân toàn bộ bị đả thương , nhân bị đoạt đi rồi. Trước mắt còn tại tra, rốt cuộc là ai làm .”

Hạnh Nhược Thủy cắt đứt điện thoại, sợ run một hồi, ném xuống thư, nhanh chân liền hướng cửa chạy. Một bên chạy, một bên bắt cái kia nàng không muốn bắt dây số. Nàng biết, khẳng định là Thương Duy Ngã!

“Nhược Thủy, tưởng ta .” Thương Duy của ta thanh âm mỉm cười, tựa hồ tâm tình tốt lắm.

Cho tới nay, hấn đều thích đem nàng đặt ở lòng bàn tay lý, xem nàng như thế nào giãy dụa cũng vô pháp đào thoát, chỉ có thể tuyệt vọng.

“Người nếu cảm thương hại Phúc An, ta nhất định sẽ không bỏ qua người!” Nàng theo bản năng mở miệng uy hiếp. Dứt lời, mới cảm thấy chính mình uy hiếp căn bản uống phí, nàng căn bản không động đậy Thương Duy Ngã một sợi lông!

Quả nhiên, Thương Duy Ngã cúi đầu cười, nói:”Nhược Thủy, ta rất ngạc nhiên người muốn như thế nào không buông tha ta.” Hấn Nhược Thủy, luôn như vậy thiên chân, khơi mào bọn họ này đó ác nhân trong cơ thể tà ác ước số.

“Người muốn thế nào?” Hạnh Nhược Thủy sủy bắt tay vào làm cơ thủ, dùng sức cơ hồ muốn đem di động bóp nát. Trên mặt huyết sắc, thốn một tia không dư thừa. Nếu Phúc An đã xảy ra chuyện, nàng không biết như thế nào đối mặt Trường Không. Nếu Phúc An đã xảy ra chuyện, bọn họ còn có thể có tương lai sao?

Thương Duy Ngã lại dật ra một chuỗi trầm thấp tiếng cười, thông qua di động chấn ở Nhược Thủy trong lòng.”Nhược Thủy, ta thích nhất người ngoan ngoan nghe lời . Đường cái đối diện có một chiếc màu đen xe,

thấy được sao? Ngồi trên kia chiếc xe, có thể nhìn thấy ta, còn có cái kia đứa nhỏ. Nhược Thủy, ta chờ người. Đừng làm cho ta chờ lâu lắm, của ta tính nhẫn nại không tốt lắm.”

Hạnh Nhược Thủy sững bắt tay vào làm cơ, nghe đô đô chiều cổ âm, sau đó trở về im lặng. Hít sâu một hơi, nàng hướng đường cái đối diện cất bước.

“Tẩu tử!” Lập tức có người nhảy ra, ngăn lại nàng.

Hạnh Nhược Thủy biết, đây là Hiên Viên Kỳ phái tới bảo hộ của nàng nhân. Nàng vừa định theo chân bọn họ nói chuyện, lại nhớ tới, nàng chỉ có cùng Hiên Viên Kỳ nói mới có dùng. Vì thế, vội vàng bắt Hiên Viên Kỳ dây số.”Phúc An bị Thương Duy Ngã mang đi, ta muốn đi gặp hắn!”

“Tẩu tử, phá dao làm cho ta bảo hộ các người an toàn, ta hiện tại đã muốn đã đánh mất Phúc An, nếu lại đã đánh mất người, hắn phi giết ta không thể. Ta sẽ nghĩ biện pháp đem đứa nhỏ mang về đến, người không cần chui đầu vô lưới. Người phải biết rằng, người một khi đi, Thương Duy Ngã sẽ không dễ dàng như vậy cho người trở về.”

“Hiên Viên Kỳ, ta không thể trí Phúc An cho nguy hiểm. Thương Duy mục tiêu của ta là ta, chỉ có ta xuất hiện, hắn mới sẽ không thương tổn Phúc An. Hiện tại, ta chỉ muốn Phúc An không bị thương hại, cái khác ta đành phải vậy.” Ngay tại giờ khắc này, nàng càng thêm hiểu được Trường Không bị buộc hồi thành phố B cầm thú. Người thật sự, không có lựa chọn nào khác!

Bên kia trầm mặc một trận.”Hảo. Nếu đây là của người lựa chọn, như vậy ta đồng ý. Người yên tâm, ta sẽ phái người đi theo, mau chóng đem bọn người cứu ra. Người đừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ của ta nhân xuất hiện.”

“Hảo!”

Hạnh Nhược Thủy ngồi vào trong xe, xe lập tức chạy như bay đứng lên. Kính ngạc nhìn ngoài cửa sổ, ngã tư đường thượng một mảnh màu đỏ, vui sướng. Còn có đại khái một tháng sẽ lễ mừng năm mới, khả hiện tại cũng đã không khí nồng đậm.

Úc khởi dĩ vãng lễ mừng năm mới, một nhà ba người tuy rằng không phải thập phần náo nhiệt, nhưng là vô cùng cao hứng. Bọn họ bình thường hội lựa chọn ở đầu vài ngày đi tiếp thân thích bằng hữu, sau đó sẽ tìm một chỗ một nhà đi du lịch, chụp rất nhiều xinh đẹp ảnh chụp.

Cha mẹ qua đời sau, nàng một người thủ to như vậy phòng ở, xem xuân trẻ. Trong phòng im ắng, ngay cả cái nói chuyện đối tượng đều không có. Nàng một bên xem, một bên yên lặng lưu nước mắt. Thẳng đến Thương Duy Ngã ôm nữ nhân khác trở về.....

Vốn tưởng rằng, năm nay có thể quá một cái náo nhiệt niên kỉ. Nàng đều đã muốn tưởng tốt lắm, đến lúc đó muốn kêu lên Trường Không này bình. Nàng phải làm rất nhiều rất nhiều ăn ngon đồ ăn, làm cho bọn họ ăn cái tận hứng. Nhưng hôm nay xem ra, Trường Không có thể hay không trở về lễ mừng năm mới còn chưa cũng biết.....

Hạnh Nhược Thủy không thể khống chế trong lòng nảy lên đến cô đơn, còn có bi ai. Từ cùng Thương Duy Ngã kết hôn sau, nàng liền đã quên cái gì là nhanh nhẹn. Trường Không là nàng về lo lắng thiên không kia một chút ánh mặt trời, mãnh liệt, nhưng là tổng bị phần đông về lo lắng che đậy.

Cũng không biết qua bao lâu, xe rốt cục dừng lại.

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, đẩy cửa xuống xe, phát hiện này không phải lần trước cái kia địa phương. Nàng đi theo dẫn đường nhân hướng lý đi, trong lòng lo lắng Tiểu Phúc An, nhưng không sợ hãi.

Vừa vào cửa khẩu, liền nhìn đến Thương Duy Ngã ngồi ở trên sô pha, hai chân vén kiểu đùi phải, hai tay các ở tay vịn thượng. Nhìn nàng đi vào đến, khóe miệng hơi hơi giơ lên.

Hạnh Nhược Thủy có loại đưa dê vào miệng cạp cảm giác.”Phúc An đâu? Ta muốn lập tức nhìn thấy hắn!”

Thương Duy Ngã hơi hơi giương lên cằm.”Kia không, đang ngủ.”

Hạnh Nhược Thủy thể này mới chú ý tới bên kia trên sô pha, quả nhiên, Tiểu Phúc An đang nằm ở mặt trên. Nàng vội vàng phác đi qua, đưa tay chỉ thân đến mũi hần hạ. Cảm nhận được thổi ra đến hơi thở, thể này mới yên lòng.

Thương Duy của ta tầm mắt gắt gao khóa trụ nàng, tiện đà, khước miệng giơ lên độ cong chậm rãi thành lớn. Hần Nhược Thủy, thân thể càng ngày càng mê người. Nhưng tính tình vẫn là như vậy thiên chân, đơn thuần.

Hạnh Nhược Thủy kiểm tra đứa nhỏ thân thể, xem hần hạ có bị thương, cuối cùng phát hiện chỉ có cổ tay có bị dùng sức trảo quá ứ thanh. Hoàn hảo, hần không bị thương!

“A –” Nàng đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, bởi vì Thương Duy Ngã đưa tay thân hướng của nàng nách hạ, dùng sức nhắc tới đã đem nàng kéo đứng lên.

Thương Duy Ngã đem nàng vòng vo cái thân, song chưởng khóa trụ của nàng thất lưng, làm cho nàng gắt gao tựa vào chính mình trong lòng. Nhìn nàng kinh hoảng hai tròng mắt trừng lại viên lại đại, hần cơ hồ dán của nàng môi nói: “Nhược Thủy, người nói chúng ta hai đứa nhỏ, sẽ là cái dạng gì?”

“Đó là hài tử của ngươi, cùng ta có quan hệ gì đâu! Chính là thiên hạ nam nhân chết sạch, ta cũng sẽ không với ngươi sinh đứa nhỏ!” Nàng nói được nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể cắn hần một ngụm.

Thương Duy Ngã lơ đãng cười. “Nhược Thủy, sẽ có như vậy một cái đứa nhỏ.” Nếu hần đời này sẽ có đứa nhỏ trong lời nói, như vậy nhất định là Nhược Thủy sở sinh. Đây là một loại chấp niệm, chính hần đều không thể lý giải chấp niệm.

“Ngươi nằm mơ!” Hạnh Nhược Thủy tránh ra cánh tay hần, hận không thể hướng trên mặt hần nói ra thủy.

Thương Duy Ngã cũng không cùng nàng tranh, chính là thản nhiên cười, làm cho người ta định liệu trước cảm giác.

“Ngươi bức ta đến nơi đây, rốt cuộc muốn thể nào?” Mỗi lần nhìn đến Thương Duy như ta vậy cười, Hạnh Nhược Thủy liền cảm thấy có một loại phí công giãy dựa tuyệt vọng. Nàng chán ghét như vậy tươi cười, tựa như một sói, nhìn chính mình trảo hạ con mồi phí công giãy dựa giống nhau!

Thương Duy Ngã khóa tiền từng bước, dọa Nhược Thủy lão đảo lui về phía sau, thiếu chút nữa té ngã. Lại bị hần đuổi ra thủ, một tay ôm của nàng thất lưng. “Ứng cổ hai nhà lập tức sẽ đám hỏi, Ứng Trường Không muốn kết hôn Cổ gia nữ nhi. Cho nên ta nghĩ nhìn xem, của ta Nhược Thủy tính khi nào trở lại ta bên người đến?”

Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy không có phản bác, bởi vì nàng bị “Ứng cổ hai nhà đám hỏi” Chuyện này cấp kinh đến. Ứng cổ hai nhà thật sự muốn đám hỏi? Trường Không muốn kết hôn Cổ Chân Chân hoặc là Cổ Miêu Miêu? Đây..... Không, đây không phải thật sự!” Người nói vậy, ta sẽ không tin tưởng!”

“Không quan hệ, rất nhanh ngươi sẽ nhìn đến bọn họ đính hôn trường hợp. Cái kia thời điểm, không biết ngươi còn có thể không thể như vậy lớn tiếng nói người không tin!” Hần ôm lấy khước miệng, cúi đầu hôn một cái nàng khe nhếch môi, sau đó đem nàng buông ra.

“Ta đương nhiên có thể! Ta vĩnh viễn cũng không hội tin tưởng! Ta biết Trường Không là cái gì dạng nhân, hần sẽ không phản bội của ta!”

“Hần hội. Bởi vì ta hội bức đến hần buông tha cho ngươi, ta muốn ngươi. Mà Ứng gia muốn bức đến hần cùng Cổ gia đám hỏi, bởi vì bọn họ muốn bảo trụ Ứng Trường Không tiền đồ, nhất định phải làm sáng tỏ lời đồn. Tốt nhất biện pháp, chính là thú Cổ gia nữ nhi.”

“Mặc kệ ngươi nói như thế nào, ta sẽ không tin tưởng!” Hạnh Nhược Thủy nói được kiên định, nhưng là chính nàng cũng không phát hiện, của nàng hô hấp biến dồn dập. Nàng biết, Thương Duy Ngã theo như lời đều là lời nói thật. Trường Không đối mặt là không thể tưởng tượng áp lực, hần liền tượng công một ngọn núi! Hần lại kiên nghị, có năng lực công một ngọn núi chống đỡ bao lâu?

Đúng lúc này, có người vội vàng chạy vào, không biết ở Thương Duy Ngã bên tai nói chút cái gì.

Hạnh Nhược Thủy ở Phúc An bên người ngồi xuống, thân thủ vỗ về đứa nhỏ đầu. Trong lòng nàng, loạn thành một đoàn. Lại cố gắng , không cho chính mình biểu hiện ra bối rối.

“Mẹ!” Tiểu tử kia chậm rãi mở to mắt, cô lỗ cô lỗ chuyển , vừa thấy đến Nhược Thủy, kinh hãi hô to một tiếng, nhảy dựng lên ôm của nàng cổ.”Mẹ, người xấu, người xấu trảo Phúc An!”

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa bị hấn bốc đồng đụng ngã.”Không có việc gì , mẹ tại đây. Có hay không làm sao đâu?”

Tiểu tử kia lắc đầu, hắc nhô giống nhau mắt to, thủy nhuận thủy nhuận .”Mẹ, ta nghĩ về nhà.”

“Chờ một chút Hiên Viên thúc thúc hội mang ta nhóm về nhà, Phúc An ngoan.” Hạnh Nhược Thủy thân ái hấn ngủ dỗ bình khuôn mặt, trong lòng cảm kích Thương Duy Ngã cũng không có thương tổn đứa nhỏ.

“Của ta Nhược Thủy quả nhiên là tốt mẫu thân. Ta càng ngày càng tốt kì, nếu con của chúng ta, người hội thế nào. Nếu không, chúng ta chế tạo một cái thử xem?” Thương Duy Ngã giống linh con gà con giống nhau, đem Phúc An theo nàng trong lòng linh đi quảng đến thượng, sau đó ôm cổ Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy dùng sức tránh tránh, kh

ông ngừng mà vươn đầu đến muốn nhìn Phúc An có hay không sợ.

“Người xấu, không được khi dễ mẹ ta mẽ!” Tiểu tử kia hướng lại đây, ôm Thương Duy của ta chân bài .

“Bắt lấy hấn, đưa bên ngoài đi.” Thương Duy Ngã ra lệnh một tiếng, còn có người đem Phúc An ôm đi. Đứa nhỏ bị dọa đến, hô mẹ oa oa giọt khóc.

“Người muốn dẫn hấn đi làm sao? Dem đứa nhỏ trả lại cho ta! Buông, người tên hồn dẫn này!”

Thương Duy Ngã một bàn tay đem của nàng hai tay hai tay bắt chéo sau lưng ở sau người, gắt gao ngăn chặn. Nâng của nàng cái gáy, cúi đầu hôn ở của nàng cánh môi. Kết hôn sau, hấn vẫn không có chạm vào nàng. Cùng lúc, nàng lấy tử uy hiếp; Về phương diện khác, hấn kỳ thật chính mình cũng sợ một khi có kia tăng quan hệ, hấn rất cuộc cừu hận không đứng dậy.

“Phóng ừ ân.....” Hạnh Nhược Thủy bị bắt thừa nhận của nàng hôn. Nàng gắt gao cắn răng quan, lại bị hấn dùng lực nắm càng dưới, tách ra của nàng đôi môi.

Thật lâu sau, Thương Duy Ngã mới buông tay, nhìn nàng nước mắt sương mù hai mắt, cười đến tà mị dị thường.”Thực ngọt.”

Hấn môi, lại trần trọc đến nàng bên tai.”Nhược Thủy, người chỉ có thể là của ta. Mặc kệ dùng cái gì thủ đoạn, ta đều đã cho người trở lại ta bên người.” Hấn hung hăng dùng sức đem thân thể của hấn áp hướng chính mình, hai người thân thể tiếp hợp cùng một chỗ.

Hạnh Nhược Thủy quá sợ hãi, hai tròng mắt hoảng sợ trừng lớn. Vận vẹo suy nghĩ rút ra hai người khoảng cách, lại vô hình trung càng thêm trên chọc hấn **. Kia nóng rực độ ẩm, sợ tới mức nàng đầu óc trống rỗng.

“Nhược Thủy, người xem ta nghĩ nhiều người.” Hấn thanh âm, khàn khàn dị thường, lộ ra tà mị.

Chậm rãi buông ra thủ, xem nàng giống một cái bị dọa phá hư tiểu con mồi lập tức bình thật xa, sau đó quay đầu tụt văng ngoại bào. Thương Duy Ngã cúi đầu sung sướng tiếng cười, ở trong phòng quanh quẩn.

Hạnh Nhược Thủy vừa chạy vài bước, đã bị nhân ngăn cản. Đồng thời, người nọ cũng đem Phúc An tắc trở về của nàng trong lòng. Nàng ôm khóc đứa nhỏ, suyễn lợi hại.”Không có việc gì , mẹ ở trong này, mẹ ở đâu.....”

Phúc An đến mẹ trong ngực, rất nhanh sẽ không khóc, nhưng một chút một chút khóc thút thít , đáng thương hề hề tiểu bộ đáng.

Hạnh Nhược Thủy không dám lại trở lại trong phòng, ngay tại phòng ở bên ngoài kia cây hạ thạch ghế ngồi xuống. Ngọn núi phong liệt, ngồi ở dưới tầng cây hơn nữa mãnh liệt. Sợ tiểu tử kia đông lạnh , nàng rút ra đại y khóa kéo, đem tiểu tử kia long ở bên trong.

“Mẹ, chúng ta khi nào thì về nhà?” Tiểu tử kia tựa vào cửa nàng khuỷu tay lý, ngẩng đầu hỏi. Cuốn kiêu lông mi, còn có chút ướt át.

Hạnh Nhược Thủy chính mình cũng không biết, nhưng vẫn là cười cười.”Nhanh. Chờ Hiên Viên thúc thúc đến đây, chúng ta là có thể về nhà .”

Nàng lại nghĩ tới thượng một lần, Trường Không đi đầu vọt vào tình cảnh. Lúc này đây, hắn sẽ không lại đến . Điện thoại đều đã muốn tắt điện thoại, thuyết minh bọn họ đem hắn nhốt đi lên. Vì nàng, hắn cư nhiên bị phụ mẫu của chính mình nhốt !

Mãi cho đến ăn cơm thời gian, Hiên Viên Kỳ còn không có xuất hiện. Bọn họ bị thỉnh đến bàn ăn giữ, một bàn tử phong phú đồ ăn. Chỉ có Thương Duy Ngã cùng bọn họ ba người.

Thương Duy Ngã gấp nhất chiếc đũa đồ ăn đến miệng, chậm rãi nhắm nuốt , nhìn do dự tiểu nữ nhân. Hắn chính là thần nhiên cười, không có mở miệng khuyen bảo.

Cuối cùng là tiểu tử kia đối chống đỡ không được , chính mình nắm lên chiếc đũa đĩa rau.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức vội vàng chém giết hắn chiếc đũa, đem tiểu tử kia lại cấp hoảng sợ. Cái miệng nhỏ nhắn nhất biến, như là muốn khóc.”Mẹ cho người đĩa rau.”

Một chút cơm, Thương Duy Ngã ăn tao nhã nhàn nhã. Tiểu tử kia đối cực kỳ, cũng ăn được rất thơm. Chỉ có Nhược Thủy kinh hồn táng đảm, thực không biết vị.

Mãi cho đến ăn xong rồi, hạ nhân lái xe triệt bàn, trái tim của nàng mới chậm rãi thả lại tâm oa lý. Nhưng là Thương Duy Ngã an vị ở nàng bên cạnh, hay dùng cánh tay giam cầm không cho nàng né tránh. Nàng gắt gao ôm tiểu tử kia, thế này mới an tâm một ít.

Bọn họ đối diện tường, là thật lớn màn hình Lcd TV, phỏng chừng có mười lăm mấy tác màn hình.

Thương Duy Ngã ôm lấy khoe miệng, nâng thủ nhấn một cái. Màn hình từ từ mở ra, cái thứ nhất màn ảnh khiến cho Nhược Thủy thất thanh thét chói tai.

Đó là một cái máu chảy đầm đìa đầu người, là phim kinh dị!

Hạnh Nhược Thủy kêu sợ hãi một tiếng nhắm mắt lại, ôm tiểu tử kia phát run.

Nàng sợ nhất phim kinh dị, nhưng là lại tò mò. Mỗi lần xem, đều phải bị nhân gắt gao ôm, sau lưng nhiệt độ cơ thể còn có cường tráng cánh tay mới làm cho nàng cảm thấy là an toàn , sẽ không bị quỷ cấp ăn luôn!

Một người ở thương gia đại trạch trụ kia đã hơn một năm, bắt đầu nàng vài lần sợ tới mức cơn sốc, sau lại cũng chậm chậm rèn luyện đi ra . Nhưng là đột nhiên nhìn đến loại này hình ảnh, vẫn là bị dọa đến.

Thương Duy Ngã cúi đầu cười, cánh tay dùng một chút lực, đã đem nàng lâm nhanh.”Hai năm hơn, người vẫn là như vậy sợ hãi quỷ phiến. Còn nhớ rõ khi đó, người thích tránh ở cửa ta trong lòng, một bên phát run thét chói tai, một bên lại chưa từ bỏ ý định nhìn màn hình. Kia tiếng thét chói tai, so với lừa đảo lý làm cho quỷ giết chết người còn muốn khoa trương. Sau khi xem xong còn có di chứng, chỉ cần nhìn đến cùng phim nhựa tương tự cảnh vật sẽ theo bản năng đại nhập, sau đó đem chính mình sợ tới mức chết khiếp, ban đêm không dám ngủ.”

Nghe xong hắn trong lời nói, Hạnh Nhược Thủy lạnh lùng cười.”Đó là trước kia. Một người ở thương gia đại trạch ở lâu như vậy, ta sớm đã không sợ cái quỷ gì quái. Ta cũng sớm biết rằng, thế giới này thượng căn bản không có quỷ, đáng sợ là nhân, là ma quỷ!”

Thương Duy Ngã xem nàng, cười đến càng vui vẻ.”Nhược Thủy, mặc kệ người sợ là Quỷ Hồn, vẫn là ma quỷ. Ta đều là của người mộng yểm, cả đời đều đã quần quít lấy người.”

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt hắn, không biết như thế nào trả lời. Hắn quả thật là của nàng mộng yếm!

Đúng lúc này, có người tiến vào, ở Thương Duy Ngã bên tai nói vài câu. Bọn họ liền đứng lên, chạy lên lầu.

Hạnh Nhược Thủy rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi, dùng sức hô hấp. Nhất cúi đầu, phát hiện trong lòng tiểu tử kia chính nhìn chằm chằm màn hình nhìn xem thực chuyên chú. Nàng xem hướng màn hình, vẫn là kia đáng sợ hình ảnh a, tiểu tử kia không sợ hãi sao?”Phúc An, người không sợ sao?”

Tiểu tử kia liếc nhìn nàng một cái, lắc đầu.”Cha nói, kia đều là giả !”

Hạnh Nhược Thủy xấu hổ, đứa nhỏ này so với nàng có tiền đồ hơn. Nàng nếu không bị Thương Duy Ngã nhưng ở trống rỗng đại trạch lý ra không được, nàng cả đời cũng vô pháp vượt qua sợ quỷ thói quen.

Mẫu tử hai cũng không việc phải làm, cùng với làm chờ chính mình dọa chính mình, không bằng nhìn xem điện ảnh. Vì thế, một lớn một nhỏ đoàn, thỉnh thoảng lại phát ra hét lên một tiếng; Ngẫu nhiên lại cùng nhau nhắc tới “Muốn tới , chạy mau chạy mau”; Tóm lại, nhìn xem mùi ngon!

Lại nhất tông đại sinh ý bị phá phá hư, khẳng định cùng Ứng Trường Không có liên quan! Thương Duy Ngã khí mặt đều thay đổi, này đã muốn không phải thứ nhất đàn !

Đội hấn thật vất vả bình phục tâm tình, đi xuống lầu đến. Còn tại thang lầu, liền nhìn đến trên sofa một lớn một nhỏ chính chuyên chú nhìn màn hình. Hai người trong mắt đều lóe quang, đó là thường thức phần kích điện ảnh khi kích động. Trên mặt biểu tình đi theo tivi tình chương, một hồi khẩn trương nhất hồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, thay đổi thất thường.....

Thương Duy Ngã hơi hơi nheo lại ánh mắt. Nhược Thủy, người rút cuộc là thay đổi. Nếu của người thay đổi đến từ Ứng Trường Không, như vậy mặc kệ trả giá nhiều đại giới, ta cũng sẽ bị hủy hấn! Ta sẽ không cho phép người dài ra cánh, bay khỏi của ta bên người, tuyệt không!

“Đẹp mắt sao?” Hấn thay dày cười, chậm rãi bước xuống thang lầu.

Một lớn một nhỏ nghe vậy nhìn qua, đều là tròng lớn ánh mắt, sau đó chuyển đi qua. Đại buộc chặt ôm nhỏ (tiểu nhân) cánh tay, nhỏ (tiểu nhân) dùng sức hướng đại trong lòng dựa vào. Kia biểu tình, giống nhau như đúc, thực đáng yêu.

Thường xuyên nhìn đến như vậy hình ảnh, hấn là cũng là một loại lạc thú. Thương Duy Ngã đột nhiên thật sự muốn một cái đứa nhỏ . Có chính mình đứa nhỏ, nàng tự nhiên sẽ ngoan ngoãn đứng ở hấn bên người . Ân, đó là một không sai chủ ý.

Hạnh Nhược Thủy thân thể banh quá chặt chẽ , ánh mắt nhìn hình ảnh, nhưng là tâm tư hoàn toàn không ở mặt trên. Không ngừng mà mặc niệm , Hiên Viên Kỳ như thế nào còn chưa?

Đang nghĩ tới, chợt nghe đến bên ngoài xôn xao đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng vui vẻ, biết là cứu bọn họ người đến ! Kéo Phúc An, đã nghĩ hướng ngoài cửa chạy.

Thương Duy Ngã một phen lao trụ nàng, dùng sức ở miệng nàng môi hôn một cái.”Một ngày nào đó, người lại trở lại ta bên người, ta sẽ không sẽ làm người rời đi từng bước.”

Hạnh Nhược Thủy không có đáp lời, tròng hấn liếc mắt một cái, bỏ chạy đi ra ngoài.

Lúc này đây, Hiên Viên Kỳ từ từ mình tới đón bọn họ mẫu tử hai. Hấn vẫn là kia thân rêu rao màu trắng, nhất cử nhất động đều thực tao nhã, giống như không phải đến đánh nhau cứu người, mà là đến uống rượu nói chuyện phiếm .

Mãi cho đến ngồi vào Hiên Viên Kỳ trong xe, Hạnh Nhược Thủy mới cảm thấy chính mình thật sự thoát ly nguy hiểm.

“Tẩu tử, không có việc gì đi? Thương Duy Ngã không đầy hứa hẹn nan các người đi?” Hiên Viên Kỳ a một ngụm bạch nha, cười đến nho nhã hỏi.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, đối hấn cười cười.”Chúng ta không có việc gì.”

“Kia đem phá đảo biết ta đem tiểu tử kia làm đã đánh mất, còn cho người một người sấm đầm rồng hang hổ, trở về phi lột da ta không thể! Ai nha, ta như thế nào như vậy mệnh khổ đâu!” Hấn đều phải hô thiên thưởng .

“Không có việc gì, chúng ta không nói cho hấn, hấn sẽ không biết .”

“Người tốt a, tẩu tử, người thật sự là người tốt!” Hấn kia biểu tình, tựa như trong TV gốc đại cái.

Hạnh Nhược Thủy bị chọc cười , biết hẳn đây là giúp chính mình thả lỏng thần kinh, trong lòng rất là cảm kích.

“Hiên Viên, người về sau có thể hay không phải nhiều điểm nhân bảo hộ tiểu tử kia?” Nàng không nghĩ lại phát sinh chuyện như vậy . Tiểu tử kia tuổi nhỏ như vậy, thường xuyên đối mặt loại chuyện này, hội lưu lại tâm lý bóng ma .

“Ta đã

biết.” Hẳn không nghĩ tới Thương Duy Ngã sẽ động thượng tướng tôn tử. Xem ra, bọn họ trong lúc đó khẳng định đạt thành nào đó hiệp nghị.

Còn có Trường Không kia thân là trung ương mỗ trưởng phòng gia gia, vì sao vẫn không có nhúng tay chuyện này? Người khác mặc dù ở nước ngoài, nhưng là muốn nói hẳn không biết tin tức đó là không có khả năng. Cái kia không theo lý ra bài lão nhân, trong hồ lô muốn làm cái gì?

Hiên Viên Kỳ ninh mày, cũng có chút nắm lấy không ra.

Về nhà, Đàm Bội Thi hai tay tới eo lững gian cấm xuống, húc đầu đã đem Nhược Thủy mắng chó huyết lâm đầu.”Người lợi hại ? Một người liền dám đi gặp Thương Duy Ngã, người là không phải đầu óc nước vào ? Thương Duy Ngã đó là người sao? Hẳn chính là một cái ma quỷ, hẳn hội đem người ăn làm mật tịnh ngay cả cặn cũng không lưu , người có biết hay không.....”

Mẫu tử hai ôm ở cùng nhau co đầu rụt cổ ai mắng, cũng không dám hé răng. Mắt to nhìn mắt to, quay tròn thực đáng thương.

Mãi cho đến Đàm Bội Thi mắng mệt mỏi, bọn họ mới như lấy được đại xá chạy đi vào phòng tắm tắm rửa, tẩy diệu kinh hồn chưa định.

.....

Cách thiên, Hạnh Nhược Thủy cùng Bội Thi bọn họ ở ăn bữa sáng, đột nhiên có người gõ cửa.

Mở ra môn, lại nguyên lai là đưa chuyển phát .”Nhĩ hảo, đây là của người chuyển phát, thỉnh ký nhận!”

“Đây là cái gì?” Hạnh Nhược Thủy nhìn ra, quả thật là chính mình tên, nhưng là phát kiện nhân tin tức giống nhau không có.

“Ta chỉ phụ trách đưa chuyển phát, bên trong nội dung ta cũng không biết. Mời người ký nhận!”

Hạnh Nhược Thủy ninh mày nhìn nhìn, bị Đàm Bội Thi cầm đi qua. Cũng không muốn vì làm khó người khác gia chuyển phát viên, nàng liền ký .

“Cái gì vậy a?” Đàm Bội Thi giơ lên buông đến, chuyển nửa ngày, cũng nhìn không ra bên trong là cái gì.”Nên sẽ không là bom đi?”

“Người đừng làm ta sợ!” Hạnh Nhược Thủy nghe nàng như vậy vừa nói, nhất thời tâm liền nhắc tới cổ họng mất, rất muốn đem vật kia cấp ném.

Đàm Bội Thi nghề nàng liếc mắt một cái.”Lá gan nhỏ như vậy. Nếu bom, kia khẳng định không biết dùng loại này mỏng manh chuyển phát phong thư, người thực nghĩ đến hiện tại khoa học kỹ thuật như vậy tiên tiến đâu. Bất quá vì an toàn khởi kiến, ta một người đi ra ngoài sách, các người hai ở trong phòng ngủ.”

“Không cần!” Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo nàng. Muốn các trước kia nàng sẽ không như vậy hoài nghi, nhưng là gần nhất thần kinh banh có chút nhanh.”Nếu không, chúng ta bắt nó ném, dù sao ta cảm thấy bên trong khẳng định không phải thứ tốt.”

“Không có việc gì không có việc gì, các người tại đây ngủ , ta một người đi sách.” Sau đó nàng mượn này nợ cộ cộ chạy ra đi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng theo sau.”Bội Thi!”

Đàm Bội Thi vài bước chạy đến dưới lầu, trực tiếp liền tê đóng gói. Chuyển nửa ngày, mới từ bên trong lấy ra một cái mỏng manh nội tồn tạp.

Hạnh Nhược Thủy chạy xuống đến.

Đàm Bội Thi đem nội tồn tập đưa cho nàng.”Bom không có, liền này ngoạn ý. Đi thôi, trở về sắp máy tính thượng nhìn xem. Ta nói, bên trong nên sẽ không là màu vàng điện ảnh đi?”

Hạnh Nhược Thủy đưa nàng một viên xem thường, đều lúc này , còn có tâm tình hay nói giỡn. Bất quá bên trong không có nguy hiểm này nọ, làm cho nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu thực sự vật nguy hiểm, Bội Thi xảy ra sự tình, nàng cũng không biết như thế nào cùng Phó Bồi Cương công đạo!

Đàm Bội Thi hi hi ha ha , nắm cả nàng trở lại trong phòng, đem máy tính cấp chuyển đi ra.”Mau mau mau, nhìn xem bên trong là cái gì.”

Chỉ chốc lát, nội tồn tập mở ra, bên trong chỉ có một văn kiện, vẫn là cái âm tần văn kiện.

Đàm Bội Thi nhìn Nhược Thủy liếc mắt một cái, sau đó điểm khai.

“.....”

“Đó là người ở mưa bom bão đạn trung độc sức làm đi ra chuyện nghiệp đâu, nó liền như vậy không trọng yếu?”

“Nó rất trọng yếu!”

“Nếu muốn cứu lại của người tiền đồ, vậy người phải cùng Nhược Thủy tách ra, hơn nữa muốn cùng Cố gia đàm hỏi. Thương Duy lực lượng của ta không tha khinh thường, chỉ có vận dụng Ứng gia cùng Cố gia hai bên lực lượng đến bảo người, mới có thể vạn vô nhất thất. Ta cảm thấy so sánh với dưới, Chân Chân càng ôn nhu thành thực một ít, có lẽ càng thích hợp người, người cảm thấy đâu?”

“Ân.”

Văn kiện lý là vài câu đơn giản đối thoại, một cái là Dương Tử Vân, một cái là Ứng Trường Không.

“Nhược Thủy, này khẳng định là bị người ra tay chân , người trăm ngàn không thể tin tưởng.” Đàm Bội Thi vội vàng đem kia ngoạn ý cấp đóng. Có chút hối hận, sớm biết rằng nàng vừa rồi sẽ cùng ý ném quên đi.

Hạnh Nhược Thủy cười lắc đầu.”Ta biết. Ta sẽ không tin tưởng . Tốt lắm, tiếp tục ăn bữa sáng đi, đừng sớm hay muộn .”

Này bất quá là vụng về tiểu kỹ khéo, không đủ vì tin. Nội dung đơn giản như vậy, khẳng định là thông qua cất nổi biên tập, cố ý lưu lại làm cho người ta hiểu lầm nội dung. Kí cấp nàng không có lưu kí kiện người tin tức, liền càng thuyết minh nó không đúng thật. Hơn nữa, Thương Duy Ngã ngày đó không phải nói thật sự rõ ràng , ứng cố hai nhà đàm hỏi là trước chuyện thật.

Người ta muốn , bất quá là một chút một chút đem nàng thôi hướng hồng mắt bên cạnh.

Hạnh Nhược Thủy trên mặt cười, trong lòng đã có chút không yên. Nàng không lo lắng Trường Không hội đáp ứng, nàng tin tưởng hẳn. Nàng chính là sợ hãi bọn họ lấy chính mình tướng bức, như vậy Trường Không sẽ không có thể không đáp ứng rồi. Nói đến đây, chính mình thành Trường Không trí mạng nhược điểm.

Trường Không, ta muốn làm như thế nào, mới có thể cho người không có hậu cố chi ưu? Giống như, ta cái gì cũng giúp không được, chỉ có thể chờ đợi. Như vậy ta, hay không rất vô dụng ?

.....

Cả một ngày, Hạnh Nhược Thủy tâm tình đều có chút mất mát, lại không dám biểu hiện ra ngoài. Nàng đáp ứng quá Trường Không, tốt hảo sống, chờ hẳn về nhà.

Buổi tối về nhà, lại đúng là ăn cơm thời gian, trong TV chính truyền phát tin tin tức. Trong đó một cái tin tức hấp dẫn bọn họ toàn bộ lực chú ý, đó là một hồi đính hôn yến, trường hợp phi thường long trọng. Này cũng không phải bọn họ chú ý lý do, mà là hình ảnh thượng nhân vật chính, rõ ràng chính là Ứng Trường Không cùng Cố Chân Chân!

“Lạch cạch” Một tiếng, Hạnh Nhược Thủy trong tay chiếc đĩa điều đến thượng. Nàng mở to hai mắt, nháy mắt không nháy mắt nhìn màn hình TV.

Hình ảnh kéo gần, nhân vật chính mặt phi thường rõ ràng, xác thực quả Chân Chân là Trường Không. Cao lớn cao ngất đáng người, thẳng quân trang, góc cạnh rõ ràng có vẻ có chút lãnh cứng rắn mặt..... Kéo hẳn khuỷu tay , là lúm đồng tiền như hoa Cổ Chân Chân, quần áo màu tím lễ phục đem nàng phụ trợ cao quý bức người.....

Hạnh Nhược Thủy gắt gao nhìn bọn họ kéo cánh tay, mỗi một lần loang loáng đăng hiện lên, đều có thể tinh tường nhìn đến hai người mặt. Về phần phóng viên nói chút cái gì, nàng hoàn toàn không có nghe đến.

Tin tức tiến vào tiếp theo điều, Hạnh Nhược Thủy vẫn không thể hoàn hồn.

“Nhược Thủy, Nhược Thủy.....” Đàm Bội Thi vội vàng thân thủ thôi thôi nàng.”Này khẳng định cũng là bọn họ thiết kế cạm bẫy, người trăm ngàn đừng tin tưởng!”

Nhưng là Đàm Bội Thi cũng cấp a, người kia quả thật là đội trưởng! Này ghi âm còn có thể làm bộ, này tin tức tổng không thể làm bộ đi? Chẳng lẽ, chẳng lẽ đội trưởng thật sự cùng Cổ Chân Chân cái kia tiện nhân đính hôn ?

Hạnh Nhược Thủy có chút sợ sệt.”Bội Thi, người kia giống như, giống như thật là Trường Không, đúng không?”

Đàm Bội Thi cũng không biết như thế nào trả lời, nàng xem đến cũng quả thật là đội trưởng.”Nhược Thủy, phương diện này nhất định có trá! Chúng ta đều biết nói, đội trưởng không phải người như vậy!”

“Ta biết, Trường Không sẽ không phản bội tình cảm của chúng ta .” Hạnh Nhược Thủy cố gắng đối nàng cười cười.”Nhanh ăn cơm đi, đồ ăn đều phải lạnh .”

Trường Không sẽ không phản bội của nàng, nhưng là cha mẹ hẳn lại hội buộc hẳn đi làm này đó hẳn không muốn việc làm. Trường Không, người nhất định rất khó chịu đi? Ta nhìn thấy, người từ đầu tới đuôi đều không có cười.

Buổi sáng mới thu được ghi âm, buổi tối liền thấy được ứng cổ hai nhà đám hỏi tin tức, bọn họ động tác thật là nhanh! Bọn họ có thể bức Trường Không đính hôn, hay không, cũng có thể bức Trường Không kết hôn? Mà quân hôn, hình như là không thể tùy tiện ly hôn

“Mẹ, cha vì sao hội cùng Chân Chân di di ở trong TV?” Tiểu Phúc An cũng thấy được, chớp mắt to hỏi.

Đàm Bội Thi vội vàng hướng hẳn trong bát gấp một miếng thịt.”Tiểu hài tử đừng loạn hỏi, mau ăn cơm.”

Chống lại Đàm Bội Thi lo lắng ánh mắt, Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Đừng nhìn ta, ta không sao. Ta biết sự tình khẳng định không phải ở mặt ngoài xem như vậy, ta chỉ là khổ sở chính mình cái gì cũng giúp không được.”

“Đừng khổ sở, tổng yếu có một số việc là dựa vào nam nhân đến hoàn thành , nếu không muốn bọn họ tới làm gì. Tựa như sinh đứa nhỏ, chỉ có thể từ chúng ta nữ nhân tới hoàn thành, bọn họ cũng chỉ có thể cùng sót ruột a, có phải hay không?” Vội vàng ôm nàng, hai người đầu để cùng một chỗ. Tình yêu lý vốn sẽ không có thể nghĩ, đối phương trả giá bao nhiêu ta sẽ trả giá bao nhiêu, kia thực dễ dàng ra vấn đề .

Hạnh Nhược Thủy là thật bị đậu nổ nụ cười. Bội Thi luôn có loại này năng lực, cho người ở rất khó quá thời điểm còn có thể cười được.

“Ta chưa nói sai a. Người không đi bệnh viện phòng sinh bên ngoài dài quá đi? Ta nói cho người, ta nhưng là gặp qua kia trường hợp . Lão bà ở bên trong kêu cái kia tên tâm liệt phế, trương phu ngay tại phóng bên ngoài đi tới đi lui, kia quyền đầu đều nắm trắng bạch , trên mặt hẳn tuyệt đối không thể so bên trong sinh đứa nhỏ nữ nhân thiếu. Người nhưng đừng nghĩ đến trong TV kia trường hợp đều là khoa trương, kia kỳ thật tuyệt đối không khoa trương! Ta đánh giá , khi đó nam nhân khẳng định suy nghĩ: Mẹ nó, ta như thế nào không thể thay nàng sinh đâu!”

Của nàng biểu tình cùng động tác đều phi thường khôi hài, thanh âm cũng học được rất sống động , mẫu tử hai đều nhìn không được nở nụ cười.

Đàm Bội Thi lau mồ hôi trên trán, nghĩ rằng, đội trưởng công đạo nhiệm vụ thật sự là gian khổ a!

Hạnh Nhược Thủy cố gắng cười, không cho cảm xúc tiết lộ đi ra, không cho trong lòng chua xót hiện ra ở trên mặt.

Trường Không, ta biết ngươi khẳng định là bị buộc . Khả chẳng lẽ chúng ta thật sự cũng bị tách ra?

.....

66. Chương 66: Xông Ra Vòng Vây

Vô luận như thế nào, ngày dù sao cũng phải cứ theo lẽ thường quá. Chính là thoải mái, chỉ đứng ở trên mặt.

Tan tầm thời điểm, Hạnh Nhược Thủy vừa ra khỏi cửa khẩu, liền đụng phải Đường Việt. Đối với lần trước hắn nói dối nói phát sốt, hại nàng bị Thương Duy Ngã chộp tới chuyện tình, Nhược Thủy kỳ thật vẫn là có chút chú ý.

“Nhược Thủy.” Đường Việt ngăn trở của nàng đường đi, trên mặt là không biết như thế nào cho phải biểu tình.”Nhược Thủy, ngày đó ta cũng không tưởng . Bọn họ dùng thương đâm ta đầu, nếu ta không nghe theo, bọn họ sẽ nhất bắn chết ta. Ta.....”

Hạnh Nhược Thủy hít sâu một hơi, nàng biết khẳng định là Thương Duy Ngã dùng ám muội thủ đoạn. Tuy rằng chú ý, nhưng không đúng không đúng hẳn lỗi.”Không thoải mái chuyện tình, ta sẽ không nhớ kỹ. Ta còn có chuyện quan trọng, không thể với người dãi tán gẫu, tái kiến.”

Gật gật đầu, Hạnh Nhược Thủy nâng bước rời đi.

Đường Việt vươn tay, một phen giữ chặt cánh tay của nàng.”Nhược Thủy, người này vẫn là đang trách ta sao?”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng rút về chính mình thủ.”Ta không có. Nhưng là ta không nghĩ với người có gì liên lụy, bởi vì ta không biết người là không phải lại bị nhân đinh đầu bức người tới làm việc này . Cho nên, thực xin lỗi.”

Bước nhanh chạy tới, thượng Dao Ba xe.

Hạnh Nhược Thủy đẩy lòng hiểu được, Đường Việt chính là một người bình thường, ở Thương Duy Ngã trước mặt chỉ có thể tùy ý hắn chà xát viên chà xát biển. Nàng không trách hắn, nhưng là cũng không có biện pháp trở lại trước kia tâm vô khúc mắc trạng thái.

Cái loại cảm giác này, thật giống như có một bằng hữu bị bắt thương tổn người một lần, người vĩnh viễn cũng nắm lấy không cho phép, hắn có thể hay không thương tổn người lần thứ hai. Cho dù hắn thật sự sẽ không, trong lòng người tặng này hoài nghi cũng rất nan hoàn toàn đánh tan.

“Tẩu tử, lần sau không cần cùng hắn vô nghĩa, ta trực tiếp làm cho người ta tẩu đến hắn cút đi mới thôi!” Dao Ba quay đầu đối nàng ôn ào.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, quả thật là hỗn hắc đạo , sùng thượng vũ lực giải quyết vấn đề.”Không có việc gì, hắn cũng là bất đắc dĩ.”

Dao Ba khinh thường thóa một ngụm.”Không nên nhiều như vậy bất đắc dĩ, bất quá là lấy cớ. Hắn muốn thật sự là không muốn làm, chính là đao đặt tại trên cổ thương đinh ở ót thượng, kia cũng là một câu: Muốn giết cứ giết, động tác nhanh chút, lão tử hảo vượt qua đầu thai!”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng chấn một chút. Kỳ thật Dao Ba nói được đúng vậy, nhưng này trong thiên hạ tài cán vì người khác liều mình nhân dù sao quá ít. Nhưng thật ra giống bọn họ này đó hỗn hắc đạo , bình thường làm khỏi chuyện xấu đến không chút nào hàm hồ, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại bỏ được liều mạng đi làm một cá nhân. Nói đến dễ, bất quá là người kia ở trong lòng người có đáng giá hay không cho người liều mình thôi. Ít nhất ở Đường Việt trong lòng, nàng chính là một cái tâm nghi đối tượng, còn chưa tới trọng cho tánh mạng bộ.

Nàng không khỏi nhớ tới ngày đó, Trường Không bị ba hấn dùng thương đỉnh thời điểm..... Thế giới này thượng có một người, đem nàng xem so với tánh mạng còn trọng, nàng gì đức gì có thể!

Tựa đầu tựa vào cửa kính xe thượng, nhìn ngoài cửa sổ đám người dòng xe cộ, rất tưởng niệm cái kia rõ ràng rất lạnh khốc lại luôn ở nàng trước mặt biểu hiện thất thường nam nhân. Rõ ràng tách ra mới bắt quá vài ngày, lại giống như đã muốn ra đi thật lâu thật lâu, tưởng niệm như vậy thấu xương khắc sâu trong lòng.

Trường Không, Trường Không, Trường Không.....

Ngẩng đầu nhìn thiên, Hạnh Nhược Thủy càng không ngừng ở trong lòng mặc niệm tên của hấn. Trời xanh phía trên, chậm rãi huyền hóa ra kia trường góc cạnh rõ ràng ngăm đen khuôn mặt, đen như mực sâu thăm đôi mắt mang theo đối của nàng sùng nịch.....

Trường Không, ta tin tưởng chúng ta nhất định sẽ ở cùng nhau . Nếu không thể ở lại bên cạnh người, như vậy cả đời này, ta liền cùng ảnh làm bạn đi.

“Tẩu tử, biết Dã Lang sao?” Đào Ba lại xoay quá tới hỏi nói.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Là một đầu rất lợi hại sói sao?”

“Đương nhiên không phải. Dã Lang trước kia là Thiên Lang bang phân đường một cái Đường chủ, có một ngày bị đối gia bắt đi , một thân xương cốt cơ hồ đều bị bóp nát, lẳng là một chữ cũng chưa nói. Sau lại Thiên Lang bang bang chủ đưa hấn cứu đi ra, trị, vẫn giữ ở bên người trọng dụng. Đến sau lại, bang chủ vị trí không truyền cho con của hấn, mà là cho Dã Lang. Cho nên nói, thế giới này thượng không nhiều như vậy bất đắc dĩ.” Đào Ba trong giọng nói, đều có thể nghe ra đối Dã Lang kính nể thường thức.

Hạnh Nhược Thủy cũng bội phục người như vậy.** tra tấn là rất thống khổ , ngăn ngừa thống khổ có lẽ rất nhiều người có thể chịu, nhưng Trường kỳ tra tấn đã có thể rất ít nhân có thể kiên trì đến cuối cùng . Cái kia Dã Lang, quả thật là cái đáng giá bội phục nhân.”Thiên Lang bang, đã ở thành phố Z sao?”

Đã muốn có một kỳ lân giúp, chẳng lẽ còn đến một cái Thiên Lang bang? Nho nhỏ thành phố Z, liền như vậy lửa nóng? Còn có nơi này hấn là xem như một cái quân khu chỗ , như thế nào hắc đạo còn như vậy kiêu ngạo đâu? Nàng vốn liền kỳ quái, Trường Không cư nhiên cùng Hiên Viên Kỳ có giao tình!

“Sao có thể a. Người ta Thiên Lang bang ở thành phố T đâu. Nghe qua thành phố T nhân gian địa ngục sao?” Đào Ba đối Dã Lang kính ngưỡng đã lâu, nhắc tới về chuyện của hấn đều dị thường hưng phấn.

“Như vậy khủng bố tên, là cái dụng hình địa phương sao?” Nàng chỉ là nghe tên, liền cảm thấy có chút mao cốt từng nhiên, làm cho nàng nghĩ đến thời cổ hậu mười đại khổ hình thi hành địa phương. Nàng sợ nhất chính là dụng hình, đây là nàng cũng không xem cung đấu diễn nguyên nhân.

Đào Ba bị nàng đậu nở nụ cười.”Tẩu tử người thực đậu! Đó là cái giải trí thiên địa , cùng loại cho nhân gian thiên đường. Chẳng qua người ta Dã Lang càng thích tên là địa ngục, nhất bang nhân mỗi ngày đi địa ngục, này thực sự loại! Dù sao nghe nói chỉ cần đi nhân gian địa ngục rống một tiếng, khẳng định có thể tìm được Dã Lang, liền nhìn người có thể hay không nhập người ta pháp nhãn .”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, cảm thấy này Dã Lang nhất định là cá tính tình người trong. Bất quá, người như vậy rốt cuộc cùng của nàng thế giới không có gì quan hệ, như vậy thế giới rất phức tạp, nàng sẽ không giao thiệp với . Nàng cũng từng ở trong TV xem qua cùng loại cho hắc bang lừa đảo, cái loại này khiêng đao giết người đoạn ngắn, nàng ngăm lại liền mao cốt từng nhiên.

“Thiên Lang bang rất lớn? So với Thương Duy của ta phong vân giúp còn muốn lợi hại sao?”

Đào Ba thiết một tiếng.”Tẩu tử, phong vân giúp lại lợi hại, hấn thế lực chủ yếu vẫn là ở quốc nội. Nhưng là người ta Thiên Lang bang, nó căn cơ có thể nói ổn trát ở thế giới các nơi, chỉ cần người có thể nói nổi danh tự địa phương đều có bọn họ thế lực. Buôn bán quân hỏa cùng thuốc phiện thị trường, cơ hồ liền nắm giữ ở nó trong tay, người nói ai lợi hại?”

Hạnh Nhược Thủy nghe được lú lú.

“Tẩu tử? Tẩu tử, đến!”

“A? Nga.” Hạnh Nhược Thủy như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng rút ra môn hạ xe.

.....

Đúng là cơm chiều thời gian, Hiên Viên Kỳ xuất hiện ở tại Ứng gia ngoài cửa lớn. Mất một phen trắc trở, cuối cùng là vào cửa.

“Bá phụ, bá mẫu.” Hiên Viên Kỳ cười đến nho nhã, ngoan ngoãn chào hỏi.

“Người tới làm gì?” Thượng tướng hừ lạnh một tiếng, tính tình vẫn là không tốt. Tiểu tử này cùng Trường Không là một đường mặt hàng, hai người khăng định là thông đồng tốt lắm, lại động cái gì oai cân nào.

Hiên Viên Kỳ lơ đãng, cũng vẫn là cười.”Ta đến xem cái chuôi này phá đao a. Bá mẫu, ta theo thành phố Z lại đây, này còn không có ăn cơm chiều đâu, không ngại cho ta một bộ bát đĩa đi? Này bữa cơm sẽ không là bá mẫu người làm đi? Ta nghe phá đao nói, bá mẫu làm đồ ăn tốt nhất ăn. Chẳng lẽ ta hôm nay thật như vậy may mắn?”

Cho dù biết hắn là cố ý, Dương Tử Vân cũng bị hắn đầu thật sự vui vẻ. Mau mau phân phó bảo mẫu a tuệ cho hắn cầm một bộ bát đĩa, trả lại cho hắn đĩa rau.

Ứng Trường Không thản nhiên nhìn hắn, chỉ lo ăn cơm, không nói lời nào.

Trên bàn cơm, Ứng Trường Không không hé răng, thượng tướng lãnh hé ra mặt. Chỉ nghe Hiên Viên Kỳ lưỡi xán hoa sen, đem Dương Tử Vân dỗ lắng lắng. Không biết tình nhân, còn tưởng rằng bọn họ mới là mẫu tử hai đầu!

Ăn cơm xong, Ứng Trường Không lại bị “Áp” Trở về trong phòng.

Hiên Viên Kỳ dựa vào hé ra miệng, thành công lưu lại, bị phân đến xa nhất một gian khách phòng. Chủ yếu là thượng tướng trọng binh gác, cũng không lo lắng hắn làm cái gì động tác. Thượng tướng cả đời tự phụ, tự nhiên còn không đem bọn họ này đó tiểu bối xem ở trong mắt.

Rạng sáng một chút tả hữu.

Ứng Trường Không đem sàng đan tê toái, kết thành dây thừng, một đầu cột vào giường chân. Cầm lấy còn lại dây thừng, đi vào bên cửa sổ. Hắn muốn cảm tạ hiện đại loại này phiêu cửa sổ thiết kế, nếu không muốn cứ điệu này cửa sổ lan cũng là cái chuyện phiền toái.

Lặng lặng ở phía trước cửa sổ đứng, một cái hít sâu, một phen đẩy ra cửa sổ đồng thời, nhân lẳng không bay ra, cầm lấy dây thừng vững vàng hạ xuống.

Bốn phía lưu thủ nhân mã thượng vây lại đây.

Ứng Trường Không xấp hạ hai người, đoạt bọn họ thương, làm nhiều việc cùng lúc, ở hôn ám đêm trung rút ra một hồi chiến tranh. Hắn là tay súng thiện xạ, lại có phong phú tác chiến kinh nghiệm. Thượng tướng phải tới những người này tuy rằng cũng rất lợi hại, nhưng so với hắn còn kém xa. Còn nữa, bọn họ cũng không dám loạn nổ súng, dù sao hắn là thượng tướng con.

Ứng Trường Không cũng không muốn giết người, cho nên hắn đại bộ phận dùng là cách đấu đem nhân đánh nằm úp sấp, không có biện pháp mới đã thương bọn họ chân hoặc là cánh tay, nhưng tuyệt đối không phải yếu hại sẽ không ảnh hưởng về sau hành động.

Này đó thương đều không có tiêu âm, cho nên lập tức liền đem trong phòng mọi người cấp đánh thức.

Thượng tướng cùng Dương Tử Vân nghe tiếng chạy tới, thượng tướng còn mang theo xứng thương. Đãi thấy rõ thượng hoàng thất thụ bát nam chính mình binh, mà cái kia cầm lấy thương thẳng nhóc là chính mình con! Nhất thời

hỏa đề bụng đầu, hét lớn một tiếng:”Thằng nhóc, nếu không dừng tay, tin hay không ta nhất thương bằng người!”

Ứng Trường Không động tác không có ngừng, bởi vì hắn muốn đem thời gian tha dài một ít, mới có thể bảo đảm Hiên Viên Kỳ đã muốn đắc thủ. Hắn quét ngang hai thương, lại có hai người rồi ngã xuống.

“Dừng lại, người cho ta dừng lại!” Thượng tướng không thể nhịn được nữa, mạnh khẩu hạ cò súng, bang bang hai thương bắn ra.

Ứng Trường Không thân thể chấn động, sau đó chậm rãi rồi ngã xuống. Ngực, huyết phun dững mà ra.

“Trường Không!” Dương Tử Vân nhìn đến kia phun dững mà ra màu đỏ chất lỏng, lập tức dọa mộng .

Thượng tướng cũng hoàn toàn dọa ở, hấn khí để bụng đầu, nhất thời đã quên người nọ là con hấn. Thương pháp của hấn, cũng không kém.....

“Xe cứu thương, nhanh chút kêu xe cứu thương! Trường Không, con, con ta.....”

Yên tĩnh ban đêm, Tử Vân thủ phủ một mảnh huyền ảo. Cùng với xe cứu thương tiếng rít, còn có nữ nhân khóc tiếng la, ở trong trời đêm thật lâu quanh quần.

Hiên Viên Kỳ nhìn đi xa xe cứu thương, ôm ngực, nơi đó cất giấu bắt phong vân giúp tổng bộ tiến công bộ thực đồ. Phá đao, nếu cái kia cô gái có thể cho người dùng mệnh đến tranh thủ. Như vậy, ta cũng sẽ không cho người thất vọng .

Người, muốn chống!

.....

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy quát to một tiếng, theo trên giường ngồi xuống. Kiết nhanh ấn ngực trái khẩu, nàng vừa mới cảm giác được một trận đau đớn.

“Nhược Thủy, làm sao vậy?” Đàm Bội Thi mơ mơ màng màng ngồi xuống, mơ mơ màng màng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nói không ra lời, trái tim của nàng khiêu thật sự mau, thở hổn hển lợi hại. Vì sao hội như vậy? Có phải hay không Trường Không đã xảy ra chuyện? Sẽ không , bọn họ là hấn cha mẹ, sẽ không thương thân thể hấn ! Có lẽ là ngày có chút suy nghĩ đêm có điều mộng, nhất định là ta nghĩ nhiều !

“Nhược Thủy?” Đàm Bội Thi thân thủ lắc lắc thân thể của hấn.”Người làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy hít sâu, lắc đầu.”Không có việc gì, chính là làm ác mộng mà thôi, ngủ đi.”

“Nga.” Đàm Bội Thi dặt nàng, lại nằm đi xuống.

Hạnh Nhược Thủy trong bóng đêm trợn tròn mắt, mãi cho đến trời đã sáng, cũng không nữa chớp mắt. Hàm răng cắn môi dưới, không tiếng động rơi lệ.

Trường Không, người chừng nào thì mới trở lại ta bên người? Ta nghĩ người , rất muốn rất muốn!

Hôm đó là cuối tuần, ba người cũng đều không nghĩ đi ra ngoài ai đông lạnh. Ăn xong bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy liền ôm nhất giường chăn bông đi ra, ba người một chữ sắp xếp khai, oa ở trên sofa cùng nhau xem phim kinh dị.

Mẫu tử hai còn ngẫu nhiên bị dọa đến, hội kêu sợ hãi một tiếng. Đàm Bội Thi một bên hạp hạt dưa, vừa nói nơi này hảo giả nơi đó càng giả, một đường phân tích xuống dưới cũng không biết nàng là xem phim vẫn là tìm tra.

Mẫu tử hai người chịu không nổi nàng, vì thể tả hữu giáp công giải quyết nàng — cong ngựa!

Đàm Bội Thi bị ép buộc tránh trái tránh phải, ngao ngao cầu xin tha thứ. Trên sofa loạn thành một đoàn, chăn đều thành lau tha sàn đi.

Chính huyền hoan thời điểm, đột nhiên có người gõ cửa.

“Ai nha, ta đi mở cửa!” Đàm Bội Thi vội vàng tìm cơ hội khiêu khai, cười đến bụng đều đau , nàng ôm bụng ôi ôi kêu đi mở cửa.

Trên sofa, mẫu tử hai thanh chăn tha đứng lên, lẫn nhau so với một cái thắng lợi thủ thế.”Nha!”

Bái bái tóc, Đàm Bội Thi mở ra môn. Cách phòng trộm môn, nhìn đến một cái siêu cấp lớn soái ca, chính là mặt không chút thay đổi.”Soái ca, xin hỏi người tìm ai a?”

Kia soái ca còn không có trả lời, môn phía dưới bang bang phanh xao vang.

Đàm Bội Thi cúi đầu vừa thấy, còn có cái đứa nhỏ. Nàng ngọan tâm nổi lên, giả bộ nhi đồng thanh âm: "Tiểu bằng hữu, người tìm ai a?"

"Ta tìm Hạnh lão sư!" Khóc khóc tiểu soái ca không để ý tới của nàng muốn làm quái, khốc khốc trả lời.

Đàm Bội Thi nhún nhún vai, một bên mở ra môn, một bên quay đầu kêu: "Nhược Thủy, đệ tử của ta."

Hạnh Nhược Thủy vừa đem sô pha chuẩn bị cho tốt đi tới.

Tiểu bằng hữu vừa vào cửa, thẳng tắp phác trên người nàng: "Hạnh lão sư!"

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa bị nàng chà đạp phiến: "Trang Ngụ Kỳ?" Vừa nhắc đầu, còn có đại nhân: "Trang tiên sinh. Mau vào ngồi đi, ta cho các người đồ thủy."

Phúc An tiểu bằng hữu chớp mắt to, đối với cái thứ nhất đến trong nhà ca ca rất ngạc nhiên. Ngửa đầu, nãi thanh nãi khí hỏi: "Người là ai a?"

"Phốc xuy", Đàm Bội Thi bị hấn đầu bật cười: "Tiểu tử kia, đây là ca ca, mau gọi ca ca."

"Ca ca." Tiểu tử kia cũng là thực nghe lời, ngoan ngoãn kêu.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu cũng là con một, cho nên không có đệ đệ muội muội, nhìn đến như vậy cái phần phần nộn nộn đồ đồ đáng yêu tiểu bằng hữu, cũng a miệng cười, còn vươn tay sờ sờ hấn lão đại: "Người tên là gì?"

"Phúc An. Mẹ bảo ta cục cưng....." Tiểu thí hài mới dính điểm đại, còn biết khoe ra. Dứt lời còn chạy tới, ôm Nhược Thủy chân.

Trang Ngụ Kỳ ánh mắt lập tức liền đỏ, đó là ghen tị. Khác tiểu bằng hữu đều có mẹ kêu hấn cục cưng, liền hấn không có!

Hạnh Nhược Thủy đem thủy đặt ở bọn họ trước mặt, ở đối diện sô pha ngồi xuống, đem tiểu tử kia ôm ở trên đùi: "Trang tiên sinh, các người hôm nay tìm ta có việc sao?"

Trang Dịch Sính cười cười, quay đầu nhìn về phía con: "Trang Ngụ Kỳ, người không phải có chuyện muốn cùng lão sư nói sao?"

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu chính gắt gao nhìn ngồi ở Nhược Thủy trên đùi Phúc An, một đôi mắt trừng trừng mắt đều phải đến rơi xuống.

"Trang Ngụ Kỳ?"

"Đến!" Trang Ngụ Kỳ phản xạ tính nhảy xuống sô pha, nghiêm.

Trang Dịch Sính nhìn ra đến trong lòng hấn ý tưởng, sờ sờ đầu của hấn, ôn nhu nói: "Người không phải có việc muốn cùng lão sư nói sao? Như thế nào ngăn người đâu?"

Trang Ngụ Kỳ trên mặt đã không có đến khi trên đường hưng phấn, Phúc An tồn tại giống một cây côn tử hung hăng đập vào hấn sau đầu: "Hạnh lão sư, ta, ta..... Ta không sao."

Hấn cúi đầu, ừ rừ ừ rừ thân thủ đi kéo hấn ba ba: "Thủ trưởng, chúng ta về nhà đi." Như vậy, tựa như bị vứt bỏ tiểu động vật.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đem tiểu tử kia buông đến, đi đến trước mặt hấn ngồi xổm xuống, sờ sờ hấn bị gió thổi hồng mặt: "Trang Ngụ Kỳ, làm sao vậy? Có chuyện có thể cứ việc nói, lão sư đang nghe rất. Người bình thường không phải rất nhiều nói cùng lão sư nói sao?"

Trang Ngụ Kỳ thủy chung cúi đầu, thu bắt tay vào làm móng tay, không nói lời nào. Trượt đi mắt to lý, tựa hồ còn có thủy khí.

Hạnh Nhược Thủy đành phải ngừng đầu hướng ba hấn xin giúp đỡ: "Trang tiên sinh?"

Trang Dịch Sính khò khè con đầu, biết trong lòng hấn rất khó quá: "Hôm nay là hấn sinh nhật. Hấn hy vọng người có thể bồi hấn ngọan một ngày."

Nguyên lai là như vậy. Hạnh Nhược Thủy đang cầm tiểu bằng hữu mặt, ôn nhu cười, thân ái hấn cái trán.”Trang Ngụ Kỳ, lão sư thật cao hứng có thể cùng người sinh nhật. Lão sư trước chúc người sinh nhật vui vẻ, hảo thật có lỗi ta trước đó không biết, không có chuẩn bị quà sinh nhật. Như vậy đi, lão sư làm cho người một cái sinh nhật bánh ngọt đưa người làm quà sinh nhật, chờ ăn qua bánh ngọt lại đi ra đi chơi, được không?”

“Lão sư hội làm sinh nhật bánh ngọt?” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu lập tức liền cao hứng. Lớp học tiểu bằng hữu sinh nhật, mẹ cũng sẽ tự tay giúp bọn hắn làm sinh nhật bánh ngọt.

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm địa điểm đầu.”Đương nhiên. Người trước cùng Phúc An đệ đệ ngoạn, lão sư cái này làm cho người bánh ngọt, được không?” Trong nhà còn có sẵn tài liệu, cũng là phương tiện.

Xoay người, lại đem tiểu tử kia ăn cái loại này tiểu bánh ngọt lấy ra nữa, còn giặt sạch nhất đại bàn tử hoa quả.

Ở làm cảm tình thời điểm, Hạnh Nhược Thủy khó khăn, Trang Ngụ Kỳ rốt cuộc mấy tuổi? Nàng đành phải đi ra ngoài, tìm hỗ trợ.”Trang tiên sinh, có thể phiền toái người lại đây một chút sao?”

Trang Dịch Sinh đang bị Đàm Bội Thi dắt hỏi đông hỏi tây, nghe được của nàng thanh âm giống nghe được cứu thực, vài bước liền vượt qua đi.”Ta có thể hỗ trợ làm cái gì?”

“Ta chính là muốn hỏi một chút, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu là thế nào sống một năm, chúc cái gì.” Đứa nhỏ cùng đại nhân bất đồng, bọn họ thực để ý sinh nhật bánh ngọt thượng kia chỉ tiểu động vật.

“Hắn năm nay 6 tuổi, cầu năm.”

“Cảm ơn. Người đi ra ngoài ngồi đi, phòng bếp không khí không tốt.” Nói xong, nàng chuyên chú cho trên tay động tác, rất nhanh một cái đáng yêu con chó nhỏ liền xuất hiện ở trước mắt.

Trang Dịch Sinh nhìn nàng chuyên chú sườn mặt, hơi hơi sợ run một chút. Đây nữ hài tử thật sự thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra hảo cảm, như vậy ôn nhu như vậy chân thành. Nếu có như vậy một cái thê tử, cho dù không có tình yêu, ngày cũng sẽ quá thật sự thư thái đi.

“Đại công cáo thành!” Hạnh Nhược Thủy lui ra phía sau từng bước, thưởng thức chính mình kiệt tác, quay đầu đối với hắn mỉm cười.

Đem bánh ngọt bỏ vào đi sao, Hạnh Nhược Thủy ra tay rửa rau. Chờ bánh ngọt tốt lắm, đều đã muốn đến cơm trưa thời gian. Vừa vặn có thể lưu bọn họ ở trong này ăn cơm trưa, sau đó ra lại đi chơi.

“Trang tiên sinh cùng tiểu bằng hữu ăn cay sao?” Hạnh Nhược Thủy cầm một phen đồ rực hạt tiêu hỏi. Vừa vặn hôm nay mua gừng, tính làm thủy nấu gừng.

“Chúng ta không kiêng ăn.”

“Nga. Trang tiên sinh, phòng bếp có khói dầu, người đi ra ngoài ngồi đi.” Bị nhân như vậy tử nhìn, nàng có chút không được tự nhiên.

Trang Dịch Sinh quay đầu nhìn bên ngoài ngoạn cùng một chỗ ba người, khẽ cười.”Bọn họ chính là ba cái đứa nhỏ, ta này đại nhân không hợp nhau. Chẳng ở lại phòng bếp, cố gắng còn có thể hỗ trợ địa phương.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến Bội Thi kia động gào to hô cá tính, cũng không tùy vào nở nụ cười. Tuy rằng không được tự nhiên, nhưng người ta nguyện ý tại đây nhìn, nàng cũng không thể hạ lệnh đuổi nhân, đành phải quên đi.

Chuẩn bị đồ ăn không nhiều lắm, chỉ làm ngũ đồ ăn nhất canh. Bất quá thủy nấu gừng số lượng lớn, hắn là đủ ăn.

“Các người hai ngoạn a, a đi đi xem có thể ăn cơm không có.” Đàm Bội Thi khinh thủ khinh cước tới gần phòng bếp, nhìn tại phòng bếp nhân, hơi hơi nhíu mày. Của ta ngoạn ngoạn, vị này đệ tử tộc trưởng ra vẻ đối Nhược Thủy có ý đồ!

Đẩy cửa đi vào, cười hì hì hỏi:”Trang tiên sinh muốn cùng chúng ta Nhược Thủy học tập trù nghệ sao? Vậy người

thật đúng là tìm đúng người. Nhược Thủy trù nghệ tốt lắm, chúng ta đội trưởng này thử hạ ăn qua một lần, hiện tại mỗi ngày ngao ngao kêu, ngóng trông khi nào thì lại ăn một lần tẩu tử làm đồ ăn đâu!”

“Phải không?” Trang Dịch Sinh có chút buồn cười nhìn này động gào to hô nữ tử, nàng là ở nhắc nhở hần, Hạnh Nhược Thủy đã muốn danh hoa có chủ sao?

Đàm Bội Thi gật gật đầu, biểu tình thoáng khoa trương.”Kia đương nhiên. Tục ngữ nói, phải bắt được một người nam nhân tâm sẽ tâm bắt lấy hần vị. Người xem chúng ta đội trưởng đối Nhược Thủy khăng khăng một mực, chỉ biết Nhược Thủy trù nghệ có bao nhiêu bồng!”

Hạnh Nhược Thủy đau đầu mắt tròn trảng.”Bội Thi, mau đưa đồ ăn mang sang đi, đừng nói hươu nói vượn.”

“Ta lại chưa nói sai! Oa, thủy nấu ngư a thủy nấu ngư! Tiểu bằng hữu nhóm, ăn cơm!”

Bàn ăn bố tốt lắm.

Hạnh Nhược Thủy còn cầm dinh dưỡng mau tuyến, mỗi người ngã một ly.”Đến, chúng ta trước chúc Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu sinh nhật vui vẻ, hy vọng hần kiện khỏe mạnh khang khai vui vẻ tâm càng ngày càng thông minh!”

“Sinh nhật vui vẻ!”

“Sinh nhật vui vẻ!”

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu a miệng, cười đến phá lệ ngọt. Hần thực thích ăn thủy nấu ngư, bị lật cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm, ngay cả mặt đều là đỏ bừng. Ngẫu nhiên cùng Tiểu Phúc An y y nha nha nói cái gì, sau đó hai người cười khanh khách.

Trang Dịch Sinh nhìn rốt cục giống cái đứa nhỏ con, trong lòng hơi hơi áy náy. Có lẽ, thật sự nên cho hần tìm cái mẹ. Nhiều như vậy năm qua, tiểu bằng hữu mỗi một lần sinh nhật đều thu được rất nhiều lễ vật, nhưng năm nay hần là vui vẻ nhất. Nhìn hần a miệng, sẽ không khép lại quá.

Một chút cơm, ăn vô cùng náo nhiệt, mỗi người đều thực vui vẻ.

Hạnh Nhược Thủy cũng việc hồ, tạm thời đã quên cái kia đáng sợ mộng.

Rốt cục, trọng đại thời khắc đã đến.

Làm Hạnh Nhược Thủy bưng bánh ngọt đi ra, hai cái tiểu bằng hữu ánh mắt trừng lớn lão đại, ngay cả trát cũng không trát một chút, sợ nháy mắt bánh ngọt đã không thấy tăm hơi.

Trong nhà không có ngọn nến,6 căn ngọn nến là Nhược Thủy dùng hoa quả tước đi ra lại đồ thượng nhan sắc. Mặt trên lửa đỏ nhất dùm hỏa điểm nhi, còn rất giống như vậy một hồi sự.

Nhất buông đèn, hai cái tiểu bằng hữu đầu liền thân đi qua, hận không thể đập xuống đi cắn một ngụm.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng theo trong phòng chuyển ra máy tính, mở ra sinh nhật ca tần số nhìn.”Đến đến đến, chúng ta cùng nhau cấp Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu xướng sinh nhật ca, được không? Trang Ngụ Kỳ, người mau nhắm mắt lại hứa nguyện vọng, sinh nhật ưng thuận nguyện vọng nhất định hội thực hiện nga.”

Mọi người bắt đầu vỗ tay chưởng, đi theo tần số nhìn xướng sinh nhật ca. Liền ngay cả Phúc An tiểu bằng hữu cũng y y nha nha theo.

Trang Ngụ Kỳ hai tay tạo thành chữ thập, nhắm mắt lại, ưng thuận duy nhất một cái nguyện vọng — ta nghĩ Hạnh lão sư làm mẹ ta!

Thiết sinh nhật bánh ngọt thời điểm, hai cái tiểu bằng hữu thiếu chút nữa đã khởi đèn, đều muốn muốn kia con chó nhỏ cầu.

Hạnh Nhược Thủy khuyên can mãi, mới đem Phúc An tiểu bằng hữu cấp khuyên ở, con chó nhỏ liền thuộc loại Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu.

Ăn cơm xong, cũng ăn qua bánh ngọt, liền thương lượng đi chơi chuyện tình.

Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu kiên trì muốn đi chơi trò chơi viên, cự tuyệt gì khuyên bảo. Khác tiểu bằng hữu đều đi qua chơi trò chơi viên, hẳn còn chưa có đi quá đâu!

Vào đông gió lạnh lạnh thấu xương, thật sự không thích hợp đi chơi trò chơi viên. Nhưng là thọ tinh lớn nhất, đành phải thỏa hiệp.

Đứa nhỏ làn da mềm mại, Hạnh Nhược Thủy cho bọn hắn hai lau chùi hộ phụ sương. Còn đeo mũ, thể này mới âm âm ra cửa.

Lạnh như thể mùa đông, Đàm Bội Thi là tuyệt đối không nghĩ xuất môn . Nhưng là cái kia nam nhân đối Nhược Thủy có ý đồ, nàng khẳng định không thể làm cho bọn họ một chỗ, đành phải số khổ theo .

Vốn nghĩ đến lạnh như thể thời tiết, chơi trò chơi viên hội không có người, lại ngoài ý muốn phát hiện nhân còn không thiếu. Có thể thấy được bọn nhỏ đối chơi trò chơi viên yêu thích, là mùa đông cũng ngăn không được .

May mắn này kích thích hạng mục hơn phân nửa là có thân cao yêu cầu , hai cái tiểu bằng hữu không thể ngoạn. Thế này mới làm cho ba cái đại nhân tâm kiên định rất nhiều.

Nhất toàn bộ buổi chiều ngoạn xuống dưới, tiểu bằng hữu vẫn là tinh thần sáng láng, ba cái đại nhân cũng là khổ không nói nổi. Nhưng là xem bọn hắn ngoạn vui vẻ, lại không đành lòng cự tuyệt. Vì thế đại nhân liền biến thành thay bọn họ hò hét cùng chụp ảnh, máy chụp ảnh đều trang không được.

Mãi cho đến chơi trò chơi viên đóng cửa, bọn họ mới lưu luyến không rời rời đi.

Không chút nào ngoài ý muốn, bữa tối là ở kfc giải quyết . Ở Trung Quốc, MC Donalds cùng kfc chính là bọn nhỏ trong cảm nhận thiên đường!

“Lão sư, người có thể hôn lại ta một chút sao?” Rời đi nhà bọn họ tiền, Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu mong được nhìn Nhược Thủy, nhỏ giọng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy ngồi xổm xuống, đang cầm tiểu bằng hữu mặt, ở hẳn trên trán cùng hai bên hai má đều hôn một cái.

Trang Dịch Sính đem này ấm áp ảnh chụp chụp được đến.”Cảm ơn người, làm cho hắn qua một lần như vậy thoải mái sinh nhật. Tái kiến.”

“Không khách khí. Tái kiến.”

Chờ bọn hắn xe tiêu thất, Đàm Bội Thi ôm lấy Hạnh Nhược Thủy đầu vai.”Nhược Thủy, về sau cách này nam nhân xa một chút, hẳn đối với người có ý đồ.”

“Nga.” Hạnh Nhược Thủy đáp lời, xoay người lên lầu. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới cách hắn gần một ít, hôm nay là cái ngoại lệ.

“Uy, ta nói còn thật sự , người có nghe hay không a?” Đàm Bội Thi vội vàng đuổi theo. Nàng không chỉ có phải giúp đội trưởng đem nhân cấp chiếu cố tốt lắm, còn muốn đem nhân cấp coi chừng .”Có nghe hay không, có nghe hay không?”

“.....”

Thành phố B, thứ hai quân khu bệnh viện.

Bệnh viện, luôn có vẻ có chút âm trầm đáng sợ.

Ứng chấn bang một phen đẩy ra muốn ngăn lại hắn y tá, trực tiếp hướng trên lầu thêm hộ phòng bệnh đi.

“Tiên sinh, mặt trên không thể vào đi, thỉnh đưa ra thân phận của người chứng minh...”

“Cút ngay!” Ứng chấn bang hai mắt đỏ bừng trừng mắt y tá.”Của ta tôn tử nằm ở bên trong, người bây giờ còn cho ta nói chuyện gì chứng minh, cấp lão tử cốn!”

Đi theo ứng chấn bang phía sau bảo vệ viên kiêu phi trong lòng cũng rõ ràng lúc này không có ai có thể ngăn lại ứng chấn bang, đành phải tiến lên ngăn lại y tá, ra tiếng nói.”Vị này y tá tiểu thư, đây là vừa rồi

vị kia bệnh nhân Ứng Trường Không gia gia, hần vừa mới theo nước ngoài gấp trở về, người có cái gì vấn đề có thể liên hệ các người viện trưởng.”

Y tá vừa nghe vừa rời người nọ là thượng tá phụ thân, thượng tướng ba ba, sợ tới mức sắc mặt nhất bạch, việc bắt thông viện trưởng văn phòng điện thoại. Hôm nay bởi vì này vị thượng tá, viện trưởng lo âu tóc đều phải trắng.

Trên lầu là trọng yếu bệnh nhân cứu giúp phòng bệnh, theo hôm nay rạng sáng hai điểm nhiều đến bây giờ, giải phẫu đã muốn tiến hành rồi gần mười mấy giờ, nhưng là bệnh nhân vẫn không có tỉnh lại dấu hiệu. Nếu là bệnh nhân thật sự xảy ra vấn đề, không biết sẽ có nhiều phiền toái.

Tiểu y tá nghĩ đến ứng chấn bang vừa rồi đáng sợ biểu tình, không khỏi đánh cái rùng mình.

Kiều phi đi theo đi lên khi, ứng chấn bang đang đứng ở cứu giúp bên ngoài tiêu sái trên đường. Hần phía sau còn đứng thượng tướng, chỉnh điều đi ra thượng không có một chút thanh âm. Liên ngay cả phụ nhân, cũng đã quên khóc, hai mắt dại ra.

Hần đi lên tiền, tầm mắt xuyên qua trong suốt thủy tinh tường, nhìn đến đó là nằm ở trên giường không hề hay biết thanh niên.

Mổ chính thầy thuốc sắc mặt rõ ràng không tốt.

Ứng chấn bang lẳng lẳng nhìn cứu giúp trên đài nhân, nhìn huyết túi lý huyết một giọt một giọt đưa vào cái tay kia cánh tay trung, nhìn càng ngày càng nhiều cầm máu miên phóng tới một bên khay trung, nhìn bên cạnh thí nghiệm tim đập dụng cụ màn hình thượng đường cong pháp phòng một lần so với một lần bằng phẳng, tựa hồ tại hạ một giây, này tuyến sẽ biến thành một đạo thẳng tắp bàn.

Lúc này, hàng hiên thượng lại vang lên vội vã tiếng bước chân, một cái y tá cầm hai cái huyết túi đi vào phòng bệnh, thay cho phía trước cái kia đã muốn sắp không điệu huyết túi. Sau đó cùng một cái thần sắc mệt mỏi y tá thay trong tay công tác.

Thay đi ra y tá đi ra môn, ứng chấn bang không có đi hỏi bệnh nhân thể nào, hần chính là lẳng lẳng đứng, tầm mắt vẫn không có theo Ứng Trường Không trên người dời.

Chỉ chốc lát sau, bệnh viện viện trưởng mang theo vài cái thầy thuốc chạy lại đây, nhìn thấy ứng chấn bang sắc mặt, cũng không biết nên nói cái gì hảo, trừ bỏ nói hội đem hết toàn lực cứu giúp, đúng là rốt cuộc nói không nên lời khác đến.

“Tim đập rơi chậm lại, thêm đại diện lưu.”

“Huyết vẫn là chỉ không được, tiếp tục truyền máu.”

Mổ chính thầy thuốc bình tĩnh tiếp thượng một cây mạch máu, lại trong lòng trung cảm khái, này bệnh nhân sinh mệnh lực thật đúng là ương ngạnh, hai thương đánh vào vị trí này huyết lưu nhiều như vậy còn có thể chống được hiện tại, coi như là cũng y học thượng kỳ tích.

“Cầm máu kiềm.” Hần một khắc cũng không dám giải đãi, bởi vì hần biết, chỉ cần bệnh nhân ở chính mình trên người bị cứu giúp lại đây, chính mình về sau ở chữa bệnh giới địa vị sẽ gặp được đến rất lớn từng bước tăng lên, mà về sau chính mình chữa bệnh nghiên cứu phí dụng cũng có tin tức.

Hần dự đoán được nhiều lắm, cho nên trận này giải phẫu, lại hao phí hần bình sinh sở học.

Một cái lực giờ giải phẫu đã muốn đủ để cho thầy thuốc mệt mỏi không chịu nổi, lại càng không dùng nói hiện tại đã qua đi mười mấy giờ. Thầy thuốc mệt mỏi, mà bệnh nhân thân thể cũng sẽ chống đỡ không được.

Thầy thuốc rất rõ ràng, nếu ở mười hai mấy giờ giải phẫu bệnh nhân không thể cứu giúp trở về trong lời nói, đó là thật sự không có mệnh. Hần bình tĩnh làm cầm máu công tác, thân thể tuy rằng mệt mỏi, tinh thần lại càng thêm hảo.

Mười cái bán giờ đi qua, phòng giải phẫu đẳng như cũ lượng.

Mười một mấy giờ đi qua, đứng ở một bên viện trưởng sắc mặt đã muốn càng ngày càng bạch, hần bên người thầy thuốc sắc mặt cũng không đẹp mặt đứng lên.

Mười một giờ hai mươi phân, viện trưởng chân đã muốn phát run, ngay cả xem liế

c mắt một cái ưng chần bang dừng khí cũng không có. Bọn họ đều rõ ràng, mười hai mấy giờ sau, Ứng Trường Không còn không có cứu giúp lại đây, được đến hậu quả cũng chỉ có một cái, thì phải là tử.

Thời gian một phần một giây đi qua, viện trưởng sắc mặt trắng bệch, lão đảo từng bước, bị phía sau thầy thuốc đỡ lấy.

.....

“Trường Không!” Ác mộng tỉnh lại Hạnh Nhược Thủy, mồ hôi lạnh ướt đầm quần áo. Nàng đã muốn hợp với hai ngày làm này mộng ! Trong mộng Trường Không bị thương bắn trúng trái tim, thiệt nhiều thiệt nhiều huyết phun dừng mà ra.....

Ôm chính mình đầu, chôn ở hai chân trong lúc đó, nàng lạnh rung phát run. Cái loại này đáng sợ cảm giác, còn tại trái tim thượng quần quanh , làm cho nàng hô hấp không thông thuận.

Bất chấp hiện tại là đêm khuya, nàng tay chân cùng sử dụng bò xuống giường, xích chân chạy đến phòng khách bắt điện thoại. Cùng phía trước giống nhau, vĩnh viễn đều là lạnh như băng thanh âm nhắc nhở nàng, đã muốn tắt máy.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc ngồi một hồi, cuối cùng vẫn là bắt Hiên Viên Kỳ điện thoại. Điện thoại không có vang thật lâu, liền truyền đến Hiên Viên Kỳ thanh âm.

“Tẩu tử.” Hần thanh âm có chút khàn khàn, hình như là vừa tỉnh ngủ.

Hạnh Nhược Thủy sủy nhanh điện thoại.”Hiên Viên, thực xin lỗi đã trễ thế này còn đánh thức người. Người, có hay không Trường Không tin tức? Hần hiện tại thế nào ?”

“Ở nhà ăn được ngủ ngon, chính là không có tự do. Bất quá người yên tâm, hần rất nhanh sẽ nghĩ đến biện pháp đi ra .” Hiên Viên Kỳ xa xa nhìn ICU phòng bệnh, bên trong nằm nhân còn không có thoát ly nguy hiểm.

Cùng phía trước giống nhau trả lời, nhưng là Nhược Thủy biết, hần đã muốn hết sức .”Cảm ơn người. Ta đây trước treo, tái kiến.”

“Tái kiến.” Hiên Viên Kỳ thu di động, ở bên cửa sổ đứng hồi lâu.

Phá đao, người nhất định chống đỡ a! Nếu người chống đỡ không được, Hạnh Nhược Thủy cả đời này cũng sẽ phá hủy, người nhưng là của nàng cột sống a.

Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại, kinh ngạc ngồi ở trên sofa, ôm hai đầu gối ngẩn người. Nàng ngay cả đăng đều không có mở ra, cứ như vậy trong bóng đêm ngồi. Sau lại mơ mơ màng màng đang ngủ, mãi cho đến hừng đông.

Ngày hôm sau, Hạnh Nhược Thủy liền ngã bệnh.

Cảm mạo thêm phát sốt, thể tới rào rạt, đem nàng cả người đánh ngã. Nằm ở trên giường bệnh, mơ mơ màng màng , miệng hô đội trưởng tên. Suốt ba ngày, liền như vậy hỗn loạn ngủ, không ngừng mà lời vô nghĩa.

Đàm Bội Thi sầu tóc bạc, đành phải cấp Hiên Viên Kỳ gọi điện thoại, làm cho hần phái người chiếu cố tiểu tử kia. Chính mình thì tại trong bệnh viện cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố bệnh hoạn.

Ngày thứ tư, bệnh hoạn rốt cục tỉnh. Chính nàng gầy nhất vòng lớn, Đàm Bội Thi cũng đi theo gầy nhất vòng lớn.

“Cuối cùng tỉnh. Người suốt mê man ba ngày, người có biết hay không? Người nếu không tỉnh lại, ta cũng đi theo ngã bệnh.”

Hạnh Nhược Thủy vẫn có chút sợ sệt, một hồi lâu mới nhớ tới đến.”Thực xin lỗi, liên lụy người .”

“Được được. Ai làm cho chúng ta là hảo tử muội, đừng nói là cái gì liên lụy không liên lụy, người cho ta mau chóng hảo đứng lên, kia mới là đứng đắn. Người xem nhìn người, đều gây thành cái dạng gì? Người là ý định muốn cho đội trưởng trở về bái của ta da có phải hay không?”

Hạnh Nhược Thủy thật có lỗi cười, cười cười, hốc mắt còn có chút ẩm ướt. “Mấy ngày nay, có hay không nhân đánh cho ta điện thoại?” Phát sốt cảm mạo vài ngày, của nàng thanh âm khàn khàn khó nghe.

“Không có. Người yên tâm đi, đội trưởng rất nhanh sẽ trở về. Lễ mừng năm mới tiền, hẳn khẳng định trở về. Người nha, liền dưỡng hảo thân thể, chuẩn bị tốt hàng tết, bố trí hảo gia, chờ hẳn trở về là được rồi.”

Hạnh Nhược Thủy miễn cưỡng cười cười, ừ một tiếng. “Đúng rồi, tiểu tử kia đâu.”

“Đao Ba bọn họ chiếu cố rất. Yên tâm đi, tiểu tử kia hảo hảo, chính là ồn ào muốn gặp người.” Mỗi ngày âm ỹ muốn gặp mẹ, ban đêm còn không chịu ngủ, nhưng làm Đao Ba bọn họ cấp sầu trắng đầu.

Ở bệnh viện nằm suốt một tuần, Hạnh Nhược Thủy mới lành bệnh xuất viện.

Mắt thấy sẽ lễ mừng năm mới, trường học cũng mau nghỉ. Chỉ còn này cuối cùng hai ngày khóa, hai ngày sau liền cuộc thi, khảo hoàn để lại nghỉ đông.

Hiên Viên Kỳ cùng Đàm Bội Thi cực lực khuyên bảo nàng rõ ràng đừng đi đi làm, dù sao cũng chỉ còn lại cuối cùng một tuần. Chẳng ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi, giao thân xác cấp dưỡng béo.

Hạnh Nhược Thủy kiên trì. Nàng dù sao cũng là chủ nhiệm lớp, ở cuộc thi thời điểm mấu chốt như vậy như thế nào có thể không ở đây đâu.

Lành bệnh sau ngày đầu tiên đi làm, Hạnh Nhược Thủy tiến giáo cửa, liền cảm thấy có chút là lạ. Cũng không phải trường học có cái gì biến hóa, mà là mọi người xem ánh mắt của nàng là lạ. Liền ngay cả cùng nàng chào hỏi, cũng thực miễn cưỡng bộ dáng.

“Nhược Thủy tỷ tỷ.” Tiểu đồng theo bên cạnh đã chạy tới.

“Tiểu đồng, sớm.” Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười, rốt cục phát hiện có một bình thường. “Tiểu đồng, ta xin phép mấy ngày nay có phải hay không phát sinh sự tình gì, vì sao mọi người giống như đều do quá?”

Tiểu đồng lời kéo cọ cọ hướng lý đi. “Người theo ta đến sẽ biết.”

Hạnh Nhược Thủy hồ nghi theo đi, mãi cho đến trường học tuyên truyền lan vị trí mới dừng lại đến.

“Người xem xem này sẽ biết. Từ người sinh bệnh ngày hôm sau khởi, mỗi ngày buổi sáng đều đã xuất hiện, tệ ngày hôm sau liền lại xuất hiện.” Tiểu đồng chỉ vào tuyên truyền bản, thở phì phì nói.

Hạnh Nhược Thủy còn thật sự vừa thấy, ngạc nhiên phát hiện, tiêu đề là đại tự, bên trong có của nàng tên — không biết cảm thấy thẹn Hạnh Nhược Thủy, câu tam đáp tứ, cướp người trượng phu cướp người bạn trai!

Phía dưới chính là ảnh chụp, đủ loại màu sắc hình dạng ảnh chụp, nữ nhân vật chính thuần một sắc đều là Nhược Thủy, nam nhân vật chính tắc có rất nhiều. Mặt đều có chút mơ hồ, nhưng theo một ít đặc thù đó có thể thấy được, bọn họ không phải cùng cá nhân. Cố tình ở bên trong này, có mấy trương là chân thật. Nàng cùng Trường Không ảnh chụp, bị Thương Duy Ngã ôm lấy ảnh chụp, bị Đường Việt giữ chặt ảnh chụp, cùng Trang Dịch Sính cùng nhau ngồi vào xe ảnh chụp.....

Bên cạnh còn bám vào một phong lòng đầy cảm phần tín, này đây một cái thụ hại nữ nhân miệng viết. Than thở khóc lóc tố giác nàng như thế nào thông đồng người ta trượng phu, như thế nào không biết xấu hổ.....

Người này thông minh chỗ, ở chỗ này ảnh chụp lý có mấy cái nhân từng ở trường học xuất hiện quá, liền gia tăng rồi có thể tin độ.

Hạnh Nhược Thủy lão đảo lui về phía sau, thanh âm run run hỏi tiểu đồng: “Mấy ngày nay, mỗi ngày đều xuất hiện? Có hay không nhìn đến dán nhân?”

“Mỗi ngày đều xuất hiện, nhưng không biết là ai dẫn . Nhược Thủy tỷ tỷ, người phải có chuẩn bị tâm lý, ngày hôm qua một ít đệ tử tộc trưởng đã muốn đến trường học náo loạn. Hình như là có người còn đem mấy thứ này kí cho đệ tử tộc trưởng, bọn họ rất tức giận, nói như vậy lão sư hội giáo phá hư đứa nhỏ, yêu cầu trường học đổi mới lão sư.”

Hạnh Nhược Thủy cơ hồ không thở nổi, cảm thấy chính mình thật giống như bị cuốn vào một cái thật lớn lốc xoáy. Theo Trường Không bị mang đi, Thương Duy Ngã bức nàng xuất hiện, làm cho người ta hiểu lầm ghi âm, ứng cổ hai nhà đám hỏi, bịa đặt khống cáo..... Đây nhất kiện sự kiện điệp điệp, tựa như một ngọn núi không ngừng mà tới gần nàng, làm cho nàng từng bước lão đảo lui về phía sau!

Đây là vị kia thượng tướng đại nhân thủ đoạn sao? Bọn họ muốn làm cho nàng ở đây ngốc không dưới đi?

Hạnh Nhược Thủy dần dần vào văn phòng, mọi người không có giống thường lui tới giống nhau nhiệt tình chào hỏi. Lẫn nhau sử nhan sắc, làm bộ như cúi đầu việc hồ.

Chỉ chớp lát, hiệu trưởng liền phái người đến kêu nàng đi làm công thất.

Hiệu trưởng là vị năm mươi hơn tuổi nam nhân, rất hợp ái, chưa bao giờ làm dáng. Bình thường họp, cũng không huấn nhân.”Nhược Thủy a, thân thể đều tốt lắm sao?”

“Tốt lắm, cảm ơn hiệu trưởng quan tâm.” Hạnh Nhược Thủy cố gắng cười cười.”Hiệu trưởng, kia sự kiện ta đã muốn đã biết. Thực thật có lỗi, cho người mang đến lớn như vậy phiền toái.”

“Nhược Thủy a, ta biết người không phải người như vậy. Nhưng là ta cũng vậy không có biện pháp, này tộc trưởng làm âm ỉ lợi hại, hơn nữa đã muốn có người âm thầm cấp trường học tạo áp lực . Người chỉ sợ, không thích hợp lại ở trong này dạy học .” Lão hiệu trưởng thực thích này chân thành ôn nhu nữ giáo sư, này đệ tử cũng thực thích nàng. Đáng tiếc, nàng giống như chọc tới khó lường người.

“Ta biết. Hiệu trưởng, còn có vài ngày để lại giả , ta cũng không thể được giáo hoàn mấy ngày này, sau đó ta lập tức từ chức?” Hạnh Nhược Thủy cũng không muốn vì nan hiệu trưởng, đối phương đến đây đại, hiệu trưởng cũng chống đỡ không được áp lực.”Đây đều nhanh cuộc thi , ta sợ ảnh hưởng bọn nhỏ thành tích. Khiến cho ta thượng hoàn này hai ngày, được không?”

Hiệu trưởng suy nghĩ thật lâu sau, rốt cục gật đầu .”Vậy được rồi, liền thượng hoàn này học kỳ, ta đi cùng này tộc trưởng nói.”

“Cảm ơn hiệu trưởng.”

Ra hiệu trưởng văn phòng, Hạnh Nhược Thủy nhìn vào đông thái dương, nước mắt lập tức sương mù tầm mắt. Nàng vội vàng hít sâu, nâng thủ lau đi. Không có quan hệ, cuộc sống trung tổng hội có như vậy một ít không như ý, khe cần môi đã vượt qua.

Làm xong thể dục buổi sáng, chính là tập hợp, nghe hiệu trưởng nói chuyện.

Đệ tử phân ban xếp thành hàng đứng, lão sư đứng ở chính mình ban người đứng đầu hàng, duy trì kỷ luật.

Hiệu trưởng chính nói đến cuối kỳ cuộc thi chuyện tình, mọi người đều im ắng nghe.

Đúng lúc này, đột nhiên có mấy cái trung niên nữ nhân vội vàng mà đến, hùng hổ, miệng lớn tiếng ồn ào :

“Người nào là Hạnh Nhược Thủy, đi ra cho ta! Đây hồ ly tinh, ta hôm nay phi tặc nàng không thể!”

Xoát xoát , toàn bộ nhận thức Nhược Thủy nhân, ánh mắt đều nhìn lại đây. Quan tâm có, càng nhiều cũng là tò mò cùng xem diễn.

Hạnh Nhược Thủy sắc mặt trắng bệch, hai tay gắt gao nắm thành quyền. Nàng cảm thấy chính mình một cây lý trí thân kinh, ở trong phút chớp băng một tiếng gãy . Liền ngay cả này cuối cùng vài ngày, bọn họ cũng không chịu buông tha nàng!

Vì sao!

67. Chương 67: Nhược Thủy Phản Kích

Ở các nàng hướng lại đây tiền, Hiên Viên Kì nhân đã muốn thoát ra đến, đem nhân cấp bắt lấy. Kia mấy người phụ nhân, nhất thời lại sốt ruột lại sợ hãi giãy dụa đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy hấp một hơi, đi đến các nàng trước mặt.”Phía sau màn sai sử nhân cho bao nhiêu tiền, cho các người như vậy muối lương tâm đi vu hãm một cái người chưa từng gặp mặt nhân? Như vậy tiền tài bất nghĩa các người cũng dám lấy, không sợ giảm thọ sao?”

Đây là lần đầu tiên, Hạnh Nhược Thủy muốn đánh người. Chờ nàng nâng thủ phiến cái thứ nhất nữ nhân hai bàn tay, người chung quanh đều sợ ngây người.

Này đó nữ nhân là không có dự đoán được, nàng cư nhiên như vậy bực hãn. Trường học lão sư đệ tử còn lại là thực ngoài ý muốn, luôn luôn ôn nhu cùng thủy giống nhau Nhược Thủy lão sư, cư nhiên cũng sẽ tức giận!

“Bùm bùm” mỗi người hai bàn tay đánh xong, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy trong lòng có một tia thống khoái.

“Ta sống 23 năm, tự nhận trừ bỏ phụ mẫu ta của ta người yêu, không có thực xin lỗi khác gì nhân! Ta biết các người chính là chịu nhân sai sử, ta cũng tin tưởng kia tất nhiên là nhất bút khả quan thu vào, nhưng các người lương tâm còn so ra kém như vậy nhất bút tiền. Bằng vào điểm này, ta này hai bàn tay liền đánh cho đúng! Lập tức rút xẻo của ta tầm mắt, đừng cho ta lại nhìn đến các người sắc mặt, cổn!”

Đánh xong , cũng rống xong rồi, Hạnh Nhược Thủy lại nhớ tới nguyên lai vị trí, đứng.

Hiệu trưởng cũng sợ sệt hồi lâu, mới thừa thốt tiếp theo nói. Chính là mọi người lực chú ý, cũng không ở hiệu trưởng nói chuyện thượng, mà là vụng trộm nhìn Nhược Thủy.

Chờ hiệu trưởng nói xong , Hạnh Nhược Thủy đứng ra.”Hiệu trưởng, ta cũng không thể được nói nói mấy câu?”

“A?” Hiệu trưởng sợ run một chút, việc gạt đầu.”Người nói, người nói.”

Hạnh Nhược Thủy liền đứng ở trên đài, chậm rãi nhìn quét toàn giáo sư sinh.”Ta tin tưởng, mọi người đều đã muốn thấy được tuyên truyền lan thượng gì đó. Cũng bởi vì này giả dối hư ảo gì đó, ta không thể không rời đi của ta cương vị. Nói thật, ta nhiệt tình yêu thương này phân công tác, nhiệt tình yêu thương của ta mỗi một cái đệ tử. Ta vượt của ta lương tâm, tự nhận không làm thất vọng này phân công tác, không làm thất vọng mỗi một cái đệ tử. Ta biết có chút đệ tử tộc trưởng đến trường học nháo sự đến đây, ta tin tưởng hãn nhóm tất nhiên là chịu nhân lợi dụng , bởi vì ta chọc không thể trêu vào nhân. Ta không xa cầu mỗi người đều thích ta, ta chỉ cầu đệ tử của ta ở đối mặt của người cha mẹ thời điểm, có thể lời nói thật nói cho bọn họ, Hạnh lão sư là một cái như thế nào nhân.”

Dứt lời, nàng thật sâu cúi đầu, nhắm lại nóng lên ánh mắt. Nàng thích này đó đứa nhỏ, nàng hưởng thụ loại này bình tĩnh ngày, đáng tiếc cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Hạnh Nhược Thủy đi một mình ở phía trước, bước nhanh trở lại văn phòng. Ngồi xuống, liền vùi đầu cho sách vở giữa. Nàng không nghĩ đối mặt mọi người phức tạp ánh mắt, na hội làm cho nàng khó chịu.

“Hạnh lão sư!” Quen thuộc thanh âm, đến từ Trang Ngụ Kì bằng hữu. Hãn hô hấp hơi hơi có một chút suyễn, hiển nhiên là vội vàng đã chạy tới .

Hạnh Nhược Thủy vội vàng mang theo tươi cười, sờ sờ hãn đầu.”Trang Ngụ Kì, làm sao vậy?”

Trang Ngụ Kì yên lặng nhìn nàng, môi nhĩ gắt gao mân . Xem ra, giống như muốn khóc cảm giác.”Hạnh lão sư, người là không phải phải đi ? Người không cần đi được không?”

“Người nghe ai nói ?” Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút. Thiếu chút nữa liền nghẹn ngào , nàng là thật thích này đó đứa nhỏ.

“Người vừa rồi nói ! Hạnh lão sư, người nói người chọc không thể trêu vào nhân, cho nên người kia không cho người làm lão sư , đúng hay không? Hạnh lão sư, người không cần sợ hãi, ta này nói cho ta biết ba ba,

làm cho hắn đem cái kia người xấu cấp bắt lại! Như vậy, Hạnh lão sư sẽ không dùng đi rồi! Hạnh lão sư, người trăm ngàn không cần đi, ta thích người, ta thích nhất người !”

Luôn luôn không khóc Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu, nhào vào nàng trong lòng, rốt cục ầm ướt hốc mắt. Hắn thích nàng, thích này giống mẹ giống nhau lão sư. Nàng nếu đi rồi, về sau vốn không có người hội thực ôn nhu thân hắn !

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, sau đó dụng lực ôm hắn nhỏ nhỏ thân thể. Nàng nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra nước mắt.

“Hạnh lão sư, người không cần đi!” Tiểu bằng hữu rốt cục khóc lên tiếng âm, khóc thút thút hô lên trong lòng thanh âm. Một đôi tay thu của nàng vạt áo, cơ hồ muốn đem quần áo cấp xả phá hư. Một đôi tay nhỏ bé dùng sức đều trắng bệch .

“Hạnh lão sư, người không cần đi!” Điều nhịp, là nhất ban đứa nhỏ thanh âm.

Lớp trưởng tổng linh mang theo bọn nhỏ đứng ở cửa ban công ngoại, nhất tề kêu. Có mấy cái đứa nhỏ, đã muốn khóc.

Hạnh Nhược Thủy buông ra Trang Ngụ Kỳ, nhìn này đó đứa nhỏ, rốt cục nhịn không được làm càn rơi lệ. Nàng dụng tâm yêu mỗi một cái đứa nhỏ, này đó đứa nhỏ cũng thích nàng. Như vậy đáng yêu đứa nhỏ, nàng như thế nào nguyện ý dứt bỏ?

Nhìn hé ra trương lệ ầm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, Hạnh Nhược Thủy vội vàng lau nước mắt. Lại đi qua đi, thay khóc đứa nhỏ lau nước mắt.”Mọi người đừng khóc, lão sư còn tại này đâu, có phải hay không? Mau trở về thượng sớm đọc khóa, không tuân thủ kỷ luật không phải hảo hài tử, lão sư cũng không thích nga. Đến đây đi, chúng ta cùng nhau về lớp học, thượng sớm đọc khóa.”

Hiệu trưởng nhìn nàng mang theo đứa nhỏ đi hướng phòng học, thật sâu thở dài một hơi. Nhược Thủy quả thật là cái hiếm có hảo lão sư, nàng có năng lực, cũng có trách nhiệm tâm cùng tình yêu. Hiện tại làm lão sư , thật có thể đem đệ tử làm đứa nhỏ đã muốn rất ít .

Dĩ vãng luôn luôn thanh âm to sớm đọc, hôm nay có chút thưa thớt , bọn nhỏ cảm xúc cũng không rất cao. Nếu không lão sư đang nhìn, bọn họ phỏng chừng sẽ không đọc. Chính là miệng nhớ kỹ, ánh mắt cũng không ở sách vở thượng, có chút không yên lòng.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu căn bản là không có mở miệng, mân hé ra miệng, đỏ hồng mắt nhìn bực giảng thượng Hạnh Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy không có cách nào, đành phải đi đến bực giảng, đánh một cái đình chỉ thủ thế.”Các học sinh, lập tức sẽ cuộc thi , mọi người làm sao có thể như vậy không tinh thần đâu? Lão sư thích nhất thành tích hảo lại nghe nói đứa nhỏ, nếu lần này cuộc thi, chúng ta ban thành tích được tuổi thứ nhất trong lời nói, như vậy lão sư có thưởng cho nga.”

“Lão sư, cái gì thưởng cho?” Nhất bang đứa nhỏ nhất thời ánh mắt tỏa ánh sáng, trước mắt hy vọng nhìn nàng, như là đang nói: Lão sư không cần gạt người nga!

“Lão sư lại thân thủ làm bánh ngọt cấp mọi người ăn, sau đó mang mọi người cùng đi ngoạn, chụp thiết nhiều hảo ngoạn ảnh chụp, được không?”

“Hảo!” Hô to cổ lấy chưởng đến.

“Hạnh lão sư, chúng ta nhất định hội khảo thứ nhất !” Trang Ngụ Kỳ đi đầu kêu một tiếng, cái khác tiểu bằng hữu lập tức hưởng ứng.

“Vậy ngoạn ngoạn sớm đọc, hảo hảo mà ôn tập, sau đó khảo tốt thành tích. Lão sư tại đây nhìn, bắt đầu đi.” Nàng ở bực giảng ngồi xuống dưới.

Lớp trưởng đi đầu đọc câu đầu tiên, bọn nhỏ lập tức mà bắt đầu lớn tiếng đọc diễn cảm, giống như đọc càng lớn thanh liên khảo càng tốt đường như.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu ở khóa bàn hạ, vụng trộm ấn đi động. Hắn không cần Hạnh lão sư đi, ba ba nhất định có biện pháp !

Kế tiếp cả một ngày, bọn nhỏ cơ hồ đều quần quít lấy Hạnh Nhược Thủy. Toán học lão sư theo đạo thất đới một hồi cũng chịu không nổi, vội vàng chạy văn phòng đi thỉnh Nhược Thủy lại đây, nàng trấn không được kia giúp cảm xúc kích động tiểu bằng hữu.

Cuối cùng nhất chương khóa chấm dứt, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu luôn mãi xác nhận nàng ngày mai sẽ đến trường học, mới lưu luyến không rời hướng giáo cửa đi, còn từng bước vừa quay đầu lại.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân rời đi, sợ sệt hồi lâu.

Về nhà, Phó Bồi mới từ bộ đội đã trở lại. Đang ở bồi tiểu tử kia ngoạn, vô cùng náo nhiệt .

Đàm Bội Thi càng không ngừng xem cửa nàng sắc mặt, Hạnh Nhược Thủy chỉ biết, Bội Thi sáng sớm chỉ biết chuyện này .”Người cùng Hiền Viên đều khuyên ta tiếp tục xin phép, là vì các người đã sớm biết?”

“Đúng vậy. Chúng ta đều sợ người vừa mới hảo đứng lên, lại bị đả kích nằm úp sấp hạ.” Đàm Bội Thi ôm nàng, hai người đầu dán tại cùng nhau.

Hạnh Nhược Thủy cảm động cọ cọ nàng.”Ta không như vậy yếu ớt.” Chỉ cần Trường Không hảo hảo , nàng liền không sợ này đó nguỵ quỷ xà thần.

.....

Buổi tối, Hạnh Nhược Thủy ngủ hạ.

Phó Bồi mới vừa cùng Đàm Bội Thi ở một hồi kéo dài vận động sau, thân thể dán tại cùng nhau nói chuyện phiếm.

Đàm Bội Thi trạc trạc Phó Bồi Cương trong ngực, cười nói:”Lão công, ta hiện tại cảm thấy chúng ta thật sự là rất hạnh phúc .” Bọn họ hôn nhân xem như thuận thuận lợi lợi , hai người cảm tình cũng thâm.

“Đúng vậy, không có đối lập không biết. Ta thật hy vọng sự tình có thể sớm một chút giải quyết, đội trưởng mau chóng trở lại bộ đội. Đến lúc đó chúng ta phải đi xin tùy quân, người cùng tẩu tử cùng nhau về nhà chúc khu đi trụ, nơi đó nhân có vẻ đơn thuần cũng có vẻ an toàn.” Ít nhất, Thương Duy Ngã người như vậy tưởng đem nhân mang đi là không có khả năng .

Đàm Bội Thi nặng nề mà thở dài một hơi, ở hân trong lòng xoay người lại, có chút ảm đạm nhìn trần nhà.

“Ta sẽ không hiểu được, Nhược Thủy cùng đội trưởng ở cùng nhau nhiều xứng a. Tuy rằng Nhược Thủy cách quá hôn, nhưng là nàng tâm địa thiện lương tính tình cũng tốt, như vậy con dâu là cầu đều cầu không được nha! Chẳng lẽ gia thế bối cảnh thật sự liền như vậy trọng yếu sao? Có phải hay không chỉ cần gia thế bối cảnh sau, chẳng sợ đối phương là một người phẩm ti tiện kỹ năng bơi dượng hoa nữ nhân cũng không cái gọi là a?”

Càng nói, nàng lại càng cảm thấy tức giận. Cũng chỉ có Nhược Thủy có thể chịu, nếu thay đổi là Phó Bồi Cương cha mẹ dám như vậy tử đối nàng, nàng liền khai mắng!

Phó Bồi Cương bả

t đắc dĩ cười, càng là hiển hách gia đình, càng là để ý mặt mũi cùng ích lợi.”Chúng ta không phải người như vậy, cho nên là vĩnh viễn cũng không hiểu được . Thật giống như có nam nhân hội gia bạo, chúng ta tham gia quân ngũ liền không thể lý giải, bởi vì ở chúng ta trong lòng vợ chính là cái bảo.”

Đàm Bội Thi bị hân nói được đều muốn khóc, càng nghĩ càng cảm thấy chính mình quả thực chính là sống ở mật quán . Ôm lấy hân gây gò thất lưng, đem mặt chôn ở hân trước ngực cọ a cọ a.”Phó Bồi Cương, người thật tốt!”

Phó Bồi Cương bị nàng vô tình động tác lợi trên chọc đằng liền châm lửa , xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, triển khai một khác luân vận động.

Đãi hết thấy rốt cục đã xong, Đàm Bội Thi đã muốn ngay cả một cái ngón tay đều không động đậy . Rèn luyện nhiều như vậy năm, nàng cũng không có thể đuổi kịp hân thể lực, nếu làm được ngoạn , nàng vẫn là không tiền đồ ngắt xủ đi.

Phó Bồi Cương mặc vào quần, dùng bị đan bao đem nạng ôm vào trong phòng tắm tẩy trừ thân thể. Ở trải qua phòng khách thời điểm, hắn dùng lại cước bộ, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ban công. Một lát sau, lại không tiếng động thở dài một hơi, đi vào phòng tắm.

Hai người rửa trở lại trên giường. Phó Bồi Cương ôm vợ, nghĩ ban công cô đơn nhân, trong lòng cũng đổ lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy dùng báo chí điểm , liền như vậy ngồi ở ban công thượng. Thiên không một mảnh tối đen, phôi thiên cái địa giống hướng tới chính mình liền như vậy áp lại đây, làm cho người ta hô hấp không khoái.

Phó Bồi Cương cùng Đàm Bội Thi đi ra thời điểm, nạng nghe được, nhưng không dám hé răng. Tuy rằng không có xem bọn hắn, nhưng là Hạnh Nhược Thủy biết, bọn họ nhất định đã trải qua một hồi vô cùng nhàn nhuệ tình sự.

Trước kia, nạng mỗi lần nghe được về chuyện phòng the , đều đã xấu hổ đến mặt đỏ tới mang tai, không dám nhiều nghe. Nhưng hôm nay, nạng nhiều khát vọng cũng có thể tại đây dạm đêm khuya lý, cùng Trường Không ở trên giường nóng cháy dây dưa. Trong lòng nạng nhiều hối hận, hắn nhiều như vậy thứ cầu hoan, đều bị nạng cự tuyệt .

Nếu từng lẫn nhau quen biết, như vậy ít nhất tại đây dạm cô đơn bất lực ban đêm, có thể nhớ tới cái loại này lửa nóng. Ít nhất ở tương lai tách ra về sau, vẫn có thể quá trở về chỗ cũ lúc trước tốt đẹp.

Trường Không, giờ này khắc này, nhĩ hảo không tốt?

Nhìn tối đen thiên không, nước mắt, một giọt một giọt rơi xuống. Tại đây không người đêm khuya lý, nước mắt mới dám làm càn rơi xuống.

Nạng liền như vậy luôn luôn tại ban công lý ngồi, cả người giống tiểu động vật dường như lui thành một đoàn. Thẳng đến thiên mau sáng, mới trở lại trên giường.

Một đêm, vô miên.

.....

Kỳ quái là, ngày hôm sau cái kia tuyên truyền lan thượng không có xuất hiện vài thứ kia.

Hạnh Nhược Thủy vừa đến trường học, đã bị hiệu trưởng kêu vào văn phòng. Nói này tộc trưởng chủ động gọi điện thoại đến, không cần cầu đối lão sư , nói bọn nhỏ đều thích nạng. Mặt trên nhân lên tiếng , tiếp tục muốn này lão sư!

Hạnh Nhược Thủy đi vào phòng học, nhìn đến Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đối nạng so với một cái thắng lợi thủ thế, mới bừng tỉnh đại ngộ. Đối với này tiểu thí hài, nạng thật sự không biết nói cái gì cho phải.

Đi qua đi, sờ sờ tiểu bằng hữu đầu, loan hạ thất lưng đối hắn nói:”Về sau chuyện như vậy muốn hỏi trước quá lão sư mới có thể làm, biết không?”

“Báo cáo lão sư, ta có hỏi ta nhóm gia thủ trưởng, hắn nói có thể làm, vậy không thành vấn đề!” A rõ ràng nha, cao hứng vô cùng, Hạnh lão sư sẽ không lý khai!

Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng mà cho hắn một cái mao hạt dễ.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu cong cong bị đánh địa phương, mày cũng không mặt nhăn một chút, vẫn là a bạch nha.

Hạnh Nhược Thủy ở bực giảng ngồi một hồi, không cẩn thận liền đang ngủ. Đây đó thiên nạng luôn luôn tại làm ác mộng, đều là chính tức chính tức không ngủ, đầu óc đều là một đoàn tương hồ. Bất quá là một cái nhiều sao kì, nạng liền gây yếu không thành người hình. Thân thể của hắn trạng thái không vui xem, chỉ trông vào một hơi ở chống. Bội Thi càng không ngừng cấp nạng đôn bổ canh, ăn nạng tương phun, còn là không có tác dụng.

Của nạng thương ở trong lòng, chỉ có kia nhất tề tâm được mới có thể chữa khỏi, cái khác hết thấy đều là uống phí.

Hạnh Nhược Thủy nằm úp sấp ngủ say sưa, bọn nhỏ đọc chậm thanh, thành tốt nhất thôi miên cường. Nhân là rất kỳ quái, có đôi khi một chút tiếng vang đều có thể cho người không thành miên; Nhưng có đôi khi, âm âm người ngược lại ngủ thật sự an ổn.

Mà giờ phút này, ngủ say nàng chút không biết, có một người chính bước vào phòng học, trong mắt mang theo ác ý. Giày cao gót có tiết tấu tiếng vang, bị bọn nhỏ đọc diễn cảm thanh cấp che dấu, lặng yên không một tiếng động.

Cổ Chân Chân đứng ở phòng học cửa, nhìn bức giảng thượng nằm úp sấp nhân, một ngụm nha cơ hồ cắn. Đem Ứng đại ca hại thành như vậy, nàng đổ nhàn nhả!

Cổ Miêu Miêu khóc nháo, gia gia cùng thúc thúc thăm thăm ánh mắt, nàng cũng không để ý!

Nàng duy nhất để ý là, này giống cái đình giống nhau sinh trưởng ở Ứng đại ca trong lòng nhân! Vì nàng, Ứng đại ca cư nhiên lấy thân phạm hiểm, bây giờ còn ở trọng chứng giám hộ trong phòng bệnh, còn không có thoát ly uy hiếp!

Hạnh Nhược Thủy, người gì đức gì có thể!

Một ít đứa nhỏ phát hiện này ánh mắt thực đáng sợ nhân, một ít đứa nhỏ tắc còn tại chuyên chú đọc diễn cảm. Trang Ngụ Kỳ tắc lén lút neho lại ánh mắt, hẩn biết này nhân là muốn khi dễ Hạnh lão sư!

Cổ Chân Chân tự nhiên sẽ không chú ý này đó đứa nhỏ, của nàng lực chú ý tất cả đều ở Hạnh Nhược Thủy trên người, bởi vì nàng có đầy ngập hận cùng lửa giận. Tay nàng chậm rãi nắm thành quyền đầu, bởi vì giờ phút này nàng phi thường muốn đánh người! Đánh này xứng không dậy nổi Ứng đại ca lại quần quít lấy hẩn không để, làm hại Ứng đại ca sinh tử chưa biết xuân nữ nhân!

“A —” Ngay tại nàng lập tức muốn tới bức giảng thời điểm, có người hung hăng đạp hai chân của nàng tiểu thối, nàng mặc cao cùng dài đồng giày, lập tức liền quỳ rạp xuống đất.

Tiếp theo có người nhảy đến trên người nàng, kén khởi quyền đầu số chết tấu nàng.

“Tấu tử người tấu tử người, cho người lại khi dễ Hạnh lão sư, tấu tử người!” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu cười ở Cổ Chân Chân trên người, càng không ngừng kén khởi quyền đầu, miệng còn lẩm bẩm.

Còn có hai cái tiểu bằng hữu nghe được hẩn nhắc tới, biết người này khi dễ Hạnh lão sư, đã chạy tới giúp hẩn ẩn Cổ Chân Chân tay chân, ngay cả bú sữa sức mạnh đều sử xuất đến đây.

Trang Ngụ Kỳ tuổi tuy nhỏ, nhưng là hẩn từ nhỏ liền luyện tập quân thể quyền, còn bị ba hẩn gia gia tham gia quân ngũ đến luyện, kia quyền đầu cũng không thể xem.

Cái khác đứa nhỏ đầu tiên là ngậy ngấn cả người, tiện đà lòng có Linh Tê bắt đầu hò hét trợ uy. Bọn họ mặc kệ nhiều như vậy, chỉ cho là một cái trò chơi đang nhìn.

Hạnh Nhược Thủy chính là bị này nhất lẳng cao hơn nhất lẳng trợ uy, còn có lớp trưởng tổng linh điều tỉnh. Ngẩng đầu, nàng còn có chút mơ mơ màng màng. Một hồi lâu, nàng mới phát hiện bọn nhỏ đều đứng lên, chính nhìn một chỗ, miệng đều nhịp phát ra “Tấu nàng tấu nàng” thanh âm.

Bỗng nhiên đứng lên vừa thấy, phát hiện Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu chính cười ở người ta trên người, kén quyền đầu uy vũ sinh uy.”Trang Ngụ Kỳ, người đang làm cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy nhất mở miệng, bọn nhỏ lập tức liền an tĩnh lại.

Trang Ngụ Kỳ giật mình, cũng theo người ta trên người đi xuống dưới, một chút cũng không cảm thấy chính mình sai lầm rồi.”Hạnh lão sư, cái tên xấu xa này tưởng khi dễ người, ta giúp người tấu nàng!”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên, lại nhìn theo thượng đứng lên, một thân chặt vật nhân.”Cổ, Chân Chân?”

Cổ Chân Chân tóc hỗn độn, quần áo mặt nhăn lợi hại còn dính tro bụi, chặt vật không chịu nổi. Nàng thở phì phò, bất làm lộn xộn tóc, nhìn Nhược Thủy ánh mắt cơ hồ muốn ăn thịt người như vậy khủng bố.

“Người, người làm sao có thể ở trong này?” Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình có chút không phúc hậu, bởi vì nàng thiếu chút nữa bật cười. Việc mặt băng bó, nghiêm túc nhìn Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu.”Trang Ngụ Kỳ, lập tức hồi chỗ ngồi ngồi xong!”

“Là!” Vang dội trả lời, Trang Ngụ Kì trở lại chỗ ngồi thượng. Nhìn cái kia người xấu bộ dáng, chính mình che miệng ha ha cười.

“Chúng ta đi ra ngoài bên ngoài nói đi.” Hạnh Nhược Thủy đi ở phía trước, trước ra phòng học.

Trải qua Trang Ngụ Kì chỗ ngồi, thân thủ cho hắn một cái mao hạt dễ. Tuy rằng đứa nhỏ là vì duy hộ nàng, này phân tâm ý khó được, nhưng là đánh nhau là không đúng ! Để cho tốt hảo giáo dục này tiểu mao đầu!

Trang Ngụ Kì a bạch nha, tuyệt không để ý. Đối với hắn mà nói, Hạnh lão sư mao hạt dễ hòa thân hôn giống nhau, đều là hắn thích !

Cố Chân Chân theo sau trải qua thời điểm, tiểu bằng hữu đằng đứng lên, hoảng tiểu quyền đầu, gương nanh múa vuốt .”Người nếu dám khi dễ Hạnh lão sư, ta còn tấu người! Tấu tử người!”

Cố Chân Chân tức giận đến muốn thân thủ bắt được hắn, hảo hảo mà hồi tấu một chút.

“Cố Chân Chân, hắn chính là cái đứa nhỏ!” Hạnh Nhược Thủy vội vàng việc quay đầu, thân thủ ngăn lại nàng.

Cố Chân Chân tầm mắt ở hai người trong lúc đó qua lại, sau đó chậm rãi nhắm lại ánh mắt. Này chết tiết tiểu thí hài, chờ tan học lại chậm rãi thu thập hắn!

Hai người một trước một sau, đi đến trường học sân thể dục bên cạnh kia khóa đại thụ thượng. Đó là một gốc cây hương chương thụ, mặc dù mùa đông, vẫn như cũ là chi phồn diệp mậu.

Vừa mới đứng định, Cố Chân Chân nâng thủ liền một cái tát đá lại đây.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ đi ngăn cách, nhưng vẫn là bị nàng thật dài móng tay xẹt qua, ở xương gò má địa phương để lại một đạo tơ máu.”Cố Chân Chân, người có chuyện hảo hảo nói, đừng nhúc nhích bất động liền đánh người.”

“Nếu có thể, ta nghĩ giết người!” Cố Chân Chân nghiêng răng nghiêng lợi, không hề mang kia ôn hòa mặt nạ.

Hạnh Nhược Thủy cười lạnh một tiếng.”Vì sao? Liền bởi vì người tiểu tướng của ta bạn trai không thể, cho nên muốn giết ta? Cố Chân Chân, người bất giác này rất buồn cười sao?”

“Hắn là của ta vị hôn phu! Đừng quên, chúng ta đã muốn đính hôn ! Hiện tại người nếu lại quẫn quít lấy hắn, người chính là cái không hơn không kém bên

thứ ba!”

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới, kia một hồi long trọng đính hôn điển lễ, ngực trều đau một chút.”Nếu người tìm ta, chỉ là vì như vậy ngây thơ tuyên ngôn trong lời nói, như vậy xin thứ cho ta không phụng bồi.”

Hạnh Nhược Thủy nhắc chân bước đi. Trường Không nói qua, nàng muốn rời xa Cố gia tỷ muội.

“Hạnh Nhược Thủy, người chính là một cái sao chổi, sát tinh! Người hại chết của người cha mẹ, hiện tại vừa muốn hại chết Trường Không! Chính là bởi vì người, hắn lẻ loi một mình muốn lao ra ửng bá phụ vòng vây, bị bắn trúng trái tim, bây giờ còn ở bệnh viện trọng chứng thêm hộ trong phòng bệnh! Nếu hôm nay hắn lại vẫn chưa tỉnh lại, kia hắn liền vĩnh viễn cũng sẽ không đã tỉnh. Hạnh Nhược Thủy, nếu hắn đã chết, kia nhất định là người hại chết ! Hạnh Nhược Thủy, người là cái không hơn không kém sao chổi, khắc tinh!”

Cố Chân Chân khàn cả giọng rống, nếu Ưng Trường Không đã chết, như vậy nàng muốn hạnh phúc vốn không có . Mà hết thảy này, đều là này nữ nhân làm hại! Nếu nàng không có xuất hiện, Miêu Miêu căn bản không phải của nàng đối thủ, như vậy Ưng Trường Không nhất định là của nàng!

Hạnh Nhược Thủy cả người chấn động, sợ sệt , chậm rãi xoay người lại. Một hồi lâu, mới tìm được chính mình thanh âm.”Người, người vừa rồi nói cái gì? Trường Không hắn.....”

Cố Chân Chân lạnh lùng cười, Hạnh Nhược Thủy trên mặt thống khổ làm cho nàng có một loại biến thái khoái cảm.”Hắn bị hai khóa viên đạn xuyên qua trái tim, hiện tại nằm ở trọng chứng giám hộ trong phòng bệnh, hắn hoặc là hôm nay tỉnh lại, hoặc là liền vĩnh viễn ngủ đi xuống. Hạnh Nhược Thủy, người hại chết hắn, hại chết người sâu nhất yêu nam nhân!”

“Không, này không phải thật sự.....” Hạnh Nhược Thủy từng bước một lui về phía sau, lắc đầu không muốn tin tưởng.”Này sẽ không là thật , hấn chính là bị cha mẹ xem ra mà thôi, hấn không có việc gì , hấn không có việc gì !”

“Hạnh Nhược Thủy, mặc kệ người có thừa nhận hay không, tóm lại người hại chết Ung Trường Không, hại chết người yêu nhân! Người là cái không hơn không kém khắc tinh!”

“Không, không phải!” Hạnh Nhược Thủy lão đảo té ngã trên mặt đất, đầu óc vẫn có chút trì độn. Trường Không không có việc gì , này không phải thật sự!

Sau đó nàng đột nhiên đứng lên, nhanh chân hướng giáo cửa phóng đi. Đối với bốn phía kêu to:”Đi ra, các người đi ra cho ta! Ta muốn gặp Hiên Viên Kì, ta muốn gặp Hiên Viên Kì!”

Vội vàng mà đến Cổ Chân Chân cười lạnh.”Bọn họ đều bị của ta nhân giải quyết . Người chính là kêu phá yết hầu, bọn họ cũng sẽ không đi ra . Hạnh Nhược Thủy, Ung Trường Không nếu đã chết, tất cả mọi người sẽ không tha thứ của người! Mọi người, bao gồm chính người!”

Hạnh Nhược Thủy sợ sệt nhìn nàng lên xe ly khai, hai chân mềm nhũn, ngã xuống ở. Trường Không khả năng bị chính mình hại chết chuyện này thật, ép tới nàng cơ hồ không thể hô hấp.

Vội vàng mà đến Đào Ba nhảy xuống xe, vội tới bên người nàng.”Tẩu tử, tẩu tử người không sao chứ?”

Hạnh Nhược Thủy mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, hô hấp rất nặng.”Đào Ba, ta muốn gặp Hiên Viên Kì, hiện tại, lập tức!”

“Tẩu tử, người thả lỏng, hô hấp. Ta lập tức mang người đi!”

Ngồi ở trong xe, Hạnh Nhược Thủy đầu óc trống rỗng. Nàng thậm chí đã quên khóc, chính là cả người đều mất thần.

Xuống xe thời điểm, nàng hai chân đều là nhuyển . Là Đào Ba giúp đỡ, nàng mới không ngã xuống xe đi. Nàng hoàn toàn không có chú ý bốn phía hoàn cảnh, thậm chí nhìn thấy Hiên Viên Kì, xác nhận sự thật!

Hiên Viên Kì vẫn là một thân màu trắng, đưa lưng về phía môn đứng ở phía trước cửa sổ.

“Kì thiếu, ta đem tẩu tử mang đến .”

Hiên Viên Kì vẫy vẫy tay ý bảo hấn lui ra, sau đó mới chậm rãi xoay người lại. Hấn cũng không có dự đoán được Cổ Chân Chân hội cùng Thương Duy Ngã hợp tác đem người của hấn cấp xử lý, nếu không sự tình còn có khả năng tiếp tục giấu giếm đi xuống.

“Cổ Chân Chân nói , đều là thật sự?” Hạnh Nhược Thủy giúp đỡ môn, nhỏ giọng hỏi. Hai chân, càng không ngừng run lên.

Hiên Viên Kì cũng hiểu được, đã muốn giấu diếm không được.”Là thật . Nhưng là, chúng ta đều phải tin tưởng, hấn nhất định hồi tỉnh tới được.”

Là thật ! Hạnh Nhược Thủy trong đầu, chỉ có này ba chữ. Nàng đang nghe đến này ba chữ thời điểm, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất thượng. Nước mắt bắt đầu toát ra đến, sau đó bắt đầu nôn khan, tê tâm liệt phế.....

“Người đừng như vậy. Người là hấn sống sót động lực, nếu người có cái gì ngoài ý muốn, hấn khẳng định không sống nổi.”

Hạnh Nhược Thủy cái gì cũng nghe không thấy, của nàng song nhĩ tự động ngăn cách ngoại giới hết thảy thanh âm. Chỉ có trong lòng cái kia thanh âm, ở một lần một lần lặp lại này tàn nhẫn chuyện thật. Thẳng đến nàng chết ngắt đi qua.

.....

Tỉnh lại thời điểm, Ung Trường Không chỉ cảm thấy ngực chỗ ẩn ẩn làm đau, chậm rãi mở mắt ra, không có gì bất ngờ xảy ra nhìn đến không công trần nhà, tựa hồ còn có thể nghe được ngoài cửa sổ điệu tiếng kêu.

Hắn giật giật thủ, mới phát hiện cánh tay bủn rủn vô lực. Đang ở lúc này, thủ bị một khác chỉ ầm áp mềm mại bàn tay cầm.”Trường Không, người tỉnh?”

Ứng Trường Không cố hết sức quay đầu, xem là cho dù mãn nhãn tơ máu cũng đâu không được ý cười hai mắt. Hắn giật giật môi, mới phát giác chính mình trên mặt còn đội cái gì vậy, hắn dương tay liền muốn lấy xuống dưới.

“Trường Không đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Dương Tử Vân thế này mới phản ứng lại đây, thân thủ xoa bóp đầu giường linh. Liền đem Ứng Trường Không tay kia thì cầm, không cho hắn đem dưỡng khí tráo thủ xuống dưới, thanh âm khàn khàn nói,”Trường Không, chúng ta chờ thầy thuốc đến đây lại thủ được không?”

Ứng Trường Không nỗ lực cười.

Thầy thuốc rất nhanh đuổi tới, cấp Ứng Trường Không làm toàn thân kiểm tra sau, nói Ứng Trường Không đã muốn chân chính thoát ly nguy hiểm kì, chỉ cần hảo hảo y tá là được.

Ở được đến này xác thực tin tức sau, Dương Tử Vân rốt cục rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu càng không ngừng điều nước mắt. Sau đó, nàng thân thể mềm nhũn, liền ngất đi.

Cái thứ hai xuất hiện nhân, là gia gia ưng chán bang.”Ngoan tôn tử, người khả tính tỉnh.” Lão nhân gia lộ ra mấy ngày qua cái thứ nhất tươi cười.

“Gia gia.” Ứng Trường Không cười cười, thập phần suy yếu.

“Người hảo hảo nghỉ ngơi. Gia gia cái gì đều biết nói , chờ người tốt lắm, gia gia liền với người cùng đi gặp chúng ta Ứng gia cháu dâu. Ta cũng rất ngạc nhiên, cái dạng gì nữ hài tử, có thể đem của ta tôn tử mê thành như vậy.”

Ứng Trường Không lộ ra tươi cười, chậm rãi nhắm mắt lại, lại mê man đi qua. Ở hoàn toàn mất đi ý thức tiên, hắn dưới đáy lòng mặc niệm: Nhược Thủy, ta rất nhanh sẽ trở lại cạnh người !

.....

Ba ngày sau, Ứng Trường Không bị chuyển nhập bình thường phòng bệnh.

“Gia gia, ta nghĩ ta vợ.” Tính tính, đã muốn tiếp cận một tháng , hắn có thể tưởng tượng tử vợ . Quỷ môn quan đi rồi nhất tao sau, loại này tưởng niệm càng sâu . Mặc kệ có bao nhiêu trở ngại, hai người hoàn hảo hảo còn sống, đây là tốt nhất.

Ứng chán bang ha ha cười.”Tiểu tử người, lòng tràn đầy cả đầu cũng chỉ có người vợ, nàng liền tốt như vậy?”

“Ân, không còn có so với nàng rất tốt con gái . Người tôn tử ta là chó săn thi vận , mới nhất được như vậy một cái bảo bối.” Biết gia gia đồng ý bọn họ cùng một chỗ, cha mẹ bên kia trở ngại sẽ không thành vấn đề . Dù sao, vị này trưởng phòng vẫn là thượng tướng đại nhân thượng cấp, thượng tướng chỉ có phục tùng mệnh lệnh phần.

Ứng chán bang cười cười, lập tức thở dài một hơi.”Tiểu tử người, sẽ không trách tội gia gia không có ngay từ đầu liền đứng ra đi?”

“Gia gia là muốn nhìn xem ta là phủ thật sự như vậy yêu ta gia vợ đi?” Nói trắng ra là, hắn gia gia chính là một cái lão ngoan đồng. Hắn thích xem diễn!

“Đúng vậy.” Ứng chán bang có chút cảm thán đáp. Hắn chậm rãi đứng lên, đi đến bên cửa sổ, đưa lưng về phía Ứng Trường Không. Đầu của hắn phát đã muốn hoa râm , nhưng là tinh thần quốc thước, như trước thân mình thẳng.”Ta giống như, chưa từng có với người nói lên quá của người bà nội, đúng không?”

“Là.” Nghe nói, thượng tướng còn nhỏ thời điểm, bà nội cũng đã qua đời. Về chuyện của hắn, mọi người cũng rất ít nhắc tới. Bởi vì duy nhất có liên quan cho của nàng trí nhớ nhân, chính là gia gia. Thượng tướng khi đó còn nhỏ, hắn có thể nhớ rõ rất hạn. Mà gia gia không biết vì sao, cơ hồ chỉ tự chưa đề, giống nhau đó là một cái kiêng kỵ.

Ứng chần bang trầm mặc rất lâu sau đó, mới xoay người trở lại trước giường, ngồi xuống. Bàn tay to nâng lên, dùng ở tôn tử trên đầu vai, dùng sức vỗ vỗ.”Trường Không a, người so với gia gia cũng có tiền đồ cũng có đảm đương, gia gia trong lòng thực thống khoái.”

Chậm rãi, lão nhân gia tầm mắt bắt đầu phiêu xa. Hấn trí nhớ, cũng bị đưa xa xôi đi qua, một chút một chút tái diễn chuyện cũ tang thương.

“Ta mười lăm tuổi liền thượng chiến trường, hai mươi tuổi làm phó tướng. Bởi vì luôn luôn tại trên chiến trường, hôn nhân đại sự cũng vẫn gác lại. Nhưng trong lòng ta là có người, nàng là quân đội lý một gã y tá, kêu nhĩ nhân. Có một lần ta trúng đạn, cứu tử nhất sinh, ở trên giường bệnh nằm hơn phân nửa tháng, vẫn là nàng cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố. Ta liền như vậy thích thượng nhĩ nhân. Nhưng là, chúng ta hôn sự bị trong nhà phản đối, bởi vì nhĩ nhân cha là cái giết người phạm, mẹ là cái kỹ nữ. Của người từng gia gia là cái tướng quân, nàng là chết sống không cho ta thú nhĩ nhân. Ta không có đứng vững áp lực, cưới người từng gia gia giúp ta an bài nữ tử, cũng chính là người bà nội. Ở ta trước khi kết hôn một ngày, nhĩ nhân tìm được ta, chúng ta có kia một tầng quan hệ. Ở chúng ta kết hôn làm thiên, nhĩ nhân cắt cổ tay tự sát.....”

Lại trầm mặc hồi lâu, lão nhân gia mới lại mở miệng, thanh âm có chút không đúng.

Ứng Trường Không biết, hấn nhất định khóc. Hấn kia cương thiết giống nhau cứng rắn gia gia, ở ức khởi ngày xưa người yêu khi, khóc. Này phân yêu trải qua năm tháng, rốt cục thành hấn đáy lòng một cái thật lớn miệng vết thương, một cái động.

“Hôn sau, ta đối với người bà nội phi thường lãnh đạm. Liền ngay cả nàng hoài phụ thân người, ta cũng đối nàng không có bao nhiêu quan tâm. Ở sinh hạ phụ thân người sa

u, nàng được hậu sản u buồn chứng, vẫn buồn bực không vui, rốt cục hoạn bệnh nặng, không trừng trị mà chết. Người bà nội qua đời sau, ta vẫn không có tái giá, bởi vì ta cảm thấy chính mình xứng không dậy nổi gì một nữ nhân, chỉ xứng cô độc sống quãng đời còn lại. Ta thậm chí, cũng không dám nhớ tới các nàng.....”

Ứng Trường Không yên lặng nghe, không có ra tiếng. Hấn biết, gia gia cần bắt quá là một cái người nghe. Hấn đem việc này đặt ở trong lòng lâu lắm lắm, cũng ép tới hấn quá mệt mỏi quá mệt mỏi, hấn muốn phát tiết. Cái kia nhĩ nhân cùng bà nội dùng các nàng sinh mệnh chú liên một ngọn núi, liền như vậy đặt ở gia gia ngực thượng, đè ép vài thập niên.

Cho tới nay, gia gia ở Ứng Trường Không trong lòng, chính là một tòa đại sơn giống nhau tồn tại. Hấn cương nghị cao ngất, thiết cốt boong boong. Hấn như thế nào cũng không dự đoán được, gia gia cũng từng có như vậy đi qua. Ở trong nháy mắt gian, Ứng Trường Không cảm thấy lão nhân cao ngất đáng người lập tức gù lưng lên, nhìn nhưng lại như vậy đáng thương.

“Các người chuyện tình, ta đã sớm biết, nhưng là ta vẫn không có nhúng tay. Ta không có thể làm tốt sự tình, ta hy vọng của ta tôn tử có thể làm được. Nếu người không có đứng vững áp lực, như vậy người cũng không xứng với cái kia nữ hài tử, ta sẽ không giúp người. Đáng giá cao hứng là, của ta tôn tử xa xa so với ta đảm đương, so với ta có tiền đồ.....”

Lão nhân gia lau một phen trọc lệ, nở nụ cười.

“Chạy nhanh giao thân xác dưỡng hảo, đi tìm của người vợ đi. Phụ thân người bên kia, ta sẽ nói với hấn. Có gia gia ở, ai cũng không thể đem bọn người tách ra! Về phần lão cổ bên kia, gia gia sẽ đi giải quyết. Hảo hảo mà đối cái kia nữ hài tử, có rảnh thường mang nàng trở về xem gia gia. Nghe nói nàng còn có thể chơi cờ, hiện tại hội chơi cờ vẫn là như vậy tuổi trẻ nữ hài tử cũng không nhiều. Kêu nàng hảo hảo luyện luyện, đến lúc đó bởi gia gia ta nhiều sát kỹ bàn. Ha ha.....”

“Là, thủ trưởng!”

Ứng Trường Không có thể đoán trước đến, gia gia cùng Nhược Thủy nhất định có thể ở chung rất khá. Vợ, người tìm được đại dựa vào sơn!

“Gia gia, cho người mượn đi động dùng một chút.”

“Không mượn.” Lão nhân gia lãnh nghiêm mặt, lập tức vừa cười hì hì nói, “Đột nhiên xuất hiện ở nàng trước mặt, không phải càng kinh hỉ sao? Còn đánh cái gì điện thoại, không tình thú!”

Ứng Trường Không ngượng ngùng sờ sờ cái mũi. “Ta đây quá hai ngày sẽ xuất viện. Người cũng không thể bức ta tại đây nằm ngay đơ rất lâu lắm a? Vạn nhất nhà của ta vợ bị nhân quả chạy, người như thế nào bồi ta?”

“Được được, chỉ cần người hành động tự nhiên, người là có thể rút đi. Không có việc gì ở lão nhân gia trước mặt tú cái gì ân ái, đáng thương ta này khỏa cần thận bản.”

“Phốc –”

“.....”

Ngày sau, Ứng Trường Không vẫn thực hồi hận tưởng: Nếu ngày đó không nghe gia gia, làm cái gì tình thú lãng mạn, hay không bọn họ sẽ không sai lầm quá lâu như vậy?

Chỉ tiếc, nhân sinh không thể từ đầu lại đến.

.....

Hôm đó, thành phố A nặng nhất đại tin tức: Thành phố A lớn nhất hai cái bang phái phong vân giúp cùng Liệt Diễm bang đại sống mái với nhau, hiện trường một mảnh thảm thiết, phong vân giúp tổng bộ đại lâu phá hư nghiêm trọng, nhân viên thương vong nghiêm trọng.....

“A –” Thương Duy Ngã quát to một tiếng, trong tay thương ở bên trong bắn phá một lần, toàn bộ có thể trở thành mục tiêu gì đó đều bị đánh trúng, toái lạc nhất, nhất thất đồng hỗn độn.

Hợp với mấy đàn đại sinh ý bị phá phá hư, tổn thất thảm trọng! Hiện tại cư nhiên ngay cả phong vân giúp tổng bộ cũng bị Liệt Diễm bang công kích, thiếu chút nữa đem bọn họ hang ổ cấp bưng! Bằng vào Liệt Diễm bang là không có khả năng làm được, nhất định là Ứng Trường Không nhân ở sau lưng giữ trò quỷ!

Hắn phải trở về tọa trấn đại cục, nếu không này tên sẽ nhảy ra cho hắn nhan sắc nhìn!

Đáng chết, Ứng Trường Không, ta quả nhiên xem người! Như vậy, ta hay dùng thưởng, cũng muốn đem nhân cướp đi!

.....

Hạnh Nhược Thủy cuối cùng không có thể bồi nàng này đệ tử tham gia cuối kỳ cuộc thi, nàng ở trên giường bệnh nằm ba ngày. Đần độn, vẫn không có thanh tỉnh quá. Trong mộng mộng ngoại, nhắc tới, đều là “Trường Không” Hai chữ.

Ngày thứ tư, nàng rốt cục tỉnh táo lại.

Hai lần bệnh nặng, đem nàng ép buộc hình tiêu mảnh dễ. Vốn liền nhỏ (tiểu nhân) mặt, hiện tại lại tước tiêm, chỉ có đôi đại đáng sợ.

Đàm Bội Thi ôm nàng, khóc rồi tỉnh rồi mù. “Người rốt cục khăng tỉnh! Người này không lương tâm, người muốn hù chết ta mới thoải mái có phải hay không!”

“Thực xin lỗi.” Hạnh Nhược Thủy xin lỗi cười cười, nàng cũng không tưởng. Mấy ngày này, thật sự quá khó khăn vì Bội Thi. Nếu không phải có như vậy một cái hảo tỷ muội, nàng thật không biết như thế nào cho phải.

“Người muốn chạy nhanh hảo đứng lên! Đội trưởng đã muốn tỉnh lại, chỉ cần tỉnh dưỡng một đoạn ngày có thể khang phục. Cho nên, người cũng muốn hảo hảo mà tỉnh dưỡng, làm cho đội trưởng nhìn thấy một cái không công mạp mạp vợ.”

Hạnh Nhược Thủy trong mắt rốt cục có hào quang. Thản nhiên cười, cảm thấy lên trời cuối cùng đã nàng không tệ. Ngoài cửa sổ, vào đồng dương quang ấm hoà thuận vui vẻ, chiếu vào nàng tái nhợt trên mặt. Kia mặt tươi cười, tái nhợt như vậy xinh đẹp.

Trường Không, người nhất định phải hảo hảo ! Ta chỉ cầu người có thể hảo hảo , sẽ thấy cũng không sợ cầu !

Tâm bệnh còn nhu tâm được trị. Đã có tâm được, Hạnh Nhược Thủy bệnh tình lập tức thì tốt rồi, sáng sớm hôm sau liền xuất viện . Chính là ngay cả Đàm Bội Thi đều không có phát hiện, nàng trong mắt che dấu gì đó.

Tiểu học đã muốn khảo hoàn thử nghỉ , nhà trẻ là cuối cùng một ngày, ngày mai bắt đầu nghỉ. Cho nên, Hạnh Nhược Thủy kiên trì muốn tiếp tiểu tử kia tan học. Mấy ngày nay lại đem tiểu tử kia ném cho Đào Ba bọn họ, nàng bắn khoăn.

“Mẹ!” Cùng khác tiểu bằng hữu nói chuyện phiếm tiểu tử kia nhìn đến nàng, hô to một tiếng, nhanh chân bỏ chạy lại đây. Nhìn hắn kia vội vàng bộ dáng, không biết tình nhân còn tưởng rằng bao lâu không thấy được mẹ . Bất quá, quả thật cũng có mấy ngày .

Hạnh Nhược Thủy lập tức tràn ra tươi cười, hơi hơi loãn hạ thất lưng, hướng hắn mở ra song chưởng.

Đúng lúc này, đột nhiên một chiếc xe theo bên cạnh hoành hướng lại đây.

“Phúc An!” Hạnh Nhược Thủy quát to một tiếng, trái tim lập tức liền huyền đứng lên. Đầu óc trống rỗng, chính là theo bản năng nhanh chóng tiến lên, dùng sức đem đứa nhỏ hướng bên cạnh đẩy. Tiếp theo giây, liền chỉ cảm thấy có cái gì này nọ hung hăng đánh vào trên người. Sau đó cảm thấy chính mình ở phi, tiếp theo liền nặng nề mà dừng ở thượng. Đau, choáng váng huyền.....

“Tẩu tử!” Đào Ba lao xuống đến, cũng đã không kịp ngăn cản này hết thấy. Không ngừng chảy ra huyết, đổ sầm toàn bộ tầm nhìn.....

Đào Ba run run hai tay, chậm rãi quỳ xuống đến.

.....

68. Chương 68: Cổ Chân Chân Kết Cục

Xe cứu thương rất nhanh đã tới rồi, mặc áo trắng thầy thuốc y tá thật cẩn thận đem người bị thương nâng vào bên trong xe.

Kỳ lân giúp mỗi người đều thực vội, không có chú ý tới xe cứu thương mau có chút dị thường. Đào Ba cùng xe cứu thương, những người khác mở ra chính mình xe theo ở phía sau. Cuối cùng một chiếc xe nhân chở Phúc An. Mỗi người trong lòng đều sốt ruột vạn phần!

Đào Ba ngồi ở xe cứu thương lý, lần đầu tiên như vậy bối rối không yên. Hắn coi như là mưa bom bão đạn lý đi ra nhân, ở sinh tử bên cạnh gặp thoáng qua vô số hồi, chưa bao giờ từng như vậy hoảng.

Xe mở có một trận, đột nhiên có người ở Đào Ba cái gáy hung hăng phách một đao. Đào Ba còn không có phản ứng lại đây, liền hôn mê bất tỉnh.

Chỉ chốc lát, xe cứu thương môn mở ra, theo bên trong quăng đi ra một người. Cửa xe quan thượng, xe gào thét mà đi, một hồi liền biến mất vô tung .

Cùng lúc đó, cũng không đồng phương hướng toát ra đến số lượng màu đen xe, hoàn toàn thấy bên trong là ai. Bọn họ nhanh chóng phá hồng lộ, Hiện Viên Kỳ những người đó không thể không dừng lại xe đến. Mà xe cứu thương, sớm đã tiêu thất.

Lại một lát sau, này xe lại cùng đến khi giống nhau tản ra, nhanh chóng theo các phương hướng tiêu thất. Đường cái khôi phục thông, giống nhau chúng nó chưa từng có xuất hiện quá bình thường.

Đào Ba thân thể ở ven đường nhanh như chớp cút đi vài vòng, liền quán ở tại ven đường thượng, đưa tới rất nhiều người vây xem. Mọi người xèo xèo thì thầm thảo luận , nhưng không ai không dám đi lên chạm vào hắn một chút. Dù sao, hiện tại lửa đối vẫn là rất nhiều, bọn họ cũng không tưởng gây trên thân.

Có hảo tâm nhân việc lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại báo nguy.

Không bao lâu, xe cảnh sát liền gào thét tới.

.....

Hiên Viên Kỳ đang ở cùng Ứng Trường Không tần số nhìn tán gẫu điện thoại.

Hai người chính thương lượng đối địch đại kếp, cuối cùng Hiên Viên Kỳ kêu: "Phá đao, người mau chút trở về đi. Người nếu không trở về, người vợ cũng thật chóng đỡ không được."

"Người không phải nói nàng hảo hảo sao?" Ứng thượng tá mày, nhất thời đánh cái bẻ tắc.

Hiên Viên Kỳ hai tay nhất quán, nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ. "Nàng nhân là còn sống. Nhưng là thần kinh banh thật sự gần, thân thể trạng huống cũng không rất hảo, gây lợi hại. Nàng cái kia bằng hữu Đàm Bội Thi mỗi ngày biến đổi biện pháp tự cấp nàng đôn bổ canh, nhưng là không có gì dùng, tâm bệnh còn nhu tâm được trị."

Ứng thượng tá tuyệt không bình tĩnh, che ngực, xóc lên chắn sẽ xuống giường.

Hiên Viên Kỳ sợ tới mức kêu to. "Uy uy uy, phá đao, người kiềm chế điểm. Người này thân thể còn không có hảo đâu, người kéo nửa cái mạng xuất hiện ở nàng trước mặt, người vợ không càng lo lắng?"

Hiên Viên Kỳ còn tại lo lắng, muốn hay không làm cho phá đao biết, Cố Chân Chân đã muốn đem hắn bị thương chuyện tình nói cho Hạnh Nhược Thủy. Hạnh Nhược Thủy còn vì thể bệnh nặng một hồi, gây càng gặp không thành người hình.

Cuối cùng, Hiên Viên Kỳ vẫn là không dám cho hắn biết, Hạnh Nhược Thủy bệnh nặng hai lần, mọi người gây không có người hình. Nếu không hắn dám cam đoan, phá đao hội kéo trên người này

từng tí liền hướng hồi thành phố Z đến.

Phòng chừng chờ phá đao đã trở lại, bọn họ huynh đệ trong lúc đó sẽ có một hồi hung ác dị thường cách đấu! Hắn đánh giá, chính mình tốt nhất xem xét thời cơ chạy nhanh chạy trốn chết. Chờ hắn hết giận, rồi trở về lĩnh phạt.

Ứng Trường Không thể này mới dừng động tác. "Ta trước cấp nàng đánh cái điện thoại, quần nó kinh hãi không sợ hãi hi." Hắn là cân não tú đậu, mới nghe xong gia gia chuyện ma quỷ!

Đúng lúc này, Hiên Viên Kỳ bên này cửa phòng bị chạm vào một tiếng đẩy ra, thủ hạ vội vàng vọt vào đến.

"Kì thiếu, tẩu tử bị xe đụng phải. Đến đây một chiếc xe cứu thương, Đao Ba ở trên đường bị nhân mê đi ném xe, xe cứu thương nay không biết tung tích."

Hiên Viên Kỳ còn không có hé răng, bên kia Ứng Trường Không đã muốn đóng tần số nhìn. Hắn có thể khẳng định, phá đao lập tức sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn, bắt hắn cho giết!

"Xe cứu thương đặc thù, những người đó đặc thù, có hay không chú ý tới?"

"Không có, mọi người đều rất sốt ruột, thật không ngờ xe cứu thương sẽ có trá."

"Nhất bang thùng cơm!" Hiên Viên Kỳ mắng to. Ngày quá rất an nhàn, bọn họ tính cảnh giác đều giảm xuống, dựa vào! "Lập tức phái người đi thăm dò xe cứu thương đi về phía, tránh nhanh phong vân giúp động tĩnh. Còn có, điều tra rõ sở tại nạn xe cộ là ngoài ý muốn vẫn là bởi vì! Cẩn!"

Tần thuốc bị vứt trên mặt đất, chân hung hăng nghiền vài cái.

"Chờ giải quyết chuyện này, nhất định phải đem này giúp viên ném cho phá đao đi huấn luyện, thao tử bọn họ! Thao!" Kì thiếu rốt cục không để ý hắn chỉ có phong độ chửi ầm lên.

Tên kia thương còn không có hảo đâu, không thích hợp lái xe, hắn lấy được tiếp nhân. Cầm lấy cái chìa khóa, Hiên Viên Kỳ đi nhanh đi ra ngoài.

.....

Ứng Trường Không vừa ra sân bay, liền nhìn đến Hiên Viên Kỳ rối loạn dựa vào xe, chính là đã không có dĩ vãng bình tĩnh hòa phong độ. Hắn chọn nhứ mày, rút ra cửa xe an vị đi vào.

Hiên Viên Kì phát động xe, chạy như bay mà đi. Mở một hồi, mới quay đầu đến.”Phá đao, đợi một chút xe người liền tẩu ta một chút, ra hết giận.”

“Nói cái gì chuyện ma quỷ? Ta còn muốn lưu trữ khí lực cứu ta vợ, ngốc tử mới đem khí lực lãng phí ở người trên người. Người bên này có tin tức sao? Ta cũng đã muốn làm cho người ta hỗ trợ tra xét, tạm thời còn không có kết quả.” Hắc cầm lấy trên xe hộp thuốc lá, rút ra một cây.

Hiên Viên Kì một tay lấy yên đoạt đi qua, hướng xe ở thùng rác nhất nhưng.”Này thương còn không có hảo đâu, không muốn sống nữa!”

“Hiên Viên, trong lòng ta đổ hoảng.” Hắc thần nhiên nói, chỉ có mây thượng hắc tuyến một cái một cái vén cùng một chỗ.

Hiên Viên liếc hắc một cái, im lặng. Thay đổi người khác, đã sớm gấp đến độ hỏa liệu hỏa liệu . Khả phá đao là bộ đội đặc chủng, trong lòng chính là gấp đến độ ở trong nòng tiên, trên mặt vẫn là thần nhiên . Hắc sớm đã luyện liền không quan tâm hơn thua, Thái Sơn bằng mà không thay đổi sắc bản lĩnh. Chính là kia phân dày vò, chỉ có chính hắc biết.

“Ta thực thật có lỗi.” Hắc chỉ có này bốn chữ. Phá đao đem nhân giao cho hắc, hắc lại không có thể chiếu cố hảo.

Ứng Trường Không khoát tay.”Này không phải của người sai.” Bọn họ tự cấp Thương Duy Ngã tìm phiên toái thời điểm, người ta cũng sẽ không ngồi chờ chết, cho nên Hiên Viên khẳng định cũng phiên toái không ngừng. Mà bảo hộ Nhược Thủy, vốn là không thuộc loại hắc trách nhiệm, hắc lại hết toàn bộ lực.

“Chúng ta nhất định hội đem nàng cứu trở về đến, nàng hội không có việc gì !”

“Ta cũng sẽ không làm cho nàng có việc . Ai muốn dám đụng nàng một sợi lông, ta phi diệt hắc cả nhà không thể!” Nheo lại ứng mâu lý, là lợi nhận giống nhau thị huyết quang mũi nhọn hiện lên.

“Ta giúp người cùng nhau diệt hắc cả nhà.”

“Ba”, hai bàn tay to giao nắm, gắt gao .

Hai người đến kỳ lân giúp tổng bộ, thương thảo một phen truy tra phương hướng cùng với dò hỏi phong vân giúp kế hoạch. Suốt một đêm, hai người đều không có ngủ.

Hiên Viên Kì không có gì vấn đề, bất quá là nhện một đêm.

Nhưng là trọng thương chưa lành Ứng Trường Không hàm không được, trên mặt hắc huyết sắc đã muốn thốn hết, còn tại cắn chặt răng chống. Trời đông giá rét lý, đậu đại mồ hôi một viên một viên đi xuống điệu, hắc hồn nhiên không cần.

Hiên Viên Kì tưởng đem hắc phách choáng váng làm cho hắc nghỉ ngơi một thời gian, khả thủ vừa mới vừa động một chút, bên tai liền vang lên lạnh lẽo cảnh cáo.

“Tốt nhất quản hảo tay người.” Ngay cả đã muốn sắp hư thoát, trinh sát binh xuất thân nhân cũng sẽ không bỏ qua lộ ra gì một chút dấu vết để lại. Chính là, hắc cũng không biết chính mình còn có thể chống đỡ bao lâu.

Kia lượng xe cứu thương chạy quá trên đường toàn bộ theo dõi lực tượng, không một không bị phá hư, toàn bộ trắng bóng một mảnh. Là ai tại như vậy đoản thời gian nội có thể làm được này hết thấy, hơn nữa thần không biết quỷ không hay?

Chàng nhân kia chiếc xe, lại là một chiếc mất trộm vô giấy phép chiếc xe. Đặc chế thủy tinh, không thể nhìn đến người ở bên trong.

Ứng Trường Không ngón trở chỉ vào màn hình lý xe.”Ta nhất định phải biết này chiếc xe lý nhân là ai! Ta nhất định phải hắc trả giá đại giới!”

Hiên Viên Kì không có trả lời, gơ tay chém xuống một đao bắt hắc cho phách hôn mê. Phá thân đao thể hảo quá lợi hại , phát hiện hắc động tác, nhưng cũng ngăn cản không được.

“Cho dù người tỉnh muốn giết ta, kia cũng là chuyện sau đó tình .”

Hiên Viên Kỳ đem nhân cho tới trên giường, gọi tới tư nhân thầy thuốc chiếu cố hẳn.

.....

Ứng Trường Không tỉnh thật sự mau. Hẳn vừa mở mắt, nhổ từng tí, sẽ xốc lên chần xuống giường đến.

Hẳn không biết, tự hẳn theo bệnh viện biến mất bắt đầu, Ứng gia bên kia liên loạn thành nhất oa . Dương Tử Vân nước mắt, đều có thể trang nhất đại chậu làm canh . Nếu không Hiên Viên Kỳ gọi điện thoại đi mật báo, chỉ sợ thành phố B sẽ bị ngắt trời . Nay hội, chỉ sợ Dương Tử Vân đã muốn nhanh đến thành phố Z .

“Phá đảo, người cho ta nằm xuống đến!” Hiên Viên Kỳ đẩy môn tiến vào, liền nhìn đến Ứng Trường Không muốn xuống giường, vội vàng bước xa lại đẩy ngăn cản.

Ứng Trường Không lạnh lùng nghề hẳn liếc mắt một cái.”Hiên Viên, đừng ép ta ra tay.”

“Người trước hết nghe ta nói hoàn được không? Tình huống của người thực không vui xem, người liền dãi ở trên giường, chúng ta hiện tại cũng không phải đi ra ngoài đánh nhau. Ta với người nói, người nếu đã xảy ra chuyện, Hạnh Nhược Thủy khẳng định không sống nổi. Phía trước Cố Chân Chân tìm quá nàng, nói cho nàng là nàng làm hại người sinh tử chưa biết. Vì thế, nàng bị bệnh nhất đại tràng, nàng cảm thấy chính mình là cái sao chổi. Sau lại biết người đã muốn vượt qua nguy hiểm kì, nàng mới chậm rãi hảo lên. Cho nên, người nếu tưởng nàng hảo, liền quý trọng chính người.”

Ứng Trường Không tự hỏi một hồi, lại nằm trở về.”Cho ta nhất máy tính.”

“Này không thành vấn đề.” Hẳn chỉ biết, chỉ có nâng ra Hạnh Nhược Thủy mới có dùng.

Chỉ chốc lát, Hiên Viên Kỳ chuyển máy tính tiến vào, mặt sau còn đi theo thầy thuốc. Đãi một tiếng đem từng tí một lần nữa trát thượng, Hiên Viên Kỳ mới đem máy tính đưa cho hẳn.

“Đúng rồi, có hay không tiến triển?” Hẳn nhìn một chút, hẳn ngủ cũng có hơn ba giờ .

Hiên Viên Kỳ ngón cái cùng ngón trở kháp trụ càng dưới, suy nghĩ một hồi nói:”Ta không biết hay không chuẩn xác, nhưng là ta cảm thấy lúc này đây sau lưng thể lực tựa hồ so với Thương Duy Ngã còn có cường đại cùng thần bí. Nếu là ở thành phố A, như vậy muốn Thương Duy Ngã làm được này đó cũng không khó. Nhưng nơi này là thành phố Z, không phải hẳn bàn.”

Ứng Trường Không nhúu nhúu mày.”Có thể hay không là hẳn sau lưng thể lực chen chân tiến vào?”

“Lý do?”

“Làm cho Thương Duy Ngã phải đến Nhược Thủy, hoặc là giết Nhược Thủy, để giải quyết trước mắt cục diện bế tắc.” Bọn họ gần nhất làm cho phong vân giúp tổn thất thảm trọng, bảo không cho phép hội bắt nó mặt sau lực lượng cấp liên lụy đi ra.

“Có này khả năng.”

Ứng Trường Không không lại hé răng, chính là nheo lại hai mắt. Một lát sau mới nói:”Hiên Viên, ta không thể làm cho Nhược Thủy gặp chuyện không may!”

“Ta biết.”

“.....”

Một ngày trôi qua.

Hai ngày trôi qua.

Một tuần trôi qua.

Hạnh Nhược Thủy thủy chung không có gì tin tức.

Đàm Bội Thi ở Phó Bồi Cương trong lòng khóc nhất đại hồ đồ, ánh mắt sẽ không tiêu quá thũng. Nàng cho rằng nếu nàng kiên trì không cho Nhược Thủy đi, hoặc là nàng đi theo cùng đi, sự tình sẽ không hội biến thành như vậy . Nhưng tất cả mọi người biết, này cũng không phải của nàng sai, lại ngăn cản không được của nàng tự trách.

Dương Tử Vân cũng đến thành phố Z, nàng là muốn tới chiếu cố con . Nhưng là con cả ngày ra bên ngoài chạy, căn bản không lấy thân thể của chính mình làm hồi sự, nàng xem lại đau lòng lại sốt ruột.

Tiểu tử kia tận mắt thấy kia một hồi tai nạn xe cộ, hợp với mấy ngày đều ở làm ác mộng. Ban ngày hoàn hảo, cảm xúc coi như ổn định. Ban đêm ác mộng bừng tỉnh sau, liền khóc nháo muốn mẹ. Mặc kệ như thế nào dỗ, đều không có dùng.

Lại là một ngày nửa đêm, tiểu tử kia bừng tỉnh sau, cuộn chăn cút xuống giường, đi chân trần chạy ra phòng khách tìm người.”Mẹ, mẹ, ta muốn mẹ.....”

Hắn khóc tê tâm liệt phế , đại nhân lập tức liền tỉnh.

Mà chủ trong phòng ngủ căn bản không có ngủ Ứng Trường Không, hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại. Mặc kệ là hắn, vẫn là Phúc An, đều thói quen như thủy ngày. Hiện tại nàng không thấy , bọn họ như thế nào quá?

Dương Tử Vân ôm đứa nhỏ dỗ, nhưng là đứa nhỏ căn bản không để ý tới nàng, tay chân đá đánh , miệng quát to muốn mẹ. Nước mắt đại khóa đại khóa đến rơi xuống, mở lớn yết hầu như là muốn đem tâm đều cấp theo cổ họng mất khóc đi ra bình thường, thật sự kêu tê tâm liệt phế.

Ứng Trường Không chạy đến, ôm cổ hắn, cũng không biết như thế nào an ủi hắn. Chính là phụ tử hai gắt gao ôm ở cùng nhau, cùng nhau tưởng niệm cái kia bọn họ sinh mệnh lý là quan trọng nhất nhân.

Hắn nếu không phải một cái ba mươi hai tuổi lão nam nhân, hắn chỉ sợ cũng hội cùng con ôm đầu khóc rống. Loại cảm giác này, quá tệ!

Chúng ta đều nghĩ đến chính mình thực kiên cường, đều nghĩ đến nước mắt là yếu ớt biểu hiện, lại tổng ở mỗi cái thời điểm hiểu đư

ợc, chúng ta đều không phải là không thể phá vỡ, đều có yếu ớt thời điểm. Mà nước mắt, là chúng ta dùng tình sâu vô cùng chứng kiến.

“Cha , ta muốn mẹ, ta muốn mẹ.....” Tiểu tử kia khóc mệt mỏi, thanh âm đều khóc khàn khàn . Nước mắt lại vẫn là càng không ngừng chảy xuống đến, mắt thấy ánh mắt đều thẫm đi lên. Tiểu trong ngực bởi vì khóc thút thít dựng lên phục , hai mắt đầm lệ mông lung nhìn ba ba, quá đáng thương bộ dáng.

So với cha , hắn cơ hồ là theo mẹ sớm chiều ở chung, một khắc cũng rời không được. Nay đã muốn rất nhiều thiên không mẹ , hắn có thể nào không nháo?

Kỳ thật đại nhân đều nghĩ đến hắn còn nhỏ, không hiểu . Chính là tiểu tử kia trong lòng, vẫn là nhớ rõ không có mẹ ngày. Hắn cũng sẽ lo lắng, mẹ nếu không thấy , lại hội trở lại đi qua ngày.

Ứng Trường Không thở ra một hơi, mới miễn cưỡng đè nén xuống chính mình cảm xúc.”Chúng ta không đủ ngoan, cho nên mẹ trốn đi . Không thể lại khóc , lại khóc trong lời nói mẹ liền lẫn mất càng lâu , biết không?”

Tiểu tử kia lập tức nâng lên hai tay, gắt gao che miệng mũi. Chỉ có mắt to, còn trát lạch khỏa khỏa đậu đại nước mắt.

Dương Tử Vân nhìn phụ tử hai không xong trạng huống, trong lòng thực không phải tư vị. Hạnh Nhược Thủy thật đúng là cái tai họa, đem phụ tử hai cấp hại thảm ! Cố tình con cùng tôn tử đều như vậy không chịu thua kém, đều không thể thiếu nàng đường như!

“Ngaoan. Phúc An ngaoan ngaoan ngủ, mẹ rất nhanh sẽ về nhà .” Bàn tay to, có chút thô lỗ lau hắn nước mắt.

Tiểu tử kia mân miệng nhịn xuống khóc. Hai tay ôm hắn cổ, mặt dán tại hắn bên gáy. Cái mũi nhỏ, vừa kéo vừa kéo .”Ta muốn cùng cha cùng nhau ngủ.”

“Hảo, chúng ta cùng nhau ngủ.” Ứng Trường Không ôm đứa nhỏ, trở về phòng.

Dương Tử Vân nhìn nhắm chặt cửa phòng, cảm thấy chính mình bị cách trở ở tại phụ tử thế giới ngoại. Bọn họ thế giới bởi vì có một Hạnh Nhược Thủy mà ngay cả ở tại cùng nhau, nàng này làm mẹ làm con bà nó ngược lại không phải một cái thế giới .

Trong lòng nổi lên chua xót, ở đêm khuya lý đặc biệt đặc hơn.

Nhưng là nàng sai lầm rồi sao? Nàng bất quá là muốn con có thể có một hảo thê tử còn có tốt tiền đồ, nàng sai lầm rồi sao? Nàng không có sai!

Nhưng là trở lại phòng, Dương Tử Vân nhìn không được cấp thượng tướng gọi điện thoại, anh anh khóc. Từ Hạnh Nhược Thủy không thấy sau, con cơ hồ rất ít cùng nàng nói chuyện, hẳn nhưng là nàng duy nhất con nha!

Luôn luôn đau thê như mạng thượng tướng nghe được vợ tiếng khóc, ở điện thoại lý chửi ầm lên cái kia tiểu thằng nhãi con. Hận không thể lập tức bay đến thành phố Z đến, bắt được cái kia tiểu thằng nhãi con liền một chút tấu.

“Vợ, người đừng khóc, ta đều đau lòng muốn chết.....”

.....

Kia lượng xe cứu thương tìm được rồi, nhưng đã muốn bị đốt cháy bộ mặt tiền phi. Mà người trong xe tắc hình như là trống rỗng chừng phát rồi, không có một chút dấu vết lưu lại.

Liền ngay cả Ứng Trường Không gia gia ứng chấn bang đã ở hỗ trợ, nhưng sự tình một chút tiến triển cũng không có.

Nhưng thật ra về kia tràng tai nạn xe cộ, đã muốn có một ít mặt mày. Mà làm toàn bộ manh mối, chậm rãi giao hội chỉ hướng Cổ Chân Chân khi, sự tình lại một lần nữa trở nên phức tạp đứng lên.

Làm Ứng Trường Không sưu tập cũng đủ căn cứ chính xác theo, nện ở mọi người trước mặt.

Cổ Chân Chân chính là thê lương cười, không hề phủ nhận.”Đúng vậy, nhân là ta chàng. Đáng tiếc, ta không thể xác định nàng đã chết không có, nếu nàng thật sự đã chết, kia này hết thảy cũng liền đáng giá, ha ha.....”

Ứng Trường Không một phen nắm cửa nàng cổ, trên trán gân xanh bạo khởi, rống:”Cổ Chân Chân, người này rắn rết tâm địa nữ nhân! Vì sao? Nàng như vậy một người thiện lương, nàng làm sao thực xin lỗi người, người muốn như vậy đau hạ độc thủ?”

Cổ Chân Chân bị khấp thấu bất quá khí, cũng vẫn là cười, gần từng tiếng cổ hết sức nói:”Nàng ngàn không nên vạn không nên cho người yêu thượng nàng! Người là của ta, người chỉ có thể là của ta! Sẽ không là Cổ Miêu Miêu, lại càng không sẽ là nàng Hạnh Nhược Thủy! Ta –”

Cửa nàng mặt đã muốn đến mức tử hống, mắt thấy sẽ không khí.

“Trường Không!, người trước buông ra nàng! Mặc kệ như thế nào, trước đem sự tình biết rõ ràng nói sau!” Ứng chấn bang bất lấy tôn tử thủ, sợ hãi thất thủ đem nhân cấp giết.

Ứng Trường Không cơ hồ cắn răng nanh, kim sắt giống nhau thủ, chậm rãi, một chút một chút buông ra.

“Khụ khụ khụ.....” Cổ Chân Chân té ngã ở, vuốt cổ kịch liệt ho khan đứng lên. Trong mắt, nước mắt ở đảo quanh. Nàng thua, thua rồi tinh rồi mù! Nàng không cam lòng, nàng tuyệt không cam tâm!

“Ta phải không đến, người khác cũng mơ tưởng được! Nàng Hạnh Nhược Thủy có cái gì hảo? Ta bộ dạng không thể so nàng kém, ta cũng thực ôn nhu thực sẵn sàng, nàng đâu? Nàng là một cái người khác không cần người đàn bà dâm dăng!”

Ứng Trường Không bị hấn gia gia giữ chặt, trên trán gân xanh tẫn hiển. Quyền đầu gắt gao nắm, tựa hồ tiếp theo giây sẽ nhìn không được tạp đi ra ngoài.

“Nhưng là, người tình nguyện muốn một cái người đàn bà dâm dăng, cũng không chịu thú ta. Vì sao? Đây là vì sao?” Cổ Chân Chân cảm xúc đã muốn không khống chế được, hai mắt cũng chưa tiêu điểm.”Bởi vì nàng là dụ dỗ tử, bởi vì nàng có thể ở trên giường lấy lòng người sao? Hiện tại tốt lắm, nàng đã chết, sẽ thấy cũng không có người theo ta đoạt, không còn có người theo ta đoạt. Ha ha.....”

Cổ lão cước bộ có chút lão đảo, chậm rãi ở Cổ Chân Chân trước mặt ngồi xổm xuống.”Chân Chân, người vì sao muốn như vậy?”

Cổ Chân Chân trên mặt biểu tình lập tức trở nên hung ác đứng lên. Nàng đứng lên, thân thủ lung tung chỉ vào mỗi người.”Vì sao? Vì sao? Ha ha..... Bởi vì các ngươi mỗi người đều thực xin lỗi ta!”

Cuối cùng, tay nàng chỉ thẳng tấp chỉ vào Cổ lão. Trên mặt, tràn đầy oán hận. Đáng ghét, mà lại thê lương. Nói ra mỗi một cái tự, đều hàm chứa nghiêng răng nghiêng lợi hận.

“Đồng dạng là người cháu gái, vì sao ta phải đến vĩnh viễn so ra kém Cổ Miêu Miêu? Ta từ nhỏ sẽ không có cha mẹ, thúc thúc thăm thăm bắt đầu thời điểm nghĩ đến chính mình không có đứa nhỏ, cho nên rất đau ta. Nhưng là sau lại bọn họ có Cổ Miêu Miêu, bọn họ toàn bộ yêu đều cho Cổ Miêu Miêu. Ta đây đâu? Rốt cuộc không có người xem ta liếc mắt một cái, cái gì đều là Cổ Miêu Miêu, không còn có người quản quá Cổ Chân Chân nghĩ muốn cái gì. Cổ Miêu Miêu là cái sinh non nhi, nàng trời sinh thể nhược, nhưng là nàng có điều có người yêu thương. Ta đây đâu? Ta cái gì cũng không có, không có ba mẹ, Liên Gia Gia cũng không đau ta. Này công bằng sao? Này công bằng sao? Ta so với nàng càng đáng thương, vì sao các ngươi trong mắt chỉ nhìn nhìn thấy nàng? Ta thích Tử Văn a di, nàng thực ôn nhu, tựa như mẹ giống nhau. Ta cũng thích Ứng đại ca, ta nghĩ chỉ cần ta gả cho Ứng đại ca, ta còn có mẹ .

Nhưng là, các ngươi đều muốn làm cho hấn thú Cổ Miêu Miêu. Rõ ràng ta mới càng thích hợp hấn, khả các ngươi dám đem hấn cùng Cổ Miêu Miêu ghé vào cùng nhau, vì sao? Bởi vì ta không có ba mẹ, không ai cho ta làm chủ, các ngươi liền đương nhiên khi dễ ta này cô nhi! Cổ Miêu Miêu nàng chính là một cái tiểu thí hài, nàng cái gì cũng đều không hiểu, cho nên Ứng đại ca sẽ không lựa chọn của nàng, ta đối chính mình có tin tưởng. Nhưng là, vì sao còn muốn đến một cái Hạnh Nhược Thủy theo ta thường? Ta hận nàng, ta hận không thể nàng tử! Ta hận, ta hận toàn bộ người!”

Cổ Chân Chân đã muốn trạng nếu điên cuồng, nàng bị chính mình tâm ma cấp bức điên rồi.

Ứng Trường Không rốt cục không thể nhịn được nữa, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái.”VẬY người đi ra trong ngục giam đi hận đi! Người có thể ở nơi nào hận cả đời, hận đến chính người cảm thấy đủ mới thôi!”

“Ứng tiểu tử!” Cổ lão nhìn hấn đi nhanh rồi đi bóng dáng, nhìn nhìn lại thượng diện cười Chân Chân, lão đảo lui về phía sau, như là lập tức già đi mười tuổi.

“Tỷ tỷ!” Cổ Miêu Miêu ở Cổ Chân Chân trước mặt ngồi xổm xuống, mặt đầm lệ.”Người vì sao cũng không nói cho ta biết người thích Ứng ca, nếu người nói cho ta biết, ta nhất định sẽ không theo người thường ! Tỷ tỷ, chúng ta đều là yêu của người!”

Cổ Chân Chân như là nghe được thiên đại chê cười bình thường, lại cười ha hả.”Yêu ta? Các ngươi yêu ta? Các ngươi dùng cái gì yêu ta, ta thấy thế nào không đến? Aha ha.....”

“Tỷ tỷ, không phải, chúng ta là thật yêu người!” Cổ Miêu Miêu khóc nhìn về phía gia gia cùng ba mẹ.”Gia gia, ba mẹ, các ngươi mau nói cho tỷ tỷ, chúng ta là thật yêu của nàng! Tỷ tỷ, về sau Miêu Miêu không bao giờ nữa với người đoạt, cái gì cũng không với người đo “Người đây là ở đáng thương ta sao? Ta cần người đáng thương sao?” Cổ Chân Chân điên rồi dường như, hung hăng chụp vào Cổ Miêu Miêu mặt.

Mọi người vội vàng đem nhân cấp rút ra, Cổ Miêu Miêu trên mặt vẫn là để lại ngũ điều màu đỏ dấu, hỏa lạt lạt đau.

.....

Ứng Trường Không rất muốn cự tuyệt gặp toàn bộ người, hấn không nghĩ lại nghe được bất luận kẻ nào cầu hấn buông tha Cổ Chân Chân. Nhưng là Cổ lão đã muốn ở bên ngoài quỳ xuống , hấn không thể không gặp. Hấn lại lãnh cứng rần, cũng không thể đối lão nhân gia này vừa mới động thị nếu không thấy.

“Cổ lão, người đừng bức ta.” Ứng Trường Không nhìn ngoài cửa sổ, chỉ chừa cấp Cổ lão một cái bóng dáng.”Cổ Chân Chân bắt quá là muốn ngồi tù, đối với người Nhược Thủy đâu? Nàng ngay cả sống hay chết, ta cũng không biết. Ta như thế nào tha thứ?”

Hai mắt nhắm nghiền, khóe mắt rốt cục nhìn không được đã ướt ướt. Boong boong thiết huyết nam nhi, rốt cục hạ xuống nhân sinh thứ nhất giọt lệ.

Cổ hàng hồ một đêm sầu trắng đầu. Chân Chân cũng là hấn cháu gái, hấn làm sao không đau yêu. Chính là Chân Chân từ nhỏ thành thực, mà Miêu Miêu thủy chung giống cái đứa nhỏ, mọi người lực chú ý liền

đều ở ngây thơ Miêu Miêu trên người, vô hình trung xem nhẹ Chân Chân. Lại không nghĩ rằng, hội gây thành như vậy đại họa.

“Ứng tiểu tử, ta cũng biết yêu cầu này quá đáng. Nhưng là cho dù ngươi đem Chân Chân cấp giết, đã muốn chuyện đã xảy ra cũng không thể thay đổi. Không bằng ngươi đem nàng giao cho ta, ta sẽ hảo hảo mà quản giáo nàng, khi tất yếu hậu ta sẽ đem nàng khóa đứng lên. Tóm lại, sẽ không lại làm cho nàng đi ra thương tổn người.”

Chân Châ

n thuở nhỏ không có cha mẹ, nay vừa muốn trao nàng ngồi tù, hấn như thế nào không làm thất vọng chết đi con con dâu?

Ứng Trường Không chậm rãi xoay người lại, nhìn tựa hồ một đêm trong lúc đó già đi rất nhiều lão nhân gia. Hấn đồng tình lão nhân gia gặp được, nhưng không thể tha thứ Cổ Chân Chân ngoan độc.

“Cổ lão, còn nhớ rõ lần trước lực tượng sao? Ta chỉ bắt nó giao cho ngươi, là hy vọng Cổ Chân Chân có thể hoàn toàn tỉnh ngộ. Ngày đó nàng có thể cứu mà không cứu, Cổ Miêu Miêu là không có việc gì, nếu nàng rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại đâu, Cổ lão ngươi có thể tha thứ Chân Chân sao? Ta tin tưởng, lấy Cổ lão của ngươi làm người, trở về khẳng định trừng phạt Cổ Chân Chân. Nhưng là ngươi xem? Nàng căn bản không có tỉnh ngộ, ngược lại làm thêm hại nhân tánh mạng! Hôm nay cho dù nàng thương tổn không phải Nhược Thủy, ta cũng không thể tha thứ! Huống hồ, Cổ lão ngươi thực nghĩ đến đóng cửa nàng cả đời, đó là đối nàng được không? Cùng với đem nàng quan cả đời, vì sao không cho nàng ở lao lý hối cải để làm người mới, đi ra một lần nữa làm người?”

Lấy Cổ gia năng lực, chờ Cổ Chân Chân sửa tốt lắm đi ra, người khác cũng sẽ không biết được nhỏ tí tẹo.

Cổ Vệ Quốc hoạt kê. Tuy rằng cảm tình thượng không thể nhận, nhưng lý trí thượng hiểu được, hấn nói được thực có lý.

“Cổ lão, ta tuy rằng không nghĩ quá không truy cứu, nhưng là ta cũng không có lộ ra. Đây là ta cấp Cổ lão mặt mũi, cũng là ta niệm ứng cổ hai nhà tình phân, lại ta hy vọng Cổ Chân Chân thật sự có thể hối cải để làm người mới. Về phần ngươi muốn ta hoàn toàn không truy cứu, ta là vạn vạn làm không được.”

Cổ lão suy nghĩ một hồi, gật gật đầu. Xoay người đi ra ngoài thời điểm, lão nhân gia thẳng thần lưng tựa hồ cũng không như vậy thẳng thần.

Ứng Trường Không quay lại thân, đem chính mình phao tiến giường lý. Đệm chần trong lúc đó, còn có Nhược Thủy hơi thở, thần nhiên mùi thơm. Hấn không dám cũng không cho phép bất luận kẻ nào đổi điệu này đó đệm chần, hấn sợ tẩy trừ qua đi nghe thấy không đến của nàng hơi thở, hấn hội điên.

Chậm rãi nhắm mắt lại, giống nhau còn có thể nhìn đến nàng ôn nhu tươi cười, nghe được đến của nàng tiếng hoan hô truyện cười. Do nhớ rõ, nàng ngượng ngừng nói chúng ta động phòng đi; Do nhớ rõ nàng chính mồm đáp ứng, ở tân niên ngày đó gả cho hấn; Do nhớ rõ nàng dán tại hấn ngực, ngủ dung điềm tĩnh.....

Nhược Thủy, ngươi rốt cuộc ở nơi nào?

Cánh tay nâng lên, hung hăng một quyền nện ở trên giường. Hấn rất vô dụng, đều đã muốn hai cái tuần lễ, còn không có thể tìm được nàng! Nhược Thủy, ngươi là không phải đang trách ta, cho nên trốn đi?

“Trường Không.....” Dương Tử Vân nhìn đem mặt chôn ở gối đầu lý con, trong lòng không phải tư vị.

Ứng Trường Không hít sâu mấy hơi thở, ngồi xuống.”Mẹ, nếu ngươi là muốn cho ta buông tha Cổ Chân Chân, như vậy ngươi nên cái gì đều không cần nói.”

“Ngươi sẽ không có thể xem ở ứng cổ hai nhà giao tình thượng –”

Không chờ nàng nói xong, Ứng Trường Không liền đánh gãy.”Nếu không xem ứng cổ hai nhà giao tình, ta sẽ giết nàng!”

Dương Tử Vân ghen hống nhìn trần trời, không bao giờ nữa nói ra nói đến. Vì một nữ nhân, như thế nào có thể gặp phải nhiều chuyện như vậy tình đến, thật sự là tội nghiệt!

“Chân Chân nàng cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, người cũng biết, nàng vẫn là cái không sai nữ hài tử. Nói đến đề, nàng cũng chỉ là rất thích người, mới có thể nhất thời hôn đầu. Mặc kệ nói như thế nào, này phân cảm tình đều là khó được, người sẽ không có thể xem tại đây phân thượng, tha thứ nàng lúc này đây?”

Ứng Trường Không quay đầu nhìn nàng, trong mắt màu đỏ một mảnh. Dương Tử Vân cũng hoảng sợ.

“Kia Nhược Thủy đâu? Nhược Thủy yêu so với Cổ Chân Chân càng sâu càng thuần khiết, người tha thứ nàng sao? Nàng sai ở nơi nào? Nàng bắt quá sai ở ông trời đối nàng rất tàn nhẫn, làm cho nàng bị nhân lửa một lần thương tổn một lần. Khả các người lại đem này trở thành của nàng sai đến vô hạn phóng đại, nàng lại đi nơi nào cầu tình phân? Nếu không phải các người không để ý của ta cự tuyệt, luôn vọng tưởng tác hợp ta cùng Cổ gia, hôm nay này hết thấy sẽ không sẽ phát sinh!”

Dương Tử Vân bị hấn ngữ khí cấp đâm bị thương, lão đảo lui về phía sau.”Trường Không, người, người đây là ở oán hận chúng ta?”

“Ta không thể.” Hấn dùng lực trở về ba chữ.

Dương Tử Vân thiếu chút nữa liền khóc. Là “Ta không thể”, không phải “Ta không có”. Nói cách khác, trong lòng hấn là oán bọn họ. Ai, này đều chuyện gì a!

Này mắt thấy sẽ lễ mừng năm mới. Xem này tình hình, này năm cũng không dùng qua. Ai!

“Trường Không, này còn có vài ngày liền lễ mừng năm mới. Dù sao người hiện tại cũng không dùng hồi bộ đội, theo chúng ta hồi thành phố B đi. Nhiều như vậy năm, chúng ta người một nhà đều không có cùng một chỗ hảo hảo mà quá cái năm.”

Ứng Trường Không hai nắm chặt, không ngừng mà không chế được chính mình cảm xúc.”Mẹ, người mang theo Phúc An trở về đi. Quá hoàn năm cũng đừng đem hấn đưa đến thành phố Z đến đây, Nhược Thủy không ở, không ai chiếu cố hấn.”

“Vậy còn người? Sự tình đến bây giờ còn không có tiến triển, người chính là đứng ở nơi này cũng không bỏ cho sự, không bằng theo chúng ta cùng nhau trở về đi.”

“Mẹ, người đi ra ngoài đi, ta nghĩ nghĩ ngơi một hồi.” Ứng Trường Không kéo qua chắn, cái trụ đầu, bỏ qua cự tuyệt bàn lại.

“Người –” Dương Tử Vân thở dài một hơi, đành phải rời đi phòng. Khó chịu lau khóe mắt, ngày cho tới bây giờ không quá tệ như vậy cao!

.....

Cổ Chân Chân nhiều lần yêu cầu gặp Ứng Trường Không, nhưng là, hấn cự tuyệt. Hấn sợ chính mình nhìn thấy nàng, sẽ nhịn không được bóp chết nàng. Sự tình quan Nhược Thủy, hấn đối chính mình tự chủ đã muốn không tự tin!

Dương Tử Vân cuối cùng vẫn là mang theo Phúc An đi trở về. Đăng ký tiền, nhìn gầy rất nhiều con, vừa khóc một hồi.

Ứng Trường Không chính là thần nhiên nhìn nàng, thậm chí không có ra tiếng an ủi. Mẫu thân có thượng tướng sủng nếu chỉ bảo, hấn Nhược Thủy lại yếu vô tin tức sinh tử không rõ!

Máy bay cất cánh sau, Ứng Trường Không còn tại sân bay lưu lại hồi lâu mới trở về.

Ban đêm một người nằm ở trên giường, ngực trái khủ ẫn ẫn làm đau. Chính hấn cũng chia không rõ, là vì miệng vết thương chưa khỏi hấn, vẫn là bởi vì Nhược Thủy rời đi nơi đó bị đào rỗng.

Thân thủ lấy quá trên bàn tướng khuông, đó là một nhà ba người ảnh gia đình. Thủ chậm rãi, miêu tả quen thuộc dung nhan. Cảm thấy ngực đau đớn, chậm rãi lại trở nên tiên lạt đứng lên.

Nhược Thủy, nhưng cầu người mạnh khỏe.

Đêm, như vậy dài lâu. Bởi vì ngực kia trái tim, như vậy cô độc.

.....

Lịch ngày một tờ một tờ bay qua, giao thừa lặng yên tới.

Cái kia chuẩn bị rất nhiều hàng tết chờ hấn về nhà khả thiên hạ, lại như trước không có bóng dáng. Hấn thậm chí không biết, nàng hay không sống được hảo hảo !

Tân niên, là Ứng Trường Không một người quá . Hấn theo giao thừa buổi tối mà bắt đầu uống rượu, uống say không còn biết gì. Liên oa trên mặt đất ngủ một đêm, miệng hô vợ. Khóe mắt chảy xuống chất lỏng, đã ướt ướt mao thâm.

Phó Bồi Cương cùng Đàm Bội Thi đã sớm kêu hấn cùng nhau lễ mừng năm mới, hấn không chịu. Đầu năm nhất, vợ chồng hai lo lắng, sáng sớm bỏ chạy lại đây. Đàm Bội Thi trên người có cái chìa khóa, nhất mở cửa đi vào.

Thượng nhân nghe được thanh âm, miệng hô “Vợ” Bấn đứng lên, nhìn đến là bọn hấn, lại ngủ trở về.

Vợ chồng hai nhìn nhau, bắt đầu dĩ lắc đầu. May mắn thượng có mao thâm, nếu không hấn phi sốt cao phát bệnh không thể. Nay miệng vết thương đều không có tĩnh dưỡng hảo, thân thể hấn cũng không như trước kia.

Trên bàn, thượng, hoành thất thụ bát nằm bình rượu tử. Các loại bài tử rượu, có liệt rượu có bia, hỗn tạp cùng một chỗ, không có rượu tinh trùng độc chính là vạn hạnh .

Vợ chồng hai thanh hấn nâng hời trên giường, đại niên lần đầu nấu tỉnh rượu canh, chiếu cổ con ma men, thu thập phòng ở.

Đàm Bội Thi thu thập , lại nhện không được lưu nước mắt. Nàng nếu đem Nhược Thủy chiếu cổ tốt lắm, đội trưởng sẽ không hội như vậy !

Này qua tuổi , thật sự là rối tinh rối mù.

.....

Thành phố Y, bên cạnh một cái lạc hậu thành nhỏ thị.

Bệnh viện, cao cấp phòng bệnh.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình thật giống như làm một cái thật dài thật dài mộng, ở trong mộng chìm nổi phập phồng, mỗi một giây dựa, lại như thế nào cũng vẫn chưa tỉnh lại. Đầu óc như là thanh tỉnh , hoặc như là hoàn toàn mơ hồ, bán mộng bán tỉnh trong lúc đó lay động không chừng.

Đãi ý thức rốt cục chậm rãi trở về thân thể, chỉ có hai loại cảm giác — đau! Mệt!

Mí mắt như là một ngọn núi, gắt gao đè nặng. Mất hảo một thời gian, mới rốt cục một chút một chút tách ra. Quang chiếu vào đến, đau đớn làm cho nàng theo bản năng lại nhắm lại . Lại chậm rãi, một chút một chút mở. Lọt vào trong tầm mắt, là mẩn nhân màu trắng, tầm mắt vẫn có chút sương mù.

Đau đớn làm cho nàng nhện không được nhú mày, nhẹ nhàng mà hừ một tiếng.

“Người tỉnh?” Bên giường có người đứng lên, cúi người xem nàng, trên mặt tươi cười thực sáng lạn. Người nọ vươn tay, cuồn cuộn ấn đầu giường gọi linh.

Hạnh Nhược Thủy muốn nói chuyện, lại phát hiện chính mình trên mặt tráo này nọ, hấn là dương khí tráo.

“Người đừng vội nói chuyện, chúng ta không vội. Thầy thuốc lập tức sẽ!” Nhưng của nàng bộ dáng, thoát nhìn so với Hạnh Nhược Thủy còn muốn sốt ruột.

Này nhân đã muốn hôn mê lâu lắm , nếu nàng nếu không tỉnh lại, bọn họ bệnh viện đều phải đóng cửa. Muốn làm không tốt, cái kia nam nhân thật sự sẽ làm bọn họ này đó thầy thuốc y tá đều cấp nàng chôn cùng!

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn nàng một hồi, cảm thấy mí mắt vừa nặng , bất tri bất giác, không giữ quy tắc thượng .

“Uy, người, người đừng hôn a!” Kia y tá gấp đến độ xoay quanh, lại nâng thủ mãnh ấn gọi linh.

Chỉ chốc lát, thầy thuốc y tá nối đuôi nhau mà vào, các liên này vị. Ra tay kiểm tra, mỗi người một lòng đều huyền thật cao. Chờ kiểm tra kết quả đi ra, đi tới cửa, cởi khẩu trang, mỗi người trên mặt đều lộ ra tìm được đường sống trong chỗ chết tươi cười.

Ngày hôm sau, Hạnh Nhược Thủy liền chuyển vào bình thường phòng bệnh.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm hoà thuận vui vẻ , hơi hơi

có chút chói mắt.

Hạnh Nhược Thủy đầu giường điều cao, phương tiện nàng hướng ngoài cửa sổ xem.”Đây là làm sao?” Nàng nhẹ nhàng mà, hỏi bên người y tá.

“Nơi này là thành phố Y, thánh tâm bệnh viện.”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn nàng, một hồi lâu mới tiêu hóa này tin tức. Thành phố Y? Ở tổ quốc tây nam biên thủy địa phương, là cái ba bốn tuyến thành nhỏ thị. Bất quá bởi vì không có công nghiệp, rừng rậm bảo hộ rất khá, dân phong cũng giản dị. Nàng ở trên mạng nhìn đến quá, là cái không sai địa phương, nếu không quá phàn theo đuổi vật chất trong lời nói.

Hơi hơi , nín thở khởi mảy. Nàng nhớ rõ tai nạn xe cộ chuyện tình, cũng không nhớ rõ làm sao có thể đến nơi này đến.”Ta ngủ thật lâu sao?”

“Suốt một tháng. Đưa người tới nhân gấp đến độ cho chúng ta hạ tuyết sát làm, nếu không thể đem người cứu sống, khiến cho chúng ta những người này chôn cùng. Chúng ta đều lo lắng đề phòng một tháng, may mắn người tỉnh lại.” Y tá cười nói. Ngày hai ngày, toàn bộ bệnh viện đều vui sướng, so qua năm mấy ngày nay còn vui mừng. Vì vậy nhân cứu sống , đối bệnh viện mà nói nhưng là thiên đại việc vui.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nín thở khởi mảy. Sẽ không là Trường Không, xảy ra tai nạn xe cộ thời điểm, chính hắn còn thương ở giường bệnh đâu. Còn nữa, hắn cũng sẽ không đem nàng đưa nơi này đến. Như vậy, chỉ có thể là Thương Duy Ngã .

Yếm đi dạo, nàng đứng là vẫn còn về tới hắn bên người. Nàng tựa như lung lý kia con chim, tự cho là bay khỏi nhốt, cuối cùng lại phát hiện kia lồng sắt ngay tại tiền phương chờ đâu. Nàng không khỏi nhớ tới Tôn Ngộ Không ở như thế nào phạt tở trong lòng bàn tay, mặc kệ bổ nhào vẫn như thế nào lợi hại, cũng vẫn là bị áp sơn hạ năm trăm năm.

“Đưa ta đến nhân, khi nào thì sẽ xuất hiện? Ta hôn mê trong lúc, hắn có đã tới sao?” Ngàn dặm xa xôi đem nàng đưa nơi này, là vì tránh đi Trường Không thế lực đi. Trường Không còn đối hắn có uy hiếp, đã nói lên Trường Không hắn là rất tốt . Có ứng cố hai nhà thế lực cùng nhau hộ tống, chuyện của hắn nghiệp hắn là sẽ không chịu ảnh hưởng .

Trường Không thân thể hắn là đã muốn bình phục. Nàng khẽ mỉm cười, vậy là tốt rồi!

“Đã tới một lần. Ngày hôm qua chúng ta đã muốn gọi điện thoại thông tri hắn , về phần hắn khi nào thì xuất hiện, chúng ta cũng không biết. Nếu không, ta làm cho người ta gọi điện thoại hỏi một chút?”

Hạnh Nhược Thủy miễn cưỡng cười cười, lắc đầu.”Không cần. Ta bất quá là thuận miệng hỏi một chút. Đúng rồi, ta khi nào thì có thể đi ra ngoài phơi nắng phơi nắng? Lại nằm xuống đi, ta đều phải móc meo .”

“Hắn là phải đợi thân thể của người dù ột ít đi. Bất quá ta sẽ giúp người hỏi một chút chủ trị thầy thuốc, nếu có thể, ta phù người đi xuống đi một chút, kia đối với người kháng phục mới có lợi.”

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy thản nhiên cười. Có lẽ là nằm hơn một tháng duyên cớ, cái loại này dứt bỏ đau đớn, không nghĩ tượng trưng như vậy mãnh liệt. Chờ xác định hắn hết thấy đau đớn, sẽ không hội lại đau đi.

Thủ đặt tại ngực trái khẩu, cường hữu lực tim đập, một chút một chút. Chạm rãi nhắm mắt lại, bên môi là thản nhiên tươi cười.

Tuy rằng tâm niên đã qua , nhưng vẫn là nói một câu tâm niên thoải mái. Cũng hy vọng, người từ nay về sau đều Bình An thoải mái, kia đó là ta toàn bộ khẩn cầu!

Lại trợn mắt, nhìn ngoài cửa sổ, cũng sắp mùa xuân . Rất nhanh, hồi xuân đại địa , hết thấy đều đã cũ nát đổi tân.

Nàng nhợt nhạt cười, trong mắt có trong suốt chất lỏng, nhưng vẫn chưa hạ xuống. Ở trong lòng, nhẹ nhàng mà nở non tên của hắn.

Trường Không.....

Vào lúc ban đêm, Hạnh Nhược Thủy chính tựa vào trên giường xem quân sự kênh. Nàng kỳ thật rất rõ ràng, không có khả năng theo này nhìn đến gì có liên quan Trường Không tin tức, lại vẫn là nhìn không được xem. Chẳng sợ chính là cùng hắn có một chút quan hệ gì đó, nàng cũng hiểu được cao hứng.

Cửa phòng đột nhiên đẩy ra, một chút cao lớn thân ảnh đi vào đến, có chút phong trần mệt mỏi hương vị.

Hạnh Nhược Thủy ghen hòng nhìn trần trối nhìn hắn, nửa ngày nói không nên lời một câu đến.

“Người.....”

69. Chương 69: Rượu Sau Loạn Tính

“Thực ngoài ý muốn?” Trang Dịch Sinh mỉm cười.

Hạnh Nhược Thủy cũng đi theo nở nụ cười, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.”Thực ngoài ý muốn, cũng thực may mắn. Ta có thể hỏi vì sao sao?” Tuy rằng không rõ vì sao sẽ là hắn, nhưng không phải Thương Duy Ngã là tốt rồi.

“Ta có thể lựa chọn không trả lời sao?” Hắn cũng học của nàng ngữ khí, thực lộ ra kia một tia không phù hợp tuổi nghịch ngợm.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, gật gật đầu.”Có thể.”

Trang Dịch Sinh cũng cười.”Dù sao là vì tốt cho người lý do. Người hảo hảo tính dưỡng, ngang thể tốt lắm, người là có thể hồi thành phố Z.”

“Àn.” Hạnh Nhược Thủy sợ sệt một chút, phục hồi tinh thần lại lên tiếng.”Trang tiên sinh, ngưng ngưng, hại người như vậy bốn ba. Ta nghĩ ta rất nhanh sẽ hảo đi lên, người không cần cho ta lo lắng, chuyên tâm việc công tác của người đi.”

Về phần chính mình trong lòng tính, nàng cũng không có nói đi ra. Dù sao, bọn họ còn không phải rất quen thuộc.

Trang Dịch Sinh nhượng mày, lộ ra một bộ thực thương tâm biểu tình.”Ta có thể đem này lý giải vì qua sông đoạn cầu sao?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức nhất tưởng, cũng nhìn không được nở nụ cười. Của nàng này lời nói, quả thật nghe qua có chút giống qua sông đoạn cầu ý tứ.”Thực xin lỗi, ta nói chưa nói hảo. Chính là, ta biết người bề bộn nhiều việc, mà theo thành phố Z đến nơi đây, quang trên đường lãng phí thời gian sẽ không thiếu, nhất định hội gia tăng công tác của người gánh nặng. Cho nên.....”

“Vụng trộm nói cho người, ta đây là lấy việc công làm việc tư. Vừa mới muốn tới thành phố Y đi công tác, lại vừa vụng có thể nhìn xem người, này không phải nhất cử lưỡng tiện sao?” Trang Dịch Sinh cảm thấy này nữ hài tử bị hù sợ hãi sợ hãi bộ dáng, thực đáng yêu.

Hạnh Nhược Thủy cũng cân nhắc không ra hắn là hay nói giỡn, vẫn là còn thật sự , đành phải cười nói.”Ta đây chạy nhanh đem lời này cấp lục xuống dưới. Về sau có cần, có thể xảo trá vợ vết tài sản.”

“Hoan nghênh chi tới.” Hắn một bộ “Đây là vinh hạnh của ta, người mau tới vợ vết tài sản đi” biểu tình, cùng hắn dĩ vãng nghiêm túc không quá tương xứng.

Hai người nhìn nhau lẫn nhau, đều nở nụ cười.

“Cảm giác thế nào?” Trang Dịch Sinh ở ghế dựa lý ngồi xuống, cởi áo khoác, cười hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.”Tốt hơn nhiều, đánh giá rất nhanh có thể xuất viện . Đúng rồi, Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu có khỏe không?”

“Rất tốt . Chính là thường xuyên nhắc tới như thế nào còn không khai giảng, hẳn muốn gặp Hạnh lão sư.”
Liền ngay cả lễ mừng năm mới ngày đó, đều làm âm ỉ muốn kêu Hạnh lão sư cùng nhau quá, thiếu chút nữa bị đánh .

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mắt tự nhiên cười cười.”Không có việc gì. Đứa nhỏ thích ứng năng lực rất mạnh, rất nhanh hẳn sẽ thích thượng tôn lão sư .”

“Ân, hy vọng là như thế này. Bất quá, hẳn là thật sự thích người, ta cũng vậy lần đầu tiên thấy hẳn như vậy thích một vị lão sư.” Ở Trang Ngụ Kì trong lòng, nàng cũng không chính là lão sư.

Nghĩ đến nghịch ngợm nhưng đáng yêu Trang Ngụ Kì, lại muốn đến kia nhất ban đáng yêu đứa nhỏ, Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng không chịu nổi.

“Trong lòng người nhớ kỹ nhân tốt lắm, người yên tâm.”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn hẳn, một hồi lâu mới hiểu được hẳn nói là Trường Không. Đối với hẳn lộ ra, nàng hồi lấy cảm kích cười. Nàng tin tưởng, hẳn không cần phải lừa nàng.

Trang Dịch Sính không còn chờ thật lâu, hẳn quả thật bề bộn nhiều việc, cho nên vội vàng lại ly khai.

Hẳn rời đi sau, Hạnh Nhược Thủy lập tức rút đi tươi cười, tựa vào trên giường lẳng lẳng ngắm người. Trở lại thành phố Z? Nàng còn có thể trở về sao? Cửa nàng xuất hiện chỉ biết cấp Trường Không mang đến tai họa, làm gì lại trở về liên lụy hẳn?

Ban đêm, bệnh viện im ắng . Nàng nằm ở trên giường, nhìn ngoài cửa sổ tối đen đêm. Một đêm, vô miên.

.....

Kế tiếp ngày, Hạnh Nhược Thủy ngay tại phục kiện trung vượt qua. Bởi vì hôn mê lâu lắm, tứ chi hành động đã bị ảnh hưởng, có chút cứng ngắc, cho nên cần làm một ít phục kiện vận động.

Có lẽ là bởi vì Trang Dịch Sính có giao cho, hay là hẳn đến đây quá lớn, y tá chiếu cố thật sự đúng chỗ, còn không ngừng nghĩ biện pháp dỗ nàng cười. Nhưng rất nhiều thời điểm Nhược Thủy đều không có tâm tình cười, nhìn y tá nói xong chê cười chính mình cười đủ lại phát hiện nàng không cười cái loại này xấu hổ, lại cảm thấy rất thực xin lỗi người ta .

Hạnh Nhược Thủy thích nhất là đến bệnh viện dưới lầu mặt cỏ đi tản bộ, một bên cùng y tá nói chuyện phiếm.

Thành phố Y ở tổ quốc phía nam, một năm bốn mùa cũng không hội quá nóng hoặc là rất lạnh. Nơi này mùa đông chỉ so với thành phố Z mùa thu lạnh một ít, cũng không cần mặc hậu áo khoác, thực thoải mái.

Có đôi khi nàng sẽ ở mặt cỏ ngồi, ngồi xuống chính là một cái buổi sáng hoặc là một cái buổi chiều. Tình thần phiêu xa, nghĩ đến Trường Không, nghĩ đến Phúc An, nghĩ đến Bội Thi, nghĩ đến này binh, nàng sẽ cười.

Thiệt nhiều thứ, cái kia y tá đều hỏi nàng cười cái gì. Còn nói của nàng tươi cười thật là đẹp mắt, nàng hẳn là nhiều cười.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn xác định Trường Không hay không đã muốn kháng phục, ngày quá hảo hảo . Nhưng là nàng không biết dùng cái gì phương thức đến xác nhận. Nàng không thể cấp Trường Không gọi điện thoại, cũng không thể cấp Bội Thi gọi điện thoại, tivi tin tức cùng quân sự thai, quân sự báo lý lại không có hẳn nội dung. Nàng có đôi khi hội an an ủi chính mình, không có tin tức chính là tốt nhất tin tức.

Có một ngày, Hạnh Nhược Thủy lại ngồi ở trên cỏ ngắm người. Y tá bị một chiếc điện thoại kêu đi rồi, nàng bằng hữu ở bệnh viện chờ nàng, muốn cùng nàng nói chút sự tình.

Một lát sau, y tá đã trở lại. Cầm nhất gói to hoa quả, còn có mấy bản tạp

chỉ cùng một phần báo chí. Y tá thực thích xem báo giấy cùng tạp chí, cho nên Hạnh Nhược Thủy đã muốn nhìn quen không trách. Có đôi khi buồn, nàng cũng sẽ cầm lấy đến xem, bởi vì rất nhiều thời điểm nàng cũng không tưởng nói chuyện.

Y tá cùng nàng nói một trận, phát hiện nàng hưng trí không cao, cũng đừng nói nói. Ngồi ở bên người nàng, chính mình cầm lấy một quyển tạp chí thoát nhìn.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn thiên không xuất thần, hồi lâu mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Nhất cúi đầu, liền nhìn đến y tá ở bên người nàng nhìn xem chính chuyên chú đầu. Cửa nàng tầm mắt chậm rãi chuyển qua đặt ở hai người trong lúc đó tạp chí cùng trên báo, lo lắng muốn hay không cũng xem một hồi.

Phút chốc, nàng trừng lớn hai mắt, ngạc nhiên nhìn trên cùng kia phân báo chí. Kia trương hình ảnh, người kia..... Là Trường Không?

Hạnh Nhược Thủy có chút run run vươn tay, chậm rãi cầm lấy kia phân báo chí.

Y tá ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, cười cười, lại cúi đầu tiếp theo xem tạp chí.

Hạnh Nhược Thủy tim đập mau dắc tượng là muốn bính ra lồng ngực, hô hấp cũng hơi hơi có chút trọng. Chậm rãi, một chút một chút, nàng triển khai báo chí. Báo chí đầu đề đầu bản, là một bức đại ảnh chụp. Ảnh chụp lý nhân là nàng vẫn bạn tâm nam nhân, hẩn thoát nhìn tốt lắm. Ở hẩn bên người dựa sát vào nhau, cũng là nàng quen thuộc gương mặt, Cố Chân Chân.

Đó là hé ra kết hôn chiếu, tuần nam mỹ nữ, hảo một đôi bích nhân.

Trường Không mặc lục quân lễ phục, anh tuấn suất khí. Hẩn vốn cũng rất xuất chúng, này bộ trắng lễ phục đưa hẩn phụ trợ càng thêm anh khí bức người, làm cho người ta di không ra tầm mắt. Nghe nói, này bộ lễ phục ở trọng yếu trường hợp mới có thể mặc vào, cho nên hẩn cũng là lần đầu tiên nhìn đến.

Thật là đẹp mắt..... Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng yên lặng khen ngợi, mím môi, lại vẫn là đã ươn ướt hốc mắt.

Mỗi một trương ảnh chụp, nàng đều lấy tay chỉ nhẹ nhàng mà xẹt qua, miêu tả hẩn dung nhan. Chậm rãi, nước mắt càng ngày càng nhiều, rốt cục tí tách hạ ở trên báo, choáng váng ầm ướt một mảnh. Nàng hấp hấp cái mũi, tưởng đem nước mắt ngừng.

Y tá nghe được thanh âm, quay đầu vừa thấy nàng khóc, sợ tới mức vội vàng đưa tay lý tạp chí nhất nhưng, phác lại đây."Người làm sao vậy? Có phải hay không thân thể không thoải mái? Người chờ, ta lập tức kêu thầy thuốc!"

Lời nói chưa dứt, cũng đã muốn chạy đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng một phen giữ chặt nàng, cười lắc đầu, nâng thủ lau nước mắt."Ta không sao. Ta chỉ là cảm thấy hai người kia thoát nhìn thực hạnh phúc, cảm động mà thôi."

Y tá bán tín bán nghi trở về, lấy quá nàng trong tay báo chí vừa thấy."Hai người kia quả thật thực xứng. Bất quá người cảm tình cũng thật phong phú, người làm ta sợ muốn chết."

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi thở ra đi, trên mặt vẫn như cũ mang theo cười."Thực xin lỗi."

Ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh mây trắng, một mảnh ngõa lam trong suốt.

Trường Không, ta rốt cục biết người quá rất khá, như vậy là đủ rồi! Ứng cố hai nhà đám hỏi, dựa vào hai nhà thế lực, nhất định có thể cho người tiền đồ một mảnh quang minh. Cố Chân Chân bộ dạng đẹp mặt, nhân cũng ôn nhu, nàng nhất định sẽ cho người một cái ấm áp gia đi. Nếu người này cả đời đều có thể đủ Bình An kiện khỏe mạnh khang, như vậy cho dù cuộc đời này nếu không có thể gặp một mặt, ta cũng cam nguyện.

Ba mẹ, ta sẽ hảo hảo mà còn sống, sẽ không dễ dàng buông tha cho sinh mệnh. Bởi vì, ta biết đây là các người muốn nhìn đến. Bởi vì, ta yêu nhân hẩn hảo hảo mà còn sống.

Đang nghĩ tới thời điểm, đột nhiên nghe được có người gào khóc.

Hạnh Nhược Thủy xem qua đi, chỉ biết, bọn họ có một thân nhân ly khai thế giới này. Sinh mệnh luôn như vậy có đến có hướng, ai cũng không thể thay đổi. Mà nàng, chỉ hy vọng Trường Không có thể Bình An khỏe mạnh vượt qua cuộc đời này!

Ngày nào đó, Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên hiểu được, thế giới này thượng thật sự có một loại yêu tên là buông tay. Loại này yêu làm cho người ta đau đến tê tâm liệt phế, lại vẫn là cắn răng chống.

.....

Một ngày này, Hạnh Nhược Thủy lại chạy đến trên cỏ đi ngồi hô hấp mới mẻ không khí. Nàng thích bùn đất hương vị.

Nàng đối diện thiên không xuất thần thời điểm, đột nhiên nghe được bên tai truyền đến đứa nhỏ nãi thanh nãi khí thanh âm. Không khỏi tò mò ngồi xuống, vừa chuyển đầu liền nhìn đến bên chân một cái màu vàng tiểu bóng cao su. Lại vừa nhấc đầu, liền thấy được một cái tinh xảo nam đồng.

Vi cuốn mềm mại tóc thiếp nằm ở tròn tròn đầu thượng, no đủ ót, tuyết trắng đường như làn da, ô lưu mắt to, mỏng manh mềm mại mí mắt hạ thật dài lông mi run rẩy, rất kiều cái mũi nhỏ, hồng hồng cái miệng nhỏ nhắn, quả thật là thối giầy khả phá trẻ con làn da, ngay cả hai má hai sườn đậm màu tím mao tế mạch máu đều thấy rõ rõ ràng sờ, toàn bộ tiểu thân mình không công mềm còn lộ ra một cổ dễ ngủ hương sữa.

Thật sự rất đáng yêu !

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem hai mắt sáng lên. Thân thủ đem tiểu bóng cao su cầm lấy đến, ở trong tay hoảng hốt: "Tiểu bằng hữu, đây là của ngươi sao?"

"Là..... Di di, cấp, ân cấp....." Đen lúng liếng mắt to nhìn Nhược Thủy, đỏ au miệng nhí, đáng yêu đến bạo ạt!"

Hạnh Nhược Thủy đem cầu trả lại cho hắn, lại hỏi: "Tiểu bằng hữu, ngươi tên là gì?"

"Đô đô, ta gọi là đô đô..... Ừ ngươi tên là gì....." Còn có dạng học dạng, nãi thanh nãi khí .

Hạnh Nhược Thủy bị hắn đậu thối phù một tiếng bật cười, thật thông minh."Ta a, ta cũng kêu đô đô."

"Ừ ân....." Tiểu bằng hữu nóng nảy, chuyển quá lão đại liền hướng mẹ cầu cứu.

"Đô đô, a di đậu ngươi đùa, không vội a." Hạnh Nhược Thủy nhìn mặc bệnh phục nữ tử, còn có nàng phía sau nam nhân."Các ngươi đứa nhỏ thật đáng yêu!"

"Cảm ơn." Nữ tử tràn đầy thần sắc có bệnh mặt lộ ra sáng lạn tươi cười. Từng cái mẫu thân đều như vậy, chỉ cần có người nghĩa tán chính mình đứa nhỏ, thật giống như chiếm được chí bảo.

Nam

nhân hướng nàng gật đầu một cái, đuổi theo kia ở trên cỏ chạy chậm mẫu tử hai. Song chương trình bảo hộ trạng thái, tùy thời chuẩn bị tiếp được ngã sắp xuống đứa nhỏ hoặc là mẫu thân.

Hạnh Nhược Thủy nhìn bọn họ một nhà ba người ở trên cỏ ngoạn, nghe kia sung sướng tiếng cười, tưởng niệm xa xôi thành phố Z cái kia ôn nhu nam nhân cùng cái kia đáng yêu đứa nhỏ. Lại nghĩ tới lần đầu tiên ở ẩm đình các, đứa nhỏ liêu lĩnh vọt vào đến kêu mẹ tình hình.

Từng, nàng cũng có được như vậy hạnh phúc, chính là quá ngắn tạm . Nhưng ít ra, của nàng sinh mệnh lý không phải một mảnh hoang vu , cũng chừng tán gẫu lấy tự wei.

Nàng cố gắng cười cười, một lần nữa nằm hồi trên cỏ, nhìn trời xanh. Trên bầu trời, chậm rãi huyền hóa ra từng hình ảnh, hạnh phúc ấm áp.....

Thời gian ở bất tri bất giác trung trốn, tưởng niệm càng ngày càng đậm, lại thủy chung chỉ có thể đặt ở đáy lòng.

.....

Năm sau, Ưng Trường Không một lần nữa về tới hắn yêu thích bộ đội.

Có ứng chấn bang chỗ dựa, hơn nữa phong vân giúp chính sứ đầu mẻ trán, nhất thời không rảnh lại cùng hần phân cao thấp, cho nên hần vấn đề rất nhanh liền giải quyết .

Ứng Trường Không không có tinh thần sa sút, không có chưa gượng dậy nổi. Hần vẫn là trước kia giống nhau bất cầu ngôn tiểu, vẫn là cái kia làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không thể không bội phục Hắc Diện Diêm La, vẫn là cái kia lãnh khốc nhất huấn luyện viên.

Hơn nữa, hần gần nhất thích thượng nghiên cứu IT kỹ thuật, hơn nữa thích đánh cắp tin tức “Hoạt động”.

Chính là, này đó binh vương vẫn là miễn cảm nhận thấy được hần biến hóa. Trước kia là bất cầu ngôn tiểu, nay là không bao giờ nữa hội nở nụ cười, liền ngay cả cái loại này tiểu lí tàng đao cười đều không có . Phân giây phút giây đều hắc hê ra mặt, so với trước kia càng thêm dọa người.

Duy nhất không biến , chính là như trước hướng tử lý chinh bọn họ. Đồng thời, hần còn hướng tử lý chinh chính hần.

Tất cả mọi người ở đại đội trưởng trong mắt, thấy được lo lắng.

“Đội trưởng.” Bị ủy lấy trọng trách Phó Bồi Cương, da đầu run lên xuất hiện ở Ứng Trường Không trước mặt.

Ứng Trường Không miệng điều căn cổ đại làm yên, lạnh lùng nghề hần liếc mắt một cái, trên mặt không có gì biểu tình, cũng không hé răng. Như vậy, thật giống như hần nhìn đến không phải một người, mà là một đoàn không khí.

Nếu dĩ vãng, hần hội một cước đá lại đây, mắng một câu “Có rắm nghen , không thí cút đi”. Khả hiện tại, hần chỉ có không nhìn, hoàn toàn không nhìn. Hần liền sống ở hần một người trong thế giới, người khác hần đều nhìn không thấy.

“Đội trưởng, người không thể như vậy –” Phó Bồi ngay thẳng muốn cố lấy dũng khí đem nói cho hết lời, vừa mới mở miệng đã bị đánh gãy .

“Cho người nha ba giây đào vong, nếu không –”

“Đội trưởng a cứu mạng!” Phó Bồi Cương chỉ có thể chạy trốn chết, đội trưởng động thật. Hần chạy ra một khoảng cách, nhìn lại, đội trưởng đã muốn lấy đồng dạng tư thế ngồi ở cái kia vị trí, miệng kia căn thảo vẫn là điều ở miệng, nhất tưng nhất tưng động . Dày rộng bóng dáng, lại như vậy cô độc.

Phó Bồi Cương không dám lại trở về, bởi vì hần biết, trừ phi Nhược Thủy trở về, nếu không đội trưởng sẽ không mở ra kia phiền môn .

Vài ngày sau, đội lý có tân nhậm vụ. Ra nhiệm vụ danh sách, không có lợi nhận.

Ứng Trường Không giống nhất liệt đầu tàu, vọt vào đại đội trưởng văn phòng.”Báo cáo, xin hỏi nhiệm vụ lần này vì sao không có ta?”

Đại đội trưởng hung hăng oan hần liếc mắt một cái.”Người cho rằng người loại trạng thái này, thích hợp ra nhiệm vụ sao?” Hần không sợ hần không thể hoàn thành nhiệm vụ, chỉ sợ hần hoàn thành quá !

“Báo cáo, ta cho rằng phi thường thích hợp!”

“Thích hợp, thích hợp cái rắm!” Hần phi thường có lý do hoài nghi, này tiểu thằng nhãi con đến lúc đó hội đem chân nhân làm quang bá đến luyện thương pháp!

Cuối cùng, đại đội trưởng vẫn là làm cho Ứng Trường Không tham dự đến nhận chức vụ trung đến. Trên thực tế, nhiệm vụ lần này phi thường gian khổ, cũng chỉ có lợi nhận mới có thể hoàn thành. Hần sở dĩ ngay từ đầu không có đem hần gia nhập danh sách, bất quá là mượn cơ hội nhắc nhở hần không cần đem cảm xúc đưa nhiệm vụ trung đến, đem sự tình cấp đã làm . Này hảo hảo một phen lợi nhận biến thành sắt vụn, này cũng là hần không muốn nhìn đến !

Ở ra nhiệm vụ tiền, Ứng Trường Không trở về một chuyến gia. Này một chuyến nhiệm vụ muốn xuất cảnh tác chiến, không biết bao lâu mới có thể hoàn thành. Hần rời đi tiền hảo hảo quét tước một lần, nếu không

trở về đều phải bịt kín thật dày tro bụi . Nhược Thủy nếu trở về, nhìn đến hắt quẩn gia biến thành như vậy rồi thôi, phi cùng hắt tức giận không thể!

Ứng Trường Không chính việc hồ thời điểm, Cổ Miêu Miêu xuất hiện . Hắt nghe được tiếng bước chân đi vào đến, còn tưởng rằng là Nhược Thủy đã trở lại. Vừa thấy đến là Cổ Miêu Miêu, mặt liền kéo xuống dưới.

“Ứng ca ca.....” Cổ Miêu Miêu hiện tại phi thường sợ hãi Ứng Trường Không, nhưng là nàng vẫn là thích Ứng ca ca . Hơn nữa, Tử Vân a di cũng nói, chỉ cần nàng khẳng cố gắng, Ứng ca ca nhất định sẽ thích thượng của nàng!

“Cổn!” Ứng Trường Không lạnh lùng phun ra một chữ, không hề xem xét nàng liếc mắt một cái. Đối với Cổ gia tỷ muội, hắt đã muốn theo đi qua lãnh đạm, biến thành nay chán ghét.

Cổ Miêu Miêu cắn môi, mắt to lý đều nhanh muốn thoát ra thủy đến.”Ứng ca ca, ta –”

“Cổn –” Lúc này đây, thanh âm lớn hơn nữa, ngữ khí càng hung. Bất quá, vẫn là không có xem xét nàng liếc mắt một cái.

“Ứng ca ca.....” Cổ Miêu Miêu ủy khuất bển miệng, điệu nước mắt cũng không dám phát ra âm thanh. Nàng đã muốn miễn cảm ý thức được, Ứng ca ca sẽ không giống trước kia giống nhau dễ dàng tha thứ nàng .

Nàng ở cửa đứng một hồi, chính mình cố lấy dũng khí đi vào đi.

Vừa vặn Ứng Trường Không buông khăn lau, bưng chậu đi đổi thủy.

Cổ Miêu Miêu cầm lấy khăn lau, chà lau xem tivi cửa hàng gì đó. Nơi đó bãi rất nhiều tiểu ngoạn ý, cũng không là cái gì quý trọng gì đó, nhưng thực đáng yêu. Đặt ở kia làm cho người ta cảm giác thực ấm áp, rất gia cảm giác.

“Người làm gì? Buông!” Ứng Trường Không bưng thủy, lạnh lùng nhìn hắt. Kia thanh âm, lãnh như ngàn năm băng sơn, không mang theo một tia độ ấm.

Cổ Miêu Miêu cắn môi, một tay cầm lấy một cái tiểu trư ống heo, một tay thu khăn lau.”Ứng ca ca, người nhất định mệt mỏi, người nghỉ ngơi một hồi đi, ta giúp người.”

Ứng Trường Không trong mắt cơ hồ thoát ra khỏi băng đến, một tay lấy chậu buông, đi nhanh mà đến.

Cổ Miêu Miêu bị bộ dáng của hắt sợ tới mức thẳng lui về phía sau, không chú ý trong tay tiểu trư ống heo liền ngã nhào ở,pang một tiếng nát. Tiễn xu cút đi nhất , đình linh linh thanh âm không ngừng mà vang lên.

Tiếp theo giây,”Ba” Một tiếng lại vang lên.

Đó là Ứng Trường Không cho Cổ Miêu Miêu một cái tát.”Cút xéo đi!” Đây là hắt 33 năm qua, lần đầu tiên đánh nữ nhân.

Cổ Miêu Miêu bị đánh ộng , một hồi lâu còn không dám tin trừng mắt hắt. Sau đó dật ra một tiếng nước nổ, bay nhanh chạy đi ra ngoài.

Ứng Trường Không đi qua đem cửa quan thượng, sau đó ngồi xổm xuống, đem mảnh nhỏ một chút một chút nhặt lên đến. Toàn bộ ống heo mảnh nhỏ ở hắt lòng bàn tay xếp thành núi nhỏ, hắt chăm chú nhìn một hồi, chậm rãi buộc chặt năm ngón tay, lại buộc chặt.

Thật lâu sau sau buông ra, màu trắng mảnh sứ vỡ mang theo nhiều điểm màu đỏ. Hắt đi đến thùng rác giữ, chậm rãi mở ra năm ngón tay, nghiêng, nhâm chúng nó dừng ở thùng rác lý, duy thừa khảm nhập lòng bàn tay sao nhiều điểm.....

Nhìn chà lau bóng lưỡng gia, Ứng Trường Không chậm rãi đóng cửa lại.

Vợ, hy vọng chờ ta ra nhiệm vụ trở về, đã muốn có tin tức của người.

Vợ, không có của người ngày, ta không biết làm sao bây giờ.

.....

Còn có hai ngày, Hạnh Nhược Thủy là có thể xuất viện . Rốt cục không cần lại nghỉ được sô đa thủy hương vị, cảm giác thật tốt!

Buổi sáng, nàng chính tựa vào trên giường xem tivi, đột nhiên có người đẩy cửa mà vào. Ngẩng đầu vừa thấy, là Trang Dịch Sính. Nhớ tới hần lần trước đến, nói là lấy việc công làm việc tư, nói:”Lại lấy việc công làm việc tư?”

“Đúng vậy, người chuẩn bị tốt ghi âm bút sao?” Trang Dịch Sính lấy điệu mũ cùng cái bao tay, còn trừng mắt ánh mắt chung quanh xem xét.

Hai người đều nhin không được nở nụ cười.

Trang Dịch Sính âm thầm đánh giá trước mắt cô gái, thân thể của hần ở khang phục, nhưng càng phát ra gầy lợi hại. Trong lòng nàng, khẳng định thực không vui vẻ, lại làm bộ như tốt lắm bộ dáng. Hần hỏi qua y tá, nàng mỗi ngày đều thực bình tĩnh, không khóc quá.

“Lúc này đây tính ngốc bao lâu, sẽ không để cho sẽ đuổi máy bay đi?” Hạnh Nhược Thủy cảm thấy rất thực xin lỗi người ta , hần bận rộn như vậy nhân, cho dù là đi công tác, chỉ sợ hành trình an bài cũng thực mất.

Trang Dịch Sính cười cười.”Lần này không vội. Ta còn dẫn theo một người đến xem người.”

Cùng lúc đó, cửa phòng lại đẩy ra, một cái bé lay môn tham tiến đầu đến.”Hạnh lão sư!” Hần tràn ra thật to tươi cười, quát to một tiếng, bính lại đẩy một phen đánh về phía Hạnh Nhược Thủy.

Trang Dịch Sính lại một lần nữa xác định, chỉ có tại đây cái Hạnh lão sư trước mặt, chính mình con mới giống cái đứa nhỏ. Trường học khai giảng, hần đi trường học vừa nghe Hạnh lão sư không ở trường học , công túi sách sẽ trở lại .

“Hạnh lão sư, Hạnh lão sư, ta có thể tưởng tượng người !” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu miệng ngọt thật sự, nhưng này quả thật là hần tiếng lòng.

Hạnh Nhược Thủy b

ị hần bị đâm cho có chút đau, nhưng thấy đến hần vẫn là rất cao hứng .”Lão sư cũng rất nhớ người. Hiện tại không phải đã muốn khai giảng sao? Người nên sẽ không trốn học đi?”

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu nhìn Trang Ngụ Kỳ, nhớ tới một cái khác đáng yêu cực cực. Hần hiện tại có Cổ Chân Chân yêu thương , hay không đã muốn đã quên của nàng tồn tại? Trong mắt hiện lên ảm đạm, nàng hấp hít vào, vội vàng che dấu đứng lên.

“Mới không có!” Trang Ngụ Kỳ quệt quệt miệng, kiêu cảm.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hần đầu, chuyển hướng Trang Dịch Sính.”Trang tiên sinh, tuy rằng là cuối tuần, nhưng là xa như vậy lộ trình rất bốn ba , lần sau đừng làm cho đứa nhỏ chịu ép buộc . Bất quá, thật sự cảm ơn người.”

Trang Dịch Sính nhìn con, cười cười.”Hạnh lão sư, người có hay không nghĩ tới tiếp tục làm lão sư? Ta cảm thấy người thực thích hợp làm lão sư, đứa nhỏ giao cho người quản giáo, tộc trưởng cũng đều thực yên tâm.”

Hạnh Nhược Thủy xem đi ra, hần nói là thiệt tình nói, điều này làm cho nàng thật cao hứng.”Cảm ơn người. Bất quá, ta không tính hồi thành phố Z , cho nên.....”

“Nếu là ở nơi này đâu? Người nếu không nghĩ người khác biết người ở trong này, ta có thể cam đoan bọn họ sẽ không tìm tới nơi này đến.” Con của hần đều đã muốn theo tới nơi này đến đây, hần phải thuyết phục nàng.

Hạnh Nhược Thủy vượt Trang Ngụ Kỳ đầu, nhất thời không có trả lời. Nàng thích làm lão sư, nếu muốn mưu sinh, nàng vẫn là hy vọng có thể làm một gã lão sư. Nếu có thể ở trong này an trụ xuống dưới, lại có hần hỗ trợ ngăn cản Thương Duy Ngã tìm tới nơi này đến, không thể nghĩ ngờ là tốt nhất.

Nhưng là, nàng thừa nhận rồi nhiều lắm ân huệ . Chỉ là này ân cứu mạng, nàng sẽ không biết nói sao báo đáp.”Trang tiên sinh đã muốn giúp ta rất nhiều, ta cũng không biết như thế nào báo đáp. Ta thật sự ngưỡng

ngừng lại phiên toái người . Huống hồ, ta khiếm tuyệt bút tiền thuốc men, làm lão sư về điểm này gầy còm tiền lương, chỉ sợ chính là như muối bỏ biển, cho nên.....”

“Nếu người thật sự cố ý muốn báo đáp ta, như vậy đổi một loại phương thức tốt lắm?”

Hạnh Nhược Thủy khó hiểu nhìn hắn.”Cái gì phương thức?”

“Người cầm cái Ngụ Kì mẹ.”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy xuất viện sau, cuối cùng vẫn là ở thành phố Y ở xuống dưới.

Nàng không nghĩ lại thừa Trang Dịch Sính ân huệ, nhưng là nếu nàng rời đi nơi này, Thương Duy Ngã khả năng rất nhanh sẽ tìm được nàng . So với việc bị Thương Duy Ngã trả về, nàng tình nguyện khiếm Trang Dịch Sính ân tình. Mặc kệ nàng lưu lại vẫn là rời đi, này phân ân đều báo đáp không được, kia đành phải tận lực đi làm.

Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy vẫn là lựa chọn làm một gã lão sư. Bởi vì, nàng thích này phân công tác. Còn bởi vì nàng gần nhất tìm được một khác phân kiêm chức công tác — internet viết thủ. Tuy rằng vừa mới khởi bước, nhưng nàng đối chính mình có tin tưởng, bởi vì trong lòng nàng đã muốn có một cái xinh đẹp tình yêu chuyện xưa.

Ở Trang Dịch Sính dưới sự trợ giúp, nàng có tân thân phận — hoa Tích Mộng.

Hoa, là quan lấy mẫu thân dòng họ. Tích Mộng, ngụ ý vắng tích như mộng.

Hạnh Nhược Thủy đang ở chuẩn bị bữa sáng, trên lầu cọ cọ cọ tiếng bước chân thực vội xúc, giống như thực đang vội.

“Mẹ, hôm nay ăn cái gì?” Trang Ngụ Kì lay khai phòng bếp môn, tham tiến đầu tới hỏi. Vừa thấy chỉ biết, hắn tâm tình tốt lắm. Nghiêm khắc mà nói, từ có mẹ sau, tâm tình của hắn vốn không có không tốt quá.

Đối với hắn xưng hô, Hạnh Nhược Thủy bắt đầu thời điểm sửa đúng quá rất nhiều lần. Nhưng đứa nhỏ này cố chấp thật sự, người nói miệng khô lưỡi khô, hắn bên kia lưỡi biếng cười hớ hớ như trước. Còn nữa Nhược Thủy cũng hiểu được hắn tâm lý, sau lại cũng để lại bỏ quên.

Hạnh Nhược Thủy có chút bất đắc dĩ nhìn gần nhất có càng ngày càng xúc động khuynh hướng Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu.”Bánh bao thêm sữa đậu nành. Nhanh đi rửa mặt, lập tức có thể ăn.”

“Là, thủ trưởng!” Được rồi cái quân lễ, Trang Ngụ Kì vui vẻ chạy vào rửa mặt gian.

Hạnh Nhược Thủy bất đắc dĩ lắc đầu. Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu không nên chen vào đến cùng nàng cùng nhau trụ. Trang Dịch Sính lại ném đứa nhỏ sẽ không gặp người , nàng tổng không thể làm cho đứa nhỏ thật sự ngủ đường cái đi? Cho nên đến cuối cùng, liền biến thành nàng cùng Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu sống nương tựa lẫn nhau .

Bất quá, Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu tuy rằng nghịch ngợm, nhưng thật là tốt đứa nhỏ. Có hắn ở, ngày quá náo nhiệt rất nhiều. Bỏ công tác cùng viết văn tự, cái khác thời gian đều có Trang Ngụ Kì ở làm ăm ỉ, cũng vốn không có thời gian đi hồi tưởng tiền sự . Chỉ có đêm dài nhân tĩnh thời điểm, luôn khó tránh khỏi trần trọc, có đôi khi hội theo ác mộng trung tỉnh lại, liền rốt cuộc không thể nhập miên.

Hạnh Nhược Thủy tiến đi một đầu tóc dài, tiến thành đương thời nói ** đầu, ngay cả tóc mái đều đổi thành một chữ hình . Lại hơn nữa nàng gây lợi hại, xứng thượng tân kiểu tóc liền cùng thay đổi cá nhân đường như, căn bản nhìn không ra nguyên lai bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy giáo là vẫn là năm nhất, Trang Ngụ Kì ngay tại cửa nàng lớp học. Nàng tin tưởng, này cũng là Trang Dịch Sính không có an bài nàng theo học tiền ban giáo khởi nguyên nhân. Nàng nếu dạy học tiền ban, Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu phi liệu lĩnh giảng cấp đến nàng lớp học không thể.

“Mẹ mẹ. Ta tẩy tốt lắm, có thể ăn sao?” Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu cùng đạn pháo đầu đường như lao tới.

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liền cho hắn một cái mao hạt dẻ.”Cẩn thận một chút, nếu chàng bị thương nhìn người làm sao bây giờ?”

Trang Ngụ Kỳ trảo trảo bị xao địa phương, như trước cười hớ hớ, chút không ảnh hưởng hảo tâm tình. Trên thực tế, hẳn thực thích như vậy hồ động. Mẹ chính là như vậy, lại thân thân đứa nhỏ, nhưng đứa nhỏ nghịch ngợm cũng sẽ tấu bọn họ, chính là lực đạo rất nhẹ.....

Hạnh Nhược Thủy đem tương cái đĩa để tới trước mặt hẳn, nghĩ rằng, Trang Ngụ Kỳ trước kia mười phần mười một cái tiểu đại nhân, hiện tại đồ càng ngày càng giống cái đứa nhỏ. Lại thành thực đứa nhỏ ở mẹ trước mặt, cũng sẽ biểu hiện ra hẳn tính trẻ con kia một mặt đi..... Của nàng Tiểu Phúc An, không biết thế nào ?

“Mẹ, làm sao vậy?” Trang Ngụ Kỳ chú ý tới nàng vẻ mặt sợ sệt, việc vươn tay đến ở nàng trước mắt chớp lên.

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng cười cười.”Không có việc gì, nhanh ăn đi, đừng đến muộn.”

Nàng trụ địa phương cách trường học không xa, thả xe đạp chỉ cần 10 phút đi ra .

Trang Ngụ Kỳ con mắt nhi quay tròn chuyển, nhớ tới ba ba giao cho hẳn trọng đại nhiệm vụ — đậu mẹ vui vẻ!”Mẹ, ta cho người nói cái chê cười.”

Trang Ngụ Kỳ ngồi nghiêm chỉnh, hoàn thành thanh yết hầu. Vì hoàn thành này trọng đại nhiệm vụ, hẳn nhưng là nhìn rất nhiều chê cười bách khoa toàn thư đâu.

“Trung học khi giáo ngữ văn là lão phu tử, bình thường đi học thích ngâm thi đối nghịch, một ngày bên ngoài hạ đại tuyết, lão sư xúc cảnh sinh tình, ở lớp học thượng ngâm nổi lên thi:’Ông trời hạ tuyết không dưới vũ, tuyết đến thượng biến thành vũ, biến thành vũ khi nhiều phiền toái, sao không lúc trước đã đi xuống vũ.’ niệm xong nói:’Có vị ấy đồng học có thể cho ta chống lại nhất thủ a.’ đang học đứng lên nói:’Lão sư ta đến thử xem. Lão sư ăn cơm không ăn thử, cơm đến trong bụng biến thành thử, biến thành thử khi nhiều phiền toái, sao không lúc trước liền ăn thử.’”

“Phốc”, Hạnh Nhược Thủy văng lên, nàng đúng lúc che miệng mũi, lại làm cho bánh tẻo lủi vào khí quản, cái mũi hỏa lạt lạt đau. Nâng thủ liền cho Trang Ngụ Kỳ một cái mao hạt dễ, mắng,”Ăn cái gì thời điểm, không cho nói như vậy ghê tởm chê cười!”

Trang Ngụ Kỳ bất chấp sờ sờ bị đánh địa phương, vội vàng cấp nàng đoan thủy.”Mẹ, người uống một chút thủy.”

Hạnh Nhược Thủy xoa cái mũi, nhìn đến Trang Ngụ Kỳ đầu liền thân ở mí mắt hạ, tròng mắt mắt to. Duỗi ra thủ, liền nhéo hẳn thịt đỏ đỏ lỗ tai.”Lần sau nếu nói sau như vậy ghê tởm chê cười, phạt người một ngày không cho ăn cơm.”

“Là, thủ trưởng!” Trang Ngụ Kỳ ngồi xuống ngoan ngoãn ăn bữa sáng. Ở Nhược Thủy nhìn qua khi, còn a nha ha ha cười.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy có chút đau đầu .

Ăn qua bữa sáng, hai người đi ra môn.

Hạnh Nhược Thủy sai bước xe đạp, chờ Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu ngồi xong. Sau đó ở sáng sớm dương quang lý, nhàn nhã thả dốc lòng cầu học giáo.

Đây là Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu thích nhất chuyện tình. Hẳn hai tay gắt gao ôm mẹ thắt lưng, nghe trên người nàng mùi nhi, cảm thấy chính mình là hạnh phúc nhất đứa nhỏ. Hẳn cảm thấy xe đạp là thoải mái, so với ba ba này dài hơn hình xe đều phải hảo!

Đến giáo cửa, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu nhảy xuống xe, lay túi sách đứng ở bên cạnh chờ mẹ phóng đường như hành xa.

“Tích Mộng, sớm.”

Hạnh Nhược Thủy vừa mới đem chính mình hành xa khóa kỹ, chợt nghe đến phía sau có người chào hỏi. Là người có tuổi cấp lâm thanh chính lão sư, hẳn vừa tốt nghiệp đại học ngay tại nơi này dạy học, hiện tại đã muốn có năm năm. Tính tình ôn hòa, là cái tốt lắm ở chung nhân.”Lâm lão sư sớm.”

Lâm thanh chính khóa kỹ xe, hai bước đuổi theo. Hai người biên đi, biên tán gẫu vài câu. Hấn cũng không có khác ý tứ, chính là hai người vừa làm biên tán gẫu so với một người có ý tứ mà thôi.

Này một màn ở Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu xem ra, đó là không thể dễ dàng tha thứ. Hấn nhanh chân liền tiến lên, bổ nhào vào Hạnh Nhược Thủy trong lòng, ngọt ngào kêu: “Mẹ, người động tác hảo chậm nga.”

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa bị hấn gục, lão đảo thời điểm bị lâm thanh chính thuận tay nâng phía sau lưng.

“Cẩn thận!”

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy cười cười, có chút xấu hổ.

Trang Ngụ Kì trong ánh mắt đều nhanh toát ra hỏa đến đây. Hấn đụng đến hai người trung gian, lôi kéo Nhược Thủy thủ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng lợi hại. “Vị này đại thúc, mẹ ta đã muốn danh hoa có chủ, người không cơ hội!”

Hấn vừa nói sau, Hạnh Nhược Thủy xấu hổ đỏ mặt.

Lâm thanh chính cũng xấu hổ vạn phần. Hấn tìm cái lý do, đi nhanh bước đi.

Hạnh Nhược Thủy một cái mao hạt dễ thương cho Trang Ngụ Kì. “Tiểu thí hài một cái, nói hươu nói vượn cái gì đâu.” Nàng không nghĩ quá muốn nói cảm tình, tự nhiên cũng thích thanh tịnh. Nhưng là người này mới 7 tuổi, nói lời này có phải hay không

quá sớm chín chút? Hiện tại chỉ biết này đó, tiếp qua hai năm không chừng liền yêu sớm.

Trang Ngụ Kì ôm đầu, thực vô tội nhìn nàng. “Thủ trưởng không ở nơi này, ta phải thay hấn xem trọng hấn vợ.” Trọng yếu nhất là, hấn cũng không thể đem mẹ cấp xem đã đánh mất!

Hạnh Nhược Thủy vừa xấu hổ, nâng thủ sẽ xoa hấn đầu.

Trang Ngụ Kì ôm đầu, vui vẻ bỏ chạy. Chạy ra một khoảng cách, lại quay đầu đối với Nhược Thủy a bạch nha cười. Bị đánh dừng lo, quan trọng hơn là thay chính mình xem trọng mẹ, thay thủ trưởng xem trọng hấn vợ!

Hạnh Nhược Thủy bởi vì “Vợ” Ba chữ mà sợ sệt xuất thần. Cái kia trầm thấp có chút xấu thanh âm, liền như vậy ở bên tai vang lên.

“Theo giờ khắc này bắt đầu, ta chính là kẻ nghèo hàn. Người để ý nuôi ta sao, vợ?” Đây là hấn nộp lên tiền lương tạm sau nói.

“Vợ, muốn kháp liền quang minh chính đại kháp!” “Đến đây đi vợ, lão công cho người kháp cái đủ!” Đây là hấn tại kia chút bình trước mặt đùa giỡn bảo nói.

“Vợ, người vất vả!” Đây là nàng làm nhiều như vậy đồ ăn khao này bình sau, hấn cảm tạ nàng nói.

“Vợ, muốn hay không cùng nhau tẩy? Vi phụ cho người kì lưng!” Đây là hấn cách phòng tắm môn đùa giỡn ngôn ngữ lưu manh nói.

“Không quan hệ, ta thích ăn vợ nước miếng. Vợ hiện tại muốn cho ta ăn sao?”

.....

Tự câu chữ câu, do ở bên tai, giống nhau ngay tại ngày hôm qua.

Kỳ thật trên thế giới tối êm tai trong lời nói, cũng không phải “Ta yêu người”, mà là này một tiếng vợ.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy cái mũi bắt đầu lên men, hốc mắt bắt đầu nóng lên. Nàng vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thiên. Ưng đánh Trường Không, Trường Không chính là bầu trời xanh thượng một cái ưng, hấn nên giường cánh cao phi. Chỉ cần hấn Bình An cao tường tại kia phiến trời xanh lý, vậy đủ!

“Mẹ, người mau chút, bị muộn rồi nga.” Trang Ngụ Kì xem nàng còn không có theo kịp, gấp đến độ cao giọng kêu.

“Đã tới rồi.”

“.....”

Buổi tối Hạnh Nhược Thủy đang ở nấu cơm, Trang Ngụ Kỳ cấp thủ trưởng gọi điện thoại, còn không quên tuyên dương chính mình công tích vĩ đại, mượn cơ hội hướng thủ trưởng lược thuật trọng điểm cầu.

Ăn qua cơm chiều tắm qua, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đã bị đuổi vào trong phòng làm ra vẻ nghiệp.

Hạnh Nhược Thủy tắc ngồi ở trước máy tính, bắt đầu gõ bàn phím. Đại học thời điểm, nàng cũng là văn học xã tài nữ. Bất quá, khi đó càng nhiều là văn xuôi hoặc là truyện ngắn. Mà nay trên internet lưu hành, cũng là trường thiên chuyện xưa.

Kỳ thật, cùng với nói nàng muốn mượn viết tiểu thuyết đến kiếm tiền, chẳng nói nàng càng muốn mượn này đó văn tự đến miêu tả tâm tình. Này tâm tình liền như một ngọn núi, đặt ở lòng của nàng đầu. Nàng đem chúng nó chuyển hóa thành văn tự đổ xuống đi ra, kia tòa sơn sẽ chậm rãi biến khinh. Hơn nữa, ở nàng văn tự chuyện xưa lý, bọn họ có thể tùy tâm sở dục, có một tốt đẹp kết cục.

Nàng là cái tân thủ, không có độc giả trụ cột, chỉ có thể một chút một chút chậm rãi khởi bước. Hiện tại trên internet lưu hành lấy sủng làm cơ sở điều văn tự, của nàng tiểu thuyết lại luôn tản ra thần nhiên ưu thương. Thích hợp ở đêm dài nhân tĩnh thời điểm tinh tế thưởng thức, mà không thích hợp làm giải trí fastfood đến tiêu khiển. Bất quá, to như vậy thế giới, rất nhiều người đều có chính mình tình thương. Chậm rãi, cũng có người phát hiện của nàng văn tự, thích nàng văn tự lý triển miên tình thâm cùng thần nhiên thương.....

Một ít độc giả càng không ngừng đoán, này chuyện xưa có phải hay không “Cách thương” chân thật trải qua. Đúng vậy, đây là của nàng bút danh — cách thương.

Nàng biến mất gì cùng sự thật có thể đối được hào nhân danh, danh, điểm danh. Tuy rằng biết rõ Thương Duy Ngã cùng Ứng Trường Không cũng không xem này đó lưu hành tiểu thuyết, nàng vẫn là thật cẩn thận. Bởi vì nàng không nghĩ trở lại cái kia hoa lệ nhà giam lý, chờ đợi dầu hết đèn tắt. Nàng cũng không tưởng phá hư Trường Không bình tĩnh cuộc sống, lại càng không nguyện hấn lại bởi vì chính mình đã bị chẳng sợ một tia thương tổn.

Đêm càng ngày càng thâm, đánh bàn phím thanh âm ở đêm khuya lý như vậy rõ ràng, lộ ra một cổ tịch tịch hơi thở.

Bọn họ chuyện xưa, ở của nàng chỉ hạ biến thành một đám văn tự, có tiếng hoan hô truyện cười, cũng có sầu triển miên. Có đôi khi, nàng viết viết liền nở nụ cười, bởi vì nhớ tới ngay lúc đó thoải mái từng tí; Có đôi khi, nàng viết viết liền yên lặng rơi lệ, ở hai mắt đầm lệ mơ hồ lý gõ ra văn tự càng thêm xâm nhập lòng người, cảm động người khác, cũng đâm bị thương chính mình.....

Trang Ngụ Kỳ hơi hơi đẩy ra một chút khe hở, lay môn, nhìn đến nàng ở điều nước mắt. Rất lâu sau đó, hấn mới lén lút nằm hồi trên giường. Theo đầu giường lay ra tay cơ, bắt đầu bấm thủ trưởng điện thoại.

“Thủ trưởng, mẹ đang khóc.” Tiểu bằng hữu thanh âm rầu rĩ.

“.....”

Thủ trưởng nói qua, mẹ trong lòng có một đạo rất sâu miệng vết thương, muốn thật lâu mới có thể hảo đứng lên. Cho nên, hấn muốn cho nàng nhiều hơn cười. Cười cười, nàng sẽ không đau.

Trang Ngụ Kỳ làm một cái cổ lên thủ thế, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Liền ngay cả trong mộng, đều là hấn ở trên mạng cướp đoạt này ché cười.

.....

Bởi vì linh cảm rất mãnh liệt, Hạnh Nhược Thủy không nghĩ qua là, liền viết đến nửa đêm hai điểm nhiều. Hơn nữa một bên viết một bên khóc, ánh mắt thũng lợi hại.

Buổi sáng đứng lên rửa mặt, hướng gương lý vừa thấy, chính mình cũng hoảng sợ. May mắn là cuối tuần không cần đi học, nếu không thật sự không thể gặp người. Bất quá, đầu cũng có chút choáng váng, có lẽ ăn qua bữa sáng có thể lo lắng ngủ tiếp một hồi.

Hạnh Nhược Thủy thuê là cái phục thức nhất thính hai thất, trên lầu là phòng ngủ, dưới lầu là phòng khách cùng phòng bếp. Nàng che miệng đánh ngáp đi xuống thang lầu, nhìn đến trên sô pha ngồi nhân khi, sợ run một hồi lâu.

“Nhược Thủy, sớm.” Trang Dịch Sính ngẩng đầu nhìn hướng nàng, mỉm cười.

“Trang tiên sinh?” Hạnh Nhược Thủy tròn mắt nhìn. Hắn làm sao có thể ở trong này? Còn có, hắn là vào bằng cách nào?”Người là vào bằng cách nào?”

Trang Dịch Sính nâng thủ, chỉ chỉ bên cạnh kia phiến tiểu cửa sổ sát đất. Cửa sổ sát đất bên ngoài bình thường không có phòng hộ lan, cho nên chỉ cần có thể hiện lên đến, tự nhiên có thể tiến vào.

“Hiện lên đến?” Hạnh Nhược Thủy mắt nhìn trừng trừng viên . Nơi này là lầu 8 nha. Lập tức, nàng lại bình thường trở lại. Thiếu chút nữa đã quên, hắn không chỉ là một vị quan lớn, càng từng là một cái bình, hơn nữa cũng không phải một cái bình thường bình.

Hạnh Nhược Thủy đau đầu nhu nhu cái trán.”Có phải hay không tham gia quân ngũ đều như vậy thích đi cửa sổ mà không phải đi cửa? Còn có, vì sao ta cảm thấy nhà của ta kỳ thật không phải như vậy an toàn đâu?”

Này quốc nội tham gia quân ngũ nhân không ít, hơn nữa khẳng định có những người này phục viên sau hội trở thành “Phá hư” nhất viên. Nếu bọn họ vừa mới thành đạo tặc, kia này đó trong nhà có cửa sổ có thể vào hộ gia đình, còn có an toàn khả đảm sao?

Trang Dịch Sính mỉm cười, cũng không giải thích.

“Không được, ta phải làm cho người ta đến trang một cái phòng trộm vông.” Hạnh Nhược Thủy than thở , cứ việc cửa sổ sát đất trang phòng trộm vông có điểm khó coi, nhưng là có cảm giác an toàn a!

Trang Dịch Sính rốt cục nhịn không được cười lên tiếng âm.”Nhược Thủy, cho dù người trang phòng trộm vông, muốn tướng ngăn trở như ta vậy nhân cũng là không có khả năng . Nếu người muốn ngăn trở là này bình thường kẻ trộm, như vậy như bây giờ đã muốn vậy là đủ rồi.”

Hạnh Nhược Thủy biết hắn nói là lời nói thật, nhưng trong lòng vẫn là sấm hoảng.”Tóm lại, người về sau vẫn là đi cửa chính đi. Nếu không, ta sẽ làm ác mộng .”

“Hảo.” Trang Dịch Sính cười đáp ứng. Trên thực tế hắn cũng không phải tướng khoe khoang, chẳng qua Trang Ngụ Kỳ không có khởi động máy, lại không nghĩ quấy rầy nàng, đành phải ra này hạ sách.

“Người trước tọa, ta đi làm bữa sáng.” Hạnh Nhược Thủy bước nhanh đi vào phòng bếp. Một cửa thượng phòng bếp môn, nàng liền dán tại phía sau cửa, ngửa đầu nhìn bầu trời hoa bản.

Trường Không cũng là như vậy, không có việc gì thích đi cửa sổ tiến vào. Nhưng này thời điểm nàng cũng không cảm thấy sợ hãi, bởi vì Trường Không ngay tại bên người nàng. Nay, không giống với . Có một cái khác nữ nhân hưởng thụ hắn nữa đêm đi vào cái loại này kính hách sau kính hỉ, mà nàng chỉ có chính mình một người. Dưới đáy lòng, nàng là cảm tạ Trang Ngụ Kỳ không nên sấm cùng tiến cửa nàng cuộc sống , kia bao nhiêu làm cho nàng chẳng phải cô đơn.

Hạnh Nhược Thủy dùng sức hấp khí, khống chế tốt cảm xúc, bắt đầu ra tay làm bữa sáng.

Phòng bếp môn là thủy tinh giằng co môn, Trang Dịch Sính tự nhiên không có lậu quá cửa nàng hành động. Không xong, hắn đi cửa sổ tiến vào, làm cho nàng xúc cảnh sinh tình . Có một bộ đội đặc chủng người yêu, đi cửa sổ vào nhà đó là thường có sự tình, nàng lại nghĩ tới trôi qua đi.

Cách môn, có thể nhìn đến nàng ở tại phòng bếp bận rộn thân ảnh.

Trang Dịch Sính trong lòng thực bình tĩnh, toàn bộ chuyện tình đều tự động bị vứt bỏ ở não ngoại, chỉ hưởng thụ giờ khắc này nhân nhĩ. Có lẽ, đây là hắn muốn của nàng nguyên nhân.

Nam nhân so với nữ nhân càng dễ dàng cảm thấy mỗi một, cho nên bọn họ càng muốn phải có một cái gia, điều kiện tiên quyết là này trong nhà có một cái làm cho người ta tâm tình bình tĩnh nữ nhân. Lời này có chút toan, nhưng cũng là là thật tâm tình.

Mà Hạnh Nhược Thủy, thực hiển nhiên chính là như vậy một nữ nhân. Người muốn nói nàng cỡ nào xuất sắc, cũng không thấy được. Nhưng là trên người nàng có một loại thực ôn hòa hơi thở, tựa như của nàng tươi cười, như xuân phong bình thường ấm áp. Có nàng ở, người tự nhiên liền cảm giác được tâm tình bình thản; Có nàng ở địa phương, người tự nhiên còn có một loại gia cảm giác.

Cuộc sống, luôn tràn ngập vụn vặt. Rất nhiều nam nhân không muốn về nhà, chính là bởi vì vụn vặt sự nhiều lắm, làm cho nữ nhân toái toái niệm cũng nhiều đứng lên. Bên ngoài công tác bận rộn, về nhà còn muốn mệt nhọc oanh tạc, ai còn nguyện ý trở về?

Hắn cùng với Hạnh Nhược Thủy hằng ngày ở chung cực nhỏ, nhưng theo cận có vài lần, liền có thể thấy được đốm. Nàng làm gia vụ việc vặt thời điểm sẽ không banh hé

ra mặt, nàng hội cười một bên bận rộn, một bên với người nói chuyện. Người thậm chí hội cảm thấy, nàng thực hưởng thụ loại này bận rộn quá trình.

Trang Dịch Sinh có thể tưởng tượng, nếu là nam nhân của nàng, như vậy hắn đãi ngộ chính là:

Về nhà cởi một thân áo khoác cũng liền bỏ đi một thân trầm trọng, nàng hội đưa qua một ly trà, cố gắng còn có một ít hoa quả điểm tâm. Sau đó chính nàng hội tiếp tục việc hồ công tác, nàng sẽ không ồn ào muốn hắn hỗ trợ, mà là chính mình một bên làm việc một bên cùng hắn nói chuyện phiếm, nội dung là hắn thích. Nàng ôn nhu cười, có ôn nhu ánh mắt, nhộn nhạo nhất thất ấm áp. Chậm rãi, hắn hội nhịn không được đi qua ôm một cái nàng, hoặc là cũng thẩu đi qua đánh hỗ trợ cờ hiệu, sự thật cũng là quấy rối.....

Như vậy cuộc sống, là đại bộ phận nam nhân tha thiết ước mơ đi.

Trang Ngụ Kỳ cấp lời kéo dếp lê xuống dưới thời điểm, nhìn đến trên sô pha nhân, nhất thời mắt nhi trừng, cọt cọt xuống dưới.”Thủ trưởng, sao người lại tới đây?”

Trang Dịch Sinh còn không có trả lời, hắn lại tặc hề hề tiến đến hắn bên tai, nói:”Ta đã biết. Thủ trưởng lo lắng người vợ bị người đoạt, cho nên lại đây lượng lượng tướng.”

Trang Dịch Sinh cho hắn một cái mao hạt dẻ.”Tiểu hài tử đừng học này không đứng đắn làn điệu. Gần nhất có hay không hảo hảo biểu hiện?”

“Đương nhiên là có. Có mẹ nhìn, ta nào dám biểu hiện không tốt?” Trang Ngụ Kỳ ở hắn bên người ngồi xuống, khó được hoảng chân.

Trang Dịch Sinh phát hiện, này thực rõ ràng không phù hợp quân nhân tọa tư, bất quá hắn không có ngăn cản. Hắn rốt cuộc chính là một cái không đến 7 tuổi đứa nhỏ, chính mình cũng không quá nghiêm khắc hắn có thể cỡ nào xuất sắc, chỉ hy vọng hắn Bình An bộ dạng sống được vui vẻ là tốt rồi. Chính mình đã vì này đó danh lợi quyền thế sở mệt, tự nhiên không hy vọng đứa nhỏ cũng đi theo giống nhau, cho nên mới không để ý trong nhà phản đối, cố ý làm cho hắn đi này bình thường trường học làm một cái bình thường đứa nhỏ.

Tiểu bằng hữu lại tặc hề hề nói:”Thủ trưởng, trường học thiết nhiều nam lão sư đều đối mẹ có ý tứ, người thêm sức lực nga.”

Trang Dịch Sinh cười cười, khò khè hắn đầu.

Đúng lúc này, phòng bếp môn hô to đẩy ra. Chỉ chớp lát, Hạnh Nhược Thủy bưng nhất đại bát to canh đi ra.”Trở lại đường ngay ăn bữa sáng.”

“Nga cũng, ăn bữa sáng!” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu bính tiến phòng bếp, cầm tài công bạc ba bát đĩa, đi theo bưng mặt mẹ phía sau tham đầu tham não hưng phấn.

Hạnh Nhược Thủy cấp ba người gấp mặt, lại kêu thượng nồng đậm canh. Đây là canh cá, hương vị cực kỳ ngon, làm mặt tốt nhất ăn bất quá.”Tốt lắm, nhanh ăn đi, nếu không mặt nên hồ.”

Nàng nhợt nhạt cười, cúi đầu đến còn thật sự ăn mỳ. Vừa ăn một ngụm, lại ngẩng đầu lên nhìn phụ tử hai hỏi:”Có đủ hay không muối vị nhân?” Nàng ăn nhẹ, Trang Ngụ Kỳ hắn là cũng thói quen, liền thừa vị này Trang tiên sinh.

Trang Dịch Sính mỉm cười, dựng thẳng cái ngón tay cái.”Vừa mới hảo, đặc ăn ngon.” Hấn nói là lời nói thật, hấn thích loại này việc nhà bữa sáng, canh đậm rất thơm, chỉ dùng để tâm hằm đi ra .

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không thềm nhắc lại, còn thật sự ăn mỳ.

Ở phụ tử hai ăn xong rồi giả bộ thời điểm, nàng hội ngẩng đầu cười cười, nhưng sẽ không cướp hỗ trợ trang. Vô hình làm cho người ta cảm thấy, người không phải khách nhân, người tùy ý là tốt rồi.

Loại cảm giác này, Trang Dịch Sính phi thường hưởng thụ. Hấn thần kinh luôn luôn banh được ngay, khó được như vậy thả lỏng.

Ba người đều ăn được . Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu xung phong nhận việc muốn thu bát đĩa rửa bát khoái, Hạnh Nhược Thủy cũng từ hấn đi .

“Trang Ngụ Kỳ, trước đem người ngày hôm qua đổi quần áo bắt đến.”

“Nga.” Trang Ngụ Kỳ gột rửa thủ, vội vàng lại chạy lên lầu đi đem quần áo đoan xuống dưới.”Nha, mẹ.”

Máy giặt ngay tại cửa sổ sát đất ngoại ban công thượng. Hạnh Nhược Thủy cẩn thận đào mỗi một cái túi áo, đem toàn bộ khóa kéo đều khóa kỹ để tránh quải hỏng rồi quần áo.

Trang Dịch Sính không có đi đi ra ngoài, chính là ngồi ở trên sofa lẳng lẳng nhìn. Hấn cảm thấy chính mình trong khung đột nhiên sinh ra đến một cỗ tính trợ, đã nghĩ như vậy lại không đi .

“Mẹ, ta tẩy tốt lắm.” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu tẩy hảo bát, lập tức chạy đến tranh công.

Hạnh Nhược Thủy cười nhu nhu hấn đầu.”Thực ngoan.”

Trang Ngụ Kỳ liền lay ở máy giặt bên cạnh, nhìn cửa nàng động tác. Hai người nhỏ giọng nói xong cái gì, Trang Ngụ Kỳ cao hứng a miêng.

Trang Dịch Sính nhin không được đứng lên, đi đến cửa sổ sát đất liền dựa, cười hỏi:”Hai người nói thầm cái gì đâu?”

“Báo cáo thủ trưởng, chúng ta đang thương lượng hôm nay đi nơi nào ngoạn. Mẹ nói nàng muốn đứng ở trong nhà, ta nói thái dương tốt như vậy, tốt nhất đi chơi. Thủ trưởng, người đứng thế nào một bên?”

Trang Dịch Sính nhìn xem Hạnh Nhược Thủy đáy mắt bóng đen, biết nàng cho dù nằm ở trên giường cũng không nhất định có thể ngủ.”Nếu không đi ăn cơm dã ngoại?”

“Thủ trưởng vạn tuế! Mẹ, chúng ta phải đi ăn cơm dã ngoại đi, đi thôi đi thôi.....”

“.....”

Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy bị thôi trở về phòng gian đi ngủ hấp lại thấy.

Phụ tử hai đi dạo siêu thị, dạo thị trường, chuẩn bị ăn cơm dã ngoại gì đó.

Hạnh Nhược Thủy nằm ở trên giường, từ từ nhắm hai mắt lần qua lộn lại, ánh mắt can thiệp lợi hại, lại một chút buồn ngủ cũng không có. Nàng cuối cùng vẫn là đứng lên, lại đối với máy tính gõ một hồi tự, thẳng đến dưới lầu truyền đến mở cửa thanh âm mới đóng máy tính.

Ăn cơm dã ngoại không phải nấu cơm dã ngoại, cho nên đem này nọ cấp nấu chín mang đi ra ngoài.

Phụ tử hai chuẩn bị gì đó thật sự không ít, ba người việc hồ gần hai cái giờ, mới đem ăn cơm dã ngoại gì đó cấp sửa sang lại đi ra. Dem này nọ ở vĩ tương phóng hảo, ba người an vị vào Trang Dịch Sính kia lượng audi trong xe xuất phát.

Bắt đầu thời điểm, không khí có chút nặng nề. Bởi vì hai cái đại nhân đến để không phải một đôi, cho nên có chút tế ngắt.

Sau lại vẫn là Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu lợi hại, bắt đầu sơ tấn ra sức suy nghĩ đem chính mình hội trường ca nhi đều lôi ra đến xương.

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu thời điểm là vỗ tay, sau lại liền đi theo cùng nhau ngâm nga, cuối cùng phát triển trở thành ba người ở trên xe ca hát . Ngẫu nhiên ai chạy điều , liền cười thành một đồng, vô cùng cao hứng.

Đến dã ngoại, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu liền chung quanh phịch, thuận tiện cấp hai cái đại nhân đẳng tư nhân không gian.

“Cảm ơn người.” Trang Dịch Sính đưa cho nàng nhất quán sữa.

Hạnh Nhược Thủy chính nhìn Trang Ngụ Kỳ phịch đầu, nghe được hắn nói lời cảm tạ, khó hiểu quay đầu.

“Cảm ơn người chiếu cố hắn quan tâm hắn, làm cho hắn rốt cục giống một cái đứa nhỏ .” Trang Dịch Sính hơi hơi sau này khuynh thân, hai tay chống đỡ thân thể sức nặng.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Kỳ thật ta hắn là cảm tạ hắn mới đúng, hắn cho ta mang đến rất nhiều thoải mái.”

Trang Dịch Sính cũng mỉm cười, nhìn nàng còn thật sự nói:”Ta lần trước cái kia đề nghị, người muốn hay không lo lắng nữa một chút?”

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, thấp giọng nói một câu,”Thực xin lỗi, trong lòng ta trang quá vẹn toàn .”

Dứt lời, nàng hướng Trang Ngụ Kỳ đi đến, hai người cùng nhau phịch.

Trang Dịch Sính xa xa nhìn, chậm rãi nheo lại hai tròng mắt.

Trong lòng trang quá vẹn toàn ? Vậy bắt nó vết sạch tốt lắm.

.....

Ứng Trường Không đẩy ra gia môn, nhìn nhất thất không dăng, ở cửa đứng một hồi lâu, mới chậm rãi đi rồi đi vào.

Ban đầu lau sạch sẽ gia, này hội lại bịt kín một tầng bụi. Này bản ô giống như là ở chính mình trên người bình thường, khó chịu được ngay.

Ứng Trường Không buông hành lý, đi vào buồng vệ sinh bưng tới thủy, bắt đầu lau gia cụ, tha sàn. Mãi cho đến làm xong rồi, hắn mới ngồi xuống, đã cho chính mình cảm nhất quán đồ uống uống miếng nước.

Nhìn lại khôi phục sáng ngời gia, trong lòng càng thêm không lợi hại.

Xinh đẹp hoàn thành nhiệm vụ, hắn mặc kệ cái gì quân công, chỉ để ý hướng tổ chức muốn 3 thiên giả. Đạt được phê chuẩn, lập tức liền hướng trong nhà bôn.

Ứng Trường Không thật sâu hấp một hơi, ngửa đầu nhìn trần nhà, dùng sức thở ra đi. Nhịn không được lại lấy ra một điều thuốc đến châm, điều ở bên môi.

Tầm mắt nhìn về phía ban công, nơi đó đã muốn không có đậu đậu tiểu thân ảnh . Nó cùng Phúc An cùng nhau, bị mang về thành phố B, bởi vì không có mẹ chiếu cố bọn họ.

Không có kia mảnh khảnh thân ảnh, không có ôn nhu tươi cười, không có thanh linh thanh âm, không có thể khẩu đồ ăn, không có cẩn thận dặn dò..... Cái gì đều không có!

Đã không có Nhược Thủy, giống như hắn toàn bộ thế giới đều bị vết sạch . Liền ngay cả hoàn thành nhiệm vụ chinh phục cảm, cũng không thể cho hắn mang đến một tia khoái ý. Này quân công chương về phần hắn, tựa hồ đã muốn đã không có ý nghĩa.

Chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy sắp lợi hại, còn có chút nóng cảm.

Bọn họ là thiết huyết quân nhân, bọn họ không phải tiểu thanh niên trí thức, khả bọn họ nhu tình cũng không so với ai khác thiếu. Chính là, bọn họ không thói quen đem cái kia Tam Tự kinh bắt tại bên miệng mà thôi.

Giờ phút này, Ứng Trường Không không thể không thừa nhận, hắn cùng này tiểu thanh niên trí thức giống nhau, yêu chính mình vợ yêu chết đi sống lại. Giật mình nhớ tới, hắn còn chưa từng có cùng nàng nói qua, kia ba chữ.

Chờ vợ trở về, nhất định phải nói cho nàng!

Ứng Trường Không chạy một chuyến siêu thị, mua một cái yên, còn có mấy thùng rượu thủy.

Liên như vậy hút thuốc, uống rượu, nhoáng lên một cái đi ra trời tối khi đoạn. Trong phòng tối đen một mảnh, chỉ có miêng hắc biên yên về điểm này mỏng manh hồng quang chợt lóe nhất diệt, có chút quỷ dị.

Theo đêm dần dần thâm, gạt tàn đã muốn tràn ra đến, thượng bình rượu tử cũng lần qua lần lại, nhất thất đều là. Tùy tiện vừa động, có thể nghe được bình rượu tử va chạm phát ra thanh âm, đinh đinh đang đang.

Chờ trừu đủ, uống đủ, hắc vượn chân hô to nhất đá, nâng cốc cái chai đá văng ra. Cả người hướng không ra vị trí nhất nằm úp sấp, liên như vậy ngủ. Sàn cảm giác mát xuyên thấu qua thấm rơi vào tay thân thể, lạnh lùng, nhưng này vừa mới là hắc muốn.

Đau đầu dục liệt, thân thể rất khó chịu, nhưng l

à mơ mơ màng màng trung liên đi vào giấc mộng. Ở trong mộng, có cái kia ôn hòa như gió nữ tử, truyện cười trong suốt, ấm áp thủ phát quá hắc mặt.

Cái loại cảm giác này, rất chân thật!

Ứng Trường Không gất gao ôm lấy nàng, hắc thậm chí không nghĩ tới muốn mở mắt ra, hắc sợ ánh mắt trộn mắt, nàng đã không thấy tăm hơi. Hắc dùng tận toàn bộ khí lực, gất gao ôm nàng, hôn môi nàng. Tứ chi giao triền, thân thể tương thiệp.....

“Ân.....” Dưới thân nhân bị hắc trêu chọc tình triều cuộn cuộn, rốt cục nhịn không được dật ra một tiếng ngâm nga.

Cao lớn thân thể cả người run lên.

.....

Ngày hôm sau, một đám người đi vào Ứng Trường Không gia môn ngoại, phá cửa mà vào.

Làm môn bị đẩy ra, làm bên tai tranh cãi âm ỉ quấy rầy giấc ngủ, nhắm mắt lại Ứng Trường Không mày đánh vài cái bết tặc.”Âm ỹ cái gì âm ỹ?” Hắc xốc lên mông trụ đầu chần, hét lớn một tiếng, mở hai mắt.

Lọt vào trong tầm mắt, là mấy nhân chen chúc tại hắc “Phòng ngủ” Lý. Hắc mẫu thân, Dung Tú Mĩ vợ chồng.

“Nha –” Ở hắc bên người, Cố Miêu Miêu hét lên một tiếng, vội vàng kéo lấy chần gất gao bọc thân thể, xấu hổ đến bả đầu đều cấp mông ở, không dám gặp người.

Ứng Trường Không quay đầu, lạnh lùng nhìn hờ ra một bên chần. Bọn họ còn nằm ở thảm thượng. Hắc chậm rãi ngồi xuống, lửa tinh trắng trên thân.

Bởi vì hắc ngồi xuống, Cố Miêu Miêu chần bị xốc lên một chút, sợ tới mức nàng lại là một tiếng thét chói tai, gất gao thu chần ven.

“Này diễn đẹp mặt sao? Xem đủ sao?” Ứng Trường Không lạnh lùng đảo qua trước mắt mấy khuôn mặt, nhất là hắc mẫu thân.”Nếu xem đủ, thỉnh cút xéo nhà của ta. Còn có người Cố Miêu Miêu, người có thể cút đi.”

Hắn nói rơi xuống, nhất thời một mảnh yên tĩnh, theo sau một trận ồ lên.

Tránh ở chần lý Cố Miêu Miêu cả người chần động, lập tức cấn môi, trong ánh mắt liên mạo thủy khí.

“Trường Không, người như thế nào nói như vậy nói. Người ta Miêu Miêu là cái hoa cúc khuê nữ, người, người đem người ta cái kia”

“Ứng Trường Không, người hôm nay phải cho chúng ta một cái công đạo! Chúng ta hảo hảo nữ nhi bị người đập hư, người phải phụ trách! Miêu Miêu người đừng sợ, ba mẹ sẽ thay người làm chủ. Tỷ tỷ, hôm nay chuyện này, cho dù chuyển ra hai nhà quan hệ, cũng là không thể tùy tiện. Người con phải đối ta sao Miêu Miêu phụ trách, nếu không.....”

Dung Tú Mĩ thở phì phì, hung hăng trừng mắt Ứng Trường Không.

“Muội muội người đừng lo lắng, việc này tình ta nhất định hội xử lý công đạo!” Dương Tử Vân tự nhiên đáp ứng, này vốn chính là nàng muốn kết quả.

Ứng Trường Không xốc lên chân đứng lên, cứ như vậy lửa nửa người trên đi vào rửa mặt gian. Giống nhau bọn họ nói cái gì, đều cùng hấn căn bản không có gì quan hệ. Bọn họ diễn thực náo nhiệt, hấn lại chính là một cái thờ ơ lạnh nhạt giả.

Ba vị tộc trưởng ngạc nhiên nhìn hấn lửa thân thể, nghênh ngang vào rửa mặt gian. Hai nữ nhân cũng không không biết xấu hổ dời đi tầm mắt, các hoài tâm tư.

Sau đó, chân lý dật ra một tiếng khóc.

“Đứa nhỏ ba hấn, người trước đi ra ngoài chờ một lát, làm cho Miêu Miêu trước đem quần áo cấp mặc vào.” Dung Tú Mĩ đem trượng phu đẩy dời đi ngoài cửa.

Cổ Miêu Miêu bay nhanh mặc quần áo, ngồi ở thảm thượng, vùi đầu ở hai giữa hai chân, nhỏ giọng khóc.

Dương Tử Vân việc thân thủ vỗ vỗ nàng, an ủi nói: “Miêu Miêu đừng lo lắng, a di hội hảo hảo giáo huấn Trường Không. Các người hai đều có kia tầng quan hệ, hấn phải muốn kết hôn người, nếu không a di cũng sẽ không buông tha hấn!”

“Đúng vậy, ngoan nữ nhi đừng sợ, mẹ ở trong này đâu.”

Cổ Miêu Miêu oa một tiếng khóc, ôm Dung Tú Mĩ cổ, nước mắt một viên một viên điệu, tốc độ bay nhanh.

Ứng Trường Không rửa mặt đi ra, đổi tốt lắm quần áo. Trở lại phòng khách nhìn bọn họ, lạnh lùng thốt: “Trình diễn đủ sao? Diễn đủ thỉnh cút xéo nhà của ta, nơi này không chào đón các người.”

“Trường Không, đừng quá quá đáng!” Dương Tử Vân cũng nóng nảy, việc trừng mắt con trách cứ. “Người bị hủy Miêu Miêu trong sạch, này nói cái gì người đều đúng nàng phụ trách nhiệm, người là quân nhân, này đạo lý người còn không hiểu không?”

Ứng Trường Không hừ lạnh một tiếng, trên mặt cười giống ngàn năm hàn băng. “Các người là không phải liền trồng cây vào gạo nấu thành cơm, tốt nhất còn có thể chế tạo ra một cái đứa nhỏ đến? Nằm mơ!”

Ba nữ nhân, cũng không tùy vào trong lòng sấm lợi hại.

Cổ Thừa Phong tắc lửa giận ba trượng, từng bước bước ra, một quyền liền đánh ra đến. “Ta đánh chết người cái lang tâm cầu phế thẳng nhóc!”

Ứng Trường Không không có gốc hồ hồ bị đánh, hai hạ đã đem Cổ Thừa Phong cấp chế trụ. Đưa hấn đẩy ra, tiện đà lạnh lùng nhìn chung quanh trong phòng mọi người, cuối cùng tầm mắt đứng ở lui ở Dung Tú Mĩ bên người Cổ Miêu Miêu trên người.

“Đừng nghĩ ta thú nàng. Đối với một cái khiêu khóa tiến vào nhà của ta, thừa dịp ta say rượu chủ động đi đến ta trên giường không biết liêm sỉ nữ nhân, ta không có gì muốn phụ trách.”

“Người –” Dung Tú Mĩ nghe vậy, một cái bước xa liền vọt lại đây. “Người này vương bát đản, ta đánh chết người ta đánh chết người! Đập hư hài tử của ta còn không phụ trách nhiệm, ta đánh chết người!”

Ứng Trường Không cầm trụ của nàng hai thủ, niết ở bàn tay. “Ta kính người là trưởng bối, nhưng là không có nghĩa là ta sẽ dễ dàng tha thứ người ở trước mặt ta lần nữa khóc lóc om sòm cùng múa diễn. Cho nên, quần hảo tay người chân, ta không thể cam đoan ta không đánh nữ nhân.”

Dứt lời, hấn chuyển hướng Dương Tử Vân. “Dương nữ sĩ, người dẫn bọn hấn rời đi nhà của ta. Ta sẽ không đối nàng phụ trách, đời này cũng không hội. Nếu các người muốn bảo bộ đội đi, vậy cứ việc cáo đi. Ta

tình nguyện chịu xử phạt ngồi tù, ta cũng sẽ không thú nằng. Cho nên, các người có thể đã chết này tâm, cũng có thể không cần lại diễn như vậy cấp thấp ghê tởm xiếc.”

“Trường Không.....” Dương Tử Vân cũng hoảng, bởi vì con kêu nằng “Dương nữ sĩ!” Trường Không, người không thể như vậy. Mẹ đây là.....”

Ứng Trường Không có tai như diếc, cầm lấy cái chìa khóa, đem phòng lạc khóa. Cầm lấy di động, chính mình đi ra cửa nhà. Đối với mặt sau muốn phác đi lên Cổ Thừa Phong, hẳn một cước đem cửa đá thượng, chặn. Về phần bọn họ ở phía sau nói cái gì đó làm chút cái gì, kia đều cùng hẳn không có gì quan hệ.

Ngồi vào hẳn mã, khai chừng mã lực chạy như bay mà đi. Chỉ chốc lát, xe đứng ở Phó Bồi Cương dưới lầu. Điện thoại bắt đi lên, Phó Bồi Cương còn tại ôn nhu quê nhà.” Cho người 1 phút thời gian, lập tức cút xuống đến.”

Bên kia còn không có cơ hội hé răng, hẳn liền treo điện thoại. Sau đó bắt đầu nhìn lên gian, đếm ngược sáu mươi giây.

Ánh mặt trời tuyệt đẹp, hẳn hơi hơi nheo lại ánh mắt. Mùa đông lập tức sẽ trôi qua, mùa xuân lặng yên tiến đến. Mắt thấy xuân Phong Noãn áp, manh mối mạo lược, hẳn Nhược Thủy lại như trước yếu vô tin tức.

Bao nhiêu thứ đêm khuya mộng hồi, hẳn đều hận không thể giết chính mình. Hẳn tự tin nghĩ đến, hẳn có thể bảo hộ Nhược Thủy, cấp nằng hạnh phúc. Kết quả là lại phát hiện, hẳn căn bản cái gì đều làm không tốt.

Cứ việc hẳn đem Thương Duy của ta phong vân giúp chỉnh sửa đầu mẻ trán, lại căn bản không thể đem hẳn diệt trừ, bởi vì hẳn đến đây rất lớn, Liên Gia Gia đều phải kiêng kị ba phần. Hẳn tự tin một ngày nào đó, có thể từng bước một đưa hẳn dẫn vào chính mình thiết hạ cục lý, nhưng là này quá trình như thế dài lâu, hẳn Nhược Thủy có thể chờ sao?

“A —” Ứng Trường Không nghiêng răng nghiêng lợi một tiếng rống, một quyền đánh vào hẳn mã thượng.

Tiếng bước chân đạp đá có tiết tấu, đứng ở hẳn phía sau.” Đội trưởng!”

Ứng Trường Không hấp một hơi, liếm đi biểu tình.” Lên xe.” Nói xong, rút ra điều khiển tòa cửa xe ngồi vào đi.

Phó Bồi Cương cái gì cũng không có hỏi, an vị vào phó giá vị. Từ Nhược Thủy không thấy sau, tất cả mọi người không vui vẻ. Bội Thi mỗi ngày đều ở tự trách, đội trưởng mỗi ngày đều ở tự trách, cuộc sống hồngбет cao.

Hẳn mã ở phố xá thượng biểu phi, không bao lâu, dừng lại.

Phó Bồi Cương xuống xe vừa thấy, đây là bản thị lớn nhất võ thuật quán. Hẳn biết, hôm nay khẳng định cũng bị đội trưởng tấu cái chết khiếp. Nhưng là chính là cười khổ cười, đi theo đi vào.

Hai cái giờ sau, Ứng Trường Không cùng Phó Bồi Cương nằm trên mặt đất, cùng nhau thở.

Phó Bồi Cương trên người thanh một khối tử một khối, nhìn liền sợ hãi. Mặt cũng thũng lợi hại, giống cái đầu heo.

Nhìn nhìn lại Ứng Trường Không, tuy rằng tốt lắm một ít, nhưng là quả thải. Phó Bồi Cương cũng không có khách khí, hợp lại chừng kính. Hai người liền cùng hai đầu dã thú dường như, bên cạnh vậy xem nhân theo bắt đầu ủng hộ đến sau lại đã muốn có chút không dám nhìn, sợ để cho muốn đánh tai nạn chết người đến. Nhưng lại nhịn không được xem, thẳng đến bọn họ không đánh, mới chậm rãi tản ra.

“Đội trưởng, trong lòng thoải mái chút sao?” Phó Bồi Cương thở phì phò hỏi, trên mặt thương làm cho hẳn nói chuyện đều đau.

Ứng Trường Không nhắm mắt lại, không hé răng.

Qua thật lâu, Phó Bồi Cương đều nghĩ đến hẳn đã muốn đang ngủ, hẳn lại đột nhiên mở miệng.

“Thằng nhóc cứng đầu, ta là không phải thực vô dụng?” Hẳn ngữ khí thản nhiên, giống như không có gì cảm xúc phập phồng.

Nhưng là Phó Bồi Cương biết, trong lòng hẳn thực tự trách, thực áy náy.”Không có. Đây bắt quá là vận khí vấn đề, cùng năng lực không quan hệ.” Đội trưởng may mắn gặp Nhược Thủy tốt như vậy cô gái, đáng tiếc hận không phân phùng chưa gặp khi, chỉ có thể quá vận mệnh trên người.

Ứng Trường Không ôm lấy khoe miệng, cười khổ.”Ta vẫn nghĩ đến, ta vận khí tốt lắm .”

Phó Bồi Cương bắt đầu dĩ dưới đáy lòng thở dài một hơi, vận khí thứ này, liền với người chờ xe công. Người không nghĩ muốn thời điểm, kia một đường xe càng không ngừng ở người trước mắt lúc ẩn lúc hiện, đối đãi người muốn làm việc gấp chờ nó khi, người phát hiện nó nửa ngày cũng không đến. Xét đến cùng, không cần thời điểm đến đây, nên đến thời điểm nhưng không có.

Cuộc sống, rất nhiều thời điểm đều đã khai một ít đòi mạng vui đùa, liền xem chúng ta có đủ hay không kiên cường kiên trì đến vận khai nguyệt minh ngày đó.

.....

Buổi chiều, Ứng Trường Không về nhà lý, chỉ có Dương Tử Vân còn tại, người khác đã muốn ly khai.

Ứng Trường Không đổi giày tử vào nhà, cũng không chào hỏi. Hẳn không thể oán hận chính mình mẫu thân, nhưng là hẳn thậm chí không nghĩ cùng nàng nói một câu nói. Đối với một cái tổn hại chính mình đứa nhỏ ý nguyện mà khư khư cố chấp mẫu thân, hẳn đã muốn không lời nào để nói.

“Đã trở lại? Làm cái gì vậy, như thế nào về mặt thương, cùng người đánh nhau ?” Dương Tử Vân vội vàng cười đã chạy tới, vừa thấy đến trên mặt hẳn thương, nhất thời đau lòng .”Mau ngồi xuống, mẹ thay người bôi thuốc, đây là như thế nào muốn làm ?”

“Ta không sao.” Ứng Trường Không đẩy ra tay nàng, mở cửa tiến phòng ngủ, đem chính mình phao đến trên giường. Mặt chôn ở chăn bị trong lúc đó, hô hấp cái loại này quen thuộc hơi thở. Đáng tiếc theo thời gian trôi qua, hương vị đã muốn tiêu tán , không còn có cái loại này thuộc loại của nàng thanh nhã mùi thơm ngát.

Nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng , cũng không biết đang ngủ không có. Trong mộng mộng ngoại, đều là cái kia yếu diệu thân ảnh ở ngoài đầu nhìn lại cười, kia cười như xuân phong phát quá hẳn ngực. Cuối cùng lại hóa thành một cây cần cương châm, chui vào hẳn ngực.

Ứng Trường Không chính là bị loại này đau đớn cấp trát tỉnh , mở hai mắt, kinh ngạc nhìn trần nhà. Một quyền đánh vào trên giường, đem mặt hung hăng áp tiến gối đầu lý, thân thể như một phen kéo giãn, giống một đầu bị thương báo tử phát ra một tiếng thanh tê rống.

Hồi lâu, hẳn liền chậm rãi nằm bình thân thể, sợi tóc hỗn độn.

Rốt ra cửa phòng, nghe được tại phòng bếp oa bát biểu ồn va chạm thanh âm, trong lòng hẳn vừa động, bước nhanh đi đến phòng bếp cửa. Đãi thấy rõ người ở bên trong là chính mình mẫu thân, lập tức liền tiết khí. Chậm rãi, chuyển tới phòng khách, ở trên sofa ngồi xuống.

“Trường Không, tỉnh ngủ ? Trở lại đường ngay ăn cơm đi, mẹ làm đều là người thích ăn đồ ăn.” Dương Tử Vân cười đến thập phần ôn hòa, hy vọng con không cần lại đối chính mình lãnh hế ra mặt.

Ứng Trường Không lại như cũ không rên một tiếng, chính là đi vào toilet đi giặt sạch cái thủ. Sau đó bắt đầu cầm chén trang cơm, ngồi xuống liền ăn.

“Ăn ngon sao?” Dương Tử Vân cũng không nổi giận, chính mình đứa nhỏ, chẳng lẽ còn có thể khí mẹ cả đời sao?

Ứng Trường Không ừ một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên, trên người tản ra cự nhân ngàn dặm hơi thở. Mẫu thân trù nghệ kỳ thật không sai , đáng tiếc hẳn hiện tại vô tâm tình. Hẳn ăn quán Nhược Thủy làm đồ ăn, người khác đều chú ý mất.

“Còn tại quá mẹ?” Dương Tử Vân thở dài một hơi, trong lòng cũng không chịu nổi.”Mẹ cũng là vì tốt cho người. Hiện tại Hạnh Nhược Thủy đều đã muốn ly khai, người không đồng nhất thẳng ở tìm, lại một chút tin tức cũng không có sao? Ta nghĩ, nàng là sẽ không đã trở lại, người tổng không thể chờ cả đời a? Ba mẹ

cùng gia gia đều ngóng trông người kết hôn sinh đứa nhỏ đầu, người sẽ không cho chúng ta này đó lão nhân gia lo lắng một chút sao.....”

Dương Tử Vân nói liên miên cần nhần nói thật lâu, nhưng không có đợt ột cái đan âm đáp lại, nàng đều phải hoài nghi hẳn là có phải có đang nghe.”Trường Không, người nói câu nha.” Nàng này không phải ở đàn gảy tai trâu sao?

Ứng Trường Không rất cục chậm rãi nâng lên mí mắt, thản nhiên nói một câu.”Ta sẽ không thú Cổ Miêu Miêu, trừ bỏ Nhược Thủy, ta ai cũng không thú, người xem rồi làm đi.”

Dương Tử Vân bị đổ cái chậ như nêm cối. Nàng nói nhiều như vậy, đơn giản là hy vọng hẳn có thể buông Hạnh Nhược Thủy, thú Cổ Miêu Miêu. Khả hẳn một câu, liền đoạn tuyệt nàng toàn bộ niệm tưởng.

“Người, người đứa nhỏ này, như thế nào như vậy tử căn nào đâu? Kia Hạnh Nhược Thủy có cái gì hảo, người có thể mê như vậy thần hồn điên đảo. Trừ bỏ nàng, người là không phải ai đều không cần? Có phải hay không ngay cả mẹ người cũng không muốn , a?”

Ứng Trường Không lạnh lùng nhìn nàng.”Thiên hạ này gian liên hợp ngoại nhân đến tính kế chính mình con mẩu thân, thật đúng là không nhiều lắm gặp.”

Dương Tử Vân tức giận đến nói không ra lời. Rốt cuộc trong lòng hự, cũng không dám lại như vậy đúng lý hợp tình.”Kia mẹ không phải vì người được không? Người nếu chính mình có thể nghĩ thông suốt, ta dùng như vậy phí tâm tư sao?”

“Của ta đầu óc cho tới bây giờ không đồ quá, người đại cũng không tất lo lắng.” Nói xong, hẳn cầm chén nhất phóng.”Ta ăn no .”

“Người –” Dương Tử Vân phút chốc đứng lên.”Người cấp ngồi xuống!”

Ứng Trường Không nhìn nàng một hồi, lại ngồi một hồi đi.

“Trường Không, mặc kệ như thế nào, người là cái nam nhân, vẫn là cái quân nhân. Hiện tại người bị hủy Cổ Miêu Miêu trong sạch, mặc kệ người là thanh tỉnh vẫn là uống rượu , này đều đã muốn là trước chuyện thật! Nếu người là cái nam nhân, người phải phụ khởi này trách nhiệm đến!”

“Kia cùng ta không quan hệ, ai bị hủy của nàng trong sạch làm cho ai phụ trách tốt lắm.” Hẳn cười lạnh một tiếng, lại đứng lên.

Hẳn lái xe cửa, lại quay đầu nói một câu:”Ngày mai ta sẽ hồi bộ đội , người cũng hồi thành phố B đi thôi. Có thời gian cùng tinh lực hay dùng ở lão nhân cùng Phúc An trên người, đừng làm một ít tự cho là đúng lại không lấy lòng chuyện tình. Mẹ, đừng ép ta hận người.”

Phanh một tiếng, môn quan thượng .

Dương Tử Vân cầm lấy chiếc đĩa bát, rốt cuộc ăn không vô một ngụm cơm. Một bàn tử phong phú đồ ăn, căn bản chưa ăn bao nhiêu. Một lát sau, chính mình ủy khuất khóc.

Trong phòng, Ứng Trường Không cầm lấy trên bàn tượng khuông, cẩn thận , miêu tả kính người trong dung nhan. Nhợt nhạt cười, như xuân Phong Noãn lòng người. Đen như mực thâm thúy mắt, như hai uông thanh tuyền có thể rửa người trong lòng phiền não.....

Nhược Thủy, mặc kệ nhiều gian khó nan, mặc kệ muốn bao lâu, ta đều nhất định phải người trở lại của ta bên người! Cùng này cả đời, ta cũng không sẽ buông tay.

Bảo bối nhi, người chờ ta!

.....

Như trước là một đêm mơ mơ màng màng, nhưng rốt cuộc coi như ngủ, cho nên tinh thần không sai. Hôm nay muốn tổng vệ sinh, đã xong sẽ hồi bộ đội .

Kết quả vừa mở ra cửa phòng đi ra, liền nhìn đến trên sofa ngồi Cổ Miêu Miêu, nhất thời tâm tình lại phá hư đến cực điểm. Hẳn hiện tại cực kỳ không nghĩ nhìn thấy Cổ gia nhân, nhất là Cổ Miêu Miêu!

“Ừng ca ca.....” Cổ Miêu Miêu nhỏ giọng kêu, trong mắt nhất uông chất lỏng.

Ừng Trường Không cảm thấy phiền lòng, không để ý tới nàng, đi vào phòng tắm. Hắn kỳ thật thực hiểu được, Cổ Miêu Miêu chính là quá ngây thơ quá ngây thơ rồi, cho nên hoàn toàn không biết tình yêu. Mà Cổ gia cùng hắn mẫu thân một mặt nhi cấp nàng giáo huấn bọn họ là một đôi ý niệm trong đầu, làm cho Cổ Miêu Miêu liền ngu như vậy hồ hồ đi theo bọn họ chỉ thị đi.

Quên đi, để cho vẫn là cùng nàng nói một chút đi. Rốt cuộc là mười tám tuổi tiểu cô nương, lại tiêu hao dần, thật sự cả đời đều bị hủy. Ai biết, này đầu óc nước vào đại nhân còn có thể nghĩ ra cái gì loạn thất bát tao gì đó đến?

Dương Tử Vân rất nhanh liền đoạn bữa sáng thượng bàn .

Ba người yên lặng ăn bữa sáng, chỉ có Dương Tử Vân cấp này đĩa rau cấp cái kia đĩa rau, việc hồ thật sự. Nhìn đến con không có đá môn chạy lấy người, sắc mặt cũng coi như hảo, trong lòng nàng có chút hỉ. Có lẽ, hai người kia vẫn là hấp dẫn . Cho nên hắn mau mau ăn xong bữa sáng, liền mượn lý do đi ra cửa .

“Ừng ca ca.....” Dương Tử Vân vừa đi, Cổ Miêu Miêu liền khẩn trương toàn bộ thân thể đều banh ở, không ngừng mà nuốt nước miếng, giống cái bị dọa phá hư đứa nhỏ.

Ừng Trường Không rời đi bàn ăn, đi vào sô pha, so với đối diện vị trí.”Cổ Miêu Miêu, tọa nơi nào đây.”

“A? Nga.” Cổ Miêu Miêu bối rối liếc hắn một cái, lập tức cũng không dám nhìn, cúi đầu đi trên sô pha ngồi xuống, ánh mắt tả hữu né tránh .

“Cổ Miêu Miêu, nhìn ta, nhìn của ta ánh mắt.” Ừng Trường Không ở trong lòng thở dài, thật sự còn chính là một cái tiểu cô nương. Mười tám tuổi, ngay cả có tình yêu, cũng chỉ là mộng lung tình tứ. Mà trước mắt này tiểu cô nương, hiển nhiên còn hoàn toàn không hiểu tình yêu là cái gì. Từ nhỏ chợt nghe trưởng bối nói nàng phải gả cái Ừng ca ca, nàng cũng liền nhớ kỹ, mơ hồ ở trong lòng ám chỉ chính mình nên thích này nhân.

Cổ Miêu Miêu nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hắn, nhưng không xem thẳng tắp nhìn hắn ánh mắt.”Ừng ca ca.....”

“Cổ Miêu Miêu, ngươi đã muốn mười tám tuổi , tuy rằng còn trẻ, nhưng không phải tiểu hài tử, ngươi nên trưởng thành. Người không thể vĩnh viễn đều nghe đại nhân , ngươi phải có ý nghĩ của chính mình. Đại nhân đều cảm thấy chúng ta hai hắn là một đôi, hắn là kết hôn sinh đứa nhỏ. Nhưng là ta có ý nghĩ của ta, ta không thương ngươi, cho nên ta không thể cưới ngươi. Mặc kệ bọn họ nói cái gì, ta đều phải cự tuyệt. Khả ngươi đâu? Người kỳ thật cũng không yêu ta, nhưng bọn họ cho ngươi làm cái gì, ngươi liền ngốc hồ hồ làm, đây là không được !”

Cổ Miêu Miêu thật sâu hấp một hơi, hỏi:”Ừng ca ca vì sao luôn nói Miêu Miêu không thương ngươi? Miêu Miêu là yêu Ừng ca ca !”

Ừng Trường Không rất muốn cười, vì cái này đứa nhỏ ngây thơ mà lại chấp nhất.”Chỉ bằng ngươi luôn Ừng ca ca, Ừng ca ca bảo ta. Trong lòng ngươi căn bản vẫn là đem ta trở thành đại ca ca, nếu ngươi yêu ta, ngươi sẽ không muốn kêu ca ca ta, ngươi hội yếu cầu kêu tên của ta, nhưng là ngươi không có. Còn có Cổ Miêu Miêu, ngươi cho rằng thế nào mới tính yêu một người?”

“Ta, ta.....” Cổ Miêu Miêu há mồm lại cảm miệng, cũng không biết như thế nào biểu đạt trong lòng ý tưởng.

“Không quan hệ, ngươi nghĩ như thế nào , liền nói như thế nào.” Hắn có thể kết luận, nàng nói ra trong lời nói sẽ làm nhân dễ khóc dễ cười.

Cổ Miêu Miêu thu bắt tay vào làm chỉ một hồi lâu, rốt cục cố lấy dũng khí.”Chính là muốn gả cho hắn, làm hắn con dâu.”

“Vậy ngươi vì sao muốn gả cho ta?”

“Bởi vì, bởi vì.....” Nàng ngập ngừng nửa ngày, có chút dỗi kêu,”Bởi vì ta muốn gả cho ngươi, bởi vì mọi người đều nói ta muốn gả cho ngươi!”

Ứng Trường Không cực lực nhẫn nại, mới không có thói phù một tiếng cười đi ra. Quả thật là cái tiểu cô nương, ngay cả bắt đầu sinh môn lung tình cảm đều còn không có.”Người xem, người luôn nhớ kỹ mọi người nói người hẳn là giả cho ta, người đã nghĩ giả cho ta, đây là không đúng . Gia gia, ba mẹ, bọn họ một ngày nào đó hội lão hội rồi đi thế giới này, c

ái kia thời điểm ai tới nói cho người hẳn là làm như thế nào? Cho nên người phải học hội chính mình tự hỏi, chính mình đi phán đoán đúng sai.”

“Ta, ta.....” Cố Miêu Miêu lúc này là thật nóng nảy, bởi vì kia một câu “Bọn họ một ngày nào đó hội lão hội rồi đi thế giới này” Làm cho nàng sợ hãi.

Ứng Trường Không phun một hơi, đi qua đi, nhu nhu đầu nàng phát.”Cố Miêu Miêu, người không cần vội vã hiện tại đã nghĩ ra đáp án, người có thể chậm rãi tự hỏi. Nhưng là, người không thể lại đi theo bọn họ dính vào , biết không?”

Cố Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn hẳn, vài lần há mồm, nhưng tối vẫn là cái gì cũng chưa nói. Gật gật đầu, ừ một tiếng. Nàng thích Ứng ca ca như vậy tử nhu đầu nàng phát, không hề mặt hắc hắc .

“Thực ngoan!”

Cố Miêu Miêu rốt cục nở nụ cười. Một lát sau, lại hỏi:”Kia, kia nếu ta nghĩ qua sau, phát hiện là thật yêu Ứng ca ca, làm sao bây giờ?”

“Chờ người hiểu rõ rồi chứ rồi nói sau.” Ứng Trường Không thật sự không am hiểu cùng tiểu cô nương câu thông, các nàng đầu óc cấu tạo rất kỳ quái .

“Nga.” Cố Miêu Miêu lên tiếng, cảm thấy chính mình đầu óc hảo loạn. Ứng ca ca nói những lời này, nàng càng nghe càng hồ đồ, thật sự hảo loạn nga.

“Nếu, nếu ta cuối cùng thật sự không biết, Ứng ca ca cũng không thể được dạy ta? Ứng ca ca giáo hội ta, chúng ta là có thể cùng một chỗ .”

Ứng Trường Không kiên nhẫn, hao hết .”Cố Miêu Miêu, ta không thương người. Mặc kệ người nghĩ thông suốt cùng phủ, chúng ta cũng không khả năng cùng một chỗ. Ta yêu là Nhược Thủy, ta chỉ hội cùng nàng kết hôn, người hiểu chưa?”

Cố Miêu Miêu miệng nhất quyết, cũng có chút khốc lóc om sòm kêu:”Ta không rõ, chính là không rõ. Vì sao người muốn yêu Hạnh Nhược Thủy, vì sao người không thể yêu ta đâu? Ta làm sao so ra kém Hạnh Nhược Thủy? Người nói ta làm sao không tốt, ta nhất định sửa!”

Ứng Trường Không biết, hẳn vĩnh viễn cũng không khả năng cùng này tiểu cô nương thành công tiến hành câu thông. Một phen lôi kéo tay nàng đem nàng kéo dài tới cửa, mở cửa, đẩy dời đi đi, quan thượng.

Cố Miêu Miêu còn muốn nói chuyện, nhưng đáp lại của nàng là nhắm chặt đại môn. Nàng quyết miệng ở ngoài cửa đứng một hồi, cũng chậm chậm đi xuống lầu đi.

Ở dưới lầu, nàng đụng phải Dương Tử Vân.

“Miêu Miêu, thế nào?” Dương Tử Vân vội vàng nghênh lại đây.

Cố Miêu Miêu lắc đầu, trong mắt lại hiện lên hơi nước, thực ủy khuất mô dạng.

70. Chương 70: Hoài Yun

Lại là hơn một tháng trôi qua.

Hồi xuân đại địa , vạn vật sống lại. Cây cối rút ra tân nha ở chi trên đầu trưởng thành lục miêu, bách hoa nở rộ hương khí phác mũi, chim chóc nổi danh như khúc vui mừng, này hết thấy đều tuyên cáo thịnh xuân tiến đến.

Hạnh Nhược Thủy “Tân” Cuộc sống, cũng chậm chậm bước đi thượng quý đạo. Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu thành nàng cuộc sống một cái bộ phận, mà cùng Trang Dịch Sính vẫn là duy trì ban đầu trạng thái, hẳn vẫn là ngẫu nhiên sẽ xuất hiện, nhưng cơ bản không quấy rầy của nàng cuộc sống.

Cửa nàng vẫn tự, cũng phải đến càng ngày càng nhiều nhân tán thành. Có lẽ là bởi vì đó là tự thân trải qua, của nàng vẫn tự càng thêm chân thật cảm động, rất nhiều độc giả mỗi ngày chờ của nàng đổi mới thành một loại thói quen. Nàng mỗi một lần đổi mới, đều đã đổi lấy rất nhiều rất nhiều nhấn lại hồ động, biên tập đều nói, của nàng nhấn lại khu là nóng nhất nháo , chưa từng có yên lặng quá.

Lúc ban đầu, Hạnh Nhược Thủy là muốn đem chính mình yêu thích cùng mưu sinh kết hợp cùng một chỗ, cũng là một cái không sai hình thức. Đến sau lại, nàng dần dần cũng không đi chú ý tới để mỗi ngày buôn bán lời bao nhiêu tiền, mà càng chú trọng mỗi một vị độc giả tình cảm cộng minh. Tại đây cái trong quá trình, tâm tình của nàng hội trở nên đỡ.

Rất nhiều độc giả đều đã ở nhấn lại lý, kể ra bọn họ tình yêu chuyện xưa, hơn phân nửa đều là qua lại tình thương. Có chút độc giả tình yêu chuyện xưa lý, nam nhân vật chính đã muốn đi Thiên quốc. Mỗi khi phía sau, Hạnh Nhược Thủy sẽ gặp dưới đáy lòng lý cảm thấy, chính mình vẫn là may mắn , bởi vì Trường Không hoàn hảo hảo còn sống.

Trước mặt người khác, Hạnh Nhược Thủy đem hết thấy đều che dấu rất khá. Nàng cũng không cùng bất luận kẻ nào nhắc tới đi qua, một chữ cũng không nói. Nàng cùng mỗi một vị đồng sự đều ở chung rất khá, nhưng sẽ không quá đáng thân cận, chỉ trừ bỏ một vị kêu Mai Ngạn Đình tiểu cô nương.

Ở nhân sau, nàng ngẫu nhiên hội thất thần. Tỷ như thiết thái thời điểm, thỉnh thoảng lại thiết tới tay; Xào rau thời điểm, ngẫu nhiên hội bắt tay thân đến đáy nồi đi bị phỏng..... Mà ở đêm dài nhân tĩnh, đem trong lòng tình cảm tổ chức văn tự khi, nàng mới có thể tận tình rơi lệ. Nước mắt tích tấp dừng ở bàn phím thượng, tự thành một chi khúc, kể ra nàng đối Trường Không tưởng niệm, kể ra này một phần tình yêu thương.

Lão sư này phân chức nghiệp sở dĩ hảo, cùng lúc là giả kì nhiều, về phương diện khác chính là phúc lợi hảo. Tỷ như, từng cái quý đều đã có một lần du lịch.

Hôm nay mùa xuân du lịch an bài ở một vòng sau, mục tiêu là “Quê Lâm sơn thủy giáp thiên hạ” Quê Lâm! Cho phép người nhà báo danh tham gia, nhưng tự trả tiền.

Cho nên, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu khẳng định là muốn đi theo cùng đi . Này còn chưa tới thời gian đâu, hẳn hứng thú phấn không thôi. Mỗi ngày buổi tối đều phải ghé vào trước máy tính, nghiên cứu Quê Lâm làm sao hảo ngoạn, còn xèo xèo thì thậm cùng nàng nói cái không ngừng.

Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên nhìn đến Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu ngoạn máy tính thuần thực khi, cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Một cái sáu tuổi tiểu bằng hữu, ngoạn máy tính đã muốn cùng nàng không có gì khác biệt .

Trang Ngụ Kỳ mỗi lần cùng nàng nói, muốn trước nơi này, lại đi nơi đó khi, Hạnh Nhược Thủy cũng không nhấn đả kích hẳn, lộ tuyến đã sớm an bài tốt lắm, hẳn tra lại kể lại cũng vô dụng!

Vốn Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu còn muốn đem ba hẳn cũng cấp tạo nên , đáng tiếc Trang Dịch Sính sự vụ bận rộn, căn bản trừu không ra thời gian đến. Vì thế, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu ở điện thoại lý cùng hẳn ngao ngao kêu thật lâu. Bất quá, này cũng không giảm hẳn có thể cùng mẹ cùng nhau du lịch hưng phấn.

Như vậy hưng phấn , cũng không chỉ Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu. Trường học lão sư, mỗi ngày đều ngóng trông du lịch, thỉnh thoảng lại ồn ào nói cũng chưa tâm tình đi học . Trong đó làm cho lợi hại nhất , chính là Mai Ngạn Đình tiểu cô nương.

“Ngạn Đình?” Hạnh Nhược Thủy nhìn cúi đầu ô mặt vội vàng tránh ra tiểu cô nương, vội vàng thân thủ giữ chặt nàng.”Ngạn Đình, người làm sao vậy?”

“Tích Mộng tỷ, người, người buồn, ta đang vội.” Mai Ngạn Đình ngăn trở mặt thủ, kiên trì không chịu buông.

“Hẳn lại đánh người , có phải hay không?” Hạnh Nhược Thủy dùng sức ngăn tay nàng, quả nhiên, trên mặt lại xuất hiện thanh xanh tím tử thương.

Mai Ngạn Đình rót cục nhện không được chảy ra nước mắt, nhưng vẫn là phe phẩy đầu thay hấn biện hộ.”Tích Mộng tỷ, hấn không phải cố ý . Hấn chính là tâm tình không tốt, uống rượu mới có thể như vậy. Hấn bình thường đối ta tốt lắm , thật sự.”

Ngạn Đình là cái cô nhi, thật vất vả chính mình một bên làm công một bên đọc trong đó chuyên sự phạm. May mắn thành nhỏ thị đối lão sư bằng cấp yêu cầu không quá cao, nếu không nàng còn nhận lời mời không hơn. Có lẽ là vì ăn nhiều lắm khổ, cho nên có người khăng đối chính mình hảo, chẳng sợ ngẫu nhiên bị đánh, cũng chết tâm thấp .

Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được, tình yêu cho tới bây giờ đều là ảm lạnh tự biết. Có lẽ thật sự giống Ngạn Đình nói , nàng bạn trai cũng không có không tốt, chính là tâm tình không tốt hội uống hai chén, uống rượu sẽ đánh người phát tiết.

Ngạn Đình bạn trai là mua bảo hiểm . Cũng là theo phần đất bên ngoài đến, từng vẫn là hàng hiệu đại học đệ tử, niệm đại nhị thời điểm đắc tội có quyền thế nhân, người nợ buộc trường học sa thải hấn, còn khắp nơi khó xử hấn. Bất đắc dĩ, hấn mới chạy trốn tới này thành nhỏ thị đến.

Thành nhỏ thị vốn vốn không có hảo công tác, hơn nữa hấn cũng không có lấy đến bằng cấp, đành phải tìm phân bán bảo hiểm công tác. Hiện tại làm bảo hiểm này một hàng nhiều người, thành nhỏ thị nhân lại nhiều bán nhân đối bảo hiểm không có nhận thức mà phản cảm, cho nên thật không tốt lắm. Ngày quá gian nan, tính tình sẽ không rất hảo.

Hạnh Nhược Thủy cũng biết, chính mình không có phương tiện phát biểu ý kiến gì, chỉ có thể nói:”Về sau hấn uống rượu , người cũng đừng để sát vào đi. Uống rượu mọi người không hữu lý trí, không biết hội làm ra sự tình gì đến. Người đi trước văn phòng, ta cho người mua chút giảm nhiệt được.”

“Cảm ơn Tích Mộng tỷ.”

Hạnh Nhược Thủy khoát tay, bay nhanh hướng ngoài cửa chạy. Không bao lâu, liền đem được mua đã trở lại.

“Tích Mộng tỷ, lần này du lịch, ta cũng giúp hấn báo danh. Ta nghĩ hấn công tác áp lực đại, tâm tình không tốt, đi ra ngoài du lịch tán giải sầu, cố gắng thì tốt rồi.” Mai Ngạn Đình không dám nhìn của nàng ánh mắt, sợ nàng cũng giống người khác giống nhau nói nàng bị coi thường, thích như vậy một người nam nhân.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Rất tốt . Tiền lại kiếm thì tốt rồi, trọng yếu nhất là quá vui vẻ. Ta cũng hiểu được hấn cần phóng thích áp lực. Nếu tiền không đủ dùng, có thể trước theo ta này mượn, bao lâu còn cũng chưa quan hệ.”

Mai Ngạn Đình nhìn nàng, cười gật gật đầu, trong mắt hàm chứa nước mắt.”Tích Mộng tỷ, người thật tốt!”

Trước kia nàng mỗi lần nhất bị đánh, mọi người sẽ nói, như vậy nam nhân người sớm làm quăng, còn nói không phải nam nhân, cần bả linh tinh trong lời nói. Trong lòng nàng rất khó chịu, không thích bọn họ nói như vậy Hứa An. Hứa An không phải người xấu, hấn đối nàng tốt lắm tốt lắm . Trong nôi chính là chỉ có hai khẩu cơm, hấn cũng sẽ lưu trữ, làm cho nàng ăn hai ngày, chính hấn bị đói. Chính là nay bảo hiểm này một hàng càng ngày càng không tốt lắm, hấn áp lực quá lớn, tâm tình không tốt.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, sờ sờ của nàng phát. Có lẽ là rất lý giải cái loại này kh

ông có cha mẹ vô y vô dựa vào là cảm giác, cho nên mới hội cùng nàng thân cận. Mai Ngạn Đình vóc dáng tiểu, nàng đem nàng làm tiểu muội muội xem.

“Tích Mộng tỷ, nếu bọn họ đều giống người giống nhau thì tốt rồi. Bọn họ nói chuyện khả khó nghe , mỗi lần đều nói Hứa An nói bậy. Bọn họ căn bản không biết, Hứa An hấn thật sự không xấu.”

“Không quan hệ, chỉ cần chính người cho rằng này nhân là tốt, thích hợp người, vậy người liền kiên trì của người lựa chọn. Đương nhiên, vẫn là tận lực tốt hảo cống thông, mặc kệ cái gì nguyên nhân, cũng không có thể tổng đánh người có phải hay không?” Uống say nhân, có đôi khi đánh người là hướng tử lý ra sức , vẫn là cần thận cho thỏa đáng!

“.....”

Ở mọi người phán cổ đều cùng hươu cao cổ hiểu được hợp lại thời điểm, rốt cục nghênh đón thứ sáu, cũng chính là xuất phát du lịch ngày đó.

Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên nhìn thấy Mai Ngạn Đình bạn trai Hứa An. Rất suýt khí một cái nam sinh, ước chừng 1m75 cái tự, tiểu mạch sắc làn da, ngũ cảm còn rất tốt xem .

Mai Ngạn Đình kéo hẳn đi tới, vẻ mặt phi thường hưng phấn.”Tích Mộng tỷ, đây là ta bạn trai Hứa An. Hứa An, đây là ta thường với người nhắc tới Tích Mộng tỷ, nàng nhân được .”

Hứa An nhìn thấy Hạnh Nhược Thủy phản ứng đầu tiên có chút kỳ quái, hẳn đầu tiên là thực kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, lập tức chậm rãi cau mày, neoh lại hai mắt lại mở, hỏi:”Tên của người kêu Tích Mộng?”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn là cười gật gật đầu.”Nhĩ hảo. Ta họ hoa, kêu hoa Tích Mộng.”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng loáng thoáng có loại cảm giác, này nhân giống như nhận thức nàng.

Hứa An lộ ra tươi cười, vươn tay đến.”Nhĩ hảo, thật cao hứng nhận thức người, ta gọi là Hứa An. Thường xuyên nghe Đình Đình nhắc tới người, nói người đối nàng tốt lắm, thật sự phi thường cảm tạ người đối của nàng chiếu cố!”

“Ngạn Đình là cái thực đáng yêu nữ hài tử, mọi người đều thích nàng.” Hạnh Nhược Thủy chỉ cảm thấy hẳn lập tức thay đổi cá nhân dường như, trở nên tự nhiên hào phóng. Vươn tay đến, cùng hẳn tương nắm. Không biết có phải hay không của nàng ảo giác, hẳn giống như dùng sức nhéo một chút, nhưng rất nhanh buông lỏng ra.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu xúc giác thực sâu sắc, hẳn hẳn cảm không thích này kêu Hứa An nam nhân. Vì thế đã chạy tới, lôi kéo Nhược Thủy liền hướng trên xe đi.”Mẹ, lên xe !”

“Nga, hảo. Ngạn Đình, đi thôi, trước lên xe.” Hạnh Nhược Thủy bị Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu nắm, đi đến trung gian vị trí ngồi xuống.

Vì ngăn cách mẹ cùng cái kia hẳn không thích nhân, Trang Ngụ Kỳ riêng làm cho Hạnh Nhược Thủy ngồi ở dựa vào cửa sổ vị trí, chính mình tọa dựa vào đi ra chỗ ngồi. Quả nhiên, Mai Ngạn Đình cùng tuyển an vị bọn họ đối diện vị trí, Hứa An tọa tọa đi ra bên này.

Ở khai hướng sân bay trên đường, Hạnh Nhược Thủy tổng cảm thấy hứa còn đâu vụng trộm đánh giá chính mình, điều này làm cho nàng phi thường không thoải mái. May mắn Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu càng không ngừng cùng nàng nói chuyện, phân tán của nàng lực chú ý.

Ở hậu cơ thất chờ đợi đăng ký thời điểm, Hứa An lại lôi kéo Mai Ngạn Đình ngồi xuống Hạnh Nhược Thủy các nàng đối diện.”Đúng rồi, Tích Mộng tỷ là người ở nơi nào a?”

Hạnh Nhược Thủy vụng trộm để lại cái nội tâm.”Ta là thành phố Z nhân.” Trên thực tế, Trang Dịch Sính cấp nàng tạo tâm thân phận, quả thật là thành phố Z nhân.

“Phải không? Ta nghe lời người khẩu âm, còn tưởng rằng người là thành phố A nhân đâu.” Hứa An có chút kinh ngạc nói.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không có cường thịnh trở lại điều. Không biết vì sao, tuy rằng hứa còn đâu cười, khả kia tươi cười tổng làm cho nàng cảm thấy không đến đáy lòng. Có phải hay không chạy nghiệp vụ nhân, đều đã dưỡng thành như vậy giả dối chức nghiệp tươi cười?

Mai Ngạn Đình tựa hồ nhận thấy được của nàng xấu hổ, vì thế thân thủ kéo kéo Hứa An.”Ai, người đây là làm sao đâu? Không biết nhân, còn tưởng rằng người ở tra họ khẩu đâu!”

“Không có hay không, ta chỉ là tùy tiện hỏi hỏi. Này không đợi máy bay thời gian rất nhàm chán, tìm điểm đề tài thôi. Tích Mộng tỷ, người đừng để ý, ta không khác ý tứ.” Hứa An mãnh xua tay, tựa hồ thực sợ hãi nàng hiểu lầm.

Hạnh Nhược Thủy vẫn là cười cười, này giải thích cũng không thể làm cho nàng tin phục.”Không quan hệ, nói chuyện phiếm thôi, đều là nghĩ đến cái gì đã nói cái gì.”

Nàng lại ở trong lòng thuyết phục chính mình, có lẽ thật là nghĩ nhiều . Hứa An sẽ không là Thương Duy của ta nhân, sẽ không trùng hợp như vậy . Lấy Thương Duy của ta tác phong, biết nàng ở trong này, vụng trộm liền đem nhân cấp bắt đi .

“Đúng vậy, nói chuyện phiếm nếu còn muốn quy phạm đề tài nội dung, kia không thành hợp , là đi?” Hứa An cười đến giống cái nhiệt tình đại nam hài, cực lực địa nhiệt lặc không khí.

Mai Ngạn Đình kháp hần một chút, mắng:”Liền ngươi có thể nói.”

“Đó là ngươi nói Tích Mộng tỷ bình thường thực chiếu cố ngươi, ta khó được nhìn thấy nàng, khẳng định tốt hảo biểu hiện biểu hiện. Ngươi thật đúng là đừng nói, Tích Mộng tỷ thật sự rất giống ta trước kia một cái đồng học. Nàng cùng Tích Mộng tỷ giống nhau xinh đẹp, trong trường học thích nàng nam sinh đều có thể lập mấy cái phổ . Bất quá nàng sau lại tìm một kẻ có tiền lại suất khí bạn trai, mọi người cũng chưa diễn .”

Hứa An nói những lời này thời điểm, tầm mắt vẫn nhìn Hạnh Nhược Thủy.

Mơ hồ , Hạnh Nhược Thủy cảm thấy hần trong mắt có chột lóe mà qua hận ý. Hận?

“Liền ngươi có thể khoa trương. Ngươi trường học nam sinh thêm đứng lên đều sắp xếp không đến mấy cái phổ!” Mai Ngạn Đình vẻ mặt không tin, đột nhiên thân thủ kháp hần một chút.”Hứa An, kia mấy cái phổ nam sinh trung, nên sẽ không cũng có ngươi đi? Có phải hay không, theo thật đưa tới!”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy nhìn bọn họ cãi nhau ầm ĩ , chính là cười. Trong lòng nghi hoặc cùng đề phòng, ở làm sâu sắc.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đem miệng tiến đến Nhược Thủy bên tai, nhỏ giọng nói:”Mẹ, ta không thích người kia, ngươi không cần nói với hần nói.” Nói xong, còn quyết miệng.

Hạnh Nhược Thủy bật cười, thân thủ nhu nhu hần đầu. Trên thực tế, nàng đã muốn không chỉ một lần nghe tiểu bằng hữu nói lời này . Trường học này nam lão sư chỉ cần nhất cùng nàng nói chuyện, hần sẽ đem nàng cấp lôi đi, sau đó vụng trộm theo nàng nói những lời này.

“Tích Mộng tỷ, đây là ngươi con a, bộ dạng thực suất. Tiểu bằng hữu, ngươi tên là gì a?” Hứa An tựa hồ lại tìm được rồi đề tài.

Trang Ngụ Kỳ quyết miệng, mắt hững lắc lắc thân mình, không để ý tới nhân.

Hạnh Nhược Thủy đối đùa giỡn tính tình tiểu bằng hữu cũng không nài, nâng thủ cho hần một cái mao hạt dễ.”Hần gọi Trang Ngụ Kỳ. Ngượng ngùng, hần rất tùy hứng .”

“Không có việc gì không có việc gì, tiểu hài tử muốn có chút tính tình tài khả yêu.” Hứa An chút không ngại bộ dáng.

Trang Ngụ Kỳ như trước không mua hần trưởng, dắt Nhược Thủy liền hướng một cái khác phương hướng chạy.”Mẹ, chúng ta đi xem máy bay.” Cũng không giống như thủy trả lời, liền một mạch kéo nàng đi.

“Ngạn Đình, các ngươi hai tán gẫu, ta cùng hần đi qua nhìn xem.”

Bọn họ đi đến khá xa khắp ngõ ngách, đứng ở thủy tinh phía trước cửa sổ xem máy bay cất cánh cùng rớt xuống. Tiểu bằng hữu miệng quyết thật cao, vẻ mặt mắt hững.

Hạnh Nhược Thủy đỡ khóc đỡ cười, đứng ở hần bên người, khò khè hần đầu.”Làm sao vậy, ai chọc giận ngươi mắt hững ?”

“Mẹ, không cần lại cùng người kia nói chuyện, ta chán ghét hần!” Nói xong, hần còn hướng cái kia phương hướng trừng liếc mắt một cái.

Hạnh Nhược Thủy cũng không kỳ quái , chỉ cần là dựa vào gần của nàng giống đực sinh vật, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đều chán ghét.”Hần là Ngạn Đình tỷ tỷ bạn trai, chúng ta không thể như vậy không lễ phép , kia Ngạn Đình tỷ tỷ nhiều khổ sở, có phải hay không?”

“Tóm lại, người tận lực không cần nói với hấn nói !”

“.....”

Máy bay đúng giờ đến, cho nên cũng không có chờ bao lâu thời gian.

Ở đăng ký khẩu kiểm phiếu thời điểm, không biết là có ý vẫn là vô tình, Hứa An liền đứng ở Hạnh Nhược Thủy mặt sau. Đến phiên của nàng thời điểm, nàng còn chú ý tới hấn càng không ngừng thân cổ, gắt gao nhìn thân thể của nàng phân chứng, sau đó hơi hơi nhíu mày.

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên cảm thấy, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu trong lời nói là đối , có lẽ nàng thật sự hấn là cách này nhân xa một ít.

.....

Ứng Trường Không lại nhận được tân nhiệm vụ. Nhiệm vụ lần này mục đích là đang ở rung chuyển trung X quốc, là cái nơi nơi là nguy hiểm, nơi nơi là sát khí, nơi nơi là cừu thị chiến loạn quốc gia.

Lúc này đây nhiệm vụ phi thường gian khổ. Cho nên ra nhiệm vụ tiền, đại đội trưởng riêng cấp ra nhiệm vụ đội viên phóng hai ngày giả, cho phép bọn họ cùng thân nhân lại nóng hổi nóng hổi.

Ứng Trường Không vừa về nhà, còn không có quét tước hoàn, mẫu thân liền xuất hiện . Hấn lược lược có chút ngoài ý muốn.

Nếu xuất hiện là thượng tướng phụ thân, kia cũng là mới có thể, dù sao hấn là thượng cấp. Đối với quân đội chuyện tình, mỗi một cái binh đều đã thủ khẩu như bình. Cho dù thượng tướng đại nhân biết hấn tân nhiệm vụ, cũng tuyệt đối sẽ không đem nhiệm vụ nội dung nói cho lão thái thái .

Dương Tử Vân đứng ở cạnh cửa, có chút ngạc nhiên nhìn quỳ quỳ rạp trên mặt đất, dùng khăn lau cẩn thận mặt sàn con. Nàng càng ngày càng phát hiện, chính mình cũng không hiểu biết chính mình đứa nhỏ. Hoặc là nói từ hấn gặp được Hạnh Nhược Thủy sau, hấn sẽ không là chính mình quen thuộc cái kia đứa nhỏ.

“Mẹ, người làm sao có thể đến?” Ứng Trường Không cũng có chút kỳ quái, lão thái thái gần nhất chạy thành phố Z chạy đến rất thường xuyên .

Dương Tử Vân hơi hơi phát ra, một cái bé theo nàng phía sau chạy đi đến.

“Cha !” Rất lớn kêu một tiếng, thật dài âm cuối. Tiểu tử kia bính đến hấn trên người, cảm xúc kích động thật sự.”Cha , ta rất nhớ người!”

Ứng Trường Không bất lấy khăn lau, giơng hai cánh tay không thể động.”Cha cũng tưởng người.” Cọ cọ hấn cái trán.

“Phúc An trước xuống dưới, làm cho cha tẩy cái thủ, được không?” Cũng có một đoạn thời gian không có nhìn thấy tiểu tử kia , hấn cũng rất tưởng hấn .

“Hảo!” Tiểu tử kia thân hấn một cái, buông ra hai tay.

Ứng Trường Không rửa tay đi ra. Theo thư

ờng lệ một tay lấy hấn ôm lấy, ném không trung. Trần nhà không đủ cao, cho nên hấn không dám rất dùng sức, sợ đụng vào trần nhà thượng .

Tiểu tử kia theo thường lệ thực hưởng thụ loại cảm giác này, khanh khách cười đến thực hoan.

Chờ phụ tử hai rốt cục hoàn thành bọn họ mỗi lần gặp mặt tất đùa trò chơi, Dương Tử Vân mới có cơ hội nói chuyện.”Các người phụ tử hai hảo hảo tụ tụ đi, ta đi Cố gia nhìn xem người dung a di.”

“Nga.” Ứng Trường Không lên tiếng, chưa nói cái gì. Hấn biết, nàng cùng Cố gia nhân ở đưa hấn cùng Cố Miêu Miêu thấu thành một đôi tiên, là sẽ không bỏ qua .

Mẫu thân rời đi sau, Ứng Trường Không ôm tiểu tử kia ở trên sofa ngồi xuống. Nhìn kỹ một chút, phát hiện tiểu tử kia so với ở thành phố Z thời điểm gây một ít. Hấn nâng thủ, xoa bóp hấn thiếu thịt thịt khuôn mặt nhỏ nhắn.”Tiểu tử kia, có nghĩ là mẹ?”

Đã không có Nhược Thủy chiếu cố, bọn họ phụ tử hai đều gầy. Không có hấn bảo hộ, hấn Nhược Thủy hoàn hảo sao?

Như vậy nhất tưởng, tâm tình của hấn lập tức trầm trọng đứng lên.

“Tưởng!” Tiểu tử kia miệng nhất biến, đầu đại nước mắt liền một viên một viên đi xuống điệu. Mắt to dùng sức nhất bết, liền oa oa khóc lên.

Từ bị mang về thành phố B, hấn cơ hồ mỗi ngày đều khóc muốn tìm mẹ. Có đôi khi còn cáu kỉnh, nói cái gì cũng không ăn cơm. Dương Tử Vân hao hết tâm tư, mới chậm rãi bắt hấn cho đỡ ở. Nhưng mỗi đêm ngủ yên, cơ hồ đều phải nháo một hồi, liền ngay cả thượng tướng mắng chửi cũng không dùng được. Cũng đang là vì như vậy, tiểu tử kia gầy nhất vòng lớn, ở thành phố Z đô đô tiểu thân mình đều trở nên thon thả hơn, trên mặt cũng ít kia mềm trẻ con phì.

Ứng Trường Không ôm hấn tiểu thân mình, nhẹ nhàng mà vỗ hấn phía sau lưng, cầm cọ xát đầu của hấn đỉnh. Tiểu tử kia tưởng mẹ, hấn cũng tưởng vợ.

“Cha, mẹ đi nơi nào? Mẹ khi nào thì về nhà?” Tiểu gia sau trừa khóc thút thít nghẹn, đôi hồng hồng còn hàm chứa thủy, đáng thương hề hề.

Ứng Trường Không cùng hấn cái trán để cái trán, phụ tử hai đều rất tưởng niệm cái kia ôn nhu nữ tử.”Nhanh. Chỉ cần Tiểu Phúc An ngoan ngoãn, mẹ xong xuôi sự tình sẽ về nhà. Đến lúc đó, cha cùng mẹ sẽ đi gia gia bà nội nơi đó đem Tiểu Phúc An tiếp trở về, chúng ta lại giống như trước giống nhau ba người ở cùng một chỗ.”

“Thật sự?” Đánh một cái cách, môi nhi mân.

Ứng Trường Không cười sờ sờ hấn hai má.”Thật sự, cha về phía người cam đoan.” Hấn cũng cần cái kia ôn nhu thiên hạ, vô luận như thế nào nhất định phải đem nàng tìm trở về.

Hấn gần nhất đã muốn tra được, Nhược Thủy quả thật không ở Thương Duy Ngã của ta lý. Tuy rằng còn không có minh xác manh mối, nhưng là đủ loại điều tra dấu hiệu cho thấy, nàng hấn là không có nguy hiểm. Đây cũng làm cho hấn an tâm rất nhiều, vẫn lo lắng nàng đã bị thương tổn.

“Kia Phúc An hội ngoan ngoãn nghe lời, cha cùng mẹ phải nhanh đi tới đón Phúc An nga.” Tiểu tử kia vươn tay nhỏ bé nhi, muốn cùng cha ngoéo tay câu.

Ứng Trường Không thân thủ cùng hấn kéo kéo, thân ái hấn cái trán.”Ân, rất nhanh.”

Tiểu tử kia dựa sát vào nhau tiến hấn trong ngực, ôm hấn cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán hấn.

Ứng Trường Không thở phào nhẹ nhõm. Bình thường tiểu tử kia tối có thể làm âm ỉ, luôn đầu mẹ nó mẽ cười cái không ngừng. Hiện tại Nhược Thủy không ở, ngay cả đứa nhỏ đều trở nên có chút đại ra.

Vợ, chúng ta gia cái nào cũng được đều rồi không được người a!

Kế tiếp thời gian, phụ tử hai cùng nhau cố gắng lau sàn tẩy gia cụ, chờ bọn họ chờ đợi người kia trở về nhìn đến một cái sạch sẽ gia. Tiểu tử kia cầm lấy khăn lau, còn giống khuôn giống dạng quyết mông nơi này lau nơi đó tha tha, càng giúp càng việc. Nhưng là cảm xúc ngẩng cao, Ứng Trường Không cũng liền từ hấn.

Làm xong tổng vệ sinh, phụ tử hai lại cùng nhau ở bồn tắm lớn lý tắm bồn. Tiểu tử kia thật lâu không thấy được cha, tuy rằng mẹ không ở, nhưng là hôm nay tâm tình tốt lắm. Ở bồn tắm lớn lý đi đến đi đi, việc hồ cái không ngừng. Miệng còn y y nha nha nói xong đôi câu vài lời, cũng chỉ có chính hấn mới hiểu được nhi đồng ngôn ngữ.

Ứng Trường Không rõ ràng nhắm mắt lại, từ chính hấn làm âm ỉ. Dù sao ở bồn tắm lớn lý, hấn cũng đi không ra đi.

“Cha, cha” Tiểu tử kia tiểu não qua không biết lại nghĩ tới cái gì, y y nha nha nói xong, theo cha hai chân trong lúc đó hướng cha trên người đi. Đợi hấn chân nhỏ hung hăng đoán được cha mổ cái bộ vị khi, trong phòng tắm vang lên hét thảm một tiếng.

“Ứng Phúc An!” Ứng Trường Không đau được yêu thích đều tái rồi. Tiểu tử kia thể trọng không bao nhiêu, nhưng là hắc thủ hoàn toàn là nam nhân tối trí mạng bộ vị!

Tiểu Phúc An không biết chính mình chọc cái gì họa, trượt đi mắt to khó hiểu nhìn cha, còn oai tiểu đầu. Trên mặt biểu tình, thập phần vô tội.

Ứng Trường Không đả kia cổ trí mạng đau đớn biến mất, bắt được tiểu tử kia đặt tại đầu gối thượng, ba ba đánh hắc tiểu mông. Hắc khổng chế được lực đạo, tự nhiên sẽ không đánh đau.

Tiểu tử kia bình thường rất được sủng, trên cơ bản rất ít bị đánh, hơn nữa hoàn toàn không đau. Trên thực tế, có đôi khi hắc gây sự, mẹ cũng sẽ như vậy tử đánh hắc. Bởi vì Nhược Thủy ôn nhu, nàng vốn sẽ không là thật tức giận, tiểu tử kia căn bản không đem này trở thành một loại trừng phạt, mà là trò chơi! Bởi vậy này sẽ bị cha đánh, hắc còn a miệng cạc cạc cười, giống chỉ vịt con.

Ứng Trường Không ôm hắc ngồi xong, nhìn hắc kia hưng phấn kính nhi, có chút mặc danh kỳ diệu. Nhi đồng thể giới quả nhiên là không thể lý giải, bị đánh còn nhạc thành như vậy.

Hắc đột nhiên lại nghĩ tới, hắc thường xuyên không thể bởi ở bọn họ mẫu tử bên người. Hay không mỗi ngày buổi tối, Nhược Thủy đều là như vậy cùng hắc cùng nhau ở bồn tắm lớn lý tắm bồn, hai người ở bồn tắm lớn lý chơi đùa, rơi thoải mái tiếng cười?

Hắc nhớ rõ, mỗi lần gọi điện thoại, hắc nhất định có thể nghe được mẫu tử hai vui tiếng cười. Tựa hồ không có lúc nào là, bọn họ cuộc sống đều như vậy tràn ngập sung sướng. Bắt đầu thời điểm, hắc tổng lo lắng ỉn không thể bởi Nhược Thủy, nàng hội cô đơn. Khả năng chưa bao giờ nói, mỗi lần trở về, nàng chưa từng có nhỏ tí tạo thâm oán. Nhược Thủy ôn nhu cùng săn sóc, luôn ở cuộc sống thật nhỏ chỗ gặp hiện. Sau lại có tiểu tử kia, mỗi lần nghe được bọn họ tiếng cười, hắc an tâm rất nhiều, bởi vì có tiểu tử kia cùng nàng.

Ứng Trường Không trong lòng mềm, một tay lấy tiểu tử kia tiểu thân mình giơ lên, làm cho hắc chân dẫm nát trong ngực thượng. Cúi đầu, củng hắc bụng nhỏ.

Tiểu tử kia quả nhiên cạc cạc cười rộ lên, tiểu thân mình còn xoay nha xoay nha, rơi nhất phòng tắm tiếng hoan hô truyện cười, não nhiệt yên tĩnh đêm.

“Cha, cha, ngựa, a ngựa.....”

“.....”

Phao đến thủy đều phải lạnh, phụ tử hai mới từ bồn tắm lớn lý đứng lên, lại chuyển chiến đến trên giường.

Kết quả, tiểu tử kia ngoạn cảm xúc rất cao ngang, tuyệt không muốn đi ngủ. Đầu đã muốn đến ngủ thời gian, hắc còn tại ồn ào muốn cha bởi hắc chơi đùa.

“Phúc An ngủ.” Ứng Trường Không ôn nhu ở tiểu tử kia trên mặt hôn thân, ôm hắc liền ngủ. Ôm một cái mềm nhũn tiểu thịt cầu ngủ, cảm giác thật tốt. Hắc rất cực có thể lý giải vì sao rất nhiều người đều thích ôm mao nhưng món đồ chơi ngủ.

Nhưng là, Phúc An tuyệt không khốn, hắc bảo thạch bàn mắt to ba đáp ba đáp nháy.

Nghe cha hô hấp tiệm ổn, tiểu tử kia nhẹ nhàng hoạt động tiểu béo thân mình, cọt cọt xuống giường. Quang chân nhỏ nha, nào dám mặc hài ra tiếng, thiên nhiên đệm thịt cách âm tốt nhất.

Đi nơi nào? Không biết, tóm lại trước chuồn ra đi nói sau.....

Ứng Trường Không chính là vừa muốn đi vào giấc ngủ, còn không có hoàn toàn ngủ, mơ hồ trung cảm giác trong lòng có chút trống trơn, lại nhất sở, quả thực không.

Trợn mắt vừa thấy, liền nhìn đến rón ra rón rén, đang muốn đào thoát tới cửa ngoại ** tiểu bóng dáng.”Phúc An! Làm gì đi!”

Sợ tới mức ** tiểu thân ảnh lập tức nhất run run.

Ứng Trường Không nhảy xuống đi, đem nho nhỏ càng giường giả đương trường bắt được. Thuận tiện đem cửa khóa thượng, hoàn toàn chặt đứt tiểu tử kia đường lui.

Đem tiểu tử kia quăng đến trên giường, ở trơn thịt đỏ đỏ tiểu môn thượng tượng trưng tính võ hai bàn tay.”Ngủ!”

“Cha , ngủ không được, ngủ không được.” Tiểu tử kia lắc lắc tiểu thân thể, quyết miệng nhi, bà nội làm nũng không cần ngủ.

“Ngủ không được cũng phải ngủ!” Ứng Trường Không thực bá đạo, giống hiện tại chính là phát xít thức phương pháp, dân chủ không thương lượng, cường ngạnh thực.

Ứng Trường Không đem tiểu tử kia ôm lấy đến, làm cho hắn ghé vào chính mình trước ngực, có tiết tấu vỗ nhẹ hắn lưng. Tiểu tử kia y y nha nha nói xong chính hắn mới hiểu được trong lời nói, một lát sau, mắt to cũng chậm chậm khép lại . Mau ngủ thời điểm, miệng đỏ than thở nang , kêu mẹ.

Hắn là thật sự tưởng mẹ !

Ứng Trường Không đáy lòng, bị tiểu tử kia câu ra một cổ phiền muộn cảm xúc đến, làm cho hắn thật lâu sau đều không có buồn ngủ. Chỉ có thể ở trong đêm tối, nghe tiểu gia sau đều đều tiếng hít thở, cùng thỉnh thoảng lời vô nghĩa. Thể hội hắn không ở nhà khi, Nhược Thủy cuộc sống cùng tâm tình.

Tựa hồ mặc kệ làm cái gì, tưởng cái gì, cuối cùng đều đã vòng đến Nhược Thủy trên người. Liền cùng tiểu tử kia giống nhau, mặc kệ ngoạn nhiều lắm vui vẻ, chờ đang ngủ, hay là muốn tìm mẹ.

Vợ, người cho chúng ta gia hai hạ rửa đầu. Người nếu không trở về, chúng ta nhất định hội điên .

.....

Tiểu hài tử tỉnh sớm, nhưng thật ra cùng Ứng Trường Không sinh vật chung không mưu mà hợp. Vì thế gột rửa xoát xoát sau, tiểu tử kia đã bị cha đái ra cửa, cùng nhau chạy bộ đi.

Tiểu tử kia không thích chạy bộ, nhưng là ở cha sắc bén ánh mắt thượng, lại chỉ có thể con mèo nhỏ trượt đi đá đập đá đập chạy. Tiểu thối ngẩn ngẩn , vốn bỏ chạy chậm, Ứng Trường Không nhân nhả bước chậm còn phải càng thêm thả chậm cước bộ. Hắn quá chặt chẽ theo , chỉ sợ tiểu tử kia bôn chạy thời điểm ngã sắp xuống.

“Phúc An, chạy mau.”

Cha hữu lực thanh âm thúc giục , Tiểu Phúc An tuyệt không quá, hai điều tiểu đoản chân cũng không đủ dùng. Hắn chạy thở hồng hộc, ót thượng đều toát ra hãn đến đây, nhưng là cha còn tại thúc giục hắn chạy mau.

Chạy đến chỗ rẽ thời điểm, phía trước trên cỏ xuất hiện một cá

i con chó nhỏ cầu. Là một cái xơ cộ khách quý khuyến, còn rất nhỏ, cùng đậu đậu mới trước đây không sai biệt lắm.

Tiểu Phúc An cũng không biết là muốn niệm đậu đậu , vẫn là to gan lớn mật, cư nhiên mặc kệ cha ở bên cạnh đi theo, tiểu đoản chân xoay phương hướng liền hướng mặt cỏ lý chạy, thẳng tắp đánh về phía kia con chó nhỏ cầu.

Con chó nhỏ cầu bị hắn sợ tới mức chạy, chính hắn tắc bởi vì quán tính, cả người liền đi phía trước nằm úp sấp đi.

Nhược Thủy nói qua, tiểu hài tử tay chân không thể cường lực đi kéo, thực dễ dàng trật khớp. Ứng Trường Không đành phải dài cánh tay đuổi ra ngăn ở hắn trước ngực, chính mình cũng thuận thể nghiêng người ngã xuống trên cỏ.

Tiểu Phúc An bị dọa đến, nhưng không thương cũng không đau, chỉ thấy hắn một cái xoay người, giống cái rửa đường như chống vó, đầu chấm cha cường hữu lực cánh tay. Đen lúng liếng mắt to, nhìn cha anh tuấn mặt.

Ứng Trường Không cúi người kiểm tra tình huống của hắn, tuy rằng trong lòng biết hắn là không thương đến, nhưng vẫn là lo lắng.

“Cha , ăn, bụng nhỏ đau!” Tiểu tử kia thở phì phò, tiểu trong ngực kịch liệt đập phồng , con bà nó oa nhi âm bổng nhiên la lớn.

Có phải hay không chạy trốn quá mau , Ứng Trường Không vội vàng xem xét. Hắn tuy rằng cùng tiểu tử kia cảm tình tốt lắm, nhưng rốt cuộc rất ít tự mình chiếu cố hắn cuộc sống.

Vén lên tiểu tử kia quần áo, lấy tay chỉ trạc trạc tuyết trắng tiểu cái bụng. Ngừng trong chốc lát, Ứng Trường Không hỏa nhãn tinh tinh, xuyên qua tiểu tử kia tiểu mưu kế.

“Đứng lên! Lại chạy một vòng!”

“Cha , tiểu ** đau! Tiểu ** đau!” Tiểu tử kia đau đón dờ đi thật đúng là mau. Tóm lại, hắn là quyết tâm không chịu chạy, quá mệt mỏi !

“Ta xem ngươi là mông đau! Đứng lên! Mới chạy một vòng!” Cánh tay dùng một chút lực, đem tiểu tử kia theo thượng nâng nâng dậy đến.”Chạy mau.”

Tiểu Phúc An ai oán cực kỳ. Đen bóng mắt to lưng tròn mau tràn ra thủy đến đây.

“.....”

Tiểu Phúc An đã xong thống khổ chạy bộ sau, cuối cùng thường đến ngon ngọt, cha cho hắn ở tiểu khu ngoài cửa hàng bánh ngọt mua ba cái bánh trứng. Phải biết rằng, hắn đều thật lâu không có ăn đến loại này điểm nhỏ tâm , bởi vì mẹ không ở nhà.

Có ăn , tự nhiên liền quên thống khổ . Tiểu tử kia ở phía trước đề đề đập đập vũ động tiểu đoàn chân, này góc sáng sữa nhìn một cái, cái kia quẹo vào chỗ ngồi nhất ngồi, cũng không biết hắn đang làm cái gì.

Ứng Trường Không ở sau người đi theo, cũng từ hắn làm ầm ĩ.

Bất quá, hắn nhưng thật ra nhớ rõ về nhà lộ, chuẩn xác đi đến dưới lầu, còn quay đầu đối cha ngọt ngào cười.”Cha , mau, mau!”

Ứng Trường Không chân dài nhất khóa, đi ra hắn bên người.

Tiểu tử kia cầm lấy cha ống quần, bắt đầu đi thang lầu. Từng bước một, còn phối hợp thanh âm, giống như thực hảo lực.

Ứng Trường Không đều bị hắn đập nổ nộ cười. Hắn đánh giá , tiểu tử kia bình thường lên lầu thê, cũng là như vậy tử cầm lấy Nhược Thủy ống quần. Hắn hết thấy thói quen, cơ hồ đều là Nhược Thủy dưỡng thành . Nhược Thủy rất đau nằng, nhưng không quá phận sủng nịch.

Vào phòng lý, tiểu tử kia vui vẻ chạy đến phòng tắm. Chỉ chốc lát, liền dắt hắn khăn mặt chạy đến.”Cha , lau.” Hắn liền thân lão đại, chờ cha lau.

Ứng Trường Không sợ run một chút, mới tiếp nhận khăn mặt. Ngồi xổm xuống thay hắn lau mặt lau thủ, lại liêu khởi vận động y, cho hắn mặt làm thân thể thượng mồ hôi.”Tốt lắm.”

Ba kỉ một tiếng, tiểu tử kia ở trên mặt hắn hôn một cái, sau đó a miệng chạy.

Ứng Trường Không không cách nào hình dung tâm tình của mình, hắn xoay người sang chỗ khác, nhìn tiểu tử kia vui vẻ chạy đến sofa giữ. Bắt tay lý bánh trứng đặt ở trên bàn, hiện lên sofa. Tiểu béo tay cầm khởi điều khiển từ xa, thuần thực ấn kênh. Chờ điều đến chính mình muốn kênh, đem điều khiển từ xa nhất các, nắm lên bánh trứng vừa ăn một bên xem tiết mục.

Ứng Trường Không ở trong lòng cảm thán, Nhược Thủy đem hắn mang thật tốt. Hắn không chán ghét đứa nhỏ, nhưng là phiên cực kỳ này luôn khóc nháo lại không nghe lời tiểu hài tử. Nhưng là tiểu tử kia trên cơ bản không khóc nháo, rất nhiều chuyện cũng có thể chính mình làm, cho người thực uất ức.

Ứng Trường Không đi tủ lạnh cầm nhất quán đồ uống, lại cấp tiểu tử kia cầm nhất hộp sữa, đi đến tiểu tử kia bên cạnh ngồi xuống.

“Cảm ơn cha .” Tiểu tử kia buông trong tay bánh trứng, một đôi tiểu béo thủ tiếp nhận sữa. Sữa là cái loại này tiểu hộp trang , sẽ không rất trầm. Tiểu béo thủ rất quen thuộc luyện thu hạ ống hút, xé mở plastic

màng, sau đó sắp đến cái kia lỗ hồng chỗ. Chuẩn bị cho tốt , hai thủ đang cầm hòm, chỉ lưu chỉ lưu hấp, hai hắc nho dường như mắt to nhìn chăm chăm tivi màn hình.

Ứng Trường Không vượt hẳn lão đại, lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai chính mình cũng như vậy có tình thương của cha. Hắn đột nhiên tưởng, hắn cùng Nhược Thủy đứa nhỏ sẽ là cái dạng gì đâu?

Trong đầu, bắt đầu tự động buộc vòng quanh một cái mơ mơ hồ hồ bộ dáng đến, nơi này giống hắn, nơi đó giống nàng.....

Chính chuyên chú phác hoạ bọn họ tương lai đứa nhỏ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiểu tử kia phản xạ có điều kiện bàn nhảy xuống sofa, vui vẻ chạy tới tiếp điện thoại. Hai béo thủ ôm phone, cong vẹo phóng tới bên tai điều chỉnh .

Ứng Trường Không vươn đi thủ lại rút trở về, mang cười nhìn tiểu tử kia.

“Uy..... Ủ, bà nội..... Ba ba.....”

Ứng Trường Không nếu không tính tình lạnh lùng, chỉ sợ muốn thổi phồng một tiếng cười đi ra. Tiểu tử kia y y nha nha nửa ngày, cũng không biết hắn muốn nói cái gì, càng đoán không ra đối phương nói gì đó.

“Cha , bà nội điện thoại.....” Tiểu tử kia trừng mắt đen lúng liếng mắt to, ôm phone thân hướng hắn.

Ứng Trường Không một tay tiếp nhận điện thoại, một tay quần quít lấy tiểu tử kia thắt lưng đưa hắn ôm đến nguyên lai vị trí buồng.”Uy?”

“Trường Không.....” Dương Tử Vân thanh âm có chút kích động.

Ứng Trường Không hơi hơi ninh khỏi mày, có chút mặc danh kỳ diệu.”Mẹ, người tìm ta chuyện gì?”

“Trường Không, Miêu Miêu mang thai !” Dương Tử Vân rốt cục lớn tiếng kêu lên, cảm xúc dị thường kích động.

“Nga, kia thay ta chúc mừng nàng. Mẹ, còn có việc sao?” Hắn hơi hơi có chút kinh ngạc, nhưng lập tức liền bình thường trở lại.

Bên kia dừng một chút, lập tức kêu lên.”Trường Không, người làm sao nói chuyện? Cái gì thay người chúc mừng nàng, người đừng đã quên, đó là hài tử của người!”

Ứng Trường Không thanh âm lạnh xuống dưới.”Mẹ, kia đứa nhỏ cùng ta không quan hệ. Về phần là ai , các người chính mình hỏi Cố Miêu Miêu đi.”

Hắn cắt đứt điện thoại, còn nghĩ phone các ở tại một bên.

Cùng tiểu tử kia nhìn một hồi tivi, Ứng Trường Không đi vào trong phòng, mở ra máy tính.

Cũng không biết qua bao lâu, môn bị xao bang bang vang, tựa hồ còn có người đang gọi.

Ứng Trường Không đi ra thời điểm, tiểu tử kia đã muốn điểm chân ở mở cửa . Cách phòng trộm môn, hắn nhìn đến ngoài cửa nhân, Cố gia một nhà cùng hắn mẫu thân.

Ứng Trường Không không có lập tức mở cửa, mà là nhìn trong đám người chính mình mẫu thân, đáy lòng ẩn ẩn cảm xúc cơ hồ muốn bùng nổ. Hắn thủy chung không rõ, vì sao mẫu thân không ở hồ hắn nghĩ muốn cái gì, lần lượt e sợ cho thiên hạ bất loạn?

“Cố lão, người hắn là hiểu được của ta làm người. Ta nói , Cố Miêu Miêu đứa nhỏ không phải của ta, ta căn bản không cùng nàng phát sinh kia tầng quan hệ.” Hắn hiểu được, tại đây những người này giữa, cố luôn tới thanh tỉnh cái kia. Chỉ hy vọng hắn không cần quan tâm sẽ bị loạn.

Sớm biết rằng, tối hôm đó hắn là đem Cố Miêu Miêu bán cho đi ra ngoài.

Dung Tú Mĩ đang muốn phát tác, bị Cố lão thủ thế cấp ngừng .”Ứng tiểu tử, người trước đem cửa mở ra. Nhiều người như vậy ở hàng hiên lý nói nhao nhao ồn ào , truyền ra đi cũng không dễ nghe.”

Ứng Trường Không đành phải đem cửa mở ra.

Trước mở miệng , vẫn là Cố lão.”Ứng tiểu tử, ta nghe bọn hần nói, ngày đó người uống say, không cẩn thận cùng Miêu Miêu có quan hệ, này chẳng lẽ không đúng thật sự?”

Ứng Trường Không dám cam đoan, bọn họ nhất định không có nói cho Cố lão, là bọn hần xui khiến Cố Miêu Miêu thừa dịp hần uống rượu đến cái gạo nấu thành cơm.

Ứng Trường Không rút ra một điều thuốc, châm, may mắn khóa, nhưng ngữ khí kiên định.”Cố lão, ta căn bản không có chạm vào nàng, ta thực xác định! Cho nên, Miêu Miêu trong bụng đứa nhỏ, tuyệt đối không phải của ta.”

Dung Tú Mĩ lập tức nhảy ra, chỉ vào hần, giống cái người đàn bà chanh chua đường như khẩu không trạch ngôn.”Ứng Trường Không, người lời này rất không phụ trách nhiệm ! Sáng hôm đó, chúng ta đều nhìn đến người cùng Miêu Miêu ngủ ở cùng nhau. Người uống say không còn biết gì, ngay cả chính mình là ai cũng không biết, người làm sao mà biết người không có chạm vào Miêu Miêu? Người làm sao mà biết? Người đều tụy thành như vậy , muốn nói còn cái gì cũng chưa làm, ai chịu tin tưởng?”

“Ta biết, bởi vì lão tử đối với nàng căn bản cứng rắn không đứng dậy!” Ứng Trường Không dặt dẹo, không kiên nhẫn rồi.

Tuy nói tham gia quân ngũ luôn luôn miệng đầy mê sảng, nhưng hai nữ nhân thực tại làm cho lời này bắn cho trợn mắt há hốc mồm.

.....

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Rất nhiều thân ái rất cấp bách làm cho bọn họ gấp lại , nhưng là ta nghĩ nói ọi người, ta cho rằng tình yêu nhất định phải cuối cùng có thể lâu dài mới là tốt đẹp.

Nếu chỉ là vì ngắn ngủi gặp nhau, cuối cùng vẫn là bởi vì đủ loại nguyên nhân tách ra, như vậy lại có cái gì ý nghĩa đâu?

Cho nên Nhược Thủy cùng Trường Không tình yêu, không chỉ có phải được được khảo nghiệm, còn cần ở đủ loại nguyên nhân thúc đẩy hạ, làm cho nhu nhược Nhược Thủy cường đại đứng lên.

Ta không cần cuối cùng văn văn hội viết bao nhiêu tự, ta chỉ tưởng viết ra phần khích chuyện xưa, hy vọng từng cái tình tiết đều có thể càng thêm hợp lý!

Mọi người cùng nhau chờ mong đi, chuyện xưa hội càng ngày càng phần khích .

71. Chương 71: Lâm Vào Nguy Hiểm

“Tiểu thằng nhãi con!” Cố lão một phen chụp ở Ứng Trường Không trên người, có chút dở khóc dở cười.

Hai nữ nhân hoàn quá thần lai, Dung Tú Mĩ trước hết làm khó dễ.”Loại chuyện này, không phải người nói cho dù . Người đều uống rượu , làm sao mà biết.....”

Này đề tài quả thật không thích

hợp phi vợ chồng nam nữ tham thảo, Dung Tú Mĩ cũng không hảo lại rồi rầm.”Tóm lại, chúng ta sẽ không tin tưởng ! Người đứng nhà chúng ta Miêu Miêu phụ trách!”

“Thực xin lỗi, này tiện nghi cha ta sẽ không làm .” Ứng Trường Không lại nhìn về phía chính mình mẫu thân.”Mẹ, dung a di, ta cùng Miêu Miêu là không có khả năng , hy vọng các người về sau đừng nữa xui khiến Miêu Miêu đi làm chuyện như vậy. Ta có thể dễ dàng tha thứ một lần, nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai, các người tự giải quyết cho tốt!”

“Người, người –” Dung Tú Mĩ tức giận đến mặt đều thay đổi. Cố lão nếu biết sự tình nguyên nhân, khẳng định muốn giận dữ.

Nhưng thật ra Cố lão coi như bình tĩnh. Mà Cố Thừa Phong là tham gia quân ngũ , Cố lão xem như hần thượng cấp, cho nên Cố lão không phát tác, hần tự nhiên cũng không dám phát tác.

“Tỷ tỷ, lúc này đây đừng trách muội muội ta không niệm tình cảm. Hẳn đối nhà chúng ta Miêu Miêu làm như vậy chuyện tình, hiện tại Miêu Miêu ngay cả đứa nhỏ đều hoài thượng , hẳn nếu không cưới Miêu Miêu, chúng ta sẽ không liên như vậy bỏ qua ! Hừ!” Dung Tú Mĩ đá bắt tay vào làm cánh tay đi ra ngoài, hùng hổ.

“Ai, muội muội!” Dương Tử Vân đuổi tới cửa, cũng đã đuổi không kịp . Lộn trở lại đến thời điểm, vẻ mặt khuôn mặt u sầu, bị chính mình con cấp khí .

Ứng Trường Không chính là nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, đem tầm mắt chống lại Cố lão .”Cố lão, ta nói ra trong lời nói, tuyệt không sảm một chút giả!”

Cố luôn cái cơ trí lão nhân, hẳn nghe ra giải quyết tình cũng không không giống hẳn ban đầu nghe được đơn giản như vậy.”Thừa Phong, chúng ta về trước bệnh viện, chờ Miêu Miêu tỉnh, nghe một chút nàng nói như thế nào.”

“Là, ba.”

“Mẹ, người lưu lại. Cố lão, tối nay ta cùng mẹ ta gặp qua nhìn Miêu Miêu.” Ứng Trường Không một phen giữ chặt muốn trốn mẫu thân.

Cố lão gật gật đầu, ly khai.

Người ngoài đều đi rồi, Ứng Trường Không thẳng tắp nhìn chính mình mẫu thân. Làm bộ đội đặc chủng nhân, một khi nghiêm túc đứng lên, tầm mắt là tương đương sắc bén .

Dương Tử Vân bị hắn nhìn xem có chút da đầu run lên. Vội vàng chạy đến trên sofa, cùng xem tivi Phúc An cùng một chỗ.”Phúc An a, đang nhìn cái gì đâu?”

Ứng Trường Không chân dài di động, hai bước khóa đến sofa ngồi xuống.”Mẹ, ta rất muốn biết, người nháo đủ không có? Nếu không có, người có thể hay không cho ta cái thời gian điểm, ta hảo làm chuẩn bị tâm lý.”

Nàng là cái thân, nếu là tỷ tỷ muội muội, Ứng Trường Không có lẽ liền một cái tát tiếp đón trôi qua. Như vậy thực hiện, rất làm cho người ta cảm tức .

Dương Tử Vân cũng là có chút chột dạ .”Ta, ta nào có hồ nháo a. Ta chỉ là muốn cho người sớm một chút kết hôn sinh đứa nhỏ thôi, đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm có phải hay không? Người nếu sớm kết hôn sinh đứa nhỏ, ta dùng như vậy lo lắng sao?”

Ứng Trường Không hỏa đằng đi lên.”Mẹ, ta cuối cùng nói một lần, người cùng Cố gia đời này cũng không khả năng kết thân gia, trừ phi người cùng lão nhân tái sinh một cái!”

“Ta –”

Ứng Trường Không không cho nàng nói chuyện cơ hội.”Người đã nói hy vọng ta sớm một chút kết hôn sinh đứa nhỏ, chờ ta đem Nhược Thủy tìm trở về sau, ta hy vọng người có thể an an phận phận sống, không cần lại muốn làm một ít động tác nhỏ! Trừ phi, người không nghĩ muốn ta này con !”

Ôm lấy Phúc An, Ứng Trường Không cầm lấy cái chìa khóa xuất môn.”Ta đi coi chừng Miêu Miêu, muốn đi trong lời nói liền theo kịp.”

Mẫu thân bị thượng tướng sủng quá mức , cái gì đều y tâm tình của mình ý nghĩ của chính mình, đã muốn đến không để ý người khác không để ý hậu quả trình độ !

Dương Tử Vân tuy rằng đã muốn năm mươi hơn tuổi , nhưng trong lòng để ý thượng càng tiếp cận một cái bị làm hư tiểu hài tử. Ứng Chí Huân đem nàng làm bảo bối dường như sủng , con cũng luôn luôn hiếu thuận, nàng cũng còn có chút tùy hứng. Hiện tại con nhất hung , nàng ngược lại ngoan ngoãn theo đi lên.

Dọc theo đường đi, Ứng Trường Không hắc hắc ra mặt, đôi môi mân quá chặt chẽ . Toàn thân, tản ra lãnh người chết hơi thở.

Dương Tử Vân cùng y y nha nha tiểu tử kia, đôi lại tổng nhin không được vụng trộm ngắm con kia trương hắc mặt. Vài lần muốn nói nói, lại nhin xuống. Nàng rất rõ ràng, trương phu hội vô hạn dung túng nàng, nhưng con sẽ không.

Bọn họ đến trong phòng bệnh, Cố Miêu Miêu vừa mới tỉnh lại, đối mặt người nhà chất vấn đứa nhỏ có phải hay không Ứng Trường Không, nàng ký không có điểm đầu cũng không có lắc đầu, chính là khóc.

Ứng Trường Không vừa xuất hiện, liền thừa nhận rồi ánh mắt của mọi người. Hắn lại chính là thần nhiên nhìn lại, trên mặt không có biểu tình.

Cố Miêu Miêu khóc một phen nước mũi một phen nước mắt, đáng thương hề hề. Nhìn đến Ứng Trường Không xuất hiện, mang theo khóc nức nở kêu: “Ứng ca ca.....”

“Đem nước mắt lau, khóc cái gì khóc.” Hắn ngữ khí không hung, nhưng thanh âm lạnh lùng. Cố Miêu Miêu chính là bị làm hư, mười tám tuổi còn như vậy thiên chân không biết!

Dung Tú Mĩ thực bất mãn, đang muốn phát tác, bị trương phu kéo lại.

Cố Miêu Miêu quả nhiên nâng thủ đi mặt nước mắt. Một đôi đỏ mắt hồng, tầm mắt né tránh, ai cũng không dám xem.

“Cố lão, nếu không các người trước đi ra ngoài, làm cho ta cùng nàng nói chuyện.” Muốn Cố Miêu Miêu trước mặt nhiều người như vậy mặt đem sự tình nói ra là không có khả năng.

Cố lão nhìn hắn, tiện đà gật gật đầu, quay đầu hướng cửa. “Các người đều theo ta đi ra.”

“Không! Ta muốn ở tại chỗ này, ai biết hắn có thể hay không dùng cái gì quỷ kế lừa Miêu Miêu nói dối!” Dung Tú Mĩ không chịu đi, ánh mắt trừng mắt Ứng Trường Không, bỏ qua không tin hắn.

Cố lão quay đầu lại, trầm giọng nói: “Người muốn nghi ngờ của ta nói sao?”

Dung Tú Mĩ cảm giận trừng mắt nhìn Ứng Trường Không liếc mắt một cái, không cam lòng không muốn theo đi ra ngoài. Cố lão quyền uy, chính là Cố Thừa Phong cũng không dám khiêu khích, hướng chỉ nàng.

Đãi cửa phòng quan thượng, Ứng Trường Không ở trước giường ghé trên ngồi xuống. Nhìn đôi cùng con thỏ giống nhau Cố Miêu Miêu, trong lòng cũng không chịu nổi. Dù sao, Cố Miêu Miêu tâm địa vẫn là tốt, chính là quá ngây thơ, không biện thị phi sai đối.

“Ứng ca ca.....” Cố Miêu Miêu sợ hãi nhìn hắn, ánh mắt lại chảy ra thủy đến, nàng là thật sợ hãi. Chính nàng cũng mơ hồ, liền như vậy mang thai. Nàng mới đại nhất, chính mình đều vẫn là cái choai choai đứa nhỏ, mang thai này từ đối nàng mà nói giống như một đạo kinh lôi, oanh nàng cũng hôn mê.

Ứng Trường Không nâng đầu tay sờ của nàng phát, trấn an của nàng sợ hãi. “Người trước đem sự tình nói cho ta biết, ta sẽ giúp người nghĩ biện pháp, ân?”

“Ta, ta.....” Cố Miêu Miêu “Ta” nửa ngày, lại bắt đầu khóc. Nàng không phải yên lặng điệu nước mắt, mà là cùng cái đứa nhỏ dường như gào khóc.

Ngoài cửa nhân nghe được tiếng khóc, thiếu chút nữa sẽ vọt vào đến đây, may mắn có Cố lão tọa trấn. Nhất là Dung Tú Mĩ, Cố Thừa Phong tìm một phen khí lực mới ngăn trở nàng.

“Nàng không phải các người đứa nhỏ, các người cũng không đau lòng!” Dung Tú Mĩ kêu to, ánh mắt cũng có chút đã ướt.

Cố lão tầm mắt sắc bén đảo qua nàng. “Như thế nào, người là muốn nói cho chúng ta, Miêu Miêu không phải Thừa Phong thân sinh nữ nhi, không phải của ta thân cháu gái sao?”

“Ba!” Cố Thừa Phong biết thê tử chính là khẩu không trạch ngôn.

Cố lão hừ lạnh một tiếng. “Lại sốt ruột lại kích động, cũng muốn quản dường như mình miệng. Người quan tâm Miêu Miêu, chẳng lẽ chúng ta liền cũng không để ý sao? Người không phải là một lòng nhận định đứa nhỏ là ứng tiểu tử, muốn cho hắn thú Miêu Miêu sao? Nếu nhân vật chuyển hoá, người có nguyện ý hay không cho người con cho người khác đứa nhỏ làm cha?”

Dung Tú Mĩ bị đổ á khẩu không trả lời được. Hai tay gắt gao nắm, móng tay đều đem lòng bàn tay cấp thứ phá. Răng nanh lại gắt gao cắn môi, trong mắt có hận.

“Còn có, về sau làm việc phải được quá đầu óc suy nghĩ. Làm cho chính mình nữ nhi thừa dịp nam nhân uống rượu đi theo hẳn phát sinh quan hệ, cũng mệt các người nghĩ ra!” Cổ lão một cái tát liền đánh vào Cổ Thừa Phong đầu thượng.

Hắn biết Cổ Thừa Phong cũng cùng hắn, trước đó cũng không biết chân tướng, chỉ làm Cổ Miêu Miêu vừa mới đánh lên uống rượu Ứng Trường Không. Chính là hắn không thể đánh con dâu, đành phải đánh con!

Này một cái tát đánh hạ, Dung Tú Mĩ cũng mở to hai mắt nhìn, lui thân mình cũng không dám nói lung tung nói .

Mang bình đánh giấc nhân, khởi xướng tính tình đến, kia không phải người bình thường có thể thừa nhận được rất tốt .

Trong lúc nhất thời, ai cũng không dám hé răng.

Trong phòng bệnh, Cổ Miêu Miêu trầu khóc thút thít nghẹn nói xong sự tình trải qua. Kia ánh mắt liền cùng hồng rồi rỗng nước đầu, thủy luân luân tại ra bên ngoài lưu. Nàng không nghĩ tương lai, nàng tưởng không được như vậy xa, nàng chỉ sợ gia gia hội đánh chết nàng!

Nghe Cổ Miêu Miêu nói xong, Ứng Trường Không cũng có chút lú lười. Quán bar một đêm tình, ngay cả đối phương mặt cũng chưa thấy rõ ràng! Đương nhiên, bọn họ nếu tưởng điều tra vẫn là có thể điều tra ra đối phương thân phận, mấu chốt là nếu đó là một cái thấp kém nam nhân, làm sao bây giờ?

“Ứng ca ca, làm sao bây giờ làm sao bây giờ.....” Cổ Miêu Miêu thu hẳn vạt áo, nằm ở hẳn trước ngực ô ô khóc.

Ứng Trường Không nâng thủ vỗ vỗ của nàng phía sau lưng, hẳn nhất thời cũng không có chủ ý. Hắn không phải Cổ Miêu Miêu, cũng không phải của nàng thân nhân, không thể thay nàng làm quyết định.

“Ứng ca ca, người cũng không thể được, không cần nói cho gia gia bọn họ?” Cổ Miêu Miêu dùng mong được ánh mắt nhìn hắn, vội vàng hy vọng hắn gạt đầu.

Ứng Trường Không mím môi xem nàng, tiện đà cúi hạ tầm mắt, nhìn về phía của nàng bụng.”VẬY người trong bụng đứa nhỏ làm sao bây giờ?”

“Xoá sạch hẳn, được không? Ta, ta còn sẽ không làm một cái mẹ, ta lại không biết ba hẳn là loại người nào, ta, ta.....” Nghĩ đến muốn lớn một cái bụng đi đi học, nàng liền cảm thấy thiên muốn sụp.

Ứng Trường Không im lặng. Hắn không kỳ quái Cổ Miêu Miêu khinh địch như vậy đã nghĩ buông tha cho đứa nhỏ, dù sao nàng cũng vẫn là cái đứa nhỏ. Chính là, Cổ gia nhân không biết có đồng ý hay không.

Không chiếm được trả lời, Cổ Miêu Miêu thực khẩn

trương giật nhẹ hẳn vạt áo.”Ứng ca ca?”

“Nếu là như thế này, bọn họ nhất định hội yêu cầu ta thú người! Nhưng là Miêu Miêu, ta không thể cưới người.” Nhất là Dung Tú Mĩ, khẳng định sẽ không tin tưởng đứa nhỏ không phải hẳn .

Cổ Miêu Miêu nhất thời mếu máo vừa muốn khóc.”Kia, ta đây theo chân bọn họ nói, đứa nhỏ không phải của người!”

“Miêu Miêu, bọn họ sẽ không tin tưởng !” Bọn họ chỉ biết cho rằng, Cổ Miêu Miêu là ở Ứng Trường Không cưỡng bức hạ, mới nói lời nói dối! Mà hẳn, không muốn lưng đeo này hắc oa.

“Kia, kia.....” Cổ Miêu Miêu kia một hồi, đột nhiên gian biểu tình biến đổi.”Người nếu dám nói cho bọn họ, ta liền tự sát! Ta, ta thật sự hội tự sát!”

Ứng Trường Không yên lặng nhìn nàng.

Cổ Miêu Miêu thực kinh hoảng, nhưng vẫn là kiên trì nhìn thẳng hẳn, khẩn trương ngay cả hô hấp đều đã quên.

Ứng Trường Không trong lòng hiểu được, Cố Miêu Miêu còn chưa chết này đảm lượng. Nhưng là, hắn cũng không thể mạo hiểm như vậy. Nếu nàng thật sự tự sát, như vậy hắn cái này không xứng một thân quân trang. Còn nữa, quả thật là vì hắn cự tuyệt, Cố Miêu Miêu mới có thể đi quán bar mua túy.”Hảo. Ta đáp ứng người.”

Cố Miêu Miêu từng xuống dưới, mãnh thổ.

Ứng Trường Không tắc cảm thấy, đầu có chút đau. Nhắc lên Cố gia tỷ muội, tựa hồ cho tới bây giờ vốn không có chuyện tốt! Như vậy gặp lại đằng, trong lòng hắn đối mẫu thân hồ nháo càng thêm bất mãn!

Ứng Trường Không vừa mở ra môn, còn chưa đi ra ngoài, tề xoát xoát tầm mắt liền quét lại đây. Dung Tú Mĩ một phen đẩy ra hắn, chen vào trong phòng đến, tựa hồ hắn hội đem Cố Miêu Miêu ăn đường như.”Cố lão, nàng lựa chọn xoá sạch đứa nhỏ. Đứa nhỏ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nàng không nghĩ cho các người biết, hy vọng các người cũng đừng bức nàng.”

Cố lão hút thuốc, tựa hồ lập tức trên trán liền hơn có vài nếp nhăn. Nhìn hắn, mắt sáng như đuốc.”Ứng tiểu tử, Cố lão lại với người xác nhận một lần, đứa nhỏ thật sự không phải của người?”

“Ta có thể đối với này thân quân trang cùng này trái tim cam đoan, ta không có đối Miêu Miêu đã làm không nên việc làm.” Ứng Trường Không tay phải nắm tay, đặt ở ngực trái khẩu vị trí.

Cố lão gật gật đầu.”Hảo, ta đã biết. Ứng tiểu tử, người trở về đi. Miêu Miêu là của ta cháu gái, ta sẽ không bức của nàng.”

Mà Ứng Trường Không biết, Cố lão khẳng định hội điều tra rõ chân tướng. Cố Miêu Miêu còn rất thiên chân, căn bản không biết chính mình gia gia thủ đoạn ra sao chờ lợi hại. Như vậy việc nhỏ, hắn không cần nửa ngày liền thu rõ ràng hiểu được.

“Mẹ, chúng ta trở về.” Ứng Trường Không không nghĩ làm ầu thân cùng Dung Tú Mĩ muốn làm cùng một chỗ. Đây hai nữ nhân ở một khối, chuẩn không chuyện tốt! Đau đầu một lần là đủ rồi, hắn cũng không tưởng mỗi ngày làm cho này dạng chuyện nhảm chán phí sức lao động.

Dương Tử Vân trương há mồm, quay đầu nhìn xem phòng bệnh, vẫn là trầm mặc cùng con ly khai.

“Mẹ, Cố Miêu Miêu chịu này đó khổ, là người cùng dung a di cấp. Các người hai tự cho là đúng, hại một cái mười tám tuổi nữ hài tử mất thân, còn mơ hồ hoài đứa nhỏ. Ta hiện tại sẽ đưa người hồi thành phố B, hảo hảo mà ngắm lại chính mình làm sai chuyện tình, đừng nữa chạy tới thành phố Z cùng dung a di làm âm ỉ.” Ứng Trường Không phát động xe tiền, nhìn mẫu thân nói.

Dương Tử Vân muốn phản bác, lại không biết như thế nào phản bác. Đến này phân thượng, nàng đã muốn xác định đứa nhỏ thật sự không phải Trường Không. Nếu không phải Trường Không đứa nhỏ, nàng tự nhiên không muốn con làm này tiện nghi cha.

Một đường trầm mặc đến sân bay. Mua hôm đó vé máy bay, ba người ở sân bay đợi một cái nhiều giờ, Dương Tử Vân mới mang theo tiểu tử kia tiến an kiểm.

Tiểu tử kia không muốn rời đi ba ba, khóc tê tâm liệt phế. Người chung quanh nhìn, sân bay nhân viên còn hoài nghi Dương Tử Vân lừa bán nhi đồng, náo loạn cái đại ô long.

Ứng Trường Không ở sân bay ngoại, nhìn máy bay xẹt qua thiên không, hút thuốc. Hồi lâu, mới mở ra hân mã về nhà.

.....

Bệnh viện, trong phòng bệnh.

Dung Tú Mĩ vọt vào phòng bệnh, đau lòng ôm lấy Cố Miêu Miêu.”Tốt lắm bảo bối, không có việc gì, mẹ tại đây đây.”

“Mẹ, ta nghĩ đem đứa nhỏ xoá sạch.” Cố Miêu Miêu cũng không khóc, hai tay bắt an thu bị đan.

Dung Tú Mĩ lập tức trừng lớn ánh mắt, nổi trận lôi đình.”Có phải hay không Ứng Trường Không bức của người? Hẳn bức người đem đứa nhỏ xoa sạch, có phải hay không? Ta cái này tìm hẩn tính sổ, hơi quá đáng!”

“Mẹ, mẹ, không phải như thế!” Cố Miêu Miêu vội vàng kéo nàng, Dung Tú Mĩ thể rất mãnh, thiếu chút nữa đem nàng tha dưới.”Mẹ, người hãy nghe ta nói.”

Nàng thiếu chút nữa ngã xuống tới, Dung Tú Mĩ cũng sợ hãi, không dám lại ra bên ngoài hướng.

“Mẹ, Ứng ca ca không có bức ta đem đứa nhỏ lấy điếu, hơn nữa đứa nhỏ cũng không phải hẩn ! Đứa nhỏ thực không phải hẩn ! Tối hôm đó, hẩn thật sự chưa cùng ta làm kia sự kiện, quần áo là ta chính mình cởi” Cố Miêu Miêu nước mắt chảy ròng.

Dung Tú Mĩ nhìn nàng khóc thành như vậy, chỉ làm nàng bị ủy khuất, làm sao khẳng tin tưởng lời của nàng. Trong lòng nhận định chính là Ứng Trường Không đem nữ nhi ăn làm mặt tịnh, còn không nguyện ý phụ trách nhiệm!”Đứa nhỏ, người đừng sợ, mẹ hội giúp người lấy lại công đạo !”

Vỗ vỗ Cố Miêu Miêu cánh tay, Dung Tú Mĩ rút ra tay nàng, liền xông ra ngoài.”Ứng Trường Không!”

Hô một tiếng, đột nhiên phát hiện không có Ứng Trường Không.”Ứng Trường Không nhân đâu?”

“Đi rồi.” Nói chuyện là Cố lão. Lão nhân gia hút thuốc, sâu a.

“Cái gì? Còn không có cho chúng ta một cái công đạo hẩn liền dám đi! Cố Thừa Phong, người lập tức đi đem hẩn truy trở về! Làm việc tình không chịu thừa nhận, còn muốn buộc Miêu Miêu đem đứa nhỏ xoa sạch, hơi quá đáng! Hẩn nếu không phụ trách nhiệm, này khẩu khí, ta vô luận như thế nào đều nuốt không dưới! Ta đi bộ đội khổng cáo hẩn!”

“Tú Mĩ!” Cố Thừa Phong ngăn lại hẩn, một đôi mắt thấy phụ thân.

“Ồ ào cái gì!” Cố lão tắt tàn thuốc, một tiếng rống.”Đứa nhỏ không phải hẩn , người yếu nhân gia như thế nào phụ trách?”

“Ba, người như thế nào tịnh giúp đỡ Ứng Trường Không nói chuyện, Miêu Miêu mới là của người thân cháu gái. Nàng bị Ứng Trường Không khi dễ , hiện tại đứa nhỏ đều có . Ứng Trường Không không chỉ có bức nàng xoa sạch đứa nhỏ, còn muốn nàng nói dối, việc này tình chẳng lẽ cứ như vậy quên đi sao? Chẳng lẽ chúng ta còn muốn xoa sạch rằng nanh hướng trong bụng nuốt sao? Ta làm không được!” Dung Tú Mĩ trong lòng một cỗ tử khí, cũng liền bất chấp tộc trưởng quyền uy .

Cố lão trong mắt cơ hồ toát ra hỏa đến.”Hiện tại biết nàng là của ta thân cháu gái ? Lúc trước người đem nàng đồ lên nam nhân trong lòng đi thời điểm, như thế nào không nghĩ tới ta là nàng gia gia? Có hay không hỏi qua ta này gia gia, sự tình có nên hay không làm như vậy? A? Qua tuổi bán trăm người, làm việc còn như vậy hoang đường! Người trên cổ đó là cái gì?! Đó là đầu, dùng để tự hỏi , không phải là bài trí!”

“Ba, Tú Mĩ nàng cũng là sốt ruột, người đừng quái nàng.” Cố Thừa Phong vội vàng đem thê tử rút ra, sợ phụ thân một cái tát tiếp đón lại đây.

Cố lão lại xả ra một điếu thuốc điếu , mới miễn cưỡng áp chế lửa giận. Nơi này nếu không cao cấp phòng bệnh, hẩn phỏng chừng sẽ bị y tá trách phạt loạn hút thuốc .”Vào đi thôi, hảo hảo chiếu Cố Miêu Miêu. Cố Thừa Phong người đem thầy thuốc đi tìm đến, nói chuyện về giải phẫu chuyện tình.”

“Ba, người thật sự muốn đem đứa nhỏ lấy điếu?” Dung Tú Mĩ lại đập ra đến.

Cố lão trừng nàng liếc mắt một cái, áp lực lửa giận nói:”Nàng mới mười tám tuổi, hiện tại ngay cả đứa nhỏ ba ba là ai cũng không biết, người cho rằng nàng có thể đem đứa nhỏ sinh hạ tới sao?”

Dung Tú Mĩ gắt gao cắn răng, ánh mắt trừng tựa như muốn ăn thịt người. Nàng đột nhiên vù vù hướng dưới lầu phóng đi.

“Tú Mĩ!” Cố Thừa Phong muốn đuổi kịp đi.

Cố lão ngăn trở.”Từ nàng. Cố Thừa Phong, về sau hảo hảo mà quản quản người lão bà, đừng cái gì nên làm không nên việc làm đều làm, hại khổ Miêu Miêu!”

“Là, ba.” Cổ Thừa Phong cũng biết, vợ lần này việc làm quả thật có chút hoang đường.

Dung Tú Mĩ lao xuống lâu đi, cấp Dương Tử Vân gọi điện thoại. Nhưng là bát một lần lại một lần, vẫn là tắt máy. Tốt, con không phụ trách nhiệm, làm mẹ nó cũng trốn đi ! Hảo, thật tốt!

“A –” Dung Tú Mĩ quát to một tiếng, khóc bắt tay cơ cấp ném đi ra ngoài. Hai đám gặt gao nắm, răng nanh ở đánh nhau. Xong ra trong hai mắt, tràn đầy đều là phần hận!

Theo giờ khắc này khởi, hai nữ nhân trong lúc đó cảm tình, trên cơ bản hoàn toàn chôn vùi .

.....

Thượng máy bay, Hạnh Nhược Thủy phát hiện Hứa An vị trí ngay tại chính mình tay trái bên, Trang Ngụ Kỳ bên phải trong tay.

Trang Ngụ Kỳ không chút nghĩ ngợi, sẽ cầu mẹ cùng chính mình thay đổi vị trí. Xem Hứa An ánh mắt, phi thường bất hữu thiện.

Bởi vì máy bay tạp âm quá lớn, dọc theo đường đi cũng là không có gì nói chuyện với nhau. Chính là Trang Ngụ Kỳ cùng Hứa An hai người, ánh mắt hỏa hoa bắn ra bốn phía, ai đều xem đối phương không vừa mắt.

Đợi cho Quế Lâm, đã muốn là nửa đêm . Một đám đánh cắp đi xuống máy bay.

Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Ngụ Kỳ lôi kéo thủ đi ở phía trước, Mai Ngạn Đình theo ở phía sau, nàng mặt sau là Hứa An.

Hạnh Nhược Thủy đang theo Trang Ngụ Kỳ nói chuyện phiếm đầu, đi tới đi tới, đột nhiên nghe được có người kêu Nhược Thủy. Nàng theo bản năng quay đầu lại đi, nhưng không có nhìn đến bất luận kẻ nào. Chính là Hứa An nhìn nàng, mặt tự nhiên cười cười.

Hạnh Nhược Thủy không xác định chính mình hay không nghe lầm , trong lòng có chút không yên. Bất quá thẳng đến ở khách sạn trụ hạ, cũng không phát hiện khả nghi nhân. Chậm rãi, cũng an tâm.

Đến khách sạn, rất nhanh liền phân tốt lắm phòng, Hạnh Nhược Thủy mẫu tử hai một gian.

Thừa dịp Nhược Thủy tắm rửa thời gian, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu chạy nhanh xuất ra di động bắt điện thoại cấp thủ trưởng đại nhân.”Thủ trưởng, ta phát hiện một người nam nhân chán ghét đối mẹ có ý đồ.....”

Bên kia Trang Dịch Sính nửa đêm bị đánh thức, nghe con bùm bùm trần thuật, có chút đau đầu. Đứa nhỏ này, đi ra ngoài du lịch vốn không có thời gian quan niệm . Còn có, hần cơ hồ mỗi ngày đều đã phát hiện đối mẹ hần có ý đồ nam nhân

, thật sự là nhạc này không bỏ đầu!

.....

Ép buộc đến nửa đêm, mọi người cũng đều mệt mỏi. Tắm rửa xong leo lên giường, cơ hồ là nhất nằm xuống liền đang ngủ.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu không muốn một người ngủ, dám đụng đến của nàng ổ chăn lý đến. Nhược Thủy thật sự không khí lực cùng hần làm âm ỉ, đành phải từ hần . Vì thế, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu chui ở mẹ trong lòng, ngủ say sưa.

Ngày hôm sau buổi sáng an bài là du li giang, buổi chiều an bài là xe đạp chi lữ.

Thành phố Y coi như là non xanh nước biếc địa phương. Nhưng là Quế Lâm sơn bên ngoài hình thượng quả thật thực đặc biệt, tuyệt đối là địa phương khác nhìn không tới , cho nên mọi người hưng trí bưng bưng thảo luận , ảnh chụp vô hé ra lại hé ra.

Mai Ngạn Đình cùng Hứa An trên cơ bản đều cùng Hạnh Nhược Thủy mẫu tử ở một khối, cho nên ảnh chụp cũng đều là bọn họ trung ba người. Vì thế, Trang Ngụ Kỳ thực mất hứng, nhưng là bị mẹ nói qua , hần lại không tốt biểu hiện ra ngoài.

“Khó trách mọi người đều nói Quế Lâm sơn thủy giáp thiên hạ, thật đúng là là danh phù kỳ thực nha!” Mai Ngạn Đình cầm trong tay hai mươi nguyên nhân dân tệ, đối này nó mặt trên đồ cùng trước mắt ngọn núi so sánh với góc, một bên cảm thán thiên nhiên quý phủ thần công.

Có người nghe hướng dẫn du lịch nói, cái kia địa phương chính là [Thiếu Lâm tự] lý chấn cừu nữ xuất hiện địa phương. Thanh âm siêu tốt đồng lão sư liền xướng nổi lên chấn cừu khúc, đem mọi người đều cấp rung động . Khác đoàn du khách cũng đều dừng lại nghe, xong rồi còn không ngừng vỗ tay, yêu cầu lại đến một cái.

“Hứa An, người như thế nào ?” Mai Ngạn Đình dừng lại, dắt Hứa An mặt. Nàng vẫn cảm thấy, hắn giống như có chút kỳ quái, tựa hồ tâm tình không tốt.”Đi ra du lịch nha, người còn tâm tình không tốt a?”

Hứa An cười cười, kéo hạ tay nàng, khiên ở bàn tay.”Không có, ta chính là vẫn cảm thấy ta ở nơi nào gặp qua Tích Mộng tỷ. Ta nghĩ a tưởng, nhưng như thế nào cũng tưởng không đúng đây.”

“Điên rồi!” Mai Ngạn Đình đánh hắn một chút.”Liền làm cho này sự, người còn có thể cân nhắc đến hé ra mướp đáng mặt, ta thực phục người !”

“Không phải a, ta thực cảm thấy rất quen thuộc. Tích Mộng tỷ, nàng thật sự kêu hoa Tích Mộng sao?” Hứa An nhìn xa xa chơi đùa mẫu tử hai, hơi hơi nheo lại hai mắt.

Mai Ngạn Đình ba đưa hắn đầu bài lại đây.”Hứa An đồng chí, người nhưng đừng nói cho ta biết, người trước kia thăm mến quá Tích Mộng tỷ a?”

“Thần kinh!” Hứa An dở khóc dở cười bắt lấy tay nàng.”Nàng theo ta cái kia đồng học quá giống, cho nên ta lão cảm thấy nàng hẳn là không gọi hoa Tích Mộng.”

“Nàng không gọi hoa Tích Mộng gọi là gì a? Người ta chứng minh thư thượng rành mạch viết đâu. Hơn nữa, Tích Mộng tỷ chính là cái người thường, nàng còn có thể bản sự lớn đến sửa thân phận không thành!” Chính là cái danh đối họ không khó, nhưng là muốn ngay cả thân phận đều sửa, vậy không phải người bình thường có thể làm đến .

“Kia có thể nói không cho phép. Người xem nàng một cái người bên ngoài, dễ dàng như vậy liền vào các người trường học làm lão sư, nói không chừng nàng đến đây lớn đâu.” Hứa An ôm của nàng thắt lưng.

Mai Ngạn Đình quyết quyết miệng.”Đó là bởi vì nàng bằng cấp tốt. Người ta là trọng điểm đại học tốt nghiệp nha, làm tiểu học lão sư dư dả, hiệu trưởng như thế nào có thể cự tuyệt a?”

Hứa An ôm Mai Ngạn Đình thắt lưng thủ căng thẳng, vội hỏi:”Lợi hại như vậy, người nào đại học a?”

“A đại, lợi hại đi?”

Hứa An thân thể cứng đờ, nhìn xa xa kia mặt thân ảnh, trong mắt có cái gì chợt lóe mà qua.”Quả thật lợi hại, hiệu trưởng chính là cậu còn cậu không được đâu.”

“Đó là. Đi thôi, chúng ta đi tìm Tích Mộng tỷ ngoạn!”

“.....”

Kế tiếp thời gian, Hứa An như là lập tức khôi phục bình thường , thành một cái hoạt bát đại nam hài, luôn dùng hài hước ngôn ngữ gây cho mọi người thoải mái.

Buổi chiều thả xe đạp, Hạnh Nhược Thủy lo lắng tiểu bằng hữu, vì thế muốn một chiếc song nhân thả .

Trang Ngụ Kỳ đối của nàng quyết định này nhất trí ủng hộ, hô to vạn tuế. Hắn yêu cầu ngồi ở mặt sau cái kia vị trí, như vậy tựa như hắn trước kia nhìn đến , mẹ dùng xe đạp chở cục cưng đi học giáo. Dù sao hắn đối này bị mẹ dùng xe đạp chở xuất môn hoặc là về nhà trò chơi, nhạc này không bỉ.

Hạnh Nhược Thủy từ bị thương sau, thân thể vẫn không phải rất mạnh tráng. Lại hơn nữa nàng tâm sự thật mạnh, cho nên thân thể có thể nói là có chút suy yếu . Thả không bao lâu, nàng sẽ không không ngừng xuống dưới nghỉ tạm .

“Tích Mộng tỷ, người không sao chứ?” Từ phía sau đuổi theo Hứa An dừng lại, quan tâm hỏi.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, khí có chút suyễn.”Ta không sao. Ngạn Đình không với người cùng một chỗ sao?”

“Ta vừa rồi thả ra một đoạn đường, phát hiện xe có chút vấn đề, lại trở về thay đổi. Đình Đình nàng đã sớm thả đến phía trước đi, nàng ngoạn đứng lên luôn thực điên.” Hứa An hai tay nhất quán, tựa hồ thực bất đắc dĩ bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”VẬY người chạy nhanh vượt qua đại bộ đội đi, ta nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.” Nàng còn có chút suyễn, quả nhiên thân thể quá kém.

Hứa An vẫn là đứng ở một bên, chờ bọn hắn.”Ta còn là chờ các người đi. Tuy rằng nói nơi này trị an hẳn là không sai, nhưng là cần thận chút luôn đúng vậy.”

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy cũng không hảo nói cái gì nữa. Ở tại chỗ nhẹ nhàng mà đi lại, hoạt động có chút toan hai chân.

“Đúng rồi, nghe Đình Đình nói, Tích Mộng tỷ là A đại cao tài sinh nga.” Hứa An uống một ngụm thủy, vẻ mặt sùng bái nói.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười. Lúc trước Trang Dịch Sinh chỉ sửa lại thân thể của nàng phân, bằng cấp nhưng thật ra không có sửa. Dù sao A đại thị một khu nhà trọng điểm trường học, đệ tử nhân số phần đông, nàng là A đại cũng không kỳ quái.

“Mẹ, có thể đi rồi sao?” Trang Ngụ Kỳ bĩu môi, bắt đầu thúc giục mẹ xuất phát. Mặc kệ nói như thế nào, hẳn chính là không thích này nhân.

Hạnh Nhược Thủy đành phải sai bước xe đạp.”Cái này đi, mau lên đây đi.”

Kế tiếp lộ trình, Hứa An vẫn đi theo bọn họ bên người, thỉnh thoảng lại hỏi một ít vấn đề. Đổ không phải nhiều tư mật vấn đề, chính là nói chuyện phiếm.

Trang Ngụ Kỳ ngồi ở mặt sau, dọc theo đường đi đều tức giận. Mất to trường mất Hứa An, hận không thể đem hắn trừng ra hai cái động đến. Trong lòng hắn âm thầm quyết định, trở về nhất định phải làm cho thủ trưởng đem này nhân cấp rã rã !

Hứa An lại căn bản không cần hắn ánh mắt, vẫn như cũ cùng Nhược Thủy tán gẫu thật sự vui vẻ. Hắn vốn còn có chút học thức, tán gẫu trong lời nói đề cũng là sẽ không làm cho người ta phiền chán.

“Tích Mộng tỷ, người xem không xem tiểu thuyết a? Nhà của ta Đình Đình cũng rất mê tiểu thuyết, thường xuyên nhìn nhìn khóc một phen nước mũi một phen lệ. Người làm cho nàng không xem, nàng còn không làm, ta cũng không biết nói nàng cái gì hảo.” Hứa An lại nghĩ tới một cái đầu đầu chuyện tình, mày đều nhíu đi lên.

Bởi vì phần sau giai đoạn đều là hạ pha, Hạnh Nhược Thủy mới có khí lực đáp lời.”Kỳ thật có cái ham cũng là tốt, rảnh rỗi thời điểm có thể nhìn xem tiểu thuyết, ít nhất sẽ không nhàm chán. Ta ngẫu nhiên cũng sẽ xem, nhưng nhìn xem không nhiều lắm. Hiện tại internet tiểu thuyết phong hành, nhưng là đẹp mắt không nhiều lắm, cho nên không thể nào xem.”

Mà hiện tại của nàng trống không thời gian đều dùng để viết tiểu thuyết, càng thêm rất ít xem. Nhưng là nàng luôn bị chính mình tình cảm chính mình văn tự cấp làm khóc, nghĩ đến cùng Mai Ngạn Đình cũng kém không xa.

“Kia cũng là. Ta liền cùng nàng nói, người xem nhiều như vậy, tốt xấu cũng học điểm này nọ viết một quyển đi ra cho ta xem. Nàng thật đúng là thử, kết quả liền cùng triệu bản sơn cái kia tiểu phẩm dường như, một tháng ghen ra sáu cái tự!” Hứa An tựa hồ nhớ tới sáng khoái khi tình cảnh, cười đến kinh thiên động.

Trang Ngụ Kỳ bĩu môi, nhỏ giọng mắng một câu:”Dối trá!”

Không biết Hứa An có hay không nghe được, dù sao hắn không có gì biểu hiện, như trước cười ra một ngụm bạch nha.

Nhưng thật ra Hạnh Nhược Thủy quay đầu, trừng mắt nhìn tiểu tử kia liếc mắt một cái. Tuy rằng nàng cũng không rất thích Hứa An, nhưng là tiểu tử kia cũng biểu hiện rất rõ ràng, khắp nơi làm cho người ta gia nan kham.

Buổi chiều thái xe đạp trở về, buổi tối không có hoạt động, chính mình an bài. Cho dù hướng dẫn du lịch an bài, bọn họ cũng không khí lực tham gia.

Bởi vì ở tại dương sóc, trẻ như thế thượng hoạt động an bài, phải lựa chọn đương nhiên là quán bar. Tây phố quán bar, kia nhưng là tương đương nổi danh.

Tất cả mọi người không có gì dị nghị, nhất trí quyết định buổi tối đi phao đi. Lựa chọn quán bar tên gọi căn cứ địa quán bar, là rất nhiều đã tới Quê Lâm bằng hữu đề cử.

Căn cứ địa quán bar lấy hoài cựu sắc thái vì chủ, vách tường có rất nhiều sáu bảy mươi năm đại tranh tuyên truyền, tủ kính bên trong còn có rất nhiều điểm chủ cất chứa ** trích lời cùng huy chương. Cảm giác tốt lắm, là trước mắt tây trên đường duy nhất giữ lại nguyên lai tây phố đặc sắc quán bar. Ngồi ở bên trong có thể thưởng thức dàn nhạc biểu diễn, ngồi ở bên ngoài có thể cảm thụ tây phố rộn ràng nhộn nhạo cảnh đêm, thực thoải mái.

Hạnh Nhược Thủy bởi vì mang theo tiểu hài tử, cho nên chỉ có thể buông tha cho cơ hội này. Còn nữa, nàng cũng quả thật không thích như vậy địa phương. Nàng ngay cả bia đều rất ít uống, đối uống rượu tự nhiên là không có hứng thú.

Ăn qua cơm chiều, tắm qua, mọi người liền cãi nhau, kéo giúp kết phái đi ra cửa quán bar.

Mẫu tử hai tiện tay nắm thủ, đi dạo phố đi. Dương sóc trên đường chủ yếu chính là một ít cái gọi là đặc sắc này nọ, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, rất nhiều này nọ ở khác du lịch cảnh khu cũng có thể nhìn đến. Cho nên bọn họ đều chính là nhìn xem, trên cơ bản không nghĩ muốn mua, chỉ làm thẩu vô giúp vui.

Nhưng thật ra ở một cái dùng t tuất vẽ tranh địa phương, mẫu tử hai ngây người một thời gian. Bởi vì Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu muốn nhất kiện t tuất, mặt trên họa Hạnh Nhược Thủy hình cái đầu. Đầu là chiếu chân nhân họa, thân mình còn lại là phim hoạt hoạ, cũng là đáng yêu.

“Ta muốn đem này đưa cho thủ trưởng làm lễ vật, hần khẳng định thích!” Trang Ngụ Kỳ bài trừ đám người, còn tại đắc ý dào

dạt nói.

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liền cho hần một cái mao hạt dẻ.”Này cho ta, chúng ta lại mua khác rất tốt gì đó cấp thủ trưởng.”

“Không cần, ta sẽ đưa này!” Hần muốn thủ trưởng mỗi ngày nhìn mẹ ảnh chụp, như vậy hần sẽ càng xem càng thích càng xem càng sốt ruột, kia hần sẽ nghĩ biện pháp đem mẹ lấy về nhà. Thủ trưởng động tác quá chậm, hần đều xem bắt quá mắt!

Hạnh Nhược Thủy cùng hần câu thông qua đã lâu, vẫn là không có thể đem tiểu bằng hữu cấp thuyết phục. Tiểu bằng hữu trước mặt của nàng mặt, đem t tuất gấp hảo bỏ vào chính mình tà khoá bọc nhỏ lý, lấy tay vỗ vỗ, ánh mắt còn ghé nàng.

“Không nghe lời tiểu thí hài!” Xoay người, ở hần mông thượng đánh một chút.

Tiểu bằng hữu liền ôm mông, cọt cọt đi phía trước chạy. Chạy ra không xa lại quay đầu hướng nàng ngoác, miệng hô mẹ nhanh chút.

Sau lại, hai người lại thủ nắm thủ, đi bờ sông. Bờ sông tản bộ nhân không ít, hơn phân nửa là song song đứng đứng tình lữ, nắm thủ hoặc là ôm ở cùng nhau. Giang phong từ từ thổi tới, vi lạnh, nhưng thực thoải mái.

“Mẹ, lần sau chúng ta cùng thủ trưởng cùng nhau lại đến một lần, được không?” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu nhìn đến có một nhà ba người theo bên người trải qua, lập tức chớp mắt to nói. Đen như mực trong mắt, lộ vẻ mong được.

Hạnh Nhược Thủy xem thấu tiểu bằng hữu tâm tư, nhưng lại không nghĩ cùng tiểu bằng hữu giải thích cảm tình vấn đề, vì thế hỏi:”Đều đã muốn đã tới một lần , lại đến sẽ không ý tứ a.”

“Chúng ta đây đi địa phương khác, theo chúng ta ba người, không cùng thiết nhiều nhân cùng nhau, được không?” Hấn chỉ cần một nhà ba người đi du lịch, chẳng sợ chính là ở thành phố Y vùng ngoại thành đều không có ý kiến.

Hạnh Nhược Thủy khò khè hấn đầu.”Này còn không có trở về đâu, đã nghĩ tiếp theo du lịch .”

“Kia đương nhiên, thủ trưởng nói qua, làm việc tình phải có kế hoạch!” Trang Ngụ Kỳ đắc ý dương khởi hạ ba, hé miệng nghề ánh mắt.

Hạnh Nhược Thủy cũng bị hấn còn thật sự bộ dáng làm cho tức cười, nâng thủ cho hấn một cái mao hạt dễ.”Thủ trưởng nếu biết người như vậy nghe lời, khẳng định thật cao hứng.”

Trang Ngụ Kỳ ha ha ngây ngô cười, nâng lên tay kia thì nhu nhu. Hấn coi như mẹ đồng ý , trở về nói cho thủ trưởng, làm cho thủ trưởng mau mau đem mẹ quả đi du lịch.

Hai người ngoạn đến đại khái chín giờ, trở về đi. Chơi cả một ngày, quả thật có chút mệt mỏi.

Trở lại khách sạn, nhìn đến cách vách phòng, Hứa An chính dựa môn ở hút thuốc.”Tích Mộng tỷ, đã về rồi.”

“Các người cũng sớm như vậy trở về a.” Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.

Bọn họ vừa mới đi vào phòng, Hứa An cùng Mai Ngạn Đình liền vào được. Mai Ngạn Đình đặt mông ở trên giường ngồi xuống. Hứa An tắc nhìn chung quanh một vòng phòng, bưng ghế ở cái bàn giữ ngồi xuống.

“Người tọa như vậy xa làm sao?” Mai Ngạn Đình nhìn hấn, có chút kỳ quái nói.

Hứa An cười cười.”Kia giường rất nhuyễn , lại không thể dựa vào, còn không bằng ghế dựa thoải mái đâu.”

Mai Ngạn Đình quyết quyết miệng.”Liền người nhiều yêu cầu.”

“Thế nào, quán bar hảo ngoạn sao?” Hạnh Nhược Thủy giặt sạch vài cái quả táo, nhân thủ phân một cái. Chính mình ở Trang Ngụ Kỳ bên người ngồi xuống, tiểu bằng hữu đối Hứa An địch ý không giảm.

Mai Ngạn Đình lắc đầu.”Còn đi. Bất quá cũng liền như vậy, không cảm thấy thật tốt ngoạn. Nói đến đề, chính là một cái có vẻ có không khí uống rượu địa phương.”

“Quán bar vốn chính là uống rượu địa phương thôi.” Hạnh Nhược Thủy bật cười, nàng còn muốn quán bar dài ra hoa đến không thành.

Hứa An việc đáp lại.”Chính là a. Quán bar quán bar, danh như ý nghĩa chính là uống rượu địa phương. Chỉ cần không khí hảo, rượu hảo, thì phải là không sai .”

Mai Ngạn Đình le lưỡi làm mặt quỷ, răng rắc rắc rắc cắn quả táo.”Tích Mộng tỷ, các người đi nơi nào ngoạn ?”

“Ngay tại trên đường đi dạo, đi bờ sông đi một chút.”

Vài người tùy ý tâm sự, trên đường, Hứa An đi ra ngoài mua một gói thuốc lá. Còn thuận đường mua một bộ phác khắc trở về. Bất quá mọi người cũng liền chơi mấy cục, một đám đều mệt mỏi, trở về đi ngủ thấy .

Trang Ngụ Kỳ như cũ sớm tắm qua, chiếm lấy mẹ ổ chăn. Hấn cũng thật sự mệt quá mức, nằm xuống liền đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy theo trong phòng tắm đi ra, liền nhìn đến hấn tứ ngã chổng vó , ngủ say sưa. Bất đắc dĩ cười cười, thay hấn cái hảo chăn. Tiểu bằng hữu tựa hồ là ghét bỏ nàng quấy rầy, tap đi môi, kéo chăn mông trụ đầu.

Khách sạn giường thật sự không lớn, tiểu bằng hữu nếu đang ngủ, Hạnh Nhược Thủy liền ngủ thẳng một khác trương giường đi.

Nhắm mắt lại không bao lâu, liền rơi vào mộng đẹp. Bình thường rất khó nhập miên, nhưng là hôm nay mệt mỏi, cư nhiên rất nhanh liền đang ngủ.

Trong mộng, mơ mơ màng màng , Hạnh Nhược Thủy cảm thấy tựa hồ có cái gì này nọ ở quấy rầy nàng ngủ. Nàng trong tiềm thức cảm thấy có chút không đúng, tưởng mở mắt ra. Nhưng là mộng trong thế giới tựa hồ có một cái bàn tay to gắt gao túm trụ nàng, làm cho nàng như thế nào cũng vô pháp trở lại trong hiện thực đến.

Hạnh Nhược Thủy giãy dụa , giãy dụa , lập tức phát hiện không thích hợp, có người đặt ở trên người nàng! Nàng sợ tới mức kêu to, nhưng là phát hiện chính mình chỉ có thể phát ra ô ô thanh âm, bởi vì miệng mình lý bị tắc bở khối. Nàng giãy dụa , phát hiện hai tay bị trói trụ, hai chân cũng bị tách ra cột vào hai bên giường lan thượng.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức lá gan đều phá, nàng tả hữu loạn choạng đầu, muốn làm ra tiếng vang đến, nhưng là người nọ gắt gao ngăn chặn nàng, một đôi tay ở cửa nàng thân thủ sờ soạng .

Chờ Hạnh Nhược Thủy phát hiện, chính mình ngủ khổ đã muốn bị cởi, quần lót cũng bắt tại một bên trên đùi khi, nàng sợ tới mức nước mắt ứa ra. Không cần, nàng không cần! Nàng không tiếng động hô, tuyệt vọng.

Cứu mạng a!

.....

72. Chương 72: Ác Mộng. Chân Tướng

“A —” Hạnh Nhược Thủy rốt cục kêu ra tiếng đến, phút chốc trợn mắt.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu tỉnh ngủ đạn ngồi xuống, quay đầu phát hiện nàng ở một khác trường giường, vội vàng xóc lên chắn chạy tới.

Hạnh Nhược Thủy ôm ngực, từng ngum từng ngum đều thở, mạo một thân mồ hôi lạnh, quần áo đều ướt đầm. Tim đập thùng thùng thùng , cùng bị cái gì vội vàng giống nhau khiêu bay nhanh.

Hoàn hảo, chính là một hồi ác mộng!

“Mẹ, mẹ, người không sao chứ?” Trang Ngụ Kỳ vươn tay, sờ sờ cửa nàng mặt.”Mẹ, người trên mặt thiệt nhiều hân?”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, biết không là sự thật, thần kinh thể này mới chậm rãi trầm tĩnh lại.”Không có việc gì, ta làm ác mộng .”

“Không có việc gì , đã muốn không có việc gì .” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu vươn tay, vỗ vỗ của nàng phía sau lưng, miệng học mẹ dễ dãi nhỏ trong lời nói.

Hạnh Nhược Thủy thối phù một tiếng liền nở nụ cười, một phen ôm chầm tiểu bằng hữu dùng sức bế một chút.”Ấn, không có việc gì . Tiếp theo ngủ đi, nếu không ngày mai nên không có khí lực chơi.”

“Mẹ, ta với người cùng nhau ngủ!” Tiểu bằng hữu tiến vào của nàng bị ta lý.

Hạnh Nhược Thủy chưa nói cái gì, lấy quá đầu giường cái chén uống một ngụm thủy, nằm xuống.

Tiểu bằng hữu lập tức đi đến trên người nàng, hai tay ôm lấy của nàng thắt lưng, chặt chẽ chiếm lấy .

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, Tiểu Phúc An cùng nàng ngủ thời điểm, cũng yêu nằm úp sấp đến trên người nàng đến. Nàng lấy tay vỗ hân phía sau lưng, hân sẽ rất nhanh đang ngủ.

Sau nửa đêm, Hạnh Nhược Thủy cơ hồ không như thế nào ngủ. Cái kia mộng, tổng làm cho nàng cảm thấy có cái gì không tốt chuyện tình muốn phát sinh, trong lòng thực không yên, cho nên mất ngủ.

Hạnh Nhược Thủy ngủ không tốt, cũng sẽ không cái gì tâm tình chơi. Chính là mọi người đều vô cùng cao hứng , nàng không thể biểu hiện ra ngoài, bại hoại mọi người hưng trí, đành phải miễn cưỡng chính mình cười.

“Tích Mộng tỷ, người không sao chứ, giống như sắc mặt không tốt lắm?” Hứa An thẩu lại đây, nhìn của nàng sắc mặt hỏi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng cười cười.”Ta không sao, người bồi Ngạn Đình hảo hảo ngoạn đi.”

“Tốt lắm. Người thân thể không thoải mái, nhớ rõ muốn nói đi ra.” Nói xong, lại chạy về Mai Ngạn Đình bên người, hai người vô cùng cao hứng ngoạn, người truy ta đuổi .

Hạnh Nhược Thủy xa xa nhìn, không khỏi hâm mộ đứng lên. Nếu Trường Không còn tại bên người nàng, nhất định cũng có thể như vậy tử thoải mái đi. Thở dài một hơi, nàng liễm liễm thần sắc.

“Mẹ, người không cần cùng người kia nói chuyện, ta không thích hần!” Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đang ở kiểm đẹp mặt tảng đá đầu, chú ý tới Hứa An tới gần mẹ, vội vàng theo xa xa chạy trở về.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hần đầu.”Hần là Ngạn Đình tỷ tỷ bạn trai, ta như thế nào có thể không để ý nhân đầu. Bất quá người yên tâm, ta sẽ không cố ý tìm hần nói chuyện.” Đối với Hứa An, trong lòng nàng luôn luôn chút không thoải mái, tự nhiên sẽ không chủ động tới gần hần.

Trang Ngụ Kỳ thế này mới nở nụ cười. Hai tay giơ lên, đem nhật được bảo bối giơ lên nàng trước mặt.”Mẹ, người xem đây là ta nhật được , đẹp mặt sao?”

“Đẹp mặt. Đi thôi, ta với người cùng nhau kiểm.”

“Ân!”

“.....”

Lần này du lịch, ở Quê Lâm đùa thời gian tổng cộng là 4 thiên. Ngày thứ tư buổi tối ăn qua cơm chiều, mọi người sẽ mù mịt trở về thành phố Y.

Ở ngày thứ ba chạng vạng. Bọn họ xe trở lại khách sạn dưới lầu.

Đi ở cuối cùng Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Ngụ Kỳ tay cầm tay đi xuống xe, xa xa nhìn đến khách sạn cửa thủ trưởng, đều ngoài ý muốn cực kỳ.

Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu buông ra Nhược Thủy thủ, nhanh chân bỏ chạy đi qua, lao thẳng tới Trang Dịch Sính trên người.”Ba ba, sao người lại tới đây? Người tới là muốn theo giúp ta nhóm cùng nhau đùa sao?”

“Đúng vậy.” Trang Dịch Sính cười cười.

Tiểu bằng hữu lập tức nga cũng nga cũng hoan hô đứng lên, quay đầu lại đi đối Hạnh Nhược Thủy nói:”Mẹ, ba ba nói hần muốn theo giúp ta nhóm cùng nhau ngoạn nha!”

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười, đối với Trang Dịch Sính gật gật đầu.”Vậy người khả năng đã tới chậm, chúng ta ngày mai sẽ đi trở về.”

“Không quan hệ, không phải nói thoải mái ngày, chẳng sợ chính là trong nháy mắt cũng là đáng giá sao?” Trang Dịch Sính vuốt tiểu bằng hữu đầu, hồi có chút văn n

ghệ.

Hạnh Nhược Thủy cũng nhin không được kêu lên:”Nhĩ hảo toan nga.”

“Ba ba không tắm rửa sao?” Tiểu bằng hữu nghĩ đến nàng nói thủ trưởng trên người toan, vì thế thật sự giống con chó nhỏ cầu giống nhau ở hần trên người khứu khứu, đầu hai cái đại nhân dễ khóc dễ cười.

“Tích Mộng tỷ, không cho chúng ta giới thiệu một chút sao?” Mai Ngạn Đình lôi kéo Hứa An đã chạy tới, những người khác tắc chính là nhìn nhìn, không có thấu lại đây.

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải đem bọn họ giới thiệu cho lẫn nhau.”Vị này là Trang Dịch Sính tiên sinh, là Trang Ngụ Kỳ ba ba. Vị này là của ta đồng sự Mai Ngạn Đình, vị này là hần bạn trai Hứa An.”

“Tỷ phu hảo, ta là Mai Ngạn Đình!” Mai Ngạn Đình khoát tay, lớn tiếng chào hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời

, vừa định muốn giải thích, lại nghĩ tới trường học mọi người không biết nàng chưa hôn, thế này mới thiếu rất nhiều phiền toái. Vì thế, nói đến bên miệng lại nuốt trở về. Vuốt cái mũi, xấu hổ không thôi.

Trang Dịch Sính cười cười, cũng không giải thích.”Đói bụng không có, ta mời các người ăn cơm đi.”

“Ta đây cùng hướng dẫn du lịch cùng hiệu trưởng nói một tiếng.” Hạnh Nhược Thủy lấy ra điện thoại, phân biệt cấp hai người gọi điện thoại thuyết minh tình huống.

Quê Lâm tương đối nổi danh xanh xao là bia vịt, bia ngư cùng ốc đồng ruộng. Mà này đó, Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đã muốn ở trên mạng tra qua. Vì thế, một hàng năm nhân chậm rãi thẳng đến mỗi nhà ăn.

Dùng cơm trong quá trình, Trang Dịch Sính cẩn thận thay một lớn một nhỏ hai người chia thức ăn.

“Tích Mộng tỷ, tỷ phu thực cẩn thận, người rất hạnh phúc !” Nhìn xem Mai Ngạn Đình trong mắt tràn đầy náo nhiệt hỏa ghen tị, Hứa An vội vàng cũng hiện khởi ân cần đến.

Mai Ngạn Đình một ngụm một cái tỷ phu, Hạnh Nhược Thủy trên mặt nhiệt độ vốn không có hạ quá. Có đôi khi, thật muốn lấy cái bố đoàn đem của nàng miệng cấp đồ thượng, kêu rất ân cần .

Một chút cơm, vô cùng náo nhiệt , cũng là xài được tâm. Chủ yếu là trang thủ trưởng hào phóng, điểm tràn đầy một bàn tử hảo đồ ăn, mọi người đều ăn miệng đầy lưu dư. Chờ buông chiếc đĩa, một đám đều chống đỡ đi không đành.

Ăn cơm xong, Trang Dịch Sính làm cho Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu đi theo Mai Ngạn Đình bọn họ đi trở về, hẳn cùng Nhược Thủy hai người tính đến li bờ sông thượng đi một chút.

Mai Ngạn Đình rời đi khi kia ái muội ánh mắt, còn có Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu trong mắt mong được hào quang, làm cho Hạnh Nhược Thủy

được yêu thích hồng một mảnh.

“Người như thế nào luôn như vậy dễ dàng mặt đỏ? Đi thôi, chúng ta đi bờ sông đi một chút.” Trang Dịch Sính vươn tay đến.

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu làm bộ như không phát hiện, chính là đi ở hẳn bên người. Lòng của nàng quá nhỏ, trang kế tiếp Trường Không sau, sẽ thấy cũng không có nhất định điểm có thể cho người khác .

Trang Dịch Sính ở trong lòng thở dài một hơi, đưa tay cắm vào túi quần lý.

Hai người sóng vai, chậm rãi đi qua dài phố, đi tới li bờ sông thượng. Sắc trời đã muốn ngảm hạ đến, mờ mờ lung lung , là cái lãng mạn khi đoạn.

Hai người cơ bản cũng không mở miệng, liền như vậy yên lặng đi tới. Không khí coi như ấm áp, chính là tâm tình các hữu bất đồng.

“Trang tiên sinh.....” Hạnh Nhược Thủy trầm mặc hồi lâu, rốt cục dừng lại cước bộ, do dự mà đã mở miệng.

Trang Dịch Sính cũng dừng lại cước bộ, cúi đầu ôn hòa nhìn nàng, hơi hơi một điều mày kiếm.”Ân?”

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hít một hơi, ngẩng đầu nhìn hẳn ánh mắt.”Trang tiên sinh, người, ta.....” Nói đến bên miệng, lại không biết nói như thế nào .

“Lại muốn muốn nói cho ta, trong lòng người trang quá vẹn toàn , không có của ta vị trí phải không?” Trang Dịch Sính cười khổ thay nàng đem nói . Lướt qua yêu cùng không thương không nói, hẳn là thật sự cảm thấy này nữ hài tử thích hợp cùng nhau sống. Nàng tính tình ôn hòa, hẳn tính tình cũng không sai; Nàng tổng làm cho người ta một loại gia ấm áp, mà kia đúng là hẳn cần

Hạnh Nhược Thủy nghe hẳn đem nói đi ra, lại cảm thấy chính mình có chút không biết tốt xấu, nhưng vẫn là đem nói mình.”Ta chỉ là không nghĩ người lãng phí thời gian. Người là tốt nam nhân, không nên bởi vì ta chậm trễ , bỏ lỡ thích hợp của người hảo cô gái.”

“Nhược Thủy, người phải biết rằng, ta muốn là buông tha cho người, có lẽ về sau chúng ta cũng không hội gặp lại . Người thật sự nên vì một cái người đời này cũng không khả năng cùng hẳn lại cùng một chỗ nam

nhân, muốn ta buông tha cho sao?” Nàng cố chấp làm cho người ta vô lực, nhưng là hoàn toàn là này phân cố chấp, thuyết minh nàng ở cảm tình thượng chuyên nhất chấp nhất.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng trầm xuống, nàng hơi hơi giương miệng, chậm rãi bật hơi. Nàng biết, nếu Trang Dịch Sinh thật sự buông tha cho theo đuổi nàng, như vậy hẳn cùng Trang Ngụ Kỳ đều đã rời khỏi của nàng cuộc sống. Về sau ngày, thật sự cũng chỉ có nàng một người.

Nhưng là, nàng thật sự có thể quên nhớ Trường Không, nhận hẳn sao? Nàng không có khả năng quên Trường Không, kia có thể nào vẫn kéo hẳn? Cho dù nàng có thể nhận hẳn, nhưng trong lòng chứa Trường Không, lại như thế nào không làm thất vọng hẳn hảo?

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhắm lại hai mắt, thật sâu hô hấp. Lại trợn mắt, mím môi nhợt nhạt cười.”Ta biết. Nhưng là, ta thực không đáng người lại cho ta phí thời gian thời gian, cho nên.....”

Trang Dịch Sinh hiểu rõ địa điểm gật đầu. Hẳn duyệt không người nào sổ, tự nhiên hiểu được nàng có bao nhiêu chấp nhất. Vô luận qua bao lâu, Ưng Trường Không chỉ sợ đều ở trong lòng nàng chiếm là quan trọng nhất cái kia vị trí. Như vậy, hẳn nguyện ý lui cư nhị vị sao? Hẳn không muốn!

“Hảo. Ta ngày mai liền dẫn hẳn đi. Về phần hẳn gì đó, ta sẽ cho người địa chỉ, người thay ta kí đi qua. Nhược Thủy, ở chúng ta rời đi Quê Lâm tiền, nếu người thay đổi chủ ý, như vậy đừng quên nói cho ta biết. Ta tôn trọng quyết định của người, nhưng vẫn hy vọng người có thể lo lắng nữa rõ ràng, chúng ta thích hợp.” Hẳn bận quá, quả thật không có thời gian đi chậm rãi phá được trong lòng nàng kia nói tường cao, hơn nữa là chính nàng dựng thẳng lên đến tường cao.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn hẳn, không nghĩ tới hẳn như vậy sáng khoái.

“Có chút trở tay không kịp là đi. Nhược Thủy, thế giới này thượng không có ai hội vẫn vì ai cùng đợi, bỏ lỡ có lẽ đời này đều không có cơ hội trọng đến. Cho nên, nhân sinh tu từng bước cẩn thận.”

Hạnh Nhược Thủy im lặng. Nàng biết, Trang Dịch Sinh trong lời nói nói rất đúng. Khả trên thế giới, luôn luôn như vậy một ít nhân chẳng phải thông minh, hội gây ngốc kiên trì, chẳng sợ cuối cùng được đến là một cái phá hư kết quả. Mà nàng, có lẽ chính là kia một trong số đó.

“Ta là cái muốn đoạn liên đoạn hoàn toàn nhân. Bao gồm ta phái ở bên cạnh người bảo vệ người nhân, ta cũng sẽ triệt diệu, từ nay về sau người chính là một cái cùng ta không quan hệ nhân. Người tương lai hội gặp được cái gì, đều muốn từ chính người đi đối mặt, người thật sự muốn như vậy?” Hẳn cho tới bây giờ là cái quyết đoán nhân, tuyệt không tha kéo dài kéo, liên lụy không rõ.

Trầm mặc hồi lâu, Hạnh Nhược Thủy mở miệng.”Chúng ta trở về đi.”

“Hảo.” Hẳn hiểu được, này đó là của nàng trả lời.

Hai người yên lặng đi trở về khách sạn. Rất dài một đoạn đường, cũng là một đường trầm mặc. Không khí, thần nhiên ưu thương.

Đến khách sạn ngoài cửa, hai người chia tay phân biệt trở về phòng gian tiền, Hạnh Nhược Thủy kêu trụ Trang Dịch Sinh.

“Trang tiên sinh, người cũng không yêu ta, chính là cảm thấy ta thích hợp cùng nhau sống. Nhưng là ta tin tưởng, một ngày nào đó, sẽ có một người cho người phao lại lý trí muốn ngừng mà không được. Ta cho người không phải người kia, người cho ta cũng không phải, cho nên chúng ta nhất định chỉ có thể như vậy bỏ qua.”

Không có chờ hẳn trả lời, nàng gật gật đầu, xoay người bước nhanh rời đi.

Đúng vậy, Trang Dịch Sinh cũng không yêu nàng.

Trang Dịch Sinh nhìn của nàng bóng dáng, ở trong lòng tưởng: Đây là người cự tuyệt của ta nguyên nhân sao? Đây là người đối của ta cái nhìn?

Hẳn nhịn không được, ở trong lòng một tiếng thở dài tức, nhưng vẫn là kiên định dời bước đi hướng chính mình phòng. Tại đây cái rắc rối phức tạp xã hội, không có ai là lợi hại nhất, mỗi người đều đã có nhược

điểm. Của người địch nhân đều sẽ chết tử địa nhìn chăm chăm của người này nhược điểm, thời cơ đem người hủy diệt.

Chỉ mong tiêu trừ ta ở bên cạnh người lưu lại hết thấy dấu sau, có thể hộ người chu toàn.

.....

Hạnh Nhược Thủy một đêm vô miên. Trong lòng Trang Ngụ Kỳ lại ngủ say sưa, còn đánh khò khè.

Hạnh Nhược Thủy ôm hân, có lẽ về sau sẽ không còn được gặp lại này đáng yêu đứa nhỏ . Qua ngày mai, bọn họ sẽ thấy cũng không có gì quan hệ. Ngược, ần ần đau lên. Tựa hồ bên người mọi người ở từng bước từng bước rời đi, cuối cùng chỉ còn lại có chính nàng.

Lão nhân thường nói, thiên sát Cô Tinh. Nàng, có lẽ chính là một viên Cô Tinh, nhất định cuộc đời này cô độc.

Cuối cùng một ngày, Hạnh Nhược Thủy lôi kéo Trang Ngụ Kỳ ngoạn thật sự điên cuồng. Vô luận ở nơi nào, đều có thể nghe được bọn họ thoải mái tiếng cười.

Trở lại khách sạn tắm rửa, chuẩn bị ăn cơm chiều thời điểm, Trang Dịch Sính lấy cớ muốn dẫn mẫu tử hai đi bên ngoài ăn cái gì, trước đem Trang Ngụ Kỳ mang đi .

“Mẹ, người phải nhanh điểm nga!” Trang Ngụ Kỳ quay đầu dẫn dò.

Hạnh Nhược Thủy mím môi cười, xem bọn hân chậm rãi đi xa. Rốt cục ở bọn họ biến mất ở tầm mắt thời điểm, trong mắt chảy xuống nước mắt. Nhắm lại hai mắt, nàng hai tay gắt gao nắm thành quyền đầu, không chế được cảm xúc. Lại chung quy không chế không được thân thể nhẹ nhàng mà run run, trong mắt càng không ngừng chảy ra thủy đến. Mỗi một lần dứt bỏ, đều đau đớn không chịu nổi.

Trang Ngụ Kỳ, tái kiến.

Có lẽ, cuộc đời này cũng không hội tái kiến .

.....

Lập tức sẽ về đơn vị , đêm nay sẽ xuất phát đến X quốc.

Ứng Trường Không ngồi ở trước máy tính, sợ sệt nhìn mặt bàn một hồi, đột nhiên điểm tiến E bàn. Bên trong chủ yếu là một ít ảnh chụp, Nhược Thủy từng bước từng bước văn kiện giáp sửa sang lại tốt lắm.

Từng bước từng bước văn kiện giáp mở ra, hé ra hé ra ảnh chụp đảo qua. Nàng lúm đồng tiền như hoa, bên tai tựa hồ còn có thể nghe được nàng truyện cười trong suốt, do ở ngày hôm qua.

Đột nhiên, Ứng Trường Không đột nhiên phát hiện, ở “Chơi trò chơi viên” Cái kia văn kiện giáp lý, cứ nhiên còn có một cái khác văn kiện giáp. Vẫn là theo máy chụp ảnh khảo đi ra văn kiện danh, không có một lần nữa mệnh danh.

Hắn sợ run một chút, điểm mở. Bên trong ảnh chụp chủ yếu là Tiểu Phúc An cùng một cái khác đứa nhỏ, cái kia đứa nhỏ hắn biết, là Nhược Thủy đệ tử. Đợi hắn nhìn đến mẫu trương ảnh chụp lý nam nhân khi, phút chốc mở to hai mắt nhìn. Đây không phải Trang Dịch Sính sao?

Hắn rất nhanh đem ảnh chụp xem hoàn, phát hiện có Trang Dịch Sính chính là mẫu trương. Thực rõ ràng, cái kia đứa nhỏ là Trang Dịch Sính con. Nhưng là, Nhược Thủy khi nào thì cùng đệ tử tộc trưởng như vậy thực lạc ?

Ứng Trường Không lấy điện thoại cầm tay ra, lập tức bấm thông Đàm Bội Thi điện thoại.”Đàm Bội Thi, ta ở Nhược Thủy máy tính lý nhìn đến một ít ở chơi trò chơi viên ảnh chụp. Nhược Thủy, Phúc An, người, còn có Nhược Thủy một đệ tử cùng một người nam nhân, đó là sao lại thế này?”

“Cái kia nam nhân là cái kia đệ tử ba ba. Ngày đó là cái kia tiểu hài tử sinh nhật, hắn thực thích Nhược Thủy, cho nên muốn làm cho Nhược Thủy bởi hắn ngoạn một ngày. Ta xem, cái kia tiểu hài tử muốn cho Nhược Thủy làm mẹ hắn. Mà cái kia nam nhân, cũng đối Nhược Thủy có ý đồ!”

“Ta đã biết.” Nói chưa xong, hắn liền treo điện thoại.

Bên kia Đàm Bội Thi cầm lấy điện thoại, sợ sệt nửa ngày. Mặc danh kỳ diệu buông đi động, bỏ lại lão công bên người, miệng còn tại nói thăm kỳ quái.

Ứng Trường Không nhìn màn hình thượng ảnh chụp, hơi hơi nhú mào. Đột nhiên, linh quang chợt lóe. Hẳn vội vàng bắt đánh một chiếc điện thoại, bay nhanh công đạo bên kia đi điều tra.

Nhược Thủy không ở Thương Duy Ngã trong tay, như vậy, nàng hay không bị Trang Dịch Sính mang đi ? Chẳng lẽ, hẳn đem Nhược Thủy nhốt đi lên?

Nhưng mãi cho đến xuất phát tiền, hẳn còn không có lấy đến điều tra kết quả. Mà ra nhiệm vụ, là không cho phép mang thông tấn khí tài . Hẳn đành phải cẩn rằng một cái, bắt tay cơ cấp đóng.

Mà ngay tại hẳn tắt máy sau vài phần chung nội, bên kia điện thoại đánh lại đây, lại được đến đã muốn tắt máy tin tức.

Vận mệnh trên cột, luôn luôn rất nhiều bất đắc dĩ lỗi quá. Ở nhiều năm về sau quay đầu nhìn, tổng hận nghiêng rằng nghiêng lợi!

.....

Theo Quế Lâm trở về.

Cho những người khác mà nói, bất quá là đã xong một lần du lịch. Tuy rằng sẽ có chút ngày nghỉ hội chứng, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Mà cho Hạnh Nhược Thủy mà nói, kia đại biểu cho cuộc sống từ nay về sau thay đổi. Cái kia thông minh niệm nhân đứa nhỏ, sẽ không tái xuất hiện ở cửa nàng cuộc sống lý. Cái kia ôn hòa nam nhân, sẽ không đột nhiên tới chơi. To như vậy phòng ở, chỉ có nàng một người.

Nghỉ ngơi đến giữa trưa mới đứng lên. Nàng bắt đầu nhất kiện nhất kiện thu thập Trang Ngụ Kì gì đó, dùng hộp giấy suốt nhất tề phóng hảo. Chờ đem này nọ đều thu thập tốt lắm, ngạc nhiên phát hiện, trong phòng trống rỗng . Nguyên lai, tiểu bằng hữu gì đó chiếm hơn phân nửa không gian.

Từ nay về sau, này phòng ở liền còn lại nàng một người . Sáng sớm đứng lên, không có một tiểu thân ảnh lui tiến tại phòng bếp hỏi mẹ hôm nay ăn cái gì, xuất môn thời điểm không ai mong được hy vọng ngồi trên xe đạp vĩ tòa, buổi tối trở về nghênh đón chính mình cũng chỉ có nhất thất trong treo nhưng lạnh lùng.....

Hạnh Nhược Thủy, về sau thật sự cũng chỉ có người một người .

Nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau là muốn bình thường đi học .

Hạnh Nhược Thủy sáng sớm đứng lên chuẩn bị bữa sáng, đem bánh treo theo trong nồi vớt lên thời điểm, nàng cũng không quay đầu lại kêu:”Trang Ngụ Kì, bái bát đĩa ăn bữa sáng .”

Đáp lại của nàng, chỉ có nhất thất yên tĩnh. Hạnh Nhược Thủy thể này mới giật mình nhớ tới, Trang Ngụ Kì đã muốn không ở nơi này . Nàng hốc mắt có chút nóng lên, nàng không thể không ngừng hít vào hơi thở.

Sợ sệt trung, Hạnh Nhược Thủy buồn bã tưởng, nếu lúc trước sớm đi cùng Trường Không đột phá kia tầng quan hệ, hoài một cái đứa nhỏ thì tốt rồi. Có đứa nhỏ làm bạn, nàng sẽ không sợ một người tịch tịch , chẳng sợ na hội thực vất vả!

Chính là, nay còn muốn này đó, bất quá uống công. Nàng hấp hấp cái mũi, điều chỉnh tốt cảm xúc, ăn một người bữa sáng.

Xuất môn thời điểm, thả thượng xe đạp, thiếu một phần sức nặng, tổng cảm thấy chính mình ngay cả xe đạp đều thả không tốt . Quá đường cái thời điểm còn có chút thất thần, thiếu chút nữa liền đụng vào xe đẩy thượng , nàng thể này mới nhắc tới hoàn toàn tinh thần.

“Tích Mộng tỷ, Trang Ngụ Kì đâu?” Ở dừng xe bằng dừng tới Mai Ngạn Đình, nàng vừa thấy sau tòa thượng không ai, vội vàng liền hỏi. Ngày đó ở máy bay thượng, Tích Mộng tỷ nói qua Trang Ngụ Kì cùng ba hẳn lại ngoạn hai ngày.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Hắn gia gia bà nội tưởng đứa nhỏ, nói vẫn là làm cho bọn họ trở lại lão gia đi đến trường.”

“Tích Mộng tỷ, ta nói người cũng còn có thể hồi bên kia đi thôi. Trường kỳ hai ở riêng, cảm tình thực dễ dàng sinh biến. Tỷ phu bộ dạng tốt như vậy xem, lại có năng lực, bảo không tốt nữ nhân khác coi trọng bỏ lên đến.” Mai Ngạn Đình gặp hơn lão bà không ở bên người nam nhân liền đi ra ngoài thông đồng chuyện tình, cho nên thực thay nàng lo lắng.

Hạnh Nhược Thủy hấp một hơi, cười nói: “Ta biết xử lý như thế nào. Người nha, vẫn là xem trọng nhà các người Hứa An đi.”

“Thiết! Hấn nha, cùng đình đương vang, trừ bỏ ta ai còn có thể coi trọng hấn nha!” Mai Ngạn Đình tuyệt không lo lắng, dù sao đầu năm nay này nữ nhân đều thực sự thật, không có tiền xem cũng đừng muốn nhìn thượng liếc mắt một cái.

Hạnh Nhược Thủy đẩy một phen của nàng đầu vai: “Đúng rồi. Du lịch trở về, Hứa An tâm tình tốt hơn nhiều đi.”

Mai Ngạn Đình quyết quyết miệng, có chút buồn rầu bộ dáng: “Tâm tình nhưng thật ra tốt lắm, nhưng có chút thần thần bí bí, cũng không biết hấn suy nghĩ cái gì. Mặc kệ hấn, dù sao chỉ cần hấn sẽ không tâm tình không tốt đi uống rượu là đến nơi.” Nói xong, lại khôi phục mặt mày hớn hở.

Hạnh Nhược Thủy cũng sẽ không hỏi nhiều.

Chính là một ngày xuống dưới, mỗi người đều đã hỏi không có xuất hiện Trang Ngụ Kỳ, biến thành Hạnh Nhược Thủy thật vất vả điều chỉnh tốt tâm tình lại buồn bực rất nhiều.

Buổi tối thả xe đạp về nhà, mở ra môn kia trong nháy mắt, mới thật sự khó chịu. Phòng ở vốn không lớn, nhưng Hạnh Nhược Thủy đi vào huyền quan chỗ, thực còn có loại phòng ở thật lớn trống rỗng cảm giác, trong lòng cũng đi theo vắng vẻ.

Cũng không có dĩ vãng tâm tình nấu cơm, tùy tiện hạ một chén mặt, một đầu chui vào trong phòng tắm tắm qua, an vị ở trước máy tính gõ đứng lên. Tiểu thuyết chính viết đến ngọt ngào tình chương, có thể là bởi vì tâm tình của nàng quan hệ, tổng ở ngọt ngào trung lộ ra một chút ưu thương hương vị. Nàng mới đổi mới không lâu, này độc giả liền nhấn lại nói đúng không là lập tức vừa muốn khai ngược? Một đám ngao ngao kêu, giống như bị ngược là chính bọn họ dường như.

Hạnh Nhược Thủy vẫn viết đến nửa đêm một chút nhiều, ánh mắt đều tránh không ra mới leo lên giường đi ngủ. Trong mộng lặp lại xuất hiện chính mình đi vào môn khi kia trống rỗng một màn, bị bưng tỉnh vài thứ.

Ngày hôm sau đứng lên, đầu có chút choáng váng, thân thể cũng không khí lực. Che miệng ngáp mấy ngày liền đi xuống lầu, ở trên sofa oa hảo một thời gian, mới ủ rũ ủ rũ tiến phòng bếp đi làm bữa sáng.

Liên tiếp vài ngày, nàng đều là buổi tối riêng làm rất nhiều cơm. Ngày hôm sau bữa sáng liền uống hi cháo, sao một cái đĩa tử rau xanh. Tóm lại, rất ít dễ được rất tốt kính tận tâm đi làm cái bữa sáng.

Mặc kệ người thích ứng cùng phủ, ngày chung quy là một ngày một ngày quá. Chậm rãi, qua một tuần, Hạnh Nhược Thủy bắt đầu thói quen một người cô đơn. Trừ bỏ công tác, xao bần phàm tự thành nàng lớn nhất lạc thú, cứ việc nàng mã tự khi luôn khóc so với cười nhiều.

Cuối tuần thời điểm, trừ phi mua đồ ăn, nếu không nàng cơ bản không ra môn. Hướng trước máy tính ngồi xuống, chính là cả một ngày. Đổi mới tốc độ nhanh rất nhiều, độc giả đều kêu la đánh thưởng đầu phiếu, một mảnh hoan hô.

Như vậy qua nửa tháng có thừa, lại là cuối tuần.

Hạnh Nhược Thủy vừa mới gõ một thời gian bàn phím, liền nhận được Mai Ngạn Đình điện thoại, nói muốn lại đây nhà nàng lý chơi đùa, hơn nữa đã muốn xuất môn.

Hạnh Nhược Thủy cũng không hảo cự tuyệt, đành phải đem vị trí nói. Tính ra thời gian không sai biệt lắm, phải đi thị trường mua đồ ăn, sau đó đến tiểu khu ngoài cửa đi chờ. Đợi một hồi, liền nhìn đến Hứa An chở Mai Ngạn Đình xuất hiện. Nàng không nghĩ tới Hứa An cũng đến, sững sốt một chút, nhưng là không dám ở trên mặt biểu hiện ra ngoài.

“Tích Mộng tỷ, ta cũng đi theo đến cợ cơm , người sẽ không đem ta này da mặt dày oanh đi ra ngoài đi?” Xe dừng lại xuống dưới, Hứa An liền cười nói.

Hạnh Nhược Thủy cũng hay nói giỡn nói:”Kia có thể a, ta cũng không tính cho người vào cửa, ta tảo đem đều ở cạnh cửa các rất. Nếu không nghĩ bị tảo đem đuổi, người liền chạy nhanh xoay xe đầu về nhà đi thôi, a?”

Một phen nói, ba người đều hi hi ha ha nở nụ cười.

Hứa An phụ giúp xe đạp, Mai Ngạn Đình vội vàng thân thủ đi giúp Nhược Thủy chia sẻ nàg trong tay để gì đó. Ba người nói nói cười cười , hướng lý đi đến.

“Oa! Tích Mộng tỷ, người nơi này ở thật là thoải mái.” Mai Ngạn Đình đặt mông ngồi ở trên sô pha, thoải mái mà hừ hừ. Bọn họ trụ phương tiện nghỉ, lão thành nội hoàn cảnh không tốt lắm, mùa xuân cùng đầu hạ ẩm ướt lợi hại, trong phòng đều là một cỗ mốc meo hương vị. Phòng ở cùng phòng ở trong lúc đó khoảng cách rất nhỏ, lâu cùng lâu lẫn nhau chặn ánh sáng, quanh năm suốt tháng cũng rất ít không thấy được ánh mặt trời.

Hạnh Nhược Thủy cười cười. Đây phòng ở bởi vì lúc trước Trang Ngụ Kỳ cũng muốn trụ, Trang Dịch Sính cũng tìm chút tâm tư mới tìm này phòng ở.

“Tích Mộng tỷ, người này tiền thuê bao nhiêu a? Nên sẽ không là tỷ phụ mua đi?” Trụ hơn như vậy địa phương, đột nhiên đến này tầm nhìn trống trải địa phương đến, thật đúng là thoải mái.

“Không có, cũng là thuê . Chính là lúc trước này phòng ở không phải ta qua tay, lại giao cả một năm tiền thuê nhà, cho nên

ta cũng không quá rõ ràng.” Đây là Trang Dịch Sính một tay xử lý . Tiền thuê nhà cái gì, bởi vì Trang Ngụ Kỳ cũng trụ, cho nên hẳn không chịu tính.

Nay, bọn họ đã muốn không có gì quan hệ . Cũng đem này tiền thuê nhà cấp tính đến kia bút trái lý, một tháng một tháng còn đi. May mắn lúc trước Trang Dịch Sính đồng ý nàg chậm rãi mỗi tháng hướng hẳn chi phiếu lý dành tiền, nếu không bọn họ này quan hệ vừa dứt, này trái chỉ sợ cả đời cũng còn không thanh .

“Lại là tỷ phụ xử lý tốt đi. A, Tích Mộng tỷ người thực hạnh phúc!”

Hứa An toại ủy khuất nói:”Tích Mộng tỷ, người xem, Đình Đình lại ghét bỏ ta cùng .”

“Liền ghét bỏ người , như thế nào ?” Mai Ngạn Đình đem ngực nhát rất, cầm giường lên, rất đặc ý.

Hứa An biểu tình nhất hung, phác đi qua.”Ta đây liền đem người xem ra, xin miễn ngoại nhân đi thăm!”

Hạnh Nhược Thủy thản nhiên cười, xem bọn hắn hai làm âm ỉ. Kỳ thật, Mai Ngạn Đình hâm mộ nàg, nàg mới đánh trong lòng hâm mộ Mai Ngạn Đình đâu. Vô luận ngày nhiều cùng, hai người có thể làm bạn cùng một chỗ, lại khổ cũng là thoải mái . Cuộc sống chung quy là hội càng ngày càng tốt , nhưng có chút ly biệt, nhưng cũng hứa không còn có gặp nhau kết cục.

Ba người lại hàn huyên một hồi. Hạnh Nhược Thủy liền đi tiến phòng bếp, trước đem cơm cấp nấu thượng.

Nghe phòng khách truyền đến từng trận tiếng cười, Hạnh Nhược Thủy có chút sợ sệt. Nhớ tới trước kia, mỗi lần nàg ở tại phòng bếp việc, Trường Không sẽ tiến vào kề cận nàg quấy rối. Hoặc là nàg một người ở phòng bếp, có thể nghe được phụ tử hai ở trong phòng khách làm âm ỉ cười vui. Kia tiếng cười, do ở bên tai.

Trường Không, Tiểu Phúc An.....

“Tích Mộng tỷ!” Hứa An đi vào đến.”Cần ta hỗ trợ sao?”

Hạnh Nhược Thủy như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng lộ ra tươi cười.”Không cần. Người đi ra ngoài cùng Ngạn Đình nói chuyện phiếm đi.”

“Thiết. Ta cùng nàg mỗi ngày đều dính vào cùng nhau, còn tán gẫu cái gì trời ạ. Tục ngữ nói, nàg hé ra miệng ta chỉ biết nàg muốn nói gì .” Hứa An cũng đứng ở một bên, thay nàg hái đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy sợ Mai Ngạn Đình hiểu lầm, vội vàng đem đồ ăn cấp thoát.”VẬY NGƯỜI CŨNG KHÔNG THỂ CHẠY ĐẾN TẠI PHÒNG BẾP ĐẾN LÀM VIỆC NHA, CÁC NGƯỜI LÀ KHÁCH NHÂN!”

Phòng bếp cửa thổi phù một tiếng cười, vừa quay đầu lại Mai Ngạn Đình bưng cốc nước cười nói:”Tích Mộng tỷ, chúng ta hai tính cái gì khách nhân a? Chúng ta chính là cọ cơm! Người không đem chúng ta oanh đi ra ngoài liền cao hứng , nào dám đem chính mình làm khách nhân, là đi Hứa An?”

“Chính là!”

“! Cảm tình các người là phu xướng phụ tùy, khi dễ ta một người đâu!”

Mai Ngạn Đình xoay xoay thất lưỡng, một bộ người làm khó dễ được ta bộ dáng.”Hiểu được là tốt rồi. Cho nên a, thông minh người liền chạy nhanh gọi điện thoại kêu tỷ phụ bay qua tới cứu tràng đi.”

“Muốn bốn người đánh nhau sao? Bàn tay trần vẫn là lấy tên?” Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, giống như khó hiểu hỏi.

Nói vừa ra, ba người đều cười ha hả.

Cơm trưa là ba người cùng nhau hoàn thành , ở tại phòng bếp nói nói cười cười, cãi nhau ầm ĩ, rất là náo nhiệt.

Hạnh Nhược Thủy đối Hứa An phòng bị, liền chậm rãi tiêu giảm rất nhiều. Đối với hắn mấy ngày nay không thích hợp, nàng bắt nó lý giải vì hắn tâm tình không tốt duyên cớ.

Ăn qua cơm trưa, ba người lại ngoạn đấu chủ. Vẫn ép buộc đến buổi chiều tứ điểm nhiều, hai người mới rời đi, nói cái gì cũng không chịu lưu lại ăn cơm chiều .

Đưa bọn họ trở về, Hạnh Nhược Thủy đối với nhất thất yên tĩnh, có chút mất mát. Bưng chén trà ở ban công ngồi hồi lâu, giống như thạch hóa bình thường.

Loại này ngày, nàng thật sự có thể quá cả đời sao?

Hạnh Nhược Thủy không biết, ít nhất trước mắt, nàng còn không có nghĩ tới nhận nam nhân khác tổ kiến một gia đình.

Thở dài một hơi, nàng lại nhớ tới phòng, bắt đầu gõ bàn phím. Ngày nhất gõ, đi ra buổi tối mười điểm nhiều, ngay cả cơm chiều đều đã quên ăn.

Hạnh Nhược Thủy thân lưỡng thất lưỡng đứng lên, tính đi xuống lầu làm một chén mặt ăn. Muốn đi ra cửa phòng thời điểm, trên bàn di động vang . Đãi cầm lấy đến xem đến mặt trên biểu hiện, nàng thực kinh ngạc.”Uy, Trang tiên sinh?”

“Trang Ngụ Kỳ gì đó đã muốn thu được , cảm ơn người.” Bên kia thanh âm ôn hòa, thản nhiên .

Hạnh Nhược Thủy không khỏi nắm chặt rãnh tay, dùng sức hô hấp.”VẬY LÀ TỐT RỒI. TRANG NGỰ KÌ HẮN, CÓ KHỎE KHÔNG?”

“Rất tốt . Người có biết, tiểu hài tử thích ứng rất nhanh, cũng quên đi thật sự mau.” Hắn tự câu chữ câu đều thản nhiên , lại tự câu chữ câu đều thực đả thương người.

Hạnh Nhược Thủy cười khổ, đúng vậy, người có năng lực mong đợi người nào ít người người không thể sống đâu?”VẬY LÀ TỐT RỒI. TRANG TIÊN SINH KHÔNG CÓ KHÁC CHUYỆN TÌNH, TA ĐÂY GÁC ĐIỆN THOẠI .”

“Chờ một chút.” Trang Dịch Sính kêu trụ nàng.

Hạnh Nhược Thủy liền cảm di động, lẳng lặng chờ. Nàng hơi hơi ngẩng đầu, nhìn trần nhà, ánh mắt có chút nóng lên.

“CÓ CHUYỆN TA LỪA NGƯỜI, HIỆN TẠI CŨNG NÊN CHO NGƯỜI BIẾT CHÂN TƯỚNG .”

Hạnh Nhược Thủy tâm nhất thời nói ra đứng lên, bình hô hấp đang chờ, thân thể hơi hơi có chút run run. Nàng miễn cảm biết, này chân tướng cùng Trường Không có liên quan.”Àn?”

“Kia phân báo chí, là giả . Ứng Trường Không căn bản không có kết hôn, hần còn tại chờ người trở lại hần bên người. Hần kiên trì, phi người không cưới.....”

Hạnh Nhược Thủy không biết Trang Dịch Sính mặt sau còn nói chút cái gì, cũng không biết hần là khi nào quải điện thoại, nàng hoàn toàn bị tin tức này cấp tặc có chút mộng . Liên như vậy duy trì một cái tư thế, hồi lâu đều không có động một chút.

Đãi phục hồi tinh thần lại, nàng cả người ngã ngồi ở ghế dựa lý. Sau đó, chậm rãi chảy ra nước mắt đến.....

Trường Không không có kết hôn, Trường Không còn chờ nàng, Trường Không nói phi nàng không cưới!

Hạnh Nhược Thủy rốt cục nở nụ cười, cũng là cùng với nước mắt. Vừa khóc vừa cười , tựa như cái gốc tử. Suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cô đơn không nghĩ khởi Trang Dịch Sính lừa gạt, bởi vì hần đã muốn bị quên đi.

Ngây ngốc ngồi hồi lâu, nàng rốt cục cố lấy dũng khí, đổ bộ hồi lâu không dùng QQ. Nhìn cái kia đổ bộ trung khuông, nàng nắm thử bia thử run nhẹ nhẹ. Đổ bộ thượng , bắt đầu chim cánh cụt vẫn là im ắng , một lát sau bắt đầu càng không ngừng giọt giọt kêu.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, đem thử tiêu chuyển qua nơi đó. Đối thoại tin tức chỉ có hai người, một cái là Trường Không, một cái là Bội Thi. Nàng ngừng một hồi, điểm khai Bội Thi .

Nội dung rất dài, có hỏi nàng ở nơi nào , có chính nàng tự trách , có nói Trường Không , còn có nói Cố Chân Chân . Nhìn đến Cố Chân Chân ngồi tù chuyện tình, Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên hồi lâu. Đối với kia tràng tai nạn xe cộ, nàng vẫn tưởng Thương Duy Ngã làm .

Thử tiêu ở Trường Không đối thoại tin tức kia ngừng hồi lâu, nàng rốt cục cắn răng một cái song đánh. Đối thoại khuông nhảy ra, lẫn lộn điều không có cổ thật lâu. Trường Không không giống Bội Thi, hần không có rất nhiều thời gian lên mạng.

Hạnh Nhược Thủy kéo đến tối mở đầu, một cái một cái tin tức xem, mỗi một cái lời nhìn xem nhận thức còn thật sự thực. Đối với những lời này, nàng trả lại nguyên trạng Trường Không ngay lúc đó biểu tình động tác. Hình ảnh một chút một chút rõ ràng, giống nhau là một quyển băng ghi hình ở truyền phát tin.

“Vợ, người ở nơi nào? Vợ, ta cứ nhiên đem người làm đã đánh mất, ta thật sự là vô dụng!”

“Vợ nhi hảo không tốt? Thương Duy Ngã có không có khi dễ người? Ta còn không có tra được Thương Duy Ngã đem người giấu ở chỗ nào, ta là không phải rất vô dụng ?”

“Vợ, ta rất nhớ người. Còn có tiểu tử kia, từ người không thấy sau, hần luôn đang khóc. Vợ, vụng trộm nói cho người, ta cũng rất muốn khóc.”

“Vợ, ta đem Cố Chân Chân đưa vào ngục giam. Liên ngay cả Cố lão cầu ta, ta cũng không có huỷ bỏ không cáo. Nàng ngàn không nên vạn không nên, không nên thương tổn của ta vợ.”

“Vợ, tiểu tử kia hồi thành phố Z . Thật to trong phòng, chỉ có ta một người, trống rỗng . Ta cuối cùng nhịn không được ảo tưởng, người ở thời điểm sung sướng tình cảnh.”

“Vợ, ta còn không có tìm được người. Nhưng là, ta lập tức sẽ hồi bộ đội . Ta biết, người nhất định không hy vọng nhìn đến ta suy sút không phấn chấn. Ta cũng cần làm một sự tình, nếu không nghĩ người ta nhất định hội điên mất !”

“Vợ, ta ra nhiệm vụ đi. Ta quản gia quét tước sạch sẽ, sợ người về nhà nhìn đến bẩn loạn kém hội tức giận. Hy vọng ta trở về thời điểm, người đã muốn về nhà.”

“Vợ, ta đã trở về, người còn không có về nhà. Ta lại quản gia đại tẩu một lần, thực mệt! Trước kia vợ một người phải làm gia vụ còn muốn chiếu cố tiểu tử kia, nhất định mệt muốn chết rồi!”

“Vợ, bọn họ muốn cho ta thú Cố Miêu Miêu. Nhưng là, ta nói cho bọn họ, trừ người ra, ta ai đều không cần. Vợ, người nguyện ý gả cho của ta đi? Người nếu không muốn, ta đây đời này chỉ có thể làm quang côn , tốt lắm đáng thương !”

“Vợ, ta ngày mai vừa muốn ra nhiệm vụ . Không biết trở về thời điểm, hay không có thể nhìn đến người! Vợ, vô luận như thế nào, ta chỉ hy vọng người hảo hảo . Không có người, ta sẽ điên mất !”

.....

Hạnh Nhược Thủy một bên xem một bên khóc. Phẫn lập lại phục xem, khóc rồi tỉnh rồi mù, trong lòng cũng là vừa chua xót lại ngọt. Chỉ hận không thể sinh ra một đôi cánh đến, liền như vậy bay trở về hân bên người đi.

Không bao giờ nữa quần sao chổi vẫn là thiên sát Cô Tinh, khiến cho nàng ích kỷ lần này đi! Hy vọng lên trời có thể dẫn bọn họ cả đời, làm bạn đến lão! Kiếp sau cho dù xuống địa ngục, nàng cũng nhận!

Hạnh Nhược Thủy hai tay tạo thành chữ thập nhắm mắt lại, trong lòng không tiếng động cầu nguyện.

Cuối cùng, nàng rốt cục không được cầm lấy di động, ẩn hạ trong trí nhớ 11 cái con số. Đã muốn mấy tháng không có xoa bóp, lại vẫn như cũ nhớ rõ rãnh mạch, chưa bao giờ từng có nhỏ tí tẹo mơ hồ.

Ẩn hạ quay số điện thoại kiện, nàng lập tức ẩn hạ miễn đề, sau đó bắt tay cơ phóng tới trên bàn. Bởi vì, của nàng hai tay đều lợi hại, liên thủ cơ đều nhanh cầm không được .

“Nhĩ hảo, người sở bất đánh điện thoại đã đóng cơ, thỉnh sau đó lại bất!”

Ngọt thanh âm, nhưng là không có độ ấm. Di động tắt điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy sợ sệt một chút, đem đối thoại

i khuông lẫn lộn điều kéo đến để. Cuối cùng một cái tin tức ngày là bảy ngày tiền, hân ra nhiệm vụ , còn không có trở về.

Hạnh Nhược Thủy đối loại tình huống này gặp hơn, cho nên tuy rằng thất vọng, nhưng cũng không lo lắng. Trường Không đáp ứng quá nàng, mỗi lần ra nhiệm vụ, đều đã Bình An trở lại thân thể của nàng biên !

Hạnh Nhược Thủy lại xoay người chạy đến tủ quần áo lý, theo nhất kiện quần áo mùa đông lý lấy ra nhất lúi cái chìa khóa đến. Đó là bọn họ gia cái chìa khóa, nàng biết Trường Không sẽ không đổi khóa , hân sợ nàng về nhà mở cửa không ra. Hai tay đem cái chìa khóa bao ở lòng bàn tay, gắt gao dán tại trước ngực, kim chúc lạnh lạnh , lòng của nàng lại nóng rực một mảnh.

Chậm rãi mở ra lòng bàn tay, một cái một cái cái chìa khóa môn trón. Đây là phòng trộm môn cái chìa khóa, đây là đại môn cái chìa khóa, đây là ban công môn cái chìa khóa..... Nàng giống nhau nghe được chính mình đem cái chìa khóa cắm vào đi, nhất phiến nhất phiến môn mở ra thanh âm.

Ta muốn hồi thành phố Z, ta muốn trở lại Trường Không bên người! Lòng của nàng ở kêu gào , một khắc cũng không thể bình tĩnh.

Hạnh Nhược Thủy mang theo cười, tưởng tượng thấy chờ Trường Không ra nhiệm vụ trở về, mở ra môn nhìn đến nàng liền đứng ở trước mặt, trên mặt hân chính là cỡ nào kinh hỉ. Giống nhau đã muốn nghe được hân kinh hỉ kêu:“Vợ, người đã trở lại!”

Lấy hân tính tình, khẳng định hội đem hành lý nhất nhưng, cả người liền như vậy phác lại đây. Kia nóng rực dày trong ngực giống nhất đồ dày tường, đem nàng nhét vào nó bảo hộ dưới, thay nàng che gió che mưa.

Hạnh Nhược Thủy một người gốc hồ hồ tường này tường kia, mười hai điểm hơn, mới nhớ tới muốn tắm rửa.

Chờ theo trong phòng tắm đi ra, vẫn là vô buồn ngủ. Vì thế lại ngồi vào trước máy tính, bùm bùm tiếp theo xao. Cửa nàng chuyện xưa lý, hai người còn tại hai tách ra, độc giả đã muốn kêu gào thật lâu muốn cho bọn họ Hạnh phúc . Lúc này đây, liền như bọn họ mong muốn đi.

Thật có thể nói là là vẫn như chảy ra, giống như toàn bộ tình chương ngay tại trong đầu trình diễn , nàng chỉ cần đem chính mình nhìn thấy viết xuống đến.

Đêm càng ngày càng thâm, thời gian từng giọt từng giọt mất đi.

Hạnh Nhược Thủy đầu óc lại vẫn là dị thường thanh tỉnh, ánh mắt cũng một chút cũng không có khốn ý, thủ có chút toan, đá vung, tiếp theo xao. Đợi cho nàng xao hoàn cuối cùng một chữ, thiên đã muốn tờ mờ sáng .

Hạnh Nhược Thủy nhìn chuyện xưa lý một nhà tứ khẩu hạnh phúc, trên mặt tràn ra xinh đẹp tươi cười, cứ việc của nàng ánh mắt có chút thững. Bởi vì nàng biết, nàng chính là kia một nhà tứ trong miệng mẹ.

Lôi ra số lượng từ công tác thống kê nhìn một chút, nàng một buổi tối viết gần bát vạn tự. Đây bùng nổ, ngay cả chính nàng đều có chút kinh ngạc. Nàng có thể tưởng tượng, chờ này độc giả hùng đông nhìn đến đổi mới, sẽ là cái gì phản ứng.

Kiểm tra rồi một lần lỗi chính tả, nàng phân hai trương thượng truyền . Chờ dừng lại, mới cảm thấy mệt mỏi mệt nhọc. Uống một ngụm thủy, nàng đem chính mình phao vào ổ chăn lý, trên mặt tươi cười chưa từng cởi ra.

Này vừa cảm giác, Hạnh Nhược Thủy vẫn ngủ thẳng hôm đó buổi chiều tứ điểm mới tỉnh lại. Nàng là bị làm tỉnh lại , bởi vì nàng làm ác mộng !

Trong mộng, Ứng Trường Không chặn bắn ra trung, đỏ sẫm chất lỏng càng không ngừng phun ra, nhiễm đỏ của nàng tầm nhìn.....

Hạnh Nhược Thủy nặng nề mà thở hào hển, nguyên lai chính là ác mộng! Hoàn hảo, chính là một cái mộng!

.....

73. Chương 73: Trở Về

Đêm, tối đen một mảnh. Bao phủ đại địa .

Cuồng phong cuốn mưa to, phát ra từng trận thoát phá thanh âm, làm cho đêm hiện càng thêm âm trầm đáng sợ.

Đây là một tòa khí phách biệt thự, nhưng tại đây dạng ban đêm, nương tia chớp thỉnh thoảng xẹt qua quang mang, thoát nhìn có chút giống phim kinh dị lý khủng bố nhà cũ.

Một chiếc màu đen xe hơi ở mưa to lý mở ra, đứng ở biệt thự ngoài cửa lớn. Bảo vệ cửa đánh một cuộc gọi nội tuyến, môn liền từ từ mở.

Xe dừng lại. Rất nhanh xe thượng có người xuống dưới, đã khởi ô.

Chỉ chớp lát, theo xe sau tòa đi xuống đến một cái mặc màu đen gió mạnh y cao lớn nam nhân. Ở biệt thự nội ngọn đèn chiếu rọi hạ, hần dung mạo xem không thập phần rõ ràng, nhưng là kia gió mạnh y theo gió tung bay làm nổi bật dưới, có vẻ hần có loại cuồng dã không kèm chế được mị lực.

Biệt thự môn theo hai bên rút ra.

Nam nhân đạp vững vàng bước chân đi vào đi, gió thổi khởi áo gió vạt áo, làm ặt sau nhân nhìn giống hé ra màu đen vồng đập vào mặt mà đến, mãnh liệt cảm giác áp bách.

Bị dẫn dắt vào một cái đại sảnh. Nam nhân khóa vào cửa thời điểm, nơi đó mặt nhân đã muốn triển khai trận thế chờ hần. Lần này, tới dễ dàng, lại không đường thối lui. Hần sớm biết rằng, nhưng chưa từng do dự.

“Không hổ là làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật cô sói, quả nhiên đủ can đảm.” Đối diện cửa chủ vị thượng, đồng dạng là một thân hắc nam nhân chậm rãi đứng lên.

Hần dáng người cường tráng, nhìn ra vóc dáng tiếp cận 1m9, áo choàng tóc dài. Xi gà điều ở bên miệng, hai tay có tiết tấu vuốt.

Miệng hần thảo luận thượng thức trong lời nói, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lạnh như băng sắc bén.

“Cũng vậy.” Trang Dịch Sính nhìn lại hần, thản nhiên đáp lại.

“Hảo! Ta thường thức người này phân đảm phách. Bất quá, hôm nay người tới dễ dàng, muốn đi, đã có thể khó khăn.” Chủ vị thượng nam nhân chậm rãi bước đến, khoe miệng biên là thị huyết cười.

Trang Dịch Sính cười nhẹ.”Ta biết. Bất quá, ta tới là tưởng với người làm giao dịch.”

“Nga? Ta nhưng thật ra rất hứng thú nghe một chút.” Nam nhân chọn nhúu mày, thường thức đầu ngón tay xì gà.

Trang Dịch Sính thủ, chậm rãi dừng ở chính mình ngực trái.”Tổ nghe thấy người là tay súng thiện xạ, hôm nay người ở ta này bắn nhất thương, từ nay về sau không đem nàng cuốn vào người ta trong lúc đó, như thế nào?”

Nam nhân chậm rãi nheo lại ánh mắt, nhìn hẩn thật lâu sau, đột nhiên ha ha cười rộ lên.”Hảo!”

Hẩn bàn tay to vung lên, phân phó nói:”Người tới, lấy thương!”

Trang Dịch Sính hai chân hơi hơi tách ra, hai tay lưng ở sau người, trình khóa lập trạng thái. Trên mặt vẫn như cũ là lạnh nhạt, không có một chút sợ hãi biểu tình.

“Phanh –” Nhất thương vang lên, bị bảm một trận yên, rồi sau đó là một cổ huyết hoa.

Trang Dịch Sính thân thể mãnh liệt lay động, sau đó hẩn ôm trước ngực ồ ồ đổ máu địa phương, chậm rãi nhếch lên một chút độ cong. Thân thể sau này đổ, có người tiếp được hẩn.

“Vì sao?” Ở mất đi ý thức tiền, hẩn nghe được có người hỏi.

Trang Dịch Sính cười cười, tầm mắt đã muốn tan rã.”Có lẽ ta chán ghét như vậy cuộc sống.....” Lại hoặc là, đây là ta nợ nàng .

Nửa câu sau, hẩn không có thể nói đi ra. Lại hoặc là, hẩn không nghĩ nói.

.....

Thứ Hai sáng sớm, Hạnh Nhược Thủy bước đi vào hiệu trưởng văn phòng, trình đơn xin từ chức.

Hiệu trưởng khuyên can mãi nửa ngày, bắt đắ dĩ Nhược Thủy kiên quyết, tốt nhất đành phải đồng ý . Nhưng là bởi vì giao tiếp vấn đề, cho nên còn muốn nửa tháng mới bằng lòng làm cho nàng chính thức tạm rời cương vị công tác.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng một khắc cũng không tưởng dải, nhưng quả thật là chính mình quá đột nhiên, dù sao còn muốn tìm một người tiếp nhận của nàng vị trí, cũng chỉ hảo đồng ý .

Hạnh Nhược Thủy cũng không có đem tạm rời cương vị công tác chuyện tình nói cho những người khác. Nhưng một tuần sau mới tới lão sư tới đón thay Nhược Thủy lớp, mọi người cũng liền đoán được.

“Tích Mộng tỷ, người thật sự phải đi sao” Cái thứ nhất hướng lại đây hỏi , là Mai Ngạn Đình.

Hạnh Nhược Thủy đối này động gào to hô tiểu muội, vẫn là có cảm tình.”Đúng vậy.”

“Làm tốt lắm tốt, vì sao phải đi đâu? Có phải hay không phát sinh sự tình gì ? Ta có thể hay không hỗ trợ?” Mai Ngạn Đình ôm lấy của nàng cánh tay, nàng thực thích Tích Mộng tỷ.

Hạnh Nhược Thủy bát làm đầu nàng phát, cười lắc đầu.”Không phát sinh sự tình gì. Chính là, người tỷ phụ hy vọng ta trở về bồi hẩn,. Hẩn không muốn tiếp qua loại này hai ở riêng ngày , cho nên.....” Đây lý do, là tốt nhất đi.

Quả nhiên, Mai Ngạn Đình dừng nói nói , chính là quyết miệng.”Hảo chán ghét nga. Tích Mộng tỷ, ta không nghĩ với người tách ra.”

“Không quan hệ. Về sau người có thể lại đây xem ta, ta cho người chi trả lộ phí, còn bồi ăn bồi ngoạn bồi ngủ, thế nào?” Chính là hy vọng nàng đến lúc đó nhìn thấy Trường Không, sẽ không bị dọa đến. Nàng đột nhiên thực chờ mong, Mai Ngạn Đình bị dọa đến bộ dáng đâu.

“Một lời đã định, không được đổi ý nga!” Mai Ngạn Đình cũng hiểu được, vợ chồng hai ở riêng rồi cuộc không phải kể lâu dài. Chính là những năm gần đây, trừ bỏ Hứa An, Tích Mộng tỷ là đối nàng tốt nhất nhân, nàng thật sự luyện tiếc.

“Một lời đã định.”

Mai Ngạn Đình tâm tình vẫn là không tốt, ôm của nàng cánh tay lại hỏi: “Tích Mộng tỷ, vậy người khi nào thì đi?”

“Mới tới lão sư đã muốn đứng chỗ , ta đây cũng có thể đi rồi, liền mấy ngày nay đi.” Nàng muốn trước đem này nợ thu thập hảo, sau đó kí đến thành phố Z. Buổi tối trở về, nên đánh vé máy bay .

.....

Mai Ngạn Đình tan tầm trở về, cùng Hứa An nói lên chuyện này, Hứa An cảm xúc có chút kích động. “Tích Mộng tỷ phải đi? Như thế nào như vậy đột nhiên?”

Mai Ngạn Đình kỳ quái nhìn hấn. “Ai, Tích Mộng tỷ phải đi, người kích động như vậy làm gì? Nên sẽ không, người thăm mền Tích Mộng tỷ đi?”

Nàng liền cảm thấy, Hứa An đối Tích Mộng tỷ thái độ luôn luôn chút là lạ . Nhưng nàng lại không muốn nghĩ nhiều, nếu Hứa An thật sự thích thương Tích Mộng tỷ, nàng không biết làm sao bây giờ.

Hứa An tỉnh táo lại, vội vàng cười ôm lấy nàng. “Thần kinh. Tích Mộng tỷ đối với người tốt như vậy, nàng đến đây sau người vui vẻ hơn, cho nên ta đương nhiên không nghĩ nàng đi a.”

Hấn nói như thế lời nói thật.

Mai Ngạn Đình tin, quyết miệng tựa vào hấn trên đầu vai. “Ta cũng tốt khổ sở nga. Nhiều như vậy năm qua, trừ người ra, Tích Mộng tỷ đối ta tốt nhất . Nàng sẽ không khinh thường ta, cũng sẽ không đem ta làm như thấp nàng nhất đẳng người đến đồng tình. Nàng giống như là một cái đại tỷ tỷ giống nhau quan tâm ta, có cái tỷ tỷ t

hật sự tốt lắm!”

“Tích Mộng tỷ có hay không nói, nàng vì sao phải rời khỏi?” Hứa An cầm các ở nàng trên đầu, hai mắt nhìn ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi nheo lại đến. Tưởng rời đi? Không dễ dàng như vậy!

Mai Ngạn Đình thở dài một hơi, hướng hấn gáy oa lý thiếp càng nhanh. “Tỷ phu không nghĩ quá loại này hai ở riêng ngày . Nếu khác lý do, ta còn có thể khuyên nàng lưu lại. Nhưng này cái lý do, ta còn có thể nói cái gì a. Hai ở riêng là thực dễ dàng ra vấn đề , ta cũng không tưởng của nàng hôn nhân xuất hiện vấn đề a.”

“Nói cũng là.”

.....

Xác định rời đi ngày sau, Hạnh Nhược Thủy mà bắt đầu đem này nợ đóng gói, kí hồi thành phố Z. Bất quá không phải kí hồi chính mình gia, mà là kí cho Bội Thi. Nàng không có cấp Bội Thi gọi điện thoại, tưởng cấp nàng một kinh hỉ.

Này không thể mang đi , liền cho Mai Ngạn Đình Hứa An. Này nợ đều là mới mua không bao lâu, còn tân rất. Mai Ngạn Đình liền vô cùng cao hứng chuyển đi rồi, nhưng thật ra Hứa An không có gì tỏ vẻ, như là mất hứng người khác dùng quá gì đó.

Hạnh Nhược Thủy cuối cùng một ngày sau khi tan tầm, thỉnh trường học toàn bộ lão sư ăn một chút cơm. Trong quá trình bị khuyên vài chén rượu, thiếu chút nữa liền say. Mai Ngạn Đình lại khóc ôm lấy của nàng cánh tay, nói không cho nàng đi, mọi người khuyên đã lâu.

Trở lại trong phòng, to như vậy phòng ở càng thêm không lợi hại, bởi vì này nợ đều đã muốn kí đi rồi. Nhưng là Hạnh Nhược Thủy không còn có cái loại này vắng vẻ cảm giác, bởi vì nàng lập tức sẽ về nhà , trong lòng là mãn .

Ngày mai buổi chiều máy bay, buổi tối có thể đến thành phố Z.

Hạnh Nhược Thủy lấy điện thoại cầm tay ra, theo thường lệ đánh một lần Ứng Trường Không điện thoại, nhưng vẫn là tắt máy. Nàng có chút lo lắng, đành phải không ngừng mà an ủi chính mình, có lẽ nhiệm vụ lần này có vẻ gian khổ.

Đi vào phòng tắm, tẩy đi một thân mỗi mệt cùng mùi rượu, thần thanh khí爽 đi ra, tâm tình cũng không sai. Mở ra máy tính, xem tiểu thuyết nhấn lại. Tiểu thuyết đã muốn kết văn, ngày đó bùng nổ, ngày hôm sau nhấn lại khu quả thực nổ mạnh, biên tập đều nói đó là trang web chưa bao giờ từng có rầm rộ. Hiện tại đều kết văn mau hai chu, nhấn lại vẫn là rất nhiều. Mỗi ngày hồi phục nhấn lại, cũng thành của nàng lạc thú.

Người khác nhấn lại đều là thúc giục càng, của nàng nhấn lại hơn phân nửa là trường thiên, lưu loát nói xong độc giả lý giải. Đó là độc giả cùng của nàng tình cảm cộng minh, nàng thường xuyên bị cảm động khóc đi ra.

Đang ở hồi phục nhấn lại, điện thoại đột nhiên vang lên.

Hạnh Nhược Thủy kích động cầm lấy di động, vừa thấy, là cái xa lạ dãy số. Có chút mất mát quyết quyết miệng, không phải Trường Không, ai!

Nghĩ có lẽ là quấy rầy điện thoại, vì thế nàng không có lập tức tiếp. Nhưng một lát sau, đối phương còn không có quải, nàng liền ấn hạ tiếp nghe kiện."Uy, nhĩ hảo?"

"Tích Mộng tỷ, ta là Hứa An!" Bên kia thanh âm có chút suyễn, thực vội bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi giật mình."Nga, Hứa An, có chuyện gì sao?" Nếu sáng sớm biết là Hứa An điện thoại, nàng hội lo lắng không tiếp, dù sao cũng là bạn tốt bạn trai, nàng không nghĩ chọc hiểu lầm.

"Tích Mộng tỷ, Đình Đình ở người nơi đó sao?" Thở thanh vội vàng truyện tới.

Hạnh Nhược Thủy càng thêm kinh ngạc, bọn họ không phải mới vừa cùng nhau trở về sao?"Nàng không phải với người cùng nhau về nhà sao? Làm sao có thể ở ta nơi này đâu?"

"Chúng ta về nhà, nàng vẫn ồn ào nói muốn đi tìm người, ta thật vất vả mới đem nàng khuyên ở. Kết quả ta tắm rửa thời điểm, nàng liền đi ra ngoài, ta phụ cận tìm khắp qua cũng không thấy nhân, di động cũng tắt điện thoại! Ta, ta đều vội muốn chết! Tích Mộng tỷ, người có thể hay không giúp ta đến dưới lầu đi xem, nàng có phải hay không thật sự tìm người đi. Nàng có chút say, ta lo lắng nàng gặp chuyện không may, làm ơn!"

"Hảo, ta lập tức đi xuống. Bye bye!" Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại, lập tức đánh Mai Ngạn Đình di động, quả thật là tắt điện thoại.

Cũng bất chấp nghĩ nhiều, Hạnh Nhược Thủy thay đổi quần áo, cầm lấy di động cùng cái chìa khóa vội vàng hướng dưới lầu chạy.

Đổi hảo giấy, tiến lên mở ra môn, nhân còn chưa đi đi ra ngoài, phòng trộm môn đã bị nhân kéo lại. Trước mắt phút chốc xuất hiện một cái bóng đen, nàng sợ tới mức vội vàng lui về phía sau từng bước.

Bóng đen theo vào đến, môn phanh quan thượng.

Hạnh Nhược Thủy sợ hãi, lại vừa thấy, trước mắt nhân rõ ràng chính là Hứa An."Hứa An? Người, người không phải đi tìm Ngạn Đình sao? Làm sao có thể ở trong này?"

Nàng có ngốc cũng nhìn ra được đến, Hứa An sắc mặt không đúng. Giống như là một cái nhập thất làm chuyện xấu nhân, trên mặt tươi cười thực đáng sợ."Tích Mộng tỷ, hoặc là ta nên gọi người Hạnh Nhược Thủy?"

Hạnh Nhược Thủy cả người chấn động, thiếu chút nữa thốt ra người nhận thức ta, may mắn đúng lúc ngừng."Ta không rõ ý tứ của người. Đúng rồi, người không phải nói Ngạn Đình không thấy sao? Chúng ta chạy nhanh đi tìm nàng."

Nàng thử hướng cửa đi, lại bị Hứa An một phen đẩy trở về.

“Đừng nóng vội, nàng ở ngủ trên giường hảo hảo . Nhưng thật ra chúng ta, có phải hay không nên ngồi xuống hảo hảo mà tâm sự?” Hoàn hoàn toàn toàn , một bộ ác nhân sắc mặt.

“Người, người muốn thế nào?” Hạnh Nhược Thủy thuần tức hiểu được, Mai Ngạn Đình mắt tích căn bản chính là cái nói dối. Hứa An chính là tưởng lừa nàng mở ra môn, hấn hảo tiến vào! Nhưng là, hiện tại đã biết rõ đã muốn quá muộn .

Hứa An lạnh lùng cười, giống một cái hung tàn sói, biểu tình điên cuồng mà dữ tợn.”Hạnh Nhược Thủy, người còn nhớ rõ ta sao? Người nhất định không nhớ rõ , khả người chính là hóa thành tro ta cũng còn nhớ rõ, bởi vì chính là người đem ta hại thành này quỷ bộ đáng!”

Hắn nhận thức nàng!”Người không gọi Hứa An, vậy người là ai?” Hạnh Nhược Thủy cả người lạnh lẽo, nhưng còn cố gắng trấn định hỏi. Chính là bởi vì khẩn trương, nàng hô hấp đều có chút không thông thuận.

“Ta gọi Hứa An. Ta cũng từng là A đại đệ tử, chỉ cần tốt nghiệp, tiền đồ một mảnh quang minh! Nhưng chỉ có bởi vì người, ta bị bắt đuổi học, còn bị bức đến này điều không thể địa phương quỷ quái đến, đều là người!” Hắn kích động rống, như là hận không thể một ngụm cắn đứt Nhược Thủy cổ.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới Mai Ngạn Đình từng nói qua, Hứa An là vì đắc tội không thể đắc tội nhân tài bị bắt đuổi học. Nhưng là, nàng cho tới bây giờ không đối bất luận kẻ nào đã làm không nên việc làm. Chẳng lẽ..... Là Thương Duy Ngã?”Ta quả thật không biết người, hơn nữa ta giống như không có đã làm gì thực xin lỗi chuyện của người.”

“Người là không có, nhưng là của người nhân tình có! Người vốn chính là làm bộ thuần khiết, trêu chọc phải học giáo liên can nam sinh xuân tâm nhận nhạo, kết quả chính mình lại tìm một kẻ có tiền lão nam nhân! Người chính là không biết xấu hổ bị bao dưỡng , ta nói sai lầm rồi sao? Ta nói sai lầm rồi sao?”

Hạnh Nhược Thủy rốt cục nghĩ tới. Hắn chính là cái kia ở tuyên truyền lan thiếp ảnh chụp, nói nàng bị nhân bao dưỡng người kia!”Người chính là cái kia nói hươu nói vượn nhân!”

Hứa An ánh mắt trừng, trong mắt đều đỏ.”Ta nói đều là sự thật! Nhưng là Thương Duy Ngã cư nhiên muốn học giáo bức ta đuổi học, làm cho ta không thể không đến địa phương quỷ quái này! Nếu không phải người, dựa vào A đại máy móc thiết kế tốt nghiệp bằng cấp, ta hiện tại nói như thế nào cũng là có phòng có xe lương cao giai tầng ! Nhưng chỉ có bởi vì người, ta muốn oa tại đây điều không thể địa phương, ở tại không thấy thiên nhật ngộ nhỏ tử lý, tất cả đều là tại người, đều là bởi vì người!”

Hạnh Nhược Thủy biết, Hứa An đã muốn điên rồi, nàng căn bản không vọng tưởng có thể cùng hắn phân rõ phải trái. Người như thế, ở trình độ nhất định thượng đã muốn tâm lý biến thái . Nàng năm đó cho dù tuyển là trường học nam sinh, hắn cũng giống nhau hội làm ra chuyện như vậy đến. Tóm lại ở hắn xem ra, nàng Hạnh Nhược Thủy chỉ có lựa chọn Hứa An, kia mới là bình thường !

Hứa An phút chốc phác lại đây, một phen kháp ở Hạnh Nhược Thủy cổ. Hắn trừng mắt đều đột đi ra , thủ lần nữa tăng thêm lực đạo.

Hạnh Nhược Thủy số chết muốn bài khai tay hắn, không khí lập tức trở nên rất thưa thớt, nàng cảm thấy chính mình lập tức sẽ tắt thở .

Hứa An đột nhiên buông ra thủ, lạnh lùng nói:”Ta sẽ không cho người dễ dàng như vậy sẽ chết điệu . Các người đem ta hại thành này quỷ bộ đáng, ta nhất định phải các người trả giá đại giới!”

Hạnh Nhược Thủy vượt yết hầu, càng không ngừng họ khan, một hồi lâu mới cảm thấy có thể hô hấp . Trong mắt, bởi vì này một phen ép buộc mà toát ra chất lỏng. Sau lưng dựa vào bàn ăn, chống đỡ có chút hư nhược thân thể, cảnh giác nhìn Hứa An. Thủ ở sau lưng, sờ soạn ấn xuống tay cơ bàn phím.

Hứa An đã ở nhìn lại nàng, đột nhiên, hắn vui vẻ nở nụ cười.”Nhiều như vậy qua tuổi đi, người vẫn là tốt như vậy xem. Năm đó trong trường học bao nhiêu nam sinh ảo tưởng có một ngày có thể đem người đặt ở dưới thân, hung hăng trừu, nghe người ** thân yin.....”

Đột nhiên, hắn phút chốc hướng lại đây, lôi kéo nàng xoay người, một phen thưởng điệu điện thoại của nàng.”Muốn đánh nhau điện thoại câu cứu, nắm mơ!”

“Người thực ghê tởm!” Hạnh Nhược Thủy nhin không được mắng. Lại nghĩ tới trong trí nhớ, kia một phong rõ ràng cùng màu vàng tiểu thuyết giống nhau tít, nên sẽ không cũng là hấn viết đi?

Hứa An không giận ngược lại cười đến càng thêm vui vẻ.”Người mắng nha, người cứ việc mắng! Bọn họ cũng chưa cơ hội này, nhưng là hôm nay ta có cơ hội! Ta đổ muốn nhìn người ở nam nhân dưới thân có thể ** thành bộ dáng gì nữa, ha ha.....”

Hạnh Nhược Thủy quá sợ hãi, không chút nghĩ ngợi liền hướng cửa chạy tới, cầm trụ môn xuyên.

Hứa An mãnh phác lại đây, toàn bộ đem nàng ôm lấy! Miệng ghé vào nàng bên tai, đáng khinh cười nói:”Hạnh Nhược Thủy, người trốn không thoát đâu!” Nói xong, còn tại cửa nàng thắt lưng sườn hung hăng nhéo một phen.

“Người thật đúng là cái vũu vật, người xem ta chỉ là tưởng, cũng đã hưng phấn thành như vậy .” Hấn còn ghê tởm muốn bắt tay nàng đi sờ thân thể hấn.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn niết đau hô một tiếng, trong lòng sợ hãi cùng một giọt mực nước điệu đến trong nước, lập tức khuếch tán thà

nh nhất đại phiến. Nàng đầu óc có chút choáng váng hồ nhớ tới, ở Quế Lâm làm cái kia ác mộng!

Hứa An xoay người đem nàng một phen khiêng lên đến, hướng trên lầu phòng ngủ đi nhanh sải bước đi.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức lớn tiếng kêu cứu mạng.

Hứa An đem nàng buông, một phen che của nàng miệng.”Lại bảo ta sẽ giết người! Đừng cho là ta không dám, ta đã muốn thành như vậy , ta còn có cái gì không dám ? Thông minh là tốt rồi hảo làm cho ta thích một phen, có lẽ lòng ta tình tốt lắm sẽ bỏ qua người cũng không nhất định!”

Hạnh Nhược Thủy quản không được này, dùng sức đẩy, thôi Hứa An nhất lão đảo. Nàng vội vàng xoay người hướng trên lầu chạy tới, nhưng mới chạy hai bước, đã bị Hứa An cấp bắt được chân. Nàng càng không ngừng đá đánh, dất yết hầu kêu cứu mạng. Nhưng là bởi vì quá khẩn trương, ngược lại có chút phát không ra tiếng âm, kêu cũng không cao.

Hứa An rất nhanh liền ôm của nàng miệng kẹp lấy nàng đi vào phòng ngủ, vừa vào cửa, liền thẳng đến kia trương song nhân giường. Đem nàng đẩy ngã ở song nhân trên giường, lập tức đè ép đi lên!”Hắc hắc, ta hôm nay sẽ nếm thử người có bao nhiêu **! Hắc hắc.....”

Hạnh Nhược Thủy hoảng không được, ở hấn hôn của nàng mặt khi, nàng một ngụm hung hăng cắn hấn mắt.

Hứa An đau kêu thảm thiết một tiếng, buông ra nàng bụm mặt đứng lên.”Người này chết tiết nữ nhân!”

Hạnh Nhược Thủy nhân cơ hội hung hăng một cước đá vào hấn hạ âm, nàng tuy rằng không học quá như thể nào đối phó sắc lang, nhưng là biết chỗ nào đối sắc lang mà nói là trí mạng .

Hứa An chuẩn bị không kịp, bị nàng như vậy liều mạng một cước, đá hấn rống cùng trư đường như.

Hạnh Nhược Thủy xoay người đứng lên, hướng về phía cửa phòng chạy.

Hứa An bắt chấp đau đón, gắt gao bắt lấy của nàng một chân, nói cái gì cũng không chịu buông ra.

.....

Liên tiếp không ngừng tiếng súng vang lên, chấn đau màng tai.

Tay cầm thương Thương Duy Ngã lại giống như thấy kẻ thù dường như, phát ngoan khẩu cò súng, thương thương xuyên tim mà qua. Hấn ánh mắt hung ác nham hiểm tàn nhẫn, giống một tùy thời hội đem người xé mở sới.

Tiểu Nham cầm di động tiến vào, chậm rãi hướng hấn tới gần, sau đó đứng ở hấn phía sau.

Một lát sau, tiếng súng dừng lại. Thương Duy Ngã chậm rãi xoay người lại, thản nhiên nhìn chính mình huynh đệ, lông mi hơi hơi hướng lên trên khơi mào.

Tiểu Nham đưa điện thoại di động đưa cho hắn.”Đến từ thành phố Y một chiếc điện thoại, nói Hạnh Nhược Thủy ở trong tay của hắn, nếu –” Hắn nói còn chưa nói hoàn, di động đã bị đoạt.

Tiểu Nham nhìn hắn đưa điện thoại di động dán tại bên tai, đi nhanh mà đi. Thật lâu sau, bắt đầu dĩ lạc đầu. Vì một nữ nhân ép buộc một thân chật vật, lại vẫn nghĩ đến đây là hận. Trên thế giới gốc như vậy nhân, cũng chỉ có hắn .

Dự tính điện thoại không sai biệt lắm tiếp xong rồi, Tiểu Nham vội vàng theo đi lên. Hắn sợ để cho lại có người hoặc là vật muốn tao ương, phong vân giúp gần nhất đã muốn tổn thất rất nhiều tài sản , cũng không thể lại họa vô đơn chí.

Thương Duy Ngã cầm di động thiếp đến bên tai, thần nhiên :”Uy?”

“Thương Duy Ngã, ngươi còn nhớ rõ ta sao?” Bên kia thanh âm, có loại trả thù khoái ý, có nằm gai nếm mật nhiều năm sau đắc ý.

Thương Duy Ngã lạnh lùng gọi lên khoe miệng, lạnh lùng thốt:”Là như thế nào ngu xuẩn, cho ngươi cảm thấy ngươi có này vinh hạnh?”

“Ngươi –” Bên kia tức giận đến nghẹn lời, lập tức lại ngữ mang uy hiếp.”Thương Duy Ngã, ngươi tiếp tục múa mép khua môi tốt lắm. Hạnh Nhược Thủy hiện tại ở trong tay ta, nếu muốn cứu nàng –”

Hắn lời còn chưa dứt, Thương Duy Ngã liền đánh gãy .”Xem ra nói ngươi ngu xuẩn vẫn là cất nhắc ngươi . Tùy tiện đi trên mạng nhất sơ chỉ biết, Hạnh Nhược Thủy với ta mà nói đã sớm cái gì cũng không là. Ngươi lấy nàng đến uy hiếp ta, quả thực là ngu xuẩn buồn cười. Ngươi muốn giết muốn quát, tất tùy tôn liền, ta không rảnh phụng bồi.”

Dứt lời, hắn treo điện thoại. Sủy bắt tay vào làm cơ thủ, cơ hồ muốn đem di động bóp nát.

Chỉ chốc lát, bên kia phát đến tin nhắn: Nếu tám giờ trong vòng ngươi không có xuất hiện, mỗi muện 1 phút, ta ngay tại thân thể của nàng thượng đồng dạng đao, thẳng đến ngươi xuất hiện mới thôi. Ta đổ muốn nhìn, ngươi có thể hay không đối nàng mặc kệ không hỏi! Chẳng sợ ta áp sai lầm rồi lợi thế, kia cũng không mệt. Nói thật, nhiều như vậy năm , Hạnh Nhược Thủy vẫn là như vậy thủy nộn, làn da hảo cùng đầu hủ giống nhau.....

Cùng Tiểu Nham đoán trước bất đồng là, lúc này đây Thương Duy Ngã cư nhiên không có bão nổi. Mà là bình tĩnh hạ mệnh lệnh:

“Phân phó nhân chuẩn bị máy bay, lập tức bay đi thành phố Y. Làm cho người ta tiếp tục điều tra, cần phải mau chóng tìm ra nhân ở nơi nào! Nhất định phải mau!”

“Ngươi muốn đích thân phi thành phố Y? Những người đó đối với ngươi đã muốn rất ý kiến , ngươi còn tính hướng hòng thượng chàng?” Lúc này đây ép buộc động tĩnh quá lớn, khiến cho cấp trên liền tiếp hoài nghi. Đây hội lại vì Hạnh Nhược Thủy rời đi thành phố Y, thật sự không phải sáng suốt cử chỉ.

“Ta quản không được nhiều như vậy.” Thương Duy Ngã hơi hơi cau mày, ngữ khí cũng là thần nhiên .

Tiểu Nham biết, ai cũng ngăn cản không được. Chính là ở trong lòng thở dài, anh hùng nan quá mỹ nhân quan nha! Mấu chốt là anh hùng chính mình còn không biết, hoặc là không muốn thừa nhận!

.....

“Ngươi đừng uống phí tâm cơ , Thương Duy Ngã sẽ không xuất hiện . Hắn hận không thể ngươi tới thay hắn tra tấn ta, hắn mừng rỡ xem diễn.” Hạnh Nhược Thủy bị trói ở ghế trên, trên mặt bị đánh cho sưng đứng lên, chính khuôn mặt đều biến hình .

Hứa An cau mày hút thuốc, nghe vậy trả lời:”Vậy đổ một phen đi. Tựa như ta nói , chẳng sợ hắn không đến, ta cũng không mệt. Dù sao ta tiểu nhớ ngươi rất nhiều năm , vừa vận này hết thấy hảo hảo mà ngoạn cái đủ. Ngoạn ngấy , sẽ đem ngươi bán được sơn gốc lý cấp mắt lão còn làm vợ, cũng có thể bán cái mấy vạn, không phải sao?”

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến hộc máu, nhịn không được mắng:”Mai Ngạn Đình là mắt bị mù, mới có thể coi trọng ngươi như vậy cảm thú không bằng nhân!”

Hứa An không giậm ngược lại nở nụ cười, hần học sương khói đi tới, một phen nắm Hạnh Nhược Thủy cầm.”Kia vừa vặn, chúng ta chính là một đôi mắt bị mù nam nữ. Ta muốn không phải mắt bị mù coi trọng người, cũng sẽ không rơi vào hôm nay như vậy tình cảnh. Ta quá không tốt, người cũng đừng tưởng có ngày lành quá! Chúng ta liền như vậy chậm rãi hao đi, xem ai – trước – tử!”

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt hần, không hề ra tiếng. Nàng biết, giờ phút này Hứa An chính là cái cầm thú không bằng nhân, nói với hần đạo lý cũng là uống phí. Trên người nàng bị hần quyền đâm cước đá địa phương, vô cùng đau đớn, đành phải cắn răng chịu đựng. Trong lòng nàng âm thầm may mắn, chỉ cần không bị này cầm thú cường bạo, đánh một chút không tính cái gì!

Tử lạnh đã muốn đưa cho hần nhóm, lúc trước mua mấy chai bia đặt ở trên bàn, bị Hứa An cầm uống lên.

Hạnh Nhược Thủy bị trói bắt tay vào làm chân huyết khí không thông, khó chịu muốn khóc. Trên người thương cũng vô cùng đau đớn, mơ mơ màng màng, đang ngủ. Trong lúc ngủ mơ, bị nhân hung hăng quăng một cái tát.

Nàng vừa mở mắt, liền nhìn đến Hứa An hồng một đôi mắt, ở thoát trên người nàng quần áo. Hạnh Nhược Thủy dọa thét chói tai, nhưng là tay chân bị trói trụ, căn bản không động đậy hần một phần nhất hào.

Hứa An xả quá một bên khăn tay, xả tiếp theo đoạn nhu nhu nhét vào cửa nàng miệng. Sau đó lại cúi đầu, tê nàng hạ thân quần. Hần xuống tay rất nặng, phát ngoan ở niết nàng, niết nàng trên đùi thanh một khối tử một khối.

Khăn tay bị nước bọt tẩm ẩm ướt, liền biến nhuyễn nhỏ, Hạnh Nhược Thủy phun điệu nó, dất yết hầu đã kêu.

Hứa An một phen che của nàng miệng, lại nảy sinh ác độc rút nàng một cái tát.”Ta cho ngươi kêu, ta cho ngươi kêu!” Hần trong mắt sung huyết, đã muốn trạng nếu điên cuồng.

Một bên che của nàng miệng, một bên dẫn theo ghế đem nàng cả người nhấc tới bên cạnh bàn, lấy quá khăn lau một phen nhét vào cửa nàng miệng. Sau đó xoay người vào phòng bếp, chỉ chốc lát cầm nhất biểu tử thủy đi ra.

“Ngươi kêu a, ta cho ngươi rốt cuộc kêu không được!” Hứa An kéo miệng nàng lý khăn lau, một phen nắm của nàng miệng, giơ lên biểu tử liền quán.

Làm ** chất lỏng xẹt qua yết hầu, Hạnh Nhược Thủy thống khổ giãy dụa đứng lên.....

.....

Hạnh Nhược Thủy khôi phục ý thức thời điểm, rất muốn rất muốn khóc. Cửa nàng yết hầu bị trăm ngàn căn châm đồng thời cắt qua giống nhau khó chịu, cửa nàng mặt cũng hỏa lạt lạt đau, thân thể của hần nơi nơi đều ở đau.....

Mây cao cao tức khởi, phát tiết nàng sở chịu thống khổ. Tưởng thân yin, lại phát không ra gì thanh âm, chỉ có thể thống khổ giãy dụa.

Từ chối đã lâu, Hạnh Nhược Thủy mới chậm rãi, mở hai tròng mắt. Nàng thần trí còn có chút sương mù, sợ sệt nhìn màu trắng trần nhà hồi lâu, mới chậm rãi một chút một chút khôi phục lý thần trí.

Đau, rất đau ! Đây là duy nhất cảm giác.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được, khóe mắt toát ra nước mắt. Loại cảm giác này rất thống khổ, thật giống như sắp chết đi giống nhau. Khả cố tình muốn nàng còn sống, chịu như vậy khổ! Nàng lòng tràn đầy ủy khuất cùng tuyệt vọng, nhin không được nức nở đứng lên. Yết hầu bị thương, phát không ra tiếng âm, chỉ có hơi thở thanh âm.

Một lát sau, môn đẩy ra đến. Nghe được trên giường truyền đến thanh âm, đi nhanh mà đến.

Hạnh Nhược Thủy hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn về phía đột nhiên xuất hiện bóng đen, một hồi lâu, mới phân rõ đi ra, đó là Thương Duy Ngã. Nàng nhất thời tâm hướng cổ họng mắt nhấc tới, giãy dụa đã nghĩ đứng lên chạy trốn.

“Đừng nhúc nhích!” Thương Duy Ngã đè lại nàng.”Của người trạng huống không tốt lắm, cho dù muốn chạy trốn, cũng phải ngang thể đường tốt lắm.”

Hạnh Nhược Thủy trương há mồm muốn nói nói, lại phát hiện chỉ có thực cốt đau đớn, căn bản phát không ra tiếng âm đến. Nàng nhất thời liên hoảng, nàng về sau cũng không có thể nói nói ! Thống khổ gian, lại nghĩ tới Hứa An đem đỏ rực hạt tiêu thủy quán tiền yết hầu cái loại này đáng sợ thống khổ. Nước mắt nhất thời rơi vào bay nhanh, cũng bất chấp trước mắt người này là ai vậy, chẳng sợ hấn hội thực thích hội cười nhạo!

“Của người yết

hầu nghiêm trọng nồng thương, thân thể thượng cũng có nhiều chỗ vết thương, phải hảo hảo tĩnh dưỡng.” Hấn chậm rãi cúi xuống thân đến, tiến đến nàng bên tai.”Nhược Thủy, ở ta cảm thấy ép buộc đủ tiền, người ngay cả tử cũng không có thể. Cho nên, hảo hảo mà dưỡng hảo thân thể.”

Nói xong, hấn mở cửa đi ra ngoài.

Chỉ chớp lát, thầy thuốc y tá nói đuôi nhau mà vào. Chủ trị thầy thuốc ở ngoài cửa, chiếm được một câu uy hiếp: Nếu nàng có cái gì vấn đề, bắt người mệnh tới gặp ta.

Hạnh Nhược Thủy chỉ cảm thấy tuyệt vọng, nước mắt yên lặng chảy. Cũng không quản những người đó ở trên người nàng chuyển chút cái gì, chính là bị đâm nhất châm sau, không bao lâu buồn ngủ đánh úp lại, nàng liền đang ngủ.

Thương Duy Ngã đứng ở ngoài cửa dài phía trước cửa sổ, hút thuốc. Nhìn không tới hấn mặt, chỉ chờa cấp mọi người một cái cao ngất bóng dáng, kiệt ngạo mà cô độc. Làm cho người ta cảm giác, liền như một cô sói. Lại đêm khuya lý, phát ra một tiếng cao ngạo gầm rú, bùng tỉnh thể nhân.

Thầy thuốc ly khai một trận, Thương Duy Ngã tiêu diệt trong tay yên, lại đẩy cửa vào trong phòng.

Trên giường nhân bị đánh thuốc an thần, đã muốn đang ngủ. Khóe mắt còn lộ vẻ bọt nước, thấm ướt gầy yếu mặt.

Hấn chậm rãi vươn tay, ngón tay cái nhẹ nhàng nhất quát, ướt át một mảnh. Có chút phiền chán , xả quá trên bàn khăn tay, lau đi trên mặt thủy ấn. Đãi làm xong này hết thấy, hấn hoặc như là với ai trí khí đường như, hung hăng đem khăn tay ném vào thùng rác.

Đi sơ tóc, lại có hút thuốc xúc động. Nhưng là nhìn trên giường ngủ say nhân, vẫn là nhịn.

.....

Hạnh Nhược Thủy cũng không biết chính mình ngủ bao lâu, lại tỉnh lại thời điểm, yết hầu cùng trên người đều đã muốn không như vậy đau . Đau đớn chậm lại , thần trí cũng liền thanh tỉnh rất nhiều.

Nàng vừa mới vừa giật mình, lập tức còn có người đứng lên, quan tâm hỏi nàng.

Hạnh Nhược Thủy cương một chút thân thể, lập tức lắc đầu, sau đó chậm rãi chuyển động tầm mắt, phát hiện trong phòng chỉ có một gã y tá, Thương Duy Ngã không ở. Thần kinh lập tức từng xuống dưới, nàng không khỏi a một hơi.

Yết hầu đau đớn tốt lắm rất nhiều, nàng thử phát ra âm thanh, phát hiện vẫn là không được.

“Người là không phải khát ? Ta lập tức cho người đổ thủy, người chờ một chút!” Chỉ chớp lát, gục một chén nước, dùng thìa yếu đưa đến của nàng bên môi.

Hạnh Nhược Thủy là thật khụ , yết hầu làm khát đau đớn cảm giác rất thống khổ, nàng khẩn cấp há mồm hàm trụ về điểm này thủy. Nuốt vào thời điểm, yết hầu cùng đao xẹt qua giống nhau đau đớn, nàng thống khổ nhăn lại mặt.

“Của người yết hầu bị thương, không thể dùng lực nuốt. Người chậm rãi, làm cho thủy một chút một chút sấm đi xuống, sẽ không hội như vậy đau .”

Hạnh Nhược Thủy dựa theo của nàng phương pháp, tuy rằng vẫn là đau, nhưng đã muốn tốt hơn nhiều. Yết hầu chiếm được dễ chịu, của nàng mày cũng giãn ra một ít.

Y tá lại bung tới một chậu nước, cẩn thận thay nàng lau mặt cùng tay chân, chiều cổ thật sự đúng chỗ.

“Làm sao không thoải mái, người liền nói cho ta biết. Ta biết người yết hầu còn không có thể nói nói, người tùy tiện làm ra điểm động tĩnh, ta sẽ biết.”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, nhìn trần nhà có chút thất thần. Yếm đi dạo, cuối cùng vẫn là về tới Thương Duy Ngã trong tay, thật sự là trên cột!

Không biết Trường Không ra nhiệm vụ đã trở lại không có? Có hay không bị thương? Vài thứ kia, Bội Thi đều thu được sao? Trường Không nhìn thấy này nọ lại tìm không thấy nhân, khẳng định thực vội, hẳn có thể hay không lại xúc động.....

Tâm tư ngàn chuyển vạn chuyển, sốt ruột thật sự, cũng không dám ở trên mặt lộ ra đến. Nàng chỉ hy vọng Trường Không ra nhiệm vụ an toàn đã trở lại, trừ bỏ này, cái khác cũng không trọng yếu !

Hợp với vài ngày, Thương Duy Ngã đều không có xuất hiện.

Hạnh Nhược Thủy thần kinh chậm rãi trầm tĩnh lại, nàng làm cho y tá cầm một ít thư đến, tinh thần tốt thời điểm liền nhìn xem thư. Thương đã muốn tốt hơn nhiều, kia đều là bị thương ngoài da, không tính nghiêm trọng. Nhưng yết hầu còn không có thể nói nói cùng ăn cái gì, nếu không hội vô cùng đau đớn. Mỗi lần ăn cái gì đều chỉ có thể ăn cháo, cùng uống nước giống nhau một chút một chút sấm đi xuống, ăn đặc biệt gian nan. Bất quá, chỉnh thể chậm rãi ở hảo chuyển.

Ước chừng qua một tuần, trên người thương đã muốn hảo không sai biệt lắm . Yết hầu đã muốn có thể nói nói, nhưng thanh âm khàn khàn lợi hại, giống phá oa phát ra khó nghe thanh âm.

Lại qua một tuần, Hạnh Nhược Thủy đã muốn hoàn toàn tốt lắm. Chính là thanh âm khả năng không thể khôi phục đến trước kia trong trẻo, hơi hơi có chút khàn khàn.

Làm Thương Duy Ngã đẩy cửa ra đi vào đến, Hạnh Nhược Thủy cũng không có ngoài ý muốn.

“Đi thôi.” Tước bạc môi hơi hơi xốc lên, phun ra lạnh lùng trong lời nói đến.

Hạnh Nhược Thủy nhìn lại hắn, hỏi:“Đi nơi nào? Thương gia đại trạch?” Đâu một vòng, vừa muốn trở lại cái kia trống rỗng tòa nhà sao? Hay không, còn có từng bước từng bước xa lạ nữ nhân, một hồi một hồi sống đông cung?

“Vân Thiên biệt thự.” Thương Duy Ngã đuổi ra thủ, nắm cả nàng hướng ngoài cửa đi, có chút không kiên nhẫn cảm xúc.

Hạnh Nhược Thủy không thói quen cùng hắn như vậy thân cận, động thân thể giãy dụa.

“Người tốt nhất ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không ta cũng không dám cam đoan không ở nhân tiền muốn người!” Hắn dùng lực vừa thu lại nhanh cánh tay, cúi đầu dấu môi son ở cửa nàng trên trán, lạnh lùng uy hiếp.

Hạnh Nhược Thủy tâm nhắc tới, kêu lên:“Người nếu dám chạm vào ta, ta liền tự sát!” Nàng tình nguyện tử, cũng không cần cùng hắn phát sinh quan hệ!

“Có thể. Người đã chết, ta chính là dùng hết toàn bộ, cũng muốn đem Ung Trường Không cấp giết.” Hắn hơi hơi ôm lấy khoe miệng, phun ra lạnh như băng trong lời nói.

“Người hỗn đản!”

“Người không phải đã sớm biết sao?” Thương Duy Ngã cúi đầu cười lộ lên, mặt thiếp thiếp Nhược Thủy , tựa hồ tâm tình lập tức tốt lắm đứng lên.

.....

Hạnh Nhược Thủy là tới quá Vân Thiên biệt thự , ngay tại bọn họ tình yêu cuồng nhiệt thời điểm. Khi đó hắn tựa như quốc vương, hưởng tâm yêu nữ tử triển lãm chính mình vương quốc.

Ba năm trôi qua, lại trở lại nơi này, sớm đã cảnh còn người mất.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, phun ra đáy lòng trăm trọng. Cho nàng mà nói, Vân Thiên biệt thự cùng thương gia đại trạch không có gì bất đồng, đều là một cái lồng giam. Chờ đợi của nàng, trừ bỏ nhốt, chính là tra tấn.

Chính là lúc này đây, nàng cảm thấy chính mình kiên cường một ít, bởi vì nàng đáy lòng có một phần kiên định cảm tình. Ít nhất, nàng sẽ không mê mang, nàng có minh xác phương hướng! Nàng phải làm , chính là bảo hộ chính mình. Nàng tin tưởng, Trường Không nhất định sẽ đến !

Quay đầu đi, nhìn biệt thự ngoại này thủ vệ nhân, trong lòng nàng lại ần ần lo lắng đứng lên. Thương Duy Ngã đem nàng nhốt tại nơi này, cũng nhất định ở trong này bày ra thiên la địa võng, chờ Trường Không chui đầu vô lưới, mà hấn hảo đến cái ứng trung tróc ba ba!

Như vậy nhất tưởng, trong lòng nàng lại khẩn trương đứng lên, hai tay nhịn không được nắm thành quyền đầu. Cho dù bị nhốt cả đời, nàng cũng không tưởng Trường Không đã bị gì thương tổn!

Vào biệt thự, Thương Duy Ngã an vị tiến trên sô pha, dày đưa tay các ở sô pha trên lưng. Đen như mực sắc bén đôi mắt, khóa trụ Hạnh Nhược Thủy. Khóe miệng, hơi hơi gợi lên một chút độ cong.

Hạnh Nhược Thủy ở bên kia sô pha ngồi xuống, có hạ nhân cấp nàng ngã thủy. Nàng liền đem cốc nước phủng ở trong tay, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ uống, tầm mắt thủy chung dừng ở sàn thượng. Chậm rãi, tầm mắt tan rã, tinh thần cũng không tùy vào phiêu xa.

Thương Duy Ngã chậm rãi nhú mày, hấn không thấy như vậy, trước mắt nữ nhân sớm đã linh hồn xuất khiếu . Hấn bởi vì này không nhìn mà ở trong lòng dâng dâng lên một cỗ lửa giận, thúc đẩy hấn phút chốc đứng lên, đi nhanh vượt qua đi.

Hạnh Nhược Thủy đang ở còn thật sự tưởng sự tình, cho nên áp căn không chú ý tới nguy hiểm tới gần.

Thương Duy Ngã trên cao nhìn xuống, có thể nhìn đến nàng thật dài lông mi hơi hơi rủ xuống, che khuất cặp kia đen bóng trong suốt đôi mắt. Bàn tay to duỗi ra trừu đi rồi nàng trong tay cái chén.

Hạnh Nhược Thủy bị bừng tỉnh lại đây, mãnh vừa nhắc đầu, đối diện trời xanh duy của ta tầm mắt. Tiếp theo giây nàng bị đẩy, đẩy ngã ở trên sô pha. Nàng còn không có phản ánh lại đây, Thương Duy Ngã đã muốn cúi người xuống dưới, hai người mặt cơ hồ dán tại cùng nhau, hấn hô hấp liền phun ở cửa nàng trên mặt.

“Người tránh ra!” Hạnh Nhược Thủy thân thủ tưởng đẩy ra hấn, nhưng căn bản thôi bất động.

Thương Duy Ngã thoáng nhất sử lực, cúi đầu hôn hướng nàng nhân dùng sức nhếch cánh môi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng chột lóe đầu, né tránh . Hấn hôn, dừng ở cửa nàng gáy sau. Nóng rực ướt át cảm giác, làm cho nàng rút lui cổ. Hấn mặt chôn ở cửa nàng gáy sau, hô hấp nóng rực của nàng da thịt.

“Thương Duy Ngã, buông, buông ra!” Hạnh Nhược Thủy giãy dụa , bắt đắc dĩ hấn thực trầm, nàng căn bản nhúc nhích không được.

Thương Duy Ngã đặt ở trên người nàng một hồi, liền phát ra ngồi ở bên người nàng. Hai tay cánh tay dùng một chút lực, đã đem Nhược Thủy ôm đến hấn đầu gối thượng, phóng đổ.

Đang muốn từng một hơi Hạnh Nhược Thủy, lại căng thẳng thân thể. Mắt thấy bờ môi của hấn vừa muốn hạ xuống, nàng không chút nghĩ ngợi cầm hướng hấn mặt. Móng tay không tiếng động chảy xuống, để lại lưỡng đạo tơ máu.

Thương Duy Ngã dừng lại , chậm rãi chuyển quá tầm mắt, nhìn nàng. Trên mặt không có biểu tình, nhìn không ra hỉ giận, tầm mắt lại làm cho người ta cảm thấy lạnh.

Hạnh Nhược Thủy nuốt nuốt nước miếng, phụ giúp cánh tay hấn.”Ta nói cho người buông ra !” Thương Duy Ngã thể nhưng buông lỏng ra.

“Nhược Thủy, trừ phi ta khẳng thả ngươi rời đi, nếu không ta tuyệt đối không tha ngươi lại một lần nữa theo ta bên người thoát đi. Cho nên, người sớm hay muộn sẽ là của ta nữ nhân, thoát được hôm nay, cũng trốn bất quá ngày mai. Chờ ta kiên nhẫn hao hết , ta không ngại dùng sức mạnh . Trên thực tế, của ta kiên nhẫn đã muốn sở thừa không có mấy .” Hấn một phen giữ chặt nàng, thân thủ vô vô của nàng khuôn mặt.

Hạnh Nhược Thủy giầy dựa bài khai

tay hần, vội vàng sau này lui, trên mặt trắng bệch một mảnh. Cuối cùng, nàng lại ngã ngồi ở trên sô pha, hai chân hự nhuyển.

Chỉ chốc lát, có người từ bên ngoài đi vào đến, ghé vào Thương Duy của ta bên tai nói chút cái gì.

Thương Duy Ngã đi tới, cúi đầu sờ sờ của nàng mặt, tầm mắt thẳng tắp xem vào của nàng trong mắt.”Nhược Thủy, ngoan ngoãn , đừng nữa muốn chạy trốn , người trốn không thoát đâu!” Hần ngữ khí thần nhiên , nhưng có loại chí ở nhất định phải khí thế.

“Mệt mỏi phải đi phòng ngủ ngủ, còn nhớ rõ là người nào phòng sao? Không nhớ rõ, làm cho người ta mang người đi lên đi.”

Dứt lời, hần nhìn Nhược Thủy liếc mắt một cái, xoay người đi nhanh lỵ khai.

Hạnh Nhược Thủy nặng nề mà thở ra một hơi, cả người cơ hồ là xụi lơ ở trên sô pha. Nàng biết, Thương Duy Ngã sẽ không giết của nàng.

Nhưng là, hần hội nhục nhã nàng tra tấn nàng, làm cho nàng sống không bằng chết!

74. Chương 74: Kinh Hồn

Có người đi tới, lĩnh nàng đi phòng ngủ.

Hạnh Nhược Thủy sợ sệt một hồi lâu, mới theo đi lên. Nàng tự nhiên là nhớ rõ cái kia phòng , nàng trí nhớ luôn luôn tốt lắm.

Người nọ mở ra môn, làm một cái thỉnh tư thế.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đi vào đi, ngạc nhiên phát hiện, phòng bố trí không có gì biến hóa. Năm đó nàng lưu lại này tiểu ngoạn ý, cũng đều còn xảy ra nguyên lai vị trí. Chính là trong phòng thiếu người hơi thở, nhưng là hần là thường thường quét tước, cho nên thực sạch sẽ.

Giường thu thập suốt nhất tề, màn vẫn là nàng tuyển công chúa màn, màu tím . Tứ kiện bộ cũng là nàng năm đó tuyển , lan tử la hoa văn. Hai cái gối đầu nhất tề sắp xếp , khi đó Thương Duy Ngã cuối cùng yêu lại muốn cùng nàng cùng nhau ngủ, mỗi khi bị nàng đuổi ra đi. Hần kết cục là “Bí thăm” , nhưng bị đuổi ra đi quá trình, lại luôn rơi nhất thất tiếng hoan hô truyền cười.

Yêu nhau thời điểm, mặc kệ cùng nhau làm cái gì, đều là thoải mái. Không thương thời điểm, chẳng sợ xem liếc mắt một cái, cũng là đau đớn.

Trên bàn bãi hồng nhạt laptop máy tính, kia vẫn là ngay lúc đó mới nhất khoản. Nàng lúc ấy rất ít tới nơi này, cho rằng không tất yếu lãng phí tiền mua máy tính. Thương Duy Ngã còn ôm nàng, cười ở nàng bên tai nói:”Nhược Thủy, người không biết người lão công tiền rất hiếm có không địa phương hoa sao?”

Nàng lúc ấy đã nói:”Vậy người vì sao còn như vậy cố gắng kiếm tiền? Ăn no chống?”

Thương Duy Ngã nói:”Ta hưởng thụ này quá trình. Kia nếu không ta mua cái quan đảm đương, hồn quan trường tốt lắm.”

Tự tự ngữ ngữ rõ ràng ở bên tai, giống như ngày hôm qua.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đem máy tính triển khai, màn hình lau sạch sẽ. Chạm đến bàn phím bên trái, nàng lúc ấy thiếp tiểu động vật thiếp giấy còn tại kia, tân cùng vừa thiếp thượng giống nhau.

Nàng lại đi đến tủ quần áo tiền, chậm rãi rút ra. Lọt vào trong tầm mắt là tràn đầy nhất ngăn tủ quần áo, xuân hạ thu đông đều có. Nhìn kỹ, cũng đều là năm đó Thương Duy Ngã làm cho người ta chuẩn bị này quần áo. Khoản sắc nhiều là thanh xuân tịnh lệ, bởi vì khi đó nàng mới hai mươi tuổi không đến. Nhan sắc so với góc mạc mạc, là nàng thích .

.....

Hết thấy hết thấy, đều cùng nằm đó giống nhau như đúc, giống nhau này ba năm chỗ trống cũng không tồn tại. Giống nhau nàng chính là buổi sáng đi học giáo đi học, hiện tại về nhà đến đây. Quá một hồi, sẽ có một cái ấm áp dày rộng ôm ấp theo nàng phía sau một tay lấy nàng ôm lấy, ôn nhu kêu của nàng tên.....

Nhưng là, lòng người lại sớm đã thay đổi. Năm đó nóng cháy yêu say đắm, biến thành nay cừu hận, ai sai lầm rồi?

Hạnh Nhược Thủy dùng sức hấp một hơi, nhắm mắt lại, khóe mắt đã muốn ướt át một mảnh.

Nàng kinh ngạc phát hiện, trong phòng máy tính là có thể lên mạng. Thương Duy Ngã hoàn toàn không sợ hãi nàng lợi dụng internet cùng bên ngoài liên hệ, bởi vì hắn tự tin nàng trốn không thoát.

Trên thực tế, Hạnh Nhược Thủy cũng vẫn chưa tưởng hướng ai cầu cứu. Bởi vì nàng nhận thức những người này giữa, có thể cùng Thương Duy Ngã chống lại liền chỉ có Trường Không. Chính là giờ phút này trong lòng nàng thập phần mâu thuẫn: Cùng lúc, nàng tự nhiên hy vọng Trường Không có thể mang nàng rời đi này nhà giam; Về phương diện khác, nàng cũng hiểu được Thương Duy Ngã nhất định bày ra thiên la địa võng, nàng không hy vọng Trường Không gặp chuyện không may. Hai loại ý tưởng ở kịch liệt đánh giá, trước mắt thắng vẫn là người sau.

Hạnh Nhược Thủy đối với máy tính màn hình hồi lâu, rốt cục mở ra word văn đương. Lòng người tình không tốt thời điểm, linh cảm là mạnh nhất liệt. Nàng đột nhiên lại có một cái khác cấu tứ.

Tân Kiến Văn kiện giáp, trọng mệnh danh — cùng sói làm vợ!

Đối với máy tính bùm bùm gõ bàn phím, thần kinh chậm rãi từng hồi xuống dưới, nàng hoàn toàn tiến nhập chính mình xây dựng thế giới này này đoạn cảm tình lý. Ngay cả thời gian trôi qua, cũng hoàn toàn chưa thấy.

Thương Duy Ngã trở về là lúc, nhẹ nhàng mà nhin mở cửa, liền nhìn đến nàng ngồi ở trước máy tính gõ.

Hắn tà dựa môn đứng một hồi lâu, mới chậm rãi đi vào đến, đứng ở cửa nàng sau lưng. Thấy rõ ràng nàng ở viết tiểu thuyết, hắn hơi hơi ngạc nhiên. Năm đó, nàng là trường học văn học xã tài nữ, hắn là biết đến. Hắn nhìn tiểu thuyết tên,[cùng sói làm vợ].

“Cùng sói làm vợ? Đây thất sói, chỉ là ta, vẫn là Ứng Trường Không?” Hắn đột nhiên mở miệng.

“A a —” Hạnh Nhược Thủy bị đột nhiên mà đến thanh âm sợ tới mức thét chói tai, đột nhiên nhìn lại, thấy rõ trước mắt nhân, trái tim thế này mới lại chậm rãi thả lại đi.

Biết là hắn, Hạnh Nhược Thủy cũng không tưởng đáp lời, lại quay đầu đi. Dem văn đương nhỏ nhất hóa, mở ra tân lãng xem tin tức.

Thương Duy Ngã cũng không buông tha nàng, thân thủ đem cửa nàng mặt bài lại đây, hơi hơi nâng lên, buộc nàng cùng chính mình đối diện.”Đây thất sói, là ta, vẫn là Ứng Trường Không, ân?”

“Cùng người có quan hệ gì đâu?” Nàng bài khai tay hắn chỉ, lạnh lùng hỏi. Trong lòng, lại khẩn trương sự khó thở.

Thương Duy Ngã thẳng tắp nhìn nàng, đột nhiên ôm lấy khóe miệng nở nụ cười, bạc môi hé mở:”Nếu người không nói, ta liền hôn người.”

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn thua ở hắn vô sỉ dưới, chỉ phải dời tầm mắt cảm giận trả lời.”Chính là tiểu thuyết, cũng không phải truyện ký.”

“Kia cuộc sống nguyên hình là ai?” Thương Duy Ngã lại đem cửa nàng mặt quay lại đến, cố chấp muốn một đáp án.

Hạnh Nhược Thủy khí cực kỳ.”Dù sao sẽ không là người!”

Nàng nói rơi xuống, Thương Duy Ngã đã muốn nắm lên thử tiêu.

Hạnh Nhược Thủy đại hoảng.”Người làm gì?” Vội vàng thân thủ suy nghĩ đem thử tiêu cướp về.

Thương Duy Ngã dễ dàng đã đem của nàng hai thủ cấp bắt được, sau đó trước mặt của nàng mặt, đem văn kiện cất bỏ .

“Người tên hồn đản này, người làm gì? Ta viết tiểu thuyết quan người chuyện gì , hồn đản!” Hạnh Nhược Thủy mắt thấy chính mình tâm huyết hóa thành lưu thủy, gấp đến độ đều khóc. Nàng viết tiểu thuyết, gần từng tiếng đều dùng hết tâm huyết, vậy như là của nàng đứa nhỏ!

Thương Duy Ngã thản nhiên nhìn nàng giãy dụa, trong ánh mắt chảy ra thủy đến, điềm đạm đáng yêu.

Hạnh Nhược Thủy tránh không thoát hấn kiềm chế, khóc cúi đầu một ngụm cắn ở tay hấn lưng. Hung hăng , dùng toàn bộ khí lực. Một bên cắn, còn một bên điều nước mắt.

Thương Duy Ngã bị cắn thật sự đau, nhưng không chút sứt mẻ. Chính là nhìn nàng giống cái đứa nhỏ giống nhau, ngay cả như vậy ngây thơ chiêu số đều sử xuất đến đây. Trong lòng cái kia góc, trở nên mềm mại đứng lên.

Hắn không chỉ một lần ở trong lòng hỏi thương thiên: Vì sao Nhược Thủy nếu của nàng nữ nhi? Vì sao?

Nhưng là, thương thiên không có cho hắn gì trả lời. Hắn cũng chỉ có thể tùy ý trong trí nhớ thống khổ thúc giục hóa cừu hận, như cỏ hoang mạn sinh, đưa hắn cùng nàng đều quán quanh trong đó, cùng nhau thống khổ giãy dụa.

Hạnh Nhược Thủy cắn mệt mỏi, rốt cục buông lỏng ra khẩu, ngẩng đầu lên, vẽ mặt nước mắt. Nàng tìm ban ngày thời gian, thật vất vả mới viết đi ra chuyện xưa dần giáo, hiện tại cái gì đều không có .

Thương Duy Ngã xem nàng, rốt cục nhịn không được nở nụ cười, thật sự là cái đứa ngốc. Hắn buông ra của nàng hai tay, nâng thủ vài cái lau đi của nàng nước mắt.”Bất quá là vài thôi, lại viết không phải được rồi.”

Hạnh Nhược Thủy vuốt ve tay hắn, lớn tiếng kêu:”Đó là bởi vì người căn bản không có tâm. Người cho là cái gì đều có thể một lần nữa lại đến sao? Một lần nữa lại đến có thể cùng lúc trước giống nhau sao?”

Cho dù này văn tự đều là chính nàng nghĩ ra được , lại đến một lần, cũng không khả năng tự câu chữ câu hoàn toàn giống nhau.

Thương Duy Ngã chán một chút, có chút sợ sệt nhìn nàng xoay người sang chỗ khác tưởng đem văn kiện tìm trở về. Đãi nàng rốt cục nhớ tới đi thùng rác lý bắt nó trở lại như cũ khi, nàng giống cái đứa nhỏ giống nhau nở nụ cười.

Thương Duy Ngã cố ý đưa tay thân hướng thử tiêu. Nàng lập tức sợ tới mức một tay lấy thử tiêu ôm ở trước ngực, cảnh giác trừng mắt hắn. Nàng so với trước kia gầy yếu rất nhiều, ánh mắt đại lợi hại. Bên trong cái đĩa kinh hoảng, giống vẫn nhìn thấy đại sói xám con thỏ nhỏ tử.

Hạnh Nhược Thủy gắt gao ôm thử tiêu, ban thân thể. Thương Duy của ta ánh mắt làm cho nàng sợ hãi, nàng cũng không dám lại dời tầm mắt, sợ hắn lại mấy chuyện xấu san của nàng tiểu thuyết!

Nàng chính khẩn trương thời điểm, Thương Duy Ngã đột nhiên xoay người đi ra ngoài. Nàng có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Giật mình sửng sốt một hồi, nàng vội vàng xoay người, đem tiểu thuyết phục chế đến C bàn một cái thực ẩn nắp văn kiện lý đi. Thế này mới cảm thấy an toàn , yên tâm mà ngồi xuống, tiếp theo đi xuống viết.

Mãi cho đến buổi tối, Thương Duy Ngã cũng không có trở về. Bữa tối là Hạnh Nhược Thủy một người ăn , lần này hắn không có đem hạ nhân đều thả lại gia, muốn chính nàng ra tay làm toàn bộ sự tình.

Hạnh Nhược Thủy cũng không suy nghĩ hắn trong hồ lô bán cái gì được, Thương Duy Ngã không phải nàng có thể đoán được . Yên lặng ăn xong cơm chiều, nàng đem chính mình khóa ở trong phòng, tắm qua liền viết tiểu thuyết, mãi cho đến không mở ra được mắt mới leo lên

giường đi ngủ thấy.

.....

Thương Duy Ngã rời đi Vân Thiên biệt thự, lái xe đến dặm nhất đồng nhà trọ dưới lầu, thẳng đến lầu 18 mở phòng.

Hắn còn chưa tới cửa, môn lý nhân nghe được tiếng bước chân, cũng đã đem cửa cấp mở ra . Giống một cái chờ đợi quân vương phi tử, xin đợi hắn giá lâm.

“Đến đây.” Như Minh Nguyệt thân nhiên cười đóng cửa lại, xoay người thay nàng bỏ đi áo khoác, quải đến một bên cái giá thượng.

Thương Duy Ngã chân tướng hoàng đế giống nhau, hướng trên sô pha ngồi xuống, chân dài duỗi ra, cả người để lại từng xuống dưới.

Như Minh Nguyệt đem vừa mới phao trà ngon ngã một ly, lại dùng cái chén qua vài lần, không đến mức như vậy nóng bỏng. Bưng trà ở trước mặt hắn buông, chính mình thì tại hắn bên người ngồi xuống. Nàng cũng không hỏi, chính là ôn nhu nhìn hắn.

Ứng Trường Không buộc ánh mắt. Một hồi lâu mới mở. Bưng lên cái chén uống một ngụm trà, uốn éo đầu nhìn Như Minh Nguyệt, màu sắc nhất thời làm sâu sắc.

Như Minh Nguyệt như trước nhợt nhạt cười. Tiếp theo giây, nàng đã bị nam nhân bế nhào vào ở trên sô pha. Thô lỗ cởi của nàng quần áo, thô lỗ thẳng đến chủ đề. Hắn tiến vào thời điểm, có chút đau, nhưng nàng sớm đã thói quen. Mỗi một lần hắn tâm tình không tốt, đều đã như vậy thô lỗ. Khả hắn tìm đến của nàng thời điểm, hơn phân nửa tâm tình không tốt.

Qua thật lâu, nam nhân phát ra một tiếng gầm nhẹ, lập tức xụi lơ ở thân thể của nàng thượng. Như Minh Nguyệt thừa nhận hắn sức nặng, cảm thấy hô hấp đều có chút khó khăn, nhưng không hề động cũng không có nói chuyện. Hai người cũng không mở miệng, chỉ có ái muội dày đặc thở dốc.

Như Minh Nguyệt ôm lấy hắn, hưởng thụ giờ khắc này im lặng. Cũng chỉ có phía sau, nàng có thể lừa gạt chính mình, này nam nhân là thuộc loại của nàng. Lưu luyến si mê nhiều như vậy năm, người khác đều chỉ làm nàng bị coi thường, nàng cũng hiểu được chính mình có chút bị coi thường. Đáng yêu thượng , không có lựa chọn.

Một lát sau, Thương Duy Ngã theo trên người nàng mở ra nằm xuống. Một thân hân ẩm ướt, liên phát tán đều ẩm ướt .

Như Minh Nguyệt tự động nằm úp sấp đến hắn trên người, mặt dán hắn ngực, nghe hắn cường hữu lực tim đập. Cửa nàng ngực có một hình tròn dấu, là một cái sẹo, thực dễ dàng phán đoán ra đó là thương thượng.

Thương Duy Ngã nhắm mắt lại, ôm nàng mảnh khảnh thắt lưng, cũng hưởng thụ giờ phút này im lặng. Đây là Như Minh Nguyệt vẫn có thể ở lại hắn bên người nguyên nhân, nàng thực im lặng, cũng không lắm miệng.

Hai người yên lặng nằm một hồi, Như Minh Nguyệt khởi động thân thể, cúi đầu nhìn hắn.”Có đối bụng không? Ta làm cho ngươi điểm ăn ?”

Thương Duy Ngã như là không có nghe đến, một lát sau mới ừ một tiếng.

Như Minh Nguyệt hôn hắn một chút, khởi động mềm mại thân thể, ngay cả hai chân đều ở run lên. Hắn thể lực hảo, mỗi lần tổng có thể làm cho nàng ngón tay đều không động dậy . Nhưng vẫn là chống mặc xong quần áo, đi phòng bếp cho hắn làm ăn .

Đãi Như Minh Nguyệt vào phòng bếp, Thương Duy Ngã ngồi xuống, rút ra một điều thuốc châm. Điều yên, đem quần lót bộ thượng, đi đến phòng bếp cửa tà dựa, xem Như Minh Nguyệt nấu cơm. Chậm rãi học sương khói, giờ khắc này đầu óc thanh không, chỉ cảm thấy trong lòng rất bình tĩnh .

Như Minh Nguyệt đem cơm nấu thượng, quay đầu nhìn cửa nam nhân, lộ ra nhợt nhạt tươi cười, nói:”Ta cho ngươi phóng thủy, tẩy cái nước ấm tắm đi.”

Thương Duy Ngã ần một tiếng, thực đương nhiên hưởng thụ của nàng hầu hạ.

Như Minh Nguyệt vì thế đi vào phòng tắm, thay hắn phóng thủy. Lấy đến khăn tắm, lại đã tử quần áo lý tìm đến nhà của hắn cư phục, đều suốt nhất tề phóng hảo.

Thương Duy Ngã đem yên đặt tại trong gạt tàn, đi vào phòng tắm, bãi điệu quần lót hướng lý nhất nằm.

“Thủy ôn còn có thể sao?” Như Minh Nguyệt lấy tay tham thủy, hỏi.

Thương Duy Ngã không hé răng, bàn tay to duỗi ra, đem nạng cấp kéo vào bồn tắm lớn lý. Nghiêng người, đã đem nạng đặt ở trên người.

Như Minh Nguyệt chỉ tới kịp một tiếng kêu sợ hãi, cũng đã bị hấn đặt ở dưới thân. Lập tức nam nhân môi thân ở của nạng bên gáy, bàn tay to thô lỗ tề diệu của nạng quần áo. Kéo của nạng để khó, liền thẳng đến chủ đề.

Trong lúc nhất thời, trong phòng tắm lại nhắc lên nhất ba sóng nhiệt.

Chờ đồ ăn bưng lên bàn, đã muốn là ba cái mới trước đây, đều thành cơm chiều. Trên bàn cơm, hai người đều bình thực không nói nguyên tắc.

Ăn cơm xong, liền oa ở trên sofa xem tivi. Thương Duy Ngã nắm giữ điều khiển từ xa, xem là tài chính và kinh tế kênh.

Như Minh Nguyệt tựa vào hấn trong lòng, nạng kỳ thật không thích xem, nhưng là vẫn là còn thật sự nhìn. Làm như vậy, sẽ làm nạng cảm thấy, chính mình dung nhập hấn thế giới, mà không phải bị cự ở ngoài cửa.

Thời gian chậm rãi đi qua, rất nhanh đêm liền thâm.

Như Minh Nguyệt rốt cục cố lấy dũng khí hỏi: “Người đêm nay lưu lại sao?” Dứt lời, nạng ngừng thở, chờ hấn trả lời. Trong lòng, kỳ thật không có ôm bao nhiêu hy vọng.

Thương Duy Ngã ừ một tiếng.

Như Minh Nguyệt nhất thời lúm đồng tiền như hoa, cao hứng đi trải giường chiếu.

Ban đêm, Thương Duy Ngã đang ngủ.

Như Minh Nguyệt tựa vào hấn trong lòng, vô buồn ngủ. Trong bóng đêm, nạng xem nam nhân ngủ say mặt, rất muốn thân thủ đi sờ sờ, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nhìn.

Như Minh Nguyệt biết, Hạnh Nhược Thủy đã trở lại. Hấn toàn bộ tâm tư, lại hội trở lại thân thể của nạng thượng. Nạng mới là Thương Duy trong lòng ta bảo, mà chính mình bất quá là tiết dục công cụ.

Chậm rãi, Như Minh Nguyệt hốc mắt có chút đã ươn ướt. Nạng vội vàng khống chế được cảm xúc, không thể làm cho chính mình thật sự khóc đi ra. Cho dù là nhẹ nhàng mà trừu khuyệt khuyệt, Thương Duy Ngã cũng sẽ tỉnh.

Từ từ đêm dài, tổng không thành miên.

Rạng sáng tứ điểm nhiều thời điểm, Như Minh Nguyệt vừa mới ngủ. Đã bị đột nhiên áp đi lên nam nhân cấp bưng tỉnh, nạng sợ sệt một hồi lâu. Nghe được miệng hấn lý hô “Nhược Thủy”, chỉ biết hấn lại mơ thấy Hạnh Nhược Thủy.

Như Minh Nguyệt chưa sót cười, lại vẫn là thả lỏng thân thể, thừa nhận hấn vô tình. Cái loại này tiên lạt đau đớn, ở đêm khuya lý đặc biệt rõ ràng.

Nạng thân thủ sờ sờ ngực trái, giống nhau nơi đó cũng đau lên.

Nhắm mắt lại, nạng ôm lấy hấn cổ phàn ở hấn trên người. Khóe mắt, chảy xuống một giọt lệ. Mà nằm ở trên người nạng nam nhân, chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không biết. Mặc dù đã biết, cũng sẽ không để ý. Nạng cho hấn, bất quá là phát tiết ** công cụ thôi.

Nạng không phải sớm biết rằng sao? Khả vì sao vẫn là đau như vậy lợi hại?

.....

Xa xôi thành phố Z.

Không như thủy thỉnh thoảng lại nói chuyện phiếm, Phó Bồi Cương lại không thể thường xuyên về nhà, Đàm Bội Thi ngày liền gian nan. Nhất là nhớ tới chính mình không ngăn cản Nhược Thủy đi tiếp Phúc An mới đưa đến nạng mất tích, mỗi khi tự trách công tâm công phế khó chịu.

Vì thế, qua năm, nàng liền cấp chính mình tìm một phần công tác. Ở một nhà tiểu thông cáo công ty, làm bày ra quản lí. Công tác có chút tiểu việc, nhưng này đúng là nàng muốn .

Đàm Bội Thi còn nhớ rõ, Nhược Thủy ở bày ra này một khối cũng rất trời cho. Lúc trước các nàng còn thương lượng , tốt nghiệp sau cùng nhau khai cái quảng cáo bày ra công ty, chính mình làm lão bản. Chính là một chuyến du lịch sau, nàng gặp Phó Bồi Cương, liền như vậy khăng khăng một mực yêu thương , nhất tốt nghiệp đã tới rồi thành phố Z. Mà Nhược Thủy theo Thương Duy Ngã, tự nhiên không có khả năng chạy đến bên này. Kế hoạch cứ như vậy, ngâm nước nóng .

Ở Nhược Thủy đến thành phố Z tiền, nàng đã ở quảng cáo công ty đi làm. Tiểu công ty sống không tính nhiều, hưởng cửu triề ngũ, cũng là thoải mái. Phó Bồi Cương tiền lương, cũng đủ bọn họ hảo hảo mà sống, cho nên hẳn cũng không có xong liệt kiếm tiền **.

Đàm Bội Thi dừng lại xoa bàn phím hai tay, đánh ngáp rất lớn thân một cái lười thất lưng. Văn phòng bộ tộc liền điểm ấy không tốt, tọa lâu xương sống thất lưng lưng đau, đầu vai cũng đau.

Đàm Bội Thi đứng lên, hoạt động một chút tay chân. Nhân tiện đứng lên đi bộ đi bộ, nhìn xem vài cái trợ lý đều đang làm chút cái gì. Nhắc tới chính mình trợ lý, Đàm Bội Thi liền cảm thấy đầu vô cùng đau đớn. Ngộ tính không cao, lại không tốt học, một chút sự tình đều phải giáo mấy lần mới có thể, đừng nói gì đến suy một ra ba .

Đi bộ một vòng, thán khí trở lại chỗ ngồi thượng. Vừa chuyển đầu, liền nhìn đến bàn công tác bên trái lịch ngày thượng, đã muốn có thiết nhiều cái vòng . Lúc này đây, Phó Bồi mới ra nhiệm vụ thời gian có chút dài.

Thân thủ đem lịch ngày lấy lại đây, mơ hồ phiên một phen, đã muốn thật lâu không có nhìn thấy Nhược Thủy , không biết nàng được không.....

Nhất tưởng khởi, trong lòng lại bắt đầu khó chịu. Đúng lúc này, di động vang lên.”Uy?”

“Nhĩ hảo, xin hỏi là Đàm tiểu thư sao?”

“Ta là.” Đàm Bội Thi nghĩ rằng, sẽ không lại là đẩy mạnh tiêu thụ cái gì bảo hiểm đi.

“Đàm tiểu thư nhĩ hảo, ta là chuyển phát công ty , chúng ta bên này có của người phát chuyển nhanh, xin hỏi người hiện tại ở nhà sao?”

Chuyển phát? Giống như thật lâu không ai cấp nàng kí chuyển phát đi? Chẳng lẽ là Phó Bồi Cương cấp của nàng kinh hỉ?”Ngượng ngùng, ta hiện tại không ở nhà. Đại khái 5 giờ rưỡi có thể gia, cái kia thời điểm đưa lại đây được không?”

“Không thành vấn đề. Kia tái kiến.”

Treo điện thoại, Đàm Bội Thi cau mày nghĩ đến để ai sẽ cho nàng kí này nọ. Nhà nàng Phó Bồi Cương, bình thường không có loại này lãng mạn tế bào. Quên đi, đến lúc đó tự nhiên biết.

“Mỹ nữ, đêm nay có thể hay không, ta mời người ăn cơm?” Cửa ban công đẩy ra, một người nam nhân đi vào đến. Nam nhân thân cao 180 đã ngoài, dáng người không sai, ngũ quan cũng không sai. Chính là kia vừa thấy cũng rất phong lưu tươi cười, làm cho người ta xin miễn thứ cho kẻ bắt tài.

Đàm Bội Thi không cần ngăn đầu, vừa nghe này cường điệu chỉ biết là ai đến đây. Đây là sáng ý thiết kế bộ tổng giám lục dục mình, nhân là rất có tài hoa , chính là hoa tâm phong lưu.

Thần nhiên liếc nhìn hẳn một cái, Đàm Bội Thi trả lời:”Ngượng ngùng, không rảnh. Còn muốn nhắc nhở lục thiếu, bản nhân đã muốn là có phu chi phụ , về sau đừng nữa làm đối tượng .”

Lục dục mình lơ dềnh, đặt mông ngồi ở nàng đối diện ghé dựa lý.”Này có cái

gì quan hệ? Chúng ta chính là ăn một bữa cơm, nói chuyện phiếm, cũng không phải cồn sàng đan, là đi?”

Đàm Bội Thi tìm cái này nọ, cho hẳn tạp đi qua.”Tốt xấu cũng là cái người đọc sách, nói chuyện văn minh điểm. Cút đi, lão nương đối với người không có hứng thú.”

Lục dực mình hai tay đặt lên bàn, đi phía trước khuyh.”Ta nói mỹ nữ, quân tử cuộc sống thực buồn tẻ thực tịch mịch , liền cùng thủ sống quả không sai biệt lắm. Người sẽ không nghĩ ra được chơi đùa?”

Đàm Bội Thi khinh bỉ nhìn hần. May mắn nhà nàng Phó Bồi Cương thực trung thành, gặp phải lục dực mình như vậy , phi tức giận đến học máu không thể.”Cho người mười giây, cút xéo lão nương văn phòng, nếu không ta liền tể người.”

Nàng chán ghét “Thủ tiết” Này hai chữ! Bởi vì bộ đội đặc chủng công tác rất nguy hiểm, các nàng này đó quân tử trong lòng vốn cũng rất lo lắng, càng không chấp nhận được như vậy nói hươu nói vượn.

“Ai ai ai, không cần như vậy ngoan đi?”

Đàm Bội Thi tài mặc kệ hần, miệng sổ sổ tự, cầm lấy trên bàn cuối cùng thư vòng quá bàn công tác.”2,1!” Cầm này nọ liền tạp.

Lục dực mình ôm đầu thoát ra đi, một bên chạy một bên kêu “Này đàn bà rất bừa hần “. Bất quá đủ lạt, đủ hương vị!

Rất nhanh đi ra tan tằm thời gian , Đàm Bội Thi điểm vừa đến bước đi nhân. Vừa mới đến tiểu khu ngoài cửa, chuyển phát viên liền cấp nàng gọi điện thoại .

Bay nhanh đi đến cửa nhà, vừa thấy này nọ còn không thiếu, giống chuyển nhà dường như có ba cái thùng, nhất thời đầy bụng nghi hoặc.”Này đều cái gì vậy a?”

Nàng một bên hỏi, một bên lấy quá ra. Thành phố Y? Hạnh? Kia không phải Nhược Thủy sao? Nhưng là chỉ có địa chỉ, không có số điện thoại.

Đàm Bội Thi một trận mừng như điên, vội vàng mở ra trong đó nhất thùng này nọ đến. Bên trong là quần áo, cũng nàng trước kia gặp qua . Cũng đối, Nhược Thủy trong nhà gì đó cái gì cũng chưa mang đi đâu! Mở ra cái thứ hai thùng, là tứ kiện bộ. Lại sách cái thứ ba thùng, là nhất laptop.

Chuyển phát viên đi rồi sau, nàng bắt đầu đem này nọ tất cả đều nhẩy ra đến, rốt cục ở trong đó một cái thùng phía dưới tìm được rồi hé ra tiểu trang giấy — Bội Thi, ta rất nhanh sẽ trở lại !

Không có kí tên, nhưng là chữ viết là Đàm Bội Thi quen thuộc !

Nàng cầm nhỏ trang giấy, cơ hồ muốn khóc đi ra. Nhược Thủy không có việc gì, nàng sẽ đã trở lại! Không được, cấp đội trưởng đánh cái điện thoại! Xoa bóp dây số mới lại nghĩ tới đến, đội trưởng cùng Phó Bồi mới ra nhiệm vụ đi.

Trong lòng nàng cao hứng vô cùng, rất muốn tìm cá nhân chia xẻ. Càng nghĩ, cuối cùng gọi điện thoại cho Hiên Viên Kì.

Hiên Viên Kì treo điện thoại, không đến nửa giờ liền chạy tới .

Đàm Bội Thi đang đợi hần trong quá trình, kích động không muốn làm cơm.

“Sao lại thế này?” Hiên Viên Kì vừa vào cửa liền hỏi.

Đàm Bội Thi đem kia tờ giấy phiền cùng chuyển phát đơn đưa cho hần.”Người xem, đây là Nhược Thủy tự. Mấy thứ này, đều là nàng kí tới được. Chuyển phát đơn thượng biểu hiện địa chỉ là thành phố Y.”

Hiên Viên Kì nhìn trang giấy thượng tự.”Người xác nhận đây là Hạnh Nhược Thủy tự?”

“Đương nhiên, chúng ta hai là hảo tỷ muội, sẽ không sai .”

“Ta lập tức đi thành phố Y.” Hiên Viên Kì cầm chuyển phát đơn, xoay người sẽ xuất môn.

“Vì sao? Nàng không phải phải về đến đây sao?” Đàm Bội Thi kỳ quái đuổi theo đi.

“Ta sợ trên đường có cái gì sơ xuất. Đừng quên Thương Duy Ngã đã ở tìm nàng.”

“Ta với người cùng đi.”

“.....”

Hai người tọa Hiên Viên Kì tư nhân máy bay, suốt đêm bay đi thành phố Y. Nhưng là đến nơi đó, phòng ở đã muốn lui.

Hiên Viên Kì rất nhanh liền điều tra ra nàng cải danh , từng ở mẫu tiểu học đã làm lão sư, ở hai chu tiền từ chức. Lại sai người tra xét hàng không ghi lại, phát hiện nàng có đặt vé, nhưng hôm đó cũng không có ngồi trên máy bay.

Ép buộc một đêm xuống dưới, hai người vừa lo tâm lo lắng đứng lên. Vé máy bay là một vòng tiền , nàng không có theo kế hoạch trở về, chính là bị nhân mang đi .

Đàm Bội Thi xụi lơ tựa vào ghế dựa lý. Mừng rỡ sau đại ưu, rất tra tấn người.”Nàng có thể hay không.....”

“Ta lập tức làm cho người ta đi thăm dò Thương Duy Ngã bên kia tình huống.”

.....

Liên tiếp vài ngày, Thương Duy Ngã đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hạnh Nhược Thủy cũng không hỏi, lại càng không suy nghĩ. Mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm tắm rửa ngủ, khác thời gian đều ở trước máy tính viết tiểu thuyết.

Thượng một quyển tiểu thuyết kết thúc sau, nàng đã muốn có một đoạn thời gian không viết, này độc giả đã sớm ồn ào hỏi nàng gì thời điểm khai hố mới . Cho nên hần tâm trong tiểu thuyết truyền sau, tiếng hô rất cao, ngay cả biên tập đều riêng tìm nàng muốn nàng hảo hảo mà tồn cáo. Mỗi ngày mã tự, hồi phục nhấn lại, thành của nàng hưởng thụ.

Như thế qua năm sáu thiên, ngày buồn tẻ nhưng bình tĩnh.

Ước chừng ngày thứ bảy buổi tối, Hạnh Nhược Thủy đang ở ăn cơm thời điểm, Thương Duy Ngã đã trở về.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng sẽ đứng lên hướng trên lầu chạy.

“Người tốt nhất ngoan ngoan ngồi xuống tiếp theo ăn cơm.” Thương Duy Ngã lạnh lùng thanh âm ở sau người vang lên.

Hạnh Nhược Thủy tự hỏi luôn mãi, rốt cục vẫn là ngoan ngoan ngồi xuống. Nàng ngồi được, theo hần trên người tản mát ra nồng đậm mùi rượu. Đánh giá hần là không phải uống rượu , say Thương Duy Ngã càng khó ứng phó. Nhưng là nhìn dáng vẻ của hần, lại không giống như là say.

“Tưởng ta ?” Thương Duy Ngã đột nhiên khuynh thân lại đây, hỏi.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới phản ứng lại đây, nàng xem hần lâu lắm . Vội vàng cúi hạ tầm mắt, mãnh báỉ cơm. Kết quả bởi vì báỉ nóng nẩy, bị nghẹn ho khan đứng lên.

Thương Duy Ngã tựa hồ thật cao hứng nhìn đến nàng kinh ngạc, cúi đầu nở nụ cười.

Hạnh Nhược Thủy

được yêu thích đồ bưng, lại bóc mấy khẩu, buông bát tính trốn trở về phòng gian lý đi.

“Ngồi xuống!” Thương Duy Ngã thần nhiên mệnh lệnh, nhìn của nàng tầm mắt làm cho người ta da đầu run lên.

Hạnh Nhược Thủy kiên trì nhìn thẳng hần, cường điệu nói:”Ta ăn no .”

“Ta còn chưa ăn ăn no.” Hần nhìn nàng, trên mặt không có biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy biết, hần chưa ăn ăn no tiền, nàng tốt nhất biệt ly khai, nếu không hần vừa muốn chính nàng . Vì thế, nàng cảm giận ngồi xuống. Nhìn hần nhàn nhã ăn thật sự tao nhã, nàng lại hận nghiến răng ngứa.

Rốt cục chờ hần ăn no .

Hạnh Nhược Thủy lập tức đứng lên, sợ hần lại làm khó dễ, nhanh chân liền hướng trên lầu chạy.

Thương Duy của ta tầm mắt đuổi theo nàng, thẳng đến nhìn không thấy mới chậm rãi thu hồi đến. Lãnh cứng rắn khóe miệng, một chút một chút nhếch lên đến.

Hạnh Nhược Thủy chạy về phòng, đem cửa cấp khóa thượng, dán môn thẳng thở, không phải chạy bộ chạy, mà là dọa ! Hoàn hảo, Thương Duy Ngã không lại bức nàng lưu lại, cũng không có theo kịp!

Nàng điều chỉnh tốt tim đập, lại dán môn đứng một hồi, mới đi đi qua ngồi xuống. Hôm nay viết cả một ngày, ánh mắt có chút mệt mỏi. Nàng sẽ theo thủ điểm khai một cái ca hát tổng nghệ tiết mục, đem ghế dựa sau này na xa, xem một hồi tiết mục.

Tiết mục cũng không tốt xem, người chủ trì thao thao bất tuyệt, cá biệt giám khảo còn căn bản không phải âm nhạc chương nhân, tuyển thủ tư liệu giới thiệu lại luôn đi phiền tình lộ tuyến..... Này đó đã muốn trở thành sáng khoái hạ tuyển tú tiết mục bệnh chung.

Vừa mới tốt hơn đến một cái cũng không tệ lắm tuyển thủ, Hạnh Nhược Thủy chính nghe được còn thật sự thời điểm, có người ở gõ cửa. Tiếp theo chợt nghe đến Thương Duy của ta thanh âm, muốn nàng mở cửa.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đứng lên, lo lắng muốn hay không mở cửa. Trong lòng nàng không nghĩ khai, nhưng lại sợ Thương Duy Ngã tức giận một cước đem cửa cấp đập. Nàng do dự thật lâu, vẫn là ngồi trở về. Nàng đang nghe ca, làm bộ như nghe không thấy tốt lắm.

Môn gõ một hồi, sẽ không có tiếng vang.

Hạnh Nhược Thủy nắm lấy không ra hần là buông tha cho, vẫn là khác tìm biện pháp. Trong lòng không yên bất an, cũng sẽ không có thưởng thức ca khúc tâm tình. Giảo chính mình mười ngón, lo lắng muốn hay không đi qua đem cửa mở?

Nàng đứng lên, đi đến cạnh cửa. Đang do dự không quyết thời điểm, ngoài cửa vang lên cái chìa khóa va chạm thanh âm. Nàng cả kinh, môn đã muốn mở ra. Nàng theo bản năng dùng sức đứng vững môn.

“Buông ra!” Thương Duy của ta thanh âm, lạnh lùng vang lên.

Hạnh Nhược Thủy cắn răng, không muốn buông tay.”Ta, ta muốn đi ngủ !”

Thương Duy Ngã lại căn bản không để ý tới nàng, thoáng dùng một chút lực, môn liền đẩy ra. Nàng về điểm này tiểu khí lực, cho hần mà nói căn bản bé nhỏ không đáng kể.

Hạnh Nhược Thủy mắt thấy ngăn không được, vội vàng sau này lui vài bước, cảnh giác trừng mắt hần.

Thương Duy Ngã xem nàng liếc mắt một cái, phản thủ đem cửa cấp quan thượng. Lại nhìn lướt qua của nàng máy tính.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến hần vừa muốn san chính mình tiểu thuyết, vội vàng chạy tới, đem máy tính cấp mạnh mẽ tắt điện thoại. Dựa vào máy tính bàn, xoay người đến theo dõi hần.

Thương Duy Ngã nhin không được ngoéo một cái khóe miệng, từng bước một tới gần. Nâng thủ, một viên một viên cởi bỏ áo sơmi nút thắt.

“Người muốn thế nào?” Hạnh Nhược Thủy toàn thân tóc gáy đều dựng thẳng lên. Máy tính bàn một bên để lại hoa quả dao, nàng vội vàng cầm lấy tới bắt ở trong tay.”Người không cần lại đây!”

Thương Duy Ngã lại càng không ngưng cười lợi hại hơn.”Nhược Thủy, người ngay cả sát gà sát vịt cũng không dám xem, còn một bước lên trời muốn giết người sao?”

“Người nếu dám chạm vào ta, người xem ta có dám hay không!” Hạnh Nhược Thủy ra vẻ cường thế kêu to, lại không biết nói này hoàn toàn chính là giấu đầu hở đuôi.

“Nhược Thủy, lúc trước ta không nghĩ muốn, cho nên người tránh được. Nay ta nghĩ muốn người, như vậy người là vô luận như thế nào cũng trốn không thoát đâu. Cho nên, người vẫn là bỏ dao buông, đừng bị thương chính mình.” Xem nàng lấy dao thủ, đều là chiến.

Hạnh Nhược Thủy nuốt nuốt nước miếng, cắn răng nói:”Người nếu dám chạm vào ta, ta nhất định sẽ giết người!” Nắm chuôi dao thủ, đã muốn trắng bệch.

Hai mươi tư năm qua, nàng vẫn giúp mọi người làm điều tốt, chưa bao giờ từng thương tổn quá ai. Nay dùng dao đi đả thương người, nàng tưởng cũng không dám tưởng. Nhưng là, nàng không

ng thể làm cho Thương Duy Ngã xâm phạm thân thể của hắn, không thể!

“Vậy thử xem đi, Nhược Thủy, nhìn người có thể hay không ngoan hạ này tâm.” Thương Duy Ngã cũng không vội vã phác lại đây, mà là từng bước một tới gần.

Kỳ thật hắn vốn không có khác ý tưởng, chính là tưởng đem áo sơ mi nút thắt cởi bỏ thông khí mà thôi. Mà nàng nhận định hắn phải làm chút cái gì, kia hắn không bằng nàng mong muốn, sao không làm thất vọng nàng?

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lắc mình rời đi mấy tính bàn, hướng phòng tắm phương hướng thối lui.”Người không cần lại đây!”

Thương Duy Ngã cũng đã cởi áo sơ mi, thả lại dùng ở đai lưng khâu thượng.

Hạnh Nhược Thủy rốt cục lập tức hoảng đến cực điểm, đao giơ lên, đối với Thương Duy Ngã.”Đứng lại! Người, người nếu tiếp qua đến, ta thật sự sẽ giết người!”

Thương Duy Ngã cúi đầu cười.”Nhược Thủy, người ngay cả của ta một cái bàn tay đều ai không được.”

Hạnh Nhược Thủy biết hắn nói là sự thật. Nàng chợt lóe thân, chạy vào phòng tắm, đem cửa cấp xem ra. Nhưng còn không có khóa thượng, Thương Duy Ngã đã muốn một cái bước xa đem cửa cấp đẩy ra.

Hạnh Nhược Thủy tựa vào bồn rửa tay thượng, hô hấp dồn dập đứng lên.”Người, ta.....”

Nàng hoảng nói không ra lời. Đột nhiên đao nhỏ phương hướng nhất quay đầu, đao đỉnh nhọn chính mình ngực.”Người lại khóa tiền từng bước, ta liền tự sát!”

Thương Duy Ngã đứng ở cửa vị trí, ánh mắt chậm rãi nheo lại đến.”Người nếu đã chết, sẽ thấy cũng không thấy được Ung Trường Không , người bỏ được sao? Nhược Thủy, người không tha .” Hắn thần nhiên địa hạ kết luận, thanh âm rất lạnh.

“Ta –” Hạnh Nhược Thủy đương nhiên luyến tiếc tử. Nhưng là ở Thương Duy Ngã nhắc chân thời điểm, nàng không rảnh nghĩ nhiều, cổ tay một cái dùng sức, đao liền đẩy mạnh ngực.

“A –”

Thương Duy Ngã phút chốc trừng lớn ánh mắt, một cái bước xa sẽ vượt qua đi.

“Không cần lại đây!” Hạnh Nhược Thủy cau mày, tiên lạt đau đớn làm cho nàng nhận không được thấp giọng thân yin. Huyết toát ra đến, chậm rãi nhiễm đỏ màu trắng t tuất, nhìn thấy ghê người.

Thương Duy Ngã lại căn bản mặc kệ nàng, một phen ôm của nàng thất lưng đem nàng ôm lấy đến, xoay người liền xông ra ngoài.

“Kêu thầy thuốc!” Vừa ra cửa phòng, hắn liền la lớn. Rõ ràng biết bằng của nàng lực đạo, đao hắn là sẽ không đâm vào quá sâu, nhưng quả không được đáy lòng bối rối.

Hạnh Nhược Thủy đau có chút choáng váng huỷễn, chủ yếu là nàng phía trước quá khẩn trương , đã muốn có chút hư thoát. Bị Thương Duy Ngã ôm vào trong ngực, nàng tựa hồ ở trên mặt hắn thấy được lo lắng. Tại kia sao trong nháy mắt, nàng thiếu chút nữa nghĩ đến, này nam nhân là yêu của nàng.

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, rõ ràng không nhìn tới. Đã không có thị giác đánh sâu vào, đau đớn càng thêm tiên minh đứng lên. Nàng choáng váng hồ tưởng, nàng mới nhẹ nhàng đâm một chút liền như vậy đau, Trường Không trên người thương nhiều như vậy, nhất định đau đã chết!

Không biết, hắn ra hoàn nhiệm vụ đã trở lại không có.....

Rất nhanh, tư nhân thầy thuốc liền xuất hiện .

Hạnh Nhược Thủy miệng vết thương kỳ thật cũng không thâm, thầy thuốc tiêu độc băng bó sau, sẽ không cái gì đáng ngại. Chính là còn vô cùng đau đớn, nàng trên trán dính đầy mồ hôi.

Thầy thuốc là cái nữ nhân, bằng bó sau, lại giúp nàng cởi đã muốn bị tiến phá quần áo. Chà lau điệu trên người nàng vết máu, thay một khác kiện sạch sẽ quần áo. Sợ đụng tới miệng vết thương, cho nên cấp nàng mặc là Thương Duy của ta quần áo. Tại đây cái trong quá trình, nàng xem Hạnh Nhược Thủy nói: "Không nghĩ tới, hắn cũng sẽ có như vậy biểu tình."

Hạnh Nhược Thủy biết nàng nói là Thương Duy Ngã, nhưng nắm lấy không ra nàng muốn nói gì, vì thế không hé răng.

"Tốt lắm. Chú ý miệng vết thương đừng chạm vào thủy, rất nhanh sẽ tốt lắm. Không phải ta nói người, nữ nhân quan trọng nhất tốt nhất xem địa phương, người như thế nào liền bỏ được hướng kia trát đâu? Hơn nữa, người không biết trái tim kỳ thật ở bộ ngực lấy hạ sao?" Nữ thầy thuốc lắc đầu, cầm lấy này nọ đi rồi.

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu nhìn bằng bó địa phương, nàng lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, chính là nghĩ không cần Thương Duy Ngã chạm vào chính mình. Thầy thuốc trong lời nói tuy rằng nghe là lạ, nhưng kỳ thật cũng chưa nói sai. Nữ nhân ngực, quả thật rất trọng yếu.

Môn đẩy ra, sợ tới mức nàng vội vàng ngẩng đầu lên.

Thương Duy Ngã đi vào đến, sắc mặt phi thường hung ác nham hiểm. Hiển nhiên, nàng tự thương hại hành động làm cho hắn rất tức giận. Hắn như thế nào cũng liều không đến, vì ngăn cản hắn đụng chạm, nàng cứ nhiên thật sự nhẫn tâm thương tổn chính mình! "Nghe được sao? Lần sau thật sự muốn chết, nhất định phải trát đối âm tri."

Hạnh Nhược Thủy cúi hạ tầm mắt, không nhìn tới hắn. Dù sao theo trong miệng của hắn, cho tới bây giờ nói không nên lời lời hay.

Thương Duy Ngã đi đến trước giường.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức đang muốn trốn, lại bị hắn một phen ôm lấy. "Người buông! Buông!"

Thương Duy Ngã từ nàng đùa giỡn, lạnh lùng phân phó hạ nhân đối sàng đan. Hắn phát hiện, trong lòng nữ nhân càng đến càng khinh phiêu phiêu, xương cốt đều các người. Hắn nhất cúi đầu, liền nhìn đến tận hiển xương quai xanh.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng song chưởng giao nhau ôm chính mình, trừng mắt hắn. Đây vừa động, lại tác động miệng vết thương, đau nàng hé ra mặt đều mặt nhăn thành bánh bao.

Thương Duy Ngã trong mắt, chợt lóe mà qua nhu tình. Miệng lạnh lùng nói: "Thế nào? Biết đau?"

"Ai cần người lo!" Hạnh Nhược Thủy chịu đựng đau phản bác.

Rất nhanh, hạ nhân đối hảo sàng đan đều lui xuống.

Thương Duy Ngã đem nàng thả lại trên giường, hai tay hướng nàng hai sườn nhất chống đỡ, cúi người ở nàng trước mặt. Tối đen con người lý, hung ác nham hiểm một mảnh. "Nhược Thủy, người vì không cho ta chạm vào cứ nhiên tự sát, là vì giao thân xác lưu cho Ứng Trường Không là đi? Đáng tiếc, đời này đều không có cơ hội này! Chẳng lẽ, người tính làm một cái lão xử nữ thẳng đến chết đi?"

Hạnh Nhược Thủy vốn là không dự đoán được miệng hắn lý có thể nói ra lời hay đến, nhưng nghe đến hắn mặt sau một câu, nhất thời cả người chấn động. Thủ kéo lấy cửa nàng áo tử, ngừng thở hỏi: "Người nói trong lời nói là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ Trường Không hắn..... Không, sẽ không! Người lại muốn lừa gạt ta, ta sẽ không mắc mưu!"

Nói xong nàng kéo chăn, mông trụ đầu, cự tuyệt lại bị hắn lừa gạt.

Thương Duy Ngã nhẹ nhàng lôi kéo, liền đem chăn cấp rút ra. "Ứng Trường Không ở X quốc ra nhiệm vụ thời điểm, bị bom tạc đạt được thân cốt tủy, ngay cả thi thể đều không có tìm trở về. Bộ đội chỉ có thể cho hắn lập một cái mộ chôn quần áo và di vật, không tin, người có thể hỏi người hảo hữu Đàm Bội Thi."

"Không, sẽ không! Ta sẽ không tin tưởng! Người nhất định là tưởng ở điện thoại lý ra tay chân, phái người đến làm bộ Bội Thi đến lừa gạt ta, ta sẽ không tin tưởng!" Nhưng là, vì sao thân thể của hắn cả người lạnh cả người.

Nàng lại hoảng hốt nhớ tới, Trường Không bị đánh trúng ngực thẳng phun huyết cái kia ác mộng.....

“Không, sẽ không ! Trường Không là bọn hắc bộ đội lợi hại nhất binh, hắc không có việc gì ! Trường Không đáp ứng quá ta nhất định hội an toàn trở về , hắc sẽ không gặp chuyện không may , sẽ không !”

Thương Duy Ngã vỡ ra tàn nhẫn tươi cười, nắm của nàng càng dưới bức nàng xem hai mắt của mình, gần từng tiếng :”Hắc đã chết, chết ở dị quốc tha hương, thành một cái cô hồn dã quỷ. Đây cả đời, người sẽ không còn được gặp lại hắc ! Có lẽ hắc đối với người cảm tình rất sâu, hồn phách hội nhập của người mộng. Nhưng trừ này, người không còn có cơ hội nhìn thấy hắc !”

Nàng không khỏi nhớ tới năm đó học kia một câu thơ cổ — hồn phách chưa từng đi vào giấc mộng đến!

Hạnh Nhược Thủy cơ hồ phải tin , đột nhiên lại nghĩ tới Trang Dịch Sính cái kia nói dối. Bọn họ đều là như vậy, vĩnh viễn chân chân giả giả, vì lừa nàng hết hy vọng, nàng sẽ không mắc mưu !

Vì thế, Hạnh Nhược Thủy cố gắng bình phục tâm tình của mình.”Ta sẽ không tin tưởng . Ta mệt mỏi, ta muốn đi ngủ!”

Nói xong, nàng thật sự nhắm mắt lại, không hề để ý đến hắc.

Thương Duy Ngã vươn tay đến, rất muốn điều chỉnh nàng, nhưng cuối cùng vẫn là chậm rãi thu hồi đến. Vừa rồi thầy thuốc vụng trộm nói cho hắc, nàng thần kinh ban đầu thật sự gần, thật sự nếu không hảo hảo nghỉ ngơi, thực dễ dàng xuất hiện vấn đề.

Dù sao Ứng Trường Không đã muốn đã chết, nàng một ngày nào đó hội nhận sự thật .

75. Chương 75: Chúng Ta Về Nhà

Đàm Bội Thi đi theo Hiên Viên Kỳ suốt đêm chạy một chuyến thành phố Z, lại phát hiện Nhược Thủy đã muốn bị nhân mạng đi .

Này đó thiên, trong lòng nàng vẫn không yên bất an .

May mắn Hiên Viên Kỳ rất nhanh xác nhận, Nhược Thủy đúng là Thương Duy Ngã của ta thương, tạm thời không có gì nguy hiểm. Đây cuối cùng trong lòng quá một ít.

Nhưng không biết có phải hay không Phó Bồi Cương lần này ra nhiệm vụ thời gian quá dài , Đàm Bội Thi trong lòng luôn luôn loại không tốt cảm giác. Ban đêm rất khó nhập眠, đang ngủ cũng luôn bị bừng tỉnh.

Vừa đi tiến văn phòng, Đàm Bội Thi đầu tiên lấy quá trên bàn lịch ngày, ở hôm đó ngày thượng hạ một vòng tròn vòng. Nhìn này quyển quyển càng ngày càng nhiều, nàng tâm tình càng ngày càng không tốt .

“Hi mỹ nữ, buổi sáng tốt lành. Ăn bữa sáng không có, ta mời người?” Lục dực minh tao bao đã chạy tới, trong tay mang theo nhất gói to bữa sáng.

Đàm Bội Thi ngay cả xem đều lười liếc hắc một cái, hung hãn kêu một tiếng:”Đừng đến phiền ta!”

Lục dực minh cũng không biết hắc là da mặt đủ hậu, vẫn là sẽ không xem mặt sắc, tóm lại vốn không có động.”Đừng như vậy vô tình thôi. Ta này có vài dạng bữa sáng, người xem xem muốn người nào?”

Hắc đem bữa sáng gói to phóng nàng bàn công tác thượng, búng.

Đàm Bội Thi tâm tình vốn liền không xong, bị hắc như vậy gặp lại đằng, cơn tức đằng liền lên đây. Thân thủ nhất bát, nhất gói to bữa sáng liền như vậy bay đi ra ngoài.

Lục dực minh ngạc nhiên nhìn nàng, văn phòng những người khác cũng đều nhìn lại đây, một đám khó hiểu trừng lớn ánh mắt xem diễn.

Đàm Bội Thi phút chốc đứng lên, hung tợn trừng mắt hắc nói:”Ta hôm nay

tâm tình không tốt, lại đến phiền ta ta phiền người!”

Lục dực minh sợ run một hồi.”Hảo hảo hảo, ta không phiền người.” Xám xịt vào chính mình văn phòng.

Đàm Bội Thi hung ác tầm mắt quét một vòng, mọi người vội vàng cúi đầu làm bộ như ăn bữa sáng hoặc là việc công tác. Nàng hung hăng hô một hơi, cũng biết chính mình có chút quá đáng .

Cả một ngày, Đàm Bội Thi cũng chưa cái gì tâm tình công tác. May mắn còn không đến bận nhất thời điểm, không có làm không xong công tác. Nàng chỉ cần tiếp cái điện thoại, cùng hộ khách câu thông một ít đại sự tình là có thể .

Buổi chiều ước tam điểm nhiều thời điểm, di động đột nhiên vang lên, là cái xa lạ dãy số.

“Uy?” Đàm Bội Thi một bên lấy bút ở vở thượng trạc trạc, một bên không chút để ý tiếp điện thoại.

Đối phương chỉ nói tam câu, Đàm Bội Thi liền kêu to đứng lên, trên mặt huyết sắc toàn vô.”Cái gì..... Ta lập tức đi qua!”

Treo điện thoại, Đàm Bội Thi đầu óc trống rỗng, ngay cả bình thường hô hấp đều bị quên . Trong đầu chỉ có một câu –

Phó Bồi mới ra sự !

Nàng mắt đều thẳng , sợ sệt một hồi, đột nhiên nắm lên bao bao tựa văng ngoại bào! Giống một trận gió đường như, biến mất ở văn phòng, lưu lại mọi người ngạc nhiên lẫn nhau tưởng vọng.

Đáp thang máy đi xuống, nàng chạy ra đại hạ cửa thời điểm, cước bộ lảo đảo, liền như vậy cút xuống cầu thang. Khá vậy bất chấp có hay không đụng phá, có đau hay không, bỏ lên bỏ chạy.

Phó Bồi Cường, người không thể ra sự! Người đáp ứng quá muốn cả đời cùng của ta!

Ở bên chạy trung, nàng rốt cục gấp đến độ toát ra nước mắt.

.....

Kế tiếp ngày, Hạnh Nhược Thủy ít cùng Thương Duy Ngã nói chuyện, không muốn nghe hắn nói ra không tốt nghe trong lời nói đến.

May mắn, Thương Duy Ngã cũng bề bộn nhiều việc. Hai người trên cơ bản không có gì cơ hội ngồi xuống nhiều lời nói mấy câu, cũng vốn không có thời gian đối chọi gay gắt .

Hạnh Nhược Thủy thời gian đều dùng để viết văn tự , ý nghĩ thẳng đường thời điểm viết muốn ngừng mà không được, trong nháy mắt chính là một ngày . Thương Duy Ngã cũng không có làm cho người ta làm khó dễ nàng, ngày quá coi như yên vui, chính là trong lòng có điều vướng bận, tổng cao hứng không đứng dậy.

Trắng đêm trắng đêm mất ngủ, nằm ở trên giường một phần một giây hăm, cố gắng muốn ngủ lại như thế nào cũng vô pháp đi vào giấc ngủ, cái loại cảm giác này rất dày vò . Trường kỳ mất ngủ thêm u buồn, làm cho nàng cả người thoát nhìn thực tiêu tụy.

Cái kia nữ thầy thuốc đến đây vài lần, nàng trước ngực miệng vết thương đã muốn hảo không sai biệt lắm , nhưng nghe nói hội lưu lại một vết sẹo.

Ở trắng nõn ngực có một rõ ràng sẹo, này quả thực làm cho người ta muốn chết! Đây là cái kia nữ thầy thuốc trong lời nói, nàng luôn nói Hạnh Nhược Thủy bộ ngực tốt lắm xem, lớn nhỏ vừa vặn lại thực rất, kết quả có như vậy một cái sẹo, hoàn toàn phá hủy mỹ cảm. Nàng còn mãnh liệt đề nghị đi chỉnh dung, nhất định phải bắt nó lau quét.

Hạnh Nhược Thủy chính là cười cười, cũng không để ý. Nàng có nhiều lắm để ý nhân hòa sự, cho nên không rảnh đi để ý này nho nhỏ một cái vết sẹo.

Nữ thầy thuốc nói vài lần, chính mình cũng hiểu được mất mặt, sẽ không hơn nữa.

“Đã muốn tốt lắm, ngày mai bắt đầu ta sẽ không dùng lại đây .” Nữ thầy thuốc nhìn nàng trước ngực miệng vết thương nói.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đem quần áo tạo nên, không nghĩ nàng để cho lại đối với chính mình bộ ngực phát biểu vừa thông suốt giải thích.

“Người thật sự không tính chĩnh dung? Thương Duy Ngã nhìn thấy như vậy xinh đẹp bộ ngực cứ nhiên có một sẹo, khẳng định khóc tử!” Nữ thầy thuốc vẽ mặt thịt đau, giống như này sẹo là ở thân thể của nàng thượng đường như.

Hạnh Nhược Thủy vốn không nghĩ để ý tới của nàng, nhưng nghe nàng càng nói càng thái quá, rốt cục nhìn không được trở về:”Hắn ngay cả của ta chết sống cũng không để ý, người cho rằng sẽ ở hồ này đó căn bản bé nhỏ không đáng kể chuyện tình sao? Ta muốn làm việc , người đi đi.”

Nữ thầy thuốc ngạc nhiên nhìn nàng, lập tức vuốt cái trán nói:”Thương Duy Ngã không cần người? Đây thật sự là ta nghe được quá , tốt nhất cười chê cười.”

Sau đó nàng nhún nhún vai, thi thi nhiên đi rồi. Mau biến mất thời điểm, lại phun ra một câu,”Trên bàn kia bình này nọ có trợ giúp giấc ngủ .”

Hạnh Nhược Thủy đem lời của nàng cấp nghe rõ , hơi hơi có chút kinh ngạc. Lập tức lắc đầu tung trong óc, cho rằng không có nghe đến. Ngồi vào trước máy tính, tiếp theo xao bàn phím.

Nàng hiện tại tương đương với chuyên trách sáng tác, mỗi ngày đổi mới vượt qua 2 vạn, biên tập cùng độc giả đều thực thích. Mỗi ngày không đếm được nhấn lại, làm cho nàng cũng hiểu được thực thích. Tóm lại, giai đại vui mừng.

Viết đến phối hợp diễn chết đi thời điểm, Hạnh Nhược Thủy chậm rãi dừng gõ hai tay. Lại nghĩ tới ngày đó Thương Duy Ngã nói, Trường Không hi sinh vì nhiệm vụ . Nàng không muốn tin tưởng, nhưng trong lòng thủy chung có một vướng mắc, cho nên cơ hồ đều là đêm không thể寐.

Nhìn xem trên bàn được, cái kia nữ thầy thuốc cũng đã nhìn ra.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đứng lên, đi ra cửa sổ sát đất, đi vào ban công ngoại.

Không trung kiêu dương như lửa, rất nhanh đi ra viêm hạ . Khả nàng cảm thấy thân thể có chút lạnh, là từ trong lòng bắt đầu phát tán , ngay cả nóng cháy dương quang đều không thể đuổi đi.

“Tuồng cái gì?” Phía sau đột nhiên mà đến thanh âm, dọa nàng nhảy dựng.

Hạnh Nhược Thủy không cần quay đầu chỉ biết là Thương Duy Ngã, cho nên hắn không hé răng, vẫn là ghé vào vòng bảo hộ thượng nhìn hoa viên lý hoa hoa thảo thảo xuất thần.

Thương Duy Ngã ánh mắt nhíu lại, hai bước vượt qua đến. Hắn kỳ thật mệt chết đi , mấy ngày nay luôn luôn tại việc giúp lý cùng công ty chuyện tình. Hắn vốn có thể đến Như Minh Nguyệt kia đi nghỉ ngơi, nhưng vẫn là nhìn không được muốn chạy về Văn Thiên biệt thự đến.

Chính là một hồi đến, liền nhìn đến nàng đá sắc mặt, tính tình còn có chút táo bạo .

Thân thủ một phen giữ chặt của nàng cánh tay, đem nàng kéo dài tới trong lòng đến, khóa .

“Người làm gì?” Hạnh Nhược Thủy sợ nhất chính là Thương Duy Ngã đột nhiên liền ôm nàng thân nàng, toại kịch liệt giấy dựa đứng lên.

Thương Duy Ngã không trả lời, cúi đầu liền hôn trụ nàng. Tiếp theo giấy, đã bị nàng hung hăng cắn đầu lưỡi. Hắn một phen nắm của nàng càng dưới, hung hăng dây dưa của nàng cái lưỡi.

Hạnh Nhược Thủy bối rối đá đánh , đầu lưỡi cắn không được hắn , lại cắn được chính mình , miệng mùi máu tươi bắt đầu tràn ngập.

Thương Duy Ngã cũng nghe thấy được này cổ mùi máu tươi, vì thế buông ra nàng. Nhìn nàng hỗn độn phát, nhuận ẩm ướt mắt, rất muốn đem nàng sách nhập phúc! Bạc môi một hiện, phun ra lãnh khốc trong lời nói:”Ứng Trường Không đã muốn đã chết, người lại kiên trì hắn cũng nhìn không thấy ! Người lại nhiều đấu tranh thủ vững, cũng là uống công, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết!”

“Người nói vậy!” Nàng nói cái gì cũng sẽ không tin tưởng !

Thương Duy Ngã vỗ ra tàn nhẫn tươi cười.”Người đã nghĩ như vậy phải chết tâm, ta đây khiến cho người trở về tự mình nghiệm chứng. Đến lúc đó, ta đổ muốn nhìn người một chút còn có thể không thể nói ra này ba chữ!”

Nàng nếu nguyện ý đi chịu này đả kích, vậy làm cho nàng đi thừa nhận tốt lắm.

Hạnh Nhược Thủy chỉ nghe chính mình muốn nghe tin tức, cầm trụ hần vạt áo.”Người thật sự làm cho ta về nhà?”

Hắn trong lời nói đến nàng trong tai, chỉ có “Về nhà” tin tức! Thương Duy Ngã tức giận đến rất muốn một phen bóp chết nàng, cũng đỡ phải chính mình lại trí khí.”Ta chỉ là cho người trở về nhìn xem Ứng Trường Không mộ . Qua đi người vẫn là trở lại ta bên người, ta nói rồi đời này người đều dài ở ta bên người!”

Hạnh Nhược Thủy không đi nghe này không tốt tin tức, nàng vội vàng việc chạy vào phòng gian lý, nàng phải đi về ! Nàng chạy nhanh đem cái chìa khóa tìm ra!

Chút không để ý tới, phía sau kia ăn thịt người đường như tầm mắt.

Ngày thứ hai.

Mãi cho đến ngồi ở bay đi thành phố Z máy bay thượng, Hạnh Nhược Thủy vẫn như cũ cảm thấy bình tĩnh ở trong mộng. Chính là ngay cả chính nàng cũng không biết, càng là tới gần thành phố Z, trong lòng nàng càng hoảng loạn lại.

Trong lòng nàng này không tốt cảm giác, vẫn bị nàng cố ý xem nhẹ . Nhưng là theo khoảng cách ngắn lại, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, chiếm đầy của nàng chính trái tim.

Hạnh Nhược Thủy thu chính mình vạt áo, càng không ngừng hít sâu, ở trong lòng mặc niệm: Thương Duy Ngã nói hươu nói vượn, Trường Không hoàn hảo tốt, nhất định hảo hảo , hắn còn chờ ta về nhà đâu.....

Hạ máy bay, sớm đã có xe đang chờ nàng. Nàng cũng không có nghĩ nhiều liền chui đi vào.

Xe một đường chạy như bay, chậm rãi, liền thấy được quen thuộc cảnh sắc.

Hạnh Nhược Thủy tay trái cầm lấy chính mình vạt áo, trái cũng không trái nhìn ngoài cửa sổ xem qua cảnh vật. Thân thể theo ngồi vào xe bắt đầu, cơ hồ không có đổi quá tư thế.

Chờ xe ở dưới lầu dừng lại khi, nàng mới đột nhiên bắt đầu dùng sức hô hấp, tựa hồ vừa rồi dọc theo đường đi nàng đều là nghẹn khí. Chậm rãi đi xuống xe, không phải chính mình trong tưởng tượng lao xuống xe xông lên lầu.

Tại đây một khắc, Hạnh Nhược Thủy mới Chân Chân nhất thiết lý giải “Gần hương tình khiếp” tâm tình.

Thang lầu không cao, nhưng là nàng từng bước một, đi được rất chậm. Lỗ tai lý, đều là chính mình tiếng bước chân. Đi lên đoạn thứ nhất thang lầu, nhìn đến kia phiền môn, nàng rất cực nhanh chân xông lên đi. Theo đầu lý lấy ra cái chìa khóa, lại bởi vì quá khẩn trương, cũng không có thể lập tức nhét vào ổ khóa lý.

Ca một tiếng, khóa mở ra .

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy môn đem, chậm rãi tương môn đẩy ra. Quen thuộc bố trí, nhưng nhất thất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trái tim, bị đâm một chút, đau lên.

Hạnh Nhược Thủy quan thượng phòng trộm môn, chậm rãi đi vào đi. Tùy tay ở trên sofa sờ soạng một phen, một tay tro bụi. Trường Không hẳn, giống như thật lâu không về nhà .

Hạnh Nhược Thủy nhìn bốn phía, mắt mát đứng một hồi. Nàng đột nhiên vọt vào phòng ngủ, xuất ra trước kia quét tước khi mặc quần áo thay. Dem sàng đan túi chữ nhật sách xuống dưới, nhét vào máy giặt lý. Lấy quá khăn lau, bưng lên chậu, bắt đầu đại tẩy trừ.

Tam thất nhất thính p

hòng ở, không tính đại. Nhưng là một người quang đem sàn tử mĩ quét tước một vòng, có thể ra một thân hân, càng cuồng loạn còn muốn dùng khăn lau lau khô tịnh, còn muốn tẩy trừ gia cụ. Cho nên chờ Hạnh Nhược Thủy dọn dẹp xong, sẽ đem sàng đan túi chữ nhật lượng đứng lên, thiên đều đã muốn đen.

Hạnh Nhược Thủy thở phì phò, cấp chính mình ngã một chén nước, một bên uống một bên nhìn chung quanh sáng sủa sạch sẽ gia, lộ ra tươi cười. Đi qua đi sofa ngồi xuống, chủ bản rùn thắt lưng, thật sự một muốn chết rồi!

Nghỉ ngơi một trận, mắt thấy thời gian đã muốn buổi tối tám giờ . Nàng cầm lấy tọa kỵ gọi điện thoại, Trường Không điện thoại vẫn là tắt máy. Phỏng chừng, hẳn hôm nay sẽ không về nhà .

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, theo trên sofa nhảy dựng lên. Không quan hệ, vừa mới trở về, đi xem Bội Thi đi. Dù sao gia tại đây, nàng tại đây chờ, Trường Không tổng hội về nhà .

Đóng cửa xuống lầu đến, lại phát hiện đưa nàng đến xe còn tại dưới lầu. Vừa thấy đến nàng, lái xe lập tức xuống xe, rút ra cửa xe.

Hạnh Nhược Thủy không hỏi nhiều, ngồi xuống. Bội Thi gia theo chân bọn họ gia rất gần, lập tức đi ra .

Đi đến Bội Thi dưới lầu, nhìn đến trong nhà đăng lượm , Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười. Đá đập đá đập chạy lên lầu thê, đến nhà nàng ngoài cửa, mới đem cước bộ phóng nhẹ.

Hạnh Nhược Thủy nghịch ngợm cười, nàng đầu tiên là nhẹ nhàng mà gõ hai hạ môn, sau đó mới dùng bình thường lực đạo. Tưởng tượng thấy Bội Thi kinh ngạc bộ dáng, nàng không khỏi che miệng cười đến càng vui vẻ.

Phòng trộm môn qua một hồi lâu mới mở ra, nhưng là mở cửa , không phải Bội Thi.

“Đàm mẹ?”

“Nhược Thủy?”

Hai người đều có chút giật mình.

Môn vừa mở ra, Hạnh Nhược Thủy liền nhào vào đi, cho Đàm mẹ một cái ôm.”Đàm mẹ, đã lâu không gặp người !”

Đàm mẹ nhưng không có nàng như vậy kích động, thần sắc thực tiêu tụy, ánh mắt còn có chút thũng.

Hạnh Nhược Thủy rất nhanh phát hiện không thích hợp, nhìn một chút phòng khách, Bội Thi không ở. Nàng đang muốn hỏi.

Chủ phòng ngủ môn mở ra, Đàm Bội Thi đi ra.”Nhược Thủy?”

“Bội Thi.....” Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn dung nhan tiêu tụy hảo hữu, nhất thời muốn làm không rõ ràng lắm tình huống.

“Nhược Thủy, người thật sự đã trở lại!” Đàm Bội Thi phác lại đây, nàng lộ ra tươi cười, cũng là cùng với nước mắt.”Nhược Thủy.....”

Đàm Bội Thi hợp với kêu vài tiếng Nhược Thủy, sau đó nàng bắt đầu ngửa mặt lên trời cười, cười cười, bắt đầu gào khóc.....

Hạnh Nhược Thủy giãy của nàng ôm, ngẩng đầu còn không có tới kịp hỏi, Bội Thi thân thể liền toàn bộ sau này đổ đi. Nàng hoảng hốt thét lên, một tay lấy nàng ôm lấy, hai người cùng nhau ngã ở tại thượng.

Đàm mẹ vội vàng đã chạy tới, sốt ruột theo Nhược Thủy cùng nhau đem Đàm Bội Thi nâng dậy đến.”Nhược Thủy, người không sao chứ?”

“Ta không sao. Đàm mẹ, chúng ta đem nàng phù đến trên giường đi.”

“Hảo.”

Tại đây cái trong quá trình, Hạnh Nhược Thủy phát hiện, Bội Thi gây thiệt nhiều. Nàng bắt đầu ý thức được, nhất định đã xảy ra không tốt chuyện tình. Trong đầu, lại hiện lên Thương Duy của ta nói. Nàng bắt đầu cảm thấy, chính mình trái tim toát ra một cỗ lãnh khí, lập tức lên đến thân thể các bộ vị.

“Đàm mẹ.....” Hạnh Nhược Thủy gian nan mở miệng, nàng có chút không dám hỏi.”Này, này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bội Thi nàng, nàng.....”

Đàm mẹ nhìn nàng, chưa mở miệng, trước rơi lệ .”Tiểu phó, tiểu phó hẩn hi sinh vì nhiệm vụ”

Dứt lời, Đàm mẹ cũng nhịn không được che miệng, ô ô khóc lên.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc mở to hai mắt, lão đảo lui về phía sau từng bước, đỡ cái bàn.”Kia.....”

Kia Trường Không đâu? Nàng muốn hỏi, lại như thế nào cũng phát không ra tiếng âm. Như là có một bàn tay ở nắm bắt của nàng yết hầu, làm cho nàng nói không nên lời nói, ngay cả hô hấp đều bắt đầu khó khăn.

“Đàm mẹ, ta, ta nghĩ uống miếng nước!” Hạnh Nhược Thủy đột nhiên xoay người bay nhanh ra khỏi phòng, tìm được duy nhất cái chén cấp chính mình ngay cả ngã mấy chén thủy, ngửa đầu cô lỗ cô lỗ uống lên. Cầm cái chén thủ, đầu lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy không có cách nào khác hỏi ra đến, cũng không dám hỏi!

“Nhược Thủy, ngươi không sao chứ?” Đàm mẹ đi ra, quan tâm hỏi.

Lão nhân gia ánh mắt sưng đỏ, thanh âm cũng là khàn khàn . Nàng tuổi trẻ tang phu, một người đem Đàm Bội Thi nuôi nấng lớn lên, thật vất vả nữ nhi hạnh phúc , con rể lại đột nhiên đi. Lão nhân gia cơ hồ là sầu một đêm tóc bạc, như là già đi hơn mười tuổi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lắc đầu, cơ hồ là khóc cầu nàng:”Đàm mẹ, ngươi làm cho ta một người im lặng một chút, được không.....”

Đàm mẹ làm như hiểu được , gật gật đầu, xoay người lại vào chủ phòng ngủ.

Hạnh Nhược Thủy đi đến sofa ngồi xuống, đang cầm cái chén, thân thể đầu lợi hại. Cái chén lý thủy sai đi ra, hất ầm ướt quần, nàng cũng giật mình chưa thấy.

Đầu óc trống rỗng, có lẽ là chính mình theo bản năng đem đầu óc chạy xe không , liền như vậy sợ sệt nhìn đối diện. Chính là thân thể luôn luôn tại run run, tựa hồ đều có thể nghe được răng nanh đánh nhau thanh âm.

Đàm Bội Thi không có hôn bao lâu, liền hô Nhược Thủy tỉnh lại.

“Mẹ, Nhược Thủy đâu?” Đàm Bội Thi khàn khàn thanh âm hỏi.

“Ở bên ngoài đâu.”

Hạnh Nhược Thủy nghe được, nàng tưởng đứng lên đi vào phòng, lại như thế nào cũng không động dậy . Tựa hồ bị đặt ở một cái hầm băng đông lạnh hồi lâu, tay chân hoàn toàn bị đông lạnh ở đường như.

Chỉ chốc lát, Đàm Bội Thi bị mẫu thân giúp đỡ, chậm rãi đi ra. Ở cửa phòng khách, dừng lại, yên lặng nhìn nàng.

“Bội Thi.....” Hạnh Nhược Thủy run run đôi môi, phát ra mỏng manh thanh âm, ngay cả chính mình đều nghe không đúng thiết.

Đàm Bội Thi can thiệp ánh mắt, lập tức lại nước mắt rơi như mưa. Nàng quát to một tiếng,”Nhược Thủy! Phó Bồi Cương mới chết , đội trưởng, đội trưởng hẩn, hẩn cũng đã chết..... Nhược Thủy, chúng ta, chúng ta đều thành quả phụ.....”

Rống hoàn những lời này, nàng lại mềm hoạt hướng mặt, may mắn bị Đàm mẹ cấp ôm lấy .

Hạnh Nhược Thủy không có đi phù nàng, nàng căn bản không động dậy , nàng cũng ý thức không đến. Vì vậy tin dữ như tình thiên phích lịch, đem của nàng đầu óc phách trống rỗng, giống cái rối gỗ giống nhau không nhúc nhích.

Đàm mẹ không có thể đem nữ nhi đỡ lấy.

Đàm Bội Thi quỳ quỳ rạp trên mặt đất, lại một lần nữa khóc tê tâm liệt phế.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc đã lâu, cũng không có phát ra nhất định điểm thanh âm. Chính là chậm rãi, trong ánh mắt toát ra thủy đến, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh, ầm ụt chính khuôn mặt.....

Không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên đứng lên, hướng cửa đi.

“Nhược Thủy, người đi đâu lý?” Đàm Bội Thi kêu một tiếng.

Đàm Bội Thi nghe nói, cũng ngẩng đầu lên, nâng thủ lau một phen lệ, nhìn nàng.”Nhược Thủy?”

“Người khẳng định là gạt ta ! Nhất định là Thương Duy Ngã bức người, cho người lừa gạt của ta! Ta sẽ không tin tưởng , này không phải thật sự, Trường Không không có việc gì” Hạnh Nhược Thủy thì ào ào nói, rút ra môn sẽ đi ra ngoài.

“Nhược Thủy!” Đàm Bội Thi đứng lên, phác đi qua từ phía sau ôm cổ nàng.”Nhược Thủy, người đừng như vậy! Này hết thấy đều là thật sự, người nhận sự thật a Nhược Thủy.....”

Nhưng trên thực tế, chính nàng đến bây giờ cũng không nguyện ý nhận sự thật. Những lời này đều là mẹ khuyên của nàng, nay nàng lại lấy chúng nó tới khuyên Nhược Thủy.....

“Không phải, người nói dối! Này không phải thật sự, này không phải thật sự.....” Hạnh Nhược Thủy rút cục tê tâm liệt phế kêu đứng lên, đá đánh suy nghĩ đẩy ra Đàm Bội Thi.

Tả lân hữu lý đều mở ra môn, nhìn xem đây là phát sinh sự tình gì .

Đàm Bội Thi hết sức đem Nhược Thủy kéo vào đến, đóng cửa lại. Nhược Thủy vẫn là giấy dựa không ngừng, nàng đột nhiên đem thân thể của hắn chuyển lại đây, nâng thủ dùng sức cho nàng một cái bàn tay.”Nhược Thủy, đội trưởng đã muốn đã chết, người tỉnh tỉnh!”

Hạnh Nhược Thủy bị này một chương đánh mông , kinh ngạc nhìn nàng, nửa ngày không có phản ứng.

Đàm Bội Thi giúp đỡ của nàng đầu vai, khóc kêu:”Nhược Thủy, đội trưởng đã chết, chết ở X quốc, ngay cả thi thể tìm khắp không đến . Nhược Thủy.....”

Gọi vào sau lại, nàng cũng phát không ra tiếng âm đến. Nhìn sợ sệt hảo hữu, hai người giống nhau thê lương.

Hạnh Nhược Thủy đẩy ra nàng, lão đảo lui về phía sau , không ngừng mà lắc đầu.”Vì sao? Đây là vì sao.....”

Nàng thì ào ào hỏi, đột nhiên hai tay nắm tay, ngẩng đầu hướng tới trần nhà quát to một tiếng:”A –” Hai mắt màu đỏ tươi một mảnh.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thấy trong thân thể toàn bộ năng lượng, tại đây trong nháy mắt gian bị tháo nước . Chậm rãi, hai chân mềm nhũn, quỳ dừng ở .

Đàm Bội Thi cũng ba một tiếng quỳ xuống.

Hai nữ nhân gắt gao ôm, ở lẫn nhau gây yếu trên đầu vai, phát tiết trên thế giới sâu nhất đau đớn.

Cũng không biết qua bao lâu, Hạnh Nhược Thủy rút cục buông ra Đàm Bội Thi, nâng thủ sát nước mắt.

“Ta muốn về nhà.” Nàng cúi đầu nói, thanh âm một mảnh khàn khàn.”Trong nhà hắc , Trường Không trở về tìm không thấy ta sẽ sứt ruột”

“Nhược Thủy!” Đàm Bội Thi lớn tiếng kêu nàng.

“Bội Thi!” Hạnh Nhược Thủy lớn hơn nữa thanh kêu trở về, sưng đỏ ánh mắt nhìn bạn tốt.”Ta biết người muốn nói cái gì, nhưng là, ta muốn về nhà!”

Đàm Bội Thi nhìn lại nàng hồi lâu, rút cục chậm rãi phát ra.

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ lau đi trên mặt lệ, đối với các nàng gật gật đầu, mở ra môn đi rồi đi ra ngoài. Nàng tinh thần hoảng hốt, tầm mắt sương mù, nhất cấp nhất cấp đi xuống thang lầu.

“Nhược Thủy!”

Đàm Bội Thi quát to một tiếng, mắt thấy nàng cút xuống thang lầu.

Đàm mẹ cũng chạy nhanh chạy đến, hai người một trước một sau chạy xuống thang lầu.

Hai người đang ở xem xét Nhược Thủy thương thế, đột nhiên có cái nam nhân từ dưới mặt xông lên, đẩy ra các nàng, ôm lấy Nhược Thủy muốn đi.

“Người muốn làm gì?” Đàm Bội Thi vội vàng một phen giữ chặt hần.

“Ta muốn đưa nàng đi bệnh viện, các người cũng đuổi kịp đi.” Nói xong bỏ ra tay nàng liền cọ cọ địa hạ lâu.

“Bội Thi, ta đi khóa cửa, người chạy nhanh theo sau!” Đàm mẹ vội vàng xoay người trở về khóa cửa.

Đàm Bội Thi cũng bất chấp khóc, lau ánh mắt bay nhanh đuổi theo.

Nàng sợ người nọ ôm Nhược Thủy chạy. Một cổ nảo vọt tới dưới lầu, trên đường thiếu chút nữa cũng ngã xuống thang lầu. May mắn, người nọ vừa đem Nhược Thủy phóng tới sau tòa, chính mình chính hướng điều khiển vị tiến vào đi.

Đàm Bội Thi vội vàng tiến lên, rút ra sau cửa xe ngồi vào đi. Nàng còn không có tọa ổn, người nọ liền phát động xe.”Chờ một chút, còn có người!”

Người nọ mắng một tiếng, nhưng vẫn là đem xe ngừng lại.

Đàm Bội Thi đem Nhược Thủy phù hảo, tựa vào chính mình trên vai. Nhìn nàng trên trán huyết, trong lòng hoảng sợ hãi.

Đàm mẹ ngồi vào đi, xe liền chạy như bay đứng lên, một đường bay đến bệnh viện.

Lái xe xuống xe, một phen ôm lấy Nhược Thủy liền hướng trong bệnh viện phóng đi.

Thẳng đến thầy thuốc tuyên bố, Nhược Thủy chính là bị thương ngoài da, không nghiêm trọng. Nhưng là bởi vì khóc lâu lắm, có chút hư thoát, đề nghị ở bệnh viện nghỉ ngơi một đêm.

Chờ thầy thuốc nói xong này đó, Đàm Bội Thi liền té xỉu ngã xuống ở.

Nhất thời, lại loạn thành một đoàn.

.....

Thành phố A.

Như Minh Nguyệt y Thương Duy Ngã, đang xem tài chính và kinh tế kênh.

Đột nhiên, Thương Duy điện thoại của ta vang lên. Hần nhìn thoáng qua dây số, bỗng nhiên đứng lên.”Uy.....
Đem nhân xem trọng, nếu không bắt người đầu tới gặp ta.”

Treo điện thoại, hần nặng nề mà ngồi trở lại đi, sắc mặt rất khó xem.

Hần làm cho người ta mang Hạnh Nhược Thủy hỏi thành phố Z chuyện tình, Như Minh Nguyệt là biết đến. Tuy rằng không có nghe đến bên kia nói cái gì, nhưng bằng hần trả lời chỉ biết khẳng định là Hạnh Nhược Thủy ra điểm vấn đề. Phỏng chừng, là đã kích quá lớn đi.

Như Minh Nguyệt đứng lên, cho hần ngã một chén nước. Chịu đựng ngực, thực cốt đau đớn. Quay người lại, liền mang theo nhọt nhọt tươi cười.”Đừng tức giận, uống chén thủy đi.”

Nàng cũng không nói gì ra cái gì khuyên bảo trong lời nói, nàng biết, hần không cần, cũng không cho phép nàng phát biểu ý kiến.

Thương Duy Ngã tiếp nhận thủy, ngửa đầu một ngụm uống lên. Chính hần cũng không hiểu được, nhìn đến Hạnh Nhược Thủy thống khổ, đây chẳng phải là hần muốn sao? Khả vì sao nghe được nàng thương tâm quá độ trụ xuống thang lầu, hần tâm tình như vậy phiền chán?

Như Minh Nguyệt chính mình bưng lên cốc nước, đang muốn uống, đột nhiên hần đem cái chén hướng thượng vung, đuổi ra thủ đem của nàng cái chén cũng cấp tảo dưng ở . Nàng ngạc nhiên nhìn hần.

Thương Duy Ngã bỗng nhiên đứng lên, cầm lấy áo khoác, rút ra môn đi ra ngoài, hung hăng đóng sầm.

Như Minh Nguyệt nhìn đóng sầm môn, chua xót cười. Khổ cùng đau đều dưới đáy lòng, nàng không có tư cách kêu một kêu đau.

Bởi vì, đây là của nàng lựa chọn.

.....

Cùng cái phòng bệnh, một đôi hảo tử muội đồng thời lâm vào hôn mê.

Đàm mẹ ngồi ở hai trương giường bệnh trung gian, đều sàu trắng đầu. Nhìn xem này nhìn xem cái kia, thẳng mặt nước mắt, khả càng mặt lại càng nhiều.....

Có lẽ là thân thể đỡ, lại hoặc là nhận đả kích sớm một ít, Đàm Bội Thi so với Hạnh Nhược Thủy trước tỉnh lại. Vừa tỉnh đến, liền nhìn đến lão nhân gia chính ghé vào bên giường đang ngủ, đáy mắt vẫn là sưng đỏ, sắc mặt đặc biệt tiêu tụy, mày đánh thiệt nhiều cái kết.

Đàm Bội Thi nước mắt lập tức lại xông ra, nhưng là nàng không ngừng mà hít sâu, đem nước mắt cấp nuốt trở lại đi.

Nhìn mẫu thân, nàng đột nhiên ý thức được, chính mình không thể lại đắm chìm ở bi thương trúng. Phó Bồi Cương sẽ không rời trở về, cho dù nàng khóc đã chết hẳn cũng không khả năng đã trở lại. Nhưng là ba ba sớm phải đi thế, hiện tại con rể không có, nàng nếu lại chưa gượng dậy nổi, mẫu thân còn có thể sống sao?

Nàng hấp hấp cái mũi, mẫu thân lại lập tức liền bình tĩnh.

“Mẹ.....” Đàm Bội Thi cúi đầu kêu một tiếng, cố gắng lộ ra tươi cười.

Đàm mẹ sờ sờ của nàng mặt.”Cảm giác thế nào? Khó chịu sao?”

“Mẹ, ta không sao. Mẹ, thực xin lỗi.....” Đàm Bội Thi lại chậm rãi chảy ra nước mắt, cảm thấy rất hợp không dậy nổi mẫu thân.

Không nên làm ấu thân biết này tin dữ. Nhưng là lúc ấy nàng một người, Nhược Thủy lại không ở, nàng chỉ có thể nói ấu thân.

Đàm mẹ cười cười, để ý của nàng phát.”Hài tử ngọc, cùng mẹ nói cái gì thực xin lỗi. Chỉ cần người hảo hảo. Mẹ liền cảm thấy cái gì cũng tốt!”

Nhưng là nghĩ đến tốt như vậy con rể, nàng vẫn là nhịn không được ầm ụt hốc mắt.

Đàm Bội Thi bắt lấy mẫu thân thủ, dùng sức nắm một chút.”Mẹ, về sau chúng ta mẹ con ở cùng một chỗ, không bao giờ rời ra đi.”

Lúc trước mẫu thân tưởng cho bọn hắn người trẻ tuổi dằng tư nhân không gian, nói cái gì cũng không nguyện ý cùng nhau trụ. Nói vốn tiểu phó sẽ không thường ở nhà, thật vất vả đã trở lại, lại có cái lão nhân gia ở bên trong cách, nhiều không thoải mái!

“Hảo, hảo!” Nhìn đến nữ nhi cuối cùng là tốt lắm một ít, Đàm mẹ trong lòng đại tảng đá mới tạm thời buông xuống.

Mẹ con hai nhìn nhau cười, tuy rằng thống khổ còn như vậy thâm, nhưng cuộc sống cần kiên cường đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy tình huống muốn so với Đàm Bội Thi không xong nhiều lắm.

Này đả kích tới rất đột nhiên cũng quá trầm trọng, nàng lập tức bị đánh ngã. Nàng không chỉ không có tỉnh táo lại, ngược lại bắt đầu phát sốt, sốt cao kéo dài không lùi. Thấy thuốc đều lo lắng của nàng đầu óc hội thiếu ra vấn đề đến.

Nàng tựa hồ đem chính mình nhốt ở tại chính mình trong mộng, không muốn tỉnh lại. Không ngừng mà phát ra lời vô nghĩa, nhưng như thế nào cũng không chịu khôi phục ý thức. Thấy thuốc nói nàng cấp chính mình hạ mình ấm chỉ, không chịu tỉnh lại. Lâu dài đi xuống, sẽ có tánh mạng chi nguy.

Đàm Bội Thi mẹ con đều sẽ lo lắng. Đàm Bội Thi mỗi ngày đều ở nàng bên tai nói một ít cổ vũ trong lời nói, hy vọng nàng có thể nghe được, có thể một lần nữa cái búng nàng đối nhau sống hy vọng.

Nàng nói được miệng khô lưỡi khô, thanh âm khàn khàn, trên giường nhân vẫn là không có muốn tỉnh lại ý tứ.

May mắn ngày thứ ba, Hạnh Nhược Thủy chậm rãi hạ sốt . Đến buổi chiều, nàng liền tỉnh lại .”Bội Thi, ta nghĩ đi xem Trường Không mộ .”

Cửa nàng thanh âm khàn khàn, thấp đủ ột số gần như nghe không thấy.

“Hảo. Chờ người xuất viện , chúng ta phải đi.” Đàm Bội Thi sờ sờ của nàng mặt, chịu đựng trong mắt chất lỏng. Nhược Thủy thân thể thực hư, nàng không thể lại chọc nàng khóc.

Hạnh Nhược Thủy ánh mắt còn có chút tan rã, vẻ mặt đại ra.”Ta khi nào thì có thể xuất viện?”

“VẬY MUỐN XEM CHÍNH NGƯỜI . Người đem tâm phóng khoáng, hảo hảo mà ngủ ăn cơm, rất nhanh có thể xuất viện .” Chính là, này tâm như thế nào phóng khoáng, nàng cũng là không biết . Trên thực tế, nàng cảm thấy chính mình tâm đã sớm không . Như vậy khoan cùng trách, còn có cái gì bất đồng?

Hạnh Nhược Thủy lại còn thật sự địa điểm gạt đầu.”Hảo.”

Lại ở bệnh viện ở hai ngày, Hạnh Nhược Thủy liền xuất viện về nhà . Tục ngữ nói tâm bệnh còn nhu tâm được trị, nàng chính là ở bệnh viện nằm cũng vô dụng, thầy thuốc liền cho phép nàng xuất viện .

Hạnh Nhược Thủy kiên trì phải về bọn họ gia, nói cái gì cũng không chịu đến Đàm Bội Thi bên kia đi.

Đàm Bội Thi không yên lòng nàng, đành phải gánh nặng chân thành, chạy đến nhà nàng lý đi cùng nàng.

Liệt sĩ mộ địa đều ở bộ đội nội, không phải muốn đi xem có thể nhìn , còn muốn trước đạt được phê chuẩn. Đàm Bội Thi bị Hạnh Nhược Thủy thúc giục gọi điện thoại, bộ đội an bài các nàng ngày hôm sau có thể đi xem.

Các nàng là buổi sáng rời đi bệnh viện , cho nên còn có cả một ngày thời gian muốn tiêu hao.

Hạnh Nhược Thủy trốn vào trong phòng, tiếp theo xao bàn phím. Bởi vì trong lòng thương, của nàng tiểu thuyết cũng ngược lợi hại, vài cá nhân đều bị viết đã chết. Nàng buổi chiều đổi mới , không đến vài phần chung, nhấn lại khu liền một mảnh kêu thảm thiết. Nhìn bọn họ kêu thảm thiết, trong lòng nàng vô cùng đau đớn, lại cảm thấy loại này đau là chính mình cần .

Nhưng là nàng còn nhớ rõ đáp ứng rồi Đàm Bội Thi trong lời nói, nên ăn cơm ăn cơm, nên ngủ liền ngủ. Chính là ăn bao nhiêu, hay không ngủ, không ở cam đoan trong phạm vi.

Cả một ngày, nàng đều ở biên viết biên khóc, đến sau lại đều có chút mất nước .

Đàm Bội Thi không thể không đem nàng theo trước máy tính rút ra, buộc nàng ở trên sofa hảo hảo mà ngồi uống nước xem tivi. Tivi tiết mục bị điều đến giải trí kênh, là nhất đương rất khôi hài tiết mục. Thay đổi dĩ vãng, hai người đã sớm cười thành một đoàn . Này hội lại đều như là đứa nhỏ không thấy biết đường như, không có một chút phản ứng.

Bất đắc dĩ, Đàm Bội Thi đành phải làm cơm chiều, ăn xong rồi liền lôi kéo nàng đi ra cửa tiêu thực.

Hai người yên lặng đi ở trên đường, ai cũng không nói lời nào. Ngay cả không khí, đều tựa hồ mang theo hít thở không thông hương vị.

“Bội Thi, ta bây giờ còn cảm thấy, chính mình ở một cái đáng sợ ác mộng lý. Ta rất khốn quá mệt mỏi , cho nên còn không có theo trong mộng tỉnh lại. Chờ ta nghỉ ngơi tốt vừa mở mắt, sẽ nghe được Trường Không thanh âm ôn nhu, nhìn đến hân ôn nhu tươi cười.....” Hạnh Nhược Thủy nhìn đường cái đi lên hồi chiếc xe, có chút thất thần nói.

Đàm Bội Thi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng khẳng nói trong lòng ý tưởng, vậy thuyết minh nàng đã muốn bắt đầu nhận sự thật . Nàng chưa sót cười, thiếu chút nữa lại ầm ụt ánh mắt. Hấp một hơi, ách thanh trả lời:”Ta cũng vậy. Vừa mới bắt đầu thời điểm, ta cuối cùng cảm thấy bọn họ đều là một người người xấu, đều là liên hợp lại gạt ta”

Lúc ban đầu cái loại này thực cốt đau đớn cảm giác, lại lập tức tiên minh đứng lên. Nàng hàm chứa nước mắt, rốt cuộc nói không được nữa.

Lại trầm mặc một hồi, nàng mới tiếp theo nói, nhưng trong thanh âm đều mang theo khóc nức nở.”Nhược Thủy, ta cỡ nào hối hận không có sớm đi muốn đứa nhỏ. Nếu biết sẽ có như vậy một ngày, ta nhất định

sớm cho hấn sinh cái đứa nhỏ. Ít nhất có đứa nhỏ cùng ta, ta có thể sống càng kiên cường chút. Hiện tại, hiện tại nếu không phải vì mẹ ta, ta thật không biết như thế nào sống sót..... Loại cảm giác này, rất đau, rất đau

Hạnh Nhược Thủy tràn đầy cộng minh, nàng muốn cười cười, lại trước chảy xuống nước mắt. Nàng hấp khí, nghẹn ngào nói:”Bội Thi, ta so với người càng hối hận. Ta thậm chí chưa cùng hấn đã làm kia sự kiện, càng đừng nói đứa nhỏ. Đêm

khuya mộng hồi, ta cuối cùng hối hận cong tâm cong phế, hận không thể trở về trọng đến một lần.”

Hai người hai mắt đầm lệ mộng lung nhìn lẫn nhau, chậm rãi ôm ở cùng nhau. Này tàn nhẫn đả kích, đem các nàng gắt gao buộc đến cùng nhau. Chỉ có lẫn nhau cho nhau chống đỡ, mới có thể có khí lực đối mặt còn thừa nhân sinh.

“Nhược Thủy, về sau chúng ta cùng nhau quá đi, còn có ta mẹ.”

“Hảo. Sau đó chúng ta đi cô nhi viện nhận nuôi một cái đứa nhỏ, cùng nhau đem hấn nuôi lớn. Hấn tuy rằng không có ba ba, nhưng là có hai cái mẹ yêu thương hấn, cũng sẽ thực hạnh phúc . Người nói được không?”

“Ân. Ta nghĩ muốn cái nam hài, người đâu?”

“Ta cũng vậy.”

“

Đêm đó, hai người ngủ ở trên một cái giường. Cùng nhau trần trọc, cùng nhau nghẹn ngào rơi lệ, thẳng đến hùng đông đứng lên.

Ngày hôm sau, bộ đội phái xe tới đón các nàng hai cái. Dù sao, không phải người nào cái gì xe đều có thể đủ tiến vào bí mật bộ đội đặc chủng .

Hạnh Nhược Thủy theo ngồi vào xe kia một khắc khởi, liền đầu dựa vào cửa kính xe, sợ sệt nhìn ngoài cửa sổ. Nàng không dám nhắm mắt tình, nhất nhắm mắt lại sẽ nhớ tới đi qua, kia rất đau . Ngoài cửa sổ bay vút mà qua cảnh vật có thể phân tán lực chú ý, nàng cũng có thể mượn này đem đầu óc hoàn toàn chạy xe không.

Đàm Bội Thi tình huống cũng kém không nhiều lắm. Trong xe, ai cũng không có phát ra một chút thanh âm.

Hít thở không thông bàn trầm mặc.

Làm nhìn đến quân khu đại môn, Hạnh Nhược Thủy rốt cục bắt đầu hoàn hồn. Nàng giống một cái đứa nhỏ đến một cái giấc mộng đã lâu địa phương, hận không thể đem toàn bộ gì đó đều thấy rõ ràng sờ. Nàng phải nhớ kỹ chỗ này, đây là Trường Không thích nhất địa phương, có hấn dày trí nhớ.

Có lẽ, về sau không còn có cơ hội tới .

Nơi này cũng không im lặng, có thể nghe được phát lực khi thét to, còn có tiếng súng.....

Xa xa nhìn đến này ở cách đầu nhân, nàng không khỏi tưởng tượng Trường Không cùng người cách đầu tình cảnh, giống nhau thật sự ngay tại trước mắt.....

Mộ , vĩnh viễn đều là hoang vắng mà bi ai . Chẳng sợ liệu lý dù cho, cũng là giống nhau. Bởi vì còn sống nhân, trong lòng đã muốn hoang vắng .

To như vậy một mảnh mộ bia lâm, rậm rạp. Mỗi một khối bi hạ, đều nằm một cái anh hùng, bọn họ từng dùng nhiệt huyết duy hộ này đó người thường bình tĩnh cuộc sống. Nay, bọn họ thân hình hôn mê địa hạ. Bọn họ anh linh, hay không bồi ở thân nhân bên người?

Hạnh Nhược Thủy chân luôn luôn tại run lên, nhuyển lợi hại. Không biết có phải hay không ảo giác, nàng thậm chí nghe được quạ đen thê lương tiếng kêu, một tiếng một tiếng ở bên tai quanh quẩn.

Đàm Bội Thi tình huống so với nàng hảo một chút, cho nên vội vàng thân thủ đỡ lấy nàng.

Rốt cục, các nàng đứng ở mộ bia tiền. Ứng Trường Không cùng Phó Bồi Cương mộ bia là liên tiếp . Hai người đều tự đứng ở chính mình nam nhân mộ bia tiền, không nói gì ngưng nghẹn, chỉ có nước mắt rơi như mưa.

Hạnh Nhược Thủy liền như vậy đứng, kinh ngạc nhìn mộ bia thượng ảnh chụp, hồi lâu cũng không nhúc nhích một chút. Ảnh chụp người trên ngũ quan tuần mỹ, sắc bén ánh mắt, chính là nghiêm túc không cười dung. Nhưng là nàng biết, như vậy lạnh lùng mặt có thể cỡ nào ôn nhu, đó là thuộc loại của nàng ôn nhu.....

Chậm rãi, Hạnh Nhược Thủy vươn tay đến, miêu tả ảnh chụp thượng dung nhan. Một chút một chút, một tắc một tắc, chính là đầu ngón tay một mảnh lạnh như băng, không nữa làm cho nàng an tâm độ ấm.

Nước mắt kịch liệt chảy xuống, chân mềm quỳ dừng ở . Cái kia cao lớn cao ngất nam nhân, có dày rộng ôm ấp, khắc cốt ôn nhu, nóng rực độ ấm..... Nay chỉ có như vậy mau lạnh như băng mộ bia, không nói một lời.

“Trường Không.....” Nàng thì thào kêu gọi tên của hắn, rốt cục lên tiếng khóc lớn.

“Vì sao? Đây là vì sao?” Nàng ngửa mặt lên trời dài hỏi, nhưng không ai cấp nàng một cái trả lời. Ba mẹ đã chết, Trường Không cũng đã chết..... Nàng làm sai cái gì? Vì sao muốn đã bị như vậy trừng phạt?

Quỳ gối bên cạnh Đàm Bội Thi nghe xong, cũng chậm rãi nhắm mắt lại, kia cũng là nàng muốn hỏi . Đây là cuộc sống tàn khốc, bị tra tấn, ngay cả một đáp án cũng tìm không được.

Hạnh Nhược Thủy khóc thanh âm khàn khàn, cơ hồ phát không ra tiếng âm đến.

Phải rời khỏi thời điểm, nàng vuốt ve ảnh chụp trung nhân, thì thào nói một câu:”Trường Không, chúng ta về nhà.”

Sau đó, liền ngất đi.

76. Chương 76: Hắn Còn Sống!

Hạnh Nhược Thủy ít dám tin tưởng hai mắt của mình.

Nàng liền như vậy ngơ ngác , nhìn kia mặt cao lớn cao ngất thân ảnh chậm rãi mà đến. Hắn ánh mắt ôn nhu mà kiên định, bên miệng có thần nhiên tươi cười, ngay cả đi đường đều có thể khai ra hoa đến suất khí..... Nay hết thấy, đều là nàng quen thuộc .

Rốt cục, hắn đi tới của nàng trước mặt, cúi đầu nhìn nàng. Trong ánh mắt ôn nhu, càng phát ra đầy trọng.”Nhược Thủy.” Hắn thấp giọng kêu nàng, từ tính tiếng nói.

Hạnh Nhược Thủy liền như vậy ngơ ngác nhìn hắn, đều đã quên đáp lại. Nàng không dám tin vươn tay đến, xoa hắn mặt, ấm áp độ ấm. Nàng rốt cục lộ ra tươi cười, cũng hạ xuống vui sướng nước mắt.”Trường Không, người còn sống, người thật sự còn sống!”

Hắn bắt lấy tay nàng, ôn nhu cười.”Nhược Thủy, ta đáp ứng ngươi, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình .”

Tự câu chữ câu, Hạnh Nhược Thủy nghe được rành mạch.

“Trường Không!” Nàng kinh hỉ gọi một tiếng, nhào vào hắn trong lòng, lại phác cái không.”Trường Không?”

“Nhược Thủy!” Đàm Bội Thi quát to một tiếng, chỉ cảm thấy chính mình căng thẳng thần kinh cuối cùng từng một chút. Nàng đã muốn hôn mê một ngày .”Người rốt cục tỉnh. Cảm giác thế nào?”

Hạnh Nhược Thủy bắt lấy tay nàng, sốt ruột nói:”Bội Thi, Trường Không hắn không có chết!” Của nàng yết hầu làm ách, thanh âm cũng là khàn khàn .

Đàm Bội Thi vội vàng bưng một chén nước lại đây, làm cho nàng uống mấy khẩu nhuận nhuận yết hầu. Nàng này cái chén còn không có buông đầu, lại bị Nhược Thủy bắt được thủ.

“Bội Thi, Trường Không không chết, hắn không có chết!”

Đàm Bội Thi vỗ tay nàng lưng, nhìn trên mặt hắn tươi cười, thực không đành lòng nói ra tàn nhẫn trong lời nói, nhưng là cũng không thể tùy ý nàng sống ở mình cấu trúc lừa gạt trong thế giới.

“Nhược Thủy, ta biết ngươi thực thương tâm, ta cũng thực thương tâm. Chúng ta mỗi người, đều thương tâm muốn chết điếu. Nhưng là chúng ta không thể, bởi vì chúng ta nếu đã chết, liền thực xin lỗi đội trưởng cùng Phó Bồi Cương . Bọn họ tham gia quân ngũ vì cái gì, vì làm cho dân chúng có thể quá yên ổn ngày. Cho nên, vô luận như thế nào, chúng ta kiên cường còn sống. Ngươi khổ sở liền khóc đi ra, đừng đem chính mình nhốt tại ảo tưởng trong thế giới, được không?”

Nói đến sau lại, nàng lại nhịn không được khóc.

“Ngươi vì sao không tin ta?” Hạnh Nhược Thủy sốt ruột địa chất hỏi.”Ta không phải mình lừa gạt, Trường Không thật sự không chết!”

“Được rồi, ngươi không có mình lừa gạt. Vậy ngươi làm sao mà biết đội trưởng còn sống đâu?” Bộ đội đều đã muốn chứng thực qua, lúc ấy bom nổ mạnh thời điểm, bọn họ hai người ngay tại vị kia trí. Bom qua đi, lầu tháp xuống dưới, toàn bộ đưa bọn họ chôn ở địa hạ.

“Trường Không chính mồm nói với ta nha. Hắn nói hắn còn chưa chết, hắn còn sống!” Nàng hoàn thành sở nhớ rõ, hắn ngay lúc đó biểu tình thực ôn nhu, còn sở soạng của nàng mặt.

Đàm Bội Thi hiểu được , nàng sống ở trong mộng.”Đội trưởng ở làm sao nói cho ngươi hắn còn sống?”

“Trong mộng a.” Hạnh Nhược Thủy không chút do dự trả lời.

Đàm Bội Thi phủng trụ của nàng mặt.”Nhược Thủy, ngươi xem rồi ta. Ngươi đó là đang nằm mơ, không phải thật sự. Đội trưởng hắn, hắn thật sự mất, ngươi muốn, ngươi phải kiên cường đứng lên!” Nói xong, của nàng nước mắt chỉ không được .

“Bội Thi, ngươi như thế nào sẽ không tin tưởng ta đâu!” Hạnh Nhược Thủy thực vội, đột nhiên xốc lên chân xuống giường.”Ta không với ngươi nói, ta đi đem Trường Không tìm trở về, ngươi sẽ biết ta chưa nói dối .”

Đàm Bội Thi vội vàng một phen dè lại nàng.”Hảo hảo hảo, ta tin tưởng ngươi. Cho dù muốn tìm người, cũng muốn đem ngươi thân thể dưỡng tốt lắm nói sau. Ngươi còn tại điều từng tí đâu, mau nằm trở về.”

“Ngươi vẫn là không tin của ta nói.” Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, mắt sáng như đuốc. Nàng tin tưởng trong mộng hết thấy đều là thật sự, Trường Không còn sống!

Đàm Bội Thi trong mắt hàm chứa nước mắt.”Ta tin tưởng. Ngươi trước ngủ, chờ ngươi giao thân xác dưỡng tốt lắm, vô luận ngươi muốn làm gì ta cũng không hội can thiệp, ta còn hội cùng ngươi làm một trận, được không?”

Hạnh Nhược Thủy đành phải một lần nữa nằm trở về. Miệng đến quay lại đi, đều là kia nói mấy câu. Nhưng không bao lâu, liền đang ngủ.

Đàm Bội Thi sát nước mắt, cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhược Thủy rồi ngã xuống, đối lấy của nàng kiên cường đứng lên. Hiện tại, nàng đã muốn có thể nhận này tàn khóc sự thật . Chính là mỗi khi không người thời điểm, ngực nơi đó đau đớn liền đặc biệt kịch liệt, như là bị nhân đào một cái động lớn, bên trong đã muốn không .

Nằm ở trên giường, nàng trắng đêm trắng đêm tưởng, nàng rốt cuộc làm sai cái gì, lên trời muốn như vậy tàn nhẫn? Nàng tuy rằng tùy tiện, có đôi khi nói chuyện có thể tức chết người, nhưng chưa từng có hại quá ai đã làm gì ám muội chuyện tình. Vì sao muốn như vậy tử trừng phạt nàng đâu?

Chậm rãi nhắm mắt lại, Đàm Bội Thi theo đuổi nước mắt tùy ý chảy xuôi. Nàng đã muốn tiếp nhận rồi sự thật, nhưng là này thương thật sự rất đau rất đau , nàng chống đỡ không được a!

Đàm mẹ đứng ở phòng bệnh cửa, yên lặng nhìn này một màn, chính mình yên lặng lau nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy lại ngủ vừa cảm giác, rốt cục chậm rãi khôi phục lại đây. Chính là nguyên bản liền gây lợi hại, này hội đều đã muốn có chút không thành người hình .

Ăn cơm xong, Hạnh Nhược Thủy lôi kéo Đàm Bội Thi, bắt đầu nghiên cứu như thế nào đi tìm nhân cứu người. Nàng thần sắc thực bình tĩnh, không giống như là lâm vào mình lừa gạt giữa.

Đàm Bội Thi cũng bị mê hoặc , càng nhiều là lo lắng.”Nhược Thủy?”

“Ân?” Đang ở vở thượng đồ đồ họa họa, tưởng đem ý nghĩ của chính

mình nói rõ ràng Nhược Thủy khó hiểu ngẩng đầu lên, nhìn đến bạn tốt vẻ mặt lo lắng.”Làm sao vậy? Người là không phải cảm thấy ta bị đá kích choáng váng, tại đây nói hươu nói vượn? Bội Thi, ta thực thanh tỉnh, thật sự.”

“Nhưng là –”

Hạnh Nhược Thủy ngăn chặn nàng muốn nói trong lời nói.”Người vừa muốn nói nhưng là bọn họ đã muốn chứng thực qua phải không? Nhưng là bọn họ không có nhìn thấy thì thế a.”

Hạnh Nhược Thủy giữ chặt tay nàng, nhìn của nàng ánh mắt.”Người xem, bọn họ chính là suy đoán, mà không có tận mắt đến. Mặc kệ là Trường Không vẫn là Phó Bồi Cương, bọn họ cũng không là bình thường binh. Như vậy vì sao chúng ta không thể lấy phi thường để ý suy đoán, có lẽ bọn họ còn sống? Bội Thi, người có thể nhận này phán đoán, ta không thể. Vô luận như thế nào, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.”

Đàm Bội Thi bị nàng như vậy vừa nói, trong lòng cũng dâng lên một cỗ hy vọng hỏa diễm.”Hảo, chúng ta cùng đi tìm người! Nhưng là, muốn như thế nào tìm đâu? Chúng ta hai người đi X quốc sao? Khả nhân sinh không quen, nơi đó vẫn là chiến loạn như vậy rất nguy hiểm, chúng ta cũng không biết lúc ấy cụ thể vị trí.”

Hạnh Nhược Thủy suy nghĩ một hồi, hạ tuyệt địa dùng.”Ta nghĩ đi gặp Trường Không ba mẹ, làm cho bọn họ nghĩ biện pháp.” Trường Không ba ba cũng là quân nhân, nhân mạch quảng, khẳng định có biện pháp.

“Khả bọn họ hội hỗ trợ sao?” Đàm Bội Thi nghĩ đến cái kia làm cho người ta đau đầu thượng tướng cùng Dương Tử Vân, liền cảm thấy hy vọng thực xa vời.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta cũng không biết. Bất quá, Trường Không là bọn họ con, bọn họ hẳn là hội hỗ trợ. Vô luận như thế nào, chúng ta thử một lần. Bọn họ muốn thực không chịu hỗ trợ, chúng ta còn muốn biện pháp khác.”

“Hảo!”

Vì thế, các nàng định rời ngày hôm sau đến thành phố B vé máy bay.

Đàm Bội Thi cấp mẹ nàng đánh cái điện thoại, đem các nàng ý tưởng nói. Lão nhân gia cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò bọn họ phải cẩn thận.

Hai người nữ nhân nằm ở trên giường, nói nhỏ đến nửa đêm, mới một cực kỳ ngủ. Sáng sớm hôm sau, hai người cơ hồ là cùng khi tỉnh lại. Một khắc cũng không ở trên giường nhiều giấc.

Hạnh Nhược Thủy đi đến dưới lầu, nhìn đến cái kia đi theo của nàng nhân.”Đi sân bay, ta muốn phi thành phố B.”

Rót ra cửa xe, hai người ngồi xuống.

Người nọ theo thường lệ cấp Thương Duy Ngã gọi điện thoại. Không biết Thương Duy Ngã nói cái gì, người nọ đem điện thoại đưa cho nàng.

Hạnh Nhược Thủy không đợi Thương Duy Ngã mở miệng, trực tiếp liền cho thấy chính mình thái độ.”Ta muốn đi thành phố B. Người hoặc là làm cho hắn đưa ta đi thành phố B, nếu không liền đem của ta thì thể mang về đi.”

“Người liền nghĩ như vậy tử?” Thương Duy của ta thanh âm, chưa bao giờ từng có âm lãnh.

Hạnh Nhược Thủy cầm di động, trình bốn mươi lăm độ ngẩng đầu nhìn thiên không. Nàng không khóc, nhưng là làm cho nhìn của nàng Đàm Bội Thi có mãnh liệt xúc động muốn khóc lớn một hồi.

“Thương Duy Ngã, ba ta mẹ mất, Trường Không nếu cũng không ở tại, như vậy ta sống cũng không có ý nghĩa.” Nàng những lời này nói được không mạnh mẽ, ngược lại có một loại tuyệt vọng.

Thương Duy Ngã ở cắt đứt điện thoại sau, thật lâu sau còn tại thất thần.

Bên tai, tựa hồ còn quanh quẩn nàng tuyệt vọng thanh âm — như vậy ta sống cũng không có ý nghĩa.

.....

Ngồi ở trên xe, Hạnh Nhược Thủy cũng thực không yên. Trường Không cha mẹ cũng không thích nàng, có nguyện ý hay không thấy nàng cũng không biết. Nếu bọn họ thật sự không muốn thấy nàng, khả làm sao bây giờ?

Đàm Bội Thi vươn tay đến, cầm Hạnh Nhược Thủy lạnh lẽo thủ, ở lòng bàn tay lý xoa xoa. Nhưng là chà xát thật lâu, lại vẫn là không có một chút muốn ấm áp lên ý tứ.

“Bội Thi, vô dụng . Lãng nguyên ở trong lòng đâu.” Nàng quay đầu đến, thì thào nói một câu, lại vòng vo trở về.

Đàm Bội Thi nắm tay nàng, trương há mồm, lại chưa nói cái gì. Thở dài một hơi, chỉ ký hy vọng cho bọn họ thật sự may mắn còn sống. Nàng kỳ thật trong lòng hiểu được, bọn họ lại lợi hại, cũng là huyết nhục chi khu. Nếu ngay lúc đó tình huống là thật, như vậy này còn sống tỷ lệ cơ bản là 0. Chính là nàng rất hy vọng Phó Bồi Cương còn có thể còn sống, cho nên mới nguyện ý đi theo Nhược Thủy cùng đi tin tưởng của nàng cảnh trong mơ.

Hai người một đường tâm tình lạnh như băng đến sân bay, thượng máy bay. Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, ánh mặt trời sáng lạn, nhưng đều cảm giác được lạnh.

Làm ra sân bay, nhìn đến tiếp nhân xe, Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên ở trong lòng cảm tạ Thương Duy Ngã. Nàng thượng xe, căn bản không cần phân phó, xe liền bay đi ra ngoài. Hiển nhiên, nó đã muốn biết mục tiêu chỗ.

Xe ra sân bay, thẳng đến Tử Vân thủ phủ.

Tử Vân thủ phủ ở quân khu đại viện nội, không phải tùy ý là có thể đi vào . Cho nên hẳn nhóm xe, không hề ngoài ý muốn bị ngăn ở ngoài cửa. Hỏi thân phận, hỏi lại tìm kiếm nhân, thủ vệ binh lính bắt đầu gọi điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy cách môn lẳng lặng nhìn, nàng không biết Dương Tử Vân có chịu hay không làm cho nàng đi vào. Chính nàng còn không có hạ phán đoán, thủ vệ binh lính đã muốn nhấn dùm của nàng ý kiến , không biết! Rõ ràng, Dương Tử Vân không nghĩ nhìn thấy nàng.

“Nhược Thủy, làm sao bây giờ?” Đàm Bội Thi cau mày, đã muốn là mùa hè , mặt trời chói chan vào đầu thật sự rất thống khổ.

Hạnh Nhược Thủy không có trả lời, mà là lại chuyển hướng thủ vệ.” Binh đại ca, có thể hay không phiền toái người lại bát một lần, làm cho ta cùng chủ nhân lời nói nói, được không? Ta thật sự có rất sự tình khẩn yếu muốn gặp bọn họ, cầu xin các người !”

“Được rồi, chúng ta sẽ thấy đánh một lần, nếu vẫn là không chịu cho người đi vào, người liền rời đi đi. Nơi này không phải có thể nháo sự địa phương.”

“Cảm ơn, thật cảm ơn người .”

Hắn lại bát một lần, lần này không đợi hắn nói xong, bên kia liền rít gào . Là thượng tướng thanh âm. Hắn buông truyền hô cơ, nhìn về phía nàng.

Hạnh Nhược Thủy hướng hắn gật gật đầu, chui vào trong xe. Không! Nàng không thể liền như vậy trở về! Đến phía trước, nàng riêng theo cố định điện thoại lý sao tương quan dây số, nàng bắt đầu bát Dương Tử Vân di động, cũng là tắt máy trạng thái. Nàng đành phải lại bát tọa kỵ, lúc này thông .

Không đợi bên kia nói chuyện, Hạnh Nhược Thủy chạy nhanh đem ý đồ đến cấp biểu đạt .”Trường Không còn chưa có chết! Ta là đến theo các người thương lượng như thế nào cứu Trường Không , van cầu các người làm cho ta vào đi thôi!”

Bên kia trầm mặc một chút, ba treo điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn lại bắt thời điểm, thủ vệ binh lại mở ra môn làm cho các nàng đi vào. Nhưng xe lại phải ở lại bên ngoài, thả chỉ có Hạnh Nhược Thủy có thể đi vào đi.

“Nhược Thủy!” Đàm Bội Thi lo lắng gọi lại Hạnh Nhược Thủy, tưởng cầu người gia đem nàng cũng bỏ vào đi.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu đối nàng cười cười.”Người yên tâm, bọn họ sẽ không đối ta thế nào . Người ở xe chờ ta đi, đừng bị cảm nắng .”

Mới là lạ! Đàm Bội Thi ở trong lòng kinh hãi, đội trưởng nhân tốt như vậy, cha mẹ hẳn cũng là chán ghét thật sự! Lấy Nhược Thủy tính tình, lấy bọn họ thân phận, Nhược Thủy khẳng định sẽ bị bọn họ hung hăng khi dễ !

Hạnh Nhược Thủy không biết nhà bọn họ cụ thể vị trí, cho nên là bị mang đi qua . Nàng không có như thế nào chú ý chung quanh cảnh sắc, bởi vì trong lòng rất không yên .

Đến môn mở ra, nhìn đến to như vậy trong đại sảnh thượng tướng vợ chồng ngồi ở trên sô pha, nàng cảm thấy da đầu có chút run lên.

Thượng tướng tầm mắt trước sau như một lợi hại, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Dương Tử Vân tầm mắt tắc trước sau như một mang theo đối của nàng chán ghét, làm cho nàng không biết như thế nào cho phải.

Hạnh Nhược Thủy từng bước một đi vào đi, đứng ở bọn họ trước mặt.”Thúc thúc, a di.”

“Người không xứng bảo ta.” Dương Tử Vân lãnh nghiêm mặt, Trường Không chuyện tình làm cho nàng cũng tiêu tụy không chịu nổi.

“Người nói Trường Không còn sống, là chuyện gì xảy ra? Nếu dám múa diên, lão tử nhất bản chết người!” Thượng tướng vẫn là như vậy hung ác, nhưng cũng không có thật sự xuất ra thương đến.

Hạnh Nhược Thủy hấp một hơi, lớn mật chống lại bọn họ tầm mắt.”Trường Không chính mồm nói với ta , ở của ta trong mộng.”

“Người — lão tử nhất bản chết người!” Thượng tướng xoát đem thương rút ra, định ở tại cửa nàng đầu thương.

Dương Tử Vân đột nhiên hướng lại đây, hung hăng quăng Nhược Thủy một cái bàn tay.”Người thực làm cho ta ghê tởm! Người đều đem Trường Không cấp hại chết , chẳng lẽ còn không đủ sao? Còn muốn đến đùa giỡn chúng ta lão nhân lão thái thái, người lương tâm bị cầu ăn sao?”

“Không phải, ta —”

“Người câm miệng!” Dương Tử Vân hung ác uống nàng, thanh âm có chút khàn khàn.”Ta xem gặp người liền cảm thấy ghê tởm, nếu không phải người, của ta Trường Không căn bản là sẽ không chết! Ta thực hối hận, ta thực hối hận lúc trước không có trực tiếp đem người cấp đuổi đi, nếu không, nếu không Trường Không sẽ không xảy ra sự”

Dương Tử Vân lão đảo vài bước, bị thượng tướng tiếp được .”Chính là bởi vì người này không đứng đắn nữ nhân, ta hảo hảo con đã không có. Người tới, đem nàng oanh đi ra ngoài, ta không bao giờ nữa muốn xem đến nàng, đời này đều không cần!”

“A di, mời người hãy nghe ta nói, ta tin tưởng Trường Không hẳn thật sự còn sống , thật sự.” Hạnh Nhược Thủy bị thôi hướng cửa, còn hy vọng bọn họ có thể nghe được tiến lời của nàng.

“Câm miệng! Nói sau, nói sau ta sẽ giết người! Người hại chết của ta Trường Không, người chính là tử một trăm lần cũng không đủ!”

“Người câm miệng cho ta!” Một khác nói uy nghiêm thanh âm, theo Hạnh Nhược Thủy phía sau vang lên.”Buông ra nàng!”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng quay đầu đến, nhìn đến một cái cùng Cố lão không sai biệt lắm tuổi lão nhân. Nàng biết, đây là Ung Trường Không gia gia, cũng không dám kêu.

Lão nhân gia đánh giá nàng một chút, nhìn về phía thượng tướng vợ chồng.”Trên không là vì nước hi sinh vì nhiệm vụ, quan người ta tiểu cô nương sự tình gì, này cũng không phải của nàng sai, người hung nàng làm cái gì!”

“Trường Không ra nhiều như vậy thứ nhiệm vụ, mỗi lần đều Bình An trở về. Chính là bởi vì của nàng xuất hiện, làm hại Trường Không

ng tâm thần không yên, mới có thể, mới có thể.....” Dương Tử Vân nói không được nữa, nàng sắp khóc.

“Ồ nháo!” Lão nhân gia cũng không bắt kể nàng đã muốn khóc, mắng to một tiếng.”Người cùng với trách tội cho nàng, chẳng trách tội chính người. Nếu Trường Không thật sự là bởi vì tâm thần không yên mà làm cho phản ứng năng lực giảm xuống, như vậy này sai cũng nên từ người tới gánh vác. Nếu người không có ngăn cản bọn họ cùng một chỗ, sẽ không hội gặp phải nhiều như vậy chuyện tình! Nay đã xảy ra chuyện, trực lợi cái gì đều đổ lên người khác trên người, này tính cái gì? Nếu thực sự có người hại chết Trường Không, như vậy tuyệt đối là người, mà không phải này tiểu cô nương!”

Dương Tử Vân bị này một phen nói đâm vào mau đứng không nổi, hai mắt đầm lệ.

“Phụ thân.” Thượng tướng đau lòng lão bà, vội vàng nhìn phụ thân, muốn cho hắn không cần nói.

“Ta còn chưa nói người đâu! Chính là người đem vợ sủng vô pháp vô thiên! Sủng lão bà đúng vậy, nhưng là sự tình gì nên làm cái gì sự tình không nên làm, hay là muốn có nguyên tắc!”

“Ba –” Dương Tử Vân kêu một tiếng, thương tâm muốn chết hỏi,”Người là không phải đã sớm xem ta này con dâu không vừa mắt? Cho nên nay tình nguyện che chở một ngoại nhân?”

“Là, ta theo ngay từ đầu sẽ không thích người. Nhưng là Ứng Chí Huân thích, cho nên ta chưa bao giờ từng cho người sắc mặt xem, bởi vì cưới vợ là Ứng Chí Huân không phải ta. Nói đến, này cũng là của ta sai, ta sớm nên ngăn cản này hết thấy.” Lão nhân gia đột nhiên giọng lên thủ, hung hăng cho chính mình một cái quyền đầu.

Thượng tướng vợ chồng cũng ngây dại, ngạc nhiên nhìn hắn.

“Gia gia.....” Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhìn không được hô một tiếng, này lão nhân gia duy hộ, làm cho trong lòng nàng ảm áp một mảnh.

Lão nhân gia nhìn nàng, trong mắt có chút ứ đọng.”Người này một tiếng gia gia, ta thực không xứng. Ta cũng vậy lão hồ đồ, người này cùng nhân, rốt cuộc là bất đồng, làm sao tu khảo nghiệm?”

Hắn lăm lăm bầu bầu chút cái gì, Hạnh Nhược Thủy cũng không rất biết. Nhưng nàng biết, Trường Không tuy rằng thoát nhìn lạnh lùng, trong lòng hắn kỳ thật là thực để ý thân nhân.”Không, không phải.....” Nàng không biết nói như thế nào, dưới loại tình huống này, nàng cũng không có tâm tình đi dỗ lão nhân gia cao hứng.

“Đến, lại đây ngồi đi. Đem người vừa rồi theo như lời chuyện tình, hảo hảo cùng gia gia nói một lần.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem thượng tướng vợ chồng, bọn họ không có gì tỏ vẻ, nàng liền cùng trôi qua.

“Ngồi xuống, nói đi.” Ứng Chí Huân ý bảo hạ nhân châm trà.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, cũng còn có chút khẩn trương, bởi vì lấy mộng mà nói sự quả thật hoang đường.”Gia gia, ta biết ta nói có chút hoang đường. Nhưng này giấc mộng thật sự Thái Thanh tích, Trường Không liền đứng ở ta trước mắt, tình tường nói cho ta biết hắn còn sống. Cho nên, cho nên ta nghĩ hắn nhất định thật sự còn sống, có thể hay không, có thể hay không lại phái người đi tìm nhất tìm?”

“Ta lý giải suy nghĩ của người.” Ứng chấn bang gật gật đầu, trên mặt cũng rất khó quá.”Như vậy đã kích, quả thật rất khó làm cho người ta nhận.”

“Gia gia! Mời người tin tưởng, ta thật sự không phải bởi vì không thể nhận sự thật cho nên biên đi ra này mộng. Ta, ta thật sự tin tưởng, Trường Không còn sống. Có đôi khi, nữ nhân cảm giác là thực chuẩn, có phải hay không?” Hạnh Nhược Thủy nói xong nói xong, trong mắt bắt đầu mào nước mắt.

“Ta hiểu được. Nhưng bọn hán quả thật đã muốn xác nhận qua, không có còn sống khả năng. Người phải biết rằng, bọn họ cũng sẽ không buông tha cho gì một cái binh. Cho dù là một khối thi thể, bọn họ cũng sẽ không tiếc hết thầy đi mang về đến.”

“Ta biết, ta chỉ là.....” Nàng chính là cảm thấy bộ đội điều tra thủ chứng có nhiều lắm lý trí cùng hạn chế, cũng là Trường Không ở một ít người khác không thể tưởng được địa phương cũng không nhất định. Chính là nàng dần dần hiểu được, nàng không có khả năng thuyết phục bọn họ tin tưởng . Trên thực tế, chính nàng cũng mau không thể tin .

“Tiểu cô nương, hảo hảo sống, xem tương lai, đừng tổng quay đầu xem, biết không?” Ứng chấn bang thở dài. Tốt như vậy một cái cô nương, thế nhưng vô duyên làm hán Ung gia cháu dâu.

Hạnh Nhược Thủy không biết còn có thể nói như thế nào phục hán, của nàng đầu óc đã muốn thực loạn thực rối loạn. Nàng sợ sệt đứng lên, chậm rãi đi hướng cửa. Thất tha thất thiếu , đi xuống lầu thê.

Nếu không phải gia gia còn phân phó nhân mang nàng tới cửa, nàng ngay cả hướng chạy đi đâu cũng không biết.

“Nhược Thủy, thế nào? Bọn họ có phải hay không không chịu giúp chúng ta?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Bọn họ không tin.” Nàng lại bắt lấy Đàm Bội Thi cánh tay, chặt chẽ nhìn nàng.”Bội Thi. Người là không phải cũng không tin tưởng?”

Đàm Bội Thi không biết nói như thế nào, nàng lý trí thượng không tin, cảm tình thượng cũng là nguyện ý tin tưởng .

Hạnh Nhược Thủy cười khổ, xem ra mọi người cũng không tin tưởng. Liên ngay cả chính nàng, cũng vô pháp lại tin tưởng đi xuống sao?

“Lái xe đi.” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thấy tình trạng kiệt sức. Mỗi người đều làm cho nàng cảm thấy, cái kia mộng căn bản không tồn tại, đó là của nàng ảo tưởng, nhân tưởng niệm mà thành ảo tưởng.

“Nhược Thủy.....” Đàm Bội Thi xem nàng bộ dáng không thích hợp, có chút lo lắng.

Hạnh Nhược Thủy khoát tay.”Bội Thi, cái gì cũng đừng nói, được không?” Cuối cùng hai chữ, giọng nói của nàng lý trần đầy đều là cầu xin.

Đàm Bội Thi đành phải thân thủ nắm ở nàng, đem đầu nàng đặt tại chính mình trên vai.

Xe đến sân bay, các nàng vừa xuống xe, liền thấy được Thương Duy Ngã đứng ở trước mặt.

Hạnh Nhược Thủy sợ sệt nhìn hán, không có gì phản ứng.

Đàm Bội Thi vội vàng che ở Hạnh Nhược Thủy trước mặt, nhìn hán chất vấn:”Thương Duy Ngã, người muốn thế nào?”

Thương Duy Ngã nhẹ nhàng mà nhất linh, liền đem nàng linh đến một bên, cúi đầu nhìn Nhược Thủy. Vài ngày không thấy, nàng càng thêm tiêu tụy không thành người dạng.

Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, nhìn nàng nói:”Thương Duy Ngã, người tới là muốn đem ta mang về thành phố A sao? Ta sẽ không trốn sẽ không giãy dụa, ta chỉ là muốn nói cho người, Trường Không đã chết, ta cũng không có gì khả lưu luyến . Khối này thân thể, cũng không biết còn có thể chống đỡ bao lâu, người nếu tưởng tra tấn, phải nắm chặt thời gian đi, nếu không cố gắng rất nhanh sẽ không cơ hội .”

Thương Duy Ngã tim hung hăng trều đau một chút. Nhưng vẫn là ôm nàng, đem nàng mang đi .

Đi lên, Hạnh Nhược Thủy nhìn bạn tốt.”Bội Thi, người hảo hảo theo Đàm mẹ cùng nhau sống. Chậm rãi, sẽ tốt.”

Thương Duy của ta nhân, đem Đàm Bội Thi đưa trở về .

Mà Hạnh Nhược Thủy, lại nhớ tới Vân Thiên biệt thự. Khả trở về , chính là kia thân thể, tâm lại không biết nói tới nơi nào đi.

Dọc theo đường đi, Thương Duy Ngã đều ôm nàng, gắt gao đem nàng cột vào chính mình bên người. Mà nàng, thủy chung là kinh ngạc, không cho bất luận kẻ nào gì phản ứng.

Đến Vân Thiên biệt thự, đã muốn là buổi tối. Thương Duy Ngã sáng sớm liền phân phó phòng bếp, làm tốt phong phú đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy bị Thương Duy Ngã nắm cả, ngồi xuống cái bàn biên. Nàng nháy mắt mấy cái, rốt cục nói câu đầu tiên nói: "Ta không đói bụng, cũng không thể được không ăn?"

"Không được!" Thương Duy Ngã một ngụm cự tuyệt. Nàng hôm nay cơ hồ cái gì cũng chưa ăn, lại đói đi xuống, nàng hội chống đỡ không được.

Hạnh Nhược Thủy nga một tiếng, bưng lên bát cơm cầm lấy chiếc đũa ăn cơm. Chọn tam lạp thước tiến miệng, có thể ăn thượng 10 phút, ngay cả ánh mắt cũng không trát một chút. Hoàn toàn giống như là một cái người máy bị xoa bóp ăn động cái nút, chỉ biết này một động tác.

Thương Duy Ngã một phen đoạt lấy nàng trong tay bát đũa, nặng nề mà đặt lên bàn.

Bị đoạt này nọ, còn có này thật lớn tiếng vang, rốt cục làm cho Hạnh Nhược Thủy giương mắt nhìn về phía hân.

Thương Duy Ngã bị nàng kia vô tội ánh mắt tức giận đến tưởng đánh người. "Người như vậy nửa chết nửa sống, diễn cho ai đến xem? Người nghĩ rằng ta và người hiểu ý đau vẫn là Ung Trường Không hiểu ý đau? Ta nói cho người, ta sẽ không đau lòng. Ung Trường Không hân vĩnh viễn cũng không khả năng đau lòng. Cho nên muốn người là tốt rồi hảo ăn cơm, muốn người rõ ràng đói chết được, không ai hội thương tiếc của người!"

"Ta không có." Hạnh Nhược Thủy thấp giọng phản bác. Nhưng nàng quả thật không muốn ăn cơm, vì thế nàng đứng lên, hướng thang lầu đi.

Thương Duy Ngã một phen giữ chặt nàng, đặt tại ghế dựa lý. "Đi nơi nào?"

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân, cảm thấy chính mình mệt mỏi quá. "Ta không đói bụng, ta nghĩ trở về phòng gian."

Thương Duy Ngã còn tưởng rằng to, nhưng nhìn nàng hồn phách không được đầy đủ bộ dáng, cuối cùng vẫn là mắng một tiếng "***" Tùng rảnh tay. Ninh mi xem nàng đi lên thang lầu, biến mất ở tầm mắt trong vòng.

Bàn tay to vung lên, hô to, đình đình đang đang, một bàn tử đồ ăn liền như vậy uy thối địa gia gia.

Thương Duy Ngã xoay người muốn đuổi theo đi, nhưng lên lầu thê lại xoay người đi ra ngoài, khu xe thẳng đến Như Minh Nguyệt nhà trọ.

Như Minh Nguyệt vừa mới ăn qua cơm chiều, đang muốn thu thập bát đũa, chuông cửa liền vang. Trong lòng nàng vui vẻ, vội vàng chạy tới mở cửa.

Quả nhiên, ngoài cửa đứng hắc nghiêm mặt Thương Duy Ngã.

Như Minh Nguyệt không hỏi mặt đen nguyên do, chính là hỏi: "Có muốn ăn hay không điểm cơm?"

Thương Duy Ngã theo trong lỗ mũi phun ra một cái ân tự, đặt mông ở cái bàn giữ ngồi xuống, mảy đánh vài cái bết tặc.

Như Minh Nguyệt nhìn hân một cái, vội vàng đi phòng bếp cầm một bộ bát đũa. Đồ ăn vẫn là nóng, hơn nữa lượng cũng đủ. Mỗi một bữa cơm, nàng đều đã làm hai người đồ ăn. "Ăn đi, thừa dịp đồ ăn còn nóng hổi."

Thương Duy Ngã tiếp nhận chiếc đũa, trầm mặc ăn khỏi cơm đến.

Như Minh Nguyệt lại tìm được tân mua cái chén, lại tẩy trừ một lần, cho hân đến một chén nước. Chính mình đã ở cái bàn giữ ngồi xuống. Nàng thích nhìn hân từng ngụm từng ngụm ăn cơm, giống nhau nàng làm đồ ăn là trên thế giới tốt nhất ăn.

Cố gắng là từng làm quá quân nhân, Thương Duy Ngã nói lý ra ăn cơm tốc độ là rất nhanh . Cho nên một lúc sau, hắn đã muốn ăn uống no đủ . Chính là này, vẫn không có buông ra.

Như Minh Nguyệt đã muốn mở ra tivi, điều đến tài chính và kinh tế kênh.

Chờ nam nhân na đến trên sofa, nàng mà bắt đầu rửa mặt thu thập bát đĩa sửa sang lại phòng bếp. Nàng thực hưởng thụ loại cảm giác này, nói nàng bị coi thường cũng tốt. Nàng chính là thích hắn ở một bên xem tivi hoặc là công tác, mà nàng ở làm gia vụ. Loại cảm giác này, rất giống một đôi vợ chồng.

Chính là mỗi khi nghĩ đến vợ chồng này từ, nàng liền nhịn không được cười khổ. Nếu nàng không thể theo Thương Duy Ngã này vị độc được lý giải thoát, như vậy nàng cả đời cũng sẽ không có hôn nhân, đứa nhỏ cùng gia đình. Thương Duy Ngã cũng không có khóa trụ nàng, là chính nàng không bỏ xuống được.

Còn không có thu thập hảo, Thương Duy Ngã đột nhiên xuất hiện ở phòng bếp cửa.

Như Minh Nguyệt dừng lại động tác, quay đầu hỏi hắn:”Làm sao vậy? Là muốn tắm rửa sao?”

Thương Duy Ngã trong tay mang theo yên, phun ra nuốt vào , không hé răng. Chính là sương khói sau kia khuôn mặt, thủy chung là khóa chặt này.

Như Minh Nguyệt hiểu được , vì thế cúi đầu, tiếp tục việc hồ chính mình công tác. Chính là khóe mắt, tổng nhịn không được hướng phòng bếp cửa phiêu đi.

Đột nhiên, Thương Duy Ngã đi nhanh mà đến.

Như Minh Nguyệt sợ tới mức cả người chấn động, ngạc nhiên nhìn hắn.

Thương Duy Ngã ôm của nàng thắt lưng, mặt chôn ở của nàng cần cổ.

Như Minh Nguyệt cương thân thể, một cử động cũng không dám. Bọn họ không biết từng có bao nhiêu thứ thân thể giao hòa, nhưng cơ hồ không có như vậy lẳng lặng ôm.

“Động.” Trong cổ phát ra rầu rĩ thanh âm.

Như Minh Nguyệt kinh ngạc , nhất thời không có biện pháp hiểu được ý tứ của hắn. Một lát sau, mới tiếp theo thu thập phòng bếp công tác. Chính là phía sau lưng cái đại gánh nặng, còn có nóng bỏng độ ẩm, của nàng động tác chậm rất nhiều.

Nhưng mà, Như Minh Nguyệt đột nhiên hy vọng này phòng bếp lớn hơn một chút, tốt nhất vô hạn đại đi xuống, làm cho nàng có thể vẫn thu thập. Đáng tiếc, của nàng phòng bếp chỉ có hơn mười bình, hơn nữa nàng vừa rồi đã muốn thu thập không sai biệt lắm .

Buông khăn lau, ở rỗng nước đầu hạ dùng trở lại đường ngay dịch cần thận tẩy trừ hai tay sau, nàng do dự mà muốn hay không nói cho hắn đã muốn đã xong.

Lau khô hai tay, nàng liền như vậy lẳng lặng đứng, chờ hắn khi nào thì thấy rõ sự thật: Nàng là Như Minh Nguyệt, không phải Hạnh Nhược Thủy.

Nhưng mà, nàng đợi cho cũng là nam nhân đột nhiên một ngụm cắn ở của nàng đầu vai, thực dùng sức, đau nàng nước mắt đều toát ra đến đây.

Sau đó hắn như là bị miệng huyết tinh gọi lên táo bạo, một phen cưỡi của nàng váy, không, là tê điếu. Như là một cái dã thú, hung hăng giữ lấy nàng.

Như Minh Nguyệt cắn môi, nhìn tiền phương ánh mắt chảy xuống chất lỏng. Rất đau rất đau, nhưng là nàng không có cự tuyệt, cũng không có giãy dụa.

Mà phía sau nam nhân lại hoàn toàn mặc kệ này đó, chỉ để ý từ từ nhắm hai mắt cuồng tứ đoạt lấy. Nàng biết, hắn ảo tưởng hắn giữ lấy là Hạnh Nhược Thủy, mà không phải Như Minh Nguyệt.

Như Minh Nguyệt, người vĩnh viễn đều là thay thế phẩm, là tiết dục công cụ!

.....

Hạnh Nhược Thủy ngồi ở trước máy tính, gõ cả một đêm. Cánh tay toan , xương sống thắt lưng , cổ đau , ánh mắt can thiệp , nàng mới đi đến trên giường đi.

Một chết đi, thực khôn, nhưng là ngủ không được. Nàng bắt đầu sổ dương, sổ sổ , hình ảnh lại biến thành ba ba, mẹ, Trường Không, Phúc An; Nàng liền đổi sổ trư, sổ sổ , lại biến thành này hình ảnh. Lăn qua lộn lại, giống lạc bánh rán, lại một chút ngủ ý tứ cũng không có.

Nàng như là với ai tức giận tử , thô lỗ xốc lên chần, chạy tiến phòng tắm đi tắm bồn. Sáng sớm thủy rất lạnh, nàng đông lạnh phát run, nhƯng Chính là không nghĩ dùng nước ấm.

Phao nửa giờ đi ra, lãnh răng nanh đánh nhau. Tiến vào ổ chăn lý, lại càng thêm thanh tỉnh . Nàng bắt đầu yên lặng lưu nước mắt, chảy chảy, đầu còn có chút choáng váng hồ . Mơ mơ màng màng , cảm thấy thực nóng, rất khó chịu, nhưng là có một chút như là muốn ngủ cảm giác .

Hạnh Nhược Thủy thả lỏng thân thể, hy vọng rất nhanh là có thể ngủ. Đang ngủ, là có thể cái gì cũng không suy nghĩ. Thượng Đế như là nghe được của nàng thanh âm, ý thức rốt cục dần dần mơ hồ.

.....

Thương Duy Ngã đây là lần đầu tiên ở Như Minh Nguyệt trên giường qua đêm. Trước kia mặc kệ nhiều trể, hần đều đã rời đi.

Như Minh Nguyệt lui ở hần trong lòng, cơ hồ một đêm đều không có ngủ. Nàng luyện tiếc ngủ, cái này như là một cái tốt đẹp mộng, nàng hy vọng có thể lưu lại nhiều một giây, lại nhiều một giây.

Đáng tiếc, thiên chung quy là muốn lượng .

Thương Duy Ngã còn duy trì quân nhân thói quen, sinh vật chung thực đúng giờ vang lên. Tỉnh lại nhìn đến Như Minh Nguyệt, hần sợ run một chút, lập tức dường như không có việc gì đi phòng tắm rửa mặt.

Như Minh Nguyệt đem hần xốc lên chần lại cái hảo, thể này mới rời giường theo đi vào.

Thương Duy Ngã trực tiếp đi công ty, hần muốn đầy đặn cánh đan phi, cho nên gần nhất sự tình đặc biệt nhiều. Ngày hôm qua lại chạy thành phố B đi, lại tích lũy một đồng chuyện tình. Theo ngồi xuống xuống dưới khối, hần vốn không có suyễn quá khí. Ngay cả giữa trưa cơm, đều là ăn ngoại bán.

Buổi chiều thời điểm, hần chính việc sút đầu mẻ trán, nhận được hạ nhân điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy phát sốt!

“**!” Thương Duy Ngã chữ nhỏ một tiếng, cầm lấy áo khoác liền chạy ra khỏi văn phòng.

“Tổng tài, người để cho –” Thư ký tưởng nói cho hần lập tức sẽ khai một cái trọng yếu hội nghị , nhưng là nhân đã muốn không thấy .

Thương Duy Ngã không có tự mình lái xe, một bên lòng nóng như lửa đốt, một bên gọi điện thoại cấp thư ký công đạo công tác điều chỉnh. Treo điện thoại, hần tựa như một đầu ấn nhẫn bạo long, lập tức sẽ bạo phát.

Lái xe từ sau thị kính lý nhìn đến, cũng có chút tâm thích thích, cẩn thận đem xe chạy lại ổn lại mau.

Thương Duy Ngã đuổi tới Vân Thiên biệt thự, thầy thuốc sớm đã đến.

“39.5 độ sốt cao, hơn nữa thiêu thời gian không ngắn. Thật sự nếu không hạ sốt, mới có thể dẫn phát viêm phổi; Càng nghiêm trọng , đầu óc khả năng sẽ bị cháy hỏng.” Ngụ ý, nếu không hạ sốt, khả năng liền đốt thành ngốc tử .

Thương Duy sắc mặt của ta tương đương khó coi. Trên thực tế, hần rất muốn đem trên giường cháy sạch hôn mê nữ nhân thu đứng lên một chút đánh!

Ở mấy lần dùng cồn chà lau toàn thân sau, Hạnh Nhược Thủy thiêu rốt cục chậm rãi lui xuống. Ngoài cửa sổ, thiên đều đã muốn đen.

“Tốt lắm, tạm thời vượt qua nguy hiểm . Phải chú ý, trăm ngàn không thể lại thiêu.” Thầy thuốc phân phó hoàn, đồ than thổ nang đi ăn cơm tắm rửa ngủ.

Thương Duy Ngã ở trước giường thủ mau một đêm, xác định không có thiêu cháy, hần rõ ràng cũng leo lên giường đi. Đêm nàng ôm vào trong ngực, nếu phát sốt hần cũng có thể phát hiện.

Hạnh Nhược Thủy tỉnh lại thời điểm, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại vô lực, từ trong bồn đến bên ngoài đều rất khó chịu. Duy nhất thư thái, chính là nguyên bản can thiệp hai mắt. Nhìn đến rắn chắc trong ngực khi, trong lòng nàng vui vẻ, ngẩng đầu vừa thấy, lại chống lại Thương Duy của ta tầm mắt.

Nàng âm thầm rũ mắt xuống, theo hần trên người na khai.

Thương Duy Ngã mắt lạnh nhìn, trong lòng lại ám thử dài nhẹ nhõm một hơi, xốc lên chần xuống giường. Bộ thượng quần, giữ chặt môn đem nói một câu: "Muốn chết trong lời nói liền rõ ràng tự sát, đừng làm một thân ốm đau đến ép buộc người khác."

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới hiểu được ý tứ của hần, xem ra nàng bị bệnh một hồi. Nhìn cửa phòng quan thượng, chỉ chốc lát có hạ nhân đi vào đến. Nàng đột nhiên tưởng, có lẽ Thương Duy Ngã đối nàng cũng không có chính mình nghĩ đến như vậy vô tình.

Thầy thuốc cấp nàng đâm nhất châm, một bên thu thập này nọ vừa nói: "Tiểu cô nương, làm gì nghĩ như vậy không ra đầu? Sống chính là như vậy, luôn có thai có bi, ai đều như vậy. Đừng cảm thấy người là thảm nhất, này theo vừa ra sinh ra được không hiểu được đến quá quan yêu, cả đời liều mạng cũng chỉ ở sinh tồn tuyến thượng giây dựa nhân, chẳng lẽ không so với người thảm sao?"

Hạnh Nhược Thủy thực xấu hổ, nàng biết buông tha cho sinh mệnh là đáng xấu hổ. "Ta, ta không phải muốn chết, ta chỉ là, ta chỉ là ngủ không được, cho nên giặt sạch cái nước lạnh tắm."

"Cô nương, ai nói cho người ngủ không được muốn tẩy nước lạnh tắm? Muốn tẩy, kia cũng là nước ấm tắm." Thầy thuốc đem nàng làm gốc tử nhìn, thẳng lắc đầu.

Hạnh Nhược Thủy không biết nói như thế nào, ngay cả chính nàng cũng không biết lúc ấy nghĩ như thế nào. Nhưng nàng quả thật làm phiền hà người khác, là sai. "Thực xin lỗi."

Thầy thuốc lắc đầu, theo trong hòm thuốc cấp nàng cầm một mảnh dược. "Ngủ không được, liền đem này cấp ăn đi thôi."

Hạnh Nhược Thủy biết, đó là thuốc ngủ.

Buổi tối ngủ tiền nàng ăn, quả nhiên đang ngủ, tuy rằng vẫn là càng không ngừng làm ác mộng.

Ở trên giường nằm vài ngày, Hạnh Nhược Thủy xem như khôi phục. Nhưng là thân thể trạng huống, lại càng ngày càng kém.

Thương Duy Ngã xem nàng trắng đêm trắng đêm không ngủ được, luôn ngồi ở phía trước cửa sổ, ôm đầu gối xem bên ngoài. Cho dù đem nàng ôm đến trên giường đi, nàng cũng là trợn tròn mắt đến hừng đông.

Hần như vậy nhìn nàng, một chút một chút héo rũ, như là một đóa đến cuối mùa xuân hoa, dùng lại nhiều tinh lực đi chiếu khán, cũng ngăn cản không được nó héo tàn.

Thương Duy Ngã tức giận thoát của nàng quần áo, ở thân thể của nàng thượng cần cần lưu lại một cái dấu răng, đều kiến huyết. Nhưng dưới thân nhân không có gì phản ứng, chính là vô thần mở to mắt, tầm mắt ngay cả tiêu điểm đều không có. Chỉ có thân thể nằm ở hần dưới thân, linh hồn sớm đã bay đến thiên ngoại.

Thương Duy Ngã rất muốn hung hăng giữ lấy nàng, có lẽ như vậy có thể làm cho nàng tỉnh lại, nhưng là như thế nào cũng không hạ thủ được. Cuối cùng chỉ có thất bại một quyền nện ở trên giường, thấp giọng tê rống.

"Người như vậy tử cho ai xem? Ưng Trường Không hần nhìn không tới, hần vĩnh viễn cũng nhìn không tới! Người đập hư chính mình có ích lợi gì....."

Nhưng là mặc kệ hần như thế nào rống, nàng cũng không có một chút phản ứng, giống nhau nàng chính là cái búp bê, vốn sẽ không hội không động đây sẽ nói.

"A —" Thương Duy Ngã hét lớn

một tiếng, đá môn đi ra ngoài.

Trên giường nhân, rốt cục có phản ứng, nhưng chỉ là trát một chút ánh mắt.

Hạnh Nhược Thủy rất rõ ràng, nàng cũng không phải tưởng nửa chết nửa sống làm cho ai đau lòng, nàng chính là tìm không thấy chính mình tâm . Giống như hết thấy đều không , cái gì cũng không cái gọi là.

Không phải không muốn ăn cơm, là thật không biết là đói, cũng không có khẩu vị.

Không phải không nghĩ ngủ, là thật không khốn, cũng ngủ không được. Bắt đầu thời điểm ăn thuốc ngủ có thể ngủ một thời gian, sau lại liền mất đi hiệu lực .

Không phải không nghĩ cười, là thật cười không nổi, cũng đã quên như thế nào đi cười.....

Cái gì còn sống mới có hy vọng, làm người phải kiên cường..... Đây đó đạo lý nàng đều hiểu được. Nhưng hiểu được về hiểu được, lại tìm không đến chỗ dựa chính mình thoải mái lên này nọ. Nàng cũng biết không nên như vậy, như vậy không tốt, nhưng là gần là biết, lại không biết nói sao đi làm.

Thương Duy Ngã rời đi sau, Hạnh Nhược Thủy liền như vậy kinh ngạc nằm ở trên giường, thẳng đến trời tối. Cơm chiều như cũ không khẩu vị, cơ hồ chưa ăn.

Cầm áo ngủ đi vào phòng tắm thời điểm, của nàng hai chân đều là nhuyển , đầu cũng là choáng váng . Cởi quần áo, nàng cơ hồ là ngã tiến bồn tắm lớn lý . Vì ấm thủy, vuốt ve quá thân thể, làm cho nàng có ngán ngủ thanh tỉnh.

Chậm rãi, Hạnh Nhược Thủy nhắm hai mắt lại. Dấu tay đến trước ngực vòng cổ, chậm rãi miêu tả nó bộ dáng, giống nhau miêu tả là hẩn dung nhan. Nhưng trong lòng thực thanh tỉnh biết, này thành một cái vĩnh viễn mộng, thủy chung là hư ảo .

Mỗi ngày, của nàng trong đầu đều ở phóng điện ảnh. Theo từng ấm áp tam khẩu nhà đến nàng cô linh linh một người, theo cùng Thương Duy của ta tình yêu cuồng nhiệt đến một người thủ thương gia đại trách, theo cùng Trường Không gặp nhau gần nhau đến sinh ly tử biệt..... Nhất cọc nhất cọc, đều giống một cây đao đâm vào lòng của nàng oa lý.

Nàng luôn càng không ngừng nhớ tới Cổ Chân Chân trong lời nói — người chính là cái sao chổi, sát tinh!

Có phải hay không thật là như vậy? Cho nên, bên người nàng nhân tài hội một đám rời đi, chỉ còn lại có nàng cô độc đối mặt dư sinh. Nếu không có nàng, có phải hay không ba mẹ đều hảo hảo mà quá thoải mái ngày? Nếu không có nàng, có phải hay không Trường Không đã muốn kết hôn sinh con quá hạnh phúc cuộc sống?

Từ từ đêm dài, nàng một lần một lần hỏi, không ai trả lời. Nhưng mỗi một lần hỏi, đều có một cây đao đâm đến trái tim của nàng lý, chẳng sợ nơi đó chỉ còn lại có một cái động, lại vẫn là như vậy đau! Chỉ có này đau, nhắc nhở chính nàng còn sống.

Thân thể chậm rãi chậm rãi đi xuống, thủy một chút một chút tắm quá cổ, miệng, cái mũi, thẳng đến đỉnh đầu. Hô hấp, chậm rãi trở nên khó khăn, nhưng là Hạnh Nhược Thủy tuyệt không tưởng động. Nhậm chức từ chúng nó đem chính mình vây quanh cắn nuốt, sau đó ý thức dần dần mơ hồ.

Ba ba, mẹ, Trường Không.....

.....

Thương Duy Ngã khu xe đến Như Minh Nguyệt nơi đó, phát tiết vừa thông suốt **. Cuối cùng vẫn là không có lưu lại bởi nàng ăn cơm, lái xe lại nhớ tới Vân Thiên biệt thự.

Không hề ngoài ý muốn, hạ nhân phản ánh Hạnh Nhược Thủy lại không có ăn cái gì, một người tránh ở trong phòng.

Thương Duy của ta mày đánh cái bết tắc, vài cái đi nhanh lên lầu thê, đi vào ngoài cửa phòng. Đẩy ra cửa phòng đi vào, nhìn quét một lần, trong phòng không có người.

Hẩn nhú một chút mày, đi đến phòng tắm xao gõ cửa, không có phản ứng. Hẩn đột nhiên trong lòng một trận hoảng, một cước đem cửa đá văng, liền nhìn đến toàn bộ ngâm mình ở bồn tắm lớn lý nhân, cũng không nhúc nhích.

“Nhược Thủy!” Thương Duy Ngã quát to một tiếng, nhin xuống trong lòng bối rối, một tay lấy nhân vớt lên, tiến hành một loạt cứu giúp thi thố.

Làm một trận ho khan tiếng vang lên, Thương Duy của ta tâm thể này mới thả lại trái tim. Bất chấp nhiều như vậy, một phen xả quá đại khẩn tẩm đem nàng ôm lấy đến, chạy ra phòng.”Kêu thầy thuốc lập tức lại đây, chậm ta tể nàng!”

“Hạnh Nhược Thủy, ta còn không có cho phép người tử, người cho ta đứng lên!”

.....

77. Chương 77: Sói Oa Lý Tìm Phu

“Phát hiện sớm, không bởi vì đầu óc nghiêm trọng thiếu dưỡng biến thành ngốc tử, thật sự là tốt tin tức!” Nữ thầy thuốc ngoài cười nhưng trong không cười đem chẩn đoán kết quả công bố.

Mấy ngày nay, nàng tam đầu hai ngày sẽ nhìn thấy vị này bệnh nhân, nàng làm thầy thuốc đều phải cảm thấy đau đầu .

Thương Duy Ngã nắm chặt quyền đầu, chậm rãi buông lỏng ra. Cứng ngắc thân thể, cũng chậm chậm khôi phục bình thường. Ai cũng không biết, ngay tại vừa rồi, hắc tim đập cơ hồ đình chỉ nhảy lên.

Hắn lui ra phía sau từng bước, chậm rãi ngồi ở ghế dựa lý. Nâng thủ, vuốt ve chính mình mi tâm. Mấy ngày này, thật sự quá mệt mỏi !

Hạnh Nhược Thủy không có gì trở ngại, không bao lâu liền tỉnh. Vừa tỉnh đến, đã bị Thương Duy Ngã thu một chút hảo mắng. Nàng cũng sợ ngây người, đây là nàng lần đầu tiên nhìn đến Thương Duy như ta vậy cổ sức khí đến mắng chửi người.

“Hạnh Nhược Thủy, người con mẹ nó cứ nhiên tự sát! Người không phải nói mặc kệ nhiều gian khó nan, đều phải kiên cường còn sống, chỉ cần còn sống còn có hy vọng sao? Người con mẹ nó kiên cường đi nơi nào”

Hạnh Nhược Thủy nhìn thịnh nộ trung nam nhân, nghe liên tiếp phẫn nộ từ ngữ, chậm rãi cũng hiểu được chính mình giống như rất thực xin lỗi hắn . Nàng cúi đầu, cũng không biết nói cái gì. Đành phải từ hắn mắng cái đủ.

“Con mẹ nó, người nhưng thật ra lời nói nói nha? Người nếu không muốn sống chẳng trực tiếp theo ta nói, ta một phen bóp chết người hoặc là nhất bấn chết người thống khoái!” Thương Duy Ngã càng thêm căm tức nhìn không rên một tiếng nữ nhân, hận không thể thật sự bóp chết nàng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, thấp giọng nói ba chữ.”Thực xin lỗi.” Nàng không phải không muốn sống, chính là không biết như thế nào giống như trước giống nhau sống sót.

Thương Duy của ta trông mắt đều phải xông ra đến đây, giống nhau tiếp theo giây liền thật sự muốn bóp chết hắn. Rốt cục hắn nắm chặt quyền đầu, đá môn đi ra ngoài. Nếu hắn không đi, hắn thật sự hội ra tay bóp chết nàng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn môn phanh một tiếng quan thượng, không khỏi cười khổ. Không biết có phải hay không đi chứng, nàng cảm thấy có chút ghê tởm, nếu có ăn cái gì, phỏng chừng tất cả đều ói ra.

.....

Thương Duy Ngã phân phó bọn họ hảo hảo nhìn chăm chăm Hạnh Nhược Thủy, một bên gọi điện thoại đem nhất bang bằng hữu trở ra đến, một bên khu xe thẳng đến bọn họ thường đi kia gia quán bar.

Xe giao cho bãi đậu xe tiểu đệ.

Thương Duy Ngã xem quán bar môn, hắn đã muốn có một đoạn ngày chưa có tới .

“Người người này, rốt cục bỏ được ước chúng ta đi ra chạm vào cái đầu ?”

“Đó là. Hắn gần nhất đem cái kia nữ nhân cấp buộc đã trở lại, ghen lâu vấn đề giải quyết , tự nhiên còn có tâm tình .”

“Thương, ta chưa thấy qua giống người như vậy, hận một người đều đem chính mình biến thành như vậy chặt vật !”

.....

Vài người người một lời, ta nhất ngữ , nói được hăng say.

Thương Duy Ngã chỉ là cầm bình rượu tử theo chân bọn họ chạm vào chạm vào, chính mình một người mãnh quán, như là muốn đem chính mình quá chén đường như. Hắn cũng là lần đầu tiên phát hiện, chính mình vì kẻ thù nữ nhi đem cuộc sống biến thành hồngбет cao!

“Đủ! Không cần đề nằng, đến, theo giúp ta uống rượu!” Thương Duy Ngã không nghĩ lại nghe được bọn họ nghị luận Hạnh Nhược Thủy .

Vài người người xem ta ta xem người, rất nhanh liền hưởng ứng đứng lên. Chén rượu đình đình chạm vào cùng một chỗ, còn gọi nữ nhân.

“Thương thiếu.” Nữ nhân giống xà giống nhau, bò lên Thương Duy cơ thể của ta, một đôi tay nhìn như vô tình kì thực cố ý xẹt qua nam nhân mẫn cảm mang.

Thương Duy Ngã hơi hơi nhú một chút mảy, nhưng không có đẩy ra nằng. Đi ra ngoạn, không thể rất táo mọi người hưng.

Nhất bang nhân uống đến nửa đêm, một đám uống say khướt , kéo nữ nhân liền vào phòng. Có chút ngay cả cửa phòng cũng không quan, làm ra thật lớn động tĩnh.

Thương Duy Ngã một người còn ngồi ở bên ngoài độc ẩm, một ly tiếp theo một ly, một chút muốn túy ý tứ cũng không có.

Nữ nhân nghe khác trong phòng phát ra thanh âm, lại nhìn xem bên người nam nhân, hàm răng cắn môi dưới. Ai chẳng biết nói những người này người người đều là thành phố A có uy tín danh dự nam nhân, nếu có thể trở thành bọn họ nữ nhân, kia muốn cái gì sẽ có cái đó, sẽ không dùng tiếp qua loại này bán ngày !

“Thương thiếu.....” Nữ nhân rốt cục ấn

không được, chậm rãi đưa tay theo hắn ngực đi xuống tìm kiếm.

Thương Duy Ngã quán rượu động tác dừng một chút, tà nghệ nữ nhân.

Nữ nhân sợ tới mức cả người lạnh lùng, nhưng lập tức phát hiện hắn cũng không có cự tuyệt, liền càng phát ra gan lớn đứng lên.”Thương thiếu.” Nữ nhân ghé vào lỗ tai hắn thổ khí như lan, động tác càng phát ra lớn mật.

Thương Duy Ngã bỗng nhiên đứng lên, đem nằng kéo vào một cái không phòng.

Nữ nhân bị kéo thất tha thất thểu, cũng là trong lòng vui vẻ. Phải biết rằng, Thương Duy Ngã nhưng cho tới bây giờ không có ở trong này cùng nữ nhân phát sinh quá quan hệ. So với hắn kia vài cái huynh đệ, hắn thực nói được thượng là giữ mình trong sạch.

Môn chạm vào một tiếng quan thượng, nữ nhân bị nhúng thượng trên giường.

Nằng kêu sợ hãi một tiếng, lập tức dịu dàng nói:”Thương thiếu, nhẹ chút thôi.” Thủ dừng ở chính mình trên đùi, nhẹ nhàng hướng lên trên, khiến cho vấy hạ cảnh xuân chột tiết. Nằng mị nhãn như tơ, thổ khí như lan.

Thương Duy Ngã thô lỗ dắt caravat, bước xa vượt qua, đem tao thủ làm tư nữ nhân phụ giúp phiên cái thân, dùng caravat đem cửa nằng hai tay cột vào phía sau.

Nữ nhân có chút hoảng.”Thương thiếu, Thương thiếu, người làm cái gì vậy?” Nằng biết có chút khách nhân thích ngược đãi, một ít tỷ muội tiếp như vậy khách nhân, một t

háng đều không thể xuống giường. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Thương Duy Ngã cũng vậy như vậy biến thái khách nhân.

Nữ nhân bị sợ hãi, vội vàng kêu đứng lên.

Thương Duy Ngã một phen xả hạ của nàng tiểu quần lót, nhét vào của nàng miệng lý. Lại tê sàng đan, dùng mảnh vải đem của nàng hai cái đùi phân biệt cột vào chân giường thượng.

Nữ nhân chú ý tới, hấn hai mắt màu đỏ một mảnh. Nàng có loại đại họa lâm đầu cảm giác, càng thêm kịch liệt giãy dụa đứng lên. Nhưng là như thế nào cũng tránh không xong, chỉ có thể tuyệt vọng lắc đầu rơi lệ.

Thương Duy của ta cảm xúc có chút không khống chế được, hấn cảm thấy chính mình trong cơ thể có một cái dã thú ở kêu gào, hấn phải mượn dùng cái gì bắt nó phóng xuất ra đến, nếu không thân thể hấn sẽ nổ mạnh.

Làm dây lưng hung hăng dừng ở trắng nõn da thịt thượng, kia ba ba thanh âm, làm cho hấn có loại thị huyết khoái cảm. Hấn vì thế càng thêm dùng sức, càng thêm hưng phấn, dây lưng rơi vào càng thêm ngoan càng thêm dày đặc.....

Ngày hôm sau, lập tức thể cảm bình rượu tử nữ nhân bị theo phòng nâng đi ra khi, tất cả mọi người cả người rét run.

Nhưng mà, ai cũng không dám cổ họng một tiếng. Không ai sẽ vì một cái kỹ nữ, đi đắc tội phong vân giúp lão đại.

Sau, cái kia nữ nhân chiếm được rất lớn nhất bút tiền, ly khai nơi đó. Nhưng này một hồi ác mộng, nàng cả đời cũng vô pháp thoát khỏi. Nàng đến tử cũng không biết, nàng không phải gặp biến thái nam nhân.

Chính là thay một cái khác nữ nhân, thừa nhận rồi một người nam nhân ngập đầu lửa giận.

.....

Có lẽ là kia một hồi phát tiết làm cho Thương Duy Ngã triệt hoàn toàn để thanh tỉnh, rốt cục khẳng đối mặt chính mình nội tâm. Hấn không thể không thừa nhận, hấn yêu Hạnh Nhược Thủy. Tại đây phân yêu trước mặt, kia một chút cừ hận, căn bản bé nhỏ không đáng kể.

Năm đó chuyện tình, mới trước đây sở chịu này không thuộc mình tra tấn, trải qua năm tháng ở trong lòng hấn chậm rãi thành một viên bom, cần một cái bùng nổ điểm. Cho nên biết Nhược Thủy mẹ chính là năm đó cái kia nữ nhân khi, kia khóa bom lập tức liền bạo phát, càng không thể văn hồi.

Nhưng mà, mặc dù như vậy, hấn vẫn như cũ ở chính mình cũng không biết tình huống hạ để bảo toàn Nhược Thủy. Hấn chưa từng có tại thân thể thượng thương tổn quá nàng. Kết hôn sau, hấn hoàn toàn có thể dùng tính đến tra tấn nàng, khả hấn không có. Là trong tiềm thức cảnh cáo, làm cho hấn không có làm như vậy.

Hấn càng không ngừng nói cho chính mình, Nhược Thủy là hấn kẻ thù, cho nên hấn nhất định phải đem nàng đái trở về khóa tại bên người. Khả sự thật cũng là, Nhược Thủy luôn luôn tại trong lòng hấn, hấn tuyệt không dễ dàng nàng rời đi!

Ý thức được này đó, Thương Duy Ngã rời đi quán bar sau, lái xe ở sáng sớm trên đường cái tha một vòng lại một vòng. Thiếu chút nữa tạo thành mấy khởi giao thông sự cố, mới đem xe chạy đến công ty dưới lầu.

Hấn tưởng khai hồi Vân Thiên biệt thự, nhưng không có cái kia dũng khí. Hấn phải dùng đại lượng công tác đến một suy sụp chính mình, lại chậm rãi đi để ý thanh này hết thấy.

Chính vội vàng thời điểm, Tiểu Nham đến đây.

“Liệt Diễm bang lại có động tác?” Thương Duy Ngã ninh một chút mi, rút một ngụm yên.

Tiểu Nham lắc đầu.”Không phải giúp lý chuyện tình, là người tư nhân chuyện tình.”

Thương Duy Ngã chọn nhú mày.

Tiểu Nham đưa tay lý gì đó đưa cho hấn. Đó là một phần kẻ lại điều tra báo cáo, thêm đứng lên có thật dày nhất điệp tử.”Đang nhìn này đó tư liệu tiền, ta hy vọng người có thể cũng đủ bình tĩnh.”

“Đây là bom hẹn giờ sao?” Thương Duy Ngã thấy hấn chưa bao giờ từng có nghiêm túc cùng thận trọng, cũng có chút tò mò bên trong là cái gì.

“Không sai biệt lắm. Đây là về năm đó người dưỡng phụ kia chuyện chân tướng, điều tra kết quả đối với người mà nói, uy lực không thua một viên bom. Cho nên, ta hy vọng người bình tĩnh.” Ở thương trong lòng, Hạnh Nhược Thủy là ai cũng không có thể thay thế. Chờ hấn biết hấn hao hết tâm tư đi báo thù, bọn họ lại căn bản không phải hấn kẻ thù, hấn cũng không biết sẽ là cái gì kết quả.

Thương Duy Ngã loại nào thông minh, theo những lời này cũng đã đoán được vấn đề chỗ.”Tiểu, người ở hay nói giỡn?”

“Ta cũng hy vọng là như thế này.” Dứt lời, hấn xoay người đi ra ngoài.”Tóm lại, ta hy vọng người có thể bình tĩnh.”

Tiểu Nham đóng cửa ly khai một hồi lâu, Thương Duy Ngã xem trên bàn gì đó, cũng không dám động. Nếu hấn này mấy năm qua sở làm hết thấy đều lắm đối tượng, như vậy.....

Lần đầu tiên, Thương Duy Ngã có chút sợ.

.....

Này hết thấy, Hạnh Nhược Thủy cũng không biết. Nịch thủy sau, thân thể khó chịu lợi hại. Bất quá, nàng coi như là mượn cơ hội ngủ một cái hảo thấy. Vừa cảm giác tỉnh lại, tinh thần tốt lắm rất nhiều.

Có lẽ là Thương Duy Ngã ra lệnh, không cho phép nàng lại ngồi ở trước máy tính xao gõ đánh. Nàng lại không nghĩ tiếp tục ở trên giường nằm, vì thế đi xuống lầu oa ở trên sofa xem tivi.

Nàng kỳ thật cũng không có tâm tình xem tivi, cho nên tùy ý tìm một cái thoải mái phim hoạt hình –[hùng thường lui tới]. Tuy rằng không có bị đầu cười ha ha, nhưng vài lần bị bốn bốn hùng nhị làm buồn cười.

Thương Duy Ngã trở về thời điểm, nàng vừa vặn bị hùng nhị đi theo đầu bóng lưng cường bành bích quy một đường đi phía trước một màn đậu nở nụ cười. Vừa nhắc đầu, liền nhìn đến nam nhân vẻ mặt phức tạp biểu tình. Kinh ngạc nhìn hấn, khó hiểu nhíu mày.

Thương Duy Ngã có thể nói là một thân chặt vật, hình như là vừa mới cùng người đánh quá một trận trở về, trên mặt treo màu. Trên tay, còn tại lấy máu. Hấn lại tuyệt không để ý, liền như vậy yên lặng nhìn Nhược Thủy, bên trong phức tạp cảm tình ngay cả chính hấn đều để ý không rõ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, có chút mặc danh kỳ diệu.”Thương Duy Ngã, người, người không sao chứ?” Nàng như thế nào cảm thấy, hấn giống như bị rất lớn đả kích dường như.

Thương Duy Ngã từng bước một tới gần. Vẻ mặt của hấn cũng không giống dĩ vãng như vậy hung ác nham hiểm hoặc là phần nộ, nhưng nàng vẫn là sợ hãi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đứng lên, muốn trốn.

Thương Duy Ngã ôm cổ nàng, gắt gao đặt tại trong lòng. Hấn cúi đầu, mặt liền chôn ở cửa nàng gáy sau, một tiếng thanh gọi của nàng tên.”Nhược Thủy, Nhược Thủy, Nhược Thủy.....”

Thương Duy Ngã cảm thấy chính mình sẽ điên rồi. Ở hấn đối nàng làm nhiều như vậy về sau mới phát hiện, bọn họ căn bản không phải kẻ thù! Hấn làm này hết thấy, hoàn toàn toàn tất cả đều là sai !

Ở trải qua nhiều như vậy không sạch sẽ thống khổ sau, hấn thật vất vả mới gặp Nhược Thủy. Vốn tưởng rằng từ nay về sau có thể quá có gia ấm áp ngày, lại ở kết hôn hôm đó âm kém dương sai thấy được kia một màn. Hết thấy, cứ như vậy lệch khỏi quỹ đạo phương hướng, không bao giờ nữa có thể trở lại nguyên lai quỹ đạo thượng.

“Thương Duy Ngã, người làm sao vậy? Thương Duy Ngã, người buông?” Hạnh Nhược Thủy có chút khó hiểu, còn có chút bất an. Nàng miễn cưỡng phát hiện, Thương Duy Ngã cùng dĩ vãng không quá giống nhau.

“Thực xin lỗi.....” Nam nhân chưa bao giờ xin lỗi, chỉ đối nàng. Nhưng là từ kết hôn sau, hấn đối nàng cũng chỉ có lời nói lạnh nhạt.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên, nàng không thể muốn làm rõ ràng đây là làm sao vậy.”Thương Duy Ngã?”

Thương Duy Ngã hơi hơi buông ra lực đạo, cúi đầu cùng nàng cái trán tương đễ.”Nhược Thủy, chúng ta còn có thể một lần nữa bắt đầu sao? Từ giờ trở đi, vứt bỏ hết thấy qua lại, quá chúng ta hai người ngày, được không?”

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu là ngạc nhiên, cuối cùng lãnh xuống dưới.”Không có khả năng.”

Lạnh như băng ba chữ, giống đao đâm vào Thương Duy trái tim của ta. Đồng thời, cũng đánh nát hân vọng tưởng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân, gần từng tiếng, trong mắt có lệ.”Người có thể để cho ba ta mẹ sống lại sao? Người không thể! Người có thể để cho đã chết tâm sống lại sao? Người cũng không thể! Như vậy, chúng ta làm sao có thể một lần nữa bắt đầu? Thương Duy Ngã, ta nói rồi, không phải sự tình gì đều có thể một lần nữa bắt đầu. Cho dù này phổ thiên hạ nam nhân đều chết sạch, ta và người, cũng lại vô nữa điểm khả năng.”

Của nàng ngữ khí cũng không phần nộ, ngược lại như là khóc kể. Nhưng mỗi một cái lời là một cây đao, trát ở Thương Duy của ta ngực, đào ra một cái hắc sâu kín động.

Hạnh Nhược Thủy đẩy ra hân, bước nhanh hướng thang lầu mà đi.

“Nhược Thủy!” Thương Duy Ngã một phen giữ chặt nàng, nhốt vào trong ngực.”Muốn thế nào, người mới có thể tha thứ ta?”

Hơn ba mươi năm qua, hân lần đầu tiên hạ mình thỉnh cầu tha thứ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân ánh mắt, chậm rãi lắc đầu.”Ta không biết. Lúc trước ba ta mẹ đã chết, người như vậy đối ta, của ta tâm liền nát. Hiện tại Trường Không cũng đã chết, của ta tâm đã muốn không có. Một cái không có tâm nhân, đã muốn không biết như thế nào đi tha thứ. Có lẽ, ta sớm đã tha thứ người. Lại hoặc là, ta đời này cũng không khả năng tha thứ.”

Thương Duy Ngã sợ sệt nhìn nàng, tùy ý nàng đẩy ra chính mình chạy lên lầu đi. Hân lão đảo từng bước, mềm ngồi ở trên sofa. Thủ dừng ở mi tâm, thống khổ nhắm lại hai mắt.

Suốt một đêm, hân đều duy trì này động tác, chưa từng biến quá. Mãi cho đến đông phương đạo thứ nhất ánh rạng đông sáng lên, hân mới như lúc ban đầu mộng tỉnh.

Nếu lòng của nàng đã chết, vậy làm cho tâm sống lại, sau đó lại lấy được của nàng tha thứ đi.

Nhược Thủy, chúng có một ngày, người hội trở lại ta trong lòng !

.....

Trong phòng, Hạnh Nhược Thủy cũng ôm hai đầu gối ở trên giường ngồi suốt một đêm. Thương Duy của ta nói, gọi lên từng nhiều như vậy tốt đẹp nhớ lại, cùng với sau lại ác mộng.

Nàng yên lặng rơi lệ, khóc cả một đêm.

Ở thiên mau lượng thời điểm, rốt cục nhện không được mỗi một, ngã xuống ngủ trên giường. Ở trong mộng, có từng hạnh phúc ngày, tiếng hoan hô truyện cười.....

Nàng tỉnh lại thời điểm, đã muốn mặt trời lên cao. Vừa mở mắt, liền nhìn đến phía trước cửa sổ ngồi nam nhân, sợ tới mức nàng một tiếng thét chói tai.

“Tỉnh?” Thương Duy Ngã cười, xoay người ở nàng trên trán hôn một cái.”Mau đứng lên đi, Tiểu Lại trụ.”

Hạnh Nhược Thủy mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nhìn hân. Đây nhân, đây nhân là bị quỷ phụ thân sao?”Thương Duy Ngã, người ăn sai được sao?”

“Không có, ta l

úc này ăn đối được.” Hân vẫn như cũ cười, đem nàng theo ổ chăn lý đào ra.”Chạy nhanh rửa mặt thay quần áo, nếu không ta không ngại giúp người.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời sợ tới mức lẫn mất rất xa. Đối lấy Thương Duy Ngã cúi đầu tiếng cười, tựa hồ tâm tình thực sung sướng. Nàng không khỏi nhớ tới hần nói qua, muốn cùng nàng một lần nữa bắt đầu trong lời nói. Vì thế sắc mặt trầm xuống, thẳng tắp nhìn hần.

“Thương Duy Ngã, người không cần uống phí tâm cơ, chúng ta trong lúc đó là không có khả năng. Chúng ta trong lúc đó hoành cách không phải ba năm, mà là một tòa phiên bất quá sơn. Đời này, chúng ta đều không nữa khả năng, bởi vì ta hận ngươi! Chỉ cần nghĩ đến ba ta mẹ đã chết, ta liền hận không thể giết ngươi!”

Thương Duy Ngã cầm lấy trên bàn hoa quả đao, đưa cho nàng. Nàng lên tay phải, nắm tay chỉ vào chính mình trái tim.”Đến đây đi, thứ nơi này.”

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy đao, đối với trái tim của hần, thật lâu sau cũng không có động một chút. Nàng ngay cả một cái tiểu động vật đều không có thương tổn quá, lại như thế nào đi giết người? Giết hần, ba mẹ có thể trở về sao? Giết hần, hết thầy có thể trở lại từ trước sao?

“Thương Duy Ngã, người đừng đã cho ta hội mắc mưu! Người cho là như vậy ta sẽ tha thứ ngươi sao? Không có khả năng! Người cũng đừng tưởng như vậy đến làm cho chính mình quá một chút, người đối ba ta mẹ việc làm, người chính là từ mười lần, cũng không đủ để tha lỗi!”

“Vậy thứ a, hung hăng thứ, cho ngươi ba mẹ thù lao a.” Hần cầm tay nàng, hướng chính mình trái tim thôi!

Hạnh Nhược Thủy sợ hãi, liền mạng sau này tưởng bắt tay rút ra. Nàng không cần giết người, nàng không cần!

Thương Duy Ngã buông lỏng thủ, sắc bén đao liền xẹt qua hần lòng bàn tay, máu tươi lập tức chảy ra, nhuộm đỏ bàn tay.

“A!” Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức ném xuống trong tay đao, ôm đầu kêu to.

Thương Duy Ngã cánh tay duỗi ra, liền đem nàng khóa ở tại trong lòng, cúi đầu cọ của nàng mặt.”Nhược Thủy, không có việc gì, đừng sợ, đừng sợ.”

Hạnh Nhược Thủy ở hần trong lòng thở phì phò, một lát sau đột nhiên tỉnh ngộ lại đây, một phen đẩy ra hần.”Người đừng muốn dùng khổ nhục kế, ta sẽ không mắc mưu.” Dùng sức trừng hần liếc mắt một cái, nàng chạy vào phòng tắm.

Thương Duy Ngã xem chuông ồ ồ mạo huyết miệng vết thương, cười khổ.

Hạnh Nhược Thủy ở trong phòng tắm cọ xát hồi lâu, mới đi đi ra. Đi ra thời điểm, Thương Duy Ngã chính lấy bạch mảnh vải triển lòng bàn tay. Kia bạch mảnh vải mắt thấy huyết một chút liền sẫm đỏ, nhìn liền đáng sợ.

Nàng làm bộ như không phát hiện, đi qua mở ra máy tính.

Thương Duy Ngã lại đi tới, đem nàng kéo đến.”Ăn trước bữa sáng lại viết.” Nàng trường kỳ giấc ngủ không đủ, luôn khóc, còn lão đối với máy tính, ánh mắt sớm hay muộn xảy ra vấn đề.

“Ta không muốn ăn!” Hạnh Nhược Thủy xoa sạch tay hần.

“Không muốn ăn cũng phải ăn.” Thương Duy Ngã xoay người, không để ý trên tay có thương tích, một tay lấy nàng ôm lấy đến.

Hạnh Nhược Thủy tức chết rồi, đá đánh hai chân, một bàn tay đánh đầu vai hần.”Hồn đản, phóng ta xuống dưới! Ta nói không ăn sẽ không ăn, hồn đản!” Nàng thân thể hư lợi hại, một phen đá đánh hạ đến, thở hổn hển lợi hại.

Thương Duy Ngã lại dễ dàng ôm nàng, xuống lầu, phóng tới cái bàn giữ ngồi.

Hạnh Nhược Thủy chân nhất chạm vào, đã nghĩ xoay người chạy, lại bị hần đặt tại ghế dựa lý.

“Người ngoan ngoãn ăn bữa sáng, ta đáp ứng ngươi, quá hai ngày sẽ đưa ngươi đi thành phố Z. Về sau, ta sẽ không lại quấy rầy của ngươi sinh hoạt.” Ta muốn làm cho thời gian đến lâu đi Ứng Trường Không ở trong lòng ngươi vị trí, nơi đó không, tự nhiên có thể thừa dịp hư mà vào.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc trừng lớn ánh mắt.”Người nói là thật sự? Ta đây khi nào thì có thể đi?”

“Ngày mai. Ngày mai người sẽ nhìn thấy Đàm Bội Thi, nhưng là hôm nay người muốn theo giúp ta đi một ít địa phương. Đừng cự tuyệt, người không có lựa chọn, trừ phi người còn muốn tiếp tục ở lại Vân Thiên biệt thự.”

Hạnh Nhược Thủy nói đến bên miệng lại nuốt vào, trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái nói:”Người nếu dám gạt ta, ta sẽ giết người!”

“Hảo.” Thương Duy Ngã không có tức giận, ngược lại nở nụ cười. Sau đó cấp nàng bố trí bữa sáng, tựa như năm đó bọn họ tình yêu cuồng nhiệt thời điểm.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần động tác, cái mũi có chút lên men, bị nàng nhịn xuống . Đi qua chính là trôi qua, không có khả năng lại quay đầu .

Nàng cúi đầu, chịu đựng bốc lên vị, buộc chính mình đem này nợ cấp ăn đi. Nhưng cơ hồ là nàng buông bát đĩa đồng thời, nàng liền vọt tới bồn cầu giữ, đại phun đặc phun.

Thương Duy Ngã truy lại đây, nhìn nàng phun nước mắt đều chảy ra , mày thâm khóa. Đáng chết!

Hạnh Nhược Thủy cơ hồ xui lơ ở bồn cầu bên cạnh, bị Thương Duy Ngã ôm hồi nhà ăn lý. Vị lý bốc lên cảm giác đành phải một chút, vẫn là khó chịu nàng muốn khóc.

Cuối cùng, đành phải lại đem thầy thuốc cấp mời đi theo .

Thầy thuốc ở vào cửa thời điểm, nhìn đến bị Thương Duy Ngã ôm vào trong ngực Hạnh Nhược Thủy, quyết miệng thổi một tiếng khẩu tiêu. Bị Thương Duy Ngã sắc bén tầm mắt đảo qua, thế này mới vội vàng lại đây xem bệnh nhân.

Kỳ thật chính là trường kỳ ẩm thực không bình thường, làm cho vị xảy ra vấn đề. Căn bản nhất , hay là muốn thư giải sâu kết tâm tình, khôi phục bình thường ẩm thực. Nếu không, chính là thần tiên cũng cứu không được.

Thầy thuốc cấp nàng điều một lọ dinh dưỡng dịch, ở trên giường nằm non nửa thiên, mới cảm giác tốt lắm một ít.

Buổi chiều, Thương Duy Ngã liền mang theo nàng đi ra ngoài.

Trạm thứ nhất, là A đại. Ba năm trôi qua,A đại cũng không có quá lớn thay đổi, duy nhất không đồng là năm đó này gương mặt đã muốn bị tân một vòng thanh xuân gương mặt thay thế được . Trường học, người trẻ tuổi thể giới, luôn tràn ngập tinh thần phấn chấn.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đi qua, một chút một chút , ức khởi trước kia này thoải mái thời gian. Nhưng mà, hết thấy sớm đã cảnh còn người mất, tìm không được năm đó tung tích .

Hạnh Nhược Thủy không ngu ngốc, tự nhiên đoán được Thương Duy mục đích của ta. Nghe hần ở bên tai nói xong năm đó này sự, nàng không có gì đáp lại. Năm đó có bao nhiêu tốt đẹp, nay liền có nhiều thê lương, làm sao đáng giá nhắc lại?

Thương Duy Ngã tựa hồ không cần, vẫn như cũ tự cổ tự nói xong. Nàng lần đầu tiên phát hiện, Thương Duy Ngã cũng có thể nhiều như vậy nói . Có lẽ, hần cầu cũng không phải của nàng đáp lại, mà là chính hần phóng thích.

Một cái buổi chiều, rất nhanh liền trôi qua.

Giống nhau địa phương, hai người các hữu bất đồng tâm tình.

Có lẽ là vận động một phen duyên cớ, vào lúc ban đêm, Hạnh Nhược Thủy cứ nhiên đang ngủ, tuy rằng ngủ cực kỳ không an ổn.

Nàng không biết là, Thương Duy Ngã ở nàng trước giường ngồi suốt một đêm. Trong bóng đêm, một chút một chút miêu tả của nàng dung nhan. Thẳng đến nàng mau tỉnh lại, hần mới lặng yên rời đi.

Hạnh Nhược Thủy rửa mặt xuống dưới, quả nhiên nhìn đến Đàm Bội Thi đang chờ. Nàng kinh hãi quát to một tiếng, liền vọt đi xuống. Kết quả bởi vì quá mau, một cái thả không liền quãng ngã đi xuống.

“Nhược Thủy!” Thương Duy Ngã một cái bước xa, theo thang lầu trung gian nhảy mà lên, một tay lấy nàng ôm lấy hộ vào trong ngực, hai người cùng nhau cút xuống thang lầu.

“Không có việc gì đi?” Tay hắn việc hồ, kiểm tra nàng hay không có thương tích đến. Chính hắn trên tay còn giữ huyết, hẳn lại hoàn toàn không cần.

Đàm Bội Thi kinh ngạc nhìn này hết thấy, vì sao nàng cảm thấy, Thương Duy Ngã đối Nhược Thủy thái độ không giống với ?

“Ta không sao.” Hạnh Nhược Thủy đẩy ra hắn đứng lên, nhìn nhìn trên tay hắn huyết, giật giật miệng chưa nói cái gì. Xoay người, hướng bạn tốt đi tới.”Bội Thi.”

Hai cái đồng dạng tiêu tụy không chịu nổi nữ nhân, gắt gao ôm ở cùng nhau.

“Nhược Thủy, ta thả ngươi tự do.” Ở lên xe tiền, Thương Duy Ngã ôm lấy nàng, nhẹ nhàng mà thân ở của nàng ngạc tâm, trịnh trọng tuyên bố.”Bất quá, ta sẽ làm cho người ta đi theo ngươi một tháng. Không phải giám thị, chỉ là vì bảo vệ ngươi an toàn, chỉ có một nguyệt.”

Chính là một tháng mà thôi, cũng không khó lắm. Mà lúc này đây, nàng nguyện ý đi tin tưởng hắn.

Mãi cho đến hai người song song ngồi ở máy bay thượng, Hạnh Nhược Thủy mới nặng nề mà phun ra một hơi. Thương Duy Ngã rút cục theo của nàng sinh mệnh lý lối ra, về sau, không bao giờ nữa sợ hãi này người. Nàng quay đầu đi, nhìn bên người hảo hữu, thản nhiên cười:”Bội Thi, ta rút cục tự do thoải mái.”

“Chúc mừng ngươi.” Đàm Bội Thi khuynh thân lại đây, cùng đầu nàng thiệp thiệp, thiết tình vì nàng cao hứng.

Hạnh Nhược Thủy lại ở chính mình nói hoàn câu nói kia thời điểm, phiên muộn tập kích trong lòng. Nếu Thương Duy Ngã sớm một chút buông tay, có lẽ hết thấy sẽ không hội giống như bây giờ. Chính là, nhân sinh không giống như quả, cũng không có có lẽ.

Chậm rãi tựa đầu tựa vào Bội Thi gầy yếu trên vai, nhìn ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, kinh ngạc thất thần.

Hạ máy bay, quả nhiên lại gặp được có người ở chờ các nàng.

Về nhà lý, hết thấy lại bị long đong.

Hạnh Nhược Thủy thân thể thực suy yếu, lại vẫn là kiên trì quản gia cấp tẩy trừ một lần. Đàm Bội Thi đành phải cùng nàng, hai người hợp lực kiên ngoạ tẩy trừ.

Chờ đã xong, hai người song song nằm ở sà thượng, ngay cả một cây ngón tay cũng không tưởng động.

“Nhược Thủy, còn nhớ rõ chúng ta trước kia nói muốn khai một cái quảng cáo bày ra công ty chuyện tình sao?” Đàm Bội Thi quay đầu hỏi.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười.”Ân, đương nhiên nhớ rõ.” Khi đó tuổi trẻ, tràn ngập đối tượng lai khát khao. Nói lời này có chút buồn cười, nàng cũng bất quá 24 tuổi mà thôi. Này ba năm đã trải qua rất nhiều, tổng cảm thấy chính mình đã muốn thực lão thực già đi.

Hai mươi tuổi thân thể, tám mươi tuổi trái tim, nói chính là nàng như vậy đi.

“Nhược Thủy, chúng ta khai một nhà công ty đi, đem chúng ta trước kia muốn làm chuyện tình làm đứng lên!” Vốn thâm nghĩ thủ hạnh phúc hôn nhân, hầu hạ thượng phu cùng đứa nhỏ, nhưng một hồi tai nạn sau, hết thấy toàn vô. Như vậy tổng yếu tìm chút sự tình đến làm, nếu không ngày như thế nào vượt qua?

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên cười dùng sức gật đầu.”Hảo,

chúng ta khai công ty!” Dù sao hiện tại có tài chính. Công ty vừa khởi bước khẳng định bề bộn nhiều việc lực, vừa vận có thể phân tán lực chú ý.

Hai người vươn tay đến, hưng hăng vỗ tay hoan nghênh.

“Cố lên!”

“Tất thắng!”

Bốn mắt đối diện, hai người rớt cục lộ ra mấy ngày nay tới giờ lần đầu tiên thiệt tình tươi cười! Loại này tìm được muốn làm chuyện tình cảm giác, thật tốt!

Muốn làm liền làm.

Hai người đứng lên nấu cơm ăn cơm, tắm rửa xong liền oa ở trên một cái giường, nói nói họa họa, đem ý tưởng cấp buộc vòng quanh đến. Các nàng vẫn là tưởng đem công ty khai ở thành phố Z, bởi vì nơi này là các nàng gia, có bọn họ hôn.

Về công ty tên, hai người thảo luận nửa ngày, cũng không có một cái hợp ý. Cuối cùng đành phải các, trước đem cái khác sự tình quy định sẵn xuống dưới, tỷ như đăng kí, tuyên chỉ cái gì.

Hai nữ nhân hưng trí bừng bừng thảo luận đến mười hai điểm nhiều, rớt cục mệt nhọc, ngã vào trên giường liền ngủ. Mấy ngày này tới nay, các nàng đều là lần đầu tiên ngủ như vậy an ổn.

Kia mặt cao lớn cao ngất thân ảnh chậm rãi mà đến. Hắc ánh mắt ôn nhu mà kiên định, bên miệng có thần nhiên tươi cười, ngay cả đi đường đều có thể khai ra hoa đến suất khí.....

Rớt cục, hắc đi tới của nàng trước mặt, cúi đầu nhìn nàng. Trong ánh mắt ôn nhu, càng phát ra dày trọng.”Nhược Thủy.” Hắc thấp giọng kêu nàng, từ tính tiếng nói.

Hắn bắt lấy tay nàng, ôn nhu cười.”Nhược Thủy, ta đáp ứng ngươi, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình.”

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy quát to một tiếng, tỉnh lại. Là cái kia mộng, nàng lại làm cái kia mộng, giống nhau như đúc!

“Nhược Thủy, làm sao vậy?” Đàm Bội Thi bị của nàng tiếng kêu cấp đánh thức, xoa mắt mơ mơ màng màng ngồi xuống.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, nâng thủ phủ hướng mi tâm.”Không có việc gì, ta nằm mơ. Mơ thấy Trường Không, cùng ngày đó giống nhau như đúc mộng.”

“Ngươi là về nhà, quen thuộc địa phương cho ngươi nhớ tới quen thuộc nhân, cho nên mới hội nằm mơ.” Đàm Bội Thi có chút ảm đạm. Nàng rất hâm mộ Nhược Thủy, ít nhất của nàng mộng là mộng đẹp. Mà chính mình, mỗi một lần đều mơ thấy Phó Bồi Cương bị tặc phi hoặc là bị bắn trúng.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc địa điểm gật đầu.”Ta nghĩ cũng là.” Trời biết, nàng nhiều hy vọng này mộng là thật. Nhưng mỗi người đều nói cho nàng, đây là nàng tưởng niệm quá thâm sở trí.

Ngây ngốc ra một hồi thần, Hạnh Nhược Thủy xốc lên chần xuống giường.”Mau đứng lên đi, chúng ta có rất nhiều việc cần hoàn thành.”

Đi vào phòng tắm đánh răng tiền, Hạnh Nhược Thủy đột nhiên nhân tình sáng lên, quay đầu đến kêu to.”Bội Thi, chúng ta công ty đã kêu bồi ứng quảng cáo bày ra công ty hữu hạn, ngươi nói được không?”

“Hảo!” Đàm Bội Thi cười gật đầu, trong mắt rưng rưng.

Bồi ứng bồi ứng, thật giống như Phó Bồi Cương cùng đội trưởng còn bồi ở các nàng bên người, duy trì các nàng sống sót!

“A, ta phải lên mạng đi thăm dò tra có hay không nhân dùng tên này. Còn muốn nghĩ nhiều vài cái mới được.” Hạnh Nhược Thủy vội vàng việc lại lộn trở lại đến, vô cùng lo lắng mở ra máy tính.

Đàm Bội Thi lau ánh mắt, cũng đi tới, tựa vào trên người nàng.”Ta cảm thấy hắc là sẽ không, chúng ta —”

Nàng vốn định nói chúng ta vận khí tốt như vậy, nói đến bên miệng quàng quạc mà chỉ. Các nàng tuổi còn trẻ tự thành quả phụ, làm sao đến vận khí tốt?

Chua sót cười cười, không nói cái gì nữa.

Khai một cái công ty không phải ở ven đường bãi một cái bữa sáng đương, phải làm chuyện tình rất nhiều. Hơn nữa tương quan ngành làm việc hiệu suất quả thật còn chờ đề cao, Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi ở nóng bức mùa hè, chạy trốn đều phải bị cảm nắng .

Buổi tối trở về, hai người nằm ở trên giường, ngay cả một cái ngón tay đều không động đậy . Hơn nữa thực sự điểm trúng thử dầu hiệu, đều cảm giác buồn nôn không thoải mái.

“Trường Không!” Lại một lần, Hạnh Nhược Thủy hô to tỉnh lại, nàng lại làm giống nhau như đúc mộng. Hai tay bịt mắt, nàng cảm thấy chính mình có chút cử chỉ điên rồ .

Vừa chuyển đầu, phát hiện Bội Thi cư nhiên đã muốn rời giường .

Hạnh Nhược Thủy đi xuống giường, xích chân đi ra ngoài, nhìn đến Bội Thi đang ở tại phòng bếp làm bữa sáng. Nàng đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nhìn đến một giọt chất lỏng rơi xuống xuống dưới. Bội Thi đang khóc!

Nàng nhẹ nhàng mà vọt đến cạnh cửa, dán tường ngẩng đầu lên, nhất thời cảm thấy cái mũi ề ảm ánh mắt nóng lên. Các nàng đều ở cố gắng cười, nhưng kỳ thật trong lòng thương vô cùng đau đớn, chỉ có một nhân thời điểm, mới dám vụng trộm rơi lệ.

Hạnh Nhược Thủy lại lộn trở lại trong phòng, tẩy hoà nhã đổi hảo quần áo mới đi ra. Vừa ra cửa phòng, liền lớn tiếng kêu:”Bội Thi, ngươi là không phải làm tốt bữa sáng ?”

“Lập tức có thể ăn.” Tại phòng bếp nhân thủ việc chân loạn sát nước mắt, lớn tiếng đáp lời.

Bữa sáng trên bàn, ai cũng không đề cập tới thương tâm chuyện tình, đều đem đề tài cố định ở tại công ty chuyện tình thương. Chính là, lẫn nhau đều thấy được đối phương hồng ánh mắt, đều hiểu lòng không tuyên.

Ngày thứ ba buổi tối, Hạnh Nhược Thủy lại làm giống nhau như đúc mộng. Lúc này đây, nàng không bao giờ nữa có thể chỉ bắt nó làm như một cái mộng đến xem đợi.

“Người muốn đi X quốc tìm đội trưởng ở?” Đàm Bội Thi ngạc nhiên nhìn nàng. Vốn tưởng rằng nàng đã muốn buông xuống này hoang đường ý tưởng, không nghĩ tới nay lại nhắc tới đến đây.

Hạnh Nhược Thủy mím môi, kiên định địa điểm gật đầu.”Bội Thi, ta đã muốn hợp với vài ngày đều ở làm này mộng. Vô luận như thế nào, ta đều phải đi xác định một phen, nếu không ta sợ tương lai chính mình sẽ hối hận.”

Nàng cảm thấy, kia không phải hồn phách báo mộng, đó là nàng cùng Trường Không tâm linh tương thông!

“Người một người đi X quốc? Này căn bản không thể thực hiện được ,X quốc tuy rằng không giống Trung Quốc lớn như vậy, nhưng người muốn người nọ sinh không quen địa phương tìm một người, hơn nữa không có gì tung tích khả theo, như thế nào tìm? Nhược Thủy, này không thể thực hiện được , người nhất định phải tỉnh táo lại!” Đến lúc đó nàng cũng đem mệnh khoát lên nơi đó, kia khả như thế nào hảo!

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Ta biết. Ta sẽ không tùy tiện phải đi , ta muốn cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận suy nghĩ.”

Ngày nào đó, Hạnh Nhược Thủy không có ra lại đi chạy công ty chuyện tình, mà là ở lại trong nhà muốn đi X quốc phương án. Nếu gần bằng chính nàng lực lượng, căn bản không có khả năng tìm được nhân . Phải muốn tìm đến ở Z quốc hữu thể lực nhân hỗ trợ, mới có khả năng.

Cả một ngày đều suy nghĩ, lại phát hiện không có có thể đi thông phương án. Nàng nhận thức những người này, trừ bỏ Ung gia thế lực, cũng chỉ có Hiên Viên Kỳ . Nhưng là Đào Ba từng nói qua, Hiên Viên giúp thế lực chủ yếu ở quốc nội, ở nước ngoài ảnh hưởng không lớn.

Mãi cho đến chạng vạng.

Hạnh Nhược Thủy ở giật mình trung, đột nhiên nhớ tới Đào Ba từng nói qua trong lời nói — chỉ cần người có thể nói nổi danh tự địa phương, đều có Thiên Lang bang thế lực!

Đối, Thiên Lang bang!

Như vậy, hay không chỉ cần Thiên Lang bang khẳng giúp nàng, nàng có thể đi X quốc tìm Trường Không?

Hạnh Nhược Thủy dùng sức nắm chặt quyền đầu, lập tức mở ra máy tính dính gần nhất đi thành phố T vé máy bay. Rạng sáng mười hai điểm nhiều có một chuyến máy bay, nàng lập tức hạ đơn đặt hàng.

Lại mở ra trăm độ bản đồ, tra tìm nhân gian địa ngục vị trí, đem tương quan tin tức ghi lại xuống dưới.

Đóng máy tính, Hạnh Nhược Thủy cầm lấy quần áo, vọt vào phòng tắm đi tắm rửa một cái. Nước lạnh tắm, nàng muốn thanh tỉnh thanh tỉnh.

Bội Thi còn không có trở về, nàng cấp Bội Thi để lại một phong thư.

Chờ làm tốt hết thấy, nàng lấy thượng ví tiền, cầm một bộ tắm rửa quần áo, hơn nữa di động liền ra cửa. Dưới lầu, kia chiếc xe người kia còn tại kia chờ.

“Ta muốn đi sân bay.” Hạnh Nhược Thủy rút ra môn ngồi vào đi.

Người nọ nhìn nàng một cái, sau đó xuất ra di động cấp Thương Duy Ngã gọi điện thoại. Cũng không biết bên kia nói gì đó, chỉ nghe đến hần trả lời là.

Xe chạy như bay hướng sân bay trên đường, Hạnh Nhược Thủy cũng không có giống theo thành phố A trở về như vậy khẩn trương. Nàng thậm chí không có chút lo lắng, bởi vì đã muốn làm tốt đập nổi chìm thuyền chuẩn bị.

Ngoài cửa sổ bóng đêm chính nùng, ngọn đèn lóe ra.

Hạnh Nhược Thủy trên mặt không có bao nhiêu dư biểu tình, nhưng một mảnh kiên định. Nếu hiểu biết của nàng nhân sẽ biết, này cùng dĩ vãng nàng có chút không quá giống nhau.

Trường Không, người chờ, ta nhất định sẽ tìm được của người!

Xe đến sân bay, cách đăng ký thời gian còn có hai cái giờ. Hạnh Nhược Thủy công việc đăng ký bài thời điểm, phát hiện kia vẫn đi theo của nàng nhân cũng muốn công việc. Nàng hoàn toàn không biết hần khi nào thì dính vé máy bay. Lập tức vừa cười, Thương Duy Ngã muốn mua hé ra vé máy bay còn không dễ dàng sao?

Hạnh Nhược Thủy qua an kiểm, lẳng lẳng ở hậu cơ thỉnh chờ. Ngay cả chính nàng đều ngoài ý muốn, cư nhiên có thể như vậy bình tĩnh cùng bình tĩnh.

Rạng sáng máy bay đúng giờ tới, đúng giờ cất cánh.

Hạnh Nhược Thủy ở máy bay cất cánh kia một khắc khởi, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ. Nàng gần nhất quá mệt mỏi, cần hảo hảo mà nghỉ ngơi. Chỉ có tinh lực dư thừa, mới có thể làm việc!

Máy bay ở thành phố T rút xuống là rạng sáng tam điểm. Rạng sáng thành phố T, cuồng phong cuốn tích mây đen, bão táp sẽ đến đây.

Bọn họ theo sân bay đi ra, ngăn cản một chiếc sĩ. Báo danh thời điểm, Hạnh Nhược Thủy không có trực tiếp nhà báo gian địa ngục danh hào. Nàng ở trên mạng tra được nhân gian địa ngục bên cạnh chính là một nhà Trung Quốc ngân hàng, nàng báo là kia ngân hàng địa chỉ.

Rạng sáng, sân bay đến nội thành đường thông suốt. Xe taxi một đường nhanh như điện chớp, cơ hồ muốn bay lên đến.

Nhưng là, Hạnh Nhược Thủy tâm phi nhanh hơn, hận không thể hiện tại có thể nhìn thấy cái kia kêu Dã Lang nhân. Nàng rõ ràng phía trước chờ chính mình chính là cái gì, nhưng không có đường lui, cũng không tưởng quay đầu.

Trên đường, Hạnh Nhược Thủy xuống xe mua một chai bia, cô lỗ cô lỗ uống lên bán cái chai.

Xe rốt cục chỉ nha một tiếng ngừng lại.

Hạnh Nhược Thủy đi xuống xe, đến ngân hàng lấy một chút tiền.

Theo ngân hàng đi ra, nàng chỉ vào tà đối diện hai mươi tư giờ buôn bán tiện lợi điểm, đối người nọ nói:”Ta có chút đói bụng, phiền toái giúp ta đi tiện lợi điểm mua điểm ăn . Ta muốn ô ô trà sữa, lại mua một cái bánh.”

Người nọ nhìn nàng, bắt động.

Bên ngoài, đúng là mưa rền gió dữ điện thiểm lôi minh.

Hạnh Nhược Thủy quát:”Người nhưng thật ra động a. Ta chưa ăn mấy bay cơm, hiện tại đói lắm. Người nếu không nghĩ đi, ta đây chính mình đi.”

Người nọ đánh giá nàng một hồi, phát hiện nàng không có gì không đúng, phải đi .

Hạnh Nhược Thủy ngay tại chỗ ngồi xổm xuống, nhìn người nọ từng bước vừa quay đầu lại vào tiện lợi điểm. Sau đó nhanh chân bỏ chạy, một đầu vọt tới nhân gian địa ngục cửa.

Người nọ phát hiện lập tức đuổi tới, nhưng là Trung Quốc ngân hàng phải dựa vào nhân gian địa ngục, nàng đã muốn vọt tới cửa .

Nhân gian địa ngục không phải ai ngờ tiến có thể tiến , cho nên hẳn không chút nào ngoài ý muốn bị ngăn cản.

Hạnh Nhược Thủy cũng không có giấy dựa, nàng lui ra phía sau từng bước, giơ lên trong tay cái chai, hung hăng nện ở chính mình đầu thượng. Ở tầm mắt bị chất lỏng mơ hồ thời điểm, nhìn thủ vệ hai người nói:

“Ta nghĩ gặp Dã Lang.”

78. Chương 78: Dị Quốc Cứu Người [Tinh]

Kia hai người cũng có chút giật mình, bởi vì nàng xem đứng lên ôn nhu nhược nhược , không nghĩ tới có thể làm ra như vậy kịch liệt chuyện tình.

Thương Duy Ngã phái tới nhân rốt cục đuổi theo lại đây.

“Đứng lại!” Hạnh Nhược Thủy hét lớn một tiếng, trong tay thoát phá bình rượu tử đối với chính mình tâm oa tử.”Không cần lại đây, nếu không ta sẽ chết ở cửa người trước mặt!”

Sau đó lại chuyển thượng kia hai người.”Ta nghĩ gặp Dã Lang.”

Kia hai người liếc nhau, trong đó một người đang muốn đi vào đi, hẳn trên người truyền hô cơ liền vang lên đến đây. Hẳn tiếp nghe xong, sau đó rất nhanh liền treo.”Lão đại phân phó mang nàng đi vào.”

Hạnh Nhược Thủy đang nghe đến những lời này thời điểm, thân thể lay động một chút. Trong tay nửa bình rượu tử ở vào cửa thời điểm bị nhân lấy rút. Nàng không hé răng, đi theo đi vào.

Nàng áp cần không chú ý bên trong xa hoa truy lạc tình huống, chính là đi theo phía trước nhân đi, bởi vì nàng đầu có chút choáng váng.

Trong thang máy đăng thực ám, trong đó một mặt tường là gương.

Mang nàng đi lên nhân, ẩn là tầng cao nhất.

Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại, không nhìn tới gương lý nhân. Thang máy không có bao nhiêu lâu, nàng lại cảm thấy giống như đợi một thế kỷ. Kia đình một tiếng, đem nàng theo hoảng hốt trung bình tĩnh lại đây. Việc mở mắt ra, theo đi ra ngoài.

Dẫn hẳn đến nhân ở cửa dừng lại, đối nàng làm một cái thủ thế.”Vào đi thôi.”

Hạnh Nhược Thủy không có do dự, liền đạp đi vào. Làm cho nàng hơi hơi ngoài ý muốn là, bên trong giống như là bình thường cư thất, trang hoàng thật sự sa hoa, nhưng cũng không có kì kỳ quái quái gì đó.

Mà tay trái bên hé ra tạo hình thoải mái đơn độc nhân trên sofa, nằm một người nam nhân. Không biết vì sao, hẳn bên cạnh đứng hai cái mặc hắc y cao lớn cao ngất nhân, nhưng Hạnh Nhược Thủy đầu tiên mắt chú ý tới cũng là hẳn.

Người nọ mặc màu trắng áo sơmi, thâm sắc quần, mang theo một bộ tơ vàng biên ánh mắt. Giờ phút này hắn chính nhắm mắt lại, không biết là đang ngủ hoặc là giả寐. Ngũ quan rất xuất sắc, cả người thoát nhìn, phi thường nhĩ nhận nho nhã.

Cùng nàng suy nghĩ tượng không giống với, nàng còn tưởng rằng là một cái dáng người cường tráng, vẻ mặt dữ tợn, nhưng lại thực hào sảng một người. Nhưng trước mắt nhân đứng ở người trước mặt, người hoàn toàn không thể tưởng được hắn là một cái tiếng tăm lừng lẫy hắc bang lão đại, vẫn là cái quân ngọn lửa tử!

Hạnh Nhược Thủy lau mau lưu tiến trong mắt huyết, đi đến hắn trước mặt.

Bên ngoài tia chớp một chút một chút, nhìn có chút khủng bố.

Hạnh Nhược Thủy chú ý tới, người nọ sắc mặt thực bình tĩnh. Nhưng là nàng kỳ quái cảm giác được, hắn tựa hồ chính chịu được thống khổ. Đứng một hồi, nàng nhin không được hỏi: "Người có khỏe không?"

Người nọ khoát tay, bên người đứng hai người liền đóng cửa lui ra.

Sau đó hắn phút chốc mở to mắt, chống lại của nàng tầm mắt. Hắn tại hạ, lại như trước khí thế bức người. Hắn ánh mắt cũng không hung ác, nhưng thực sắc bén, giống nhau có thể đem nhân cấp nhìn thấu. "Vì sao?"

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, không rõ ý tứ của hắn.

"Vì sao như vậy hỏi?" Dã Lang nhìn trước mắt vẫn là tiểu cô nương nữ tử, có chút ngoài ý muốn nàng mở miệng câu đầu tiên nói. Hắn nghĩ đến, hắn trang rất khá.

Trên thực tế biết nàng vì tiến vào, cư nhiên dùng bình rượu tử tạp chính mình đầu khi, hắn còn có chút ngoài ý muốn. Nếu là cái nam nhân, hắn có lẽ liền sai người văng ra, nhưng là cái nữ nhân, hơn nữa là cái ôn nhu nhược nhược nữ nhân.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới hiểu được. "Ta cảm giác người có vẻ rất đau. Ta nghe nói qua người sự tình trước kia, cốt cách chịu quá thương, ta nghĩ vừa đến quất phong trời mưa thời tiết sẽ rất đau. Ba ta có phong ẩm ướt, gặp gỡ thời tiết biến hóa sẽ rất khó chịu."

Dã Lang chậm rãi nheo lại ánh mắt, sau đó kéo kéo khóe miệng. "Vậy còn người?" Hắn chĩa chĩa nàng bị tạp đầu.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu. "Ta không chú ý." Nàng một lòng thâm nghĩ gặp Dã Lang, áp căn không chú ý tới hay không đau.

Dã Lang đột nhiên ha ha cười ha hả, làm cho người ta cảm giác hắn tựa hồ tâm tình tốt lắm. Cứ việc giờ phút này, hắn cốt tủy lý tựa hồ có ngàn vạn sâu ở cắn cắn, đau hắn sau lưng đã muốn là một thân mồ hôi lạnh.

Trên thực tế, ngoài cửa đứng nhân nghe thế cái tiếng cười, đều ở người xem ta ta xem người, ở lẫn nhau trong mắt thấy được ngoài ý muốn cùng khó hiểu.

"Nói nói của người ý đồ đến." Dã Lang bưng lên một bên chén trà, uống một ngụm, không chút để ý bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy hít một hơi, kiên trì chống lại hắn ánh mắt. "Ta nghĩ mời người giúp ta tìm một người, sau đó đem hắn cứu ra, ở X quốc."

Anh tuần mi, hơi hơi một điều khởi. Tay phải chuyển động tay trái ngón cái thượng xanh biếc ban chỉ. "Cho dù là một khối thi thể?" Hắn đang cười, rất lạnh cười.

"Là!" Hạnh Nhược Thủy mím môi, không một chút nhú mày. Trong lòng, lại nhắc lên một cỗ sóng to.

"Có thể. Liền nhìn người lợi thế là cái gì." Hắn vén hai chân trao đổi một chút vị trí, mắt sáng như đuốc.

"Ta không biết người nghĩ muốn cái gì. Ta toàn bộ gì đó đều ở trong này, chỉ cần có người muốn." Nàng toàn bộ, chính là tạp lý tiền. Sau đó chính là nàng này nhân, này mệnh.

Hạnh Nhược Thủy còn không có thấy rõ ràng, hắn đã muốn lách mình đến nàng trước mặt, cũng một phen ôm của nàng thắt lưng đem thân thể của hắn hơi hơi khuynh đảo.

“Ta muốn thân thể của người, mạng của người.....”

Hạnh Nhược Thủy giương mắt, liền nhìn đến tơ vàng kính mắt sau, cặp kia sắc bén ánh mắt. Không lớn, nhưng là rất sáng. Ở nơi nào, nàng xem đến chính mình, thực chặt vật.”Hảo.”

Dã Lang môi lau quá của nàng khoe miệng, đứng ở nàng bên tai:”Đi vào hảo hảo tắm rửa một cái, ta chờ người.” Sau đó, buông ra nàng.

“Phòng tắm ở nơi nào?”

Dã Lang nằm hồi trên sofa, thủ tùy ý nhất chỉ.

Hạnh Nhược Thủy không nói gì, cầm bao bao liền vào phòng tắm. Ở gương lý, nhìn cái kia đầu sẫm huyết nữ nhân, thật là chặt vật.

Nàng từng ảo tưởng quá, đem động phòng hoa chúc tiền, chính mình tẩy trừ mỗi một tắc da thịt, chờ nàng sinh mệnh nam nhân đến ngắt lấy. Chính là nay, hết thấy ảo tưởng đều là chê cười. Giờ phút này nàng thâm nghĩ tẩy trừ sạch sẽ, đem chính mình đưa đến Dã Lang bên miệng. Chờ đã xong, là có thể đi cứu Trường Không .

Nàng không biết, nếu làm cho Trường Không làm lựa chọn, hẳn lựa chọn tử vong vẫn là lựa chọn nàng dùng phương thức này tới cứu hắn. Có lẽ hẳn tình nguyện tử, cũng hy vọng nàng có thể hảo hảo mà yêu quý chính mình. Khả cho nàng mà nói, nếu đã không có hắn, nàng còn sống cũng hiểu rõ không thú vị. Ngay cả đời này không thể làm bạn, chỉ cần hắn còn sống, nàng liền cảm thấy có dưng khí đối mặt tương lai.

Cho nên hẳn lựa chọn, nàng không dám đi tưởng!

Nàng thâm nghĩ đem nhân cứu ra, cái khác đã muốn không rảnh đi bận tâm. Nàng mặc kệ tương lai, chỉ để ý giờ khắc này.

Thủy chiếu vào miệng vết thương thương, rốt cục hỏa lạt lạt đau. Loại này đau đớn, làm cho nàng dị thường thanh tỉnh. Giờ phút này, nàng cần này đau đớn đến làm cho chính mình thanh tỉnh.

Nàng không có do dự, rất nhanh rửa , lau khô thân thể. Đây là của nàng lựa chọn, không có gì hảo do dự .

Vốn tưởng thay quần áo, cuối cùng cảm thấy tựa hồ không này tất yếu. Vì thế theo sau cầm nhất kiện dục bào mặc vào, sấy tóc bước đi đi ra.

Dã Lang lại khôi phục lúc trước chộp mắt trạng thái. Cũng không nhúc nhích, giống nhau thật sự đang ngủ.

“Ta tẩy tốt lắm.” Hạnh Nhược Thủy đứng ở trước mặt hắn. Hai tay dừng ở dục bào vật áo thượng, trào có chút dùng sức. Có lẽ, ngay cả chính nàng cũng không có phát hiện.

Nàng luôn luôn để ý thân thể trong sạch cùng phủ. Ở Thương Duy Ngã nơi đó, nàng vì bảo trụ trong sạch, ngay cả tự sát chiêu số đều dùng tới . Nay, lại muốn như vậy tử dâng ra đi, thật sự là châm chọc!

Không thể còn muốn ! So với Trường Không an nguy, cái khác cũng không trọng yếu !

Dã Lang chậm rãi mở to mắt, nhìn trước mắt mặc dục bào nữ tử. Trắng nõn da thịt bởi vì hơi nước mà trở nên đỏ bừng , đáng người kiều nhỏ gầy yếu, ngũ quan coi như không có trở ngại, ánh mắt rất lớn thực trong suốt. Thật sự cùng kinh diễm quả không hơn biên nhi.

Cặp kia trong suốt đôi mắt lý, rõ ràng sợ hãi, lại còn trang thật sự trấn định. Giống một cái đối mặt sói tiểu dê con, rõ ràng rất muốn chạy trốn chết, nhưng lại bắt buộc chính mình cùng chi giằng co. Rất thú vị!

Nàng nhất định không biết, này đơn thuần mà diễm đam đáng yêu bộ dáng, tối có thể làm nam nhân chinh phục dục. Na hội làm cho nam nhân tưởng tề vương bận vãi dệt, sau đó đem nàng sách phúc nhập bụng.

Dã Lang chậm rãi gọi lên khoe miệng. Thật sự là cái non nốt tiểu nữ nhân. Hẳn dám khẳng định, nàng vẫn là tấm thân xử nữ. Loại này trúc trắc bộ dáng, là trang không được .”Như thế nào, không hiểu lấy lòng nam nhân? Vẫn là nói, người chờ ta tới lấy dục người?”

Sau đó, hắn nghe được một tiếng áp lực hút không khí. Nàng bị sợ hãi!

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, từng bước vượt qua đi, thân thủ đi thoát hần quần áo trong. Có lẽ nói thoát đều cất nhắc nàng , nàng này áp cần liền xé rách lay.

Dã Lang thiếu chút nữa cười đi ra. Hần thực hoài nghi, nàng có biết hay không cái gì kêu lấy lòng? Có kinh nghiệm nữ nhân cởi quần áo đều có thể thoát nam nhân nhiệt huyết sôi trào, nàng đồ như là cùng hần quần áo có cừ oán, hận không thể trực tiếp bắt bọn nó cấp tê điệu.

Hần có lý do hoài nghi, nếu nàng khí lực đủ đại, nàng thật sự nói một phen tê hần áo sơ mi cùng quần.

Cặp kia mềm mại không có xương tay nhỏ bé bện rộn , lại vẫn là trong tầm tay nó đang run dẫu.

Mà tay nhỏ bé chủ nhân, hơi thở rõ ràng có chút trọng. Có thể thấy được, nàng khấn trương hô hấp đều khó khăn , lại còn tại cây mạnh. Cái kia nam nhân, ở cửa nàng sinh mệnh lý rất trọng yếu đi?

Hần không khỏi nhớ tới chớ có hỏi. Dem hần làm như của nàng toàn bộ thế giới chớ có hỏi, tối ngọc con gái.

Rất nhanh, hần đã đem nhớ lại manh mối khắp đoạn, không cho chính mình còn muốn khởi.

Rốt cục, hần kia sang quý áo sơ mi bị nàng giải khai. Nàng lại duỗi thân thủ cởi hần đai lưng, vẫn là không thể này pháp, loạn xả vừa thông suốt. Ra vẻ, còn càng xả càng chặt .

Hần dám cam đoan, nàng nếu không thấp đầu, hần nhất định có thể ở nàng trong mắt nhìn đến chất lỏng.

Dã Lang lại nhin không được ha ha cười rộ lên. Thân thủ sờ soạng một phen của nàng mặt, nói:”Nữ nhân muốn đều giống ngươi như vậy lấy lòng nam nhân, kia cứng rắn lên đều phải nhuyển đi xuống .”

Nàng này không gọi dụ hoặc, cái này gọi là giây sát!

Hạnh Nhược Thủy dừng lại, đỏ mặt không biết muốn hay không tiếp tục. Nàng không có kinh nghiệm, cũng không thấy quá này mao phiền. Nàng còn thực vội thiết, nghĩ sớm đi xong việc có thể sớm đi xuất phát cứu người!

Dã Lang ngừng cười, một cái xoay người đem nàng đặt ở phía dưới. Như nguyện , ở nàng trong mắt thấy được bối rối. Thật thú vị!

“Ngươi muốn ta cứu ngươi nam nhân đi?” Hần đầu lưỡi mị hoặc liếm liếm môi, tầm mắt cúi hạ nhìn về phía của nàng bụng lấy hạ vị trí.”Này thân mình hần còn không có chạm qua, hôm nay cho ta không hỏi hận sao?”

“Không cần ngươi lo!” Hạnh Nhược Thủy lớn tiếng kêu lên. Tim đập thùng thùng thùng , bình thật nhanh, như là muốn bình đi ra đường như.

Nàng cố ý không nghĩ vấn đề này, hần lại cố ý muốn nhắc tới, thực đáng giận!

Dã Lang ý cười không giảm nhìn nàng. Đỏ bừng mặt, kiều diễm ướt át cánh môi, ướt át mắt nhi..... Hần cảm giác được chính mình luôn luôn mai thật sự thâm **, chậm rãi ở ngắc đầu. Hoảng hốt trong lúc đó, giống nhau lại nhớ tới cùng chớ có hỏi lần đầu tiên.

Khi đó hần vẫn là cái mao đầu tiểu tử, không có kỹ xảo, lại càng không biết như thế nào làm cho cùng là lần đầu tiên chớ có hỏi quá một ít. Chớ có hỏi khấn trương phải chết, lại vẫn là chịu đựng sợ hãi, nhận hần xâm chiếm. Nàng đau càng không ngừng điệu nước mắt, hần lại chỉ biết là đòi lấy lại đòi lấy.

Chờ hết thấy đều đã xong, hần nhìn sàng đan thượng khai ra hoa. Nhìn dưới thân mắt nhi ướt át khả thiên hạ, mới như ở trong mộng mới tỉnh.

“Như vậy hôm nay, ta sẽ dạy cho ngươi như thế nào lấy lòng nam nhân.” Dứt lời, hần cúi đầu đến.

Hạnh Nhược Thủy hai tay nắm thành quyền, nhìn hần chậm rãi cúi xuống đến, nói cho chính mình không thể trốn tránh. Nhưng vẫn là theo bản năng lui khỏi cổ, ngăn cản hần tới gần.

Không thể trốn!

“Cốc cốc cốc” Tiếng đập cửa vang lên.”Lão đại, cô sói đến đây.”

Dã Lang dừng lại động tác, sau đó chậm rãi đứng lên. Quần hoàn hảo mặc, áo sơ mi còn mặc, chính là nút thắt giải khai. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn không được nở nụ cười. Nàng vừa rồi ép buộc lâu như vậy, kết quả chỉ giải khai hắn áo sơ mi nút thắt!

Hạnh Nhược Thủy một phen kéo nhanh dục bào lỗ hồng, như lấy được đại xá đứng lên.”Ta tiên tiến phòng tắm.” Nhanh chân đã nghĩ hướng lý trốn.

“Không cần.” Dã Lang dập nát của nàng mộng đẹp.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lôi kéo vạt áo. Cúi đầu, nhìn chính mình hai chân.

Môn đẩy ra.

Lập tức, nàng ngạc nhiên nhìn mặc bệnh phục ngồi ở xe lăn lý Trang Dịch Sính.”Trang tiên sinh?” Cô sói? Trang tiên sinh cũng là Thiên Lang bang người sao? Một cái tỉnh ủy bí thư hỗn hắc đạo?

“Trang tiên sinh, người bị thương? Sao lại thế này?” Ngày đó sau, bọn họ sẽ thấy cũng không có liên hệ. Tựa như trong sách viết, sinh tử mờ mịt hai không biết.

“Không có việc gì.” Trang Dịch Sính lắc đầu, cười cười. Đãi nhìn đến nàng thân dục bào, nhú nhú mào.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng nhéo vạt áo, ánh mắt né tránh, cũng không dám nhìn hắn.

Dã Lang cũng không vui, hắn thích xem diễn.”Hắn vì không cho ta tìm người phiền toái, cho phép ta đối với trái tim của hắn đánh nhất thương. Ta thương pháp quá kém, hắn không chết thành.”

“Trang tiên sinh, này.....” Hạnh Nhược Thủy ghen ghét nhìn trần trời. Nàng thật không ngờ, Trang Dịch Sính có thể vì chính mình làm được tình trạng này.

Ngay cả không phải yêu, này phân tình cũng đủ trọng, lay động lòng người.

“Đừng nghĩ nhiều, không được đầy đủ là vì người.” Trang Dịch Sính hướng nàng gật gật đầu, lập tức đem tầm mắt chuyển hướng Dã Lang.”Ta nhớ rõ chúng ta đạt thành chung nhận thức.”

Dã Lang cười, hai tay nhất quán.”Chính nàng tìm tới cửa cầu ta làm việc, cũng không phải là ta tìm nàng phiền toái.”

Trang Dịch Sính nhìn hắn một hồi, lại chuyển hướng Hạnh Nhược Thủy.”Nhược Thủy, người không tin hắn đã muốn đã chết?”

“Sống hay chết, ta phải chính mắt nhìn thấy.” Nếu không, nàng sẽ không tin tưởng. Đem nàng một người ở lại trên thế giới, Trường Không như thế nào ngoan quyết tâm?

Trang Dịch Sính hơi hơi nhú mào.”Hắn bị tạc tan xương nát thịt, có lẽ thi thể tìm khắp không đến đâu? Cho dù hắn còn sống, hắn là cái bộ đội đặc chủng, nếu chính hắn trốn không thoát đến, như vậy muốn cứu hắn cũng không phải dễ dàng như vậy.”

“Kia cũng muốn thử qua nói sau.” Nàng nhìn lại hắn, ánh mắt kiên định.”Trang tiên sinh, ta biết người là hảo ý. Nhưng là ta hiện tại nghe không vào. Ta nghĩ đi tìm hắn, ta vâng theo chính mình nội tâm thanh âm.”

Trang Dịch Sính nhìn nàng thật lâu sau, gật gật đầu nhìn về phía Dã Lang. Nâng thủ, nắm tay, đặt ở ngực trái khẩu.”Nếu không, người lại tại đây bổ nhất thương?”

Dã Lang cười cười, tiến đến hắn bên tai nói:”Đừng cho là ta không biết của người bí mật. Của người cơ hội chỉ có một lần.”

“Trang tiên sinh!” Hạnh Nhược Thủy quát to một tiếng, vọt tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống.”Ta cảm ơn tâm ý của người. Nhưng là, xin cho ta chính mình đến. Đây là của ta nhân sinh, hắn là ta chính mình cố gắng, mà không phải từ người khác tới thay ta đi thay ta chịu khổ.”

Dã Lang thổi một tiếng khẩu tiêu. Hắn xem như hiểu được, Trang Dịch Sính vì sao khăng vì nàng ăn nhất thương.

Trang Dịch Sính nhìn nàng thật lâu sau, ly khai. Biến mất tiền lưu cho nàng hai chữ — bảo trọng!

Nhìn môn lại quan thượng, chỉ còn lại có bọn họ hai người . Hạnh Nhược Thủy hơi hơi tách ra đôi môi, a ra một hơi.

Dã Lang đại thứ thứ nằm hồi trên sô pha, hai điều chân dài tách ra.”Chúng ta tiếp theo đến. Hy vọng trải qua vừa rồi thả lỏng thời gian, người có thể có sở tiến bộ.”

Hắn cũng không tưởng lại nhìn một lần xé rách đại chiến.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu, nhìn hắn mang cười khoe miệng, từng bước một đến gần. Nàng vừa tới gần, Dã Lang chân dài nhất câu, nàng liền lão đảo té ngã ở hắn trên người.

Dã Lang một tay ôm của nàng thắt lưng, vừa nói theo dọc bào ven dò xét đi vào.”Làn da không sai.” Hắn thấp giọng phát biểu giải thích. Nhưng là trong mắt trêu đùa xa nhiều **.

Hạnh Nhược Thủy cương một chút, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Cái gì đều không cần tưởng, rất nhanh liền trôi qua!

.....

Hạnh Nhược Thủy đầu trải qua xử lý, thượng được . Nàng lực đạo không lớn, bị thương không nghiêm trọng, cũng không dùng băng bó. Chẳng qua lúc ấy có điểm choáng váng đầu thôi.

Thầy thuốc đi rồi.

Dã Lang che miệng ách xì 1 cái, mày hơi hơi nhú một chút, chính là chợt lóe mà qua nháy mắt.

Hạnh Nhược Thủy lại chú ý tới .”Có phải hay không còn đau? Nếu không, ta dùng rượu thuốc giúp người nhu nhu?” Ngoài cửa sổ bão táp, tựa hồ không có muốn ngừng ý tứ, hắn nhất định rất khó chịu.

“Tốt.” Dã Lang rộng rãi hướng trên giường nhất nằm úp sấp. Phân phó nhân đem rượu thuốc lấy tiến vào, liền thúc giục nàng chạy nhanh ra tay.

Thiên đã muốn dần dần sáng.

Hạnh Nhược Thủy quỳ gối trên giường, thay nhắm mắt nằm úp sấp nam nhân nhu rượu thuốc. Nàng không biết hắn đang ngủ không có, nhưng là tay nàng đã muốn toan mau không cảm giác . Nhưng cần răng chống, không dám dừng lại.

Nàng dừng lại, chủy chủy chính mình cánh tay.

Đột nhiên, một bàn tay vươn đến, bắt lấy của nàng cánh tay lôi kéo, đã đem nàng đánh đổ ở trên giường.

“Ngủ.” Hắn bá đạo mệnh lệnh, không biết có phải hay không vừa tỉnh ngủ duyên cớ, thanh âm có chút khàn khàn.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hắn.

“Ngủ, nếu không ta đổi ý.” Hắn còn nói thêm, ngay cả ánh mắt cũng chưa mở.

Hạnh Nhược Thủy lập tức nhắm mắt lại. Cương thân thể, một lát sau mới chậm rãi thả lỏng. Nàng trong đầu hiện lên rất nhiều gì đó, lóe lóe, thể nhưng thật sự đang ngủ.

Chờ của nàng hô hấp trở nên đều đều lâu dài, Dã Lang phút chốc mở hai mắt. Nhìn nàng, đôi mắt lý mang theo một ít không rõ cảm xúc.

Khoe miệng chậm rãi gợi lên đến. Thăm nghĩ, thật sự là cái thú vị nữ nhân. Bồn bồn , nhưng là thực đáng yêu.

.....

Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác ngủ gần mười mấy giờ, tỉnh lại thời điểm đã muốn là buổi chiều . Trên giường chỉ có nàng một người.

Nàng trợn mắt nhìn trần nhà, nằm một hồi, mới chậm rãi đứng lên. Hai chân khúc khởi, cầm các ở mặt trên. Theo cửa sổ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn đến rất xa địa phương, nhìn đến thành phố T phồn hoa náo nhiệt.

Nàng kinh ngạc nhìn, không có gì ý tưởng.

Phía sau môn đẩy ra, vang lên rất nhỏ tiếng bước chân.

Nàng vừa chuyển đầu, liền nhìn đến Dã Lang ý ở cạnh cửa, hai chân giao nhau, trong tay bưng một chén rượu.”Tĩnh liền đứng lên đi. Để cho liền xuất phát.”

Hạnh Nhược Thủy vừa nghe, lập tức hướng dưới giường đi. Kế

t quả bởi vì giường đến chắn, cả người rầm rầm té dưới giường.

Dã Lang bị thành công giải trí .

Hạnh Nhược Thủy bị kia tiếng cười biến thành mặt đỏ tới mang tai, vội vàng vọt vào trong phòng tắm đi, chạm vào một tiếng đóng cửa lại.

Mà ngoài cửa lớn nhân nghe từng trận sung sướng tiếng cười, lại mãnh lấy lỗ tai, hoài nghi có phải hay không gần nhất lỗ tai ra vấn đề, luôn huyền nghe.

Chờ Hạnh Nhược Thủy rửa mặt chải đầu hảo, lại bị yêu cầu nấu cơm. Vì thế, nàng lại đi vào phòng bếp, làm một chút không biết nên tính cơm trưa vẫn là bữa tối cơm.

Dã Lang chưa nói cái gì, ăn thật sự hưởng.

“Đến bên kia, hết thấy nghe ta , nhớ kỹ sao?”

Hạnh Nhược Thủy sững sốt một chút, sau đó gà trác thước dường như mãnh gật đầu.”Ta biết.”

“Trừ bỏ cười, đem cái khác biểu tình đều cho ta thu tốt lắm. Nếu không nếu ra sai lầm, ta cũng không phụ trách.” Hắn sát miệng, nói.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, không nói chuyện.

Mãi cho đến ngồi ở bay đi X quốc máy bay thượng, nàng còn cảm thấy giống ở trong mộng. Nàng không nghĩ tới như vậy thuận lợi, Dã Lang liền khẳng giúp nàng chiếu cố.

Đêm qua mưa rền gió dữ, hôm nay đã muốn là vũ thiên tình, bầu trời xanh vạn dặm.

Hạnh Nhược Thủy nhìn cơ ngoài cửa sổ mây trắng, tại kia mặt trên thấy được nàng vướng bận gương mặt. Trường Không, ta tin tưởng ngươi nhất định còn sống, nhất định còn sống! Ngươi chờ ta, ta nhất định sẽ tìm được của ngươi!

Đột nhiên, một cái bàn tay to vươn đến, đem của nàng mặt cấp bài trở về.

“Ồ ta bên người, đừng nghĩ khác nam nhân, ta sẽ mất hứng. Ta mất hứng thời điểm, làm việc tình bình thường có vẻ dọa người.” Hắn cười tùm tùm nói.

Hạnh Nhược Thủy lại biết, hắn nói được thì làm được .”Có hay không thư, cho ta một quyển sách?” Nếu không có việc gì làm, nàng nhất định hội tưởng .

“Nhìn ta, nghe ta phía dưới nói trong lời nói, nếu ngươi không nghĩ đem mệnh để tại cái kia rác quốc gia trong lời nói.” Về mặt của hắn, lập tức nghiêm túc đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy không dám không nghe, lỗ tai cùng miêu dường như đều dựng thẳng lên đến đây. Nàng tuy rằng làm tốt tử chuẩn bị, nhưng nếu có thể còn sống, kia đương nhiên muốn sống xuống dưới!

“Từ dưới máy bay kia một khắc khởi, ngươi chính là của ta nữ nhân, nhớ kỹ thân phận của ngươi..... Nếu nhìn thấy ngươi người muốn tìm, nhất định không cần lộ ra gì biểu tình, nhất là kinh hỉ. Những người đó, hắn thích nhất nhìn người khác không thoải mái , cho nên ngươi nếu thống khoái , bọn họ sẽ giết hắn.”

“A?” Hạnh Nhược Thủy một tiếng kêu.”Ta đã quên cho ngươi xem ta muốn tìm người ảnh chụp. Ta –”

Dã Lang nâng thủ vổ vổ của nàng mặt.”Đừng lộ ra như vậy xuân biếu tình.”

Hạnh Nhược Thủy liền biết, hấn hiểu được mục tiêu là ai. Vì thế, tâm lại thả lại trong bụng. Cũng là, Thiên Lang bang tin tức võng không biết nhiều đáng sợ, tùy tiện nhất tra liền đi ra .”Thực xin lỗi.”

“Thực ngoan, ta thích nghe nói nữ nhân.” Hấn lại vổ vổ của nàng mặt, tiếp theo đi xuống nói.

Hạnh Nhược Thủy ban đầu không thể nào khấn trương, nhưng là chờ Dã Lang đem sự tình công đạo sau, nàng ngược lại khấn trương lên. Bị Dã Lang trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, nàng mới cố gắng điều chỉnh tốt.

Kế tiếp lộ trình, Dã Lang nhắm mắt lại, ít nói như thế nào nói.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn lâu vào trong ngực, thực không thoải mái, nhưng không dám giẫy, sợ chọc giận hấn. Thẳng đến hấn tựa hồ thật sự đang ngủ buông ra thủ, nàng mới chậm rãi ngồi thẳng, nửa người đều chết lặng .

Rốt cục, máy bay bắt đầu hạ xuống rồi.

Đi ra sân bay thời điểm, Dã Lang cánh tay liền khóa ở tại Hạnh Nhược Thủy trên lưng.

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn hấn liếc mắt một cái, bị hấn cúi đầu hôn một cái, nàng sợ run một chút, lập tức ngọt ngào cười dán tại hấn trên người. Làm cho người ta cảm giác, xinh đẹp y nhân.

Đi ra sân bay, có nhất bát nhân đang chờ bọn họ. Trong đó có người Trung Quốc, cũng có X quốc nhân.

Hạnh Nhược Thủy không hiểu X quốc ngôn ngữ, cho nên nghe không hiểu. Bất quá, Dã Lang dẫn theo một cái phiên dịch. Nàng thủy chung mang theo ngọt tươi cười, ý tại đã sói bên người.

Dã Lang đem nàng giới thiệu cho những người đó. Bọn họ vì thế thay phiên cầm lấy tay nàng, ở tay nàng trên lưng hôn một cái. Hàn huyên xong rồi, mới ngồi vào trong xe.

Theo chân bọn họ một chiếc xe , có một X quốc nhân. Cái kia phiên dịch, ngồi ở phó giá vị.

Hạnh Nhược Thủy tươi cười, đều nhanh cương .

Dã Lang duỗi ra thủ, đem nàng lăm tiến trong lòng, nói:”Mệt mỏi? Mệt mỏi liền ngủ một hồi đi.” Dứt lời, còn thân ái cái trán của nàng.

Hạnh Nhược Thủy biết, hấn đây là tự cấp nàng giải vây. Vì thế đối kia X quốc người cười cười, đem mặt chôn ở hấn trước ngực nhắm mắt lại.

Sau lại, nàng nghe được kia X quốc người ta nói nói. Phiên dịch nói, hấn đang hỏi bọn họ lúc này đây mục đích .

Dã Lang trả lời có chút hắc đạo ngôn ngữ, nàng nghe không hiểu lắm. Đại khái ý tứ là, muốn theo tù binh lý tìm một ít nhân giúp hấn làm việc.

Rất nhanh, xe liền dừng lại.

Dã Lang thân ái nàng, đem nàng cứu tỉnh.”Bảo bối nhi, đến.”

Khách sạn là đặc biệt xa hoa cái loại này, kim bích huy hoàng, người xem lú lười.

Hạnh Nhược Thủy nếu không bị dặn dò quá, chỉ sợ hội nhện không được kinh hô. Một đường đi vào đi hướng phòng, nàng càng thêm giật mình.

Vừa đến trong phòng, Dã Lang liền thúc giục nàng đi ngủ thấy.”Người đi trước ngủ trên giường một hồi, ngoan.” Sau đó lại làm cho phiên dịch hướng kia X quốc nhân giải thích một phen.

Hạnh Nhược Thủy đối người nọ gật gật đầu, đã bị mang vào phòng đi. Tổng thống phòng, là nàng không thể tưởng tượng xa hoa. Bất quá giờ phút này trong lòng nàng chứa trầm trọng chuyện tình, vô tâm tình đi thưởng thức.

Khách phòng người bán hàng mang theo nàng vào phòng tắm. Nàng sợ run một hồi lâu, mới hiểu được nàng muốn hầu hạ chính mình tắm rửa. Nàng vốn tưởng cự tuyệt, nhưng là nói đến bên miệng, lại nuốt trở lại đi. Ở người ta chỉ dẫn hạ, nằm vào bay đóa hoa bồn tắm lớn lý.

Người nọ mà bắt đầu thay nàng sát bên người thể.

Hạnh Nhược Thủy không thói quen, cảm thấy là lạ, nhưng là cũng không dám hé răng. đành phải nhắm mắt lại, buộc chính mình đi hưởng thụ. Nhưng là đám người gia thủ tìm được của nàng nơi riêng tư, nàng rốt cục sợ tới mức kêu to lên.

Dã Lang vọt vào đến thời điểm, nàng chính sợ tới mức đứng ở bồn tắm lớn lý oa oa kêu. Hắn vừa xuất hiện, nàng sợ tới mức lại là một tiếng kêu sợ hãi ba nằm xuống đất.

Dã Lang buồn cười, đem khách phòng phục vụ cấp kéo ra ngoài. Nơi này là cao nhất khách sạn, khách phòng phục vụ bao gồm tắm rửa mát xa, thậm chí giải quyết sinh lý nhu cầu. Bọn họ đều là trải qua thực chuyên nghiệp huấn luyện, phục vụ thực đúng chỗ. Tắm rửa mát xa thời điểm, bao hàm tính phục vụ, bất quá bình thường chỉ dùng để thủ.

Hắn đã quên này tra. Được rồi, hắn quả thật có điểm trò đùa dai tâm lý.

Hạnh Nhược Thủy nằm ở bồn tắm lớn lý, còn kinh hồn chưa định. Nghĩ đến vừa rồi người nọ thủ hưởng lý với vào đi cảm giác, nàng liền cảm thấy thật đáng sợ!

Nàng ở bồn tắm lớn lý nằm thật lâu, chờ nàng mặc dục bào ma cộ xát cộ đi ra.

Dã Lang đã muốn ở trong phòng, xem ra cái kia X quốc nhân đã muốn đi rồi.

Hạnh Nhược Thủy đứng ở phòng tắm cửa, dùng sức trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

Dã Lang cười ha ha, đi tới một phen ôm nàng hướng bên giường mang.”Tốt lắm bảo bối, đừng nóng giận.” Nói xong, còn liên tiếp thân nàng.

Theo sau, Dã Lang đi vào phòng tắm, giặt sạch tắm thay đổi quần áo đi ra.

“Đi thôi bảo bối, mang người ngoạn hảo ngoạn.” Hắn ôm nàng, đi ra phòng. Bên ngoài, sớm đã có người ở chờ.

Trời đã tối rồi, đúng là sống về đêm thời gian.

Xa hoa dài hơn hình Lao Tư Lai Tư đứng ở một cái xa hoa truy lạc địa phương.

Này tự Hạnh Nhược Thủy không biết, nàng cũng không lo lắng đi nghiên cứu. Dã Lang làm cho nàng làm cái gì, nàng thì làm cái đó. Nàng thậm chí không hỏi hắn khi nào thì đi tìm nhân, nàng biết không đơn giản như vậy. Nàng đã muốn không phải Trung Quốc lãnh thổ, Dã Lang thế lực cường thịnh trở lại đại cũng không thể cứng rắn đến.

Hạnh Nhược Thủy bị ôm đi vào một cái phòng, bên trong đã muốn có người ở chờ.3 cái X quốc nam nhân, mỗi người trong lòng đều ôm một nữ nhân, mặc nóng bỏng.

Hạnh Nhược Thủy có chút thẹn thùng dựa vào Dã Lang, mặt hơi hơi hồng.

Này X quốc nhân nhìn nàng, cười không biết nói gì đó. Sau đó nàng nghe được Dã Lang dùng X quốc ngữ ngôn trả lời. Trừ bỏ nàng, người khác đều ha ha cười rộ lên. Nàng càng thêm mặt đỏ như lửa.

Dã Lang cười xem nàng, dùng sức thu một chút cánh tay, hôn nàng một chút.

Sau đó vài người liền nói chuyện đứng lên, thì thầm nói gì đó, Hạnh Nhược Thủy một chữ cũng không có nghe biết. Nàng càng không ngừng nói cho chính mình muốn bình tĩnh, muốn trầm được khí.

Cũng không biết qua bao lâu, bọn họ bắt đầu dời đi trện, đến một cái cùng loại cho tứ phòng nhất thính trong phòng. Tứ đối nhân, phòng vừa vặn. Phòng tưởng là một viên một viên thụ ngay cả đứng lên hình thành, còn quần quít lấy dây, có thể ngăn trụ bên ngoài tầm mắt, nhưng là căn bản ngăn không được thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy có chút khấn trương, nàng rất muốn hỏi một chút đây là muốn làm gì. Bởi vì nàng xem đến 3 cái X quốc nhân nhìn bọn họ, ái muội cười, đẩy cửa vào đều tự phòng.

“Đi thôi, bảo bối.” Dã Lang ôm nàng, đi vào bọn họ phòng.

Một cửa môn, Hạnh Nhược Thủy xoay người hỏi: “Này –”

Dã Lang ngón tay để ở tại cửa nàng bên môi, ý bảo nàng đừng hé răng.

Hạnh Nhược Thủy thanh âm quàng quạc mà chỉ, trừng mắt ánh mắt nhìn nàng, sau đó bị Dã Lang một phen ôm lấy, ném tới trên giường, hấn lập tức đè ép đi lên. Chăn cũng tạo nên, cái ở hai người.

Dã Lang môi thân ở cửa nàng bên gáy, dán cửa nàng lỗ tai, cực thấp cực thấp nói: “Này hết thấy đều là vì cứu người, phối hợp điểm.”

Sau đó mà bắt đầu hôn nàng, một chút một chút, cực phiền tình.

Hạnh Nhược Thủy cương thân thể, đã muốn nghe được bên cạnh phòng truyền đến nam nhân thở dốc cùng nữ nhân thân yin. Nàng rất muốn hỏi một chút, cứu người cùng làm loại chuyện này có cái gì quan hệ? Cho dù có, cũng có thể là làm lấy lòng mới đúng.....

Nhưng là, loại này thời điểm nàng không dám ra tiếng, bởi vì nàng cân nhắc không

cho phép Dã Lang trong lời nói là thật là giả. Nếu là thật, kia hồng rồi đại sự khả như thế nào là hảo?

“A –” Hạnh Nhược Thủy kêu sợ hãi một tiếng, bởi vì Dã Lang bàn tay tiến của nàng quần áo nội, khắp nàng một chút.”Người –”

“Bảo bối nhi, đừng nóng vội.” Dã Lang nói giọng khàn khàn, lại thiếp đến nàng bên tai nói: “Kêu ra tiếng âm, giống bọn họ nữ nhân như vậy.”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên cương. Cái loại này thanh âm, nàng nghe được liền mặt đỏ tới mang tai, như thế nào kêu? Nàng chỉ phải dùng sức ôm lấy hấn cổ, tiến đến hấn bên tai nói: “Ta sẽ không.”

Dã Lang chống thân thể, cúi đầu nhìn nàng một hồi, đột nhiên nở nụ cười. Kia tươi cười, làm cho nàng có loại dự cảm bất hảo.”Ta đến giúp ngươi. Người chỉ cần đi theo cảm giác đi, hiểu chưa? Muốn tìm đến nhân, liền ngoan ngoãn nghe lời, đem lý trí phao điếu, đi theo cảm giác đi, à?”

Hạnh Nhược Thủy không rõ hấn trong lời nói, nhưng khi hấn bắt đầu khiêu khích của nàng cảm quan, nàng hoàn toàn ghen hống nhìn trần trối.

Thân thể cương đặc tượng đầu gỗ, hoàn toàn không biết làm sao. Thẳng đến Dã Lang lại một lần nữa khắp nàng, trả lại cho nàng một cái cảnh cáo ánh mắt.

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên nhắm mắt lại, thực cũng tốt giả cũng tốt, chỉ cho là hấn nguyện ý hỗ trợ hỏi báo đi. Nàng cố gắng chạy xe không đầu óc, lý trí dần dần biến mất, cảm quan cảm giác liền trở nên rõ ràng đứng lên.

Cửa nàng thanh âm thực trúc trắc, thậm chí có chút áp lực, nhưng là làm cho người ta huyết mạch phun trương.

Dựa vào! Dã Lang dưới đáy lòng mắng một tiếng, thất lưng bắt đầu ra sức vận động, ra sức diễn trò. Tục ngữ nói, muốn cho partner diễn hảo, chính mình là tốt diễn viên mới được.

Bị chàng lần đầu tiên thời điểm, Hạnh Nhược Thủy vẫn là thất thanh hét lên. Tuy rằng cách quần áo, nhưng là cũng quá tu nhân! Nàng thật sự hoài nghi, Dã Lang là ở cố ý trên cột của nàng!

Nhưng này hoàn toàn, giúp đại ân.

“Tốt lắm, tiếp tục đi theo cảm giác đi.” Dã Lang thanh âm, đã muốn khàn khàn kỳ cực. Kế tiếp, hấn cũng không làm cho nàng có cơ hội đem lý trí nhặt lên đến.

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn không thêm nghĩ nữa chính mình giờ phút này là ai, đang làm chút cái gì, hoàn toàn dung nhập này nhân vật lý đến. Sau nhớ tới, nàng còn ngạc nhiên. Nguyên lai cách quần áo, còn có thể đem nhân trên chọc như vậy mất cảm. Không biết là nàng rất non nớt, hay là hấn rất lão luyện!

Đãi diễn không sai biệt lắm nên xong việc, Dã Lang ôm lấy nàng, giơ tay chém xuống, đem nàng phách hôn mê.

Cuối cùng, khi hấn ôm Hạnh Nhược Thủy ra khỏi phòng khi, tiếp thu đến đều là ái muội không thôi tươi cười.

Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác, ngủ thẳng ngày hôm sau thiên đại lượng mới tỉnh lại. Ban đêm, không có lại làm ác mộng.

Nàng vừa mới trợn mắt, liền nhìn đến Dã Lang đang ở mặc quần áo.

“Thay quần áo đi, chúng ta muốn xuất phát.”

Hạnh Nhược Thủy vừa nghe, theo trên giường nhảy xuống, một đầu vọt vào đi. Lập tức có thể nhìn thấy Trường Không tin tức, làm cho nàng phấn chấn nhưng lại khẩn trương. Vô luận như thế nào, chỉ cần có cơ hội đi tìm, như vậy còn có hy vọng ở!

Cổ lên! Hạnh Nhược Thủy đối với gương so với thủ thế.

Làm đi ra cửa, Dã Lang thủ trên lầu của nàng thất lự. Hạnh Nhược Thủy nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, nàng cuối cùng là muốn nổi lên tới hôm qua kia tràng vô cùng nhuần nhuyễn “Giường diễn”! Cửa nàng mặt hỏa lạt lạt, như là muốn thiêu cháy.

Dã Lang tự nhiên không có xem lậu, thân thủ néo néo của nàng mặt, nói: “Như thế nào luôn làm cho người ta nhìn đến như vậy gây thơ lại mị hoặc bộ dáng đâu?”

Hạnh Nhược Thủy vụng trộm kháp hấn một chút, nếu không còn nhớ trọng yếu sự tình, rất muốn đá hấn một cước.

Bọn họ ngồi vào một chiếc trong xe, đi cái thứ nhất tù binh doanh. Tù binh doanh ở bên trong, cùng loại cho ngục giam, nhưng là so với ngục giam muốn lớn. Bên trong nhân rất nhiều, muốn tìm người không dễ dàng. Người ở bên trong có lão có ít có nam có nữ, bất quá nam nữ là tách ra quan, có hoàn hảo có thương tích tàn.

Mỗi lần nhìn đến này bị thương hấp hối nhân, Hạnh Nhược Thủy sẽ không nhẫn tâm xem.

Dã Lang sợ nàng tiết lộ cảm xúc, mỗi khi đến thời điểm mấu chốt sẽ quay đầu cùng nàng nói chuyện hoặc là thân nàng, đem cửa nàng biểu tình cấp che đầy đứng lên.

Ngày đầu tiên, không có gì thu hoạch. Nhưng vì dấu nhân hiểu biết, Dã Lang vẫn là mua hạ một người, là cái cường tráng người Trung Quốc.

Buổi tối trở lại khách sạn, Hạnh Nhược Thủy oa ở phía trước cửa sổ ngăn người, thật lâu đều không có động một chút. Hôm nay tìm kiếm như là cho nàng một cái vào đầu bóng, làm cho nàng hiểu được sự tình cũng không phải nàng tưởng đơn giản như vậy.

Dã Lang cũng không có an ủi nàng, tựa hồ cho rằng nàng nên nhận rõ sự thật. Hấn ngồi ở trên sô pha, mặc dục bào, nhân nhả phẩm hồng rượu.

Ban đêm, Hạnh Nhược Thủy mất ngủ. Ngoài cửa sổ ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng liền như vậy nhìn một đêm. Nhân giấc ngủ không đủ, đầu đầu dục liệt.

Ngày hôm sau, đến là một khác tòa tù binh doanh, so với ngày hôm qua kia một tòa còn muốn đại.

Hạnh Nhược Thủy trừng lớn can thiệp ánh mắt, còn thật sự trừng mắt xem mỗi một cái tù binh, sợ chính mình không cẩn thận bỏ lỡ, cơ hồ ngay cả trong nháy mắt cũng không dám trát.

Nếu không Dã Lang thỉnh thoảng lại cùng nàng nói chuyện, đậu đậu nàng, người khác sáng sớm liền nhìn ra manh mối đến đây.

Lại là một vòng xuống dưới, không có gì thu hoạch.

Hạnh Nhược Thủy cảm xúc có chút hạ. Tuy rằng nói sớm có chuẩn bị, mới có thể vô công mà phản. Nhưng chuẩn bị chính là chuẩn bị, không có nghĩa là không có tốt chờ mong. Nói đến để, trong lòng nàng hy vọng

xa vời vẫn là chiếm nhất đại bộ phận. Nàng thậm chí có chút hoài nghi, chính mình hay không có cũng đủ dũng khí đi gánh vác phá hư kết quả?

Buổi tối, tắm qua sau, Dã Lang ôm nàng nói:”Đi thôi, mang người đi chơi, nhìn người banh cùng cung đường như.”

“Ta có thể không đi sao?” Hạnh Nhược Thủy thật sự sợ tối hôm đó chuyện tình, đối đi chơi xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Vì thế chờ đợi nhìn Dã Lang, hy vọng hắn gật đầu.

Dã Lang cười cười, như nàng mong muốn gật đầu .

Hạnh Nhược Thủy lộ ra tươi cười, tiếp theo giây chột nghe đến hắn nói –”Có thể, ta phái người đưa người hồi Trung Quốc. Ta chính mình ngoạn vài ngày, lại trở về.”

Hạnh Nhược Thủy cũng không dám nói cái gì nữa . Đành phải kiên trì, theo sau, còn phải cười đến thực ngọt.

Bất quá, lúc này đây hắn không có lại mang nàng đi chỗ đó loại chỗ ăn chơi, đi là một chùng mát xa. Nghe nói mát xa chân có trợ giúp giấc ngủ, nàng đột nhiên hiểu được hắn hảo ý. Ở mát xa trong quá trình, nàng thật đúng là không cẩn thận đang ngủ.

Bị đánh thức thời điểm, Hạnh Nhược Thủy còn mơ mơ màng màng . Cả người tựa vào Dã Lang trên người, hoàn toàn là bị hắn mang theo đi. Ngay cả ánh mắt, đều là nhắm .

Dã Lang đành phải xoay người, một tay lấy nàng ôm lấy đến, bỏ vào trong xe. Nàng thần kinh banh thật chặt , không phải chuyện tốt.

Hạnh Nhược Thủy bị quấy rầy , nhưng chỉ là điều chỉnh một chút thân thể, tìm kiếm đến thoải mái tư thế tiếp theo ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , cùng chỉ tiểu trư đường như. Đã bao nhiêu năm, hắn không có tái kiến quá như vậy không hề phòng bị ngủ dung.

Dã Lang nhìn nàng, không khỏi gợi lên khóe miệng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Không có cảnh giác, dễ dàng dễ tin. Thật sự là cái bồn nữ nhân! Cũng mất đi nàng theo lợi nhận, nếu không bị xác định vững chắc bị lừa thăm !

.....

Thiệt nhiều thiệt nhiều nhân, rậm rạp. Đều là nàng không biết gương mặt, tiêu tụy mỗi một cùng tuyệt vọng. Có chút nhân đã muốn sắp chết, hắn thân nhân hoặc là bằng hữu đang ở thương tâm khóc, hoặc là tự cấp hắn cầu nguyện.

Hạnh Nhược Thủy phản vòng bảo hộ, còn thật sự xem, không dám bỏ qua gì một người. Nàng có thể nghe được chính mình tim đập, thùng thùng thùng , thực rõ ràng rất nhanh. Hô hấp cũng có chút không thông thuận, tựa hồ khí quản bị nắm , có chút không thở nổi.

Làm nàng rốt cục ở chỗ cái góc, nhìn đến ngồi dưới đất nhân khi, nàng rốt cục nhịn không được cười lớn tiếng kêu:”Trường Không! Trường Không!”

Hắn nghe được, hướng nàng bên này nhìn qua. Lập tức đứng lên, cười hướng bên này đã chạy tới.

Hạnh Nhược Thủy liều mạng ngoắc, sợ hắn nhìn không thấy!

Bang bang hai thương vang lên, Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn hắn ngực toát ra yên, sau đó phun ra huyết đến, nhiễm đỏ của nàng tầm mắt. Hắn cao lớn thân thể loạng choạng, sau đó chậm rãi sau này đổ đi.....

“Không cần!”

79. Chương 79: Động Phòng Hoa Chúc

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy quát to một tiếng, theo trên giường đạn ngồi xuống. Ồ ồ thở dốc, đại hân đầm đìa, thần chí mơ hồ.

Nàng kinh ngạc ngồi ở trên giường, một hồi lâu vẫn là tinh thần tự do.

“Lại làm ác mộng.” Dã Lang hai chân giao nhau tà tà ở cạnh cửa, đầu ngón tay mang theo xì gà.

Hạnh Nhược Thủy thần nhiên liếc hắt một cái, gật gật đầu, hô hấp vẫn có chút không thông thuận. Mấy ngày nay đều đang nhìn tù binh, có chút hình ảnh thực đáng sợ, cố tình Trường Không lại không có một chút tin tức. Nàng thần kinh banh thật chặt !

Hoàn hảo, này hết thảy không phải thật sự, chính là một giấc mộng! Chính là một giấc mộng!

“Người thân thể tổ chất kém, trong lòng tổ chất càng kém, hảo hảo rèn luyện rèn luyện.” Dã Lang thi thi nhiên địa hạ chấm dứt luận, xoay người ly khai.

Hạnh Nhược Thủy biết hắt nói rất đúng. Nàng tựa hồ vẫn tránh ở người khác cánh chim dưới, rất yếu ớt ! Khi nào thì, nàng cũng có thể cường đại đứng lên, cường đại đến có thể chính mình bảo hộ chính mình thì tốt rồi!

Lại ở trên giường phát ra một hồi ngốc, Hạnh Nhược Thủy mới đi lên.

Lại là hai ngày xuống dưới, trừ bỏ một thân mỗi một, còn có một ít đáng sợ hình ảnh đánh sâu vào ở ngoài, vẫn là không có thu hoạch.

Hạnh Nhược Thủy trở lại khách sạn, không còn có lúc trước bình tĩnh. Chẳng lẽ, kia thật sự chính là một cái mộng? Nàng ôm đầu, cảm thấy sắp hỏng mất .

“Không tin tưởng ?” Dã Lang ở nàng đối diện ngồi xuống, đưa cho nàng một chén rượu.

Hạnh Nhược Thủy trầm mặc, tiếp nhận đến giữa đầu một ngụm uống điếu, thiếu chút nữa đem yết hầu cấp cháy hồng, khụ đặc tượng đem phế cấp khụ đi ra đường

như.

Dã Lang cười ha ha, tựa hồ hận cao hứng nhìn đến nàng kinh ngạc.”Đây là liệt rượu. Bình thường nam nhân đều không dám như vậy uống, người cư nhiên một ngụm phạm. May mắn ta chỉ cho người ngã một chút.”

Hạnh Nhược Thủy thống khổ ho khan, hung hăng trừng mắt hắt, hận không thể tầm mắt là một cây đao hung hăng cắt hắt mấy đao. Nàng có thể khẳng định, tên hỗn đản này nhất định là cố ý !

Dã Lang mới không cần nàng về điểm này tiểu diện lực, tâm tình như trước hảo thật sự.

“Khụ khụ khụ.....” Hạnh Nhược Thủy thử thanh ho khan vài tiếng, phát hiện yết hầu đã muốn đau . Này làm sao là rượu, quả thực chính là hạt tiêu thủy. Nàng lại nghĩ tới ngày đó bị Hứa An cái kia trướng thối quán hạt tiêu thủy, cũng là như vậy thống khổ cảm giác. Hiện tại nghĩ đến, nàng còn nhịn không được phát run.

Dã Lang phân phó nhân ngã một ly mật thủy vội tới nàng.”Uống điểm mật thủy nhuận nhất nhuận.” Hắt ở trong lòng lắc đầu, chưa thấy qua ngốc như vậy nữ nhân.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng bưng lên đến, giữa đầu cô lỗ cô lỗ uống lên. Không biết có phải hay không tâm lý tác dụng, chính mình cũng hiểu được tốt lắm một ít. Nhìn nam nhân, hỏi:”Ngày mai chúng ta còn đi sao?”

Nàng thực sợ hãi nghe được, này đã muốn là cuối cùng một cái có thể tìm địa phương , nếu không có thì phải là thật sự không có.

“Còn có cuối cùng một chỗ, là một cái rất nguy hiểm thực huyết tinh địa phương. Nếu không người ở lại khách sạn chờ ta tin tức?” Một nữ nhân thấy này trường hợp, chỉ sợ hội làm ác mộng.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lắc đầu, nhìn hấn, ánh mắt thực kiên định.”Không, ta muốn đi.” Nói xong , nàng lại nghĩ tới một cái khác vấn đề.”Ta đi , có thể hay không mang đến không tiện?”

Có lẽ Trường Không là ở chỗ này, nếu nàng đi hội vương chân vương tay, như vậy nàng nguyện ý chịu đựng dày vò đứng ở khách sạn lý.

“Hội. Bởi vì nơi đó nhân, không phải tưởng mua có thể mua . Khi tất yếu hậu, chúng ta khả năng muốn dùng thưởng .” Hơn nữa, muốn cướp khả năng tính phi thường lớn, hấn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng .

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên, theo trong lòng toát ra một cỗ lãnh khí.”Kia, đó là chỗ nào?”

“Hắc thị vật lộn tràng. Xem qua UFC sao?” Dã Lang uống một ngụm rượu, mắt sáng như đuốc nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”UFC ta xem quá, chính là vật lộn cái loại này vận động. Kia hắc thị vật lộn, chính là vụng trộm tiến hành UFC sao?” Chẳng lẽ, Trường Không bị nắm đi làm vật lộn thủ ? Nhưng là, vật lộn thủ không đều là tự nguyện sao?

“Có thể nói như vậy. Nhưng là hắc thị vật lộn cùng UFC lớn nhất bất đồng, là UFC có bảo hộ, hơn nữa không cho phép đánh chết người. Nhưng hắc thị vật lộn là không có gì bảo hộ, cho phép đánh chết người. Nói trắng ra là, thì phải là một hồi thật người chiến, chỉ cần có thể đánh thắng, đem đối phương đánh chết đánh cho tàn phế đều không có quan hệ.” Nói trắng ra là, chính là có tiền có thể nhân ăn no không đem nhân làm nhân vận động.

Hạnh Nhược Thủy cả người lạnh lẽo.”Kia, kia.....” Nàng đã muốn bị dọa đến đầu óc trống rỗng, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Tuy rằng nàng biết Trường Không rất lợi hại, nhưng là như vậy tử vật lộn, hơn nữa là thời gian dài , sẽ phát sinh sự tình gì, ai cũng không biết. Nghĩ như vậy , nàng giống nhau liền nhìn đến Trường Không bị nhân một quyền một quyền hung hăng tấu huyết nhục mơ hồ hình ảnh, nàng muốn điên rồi!

Dã Lang thân thủ, đem của nàng mặt đào ra, nhẹ nhàng mà phát.”Nhìn ta. Đừng vội chính mình dọa chính mình, kia không có ý nghĩa .”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, không ngừng mà hít sâu, làm cho chính mình tỉnh táo lại. Nàng biết, nàng tưởng này đó cũng không thể giải quyết vấn đề.”Nếu ta không đi, có phải hay không các người hành động đứng lên sẽ phương tiện một ít.”

“Đương nhiên. Đừng quên, người không có gì tự bảo vệ mình năng lực.” Mang theo nàng, giống như là lưng một cái gánh nặng. Bất quá nếu nàng kiên trì muốn đi, như vậy hấn cũng sẽ không cự tuyệt.

Hạnh Nhược Thủy mím môi, gật gật đầu.”Ta đã biết, ta đây không đi.” Tuy rằng là một hồi giao dịch, nhưng người ta khẳng thay nàng tới cứu nhân nên ngàn ân vạn cảm tạ. Nay người ta ở cố gắng cứu người, nàng không thể không hỗ trợ còn muốn gia tăng người ta gánh nặng.

“Tốt lắm.” Dã Lang chọn nhú mày, ánh mắt lý chợt lóe mà qua thưởng thức. Hấn thích như vậy chấp nhất dũng cảm, nhưng lại không đồng nhất vị tự cho là đứng nữ nhân.

Hạnh Nhược Thủy bỗng nhiên thân thủ, cầm trụ Dã Lang , thật sâu nhìn hấn ánh mắt.”Nếu, nếu người xem đến hấn , thỉnh nhất định đem hấn cứu ra. Vô luận trả giá cái gì đại giới, ta đều nguyện ý!”

Dã Lang nhú mày cười cười, một phen dè lại của nàng cái gáy đem nàng ấn hướng chính mình, hôn thân cái trán của nàng.”Yên tâm đi.”

Dã Lang đứng lên, cầm lấy mũ đội, trước khi rời đi dặn dò nàng:”Người ngoan ngoãn ở chỗ này chờ . Nếu của ta người đến mang người rời đi, cái gì đều không cần hỏi, đi theo bọn họ đi, biết không?”

“Ân! Ta đã biết!” Nàng nhất định hội ngoan ngoãn nghe lời. Làm ơn, thỉnh nhất định phải tìm được Trường Không, đem hấn cứu ra!

“Đợi chút. Lúc ấy cùng nhau biến mất còn có hấn một cái chiến hữu, người có thể hay không cũng cùng nhau nhìn xem? Vạn cầu người ! Ta, ta cho người tìm ảnh chụp.”

“Không cần.” Dã Lang chọn nhú mày, đóng cửa tiền còn nói,”Người cũng thật lòng tham.”

Hạnh Nhược Thủy biết, hẳn như vậy trả lời, chính là đáp ứng nếu nhìn thấy hội cùng nhau đem nhân cứu ra. Dã Lang kỳ thật là một cái tốt lắm nhân!

Nhìn môn quan thượng, Hạnh Nhược Thủy quay đầu đối với cửa sổ, ba quỳ xuống đến, hai tay hợp thành chữ thập, nhắm mắt lại.

Van cầu các người, thỉnh nhất định phù hộ trên không cùng Phó Bồi Cương còn sống, phù hộ Dã Lang có thể đem bọn họ cứu trở về đến! Đồng thời, thỉnh phù hộ Dã Lang cũng có thể Bình An vô sự! Van cầu các người!

Dã Lang rời đi sau, Hạnh Nhược Thủy ngồi ở trên bàn cơm, có một ngụm không một ngụm ăn bữa sáng, một chút khẩu vị cũng không có. Trong lòng như là bị thả nhất thai máy trộn bê tông, càng không ngừng quấy tâm tình của nàng.

Hạnh Nhược Thủy dừng lại chiếc đĩa, nâng thủ vuốt ve mi tâm, cảm thấy chính mình đầu óc muốn nổ mạnh, nàng muốn điên rồi!

Đứng lên ở trong phòng xoay quanh, lại ngồi xuống; Lại đứng lên, lại ngồi xuống..... Thật có thể nói là là đứng ngồi không yên.

Vì tránh cho chính mình miên man suy nghĩ, Hạnh Nhược Thủy tìm ra một quyển tạp chí, đó là từ Trung Quốc mang đến. Nhưng là lật vài tờ, một chữ cũng không thấy đi vào, tâm tư hoàn toàn không ở mặt trên.

Hạnh Nhược Thủy ôm đầu, hảo tưởng hét lên một tiếng. May mắn lý trí huyền còn chưa đoạn, còn nhớ rõ đây là rung chuyển trung X quốc.

.....

Dã Lang ra cửa, ngồi vào trong xe.”Đi thôi.”

Hắn lấy điện thoại cầm tay ra, đánh vừa thông suốt điện thoại, dặn dò khắp nơi phải chú ý đánh tỉnh hoàn toàn tinh thần.

Hắn kỳ thật đã sớm dự đoán được, nếu kia hai người còn sống, như vậy có khả năng nhất xuất hiện địa phương chính là hắc thị vật lộn tràng. Bởi vì bọn họ là quân nhân, thích hợp cách đấu. Nhưng là hắn không thể ngay từ đầu liền thẳng đến nơi này, rất dễ dàng khiến cho chú ý.

X quốc hắc thị vật lộn tràng không nhiều lắm, ở thủ đô đây là lớn nhất. Hơn nữa này quyền anh tràng cùng quân đội cùng quan phủ đều có cấu kết, dễ dàng nhất cho tới một ít thân thể cường tráng tù binh cái gì. Cũng đang là này giúp quan quân cùng quan viên biến thái **, mới khiến cho hắc thị vật lộn có thể tồn tại cùng thịnh vượng.

Hắc thị vật lộn tràng bình thường ở hạ. Mặt trên thường thường là đại hình chỗ ăn chơi, thượng chính là này đó đáng sợ vật lộn tràng.

X quốc này nổi tiếng nhất vật lộn tràng liền lệ thuộc cho nổi tiếng nhất XX giải trí thiên địa, liền kiến ở nó địa hạ. Bình thường nhân là không có cơ hội tiếp xúc đến phía dưới vật lộn trận đấu, có thể đến phía dưới đi đều là một ít có uy tín danh dự có quyền thế nhân.

Dã Lang đã muốn không phải lần đầu tiên đi vào này vật lộn tràng, nhưng là lần đầu tiên mang theo như vậy mục đích mà đến.

Ở XX giải trí thiên địa cửa, hắn lấy ra một chi xì gà, lập tức có người lại đây thay hắn đốt lửa. Hút một ngụm yên, xì gà giáp bên trái thủ, tay phải dừng ở đầu lý, tùy tính mà có khác một loại khí thế.

Tiến vào như vậy nơi, đều là cũng bị soát người.

Dã Lang điều xì gà, nâng lên song chướng làm cho người ta gia sư. Ở địa bàn của người ta, hay là muốn tuân thủ người ta quy định, đây là phải.

Soát người sau, Dã Lang bị nhân mang theo xuyên qua quanh co khúc khuỷu địa phương, tiến vào nhất bộ đặc thù thang máy. Thang máy đầu tiên là đến tầng cao nhất, lại theo tầng cao nhất đi qua một khác bộ thang máy đến địa hạ.

Vật lộn thủ bình thường là tự nguyện . Kéch xù tiền thưởng là vật lộn thủ tham gia hắc thị vật lộn tái nguyên thủy nhất động lực. Hắc thị vật lộn tái trung không có khác vật lộn tái trung phức tạp tái chế, chỉ cần liên tục mấy tràng hoặc thắng, vật lộn thủ sẽ rất nhanh phát nhanh. Một cái khác, chính là vật lộn thủ tinh thần thượng vấn đề, bọn họ nội tâm thường thường tồn tại thị huyết bạo lực một mặt.

Trừ bỏ này đó tự do vật lộn thủ, còn có một ít là bị mua đến hoặc là chộp tới , tỷ như tù binh. Đối những người này, hắc sư vật lộn tràng thường thường hội lợi dụng thuốc phiện đến khống chế bọn họ.

Thang máy dừng lại, vừa tiến vào kia phiến môn, cũng đã nghe được ngẩng cao tiếng hô.

Dã Lang bị mang theo xuyên qua hôn ám đường hầm, hướng tới tiếng hô phương hướng từng bước một tới gần. Tại đây nhất lẫm cao hơn nhất lẫm tiếng hô trung, hẳn có thể rõ ràng nghe được chính mình tim đập.

Vừa tiến vào thính phòng vị, nhìn tràng lý hai vị vật lộn thủ, Dã Lang chậm rãi nheo lại ánh mắt. Dựa vào, trung giải nhất !

Dã Lang nhìn một hồi tràng lý kịch liệt tình hình chiến đấu, lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại. Cười nói:”Thế nào? Ta cảm thấy này chú hạ đúng rồi.”

.....

Lại là một hồi làm cho biến thái ** sôi trào trận đấu hạ xuống màn che.

Ứng Trường Không lau trên mặt vết máu, đi nhanh đi ra trận đấu tràng. Phía sau đi theo nhất tiểu đội nhân mã, người người trên mặt nở hoa dường như.

Đi rồi một đoạn, đối diện một người nam nhân thủ mang theo xì gà hướng hẳn đi tới. Ma

ng theo tơ vàng kính mắt, lặc má hồ, ánh mắt nho nhỏ nhưng ánh mắt sắc bén. Người nọ, là hẳn lão bản.

Cùng hẳn đang mà đến nhân, lại rõ ràng là trong đó quốc nhân, đồng dạng tơ vàng biên ánh mắt, diện mạo thập phần nhả nhận. Nhưng là đôi nhìn như tùy tính lại làm cho người ta cảm thấy dị thường giả dối.

Lão bản miệng thì thầm nói xong khen ngợi trong lời nói, hiển nhiên thắng tiền tâm tình tốt.

Ứng Trường Không như trước là kia phó khốc khốc bộ dáng.

Cái kia người Trung Quốc lại hướng hẳn vươn rảnh tay.”Thật cao hứng nhận thức người. Nhược thủy ba ngàn chỉ thủ nhất biểu, buổi tối ta hẹn bằng hữu ở XXX giải trí thành ngoạn, không biết có hay không hứng thú?”

Ứng Trường Không thần nhiên liếc hẳn một cái, giống như không có nhìn đến hẳn nhiệt tình thủ, lập tức theo hai người trung gian mặc đi qua. Tên kia người Trung Quốc, cơ hồ bị hẳn đụng ngã.

Ứng Trường Không lên tàu thang máy, rất nhanh đi ra chính mình chỗ ở. Lão bản cho hẳn an bài địa phương, ngay tại chỗ ngồi này giải trí thiên địa bên trong.

Vào cửa, hẳn kéo trên người quần áo. Đối theo đuôi mà đến nhân ném một câu:”Buổi tối ta muốn đi X giải trí thành.” Đi nhanh , mại hướng phòng tắm.

“Mục .” Người nọ vội vàng theo đi qua.

“Nữ nhân.” Dứt lời, hẳn đóng sầm phòng tắm môn.

Người nọ vội vàng lui ra phía sau từng bước, thiếu chút nữa đã bị chàng hồng rồi cái mũi. Trùng mắt nhìn liếc mắt một cái kia môn, có hỏa cũng không dám phát.

Trong phòng tắm nhân đứng ở vòi phun hạ, nghĩ người kia trong lời nói, trong đầu hiện lên ngàn đầu vạn tự.

Nhược thủy ba ngàn chỉ thủ nhất biểu.

Người kia cùng Nhược Thủy cùng một chỗ, còn cùng hẳn ám chỉ lý chạm mặt địa phương. Chính là, Nhược Thủy làm sao có thể đến? Còn cùng tiếng tăm lừng lẫy quân ngọn lửa tử giáo đến cùng nhau?

.....

Hạnh Nhược Thủy không yên hé ra thiên, không có gì tin tức, cũng không có ai tới mang nàng rời đi X quốc. Nàng một lòng ở nỗi chảo lý phiên sao sinh tiên cả một ngày, thần kinh banh đến độ mau chặt đứt.

Đãi nhìn đến Dã Lang nhàn nhả đi vào đến, phía sau không có một bóng người, nàng nhất thời cảm thấy cả người lạnh như băng. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Trường Không hấn.....

Dã Lang đã muốn xoa mi tâm ở trên sô pha ngồi xuống, tà tà y nhắm mắt lại, cả người cũng có vẻ hận mỗi mệt.

Hạnh Nhược Thủy ở phòng ngủ cửa đứng, nhìn hấn, từng bước cũng không dám động. Trên thực tế, nàng chính là tưởng động cũng không động đây. Bởi vì hai cái đùi liền cùng quán đầy duyên thủy đường như, hảo trầm trọng.

“Như thế nào? Không có dũng khí nhận sự thật?” Dã Lang đột nhiên mở to mắt, thần nhiên nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn lại, không có trả lời. Ở đến thời điểm, nàng càng không ngừng nói cho chính mình, chẳng sợ kết quả là xấu, ít nhất ta tìm đến, như vậy ta không hối hận. Khả đến giờ khắc này nàng mới biết được, chính mình căn bản không có làm tốt đối mặt tin tức xấu chuẩn bị.

Đối mặt Dã Lang châm chọc, nàng căn bản không lời nào để nói.

“Lại đây.” Dã Lang đối nàng vẫy tay, sau đó tay chân mở ra bán nằm ở trên sô pha. Ánh mắt không sắc bén, nhưng làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn một hồi lâu, mới chậm rãi, một chút một chút dựa vào đi qua, đứng ở hấn trước mặt.

Dã Lang tự hạ hướng lên trên nhìn nàng, chân dài nhất câu, nàng liền lão đảo ngã ở tại hấn trong lòng.”Như vậy không tốt sao? Về sau người an tâm thoải mái chuyên tâm theo ta, cũng đỡ phải một lòng hai phân.”

Hạnh Nhược Thủy im lặng. Nàng cơ hồ muốn đã quên, chính mình đến X quốc là một hồi giao dịch. Cho dù Trường Không đã trở lại, nàng cũng không khả năng lại trở lại hấn bên người. Nhưng là, nàng hy vọng hấn còn sống, hảo hảo mà còn sống.”Ta, ta không có..... Ta chỉ là, ta chỉ là hy vọng hấn còn sống. Chỉ cần hấn sống được hảo hảo, ta liền.....”

Nàng không biết nên cái gì biểu đạt tâm tình của mình. Nếu nói nàng thật sự không có hy vọng xa vời quá Dã Lang giơ cao đánh khẽ, làm cho bọn họ có thể cùng một chỗ, đó là không có khả năng! Chính là nàng theo bản năng, ngăn cản chính mình suy nghĩ cùng Dã Lang trong lúc đó trận này giao dịch.

Dã Lang nắm cửa nàng càng dưới, đem cửa nàng mặt nâng lên đến. Nhìn đến nàng trong mắt chất lỏng, nhú mảy. Chậm rãi, hấn cúi xuống mặt đến, cơ hồ cùng nàng cái trán tương thiếp.”Bảo bối nhi, có hay không nhân nói cho quá người, nhân sinh cũng không phải một khối đất dẻo cao su, người tưởng như thế nào niết nó được cái đó?”

“Ta, ta biết.” Nàng cũng không phải cái gì cũng chưa trải qua quá thiên chân tiểu cô nương.

“Không, người không biết, bảo bối nhi.” Dã Lang thiếp thiếp cái trán của nàng.”Nhân sinh không có tuyệt đối người thắng, mặc kệ khi nào thì, người đều phải nghĩ đến khả năng sẽ là một cái phá hư kết quả. Người đi học, người nếu muốn đến có lẽ người thành tích không tốt; Người luyện ái, người nếu muốn đến có lẽ ngày nào đó hấn sẽ cùng người khác cùng một chỗ đem người từ bỏ; Người kết hôn, người nếu muốn có lẽ ngày nào đó này đoạn hôn nhân bước đi không nổi nữa..... Đây đó, người đều là nếu muốn. Người không thể tiêu cực luôn nghĩ phá hư kết quả, nhưng là người có dũng khí ở bất hạnh thời điểm đi gánh vác cái kia phá hư kết quả, hiểu chưa?”

Hạnh Nhược Thủy nước mắt rốt cục rốt xuống dưới, nhưng vẫn là dùng sức địa điểm gật đầu.

“Mỗi người đều muốn cầu thắng, nhưng là chúng ta phải có dũng khí khởi đối mặt thua kết quả, đây mới là cuộc sống cường giả.” Dã Lang nâng thủ đem cửa nàng mặt đặt tại trước ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ của nàng đầu.

Hạnh Nhược Thủy gắt gao cắn răng quan, mới không làm cho chính mình khóc thành tiếng âm đến. Nàng biết Dã Lang nói rất đúng, nhưng là nàng còn không có làm được!

Dã Lang thân thủ đem nạng ôm lấy đến, phóng tới bên cạnh vị trí, chính mình đứng lên.”Đừng khóc lâu lắm. Ta đi trước ngủ một giấc, tỉnh lại bàn lại đàm bước tiếp theo kế hoạch.”

Hạnh Nhược Thủy đầu tiên là cúi đầu lau nước mắt, đột nhiên mạnh ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn xem qua đi. Nam nhân sớm đã vào phòng gian lý đi. Nàng vội vàng lung tung sát ánh mắt, vội vàng việc truy đi vào.”Người, của người nói là cái gì ý tứ?”

Dã Lang đá rơi xuống giấy, cởi quần áo, chỉ chừa một cái quần lót. Quay đầu đến, thản nhiên liếc nhìn nàng một cái.

Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy không có mặt đỏ thét chói tai, nàng áp cần chú ý không đến cái khác.”Ý của người là không phải, có phải hay không dài –”

“Ta không có gì ý tứ. Ta muốn đi ngủ, đừng âm ỷ. Nếu không người đi lên bồi ngủ, nếu không liền đi ra ngoài!” Nói xong, nhân tiến vào ổ chăn lý, bả đầu cấp đều mộng lên.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn tiến lên đem hắn theo trên giường đào ra, nhưng rốt cuộc không làm như vậy. Nàng lại nhớ tới phòng khách, ở trên sô pha ngồi xuống, đoán đủ loại khả năng.

Trên giường nam nhân ngủ suốt ba cái giờ.

Này ba cái giờ, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình giống như là qua cả đời. Nàng vài lần nhịn không được muốn đi trong phòng đem nhân cấp đánh thức, nhưng vẫn là nhịn xuống .

Làm Dã Lang cơ hồ là hỏa thân thể xuất hiện ở phòng cửa, nàng cả người nhảy đánh đứng lên.

Nam nhân một chút tự giác đều không có, liền như vậy lộ vẻ một khối che đầy bố, ở trong phòng lác lư. Đi trong tủ lạnh, cấp chính mình cầm một lọ đồ uống, còn quay đầu hỏi nàng:”Muốn uống nước trái cây sao?”

Hạnh Nhược Thủy lác đầu.

Nam nhân mượn đồ uống, lác lư đến sô pha ngồi xuống. Chân dài thân khai, hai chân hơi hơi chuyển hướng, kia tư thế thoát nhìn thật là tương đương chướng tai gai mắt! Bình thường làm như vậy , không phải lưu manh chính là biến thái!

Người ta đã muốn làm được như vậy rõ ràng , Hạnh Nhược Thủy chính là thần kinh lại đại điều, cũng ý thức được không đúng. Vội vàng thu hồi tầm mắt, cũng không dám nữa hướng kia xem.”Người, người có thể hay không đem quần áo mặc, mặc vào?”

“Ta toàn thân cao thấp, người còn có làm sao chưa thấy qua sao?” Dã Lang buồn cười nhìn nàng hồng lên mặt. Hắn nói là lời nói thật, trừ bỏ hắn hiện tại che khuất địa phương, khác bộ vị nàng đều gặp qua .

Hạnh Nhược Thủy cắn môi, thật sự không thói quen như vậy lưu manh đối thoại. Nàng cúi đầu, xem sàn.”Trước người nói trong lời nói, là cái gì ý tứ?”

“Nói, không có ý nghĩa.” Dã Lang uống một ngụm đồ uống, tà tà nghề nàng.”Như thế nào? Ta vừa rồi nói trong lời nói, cảm tình người một chữ cũng không có nghe đi vào? Ta nói bước tiếp theo kế hoạch, cũng không nói gì với người chuyện tình có liên quan.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời ghen lời, cũng nhất thời như là bị tháo nước khí lực. Nàng chậm rãi nhuyển ở trên sô pha, càng không ngừng điều chỉnh chính mình hô hấp. Nàng thừa nhận, nàng vừa rồi trong lòng lại dấy lên hy vọng hỏa hoa .

“Người tới nơi này, vốn còn có sự tình muốn làm , có phải hay không?” Đúng vậy, nàng quá ngây thơ rồi. Dã Lang đến X quốc, có lẽ vốn còn có sự tình muốn làm. Mà chuyện của hắn, bất quá là mang vào mà thôi, nàng rất đem chính mình làm hồi sự .

“Đúng vậy, chẳng lẽ người cho là liền người về điểm này phá sự đáng giá ta lớn như vậy phí hoảng hốt?” Hắn đại thứ thứ thừa nhận, không thêm một phần nhất hào che dấu.

Hạnh Nhược Thủy không có tức giận, chính là mím môi hàm chứa nước mắt nhìn dưới mặt đất lác đầu. Quả nhiên, nàng vẫn là quá ngây thơ rồi! Ở trong lòng nàng, Trường Không trọng cho hết thấy, khả tại đã

sói trong mắt hắn bất quá là giao dịch gì đó. Huống hồ, nàng vốn vốn không có tốt lắm lợi thế, người ta khẳng định đáp ứng đã muốn là vạn hạnh .

“Ta, ta đi trước cái toilet.” Hạnh Nhược Thủy đứng lên, bước nhanh hướng cửa phòng khải đi.

“Đứng lại!”

Nàng chỉ phải dừng lại cước bộ đến.

“Chẳng lẽ ngươi cũng chỉ hội trốn tránh sao? Ngươi trốn được toilet khác lớn một hồi, có năng lực thay đổi cái gì đâu? Chẳng lẽ có thể đem cái chết người khác sống lại không thành?” Dĩ Lang đứng lên, vừa nói lạnh lùng trong lời nói, một bên hướng nàng đi đến.

Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhìn không được bùng nổ, bỗng nhiên xoay người lại trừng mắt hắn.”Ta đây làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta cười ha ha ra vẻ bình tĩnh còn có dùng sao? Ta chính là khổ sở, ta chính là muốn khóc, ta vì sao không thể khóc, mà là muốn khóc tức cười?”

Dĩ Lang nghe được nàng cuối cùng một câu, rồi

t cục nhìn không được xì một tiếng nở nụ cười. Đây xuân nữ nhân, như thế nào có thể như vậy đáng yêu!

Kiên cánh tay duỗi ra, đem nàng kiêu nhỏ thân thể nhét vào trong lòng.”Ngươi nói đúng, muốn khóc liền khóc đi.”

Hạnh Nhược Thủy đẩy ra hắn, kêu lên:”Ta chết cũng không cần ở người trước mặt khóc, người tránh ra!” Xoay người chạy vào phòng lý, một tay lấy môn quan thượng.

Thiếu chút nữa bị đụng phải thẳng thẳng mũi, Dĩ Lang sờ sờ cái mũi, phiết miệng hai tay nhất quán, lại nhớ tới trên sofa ngồi xuống. Chính là tầm mắt thỉnh thoảng lại, liền hướng cửa phòng kia phiêu một chút.

Mà trong phòng Nhược Thủy, dán môn ngồi dưới đất, đầu chôn ở hai đầu gối trong lúc đó, ô ô khóc. Thương tâm, còn có ủy khuất.....

Nhưng là, nàng cũng không có khóc thật lâu. Có lẽ là vì, Trường Không qua đời tin tức không phải vừa mới nghe được, đã muốn có giảm xóc. Chính là, trong lòng vẫn là đau quá đau quá.

Ngừng khóc, nàng ôm đầu gối, kinh ngạc ngồi thật lâu. Thẳng đến tiếng đập cửa vang lên.

“Khóc đủ không có? Khóc đủ đi ra ăn cơm.” Vẫn là kia lạnh lùng thanh âm, còn không bình tĩnh.

Hạnh Nhược Thủy có chút ủy khuất quyết miệng, sát nước mắt mở ra môn. Nếu không hắn đem cửa cấp xao ra một cái động đến, đến lúc đó không chừng còn muốn nàng đến bồi thường.

“Khóc đủ?” Dĩ Lang buồn cười nhìn nàng một bộ thực ủy khuất bộ dáng. Đồ ăn môi quyết , mắt nhi hồng hồng , cái mũi hồng hồng , chính một cái ủy khuất tiểu con dâu hình tượng.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt liếc mắt một cái, rào rạt kêu:”Ai cần ngươi lo!” Nhất dậm chân, chạy tiến phòng tắm rửa mặt đi.

Dĩ Lang thành công bị chọc cười , cười ha ha đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy ở trong phòng tắm đem khăn mặt làm cái kia đáng giận nam nhân đến chà xát, số chết dùng sức, cùng khăn mặt có cừu oán dường như.

“Ngươi nên sẽ không đem cái kia khăn mặt trở thành ta đi?” Từ từ thanh âm ở phòng tắm cửa vang lên.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy này nhân thật sự hảo chán ghét, đặc thích đem chính mình thoải mái thành lập ở người khác không thoải mái phía trên.”Đúng vậy, ta hận không thể giết ngươi!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

Dĩ Lang ha ha cười, bị nàng tác mao miêu dường như bộ dáng chọc cười .”Cần ta cho ngươi một cây đao sao?”

Hạnh Nhược Thủy không dấu điểm chỉ nghĩ một chút loạn thứ động tác, miệng còn phối hợp thanh âm.

Dĩ Lang cười đến đều nồng đến.

Những năm gần đây, lần đầu tiên đưng tới không sợ người của hấn, vẫn là cái nữ nhân. Nàng tựa hồ đối thân phận địa vị tuyệt không miễn cảm, mặc kệ người là hắc đạo bá chủ vẫn là quan lớn, nàng đều chính là đem người làm một người. Có lẽ, Trang Dịch Sinh chính là thích nàng điểm này.

Hạnh Nhược Thủy trừng hấn liếc mắt một cái, bay nhanh tẩy hoà nhã. Cửa đổ nhân, giống như không có muốn cho khai ý tứ.”Tránh ra , hảo cầu không đỡ lộ!”

Nam nhân song chường vây quanh, đại thứ thứ tiếp tục đổ . Hoàn hảo, hấn đã muốn mặc quần dài.”Ta là nhân, như vậy chặn đường cũng không có gì vấn đề.”

“Người thực nhàm chán!” Hạnh Nhược Thủy dùng sức thôi hấn, nhưng là căn bản thôi bất động.”Tránh ra tránh ra, ta đã đói bụng , muốn ăn cơm!”

Nàng hôm nay cả một ngày, cơ hồ đều không có ăn cái gì. Hiện tại cũng không có gì khẩu vị, nhưng thật sự đói lả.

Dã Lang rốt cục tránh ra , nhưng là ôm của nàng thất lưỡng.”Nha, nguyên lai còn muốn ăn cơm, ta nghĩ đến quang khốc có thể ăn no bụng đâu.”

Hạnh Nhược Thủy lương hảo tu dưỡng, rốt cục xong đời . Nhắm mắt lại, lớn tiếng mắng:”Người tên hỗn đản này!”

Dã Lang cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, tâm tình thật tốt.

Buông ra thủ, nhìn nàng thở phì phì cất bước đi ra ngoài. Hấn tắc thi thi nhiên theo , khoe miệng câu ra tươi cười.

Hạnh Nhược Thủy đi ra ngoài, bữa tối đã muốn đưa lên đến đây. Cơm tây, bít tết phối hợp hồng rượu. Nàng ngồi xuống, cầm lấy dao nĩa, đem bít tết làm mỡ cái người đáng ghét đến cắt.

Kết quả có thể tưởng tượng mà chi, một chút cơm chiều, Dã Lang cười đến kinh thiên động .

Nếu hấn này thủ hạ gặp được, nhất định hội nghị biện pháp đem hấn làm tiến bệnh viện đi làm cái DNA so với đối, xác nhận hay không bị đánh tráo .

Ăn qua cơm chiều, Hạnh Nhược Thủy liền thở phì phì tính trốn vào trong phòng, thật sự không nghĩ để ý này nam nhân.

Dã Lang nhìn cửa phòng phanh một tiếng quan thượng, chậm rãi liềm tươi cười. Cầm lấy trên sô pha màu đen áo sơmi, chậm rãi mặc vào.

Đêm nay, đem có một hồi cứng rắn chiến.

Đổi hảo quần áo, Dã Lang mới từ từ đi qua gõ cửa.”Xuất hiện đi, đêm nay mang người đi một chỗ.”

“Không đi.” Thở phì phì thanh âm, hiển nhiên còn tại tức giận.

Dã Lang có chút dở khóc dở cười, nữ nhân này thật sự thực tính trẻ con.”Nếu người muốn gặp người kia, đêm nay là duy nhất cơ hội, người có thể buông tha cho.”

Hấn lời nói chưa dứt, môn liền mở ra . Lao tới nhân, thẳng tắp liền hướng hấn trên người chà.

“Của người nói là cái gì ý tứ?” Hạnh Nhược Thủy bị này nhân lừa tâm tình khởi phập phồng phục , đều đã muốn không biết hấn câu nào nói có thể tin.

Dã Lang cười cười hai tay nhất quán.”Của ta nói không có ý nghĩa. Vậy người có đi hay là không?”

Hạnh Nhược Thủy cắn môi, gắt gao theo dõi hấn, muốn từ trên mặt hấn nhìn ra một chút dấu vết để lại. Đáng tiếc, nàng chỉ có thấy ngoài cười nhưng trong không cười. Cẩn rằng một cái, thở phì phì hỏi:”Đúng quần áo có yêu cầu sao?”

“Ăn mặc hương diễm một chút. 10 phút, muện ta bước đi nhân.” Nói xong, hấn trở lại sô pha đi ngồi xuống, cầm lấy điều khiển xem tivi.

Hạnh Nhược Thủy đối với hắn làm nhăn mặt, vội vàng đóng cửa đi thay quần áo. Nàng chọn nhất kiện màu đen đai đeo váy, đem cập kiên tóc biến thành duy nhất tóc quăn, lại đồ một chút hộ phu sương, thu phục .

Dã Lang nhìn đến cửa nàng cho rằng, nhú một chút mây, cũng chưa nói cái gì.

Bọn họ đầu tiên là đến XXX giải trí thành, lại thấy thượng một lần kia bang nhân, thì thầm nói nửa ngày.

Hạnh Nhược Thủy ở cạnh Dã Lang ngồi, rất muốn mắt trợn trắng. Nàng chỉ biết, không thể đối người kia có gì chờ mong. Để cho uống xong rồi rượu, có phải hay không vừa muốn đến kia làm cho người ta run lên thân yin diễn?

Chỉ là tưởng, nàng còn có tông cửa xông ra xúc động.

Đột nhiên, trên lưng triển một cái cánh tay. Nàng vừa chuyển đầu, liền nhìn đến Dã Lang cười nói:”Đừng nóng vội, bảo bối nhi.”

Những người đó hình như là nghe không hiểu hắn trong lời nói, cho nên yêu cầu Dã Lang dùng X quốc ngữ ngôn còn nói một lần. Sau đó bọn họ liền ha ha cười rộ lên, dùng ái muội không được ánh mắt nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn lấy một cái động tiến vào đi, nàng cảm thấy Dã Lang nhất định là nói thực xấu xa trong lời nói! Đây nhân, chính là một kẻ lưu manh! Hắn chính là muốn mượn cơ đùa giỡn lưu manh, căn bản không phải vì cái gì dụ hoặc đối thủ.

Cho nên lại giống lần trước như vậy bị đưa cái kia trong phòng, nàng mà bắt đầu giãy dụa. Nếu không Dã Lang gắt gao áp chế tay nàng hiệp nàng đi, nàng nhất định xoay người tự văng ngoại bào.

Bọn họ vừa mới tiến vào phòng gian không bao lâu, đột nhiên gian một trận cảnh báo vang lên, là cháy!

Vì thế, toàn bộ người theo trong phòng nối đuôi nhau mà ra, loạn thành một đoàn.

Hạnh Nhược Thủy bị nhân lôi kéo, càng không ngừng đi phía trước chạy, ngọn đèn có chút ám, nàng áp căn không biết này rốt cuộc là chạy trốn nơi đâu. Nàng cũng không kịp nghĩ đến này đó, chính là đi theo hắn, máy móc mại động hai chân. Cửa nàng hai cái đùi đã muốn chạy trốn thực trầm trọng, sắp nâng không đứng dậy .

Rốt cục, bọn họ theo mỗi cái địa phương chạy đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy còn không có tới kịp thấy rõ ràng tình huống, đã bị nhân đẩy mạnh trong xe. Nàng kinh hồn chưa định thở phò phò, yết hầu cùng cái mũi hỏa lạt lạt , sắp phun phát hỏa.

Đột nhiên, nàng kinh ngạc phát hiện, ngồi ở bên người nàng nhân, căn bản không phải Dã Lang! Hơn nữa, hắn vẫn là cái X quốc nhân! Nàng sợ tới mức há mồm sẽ thét chói tai, lại bị nhân một phen bưng kín miệng.

“Câm miệng.” Người nọ nói dĩ nhiên là tiếng anh.

“Người, người là ai? Người là Dã Lang nhân?” Nghe được quen thuộc ngôn ngữ, Hạnh Nhược Thủy mới không như vậy kích động. Còn là toàn bộ thân thể hướng cửa xe thiếp đi, không dám dựa vào hắn thân cận quá.

Người nọ lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, không có trả lời.

Hạnh Nhược Thủy không biết hắn là cam chịu, vẫn là khinh thường cho trả lời. Trong lòng không yên bất an, nhưng xe ở chạy như bay giữa, cho dù nàng lớn tiếng kêu, bên ngoài nhân cũng căn bản nghe không được. Nhất là, nàng còn nghe được vài tiếng thương vang, đem nàng cấp sợ hãi!

Mấy ngày nay bị Dã Lang bảo hộ rất hảo, nàng cơ hồ đã quên, đây là một cái trong chiến loạn quốc gia.

Xe rốt cục chỉ nha một tiếng ngừng lại.

Hạnh Nhược Thủy căn bản không có chạy khả năng, đã bị nhân kéo vào nhất phiến môn. Người nọ lập tức đem nàng lau vào trong ngực, gắt gao đặt tại trước ngực, nàng ngay cả mặt đều nâng không đứng dậy. Người ngoại quốc dày đặc hiểu rõ, huân nàng vị lý thẳng quay cuồng.

Rốt cục, thang máy ngừng lại.

Hạnh Nhược Thủy bị mang theo, vào một cái phòng. Cửa phòng phanh một tiếng quan trọng, nàng mới bị buông ra.

Trong phòng đăng thực ám, mơ hồ chỉ có thể nhìn đến một bóng người, mà thấy không rõ nhân dung mạo. Cho nên nhìn đến trên sô pha ngồi một bóng người, nàng hoảng sợ, cảm thấy giống như phim kinh dị lý cảnh tượng.

Trên sô pha nhân lại đột nhiên đứng lên, một phen giữ chặt tay nàng liền hướng trong phòng nhất phiến môn đi vào, không có cấp nàng gì phản ứng thời gian. Vẫn là đóng cửa thanh âm, đem nàng cấp dọa mộng, cũng bình tĩnh.”Người a –”

Nàng còn không có tới kịp hỏi ra nói đến, đối phương dùng sức lôi kéo tay nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, lập tức gắt gao ôm lấy nàng.

“Người –” Lời của nàng, bị nóng rực môi ngăn chặn.

“Ừ ừ.....” Hạnh Nhược Thủy kinh hoảng giãy dụa.

Người nọ ngăn chặn của nàng hai tay, đem của nàng mặt đặt ở trong lòng, nóng rực môi trần trọc đến nàng mẫn cảm lỗ tai.”Vợ.....”

Hạnh Nhược Thủy cả người chấn động, rốt cuộc không động đậy. Nàng thế này mới chú ý tới, người này hơi thở, là nàng quen thuộc! Là Trường Không!

“Dài –” Nàng vừa muốn kêu, đã bị hôn ở đôi môi. Nàng sợ run một chút, nhưng không c

ó giãy dụa. Nàng biết, đây là nàng quen thuộc cái kia nam nhân!

Nam nhân song chưởng dĩ thường dùng sức, hận không thể đem nàng nhu tiến chính mình cốt nhục lý, không bao giờ nữa làm cho bất luận kẻ nào đưa bọn họ tách ra. Lẫn nhau đôi môi gắt gao dán tại cùng nhau, đầu lưỡi giao triển, chia xẻ lẫn nhau hô hấp.

Triền triền miên miên một cái hôn, cơ hồ muốn cho Hạnh Nhược Thủy tắt thở. Nhưng là, trong lòng cũng là bị này kinh thiên tin vui cấp doanh đầy, rốt cuộc bất chấp khác.

Nam nhân nóng rực môi chuyển chiến đến cái khác địa phương, hấn một bàn tay chỉ để ở của nàng cánh môi.

Hạnh Nhược Thủy liền không biết, nàng không thể nói lung tung nói. Vì thế, toàn bộ vui sướng đều bị đặt ở trong lòng, không dám hóa thành ngôn ngữ. Về này hết thấy hết thấy, mặc kệ hỏi một chữ.

Nhưng mà, chỉ cần hấn hoàn hảo hảo còn sống, như vậy cả đời cũng không biết, lại có ngại gì?

Nam nhân xoay người một tay lấy nàng ôm lấy đến, hai người song song ngã ở trên giường. Giây bị đá rơi xuống, gắt gao ôm lẫn một vòng, liền ngã nhào ở giường lý.

Ứng Trường Không nằm thẳng xuống dưới, làm cho nàng ghé vào chính mình ngực. Cầm các ở đầu nàng đỉnh, chỉ cảm thấy không nửa năm tâm, rốt cục lại bị nhồi.

Hạnh Nhược Thủy cũng không nhúc nhích, nghe hấn cường hữu lực tim đập, vẫn cảm thấy chính mình như là đang nằm mơ. Nếu này thật là mộng, như vậy cả đời vẫn chưa tỉnh lại cũng không có quan hệ!

Nàng buộc ánh mắt, chậm rãi lộ ra tươi cười. Dán hấn nóng bỏng thân thể, giống nhau lại nhớ tới trước kia này thoải mái ngày. Hấn còn sống, của nàng Trường Không còn sống!

Này phô thiên cái địa vui sướng, như là muốn theo lòng của nàng lý trần ra đến đường như, nhu cầu cấp bách muốn một cái xuất khẩu.

Hạnh Nhược Thủy cọ cọ hấn ngực, rốt cục lớn mật khởi động thân thể, hướng lên trên na, thẳng đến ôm lấy hấn cổ thiếp thượng hấn môi. Đã trải qua này một phen tra tấn, nàng không còn có ngày xưa ngưng ngừng.

Ứng Trường Không bị nàng nóng rực tay nhỏ bé biến thành cả người cứng đờ, lập tức dán của nàng lỗ tai, ách thanh hỏi:”Vợ, người xác định?”

Hạnh Nhược Thủy không có trả lời, chính là đôi môi cùng hai tay đều bận rộn , ở hân trên người chế tạo ra hỏa diễm nóng rực. Từng, nàng ảo tưởng muốn ở bố trí thật sự lãng mạn trong phòng, ở lãng mạn không khí hạ, hoàn thành theo cô gái đến nữ nhân lột xác. Khả hiện tại, nàng không thêm nghĩ nữa này hư , nàng thậm nghĩ thuộc loại này nhân!

Nếu như vậy còn có thể nhìn xuống, hân sẽ không là nam nhân ! Cho nên Ứng thượng tá xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, bị động vì chủ động, đem nàng hôn thở hồng hộc, bàn tay to sở đến chỗ cùng bị bám một mảnh nóng rực tê dại.

Hạnh Nhược Thủy phao lại lý trí, hoàn toàn thả lỏng thân thể, cảm thụ được hân ở chính mình trên người chế tạo ** tình triều. Nàng không hề áp lực chính mình, theo đuổi chính mình thân yin ra tiếng, gây cho hân càng nhiều cổ vũ.

Có lẽ, mỗi người đàn bà đều ảo tưởng quá chính mình lần đầu tiên. Nhưng là, cũng chỉ có ở đến kia một khắc, mới có thể hiểu được cùng chính mình thiết tình yêu nhau người kia giao hòa cùng một chỗ cái loại này không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt **.

Nam nhân dùng nóng rực hôn, đưa hân trên ái tiểu nữ nhân hôn thất diên bát đảo. Sau đó dùng môi cùng thủ, thăm dò hân khát vọng thân thể mềm mại. Lòng bàn tay cái kén cùng vết sẹo, làm cho tế hoạt da thịt từng đợt run run. Cùng nhau run run , còn có nam nhân chờ mong đã lâu tâm.

Chưa tình hình Nhược Thủy bị hân mang vào ** lốc xoáy lý, chỉ có thể phản hân, bị lạc ở hân yêu triều lý.

“Vợ.....” Nam nhân tại giữ lấy của nàng thời điểm, kêu là vợ, mà không phải ta yêu người.

Nhưng ngay tại đau đớn đánh úp lại kia một khắc, Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống hạnh phúc nước mắt. Yếm đi dạo đã trải qua nhiều như vậy tra tấn sau, nàng rốt cục đem chính mình giao cho âu yếm nam nhân.

Ứng Trường Không lại tại kia một khắc cả người chấn động, không dám tin dừng lại động tác, ngạc nhiên nhìn trong lòng nhân. Vừa rồi cái loại này gặp được ngăn trở cảm giác, hân sẽ không tính sai , kia chỉ có thể nói mình một chuyện thật.....

“Vợ.....” Hân gắt gao ôm lấy nàng, ở nàng bên tai một lần một lần kêu. Tiểu nữ nhân ở hân dưới thân xuyên ẩm run run mô dạng, đối hân là cực hạn dụ hoặc. Một chút một chút, hôn tới nàng vô thổ nước mắt.

Không có bố trí dị thường rực rỡ hôn phòng, không có thai khánh sàng đan đệm chặn, không có hoa chúc diệp nhân..... Nhưng ở hữu tình nhân trong lòng, đây là đẹp nhất hảo tối ** đêm động phòng hoa chúc. Ở dị quốc tha hương, ở chỉ có ánh trăng ban đêm.

.....

Cũng không biết qua bao lâu, hết thấy chậm rãi bình ổn xuống dưới. Thể lực chống đỡ hết nổi tiểu nữ nhân, sớm đã ở nàng âu yếm người trong lòng đã ngủ. Chính là khóe miệng hơi hơi cong lên, phóng ra ra hạnh phúc tín hiệu.

Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ trong suốt, theo cửa sổ chiếu vào.

Nam nhân ngồi ở bên giường, nhìn nữ nhân điềm tĩnh ngủ mặt, yếu điệu thân mình, cùng với hai chân trong lúc đó kia đóa lạng yên nở rộ u liên, cảm thấy chính mình có được toàn bộ thể giới.

Ứng Trường Không như thế nào cũng không dự đoán được, Nhược Thủy thế nhưng giữ lại tinh thuần thân! Hân không phải đối vấn đề này không thêm để ý, nhưng là từ lúc hân yêu thượng từng có một lần hôn nhân Nhược Thủy khi, vấn đề này sẽ không không để qua sau đầu.

Giờ phút này, hân ngoài ý muốn thả kinh hãi. Hân cũng là một cái khuôn sáo cũ nam nhân, cho nên cũng sẽ vì hoàn hoàn chính chính giữ lấy chính mình yêu thích nữ nhân mà mừng như điên không thôi.

Cũng đang là vì này phân kinh hãi, hân vốn chỉ cần một lần , cuối cùng không nhìn xuống vừa muốn nàng một lần.

Như phụng trên bảo bình thường, đem đang ngủ Nhược Thủy ôm vào phòng tắm, ở rộng thùng thình bồn tắm lớn lý, thật cẩn thận tẩy trừ đi nàng đầy người dấu vết. Mỗi một tác da thịt, đều có hấn lưu lại dấu vết, loang lổ mà xinh đẹp.

Nằm ở trên giường, ôm chính mình âu yếm nữ nhân, Ưng thượng tá cảm thấy người của chính mình sinh viên mãi !

Đêm đã muộn rất sâu. Ánh trăng sơ đậm, chiếu vào cửa sổ, rình coi một đôi ôm nhau mà ngủ thiên hạ. Sau đó đỏ hồng mặt, trốn được ám vân sau lưng, không bao giờ nữa khăng đi ra.

Ở yêu đường dài lý, chúng ta rốt cục gặp sinh mệnh lý đối người kia, phổ một khúc tình yêu lãng mạn khúc.

Tế thủy trường lưu cùng quân đồng, phồn hoa tan mất cùng quân lão!

.....

Hạnh Nhược Thủy ý thức tràn đầy khôi phục thời điểm, cảm thấy chính mình toàn thân đều bủn rủn một mảnh.

“Trường Không.....” Nàng thấp giọng kêu, chậm rãi mở mắt. Lọt vào trong tầm mắt là trần nhà, hoa lệ thủy tinh đăng. Chuyển động đầu, không có nhìn đến nhân.

Nàng sợ tới mức trái tim co rút lại, phút chốc ngồi xuống. Ngạc nhiên phát hiện, này, này không phải nàng trụ khách sạn sao? Nhưng là, nàng không phải cùng Trường Không cùng một chỗ sao? Tại sao có thể như vậy?

Nàng xóc lên chăn, nhìn đến chính mình mặc tự mang áo ngủ, bảo thủ áo cùng quần. Nàng ôm đầu, nhắm mắt nhủ may, chẳng lẽ tối hôm qua chính là một giấc mộng? Nhưng là, như vậy chân thật, không giống như là mộng!

Không, kia không phải mộng! Kia không phải mộng!

Hạnh Nhược Thủy không muốn tin tưởng này hết thấy cư nhiên là một giấc mộng. Xóc lên chăn, khóa xuống giường. Lại ở cảm giác được nơi riêng tư không khoả kia một khắc, phút chốc tròng lớn con mắt sáng. Đây không phải mộng!

Nhắm mắt lại, tối hôm qua hết thấy liền hoàn hoàn chỉnh chỉnh hiện ra ở trong đầu!

Nàng cười mở hai mắt, kia không phải mộng, tuyệt đối không phải mộng! Nhưng là, Trường Không đâu?

Môn bị xao vang, truyền đến Dã Lang thanh âm.”Tỉnh liền đứng lên đi.”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng mở ra cửa phòng chạy ra đi.”Ta, ta như thế nào trở về ? Dài, hấn, hấn đâu?”

Dã Lang thần nhiên nhìn nàng, lại quay lại nhìn tivi màn hình.”Rửa mặt thay quần áo đi, chúng ta phải về quốc .”

Hạnh Nhược Thủy há mồm muốn hỏi, lại đột nhiên lại ngừng . Nàng nhớ tới tối hôm qua, ở nàng ngủ đi qua tiền, Trường Không ở nàng bên tai nói một câu nói –

“Vợ, chờ ta.”

.....

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên ý thức được cái gì, không hề hỏi. Mà là ngoan ngoãn đi trong phòng tắm rửa mặt thay quần áo. Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, thời tiết thực sáng sủa.

Chậm rãi, nàng lộ ra tươi cười. Trường Không, ta chờ ngươi về nhà!

Nàng đẩy ra cửa phòng đi ra thời điểm, Dã Lang thực khó chịu bĩu môi. Nhiều như vậy trời tối rồi hé ra mặt, lúc này rốt cục gặp ánh mặt trời . Hấn nhìn trên mặt hấn tươi cười, lạnh lùng nói một câu:”Mây đen tề nhật lâu như vậy, cuối cùng là vân khai nguyệt minh, ánh mặt trời chiếu khắp . Xem ra, đến mức lâu, quả nhiên đối tâm tình không tốt lắm.”

Hạnh Nhược Thủy ngồi xuống ăn chính mình bữa sáng, nàng tâm tình tốt lắm, không cần hẳn nói cái gì. Đừng nói là lời nói lạnh nhạt, cho dù hẳn thứ một đao lại đây, nàng cũng sẽ cười che miệng vết thương.

“Cảm ơn người.” Nàng ngọt ngào cười, cho hẳn nói lời cảm tạ.

Dã Lang miết nàng liếc mắt một cái, trầm giọng nói: “Đừng quên lúc ta tới nói qua trong lời nói.”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng che miệng lại, nơi tay lòng bàn tay lý đem biểu tình cấp điều chỉnh lại đây, sau đó dường như không có việc gì ăn bữa sáng. Nhưng là trong mắt, thủy chung mang theo ý cười.

Dã Lang có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi. May mắn nàng không phải quân nhân hoặc là cảnh sát, nếu không liền nàng này công lực, phạm nhân / tội nhân đã sớm đem cái gì đều thăm dò rồi chứ. Thật sự là cái xuẩn nữ nhân!

“Chúng ta thật sự để cho trở về đi? Chuyện của người đều làm tốt?” Hạnh Nhược Thủy nuốt vào một ngụm bữa sáng, ngẩng đầu nhìn hẳn hỏi. Nàng cũng không quên, hẳn nói đến bên này có chuyện muốn làm.

Dã Lang chọn nhứ mày: “Còn luyện tiếu trở về? Yêu thượng nơi này mở ra?”

Hạnh Nhược Thủy khí tuyệt, quyết định không cùng hẳn nói chuyện. Dù sao nói cái gì đến người này miệng, nói ra đều là thứ nhân. Nói không chừng, hẳn đời trước chính là cái con nhím!

Dã Lang lại không nói cái gì nữa.

Ở Hạnh Nhược Thủy buông bát đĩa thời điểm, có người cầm cái gì vậy vội tới Dã Lang.

Dã Lang tiếp nhận đến, liếc mắt một cái cũng không xem xét, ba phóng tới cửa nàng trước mặt. “Ăn đi.”

H

ạnh Nhược Thủy khó hiểu cầm lấy đến, mở ra hòm, xem ra hình như là dược. Nhưng tất cả đều là X quốc văn tự, nàng một cái cũng không nhận thức. Nàng cầm ở trong tay hướng hẳn lắc lắc, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Khẩn cấp thuốc tránh thai.” Hẳn liếc nhìn nàng một cái, không chút để ý trả lời.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc trừng lớn ánh mắt, cả người đứng lên, ngạc nhiên nhìn hẳn. “Thuốc tránh thai? Vì, vì sao?” Nàng còn ước gì hoài Trường Không đứa nhỏ, nàng mới không cần ăn thuốc này!

“Như vậy kích động làm gì? Không đầy hứa hẹn cái gì, ăn đi!” Dã Lang nhướn mày, ngữ khí có chút nghiêm túc.

Hạnh Nhược Thủy nhìn quen hẳn hi hi ha ha bộ dáng, cũng hoảng sợ, nhưng vẫn là kiên định cự tuyệt: “Ta không cần! Ta không ăn ta không ăn ta không ăn!”

Dã Lang lộ ra thị huyết tươi cười, chậm rãi đứng lên, từng bước một về phía nàng tới gần. Dè dặt của nàng hai vai, chậm rãi cúi đầu, ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Đừng quên chúng ta giao dịch.”

Hạnh Nhược Thủy cả người chấn động, trừng mắt hẳn nửa ngày cũng không nói chuyện. Đã lâu, mới gian nan địa chấn động đôi môi. “Nhất định phải bao gồm ăn cái này dược sao? Cũng không thể được đổi một cái?” Nàng trong mắt hàm chứa mong được.

Dã Lang lại như là không có nhìn đến dường như, trên mặt không có biểu tình, ngữ khí rất mạnh cứng rắn. “Không được.” Nói xong, hẳn ngồi trở lại đi, tiếp tục ăn cái gì.

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa đã bị hẳn ngữ khí cấp làm khóc, thật vất vả mới nhịn xuống. Nàng trương há mồm còn muốn nói cái gì, đột nhiên lại không nói. Nàng biết, Dã Lang làm được không tính quá đáng, ít nhất hẳn không có chạm vào nàng. Đây đó thiên đối nàng, thậm chí có thể nói là thực quan tâm, tuy rằng thường xuyên nói một ít tức chết người trong lời nói.

Quên đi, nàng hẳn là thấy đủ. Ít nhất nàng biết Trường Không còn sống, thấy nàng, còn có một hồi ** kích tình.

Về phần đứa nhỏ, chờ Trường Không đã trở lại, bọn họ vẫn là sẽ có! Đối, chính là như vậy!

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy trên bàn được, xé mở, ngửa đầu liền nuốt đi xuống.”Như vậy có thể sao?” Không biết có phải hay không tâm lý tác dụng, được nhất nuốt vào nòng liền cảm thấy vị lý là lạ .

Dã Lang nhìn nàng, không nói được một lời. Xem nàng thở phì phì bộ dáng, hần bật cười. Hần làm việc cũng không giải thích, tương lai nàng sẽ biết .

Hạnh Nhược Thủy cũng không có thể tha thứ hần đường như, thở phì phì đá môn vào phòng.

Dã Lang nhin không được bật cười. Nữ nhân này cũng thật là càng ngày càng không sợ hần , động bất động liền đá môn. Nàng khẳng định không biết, ở nàng phía trước dám đá đối hần đá môn nhân, thì cốt đều đã muốn hủ hóa . Mà ở nàng sau dám đối với hần đá môn nhân, cũng là tất nhiên vận mệnh.

Nghĩ đến, này gốc hồ hồ tiểu nữ nhân, làm cho hần phá thiệt nhiều thứ lệ đau.

.....

Trong lòng run sợ X quốc hành, cuối cùng là đã xong.

Hạnh Nhược Thủy ngồi ở máy bay lý, nhìn ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, do không thể tin được chính mình gần nhất sở trải qua chuyện tình. Trôi qua, mới phát hiện, kỳ thật không có như vậy gian nan. Có lẽ là vì, Trường Không còn sống, liền đủ để để quá hết thấy.

“Làm cái gì cười đến như vậy dâm dăng?” Bên người đột nhiên mà đến thanh âm, có chút lãnh.

Hạnh Nhược Thủy tâm tình hảo, không cùng hần so đo.”Người người này nhất định là tâm lý thực âm u, nếu không như thế nào luôn ý tưởng như vậy xấu xa đâu?”

Dã Lang cười ha ha.”Như ta vậy nhân, tâm lý âm u không phải thực bình thường sao?” Hần nếu tâm lý quang minh, kia mới là quái vật.

Hạnh Nhược Thủy ghen lời. Đúng vậy, giống hần đã trải qua như vậy tra tấn, làm sao có thể không lưu lại tâm lý bóng ma? Như vậy nhất tưởng, nàng lại cảm thấy này nhân sở làm này chán ghét chuyện tình, liền đều có thể tha thứ .

“Dã Lang, ngươi hận quá sao?” Chịu quá thương nhân, trong lòng đều dễ dàng tràn ngập cừu hận.

Dã Lang nhìn nàng, chọn nhú mày.”Hận?”

“Đúng, này thương tổn người của ngươi.” Trải qua một thân xương cốt đều bị vỡ vụn cái loại này thống khổ sau, hần không có tâm lý vạn vẹo cũng đã vạn hạnh .

Dã Lang vỡ ra tươi cười, đột nhiên để sát vào nàng.”Hận như vậy chuyện nhảm chán, ta không ở mặt trên lãng phí thời gian. Ta đều là, dùng giết. Cho nên, ngươi thông minh cũng đừng chọc ta.” Hần làm một cái răng rắc động tác.

Hạnh Nhược Thủy bị dọa ở, kinh ngạc nhìn hần, mặt có chút bạch.

Dã Lang lại cười ha ha đứng lên, thân thủ vỗ vỗ của nàng mặt.”Nhìn ngươi nhất gan , sợ hãi đi? Với ngươi hay nói giỡn , đùa ngốc.”

Hạnh Nhược Thủy lại sợ run một hồi, mới rất lớn phun ra một hơi.”Lại làm ta sợ, ngươi rất xấu rồi!” Trong lòng cũng hiểu được, hần không phải ở hay nói giỡn.

Bất quá, nàng thủy chung có một loại trực giác, này nhân sẽ không thương tổn nàng! Đừng hỏi vì sao, nàng cũng không biết, nhƯng Chính là như vậy cảm thấy!

“Ai cho ngươi gốc như vậy, không hù dọa người hù dọa ai!” Dã Lang nhìn miệng nàng biên im lặng tươi cười, cảm thấy chính mình trong lòng cũng thực bình tĩnh.

Hần hận sao? Hần không biết, bởi vì hần thói quen dùng huyết đến giải quyết vấn đề. Hận rất cố sức , hần không nghĩ phí cái kia tâm tư cùng tinh lực.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần, thiệt tình cảm thấy này nhân không xấu. Hần ánh mắt tuy rằng thực giáo hoạt, nhƯng đại đa số thời điểm không hung ác nham hiểm. Nàng còn có loại cảm giác, Dã Lang trong lòng

cất giấu một người, tàng thật sự thâm. Nhưng là ngẫu nhiên, nàng có thể cảm giác được, hần ở xuyên thấu qua chính mình xem một cái khác nữ nhân!

Hạnh Nhược Thủy không có hướng hần xác nhận chính mình đoán, bởi vì nàng tin tưởng kia nhất định là một cái không thể đựng vào miệng vết thương, thâm không thấy nhân.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Hạnh Nhược Thủy thả lỏng tiến vào mộng đẹp. Nàng không bao giờ nữa hội làm ác mộng, sẽ không sợ hãi !

Dã Lang quay đầu đến, nhìn nàng điềm tĩnh ngủ dung. Ánh mắt chậm rãi trở nên thâm thúy, cho đến phiêu xa.....

Vài cái giờ sau, máy bay đáp xuống đèn rực rỡ mới lên thành phố T.

Ở rớt xuống trong quá trình, có thể đầy đủ nhìn đến này thành thị phồn hoa. Hạnh Nhược Thủy nhin không được sợ hãi than ra tiếng.

Dã Lang bữu môi, nói:”Càng là phồn hoa địa phương, càng là dơ bẩn càng là vạn vạn, có cái gì hảo sợ hãi than ?”

“Không có người cho người chú ý nó dơ bẩn vạn vạn một mặt a, quan trọng là trong lòng người thế giới là bình thường sạch sẽ .” Xã hội luôn luôn không tốt một mặt, nếu thâm nghĩ nó không tốt, kia cũng không tất sống, rõ ràng tự sát tốt lắm.

Kia cùng người không quan hệ, chỉ cần trong lòng người sạch sẽ là tốt rồi.

Cơ hồ là giống nhau như đúc trong lời nói, ở thật lâu thật lâu trước kia, hần cũng nghe đến quá. Người kia, cũng có điềm tĩnh xinh đẹp tươi cười, có trong suốt thấy đáy ánh mắt, có thể trấn an hần nội tâm xao động.

Mười mấy năm trôi qua, lâu đến hết thấy đều đã muốn bị long đong. Hần càng thêm không dám mặt khai kia tầng tro bụi, nhìn từng tiên minh tốt đẹp.

Lên trời giống nhau là vì cứu thực hần đường như, lại làm cho này bốn bốn nữ hài tử xuất hiện ở trước mặt hần, gợi lên kia qua lại một màn mạc.

Dã Lang đột nhiên vươn tay cánh tay, nắm ở cửa nàng cổ đưa hần ẩn hướng chính mình. Nhắm mắt, ở của nàng ngạch tâm hôn một cái.

Lần này, thật lâu cũng không có buông ra.

“Uy, người làm sao ?” Hạnh Nhược Thủy bị hần chặt chẽ ấn , căn bản trốn không thoát.

Rốt cục, hần như là thân đủ, buông ra nàng, cười đến xấu xa nói:”Ăn người đậu hủ a.”

“Không biết xấu hổ sắc lang!”

“.....”

Ra sân bay, xe bên ở nói cho quốc lộ thượng, một đường nhanh như điện chớp.

“Ta về sau đều phải ở tại nhân gian địa ngục sao?” Lời này như thế nào nghe như thế nào không được tự nhiên!

Nàng tưởng tượng có người hỏi nàng nghỉ ngơi ở đâu, nàng trả lời nói nhân gian địa ngục, người nọ hoặc là bị sợ hãi, hoặc là đem nàng làm bệnh thần kinh.

“Không, chúng ta trụ một cái khác địa phương. Như thế nào, người tưởng chỗ ở ngục?” Dã Lang chọn nhieu này. Thiết tình cảm thấy, cái loại này hoàn cảnh không thích hợp nàng.

Xem này vấn đề hỏi !

Hạnh Nhược Thủy cuống quýt lắc đầu.”Không có, tuyệt đối không có!”

Dã Lang xem nàng kinh hoảng bộ dáng, thấp giọng cười rộ lên.”Bao nhiêu nhân đối nơi đó tràn ngập hưởng tới, chỉ ngóng trông sinh thời có thể bước vào đi coi trộm một chút.”

Lời này không giả.

“Kìa tuyệt đối không bao gồm ta!” Bất quá, trong lòng nàng cảm kích có như vậy cái địa phương, làm cho nàng có thể tìm được Dã Lang.

“Ta biết. Muốn người bao gồm người, này hướng tới địa ngục nhân cũng sẽ không hướng tới.” Bọn họ sợ dĩ tưởng đi vào coi trộm một chút, chính là bởi vì nơi đó là địa ngục, là sa đọa thiên đường.

“Ta có thể đem này làm như khen ngợi sao?”

“Ta quả thật là ở khen ngợi người.”

“.....”

Xe cuối cùng ở hướng về một cái khác phương hướng vùng ngoại thành khai đi.

Càng ngày càng ít người ở, càng ngày càng xanh tươi ướt át cây cối. Mát mẻ gió thổi đến, không khí lý tràn ngập bùn đất cùng cỏ cây tươi mát hơi thở.

Hạnh Nhược Thủy ghé vào cửa kính xe tiền, nhâm phong đem một đầu vi trưởng phát quát loạn bỗng bay tán loạn. Híp mắt, xem ngoài cửa sổ xanh tươi lục sắc chạy như bay mà qua, thư thái ánh mắt.”Ai, chúng ta sẽ không là muốn đi thể ngoại đào nguyên đi?”

Phong đem lời của nàng thổi trúng phá thành mảnh nhỏ, không ai trả lời.

Nàng đang nghĩ tới nói lại lần nữa xem, quay đầu lại nhìn đến hắc tựa hồ đã muốn đang ngủ. Tơ vàng biên kính mắt đã muốn bắt, cặp kia khôn khéo giáo hoạt kính mắt nhắm, hô hấp vững vàng.

Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên như vậy cẩn thận quan sát hắc. Này nhân nghe nói đã muốn mau bốn mươi, nhưng trên mặt chút nhìn không ra đến, cảm thấy hắc cũng liền ba mươi tả hữu niên kỉ linh. Đang ngủ nhân diện dung bình tĩnh, vẻ mặt vô hại bộ dáng, chính là một cái nhả nhặn người đọc sách.

“Yêu thượng ta ?” Nam nhân dật ra một tiếng cười, phút chốc mở to mắt.

Hạnh Nhược Thủy tầm mắt tránh né không kịp, xấu hổ chống lại hắc trêu tức ánh mắt, nhất thời đỏ mặt.”Tự kỷ cuồng!”

“Ta có tự kỷ tư bản, không phải sao?”

“Để ý người ta là gốc tử.” Hạnh Nhược Thủy quyết định, không bao giờ nữa muốn để ý này tự kỷ cuồng!

Vì thế, Dã Lang bắt đầu dùng đủ loại phương pháp đến hấp dẫn củ

a nàng chú ý, muốn cho nàng mở miệng nói chuyện, nhưng đều mất đi hiệu lực .

Hạnh Nhược Thủy chính là gắt gao mồm miệng, không có biểu tình trờng mặt hắc.

Dã Lang vỡ ra tươi cười, trong mắt chợt lóe mà qua tinh quang, chậm rãi đem nàng từ đầu đến chân đánh giá một lần.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cảnh báo mãnh liệt, thâm kêu không tốt!

Tiếp theo giây, nam nhân thủ liền cong thượng của nàng thất lưng sườn.

Hạnh Nhược Thủy lập tức phá công , tả hữu lắc lắc thân thể né tránh tay hắc, miệng ha ha cười, mau thỏ không nổi .

“Không được! Người mau dừng tay, không cần lại cong”

Dã Lang lặng yên ngừng thủ, nhìn nàng cười đến nước mắt đều toát ra đến đây. Giống nhau, lại nhớ tới sáng khoái năm kia sung sướng thời gian. Nàng cũng sợ ngứa, mỗi lần nàng tức giận, hắc hay dùng này nhất chiêu đối phó nàng. Trăm thử khó chịu!

Hạnh Nhược Thủy ngừng tươi cười, vừa nhắc đầu, liền chống lại hắc phức tạp tầm mắt, nàng không thể giải độc phức tạp. Nhưng là, nàng đọc được một cỗ nồng đậm đau thương.”Người, người không sao chứ?”

Dã Lang mạnh phục hồi tinh thần lại, lắc đầu, nhắm mắt lại.

Hạnh Nhược Thủy biết, nàng không cẩn thận, xem xét đến hấn chân thật nội tâm.

Xe một đường khai vào nhất phiến có rất nặng lịch sử hơi thở đại môn, thẳng đến đứng ở một khu nhà cổ trạch phía trước.

Hạnh Nhược Thủy theo nhìn đến môn kia một khắc, miệng vốn không có khép lại quá. Nhìn trước mắt Âu châu cổ bảo thức cổ trạch, của nàng miệng trương có thể tắc kế tiếp đại trướng gà. Nàng từng học quá nhiều như vậy miêu tả từ ngữ, này hội lại một cái đều không dùng được, nàng căn bản không thể miêu tả trước mắt chứng kiến đến tòa nhà.

Ngọn đèn hạ.

Đạm màu vàng chuyên tường, màu đen ngổa đỉnh, chủ ốc cao 4 tầng, tường ngoài bởi vì trải qua năm tháng mà trở nên loang lổ rất nặng, nhưng không tàn phá. Rất nặng lịch sử cảm đập vào mặt mà đến, khơi mào mọi người tưởng tìm tòi đến tột cùng **.

Hạnh Nhược Thủy có thể nghĩ đến miêu tả, chỉ có hai câu này. Lại nhiều , cũng là bất lực.

“Đuổi kịp.” Dã Lang quay đầu, nhìn ngốc hồ hồ nữ nhân, nhú một chút mi. Khóe miệng, cũng là nhếch lên .

Hạnh Nhược Thủy vội vàng theo sau, ngạc nhiên phát hiện, trong nhà mặt bố trí cũng cổ cũng nay, hiển nhiên là trải qua cải tạo .

Cũng là, giống mỗi mỗi chỗ ở cũ cái loại này địa phương, bên ngoài nhìn dù cho xem, cho người ở bên trong trụ cũng trong lòng sợ hãi. Vài thứ kia, đều tản ra một cổ mực hơi thở .

Phòng trong trên bàn làm ra vẽ nở rộ bách hợp, mùi nồng đậm, nhất thất hương.

Trong phòng cũng không có rất nhiều hạ nhân, đầu tiên xuất hiện là một cái một thân hắc tây trang trung niên nam nhân, đối với Dã Lang xoay người kêu chủ tử.

“Nàng kêu Hạnh Nhược Thủy, về sau muốn thường ở nơi này, người cấp nàng an bài một chút phòng. Ngay tại ta bên cạnh đi.”

“Đã muốn thu thập tốt lắm, chủ tử.”

“Hạnh tiểu thư nhĩ hảo, ta là nơi này quản gia thượng khác.”

“Nhĩ hảo.” Hạnh Nhược Thủy lực chú ý đều tại dã sói câu kia “Thường ở nơi này” Thượng. Nàng muốn ở hấn bên người đãi cả đời sao?

“Hạnh tiểu thư, xin theo ta đến!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn về phía Dã Lang, hấn nắm bắt mi tâm khoát tay.”Đi xem phòng của người đi. Không thích liền cùng thượng khác nói, hấn hội giúp người một lần nữa bố trí.”

Hạnh Nhược Thủy đành phải theo đi lên, nhìn hấn một chết đi bộ dáng, quả thật cũng không thích hợp hiện tại đàm sự tình.

Vào phòng, Hạnh Nhược Thủy chỉ có một cảm giác — hảo một cái công chúa phòng!

Bất đồng là, phòng gì đó không phải phấn hồng sắc, mà là màu tím. Hoàn hảo, đó là nàng thích nhất nhan sắc. Nhất là kia màu tím lụa mỏng trường cùng trên giường tứ kiện bộ, thật sự rất đẹp!

“Hạnh tiểu thư nhìn xem còn có làm sao không hài lòng, có thể cứ việc đề suất.”

Hạnh Nhược Thủy bị này thanh âm cấp hoảng sợ, nàng thiếu chút nữa đã quên còn có như vậy cá nhân ở đâu.”A, không cần, ta thực thích! Cảm ơn người!” Này rốt cuộc không phải của nàng gia, không tất yếu khắp nơi quá nghiêm khắc.

“Hạnh tiểu thư quá khách khí!”

Hạnh Nhược Thủy nghe hấn tả một câu tiểu thư hữu một câu tiểu thư, cảm thấy thực không thoải mái. Ở thành phố A, tiểu thư bình thường chỉ kỹ nữ. Nếu không phải người xa lạ trong lúc đó khách sáo, bình

thường không như vậy kêu.”Thượng, thượng quản gia, người có thể hay không bảo ta Nhược Thủy? Ở chúng ta nơi đó, mọi người cũng không thích tiểu thư này xưng hô.”

“Nga, phi thường thật có lỗi, Nhược Thủy cô nương!”

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn hết chỗ nói rồi, trực tiếp bôn cổ đại đi. Quên đi, liền cứ như vậy đi. Chờ bọn hần quen thuộc về sau, phỏng chừng sẽ không hội kêu như vậy không được tự nhiên .

Hạnh Nhược Thủy đại khái nhìn một chút, đã đi xuống lâu đi.

Dã Lang vẫn dầy tựa vào trên sô pha, hai điều chân dài duỗi thân , nhắm mắt lại, như là đang ngủ đường như.

Hạnh Nhược Thủy phóng khinh cước bộ, chậm rãi đi xuống thang lầu. Trải qua mấy ngày nay, nàng biết này nhân ngủ thực dễ dàng bị bừng tỉnh.

“Người chính là đi chân trần đi xuống đến, ta cũng có thể nghe thấy,OK?” Hần phút chốc trợn mắt, quay đầu nhìn về phía nàng, bạc môi hé mở phun ra không thảo hỉ trong lời nói.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, đem sần đập ba ba vang.”Ai cho người dài quá một đôi miêu lỗ tai, xứng đáng người ngủ không tốt!”

Dứt lời, Dã Lang chọn nhú mày.”Làm chuyện sai lầm còn như vậy đúng lý hợp tình nhân, thật đúng là không nhiều lắm gặp.”

“Giống người loại này vận vẹo sự thật nhân, dù sao là không ít!”

Dã Lang nhân của nàng nhanh mồm nhanh miệng mà bật cười.

Hơn kinh ngạc , cũng là thượng khác. Đây là chủ tử lần đầu tiên mang nữ nhân trở về, lại lần đầu tiên nhìn đến có người dám ở chủ tử trước mặt như vậy làm càn. Kỳ quái là, chủ tử một chút cũng không có mất hứng.

Hạnh Nhược Thủy tại dã sói đối diện sô pha ngồi xuống, nhìn hần vừa muốn nhắm mắt lại, vội vàng kêu.”Ai, người còn muốn ngủ a?”

“Có rắm thì phóng.” Dã Lang hơi hơi mở to yên mắt, muốn bẻ không bẻ bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi.”Dã man nhân chính là như vậy, tuyệt không văn minh.”

“Vậy người trả về là không để?” Hần làm bộ vừa muốn nhắm mắt lại .

“Được rồi được rồi, ta nói biết không?” Người này, tính tình càng ngày càng kém .”Ta muốn ở trong này ở bao lâu? Của ta ý tứ là nói, chúng ta giao dịch, tổng nên có cái kỳ hạn đi?”

Dã Lang chậm rãi vươn tay phải ngón trỏ, quơ quơ.”Không có, xem ta tâm tình. Ta nghĩ chấm dứt thời điểm, tự nhiên hội chấm dứt.”

“Này không công bằng!” Hần nếu muốn cả đời, chẳng lẽ nàng thật sự muốn đãi cả đời? Kia, kia.....

Dã Lang a miệng cười, cười đến rất xấu.”Nếu người cho rằng trên thế giới còn tồn tại kia hai chữ, kia chỉ có thể nói mình người thực thiên chân. Vừa vặn, ta đến cho người thành thực đứng lên.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời ghen lời, sau đó lại cãi lại đứng lên.

“Ta này không gọi thiên chân, ta cái này gọi là tâm tồn tốt đẹp!” Người loại này trong lòng một mảnh hắc ám nhân là sẽ không biết !

Dã Lang lạnh lạnh nói:”Người tâm tồn tốt đẹp đã muốn chiếm được, thấy đủ thường nhạc.”

Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn ghen lời . Nàng đã muốn được đến quá nhiều ! Trường Không còn sống, bọn họ gặp mặt , còn có ** một đêm! Này đó, đã muốn xa xa vượt qua nàng nguyên lai mong đợi.

Ý thức được này đó, Hạnh Nhược Thủy trong lòng mềm nhũn, liên quan miệng cũng nhuỷ .”Ta đây muốn ở trong này làm cái gì? Chẳng lẽ không có việc gì liên với người múa mép khua môi sao?”

Cho dù nàng nguyện ý, hẳn chỉ sợ cũng không có này thời gian rồi a! Lớn như vậy bang phái, nhiều như vậy sinh ý, hẳn không chừng việc thành bộ đáng gì nữa đâu.

Dã Lang lại a sẵn thú tươi cười, chọn may kiếm hỏi: "Vậy ngươi muốn làm cái gì? Thay ta ấm giường, vẫn là thay ta sinh đứa nhỏ?"

"Ta thay ngươi mang đứa nhỏ, được không?" Đây nàng thật sự ở hành!

Dã Lang phút chốc đứng lên, thân thủ lôi kéo đem nàng cấp kéo đến, ngã tiến hẳn ôm ấp. Cúi đầu, mang cười tầm mắt khóa trụ của nàng. "Có thể. Nhưng là, ngươi trước giúp ta sinh một cái."

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn hẳn.

Còn chưa chờ nàng trả lời, hẳn lại buông ra nàng, nói: "Liên như vậy quyết định. Để cho chính mình rửa ở trên giường chờ ta, ả?"

Lời nói chưa dứt, người khác đã muốn hướng cửa đi nhanh mà đi.

"Uy, ngươi—" Người cho là người là hoàng đế a, còn muốn nữ nhân rửa chờ hẳn lâm hạnh!

Người nọ dựng thẳng lên tay phải ngón trở xiêm áo bãi, ngay cả đầu cũng không hồi.

Hạnh Nhược Thủy suy sụp hạ hai vai, miệng quyết thật cao, may mặt nhăn lợi hại. Suy sụp ngồi trở lại trên sofa, mặt co may cấu.

Làm sao bây giờ thôi? Nàng mới không cần cấp tên kia sinh đứa nhỏ đâu, tuyệt đối không cần! Nhưng là, nếu hẳn là còn thật sự, nàng có thể cự tuyệt sao? Đừng quên, đây là nàng đưa ra giao dịch, nàng không có tư cách cự tuyệt!

Hạnh Nhược Thủy vô ý thức thu chính mình tóc, trong lòng loạn thành một đoàn.

Nàng không nghĩ cùng Dã Lang phát sinh quan hệ, tuy rằng ngay từ đầu nàng là làm tốt chuẩn bị, nhưng là hẳn không chạm vào nàng. Nay phải về nặng đầu đến, trong lòng nàng là tất cả không tình nguyện. Nhưng là, người ta đã muốn tuân thủ hẳn hứa hẹn, làm hẳn việc. Nàng có thể vi phạm hứa hẹn sao?

Không thể! Một cái người nói không giữ lời, như thế nào thần nhiên đối mặt chính mình tâm?

Nàng sầu một trận, quần gia sẽ kêu nàng ăn cơm chiều. Nghiêm khắc mà nói, cái này gọi là ăn khuya.

Đồ ăn thực phong phú, cũng rất đẹp vị, nhưng Hạnh Nhược Thủy chưa ăn bao nhiêu. Qua buổi tối chín giờ, nàng bình thường sẽ không ăn này nọ. Hiện tại đã qua mười điểm.

Ăn qua này nọ, Hạnh Nhược Thủy lại đi trong viện đi bộ, tiêu hóa tiêu hóa.

Chỗ ngồi này tòa nhà rất lớn, nhưng là nó sân lớn hơn nữa, phóng nhãn nhìn lại, căn bản vọng không đến biên. Giữa hè thời tiết, vườn hoa lý còn hoa tươi nở rộ, tranh kỳ đấu nghiên.

Hồi hương ban đêm một mảnh tĩnh lặng, ở điện dã gian con ếch kêu côn trùng kêu vang phụ trợ dưới, càng hiển thanh u.

Gió đêm vi lạnh, khiến cho nơi này hoàn toàn không có giữa hè ban đêm oi bức, ngược lại càng như là mùa thu mát mẻ thoải mái.

Hạnh Nhược Thủy không có đi xa, liên vòng quanh đại trạch xoay quanh tử. Tòa nhà rất lớn, nàng chính là vòng quanh nó ch

uyển một vòng cũng muốn hoa không ít thời gian. Đèn đường rất sáng, cho nên đồ không giống thương gia đại trạch như vậy âm trầm đáng sợ, làm cho người ta sợ hãi.

Hạnh Nhược Thủy chuyển tới đại trạch một góc khi, rõ ràng phát hiện, trong đó một cái đường nhỏ kéo dài đi qua, còn có một khu nhà tiểu phòng ở. Là một khu nhà hai tầng tiểu lâu, thấp thoáng ở cây xanh trong lúc đó.

Nàng cảm thấy có chút kỳ quái, ở như thế cổ kính tòa nhà bên cạnh, thế nhưng có như vậy một tòa không chớp mắt tiểu lâu, hoàn toàn phá hủy chính thể cảm giác.

Hạnh Nhược Thủy ở tại chỗ đứng hồi lâu, cũng không có hướng bên kia đi. Nàng không phải sợ hãi nhìn thấy cái gì không nên nhìn thấy, chính là cảm thấy không nên tùy ý xem xét người khác việc tư.

Vòng quanh tòa nhà vòng vo hai vòng, Hạnh Nhược Thủy cũng mệt mỏi. Trở lại phòng giặt sạch tắm, đem chính mình phao vào giường lý.

Nghĩ đến Dã Lang trước khi rời đi nói trong lời nói, nàng lần nữa xác nhận cửa phòng đã muốn khóa trái, mới trên giường ngủ hạ. Vốn đang ở trong lòng mặc niệm không thể ngủ, kết quả nằm xuống đến không một hồi liền ngủ say sưa.

Đêm khuya lý, hồi hương một mảnh tĩnh lặng.

Mãi cho đến rạng sáng mau tam điểm thời điểm, tòa nhà ngoài cửa mới vang lên cú đầu motor thanh.

Thượng khác sớm đã cung kính ở ngoài cửa chờ đợi.”Chủ tử.”

Dã Lang chân dài bước ra đến, ngẩng đầu nhìn xem trên lầu cái kia phòng, tối đen một mảnh. Một bên cởi áo khoác cấp thượng khác, một bên thần nhiên hỏi:”Nàng ngủ?”

“Là, 11 giờ rưỡi liền ngủ.”

Dã Lang ngoéo một cái khóe miệng, có chút bất đắc dĩ.”Nàng nhưng thật ra ngủ an tâm, thật sự là cái lá gan phì bốn nữ nhân!”

Thượng khác nghe ra đến, chủ tử trong giọng nói có như vậy một tia không dấu vết sùng nịch. Hắn muốn hỏi, lại nhịn xuống.

“Muốn nói cái gì đã nói đi.” Dã Lang quay đầu, liếc hần liếc mắt một cái.

“Là, chủ tử. Nay Nhược Thủy cô nương, là tương lai chủ mẫu sao?” Chủ tử thái độ, hần cân nhắc không cho phép. Theo bọn họ trong lúc đó hồ động đến xem không giống, nhưng nàng trụ phòng cũng là chủ nhân tử mĩ bố trí

Dã Lang một điều mày kiếm, bạc môi xông ra hai chữ.”Có lẽ.”

Thượng khác liền hiểu được, không lại hỏi nhiều. Vội vàng phân phó phụng trà, còn có phóng thủy hầu hạ chủ tử tắm rửa.

Dã Lang nằm ở bồn tắm lớn lý, nhắm mắt lại, hưởng thụ ấm áp thủy ngâm toàn thân thoải mái. Trong đầu, xuất hiện mỗi cái bản nhân kia xinh đẹp điềm tĩnh tươi cười.....

Luôn luôn nhạt nhẽo **, lặng yên ngẩng đầu.

“**!” Tước bạc môi, dật ra một tiếng chữ nhỏ. Quay đầu đối với môn kêu,”Thượng khác.”

“Là, chủ tử.”

“Dem bạch liên mang lại đây.”

“Là, chủ tử.” Thượng khác lĩnh mệnh mà đi.

Chỉ chốc lát, mang về đến một cái mặc dục bào nữ tử.”Chủ tử, bạch liên đưa.”

“Làm cho nàng vào đi. Người lui ra!”

“Là.” Thượng khác lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Đãi môn quan thượng, nữ tử có chút vội vàng ngăn trên người dục bào, lộ ra yếu điệu dáng người. Nàng vóc dáng tuy rằng không cao, nhưng dáng người thực ngạo nhân. Ném xuống dục bào, nàng bước nhanh đi vào phòng tắm.”Chủ tử, làm cho bạch liên hầu hạ ngài!”

“Ân.” Dã Lang chỉ phun ra một cái đan âm, như cũ nhắm mắt lại.

Nữ tử bước vào bồn tắm lớn, khóa ngồi ở hần trên người. Không cần phân phó, liền chính mình ra tay thẳng đến chủ đề. Nàng phát ra một tiếng thực ** ngâm nga, hơi nước khí trời hai mắt ẩn tình yên lặng

nhìn dưới thân nam nhân. Thân thể hắn không tính cường tráng, nhưng hắn hết thấy, đều làm cho nữ nhân thần hồn điên đảo.

Dã Lang chỉ tại hai người ái ân thời điểm, hơi hơi nhíu một chút mày. Sau đó sẽ thấy không có biểu tình, từ đầu tới đuôi chưa từng mở hai mắt.

Bạch liên không cam lòng cắn môi dưới, đóng đưa mảnh khảnh vòng eo, hy vọng có thể nhìn đến nam nhân điên cuồng phản ứng, nhưng nàng nhất định thất vọng.

Nam nhân giống như là đang ngủ, nếu không hai người còn dung hợp cùng một chỗ, nàng cơ hồ muốn dùng vì hắn đã muốn ngắt đi qua.

Bạch liên giống dĩ vãng giống nhau, sử xuất cả người chiêu thức, thâm nghĩ đối lấy hắn nhất định điểm phản ứng. Nhưng mà mắt thấy hết thấy sẽ kết thúc, hắn vẫn như cũ là giống nhau tư thế giống nhau mặt không chút thay đổi.

Rốt cục, nàng gắt gao theo dõi hắn tước bạc môi. Ở bồng nỏ kia một khắc, môi hướng tới hắn thiếp đi qua. Nhưng mà còn không có đụng tới, đã bị một cái đại bàn tay cấp bưng kín mặt.

“Cổn!” Che mặt nàng thủ dùng sức đi phía trước đẩy, nàng liền lão đảo té ngã ở bồn tắm lớn lý.

“Chủ tử, bạch liên –”

“Đừng làm cho ta nói đệ tam lần, cổn!” Tước bạc môi, phun ra vô tình trong lời nói.

Bạch liên trong mắt rưng rưng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đứng lên, cũng bắt chập rửa sạch chính mình liền đi ra ngoài.

Dã Lang chậm rãi mở ra hai mắt, hồi tưởng vừa rồi một hồi **, trong đầu chỉ có một từ — đàn độn vô vị!

Đem trên người dấu vết tẩy trừ sạch sẽ, thay dục bào đi ra.”Thượng khác, cho ta đến một ly hồng rượu.”

Chỉ chốc lát, thượng khác liền bưng hồng rượu vào được.”Chủ tử, sớm đi nghỉ tạm.”

“Ân. Người cũng đi ngủ đi.” Dã Lang khoát tay, làm cho hắn đi ra ngoài. Chính hắn tắc đi vào phía trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn thăm đạm ánh trăng. Mới đầu tháng, nhất loạn tân nguyệt, âm đạm không ánh sáng.

Thật lâu sau sau, hắn buông chén rượu, đi vào tủ quần áo tiện nhẹ nhàng đẩy, liền khai ra nhất phiến môn.

Dã Lang xuyên qua kia đạo môn, đi tới cái kia hắn tỉ mỉ bố trí phòng. Nàng đam mê màu tím, vẫn khát vọng có một công chúa phòng, màu tím vì chủ sắc. Chờ hắn bố trí đi ra, nàng cũng đã vĩnh viễn nhìn không tới .

Dã Lang nhìn tử sa trường sau hở ra bọc nhỏ, đôi môi mân quá chặt chẽ . Thật lâu sau, mới a ra một hơi, chậm rãi đi đến bên giường.

Nâng thủ, chậm rãi tán gẫu khởi sa trường, lách mình đi vào. Rồi sau đó, chậm rãi ở bên giường ngồi xuống, ấn xuống giường đầu chốt mở, mỏng manh quất sắc ngọn đèn sáng lên.

Ngọn núi buổi tối nhiệt độ không khí thiên thấp, cho nên trên giường nhân cuốn chăn, ngủ say sưa. Giống cái đĩa nhỏ dường như, mân môi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng .

Từng, hắn bề bộn nhiều việc bề bộn nhiều việc, việc đến cơ hồ không có thời gian bồi nàng. Mỗi lần hắn nửa đêm trở về, nàng đều đã muốn đang ngủ, nhưng ngủ thật sự không an ổn. Chỉ cần hắn vừa vào cửa, nàng sẽ mở sương mù hai mắt, nói người đã về rồi. Thanh âm khàn khàn, như là ở cùng hắn làm nũng.

Hắn đi tới thân ái nàng, sờ sờ của nàng mặt, nàng sẽ rất nhanh lại đang ngủ. Bất đồng là, chỉ cần hắn về nhà, nàng sẽ ngủ thật sự hương.

Đã đã sát sát ngày, cũng chưa có thể không sạch sẽ trong lòng hắn này nhất uông trong suốt nước suối. Thẳng đến, nàng bị bắt cóc .

Mười mấy năm sau hôm nay, hấn vẫn đang rành mạch nhớ rõ, nàng liễu lĩnh nhằm phía người khác hòng khi, trên mặt mang theo kiên định tươi cười. Nàng toàn thân là huyết nằm ở hấn trong lòng, kiệt lực trọn tròn mắt vuốt ve hấn mặt, suy yếu nhưng kiên định nói:

“Kiếp sau..... Kiếp sau ta nhất định cường..... Cường đại đến đủ để..... Đủ để tự bảo vệ mình, rồi cuộc..... Không bao giờ nữa không thành vì..... Trở thành của người..... Liên lụy!”

Chỉ tử, nàng đều không có trách tội hấn không có thể bảo hộ nàng, mà là tâm tâm niệm niệm, nàng cường đại hơn muốn tự bảo vệ mình mới có thể không liên lụy hấn.

Hấn dữ dội may mắn, mới có thể gặp gỡ nàng.

Hấn làm sao này vô năng, mới có thể mất đi nàng.

Nay, hấn đã muốn cũng đủ cường đại, nàng cũng rồi cuộc sẽ không ở đêm khuya lý, lượng mờ nhạt ngọn đèn chờ hấn về nhà. Hấn chiếm được hết thấy, lại đã đánh mất chính mình tâm.

Nhắm mắt lại, nam nhân khéo mắt, không tiếng động dứt lời một giọt lệ.

Mười mấy năm qua, hấn không dám làm cho chính mình nhớ lại năm đó hết thấy. Ở không người đêm khuya lý, hấn một ly tiếp một ly uống, chỉ hy vọng chính mình có thể đem hết thấy đều đã quên.

Từ ngày đó khởi, năm ngàn nhiều ngày đêm, hấn rồi cuộc không ngủ quá một cái hảo thấy. Mỗi lần đều là mỗi một đến cực điểm, mới có thể hy vọng xa vời được đến một chút giấc ngủ. Nếu không phải ý chí đủ kiên cường, hấn có lẽ sớm bởi vì mất ngủ tự sát vô số lần.

Đang nghĩ tới, đột nhiên trên giường nhân phát ra một trận cúi đầu tiếng cười, tap đi môi lẩm bẩm:”Thật tốt, ha ha.....”

Dã Lang không cần hỏi, chỉ biết nàng mơ thấy cái gì. Nâng thủ, nhẹ nhàng mà dừng ở cửa nàng trên mặt. Nàng làn da vô cùng tốt, bóng loáng tinh tế, vuốt giống tốt nhất tơ lụa. Cùng trong trí nhớ xúc cảm, cơ hồ giống nhau như đúc. Các nàng cũng không thích hoá trang, cũng không tính thông minh, nhưng thẳng ở có một viên chân thành tha thiết chấp nhất tâm.

Xinh đẹp dung mạo chỉ có thể ở trong phút chốc kinh diễm của người tầm mắt, nhưng một viên chân thành tâm, lại trải qua năm tháng như trước cho người tâm động không thôi.

Chớ có hỏi.....

Dã Lang chậm rãi cúi xuống thân, nóng rực môi dừng ở cửa nàng mi tâm. Thật lâu, cũng không có buông ra.

Dưới thân nhân do cái gì cũng không biết, ngay cả đang ngủ đều mang theo nhợt nhạt tươi cười. Khuôn mặt một mảnh điềm tĩnh, giống một cái ôn nhu thủ, có thể an ủi nội tâm luống cuống.

Vừa mới bị an ủi **, tại đây một khắc, lại loáng thoáng ngẩng đầu lên.

Dã Lang môi, chậm rãi đi xuống, theo nàng cao thẳng mũi, một chút một chút di động..... Đỏ tươi no đủ đôi môi, ngay tại mí mắt hạ, không tiếng động tản ra dụ hoặc.....

“Chớ có hỏi.....” Hấn thấp giọng nỉ non.

Ánh mắt theo nàng điềm tĩnh ngủ dung chậm rãi đi xuống, xẹt qua trắng nõn cổ, xinh đẹp xương quai xanh, áo ngủ hạ cao ngất hai vú, nhìn không thấy nhưng tất nhiên bằng phẳng tế hoạt bụng.....

Dã Lang thủ, một chút một chút nâng lên, cuối cùng dừng ở nàng áo ngủ thứ nhất khóa cúc áo thượng. Ngừng một hồi, chậm rãi vạch trần nó. Đầu ngón tay ở vạt áo tự thượng đi xuống nhẹ nhàng nhất hoa, vạt áo liền hơi hơi rộng mở, đi vào thứ hai khóa cúc áo.....

Hấn tinh tường biết. Đây nhân không phải chớ có hỏi. Nàng chính là, như vậy như vậy giống chớ có hỏi. Không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng là thực nài xem; Bốn bốn, nhưng là chân thành chấp nhất; Lá gan không lớn, nhưng là không sợ hãi hấn; Trên người luôn tản ra im lặng hơi thở, làm cho người ta trong lòng phiền chán giống nhau có thể như vậy đi xa..... Hết t

hãy hết thấy, giống như là chó có hỏi lại nhớ tới hần trước mặt.

Rốt cục, hần đem hết thấy ý tưởng tung trong óc, ngón tay linh hoạt cởi bỏ áo ngủ nút thắt. Đơn giản bảo thủ áo ngủ, không có một chút dụ hoặc. Nhưng áo ngủ hạ thân thể, là trần ngập dụ hoặc .

Cúi người, môi dừng ở cửa nàng xương quai xanh. Nhắm mắt lại, nhẹ tay khinh nhất xả, quần áo thốn khai. Lòng bàn tay hạ, chúc nhân tình tế da thịt, tốt đẹp xúc cảm.

“Ân.....” Dưới thân nhân bị quấy rầy , phát ra một tiếng cúi đầu kháng nghị. Nhưng ở đêm khuya lý nghe tới, càng như là một tiếng mang theo dụ hoặc ngâm nga.

Dã Lang chỉ cảm thấy chính mình lý trí, tại đây một khắc sụp đổ, nếu không phục một chút ít tồn tại trong đầu.

.....

80. Chương 80: Lửa Nóng Chân Nhân Tú

Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác, ngủ thật sự thoải mái.

Cửa nàng trong mộng tất cả đều là cùng Trường Không cùng một chỗ hình ảnh, cho nên hần ngay cả trong mộng đều đang cười.

Ưm một tiếng, nàng nhẹ nhàng mà thân lười thắt lưng, mở hai mắt. Đang nhìn đến màu tím sa trường khi, sợ run một chút, lập tức nhớ tới chính mình ở địa phương nào.

Chính nhìn trướng đỉnh ngấn người đầu, đột nhiên cảm giác chính mình ngực hơn một phần sức nặng. Đi xuống vừa thấy, một cái cánh tay, lại vừa chuyển đầu, trước mắt hé ra phóng đại nam tính khuôn mặt. Nàng sợ tới mức phút chốc ngồi xuống!”Người làm sao có thể ở ta trên giường?”

“Dừng ăm ỹ!” Dã Lang chính ngủ thoải mái đầu, lẩm bẩm một tiếng đem gối đầu xả đi ra hướng đầu thượng nhất cái, tiếp theo ngủ.

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu nhìn nhìn, áo ngủ hoàn hảo hảo mặc. Lại giật giật hai cái đùi, hoàn hảo, không có đã làm chuyện đó cảm giác. Thế này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vươn tay, vốn tưởng đem hần thôi tỉnh . Nhưng nhanh tay đụng tới hần thời điểm, lại thu trở về. Quên đi, mấy ngày này hần cũng không như thế nào ngủ, tạm thời đem giường tặng cho hần đi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng xuống giường đi. Khinh thủ khinh cước mở ra cửa sổ, hồi hương sáng sớm rất thư thái! Không khí thực tươi mát, hô hấp một ngụm, còn giống như có ngọt vị.

Khăn cấp chạy tiến trong phòng tắm rửa mặt thay quần áo, sau đó cọ cọ cọ chạy xuống lầu đi.

“Nhược Thủy cô nướng, sớm.”

“Sớm. Ta đi ra ngoài đi một chút.” Nàng chạy chậm ra cửa, có loại đi du lịch tâm tình.

Tối hôm qua trời tối , tuy rằng đèn sáng, nhưng rất nhiều này nọ vẫn là thấy không rõ. Cái này, có thể hảo hảo mà thưởng thức .

Một bước ra cổ bảo đại môn khẩu, chỉ cảm thấy tầm nhìn phi thường trống trải. Cổ bảo đại môn hai sườn là vườn hoa, hoa tươi nở rộ phi thường xinh đẹp. Trung gian thông đạo không đi ra, đi phía trước đại khái hơn mười thước là một đạo thềm đá, thềm đá đi xuống là một cái lộ. Không phải nhựa đường lộ, mà là tảng đá bản xây thành lộ, sơ lược ba thước khoan, rất cổ đại hơi thở. Đứng ở thềm đá đi phía trước xem, gần chỗ là ruộng tốt ốc thổ, xa xa là ngọn núi phiêu miểu, mẫn nhãn lục sắc, giống nhau không có cuối.

Hạnh Nhược Thủy mở ra song chướng, nhắm mắt lại, thật sâu hấp một ngụm, chỉ cảm thấy cả vật thể thư sướng. Trong lòng cảm thấy, loại này không khí thực thích hợp lên tiếng ca xương! Bất quá, giống như có điểm ngủ đần, hắc hắc.....

Tát khai hai chân, nàng bắt đầu dọc theo tảng đá bản lộ chậm rãi chạy đứng lên, thần gió thổi phát ở trên mặt, thực thích ý. Hô hấp đi vào không khí đến vị lý, chỉ cảm thấy lạnh lạnh , thật thoải mái.....

Trên lầu phòng mỡ phiến cửa sổ mở ra, một người nam nhân lửa nửa người trên ý ở bên cửa sổ. Nhìn cửa phòng tiền này một màn, nhìn ngậy ngốc tiểu nữ nhân hưng phấn không thôi hành động.

Duỗi thân song chương, thân duỗi người, tối hôm qua khó được ngủ một cái hảo thấy. Càng khó là, hấn rốt cuộc không có chạm vào nàng. Chính mình cũng không biết, rõ ràng ** đều đã muốn chiến thắng lý trí, lại vẫn là cuối cùng dừng tay.

Là vì này cô gái rất giống chó có hỏi sao? Hấn cũng nói không rõ.

Những năm gần đây, giống bạch liên như vậy ở dung mạo thượng có vài phần giống chó có hỏi nhân cũng không khó tìm, nhưng Nhược Thủy là cái thứ nhất tính tình như vậy giống chó có hỏi. Có lẽ ở nàng vì thấy hấn dùng bình rượu tử tạp chính mình đầu kia một khắc, hấn cũng đã bị mê hoặc. Hấn cơ hồ nghĩ đến, hấn chó có hỏi lại đã trở lại.

Nhưng mà, cặp kia trong suốt đôi mắt lý, đưa tình thâm tình nhưng không phải đối hấn. Giống nhau, lại chung quy không phải chó có hỏi, không phải trong mắt chỉ có hấn chó có hỏi.

Dã Lang giữa mặt lên trời a một hơi, chậm rãi nhắm lại hai mắt. Lại trợn mắt, đã muốn biến thành vô ba cổ tỉnh, nhìn không ra một chút ít cảm xúc.

Xoay người theo cửa ngẫm về tới phòng ngủ, cầm lấy di động bấm gọi điện thoại.”Ngày mai trừu cái thời gian lại đây, ta cho người dẫn theo một cái bí đồ trở về.”

Cũng không chờ bên kia phản ứng, hấn liền ấn chặt dứt.

Đi tú quần áo lý chọn một thân màu trắng vận động phục mặc vào, thần thanh khí sảng địa hạ lầu đi.

“Chủ tử, tỉnh. Hay không lập tức dùng bữa sáng?” Thượng khác sớm đã thần không biết quỷ không hay đang chờ đợi.

Dã Lang khoát tay, đi nhanh cửa trước ngoại mà đi. Thoạt nhìn, cước bộ có như vậy một tia vội vàng.

Thượng khác ở sau người nhìn, nghĩ rằng, cái kia cô gái có lẽ thật sự sẽ là đương gia chủ mẫu. Hấn phân phó này đó hạ nhân bắt mắt điểm, đừng đắc tội bọn họ tương lai chủ mẫu.

.....

Hạnh Nhược Thủy vốn vốn không có chạy bộ rèn luyện thân thể ý tứ, nàng chính là hưởng thụ này hồi hương phong hồi hương không khí mà thôi. Cùng với nói nàng ở chạy bộ, không bằng nói nàng ở chơi đùa, một cái thỉnh thoảng lại dừng lại nghe thấy nghe thấy mùi hoa nhìn xem dị thảo nghịch ngợm cô gái.

Dã Lang đuổi theo thời điểm, nàng chính ngồi xổm ven đường đùa một gốc cây cây mắc cỡ. Thành phố A cũng là đều là thị, nàng tuy rằng không phải cái loại này sống an nhàn sung sướng đại tiểu thư, nhưng là rất ít có cơ hội nhìn đến này đó nguyên sinh thái hoa hoa thảo thảo.

“Nhìn người như vậy tử, không biết tình nhân, còn tưởng rằng người là 24 tháng đại đầu.” 24 tuổi nhân, còn thích ngồi xổm ven đường ngoạn cây mắc cỡ!

Hạnh Nhược Thủy có chút kỳ quái hấn sẽ xuất hiện, lập tức le lưỡi đối hấn làm cái mặt quỷ.”Bảo trì một viên tính trẻ con mới có thể sống được thoải mái hơn! Nhìn người cả ngày sầu mi khổ kiểm bộ dáng, khẳng định là tính trẻ con biến mất quá sớm!”

“Một cái không có thơ ấu nhân, tại sao tính trẻ con?” Hấn cũng ngồi xổm xuống, thần nhiên nói. Nâng thủ, bắt một chút kia chu thảo, nhìn lá cây hợp nhau đến.

Hạnh Nhược Thủy lập tức không biết nói cái gì. Kinh ngạc nhìn hấn, trong đầu cũng tìm tòi không ra một câu thích hợp trong lời nói đến. Nàng biết, này hỗn hắc đạo nhân cũng không phải tâm địa phá hư, càng nhiều là cuộc sống bất buộc.

Dã Lang xem nàng một bộ trầm tư suy nghĩ cộng thêm đồng tình biểu tình, bật cười vỗ một chút của nàng đầu.”Không cần khổ tưởng một ít vô dụng từ ngữ an ủi ta, không cần.”

Lúc trước chớ có hỏi cũng là, từ biết hần mới trước đây chuyện tình sau, mỗi ngày đều hận không thể giống mẫu thân yêu thương đứa nhỏ dường như đau hần thương hần. Người khác không thể nói hần một câu không phải, nếu không nàng sẽ cùng người ta liều mạng dường như.

Nhớ tới này đó, Dã Lang trên mặt ửng ửng có tươi cười. Mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, chớ có hỏi đều là hần đẩy lòng tôi ấm áp trí nhớ.

Hạnh Nhược Thủy cũng chú ý tới hần hơi hơi thất thần, còn có mặt mũi thượng không dễ cảm thấy tươi cười. Có lẽ đúng là thỉnh thoảng chợt lóe mà qua ấm áp biểu tình, làm cho nàng cảm thấy hần không phải người xấu!”Người hần là nhiều cười.”

Dã Lang thu tươi cười, chọn nhíu mày.”Vì sao?”

“Bởi vì nhân chỉ cần cười, khổ sẽ chính mình trở thành nhạt a. Nhân sinh vài thập niên, nếu vẫn khổ quá sẽ trở nên thực dài lâu, không phải rất đáng thương sao?” Hạnh Nhược Thủy phát hiện, nhân đang an ủi người khác thời điểm, luôn có thể nói ra rất nhiều đạo lý. Kết quả đến chính mình trên người, hết thấy đều là vô nghĩa.

Dã Lang nghe xong, chỉ không được nở nụ cười.”Thật sự là cái thiên chân tiểu cô nương. Nhưng có đôi khi, thiên chân vốn chính là một loại hạnh phúc.”

Cái gì đều nhìn thấu nhân, còn sống kỳ thật thực không có ý nghĩa, quả thực chính là chịu tội. Thực rõ ràng, hần chính là ở chịu tội.

Hạnh Nhược Thủy cũng cười.”Ta cũng như vậy cảm thấy. Một người có thể thiên chân, đã nói lên có người cho hần khởi động một khối sạch sẽ thiên không, kia quả thật là một loại hạnh phúc.”

Dã Lang liếc nhìn nàng một cái, đứng lên, chậm rãi đi phía trước đi. Đúng vậy, chính là bởi vì có một người khác khởi động một mảnh thiên, mới có thể có thiên chân tư bản. Từng, hần cũng thiên chân nghĩ đến cuộc sống hội càng ngày càng tốt đẹp, khi đó có chớ có hỏi dùng gây yếu đầu vai thay hần khởi động một góc trời quang.

Hạnh Nhược Thủy biết, trong lòng hần sâu nhất địa phương, nhất định cất giấu một người. Nàng chậm rãi đi ở hần bên người, không nói lời nào.

Dã Lang nhìn lộ tiền phương, thật lâu sau, đột nhiên mở miệng.

“Ta nhận thức của nàng thời điểm, mới lần đầu, nàng cao nhất. Ta là cái cha mẹ đều không cần đã đứa nhỏ, nàng là cái cha mẹ tự hào lão sư kiêu ngạo hảo đệ tử. Của nàng phụ thân là thầy thuốc, mẫu thân là lão sư, gia cảnh giàu có. Chúng ta cùng xuất hiện, thủy ột lần đánh nhau. Ta lấy một đôi nhiều, tuy rằng đem bọn họ đều đánh ngã, chính mình cũng bị đánh cho đầu rơi máu chảy. Nàng chính là cái loại này thực mềm lòng nhân, gà mẹ muốn đưa ta đi bệnh viện, ta không muốn, nàng chết sống lôi kéo ta đi tiểu khu bảo vệ sức khoẻ thất.....”

Hần không có lại tiếp theo nói tiếp, mà là lâm vào chính mình trong thế giới, đem nàng ngăn cách bởi ngoại.

Hạnh Nhược Thủy một chữ cũng không dám hỏi, nàng sợ nhất trạc người khác trong lòng thương.

Hai người chậm rãi đi tới, ai cũng không nói lời nào. Chim chóc kêu to thanh thúy dễ nghe, náo nhiệt yên tĩnh sáng sớm.

Dã Lang đột nhiên dừng lại cước bộ, nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy cũng đi theo dừng lại, khó hiểu nhìn lại.

Dã Lang vươn tay, sờ sờ của nàng phát, sau đó chậm rãi đem nàng ôm l

ấy.

Hạnh Nhược Thủy vừa mới bắt đầu giãy dụa, sau lại phát hiện hần chính là ôm nàng, liền cương thân thể bất động. Nàng miễn cảm cảm thấy được, chính mình nhất định ở chỗ ta địa phương rất giống trong lòng hần người kia.

Dã Lang nhắm mắt lại, lẳng lặng ôm nàng một hồi, buông lỏng tay ra cánh tay.”Đi thôi, nên ăn bữa sáng . Chạy bộ, đuổi kịp!”

Nàng còn không có phản ứng, hần mà bắt đầu chạy.

Hạnh Nhược Thủy sững sốt một chút, nhanh chân theo đi lên.

“Nhanh chút, rùa đều đi so với người mau.” Nam nhân dễ dàng mại chân, không lưu tình chút nào đả kích nàng.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng bình thường cũng sẽ ở trong tiểu khu chạy chạy bộ, nhưng này tốc độ cùng tản bộ không sai biệt lắm. Hần nhìn chạy trốn chậm, nhưng chân dài a, từng bước coi như nàng ba bước . Cho nên, nàng truy thật sự cố hết sức.

“Chân dài quá không dây nổi a!” Nàng bắt mãi phản bác! Nhưng vẫn là mao chừng kính đuổi kịp hần cước bộ, chính là hô hấp càng ngày càng nặng.

Làm hai người ở cổ bảo cửa dừng lại, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy phé lý đều cháy . Đặt mông ngay tại thềm đá ngồi xuống dưới, suyền cùng trâu đường như.

“Cái này không được? Ta thực hoài nghi, kia phỏng chừng kế tiếp ngày người không sống nổi.” Dã Lang lắc đầu, đi vào phòng ở.

Hạnh Nhược Thủy không rõ hần trong lời nói là cái gì ý tứ. Chẳng lẽ, hần tính đem nàng bồi dưỡng thành một cái chạy dài vận động viên sao? Quên đi, mặc kệ hần trong hồ lô bán cái gì được.

Hạnh Nhược Thủy chờ hô hấp bình phục một ít, mới đi vào nhà tử lý.

Dã Lang đã muốn ở bàn ăn giữ ăn cơm .

Hạnh Nhược Thủy chạy tới rửa tay đi ra.”Oa, hảo phong phú!” Này bữa sáng so với người ta cơm trưa còn muốn phong phú, quả nhiên là có tiền nhân!

“Phong phú là phong phú, nhưng tổng thiếu như vậy một chút hương vị, đúng không?” Dã Lang ăn sandwich, cười tùm tùm nói.

Hạnh Nhược Thủy chọn nhúu mảy, nghĩ nghĩ liền hiểu được .”Người là nói, gia hương vị?”

Ngẫm lại cũng là, này đó đầu bếp trù nghệ khẳng định là đỉnh bồng , nhưng bọn hần chính là đem chuẩn bị một ngày ba bữa trở thành một phần công tác đến hoàn thành. Nếu là người nhà, sẽ dung nạp rất nhiều yêu.

Dã Lang cười cười, không trả lời.

“Ai, người hôm nay muốn xuất môn sao?” Kinh doanh lớn như vậy sinh ý, hần khẳng định việc đặc tượng cái con quay.

“Như thế nào? Tưởng ta lưu lại cùng người?”

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi.”Ta mới không hiếm lạ, ta chính là tùy tiện hỏi hỏi.”

“Người tới cầu của ta thời điểm, cũng không phải là loại thái độ này. Người nói, người này có tính không qua sông đoạn cầu?” Mấu chốt là này hà còn không có quá hoàn đầu, có thể hay không quá mau điểm nhi?

Hạnh Nhược Thủy há mồm tưởng phản bác, lại không lời nào để nói. Nghẹn nửa ngày, nói một câu:”Ta lại không có khác ý tứ, đầu đầu võ mồm cũng không được a?”

“Đi. Bất quá đầu võ mồm bình thường đều là tình lữ, ý của người là hạ quyết định quyết tâm muốn đi theo ta sống ?” Trên thực tế, hần cũng hưởng thụ loại cảm giác này, quá khó khăn được.

Hạnh Nhược Thủy nhúu mảy, quyết miệng.”Người ta huynh đệ tỷ muội trong lúc đó cũng đầu võ mồm, chẳng lẽ bọn họ là muốn khâm phục lữ sao? Thân kinh!”

“Đúng với chúng ta không phải huynh muội a? Ta khẳng định ta kia ma quỷ ba ba đối với người như vậy cái con gái riêng nhi.”

“Kia..... Không có nghe nói qua không phải thân huynh đệ hơn hẳn thân huynh đệ sao? Chẳng lẽ không nên có huyết thống quan hệ mới được a? Của người này thủ hạ, không đều là của người huynh đệ sao?” Còn cùng với một tiếng hừ lạnh.

Dã Lang khẽ mỉm cười, thân thể hướng nàng bên này khuynh.”Vấn đề là, ta cũng không nên người cho ta muội muội. Ta muốn là nữ nhân, không phải muội muội, hiểu được không?” Nàng thủ, vỗ vỗ của nàng khuôn mặt.

Nhất vòng đến vấn đề này đi lên, Hạnh Nhược Thủy còn có chút mộng . Nàng chỉ sợ hẳn nhớ tới tới hôm qua chuyện tình, kết quả sợ cái gì đến cái gì.

“Sợ? Lúc trước người tìm đến ta thời điểm, không phải cũng đã chuẩn bị sẵn sàng sao?” Nhân chính là như vậy, hai bàn tay trắng thời điểm, đều có đập nổi chìm thuyền dừng khí. Chờ có được , có ràng buộc có bản khoản, sẽ không có dừng khí .

Hạnh Nhược Thủy bị nói trúng rồi tâm sự.”Ai, ai sợ!”

Hắn nói rất đúng, ngay từ đầu liền làm tốt lắm chuẩn bị. Nhưng là..... Trường Không còn sống, nàng liền xa tưởng có thể trở lại hẳn bên người đi. Nàng hình như là có như vậy một chút.....

“Không sợ sao? Không sợ tốt nhất, vậy ngoan ngoãn ở lại ta bên người, làm của ta nữ nhân.” Nói xong đề lại của nàng cái gáy, đem cái trán của nàng ấn hướng chính mình môi.

Buông ra nàng, chuyên chú dùng bữa sáng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn một cái, cúi đầu ăn cái gì, trong lòng ngàn tư trăm chuyển. Trường Không hoàn hảo tốt còn sống, nàng cũng có thể yên lòng.

Thực rõ ràng, Trường Không ở chấp hành nhiệm vụ, mà hắn tử bất quá là một cái cục. Tuy rằng cuối cùng hẳn cũng không cần Dã Lang cứu viện, nhưng Chính mình quả thật cùng Dã Lang đạt thành hiệp nghị. Mà Dã Lang, cũng làm đến hắn phải làm . Như vậy, chính mình cũng nên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

“Nếu, nếu ngày nào đó người chán ghét , người sẽ thả ta rời đi sao?” Nàng như thế nào có loại cảm giác, đây là bị tuyển tiến hậu cung đâu?

Dã Lang dừng lại chiếc đĩa, nhìn nàng, đột nhiên cười ha ha đứng lên.”Người này bốn nữ nhân! Thế này mới bắt đầu đâu, đã nghĩ bị chán ghét. Người chẳng lẽ sẽ không có thể giống nữ nhân khác như vậy, nghĩ như thế nào vẫn hấp dẫn của ta tâm mắt?”

“Không người nào trăm ngày hảo, thời trẻ qua mau. Ta không thích si tâm vọng tưởng.” Huống hồ, hắn không thương nàng, cũng không mê luyến nàng, làm sao đến dài lưu lại?

Dã Lang gật gật đầu.”Người nhưng thật ra rất tự mình hiểu lấy. Ly khai ta, người muốn đi làm sao? Người phải biết rằng, cái kia thời điểm lợi nhận chỉ sợ đã muốn có người yêu khác , hẳn sẽ không chờ người cả đời . Cho dù người khôi phục tự do , các người cũng không có khả năng .”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới nhớ tới lợi nhận là Trường Không danh hiệu. Nàng a ra một hơi, cười cười.

“Ta không nghĩ tới hẳn hội chờ ta cả đời, ta cũng không hy vọng hẳn như vậy. Ta chỉ hy vọng chờ ta ly khai, có thể tùy tâm sở dục làm một việc mà thôi.” Đi theo Dã Lang bên người, liền tương đương với khóa ở trong lồng chim chóc.

“Người nhưng thật ra thực thấy đủ.” Cùng chó có hỏi giống nhau, cũng không yêu cầu nhiều lắm.

Hạnh Nhược Thủy có chút sáp cười cười.”Thấy đủ thường nhạc thôi.” Huống hồ, nàng duy nhất nguyện vọng đã muốn thực hiện, không nên cưỡng cầu nữa.

“Tốt lắm, ta thích người như vậy. Hôm nay sẽ có người giáo người làm như thế nào, ta chờ mong người buổi tối biểu hiện.” Hắn buông bát đĩa đứng lên, ở của nàng hai má huých một chút.”Còn có, tin tưởng ta. Người ở trong này ngày, hội thực phần khích.”

Hắn trát một chút mắt, đi nhanh đi rồi.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình không còn có ăn cái gì **. Hắn tuy rằng không có nói rõ, nhưng dùng đầu gối tưởng đều biết đạo giáo sẽ là cái gì vậy!

Trạc chiếc đũa nửa ngày, nàng ủ rũ đầu ủ rũ nào buông đến, cọ cọ cọ chạy về phòng. Vốn đang cảm thấy rất được sa trường sàng đan, này hội càng xem càng cảm thấy như thế nào như vậy ái muội đâu!

Đem thân thể của chính mình phao tiến mềm mại giường lớn, buổi sáng đứng lên còn cảm thấy tinh thần sáng láng, lúc này lại cảm thấy mệt mỏi. Đối với sắp mà đến hết thấy, nàng kỳ thật cũng không có chính mình tưởng như vậy dừng cảm, trong lòng nàng sợ hãi rất.

Ở trên giường lăn qua lăn lại, buồn rầu đầu đều phải nỗ lực.

“Cốc cốc cốc.....” Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Hạnh Nhược Thủy cả người theo trên giường nhảy đánh đứng lên, thiếu chút nữa thét chói tai đi ra. Không cần xem, khẳng định là giáo của nàng người đến!

Nàng cũng không thể được làm bộ như đang ngủ?

“Nhược Thủy cô nương, mời người mở cửa. Nếu không, chúng ta muốn phá cửa mà vào.” Thượng khác thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy lại cọ xát một hồi, rốt cục vẫn là chạy tới mở cửa. Dù sao tránh không khỏi, cũng không tất phá hư cửa phòng.

“Nhược Thủy cô nương.” Thượng khác đi vào đến.

Hắn phía sau đi theo một nam một nữ. Nữ kiều nhỏ khả nhân, mặc màu đen đai đeo đàn, rất đẹp diễm. Nam vóc dáng rất cao, hé ra mặt không có gì biểu tình.

Còn có hai người nâng hé ra không biết xem như sô pha vẫn là giường gì đó, ở phòng trung gian buồng đến.

Thượng khác lại quay đầu đối kia hai người nói: “Đây là Nhược Thủy cô nương. Các người làm việc, nói nên trong lời nói. Không nên làm dừng làm, không nên nói, một chữ cũng đừng nói.”

“Là, thượng tiên sinh.”

Thượng khác sau khi ra ngoài, Hạnh Nhược Thủy liền khẩn trương không được. “Người, các người muốn hay không uống nước?”

“Nhược Thủy cô nương không cần khách khí. Chúng ta bắt đầu đi?” Nói chuyện là cái kia cô gái, của nàng biểu tình không có gì không được tự nhiên, giống nhau bọn họ là muốn chính đứng đắn kinh đi học đường như.

“A? Cái này bắt đầu a?” Hạnh Nhược Thủy có loại đại họa lâm đầu cảm giác. Nàng từ nhỏ ngay cả cái loại này phiền cũng chưa xem quá liếc mắt một cái, duy nhất kinh nghiệm chính là ngày đó cùng Trường Không một hồi hoan ái. Khả, khả hiện tại, nàng không chỉ có muốn xem chân nhân tú, còn phải học! Đây, đây không phải đòi mạng sao?!

“Nhược Thủy cô nương còn có cái gì vấn đề sao?” Nữ hài tử nhìn nàng, thần nhiên hỏi.

Người ta như vậy thẳng thắn, Hạnh Nhược Thủy ngược lại không biết nói cái gì. Nàng đột nhiên chạy tới, mở ra cửa phòng bỏ chạy xuống lầu. “Thượng khác, thượng khác.”

“Nhược Thủy cô nương, chuyện gì?” Thượng khác rất nhanh xuất hiện ở tầm nhìn nội.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, nàng áp căn không thấy được hắn từ nơi này toát ra đến. “Người có thể hay không cấp Dã Lang đánh cái điện thoại, ta có lời muốn cùng hắn nói.”

“Nhược Thủy cô nương chờ.” Thượng khác lấy ra thông tin công cụ, nhưng không phải bình thường di động, hoặc là nói càng giống vừa mới bắt đầu cái loại này gạch đường như đại ca đại.

“Chủ tử, Nhược Thủy cô nương có chuyện muốn tìm người.”

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận di động, thói quen cái loại này khéo léo di động, nàng thiếu chút nữa không lấy trụ.”Uy?”

“Trường ta ?” Dã Lang thanh âm, rõ ràng mang cười.

Hạnh Nhược Thủy theo bản

năng quyết quyết miệng.”Mới không phải. Ta, ta có chuyện tưởng cùng ngươi nói đàm.”

“Nói đi.”

“Ta, ta cũng không thể được không cần học a? Ta cảm thấy rất kỳ quái .” Nàng thậm chí cảm thấy, Dã Lang là ở cố ý chĩnh nàng. Nàng tuyệt đối không tin, nữ nhân của hắn còn cần trải qua như vậy huấn luyện! Cũng không phải công tác, còn cần nghiêm khắc huấn luyện thượng đòi!

“Có thể. Ta cho ngươi một cái khác lựa chọn.” Nếu Hạnh Nhược Thủy thấy được, nàng chỉ biết đối diện nam nhân lúc này biểu tình có bao nhiêu sao thật giận!

“Cái gì lựa chọn?” Vì sao, nàng có loại dự cảm bất hảo?

Dã Lang che miệng, cười trộm một chút, Thanh Thanh yết hầu.”Ta tìm cá nhân cho ngươi luyện tập, không đều nói thực tiễn ra hiểu biết chính xác sao?”

“Hỗn đản, ngươi đi tử !” Hạnh Nhược Thủy thở phì phì đem điện thoại nhất nhưng, giống cái hỏa tiễn đầu đường như xông lên lầu.

Bởi vậy, nàng không có nghe đến điện thoại kia đoạn truyền đến sang sang tiếng cười.

Thượng khác đối với nhà mình chủ tử ác thú vị không dám gạt bừa, nhưng vẫn là tận chức tận trách báo cáo tình huống.”Chủ tử, Nhược Thủy cô nương tức giận trở về phòng đi.”

.....

Hạnh Nhược Thủy cùng cái đạn pháo đầu đường như hướng trở về phòng lý.

Kia một nam một nữ ngay tại kia ngồi, mắt xem mắt lỗ mũi mũi, đều không có biểu tình.

“Nhược Thủy cô nương, có thể bắt đầu sao?” Kia nữ xem nàng tiến vào, đứng lên hỏi.

Hai lựa chọn, Hạnh Nhược Thủy là cái gốc tử đều biết nói tuyển người trước. Xem người khác diễn tuy rằng ghê tởm, nhưng nếu chính mình thực tiễn, còn không bằng giết nàng!

Nàng vừa định phá bình phá ngã, nói bắt đầu đi bắt đầu đi. Đột nhiên lại lao ra đi, kêu thượng khác.

“Nhược Thủy cô nương.”

Hạnh Nhược Thủy đối với này xuất quỷ nhập thần quân gia đã muốn lười suy nghĩ nhiều như vậy .”Có thể hay không đối cái phòng? Ta không cần ở trong phòng của mình!”

“Tốt, Nhược Thủy cô nương.”

Hạnh Nhược Thủy có một loại mãnh liệt muốn điên mất xúc động. Nàng đánh tâm nhãn lý cảm thấy, Dã Lang chính là một cái điên tử!

Rốt cục thay đổi một phòng khách.

Thượng khác cũng không biết có phải hay không chiếm được Dã Lang chỉ thị, cứ nhiên đưa đến một phen ghế dựa lớn tử, làm cho nàng ngồi vào đi, sau đó đem cửa nàng hai thủ phân biệt khảo ở ghế dựa tay vịn thượng.

“Uy, thượng khác, đây là cái gì ý tứ?” Hạnh Nhược Thủy không bao giờ nữa bình tĩnh .

“Nhược Thủy cô nương, hảo hảo học tập.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn quan thượng môn, nhin không được kêu to:”Ta còn mỗi ngày hướng về phía trước đầu! Dã Lang ngươi cái đại hỗn đản, ta chán ghét ngươi!”

“Nhược Thủy cô nương, chúng ta đây bắt đầu.”

“Bắt đầu đi bắt đầu đi, yêu động giọt động giọt!” Hạnh Nhược Thủy tưởng tiêu sái khoát tay, lại phát hiện chính mình căn bản không động đậy .

Đầu tiên là kia nam ngồi, kia nữ hài tử mở ra âm nhạc, vòng quanh lâm thời dựng thẳng lên đến ống tuýp bắt đầu khiêu múa cột!

Nàng khiêu múa cột, muốn so với trong TV muốn lửa nóng nhiều lắm. Này lớn mật động tác, Hạnh Nhược Thủy quang xem liền cảm thấy mặt đỏ tai hồng! Cho dù đối với yêu nhất nam nhân, nàng cũng căn bản làm không được! Nàng hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng chính mình ở Trường Không trước mặt như vậy tử tao thủ làm tư, kia có bao nhiêu dọa người!

Cô gái cũng không có bắt đầu cởi quần áo, nhưng nhất cử nhất động, đều tràn ngập dụ hoặc. Chỉ chốc lát, trên mặt hân mà bắt đầu đỏ mồn mồn . Mồn mồn ẩm ướt tóc dài, dụ hoặc hương vị liền càng đậm .

Hạnh Nhược Thủy cuối cùng là biết cái gì kêu mị hoặc . Nàng không phải nam nhân, không có trực tiếp sinh lý phản ứng. Nhưng ở nàng xem đến, cái kia cô gái thật sự thực gọi cảm, mị hoặc lòng người!

Sau đó, kia căn sẽ không thưởng thức ống tuýp bị từ bỏ, cô gái khoả bãi mảnh mai, toàn thân tản ra HOT hơi thở, từng bước một tới gần ngồi nam nhân.

Hạnh Nhược Thủy cũng mới nhớ lại này nam nhân tồn tại. Nàng xấu hổ nhìn thoáng qua, sau đó đành đỏ mặt một chút mặt. Kỳ thật cũng không có gì cùng lắm thì, chính là cái kia nam nhân khởi phản ứng mà thôi! Nhưng là nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua như vậy hình ảnh, theo bản năng đem ánh mắt cấp nhắm lại.

“Nhược Thủy cô nương, hảo hảo mà nhìn, nếu không bọn họ còn phải lại diễn một lần.” Trong phòng, đột nhiên mà đến thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc trợn mắt, lại không thấy được thượng khác. Bốn phía quét một vòng, phỏng chừng là trang công nghệ cao.

Nàng ngay cả nhắm mắt lại không xem quyền lợi đều không có! Dã Lang này đại hôn dẫn!

Hạnh Nhược Thủy dùng sức dậm chân, hé ra mặt thở phì phì giống cái không công nộn nộn bánh bao.

Mà kích tình suy diễn hai người, áp căn không cần nàng đang làm cái gì, vẫn như cũ lửa nóng tiến hành bọn họ trong lúc đó trao đổi.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn nữ hài tử bắt đầu cởi quần áo, nàng lần đầu tiên biết, một nữ nhân ngay cả cởi quần áo đều có thể thoát như vậy **! Cái loại này lậu một chút lại bán che che đầy cảnh giới, hoàn toàn gọi lên người khác hảo kì cùng **.

Làm nữ hài tử trên người vẩy chậm rãi hạ xuống, trên mặt đất hình thành một cái màu đen tiểu vòng tròn, bên trong nhiệt độ lại bay lên một cái bậc thang!

Hạnh Nhược Thủy rõ ràng nhìn đến, cái kia nam nhân trên mặt hân bắt đầu đi xuống giọt, hân thân thủ lại bị nữ hài tử nhẹ nhàng đẩy liền đẩy ra, cái kia hình ảnh rất phiến tình rất làm cho người ta mặt đỏ !

Làm nữ hài tử cởi trên người che đầy bố, lại phiến tình một chút một chút bỏ đi nam nhân quần áo, cũng bắt đầu ở hân trên người chế tạo lửa nóng.....

Hạnh Nhược Thủy rốt cục điên rồi!”Ta không nhìn ta không nhìn ta không nhìn! Dã Lang, người này đại hôn dẫn!”

Đáng tiếc, lúc này ngay cả thượng khác cũng không để ý tới nàng.

Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại, nhưng không cách nào ngăn chặn lỗ tai. Mấu chốt là nàng nhắm mắt lại, lỗ tai càng linh . Hai người hôn môi thanh âm đều có thể nghe được rành mạch, càng đừng nói càng ngày càng đậm trọng thở dốc!

Làm nữ hài tử một tiếng ** thấp kêu dật đi ra, Hạnh Nhược Thủy thật sự muốn điên rồi. Nàng nhắm mắt lại mãnh niệm:”Ta xem không thấy ta nghe không thấy, ta xem không thấy ta nghe không thấy.....”

Nhưng là, kia thấp suyền kia than nhẹ kia gằm nhẹ, cùng nàng đối nghịch đường như, liều mạng hướng lỗ tai lý quán đi vào, như thế nào cũng ngăn không được!

Hạnh Nhược Thủy ở ghế dựa lý vận vẹo thân thể, tưởng tránh ra trời buộc, nhưng thượng khác buộc thật sự rắn chắc, nàng liền đem chính mình cổ tay cấp làm đau ! Thở hồng hộc dừng lại, kết quả phát hiện nàng chuyển của nàng, người ta lửa nóng làm theo tiến hành hùng hực khí thể!

Diên rồi, hai người kia không phải kia phương diện chuyên nghiệp diễn viên đi?

Càng muốn, nàng càng cảm thấy trong lòng căm giận . Được rồi, người đã nhóm dám diễn, như vậy ta liền dám xem! Ngày chán ghét đuôi to ba sói!

Tưởng là như thế này tưởng, nhưng là nhìn không một hồi, của nàng mặt liền hồng cùng quả táo đường như, mồ hôi càng không ngừng đi xuống giọt!

Ở nhân gian địa ngục tầng cao nhất, nam nhân bưng hồng rượu, nhìn tần số nhìn lý hình ảnh, hãy còn vui. Thật sự là cái trúc trắc đáng yêu sỏ nữ nhân!

“Ai, ta nói người làm sao làm ra như vậy cái trúc trắc tiểu nữ nhân? Ta nhưng thật ra cảm thấy, của nàng phản ứng so với kia cái ra sức biểu diễn nữ nhân thú vị nhiều lắm, cũng hot hơn!” Vừa mới tiến đến không bao lâu sói xám nhìn hình ảnh, phát ra chặc chặc thanh.

Dã Lang lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.”Cách xa nàng điểm.”

Sói xám chọn nhú mày, rụt lui thân thể.”Thật mạnh hân lãnh khí. Nói, người kia khóa cùng cổ tĩnh đường như trái tim, cuối cùng là có điểm vi ba , không dễ dàng a!”

Năm đó chuyện tình, Thiên Lang bang một ít cao tăng vẫn là biết đến. Mà sói xám là biết được tới rõ ràng , bởi vì hắn cùng Dã Lang quan hệ tối thiết.

Dã Lang không có giải thích, chính là uống một ngụm rượu, tầm mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm hình ảnh lý đại hân đầm đĩa tiểu nữ nhân. Không biết tình nhân, còn tưởng rằng vừa mới đã trải qua một hồi kích tình nhân là nàng đâu!

Nếu trong lòng nàng còn không có người tiến trú, hẳn nhất định hội không chút do dự muốn nàng. Hẳn biết rõ nàng không phải chó có hỏi, nhưng mười mấy năm qua, đây là hắn muốn cái thứ nhất nữ nhân. Là muốn muốn, mà không phải phát tiết **.

Nhưng là, trong lòng nàng sớm có người chiếm cứ Hay không muốn đem này nhân theo trong lòng nàng nhỏ? Hắn còn tại lo lắng.

Sói xám thủ, khoát lên đầu vai hắn.”Người nha, đừng quá khó xử chính mình. Nếu coi trọng , vậy chạy nhanh bắt. Nữ nhân chính là như vậy, người càng là bá đạo cường thế, nàng càng là đối với người khẳng khẳng một mực.”

“Cầm miệng của người lại!” Dã Lang tùy tay cầm lấy một cái quả táo, nhét vào trong miệng của hắn.

“Rối loạn!”

.....

Hạnh Nhược Thủy cũng không biết trận này luyện ngục đường như tra tấn là như thế nào chấm dứt . Chờ kia hai người bây giờ thu cổ đứng ở cửa nàng trước mặt, nàng đã muốn xụi lơ ở ghế dựa lý.

“Nhược Thủy cô nương, còn cần lại biểu diễn một lần sao?”

“A?” Hạnh Nhược Thủy nhất thời há hốc mồm, phục hồi tinh thần lại liều mạng vẫy tay.”Không cần không cần! Các người chạy nhanh đi ra ngoài đi, đi ra ngoài đi ra ngoài!”

“Là, Nhược Thủy cô nương.”

Trong phòng chỉ còn lại có chính mình một người, Hạnh Nhược Thủy toàn thân ướt sũng theo trong nước vớt lên đường như. Nàng chưa bao giờ biết, xem loại này diễn hội như vậy tra tấn nhân!

Không khí lý cái loại này ** hơi thở, làm cho nàng ghê tởm tưởng phun!

Nhưng mà, nghĩ đến buổi tối đến phiên chính mình biểu diễn, nàng liền thấu tâm lạnh!

Thượng khác giống quỷ mặt giống nhau xuất hiện, cởi bỏ nàng trên tay trói buộc.

“Nhược Thủy cô nương, đã muốn phóng hảo thủy , thỉnh trở về phòng tắm rửa đi.”

Hạnh Nhược Thủy không rên một tiếng, nhanh chân bỏ chạy. Ở nàng chạy ra phòng thời điểm, nàng tựa hồ nghe đến cái kia sói tiếng cười. Trò đùa dài , kiêu ngạo !

Ngâm mình ở ấm áp trong nước, Hạnh Nhược Thủy mới rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn trần nhà, đầu óc cùng con quay dường như chuyển .

Không được, nàng không thể ngây ngốc chờ cái kia tên vô lại trở về! Đối, nàng muốn chạy trốn!

Hạnh Nhược Thủy thủ việc chân mau lau khô lau thể, thay h

ưu nhân vận động phục, mặc vào nhẹ nhàng giày thể thao. Đứng hồi này đó là ai làm ra , nàng cũng không biết!

“Nhược Thủy cô nương, thỉnh dùng cơm trưa đi.” Thượng khác lại không thanh không tức toát ra đến.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới ngạc nhiên phát hiện, thời gian vừa mới vừa giữa trưa. Sờ sờ bụng, giống như quả thật đói bụng, liền ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cái gì.

Cho dù muốn chạy lộ, cũng phải trước bổ sung thể năng!

Ăn xong rồi cơm trưa, Hạnh Nhược Thủy vuốt bụng nói:”Ta đi đi bộ đi bộ, tiêu hóa một chút.”

“Nhược Thủy cô nương đi thông thả.”

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi, nghĩ rằng ta muốn là chạy mau! Nàng đương nhiên sẽ không ngốc vừa ra khỏi cửa bỏ chạy, nàng liền dọc theo tảng đá bản lộ, đá đập đá đập đi phía trước tản bộ. Cẩn thận quan sát, phát hiện bốn phía cũng không có người nào, giống như áp căn không ai tuần tra.

Quay đầu lại đi, phát hiện cổ bảo đã muốn nhìn không thấy . Nàng thể này mới bắt đầu tuyển trong rừng một cái đường nhỏ, bay nhanh hướng lý chạy. Chạy một đoạn, phát hiện áp căn không có người đuổi theo, thể này mới thả chậm cước bộ. Thở hổn hển lợi hại, hai cái đùi cũng bủn rủn lợi hại.

Nơi này cánh rừng đều là cao ngất trong mây đại thụ, dày đặc che đầy đứng lên, cơ bản nhìn không tới thiên không. Ánh mặt trời chỉ có thể xuyên thấu qua lá cây trong lúc đó khe hở chiếu xuống đến, làm cho người ta biết hiện tại là ban ngày.

Đi rồi thật lâu thật lâu, cánh rừng giống như không có cuối đường như, Hạnh Nhược Thủy trong lòng có chút khiếp . Nếu này thật là một mảnh vô biên vô hạn đại thụ lâm, kia làm sao bây giờ? Buổi tối khẳng định sẽ có dã thú thường lui tới!

Như vậy nhất tưởng, nàng lại có chút hồi hận như vậy xúc động !

Nếu không, lộn trở lại đi? Nàng thực lo lắng muốn hay không quay đầu thời điểm, ngạc nhiên nhìn trước mắt xuất hiện điều hình này nọ, hai cái đùi bị dính trên mặt đất, cả người lạnh như băng!

Đó là một cái có hoa văn xà! Còn không phải bình thường xà, là một cái kịch độc rắn hổ mang! Nó liền chiếm cứ ở lộ trung gian, giơ lên đầu, hộc độc tìn.

Hạnh Nhược Thủy trên người mồ hôi lạnh giống vũ giống nhau nhỏ đến, nàng áp căn không nhớ rõ nhìn thấy xà trăm ngàn không cần bỏ chạy, nàng kỳ thật là muốn chạy , nhưng là nàng không động đây ! Hai cái đùi giống như đã muốn không chịu đã khổng chế, liền như vậy dính ở tại chỗ, hoàn toàn không để ý của nàng ý nguyện!

Cái kia uy phong lẫm lẫm rắn hổ mang hình như là khoe khoang đủ, rốt cục chậm quá hướng một bên trong rừng cây tiến vào đi, phát ra thứ thứ thanh âm.

“A –” Hạnh Nhược Thủy phát ra một tiếng thét chói tai, xoay người sổ chết đi phía trước chạy! Rừng rậm lý trời tối sớm, này hội ánh sáng đã muốn thực ám . Lộ bất bình, thỉnh thoảng còn có nhánh cây vươn đến cản trở của nàng đi tới. Dọc theo đường đi, nàng ngã vô số lần, một thân chật vật. Nhưng là bất chấp nhiều

như vậy, cái kia xà luôn luôn tại nàng trước mắt chớp lên, nàng máy móc mại hai cái đùi, đầu óc chỗ trống một mảnh!

Làm tầm nhìn trở nên trống trải, cách hảo một khoảng cách, nhìn đến cái kia đáng giận nam nhân Miễn cường ý ở thân xe thượng khi, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình giống đã chết một hồi.

“Dã Lang, có xà!” Nàng quát to một tiếng, liền như vậy thẳng tắp tiến lên.

Dã Lang vươn tay đến, tiếp được nàng. Nhất cúi đầu, phát hiện nàng đã muốn ngất đi thôi. Hắn bắt đắc dĩ cười cười, lắc đầu. Thật sự là cái ngu ngốc!

Nếu dễ dàng như vậy có thể chạy đi, như vậy hắn nơi này cũng quá không an toàn .

Ôm nhân ngồi trở lại trong xe.

Thượng khác lái xe. Nghĩ thiếu gia ác thú vị, lại không dám khen tặng!

“Thượng khác, ngươi là không phải kỳ quái, ta biết rõ nàng căn bản trốn không thoát đi, vì sao không nói cho nàng? Ngươi là không phải nghĩ đến, ta chỉ là nhầm chán ở phái thời gian?”

“Thuộc hạ không dám!”

Dã Lang cười cười, nhìn trong lòng nhân một thân chặt vật, dơ hắn quần áo.”Trọng yếu không phải nàng có hay không chạy đi, mà là nàng chạy thoát.”

“Thuộc hạ ngu dốt.”

Hạnh Nhược Thủy bị nhân hầu hạ giặt sạch tắm, thay đổi một thân sạch sẽ quần áo, lại ở trên giường nằm một hồi, mới từ từ tỉnh lại.

“Có xà!” Nàng kinh hoảng kêu to, là bị trong mộng hình ảnh cấp làm tỉnh lại .

Dã Lang buông chén rượu, đi qua chậm rãi cúi xuống thân đến.”Thanh tỉnh không có?”

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi ngồi xuống, thần trí một chút một chút khôi phục.”Ta đã trở về.....”

“Đúng vậy. Thế nào, rừng rậm trải qua nguy hiểm hảo ngoạn sao?” Dã Lang sờ sờ của nàng mặt, cảm thấy chính mình càng ngày càng thích nàng bốn .

Hạnh Nhược Thủy đầu tiên là bất mãn quyết quyết miệng, tiện đà phút chốc tròn tròn con mắt sáng.”Ngươi sớm biết rằng ta sẽ chạy trốn, còn biết ta chạy không ra được, cho nên sớm ở bên ngoài chờ? Ngươi, ngươi như thế nào như vậy hỗn đản!”

Dã Lang bắt lấy tay nàng, đưa đến bên môi hôn một cái.”Ta không biết ngươi hội trốn, nhưng là ngươi chạy thoát, ta tự nhiên biết ngươi trốn không thoát đi. Nếu ngươi dễ dàng như vậy đã chạy ra đi, ta đây chẳng phải là tùy thời sinh hoạt tại người khác ám sát trung? Ngươi phải biết rằng, muốn giết của ta nhân nhưng là số đều không đếm được.”

Hạnh Nhược Thủy biết hắn nói được có lý, nhưng nghĩ đến hôm nay liên tiếp chuyện tình, liền tức giận không thôi.”Tóm lại, ngươi người này xấu lắm.”

“Lời này nghe giống khen ngợi. Bọn họ cũng không nói ta phá hư, mà là bảo ta ác ma.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời ghen lời.

“Tốt lắm. Tỉnh liền đứng lên ăn cơm đi, ăn xong rồi chúng ta còn có chuyện rất trọng yếu phải làm, không quên nhớ đi?” Nói xong, hắn môi còn lau quá của nàng lỗ tai.

Hạnh Nhược Thủy rút lui thân thể, bắt đầu cảm thấy da đầu run lên, cả người lạnh cả người.

Nhưng là, nàng ở trong rừng rậm chạy nửa ngày, quả thật đói bụng lắm. Hơn nữa, nàng cùng chính mình không qua được, kia tên vô lại cũng sẽ không tha nàng!

Ăn qua cơm chiều, Dã Lang lại lôi kéo nàng đi ra ngoài tản bộ.

Hạnh Nhược Thủy đầy bụng tâm sự, làm sao có này tâm tình. Nhưng là không có biện pháp, tên kia khí lực đại, dải nàng động đều không động đây .

“Hối hận ? Còn muốn trở lại lợi nhận bên người?” Dã Lang tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, thích xem nàng thỏ phỉ phỉ bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy không hảo ý liếc nhìn hắn một cái.”Hối hận thật không có. Nhưng là ta muốn nói không nghĩ, người tin sao?” Kia không vô nghĩa!

“Ta tin. Chỉ cần người nói, ta sẽ tin.” Hắn nhìn nàng, trên mặt một mảnh chân thành.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức bĩu môi.”Tin người mới là lạ! Ta còn không nghĩ nói đi!” Đỗ tiểu cô nương kia bộ lấy đến dỗ nàng, nàng mới không tin đâu!

Cọ cọ nhanh hơn bước chân, một người chạy đến phía trước đi.

Dã Lang ở sau người nhìn, thật lâu sau đột nhiên cười lắc đầu. Nàng nhất định không biết, nàng càng là như vậy, hắn càng không nghĩ thả người.

Hắn cuộc sống tràn ngập đã đã sát sát, mùi máu tươi rất nặng, nhưng không có một chút tức giận. Mà nàng tuy rằng bồn bồn , lại tràn ngập sức sống, vừa mới đưa hắn nước lạnh giống nhau cuộc sống quấy đứng lên.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, hắn tuy rằng cùng nàng Đàm giao dịch, nhưng là quang hướng về phía nàng tạp bình rượu tử vọt vào đến, không tiếc hết thấy đại giới cùng hắn Đàm giao dịch, hắn liền nguyện ý giúp nàng. Hắn làm việc, luôn luôn tùy tâm tình.

Hắn chính là tưởng tùy tay giúp nàng một phen, cho nên mới sẽ thả nhâm nàng đi gặp lợi nhận.

Nhưng là, hắn đột nhiên không muốn làm người tốt, không nghĩ liền như vậy phóng nàng đi trở về. Làm sao bây giờ, hắn thực không nghĩ thả người ?!

Lập tức hắn lại thoải mái, hắn luôn luôn là cái ác ma, làm sao tu giảng đạo lý giảng nhân từ?

Chậm rãi gợi lên khoe miệng, chân dài mại khai đuối kịp của nàng cước bộ.

Nếu như vậy, vậy phách không để đi. Này không phải hắn nhất quán tác phong sao?

81. Chương 81: Thượng Tá Trở Về, Dã Chiến

Hai người tán tản bộ, đầu đầu võ mồm, không khí liền hoãn xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy vốn chính là cái khoan dung nhân, hoặc là nói lòng mềm yếu. Đối với người khác lỗi, luôn tha thứ thật sự mau cũng quên thật sự mau. Huống chi, Dã Lang ở trong lòng nàng, rốt cuộc là tốt hơn nhiều.

Hai người đi bộ một vòng trở về, thời gian cũng đã không còn sớm . Tầm thường dân chúng gia nghỉ ngơi bình thường trong lời nói, đã muốn đến giấc ngủ thời gian.

Hạnh Nhược Thủy tắm qua, một bên chà lau tóc, một bên theo phòng tắm đi ra. Mới vừa đi vài bước, liền phát hiện trong phòng một người khác.”Người như thế nào ở ta trong phòng?”

“Nha!” Dã Lang lược lược nâng lên tay phải, ngón giữa thượng lộ vẻ nhất tiểu đoàn màu đen gì đó. Nhìn, hình như là quần áo.

“Cái gì? Cho ta ?” Hạnh Nhược Thủy hồ nghi tới gần đi.

Dã Lang gật gật đầu, đem này nọ đưa đến nàng trước mặt.”Cầm.”

Tơ lụa hơi lạnh xúc cảm xẹt qua ngón tay, rút xuống mắt. Này quá trình, cũng đủ Hạnh Nhược Thủy thấy rõ ràng đó là cái gì vậy. Đai đeo áo ngủ, còn xứng chữ “T” khổ.

Oanh –

Hạnh Nhược Thủy mặt nở tung phen gia đường như hồng đứng lên, vừa xấu hổ trừng mắt đầu sỏ gây nên.”Người –”

“Người sẽ không quên đi?” Dã Lang chậm rãi cúi người, ở nàng trốn tránh thời điểm, tay trái một phen ôm lấy của nàng vòng eo.

Hạnh Nhược Thủy bị dọa nói không ra lời, ngay cả khí cũng không dám suyễn một chút, chính là kinh ngạc nhìn hắn. Hắn đột nhiên gian như là thay đổi cá nhân dường như, cuồng dã, khí phách lộ ra ngoài.

Hai người duy trì này tư thế một hồi lâu.

Dã Lang tay phải sờ soạng một phen của nàng mặt, chậm rãi nhếch lên khóe miệng.”Đi vào thay quần áo đi, ta chờ rất.” Xoay người, đem này nọ nhặt lên đến, giữ chặt tay nàng cổ tay đặt ở nàng trong tay.

Hắn ngữ khí như thế nào nghe như thế nào ái muội, như thế nào nghe như thế nào **, làm cho người ta mặt đỏ vô thố.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn lòng bàn tay lý gì đó, nửa ngày cũng chưa động. Không tiếng động tạt tạt môi, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hắn mang cười bật cười.”Nhất, nhất định phải như vậy sao?”

Dã Lang cúi đầu nhìn nàng ướm át đôi mắt, mang theo khẩn cầu, diễm đam đáng yêu. Ướt sũng ánh mắt, như là có thể nhìn đến trong lòng người đi. Chớ có hỏi.....

Hạnh Nhược Thủy miễn cảm nhận thấy được, Dã Lang vẻ mặt có chút mê ly. Nhưng không đợi nàng xác nhận, hắn đột nhiên lại khôi phục cái loại này đáng đánh đòn biểu tình.

Nâng lên ngón trỏ ở nàng trước mặt quơ quơ, bắt lấy của nàng đầu vai chuyển đi qua, hướng phòng tắm phương hướng đẩy.”Không thể không mặc, chạy nhanh đi đổi đi.”

Hạnh Nhược Thủy bị hắn loại này nắm lấy không chừng tính tình cấp biến thành có chút mộng , ngây ngốc đi rồi vài bước, lại ngừng lại. Xoay người, có chút quyết tuyệt nhìn hắn.”Đổi cái điều kiện đi, ta sẽ không mặc .”

Dã Lang chậm rãi nheo lại ánh mắt, nhìn nàng thật lâu sau, chậm rãi gật đầu.”Có thể, ta hiện tại đã đi xuống mệnh lệnh, làm cho người ta giết lợi nhận.”

“Người –” Hạnh Nhược Thủy tức giận đến nói không nói đến. Đột nhiên như là buông tha cho dường như, đạn pháo đầu dường như vọt vào phòng tắm.

Dã Lang im lặng nhìn phòng tắm quan thượng môn. Ở lòng của nàng lý, lợi nhận trọng cho hết thấy. Giống như ở chớ có hỏi trong lòng, hắn chính là hết thấy.

Chậm rãi quay đầu đi, ngoài cửa sổ tối đen một mảnh, rất nặng áp lực.

Hắn chậm rãi đi đến bên cửa sổ, dựa cửa sổ. Không biết là ở xem bóng đêm, vẫn là ở ngăn người. Bóng dáng thực cô độc, thậm chí có chút thê lương.

Hạnh Nhược Thủy ở trong phòng tắm cọ xát thật lâu. Dù sao bên ngoài không có thúc giục, nàng sẽ không đi ra ngoài. Ngồi ở bồn cầu cái thượng ngăn người, gọi cảm nóng bỏng đai đeo áo ngủ sớm bị ném vào một bên.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài nhân xao gõ cửa, nói:”Cho người ba giây, ba giây nếu không ra ta liền trực tiếp đi vào. Nhất..... Nhị.....”

Hạnh Nhược Thủy thở phì phì tiến lên, xoạt đem cửa mở ra. Trừng mắt hắn, hai gò má phình giống bánh bao.

Dã Lang chọn nhú mày, lập tức dở khóc dở cười.”Người ở bên trong ma kị nửa ngày, liền đổi thành như vậy?”

“Ta không đổi ta không đổi ta sẽ không đổi, người giết ta tốt lắm!” Nàng có chút khóc lóc om sòm dậm chân, trong ánh mắt nhưng thật ra có khiêu khích, nhưng rõ ràng lo lắng không đủ.

“Liền như vậy không nghĩ đổi?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, trong mắt có chút mong được.

“Thẹn thùng? Vẫn là muốn vì lợi nhận lưu trữ này phó thân thể?” Ở trong lòng nàng, chính nàng cả người liền thuộc loại lợi nhận, hẳn dám khẳng định.

Hạnh Nhược Thủy không biết như thế nào trả lời, nàng không thích loại này giống như bị nhân bác hết đường như cảm giác. Nếu có thể, nàng tự nhiên hy vọng có thể vẫn sạch sẽ, chỉ thuộc loại Trường Không. Nhưng tựa hồ, nàng không có lựa chọn. Nàng có thể lẫn mất quá hôm nay, lại không biết nói hay không có thể lẫn mất quá ngày mai.

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên cảm thấy thực mỗi mệt. Đối mặt Thương Duy Ngã, đối mặt Dã Lang, thậm chí đối mặt Hứa An, nàng tựa hồ đều ở lo lắng tình thân thể bị giữ lấy. Cái này giống cái tuần hoàn ác mộng dường như, không có cuối.

“Như vậy đi. Mỗi trốn một đêm, người ngay tại trên người thống một đao, có thể chống đỡ bao lâu vậy nhìn người chính mình. Ân?”

“Hảo.” Nàng không biết quyết định này là sai là đối, cũng không biết chính mình có thể kiên trì bao lâu. Chính là hiện tại, nàng thật sự không muốn giống cái kỹ nữ dường như ở trước mặt hắn tao thủ làm tư.

Dã Lang xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát mượn trở về một cây đao. Là một phen chủy thủ, hàn quang lờ lờ, rất dọa người. “Đệ nhất đao, liền thử trái tim đi.”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên, nhưng chưa nói cái gì. Chậm rãi tiếp nhận kia bả đao, ở đao thần thượng thấy được chính mình bộ dáng. Nhân sinh luôn luôn nhiều như vậy bất đắc dĩ, giống nhau không có cuối dường như.

Nàng chậm rãi đem đao đâm đối với ngực vị trí, nhớ tới lần trước cái kia nữ thầy thuốc nói qua, trái tim ở bộ ngực lấy hạ. Đao đâm chậm rãi dời xuống, sau đó định trụ.

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn đối diện nam nhân, trong lòng thực hy vọng nghe được hắn một tiếng ngăn cản, nhưng là hắn chính là lặng lẽ nhìn.

Nàng nhắm mắt lại, thủ dùng sức hướng lý ẩn đi. Cùng lúc đó, đình một thanh âm vang lên khởi. Tay nàng bị chấn đắc nhất ma, đao liền rơi trên mặt đất, phát ra thật lớn thanh âm.

“Chưa thấy qua giống người như vậy bốn nữ nhân. Không có nghe nói qua chết tử tế không bằng lại còn sống sao? Nếu ở tử vong cùng ** trong lúc đó lựa chọn, 99% nam nhân đều hy vọng chính mình nữ nhân có thể sống. Chỉ cần còn sống, mới có kế tiếp.”

Giờ khắc này, hắn có chút giống lời nói thấm thía đại ca ca.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hắn, vẫn có chút không thể hoàn hồn. “Người, người là thử của ta?”

“Không!” Hắn cười lắc đầu, mặt tới gần của nàng, thấp giọng nói, “Ta là đậu người đùa.”

“Người, người như thế nào như vậy hỗn đản!” Nàng tức giận đến nhắc chân đã nghĩ đá hắn, bị hắn động tác mau tránh ra. Nàng tiếp theo truy!

Dã Lang ở trong phòng thiêm đến thiêm đi, mang cười nhìn nàng thở phì phì khuôn mặt. Có đôi khi liền như vậy kỳ quái, chúng ta lựa chọn tổng ở một ý niệm.

Hạnh Nhược Thủy đuổi theo một hồi, không đánh tới nhân, ngược lại chính mình mệt mỗi thở hổn hển. Nàng đột nhiên lại nghĩ tới ở X quốc cái kia buổi tối. “Tối hôm đó, người là không phải cũng là đùa với đùa?”

“Tối hôm đó?” Thực còn thật sự hồi tưởng biểu tình.

“Chính là ở X quốc, cùng này X quốc nhân, tại kia loại là lạ trong phòng.....”

“Nga, người nói cái kia buổi tối.” Bình tĩnh đại ngộ biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy lại bốn, cũng biết hắn là cố ý. “Người –”

Dã Lang lại hãy còn vui vẻ sờ sờ của nàng đầu. “Thật sự là cái hài tử ngốc. Một hồi đồng cung diễn, có thể giúp đỡ gấp cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ sẽ đánh hấn, bị hấn bắt được cổ tay. Lại nhắc chân đi đề, bị hấn dễ dàng lại tránh được.

“Tốt lắm ngọc cô nương, đi ngủ sớm một chút tốt thấy. Ngày mai sẽ có người mang người đi một chỗ, đến nơi đó, người cũng đừng muốn ngủ hảo thấy.”

“Chỗ nào?” Hạnh Nhược Thủy đề phòng trừng mắt hấn.

“Nhân gian địa ngục giống nhau địa phương. Ở nơi nào, người hội sống không bằng chết. Nhưng là theo địa ngục đi ra, chính là người hạnh phúc bắt đầu.”

Lưu lại những lời này, hấn liền đóng cửa ly khai.

Hạnh Nhược Thủy ngây ngốc đứng, nhân gian địa ngục? Sống không bằng chết? Vì sao, nàng có một loại thật không tốt dự cảm?

Không yên bò lại trên giường, trần trọc một đêm, áp căn cũng chưa ngủ ngon.

.....

Ngày hôm sau rời giường, Hạnh Nhược Thủy mới vừa đi xuống thang lầu, liền nhìn đến trong đại sảnh trừ bỏ Dã Lang, thế nhưng còn có một người khác.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đi xuống thang lầu, âm thầm đánh giá. Đối phương cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, ánh mắt nghiêm túc mà sắc bén. Nàng vội vàng thu hồi tầm mắt, không dám nhìn rất rõ ràng.

Đối phương nhưng không có thu hồi tầm mắt, như trước mắt sáng như đuốc đánh giá nàng. Kia cảm giác, tựa như ở thương trường chọn lựa này nọ.

“Đến này đến.” Dã Lang dầy ý ở trên sô pha, hướng nàng vẫy tay.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng bước nhanh đi qua, ở hấn bên người vị trí ngồi xuống. Người nọ, ngay tại nàng đối diện vị trí. Tầm mắt càng thêm trực tiếp nhìn nàng, làm cho người ta da đầu run lên cảm giác.

“Đây là người nói kia chỉ bí đỏ?” Đối phương mở miệng, thanh âm lạnh lùng, là cái nữ sinh.

Nàng một thân hừ nhàn mê màu trang, mao tóc đầu, ngũ quan lạnh lùng, không mở miệng thật đúng là tưởng một người nam nhân. Kia khí thế, quá cường hấn.

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng âm thầm kinh ngạc. Cùng lúc đó, nàng nghe được đối phương khinh miệt hừ lạnh.

“Hừ, người cũng thật sẽ cho ta chọc phiền toái! Như vậy bí đỏ, chính là huấn luyện một trăm năm cũng vẫn là bí đỏ một cái!” Nàng rõ ràng mất hứng.

Dã Lang chọn nhíu mày, cười nói: “Người có thể. Bởi vì người là săn báo.”

Hạnh Nhược Thủy lại bốn, cũng nghe hiểu được. Hơn nữa, nàng thường xuyên nghe được Trường Không cùng Phó Bối Cương nói lên bí đỏ. “Các người miệng bí đỏ, sẽ không là chỉ ta đi?” Nàng phản thủ chỉ vào chính mình hỏi.

Kia kêu săn báo nhân hừ lạnh một tiếng, liền không hề hé răng. Nhưng sắc mặt vẫn rất khó xem, giống như người ta thiếu nàng mấy trăm vạn đường như.

Dã Lang cũng không có trả lời của nàng vấn đề, mà là nói: “Nàng kêu săn báo. Về sau người liền đi theo nàng, để cho nàng sẽ mang người rời đi. Kế tiếp ngày, người muốn tự cầu nhiều phúc.”

“Đi địa ngục giống nhau địa phương?” Hạnh Nhược Thủy khó hiểu nhìn hấn, vẫn nhớ rõ tối hôm qua hấn nói qua trong lời nói.

Dã Lang gật gật đầu. “Đúng, địa ngục giống nhau địa phương.”

Hạnh Nhược Thủy tưởng, nếu muốn đi theo này kêu săn báo nhân, như vậy nàng thật sự tin tưởng cái kia địa phương cùng địa ngục giống nhau đáng sợ. “Vì sao?”

“Không vì sao. Hoặc là, người bắt nó làm như chúng ta hai trong lúc đó Giao dịch tốt lắm.” “Giao dịch” Hai chữ sau nội dung, hẳn là dán của nàng lỗ tai nói. “Có lẽ chờ người vượt qua địa ngục ngày, người có thể nhìn thấy muốn gặp người.”

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt không nháy mắt một chút. Nàng ở đánh giá, hẳn trong lời nói có vài phần chân thật tính. Nhưng mà, nàng vĩnh viễn cũng không khả năng nhìn ra dấu vết đến. Chân chân giả giả, giả giả Chân Chân, tất cả tâm tình của hắn, vô tích có thể tìm ra.

Nếu đây là bọn họ giao dịch, như vậy nàng phải đi. Dù sao, hắn tối hôm qua buông tha nàng.

“Sẽ không làm trái pháp luật vi phạm lương tâm chuyện tình? Cũng sẽ không muốn bán đứng thân thể?” Tuy rằng là giao dịch, nhưng nàng vẫn là xác nhận một chút. Nếu đem cơ bản gì đó đều đã đánh mất, còn có gì mặt còn sống?

Dã Lang còn không có trả lời, kia sẵn báo hừ lạnh một tiếng nói: “Liền người kia tư sắc, chính là tướng bán cũng phải có người khẳng định xem xét liếc mắt một cái.”

Hạnh Nhược Thủy nhíu nhíu mày đầu, không rõ này người ta nói nói như thế nào như vậy hướng khó như vậy nghe. Nhưng là, nàng không có phản bác. Bởi vì Dã Lang nói nàng muốn đi theo nàng, như vậy thoáng thông minh một chút mọi người biết không muốn cùng nàng đối nghịch, để tránh chịu không nổi.

Bất quá, người này hình như là quân nhân, quân nhân hẳn là sẽ không làm như vậy chuyện tình. Nhưng là, nàng không có trải qua gì kiểm tra sức khỏe chọn lựa, Dã Lang có thể đem nàng nhét vào quân đội lý đi sao?

Nàng xem Dã Lang, nhỏ giọng xác nhận. “Người, người là muốn đem ta phóng tới quân đội đi sao?”

Dã Lang mỉm cười. “Đúng. Bất quá, là c
ủa ta quân đội.” Mà không phải quốc gia.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên một chút.

Đúng lúc này, thượng khác lại đây báo cáo, bữa sáng đã muốn chuẩn bị tốt.

Vì thế, ba người chuyển chiến đến trên bàn cơm.

Ở ăn bữa sáng trong quá trình, Hạnh Nhược Thủy phát hiện, sẵn báo ngay cả ăn cái gì đều tựa hồ ở tuân thủ nghiêm ngặt quy luật. Nàng có chú ý tới, một cái bánh bao cắn mấy khẩu, đại khái bao lâu ăn xong, mỗi lần đều là giống nhau như đúc. Đây đó thói quen, là quân nhân mới có thể dưỡng thành.

Nguyên bản chuyên chú ăn cái gì sẵn báo, tiếp thu đến Nhược Thủy tầm mắt, chậm rãi giương mắt. Lạnh như băng tầm mắt, thẳng tắp bắn về phía nàng.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng thu hồi tầm mắt. Nàng nhìn không được tướng, chẳng lẽ Dã Lang muốn đem nàng huấn luyện thành người như vậy sao? Làm cái gì, làm bảo tiêu sao?

Trong lòng rất nhiều rất nhiều nghi vấn, căn bản không có cơ hội hỏi ra đến, hơn nữa cũng không thấy có thể được đến đáp án.

Bữa sáng sau sơ lược vài phần chung.

Sẵn báo nhìn Dã Lang. “Ta đây đem bí đồ mang đi.”

Dã Lang gật gật đầu. Tầm mắt chuyển hướng Nhược Thủy, cười nói: “Nhược Thủy, ta chờ mong người theo địa ngục lý đi ra.”

Hắn chậm rãi khuyh thân, dán nàng lỗ tai, nhỏ giọng nói: “Nếu hắn tìm đến, ta sẽ không làm cho hắn gặp người, nhưng sẽ làm hắn biết người tốt lắm.”

Hạnh Nhược Thủy đối hắn đầu đi cảm kích thoáng nhìn. Lập tức, tựa như con gà con dường như làm cho sẵn báo bán mang theo xuất môn, ném vào cửa kia lượng sương bùng nổ việt dã trong xe.

Sẵn báo hoàn toàn không cho nàng mở miệng thời gian, xe liền chạy như bay mà đi.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu, nhìn trống rỗng cửa dần dần đi xa, trong lòng có chút hoảng. Một quả loãn, nên cái gì đều nhìn không thấy. Xe khai thật sự mau, còn có chút xóc nảy, nàng phải gắt gao thảo lao mới có thể phòng ngừa bị tung đi.

Săn báo hắc nghiêm mặt, chuyên chú lái xe, không rên một tiếng.

Xe rất nhanh chuyển hướng trong rừng cây khai đi, trong rừng cây lộ cao thấp bất bình, xóc nảy Hạnh Nhược Thủy ngũ tạng lục phủ tựa hồ đều phải theo trong thân thể nhỏ ra. Nàng gắt gao mân môi, không cho chính mình phát ra một tiếng thét chói tai. Nàng không muốn nghe đến săn báo hừ lạnh, lại càng không tưởng bị nàng dùng cái loại này xem con kiến đường như ánh mắt xem chính mình.

Cao thấp bất bình lộ tựa hồ không có cuối, thỉnh thoảng lại còn có nhánh cây vươn đến. Xe tiến lên thời điểm, nhánh cây ngay tại thân thể của nàng thượng lưu lại hỏa lạt lạt dấu vết, rất đau.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình muốn hôn mê. Ở choáng váng hồ trung nàng còn muốn, trách không được ngày đó nàng chạy không ra được, này phiền rừng cây rộng lớn căn bản không phải nàng có thể tưởng tượng. Nếu ngày đó nàng không có quay đầu, chỉ sợ chỉ có bị dã thú ăn luôn phân.

Rốt cục, tầm nhìn dần dần trống trải. Không bao lâu, liền xa xa thấy được hòm lớn nhỏ gì đó, hẳn là phòng ở.

Làm xe một tiếng gầm rú dừng lại, Hạnh Nhược Thủy căn bản không kịp thấy rõ ràng trước mắt tình huống, lao xuống xe phun trời đen kịt. Dừng nói là bữa sáng, chính là ngày hôm qua ăn gì đó đều phải nôn đi ra. Vị lý như là bị máy trộn bê tông ở quấy đường như nghiêng trời lệch đất, nước mắt ở trong hốc mắt thẳng đảo quanh.

Nàng không có chú ý tới, phía sau săn báo kéo kéo khoe miệng, trong mắt cái gì vậy chợt lóe mà qua.

Phun xong rồi, nâng thủ lau khoe miệng lau hốc mắt. Xoay người sang chỗ khác, nhìn đến săn báo Miễn cưỡng ý ở trên xe, mày mình cùng một cái kết đường như.”Thực xin lỗi.”

Săn báo hắc nghiêm mặt, cất bước đi phía trước đi.”Bí đồ chính là bí đồ.”

Hạnh Nhược Thủy không có khí lực cùng nàng biện luận chính mình không phải bí đồ, chỉ có thể bước nhanh theo đi lên. Ghê tởm cảm giác căn bản không có thối lui, nhưng ít ra so với vừa rồi tốt hơn nhiều. Nàng một bên chạy đuổi kịp săn báo bộ pháp, một bên chuyển động đầu đánh giá bốn phía.

Nơi này, hẳn là chính là quân doanh. Theo này quân lực sắc lẻu trại, này việt dã xe, còn có bốn phía huấn luyện hào thanh sẽ biết.

Hạnh Nhược Thủy bị săn báo đưa một cái có vẻ nhỏ (tiểu nhân) lều trại lý.

Săn báo cười bánh bao, trầm giọng kêu:”Tiểu trang, tiến vào!”

“Là, đội trưởng!”

“Tìm một chỗ, đem này chỉ bí đồ nhét vào đi.”

“Báo cáo!”

“Nói.”

“Đội trưởng, nàng là nữ nhân.”

“Nữ nhân làm sao vậy? Ai cho người đem nàng làm nữ nhân?”

“Hiểu được!” Nơi này có nam nhân cùng gia súc, không có nữ nhân!

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nghe bọn họ đối thoại. Bộ đội, nữ nhân làm nam nhân, nam nhân làm gia súc. Lời này, nàng là nghe qua. Chính là, nàng chẳng lẽ muốn cùng một đồng nam nhân dùng chân xá sao? Kia tắm rửa thay quần áo làm sao bây giờ?

Nàng không có thời gian suy nghĩ cẩn thận, đã bị người nọ một tiếng “Đi theo ta” Mang đi.

Rất nhanh, nàng bị đưa một cái lều trại, tìm được rồi chính mình giường ngủ, vẫn là ở thượng phố. Lều trại lý thu thập sạch sẽ, những người đó cũng không ở, hẳn là đi ra ngoài huấn luyện.

Sau đó, người nọ lại mang theo nàng, lĩnh lưng túi kimônô trang.

“Dem người quần áo trên người bị thay thế, nhanh chút.” Người nọ ra lệnh liền đi ra ngoài.

“Ồ trong này sao?” Cửa nàng vẫn đề không có người trả lời. Nàng đành phải cầm lấy quần áo, chạy đến góc sáng sửa bay nhanh bị thay thế. May mắn, này trung gian không ai xuất hiện.

Nàng đổi hảo quần áo đi ra ngoài, người nọ nhìn nhìn trên tay biểu, nói: “Động tác quá chậm! Bất quá, người hội mau đứng lên.”

Hôm đó thời gian, nàng đã bị mang theo quen thuộc chung quanh hoàn cảnh. Hạnh Nhược Thủy một đầu tóc dài, bị không lưu tình chút nào tiến thành mao tắc. Trên vai đầu răng rắc một tiếng thời điểm, trong lòng nàng trăm vị cùng xuất hiện. Nhưng là, đối phương thủ chưa từng tạm dừng, rất nhanh liền răng rắc răng rắc tiến xong rồi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến gương lý cái kia có mao tắc đầu chính mình, có điểm muốn khóc xúc động. Nhưng là, người ta áp căn không cho nàng thời gian đến ai điều của nàng phát.

Đại khái đến muộn giờ cơm gian, người nọ bước đi. Nàng một người ngồi ở lều trại lý chờ.

Không bao lâu, nhất đại đội nhân mã liền vào được.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng rồi đột nhiên khẩn trương lợi hại, nhưng là làm nàng nhận ra đến, đi trước tiến vào mấy người kia là nữ khi, loại này khẩn trương mới tiêu giảm một ít. “Người, nhĩ hảo.”

“Người là mới tới? Tên gọi là gì?” Những người đó đổ nhiệt tình, nhìn đến nàng liền vây quanh lại đây.

“Ta gọi là Hạnh Nhược Thủy, vừa tới.”

“Ta gọi là mộ vũ.”

Hạnh Nhược Thủy nhất nhất cười trả lời, mộ vũ cũng nhất nhất giới thiệu những người khác cấp nàng nhận thức. Sau đó liền đem nàng đưa căn tin đi ăn cơm. Cả trai lẫn gái ngồi ở dài trên bàn, cúi đầu từng ngụm từng ngụm ăn cái gì. Nếu bằng ăn tướng, áp căn không thể phân biệt nam nữ.

Hạnh Nhược Thủy còn thấy được sẵn báo. Cửa nàng tầm mắt cũng vừa hảo hướng bên này xem, vẫn là lạnh lùng, sấm nhân thật sự.

Ăn xong này nọ. Bọn họ lại đều đi ra ngoài tiếp theo huấn luyện. Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn mọi người ra bên ngoài chạy, cảm thấy chính mình giống như bị cách ở tại bọn họ thế giới ở ngoài.

Nàng một người ở lều trại lý, lặp lại thương tiếc điệp điệp hủ khối. Đại học thời điểm tham gia quá quân huấn, cơ bản gì đó vẫn là học quá. Chính là thời gian qua lâu như vậy, một lần nữa nhớ lại đến.

Buổi tối huấn luyện trở về, mộ vũ lại lôi kéo nàng nói rất nhiều. Nhiều nhất, là về sẵn báo có bao nhiêu sao biến thái. Bất quá, rất nhanh đi ra tắt đèn thời gian.

Hạnh Nhược Thủy nằm ở trên giường, đối với kế tiếp cuộc sống thực không yên. Nàng đã lâu mới ngủ, mà nàng vừa mơ mơ màng màng ngủ, tiểu thanh liền vang vọng Trường Không. Nàng mơ mơ màng màng ngồi xuống.

“Nhược Thủy, nhanh chút mặc quần áo tập hợp!”

“Nga.”

Ở Hạnh Nhược Thủy công lưng túi lao ra lều trại kia một khắc, của nàng địa ngục kiếp sống bắt đầu.

.....

Ba tháng thời gian, nhoáng lên một cái mà qua.

Làm nhảy vào chính mình hăn mã, khởi động motor thẳng đến gia mà đi khi, Ứng Trường Không cảm thấy chính mình không giống một cái quân nhân, mà là một cái mười tám tuổi mao đầu tiểu tử đi gặp tâm động nữ sinh.

Phó điều khiển vị Phó Bồi Cương, giống nhau như đúc tâm tình.

Dọc theo đường đi, hai người cơ hồ cũng không nói chuyện. Không sai biệt lắm về nhà, vừa vặn là chạng vạng thời gian.

Ứng Trường Không trước đem Phó Bồi Cương đưa đến dưới lầu, sau đó một giây cũng không ngừng chuyển xe lao ra đi, thẳng đến chính mình dưới lầu.

Nhảy xuống hăn mã, ba bước làm hai bước xông lên lầu đi. Xuất ra cái chìa khóa, mở ra môn trong nhảy mất, biểu tình liền cương ở trên mặt. Trống rỗng gia, có một cỗ lầu dài không trụ nhân môi vị.

Hắn phanh một tiếng đóng cửa lại, xoay người phi xuống lầu, lại nhảy vào hăn mã lý.

Vừa định cùng hắn chào hỏi hàng xóm, ngạc nhiên nhìn hắn nhảy vào trong xe chạy như bay mà đi.

.....

Đàm Bội Thi vừa mới tan tầm trở về, cả người xụi lơ ở trên sofa. Công ty vừa mới vào quỹ đạo, muốn xử lý chuyện tình nhiều lắm. Nếu không ngừng tìm hộ khách, đem công ty chống đỡ đứng lên. Nàng cảm thấy đều phải mệt suy sụp .

Mà trong lòng nàng, Phó Bồi Cương rời đi thương còn không có hảo, Nhược Thủy lại không thấy người. Thân thể cùng tâm lý song trọng tra tấn, làm cho nàng gầy da bọc xương. Nhưng là nàng lại không nghĩ nghỉ ngơi, bởi vì dừng lại xuống dưới, đầu óc sẽ tưởng Phó Bồi Cương định Nhược Thủy, càng thêm dày vò.

Ngoài cửa dồn dập tiếng bước chân, Đàm Bội Thi theo bản năng ngồi xuống. Lập tức, vừa khổ cười lại gần trở về. Phó Bồi Cương về nhà khi, chính là loại này vội vàng tiếng bước chân, tốt lắm nhận thức .

Nàng còn không có thu hồi chua xót tươi cười, chợt nghe đến khóa bị mở ra thanh âm. Nàng sợ tới mức nhất thời cả người chấn động, chẳng lẽ là tặc? Nàng vội vàng đứng lên, giống tìm một này nọ làm vũ khí. Đáng tiếc, nàng còn không có tìm được thích hợp gì đó, môn cũng đã bị đẩy ra.

Nàng kinh hoảng quay đầu lại, lại đang nhìn đến vào nhân kia mặt kia đáng người khi, ngạc nhiên mở lớn miệng, vẻ mặt không dám tin.

“Lão bà, ta đã trở về.” Quen thuộc tiếng nói, quen thuộc ngữ khí. Quen thuộc nhân.

Đàm Bội Thi môi đều đang run đẩu.”Phó Bồi Cương?”

“L

à ta, lão bà.” Phó Bồi Cương đau lòng nhìn gầy nữ nhân.

Đàm Bội Thi phát ra một tiếng thét chói tai, tiến lên ôm cổ hắn thất lừng.”Phó Bồi Cương! Người còn sống, người còn sống! Ta là không phải đang nằm mơ, ta là không phải đang nằm mơ? Không, này không phải mộng, không phải.....”

Nàng nói năng lộn xộn, thân thể run run lợi hại.

Phó Bồi Cương gắt gao ôm lấy nàng, dùng chính mình nhiệt độ cơ thể nói cho nàng, hắn còn sống.”Lão bà, ta đã trở về, không có việc gì !” Trong lòng nhân gây lợi hại, kia vòng eo, hắn mười ngón có thể cầm.

“Thực xin lỗi, lão bà.” Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ hóa thành này một câu. Làm quân nhân thê tử, nàng thừa nhận rồi rất nhiều.

Thật lâu sau, Đàm Bội Thi tài chậm rãi buông ra cánh tay, một chút một chút ngẩng đầu lên. Trong mắt, nước mắt từ một viên một viên ra bên ngoài điệu. Môi biên, cũng là tươi cười.

Nâng lên thủ, cẩn thận vuốt hăn mặt, ảm áp nhiệt độ cơ thể, nói cho nàng này không phải mộng. Nàng xì một tiếng nở nụ cười, nước mắt rơi như mưa.”Phó Bồi Cương, người còn sống, người thật sự còn sống!”

Nàng ôm cổ hần cổ, đem mặt chôn ở hần gáy oa. Nhắm mắt lại, khóe mắt lệ như mưa. Người còn sống, cảm tạ lên trời!

Hai người gắt gao ôm nhau, chia xẻ lẫn nhau nhiệt độ cơ thể. Trận này ly biệt, so với dĩ vãng gì một lần đều tới lâu tới thương.

Làm hai người tìm được lẫn nhau môi, đều giống điên rồi dường như cắn cắn lẫn nhau, xé rách lẫn nhau quần áo.

Không cảm thấy được chuông cửa, lại vào lúc này mãnh liệt.

Phó Bồi Cương ôm vợ, thật sâu hít vào, bình phục cơ hồ không khống chế được dục hỏa.

Làm ngoài cửa vang lên Ứng Trường Không thanh âm, hần lập tức tỉnh táo lại. Vội vàng việc xả hạo quần áo, chạy tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Ứng Trường Không tựa như hỏa tiễn đầu đường như vọt vào đến.”Đàm Bội Thi, Nhược Thủy đâu?”

Đàm Bội Thi lắc đầu, mím môi không dám nhìn hần ánh mắt.”Nàng không tin người mất, cho nên nói cái gì đều phải đi tìm tìm. Có một ngày buổi tối nàng để lại hé ra tờ giấy cho ta bước đi , ta vẫn tìm khắp không đến nàng.”

“Ta đã biết.” Ứng Trường Không lưu lại bốn chữ, xoay người lại đi ra ngoài.

“Ai, đội trưởng!” Đàm Bội Thi tưởng kêu trụ hần, người khác cũng đã không thấy . Trong lòng không khỏi toan lợi hại, thật vất vả đội trưởng đã trở lại, Nhược Thủy lại không thấy .

Ứng Trường Không về nhà lý, quét tước một bên, sau đó hảo hảo mà ngủ vừa cảm giác. Ngủ tiền định sáng sớm hôm sau đi thành phố T vé máy bay.

Vừa cảm giác tỉnh lại, thẳng đến thành phố T.

.....

Nhân gian địa ngục, tầng cao nhất.

Dã Lang tà ý ở trên sô pha, nhàn nhã phẩm hồng rượu.

Đối với trước mắt vị này có thể đột phá hần thật mạnh phòng ngự vọt vào đến nhân, trong mắt dấu không đi tán thưởng. Tuy rằng trên người cũng quái thai , nhưng có thể tại như vậy đoạn thời gian nội đã bại nhiều như vậy cao thủ, không hổ là một nhân tài!

“Hạnh Nhược Thủy đâu?” Ứng Trường Không khóa lập mà đứng, một cái cánh tay còn giữ huyết, hần giống nhau một chút cũng không phát giác dường như, mày cũng không mặt nhăn một chút.

Dã Lang thường thức bắt tay vào làm lý cái chén, không chút để ý tầm mắt.”Ồ ta nơi này. Nhưng là, ta sẽ không cho người mang đi của nàng. Đây là ta cùng của nàng giao dịch.”

“Cái gì giao dịch?” Ứng Trường Không ánh mắt chợt lóe, đem X quốc chuyện tình cùng Đàm Bội Thi trong lời nói luyện tập đứng lên, liền trên cơ bản đoán mười chi **.

Dã Lang mỉm cười.”Ta thay nàng tìm người, nàng đáp ứng của ta gì điều kiện, bao gồm thân thể của hần cùng tánh mạng. Nàng hiện tại không có nguy hiểm, người có thể yên tâm.”

“Ta có thể thấy nàng sao?” Hần muốn hôn mắt xác nhận nàng là hảo hảo .

“Không thể. Người tới, tiễn khách.”

Ứng Trường Không nhìn hần một cái, xoay người đi nhanh rồi đi. Biết Nhược Thủy là an toàn , vậy đủ!

Dã Lang nhìn hần rồi đi bóng dáng, nhíu mày. Thế giới này thượng đối hần tính tình nhân không nhiều lắm, lợi nhận đó là một cái.

Ứng Trường Không rời đi nhân gian địa ngục, tìm một cái khách sạn trụ xuống dưới. Đối với máy tính, bắt đầu tuần tra tương quan số liệu. Đối với Thiên Lang bang đối với Dã Lang, hần cũng không xa lạ. Tại đây

cái hắc bạch dây dưa không rõ thời đại, Thiên Lang bang hậu trường chi cường ngạnh là người bình thường không thể tưởng tượng .

Hắn còn từng tra được quá, Thiên Lang bang có chính mình căn cứ, bộ đội giống nhau căn cứ! Tại đây cái quân đội quốc gia toàn bộ địa phương, một cái bình dân có thể có chính mình quân đội, hắn hậu trường chi cường ngạnh có thể thấy được đóm.

Dã Lang sẽ không đem Nhược Thủy tàng lên, hắn có thể khẳng định. Như vậy, Nhược Thủy chỗ phạm vi là có thể rút nhỏ.

.....

Rạng sáng. Mỗ căn cứ cuối cùng một đạo phòng ngự tuyến.

Lưỡng đạo bóng người tung bay, người tới ta đi, quyền cước nơi đi qua, hô to có thanh.

Thật lâu sau, đánh nhau mới ngừng lại được. Nhưng vẫn chưa phân ra thắng thua, giống nhau hai người nên như vậy lực lượng ngang nhau.

Ứng Trường Không nhìn trước mắt quen thuộc gương mặt, cũng không ngoài ý muốn. Thiên Lang bang căn cứ, không phải hắn có thể vô thanh vô tức xông vào . Phương diện này cũng không khuyết thiếu nhân tài. Mà trước mắt sẵn báo, chính là năm đó tiếng tăm lừng lẫy thiên tài.

“Lợi nhận.”

“Sẵn báo.”

Sẵn báo kéo kéo khoe miệng.”Nhiều năm không thấy, của người thân thủ càng thêm bất phàm .”

“Cũng vậy.” Ứng Trường Không cùng sẵn báo trước kia là cùng một đám đặc huấn đội viên, còn từng là hợp tác. Đáng tiếc, sẵn báo tính cách thượng có chỗ thiếu hụt, quá mức bạo ngược. Sau lại ở một lần nhiệm vụ trung, bởi vì tù binh tử vong, bị khai ra quân tịch. Không nghĩ tới, nàng thành Thiên Lang bang nhân.

“Ta muốn gặp Hạnh Nhược Thủy.”

Sẵn báo một điều mi.”Có thể. Người đả bại ta.”

“Hảo.”

Hai người lại bắt đầu đánh thượng .

Làm một phen chủ thủ để ở sẵn báo cổ động mạch chủ chỗ, nàng ha ha cười.”Người thắng .”

“Cảm ơn.” Ứng Trường Không thu hồi chủ thủ, đi nhanh mà đi. Mơ hồ nhìn thoáng qua, liền siêu trong đó một cái lều trại mà đi.

“Lăng đội trưởng, muốn hay không –”

“Không! Hắn chính là đến xem nhân , sẽ không làm khác sự tình. Có vấn đề, ta sẽ gánh vác.” Bọn họ từng là chụp đương, rất hiểu biết lẫn nhau .

Ứng Trường Không vô thanh vô tức thiểm tiến lều trại, sắc bén đôi mắt ở bốn phía quét một vòng, hướng tới trong đó hé ra giường đi qua đi. Thượng phô nhân đang ở ngủ say trung, nhưng ánh mắt trong lúc đó đã muốn đã không có dĩ vãng ngủ khi cái loại này thả lỏng trạng thái. Kia đầu hắn yêu thích tóc dài, nay đã muốn không có bóng dáng, đỉnh cùng hắn thứ đầu.

Trong lòng, rất đau. Đồng thời, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng hoàn hảo tốt.

Xảo diệu che của nàng miệng, đồng thời ôm nàng bay nhanh rời đi lều trại.

“Ân ân ân ân.....” Hạnh Nhược Thủy giãy dụa , cố gắng tưởng sử xuất mấy ngày nay huấn luyện kỹ năng.

Chạy đến một cái không người góc, Ứng Trường Không thoáng thả lỏng lực đạo, nàng liền theo hắn trong lòng quay cuồng xuống, tiện đà đối hắn khởi xướng công kích.

Này đó công kích đối Ứng Trường Không mà nói, không tính cái gì. Hắn lại chỉ dùng tam thành lực, cùng nàng chu toàn đứng lên.

Nhưng chỉ đánh một hồi, nàng liền ngừng lại. Ngạc nhiên nhìn trước mắt nhân, không thể tin được thấp giọng kêu: “Trường Không?”

Ứng Trường Không lộ ra tươi cười, mở ra song giường: “Vợ, ta đã trở về.”

Hạnh Nhược Thủy cười nhào vào hắn trong lòng, cảm thấy hết thấy tựa hồ đều đáng giá. “Trường Không Trường Không.....” Nàng giống niệm kinh dường như, càng không ngừng nhớ kỹ tên của hắn.

Ứng Trường Không bật cười ôm nàng: “Vợ, ta thật sự ở trong này.”

Gắt gao ôm nhau, cảm thấy chính mình có được toàn bộ thế giới, không cách nào hình dung tâm tình.

“Trường Không, ta cảm thấy này hết thấy đều rất hảo thật tốt quá! Ta hiện tại cảm thấy, ông trời đối ta còn là rất tốt!”

“Đứa ngốc.” Ứng Trường Không cười mắng một tiếng, cúi đầu hôn trụ đã lâu cánh môi.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức nhiệt tình đáp lại. Ở trường kỳ ly biệt sau, còn có cái gì so với hôn môi cùng có được lẫn nhau càng thêm tốt đẹp!

Ở dự hỏa tràn ra thời điểm, Ứng Trường Không một phen ôm lấy nàng, vọt vào rậm rạp trong rừng cây.

Chính là ở lúc ban đầu thời điểm, Hạnh Nhược Thủy có chút ngượng ngùng. Lấy thiên vì bị lấy vì giường dù sao quá lớn mật, nàng rất khó thản nhiên nhận.

Nhưng mà, Ứng Trường Không căn bản không cho nàng ngượng ngùng cơ hội. Nhiệt tình hỏa rất nhanh đã đem nàng cháy sạch thần chí mơ hồ, chỉ có thể đi theo hắn tiết tấu, sa vào tại đây một hồi yêu vận động bên trong.

Mà ở căn cứ chỗ một góc, đứng hai người.

“Lăng đội trưởng, hiện tại thế nào?”

Săn báo nhìn về phía chỗ rừng cây phương hướng, a khai cười lạnh: “Thối!”

Tiểu tiếng vang triệt.

“Khẩn cấp tập hợp!” Hạnh Nhược Thủy lập tức tỉnh táo lại, một phen đẩy ra trên người nhân mà bắt đầu mặc quần áo.

Ứng Trường Không nhìn của nàng động tác, ảo não phát ra một tiếng gầm nhẹ: “Thao, nàng nhất định là cố ý!”

“Ta đi rồi!” Nàng còn nhớ rõ hắn tồn tại, ở trên mặt hắn trác một ngụm, liền lập tức lao ra đi.

Ứng Trường Không một quyền nện ở thượng! Hắn dám khẳng định, săn báo là cố ý!

Một khác chỗ.

Săn báo ở đội ngũ tiền chậm rãi đi thông thả lại đây đi thông thả đi qua, tầm mắt thỉnh thoảng lại đảo qua chỗ cá nhân, nửa ngày cũng không cổ họng một câu. Sau lại đem muội Hạnh Nhược Thủy huấn một chút, phạt một chút.

“Toàn thể đều có! Nghỉ, giải tán!”

Mọi người người xem ta ta xem người, đều có chút mặc danh kỳ diệu. Chỉ có Hạnh Nhược Thủy nhớ tới Trường Không câu nói kia, hiểu được săn báo đây là ở cố ý chính bọn họ. Nói cách khác, săn báo dự đoán được bọn họ sẽ đi trong rừng làm chuyện đó? Của nàng mặt xoát liền đỏ!

Mọi người đều trở về ngủ, nàng tắc đứng ở tại chỗ bốn phía xem, muốn tìm đến hắn thân ảnh. Đứng một hồi, nàng xoay người hướng cánh rừng phương hướng chạy tới.

Nửa đường trung, bị đột nhiên vươn đến thủ một phen bắt được . May mắn kia quen thuộc hơi thở, không làm cho nàng thét chói tai đi ra.

“Ta chỉ biết, săn báo là cố ý chinh của ta.” Ứng Trường Không đầy bụng bắt mãi.

Hạnh Nhược Thủy ôm hân thất lưng, tâm tình cũng không chỉ

u ảnh hưởng. Nàng cảm thấy hết thảy đã muốn tốt lắm , không cần so đo này đó.”Không quan hệ, ta cảm thấy đã muốn thực hạnh phúc .”

“Người lão công nếu ghen hổng rồi, người nữa đời sau tính phúc sẽ không có.” Ứng Trường Không vẫn là khí. Đến một nửa bị đánh gãy, thực đòi mạng .

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, ha ha cười. Nàng ngược lại cảm thấy, săn báo rất đáng yêu . Loại này hành động, thật giống như tiểu hài tử không quen nhìn đồng bọn được thứ tốt mà cố ý muốn làm phá hư.

“Không được. Chúng ta tiếp theo đến!” Ứng thượng tá đem nhân hướng trên đầu vai nhất khiêng, phi thân hướng trong rừng chạy trốn.

Hạnh Nhược Thủy ở đầu vai hân thượng cười đến sáng lạn. Trong lòng cảm thấy, loại này yêu đương vụng trộm dường như hành động, cũng rất kích thích .

Vẫn là nguyên lai địa phương, Ứng thượng tá động tác còn hơn hồi nãy nữa muốn dồn dập, hân thật sự không nghĩ lại đến một lần cái loại này thống khổ trải qua.”Vợ, lần này nàng cho dù tiếng còi, người cũng không cần quản!”

Hân chính là nói như vậy, trong lòng hiểu được kia đã muốn là một loại tự nhiên phản ứng , cùng quản mặc kệ cũng chưa quan hệ.

Hạnh Nhược Thủy chính là nhìn hân cười, không trả lời.

Ứng thượng tá gầm nhẹ một tiếng, cúi người liền cắn, giống cách hồi lâu lại gặp được thịt xương đầu đại cầu cầu.

Hạnh Nhược Thủy thả lỏng thân thể, tươi cười thủy chung ở trên mặt. Trên người nhân tựa hồ bắt mãi nàng không đủ chuyên tâm, dùng sức ở nàng trước ngực cắn một ngụm, đau nàng nha một tiếng khê gọi.

“Vợ, hiện tại người chỉ có thể tưởng ta.” Ứng thượng tá bá đạo mệnh lệnh. Cũng sử xuất cả người chiêu thức, làm cho nàng chỉ nhớ rõ chính mình tồn tại.

Hạnh Nhược Thủy hoàn trụ hân lưng, nhắm mắt lại, cảm quan cảm giác trở nên đặc biệt rõ ràng mà rất nhỏ. Trong lòng nàng cái loại này chờ mong, là nàng trước kia căn bản sẽ không nghĩ đến . Tình đến ở chỗ sâu trong, cửu biệt gặp lại, tựa hồ chỉ có lẫn nhau giao hòa mới có thể kể ra.

Tính, là tình yêu cùng hôn nhân trung thực vi diệu một cái bộ phận. Chỉ có đến nhất định niên kỉ linh, người mới hiểu được nó trọng yếu cùng với như thế nào đi đối đãi nó.

Lúc này đây, săn báo không có lại tiếng còi, thuyết minh nàng vẫn là rất phúc hậu một người.

Làm nhiệt tình rút đi, Ứng Trường Không ôm chính mình âu yếm nữ nhân, thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm.

Hạnh Nhược Thủy ở hân trước ngực lẳng lặng nằm úp sấp , cảm thấy cả người đều mềm nhũn lười biếng . Hiện tại nếu tích cực tập hợp, nàng thực hoài nghi chính mình có thể hay không thức dậy đến. Bất quá, thật sự luyện tiếu trở về, tưởng nhiều cùng hân ngốc một hồi, lại một hồi!

Đêm tĩnh lặng. Bầu trời đêm tối đen, chỉ có linh tinh mấy khỏa tinh. Nguyệt nhi cũng không biết trốn được làm sao nhân hạ , hoàn toàn không thấy bóng dáng.

“Vợ, người nên trở về đi ngủ thấy .” Nếu không, nàng sáng mai khẳng định khởi không đến. Hơn nữa, săn báo không chừng khi nào thì lại đây cái khẩn cấp tập hợp. Hân tối rõ ràng loại này xiếc .

Hạnh Nhược Thủy ứng một tiếng, ngồi xuống.”Người ngày mai trở về thành phố Z sao?”

“Ân. Bất quá, chỉ cần có không ta sẽ lại đây. Vợ, ta sẽ nhớ người .” Nam nhân ôm nàng, lại là một cái thật sâu hôn, triền triền miên miên.

Hạnh Nhược Thủy cười, cúi đầu ứng một tiếng.”Ấn.”

Ai cũng không hỏi ai cũng không có nói khi nào thì nàng mới có thể về nhà. Nhưng hai người trong lòng, đều biết nói ngày nào đó nhất định sẽ đến lâm . Chính là, phải đợi Dã Lang chơi đã.

Hạnh Nhược Thủy có lẽ còn không hiểu được, Ứng Trường Không cũng đã nghĩ tới. Chính là, hắn cũng không nói gì, hắn sẽ không ngốc đến ở vợ trước mặt nói nam nhân khác hảo.

Hai người nắm thủ, đi ra cánh rừng. Ở cánh rừng bên cạnh, dừng lại bộ pháp. Bốn mắt nhìn nhau, đều là nùng tình.

“Trở về đi.” Ứng Trường Không lại ôm chặt nàng, hôn thân, liền buông ra cánh tay.

Hạnh Nhược Thủy ở trên mặt hắn hôn một cái, xoay người liền hướng lều trại chạy tới. Mãi cho đến vào lều trại, đều không có quay đầu.

Ứng Trường Không mỉm cười. Nhanh chóng trở lại, đón nhận đột nhiên theo nơi nào đó tập kích nhân.

.....

82. Chương 82: Tou Tình Đại Giới [Ấm Áp Chợt Cười]

Nhân gian địa ngục, đỉnh tầng.

“Nếu thích nàng, sao không giữ ở bên người?” Sói xám hút một ngụm yên, khó hiểu hỏi.

Dã Lang hai chân vén, chỉ gian mang theo xì gà, Miễn cưỡng ý ở trên sô pha. Nghe nói sói xám trong lời nói, nhúu mày.”Nếu có người đem chó có hỏi giữ ở bên người cả đời, người cảm thấy nàng hội yêu thương người kia sao?”

Sói xám sững sốt một chút, vì hắn rốt cục khăng nhắc tới chó có hỏi tên này. Đó là trong lòng hắn cảm khu, không được người khác đề cập, chính hắn cũng sẽ không nhắc tới.

“Sẽ không.” Chó có hỏi chính là bị nhân nhốt cả đời, trong lòng cũng chỉ có một cái Dã Lang.

Dã Lang mỉm cười, vẻ mặt hữu hiệu miểu xa.”Nàng cũng giống nhau. Ta cũng không hội ủy khuất chính mình làm người khác lão nhị.” Cho dù ta đem nàng giữ ở bên người cả đời, trong lòng nàng cũng chỉ có lợi nhận.

Sói xám xì một tiếng nở nụ cười, nâng thủ một quyền đánh vào hắn cánh tay thượng.”Thao! Người người này, miệng càng phát ra lưu loát !”

Dã Lang thần nhiên , từ chối cho ý kiến.

Đúng lúc này, cửa phòng vô cùng lo lắng xao động lên.

“Tiến vào!”

“Lão đại, có người sát tiến nhân gian địa ngục, cũng sắp giết tầng cao nhất !”

Dã Lang dừng một chút, khê nhúu mày.”Người nào?”

“Một nữ nhân! Một cái rất lợi hại nữ nhân!” Thuộc hạ lau hãn, nghĩ đến cái kia cường hãn nữ nhân liền đỏ mồ hôi.

“Nga?” Dã Lang a khai tươi cười, thú vị dạt dào nhúu mày.”Nhiều người như vậy đều ngăn không được một nữ nhân, ta đây đành phải chờ ở nơi này nhân nhân xâm lược .”

Cái dạng gì nữ nhân, thế nhưng có thể đột phá nhân gian địa ngục tầng tầng trở ngại? Người này, chỉ sợ cùng thợ săn cùng săn báo hiểu được hợp lại. Chính là không biết của nàng mục đích là cái gì, sẽ không là ám sát hắn đi?

“Lão đại?” Thuộc hạ hãn mạo lợi hại hơn .

Dã Lang khoát tay, làm cho hần thối lui đến một bên. Xì gà đưa đến bên miệng, chậm rãi rút một ngụm. Tiếng đánh nhau, đã muốn đến ngoài cửa. Nhân gian địa ngục bình thường bất động thương, cho dù động thương, cũng là tiêu âm thương, bởi vậy nghe không được tiếng súng.

Một lát sau, rộng mở môn vọt vào đến một cái nhân, vẫn là cái nữ nhân! Một đường vọt tới nơi này đến, của nàng hơi thở chính là hơi hơi có điểm trọng. Giống nhau đối nàng mà nói, phá tan này thật mạnh phòng ngự căn bản không phải vấn đề.

Nếu ở bình thường, Dã Lang nhất định hội lo lắng nhân gian địa ngục phòng ngự vấn đề. Nhưng giờ phút này, hần không có cái kia tâm tư.

Đang nhìn đã đến nhân khoảnh khắc, hần kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, không dám tin nhìn trước mắt nhân. Chớ có hỏi! Không phải giống chớ có hỏi, là thật chân chính chính chớ có hỏi!

Người tới thẳng tắp đi đến hần trước mặt đến, hơi hơi ngửa đầu nhìn hần. Nàng chậm rãi mở miệng, thanh âm thoảng có chút khàn khàn.”Minh ám.”

Minh ám là Dã Lang tên thật, nhưng biết đến nhân không nhiều lắm. Liên mấy ngày liên sói giúp, cũng không có vài người biết.

“Chớ có hỏi?” Hơn nửa ngày, Dã Lang mới nhẹ nhàng mà gọi ra tên này.

Nữ nhân hơi hơi chau mày đầu.”Người sai lầm rồi. Ta gọi là im lặng.”

Dã Lang cuối cùng là khôi phục bình tĩnh. Chớ có hỏi đã muốn đã chết, sẽ chết ở hần trong lòng, hần quá rõ ràng. Đây nhân giống nhau, cũng không phải hần chớ có hỏi. Hần thanh âm lãnh xuống dưới, cả người phóng thích nguy hiểm hơi thở.”Nói nói mục đích của người?”

Trừ bỏ săn báo cùng lợi nhận, đây là cái thứ ba có thể xông tới nhân, vẫn là cái kiểu nhỏ nữ nhân!

“Tìm người.” Im lặng nhìn hần, tựa hồ hoàn toàn không có bị hần hơi thở sở ảnh hưởng.

Thiên Lang bang những người đó đều ở trong lòng vì cái này nữ nhân trầm trồ khen ngợi, nhiều như vậy năm qua, có thể ở lão đại trước mặt như vậy bình tĩnh nhân không nhiều lắm, huống chi là cái nữ nhân! Nữ nhân này, thích hợp làm bọn họ đại tẩu!

“Ai?” Dã Lang hơi hơi nheo lại ánh mắt.

Im lặng cười cười, nhìn hần ánh mắt.”Người. Minh ám, lên trời xuống đất, người đều là của ta!”

Nhất thời, trong phòng một mảnh hút không khí thanh.

Sói xám nhin không được thối một tiếng khẩu tiểu, âm thầm vì cái này nữ nhân trầm trồ khen ngợi. Tưởng cùng Dã Lang nữ nhân không ít, nhưng dám nói Dã Lang thuộc loại của nàng nữ nhân, này vẫn là cái thứ nhất.

Dã Lang cũng không có tức giận, ngược lại đến đây hứng thú.”Dựa vào cái gì?”

“Người là của ta nam nhân.” Cường thế tuyên cáo, rơi xuống đất có thanh.

.....

Ứng Trường Không trực tiếp theo thành phố T bay đi thành phố B. Đúng phùng cuối tuần.

Tiến vào gia môn, người một nhà đều ở, tề tụ nhất đường.

“Trường Không!” Dương Tử Vân phác lại đây, khóc một phen nước mũi một phen nước mắt. Tuy rằng đã muốn được đến tin tức, con trai của nàng còn sống. Nhưng là nhìn đến chân nhân, vẫn là nhin không được khóc không kèm chế được.

Ứng Trường Không vỗ vỗ mẫu thân phía sau lưng, không tiếng động an ủi.

So sánh với dưới, thượng tướng cùng gia gia liên bình tĩnh hơn. Dù sao cũng là quân nhân, nhìn quen tử vong. Đối với bọn họ mà nói, mỗi một cái huynh đệ đều là thân đệ huynh, mỗi một cái huynh đệ cũng đều là cốt nhục!

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Dương Tử Vân cười mãnh lau nước mắt, giữ chặt con cao thấp đánh giá một lần lại một lần.

“Cha !” Đang ở trên lầu trong phòng ngoạn, nghe bảo mẫu nói nhiều đã trở lại, tiểu tử kia tựa như hỏa tiễn đầu đường như chạy vội đi ra. Hai điều tiểu đoản chân đá đập đá chạy xuống thang lầu, xem vài cái đánh người trong lòng run sợ .

Ứng Trường Không sớm đã đứng ở thang lầu đối hạ địa phương, không tiếng động làm bảo hộ tư thế.

Còn còn lại nửa thanh thang lầu thời điểm, tiểu tử kia hô cha liền như vậy hướng tới hần nhảy xuống tới, không có một tia do dự cùng sợ hãi.

Ứng Trường Không một phen tiếp được hần, sau đó ném không trung lại tiếp được. Lâu không thấy phụ tử hai, lại ngoạn bọn họ trong lúc đó trò chơi

i. Trong lúc nhất thời, trong phòng tràn đầy tiểu tử kia khanh khách tiếng cười.

Chờ đình chỉ bọn họ trò chơi, tiểu tử kia ôm hần cổ, càng không ngừng kêu:”Cha , cha , cha”

Kia kích động bộ dáng, đập mọi người đều nở nụ cười.

“A tuệ, chạy nhanh ăn cơm.” Vừa mới là bữa tối thời gian, Dương Tử Vân vội vàng phân phó bảo mẫu ăn cơm.

Vì thế, người một nhà vô cùng náo nhiệt ngồi xuống trên bàn cơm.

“Cha , mẹ như thế nào chưa cùng người về nhà?” Tiểu tử kia cầm lấy chiếc đũa, chớp mắt to sốt ruột hỏi.

Dương Tử Vân cùng thượng tướng đều là sưng sốt, trừng mắt nhìn một chút tiểu tử kia. Đứa nhỏ này, thật sự là thế nào hồ không ra đề thế nào hồ!

Tiểu tử kia không hiểu, hần cũng nhìn không tới, hần đang gắt gao nhìn cha chờ trả lời đâu.

Ứng Trường Không khò khè tiểu tử kia đầu, cười cười.”Mẹ có rất chuyện trọng yếu muốn việc, nhưng là nàng rất nhanh sẽ trở về . Đến lúc đó, Phúc An còn đi thành phố Z cùng mẹ cùng nhau trụ, được không?”

“Hảo!” Tiểu tử kia dùng sức địa điểm đầu, cao hứng cười mị mắt to. Sau đó lại xao bát đũa, kêu,”Muốn ăn đại chân gà, đại chân gà!”

Ứng Trường Không liền gấp đại chân gà, phóng tới hần trong bát.

Tiểu tử kia lực chú ý lập tức tất cả đều ở chân gà thượng, chuyên chú thìa chiếc đũa cùng thủ cùng sử dụng, cùng chân gà chiến đấu hăng hái đứng lên. Nhìn hần như vậy, giống như thật là một hồi chiến tranh đường như, thực khôi hài.

Dương Tử Vân đuổi kịp đem liếc nhau, trao đổi nào đó tin tức. Cuối cùng, từ Dương Tử Vân mở miệng.”Trường Không, người, người có rảnh đi xem Miêu Miêu đi. Nàng tự sát, may mắn đúng lúc phát hiện, thế này mới cứu lại đây.”

“Nga.” Ứng Trường Không khẽ nhíu mày, lên tiếng, chưa nói cái gì. Mẫu thân không đề cập tới khởi, hần cũng không nhớ rõ Cổ Miêu Miêu chuyện tình . Hần tâm tiểu, có thể nhớ kỹ cũng chỉ có trong nhà nhân.

Bất quá, nghe thế cái tin tức, trong lòng hần vẫn là có một chút khổ sở. Mẫu thân cùng dung a di tự cho là đúng, hại khổ Cổ Miêu Miêu. Tuy rằng không biết Cổ Miêu Miêu tự sát kể lại nguyên nhân, nhưng nhất định cùng mang thai chuyện tình có liên quan. Chỉ hy vọng nàng có thể mau chóng hảo đứng lên. Còn có này hai cái qua tuổi bán trăm nữ nhân, có thể hảo hảo mà tĩnh lại.

“Mẹ, về sau người đừng cùng dung a di hạt muốn làm . Cổ Miêu Miêu lúc này đây có thể cứu trở về đến, lại đến một lần, ai biết còn không đến cấp? Đến lúc đó, dung a di bọn họ hội hận người cả đời !” Nhịn lại nhân, rốt cục vẫn là nói.

Dương Tử Vân nhìn con, trên mặt có bị thương.

Thượng tướng lập tức liên tức giận.”Người ở với ai nói chuyện đâu? Nàng là người mẫu thân! Nàng cũng là vì tốt cho người, như thế nào kêu hạt muốn làm? Lại nói hươu nói vượn, ta nhất bản chết người!”

“Ta đây trước nhất bắn chết người!” Ứng chấn bang chiếc đuă nhất phóng, ba một tiếng.

Nhất thời, ai cũng không dám hé răng .

“Đây là người ta khuê nữ, các người không đau lòng. Nếu là các người khuê nữ, các người có thể hay không hận cả đời? Giết người kia đều cũng có khả năng!” Đối với con dâu lúc này đây hoang đường, ứng chấn bang còn tại chú ý.

Ứng Trường Không vội vàng trấn an tức giận lão nhân gia.”Gia gia, người đừng tức giận.”

Ứng chấn bang nhìn con con dâu, hừ lạnh một tiếng, thế này mới cầm lấy chiếc đuă tiếp theo ăn cơm.

Ứng Trường Không thở ra một hơi, nhìn cha mẹ.

“Mẹ, phụ thân, ta đã muốn tìm được Nhược Thủy . Chờ nàng xong xuôi sự tình trở về, chúng ta sẽ kết hôn. Ta phi Nhược Thủy không cưới, quyết định này là sẽ không thay đổi ! Ta không hy vọng các người luôn mãi cản trở, bị thương chúng ta phụ tử mẫu tử trong lúc đó cảm tình. Ta cũng tin tưởng các người là thật sự quan tâm ta, nhưng hôn nhân là cả đời chuyện tình, trong đó một cái nhân vật chính là ta. Như vậy, chỉ có ta mới biết được ai mới là thích hợp nhất của ta nhân. Ta không cầu các người thích nàng, ta chỉ cầu các người không cần thương tổn nàng. Nếu các người không nghĩ nhìn đến nàng, chúng ta đây ngay tại thành phố Z sống. Ngày lễ ngày tết, ta mang theo Phúc An trở về gặp các người thì tốt rồi.”

“Người cứ việc đem nàng mang về gia, gia gia thích nàng thích được ngay! Về sau nếu ai dám khó xử nàng, gia gia cái thứ nhất không buông tha hần!” Ứng chấn bang lớn tiếng tuyên bố, nghiêm túc ngữ khí làm cho người ta không dám ngỗ nghịch.

Dương Tử Vân há miệng thở dốc, đành phải nói:”Nhanh ăn cơm đi, đồ ăn muốn lạnh .” Công công đều đã muốn mình xác cho thấy thái độ , bọn họ còn có thể nói cái gì?

Ứng chấn bang lại vỗ một chút tôn tử, cười tủm tỉm nói:”Bất quá, người muốn cho nàng đem kì nghệ luyện hảo một chút, đến lúc đó hảo hảo bồi gia gia hạ kỷ bàn, a?”

“Hảo.” Ứng Trường Không a miệng cười. Có gia gia che chở Nhược Thủy, cha mẹ cũng không dám có quá lớn động tĩnh.

Tiểu tử kia không biết như thế nào cũng đến vô giúp vui, rất lớn hô một tiếng hảo, đập mọi người đều nở nụ cười.

Ứng chấn bang nhìn Tiểu Phúc An, thở ra một hơi.”Gì thời điểm người theo ta cháu dâu cũng chạy nhanh sinh một cái, làm cho Phúc An cũng có cái bạn?”

“Gia gia người yên tâm, đến lúc đó chúng ta cố gắng sinh một đôi, long phượng thai!” Ứng thượng tá cũng nhin không được nở nụ cười.

Ứng chấn bang ba một cái tát liền tiếp đón đến hần đầu đi lên.”Người cho là là niết tượng đất đầu? Người nói một đôi liền một đôi ? Nhà chúng ta không có song bào thai di truyền, người nhưng thật ra có thể cùng Nhược Thủy đi giải hiểu biết, nhà bọn họ có hay không phương diện này di truyền.”

“Là, thủ trưởng!”

“Xú tiểu tử!” Ứng chấn bang nhin không được lại tiếp đón một cái tát.

Tuy rằng thượng tướng vợ chồng có điểm khó chịu, nhưng con Bình An trở về luôn đại hỷ sự, cho nên một chút cơn cũng là ăn vô cùng náo nhiệt vô cùng cao hứng.

Cơm chiều sau, người một nhà ngồi ở trong phòng khách nói chuyện phiếm xem tivi. Trên thực tế là, đại nhân nói chuyện phiếm, tiểu tử kia phách điệu khiển từ xa đang nhìn tivi.

Rất nhanh, lại đã tiểu tử kia ngủ thời gian.

Rất dài một đoạn thời gian không có nhìn thấy cha , tiểu tử kia không nên cha cùng hần ngủ. Cha không đồng ý, hần làm bộ sẽ cố sần .

Ứng Trường Không bắt đắc dĩ, đành phải mang theo hấn trở lại hấn phòng nhỏ, đem hấn phao đến trên giường. Chính mình ở phía trước cửa sổ ngồi xuống, cấp tiểu tử kia cái hảo tiểu chăn.”Tốt lắm, ngoan ngoan ngủ, cha tại đây cùng người.”

Tiểu tử kia ôm cha bàn tay to, nghiêng nằm hảo, lại mân mê theo gối đầu hạ lấy ra nữa hé ra ảnh chụp.”Cha, xem, là mẹ!” Tiểu tử kia hiển vật quý đem ảnh chụp cấp cha nhìn xem.

Ứng Trường Không cười cười, sờ sờ hấn đầu. Đây ảnh chụp vẫn là thật lâu tiền hấn cấp tiểu tử kia, nói cho hấn ảnh chụp người trên là hấn mẹ, tiểu tử kia liền vắn thu.”Mau ngủ, mẹ rất nhanh sẽ trở lại.”

Tiểu tử kia sườn nằm, ôm ảnh chụp cùng cha bàn tay to, mắt to trượt đi nhìn cha.”Tĩnh ngủ, mẹ sẽ về nhà sao?”

Ứng Trường Không dùng không thủ, có tiết tấu vỗ nhẹ hấn phía sau lưng.”Đúng. Cho nên Phúc An ngoan ngoan, nhắm mắt lại ngủ.”

Tiểu tử kia nhìn hấn, chỉ chớp lát cũng chậm chậm khép lại mắt to.

Ứng Trường Không vẫn chụp vỗ về, xác định hấn hoàn toàn đang ngủ, mới dừng lại đến. Hấn nhẹ nhàng mà bắt tay rút ra, lại muốn lấy đi ảnh chụp, tiểu tử kia lập tức giật mình, như là muốn tỉnh.

“Dừng nhúc nhích kia ảnh chụp, người nhất chạm vào ảnh chụp hấn sẽ tỉnh.” Dương Tử Vân ngữ khí có chút bất đắc dĩ. Nàng phía trước cũng ném thử quá, thậm chí cấp Trường Không ảnh chụp hấn đều không cần, nhất định phải Hạnh Nhược Thủy kia trượng. Tóm lại, con cùng tôn tử đều bị Hạnh Nhược Thủy cấp mê hoặc!

Ứng Trường Không chậm rãi đứng lên, nhìn không công mập mạp tiểu oa nhi, trong lòng mềm mại một mảnh.”Mẹ, chúng ta đi ra ngoài đi.” Hấn thân thủ, nắm ở mẫu thân đầu vai.

Vừa ra cửa nhỏ cửa phòng, đã bị thượng tướng một phen đoạt đi qua. Đôi bốc hỏa dường như, tròng mắt hấn. Ứng Trường Không bất đắc dĩ cười cười.

“Làm gì đâu? Hấn là con ta!”

Thượng tướng cũng mặc kệ con không con, ôm vợ trở về bọn họ phòng.

Ứng Trường Không đứng ở tại chỗ nhìn, hơi hơi nhếch lên khóe miệng. Vài thập niên sau, hấn cùng Nhược Thủy cũng sẽ giống như vậy đi. Đến lúc đó, hấn là không phải cũng sẽ ăn con nữ nhi dầm chua?

Vài thập niên sau, hấn nhất định là cái quái tính tình lão nhân. Mà Nhược Thủy, nhất định là ôn nhu như nước tiểu lão thái thái.

Phồn hoa tan mất cùng quân lão!

.....

Thời gian quá bay nhanh.

Đối với ở tra tấn trung vượt qua, đầu óc đại đa số thời điểm đình công, chỉ ngóng trông ăn cơm cùng ngủ Hạnh Nhược Thủy mà nói, không cảm giác thời gian tồn tại. Mặt trời mọc mặt trời lặn, đều là huấn luyện, đều là tra tấn.

Bất quá loại này ngày cũng không phải hoàn toàn không có lợi, tạm thời mặc kệ huấn luyện kết quả, tựa như vì thi vào trường cao đẳng mà chiến đấu hăng hái trung học ba năm, thực khổ nhưng là thực phong phú.

Này, chính là nàng hiện tại cuộc sống. Ở buồn tẻ trong thống khổ có phong phú cùng sung sướng.

Hôm nay, sẵn báo có lẽ là cảm thấy tra tấn các nàng tra tấn đủ, thế nhưng có một ngày nghỉ ngơi thời gian. Nhưng chỉ muốn nhận được chỉ lệnh, phải một giờ nội gấp trở về!

“Toàn thể đều có, giải tán!”

Sẵn báo ra lệnh một tiếng, này đó bị thao luyện hồi lâu tên liền lập tức giải tán, đều che dấu không được trong lòng nhảy nhót.

“Hạnh Nhược Thủy, người theo ta đi một chỗ.”

Hạnh Nhược Thủy đang muốn nhanh chân chạy, đã bị sẵn báo cấp kêu ở. Trong lòng nàng ở khốc thét, trên mặt cũng không dám lộ ra dấu vết để lại. Ngoan ngoãn lộn trở lại đến, đi theo sẵn báo hướng một cái khác phương hướng đi.

Sẵn báo mang theo nàng, trực tiếp đi vào nàng kia lượng màu ngân hôi sẵn báo tòa giá tiền.

Hạnh Nhược Thủy nhảy vào phó điều khiển vị, một tiếng không có hỏi. Sẵn báo không thích bị nhân vấn đề.

“Người như thế nào không hỏi ta mang người đi nơi nào?” Xe chạy như bay mà đi sau, sẵn báo nhìn con đường phía trước hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Báo cáo! Người là nói không thích chúng ta hỏi người vấn đề, dù sao ta cũng không thể cự tuyệt.”

Sẵn báo lạnh lùng nghề nàng liếc mắt một cái, không nói chuyện. Sẵn báo xe một đường khai bay nhanh, trèo đèo lội suối, thật sự tựa như một cái sẵn báo xuyên qua ở núi rừng lý

.

Hạnh Nhược Thủy nhìn chạy như bay mà qua cảnh sắc, trừ bỏ mắt nhãn lục sắc, áp căn cái gì đều thấy không rõ lắm. Bất quá phong quang ở trên mặt, có điểm đau nhưng thực kích thích cảm giác.

Nàng nâng đầu tay sờ mặt mình, tuy rằng không có phơi nắng hắc, nhưng phỏng chừng thô ráp không ít.

Phòng ngủ lý bình thường đều trên ghẹo nói, chờ từ nơi này đi ra ngoài ngày đó, các nàng tất cả đều là hoàng mặt bà .

Hạnh Nhược Thủy nhin không được nở nụ cười.

“Cười trộm cái gì?” Sẵn báo ánh mắt sắc bén quay đầu đến.

“Ta cười chúng ta ký túc xá lý thường xuyên nói, chờ chúng ta đã xong huấn luyện, tất cả đều thành hoàng mặt bà .” Lời này, lúc ban đầu là mộ vũ nói . Mộ vũ luôn nhiệt tình mà hài hước, làm cho người ta dễ khóc dễ cười.

Sẵn báo hừ lạnh một tiếng.”Cũng không phải dựa vào khuôn mặt ăn cơm, sợ cái gì!”

Hạnh Nhược Thủy chính là cười cười. Nàng biết, sẵn báo là cái một lòng chỉ có sự nghiệp nữ nhân, cảm tình không ở của nàng tự hỏi trong phạm vi, tự nhiên cũng không có nữ vì duyệt mình giả dung ý tưởng.

Sẵn báo trên đường hồi lâu, rốt cục ở một cái trong rừng cây chỗ trống bình ngừng lại.

“Xuống xe đi.”

Hạnh Nhược Thủy vừa đi hạ sẵn báo tòa giá, một bên đánh giá bốn phía hoàn cảnh. Nàng hoài nghi, đây là không phải sẵn báo an bài đặc biệt huấn luyện!

Đang nghĩ tới, sẵn báo đem xe rút cái đầu, thẳng tắp liền căn cứ đến khi lộ đi.

“Uy?” Hạnh Nhược Thủy kêu một tiếng, bị giơ lên tro bụi uống miệng mũi, phi nửa ngày còn cảm thấy yết hầu khó chịu. Nhưng là, tưởng uống một ngụm thủy đều không được.

Lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, âm thầm đánh giá bốn phía, này tuyệt đối là âm mưu!

Mẫn cảm , nàng nhận thấy được có nguy hiểm. Nhếch đôi môi, đột nhiên bỗng nhiên xoay người, như thể đồng thời nghênh hướng về phía đột nhiên đánh úp lại nhân.

“Ứng Trường Không!” So chiêu một hồi, Hạnh Nhược Thủy cười hô lên đối phương tên đến.

Ứng Trường Không kéo hạ bộ đầu mũ, a bạch nha. Song chưởng hé ra, hướng nàng mở ra ôm ấp.”Vợ, tưởng ta không có?”

“Tưởng!” Hạnh Nhược Thủy rộng rãi thừa nhận, nhào vào hân trong lòng, ôm lấy hân gầy gò hữu lực thất lừng.”Người làm sao có thể ở trong này? Người cùng săn báo đâu có?”

“Ân.” Hân đáp ứng rồi nàng mỗ cái điều kiện. Kia nữ nhân, luôn không quên bắt lấy gì cơ hội đạt được ưu việt là được.

Ứng Trường Không cúi đầu, che lại của nàng môi ngăn cản nàng hỏi lại đông hỏi tây. Thật sâu dây dưa, thẳng đem nàng hôn thở hồng hộc.”Đi thôi vợ, hôm nay lão công mang người đi chơi!”

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ ở hân ngực đánh một quyền.”Đi nơi nào? Không thể đi quá xa địa phương, ai biết săn báo có thể hay không đột nhiên thay đổi chủ ý! Nàng nói nhận được chỉ lệnh, phải một giờ nội gấp trở về.”

“Yên tâm, có lão công ở!” Ứng thượng tá lơ đãng, một phen ôm lấy nàng chạy vội đứng lên. Chạy nhất đoạn ngắn, liền nhìn đến hân kia lượng hân mã đứng ở kia.

Hạnh Nhược Thủy bị bỏ vào phó điều khiển vị, nhìn nhảy vào điều khiển tòa nam nhân, lúm đồng tiền như hoa. Tại đây một khắc, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Đã ở giờ khắc này, rõ ràng hiểu được cái gì kêu “Hai tình nếu là lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ”.

Ứng Trường Không quay đầu nhìn vợ tươi cười, nhịn không được lăm lại đây, dùng sức cắn một ngụm.

Hạnh Nhược Thủy tấu hân một chút, dặn dò nói:”Hảo hảo lái xe!” Cuộc sống như vậy tốt đẹp, nàng cũng không nghĩ ra ngoài ý muốn.

Chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ được phong ở bên tai xẹt qua, hơi hơi đau nhưng là thực thích ý. Bên người an vị nàng yêu nhất nam nhân, nàng có thể cảm nhận được hân thâm tình ánh mắt. Không còn có so với này đẹp hơn tốt !

“Thượng tá đồng chí, xin hỏi chúng ta đây là muốn đi đâu?” Nàng chú ý tới, xe là hướng nội thành khai đi .

Ứng thượng tá nhìn vợ, màu sắc phút chốc trở nên rất sâu. Thanh âm, tựa hồ đều có chút ách .”Khai phòng.”

“Lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười mắng, nhưng trong lòng kỳ thật cũng là chờ mong . Vốn là lưỡng tình tương duyệt, làm sao tu ở ngưỡng ngục nhân nhớ!

Ứng thượng tá a bạch nha, trong lòng bị vợ trêu chọc đã sớm tê ngứa khó nhịn . Nếu không này hội đang ở lái xe, đã sớm phác lại đây .

Xe một đường chạy như bay, rất nhanh đi ra dặm.

Ứng thượng tá vừa rồi cũng không phải hay nói giỡn, thật sự thẳng đến mỗ khách sạn, lôi kéo vợ liền đi phía trước khai phòng đi.

Hân lựa chọn là cái loại này tiểu khách sạn, cao cấp khách sạn nhiếp tượng đầu nhiều lắm, dễ dàng khiến cho chú ý.

Trước sân khấu tiểu muội xem bọn hân ánh mắt tràn đầy ái muội.

Dù là đã muốn chẳng phải ngưỡng ngục , Hạnh Nhược Thủy cũng nhịn không được đỏ mặt. Nói, đây là nàng lần đầu tiên cùng nam nhân đến khai phòng. Tuy rằng đời này đã muốn quyết định phi hân không lấy chồng. Còn là cảm thấy quái thẹn thùng !

Vào phòng, nàng cầm trụ Ứng thượng tá vạt áo, nâng đầu nghiêm túc nói:”Người sẽ không ăn không chịu mua phiếu đi?”

“Ăn trước lại trả lời người!” Ứng thượng tá một phen ôm lấy nàng phao tiến giường lý, giống một đối sói dường như đánh tiếp. Cúi đầu liền cắn, vội vàng cùng đối bụng một năm rưỡi tái dường như!

Cũng không phải là sao!

Hạnh Nhược Thủy oa kê gọi một tiếng, còn mua tới kịp có phản kháng ý tưởng, đã bị nam nhân kiềm chế trong người hạ lại là cắn lại là sờ. Rất nhanh, liền nhuyển thành một bãi thủy, miệng đặt ra cúi đầu thân yin.

Ứng thượng tá bị này cúi đầu thanh âm trên chọc thiếu chút nữa lưu máu mũi, ngoài miệng cùng trên tay động tác càng thêm vội vàng, hận không thể đem kia vương bạn quần áo trực tiếp tề.

Lâu hạn phùng cam lộ.

Hai người đều giống điên rồi giống nhau, gắt gao quấn quanh đối phương, dùng hết khí lực hấp thụ đối phương mỗi một lỗ hơi thở.

** thủy triều như là bị kiều thượng xăng, quay cuồng trung gas rào rạt liệt hỏa, đem lý trí cháy sạch không còn sót lại chút gì. Chỉ có đối lẫn nhau tình ý, ở triển miên lý gia thâm lại làm sâu sắc.

Ước chừng muốn ba lượt, Ứng thượng tá mới không cam lòng không muốn buông tha nàng.

Hạnh Nhược Thủy nằm ở hán trên người, thân thể mềm mại, thở hồng hộc nhìn xanh tại chính mình trên người vẫn như cũ thần thái sáng láng thượng tá đại nhân, trong lòng khinh bỉ chính mình. Nàng động một chút đều cố hết sức, hán lại chính là hơi thở hơi hơi có điểm trọng!

Nàng nghĩ đến trải qua mấy ngày nay, chính mình thể năng đã muốn thật to đề cao, nhưng cùng hán một đôi so với, chênh lệch liền đi ra !

Nàng vươn tiêm tiêm ngón tay ngọc, một chút một chút trạc hán ngực, lòng tràn đầy không cam lòng.”Chẳng lẽ đây là nữ nhân cùng nam nhân chênh lệch?” Mặc kệ như thế nào cố gắng, vẫn là cảm không nổi!

Ứng Trường Không bắt lấy vợ ngón tay, ha ha cười, phóng tới bên miệng hôn thân.”Vợ đừng nóng giận, lão công cho người trạc!”

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên bình thường ôm hán cổ, nâng lên nửa người trên, há mồm dùng sức ở trên mặt hán cắn một ngụm, lưu lại một rõ ràng áp ấn. Nàng thể này mới cảm thấy trong lòng thoải mái điểm, đắc ý nhìn hán cười không ngừng.

Ứng thượng tá chút không ngại, đem bên kia mặt đưa đến miệng nàng bên, lấy lòng nói:”Vợ, muốn hay không đến cái đối xứng?”

Hạnh Nhược Thủy vì thế không khách khí ở hán bên kia mặt cũng cắn một ngụm. Nhìn nam nhân một bên mặt một cái dấu răng buồn cười bộ dáng, nàng cười đến ở trên giường thẳng lăn lộn.

Ứng thượng tá ôm nàng một phen thân, khiến cho nàng ghé vào chính mình trên người. Hôn thân cái trán của nàng, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Thủ hạ ý thức tưởng vuốt ve của nàng tóc dài, lại ngạc nhiên phát hiện sờ soạng cái không.

Hạnh Nhược Thủy hai tay vén đặt hán ngực, cầm các ở mặt trên ngẩng đầu nhìn hán. Khóe miệng bên, nhợt nhạt tươi cười thực mê người. Một lát sau, vươn tay, sờ sờ hán cẳng dưới, quen thuộc đau đớn cảm.”Giống như đang nằm mơ!” Tốt đẹp mộng.

“Tiểu đứa ngốc!” Ứng thượng tá vỗ về của nàng mặt, ánh mắt tình thâm. Yếm đi dạo, nàng rốt cục lại nhớ tới hán ôm ấp. Mà hán, có được toàn bộ thể giới.

Hạnh Nhược Thủy mặt nhăn mặt nhăn cái mũi, vẫn là cười. Có một người ở trong lòng người, chỉ là nghĩ đến hán người liền nhịn không được tươi cười, huống chi hán ngay tại trước mắt!”Đúng rồi, Bội Thi được không? Phó Bồi Cương có phải hay không cũng với người cùng nhau đã trở lại?”

Lần trước Thái Thương xúc, nàng đều đã quên hồi. Bất quá, nếu bọn họ thả ra tin tức là nhiệm vụ một cái bộ phận, như vậy Phó Bồi Cương hẳn là cũng còn sống. Phải biết rằng, Phó Bồi Cương là Trường Không xuất sắc nhất binh!

“Bọn họ đều hảo hảo. Đàm Bội Thi mỗi ngày hô một chết, nói công ty chuyện tình muốn đem nàng cấp áp suy sụp, hồi người khi nào thì trở về giúp nàng chia sẻ. Nàng nói chưa thấy qua người như vậy không phụ trách nhiệm lão bản.” Nhưng là hán nhìn ra được đến, Đàm Bội Thi ở ồn ào những lời này thời điểm, là rất khoái nhạc.

Hạnh Nhược Thủy nhịn không được ha ha cười, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra Bội Thi ngay lúc đó ngữ khí cùng biểu tình. Nàng theo thượng tá trước ngực cúi xuống đi, nằm thẳng gối lên hán khuỷu tay lý. Nhìn màu trắng trần nhà, tươi cười trong suốt.”Thật tốt!”

“Thật tốt!” Hợp với nói hai lần, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Ứng thượng tá phát ra ngao ngao hai tiếng, nghiêng người liền đem nàng đặt ở trên người.”Vợ, ở của ta dưới thân cư nhiên dám tưởng những người khác, xem ta như thế nào trừng phạt người!”

Đã muốn ngay cả muốn ba lượt, tuy rằng Ứng thượng tá còn không thỏa mãn, nhưng hẳn đối vợ khá đau rất, vì thế chính là cong nàng ngựa.

Hạnh Nhược Thủy đặc biệt sợ ngựa, bị Ứng thượng tá ép buộc mãi giường lặn lội, ôi ôi cầu xin tha thứ. Cười đáp sau lại, đều nồng đến.

Ứng thượng tá vội vàng dừng lại, thay nàng xoa bụng.”Vợ, không có việc gì đi?”

Hạnh Nhược Thủy mãnh ho khan, còn không có trả lời đâu, đột nhiên phòng môn bị một cước đá văng !

Ứng thượng tá một phen xả quá chần, đem hai người gắt gao bao ở. Vừa chuyển đầu, liền nhìn đến hai người vọt vào đến, cầm thương chỉ vào bọn họ.

“Dừng nhúc nhích, cảnh sát phá án!”

Ứng thượng tá cùng vợ liếc nhau, nháy mắt hiểu được, đây là đụng tới cảnh sát táo hoàng đánh phi !

Ứng thượng tá hướng tới vợ gật đầu một cái, theo trên giường nhảy dựng lên, hành văn liền mạch lưu loát đoạt hai người thương,

nhân tiện đưa bọn họ phách hôn mê. Đây đó cảnh sát đều là tọa văn phòng không vận động chủ nhân, thân thủ kém đến lợi hại.

Ứng thượng tá xả xuống giường đơn, đem ngay cả cá nhân cái trụ.

Vợ chồng hai bay nhanh mặc vào quần áo.

Ứng thượng tá mở ra cửa sổ, vài cái leo lên đã muốn vững vàng dừng ở mặt, chính là lầu 3, với hẳn mà nói là tiểu case . Hẳn mở ra song cửa sổ, nhìn nàng.”Vợ, nhảy xuống đi.”

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, không có nhảy xuống đi, mà là giống hẳn như vậy vài cái leo lên toát ra, vững vàng dừng ở hẳn trước mặt.

“Vợ giỏi quá!” Ứng thượng tá lòng tràn đầy kiêu ngạo, ôm lấy nàng dùng sức cắn mấy khẩu.

Trên lầu trong phòng, một khác ba nhân vọt vào trong phòng, vọt tới cửa sổ tiền vừa thấy, kêu to:”Ở dưới mặt đâu, bắt lấy bọn họ!”

Hạnh Nhược Thủy một phen giữ chặt thượng tá thủ, cười kêu to:”Còn không mau chạy!”

Vì thế, hai người ở trên đường cái, nhanh chân bỏ chạy. May mắn thượng tá xe không có đứng ở khách sạn bãi đỗ xe, mà là đứng ở dặm nơi nào đó.

Chạy ra hảo một khoảng cách, hai người mới dừng lại đến, nhìn lẫn nhau ức chế không được cười ha ha.

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ lợi hại, cũng không biết là quần , vẫn là bởi vì chạy bộ duyên cớ. Giống một cái ngon miệng đại quả táo, miễn bàn nhiều mê người .

Vì thế thượng tá lại nhịn không được đem nhân ôm chậm đến, cắn mấy khẩu.

Hai người nắm thủ, chậm rãi ở trên đường du dương. Nghĩ đến vừa rồi kia một màn, vẫn là nhịn không được ha ha cười. Lần đầu tiên khai phòng liền gặp phải táo hoàng đánh phi, bọn họ hai cũng thật là vận khí!

“Thượng tá đại nhân, chúng ta đây hiện tại đi nơi nào?” Vốn định ở khách sạn trên giường nằm nói chuyện phiếm , hiện tại kế hoạch ngâm nước nóng .

Ứng thượng tá ôm nàng.”Đi thôi vợ, lão công mang người đi ăn được ăn .”

Hai người đi là thành phố T một nhà nổi danh tiệc đứng thính. Mặc dù có điểm thiên quý, nhưng thắng ở hoàn cảnh thanh u, đồ ăn chất lượng thượng thừa, thích hợp hai người ngồi xuống chậm rãi nhắm nháp.

Hạnh Nhược Thủy khẩu vị theo tiền đã muốn không phải một cái cấp bậc , Ứng thượng tá sức ăn sẽ không dùng nói. Cho nên hai người thêm đứng lên, ăn đủ là dư dả .

Hạnh Nhược Thủy nhìn thượng tá đại khối đại khối ăn thịt, nhin không được ha ha nở nụ cười.

Nàng nhớ rõ đại học thời điểm, nhất bang đệ tử oa tự hội. Trường học phụ cận có cái loại này ngũ đồng tiền một cái đồ ăn, cơm quán ăn no nhà hàng nhỏ. Vì thế nhất bang nhân chậm rãi ngồi xuống, điểm vài món thức ăn, lại ăn luôn người ta vài nồi cơm, lão bản đều muốn khóc.

Có một lần nàng cùng Bội Thi vừa vặn đi một cái nhà hàng nhỏ ăn cơm, vừa mới đụng tới lão bản cầu vài cái nam sinh nói:”Các vị đại ca, xem như ta cầu xin người nhóm , các người đi nhà khác ăn đi. Liền các người kia lượng cơm ăn, ta đều một đã chết! Ta cũng vậy tiểu bản sinh ý, người hãy bỏ qua ta đi.”

Nàng cùng Bội Thi thiếu chút nữa không đem bụng cấp cười đau . Thật lâu sau nhớ tới kia một màn, vẫn nhin không được cười đến đầy đất lăn lộn.

“Làm sao vậy?” Thượng tá nghĩ đến chính mình trên mặt dính vào này nọ , sờ tới sờ lui, thực sạch sẽ nha. Thân thủ, liền nắm vợ cái mũi nhỏ.”Cười cái gì, theo thật đưa tới!”

Hạnh Nhược Thủy lấy điệu tay hẩn, cười đến vui. Một hồi lâu mới dừng lại đến, hàm hàm hồ hồ đem nói cấp nói:”Ta suy nghĩ, nếu từng cái khách nhân đều cùng chúng ta giống nhau, này lão bản thể nào cũng phải trốn đi cái chỗ khác tử không thể!”

Ứng thượng tá nghĩ đến kia hình ảnh, cũng nhin không được nở nụ cười. Nâng thủ, yêu thương xoa bóp vợ khuôn mặt.”Liền người nhiều cổ quái ý tưởng.”

Hạnh Nhược Thủy vừa cười , hàm hàm hồ hồ đem năm đó chuyện tình cấp nói.

Ứng thượng tá cũng bị đậu chỉ không được cười, trừng phạt dường như nắm bắt vợ khuôn mặt nhỏ nhắn. Nói, tuy rằng vũ lâm ngày phơi nắng lâu như vậy, vợ da thịt vẫn là như vậy hoạt nộn.

Hai người ăn uống no đủ , cũng là không có tại kia vẫn hướng trong bụng tắc này nọ. Buồng chiếc đĩa, vuốt bụng đánh ăn no cách đi ra ngoài, ở trên đường chung quanh lác lư.

Nắm thủ, không nói lời nào. Ngẫu nhiên bốn mắt nhìn nhau, yên lặng cười. Nhưng cảm thấy hết thấy chính là tốt đẹp như vậy.

Đây là lần đầu tiên, bọn họ giống một đôi tuổi trẻ tiểu tình lữ, nắm thủ ở trên đường mạn vô mục đích du đãng.

“Nhà của người nhân, còn có tiểu tử kia, đều được không?” Lại nói tiếp, nàng đã muốn thật lâu không tiểu tử kia . Lần trước đi hẩn trong nhà thấy hẩn cha mẹ thời điểm, tiểu tử kia ở trường học, cũng không nhân.

Ứng thượng tá ôn nhu cười cười.”Rất tốt . Nhưng tiểu tử kia còn luôn nhắc tới mẹ. Ta đều có chút ngoài ý muốn, đều đã muốn lâu như vậy , hẩn một chút cũng không có phai nhạt ý tứ. Ta trở về thời điểm, nhìn đến hẩn ngủ đều phải ôm của người ảnh chụp. Ngay cả nằm mơ, đều ở kêu mẹ.”

Hạnh Nhược Thủy bị hẩn nói được mất hàm nhiệt lệ. Kỳ thật, nàng cũng rất tưởng niệm tiểu tử kia. So với Trường Không, nàng cùng tiểu tử kia bạn cùng một chỗ thời gian lâu.”Ta rất muốn hẩn, rất muốn.”

Ứng thượng tá vội vàng ôm lấy vợ, cọ cọ của nàng mặt.”Không có việc gì, rất nhanh có thể nhìn thấy hẩn . Chờ người hồi thành phố Z, chúng ta còn đem hẩn tiếp nhận đến, được không?”

“Ân!” Hạnh Nhược Thủy mím môi cười, dùng sức địa điểm gật đầu.

Trải qua một cái châu báu điểm, Ứng thượng tá nhớ tới chính mình còn không có cấp vợ mua quá giống dạng trang sức, lôi kéo nàng sẽ đi vào.

“Không cần! Chúng ta hiện tại cũng không có thể mang, chờ về sau rồi nói sau!” Hạnh Nhược Thủy vội vàng một phen giữ chặt hẩn, kéo hẩn đi phía trước đi. Cửa tiếp đón nhân viên còn vội vàng theo đi lên, tựa hồ nhìn ra đến thượng tá là cái có tiền chủ nhân.

Kia người bán hàng rõ ràng am hiểu sâu tiêu thụ chi đạo, bởi vậy không phải ngăn lại mua đàn Ứng thượng tá, mà là chần Nhược Thủy trước mặt. Nhưng là bởi vì Nhược Thủy bộ pháp rất nhanh, hấn đột nhiên lao tới, hai người thiếu chút nữa đánh lên .

Thượng tá một phen giữ chặt vợ, hung hăng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, lôi kéo vợ liền đi phía trước cất bước.

Kia người bán hàng tự động thối lui đến một bên, chờ bọn hấn đi xa mới hồi phục tinh thần lại. Theo bản năng ôm hai đầu gối chà xát, người kia ánh mắt đáng sợ!

“Nhìn người như vậy hung, đem người ta cấp sợ hãi!” Hạnh Nhược Thủy quay đầu, nhìn chà xát cánh tay tiểu tử, nũng nịu “Trách cứ”.

Ứng thượng tá không tiếp thu vì hấn làm sao sai lầm rồi.”Hấn thiếu chút nữa đụng phải ta vợ, ta không tấu hấn đã muốn thực ôn nhu !” Nói xong, còn hoảng quyền đầu.

Hạnh Nhược Thủy bán cầm hấn quyền đầu, cười kiễng mũi chân, hôn hấn một chút. Hấn luôn như vậy, không chấp nhận được người khác thương tổn nàng nhỏ tí tẹo. Nàng dữ dội may mắn, này một người cộng bạch thủ!

Hai người đi tới đi tới, quẹo vào vào một cái dòng người dòng xe cộ rất thưa thớt lâm âm nói.

“Vợ, ta cho người ca hát đi.” Thượng tá đột nhiên hưng trí bừng bừng nói.

Hạnh Nhược Thủy trợn to mắt nhìn hấn, vui.”Người xác định người hội ca hát, mà không phải rống từ ngữ?” Nàng có quyền hoài nghi , bởi vì thượng tá căn bản không ở nàng trước mặt xướng quá ca. Hơn nữa, tham gia quân ngũ ca hát, đều thói quen dùng rống .

“Vậy người muốn hay không nghe?” Ứng thượng tá bị hoài nghi nhưng không có tức giận, mà là chọn nhủu mày có chút nghịch ngợm nghề nàng.

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên sẽ không cự tuyệt, nàng cũng tưởng nghe một chút thượng tá giọng hát.”Đương nhiên muốn nghe. Bất quá người muốn nhỏ giọng điểm, bị người khác nghe xong đi, ta cũng không làm!”

Ứng thượng tá cười ôm sát nàng, Thanh Thanh yết hầu liền cúi đầu xướng đứng lên:

Ta cũng không hội dễ dàng ưng thuận gì lời hứa

Cũng cũng không sẽ vì một người như thế tan nát cõi lòng

Mà hiện tại ta có thể rộng mở cửa ta nội tâm

Người là ta duy nhất thiết tình có yêu cô nương

.....

Khả đột nhiên có một ngày người ly khai nơi này

Mang đi toàn bộ thế giới không lưu một mảnh vân

Từ nay về sau ta tựa như trêu mạch mao lúa mì thanh khoa

Tại kia tịch phong cô trong mưa hoàng cũng bàng hoàng

Nhưng là hy vọng người hiểu được

Ta ngay tại người bên cạnh

Bất luận người ở rất xa địa phương

Cho dù người thay đổi bộ dáng

Cho dù người đem ta quên đi

Người vĩnh viễn đều là lòng ta yêu cô nương

Nguyện trời xanh cho người chỉ dẫn bằng phẳng con đường

Nguyện vận mệnh cho người gặp thiện lương mọi người
Nguyện phương xa dương quang cùng ánh sáng ngọc đèn đuốc
Cho người chiếu sáng lên mỗi một phiên tương lai thiên không

.....

Thời gian tựa như một cái chạy chồm con sông
Dem sinh mệnh hết thấy lặng lẽ mang đi
Mà của ta tâm tựa như kia cuộn cuộn cành hoa
Vĩnh viễn cùng người cho dù là Hải Giác Thiên Nhai
Từ nay về sau hy vọng người hiểu được

Ta ngay tại người bên cạnh
Bất luận người ở rất xa địa phương
Thẳng đến người thay đổi bộ dáng
Thẳng đến người đem ta quên đi
Người vẫn như cũ sẽ là lòng ta yêu cô nương

.....

Thật sự hy vọng người có biết
Ta ngay tại người bên cạnh
Vô luận người ở rất xa địa phương
Thẳng đến ta đi thiên đường
Thẳng đến người đem ta quên đi
Người vẫn như cũ sẽ là lòng ta yêu cô nương
Người vẫn như cũ sẽ là lòng ta yêu cô nương

[chấm dứt]

Hạnh Nhược Thủy nghe thượng tá dùng cúi đầu có điểm khàn khàn thanh âm xướng chuyên thuộc loại của nàng tình ca, không đáng hoàng, nhưng chân thành tình thâm. Nàng biết bài hát này, là uông phong [người là lòng ta yêu cô nương]. Nàng không biết là, thượng tá ca hát kỳ thật rất tốt , kỹ xảo thượng không thể nói rõ thật tốt, nhưng là có điểm khàn khàn thanh âm thấp giọng nói hết, thực động lòng người.

Xoay người, nàng ôm cổ hắn thất lạng.”Ứng Trường Không, ta cảm thấy ta là thiên hạ hạnh phúc nhất nữ nhân!” Bất quá có bao nhiêu tai nạn cùng chia lìa, này nhân thủy chung không rời không khí, còn có cái gì cảm tình so với này đẹp hơn hảo!

Ứng thượng tá tự nhiên mừng rỡ vợ yêu thương nhưng nhớ. Bài hát này, hắn là đang tìm tìm của nàng thời điểm ở trên đường cái nghe được . Có lẽ là kia ca từ rất phù hợp hắn tâm tình, hắn lập tức liền nhớ kỹ giai điệu. Sau miễn cưỡng ở máy tính thượng nghe xong vài lần, đi học hội .

Ôm vợ, Ứng thượng tá đột nhiên nhớ tới Cổ T

ranh. Nay xem ra, hắn hình như là rất thực xin lỗi của nàng. Bất quá, thời gian không đúng nhân cũng không đúng, cũng không thể nói gì hơn.

“Thế nào? Người lão công xướng được không?” Thay nàng sát ướt át đáy mắt, này đứa ngọc luôn dễ dàng lưu nước mắt. Một chút tiểu hành động, có thể làm cho nàng cảm động tột đỉnh.

Hạnh Nhược Thủy cuồng gật đầu.”Hảo, rất hảo thật tốt quá!” Đánh bạo, kiễng mũi chân hôn môi hắn.

Thượng tá bị động vì chủ động, ôm nàng chính là một chút cần. Thẳng đến nàng thở hổn hển, mới buông ra thủ. Vừa muốn nói chuyện, tầm mắt thoáng nhìn liền nhìn đến đường cái đối diện có hai người chính nhìn chính mình. Rõ ràng chính là khách sạn lý tao hoàng đánh phi hai người!

Cùng lúc đó, người ta cũng nhận ra bọn họ đến đây.”Đứng lại! Các người cho ta đứng lại!”

Lăn nhau liếc nhau.

Ứng thượng tá kéo vợ, bốn chạy ở sống lâu lên lão làng trên đường, rơi sung sướng tiếng cười. Thỉnh thoảng lại quay đầu, cười nhìn kia hai người càng ngày càng xa .

Chỉ cần có người làm bạn, gì thời gian gì địa điểm làm một chuyện gì, đều là thoải mái .

83. Chương 83: Chinh Phục Nam Nhân Nữ Nhân

Hôm nay chạng vạng thời gian.

Hạnh Nhược Thủy đầy bụng nghi hoặc bị săn báo đưa đến Dã Lang cổ堡.

Dọc theo đường đi, nàng hỏi vài lần, nhưng săn báo cũng không chịu nói vì sao. Nàng đành phải kiềm chế tâm tình, chờ hỏi Dã Lang .

“Vào đi thôi. Đến lúc đó sẽ có người tới đón của người.” Săn báo quay lại xe đầu, hướng tới đến khi lộ chạy như bay mà đi.

Hạnh Nhược Thủy ở trước cửa kinh ngạc đứng một hồi, cảm thấy càng ngày càng mạc danh kỳ diệu . Quên đi, đi vào hỏi một chút nói sau. Nói, nàng đã muốn thật lâu không có tới quá nơi này . Khi đó vẫn là giữa hè, mà hiện tại đã muốn là trời đông giá rét, không bao lâu sẽ lễ mừng năm mới .

Nàng chậm rì rì hướng trong phòng đi.

Vừa mới tiến cửa, thượng khác liền vô thanh vô tức xuất hiện .”Nhược Thủy cô nương, đã lâu không thấy.”

“Đã lâu không thấy.” Hạnh Nhược Thủy đối hần cười cười, đối này xuất quỷ nhập thần quân gia đã muốn không có tò mò. Nàng kiến thức quá săn báo người như vậy sau, cảm thấy lại lợi hại nhân cũng không kỳ quái.”Dã Lang đâu?”

Nàng vừa hỏi ra khẩu, thượng khác còn không có trả lời đâu. Mắt thấy Dã Lang đi nhanh mà ra, cười đến cùng đóa hoa đường như.”Bảo bối nhi, hoan nghênh về nhà.”

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa bị nòng đến ho khan.

Kia nam nhân còn hồn nhiên chưa cảm thấy như vậy tử nhiều ghê tởm, phác lại đây một tay lấy nàng ôm lấy. Miệng ghé vào nàng bên tai, nhỏ giọng nói:”Ngoan ngoan đừng nhúc nhích.”

Hạnh Nhược Thủy cương thân thể không giãy dụa, nổi bản khoản lại cổ lớn hơn nữa . Đang muốn hỏi đâu, khóe mắt liền chú ý tới cách đó không xa xuất hiện một khác điều bóng người.

Đó là cái tuổi trẻ nữ nhân, quần bò bạch áo sơmi vải bạt hài, đơn giản mà hào phóng. Của nàng trong mắt không có địch ý, ngược lại có thấy rõ hết thấy sáng. Nhưng là, nàng trong mắt đối Dã Lang cảm tình, là không thể nghi ngờ .

Hạnh Nhược Thủy trước sau nhất liên hệ, chỉ biết là chuyện gì xảy ra . Nên sẽ không là thiếp cố ý lang vô tình, cho nên người này đang muốn lợi dụng nàng đến làm cho người ta gia biết khó mà lui đi? Bất quá, cái kia nữ nhân ra vẻ đã sớm nhìn thấu hần xiếc. Hơn nữa, nàng vừa thấy chỉ biết không phải dễ dàng buông tha cho nhân.

Hạnh Nhược Thủy trạc trạc nam nhân thất lưng sườn, nhỏ giọng nói:”Uy, người đừng uống phí tâm cơ , người ta đều đã nhìn ra.”

Dã Lang ở nàng phía sau bĩu môi, buông lỏng thủ liền vừa cười cùng đóa hoa đường như. Một tay ôm của nàng thất lưng, mang theo nàng hướng lý đi.

Hạnh Nhược Thủy cố nén không giãy dụa, trên thực tế, người này cũng không muốn cho nàng giãy dụa, cho nên kia thủ nhìn như tùy ý khoát lên nàng thất lưng sườn, nhưng là đáp thật sự xảo diệu cũng rất nguy hiểm đâu.

Nữ nhân đứng ở lộ trung gian, ngăn trở bọn họ. Xem xét liếc mắt một cái Dã Lang, liền nhìn Hạnh Nhược Thủy nói: “Nhĩ hảo, ta gọi là im lặng.”

“Ta là Hạnh Nhược Thủy.” Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, mỉm cười.

“Bảo bối nhi, đừng cùng nàng dong dài.” Dã Lang bắt mãn kháng nghị, ôm nàng theo bên cạnh đi vào đi. Chút không phát hiện, hắc hiện tại hành động là tương đương ngậy thơ thả có tổn hại hình tượng .

Người nọ công bọn họ, hơi hơi giật giật khóe miệng. Lập tức lại dường như không có việc gì xoay người, theo đi vào.

Thượng khác ở một bên yên lặng nhìn, trong mắt tản ra tò mò cùng bát quái quang mang.

Hạnh Nhược Thủy vừa quay đầu lại, liền bắt giữ đến thượng khác loại này ánh mắt. Nàng hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới xuất quỷ nhập thần thượng quản gia cũng sẽ có loại vẻ mặt này. Tuy rằng hắc rất nhanh hãy thu đi lên, khôi phục mặt than.

“Thượng khác, còn không chạy nhanh châm trà!” Dã Lang ôm Hạnh Nhược Thủy ở trên sô pha ngồi xuống, lớn tiếng phân phó.

Hạnh Nhược Thủy có chút bật cười, người này nhất định không biết cái gì kêu giấu đầu hở đuôi. Hoặc là, hắc hiện tại là ở ai giãy dụa? Hắc nhất định là thích này nữ nhân, ít nhất là có chút thích , nếu không hắc sẽ không làm như vậy ngậy thơ chuyện tình.

Im lặng ở bọn họ đối diện ngồi xuống. Trên mặt vẫn là thản nhiên , không có gì biểu tình.

Dã Lang thực khó chịu! Hắc tối khó chịu chính là này xuẩn nữ nhân loại này thản nhiên biểu tình, thật giống như ở nói cho hắc: Người chính là một cái tiểu tử, tùy tiện người như thế nào ép buộc! Thao!

Hai nữ nhân chống lại lẫn nhau tầm mắt, không có hỏa hoa bắn ra bốn phía, không có chút địch ý. Bởi vì, các nàng đều sáng tỏ lẫn nhau tâm tư.

“Chủ tử, trà đến đây.” Thượng khác bưng chén trà, cung kính xuất hiện ở hắc trước mặt.

Dã Lang cẩn thận đoan quá chén trà, đưa cho Hạnh Nhược Thủy.”Đến, bảo bối nhi, người nhất định khát , uống trước chén trà.”

Hạnh Nhược Thủy quả thật khát , cho nên tiếp nhận trà uống lên mấy khẩu. Tốt nhất trà, gần bó lưu hương.”Này trà thực hương!”

“Bảo bối nhi thích là tốt rồi! Thượng khác, chuẩn bị nhiều một chút, cấp bảo bối nhi đưa đến căn cứ đi!”

“Là, chủ tử.”

“Bảo bối nhi, lập tức hay dùng bữa tối , muốn hay không trước tắm rửa một cái?” Dã Lang thu một chút cánh tay, hỏi thật sự ái muội.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Không được. Ta nghĩ ăn cơm trước.” Nàng cũng không tưởng người này vì diễn trò, còn quần quít lấy muốn tới một cái yên ương dục!

“Thượng khác, có nghe hay không? Chạy nhanh ăn cơm!” Hung ba ba phân phó thượng khác, quay đầu đến vừa cười thật sự ôn nhu nhìn Nhược Thủy.”Bảo bối nhi, muốn hay không lại đến một ly trà.”

“Tốt.” Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa nhịn không được nở nụ cười, này phúc hắc mà cường thế nam nhân làm khỏi loại này ngậy thơ chuyện tình đến, thật sự thực làm cho người ta cười sặc sụa. Hắc là làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mặt Dã Lang nha, cũng không phải bên đường tiểu nam sinh, còn diễn như vậy cầu huyết tiết mục!

May mắn đối diện im lặng thực bình tĩnh, nếu thay đổi Cổ Miêu Miêu người như vậy, trường hợp cũng rất phần khích .

“Chủ tử, đồ ăn chuẩn bị tốt !”

“Đi thôi bảo bối nhi, chúng ta ăn cơm đi.”

Hạnh Nhược Thủy đối với hấn ra vẻ vô cùng thân thiết cánh tay, đã muốn có thể xem nhẹ bất kể . Nàng là thật đói bụng, vừa huấn luyện hoàn muốn ăn cơm, sẵn báo liền đem nàng cấp ném vào trong xe một đường chạy như bay đến đây đến.

“Bảo bối nhi, ăn cái này!”

“Bảo bối nhi, con cá này thiệt nhiều thứ, ta cho người chọn .”

“Bảo bối nhi, này hảo, ăn nhiều một chút.”

.....

Một chút cơm, thành Dã Lang đại ca khuynh tình biểu diễn thời gian.

Hạnh Nhược Thủy cùng im lặng một bên yên lặng ăn cơm, một bên nhin cười.

Hạnh Nhược Thủy kiệt lực đem mặt mai đến trong bát, nàng ở trong lòng tưởng, này nếu căn cứ này chén lớn thì tốt rồi, có thể đem của nàng chỉnh khuôn mặt đều cấp che đứng lên.

Im lặng tắc cảm thấy này nam nhân thực đáng đánh đòn! Trong lòng cân nhắc , muốn tìm cơ hội đem hấn điều đứng lên một chút hảo đánh, đánh đòn!

Thượng khác tắc liệu mạng hướng ngoài cửa sổ xem, sợ chính mình không cẩn thận lậu biểu tình, sẽ bị chủ tử hung hăng sửa chữa! Thật giận ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, không có gì này nọ có thể phân tán hấn lực chú ý, thiên giết!

Một chút làm cho Hạnh Nhược Thủy tiêu hóa bất lương cơm chiều, cuối cùng là ăn xong rồi. Nàng liệu mạng hướng miệng tắc đồ ăn, này hội ra vẻ có điểm chống đỡ.”Thượng quản gia, có thể hay không thay ta đồ chén trà?”

“Tốt, Nhược Thủy cô nương.”

Một hàng ba người, lại theo bàn ăn trần trọc đến phòng khách nhìn tivi.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy điều khiển từ xa, điều đến quân sự thai, ở phóng điện thị kịch, không phải nàng thích . Vì thế chọn đến chọn đi, cuối cùng định ở tại thiếu nhi kênh xem [hùng thường lui tới]!

Này phim hoạt hình nàng trước kia thường xuyên bồi Phúc An xem, rất quen thuộc . Bốn bốn hùng nhị, tổng có thể làm cho nàng cười đến rối tinh rối mù.

Im lặng tựa hồ đối này bộ phim hoạt hình cũng thực cảm thấy hứng thú, ánh mắt nháy mắt không đồng nhất trát nhìn xem thực còn thật sự. Thỉnh thoảng lại, còn hé miệng khê cười.

Dã Lang mặt ở run rẩy, trên mặt ôn nhu biểu tình cũng sắp chống đỡ không được . Hấn có lý do hoài nghi, nữ nhân này là cố ý . Lấy quá điều khiển từ xa, điều đến tài chính và kinh tế kênh.”Đừng nhìn như vậy ngây thơ , xem hơn hội biến bốn .”

“Nhưng là ta nghĩ xem.” Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, mắt to lưng tròn, ngữ khí cũng mềm : Rõ ràng một bộ làm nũng bộ đáng.

Nếu không đối diện ngồi im lặng, Dã Lang liền một cái tát tiếp đón trôi qua. Này hội đành phải cắn răng đem kênh triệu hồi đi.”Hảo hảo, bảo bối nhi thích nhìn cái gì liền nhìn cái gì!”

Tay hấn lại ở nàng thất lưng sườn, kháp một phen.

Hạnh Nhược Thủy nhìn tivi màn hình, tay cầm thành quyền đầu để ở bên miệng, cố gắng che lại cười trộm.

Khó khăn nhìn đến 10 giờ,[hùng thường lui tới] cuối cùng là bá xong rồi.

“Ta đi tắm rửa!” Hạnh Nhược Thủy ném điều khiển, cọ cọ cọ hướng trên lầu chạy, cùng phía sau có yêu quái ở truy đường như

“Bảo bối nhi, cùng nhau đi!” Dã Lang vội vàng đuổi theo đi.

Hai người cùng nhau, biến mất sớm thang lầu khẩu.

Im lặng vẫn nhìn tivi màn hình, không biết suy nghĩ cái gì. Lại có lẽ, nàng thật sự ở ngẩn người.

Thượng khác tắc rất cục có thể đi vào phía trước cửa sổ, đem ghen ở trong bụng cười phóng xuất ra đến, nhưng không dám phát ra âm thanh.

.....

Hạnh Nhược Thủy đối với theo đuôi mà đến nam nhân, có chút bất đắc dĩ.”Ta nói đại ca, người này diễn quá ngây thơ , ta nha đều toan . Hơn nữa, người không thấy được người ta đã sớm thấy rõ sở hữu được !”

Dã Lang không hé răng, đem chính mình hướng phòng trên sofa nhất nhưng, đầu chằm song chường nhìn bầu trời hoa bản, một bộ khổ đại cừu thâm biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy chọn nhíu mày, từ tủ quần áo lý chọn quần áo.”Ta đi tắm rửa, người từ từ nghỉ.”

Có lẽ giờ phút này hắn cần nhất chính là có thể im lặng , nghe chính mình nội tâm thanh âm. Có đôi khi lựa chọn quá gian nan, vậy bắt nó giao cho chính mình nội tâm đi.

Dã Lang yên lặng nhìn trần nhà, không hé răng, cũng không nhúc nhích. Một lát sau, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hạnh Nhược Thủy tẩy hảo tắm đi ra, còn tưởng rằng hắn đang ngủ. Đi qua đi, đẩy thôi.”Uy, người không sao chứ?” Lớn như vậy sinh ý lớn như vậy bang phái, hắn đều quản lý tỉnh tỉnh có tự, chẳng lẽ còn sợ một nữ nhân? Bất quá sự tình quan cảm tình, luôn đặc biệt lo lắng.

Dã Lang cầm trụ cánh tay của nàng, đem nàng đi xuống lôi kéo.

Hạnh Nhược Thủy phản ứng mau, thế này mới không có bị hắn ăn vụng đầu hủ.

“Làm cho ta ôm một cái.” Hắn lời này thời điểm, trong thanh âm thật sự chôn sâu như vậy một chút mỗi một hương vị. Hắn cũng là huyết nhục chi khu, cũng không phải người máy.

“Ôm không được. Bất quá, có thể đem ta không tính dày rộng bỏ vai cho người mượn dùng dùng một chút. Nha?”

Nam nhân khổ hé ra mặt dựa vào lại đây, một bộ yếu đuối bộ dáng, tựa đầu tựa vào Nhược Thủy trên vai. Chậm rãi, nhắm lại hai mắt.

Hạnh Nhược Thủy thẳng thắn lưng đứng vững, không hé răng. Nàng không tiếp thu làm cho này tên cần an ủi. Hắn người như vậy, chính mình muốn cái gì là tối rõ ràng , chính là trong lòng có câu cửa không qua được thôi.

Nhân sinh luôn hội tràn ngập như vậy như vậy lựa chọn, chính là đôi khi này lựa chọn thực khó khăn. Nhất là này lựa chọn sự tình quan từng là người sinh mệnh lý đẹp nhất người tốt hoặc sự vật. Cho nên có người nói, không có lựa chọn có đôi khi là lựa chọn tốt nhất, ít nhất miễn đi kia một hồi tâm linh dày vò.

Qua 10 phút.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được thân thủ trạc trạc hắn.”Đại ca, u buồn xong rồi không có? Ta mau chống đỡ không được !”

Dã Lang đâm chết, lại một lát sau mới ai oán thẳng đứng dậy thể.”Đi ngủ sớm một chút.” Khoát tay, theo kia phiến cửa ngầm trôi qua.

Dựa vào! Hạnh Nhược Thủy nhin không được ở trong lòng bạo thô khẩu! Nguyên lai cơ quan ở trong này đâu! Kia nàng buổi tối ngủ, có thể hay không rất không an toàn ?

Nhún nhún vai, nàng tiến vào ổ chăn lý. Nhìn tử sa trường đỉnh, nghĩ cái kia kêu im lặng nữ nhân. Ánh mắt của nàng rất mạnh mẽ thực bình tĩnh, thậm chí có loại lâu cư thượng vị giả cảm giác.

Ăn hừ, Dã Lang lần này chọc tới khó lường người! Luôn luôn làm thợ săn hần, hiện tại thành một nữ nhân chỉ ở nhất định phải con mồi. Bất quá, ai có thể nói này không phải một loại hạnh phúc đâu?

Dã Lang trở lại chính mình trong phòng, bái điệu quần áo liền nhảy vào bồn tắm lớn lý. Giãn ra tứ chi, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Không đến 1 phút, hần phút chốc mở hai mắt.

Trước mắt, rõ ràng đứng im lặng.

Tuy rằng này đã muốn không phải lần đầu tiên, hần lại vẫn là nhịn không được giết mình. Có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt hần nhân, này vẫn là cái thứ nhất. Nếu nàng muốn giết hần, như vậy hần có lẽ đã muốn đã chết vài trở về.

“Người rút cuộc là ai?” Thân thể của nàng thủ quá nhanh, liền ngay cả săn báo cũng không nhất định có thể đủ làm được. Nếu không phải quá rõ ràng cổ đại cái gọi là võ công là không tồn tại, hần cơ hồ phải tin tưởng trước mắt này nhân chính là một cái võ lâm cao thủ!

“Im lặng!” Đón nhận hần tầm mắt, vẫn là thần nhiên, nhưng Chí ở nhất định phải.

“**!” Hần nhịn không được chửi nhỏ. Này đối thoại, đã muốn không phải hỏi 1: “Người muốn thế nào? Giết ta?”

“Bảo hộ người.” Lúc này đây, nàng sẽ không làm cho bất luận kẻ nào lại thương tổn hần, tuyệt không!

“**!” Lại mắng chửi người. Hần Dã Lang khi nào thì rơi xuống cần nữ nhân tới bảo hộ bộ?”Ta là một người nam nhân, ta không cần một nữ nhân đến bảo hộ.”

“Hảo.” Im lặng biết nghe lời phải. Chỉ cần nàng ở hần bên người, lý giải thành bảo hộ vẫn là khác, nàng cũng không để ý.

Dã Lang một chút cao hứng biểu tình cũng không có. Bởi vì nàng đồng ý ý tứ của hần, cũng không đại biểu nàng hội như vậy rời đi. Nàng này đó thiên biểu hiện đã muốn đầy đủ cho thấy, nàng là sẽ không rời đi.

Ban đêm nằm ở trên giường suy nghĩ khổ tưởng, hần cũng không biết chính mình rốt cuộc ở thủ vững cái gì. Chớ có hỏi đã muốn đã chết, đời này cũng không khả năng xuất hiện ở hần trước mặt!

Này nhân rất giống chớ có hỏi, giống như là biến cường chớ có hỏi!

Mấy ngày nay, hần một lần lại một lần nhớ tới chớ có hỏi chết ở hần trong lòng tiền nói câu nói kia — kiếp sau ta muốn cường đại đến đủ để tự bảo vệ mình, không bao giờ nữa trở thành của người liên lụy!

Như vậy, hần có không lý giải vì, này nhân chính là chớ có hỏi kiếp sau? Nếu không, nàng vì sao giống như chớ có hỏi? Vì sao như vậy chấp nhất muốn ở lại hần bên người bảo hộ hần?

Im lặng không biết trong lòng hần ngàn hồi trăm chuyển, chính là đột nhiên nâng thủ cởi T-shirt, lộ ra chỉ nội y trên thân. Đường cong linh lung, yếu điệu mê người.

“Người –” Hần nói chưa nói xong.

Nàng đột nhiên lắc mình lại đây, ở hần trên người điểm hai hạ.

Hần ngạc nhiên phát hiện, chính mình không thể động, cũng không thể nói. Hần ngạc nhiên nhìn nàng, có chút không dám tin. Này, đây là trong truyền thuyết điểm huyết sao?

Dã Lang sống nhiều như vậy năm, hôm nay biểu tình là rất phong phú !

Im lặng bắt đầu ra tay cởi chính mình trên người trói buộc, hoàn toàn phóng thích ngạo nhân dáng người. Chậm rãi, bước vào bồn tắm lớn, khóa ở hần bên hông ngồi xuống.

Cúi người ôm hần cổ, hôn ở hần môi. Là trong trí nhớ hương vị.

Dã Lang ở rất nhiều năm sau vẫn không thể tin được, chính mình bị một nữ nhân cường bạo !

.....

Hạnh Nhược Thủy một đêm ngủ thư thư phục phục, ngày hôm sau sinh vật chung nhất vang, liền đứng lên đi chạy bộ.

Nàng ra khỏi phòng môn thời điểm, cách vách cửa phòng cũng vừa mới đẩy ra.

Đi ra là im lặng, thần thanh khí sáng, khéo miệng thậm chí còn có một chút nghi mỉm cười dung độ cong.

Hạnh Nhược Thủy có loại vớ vẩn cảm giác, Dã Lang cùng im lặng nhân vật chuyển hoán . Dã Lang bị ăn sạch mặt tịnh , chính nhuyển ở trên giường vù vù ngủ nhiều. Mà ăn uống no đủ im lặng thần thanh khí sáng, rất đặc ý.

“Sớm.”

“Sớm.”

“Thần luyện?”

“Ân.”

“Cùng nhau đi.”

“Hảo.”

Vì thế, ở xinh đẹp sáng sớm. Lưỡng đạo yếu diệu thân ảnh không nhanh không chậm bên chạy ở hồi hương đường nhỏ thượng, thành một đạo xinh đẹp phong cảnh.

Hai nữ nhân hữu nghị, cứ như vậy thành lập .

Có đôi khi một người cùng một người khác thân cận quan hệ, không cần trường kỳ ở chung, chỉ cần liếc mắt một cái.

Lầu hai mở cái cửa sổ.

Mặc dục bào nam nhân ở ở bên cửa sổ, trùu xì gà, ánh mắt đuổi theo hai nữ nhân bóng dáng. Chậm rãi nheo lại ánh mắt, không biết suy nghĩ cái gì. Thật lâu sau, mới rời đi bên cửa sổ.

Hai nữ nhân vòng quanh cổ bảo chạy vô số vòng, mới chậm rãi dừng lại.

Hạnh Nhược Thủy đã muốn có chút thở hổn hển, nhưng nhìn xem bên người im lặng, ngay cả hơi thở cũng chưa loạn.”Người thể lực thật tốt!”

“Vô số lần luyện tập kết quả.” Im lặng thần nhiên nói. Không có gì hảo khoe ra , không ai là thiên tài, đều là khổ luyện kết quả.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, càng phát ra thích này người. Sạch sẽ lưu loát, lạnh nhạt không đàng hoàng.”Người thực thích Dã Lang?”

“Là yêu.” Im lặng biểu tình còn thật sự sửa đúng của nàng cách nói, thích quá nhỏ bé.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Ta nói sai lầm rồi, người thực thương hấn.” Thật tốt! Dã Lang người như vậy tuy rằng phong cảnh, nhưng không biết ăn bao nhiêu khổ. Nay có người như vậy yêu hấn, coi như là lên trời bù lại đi.

“Ân.”

“Hấn chịu quá rất nhiều khổ, về sau có người yêu hấn, thật tốt!” Dã Lang tuy rằng yêu trò đùa dai, nhưng là đối nàng vẫn xem như rất tốt . Nàng không tin Trường Không tìm nàng Dã Lang hội không biết, hấn là cố ý theo đuổi bọn họ. Đây tiếng người danh đồng hỗn độn, ở ác nhân bề ngoài hạ cất giấu một viên không xấu tâm.

Im lặng quay đầu đến, lẳng lặng nhìn nàng. Thật lâu sau, đột nhiên nói:”Ta sẽ không làm cho người ta khi dễ hấn.”

Đây là bảo hộ tuyên ngôn, rơi xuống đất có thanh.

Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên nghe được một nữ nhân như vậy kiên định nói nàng phải bảo vệ một người nam nhân. Nhưng là nói theo im lặng miệng nói ra, cũng không giống như đột ngột cũng không kỳ quái!

Nàng cười cười.”Vây là tốt rồi.” Ai tới bảo vệ ai kỳ thật cũng không trọng yếu, quan trọng là lưỡng tình tương duyệt lẫn nhau gần nhau.

“Bất quá, im lặng, ta không biết người sinh trưởng ở cái dạng gì hoàn cảnh, nhưng theo ta được biết, nam nhân không thích chính mình là một nhược giả, càng không thể nhận bị một nữ nhân bảo hộ. Cho nên, người phải bảo vệ hấn ý tưởng, tốt nhất đừng cho hấn biết. Dã Lang ở người khác trong mắt, là một cái tuyệt đối cường giả, người như vậy là không cần nữ nhân tới bảo hộ. Người có thể hiểu chưa? Đương nhiên, không có ai quy định chúng ta nữ nhân không thể bảo hộ nam nhân của chính mình, chính là đừng cho hấn cảm thấy hấn là kẻ yếu, lại càng không làm cho thế nhân cảm thấy hấn là kẻ yếu. Có đôi khi, bảo hộ có lẽ cùng đao kiếm không quan hệ.”

Cũng không phải nói nữ nhân nhất định liền so với nam nhân nhược thế, nhưng không thể phủ nhận, nữ nhân chính là nữ nhân. Trăm ngàn năm qua, nữ nhân là trí tuệ, ôn nhu cùng sẵn sóc hóa thân.

Nếu nam nữ nhân vật chuyển hoán. Người thật sự có thể nhận sao?

Nữ nhân oai phong một cõi, được mã hoành thương cho thiên quâ

n vạn mã bên trong, như vậy nàng sẽ không là một cái đáng yêu nữ nhân. Mà nam nhân nếu nhu nhược đặc tượng cái chỉ biết duyên ngón tay đũa nhỏ, hấn cũng sẽ trở thành thế nhân trò cười.

Nữ nhân có thể làm nam nhân hàng phục, hấn là của nàng trí tuệ, sẵn sóc cùng ôn nhu, tuyệt không nên của nàng đao kiếm. Nhưng ở thời điểm máu chốt, có lẽ nàng cũng là có thể dựa vào đao thương đi cứu nam nhân của nàng, bảo hộ nam nhân của nàng của nàng hạnh phúc. Đây là một loại quyền lợi, ai cũng không thể cướp đoạt.

Im lặng lẳng lẳng nhìn nàng, sau đó gật gật đầu.”Ta đã biết.”

“Đi thôi, nên ăn bữa sáng.”

“Hảo.”

.....

Này nửa năm tới nay, sẵn báo luôn luôn tại đối bọn họ tiến hành ma quỷ đường như huấn luyện.

Hạnh Nhược Thủy từ bắt đầu giống phải chết điệu thống khổ, đến sau lại chậm rãi liền thích ứng. Rất nhiều này nọ, đã muốn thành một loại bản năng.

Nhưng là nghe được sẵn báo nói bọn họ đi ra nhiệm vụ, đi cứu giúp lý một cái Đường chủ đũa nhỏ khi, nàng vẫn là khẩn trương khí đều suyển bất quá đến. Huấn luyện cùng thực chiến rất cuộc là bất đồng.

Đây là năm hai mươi bảy, cách thiên chính là giao thừa.

Phi cơ trực thăng lý, sẵn báo an vị ở cửa nàng đối diện, lạnh lùng nhìn nàng.

Sẵn báo trên mặt không có gì biểu tình, Hạnh Nhược Thủy lại cảm thấy nàng giống như ở lạnh lùng cười nhạo chính mình. Nhưng là, nàng không có biện pháp vì chính mình biện giải, bởi vì nàng thật sự thực khẩn trương.

Bình thường này uy lực mười phần thương pháo đối nhưng là bia ngắm, khả ở trong thực chiến, chúng nó đối cũng là sinh động nhân. Nàng ngay cả sát gà cũng không dám xem, như thế nào giết người?

Nhưng là nàng không thể cự tuyệt, sẵn báo không cho phép nàng cự tuyệt lần này nhiệm vụ.

Trong lòng nàng hiểu được, sẵn báo đây là vì tốt cho nàng. Mỗi người, đều cần trải qua này chuyển biến, mới có thể thật sự đem này kỹ năng kỹ xảo biến thành bảo hộ vũ khí.

Máy bay từ từ rút xuống.

Ở bọn họ Cố định nghi thức sau, căn cứ làm tốt chiến lược bộ thự, mọi người động tác nhanh chóng phân tổ trở về vị trí cũ.

Hạnh Nhược Thủy đầu óc trống rỗng, trên người mồ hôi lạnh đã muốn ướt đầm quần áo.

Đối phương vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác. Hắn trong tay cầm lấy một phen đoản đao, hung ác cùng nàng giằng co.

Hạnh Nhược Thủy kiệt nhanh thủ sẵn cò súng, lại thủy chung không có khẩu hạ. Mồ hôi càng ngày càng nhiều, theo trên trán sấm xuống dưới mồ hôi chảy tới trong ánh mắt, mơ hồ của nàng tầm mắt.

Đau. Hạnh Nhược Thủy nháy mắt.

Ngay tại này trong nháy mắt, người ta liền nắm đao hướng nàng đánh tới.

Hạnh Nhược Thủy phát hiện chính mình khẩu động cò súng ngón tay căn bản không động đây, chỉ có thể theo bản năng sau này lui, cũng thân thủ đi ngăn cách đối phương ám sát. Ổ đao thứ hướng chính mình ngực thời điểm, tiếng súng vang lên.

Hạnh Nhược Thủy ngã xuống ở, đao ở nàng trên tay tìm một đao lỗ hổng, nhưng cũng không có cha thật sự thâm lý đi.

Hạnh Nhược Thủy kinh hồn chưa định thở phì phò, thân thể nhuyển thành một đoàn. Nàng ngẩng đầu, sẵn báo lạnh lưng liếc nhìn nàng một cái, đi rồi đi ra ngoài.

Thương không phải nàng khai, là xuất hiện ở bên người nàng sẵn báo. Nếu không phải sẵn báo, có lẽ kia bả đao giờ phút này liền cắm ở trái tim của nàng.

Hạnh Nhược Thủy sợ run hồi lâu, vẫn không thể hoàn hồn. Vừa rồi kia một màn, như là bị xoa bóp lặp lại hồi phóng tần số nhìn đoạn ngắn, càng không ngừng ở nàng trong đầu chiếu phim.

Bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, đứa nhỏ bị kinh hách, bị cứu ra sau còn tại oa oa khóc. Trên người còn có bị đánh dấu vết, chính là một cái 5 tuổi tiểu nam hài.

Hạnh Nhược Thủy nhìn khóc đứa nhỏ. Nếu vừa rồi là nàng phụ trách đánh gục người xấu cứu đứa nhỏ, như vậy có phải hay không đứa nhỏ đã muốn không sống nổi? Nàng căn bản không có cách nào khác nổ súng!

Nàng càng nhịn không được tưởng, nếu lúc ấy cần cứu là chính nàng đứa nhỏ, hoặc là Trường Không, thật là như thế nào cho phải? Hạnh Nhược Thủy cảm thấy trước nay chưa có khó chịu, cơ hồ không thở nổi!

Của nàng trước mắt càng không ngừng xuất hiện đứa nhỏ bị thương đánh trúng đầu, huyết sắc hoa khai đỏ tằm nhìn, một mảnh nhìn thấy ghê người. Cái loại này màu đỏ giống đao nhọn đau đớn của nàng ánh mắt, càng làm cho nàng cả người lạnh như băng.

Miệng vết thương bị vệ sinh viên băng bó tốt lắm, lỗ hổng hoa không sâu, không nghiêm trọng lắm.

Ở phi cơ trực thăng thượng, nàng một tiếng cũng không cổ họng. Nàng thậm chí không dám nhìn sẵn báo ánh mắt.

Vừa xuống máy bay, Hạnh Nhược Thủy liền nhìn đến quen thuộc cao lớn thân ảnh đứng ở trước mặt. Nàng như là bị thật lớn ủy khuất dường như, một đầu nhào vào hắn trong lòng, yên lặng điều nước mắt.

Ứng Trường Không ôm nàng, hướng sẵn báo gật gật đầu, mang theo nàng hướng trong rừng cây đi đến. Biên đi, còn chú ý nàng bị thương thủ, không cho nó bị nhánh cây đụng tới.

“Ô ô.....” Bọn họ vừa mới đứng vững, trong lòng tiểu nữ nhân liền ô ô khóc lên.

Ứng Trường Không vỗ về của nàng đầu, đau lòng thở phào nhẹ nhõm. Đừng nói nàng một cái thiện lương mềm lòng tiểu nữ nhân, hắn mang đi ra này binh, lần đầu tiên ra nhiệm vụ còn không nhất định dám thật sự đối nhân nổ súng.

Khóc hồi lâu, tiểu nữ nhân nâng lên con thỏ nhỏ tử dường như hồng nhân tình, đáng thương hề hề nhìn hắn.”Ta là không phải thực vô dụng?” Thanh âm có điểm khàn khàn.

Ứng Trường Không khẽ mỉm cười lắc đầu, nâng thủ thay nàng lau nước mắt, thân ái cái trán của nàng.”Không phải. Mỗi người đều cần một cái thích ứng quá trình, mặc kệ đối phương là người xấu vẫn là người tốt, kia đều là một cái mạng người. Người rất thiện lương rất mềm lòng.”

“Nếu ta lúc ấy phụ trách cứu ra cái kia đứa nhỏ, ta nhất định hội hại chết hần ! Ta, ta không dám tưởng –”

“Hừ –” Ứng Trường Không lấy ngón tay để của nàng cánh môi, ngăn cản nàng đi xuống nói.”VẬY cái gì đều đừng nghĩ. Chúng ta về nhà, lão công mang người về nhà lễ mừng năm mới đi!”

“Ta có thể trở về?”

“Đương nhiên. Nếu không người nghĩ rằng ta và người tới nơi này làm sao?” Hần yêu thương xoa bóp nàng đỡ bưng cái mũi nhỏ.

Hạnh Nhược Thủy đô chu miệng, nàng tưởng chuyên môn vì an ủi nàng mà đến . Tuy rằng còn muốn chính mình thất bại, nhưng là có thể trở về lễ mừng năm mới này tin tức tốt vẫn là làm cho nàng phi thường kích động.

Xe khai ra căn cứ, thẳng đến sân bay trong quá trình, Hạnh Nhược Thủy vẫn có loại đang nằm mơ cảm giác.

Ở bay đi thành phố Z máy bay thượng, nàng còn luyến tiếc ngủ. Liền như vậy nháy mắt không nháy mắt nhìn cơ ngoài cửa sổ cảnh sắc, ngóng trông lập tức về nhà.

Hạ máy bay, ngồi vào quen thuộc hần mã.

Hạnh Nhược Thủy đem cầm các ở cửa kính xe biên, nhâm gió lạnh xuy phát nghiêm mặt mặt. Dọc theo đường đi, tâm tình đều ở phi.

Đang lúc hoàng hôn.

Quen thuộc đường, quen thuộc tiểu khu đại môn, quen thuộc đại lâu.

Hạnh Nhược Thủy nhảy xuống hần mã, một phen kéo thượng tá thủ liền hướng trên lầu chạy. Đá đập đá đập tiếng bước chân, biểu đạt vui thích tâm tình.

Nàng theo đầu lý lấy ra cái chìa khóa, chậm rãi rút ra phòng trộm môn, lại chậm rãi đẩy ra đại môn.

Ba một tiếng, ấn hạ chốt mở.

Nguyệt sắc sắc ngọn đèn hạ, sàn tranh lượng sáng lên, sáng sửa sạch sẽ. Không khí lý, còn có hoa bách hợp mùi thơm ngát.

Trên bàn trà bình hoa lý, cắm mấy chi nở rộ hoa bách hợp, khó trách mùi thơm ngát phác mũi.

Nàng quay đầu đi, thượng tá cười chọn nhú mày. Lôi kéo nàng, bước vào cửa.

Ứng Trường Không quay người lại, một tay lấy nàng ôm lấy đến, ở tại chỗ hoa lệ xoay quanh.”Hoan nghênh về nhà, vợ!”

Hạnh Nhược Thủy dật ra thoải mái tiếng cười, ôm hần cổ. Ở choáng váng huyễn trung, cảm thấy hết thảy như vậy không đúng thật, nhưng lại như vậy chân thật tốt đẹp.

Ứng Trường Không nhẹ nhàng mà đem nàng buông đến, nâng lên nàng đỡ bưng mặt, có xinh đẹp nhất tươi cười. Cúi đầu, hôn ở hần đáng yêu kiều thê. Cường tráng cánh tay, gắt gao quần quít lấy nàng tinh tế mềm mại thất lưng, không bao giờ nữa nguyện ý buông ra.

Thật dài vừa hôn sau, thượng tá trong mắt tràn đầy **, trên người cũng nổi lên phản ứng. Trong lòng kiều thê tắc thở hồng hộc, đỡ bưng mặt, kiều diễm cánh môi đều ở không tiếng động khiêu chiến hần tự chủ.

“Vợ, người đi trước tắm rửa, lão công nấu cơm cho người ăn!” Ứng thượng tá phụ giúp vợ vào phòng tắm.

Hạnh Nhược Thủy lay phòng tắm môn, trừng mắt mắt to hỏi:”Người biết nấu ăn?”

“Hôm nay cho người nếm thử lão công tay nghề, trừ bỏ dã ngoại thiêu nướng, người là cái thứ nhất may mắn thường đến !” Đắc ý đem vợ ôm chầm đến, lại cắn mấy khẩu, mới không cam lòng không muốn tạo nên phòng tắm môn.

Ứng Trường Không xoay người mở ra tủ lạnh, đem chuẩn bị tốt đồ ăn đều lấy ra nữa, lá cây phóng tới chậu lý phao . Trước tẩy nồi đem cơm nấu thượng, sau đó đem canh tài liệu chuẩn bị cho tốt phóng trong nồi chậm rãi đun canh, mở lại thủy nhặt rau rửa rau thiết thái..... Xem ra, coi như thuần thực.

Trong phòng tắm.

Hạnh Nhược Thủy ở bồn tắm lớn lý thư thư phục phục phao . Đối với thượng tá trù nghệ, trong lòng nàng thực chờ mong.

Phao ước chừng có 20 phút, thủy đều lạnh , Hạnh Nhược Thủy mới lưu luyến không rời đứng lên.

Trong phòng tắm đại gương đã muốn bịt kín một tầng thủy khí, vụ mệnh mông . Nàng cầm lấy khăn mặt tùy tay nhất lau.

Gương lý lỏa thân thể trẻ tuổi nữ tử, ngũ quan thanh tú. Dáng người chưa nói tới ngạo nhân, nhưng là tính mặt ngoài có hứng thú. Bởi vì nửa năm huấn luyện, vòng eo tinh tế, bụng bằng phẳng, hai chân thon dài mà rắn chắc. Chính là kia một đầu mao thứ, nhìn có chút khô hải.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ đâm tay phát, nghĩ rằng không biết khi nào thì mới có thể biến dài.

Thay màu trắng dục bào đi ra, lập tức ngửi được không khí lý một cỗ nùng canh hương vị. Nhất là mới mẻ trà thụ cô mùi, làm cho người ta nhịn không được chảy nước miếng.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, lắc lư đến phòng bếp cửa, song chưởng vây quanh tà tà ý ở khung cửa thượng, nhìn vội vàng phiên sao nam nhân.

Hắn động tác phi thường thuần thực, như vậy, có chút giống khách sạn lý đầu bếp.

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười ra tiếng đến.”Ai, ta nói thượng tá đại nhân, thật đúng là giống như vậy hồi sự thôi!”

Thượng tá phiên sa

o tốt lắm, đem cái vung thượng. Học mỗ ta ác muốn làm tần số nhìn xiêm áo cái pose, hướng nàng nhúu mày phóng điện, quái thanh quái khí nói:”Đừng mê luyện ca, ca chính là cái truyền thuyết!”

“Oa ha ha.....” Hạnh Nhược Thủy nhịn không được văng lên, cười đến bụng như nhũn ra, trực tiếp ngồi xổm thượng đi.

Ứng Trường Không nhìn vợ vui, trong lòng ngứa tưởng đem nàng lâu tiến trong lòng thân cái đủ. Nhìn xem đầy mỡ hai tay, chỉ có thể bĩu môi không cam lòng không muốn nhịn.

Hạnh Nhược Thủy cười đủ, đi vào phòng bếp đi, từ phía sau ôm lấy việc hồ Ứng thượng tá.

“Vợ, có khói dầu!” Vợ đã muốn tẩy thơm ngào ngạt , hắn cũng không muốn cho nàng lại dính thượng một thân khói dầu vị.

Hạnh Nhược Thủy nhô đầu ra, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, cười hỏi:”Có cái gì quan hệ, cùng lắm thì lại tẩy một lần. Người chẳng lẽ sẽ không tưởng đem ta kéo vào đi cùng người cùng nhau tẩy?”

“Vợ!” Ứng thượng tá bị trêu chọc muốn ngừng mà không được, bắt chấp khói dầu, bắt được nàng dùng sức cắn vài cái.

Nếu không trong nồi đồ ăn còn tại nấu, hắn sẽ đem nàng ngay tại chỗ tử hình !

Dùng sức một ngậm cắn ở nàng nhĩ sau, uy hiếp nói:”Để cho cho dù người cầu xin tha thứ, ta cũng sẽ không dùng tay !”

Nàng một ngậm trác ở hắn môi thượng, sau đó le lưỡi, thi thi nhiên đi phòng khách xem tivi .

Bị trêu chọc tâm ngứa Ứng thượng tá, đành phải số khổ tiếp tục nấu cơm, lấy lòng kiêu thể.

Chỉ chốc lát, tam đồ ăn nhất canh liền thượng bàn .

Hạnh Nhược Thủy sớm thịnh cơm, ở cái bàn giữ chờ ăn cơm.

Ứng thượng tá đem cuối cùng một đạo canh bưng lên, buông đồng thời hôn nàng một ngum.”Đến đây đi vợ, nếm thử người lão công tay nghề.”

“Ăn cơm !” Hạnh Nhược Thủy giáp khởi một khối thịt bò liền hướng miệng phóng.

“Cẩn thận, nóng!” Đáng tiếc, hần vẫn là kêu chậm.

Hạnh Nhược Thủy ừ ân kêu thăm thiết, lại luyến tiếc nhổ ra. Kết quả, thịt bò ở miệng diên lại đây diên đi qua, cuối cùng là có thể nhập hầu .

“Bị phỏng không có? Ta xem xem!” Thượng tá đau lòng nâng lên của nàng cằm, nhìn hồng hồng đầu lưỡi.”Có đau hay không?”

“Một chút.” Hạnh Nhược Thủy tạp đi hai hạ, phát hiện có điểm đau đón, không biết qua đi có thể hay không khỏi bọt nước.

Ứng thượng tá dùng sức hôn hai hạ của nàng môi.”Lão công thân ái sẽ không đau .”

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm nhìn càn phát ra ôn nhu thượng tá, cảm thấy chính mình thật sự rất hạnh phúc .

“Ăn ngon, thật sự ăn quá ngon !” Miệng đầy mặt một bả không thể thân mặt, vì thế ở thượng tá miệng thượng cắn một chút, đem thượng tá trêu chọc tâm ngứa.

Một chút cơm, ăn nùng tình mật ý, hai người đều thực thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, Hạnh Nhược Thủy vượt cái bụng yêu cầu rửa chén. Lại bị thượng tá đẩy mạnh phòng đi thay quần áo, nói muốn đi xuống tản bộ tiêu thực.

Hai người nắm thủ, ở trong tiểu khu chậm rãi xoay quanh.

“Chúng ta tản bộ đi Bội Thi gia, được không?” Hạnh Nhược Thủy cười đề nghị. Lại nói tiếp, nàng đã muốn có nửa năm nhiều không bạn tốt .

Ứng Trường Không tự nhiên không khác thường nghị. Hai cái tiểu khu cách thật sự gần, cũng phương tiện.

Đến Đàm Bội Thi gia môn ngoại.

Hạnh Nhược Thủy xao gõ cửa, liền nghịch ngợm trốn được Ứng thượng tá dày rộng sau lưng. Gắt gao dán hần lưng, vẫn không nhúc nhích.

Đàm Bội Thi đang theo Phó Bồi Cương oa ở trên sofa xem tivi đầu. Lại đây mở cửa, nhìn đến ngoài cửa nhân, hô một tiếng.”Đội trưởng, sao người lại tới đây?”

“Đương đương làm, còn có ta đâu!” Hạnh Nhược Thủy theo thượng tá sau lưng nhảy ra, cùng con thỏ đường như.

Nàng nghĩ đến Đàm Bội Thi hội kích động phác lại đây, nhưng là nàng không có.

Đàm Bội Thi chỉ vào Hạnh Nhược Thủy kia đầu mao thứ, văng lên.”Oa ha ha..... Tóc..... Đầu người phát.....”

Lớn như vậy động tĩnh, cả kinh Phó Bồi Cương cũng đã đi tới. Nhìn đến Hạnh Nhược Thủy tóc, cũng nhin không được nở nụ cười.

“Ai, ta nói các người hai lại chê cười ta vợ, tin hay không ta đánh người!” Ứng Trường Không đem đồ bưng mặt vợ hộ vào trong ngực, công nhiên uy hiếp.

“Hảo, ta không cười, ta không cười!” Đàm Bội Thi việc khoát tay, nhưng là tiếp theo giây nàng lại nhin không được xì một tiếng nở nụ cười. Sợ bị đánh, vội vàng trốn được Phó Bồi Cương sau lưng, che miệng tiếp tục cười trộm.

Bốn người ở cửa làm ầm ĩ một phen, mới chuyển chiến đến trong phòng.

Đàm mẹ đã ở, Hạnh Nhược Thủy vội vàng chào hỏi.

“Ta nói Nhược Thủy, người này tóc là chuyện gì xảy ra? Người, người làm sao có thể nghĩ đến muốn tiến thành như vậy? Ồi, không được, ta nhìn không được, hi hi.....” Đàm Bội Thi cười cái không để yên .

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liên cho nàng một viên mao hạt dễ.”Người có hoàn không để yên?”

“Lão công, nàng đánh ta!” Đàm Bội Thi ôm đầu, đáng thương hề hề cáo trạng.

Phó Bồi Cương không thể tấu Nhược Thủy, đành phải nói:”Ta chờ hạ tấu đội trưởng, giúp người báo thù!”

Hai nữ nhân nghe xong, xì một tiếng liền nở nụ cười.

“Yên tâm vợ, hần đánh không lại ta.” Thượng tá lạnh lạnh trở về một câu.

Đàm Bội Thi xem lão công kinh ngạc, chạy nhanh kéo Nhược Thủy vào phòng lý.”Đi thôi, chúng ta đi trong phòng đàm, không để ý tới bọn họ hai cái xú nam nhân.”

Hai nam nhân lẫn nhau liếc nhau, cảm thấy thực oan.

Vào phòng, Đàm Bội Thi ôm cổ nàng.”Nhược Thủy, ta cảm thấy thực hạnh phúc. Phó Bồi Cương còn sống, hảo hảo mà còn sống! Người không biết ta nhìn thấy hần xuất hiện ở trước mặt ta kia một khắc, ta thực cảm thấy chỉ cần này nhân còn sống còn tại ta bên người, chính là thiên sụp ta cũng không sợ hãi!”

Nàng cười hạ xuống nước mắt. Lúc trước lòng tuyệt vọng tình, gặp lại khi vui sướng tâm tình, vẫn như cũ như vậy khắc sâu tiên minh.

“Ta cũng vậy.” Hạnh Nhược Thủy hồi ôm nàng, cười trung rưng rưng. Ở X quốc, trong bóng đêm cùng hần ôm nhau tâm tình, chỉ có chính nàng hiểu được. Đập nổi chìm thuyền xâm nhập nhân gian địa ngục cái loại này tâm tình, cũng chỉ có chính mình hiểu được.

Một lát sau, Đàm Bội Thi đột nhiên đẩy ra nàng, nhẹ nhàng mà ở nàng ngực tap một quyền lại một quyền.”Người còn dám nói! Người đột nhiên gian sẽ không gặp người , nhưng làm ta cấp sợ hãi! Công ty nhiều như vậy chuyện tình ném cho ta một người, thiếu chút nữa không đem ta cấp mệp chết! Nói, người như thế nào bồi thường ta ** thượng cùng tinh thần thượng thương tổn!”

Hạnh Nhược Thủy ôm lấy của nàng quyền đầu, không biết nên nói cái gì hảo.”Thực xin lỗi.”

Đàm Bội Thi xem nàng còn thật sự biểu tình, xì một tiếng nở nụ cười.”Với người hay nói giỡn ! Ai, nói nói người đi tìm đội trưởng sau chuyện tình đi? Ta rất ngạc nhiên nha!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng lóe lòng hiếu kỳ ánh mắt, có chút dở khóc dở cười. Suy nghĩ lại muốn, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu. Nàng cùng Dã Lang giao dịch, nàng cũng không muốn nói đi ra. Ở căn cứ huấn luyện, liền càng không thể đề.

“Không biết nói như thế nào, ta chính mình đến bây giờ vẫn là mơ hồ . Chờ ngày nào đó ta nghĩ rõ ràng , lại với người nói, được không?”

Đàm Bội Thi biết khẳng định là không thể nói, tự nhiên không đầy hứa hẹn nan nàng.”Đừng lo . Dù sao hiện tại cái gì cũng tốt tốt, này cũng không trọng yếu .”

“Đúng, cũng không trọng yếu !” Đã muốn có tốt kết quả, như vậy phá hư quá trình là có thể bị quên đi.

Đàm Bội Thi cười hớ hớ lôi kéo nàng, cùng nhau ngã vào giường lý. Nhắm mắt lại, lộ ra tươi cười.”Bây giờ còn cảm thấy giống như là nằm mơ giống nhau! Người không biết, vừa mới bắt đầu thời điểm, ta ban đêm muốn tỉnh lại vài thứ. Tổng yếu đụng đến hần nóng hần thân thể, ta mới cảm thấy kiên định. May mắn kia đoạn thời gian bộ đội cho hần nghỉ, nếu không ta thật không biết làm sao bây giờ.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, cười trêu nói:”Khẳng định không phải thật sự. Người này sắc nữ, phỏng chừng là nửa đêm đứng lên đem người ta Phó Bồi Cương cấp cường !”

Nàng không có thể giống Bội Thi giống nhau, ban đêm có thể đụng đến hần nhiệt độ cơ thể. Nhưng là cửu biệt sau ôm triển miên, giống nhau ** khắc sâu.

Đàm Bội Thi cười ha ha.”Sinh ta giả mẹ ta, người hiểu ta Nhược Thủy cũng!”

Lập tức, nàng lại mê đắm chuyể lại đây, đem Nhược Thủy cao thấp tả hữu xem cái rõ ràng.”Đừng nói cho ta, người cùng đội trưởng còn không có hắc hươ quá a!”

“Có.” Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút ngượng ngùng, nhưng đã muốn chẳng phải ngượng ngùng . Làm người thật sự cùng sở yêu nhân kết hợp , như vậy “Tính” Sẽ không lại là một cái thảo luận cấm khu.

Đàm Bội Thi kinh hỉ trờng mắt, oa oa oa kêu to lên, hưng phấn mà xoay người một phen nhéo Nhược Thủy vạt áo.”Lần đầu tiên thế nào? Có đau hay không? Có hay không bị làm ngất xỉu đi? Nói mau nói mau nói mau!”

Hạnh Nhược Thủy nhin không được gõ nàng một cái.”Đàm Bội Thi đồng học, người là nữ sinh, không phải lưu manh!”

Bất quá, đây là Bội Thi. Chân thật, không thích che dấu.

Lần đầu tiên cùng Phó Bồi Cương phát sinh quan hệ, ngàn dặm xa xôi cấp nàng gọi điện thoại, lớn tiếng nói xong nam nhân của nàng cỡ nào cỡ nào cường tráng, lần đầu tiên cỡ nào cỡ nào đau, sau miễn cưỡng nhiều sao cỡ nào **.

Hạnh Nhược Thủy khi đó nghe được mặt đỏ tới mang tai, nói một câu:”Đàm Bội Thi, người sẽ không có thể rứt rề một chút sao?”

Đàm Bội Thi ở điện thoại bên kia hào sảng cười.”Ta lại không có xong đường cái tuyên bố. Hơn nữa, theo ta yêu nam nhân tính cuộc sống hài hòa, này cũng là chuyện tốt, không phải sao?”

Đàm Bội Thi chính là như vậy chân thật đáng yêu một nữ nhân. Nàng yêu Phó Bồi Cương, liền thoải mái bề mặt đặt, chưa bao giờ hội giống người khác nói như vậy muốn trang ngượng ngùng trang thực nữ.

Một nữ nhân dám cùng chính mình thích nam nhân cầu hôn, đó là cần rất lớn dũng khí .

Đàm Bội Thi liền làm .

Có người nói, nữ nhân muốn bảo trì nhất định thần bí cảm, muốn giống cái trăm biến tinh linh dường như làm cho hấn vĩnh viễn cũng cần nhắc không ra, hôn nhân mới có thể lâu dài hạnh phúc.

Đàm Bội Thi không giống với, nàng mỗi một cái rất nhỏ tâm tình biến hóa đều đã biểu hiện ở trên mặt, rành mạch viết. Nàng không sợ hãi Phó Bồi Cương biết của nàng khuyết điểm, tương phản nàng thực nguyện ý cho hấn biết.

Nhưng là nàng cũng không tùy hứng, nàng sẽ làm hấn nhìn đến nàng cố gắng ở làm được rất tốt, chẳng sợ có khuyết điểm khả năng ở cố gắng tránh đi h

oặc là sửa lại. Nàng tổng hội thông qua một ít tiểu hành động, làm cho Phó Bồi Cương nhìn đến của nàng hảo của nàng đáng yêu, làm cho cuộc sống tràn ngập lạc thú.

Mượn tính mà nói. Nàng sẽ không tha lãng, lại càng không sẽ ở công chúng trường hợp hoặc người khác trước mặt làm không nên làm thân mật động tác, nói không nên nói rõ ràng nói. Khả ở nói lý ra, nàng hội chế tạo tiểu lãng mạn, dùng của nàng mị lực đem nam nhân của chính mình mê thần hồn điên đảo, sẽ ở triển miên trung nói cho chính hấn có bao nhiêu thoải mái, cộng đồng vượt qua một cái lại một cái nóng rục đêm.

Như vậy chân thật vừa đáng yêu nàng, không phải so với kia chút cái gọi là trăm biến nữ lang tốt hơn sao?

84. Chương 84: Thượng Tá Lãng Mạn [Cảm Động Thời Khắc]

“Làm cái gì cười vẻ mặt dâm dăng?” Đàm Bội Thi khởi động thân thể, nắm bắt của nàng hai má ý xấu xa biến hình.

“Đau!” Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo hạ tay nàng, cười tủm tỉm .”Ta chỉ là cảm thấy, Đàm Bội Thi đồng học thật là một cái thực không sai bằng hữu, cũng là một cái thực không sai lão bà!”

Đàm Bội Thi cười ha ha, rất đắc ý.”Ta dựa vào, người hiện tại mới biết được, cũng quá trì độn đi!”

“Thối không biết xấu hổ !”

Hai người hi hi ha ha, nháo thành nhất đoàn.

“Ai, đừng áp ta bụng!” Đàm Bội Thi hô to.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng hai tay nhất chống đỡ, mở ra thân thể. Nhìn của nàng bụng, kinh hãi hỏi: “Người, người nên sẽ không mang thai đi?” Bụng giống như có biến đại, lại giống như không quá rõ ràng.

“Bingo!” Đàm Bội Thi cười hì hì đem tay nàng kéo qua đến, cái ở chính mình bụng. “Đến đây đi, với người con nuôi đánh cái tiếp đón.”

Hạnh Nhược Thủy thật cẩn thận đưa tay chườm đuổi thân khai, dán của nàng bụng. Theo bề ngoài xem còn không rất rõ ràng, nhưng là trong lòng bàn tay có thể cảm giác được đến. “Nó, nó bắt đầu động sao?”

“Còn không có, tiếp qua mấy ngày nay tử mà bắt đầu máy thai.” Đàm Bội Thi cười đến thực hạnh phúc. “Người không biết, ba hần được chơi. Ta vừa mang thai thời điểm, hần xin phép về nhà, buổi tối cũng không ngủ, liền như vậy nhìn chăm chăm vào của ta bụng xem! Như vậy, muốn nhiều ngốc có bao nhiêu ngốc! Bất quá, thật sự hảo hạnh phúc!”

Phó Bồi Cương là cái cô nhi, nay có cái cùng chính mình huyết nhục tương liên nhân, khó tránh khỏi kích động.

Hạnh Nhược Thủy bị nàng nói được lòng tràn đầy hâm mộ, hận không thể chính mình cũng lập tức hoài một cái.

“Nhược Thủy, người cùng đội trưởng cũng chạy nhanh đi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau lớn cái bụng, thật tốt! Bất quá, người con phải gọi con ta ca ca, hắc hắc!” Đàm Bội Thi sắt cười.

Hạnh Nhược Thủy bất đắc dĩ nhẹ nhàng trạc cánh tay của nàng. “Người cho là là loại cải củ đâu, tưởng loại liền loại.”

Đàm Bội Thi tắc hề hề tiến đến nàng bên tai, nhỏ giọng nói: “Đừng lo lắng. Đội trưởng như vậy mãnh, khẳng định nhất kích tức trung!”

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa lại cấp nàng một cái mao hạt dẻ, nghĩ đến nàng là cái phụ nữ có thai, đành phải bắt tay cấp thu hồi đến. Bất quá, nàng tâm động. Nàng cũng tưởng kết hôn, có cái gia, có cái thuộc loại bọn họ đứa nhỏ!

Nàng nhẹ nhàng mà đem mặt dán Bội Thi bụng, cảm thụ được đứa nhỏ tồn tại. Cỡ nào thần kỳ, ở một người trong cơ thể, dựng dục một người khác!

“Loại cảm giác này, thật sự thực vi diệu. Người thật sự có thể cảm giác được, nó liền hợp với trái tim của người. Của người nhất cử nhất động, nó giống như cũng có thể cảm giác được. Người không biết, vừa mới bắt đầu thời điểm, ta ngay cả đi đường cũng không dám dùng sức. Ba hần liền càng khôi hài, giống như ta là cái bom hẹn giờ dường như, làm cái gì đều thật cẩn thận. Nơi này đi theo, nơi đó đi theo, hận không thể đi toilet cũng đi theo! Đây không cho ta làm, cái kia cũng không làm cho ta làm! Nếu không mẹ ta ở, hần phi thỉnh vài người hai mươi tư giờ đi theo ta không thể!”

Đàm Bội Thi nhớ tới ngay lúc đó tình cảnh, cười đến càng hoan.

“Đang ở phúc trung không biết phúc tên!” Bất quá nàng biết, Bội Thi kỳ thật là ở phơi nắng bọn họ Hạnh phúc. Xem ở đứa nhỏ phân thượng, trước hết buông tha nàng tốt lắm.

“Thật sự hảo hạnh phúc! Cho nên a, người cũng chạy nhanh hoài một cái đi! Đến lúc đó, đội trưởng khẳng định đem người làm bảo bối dường như cung !” Đội trưởng như vậy rối loạn nhân, không chừng so với Phó Bồi Cương còn khoa trương.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, chưa nói cái gì.

Sau lại, hai người lại hàn huyên về công ty chuyện tình. Bởi vì mang thai, Bội Thi thỉnh một người khác ở hỗ trợ quản lý.

Hai người thương lượng tốt lắm, sang năm bắt đầu, liền từ Nhược Thủy đến quản lý.

Về phần Đàm Bội Thi, liền an tâm làm mẹ nàng.

Theo Đàm Bội Thi trong nhà đi ra, Hạnh Nhược Thủy dọc theo đường đi đều suy nghĩ kết hôn cùng sinh đứa nhỏ chuyện tình, có chút không yên lòng.

“Tưởng cái gì đâu?” Ứng Trường Không đem nàng ôm đến trong lòng, sờ sờ nàng bị gió thổi lạnh lạnh khuôn mặt.

Hạnh Nhược Thủy yên lặng nhìn hắn, cười cười.”Bội Thi mang thai .”

Ứng Trường Không gật gật đầu, tỏ vẻ hắn biết. Sau đó dùng lửa nóng ánh mắt nhìn nàng, cười hì hì hỏi:”Tưởng cho ta sinh đứa nhỏ ?”

“Mới không –” Hạnh Nhược Thủy vốn tưởng phủ nhận, nói đến bên miệng lại nuốt trở về. Bĩu môi, bất mãn trừng hắn.

Mẫu thân từng nói qua, cha mẹ cùng đứa nhỏ là duyên phận, khả ngộ mà không thể cầu, trăm ngàn không thể tùy tiện nói không nghĩ muốn trong lời nói. Phải biết rằng, bao nhiêu nhân cả đời ở cầu, cũng không có thể hoài thượng.

“Đừng nóng giận, vợ.” Ứng Trường Không ôm lấy vợ, thân ái của nàng khuôn mặt.”Tuy rằng bọn họ đi ở chúng ta phía trước, nhưng là chúng ta có thể ở số lượng thượng thắng bọn họ. Chúng ta hoài cái song bào thai, được không?”

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười trạc hắn ngực.”Người cho là đứa nhỏ là từ bàn chân nhét vào đi , tưởng tác vài cái liền vài cái a?”

“Không có việc gì, bọn họ là ta nhét vào đi , ta nói tính!” Nghiêm túc mà còn thật sự biểu tình, nói được sát có chuyện lạ.

“Lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt mắng to, nhanh chân bỏ chạy.

Ứng Trường Không vội vàng đuổi theo đi, xoay người một phen ôm lấy đến, tiếp theo đi phía trước chạy.

“Người làm sao?” Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức oa oa kêu, vội vàng xem trên đường có hay không nhân. Hoàn hảo đêm đã khuya, không có người ở bên ngoài du dãng.

Ứng Trường Không cước bộ chưa từng chậm một chút, một bên chạy một bên trả lời:”Về nhà tạo nhân a!”

Một lần nữa về nhà cái thứ nhất buổi tối, Hạnh Nhược Thủy tiểu bồn hữu bị sỏi giống nhau thượng tá đặt ở trên giường, muốn một lần lại một lần. Cuối cùng tuy rằng không có ngắt xỉu đi, nhưng một một cây ngón tay cũng không động dấy .

Ứng thượng tá tự cấp nàng tẩy trừ thân thể thời điểm, còn phải ý dào dạt nói:”Vợ, phương diện này khẳng định có chúng ta đứa nhỏ !”

Hạnh Nhược Thủy không khí lực đánh hắn, chỉ có thể dùng ánh mắt trừng này lưu manh.

Trong lòng lại nhịn không được tưởng, nếu thật sự có thể hoài thượng, vậy là tốt rồi ! Có bọn họ yêu kết tinh, cảm giác ràng buộc liền càng sâu , Tiểu Phúc An cũng có bạn .

“Vợ, đừng câu dẫn ta. Ta này còn không có ăn no đâu!” Ứng thượng tá nhìn vợ mị nhân như tở, chỉ cảm thấy trong cơ thể hỏa lại bắt đầu thiêu cháy.

Hạnh Nhược Thủy nhịn xuống bần rần thân thể, một cước đá hướng hắn mặt. Nhưng là bởi vì vô lực, đổ như là ở khiêu khích hắn dường như.

Ứng thượng tá bắt lấy vợ chân ngọc, hôn thân trắng nõn chân lưng. Sau đó cầm lấy mắt cá chân hơi hơi dùng sức lôi kéo, vợ liền nằm ở bồn tắm lớn lý, hắn cũng đánh tiếp.

“Không cần, cứu mạng !” Hạnh Nhược Thủy đáng thương hề hề kêu cứu. Đáng tiếc, không có người nghe thấy.

Duy nhất nghe thấy Ứng thượng tá, chính vội vàng ở trên người nàng công thành lược trì đầu.

Chỉ một thoáng, trong phòng tắm nhấc lên nhất ba nóng rực sóng triều, triều miên đến thiên tử mờ sáng mới hạ xuống màn che.

.....

Ngày hôm sau, Hạnh Nhược Thủy ngủ thẳng mặt trời lên ới đứng lên.

Thân duỗi ra lười thất lưng, nhịn không được kêu thảm thiết một tiếng. Toàn bộ thân thể bủn rủn đặc tượng là thao luyện ba ngày ba đêm, ngay cả mỗi một căn xương cốt đều là bủn rủn .

Cửa nàng kêu thảm thiết vừa vang lên, môn liền mở ra .

Ứng Trường Không đi nhanh mà đến, ở bên giường ngồi xuống, một tay lấy vợ tính cả chân cùng nhau lao đến trong lòng. Thủ tham tiến chắn lý, sờ sờ thay nàng nhu nhu bủn rủn vòng eo.”Có hay không hảo điểm?”

Hạnh Nhược Thủy oa ở hân ngực, nhẹ nhàng mà lên tiếng. Hân ẩn nhu rất thư thái, nàng lại có chút buồn ngủ . Nàng chưa bao giờ biết, làm ai cũng có thể mệt thành như vậy!

Khó trách thư thượng nói, làm ai là thân thể lực sống! Mà nam nhân, trời sinh là phương diện này năng thủ.

Hạnh Nhược Thủy giương mắt, nhìn xem thần thái sáng láng thượng tá, nghĩ rằng lời này tuyệt không giả.

“Vợ, đừng ngủ, trước đứng lên ăn một chút gì.” Mắt thấy nàng vừa muốn đang ngủ, Ứng Trường Không vội vàng đem nàng điều tỉnh. Hiện tại đã muốn giữa trưa , nàng ăn một chút gì mới được.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, nhuỷ nông thanh âm làm nũng.”Mệt! Không nghĩ động!” Là thật quá mệt mỏi , một chút cũng không tưởng động.

Vì thế, yêu thương con dâu Ứng thượng tá tự mình cấp vợ mặc quần áo, sau đó sẽ đem nàng ôm vào phòng tắm, tẩy hạo kem đánh răng đưa đến bên miệng. Xoát xong rồi, lại động tác mềm nhẹ giúp nàng rửa mặt. Cuối cùng ôm đến bàn ăn giữ, bưng lên chính mình tỉ mỉ đôn đi ra tịnh canh, còn có thơm ngào ngọt đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận nam nhân truyền đạt chiếc đĩa, nhét vào miệng cắn, cười hớ hớ nhìn thượng tá.

“Làm sao vậy?” Thượng tá sờ sờ đầu nàng, chọn nhưu mảy hỏi.

Hạnh Nhược Thủy ý cười trong suốt.”Ta càng ngày càng thích ngươi , làm sao bây giờ?” Đúng vậy, nàng thương hân.

Liên như vậy trực tiếp nói ra , cũng không cảm thấy ngượng ngùng. Ngược lại giống như đang nói đi ra kia một khắc, đối hân

yêu lại thâm sâu vài phần.

Ứng Trường Không phút chốc trừng lớn ánh mắt, một mảnh kinh hãi. Một phen ôm chầm vợ, đè lại cái gáy chính là một cái thật sâu hôn. Cuối cùng, cái trán để cái trán, hân dùng khăn khăn thanh âm một chữ một chữ nói:”Ta yêu ngươi, Nhược Thủy. Thế giới này thượng, ta yêu nhất chính là ngươi!”

Hạnh Nhược Thủy tràn ra tươi cười, trác một ngụm hân môi.”Lòng ta cũng thế.”

Nàng sẽ không ngốc lấy được hoài nghi, lại càng không sẽ đi hỏi vậy ngươi mẫu thân đầu linh tinh trong lời nói. Nàng nguyện ý đi tin tưởng, tin tưởng tình yêu, càng tin tưởng này nam nhân. Nàng thuộc loại hân, hân cũng thuộc loại nàng.

Có thể lẫn nhau tương chúc, vốn là là hạnh phúc.

“Nhanh ăn cơm đi, đồ ăn muốn lạnh .” Ứng thượng tá thân ái vợ, cấp nàng gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười, cúi đầu ăn âu yếm nam nhân làm tình yêu cơm trưa. Trù nghệ của hân cũng không tệ lắm, tuy rằng so với khách sạn này đầu bếp còn kém xa, nhưng là này đồ ăn là tối hương . Ở bên trong, có hân đối của nàng dụng tâm cùng yêu.

“Cơm nước xong, chúng ta ăn mua hàng tết, được không?” Hạnh Nhược Thủy hưng trí bừng bừng đề nghị. Ngày mai chính là giao thừa, bọn họ còn không có mua hàng tết đâu.

May mắn, hôm nay là tháng chạp hai mươi tám, siêu thị cùng thương trường đều còn tại buôn bán.

“Hào. Bất quá, người có thể được không?” Hân nhìn nàng, tầm mắt ái muội mà lại đắc ý.

Hạnh Nhược Thủy dùng chiếc đũa đầu gỗ một chút tay hân lưng, mặt hơi hơi nóng lên.”Ta muốn là không được, vậy người liền lưng ta. Như thế nào, người không muốn a?”

“Sao có thể a! Có vợ có thể lưng, người không biết kia giúp tiểu tử nhiều ham mộ ta đâu!” Ứng Trường tá nói nhưng thật ra lời nói thật.

Tham gia quân ngũ không cơ hội nhận thức cô nương, cũng không thời gian yêu đương, quân tẩu muốn đổi mặt lại là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều cuộc sống, cho nên tham gia quân ngũ rất khó thú đến con dâu.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân biểu tình, xì một tiếng nở nụ cười. Hân dỗi nghề hân liếc mắt một cái, nói:”Mỉ cho người!”

“Ta vợ đẹp nhất!”

Hai người cãi nhau ầm ĩ, một chút cơm liền ăn xong rồi.

Vì thế tay trong tay xuống lầu đến, ngồi vào hân mã, đi mua hàng tết.

Làm 16 ức người Trung Quốc coi trọng nhất ngày hội, tết âm lịch là tối long trọng. Cho dù là ở thành phố Z như vậy hai ba tuyến thành thị, trên đường cũng là chiêng trống vang trời, đổ rục một mảnh vui mừng.

Tháng chạp hai mươi tám là cuối cùng mua hàng tết thời gian, cho nên trên đường đầu người mãnh liệt, đặc biệt náo nhiệt.

Ứng Trường Không hân mã căn bản không dám hướng lý khai, kia so với đi đường còn muốn thăm. Cho nên chỉ cần ở ngoại vi ngừng, hai người nắm thủ đi bộ đi mua này nọ.

Đầu tiên muốn mua, đương nhiên là tân trang.

Tục ngữ nói, tân niên tân hình tượng. Vô luận như thế nào, tổng yếu đổi một thân tân trang phục và đạo cụ.

Đại để trong thiên hạ tình mọi người như vậy, nam nhân chỉ lo xem nữ nhân quần áo, mà nữ nhân trong ánh mắt chỉ nhìn nhìn thấy nam trang.

Nếu đôi tình nhân này kinh tế năng lực không sai trong lời nói, như vậy thương trường người bán hàng sẽ cười mị ánh mắt. Nữ trang điểm tiểu cô nương quần quít lấy nam nhân, lúu rúu đề cử nói người lão bà tốt như vậy xem, mặc cái này kia kiện hội càng đẹp mắt; Nam trang điểm tiểu tử quần quít lấy nữ nhân, sử xuất cả người chiêu thức khen ngợi này nam nhân cỡ nào cỡ nào suất khí, mặc vào cái này kia kiện quần áo hội càng thêm anh khí bức người.....

Vì thế, một vòng xuống dưới, hai người đều mua không ít.

“Vợ, người đối ta thật tốt!” Ứng Trường Không mang theo toàn bộ gói to, thân ái vợ khuôn mặt nói xong lời ngon tiếng ngọt.

Hân vợ cho tới bây giờ không đối hân từng có gì một câu câu oán hận, tuy rằng sẽ không giống khác thê tử như vậy đem trượng phu trở thành thiên, lại ở cuộc sống mỗi một cái chi tiết nhỏ thượng chiếu cố săn sóc hân. Mặc kệ hân rời đi bao lâu, về nhà đến, kia trần đẳng thủy chung lượng. Mở cửa khoảnh khắc, luôn có thể nhìn đến nàng ôn nhu tươi cười. Ngồi xuống, có thể uống thượng nàng dâng trà nóng, nấu tốt đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy cười hì hì tiếp nhận rồi. Đây là đến từ người yêu khen ngợi, nàng không thẹn, cũng vui sướng.

Lấy lòng quần áo, hai người liền chuyển chiến siêu thị, mua ăn.

Ở tranh tết khu, Hạnh Nhược Thủy đựng phải Cổ Miêu Miêu cùng Dung Tú Mĩ. Kỳ thật là Dung Tú Mĩ trước phát hiện bọn họ .

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy có lưỡng đạo bất hữu thiện tầm mắt đang nhìn chính mình, vừa nhấc đầu, liền thấy được hắc nghiêm mặt Dung Tú Mĩ. Thân thể của nàng biến, đứng Cổ Miêu Miêu.

Cổ Miêu Miêu gầy rất nhiều, làm cho người ta thực tiều tụy cảm giác. Trên mặt, cũng không có thiên chân tươi cười. Giống nhau, của nàng linh khí lập tức bị cái gì vậy hút khô rồi, cả người có chút không khí trầm lặng.

Ứng Trường Không đi toilet .

Hạnh Nhược Thủy biết chính mình cũng không được hoan nghênh, cho nên không có tiến lên chào hỏi. Mà là thu hồi tầm mắt, chọn này nọ liền hướng khác khu đi đến. Nhưng là mới đi hai bước, đã bị nhân chặn đường đi. Vừa nhấc đầu, liền nhìn đến Dung Tú Mĩ lạnh lùng tầm mắt, hắc mặt.

Hạnh Nhược Thủy lui ra phía sau từng bước, thản nhiên hỏi:”Có việc sao? Nếu không có, phiền toái người nhường một chút.”

“Người thực làm cho người ta ghê tởm!” Dung Tú Mĩ hùng hổ mắng một câu, nâng thủ sẽ đánh nàng.

Hạnh Nhược Thủy bắt lấy tay nàng cổ tay, bỏ ra.”Ta cũng không khiếm các người , cho nên này bàn tay ta sẽ không chịu .” Nàng rút cái phương hướng, hướng một cái khác thông đạo đi rồi.

Nàng đi rồi vài bước, còn có người từ phía sau đuổi theo, nắm ở cửa nàng đầu vai. Nàng ngẩng đầu hướng hắc cười cười.”Ta vừa mới nhìn đến Cổ Miêu Miêu cùng mẹ nàng .”

“Nga.” Ứng thượng tá lãnh đạm lên tiếng.”Tranh tết chọn tốt lắm? Kế tiếp mua cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắc nói sang chuyện khác, chỉ biết hắc cũng không muốn gặp đến kia mẹ con hai, vì thế nàng cũng đem các nàng cấp đã quên. Tựa như nàng vừa rồi nói , nàng cũng không khiếm bọn họ .

Hai người bao lớn bao nhỏ theo siêu thị đi ra, nếu không thượng tá thể lực hảo, căn bản lấy bất động. Phải biết rằng, xe cách nơi này còn có một khoảng cách.

Đem này nọ bỏ vào trong xe, sắc trời đã muốn hôn ám .

Hai người đều có chút mệt mỏi, cho nên cũng không tính trở về nấu cơm. Vì thế chọn thành phố Z một nhà nghe nói rất hữu tình điều nhà ăn ăn cơm chiều.

Nhà ăn rất đại , hoàn cảnh thanh u, bố trí cũng thực thoải mái. Trung gian có cái đài cao, là một cái Tiểu Vũ đài, mặt trên có cái tuổi trẻ nam hài ở ca hát. Bởi vì dùng cơm thời gian, cho nên nhiều là trữ tình âm nhạc.

Ứng thượng tá muốn một lọ hồng rượu, hai người chạm cốc nghênh đón bọn họ cùng nhau vượt qua cái thứ nhất tân niên, còn có tương lai càng hạnh phúc lâu xa cuộc sống.

“Này hình như là chúng ta lần đầu tiên ăn chúc quang bữa tối, đúng không?” Hạnh Nhược Thủy cười nói.

Hắc luôn luôn bề bộn nhiều việc, khó được ngồi xuống nhàn nhã ăn một chút cơm. Ngẫu nhiên có thời gian, hắc càng thích oa ở nhà, ăn nàng làm đồ ăn. Ăn xong rồi còn có thể ôm nói chuyện phiếm xem tivi, ngày nhiều thư thái.

Ứng thượng tá khuyên thân hôn nàng một chút.”Thực xin lỗi, vợ, người lão công rất không lãng mạn !” Tham gia quân ngũ , đều khuyết thiếu lãng mạn tế bào.

“Ta thích là tốt rồi.” Nàng tươi cười không giảm.

Trong lòng hắc ám áp mà mềm mại.

Trên đường thời điểm, Ứng Trường Không đột nhiên đứng lên, đi một chuyến toilet.

Hạnh Nhược Thủy bụng hồng rượu, chậm rãi phẩm. Đúng lúc này, đột nhiên toàn bộ ngọn đèn đều đen, chỉ có trung gian vũ đài lượng .

Cái kia nam hài cầm phone, phiên tình nói:”Ồ các người giữa, có một vị xinh đẹp thiện lương cô nương. Có thể cùng như vậy cô nương cùng một chỗ, là may mắn . Ở tân niên sắp xảy ra thời điểm, của nàng người yêu tướng xứng nhất bài hát đưa cho nàng! Làm cho chúng ta hoan nghênh vị này may mắn tiên sinh!”

Rầm , một trận nhiệt liệt vỗ tay.

Hạnh Nhược Thủy cũng đến đây hứng thú, cảm thấy này nam nhân còn rất lãng mạn . Nàng dừng lại chiếc đũa, lẳng lẳng chờ đợi yêu ca xứng.

Vũ đài đăng cũng dập tắt, một lát sau, mới lại chậm rãi sáng lên. Cũng vừa rồi cái loại này độ sáng, hôn ám mờ lung, lại cũng có bầu không khí.

“A!” Hạnh Nhược Thủy che miệng lại ba, kinh hãi nhìn trên đài nam nhân. Cho dù ngọn đèn mờ lung, cho dù khoảng cách có điểm xa, nàng vẫn hội liếc mắt một cái nhận ra hắn.

“[người là lòng ta yêu cô nương], hiến cho của ta người yêu. Đồng thời, hy vọng thiên hạ hữu tình mọi người có thể sẽ thành thân thuộc. Cũng hy vọng thiên hạ toàn bộ nam nhân, hảo hảo quý trọng chính mình nữ nhân. Mặc kệ người làm cái gì công tác, tận lực trừ thời gian bồi bồi nàng. Nàng chiếu cố người, cho người sinh nhi dục nữ, thật sự thực không dễ dàng!”

Trầm thấp từ tính tiếng nói, quanh quẩn ở trong đại sảnh, thật lâu chưa lạc.

Hạnh Nhược Thủy cười đến sáng lạn đồng thời, yên lặng điệu nước mắt. Không có kia ba chữ, cho dù xa so với kia ba chữ thay đổi nhân.

Ngồi ở nàng bên cạnh cũng là một đôi tình lữ, cái kia nữ hài tử quay đầu đến, nhìn nàng lòng tràn đầy hâm mộ nói:”Tỷ tỷ, người thực hạnh phúc!”

“Hảo hảo quý trọng, người cũng sẽ !” Hạnh Nhược Thủy hồi lấy chúc phúc tươi cười. Xoay người, rưng rưng nhìn trên đài thân ảnh. Cuộc đời này có thể gặp gỡ người, là ta suốt đời lớn nhất may mắn!

Ở im lặng bầu không khí lý, trầm thấp tiếng nói rốt cục xướng xong rồi cuối cùng một cái âm phù.

Trong đám người, bộc phát ra so với vừa rồi càng nhiệt liệt vỗ tay. Có chút nhân, còn thổi bay khẩu tiếu, hô “Lại đến một cái”.

“Chúc phúc chúng ta, cũng chúc phúc các người!” Trên đài nam nhân làm một cái suất khí động tác, tiêu sái đi xuống thai.

Lâm thời người chủ trì đã muốn tiếp nhận phone, nói:”Mọi người nói, muốn hay không đem vị này xinh đẹp thiện lương cô nương kéo lên, cũng cấp vị tiên sinh này xứng một khúc?”

“Muốn!” Đều nhịp thanh âm, to, như là trải qua huấn luyện .

Hạnh Nhược Thủy đương nhiên sẽ không đi lên, Ứng thượng tá cũng không đồng ý.

Có một số việc nhu có chừng có mực, qua tắc có vẻ nói thêm nữa, thậm chí có khoe khoang sao làm hiềm nghi.

Ứng Trường Không xuống đ

ài thời điểm, ngọn đèn cũng là hắc , cho nên trừ bỏ phụ cận mấy bàn, mọi người cũng không biết là vị ấy. Nhưng là kinh không được biết đến nhân văn hướng bên này xem, rất nhanh mọi người liền đều biết nói . Có chút nhân còn đứng đứng lên, cố ý nhìn một cái.

Bay nhanh ăn xong, Ứng thượng tá lôi kéo vợ chạy nhanh chạy. Cách nhà ăn cửa không xa địa phương, hai người dừng lại.

Hạnh Nhược Thủy lớn mật trở lại, ôm thượng tá kích thước lưng áo.”Cảm ơn người, ta đêm nay rất khoái nhạc. Đời này, ta đều đã quần quít lấy người, nói cái gì cũng không buông tay!” Nàng ra vẻ đã man nói.

“Đây là vinh hạnh của ta.” Ứng thượng tá a bạch nha, cười đến thực hạnh phúc. Chậm rãi chấp khởi tay nàng, thật sâu nhìn nàng.”Chấp tử tay, cùng tử giai lão.”

Hạnh Nhược Thủy dật ra một tiếng nức nở, ôm cổ hắn cổ. Ở hắn sau lưng, tùy ý điệu nước mắt từ.

Đêm tối đen, chỉ có linh tinh chỉ khỏa sao.

Hạnh Nhược Thủy nhìn kia mấy khỏa tinh, yên lặng nói: Ba mẹ, các người thấy được sao? Ta rốt cục tìm được của ta hạnh phúc !

Cảm ơn người, của ta người yêu.

.....

Xe mau chạy đến dưới lầu thời điểm, Hạnh Nhược Thủy nhìn đến dưới lầu có một chiếc xe đèn xe lượng . Xe giữ đứng ba cái đại nhân, còn có một cái tiểu hài tử.

Tiểu hài tử nhìn đến bọn họ xe khai lại đây, kích động nhanh chân bỏ chạy hướng bên này.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời tràn ra tươi cười, kích động nhìn Ứng thượng tá."Là tiểu tử kia đến đây!"

Xe kham kham dừng lại, tiểu tử kia liền đánh về phía phó điều khiển vị cửa kính xe.

"Mẹ, mẹ, mẹ....." Thực kích động nhỏ giọng âm.

Hạnh Nhược Thủy cẩn thận đẩy ra cửa xe đi xuống đến, một tay lấy hân ôm lấy."Tiểu tử kia, tưởng mẹ không có?"

"Tưởng mẹ, có thể tưởng tượng có thể tưởng tượng !" Cái miệng nhỏ nhắn nhi ngọt ngào , mân mê đến dùng sức ở trên mặt hân hôn vài hạ.

Hạnh Nhược Thủy bị đậu nở nụ cười, cũng dùng sức ở hân đô đô hai má thượng trác vài cái."Thực ngoan! Mẹ cũng tưởng Tiểu Phúc An, có thể tưởng tượng có thể tưởng tượng !"

Nàng học hân ngữ khí, đem tiểu tử kia đậu cùng vịt con đường như cười khanh khách.

Đem tiểu tử kia buông đến, hân lại vui vẻ chạy đến hân cha nơi đó. Không hề ngoài ý muốn, phụ tử hai lại bắt đầu ngoạn cái kia phao cao cao trò chơi. Một cái phao ra sức, một cái cười đến thoải mái.

Ba cái đại nhân chậm rãi đến gần.

Hạnh Nhược Thủy nhìn cầm đầu lão giả, hô một tiếng:"Gia gia."

Lão gia tử cười hớ hớ ứng , lại quay đầu đối hai cái bảo vệ viên khoe ra đường như nói:"Hảo hảo nhận thức nhất nhận thức, đây là nhà của ta cháu dậu. Xem đi, thật tốt một cái cô nương!"

Hai cái bảo vệ viên việc nói là, vẻ mặt nghiêm túc.

Hạnh Nhược Thủy tắc bị náo loạn cái đồ thăm mặt, lại khó mà nói cái gì."Gia gia, các người đến thật lâu sao? Như thế nào không cho chúng ta gọi điện thoại?"

Lão nhân gia ha ha cười, ánh mắt có chút nghịch ngợm."Ta này không nghĩ cấp vợ chồng son nhiều đăng điểm thời gian, thuận tiện đến cái kinh hỉ sao? Ha ha....."

"Gia gia, người mở lại vui đùa, ta vợ khuôn mặt tựa thành cà chua . Người chính là muốn ăn trứng sốt cà chua, cũng không mang như vậy ." Ứng thượng tá một phen ôm vợ, chính thức kháng nghị.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, dùng giơ cho hân một chút, kỳ thật vô dụng bao nhiêu lực.

Lão nhân gia cười ha ha, tâm tình tốt lắm. Đối với này cháu dậu, hân là càng xem càng thích. Nàng nha, hơi có chút giống năm đó nhâ nhàn, dịu dàng khả nhàn.

"Này tóc nên dài đứng lên, như vậy càng đẹp mắt. Bất quá, như bây giờ phương tiện." Tóc dài thời điểm, liền càng giống nhâ nhàn .

Đoàn người đá đá tháp tháp vô cùng náo nhiệt , lên lầu thê tiến gia môn.

Hạnh Nhược Thủy thật sự thực kinh hỉ. Lễ mừng năm mới muốn vô cùng náo nhiệt, lão nhân gia ở phía sau đến, không thể nghĩ ngờ là dệt hoa trên gấm, giai đại vui mừng."Gia gia, các người ăn qua cơm chiều sao?"

"Còn không có đâu. Này không vừa mới xuống máy bay, liền thẳng đến nơi này đến đây." Lão nhân gia tiếp nhận trà nóng, ngay cả phẩm mấy tài ăn nói từ từ trả lời.

“Vậy người nghỉ một lát, ta cho các người làm điểm ăn.” Ngẫm miễn cưỡng cảm thấy không tốt, trong nhà không có gì hay đồ ăn.”Nếu không, làm cho Trường Không mang bọn người đi ra ngoài bên ngoài ăn một chút tốt đi?”

“Không được!” Lão nhân gia khoát tay.”Ta nha, đã nghĩ ăn ta cháu dâu làm đồ ăn.”

Hạnh Nhược Thủy mặt vừa muốn đỏ, việc cười nói:”Vậy người chờ một chút, ta lập tức đi làm. Trường Không, cấp gia gia bọn họ nào ăn điểm điểm bụng đi.”

Hạnh Nhược Thủy liền vội vàng đi phòng bếp nấu cơm. May mắn Trường Không ngày hôm qua mua đồ ăn thực chừng, trong tủ lạnh còn có rất nhiều. Chính là không có thịt cá, đều là chút việc nhà ăn sáng.

Ba cái tham gia quân ngũ, đồ ăn phân lượng nhất định phải chừng. Cho nên hẳn làm tứ đồ ăn nhất canh, nhưng phân lượng đều rất nhiều.

“Hảo hảo, ta cháu dâu làm đồ ăn quả nhiên hảo!” Ứng chấn bang cười mỉ mắt, đại chiếc đĩa dùng bữa.

“Gia gia thích là tốt rồi.” Hạnh Nhược Thủy đánh trong lòng cảm thấy, gia gia là Ứng gia ba vị tộc trưởng lý tốt nhất ở chung nhân. Tuy rằng hẳn vị trí so với Trường Không ba ba cao hơn nữa, lại làm cho nàng cảm thấy thực khiêm tốn.

Tứ đồ ăn nhất canh, cuối cùng đều ăn sạch sẽ, ngay cả cuối cùng một chút nước đều bị kiêu đến cơm trên mặt ăn.

Ăn xong rồi, lão nhân gia còn vỗ về bụng nói:”Này hội chậm, nếu không ta còn muốn ăn tam đại bát!” Còn thật sự, so với tam căn ngón tay.

Hạnh Nhược Thủy trong suốt cười.”Ta đây ngày mai liền làm song phân, làm cho gia gia người ăn cái đủ!” Tham gia quân ngũ nhân, luôn ở lơ đãng gian cho người cảm động.

“Kia tốt nhất! Không thể hơn nữa, nói sau ta vừa muốn chảy nước miếng.”

Mọi người đều hi hi ha ha cười rộ lên, đây là lão nhân gia thiện ý hài hước, mọi người đều thực cổ động.

“Thái gia gia là đại thùng cơm!” Tiểu tử kia cười tùm tùm lớn tiếng nói. Lại phản thủ chỉ vào chính mình.”Ta là tiểu thùng cơm!”

Lời này vừa ra, mọi người lại bị đập nở nụ cười.

Ăn uống no đủ, bốn đều là quân nhân nam nhân mà bắt đầu nói một ít quân sự thượng chuyện tình, đương nhiên cùng cơ mật không quan hệ.

Hạnh Nhược Thủy một bên bồi tiểu tử kia xem tivi nói chuyện phiếm, một bên nghe bọn hắn nói chuyện phiếm. Rất nhiều này nọ nàng cũng đều không hiểu, nhưng là bọn họ nói chuyện trực tiếp lại hài hước, tổng có thể đem nàng làm cho tức cười.

Bất tri bất giác, đi ra mười điểm.

Hạnh Nhược Thủy liền mang theo tiểu tử kia cùng nhau tắm rửa. Mỗi lần cấp tiểu tử kia tắm rửa, đều đã biến thành một thân ẩm ướt, cho nên hẳn rõ ràng cùng hắn cùng nhau phao.

“Mẹ, người đi đâu lý? Ta nơi nơi tìm không thấy người!” Tiểu tử kia chớp mắt to, nắm bắt vệt con hỏi.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hần đầu, cười trả lời:”Mẹ đi làm chuyện rất trọng yếu. Tiểu Phúc An tha thứ mẹ, được không?”

“Hảo!” Đáp xong rồi, chính mình lại ngây ngô nở nụ cười. Ở bồn tắm lớn lý đi đến đi đi, đuổi theo vệt con ngoạn.

Hạnh Nhược Thủy nhậm chức từ hắn một người làm âm ỉ, thỉnh thoảng lại trả lời hắn vấn đề. Thẳng đến thủy đều lạnh, mới đứng lên lau khô thân thể. Đã hơn một năm, tiểu tử kia dài cao, trước kia này quần áo cũng không thích hợp.

Thời gian thật là nhanh.

Cái thứ hai tấy là lão nhân gia.

Hạnh Nhược Thủy đang chuẩn bị rắc thời điểm, nhớ tới chính mình trả lại cho gia gia mua giống nhau lễ vật, vội vàng theo ngăn tủ lý tìm ra.

Lão nhân gia cả đời oai phong một cõi, có thể nói muốn gió được gió muốn mưa được mưa, muốn đưa hần lễ vật cũng không dễ dàng. Mặc thượng, khẳng định là không thích hợp. Ắm thực thượng, lão nhân gia cũng không thiếu.

Sau lại, nàng không thể nghi ngờ trung ở trên mạng thấy được một bộ bạch ngọc bàn cờ kì quán. Hay không thật sự bạch ngọc, này nàng thật đúng là sẽ không nhận. Nhưng là mở ra kì quán, hắc kì hắc ngọc, bạch kì bạch ngọc, thoát nhìn tính chất thượng thừa, vào tay thanh lương. Tóm lại, hần là có thể vào yêu kì người pháp nhân.

Hạnh Nhược Thủy có điểm đưa nhỏ hiển vật quý tâm lý, vội vàng việc đem này nọ cấp cầm đi ra ngoài.”Gia gia, ta có cái lễ vật muốn tặng cho người. Ta sẽ không chọn, cũng không biết người có thích hay không.”

Hạnh Nhược Thủy đem bàn cờ cờ hoà quán dâng, thật cẩn thận quan sát đến lão nhân gia phản ứng.

Ứng chấn bang bắt đầu cũng không nghĩ người trẻ tuổi có thể đưa cái gì hợp ý ý gì đó, tính giả bộ một bộ thực thích biểu tình. Nhưng khi hần thấy rõ ràng nàng đưa qua gì đó khi, nháy mắt mở to hai mắt nhìn, kích động cầm lại đây. Thân thủ phủ ở bàn cờ thượng, thanh lương xúc cảm. Lại mở ra kì quán, xuất ra hai lạp quân cờ, liền lại yêu thích không buông tay.

“Hảo hảo, thật sự là quá tốt!” Lão nhân gia đang cầm này nọ, như lấy được trân bảo.”Ai nha, ta sống mau tám mươi tuổi, thu quá lễ vật cũng không thiếu, nhưng phải kể tới phần lễ vật này tối hợp ta ý.”

“Gia gia, sự tình gì như vậy cao hứng a?” Ứng Trường Không theo trong phòng tắm đi ra, nghe được gia gia kích động thanh âm, vội vàng thẩu lại đây.

Hạnh Nhược Thủy phần lễ vật này, cũng chưa cho hần xem qua, cho nên hần không biết.

Ứng chấn bang giống cái được bảo bối đưa nhỏ, vội vàng khoe ra.”Xem, xem ta cháu dâu cho ta đưa hảo lễ vật! Bàn cờ kì quán, bạch ngọc! Người xem xem này tính chất, người sờ sờ này xúc cảm!”

Ứng Trường Không nhìn xem vợ, trong mắt đều là ý cười. Hần vợ, luôn ở lơ đãng trong lúc đó cho hần kinh hỉ cùng cảm động.

Hạnh Nhược Thủy không nghĩ tới lão nhân gia như vậy thích, bị hần khen ngợi ngượng ngùng. Bị thượng tá như vậy vừa thấy, liền lại càng không không biết xấu hổ. Nàng là cái sợ hãi bị nhân nghĩa tán nhân, từ nhỏ cứ như vậy. Chịu phê bình không đỏ mặt, liền còn thật sự nghe; Nhưng chỉ cũng bị khen ngợi, chuẩn mặt đỏ.

“Gia gia, hiện tại biết nhà của ta vợ tốt lắm đi? Này trong thiên hạ, chỉ thử nhất gia, không còn phân hào!” Ứng thượng tá kéo đi một chút vợ đầu vai, dào dạt đắc ý.

“Nói cho cùng!” Miệng ở ứng, thủ cũng không ngừng sờ a sờ, Chân Chân kêu yêu thích không buông tay.

“Gia gia, người không phải vẫn muốn cho vợ cùng người chơi cờ sao? Nếu không ngại thời gian chậm, nếu không làm cho nàng cùng người tiếp theo bàn?” Ứng thượng tá đưa ra đề nghị.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo kéo hần.”Đã muốn

đã khuya, làm cho gia gia hảo hảo nghỉ ngơi.” Lão nhân gia không thể so người trẻ tuổi, thân thể muốn nhiều hơn chú ý.

Nhưng là, ứng chấn bang đã muốn nghe được, lập tức liền ngay cả nói ba cái hảo.”Nha đầu, đến, bởi gia gia tiếp theo bàn.”

“Gia gia, đã muốn đã khuya. Ngày mai, ngày mai ta cùng người sau đủ, được không?” Dù sao ngày mai giao thừa, cũng không việc phải làm, chính là phải làm một chút phong phú bữa tối mà thôi.

Lão nhân gia nghiệm lên đây, không vui ý.”Đã đi xuống một mâm, a?” Khi nói chuyện, đã muốn triển khai bàn cờ.

“Chỉ tiếp theo bàn, một lời đã định a!” Hạnh Nhược Thủy cũng không nhẫn tâm phất lão nhân gia hứng thú, đành phải thỏa hiệp.

Ứng chấn bang việc đáp ứng, hỏi: “Nếu như vậy, kia chúng ta liền đoán tử đi.”

“Gia gia tuyển một cái đi, sẽ không đoán.”

“Hảo, ta đây liền tuyển hắc tử.” Nói xong, cầm lấy một viên hắc tử hạ xuống.

Lão nhân gia nhưng mã cả đời, màu đen mới càng xứng hắc.

Hạnh Nhược Thủy yên lặng ngồi xuống, niềm khởi bạch tử, nhẹ nhàng mà dừng ở hắc tử bên cạnh.

Hai người biểu tình, lập tức liền trở nên còn thật sự chuyên chú đứng lên.

Hai cái bảo vệ viên cùng Ứng Trường Không ở một bên nhìn. Bọn họ đều là hội chơi cờ nhân. Cho nên hạ nhân chuyên chú, xem nhân cũng chuyên chú.

Tổng thể xuống dưới, một lớn một nhỏ hai người, người tới ta đi, giết được trời đen kịt. Nhìn kỹ xuống dưới, có thể nói lực lượng ngang nhau. Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy vẫn là thua.

“Ta hạ không tốt, gia gia không cho cười ta!” Hạnh Nhược Thủy nhìn thua ván cờ, có chút làm nũng dường như nói.

Ứng chấn bang cười ha ha. “Người nha đầu kia, khó lường nha. Tuổi còn trẻ, có thể như vậy trầm được khí, không sai!”

Nha đầu kia, hẳn là thật sự càng ngày càng thích.

Khen ngợi xong rồi, ứng chấn bang lại dùng đũa nhỏ tưởng lại ăn một viên đường biểu tình nhìn nàng. “Nếu không, chúng ta lại đến một ván?”

Hắn này phó bộ dáng, đầu mọi người đều muốn cười, lại không dám cười.

“Gia gia, đâu có chỉ tiếp theo bàn. Ngày mai, chúng ta ngày mai tiếp theo hạ, được không?”

Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy ngay cả lừa mang đồ, tốt xấu đem lão nhân gia đồ đi tiểu tử kia phòng ngủ. Lại cấp hai cái bảo vệ viên phô tốt lắm rắc, mới vào phòng ngủ.

Thân thân cánh tay chân, phát hiện thật sự mệt mỏi.

Ứng Trường Không vội vàng lại đây, giúp vợ xoa bóp cánh tay nhu nhu thất lực. “Mệt muốn chết rồi đi?”

“Có điểm.” Hạnh Nhược Thủy tránh đi tiểu tử kia hướng trên giường nhất nằm úp sấp, bắt đầu nằm ngay đơ. Tối hôm qua ép buộc cả đêm, buổi chiều lại đi rồi một chút ngủ, đêm nay còn náo loạn hơn phân nửa túc, thật sự mệt mỏi!

“Nằm hảo, ta cho ngươi xao xao!” Ứng Trường Không đau lòng.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng nằm hảo, nhắm mắt lại hưởng thụ thượng tá ôn nhu.

“Vợ, ngươi thật tốt! Kia bộ bàn cờ, nhưng làm gia gia cấp nhạc hồng rồi. Ngươi đừng xem gia gia rất hòa thuận bộ dáng, hẳn bình thường nhưng là thực nghiêm túc. Hẳn là thực thích ngươi, sợ đem ngươi cấp sợ hãi, mới cả ngày cười hớ hớ. Bất quá kia phân lễ vật, hẳn thật sự thực thích!”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, lẩm bẩm nói: “Ta cũng không nghĩ tới gia gia như vậy thích. Xem ra, ta vận khí tốt lắm a.”

Lão nhân gia có được gì đó nhiều lắm, nàng tưởng lấy lòng cũng không từ dưới thủ. May mắn, nàng vận khí không sai.

Ứng Trường Không biết, nói là vận khí, nàng tất nhiên tìm rất nhiều tâm tư.

Hắn hiểu biết các bộ vị các đốt ngón tay, lực đạo cũng nắm chắc rất khá, Hạnh Nhược Thủy bị niết buồn ngủ. Không bao lâu, hô hấp liền đều đều đứng lên.

Nàng đang ngủ đã lâu, Ưng Trường Không còn tại vuốt ve, sợ nàng ngày mai đứng lên hội toan đau. Cuối cùng mới ôm nàng, nhắm mắt lại. Nhuyễn ngọc trong ngực, không thể tốt hơn !

Một nhà ba người, đều là một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau Hạnh Nhược Thủy vốn muốn sớm đứng lên chuẩn bị bữa sáng, lại bị thượng tá đặt tại ổ chăn lý tiếp tục ngủ, nói hấn hội chuẩn bị .

Hạnh Nhược Thủy vốn đang trong lòng niệm nhớ kỹ ngủ tiếp một hồi liền đứng lên, sau lại thể nhưng không cẩn thận liền ngủ thẳng chín giờ. Lên thời điểm, bốn nam nhân không chỉ có rèn luyện xong rồi, bữa sáng cũng ăn được . Liên ngay cả tiểu tử kia đều ở cha giáo dục hạ, vụng trộm đứng lên hồi lâu .

Hạnh Nhược Thủy ở trước mắt bao người ra khỏi phòng, mặt đều đỏ. May mắn lão nhân gia không có cấp mặt nàng sắc xem, vẫn là cười hớ hớ .

“Nha đầu, mau, ăn xong bữa sáng chúng ta tiếp theo chơi cờ.”

Hạnh Nhược Thủy ở tại phòng bếp giải quyết chính mình bữa sáng. Vừa ra tới, đã bị lão nhân gia cấp lời kéo muốn chơi cờ. Nàng đành phải cùng.

“Nha đầu, một cái lão bằng hữu cho ta vài cái xuân trẻ hiện trường ghé, ta nói cho người cùng Trường Không cùng đi nhìn xem. Hấn nói nhìn người ý tứ, người muốn hay không đi xem?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút.”Hiện trường xem xuân trẻ?”

Xuân trẻ là người Trung Quốc đêm giao thừa tất nhiên bao hàm tiết mục chi nhất. Ở trong TV nhìn xem nhiều, ở hiện trường nhưng thật ra không có xem qua. Nghe nói, chính là có tiền cũng không nhất định có thể đi.

“Đúng, hiện trường xem xuân trẻ! Thế nào, có hay không hứng thú?” Lão nhân gia cười tùm tùm nhìn nàng, thấy rõ hết thấy trong ánh mắt chột lóe mà qua một thứ gì đó.

Hạnh Nhược Thủy không chú ý tới, nàng còn thật sự nghĩ nghĩ, gật gật đầu.”Hảo! Trường Không cùng tiểu tử kia đều đi sao?”

“Đúng, đều đi!”

“Vây đi thôi.” Dù sao cũng không có cái gì tiết mục an bài, hiện trường cảm thụ một chút xuân trẻ cũng tốt.”Chờ một chút, ta đem!”

“Người cái quỷ tinh nha đầu!” Ưng chấn bang ha ha cười, nhìn nàng nhân cơ hội ăn luôn hấn hắc tử.

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, nghịch ngợm đắc tượng cái hơn mười tuổi cô gái. Nàng trước kia đi viện dưỡng lão bởi lão nhân gia ngoạn, thường xuyên đầu bọn họ khai vui vẻ tâm .

Một già một trẻ ngay cả giết hai bàn, mới không cam lòng không muốn dừng lại. Bởi vì muốn mù mịt đi thành phố B, nếu không thời gian liền cần không nổi .

Không nghĩ tới, lão nhân gia còn mang theo bàn cờ thượng máy bay, ở máy bay thượng còn muốn cùng nàng chơi cờ.

May mắn chơi cờ nhân vốn liền dễ dàng tĩnh hạ tâm đến, cho dù tạp âm lão đại, hai người cũng giết bất diệc nhạc hô.

Tiểu tử kia quyết miệng, bất mãn kháng nghị nói:”Thái gia gia là người xấu, lão theo ta thưởng mẹ!” Sau lại, hấn còn khóc lóc om sòm kia vẩn cờ cấp làm rối loạn.

Ưng thượng tá bắt được hấn, tượng trưng tính đánh hai hạ mông.

“Cha phá hư, phá hư cha !” Tiểu tử kia nhào vào mẹ trong lòng, con bà nó thanh âm, lên án cha đắc tội đi.

Ưng thượng tá làm bộ như lại đây trảo hấn, hấn vội vàng hướng mẹ trong lòng chui đi. Một lát sau vụng trộm lộ ra ánh mắt đến, xem cha không trảo hấn, lại khanh khách vui vẻ.

Máy bay thượng buồn tẻ thời gian, tại đây loại sung sướng bầu không khí lý, quá bay nhanh.

Máy bay mau rút xuống thời điểm, Hạnh Nhược Thủy nhìn phồn hoa đô thị, hơi hơi xuất thần. Lại một lần nữa đi vào thành phố B, tâm tình cũng là thật to bất đồng.

“Trường cái gì?” Ứng thượng tá thấu lại đây, cọ của nàng mặt.

Đối với nàng lần trước đến cầu cha mẹ cứu hẩn chuyện tình, hẩn là biết đến. Tất cả mọi người nghĩ đến tin dữ là thật , duy độc nàng hoài nghi ! Có lẽ, này cũng là yêu lòng có Linh Tê.

Hạnh Nhược Thủy thu hồi tầm mắt, nhìn thượng tá con người, mê người cười.”Nhớ người a.” Nhớ người còn sống, thật tốt!

“Vợ, người lại câu dẫn ta!” Ai oán mà sủng nịch ngữ khí.

85. Chương 85: Thịnh Thế Cầu Hôn

Làm một gã truyền thống người Trung Quốc, xuân trẻ là đêm giao thừa tất nhiên một đạo bạn đồ ăn.

Sống 25 năm Hạnh Nhược Thủy, nhìn rất nhiều thứ xuân trẻ, cũng là lần đầu tiên ở hiện trường xem. Nghe nói hiện trường đều là một ít quân chính yếu nhân cùng danh nhân.

Hạnh Nhược Thủy đối yếu nhân cùng danh nhân đều không có quá lớn hứng thú, kia đều cách nàng thực xa xôi. Càng làm cho nàng hưng phấn , là có thể hưởng thụ hiện trường xuân trẻ không khí.

Hạ máy bay, Ứng Trường Không liền mang theo nàng cùng tiểu tử kia đi trang phục điểm. Mua thân tử trang, thực đẹp mắt.

Màu đen cao cổ áo lông, còn có một cái trang sức tiểu ô vuông caravat; Bên ngoài là vàng nhạt sắc áo lông, mặt sau điều cái lão đại trang sức mào; Hạ thân phối hợp thâm màu xám quần bò, thẳng đứng ; Dưới chân mặc màu đen đoản giày, có điểm cùng loại cho quần giày; Cuối cùng là đầu đội xanh ngọc sắc len sợi mào, trên đỉnh còn có cái mao cầu cầu.

Mặc sau, ngay cả trang phục điểm người bán hàng đều nhin không được thét chói tai, xuất ra yêu diên di động ồn ào muốn chụp ảnh. Còn nói nhà này trang phục điểm hẩn là tìm bọn họ một nhà đến chụp quảng cáo, quần áo khăn định đại bán!

Ứng thượng tá đem góc độ điều chỉnh tốt, thâm tình nhìn thê nhi, hơi hơi lộ một chút sùng mặt, làm cho bọn họ vô hể ra.

Theo trang phục điểm đi ra, một nhà ba người tâm tình đều rất cao ngang. Này hội trên đường cái đã muốn không có gì người, nếu là bình thường, quay đầu dẫn nhất định rất cao.

Tiểu Phúc An ở phía trước sôi nổi , đầy đủ bề mặt đạt hẩn hưng phấn kính. Thịnh thoảng còn quay đầu, lớn tiếng gọi bọn hẩn.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu nhìn lần đầu tiên như vậy tử cho rằng thượng tá, vui. Bất quá, nhân bộ dạng suất khí, thật sự là như thế nào mặc đều đẹp mắt.

Ứng thượng tá dĩ thê nhi cao hứng , tuy rằng cả người không được tự nhiên, nhưng vẫn là ngoan ngoan nhin. Không có biện pháp, quân nhân nhất đầu lão bà, có thể làm cho lão bà cao hứng, hình tượng có thể tạm thời buông, dù sao không phải mặc quân trang có tổn hại hình tượng là được! Huống hồ, loại này người một nhà mặc đồng dạng quần áo cảm giác còn không phá hư.

Hội hợp thời điểm, ưng chấn bang thấy được, cũng chỉ không được vui vẻ. Đốt đầu, lớn tiếng nói:”Hảo, này hảo, này thật tốt!”

“Nhìn chính là hạnh phúc toàn gia, đều có thể đi chụp quảng cáo ! Chủ đề đã kêu: Kế hoạch hoá gia đình hảo!”

Nói vừa ra, nhất thời liền cười thành một mảnh. Mọi người đều muốn k

hởi kế hoạch hoá gia đình tranh tuyên truyền mặt, chính là hạnh phúc một nhà ba người.

Trong đó phải kể tới Tiểu Phúc An cạc cạc dặt con vịt thanh tối xông ra, cười đến chỉ nhìn đến bạch răng nanh không có mắt to.

Hạnh Nhược Thủy kéo thượng tá khuỷu tay, cảm thấy thiên hạ hạnh phúc nhất chuyện tình cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Tiểu Phúc An không vui ý bị vắng vẻ, dám đụng đến cha mẹ trung gian, thân thủ một bên một cái lôi kéo. Đi khỏi lộ đến khí phách hiên ngang, giống như muốn bay qua vịt lục giang đường như sức mạnh.

Vào xuân trẻ thính phòng vị, bọn họ một nhà đều an bài cùng một chỗ, tọa là góc vị trí.

Ứng chấn bang biết rõ nói tôn tử cùng cháu dâu cũng không thích kết giao cái gọi là yếu nhân nhân vật nổi tiếng, cho nên mỗi khi có người lại đây chào hỏi, nếu người ta không có chủ động hỏi, hẳn liền không làm giới thiệu.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không cũng vui vẻ im lặng.

Rốt cục, khai mạc danh gia ca khúc xuyên thiêu kiêm vũ đạo, rút ra xuân trẻ mở màn. Sau 6 danh người chủ trì một chữ sắp xếp khai, trừ bỏ 2 danh người mới, mặt khác 4 danh đều là thực gương mặt: Đồng Khanh, Chu Quân, Chu Đào, Bạch Nham Tùng.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy, hiện trường cùng tivi xem kỳ thật không có gì bất đồng. Cứng rắn muốn nói có, chính là hiện trường quan khán cần im lặng cần chú ý hình tượng, so với ở nhà xem tivi câu thúc. Mặt khác, âm hưởng hiệu quả quả thật đại không giống với.

Đối với nàng mà nói, đối xuân trẻ lớn nhất chờ mong, chính là có thể nhìn đến triệu bản sơn tiểu phẩm. Đây dài một bộ nông dân tướng đại thúc, cấp Trung Quốc 16 triệu nhân mang đến không chỗ nào lạc thú. Bán quả chuyện xưa, mây trắng cùng đất đen chuyện xưa, không biết làm cho bao nhiêu nhân nhạc hỏng rồi.

Kỳ thật, đối rất nhiều người mà nói, xuân trẻ không có triệu bản sơn, cũng sẽ không có xem đầu. Ở tiểu phẩm này lĩnh vực, triệu bản sơn là một tòa không thể vượt qua đại sơn. Hẳn kia trương đau khổ mặt hướng kia ngăn, vậy làm cho người ta bật cười.

Có lẽ, Ương Thị cũng hiểu được triệu bản sơn về phần xuân trẻ tầm quan trọng, cho nên hẳn tiết mục an bài càng ngày càng dựa vào sau, bình thường đều đến tân niên tiếng chuông vang lên trước sau.

“Đẹp mặt sao?” Ứng chấn bang thấu lại đây, cười hỏi.

Hạnh Nhược Thủy việc gạt đầu.”Đẹp mặt.”

Trên đường, Ứng Trường Không điện thoại vang, đi ra ngoài tiếp điện thoại. Khi đó, đã muốn nhanh đến tân niên tiếng chuông. Có thể là trọng yếu sự tình, hẳn đi rất lâu đều không có trở về.

“Không có việc gì, yên tâm. Hảo hảo xem tiết mục, bỏ lỡ vậy đáng tiếc.” Ứng chấn bang cười nói, đưa cho nàng một cái kính viễn vọng.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không dám nữa hướng cửa xem. Tiếp nhận kính viễn vọng, vũ đài thượng vừa vặn là vũ đạo, đến từ mỗi quân khu đoàn văn công. Quân khu vũ đạo tuy rằng không phải kính vũ, nhưng tràn ngập lực lượng.

Hạnh Nhược Thủy kính viễn vọng từng bước từng bước gương mặt còn thật sự xem, dải nhìn đến một cái quen thuộc gương mặt khi, hoàn toàn giật mình ở. Nàng buông kính viễn vọng, nhu dụi mắt, lại nhìn. Tuy rằng vũ động trung vị trí thay đổi, nhưng này loại mặt rõ ràng là Trường Không! Màu đen áo, mê màu quần, quần giày.....

“Đẹp mặt sao?” Ứng chấn bang hiểu rõ cười, lại thấu lại đây hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến hẳn tươi cười, liền biết hẳn khẳng định trước đó sẽ biết, chỉ gạt nàng. Bất quá, bọn họ cũng là vì cấp nàng kính hi.”Cảm ơn gia gia.”

Nàng chưa bao giờ biết, của nàng thượng tá cư nhiên còn có thể khiêu vũ! Quan trọng là, hẳn cư nhiên nguyện ý biểu diễn, chỉ vì làm cho nàng cao hứng!

Nàng mắt hàm chứa lệ, nhìn một đoạn trần ngực biểu hiện lực vũ đạo dừng hình ảnh ở cuối cùng động tác. Cái kia cao ngất như núi thân ảnh, là thuộc loại của nàng. Nàng dùng sức vỗ tay chưởng, bắt tay tâm đều chụp đỡ.

Âm nhạc đình chỉ, toàn bộ chiến hữu đều thối lui đến phía sau màn. Vỗ tay mãn tràng, thật lâu quanh quẩn.

Người chủ trì lên đài.

“Cảm ơn đến từ mỗi quân khu đoàn văn công các chiến sĩ, làm cho chúng ta lại một lần nữa dùng nhiệt liệt vỗ tay cảm tạ bọn họ. Tại đây cái vạn gia đèn đuốc thời khắc, tại đây cái đoàn viên thời khắc, chúng ta sẽ không quên, chúng ta chiến sĩ vẫn thủ vệ ở tổ quốc biên cương. Bọn họ không sợ phong sương vũ tuyết, không sợ gian nan hiểm trở, kiên trì thủ vệ chúng ta quốc thổ, thủ vệ dân chúng hạnh phúc. Bọn họ, là trên thế giới đáng yêu nhất nhân.”

“Đúng vậy. Tại đây cái vạn gia đoàn viên trong cuộc sống, làm cho chúng ta đối này đó đáng yêu chiến sĩ, đưa lên chúng ta tối chân thành tha thiết cảm tạ cùng chúc phúc. Đồng thời, chúng ta còn muốn cảm tạ này yên lặng chi trì bọn họ chờ đợi bọn họ quân tấu. Là các nàng dùng nữ tính mềm mại bả vai, làm cho này chút thiết cốt boong boong tâm huyết nam nhi miễn đi hậu cố chi ưu, là các nàng chịu được vợ chồng chia lìa ngày thành tựu chúng ta vạn gia đoàn viên.”

“Tại đây cái đặc biệt ngày, một vị đáng yêu chiến sĩ tưởng đối hân ái yếm cô nương nói nói mấy câu, mọi người muốn nghe hay không?”

“Tưởng!”

“Đại Thanh Điểm, có nghĩ là?”

“Tưởng!”

Hạnh Nhược Thủy cơ hồ rơi lệ. Nếu người không phải một gã quân tấu, nếu người không có nằm ở trên giường tưởng niệm vượt qua vô số từ từ đêm dài, người sẽ không hiểu được mấy câu nói đó là cỡ nào xúc động của người nội tâm.

Làm vũ đài thượng xuất hiện kia một chút cao lớn thân ảnh, Hạnh Nhược Thủy nước mắt rồi cuộc không chế không được. Chẳng sợ hân đội mũ, nàng vẫn như cũ có thể liếc mắt một cái đưa hân nhận ra đến.

Vũ đài người trên, đã muốn tiếp nhận phone, phóng tới bên miệng. Trầm thấp từ tính tiếng nói, chậm rãi vang lên, rơi xuống đất có thanh.

“Chúng ta tham gia quân ngũ, luôn luôn sẽ không nói dễ nghe nói. Hơn nữa, cho dù có dễ nghe nói, cũng lưu trữ về nhà vọng trộm theo vợ nói, đúng không?”

Hiện trường một mảnh cười vang thanh. TV tiền nhân cũng là. Bọn họ thích mộc mạc nói, thích lời nói thật.

“Ta cùng lòng ta yêu cô nương cùng một chỗ đã muốn hai năm hơn, vì cùng ta cùng một chỗ, nàng ăn rất nhiều khổ. Tại đây cái đặc biệt trong cuộc sống, tại đây trong đó quốc nhân tất xem tiết mục thượng, ta nghĩ hưởng nàng cầu hôn. Nàng đợi thật lâu, ta nghĩ cấp nàng một cái thê tử danh phận, một cái gia. Tuy rằng, này gia hội thường xuyên chỉ có nàng một người thủ.”

Hạnh Nhược Thủy che miệng, càng không ngừng rơi lệ. Sau đó còn có người xuất hiện, đem nàng kéo đến vũ đài thượng. Nước mắt mông lung tâm mắt, nàng căn bản thấy không rõ lắm, thiếu chút nữa lão đảo té ngã.

“Hô –” Hiện trường một mảnh oanh động, vỗ tay giống như lời minh bình thường.

Nhiều như vậy năm qua, lần đầu tiên có người ở xuân buổi tối cầu hôn, vẫn là một gã chiến sĩ.

Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, là sẽ không dễ dàng quỳ xuống. Đối mặt vô cùng tàn nhẫn lạt địch nhân tối tuyệt vọng tình cảnh, bọn họ cũng sẽ không quỳ gối muốn sống. Nhưng là, đối mặt mảnh mai thê tử, bọn họ có thể quỳ xuống.

Ứng Trường Không chậm rãi, đan tất rơi xuống đất, giơ lên tự mình chọn nhẵn. Thâm tình nhìn âu yếm nữ tử, chậm rãi mở miệng: "Thân ái, gả cho ta được không?"

Hạnh Nhược Thủy hai tay che miệng, càng không ngừng điều nước mắt. Trong mắt tất cả đều là vui sướng cùng cảm động, lại nói không ra một chữ đến.

Người chủ trì đem phone đưa đến cửa nàng bên miệng, nàng cũng không dám phát ra một chút thanh âm. Người chủ trì đành phải lại đem phone phóng tới chính mình bên miệng, đối với thính phòng nói: "Mọi người cấp vị này đáng yêu cô nương một chút vỗ tay, được không?"

Lại là một trận lôi minh bàn vỗ tay.

"Thân ái, người nguyện ý sao?" Ứng thượng tá lại hỏi.

Hạnh Nhược Thủy mãnh gật đầu, nóng vội đem bàn tay đi ra ngoài làm cho hấn đội nhẵn. Kết quả thân sai lầm rồi, việc lùi về đến vươn tay kia thì.

Hiện trường lại là một trận nhiệt liệt vỗ tay. Bọn họ cũng đều biết này cô nương rất kích động, cho nên không cảm thấy gì không ổn.

Lẫn nhau trao đổi nhẵn.

Ứng thượng tá một phen ôm lấy hấn âu yếm cô nương, ở vũ đài thượng vòng vo hai cái vòng!"Chúc phúc thiên hạ hữu tình mọi người có thể gần nhau đầu bạc!"

"Ta nghĩ nói nói mấy câu." Hạnh Nhược Thủy ở bị hấn ôm đi xuống thời điểm, vội vàng nói.

Người chủ trì phản ứng lại đây, vội vàng đem phone đưa qua."Làm cho vị này đáng yêu cô nương cùng mọi người nói nói mấy câu, được không?"

"Hảo!"

Hạnh Nhược Thủy cầm phone, lau khô nước mắt. Bởi vì rơi lệ, cửa nàng thanh âm có chút khàn khàn.

"Ta không phải cái yêu khốc cô gái, bởi vì mẹ từ nhỏ sẽ giáo dục ta, khốc là vô dụng. Nhưng là mấy ngày nay, ta khốc rất nhiều lần. Bởi vì ta người yêu, tổng ở lơ đãng thời điểm làm cho ta kích động rơi lệ đầy mắt. Ta thật không ngờ, hấn hội dùng phương thức này hướng ta cầu hôn. Ta sớm nghĩ tới, cho dù hấn ngày nào đó theo ta nói, chúng ta đem chứng lĩnh đi, ta cũng một chút cũng không kỳ quái."

Hiện trường một mảnh tiếng cười. Đều cảm thấy này tiểu tử, này cô nương, thật đáng yêu!

"Bởi vì bọn họ tâm tư đều hoa ở huấn luyện hoa ở bảo Vệ Quốc gia bảo vệ nhân dân thượng, không có nhiều hơn tâm tư đến tướng này đó chi tiết gì đó. Ở ta gặp hấn phía trước, rất nhiều người nói qua, quân nhân là không lãng mạn nhất tới không cần thận. Gả cho quân nhân, liền ý nghĩa người lựa chọn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều cuộc sống. Gặp được khó khăn, nữ nhân khác đều có nam nhân khiêng, các người chỉ có thể chính mình cắn răng đỉnh. Nhưng là, ta hôm nay muốn nói cho này thích quân nhân nhưng lại ở do dự các cô nương, đừng cảm lựa chọn đi!"

"Có lẽ bọn họ không thể mỗi ngày bồi ở cạnh người, nhưng chẳng sợ chỉ có một chút trống không thời gian, bọn họ cũng sẽ bồi ở bên cạnh người. Bọn họ có thể vì với người nói một câu nói, mà hoa vài cái giờ ở doanh địa cùng gia trong lúc đó đi tới đi lui. Bọn họ có thể vì sớm một chút nhìn thấy người, mà mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi..... Có lẽ bọn họ sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, có lẽ bọn họ một chút cũng không lãng mạn, nhưng ở nhân sinh sông dài lý, cuối cùng có thể cùng người quá cả đời, là một viên chân thành tâm. Chúc phúc các người, chúc phúc mọi người!"

Ứng thượng tá nắm hấn âu yếm cô nương, ở mọi người chúc phúc ánh mắt lý, đi xu

ông vũ đài.

Nhân sinh lộ còn rất dài rất dài, còn có thể có rất nhiều khó khăn ở tiền phương chờ bọn họ. Nhưng là vô luận qua bao nhiêu năm, tin tưởng hấn nhóm vẫn hội nhớ rõ lúc ban đầu này phân hứa hẹn cùng thủ vãng.

Mà hiện trường người xem cùng TV tiền người xem, ở thật lâu sau lại nhìn xuân trẻ, có lẽ còn có thể nhớ rõ từng có một đôi đáng yêu trẻ tuổi nhân tại đây cái tiết mục thượng ước hẹn cả đời.

Điều thứ nhất vì bác phát ra, hồi phục số lượng giống như là dụng ý niệm thể tường đường như, nháy mắt cái thành một tòa nhà cao tầng!

Hạ vũ đài, tân niên tiếng chuông sẽ vang lên .

Hạnh Nhược Thủy thủ bị thượng tá nắm, cùng nhau yên lặng theo người chủ trì đếm ngược, trong mắt nước mắt chưa khô.

Đàm Bội Thi gọi điện thoại lại đây, ở điện thoại lý lớn tiếng kêu:”Nhược Thủy, người rất hạnh phúc! Đội trưởng thật sự là rất lãng mạn ! Không được, ta muốn đem Phó Bồi Cương cấp đáp, một lần nữa đã tới!”

Hạnh Nhược Thủy còn tại điện thoại lý nghe được Phó Bồi Cương dùng ai oán thanh âm nói: Lão bà cẩn thận một chút, người còn lớn hơn bụng đâu!

“Không được, Phó Bồi Cương, chờ đứa nhỏ sinh hạ đến đây, người bỏ ta một lần lãng mạn cầu hôn!”

“Lão bà, cẩn thận bụng!”

Hiện trường đùa giỡn, nghe thấy thanh âm có thể đem hình ảnh cấp tượng tượng đi ra. Đây không phải nháo, đây thân mình chính là hạnh phúc một loại biểu đạt phương thức. Một nữ nhân có thể đụng tới một người nam nhân nguyện ý cho người hồ nháo, còn sợ người ngả quăng ngã, kia không phải hạnh phúc sao?

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng liền nở nụ cười. Cảm thấy hôm nay thật sự là tốt ngày, hy vọng thiên hạ hảo mọi người có thể hạnh phúc!

Theo xuân trẻ hiện trường đi ra, người một nhà ngồi vào trong xe. Xe phát động, thẳng đến Tử Vân thủ phủ.

Tiểu Phúc An đều đang ngủ. Ở vàng nhạt sắc làm nổi bật hạ càng thêm, đỏ đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác , miễn bàn nhiều đáng yêu. Cuối cùng là bị bảo vệ viên ôm vào cửa, sau đó đuổi về phòng .

Thượng một hồi đến, căn bản vô tâm tình thưởng thức; Lần này đến, còn lại là nửa đêm thấy không rõ. Cho nên đã muốn lần thứ hai đến đây, Hạnh Nhược Thủy còn không biết Tử Vân thủ phủ là cái gì dạng .

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Hiển nhiên còn giúp bọn họ lưu trữ đăng. Bất quá dựa theo dân gian tập tục, đêm giao thừa là không tắt lửa không tắt đèn .

Vào cửa, phát hiện thượng tướng vợ chồng đều ở trên sofa ngồi.

Nhìn đến bọn họ trở về, thượng tướng hướng phụ thân đi tới, nói:”Ba, chuyện lớn như vậy tình, người động cũng không theo chúng ta nói một tiếng.”

“Muốn kết hôn là Trường Không, cũng không phải các người, nói hay không có cái gì quan hệ?” Ứng chấn bang tức giận trở về một câu. Con con dâu kia ý tứ hẳn còn không biết, còn không phải nghĩ có thể ngăn cản. Thật sự là người bảo thủ!

Dương Tử Vân nhìn thoáng qua Hạnh Nhược Thủy, sắc mặt trầm một chút.”Ba, nói cũng không phải là nói như vậy. Tuy rằng không phải chúng ta kết hôn, khả Trường Không là của chúng ta con. Con kết hôn, chẳng lẽ cha mẹ ngay cả biết đến quyền lợi đều không có sao?”

“Hiện tại các người không phải đã biết sao? Không chỉ các người đã biết, phỏng chừng khắp thiên hạ dân chúng đều biết nói .”

Thượng tướng cùng Dương Tử Vân đối diện một lời, tức giận lại không dám phát tác.

“Trường Không, người cùng mẹ đến trong phòng đến.”

Ứng Trường Không lắc đầu.”Mẹ, chúng ta đều đã muốn một chết đi , có chuyện gì ngày mai rồi nói sau.”

Nói xong ôm Hạnh Nhược Thủy.”Đi thôi vợ, chúng ta trở về phòng ngủ.”

Dương Tử Vân tức giận đến đỏ mặt.”Trường Không, trong nhà khách phòng khá. Đây bất quá là cầu hôn, cũng không phải kết hôn.” Ngụ ý, cuối cùng còn không biết có thể hay không kết hôn đâu, vẫn là tách ra ngủ ngon.

Ứng Trường Không còn chưa nói nói, ứng chấn bang ở trên sô pha uống trà, lạnh lạnh nói một câu: "Này khi kết hôn cũng có khả năng ly hôn, vì bảo hiểm khởi kiện, kết hôn cũng đừng động phòng quên đi."

Dương Tử Vân lúc này cũng không dám nữa nói cái gì, chính là ghen nhất bụng khí, trở về phòng gian đuổi kịp đem phát tiết đi.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng nói cho chính mình không thêm để ý, tâm tình lại khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Nàng không xa cầu cùng bà bà có thể giống cùng mẹ giống nhau, nhưng như vậy lẫn nhau xem không vừa mắt vẫn là làm cho người ta khổ sở.

Ứng Trường Không nắm thật chặt ôm cánh tay của nàng. "Không cần để ý tới bọn họ. Ta này làm con cũng không để ý, người lại càng không cần để ý. Bọn họ chính là rất nhàn, không có việc gì tìm việc."

Hạnh Nhược Thủy có thể nói cái gì? Đành phải cười gật gật đầu. Trong lòng hiểu được, thiên hạ này gian luôn luôn như vậy một ít nhân nhìn người không vừa mắt, cho dù người đem tâm đào ra cũng sẽ không có sở thay đổi.

Tử Vân thủ phủ phương tiện, so với bọn họ cái kia đơn giản gia mà nói, đó là sa hoa hơn. Liền ngay cả bồn tắm lớn đều càng thêm đại càng thêm cao cấp, còn có mát xa công năng.

Ứng thượng tá tiến phòng, đóng cửa lại đã đem vợ khiêng thượng đầu vai, thẳng đến phòng tắm. Cùng lúc hẳn là tướng vợ, cùng lúc còn lại là không hy vọng nàng còn tại vị phụ mẫu thái độ khổ sở.

To như vậy bồn tắm lớn lý, Ứng thượng tá sử xuất cả người chiêu thức, cực hạn khiêu khích của nàng miễn cảm điểm, làm cho nàng trừ bỏ hẳn tồn tại, khác cái gì cũng không nhớ rõ.

Ở bọn họ cùng nhau quá cái thứ nhất tết âm lịch, thượng tá hướng của nàng vợ cầu hôn. Cũng ở cầu hôn sau, ở bồn tắm lớn lý đem vợ làm được thiếu chút nữa không hôn mê bất tỉnh.

Nằm ở trên giường, Hạnh Nhược Thủy oa ở thượng tá trong lòng. Theo đêm nay cầu hôn, mơ mơ màng màng nghĩ tới đính hôn. Nâng thủ, trạc trạc hẳn. "Ai, khi đó người cùng Cổ Chân Chân đính hôn yển, là chuyện gì xảy ra a?"

Ứng thượng tá nhuyển ngọc trong ngực, cả người đều Miễn cưỡng, ánh mắt cũng không tỉnh một chút. "Ta chưa cùng nàng đính hôn. Đính hôn yển phỏng chừng là ta mẹ bọn họ động tay chân."

"Không có khả năng a, ta rõ ràng nhìn đến người kia chính là của người! Vẫn là ở trong tin tức bá ra."

"Đứa ngốc." Thượng tá bắt đắc dĩ nở nụ cười. "Ta là quân nhân, đính hôn có thể như vậy cao điệu sao? Ta chụp áo cưới chiếu cũng không có thể lộ chính mặt. Còn tin tức đâu, đó là cho người một người chuẩn bị tin tức."

Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến Trang Dịch Sính kia phân báo chí, cuối cùng hiểu được.

Thượng tá lại bởi vậy nhớ tới một việc. "Đúng đâu, chúng ta còn muốn chụp áo cưới chiếu! Vợ, ngủ, tỉnh ngủ chúng ta đi chụp áo cưới chiếu!"

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, thật sự là cái nói phong chính là vũ tính tình. Bất quá thỏa mãn hưởng hẳn trong lòng thấp đi, chưa nói cái gì.

Vui mừng ngày. Hạnh phúc nhân.

Đầu năm nhất ban đêm đại tuyết, đến buổi sáng lại ánh mặt trời sáng lạn, là tốt thời tiết. Tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa, rất nhiều người đều nói nên tốt mùa màng.

Hạnh Nhược Thủy cùng nhau giường, mượn đến một cái đại hồng bao, gia gia cấp. Thượng tướng cùng Dương Tử Vân tuy rằng trong lòng không vui ý, nhưng là vẫn là ý tứ ý tứ, cũng cho.

Gia gia trừ bỏ cấp đại hồng bao, trả lại ột cái vòng ngọc tử, xanh biếc thông thấu, vừa thấy chỉ biết tính chất thượng thừa.

Hạnh Nhược Thủy vốn không dám muốn, nhưng là nhịn không được gia gia khuyên bảo, thượng tá cũng làm cho nàng cảm. Nàng đành phải tiếp, mang nơi tay thượng, còn vừa mới hảo.

Dương Tử Vân sắc mặt tương đương khó coi. Đó là Ứng gia tổ thượng truyền xuống tới , một thế hệ một thế hệ con dâu trong lúc đó truyền thừa. Vốn nên truyền cho nàng, lại từ nàng truyền cho con dâu. Nay trực tiếp lướt qua nàng cho Hạnh Nhược Thủy, tương đương với cho nàng một bạt tai tử!

Ứng gia tân niên thứ nhất bữa cơm, thực phong phú, nhân cũng không thiếu. Người một nhà, còn hơn nữa thượng tướng cùng gia gia vài cái bảo vệ viên. Bàn lớn tử vây quanh một vòng, không còn chỗ ngồi.

Bảo mẫu a tuệ tay nghề tự nhiên là vô cùng tốt , tràn đầy nhất bàn lớn tử đồ ăn, hương vị hảo, thượng cũng mau. Đồ loại màu sắc hình dạng đồ ăn, so với đại tửu điểm lý thịnh yến cũng không chút nào kém cỏi.

Dương Tử Vân trong lòng không thoải mái, nhưng là trước mặt công công cùng bảo vệ viên mặt, nàng là sẽ không làm khó dễ , nàng là cái sĩ diện nhân.

Cho nên, trên bàn cơm vô cùng náo nhiệt , coi như là hòa hợp.

Sau khi ăn xong, vài cái tham gia quân ngũ nam nhân an vị ở trên sô pha, uống trà nóng, trời cao biển rộng nói đến đến.

Hạnh Nhược Thủy chủ động giúp bảo mẫu thu thập bàn ăn đi. Ở tại phòng bếp rửa bát thời điểm, bị Dương Tử Vân gọi vào trong phòng đi.

“A di.” Hạnh Nhược Thủy đóng cửa lại, hô một tiếng.

Dương Tử Vân xem xét liếc mắt một cái tay nàng cổ tay, chỉ vào kia trương ghế dựa nói:”Ngồi đi.”

“Không cần. A di, người có cái gì nói người đã nói đi.” Nàng không phải trước kia cái gốc kia cô gái, bị nàng tùy tiện một chút liền sợ hãi.

Dương Tử Vân nhú nhú mày.”Người như thế nào như vậy không lễ phép? Người đứng, chẳng lẽ muốn ta ngồi nhìn lên người sao?”

Hạnh Nhược Thủy biết nàng là mượn đề tài để nói chuyện của mình, không phản bác, ở ghế trên ngồi xuống. Thẳng tắp nhìn nàng, chờ nàng này không tốt nghe trong lời nói. Có lẽ các nàng trong lúc đó bà tức quan hệ, đời này cũng không sẽ có tốt một ngày.

Dã Lang nói qua, mặc kệ sự tình gì, chúng ta muốn hướng hảo kia mặt cố gắng, nhưng giống như cũng muốn làm hảo tâm lý chuẩn bị nhận một cái phá hư kết quả.

Dương Tử Vân bình tĩnh mặt, thấy thế nào trước mắt này khuôn mặt như thế nào không vừa mắt.”Ta biết người miệng lợi hại, đem lão gia tử đồ vô cùng cao hứng, tìm khắp không bắt . Nhưng ta nói cho người, người không phải ta nghĩ muốn con dâu. Nếu ta có thể thay đổi, ta sẽ không tuyển người làm con của ta con dâu .”

Hạnh Nhược Thủy khẽ cười, sắc mặt không có đổi một chút.”A di, ta không cầu người thích ta, cũng không cầu người chúc phúc chúng ta hôn nhân. Ta chỉ là muốn, con cháu đều có con cháu phúc, người tạm thời làm cho Trường Không chính hấn đến lựa chọn đi. Mà người đem càng nhiều thời gian dùng ở của người người yêu trên người, có rảnh liền cùng đi du lịch, khai vui vẻ tâm địa ngoạn, không phải tốt lắm sao?”

Dương Tử Vân bị đem một cái, sắc mặt càng phát ra khó coi. Đang muốn làm khó dễ,

tiếng đập cửa vang .

“Mẹ, người đừng khi dễ ta vợ, mở cửa đi!” Ứng thượng tá tuy rằng đang theo gia gia bọn họ nói chuyện, nhưng ánh mắt nhưng là chú ý chính mình vợ.

“A di, ta đây mở cửa .”

Dương Tử Vân hừ lạnh một tiếng.

Hạnh Nhược Thủy đem cửa mở ra, thượng tá đi vào đến.”Mẹ, vụng trộm theo ta vợ nói cái gì đâu? Nhược Thủy người đi ra ngoài bồi gia gia chơi cờ đi, ta bồi mẹ trò chuyện.”

Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, đóng cửa ly khai.

Ứng Trường Không thở dài một hơi, ngồi vào mẫu thân bên người.”Mẹ, người nha, hảo hảo cùng phụ thân quá quá hai người thanh tịnh ngày, chuyện của ta người cũng đừng lo lắng , a?”

“Một người vẫn là cái quân nhân? Có con dâu đã quên nương! Ta tìm nàng lời nói nói, người liền lo lắng ta khi dễ nàng, người như thế nào không lo lắng nàng khi dễ mẹ người?” Người này từ trước kia là thực tri kỷ , hiện tại càng ngày càng không giống dạng .

Ứng Trường Không cười cười.”Mẹ, ta vợ tốt như vậy nhân, nàng có thể khi dễ người sao?”

“Nga, ý tứ của người chính là mẹ người là cái ác độc nữ nhân, là đi? Nói người có con dâu đã quên nương người còn không nhận thức!”

Ứng Trường Không nắm ở cửa nàng đầu vai, thở dài một hơi.”Mẹ, người không phải ác độc. Người là quá yêu thích chính mình mặt mũi . Người không chỉ để ý nàng cách quá hôn, người còn để ý nàng không phải danh môn vọng tộc xuất thân. Nhưng là mẹ, mấy thứ này đều là hư , đến cuối cùng có thể cùng của người chính là một cái thiệt tình đối đãi người nhân! Người xem lần này, các người đều đã cho ta thật sự hi sinh vì nhiệm vụ , chỉ biết là thương tâm khổ sở. Nàng cũng khó quá, nhưng là nàng một cái thiếu nữ tử, nàng dám chạy đến chiến loạn X quốc đi, chỉ vì xác nhận của nàng một cái mộng! Mẹ, thay đổi người, người tất nhiên dám đi làm. Như vậy nữ nhân ta muốn là không cưới nàng, ta chính là mù cẩu mắt !”

“Nàng đi X quốc tìm người đi?” Dương Tử Vân mở to hai mắt nhìn.

Ứng Trường Không gật gật đầu.”Mẹ, này đều là thật thương thật hận, nhưng là yếu nhân mệnh . Nàng liền dám đi, nếu nàng không phải đem ta xem so với cửa nàng tánh mạng còn trọng, nàng sẽ đi sao? Cho nên a, người cũng đừng quan tâm , hảo hảo sống, đi sao?”

Dương Tử Vân lúc này không biết nói cái gì .

Ứng Trường Không vỗ vỗ cửa nàng đầu vai, đi ra ngoài. Hắn biết, mẫu thân đối Nhược Thủy oán hận chất chứa đã thâm, không phải nói hai ba câu có thể hóa giải , hy vọng về sau có thể có điều hảo chuyển đi.

Hoàng thành thành phố B. Ở rất nhiều người Trung Quốc trong lòng, đều là một cái thực hướng tới địa phương.

Đại niên lần đầu, Ứng thượng tá mang theo thê nhi, mở ra hân hân mã đạo hoàng thành. Về phần buổi tối, hẹn nhất bang mới trước đây cùng nhau lớn lên bạn bè, uống rượu xuy ngư. Nhân tiện , cũng làm cho bọn họ trông thấy nhà mình vợ.

Hoàng thành dưới chân, gì đều so với địa phương khác cường, ngay cả kẹt xe cũng là giống nhau. Bất quá tết âm lịch phần đất bên ngoài làm công đều về nhà , ngã tư đường nhưng thật ra thông suốt. Huống hồ sau tòa một lớn một nhỏ hai cái kẻ dõ hơi thực có thể làm ẩm ỉ, mang đến cười điểm nhiều hơn.

Hạnh Nhược Thủy là tới quá thành phố B . Dù sao cũng là hoàng thành, đến du lịch là khó tránh khỏi . Bất quá du lịch cùng người yêu cùng nhau dạo, đó là bất đồng tâm tình.

Một nhà ba người còn mặc kia bộ thân tử trang, thoát nhìn tương đương ấm áp.

Kỳ thật tết âm lịch nhìn long trọng, tối long trọng hoạt động cũng chính là lui môn liên hoan, cái khác hoạt động sẽ không cái gì. Ở thành phố B, lễ mừng năm mới trong lúc có nhiều hội chùa, nhưng là nhân tế nhân, náo nhiệt qua đầu.

Tuy nói là như thế này, Ứng Trường Không vẫn là ôm con, lôi kéo vợ đi xem náo nhiệt . Vợ là người bên ngoài, tự nhiên muốn cho nàng xem xem tối có địa phương đặc sắc gì đó.

Hội chùa có ăn có uống có ngoạn, mẫu tử hai là ngoạn thật sự tiến hành. Một cái xinh đẹp một cái đáng yêu, còn mặc thân tử trang, quay đầu dẫn kỳ cao.

Ứng Trường Không phụ trách chụp ảnh, ẩn mau môn thủ cùng khẩu cò súng giống nhau linh hoạt, răng rắc răng rắc không ngừng.

Dừng lại thời điểm, một nhà ba người nắm thủ đi, có chút nhân nhìn này một nhà đã nghĩ chụp ảnh. Thượng tá phản ứng mau, tổng hội trước tiên né tránh màn ảnh, hoặc là làm cho người ta gia chỉ chụp đến một cái bên cạnh.

Hạnh Nhược Thủy ở hẳn đệ N thứ trốn màn ảnh khi, rốt cục nhện không được nói: "Ta cảm thấy làm cái bình cũng rất thống khổ, ngay cả chiếu cái tướng còn phải do ôm tỳ bà bán che mặt. Ai, nói, kết hôn chiếu cũng không thể chụp ngay mặt sao?"

"Không thể."

Hạnh Nhược Thủy nhất thời kêu rên. "Kia còn có cái gì ý tứ a? Đều chụp bóng dáng, kia còn gọi kết hôn chiếu sao?"

Ứng Trường Không sờ sờ đầu nàng, an ủi nói: "Đừng lo lắng, tổng hội có biện pháp."

Này tiểu nhạc đệm, tự nhiên sẽ không ảnh hưởng một ngày hảo tâm tình.

Một nhà ba người ăn uống no đủ ngoạn hảo, rốt cục ở đang lúc hoàng hôn, ngồi hân mã về nhà đi.

Tắm qua, Ứng Trường Không liền mang theo vợ đi ra cửa. Cùng bạn bè hẹn ở thành phố B mở quán bar, là bọn hắn trước kia thường đi.

Hạnh Nhược Thủy có chút khấn trương, nghe nói những người khác cũng sẽ mang theo vợ đi, thế này mới yên lòng. Nếu nhất bang tử nam nhân, liền nàng một nữ nhân, kia không được xem hầu tử, nhiều không được tự nhiên.

Quán bar thôi, luôn luôn như vậy một chút tranh cãi âm ỉ. Nhưng nhà này hoàn hảo, không tính rất âm ỉ.

Bọn họ định rồi một cái phòng, so sánh với bên ngoài liền im lặng rất nhiều.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không đến thời điểm, những người khác đều đến. Chừng mười đến hào nhân, may mắn ghế lô đủ đại. Bọn họ cũng không có muộn, là những người khác tới sớm.

Mặc kệ sớm hay muộn không sớm hay muộn, cuối cùng đến mọi người là muốn phạt rượu.

"Gi cũng đừng nói, trước tự phạt tam chén! Tẩu tử, người tùy ý, uống còn lại, làm cho điều hâu phạm."

"Chúng ta lại không muộn, này rượu phạt oan không oan a?"

"Yên tâm, oan không được người. Không thấy đâu, chúng ta đại kiểm tra quan ở đâu, ai còn dám oan người?"

"Hầu tử, ta chờ hội còn lái xe đâu, người muốn cho ta tiệm rượu a?"

"Tiệm rượu cái rắm! Bên cạnh chính là kia gì đại tửu điểm, trực tiếp khai phòng đi! Tân niên cái thứ nhất buổi tối, động cũng phải làm điểm tình thú không phải?"

"Nói cho cùng!"

.....

Rối rắm đến cuối cùng, rượu tự nhiên là muốn uống. Bất quá đều là bia, số ghi không cao.

Hạnh Nhược Thủy uống lên một ly, còn lại cấp thượng tá giải quyết.

"Đến đây đi điều hâu, uống rượu xong rồi, chạy nhanh cấp chúng ta giới thiệu giới thiệu."

Ứng Trường Không luân đem nhân cấp giới thiệu. "Vợ, đây là hậu chí tân, chúng ta đều kêu hắn hầu tử; Đây là hình đại dũng, chúng ta đều gọi hắn tinh tinh; Đây là trịnh nghiệp, chúng ta gọi hắn báo tử; Đây là chung vũ, chúng ta gọi hắn con hổ; Đây là mã văn quân, chúng ta gọi hắn hắc mã."

Cuối cùng, thượng tá một phen ôm vợ đầu vai, cười ra một ngụm bạch nha. "Ta vợ, Hạnh Nhược Thủy! Thanh thiếu Nhược Thủy Nhược Thủy!"

"Nhìn hắn kia đắc ý hình dáng, các huynh đệ, làm thịt hắn!" Nói rồi xuống, các nam nhân nhất đồng dựng lên, tập kích thượng tá.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng thoái lui, làm cho này giúp nam nhân biểu đạt bọn họ trong lúc đó cảm tình. Chỉ chốc lát, nhất tay áo bị lôi kéo. Quay đầu vừa thấy, là ngồi ở tối bên ngoài nữ tử.

“Nhược Thủy là đi? Nhĩ hảo, ta gọi là trương đình, là hậu chí tân lão bà, chính là vừa rồi kêu hầu tử . Ta 27 , người nhiều?” Trương đình nhìn ra được tới là nói thành phố B nhân, thực nhiệt tình.

“Ta 25, ta đây về sau gọi người đình tỷ.”

“Hảo.” Trương đình lại lôi kéo nàng, đem vài người khác cũng cấp giới thiệu .

“Ta là hình đại dũng bạn gái, ta gọi là lí tiểu vân.”

“Ta là trịnh nghiệp lão bà, ta gọi là trương lộ lộ.”

“Ta là chung vũ lão bà, ta gọi là dương song.”

“Ta là mã văn quân bạn gái, ta gọi là vương hi.”

Hạnh Nhược Thủy nhất nhất chào hỏi, vài người đều thực hoạt bát, cũng không xấu hổ.

Nữ nhân bên này nhận thức xong rồi, nam nhân bên kia cũng nháo xong rồi. Đều tự trở lại chỗ ngồi, ôm chính mình nữ nhân.

Ứng Trường Không bị bắt thập thật sự thăm, đáng thương hề hề trở lại Nhược Thủy bên người.”Vợ, bọn họ khi dễ ta.”

“Ta dựa vào điều hầu, muốn hay không như vậy buồn nôn a? Ôi, ta nổi da gà rớt nhất !”

“Ta nha đều toan !”

“Này tính cái gì? Người ta đều ở xuân trẻ hiện trường công khai cầu hôn , kia mới kêu toan. Mẹ ta nha, ta này nha, cần không được thịt xương đầu !” Hầu tử kêu kinh thiên động .

“Này đừng lo, có thể cần động người vợ là đến nơi, các người nói là đi?”

“Ha ha ha.....”

“Ta nói các người thôi đi, khẳng định là sợ chúng ta vài cái đã muốn nhảy vào phần mộ lý nhân có ý tưởng, thế này mới bắt người gia điều hầu cùng Nhược Thủy mở ra xoát. Có bản lĩnh các người cũng cho chúng ta đến một cái, chúng ta liền nha toan rớt cũng không sợ, bọn tỷ muội, các người nói đúng không là?”

Hô to , một mảnh tiếng hô.

Trương đình cái thứ nhất kêu đứng lên, đem chính mình hầu tử cấp làm ủ rũ .

“Vợ, chúng ta đến thật , không cần hấn kia hư .” Hầu tử trơ mặt ra, lấy lòng vợ.

“Hư cũng không có thể cho ta đến một cái, còn nói cái gì thật ? Buổi tối cho ta ngủ sà đi! Ngủ một tuần!”

“Hầu tử, người thắc đáng thương !”

“Vợ?” Hầu tử mặt đều khổ ra hoàng liên thủy đến đây.

“Hai cái tuần lễ.” Trương đình vươn hai cái ngón tay.

“Vợ, người động liên hợp ngoại nhân đến khi dễ ta đâu? Vợ, ta muốn đoàn kết đứng lên, nhất trí đối ngoại mới được a!”

“Ba cái tuần lễ!” Ba cái ngón tay, ở trước mặt hấn hoảng a hoảng a.

Hầu tử hô to bắt tay vung lên, dất cổ kêu:”Dựa vào, lão tử về nhà đem giường tất cả đều bỏ, về sau liền ngủ sà!”

“Ha ha ha.....”

Hạnh Nhược Thủy cười đến bụng đều nhuyển , ôi ôi thẳng không dậy nổi thất lưng đến. Tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mỗi người đều thực nhiệt tình thực hài hước, làm cho người ta cảm thấy giống như nhận thức thật lâu thật lâu .

Hạnh Nhược Thủy biết, Trường Không theo chân bọn họ cũng rất ít có cơ hội gặp mặt. Nhưng là bọn họ cảm tình thoát nhìn vẫn là tốt như vậy, cùng thân phận cùng địa vị không quan hệ. Đây là hữu nghị, không nhân thời gian cùng khoảng cách mà làm bất hòa, trải qua năm thán

g mà không phai màu.

“Trường cái gì đâu?” Ứng Trường Không xem vợ cười tùm tùm, vừa thấy chỉ biết đang suy nghĩ chuyện gì tình.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta chính là trường, các người cảm tình thật tốt.”

“Đó là, chúng ta đều là quang môn cùng nhau lớn lên.” Chân Chân chính chính khi đồng bọn.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến bọn họ ngoại hiệu, ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói:”Nghe người giới thiệu thời điểm, ta còn nghĩ đến tiến vườn bách thú đến đây, tất cả đều là nhất bang động vật.”

Ứng Trường Không cũng bị đậu nở nụ cười, cũng không phải là sao? Mới trước đây kêu đùa, trưởng thành đồ thành cảm tình chứng kiến, đây là chuyên thuộc loại bọn họ trong lúc đó ngoại hiệu.

“Uy uy uy, bên kia hai cái vụng trộm nói cái gì đâu? Trước mặt chúng ta nhiều người như vậy mặt liền kề tai nói nhỏ, rất không giống nói. Muốn liền ba một cái, kia mới giống nói! Mọi người nói, có phải hay không a?”

“Đúng! Ba một cái ba một cái.....” Hô to tiếng hô, tình cảm quần chúng trào dâng.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, lại không biết tìm cái gì lý do cự tuyệt. Tuy rằng hiện tại dân phong khai phòng, giữa hôn một cái không tính cái gì. Khả năng còn không thói quen, tổng cảm thấy việc này là hai người nói lý ra mới làm.

Ứng Trường Không vừa chuyển đầu, đề lại vợ cái gáy liền hôn, nàng còn không có phản ứng lại đây.

“Hô –” Tiếng hô, tiểu thanh, liên tiếp.

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ như lửa, cho thượng tá một cái mắt đao.

Thượng tá nhận đến vợ mị nhãn như tơ, càng thêm đắc ý. Năm rồi trở về, bọn họ có đôi có cặp, hần người cô đơn. Đây hội, hần cuối cùng là có vợ, không sợ bọn họ khoe khoang!

“Nhìn hần như vậy nhi, giống như khắp thiên hạ liền hần có vợ dường như. Các huynh đệ, giải quyết hần! Tiểu dạng!”

Lại là một trận mưa rền gió dữ, loạn thành một đoàn.

Hạnh Nhược Thủy tưởng mặt đỏ lâu một chút, cũng không cái kia không khí.

“Bọn họ mỗi lần đều như vậy làm ầm ĩ, người thói quen là tốt rồi.” Trương đình cười nói, miệng cắn hạt dưa nhi.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười.”Ta cảm thấy rất tốt, như vậy cảm tình rất khó được.”

“Kia nhưng thật ra. Mặc kệ bao lâu không thấy, vừa thấy mặt có thể nháo đến cùng nhau. Một người có khó khăn, khác 5 cá nhân chuẩn đi ra hỗ trợ. Ở nay tiền tài tối thượng xã hội, như vậy cảm tình thật sự không nhiều lắm.” Nói chuyện là dương song.

Khác mấy người phụ nhân nhất tề gật đầu, hi hi ha ha nhìn cổn thành một đoàn nam nhân, một bên cắn hạt dưa, một bên hò hét trợ uy.

Hạnh Nhược Thủy từ tốt nghiệp đại học tiệc rượu thượng như vậy làm ầm ĩ qua sau, sẽ không lại như vậy buông ra nháo quá. Những người này một cái so với một cái có thể phóng khai, đến cuối cùng người cắn bản rụt rè không đứng dậy. Bởi vì người chỉ có khăng dung đi vào, mới có thể cảm nhận được cái loại này thoải mái.

Loại này thoải mái, ngay cả là gia tài bạc triệu, cũng là mua không đến.

Ứng Trường Không lấy một đôi nhiều, tuy rằng không thắng, nhưng là thắng chừng nổi bật. sắt trở lại vợ bên người, a bạch nha.”Vợ, người lão công lợi hại đi?”

“Lợi hại, lợi hại nhất !” Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười nhìn hấn tính trẻ con một mặt.

Nhất bang nhân liền như vậy làm âm ỉ , rất nhanh thời gian đã vượt qua mười hai điểm. Lại làm âm ỉ hơn hai giờ, liền dẹp đường hồi phủ . Dù sao, bọn họ có thể hầm, các nữ nhân khả nhện không được.

Ở quán bar cửa tách ra thời điểm, hậu chí tân kéo lại Ứng Trường Không.”Điều hâu, lại đây, với người lời nói nói.”

“Ta đi bên kia chờ người.” Hạnh Nhược Thủy cười cười, đi ra một khoảng cách cho bọn hấn bay lên không gian.

Hậu chí tân nhìn nàng, cười nói:”Người vợ thật không sai.”

“Kia đương nhiên! Ta vợ là tốt nhất!” Ứng thượng tá thích nhất có người nghĩa tán hấn vợ .

Hậu chí tân một cước đá hấn.” sắt! Ta nói, người cũng đừng rất sắt, nàng lập tức sẽ trở lại . Đến lúc đó, cũng không biết có thể hay không chính ra cái gì yêu thiêu thân đến.”

“Ai a?” Ứng Trường Không nhìn hấn nói được nghiêm túc, mặt nhăn nhú mày, cũng không nhớ tới đến hấn nói ai.

“Cổ Tranh.”

Ứng Trường Không bình tĩnh đại ngộ, hấn đều đã quên này hào người.”Ta cùng nàng sớm không quan hệ .”

“Người nghĩ như vậy, không có nghĩa là nàng cũng nghĩ như vậy. Tóm lại, người vẫn là cẩn thận một chút đi.”

“Ta đã biết. Cảm tạ, huynh đệ.” Võ võ hầu tử đầu vai, Ứng Trường Không đi hướng chính mình vợ.

Hạnh Nhược Thủy cười vãn trụ hấn cánh tay, cũng không có hỏi bọn họ nói gì đó. Mỗi người đều đã có chính mình một chút tiểu bí mật.

Rạng sáng gió thổi ở trên mặt, lạnh lùng. Trong lòng cũng là nóng hầm hập , bởi vì có lẫn nhau làm bạn.

86. Chương 86: Hồ Ly Tinh Kết Cục

Hạnh Nhược Thủy bọn họ cũng không có ở thành phố B lưu lại bao lâu, bởi vì Ứng Trường Không ngày nghỉ hữu hạn, hấn hồi bộ đội đi.

Một nhà ba người trở lại thành phố Z, là đầu năm tứ. Vào lúc ban đêm, thượng tá liền cùng Phó Bồi Cương chạy về bộ đội đi.

Trước khi đi, thượng tá ôm vợ, một chút ép buộc. Ép buộc xong rồi ôm nàng, nói:”Vợ, ta lập tức đi thất hôn báo cáo. Còn có người trước xem trọng áo cưới chiếu chuyện tình, trở về chúng ta liền chụp áo cưới chiếu kết hôn!”

Hào hùng vạn tượng, rơi xuống đất có thanh.

Hạnh Nhược Thủy vươn chân đi, đạp hấn một chút. Kết quả bởi vì thân thể mềm mại, căn bản không lực đạo. Ngược lại bị dã thú nam nhân cầm lấy cổ chân lôi kéo, lại đem nàng tha đi xuống đến đây cái hôn sâu. Nếu không thời gian không kịp, nhìn hấn kia ý tứ còn muốn lại ăn một hồi.

“Vợ, chờ ta trở lại , nhất định phải làm đủ một ngày một đêm!” Thượng tá cắn răng tuyên bố, sau đó theo ban công nhảy xuống đi, nhảy vào hấn mã lý, chỉ chốc lát sẽ không có bóng người.

Hạnh Nhược Thủy muốn đi ban công nhìn hấn rời đi, nhưng là thật sự đi không đứng dậy, nằm ở trên giường gần chết. Mặc dù như vậy, khóe miệng tươi cười sẽ không hạ xuống quá.

Ở trên giường nằm hảo một thời gian, Hạnh Nhược Thủy mới đứng lên. Phòng khách ngoại, tiểu tử kia còn tại xem tivi, nhìn xem mùi ngon.

Dương Tử Vân vốn là không đồng ý đem Tiểu Phúc An đưa thành phố Z đến. Nhưng là Ứng Trường Không rất mạnh mẽ, nàng cũng sẽ không biện pháp .

Hạnh Nhược Thủy hiểu được, Trường Không là sợ nàng một người tịch mịch, muốn cho tiểu tử kia cùng nàng. Tuy rằng một một chút, nhưng bình thường về nhà đến, tốt xấu có người cùng nói chuyện, cho dù là gà đồng vịt giảng.

Vì thế, hắn không tiếc đắc tội chính mình mẫu thân. Nhược Thủy không thể không cảm động.

Nói, đầu năm lục đi làm tộc mà bắt đầu bình thường đi làm . Bội Thi lớn bụng, không có biện pháp quản lý công ty chuyện tình, chỉ có thể từ Hạnh Nhược Thủy tới đón thủ. Cho nên hắn còn có thể nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ đi làm .

Về phần Tiểu Phúc An, ở khai giảng tiền, liền đem hắn đưa đến Bội Thi kia. Dù sao Đàm mẹ đã ở, cũng không dùng Bội Thi chiếu cố. Nhiều đứa nhỏ, còn nhiều một phần lạc thú.

Ở máy bay cùng trên xe ép buộc mấy giờ, lại bị hắn đặt ở trên giường ép buộc một phen, Hạnh Nhược Thủy đã muốn mỗi một không chịu nổi . Kéo tiểu tử kia tiến phòng tắm đi tắm rửa, đi ra ngã đầu liền ngủ.

Một đêm mộng đẹp.

Hạnh Nhược Thủy rời giường đến, ở trong tiểu khu chạy mấy chục vòng, lại ở xà kép thượng chơi một hồi, mới trở về làm bữa sáng. Nếu có cái chính mình phòng tập thể thao thì tốt rồi, thời gian dài không luyện là muốn mới lạ .

Mẫu tử hai ăn qua này nọ, tiện tay bắt tay đi Đàm Bội Thi trong nhà chúc tết . Tiểu tử kia theo thường lệ thu đại hồng bao, nhạc cạc cạc kêu.

Đàm Bội Thi lại nhắc tới kia tràng khắc cốt minh tâm cầu hôn.

“Nhược Thủy, ta thật sự hảo hâm mộ người a! Ta động cái gì đều không có đâu? Ta thật sự là rất bi thúc dục!” Đàm Bội Thi vẽ mặt cầu xin, càng nghĩ càng cảm thấy chính mình mệt lớn. Lúc trước bọn họ kết hôn, vẫn là nàng cầu hôn. Quả nhiên, nữ nhân không thể rất chủ động, nếu không muốn tiếc nuối .

Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ cười, nàng biết Bội Thi chính là thích làm ầm ĩ.”Chờ đứa nhỏ sinh hạ đến, người làm cho Phó Bồi Cương tiếp tế tiếp viện người không phải tốt lắm? Dù sao người ta lại không biết các người đã muốn kết hôn, có phải hay không?”

Đàm Bội Thi vỗ đùi.”Nói đúng, nói được diệu, nói được tuyệt. Bất quá, Phó Bồi Cương cái kia du mục ngật đáp đường như đầu, hắn chính là tưởng điên rồi cũng tưởng không được cái gì lãng mạn điểm tử. Người nói, ta như thế nào liền chọn cái như vậy không tình thú nam nhân đâu?”

“Người ta tiểu phó cưới người, kia mới kêu một đầu. Người xem người như vậy tử, làm sao giống tốt thê tử ?” Đàm mẹ hạp hạt dưa, vô tình dả kích chính mình nữ nhi.

Đàm Bội Thi mặc kệ , lắc lắc thân thể lớn thanh ồn ào:”Mẹ, ta hoài nghi hắn mới là người con, ta không phải người nữ nhi!”

“Hắn vốn chính là con ta. Chưa từng nghe qua, con rể là bên tử sao?” Đàm mẹ vui tươi hơn hờ phẫn bác. Từ con rể trở về sau, của nàng miệng sẽ không khép lại quá. Hiện tại nữ nhi lại mang thai , liền lại mỗi ngày vui tươi.

“Mẹ, ta khẳng định không phải người thân sinh .” Đàm Bội Thi vẽ mặt đau khổ có kết luận.

Đàm mẹ lạnh lạnh trở về một câu:”Ta cũng hoài nghi năm đó ở trong bệnh viện ôm sai lầm rồi. Ta gần nhất đang muốn lo lắng, có phải hay không muốn cho nhân hồ trợ tra nhất tra. Nếu thực sai lầm rồi, hiện tại đổi trở về còn kịp.”

Đàm Bội Thi ngao ngao ngao kêu, thương tâm muốn chết.”Thương thiên a đại địa a, ta động như vậy mệnh khổ a!”

Hạnh Nhược Thủy tắc cười đau bụng. Nàng không biết, nguyên lai Đàm mẹ cũng là như vậy hài hước nhân.

Tiểu tử kia cũng không biết nghe hiểu bao nhiêu, dù sao cũng đi theo cạc cạc nhạc. Hẳn chính là như vậy, mặc kệ nghe hiểu không có nghe biết, không có việc gì liền cạc cạc kêu.

Đàm Bội Thi giả hào xong rồi, lại nghĩ tới cái gì đến, vội vàng kéo kéo Nhược Thủy.

“Nhược Thủy a, người nói bình thường đội trưởng thoát nhìn đỉnh chất phác một người, như thế nào hẳn có thể nghĩ ra nh

ư vậy lãng mạn chuyện tình đến đâu? Đó là nháy mắt linh cảm phát ra vẫn là đột biến ghen a? Người không biết, ngày đó ta càng không ngừng dụi mắt a dụi mắt, ta đã nghĩ người này như thế nào giống như đội trưởng đâu. Sau đó ta lại muốn không có khả năng a, hẳn sao có thể làm ra chuyện như vậy đến. Sau đó ta cũng rất đả kích nhìn đến người xuất hiện !”

Nàng miêu tả biểu tình cùng ngữ khí thật là khôi hài, Hạnh Nhược Thủy nhìn không được ha ha cười, lại kháng nghị nói: “Cái gì kêu thực đả kích nhìn đến ta xuất hiện, ta bộ dạng đúng không dậy nổi người sao?”

“Kia gì, ta không phải nghĩ ta hai đều là không lãng mạn vận khí, ta không phải luôn luôn cùng cam cộng khổ thôi. Hiện tại người đã đến rồi như vậy vừa ra, người làm cho ta tình dùng cái gì kham?” Càng muốn lại càng cảm thấy chính mình mệt lớn.

Hạnh Nhược Thủy cũng đến đây hứng thú, biểu tình còn thật sự hướng nàng vẫy tay. “Ta cho người ra cái chủ ý.”

“Nói!”

“Người ở Phó Bồi Cương trên người trần ngập ta yêu Đàm Bội Thi như vậy tự, sau đó làm cho hẳn ở quảng trường thượng khiêu thoát y vũ, bảo đảm một đêm trong lúc đó người liền đỏ!” Nghĩ đến cái kia hình ảnh, chính nàng trước nhìn không được nở nụ cười.

Đàm mẹ cũng bị của nàng sư chủ ý làm vui vẻ. “Người đừng nói, này hảo, này thật tốt!”

Đàm Bội Thi cười xong, còn thật sự địa điểm gật đầu. “Ta cũng hiểu được này rất tốt. Bất quá, kia gì, bọn họ bộ đội đặc chủng không phải không ặt mày rạn vỡ sao?”

“Này dễ dàng, mang cái mặt nạ thì tốt rồi. Dù sao người nổi danh là tốt rồi, tiểu phó hẳn lại không nghĩ nổi danh, Nhược Thủy người nói là đi?”

“Đàm mẹ nói đúng!”

“Hảo, liền nói như vậy định rồi. Ta đây cho hẳn lên mạng tuyển cầu nhất kiện kính bạo điểm quần áo, hảo vừa mới thành danh!”

Chỉ một thoáng, đoàn người đều cười thành một đoàn.

Xa ở quân doanh Phó Bồi cương mãnh đánh hất xì.

Ứng Trường Không hồ nghi xem xét hẳn liếc mắt một cái. “Bị cảm?”

Phó Bồi Cương lắc đầu, cũng có chút mặc danh kỳ diệu. “Không có. Có thể là lão bà của ta ở nhà nhắc tới ta, hắc hắc.....”

Ứng Trường Không nhìn hẳn kia hùng dạng, nhắc chân chính là một cước đá đi qua.

Phó Bồi Cương vội vàng né tránh, xoa cái mũi tiếp theo tưởng lão bà.

Đề tài trở lại Đàm Bội Thi trong nhà.

Vài người cười đùa xong rồi, phải làm đúng đắn sự. Công ty chuyện tình, Hạnh Nhược Thủy dù sao cái gì đều còn không hiểu biết, vẫn là Đàm Bội Thi cấp nàng nói nói.

Công ty vừa khởi bước không lâu, nghiệp vụ lượng còn không tính nhiều. Lớn nhất hộ khách là mỗ phẩm bài kẹo cao su, tuy rằng chỉ có một khu vực, nhưng đối công ty mà nói đã muốn là tương đương không sai. Mặt khác còn có thể có một chút tiểu hộ khách, đều là ngắn hạn. Trước mắt mà nói, lợi nhuận chủ yếu dựa vào này kẹo cao su điểm tiêu.

Công ty tổng giám đốc là Đàm Bội Thi, phía dưới có một tổng giám mang theo hai cái hạng mục quản lí, từng cái hạng mục quản lí mang 4 cái trợ lý, hơn nữa 2 cái tài vụ nhân viên công tác cùng 1 cái hành chính nhân viên. Đây là trước mắt cơ cấu.

Nghe Đàm Bội Thi ý tứ, tổng giám kêu Hạ Mặc, là cái rất có ý tưởng rất có quyết đoán nam nhân. Trên cơ bản hẳn đều có thể đủ đem sự tình làm tốt, cần quản lí tự mình xử lý chuyện tình không nhiều lắm.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới thả tâm, nàng mặc dù có quá đồng hành kinh nghiệm, nhưng dù sao không có đã làm xí nghiệp quản lí. Có tốt trợ thủ, vậy không giống với .

Hai người lại nói nhỏ nửa ngày, mới ngủ lại đến.

Cuối cùng quyết định, Đàm Bội Thi ngày mai cùng cùng đi, ít nhất muốn đem nhân giới thiệu ọi người. Tuy rằng Nhược Thủy cũng là lão bản chỉ nhất, nhưng dù sao còn không có ở mọi người trước mặt xuất hiện quá, chỉ sợ có chút nhân hội lên giở trò.

Lại là một đêm hảo mộng.

Ngày hôm sau, Hạnh Nhược Thủy liền cùng Đàm Bội Thi đánh đi làm đi.

Hai người ngồi ở sĩ lý, lại xao định rồi một chuyện: Bọn họ mua chiếc xe!

Văn phòng là hai người cùng nhau tuyển , Hạnh Nhược Thủy đã tới. Nhưng là trang hoàng đều là Bội Thi hậu kỳ làm , nàng còn không có nhìn đến văn phòng bộ dáng.

Kỳ thật, cùng bình thường văn phòng không có gì khác nhau, không ngoài hồ cái bàn. Chính là xanh hoá công tác làm được thực đúng chỗ, đại bồn hoa tiểu bồn hoa đặt tới thực chịu khó, kháng phóng xạ thời. Trên tường họa cũng đều có vẽ có ý tứ, không phải cái loại này truyền thống họa làm, có chút trừu tượng.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy đặc biệt nhất , là ở trước sân khấu bên cạnh có một “Phun tào tường”. Chính là viên công có gì bất mãn, đều có thể ở nơi nào nói ra. Loại này này nọ, chỉ có Bội Thi tài nghĩ ra, nhưng kỳ thật rất ý nghĩa. Từng cái viên công đều hy vọng có một bình đài, có thể nói chính mình trong lòng bất mãn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn kỹ một chút, phát hiện đã muốn thiếp không ít. Một ít nhân thiếp ra chính mình bất mãn sau, mặt sau còn có bị kháng nghị người kia hồi phục, nhưng thật ra rất có ý tứ .”Này rất không sai .”

Đàm Bội Thi đắc ý kiêu kiêu cảm, túm nhị ngũ bát vạn đường như.”Đó là, cũng không nhìn xem là ai điểm tú!”

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười. Có người chú ý tới bọn họ vào được, đều cùng Đàm Bội Thi chào hỏi.

“Bội tỷ, tân niên hảo! Chúc mừng phát tài, hồng bao lấy đến!” Đó là cái đáng yêu nữ sinh, hai tay vươn đến muốn hồng bao, còn quay đầu đối với bên trong kêu,”Bọn tỷ muội, các huynh đệ, bội tỷ đã trở lại, đổ lên bao !”

Đàm Bội Thi thân thủ nhu nhu của nàng đầu.”Quý tinh linh.”

Trong văn phòng nhân, hô to tất cả đều lao tới . Hi hi ha ha, rất náo nhiệt. Hơn nữa nháy mắt lập đội ngũ, như là trải qua huấn luyện đường như.

“Tốt lắm tốt lắm, mọi người trước an tĩnh lại, hồng bao mỗi người đều có!”

“Nga cũng, bội tỷ vạn tuế!”

“Vạn tuế! Bội tỷ, vị này mỹ nữ là ai a? Là của chúng ta tân đồng sự sao?”

“Nhưng là, ta vì sao cảm thấy nàng có điểm nhìn quen mắt đâu? Giống như ở đâu gặp qua!”

“Ta cũng hiểu được!”

Mọi người người một lời ta nhất ngữ , líu ríu thảo luận đứng lên, mỗi người đều rất hoạt bát .

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm nhìn, nàng thích hoạt bát viên công. Mặc kệ làm cái gì công tác, tức giận là rất trọng yếu. Nếu viên công đều buồn thanh không cổ họng, như vậy công tác sẽ trở nên chán nản khả trăn, cửu nhi cửu chi sẽ sinh ra chán ghét cảm xúc.

“Cứ như vậy đi, nếu ai có thể cái thứ nhất nói ra ta là ai, liền cấp nàng song phân hồng bao, mọi người có chịu không?”

Hạnh Nhược Thủy vừa nói sau, nhất thời liền làm âm ỉ càng thêm lợi hại !

Ở mọi người lú lú thảo luận thời điểm, Hạnh Nhược Thủy chú ý tới trung gian cái kia nam nhân đang ở định liệu trước cười, nhưng là chưa nói. Nàng hướng hắn đi qua đi.”Người chính là Hạ Mặc đi?”

Nam nhân mỉm cười, hai tay phất chốc ra bên ngoài đuổi ra, lớn tiếng nói:”Lão bản tân niên hảo! Chúc mừng phát tài, hồng bao phải tới!”

“A –” Hắn vừa nói sau, thiệt nhiều nhân liền hét lên.

“Đúng nga, nàng là một cái lão bản Hạnh Nhược Thủy!”

“Ai nha, ta động không nhớ tới đến đâu, của ta hồng bao a hồng bao a!”

“Đều do lão bản càng ngày càng tốt nhìn, ta mới không nhận ra đến!”

.....

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi đều cười nằm úp sấp, này giúp tên cũng thật có thể làm âm ỉ. Bất quá, tân niên ngày đầu tiên đi làm, muốn chính là loại này bầu không khí.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng thân thủ, làm cái tạm dừng thủ thế.”Mọi người hảo, ta là Hạnh Nhược Thủy. Bất quá, mọi người không cần bảo ta lão bản, ta không thói quen.”

“Kia gọi là gì? Kêu Nhược Thủy tỷ tỷ? Nhưng là có vẻ chúng ta tuổi hảo tiểu nha?”

“Nếu không kêu thủy tỷ tỷ? Này cũng không được, nghe sẽ không hảo.”

“Vậy nếu tỷ đi, này rất tốt.”

“Được rồi, kia mọi người liền như vậy kêu đi. Hiện tại mọi người hãy nghe ta nói, các người bội tỷ còn dính cái mang thai đầu, chúng ta trước làm cho nàng tiến văn phòng ngồi xuống, được không?”

“Hảo!”

Hạnh Nhược Thủy giúp đỡ Đàm Bội Thi vào quản lý văn phòng, đội ngũ người đứng đầu hàng lập tức thay đổi phương hướng, đi theo đến văn phòng. Một đám ánh mắt, liền cùng kêu than cho thực phẩm đứa nhỏ dường như.

“Hồng bao hồng bao hồng bao hồng bao.....” Kêu thật sự chính tề rất tiết tấu thế, còn rất khí.

Hạnh Nhược Thủy theo bao trong bao đem đã sớm chuẩn bị tốt hồng bao lấy ra nữa. Nàng bao tám mươi tám, coi như là tốt dấu.

“Oa tác, thiệt nhiều thiệt nhiều hồng bao a. Ai đỡ lấy ta, ta muốn hôn mê!”

“Nếu tỷ, ta cũng không thể được muốn hai cái a?”

“Ta cũng tưởng muốn hai cái!”

.....

Thật sự là tình cảm quần chúng mãnh liệt, một đám cùng sôi dường như.

Hạnh Nhược Thủy muốn hoài nghi, nàng nếu không phất phất, bọn họ có thể hay không xông lên đem hồng bao gói to đoạt, sau đó chia của.”Mọi người trước an tĩnh lại, hãy nghe ta nói.”

“Im lặng im lặng, đều im lặng, không nghĩ muốn hồng bao !” Người đứng đầu hàng cái kia nữ sinh dặt cổ kêu.

Mọi người liền thật sự an tĩnh lại .

Hạnh Nhược Thủy nhìn bọn họ tinh thần phấn chấn bông bông mặt, cảm thấy trong lòng thực vui mừng. Bội Thi tùy tiện , tìm những người này cũng đều là như vậy có thể làm âm ỉ .”Ồ phái hồng bao phía trước, trước thông tri mọi người một chuyện: Hôm nay giữa trưa ta thỉnh mọi người ăn cơm, ngay tại đối diện phúc mãn lâu!”

“Nga cũng, nếu tỷ nếu tỷ ta yêu người!”

“Tựa như con chuột yêu gạo!”

Thét lên sau lại, lại biến thành tại đây cái .”Hồng bao hồng bao hồng bao hồng bao.....”

Hạnh Nhược Thủy hồng bao là 288 nguyên một cái . Nàng bao hơn hai vạn đồng tiền. Bất quá, nàng biết rõ nói quản lý viên công, ở một ít thêm vào phúc lợi thượng hào phóng một ít, dễ dàng nhất đắc nhân tâm.

“Lấy đến hồng bao nhân, cho ta đến một cái tự giới thiệu, biết không?” Nàng thừa dịp cơ hội này, đem nhân cấp nhận thức .

“Biết!” Có tiền lấy, không biết cũng muốn nói biết.

“Còn có, năm nay mọi người theo ta cùng nhau cố gắng kiếm càng nhiều, sang năm hồng bao hội lớn hơn nữa nga! Cho nên chúng ta muốn cố gắng, tranh thủ hồng bao một năm không đồng nhất năm đại! Được không?”

“Hảo!”

“Tốt lắm, hiện tại bắt đầu phái hồng bao . Trước chúc phúc mọi người ở tân một năm lý, thân thể khỏe mạnh, gia đình hoà thuận vui vẻ, kiếm đồng tiền lớn đi đại vận!”

“Nếu tỷ chúc mừng phát tài. Ta là hạng mục quản lý lâm bội bội, năm nay 27 tuổi.”

Hạnh Nhược Thủy đưa cho nàng một cái hồng bao, hỏi:”Kết hôn không có?”

“Kết .”

“Có đứa nhỏ không có?”

“Còn chưa có đi bệnh viện kiểm tra, phỏng chừng có cũng không nhất định.”

Hạnh Nhược Thủy cũng bị nàng đậu nở nụ cười.”Kia đưa cho người người yêu, cảm ơn hân cho người công tác giải trừ hậu cố chi ưu. Sớm một chút sinh cái đứa nhỏ đi ra chơi đùa.”

“Cảm ơn nếu tỷ, nga cũng! Bất quá, đứa nhỏ là lấy đến đùa sao? Đúng vậy sao?”

“Ha ha ha.....”

“Nếu tỷ tân niên thoải mái! Ta là hạng mục trợ lý dung nho nhỏ, năm nay 23 tuổi.”

“Kết hôn không có?”

“Không có, bất quá có bạn trai .”

“Hảo, hy vọng các người mau chóng tu thành chính quả. Đây hồng bao, là người bạn trai .”

“Ta thật đáng thương, ta còn không có bạn gái!” Kế tiếp nam sinh ai oán kêu.”Nếu tỷ tân niên hảo. Ta gọi là lộ thiếu bình, là cái hạng mục trợ lý. Còn không có bạn gái, ô ô.....”

Hạnh Nhược Thủy cười, vẫn là cho hân hai cái hồng bao.”Nhiều cho người một cái, hy vọng người sớm một chút tìm được người âu yếm cô nương.”

“Nếu tỷ vạn tuế!”

.....

Một vòng náo nhiệt xuống dưới, mỗi người đều khai vui vẻ tâm, bởi vì ít nhất đều lấy đến hai cái hồng bao. Thêm đứng lên 576 đồng tiền, đã muốn không tính thiếu. Có đứa nhỏ, còn lấy đến ba cái hoặc là bốn, tại đây dạng thành nhỏ thị, rất nhiều người tiền lương một tháng mới thất bát trăm.

Thông qua này một phen làm âm ỉ, mọi người đều nhớ kỹ này hào phóng lại xinh đẹp lão bản.

Tân niên ngày đầu tiên, khó được, bồi ứng công ty viên công một đám tinh thần no đủ, quá chú tâm đầu nhập công tác. Ngày nghỉ tổng hợp lại chứng, bị vài cái phình hồng bao cấp trị. Huống hồ, giữa trưa còn có đại tiệc đâu. Phải biết rằng, phúc mãi lâu nhưng là có quý báu!

Đàm Bội Thi vỗ về bụng nói: "Người cũng thật hào phóng! Để cho còn muốn mời khách. Đi làm ngày đầu tiên, người liền tràn đi mấy vạn khối. Tam tài đồng tử cũng chưa người có thể tán!"

"Có xá mới có. Huống hồ, một năm mới quá một lần năm, mọi người tân tân khổ khổ một ngày, làm cho bọn họ vui vẻ một phen cũng không đủ a."

"Thiết, nói được nhẹ. Nói, ta cấp niên kỉ chung thưởng cũng không thiếu đâu." Đàm Bội Thi ngẫm lại, các nàng còn không có kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng thật ra phát ra đi không ít.

Hạnh Nhược Thủy vẫn là cười. "Không có việc gì, này đó tiền rất nhanh sẽ có hồi báo." Chỉ có viên công đối công ty có cảm tình, đối lão bản có hảo cảm, có năng lực xem tới được cố gắng hồi báo, bọn họ mới có thể càng cố gắng công tác, do đó sáng tạo càng nhiều giá trị.

Huống hồ, nàng phía trước viết tiểu thuyết tiền đều ở tạp lý, một phần cũng không nhúc nhích. Kia cũng là nhất bút không ít số lượng.

Đàm Bội Thi chọn nhúu mày, chưa nói cái gì. Theo ngăn tử lý xuất ra một ít văn kiện, đem trước mắt một ít tình huống công đạo, lại đem một ít này nọ chuyển giao cấp Nhược Thủy.

Rất nhanh đi ra giữa trưa thời gian.

"Đi thôi, đi trước ăn cơm, đừng đem mọi người cấp đói bụng lắm."

Đàm Bội Thi giúp đỡ thất lưng đứng lên. "Nhược Thủy a, ta cảm thấy chính mình đã muốn là cái đối viên công tốt lắm lão bản, ta phát hiện người so với ta đối bọn họ rất tốt. Má ơi, ta hoài nghi chờ ta sinh hoàn đứa nhỏ trở về, bọn họ cũng không nhớ rõ có ta này hào người."

Nàng có lý do cảm thấy, của nàng loại này hoài nghi tuyệt đối không phải buồn lo vô cớ!

Hạnh Nhược Thủy chính là cười cười, kéo của nàng cánh tay chậm rãi đi ra văn phòng, đối với bên ngoài nhân kêu gọi một tiếng: "Đồng chí nhóm, nên ăn cơm!"

"Nga cũng cũng, ăn đại tiệc!"

"Sớm biết rằng nếu tỷ hôm nay mời chúng ta ăn phúc mãi lâu, ta bữa sáng cũng không cần ăn mới đúng!"

"Lâm bội bội, người động đem của ta nói cấp đoạt đâu!"

"Giáo các người một biện pháp tốt, này giảm béo bởi vì giảm béo, không phải khu yết hầu thôi, các người cũng có thể!"

"Dựa vào! Người thắc ghê tởm!"

"....."

Buổi tối trở về, Đàm mẹ đã muốn làm tốt đồ ăn, đủ bốn người phân lượng.

Hạnh Nhược Thủy cùng tiểu tử kia ngay tại Bội Thi gia ăn cơm mới trở về, thể này mới tiến gia môn, Ứng thượng tá điện thoại liền tùy tùng tới. "Uy?"

"Vợ, tưởng ta không có?" Kia quả nhiên Ứng Trường Không trốn đi gọi điện thoại. Nếu như bị này bí đồ nhìn đến hần ngu như vậy biểu tình, kia không có cách nào khác sống.

Hạnh Nhược Thủy không khỏi bật cười. "Tưởng. Người còn chưa đi thời điểm đã nghĩ."

Ứng thượng tá bị trêu chọc ngao ngao kêu, cùng đói bụng một năm rưỡi tái sỏi đường như. Hắn vợ càng ngày càng yêu , thật muốn mệnh!”Nghe thanh âm, người vừa mới tiến gia môn đi, còn không có ăn cơm đâu?”

“Ăn, Đám mẹ làm đồ ăn, ở bên kia ăn trở về. Người đâu?”

“Ta sớm ăn qua . Kia gì, áo cưới chiếu chuyện tình xem trọng không có?”

“Còn tại xem. Người cũng không phải ngày mai sẽ trở lại, gấp cái gì đâu?” Hạnh Nhược Thủy dờ khóc dờ cười, này nam nhân luôn luôn ổn trọng, cũng có như vậy vội vàng thời điểm.

Ứng thượng tá ở bên kia bái tóc, một bộ ngưng ngưng bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy còn nói một ít về công ty chuyện tình, Ứng thượng tá mới lưu luyến không rời gác điện thoại, còn không quên dặn dò một câu:”Vợ, làm cho này nam viên công cách người xa một chút!”

“Hảo!” Hạnh Nhược Thủy cũng không đầu hấn, ngoan ngoãn ứng . Thượng tá là cái còn thật sự chủ, ở có chút vấn đề thượng là không thể hay nói giỡn .

“Vợ, hôn một cái!”

Hạnh Nhược Thủy cũng ngoan ngoãn làm theo, thế này mới cắt đứt điện thoại. Ngày thật sự cùng ngâm mình ở mật quán lý đường như, hạnh phúc lưu mật đường.

“Mẹ, mẹ, là cha , là cha sao?” Tiểu tử kia cầm lấy của nàng ống quần hỏi. Vừa rồi liền ồn ào , Hạnh Nhược Thủy đành phải vuốt hấn đầu trần an hấn.

“Là cha . Bất quá cha có chuyện, lần sau lại cùng Tiểu Phúc An nói điện thoại được không?”

“Ngày mai, ngày mai Phúc An tiếp, được chứ?” Chớp trượt đi mắt to, ướt át ánh mắt, làm cho người ta căn bản không thể cự tuyệt.

Hạnh Nhược Thủy thân ái hấn.”Hảo.”

Mẫu tử hai cùng nhau nhìn một hồi tivi, liền tắm rửa đi. Ở bồn tắm lớn lý phao nửa giờ đi ra, tiểu tử kia đã muốn buồn ngủ.

Hạnh Nhược Thủy thay hấn dịch hảo chắn, trở lại trong phòng mở ra máy tính. Về áo cưới chiếu, nàng cũng chỉ có đến trên mạng đi xem, tìm một danh tiếng tốt là đến nơi.

Chính là, áo cưới chiếu khán đứng lên tựa hồ đều không sai biệt lắm, bất quá là quần áo hình thức vấn đề, chân chính đem nhân chụp đủ hảo , thật là không nhiều lắm. Nàng chỉ nhìn một hồi, liền cảm thấy dần dần không thú vị, leo lên giường ngủ đi.

Đang muốn tắt máy, một cái xa lạ dây số điện báo .

Hạnh Nhược Thủy nhíu nhíu mày. Thành phố T? Kia phỏng chừng là Dã Lang cái kia tên.”Uy?”

“Bảo bối nhi, tưởng ta không có?” Dáng vẻ lưu manh thanh âm, tương đương đáng đánh đòn.

Hạnh Nhược Thủy cười trộm, áp âm thanh âm nói:”Thực xin lỗi, người đánh sai điện thoại , tái kiến!”

Dã Lang trầm thấp từ tính thanh âm vang lên, ngữ khí có như vậy một tia sùng nịch hương vị.”Cười nhỏ da. Đã cho ta cách khá xa nhìn không tới đã nghĩ làm xằng làm bậy là đi? Cẩn thận người quay người lại, phát hiện ta ở người phía sau nga!”

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng quay đầu nhìn, lập tức lại cảm thấy chính mình thần kinh.”Vừa thấy người chính là đến trường thời điểm nhân hạ, làm xằng làm bậy là như vậy dùng là sao?”

“Ta làm sao là nhân hạ, ta kia không phải không có tiền đến trường thôi. Bảo bối nhi, người động trạc của ta chỗ đâu đâu?”

Hạnh Nhược Thủy nghe được nửa câu đầu vốn đang có chút không được tự nhiên , lại nghe xong nửa câu kia bí bí ngữ khí, sẽ không ấy nấy .”Đại ca, vô nghĩa nói sao? Nói xong bốn cô nương buồn ngủ .”

“Bảo bối nhi thực vô tình, của ta cẩn thận bản bị thương!”

“Phốc –” Hạnh Nhược Thủy văng lên. Hắn kia khóa còn có thể kêu cần thận bản?”Đại ca, ta không thể không nói, người thực hài hước!”

“Kia đương nhiên. Giải trí bảo bối nhi là ta nhân sinh tối cao thượng sứ mệnh.”

“Ta lười với người vô nghĩa, gác điện thoại a.” Nói xong cắt đứt, tắt máy. Nàng dám cam đoan, tên kia chỉ do nhàm chán, cần bản gì sự đều không có.

Bất quá, nghĩ đến hắn kia ghê tởm bẹp khôi hài nói, nàng vẫn là nở nụ cười. Nhắm mắt lại, một đêm vô mộng.

Tân niên sau, công ty chủ yếu là một ít kết toán công tác, năm đầu hạng mục còn không có bắt đầu. Cho nên công tác tương đối thoải mái, cơ bản không tồn tại tăng ca trạng thái.

Nhưng là bởi vì năm trước đêm giao thừa mới chấm dứt hoạt động, còn cần tiến hành tổng kết xem, hai cái hạng mục quản lý đối tổng kết yêu cầu lại cao, tăng ca nhiều thiên. Hạnh Nhược Thủy cùng Hạ Mặc cũng đi theo qua một đạo, mới cuối cùng sửa chữa xong bản thảo.

Bốn người đi ra văn phòng thời điểm, đã muốn là buổi tối chín giờ hơn.

“Nếu không ta thỉnh mọi người ăn khuya?” Bữa tối ăn ngoại bán, cũng không biết bọn họ đói bụng không có.

“Nếu tỷ không cần , trễ như vậy, nói sau này vừa ăn xong mới hai cái giờ.”

“Đúng vậy, vẫn là trở về ngủ đi.”

Nếu mọi người cũng không muốn ăn, Hạnh Nhược Thủy cũng không miễn cưỡng.

Đoàn người xuống lầu đến, Hạnh Nhược Thủy liền nhìn đến đại lâu ngoài cửa, ngừng quen thuộc hân mã. Nàng còn không có phản ứng lại đây, ý ở hân mã người trên đã muốn đi nhanh mà đến.

“Vợ.” Ưng Trường Không vài cái bước xa đi ra kiêu thê trước mặt, trong mắt chỉ có nàng, những người khác đều có thể xem nhẹ .

Về lão bản hay không kết hôn, mọi người cũng không cố ý hỏi, cho nên cũng không rõ ràng. Nay hội nhìn đến cao lớn cao ngất binh ca ca xuất hiện, trừ bỏ Hạ Mặc, hai cái nữ hạng mục quản lý trực tiếp hét lên.

“Nếu tỷ, đây là tỷ phụ sao? Oa tắc, rất suất !”

Hạnh Nhược Thủy liền cho bọn hắn nhất nhất làm giới thiệu, tài trí đầu về nhà.”Về nhà đều đánh cho ta điện thoại hoặc là gửi tin nhắn a.”

“Biết !”

Hạnh Nhược Thủy thu hồi tầm mắt, nắm thượng tá trên tay xe.”Như thế nào trở về cũng không nói một tiếng?”

Thượng tá khuynh thân lại đây, ôm nàng hôn một cái.”Tưởng cho người cái kính hỉ a. Không nghĩ tới, người cư nhiên tăng ca. Có phải hay không một chết đi?”

“Không có rồi. Chính là hôm nay viết hoạt động tổng kết, mọi người cùng nhau ngồi xuống thảo luận thảo luận, bình thường đều thực đúng giờ tan tầm .”

“Nếu một cũng đừng làm, ta có thể nuôi sống chính mình vợ.”

Hạnh Nhược Thủy nghề hã

n cười.”Chẳng lẽ người còn muốn nuôi sống người khác vợ không thành?”

“Không cái kia đồ bỏ thời gian cùng tinh lực.” Đúng là đèn đỏ, hắn khuynh quá thân đến nhỏ giọng nói,”Ta lần đó không phải đem cuối cùng một chút tồn lương đều nộp lên trên , chính là tưởng dưỡng cũng không được.”

Hạnh Nhược Thủy bị hắn biến thành mặt đỏ tới mang tai, thân thủ trạc một chút.”Ý tứ là trong lòng vẫn là tưởng , đúng không?”

“Vợ ta nói lỡ lời , tha mạng a!” Đèn xanh sáng, thượng tướng muốn lái xe, nếu không hẳn muốn ôm đầu đầu hàng .

Hạnh Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng.”Theo đêm nay bắt đầu, khách phòng là người .”

Ứng thượng tá ở trong xe kêu rên không ngừng. Kiểu thê thì tại một bên dựa vào, thủy chung cười túm túm .

Lại một lát sau, Hạnh Nhược Thủy phát hiện vấn đề .”Người đây là đi nơi nào?” Này áp cần không phải về nhà lộ.

“Thừa dịp bóng đêm chính nùng, lão phu phải làm điểm ám muội chuyện tình!” Thượng tá quay đầu đến, nói được về mặt đứng đắn.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời cười nhuễn . Còn lão phu!”Ứng thượng tá, ta phát hiện người càng ngày càng có thai kịch thiên phú !”

“Cảm ơn nương tử khách lệ!”

Quả thực là chẳng ra cái gì cả. Nói, này xe rốt cuộc chạy đến chạy đi đâu? Như thế nào cảm giác, giống như muốn hướng thâm sơn rừng già khai?

“Ứng thượng tá, người đây là muốn dẫn ta bỏ trốn sao? Bỏ trốn cũng không dùng đi đến thâm sơn rừng già lý đến đây đi?” Mắt thấy thụ càng ngày càng nhiều, cách lộ càng ngày càng xa. Nếu không vứt dĩa xe, sớm tắt lửa .

Ứng thượng tá không trả lời. Một lát sau, xe liền ngừng lại.

“Đây là làm sao đâu?” Hạnh Nhược Thủy nhìn bốn phía đen tuyền hoàn cảnh, đẩy mình nghi vấn.”Muốn xuống xe sao?”

Nàng còn không có được đến đáp án, Ứng thượng tá ở nàng chung quanh xem thời điểm đẩy ngã chỗ ngồi, một cái xoay người đến sau tòa. Sau đó ở tiểu nữ nhân thét chói tai trung, đem nàng cũng tha đi qua.

“Làm sao a?”

“Cường gian!” Ứng thượng tá đem nhân đặt ở trên người, lại là cắn lại là sờ, một hồi lâu mới không ra miệng qua lại đáp của nàng vấn đề.

Mấu chốt là, kia hai chữ có thể hay không dọa người điểm?

Hạnh Nhược Thủy một trận vô dụng giấy dựa, dở khóc dở cười kêu:”Ứng Trường Không, người điên ư?” Cho dù muốn cũng chờ về nhà, không nên đem xe chạy đến rừng núi hoang vắng đến dã chiến! Hẳn thật sự là điên rồi!

“Đúng, điên rồi!” Trả lời hoàn, hay dùng nóng rực cánh môi ngăn chặn lải nhải cái miệng nhỏ nhắn nhi, tùy ý đổ làm dây dưa. Bàn tay to tham tiến trong quần áo, đụng vào thuộc loại hần tinh tế da thịt.

Nhất thời,** đại hỏa thiêu càng thêm tràn đầy, rất có lửa cháy lan ra đồng cỏ chi thể.

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu còn giấy dựa vài cái, đến sau lại đành phải từ hần dính vào, nàng chỉ có thở dốc ngâm kêu phần.

Làm hai người ái ân cùng một chỗ, thượng tá hoàn toàn hóa thân vì mãnh hổ dã thú, trong đầu chỉ còn lại có điên cuồng giữ lấy giữ lấy.

Hạnh Nhược Thủy dừng nói thét chói tai, chính là thở dốc khí lực đều nhanh bị trá phạm.

Xe không gian hữu hạn, động tác căn bản thi triển không ra. Nam nhân một cái xoay người, đổi thành nàng khóa ngồi ở hần trên người. Một bên lời lẽ giao triền, một bên đỡ lấy nàng mảnh khảnh vòng eo phối hợp chính mình hành động.

Lần thứ hai bộc phát ra đến, Hạnh Nhược Thủy đã muốn hoàn toàn nhuễn xuống dưới. Ở trong xe làm việc này thật sự quá mệt mỏi , cố tình người này như là với ai phân cao thấp đường như, một lần có thể muốn lên đã lâu.

Kích tình chậm rãi thối lui, Ứng thượng tá ôm vợ, làm cho nàng ghé vào chính mình trước ngực.”Nhìn người về sau còn dám không dám làm cho ta ngủ khách phòng!”

Hạnh Nhược Thủy lúc này mới biết được, nguyên lai là câu nói kia chọc họa, đáng tiếc tưởng hối hận đã muộn không còn kịp rồi.

Trên đường trở về, nàng nằm ở sau tòa, ngón tay cũng không tưởng động một chút.

Điều khiển tòa thượng nam nhân, còn tâm tình hảo đến một đường huyết sáo hừ khúc nhi.

Đến dưới lầu, Hạnh Nhược Thủy là bị ôm lên lầu . Liền ngay cả tắm rửa, cũng là từ thượng tá đến đại lao. Mà hần, thực thích này đại lao.

Hạnh Nhược Thủy thoải mái nằm ở bồn tắm lớn lý, hưởng thụ thượng tá phục vụ. Nhưng là làm cặp kia bàn tay to chậm rãi lại bắt đầu hướng của nàng mẫn cảm mang tìm kiếm, nàng rốt cục phút chốc mở to mắt.”Người nếu còn dám tới, ta về sau cũng không để ý người !”

Nàng cũng không phải người máy, nàng cũng sẽ mệt !

Ứng thượng tá cọ vợ mặt, vẽ mặt khẩn cầu.”Vợ, lại đến một lần, liền một lần được không?” Vợ trên người loang lỗ dấu vết, đối hần là không thể kháng cự dụ hoặc.

Hạnh Nhược Thủy ngay cả trừng hần khí lực đều nhanh không có.”Không được. Mau ôm ta đứng lên, ta hôm nay mệt muốn chết rồi.”

Lời này vừa ra, Ứng thượng tá là được động nhanh chóng lau khô vợ trên người thủy tích, ôm nàng nhét vào ấm áp ổ chăn lý.”Vợ, hảo hảo ngủ.” Thanh âm, khàn khàn lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy mở mắt ra, liền nhìn đến lửa thân thể thượng tá lại đi ngoại đi. Nhìn kỹ vị kia trí, trong lòng lại có chút đau lòng. Nhưng là, nàng thật sự không khí lực . Chỉ chốc lát, liền tiến nhập mộng đẹp.

Mà trong phòng tắm, Ứng thượng tá đang dùng đến xương nước lạnh đem ** ngọn lửa cấp kiêu diệt. Phao hơn mười phần chung, mới lau khô thân thể đứng lên.

Trở lại trong phòng, tiến vào ổ chăn, còn không dám tới gần ngủ say thiên hạ. Ngang thượng ấm áp , mới thân thủ đem nàng ôm vào trong lòng.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng hướng nguồn nhiệt tới sát, ở nóng rực trong ngực tìm kiếm một cái thích hợp nhất vị trí.

Nhuễn ngọc trong ngực, Ứng thượng tá cảm thấy mỹ mãn nhắm hai mắt lại, nặng nề rơi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau thiên tờ mờ sáng, hai người cơ hồ là cùng khi tỉnh lại.

“Sớm, vợ!” Thượng tá lâu tiến nàng, hôn thân của nàng môi.

“Sớm.”

Hai người động tác nhanh chóng đứng lên rửa mặt đánh răng, sau đó đi ra đi chạy bộ rèn luyện.

“Trường Không, chúng ta làm cái phòng tập thể thao được không?” Hạnh Nhược Thủy mấy ngày nay chạy bộ thời điểm, đều suy nghĩ vấn đề này.

Ứng Trường Không suy nghĩ một chút.”Kia chúng ta mua cá biệt thự, nếu không cũng không đủ không gian. Nếu không, chúng ta đổi cái phòng ở?”

Hạnh Nhược Thủy cũng biết đây là duy nhất biện pháp, nhưng là lại luyến tiếc hiện tại gia.”Nhưng là ta luyến tiếc hiện tại phòng ở.” Nơi này, có nhiều lắm nhớ lại. Nơi này, là hần cấp của nàng gia.

Ứng Trường Không ôn nhu nhìn nàng, nâng tay niết niết của nàng mặt.”Đứa ngốc, chỉ cần nhân cùng một chỗ, làm sao đều là gia.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, quả thật cũng là có chuyện như vậy.”Kia đổi đi. Bất quá, có thể hay không rất quý?”

“Yên tâm, thành phố Z phòng giới quý không đến chạy đi đâu. Nếu không để cho phải đi xem phòng ở?” Vừa vặn cuối tuần. Hơn nữa, hẳn không bao nhiêu thời gian.

Hạnh Nhược Thủy nghe hẳn liếc mắt một cái.”Động nói phong chính là vũ đầu!”

“Vợ mệnh lệnh, đương nhiên muốn trước tiên chấp hành!”

“Liền người có thể bản.”

Bất quá, ăn qua bữa sáng, hai người vẫn là nhìn phòng ở đi. Về phần tiểu tử kia, tiếp tục ở lại Bội Thi trong nhà.

Đang nhìn lâu trong quá trình, đã xảy ra một cái không thoải mái thả khô hải nhạc đệm.

Khu biệt thự tương đối sa hoa, nhưng là cũng cách khu phố tâm khoảng cách hơi xa. Cho nên hai người xem ra nhìn lại, đều còn không có nhìn đến thích hợp. Chủ yếu là, Nhược Thủy không nghĩ cách Bội Thi gia quá xa.

Sau lại đang nhìn một cái lâu bàn thời điểm, Hạnh Nhược Thủy đi một chuyến toilet.

Một cái thụ lâu tiểu thư không thấy được Ứng thượng tá cùng vợ đi ra hiện, lại đây tiếp đón thời điểm, phát hiện này nam nhân thực suất khí. Hơn nữa vừa hỏi một chút, nghe kia ngữ khí chỉ biết giá không là vấn đề.

Nay xã hội, dựa vào thân thể bác thượng vị đã muốn thành một loại thói quen. Mặc kệ ở đâu cái ngành sản xuất, đáng người đều thành một cái cường hữu lực lần nữa đầy đủ lợi dụng công cụ. Thụ lâu trung tâm cũng không ngoại lệ!

Vị này họ từng thụ lâu tiểu thư dáng người cao gầy, khuôn mặt cũng xuất chúng, bình thường thụ lâu trong quá trình cũng không khi lợi dụng một chút chính mình ngoại tại điều kiện. Dưỡng thành thói quen, nhất cử nhất động còn có chút tao thủ làm tư hương vị, cùng nam khách nhân giới thiệu thời điểm, thân thể luôn dựa vào thật sự gần.

Ứng Trường Không đã muốn nói ta chính mình xem, khả năng vẫn là lải nhải ở bên tai giới thiệu. Đãi kia bộ ngực tổng ở mí mắt dưới lắc lư thời điểm, thượng tá liền nổi giận.”Người là bán lâu vẫn là bán mình thể?”

Từng họ thụ lâu viên nhất thời không biết rõ ràng tình huống, nhất thời sửng sốt.

Thượng tá thanh âm không thấp, còn mang theo lửa giận, nhưng thật ra lập tức đem bốn phía nhân lực chú ý hấp dẫn lại đây. Cho nhau khe khẽ nói nhỏ, đoán đã xảy ra sự tình gì.

Thụ lâu tiểu thư phản ứng lại đây, cảm thấy thực ủy khuất, cương cười giải thích:”Vị tiên sinh này, ta chỉ là muốn giúp người tuyển đến người thích phòng ở.”

“Dùng thân thể của người đến tuyển?” Ứng thượng tá thực khinh thường.

“Ta –” Thụ lâu viên không dám đắc tội khách hàng, lại bị mọi người tầm mắt nhìn xem xấu hổ không thôi, không biết như thế nào thay chính mình biện giải. Nàng dùng quá rất nhiều lần này chiêu số, quả thật lần đầu tiên có người không mua trướng còn muốn lớn tiếng trách cứ.

Hạnh Nhược Thủy theo toilet đi ra, nghe thể biên có xôn xao, cũng sắp chạy bộ lại đây. Lôi kéo thượng tá thủ, thấp giọng hỏi:”Trường Không, làm sao vậy?”

Ứng thượng tá sắc mặt thể này mới dịu đi xuống dưới.”Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

“Chúng ta không nhìn sao? Có phải hay không phát sinh sự tình gì?” Bị lôi kéo đi Hạnh Nhược Thủy có chút mặc danh kỳ diệu.

Ứng thượng tá sắc mặt vẫn khó chịu.”Thụ lâu viên dựa vào dùng thân thể bán lâu địa phương, dù cho cũng bất quá như thế.”

Hạnh Nhược Thủy cũng không bốn, vừa nghe liền mới đến tiền căn hậu quả, nhất thời phốc xích một tiếng nở nụ cười.”Đó là người ta chuyện tình, cho chúng ta có quan hệ gì đâu? Nàng cũng không phải của người người nào, người đáng giá vì nàng tâm tình không tốt?”

“Ta chính là không quen nhìn!” Quan trọng là, kia nữ câu dẫn hay là hấn bản nhân.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười vãn trụ cánh tay hấn.”Thiên hạ này gian người xem không quen chuyện tình khá, n

êu người mỗi lần đều vì thế tâm tình không tốt, kia không phải cùng chính mình không qua được?”

Tham gia quân ngũ nam nhân, chính là nguyên tắc tính quá mạnh mẽ.

Ứng thượng tá dừng lại cước bộ, hơi hơi thấp thân mình.”Vây người hôn ta một chút, ta sẽ không tức giận.”

Biết rõ hấn chính là tưởng chiếm tiện nghi, Hạnh Nhược Thủy vẫn là làm thỏa mãn hấn ý, ở trên mặt hấn hôn một cái.

Ứng thượng tá thế này mới nở nụ cười.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn tính trẻ con bộ dáng, cũng nhịn không được nở nụ cười.

Rất nhanh, hai người liền đã quên này tiểu nhạc đệm, tiếp theo chạy xuống một cái lầu bàn đi.

Hôn nhân cuộc sống có đôi khi chính là như vậy: Người theo ta tát làm nũng, ta hướng người đùa giỡn đùa giỡn tiểu tính tình, là ở chung kỹ xảo, cũng là cuộc sống tình thú.

Cuộc sống triết học là không chỗ không ở .

87. Chương 87: Ai Vì Ai Mê

Nếu không lo lắng giá vấn đề, xem lâu bàn thu hoạch thường thường là tới thật sự mau .

Bọn họ không chỉ có mua, hơn nữa mua là bản mẫu phòng, trang hoàng cái gì đều đã muốn hoàn thành . Dù sao cũng là cao cấp trụ khu biệt thự, không thể bởi vì trang hoàng mà hồng rồi cấp bậc, cho nên bản mẫu phòng trang hoàng là hoàn toàn không có vấn đề . Chính là bởi vì giá có chút hơi cao, cho nên còn không có bán đi.

Nhưng mặc kệ là bản mẫu phòng vẫn là chính mình muốn làm trang hoàng, khẳng định đều là không thể lập tức vào ở , dù sao thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn. Cho nên Hạnh Nhược Thủy ở thỉnh người đến làm một ít rửa sạch cùng tiêu độc công tác sau, khiến cho này có độc khí thể chậm rãi tinh lọc, dù sao cũng không phải không chỗ ở.

Phòng ở định ra đến thời điểm, Ứng thượng tá sẽ hồi bộ đội . Khó trách hấn vô cùng lo lắng muốn đem phòng ở cấp mua.

Hạnh Nhược Thủy làm cơm chiều, hấn ăn xong liền vội vàng việc đi rồi. Nàng vội vàng dặn dò hấn, lần sau trở về nhất định phải gọi điện thoại, bọn họ còn muốn đi chụp áo cưới chiếu đâu.

Ứng thượng tá ừ hai tiếng, trộm cái hương, liền theo cửa sổ lủi đi xuống .

Hạnh Nhược Thủy mắt thấy đầy bàn bát đĩa, đều có điểm không kính. Đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng. Cửa người kinh hỉ còn không có hạ đâu, hấn lại ly khai. Bất quá, đây là nàng lựa chọn cuộc sống, không có gì hay oán giận . Huống hồ, cuộc sống thiếu một ít bình thần như nước, hơn chờ mong cùng kinh hỉ, cũng là rất tốt .

Không phải sao?

Thứ ba, muốn tham gia XXX kẹo cao su công ty tân niên kẹo phẩm loại xúc tiêu tổng kết chia xẻ hội. Vốn có tổng giám tham gia cũng đã đủ, nhưng là bởi vì phía trước là từ Bội Thi tham dự trong đó, cho nên Hạnh Nhược Thủy muốn lợi dụng cơ hội này lộ một chút mặt, cũng tốt xem như cho thấy công ty coi trọng.

Nên tân niên xúc tiêu trừ bỏ bởi ứng công ty, còn có mặt khác hai nhà công ty đã ở cạnh tranh, trước mắt bị vây ba phần thiên hạ cục diện.

Mặt khác hai nhà đại công ty cùng XXX kẹo cao su công ty là trường kỳ hợp tác quan hệ, cho nên chúng nó chấp hành kinh nghiệm đã muốn phi thường phong phú . Nhưng là tục ngữ nói, làm một việc lâu dễ

dàng mỗi mét, cũng liền dễ dàng bùng nổ một ít vấn đề. Hơn nữa bọn họ công ty càng lớn, sau lưng phân lợi người càng nhiều, như vậy ở báo giá thượng sẽ rất khó chiếm cứ ưu thế.

Mà chính thức này hai điểm, vì bồi ứng cướp được một phần ba thiên hạ cơ hội.

Bồi ứng là vừa khởi bước tiểu công ty, kinh nghiệm phương diện tự nhiên là không đủ khả năng, nhưng thắng ở tân thủ đều đã đặc biệt còn thật sự đối đãi mỗi một cái hạng mục trung mỗi một cái chi tiết. Bởi vì cùng hộ khách quan hệ còn không như vậy thiết, cho nên dựa vào thật chất lượng ở thủ thắng. Mà bồi ứng vận hành phí tổn, tự nhiên cũng là muốn thấp rất nhiều, như vậy ở báo giá thượng chiếm ưu thế.

Kỳ thật, thật muốn nói bồi ứng kinh nghiệm không đủ cũng không chuẩn xác. Bởi vì Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi đều cũng có quảng cáo ngành sản xuất kinh nghiệm, Hạnh Nhược Thủy lại ở cả nước đứng đầu quảng cáo công ty đã làm, hơn nữa chiếm được rất cao khẳng định. Mà tổng giám Hạ Mặc cũng là một cái phi thường có kinh nghiệm có ý tưởng nhân, này kỳ thật chính là một cái phi thường chuyên nghiệp đoàn đội.

Bởi vậy, tân niên xúc tiêu này hoạt động, bồi ứng là chấp hành phi thường vĩ đại. Tuy rằng trên đường cũng ra một ít vấn đề nhỏ, nhưng không tổn hao gì nó hảo thành tích.

Hạnh Nhược Thủy nhìn kỹ một chút Bội Thi hòm thư lý bưu kiện, phát hiện trong quá trình, hộ khách vọng lại khen ngợi tín còn có vài thứ, đây là tốt nhất chứng minh.

Lúc này đây tổng kết báo cáo, cũng ngưng tụ bồi ứng toàn bộ đoàn đội tâm huyết, văn hay tranh đẹp, sáng ý điểm cũng phi thường nhiều.

Khác hai cái công ty tham dự nhân viên là hạng mục quản lý cùng hạng mục trợ lý, bồi ứng theo cao tầng đến trợ lý đều tham dự. Bất quá, bất đồng công ty tổng kết hội nghị là tách ra, này công ty bộ phận, mặt khác hai cái quảng cáo công ty là không tham gia.

Hạnh Nhược Thủy cho rằng, mỗi một lần hội nghị, nhất là mỗi một lần tổng kết hội nghị, đều là một cái học tập quá trình. Bởi vậy, nếu có thể, nàng là hy vọng từng cái viên công đều có thể đủ tham gia. Trước đó, Hạ Mặc riêng xác nhận hôm nay hội nghị nơi sân có thể chịu tải nhân số. Không thể tới hiện trường tham gia, tắc lợi dụng hội nghị qua điện thoại phương thức tới tham gia.

Hộ khách phương tham gia là một cái thị trường quản lý thêm hai cái trợ lý, lại có một cái khu vực quản lý cùng một cái khu vực trợ lý.

Hộ khách thị trường quản lý là cái nam nhân, ước chừng bốn mươi tuổi chỉ có niên kỷ kỷ, bề ngoài thoát nhìn vẫn là thực tuổi trẻ. Đôi ánh mắt, thực nhả nhặn bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy theo chân bọn họ nhất nhất nhận thức, cùng thị trường bộ quản lý Gary bắt tay thời điểm, không biết là có ý vô tình, thời gian dài quá một ít.

Hạnh Nhược Thủy có đôi khi kỳ thật là cái thực tùy tâm nhân, liền tỷ như giờ phút này, Gary lưu cho của nàng ấn tượng sẽ không rất hảo. Bất quá người ta là hộ khách, nàng cung.

Toàn bộ hội nghị quá trình phi thường thuận lợi, bởi vì thành tích văn hoa. Đối toàn bộ báo cáo trung đưa ra một ít vấn đề cải tiến, dự phòng, cùng với đối tượng lai cùng loại hạng mục đề nghị, đều chiếm được độ cao khẳng định.

Hội nghị chấm dứt, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên đưa ra muốn thỉnh mọi người cùng nhau ăn cơm, coi như là làm sâu sắc nhận thức.

Gary mang theo hai cái trợ lý phó ước.

Tịch gian, Hạnh Nhược Thủy cùng Hạ Mặc phụ trách cùng Gary nói chuyện với nhau, coi như là hòa hợp.

“Nếu không ngại, có thể hỏi một chút Moon người xuân xanh bao nhiêu sao?” Gary đề tài vừa chuyển, theo công tác chuyển tới Hạnh Nhược Thủy trên người.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng trong lòng không thích, nhưng vẫn là cười trở về: “Năm đó không ngại. Ta 25.”

Nàng theo bản năng sẽ thêm một câu “Đã muốn không tuổi trẻ “, đây là bọn họ bằng hữu trong lúc đó nói chuyện phiếm khi nhắc tới tuổi tác nói trong lời nói. Nghĩ đến Gary niên kỉ linh, nàng vội vàng phanh lại.

Gary cười tủm tỉm .”Thật sự là hậu sinh khả ử a. Ta ở người này tuổi thời điểm, vẫn là nhất sự không thành đâu.”

Này ạo mang , tự nhiên là không được tự nhiên.

“Dung nho nhỏ đừng trừng mắt ,Gary là ở theo chúng ta hay nói giỡn đâu. Hắn giống chúng ta này tuổi thời điểm, khẳng định đã muốn là một hắc mã , đúng không?”

“Chính là, chính là!”

Mấy tên thủ hạ đều đã ý, vội vàng đem nói cấp tiếp thượng, các hiển thần thông đem Gary cấp đỡ thư thái.

Hạnh Nhược Thủy mượn cơ hội đi một chuyến toilet, phủng một tay nước lạnh rửa mặt, nhìn gương lý chính mình hơi hơi xuất thần. Vô luận khi nào thì, nàng đều không thể thích thượng loại này xã giao nịnh hót trường hợp. Bất quá, này coi như là đối chính mình một cái khiêu chiến đi.

Dã Lang nói qua, không có ai cả đời đều nên tùy tâm sở dục , người dù sao cũng phải ở chỗ ta thời điểm ủy khuất chính mình. Đây là cuộc sống chỉ đạo.

Hạnh Nhược Thủy đi ra toilet thời điểm, vừa mới cùng Gary đụng phải, này còn không chính là đụng tới, mà là đụng phải một chút.

Hôm nay là chính thức trường hợp, nàng mặc là giày cao gót, như vậy va chạm nhất thời dưới chân lão đảo, may mắn nàng phản ứng mau, vài cái lắc mình toàn thân, đã muốn ở cách đó không xa đứng vững vàng.

Gary thủ còn tại không trung ngừng , hiển nhiên đang chờ đỡ lấy nàng. Hắn sợ run một chút, lập tức khôi phục tươi cười.”Hảo lưu loát thân thủ.Moon có phải hay không vũ khiêu đặc biệt hảo? Nếu là như thế này, lần khác muốn ước đi ra luận bàn một chút.”

“Làm sao. Chính là năm đó ở ở đại học nhảy một đoạn thời gian bài tập thể dục, vừa rồi cũng là vận khí tốt. Chúng ta trở về đi.” Hạnh Nhược Thủy cũng không tưởng cùng hắn luận bàn cái gì vũ đạo.

Gary ha ha cười.”Moon rất khiêm tốn .”

Một chút cơm, cuối cùng là vô cùng náo nhiệt ăn xong rồi.

Trước khi đi,Gary còn nói lần khác ước đi ra mọi người cùng nhau chơi bóng cái gì.

Bọn họ đành phải đáp lời. Khách hàng là Thượng Đế thôi.

Đánh trên đường trở về, Hạ Mặc bọn họ nhắc nhở Hạnh Nhược Thủy:”Nếu tỷ, cái kia Gary người về sau cách hắn xa một chút.”

“Ta biết.” Hạnh Nhược Thủy trong lòng rất ấm áp , những người này là thật tâm quan tâm nàng.”Chức tràng tiềm quy tắc là không chỗ không ở , ta sẽ cẩn thận một chút .”

Nàng hôm nay cũng là vì giới thiệu chính mình, mới tham dự . Về sau nếu không có tuyệt đối tất yếu, nàng không ra tràng là được. Dù sao Hạ Mặc mang theo hai cái quản lí có thể thu phục, nàng cũng không tất yếu mọi chuyện thân lực thân vi.

Ngồi ở xe taxi lý, Hạnh Nhược Thủy lại nghĩ tới mua một chiếc xe kế hoạch. Buổi tối thượng tá gọi điện thoại trở về thời điểm, nàng liền hỏi hắn ý kiến, về tuyển người nào phẩm bài người nào loại.

Hạnh Nhược Thủy là hội lái xe , chính là trước kia hộ chiếu không thể sử dụng , lấy được một lần nữa khảo một cái hộ chiếu.

Thượng tá rất nhanh liền đem xe loại cấp phát lại đây . Hạnh Nhược Thủy cảm thấy cuối tuần thời điểm phải đi chọn một chiếc, như vậy có đôi khi đi họp cái gì, cũ

ng có vẻ phương tiện.

Thượng tá biết nàng hôm nay muốn họp, cho nên riêng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy vốn định nói nói Gary chuyện tình, nói đến bên miệng lại chưa nói. Dù sao chính nàng chú ý, không cần cùng hắn tiếp cận thì tốt rồi. Trường Không đối loại chuyện này là thực để ý, nếu biết có người tiểu tưởng hắn lão bà, phỏng chừng hắn lập tức hướng lại đây đem nhân cấp đánh thành đầu heo.

Có người từng nói qua, người ai lão bà đều có thể đùa giỡn, nhưng là quân tẩu không được! Các nàng trưởng phu hội lấy điệu người nữa cái mạng, người còn không có chứng cứ không chỗ khả tố.

“Vừa rồi người muốn nói cái gì?” Thượng tá cũng không phải là người bình thường, nàng nói đến bên miệng nuốt trở lại đi, hắn có thể nghe ra đến.

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, trình sát binh thực đáng sợ.”Không có rồi. Chính là lâu lắm không có mặc giày cao gót, hôm nay thiếu chút nữa quăng ngã một cước. Sợ người lo lắng, không dám nói.”

“Không có bị thương đi? Về sau không nên mặc kia đồ bỏ giày cao gót, đôi chân không tốt, đã biết sao?” Thượng tá quả nhiên đau lòng, ngữ khí đều nghiêm túc đứng lên. Xem ra, kia giày cao gót nếu ở nàng trước mặt, hắn hội bắt nó bị hủy lại ném xuống.

“Không có bị thương. Ta sẽ không lại mặc.” Hạnh Nhược Thủy đã muốn biết, đuổi kịp giáo trăm ngàn dừng ý đồ cho hắn phân rõ phải trái, nhất là việc này tình đối nàng mà nói khả năng có ẩn núp nguy hiểm khi. Người ngoan ngoãn thuận hắn ý, kia mới là sáng suốt cử chỉ.

Bên kia thế này mới không truy cứu.”Vợ thực ngoan.”

Đến thứ sáu,Gary quả nhiên thông qua trợ lý ám chỉ muốn chơi bóng.

Tại chức tràng thượng, nhất là ất phương công ty. Thỉnh thoảng lại mời hộ khách tham gia mỗi ta hưu nhân giải trí hoạt động, vốn chính là quan hệ xã hội một cái bộ phận. Nay hộ khách đã muốn ám chỉ, bọn họ tự nhiên không thể làm như không có nghe biết.

Hạnh Nhược Thủy được đến tin tức này sau, khiến cho Hạ Mặc thay nàng tìm cái không tham gia lý do, từ Hạ Mặc mang theo những người khác đi.

Kết quả không biết là trùng hợp vẫn là cố ý,Gary biết được Hạnh Nhược Thủy không tham gia sau, vào lúc ban đêm cũng không có đến.

Hạnh Nhược Thủy theo Hạ Mặc kia được đến này tặng lại, nàng đã nghĩ, đến lượt lực đi đào móc cái khác hộ khách. Năm đầu đề án lập tức sẽ bắt đầu, nếu Gary có đại bộ phận quyền quyết định, như vậy nàng thực khả năng đã muốn đắc tội hắn.

Cư nhiên nàng cự tuyệt Gary tiềm quy tắc tín hiệu, như vậy phải trước tiên chuẩn bị sẵn sàng.

“Nếu tỷ, năm đầu đề án lập tức muốn vào được rồi, ta lo lắng Gary bên kia.....” Hạ Mặc lâu hồn chức tràng, tự nhiên cũng thấy rõ sở hiểu được.

Hạnh Nhược Thủy ý bảo hắn ngồi xuống, cười nói:”Hạ Mặc, đừng nói ta chính mình, chính là của ta viên công nguyên ý, ta cũng sẽ không nhận gì tiềm quy tắc khả năng. Không có người nào nữ nhân hoặc là nam nhân nên vì một phần công tác mà như vậy bị đập hư, gì công ty hoặc là cá nhân cũng không có quyền lợi đi bức bách bọn họ. Nếu hắn thực vì vậy mà đem năm đầu đề án cho khác công ty, như vậy chúng ta cũng không tất rất để ý. Tin tưởng ta, ta nếu dám khai này công ty, ta còn có tin tưởng có thể làm cho nó phát triển lớn mạnh.”

Nếu cần nhờ da thịt đến kiếm tiền, kia lúc trước nên khai tình dục giao dịch khách sạn, mà không phải quảng cáo công ty.

“Nếu tỷ, có người lời này ta an tâm. Ta chính là muốn thay thế biểu mọi người đến với người nói một tiếng, chúng ta hội vẫn lực rất của người!” Hạ Mặc trước kia công tác quá công ty, còn có đồng sự bị lão bản bán đứng, trở thành tiềm quy tắc vật hi sinh, cho nên trong lòng hắn đối này là phi thường kháng cự. Hạnh Nhược Thủy trong lời nói, không thể nghi ngờ nói đến hắn đáy lòng lý đi.

Thông qua chuyện này, bồi ưng viên công đối Hạnh Nhược Thủy tin phục lại làm sâu sắc vài phần. Dù sao, không có người nào nhân hy vọng ngày nào đó đã bị công ty cấp bán.

Đúng chạm vào mỗ nổi tiếng vật dụng hàng ngày công ty đã ở không sai biệt lắm thời gian tiến hành năm đầu đề án cạnh tranh. Mà nhà này công ty, Hạnh Nhược Thủy trước kia là hợp tác quá, hơn nữa quan hệ không sai. Vì thế vội vàng cấp ngay lúc đó người phụ trách gọi điện thoại, phát hiện thế nhưng vẫn là kia bang nhân. Cứ như vậy, bồi ứng lại nhiều một cái cơ hội.

Hạnh Nhược Thủy đem tin tức này công bố đi ra ngoài thời điểm, mọi người đều có chút kích động. Đã làm này một hàng nhân chỉ biết, mỗ vật dụng hàng ngày công ty là đại phẩm bài,XXX kẹo cao su công ty là không thể cùng nó so sánh với.

Hạnh Nhược Thủy trước kia gốc quá X công ty, bây giờ còn cùng nên vật dụng hàng ngày công ty hợp tác, chính là người ta hy vọng có thể phân khu vực từ bất đồng cung ứng thương phụ trách, lấy hình thành rất tốt cạnh tranh.

Hạnh Nhược Thủy công ty ở tây khu, tự nhiên là cạnh tranh tây khu cũng có ưu thế. Mà X công ty vẫn phụ trách nam khu, cho nên sẽ không làm cho cùng trước kia nhân trở mặt. Đây cũng là đáng giá ăn mừng.

Vì thế, bồi ứng viên công lập tức công việc lu bù lên. Hai cái hạng mục quản lý phân biệt phụ trách mỗ vật dụng hàng ngày công ty cùng XXX kẹo cao su công ty đề án, Hạ Mặc tổng phụ trách. Trợ lý nhóm cũng lấy đến chính mình phụ trách bộ phận nội dung, vội vàng tra tư liệu viết này nọ, khí thế ngất trời.

Bất quá, này bận rộn là có hi vọng. Hạnh Nhược Thủy vì đề ối người tính tích cực, riêng nhằm vào hạng mục chế định thưởng cho kế hoạch. Từng cái hạng mục hội xuất ra 3, lợi nhuận đến làm hạng mục tiền thưởng, sau đó quản lý, trợ lý ẩn tỉ lệ tiến hành phân phối.

Này đối viên công mà nói, là tương đương có dự hoặc lực. Bởi vậy mặc dù vì đề án tăng ca, bọn họ cũng không có cái gì cảm xúc. Hạnh Nhược Thủy hội chi trả tăng ca cơm phí cùng đánh tiền xe, thỉnh thoảng lại thỉnh bọn họ uống uống đường thủy. Tóm lại, công ty cao thấp, đồng thanh đồng khí chiến đấu hăng hái.

Hạnh Nhược Thủy bận việc công ty chuyện tình, tự nhiên liền xem nhẹ tiểu tử kia. Đã muốn thiết nhiều thiên, tiểu tử kia đều là từ Đàm Bội Thi bọn họ tiếp đưa, buổi tối đã ở nhà bọn họ ăn trụ. Đàm Bội Thi tự nhiên là không có gì ý tưởng, nhưng là tiểu tử kia có ý tưởng.

Hôm nay, đang ở cùng Hạ Mặc cùng hai cái hạng mục quản lý quá đề án Hạnh Nhược Thủy nhận được nhà trẻ lão sư điện thoại.

Nàng đối bọn họ làm cái thủ thế, nghe điện thoại kia đầu oán giận.

“..... Đó là viện trưởng vừa loại hạ hoa hồng! Ứng Phúc An lại còn nói muốn biết hoa hồng phía dưới có thể hay không loại ra tiểu nhân đến! Cùng vài cái tiểu đồng bọn đem hoa nhỏ phổ hoa rút cái lần!BLABLA.....”

Lão sư thanh âm rất êm tai, là tuổi trẻ mà có âm thanh trong trẻo. Chính là hiện tại bởi vì cơn tức rất lớn mà ở điện thoại lý có chút biến điệu.

Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại, phân phó đem hôm nay 5 điểm sau công tác an bài đều sửa đổi một chút, hôm nay nàng muốn trước tiên tan tâm.

Hạnh Nhược Thủy một bên lái xe một bên tưởng, đại khái mẫu tử ở chung thời gian còn xa xa không đủ — tỷ như nói nàng đêm qua về nhà, cùng Phúc An cùng nhau xem phim hoạt hình thời điểm, còn không có nhìn đến một nửa, Phúc An liền đang ngủ.

Ít nhất tối hôm nay muốn nói cho nàng, không phải cái gì thực vật đều có thể giống phim hoạt hình giống nhau, theo căn lý nhảy ra cá nhân tham oa nhi. Đứa nhỏ theo trong TV nhìn đến gì đó, tổng thích ở sự thật lý thực tiễn một chút, có đôi khi thật sự là cái vấn đề lớn.

Hôm nay tới có điểm sớm, Hạnh Nhược Thủy đứng ở sân thể dục bên cạnh, nhìn cái kia tuổi trẻ nam lão sư dẫn một đám tiểu hài tử đang đùa đùa điều hâu tróc con gà con.

Phúc An ở đội ngũ mặt sau cùng, cơ hồ muốn đem phía trước đứa nhỏ quần áo túm biến hình, cười đến cạc cạc vang.

Xem ra lão sư đem nguyên bản vì Phúc An chuẩn bị trách cứ toàn bộ tại hạ ngọc thời điểm trải qua điện thoại dời đi cấp mẫu thân, cho nên tiểu bằng hữu hiện tại mới cười đến như vậy kiêu ngạo.

“Mẹ mẹ!” Phúc An nhìn đến xa xa thân ảnh , quyết đoán buông tay thoát đội.

Lão sư đại giương hai tay đi lao, phác cái không, vì thế rít gào đứng lên:”Phúc An! Còn không có tan học!”

Phúc An cho rằng nghe không thấy, thẳng tắp nhằm phía Hạnh Nhược Thủy chân, vô cùng thuần thực ở mau đánh lên thời điểm hướng lên trên nhất bính.

Hạnh Nhược Thủy rất phối hợp xoay người tiếp được hấn.

“Ứng phu nhân tới đón Phúc An?” Một cái đi ngang qua lão sư ôn hòa cùng bọn họ chào hỏi.

“Lão sư hảo.” Hạnh Nhược Thủy gật đầu.

“Cách tan học không đến nửa giờ.” Lão sư sờ sờ Phúc An xoa tung tóc.”Nếu mẹ khó được tới đón người, hôm nay hãy đi về trước đi.”

Phúc An hoan hô một tiếng.

Hạnh Nhược Thủy nhú mày, nhìn về phía xa xa còn tại đầu đầy đại hấn thảo con gà con vị kia đáng thương lão sư.

“Không có vấn đề gì.” Vị này lão sư mỉm cười.”Chỉ có hôm nay phá một lần lệ.”

Phúc An lắc lư duôi kéo mẹ thủ, hướng nhìn về phía bên kia lão sư nhẩn mặt.

Hạnh Nhược Thủy đem hấn mặt bài lại đây.”Hôm nay người gặp rắc rối .”

Khẳng định câu.

Phúc An hết nhìn đông tới nhìn tây:”Xe đâu?”

Phúc An hướng tới là không muốn nói dối , cho nên loại này thời điểm bình thường đều đã thực vụng về nói sang chuyện khác.

“Hôm nay ta công tác thời điểm, nhận được lão sư điện thoại.” Hạnh Nhược Thủy chậm rãi cùng Phúc An thuyết minh, bọn họ mẫu tử trong lúc đó thực thẳng thắn thành khẩn, sẽ không quanh co lòng vòng.

Phúc An cúi đầu ở Hạnh Nhược Thủy bên người bóng dáng lỵ đi.

“Hương viên dài nói xin lỗi không có?” Hạnh Nhược Thủy quan tâm nhất này.

“Ân, viên dài nói đừng lo.” Phúc An thân thủ giữ chặt Hạnh Nhược Thủy góc áo.

“Thật sự?” Hạnh Nhược Thủy không phải không tin Phúc An, chính là không tin viện trưởng khẳng như vậy từ bỏ ý đồ.

“Ừ,”

Hạnh Nhược Thủy dừng một chút,”..... Lần sau không cần còn như vậy , đây là không đúng .”

Phúc An vội vàng gật đầu.

Hạnh Nhược Thủy mở cửa xe, Phúc An bò lên xe.

“Người còn không có nói cho ta biết, vì sao muốn đi bạt viên trưởng hoa.” Hạnh Nhược Thủy một bên lái xe, vừa nói.

Phúc An nhấn cửa xe biên khai cửa sổ cái nút ngoạn.”Tìm tiểu nhân.”

Hạnh Nhược Thủy không có đi bình thường về nhà cái kia lộ.”Nhân sâm không phải tùy tiện chỗ nào đều có thể dài..... Cái kia tối hôm nay ta lại nói cho người. Nhưng là người rút một gốc cây hoa về sa

u, nên biết hoa phía dưới là không lâu tiểu nhân. Vì sao muốn đem toàn bộ vườn hoa trong lời nói đều nhổ?”

Phúc An nhấn trụ nhấn nữ, cửa kính xe khai thật sự đại.

“Phúc An.” Hạnh Nhược Thủy ở ven đường dừng lại xe, thực kiên nhẫn chờ Phúc An mở miệng.

Phúc An ánh mắt lại phiêu hướng ven đường mấy nhà điểm.

Này đoạn đường là vài cái tiểu khu tập trung địa phương, Hạnh Nhược Thủy dừng xe vị trí đối diện hai nhà cửa hàng bánh ngọt. Buổi chiều cuối cùng một đám bánh ra lò , kia mùi phiêu đầy đường đều là.

Phúc An ở trong lòng vò đầu bứt tai. Nhưng là không trả lời mẹ nói, mẹ là sẽ không dẫn hắn đi mua điểm tâm .

“Ân, bởi vì này hoa là lão sư loại . Ta hôm kia thấy lão sư cùng viên dài cùng nhau ở vườn hoa lý lấy bùn..... Nếu bao hoa nhỏ , lão sư nhất định hội tức giận. Lão sư tức giận sẽ cho người gọi điện thoại, sau đó người sẽ tới đón ta .” Phúc An nói.”Người hội mắng mắng ta, sau đó cùng ta cùng nhau về nhà ăn cơm.”

“Ta không chửi.” Hạnh Nhược Thủy lòng chua xót, thân thủ đi sờ Phúc An đầu. Nàng hiểu được là chính mình xem nhẹ đứa nhỏ , đứa nhỏ muốn cố ý làm điểm cái gì đến khiến cho của nàng chú ý.

“Ta về sau hội tận lực sớm về nhà. Đại khái không thể mỗi ngày đều giống hôm nay giống nhau sớm, nhưng là ta sẽ tranh thủ mỗi ngày đều tới đón người, được không?”

Hạnh Nhược Thủy cười mở cửa xe.”Xuống xe đi, chúng ta đi mua chocolate bánh ngọt. Đi trở về bỏ vào trong tủ lạnh, buổi tối xem phim hoạt hình thời điểm cùng nhau ăn luôn.”

Nàng quả thật sai lầm rồi, nàng không thể bởi vì công tác mà vắng vẻ người nhà.

Buổi tối về nhà, Hạnh Nhược Thủy ở điện thoại lý đối với thượng tá làm mình kiểm điểm. Thái độ dị thường thành khẩn, gần từng tiếng đều xuất từ đáy lòng.

Điện thoại kia quả nhiên thượng tá nghe xong , câu đầu tiên lên tiếng:”Vợ, có mệt hay không?” Đã muốn việc đến không thời gian về nhà nấu cơm ăn cơm , kia chẳng phải là mệt muốn chết rồi?

Hạnh Nhược Thủy đầu tiên là sửng sốt một chút, không hiểu được này toát ra. Đợi ý , lập tức liền ầm ụt ánh mắt. Không có trách cứ, không có mong đợi, chỉ có quan tâm.”Không phiền lụy. Trường Không, ta không phải muốn kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, ta cũng không phải tưởng chứng minh chính mình cỡ nào có khả năng, ta chính là muốn làm một sự tình. Bất quá, ta về sau hội cố gắng đem công tác an bài hảo, không cho nó ảnh hưởng cuộc sống.”

“Ân, của ta vợ khẳng định có thể làm tốt. Chỉ cần người không biết là mệt, vậy tiếp tục làm đi. Nhưng ta không hy vọng người bận quá, ta sẽ đau lòng .” Trầm thấp tiếng nói, ngữ khí cũng không nhiều sao phiền tình.

Hạnh Nhược Thủy lại cảm động nước mắt đều đến rơi xuống . Mặc kệ nàng làm cái gì, hắn luôn không hề điều kiện chi trì. Trừ bỏ hy vọng nàng hảo hảo , không nữa khác yêu cầu.

“Trường Không?”

“Làm sao vậy, vợ?” Thượng tá miễn cưỡng chú ý tới, vợ cảm xúc biến hóa.

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa nước mắt cười.”Ta hôm nay có hay không với người nói, ta yêu người chết mất!”

Lời này thành công làm cho thượng tá nhiệt huyết sôi trào . Tuy rằng sớm biết rằng chuyện tình, nhưng là nói cùng chưa nói là không đồng dạng như vậy. Hắn biết, hắn vợ không thương đem này đó bắt tại bên môi, cùng hắn.

Theo sau, thượng tá lại làm cho nàng bắt tay cơ đưa cho tiểu tử kia. Ở điện thoại lý, ân uy cũng thi đem tiểu tử kia cấp giáo dục một phen.

.....

Vật dụng hàng ngày công ty đề án thời gian rốt cục đến. Vì thế, Hạnh Nhược Thủy mang theo Hạ Mặc riêng theo thành phố Z bay đi thành phố A, đó là nên công ty tổng bộ chỗ.

Hạnh Nhược Thủy là đặc biệt cấp thượng tá xin phép quá . Nếu trong lòng bằng phẳng, vậy không tất yếu có điều giấu diếm.

Ở thượng tá trong lòng, thành phố A thủy chung có một siêu cấp nguy hiểm phần tử, thì phải là Thương Duy Ngã. Cho nên hẳn là phi thường không vui ý, nhưng này là vợ muốn làm chuyện tình, hẳn lại không muốn ngăn cản nàng, đành phải chính mình ở trong lòng rầu rĩ không vui.

Phó Bồi Cương đều đã nhìn ra, đội trưởng này hai ngày lại có điểm cái loại này dục hỏa ghen không thể phát trạng thái. Liên can bí đỏ ngày, vừa muốn khổ sở.

Hạnh Nhược Thủy cùng Hạ Mặc là trước tiên một ngày đến.

Ở khách sạn trụ hạ, ăn qua này nọ, Hạ Mặc liền một người dạo thành phố A đi. Hạnh Nhược Thủy tắc cùng trước kia thủ trưởng cổ tiếp ước tốt lắm, mua vài thứ liền đánh xe đến cổ tiếp trong nhà.

Cổ tiếp vẫn là lão bộ dáng, giới giang xóc vác cũng không thất nữ nhân vị, là cái mị lực bắn ra bốn phía nữ nhân.”Ta nói lúc trước như thế nào vội vã phải đi đâu, nguyên lai là chính mình làm lão bản đi.”

Nàng lúc trước vì trốn tránh Thương Duy Ngã, nhưng là thương xúc từ chức. Lúc ấy cổ tiếp còn nói, chỉ cần nàng nguyện ý, tùy thời đều có thể trở về.

Cổ tiếp đang làm việc thượng yêu cầu là phi thường cao, bình thường nhân rất khó nhập của nàng pháp nhân, cho nên lúc trước Hạnh Nhược Thủy nhưng là bị ghen tị đã chết.

“Làm sao, ta này không phải tư chất quá kém, người khác xem không tốt, đành phải chính mình nghĩ biện pháp hỗn khẩu cơm ăn thôi.” Hạnh Nhược Thủy vẫn trụ cánh tay của nàng, đi vào nhóm đến.

Cổ tiếp chính là như vậy, công tác thượng sống thoát thoát một cái nữ ma đầu, nhưng đến cuộc sống thượng, cũng là có thể hay nói giỡn có thể thâm tâm đào phế bằng hữu.

Hai nữ nhân người cười ta một câu ta trạc người một chút, tán gẫu cũng là vui vẻ.

Ngày hôm sau đề án, quả nhiên phi thường kịch liệt. Cạnh tranh công ty không ít, lại đều rất thực lực,

Bất quá, Hạnh Nhược Thủy có cái đặc điểm, nàng ở chính mình quen thuộc lĩnh vực, bình thường là phi thường tự tin. Bởi vậy, này kịch liệt cạnh tranh hôn mê cũng không làm cho nàng lui bước nửa phần. Hạ Mặc lại cái một cái mũi nhọn chiếu nhân lại phi thường bình tĩnh chủ nhân, hai người phối hợp có thể nói thiên y vô phòng.

Đề án kết quả là một vòng sau mới đi ra, cho nên còn cần chờ đợi.

Hồi trình vé máy bay là ngày thứ ba buổi tối, nói cách khác bọn họ còn có một ngày thời gian ở lại thành phố A.

Thành phố A là Hạnh Nhược Thủy gia hương, bỏ qua một bên cùng Thương Duy của ta hôn nhân không nói, này thành thị có nàng xinh đẹp nhất trí nhớ. Nàng ở trong này sinh ra, ở trong này trưởng thành, ở trong này yêu thượng, đã ở nơi này mất đi hết thấy. Nay, nàng lại chiếm được hạnh phúc.

Hạnh gia đại trạch đã muốn bán đi, nàng chính là muốn đi xem, cũng vào không được. Huống hồ, nhân đã muốn không ở, lại nhìn địa phương, đột nhiên thương cảm. Vì thế, nàng quyết định liền chung quanh đi một chút, chỉ làm tiêu hao thời gian.

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn đối diện nữ tử, nàng chưa bao giờ biết, trên thế giới có một người có thể cùng đã biết dạng tướng tượng. Nàng thực xác định, chính mình là con gái một. Mà nàng kia bị mẹ mê thần hồn điên đảo ba ba, không có con gái riêng khả năng.

Khả trước mắt này nhân là chuyện gì xảy ra? Động mắt vừa thấy, nàng thật sự cảm thấy rất giống. Nhìn kỹ, mới có thể đào móc ra khác nhau đến.

Đối phương đã ở nhìn nàng, lẳng lặng đánh giá nàng.

Cũng là, nếu người phát hiện thế giới này thượng có một với người không hề huyết thống quan hệ nhân với người như thế tướng tượng, người cũng sẽ nhìn không được dừng lại, nhiều xem vài lần.

Các nàng cuối cùng cũng chưa nhìn xuống, chậm rãi ngăn lại lẫn nhau trong lúc đó cự tuyệt.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng càng nhiều là nghi hoặc, bởi vì đối phương ánh mắt không chỉ là ngoài ý muốn, cùng nàng là bất đồng .

“Hạnh Nhược Thủy?” Nàng nhẹ nhàng mà mở miệng, có chút không xác định.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc trừng lớn ánh mắt, phản thủ chỉ vào chính mình.”Người có biết ta?” Cũng chính là khẳng định đối phương nghi vấn.

Nàng nhẹ nhàng mà nở nụ cười, cười trung chua xót.”Ta đương nhiên biết.” Nàng có lẽ là cái may mắn thể thân, ít nhất nàng biết chính mình thay là ai!

Hạnh Nhược Thủy còn không có nói cái gì nữa, lại nghe thấy nàng nói.

“Bởi vì, ta là của người thể thân. Phía trước có gia cà phê quán, tâm sự đi.” Như Minh Nguyệt tưởng, chính mình không có cố ý tìm nàng, chính là ngẫu gặp, hẳn là không ở hẳn vì quy phạm vây trong vòng đi.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, nàng cũng tốt lắm ăn. Ở đi hướng cà phê quán trên đường, nàng còn nghe được đi ngang qua mỗi cá nhân nghị luận nói: Các nàng là song bào thai sao?

Hai người ngồi xuống, trăm miệng một lời địa điểm cùng khoản cà phê. Cuối cùng, hai người cũng không biết nói cái gì mới tốt.

Cuối cùng, vẫn là Như Minh Nguyệt trước mở miệng.”Người không cần ngoài ý muốn, ta kỳ thật căn bản không thích uống cà phê, nhưng là người thích này nhất khoản, cho nên ta phải thích. Bởi vì, ta là của người thể thân.”

Hạnh Nhược Thủy lại ngạc nhiên. Nghẹn họng nhìn trần trối nhìn nàng, thật lâu sau mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.”Người.....”

“Thương Duy Ngã.” Như Minh Nguyệt trả lời nàng.

Hạnh Nhược Thủy một chữ cũng nói không nên lời. Đối với một cái làm của người thể thân mà tồn tại ổi cái thích của người nam nhân bên người nữ nhân, nàng thật sự không biết nên nói cái gì. Cảm ơn, vẫn là thực xin lỗi?

Có lẽ là Hạnh Nhược Thủy biểu hiện rất rõ ràng, Như Minh Nguyệt vừa cười cười nói:”Người không cần nghĩ nhiều. Có một số việc là ta chính mình lựa chọn, cùng người không quan hệ.”

“Nga.” Hạnh Nhược Thủy xấu hổ trở về một cái đan âm. Vừa vặn cà phê đưa xuống dưới, nàng việc lấy lại đây, cúi đầu uống cà phê dấu đi chính mình biểu tình.

Như Minh Nguyệt đang cầm cà phê, tầm mắt lại lạc ở nàng phủng cà phê trên tay.”Ta vẫn muốn gặp gặp người, muốn biết này theo ta tưởng tượng nhưng chặt chẽ chiếm cứ Thương Duy của ta tâm , là cái cái dạng gì nữ nhân!”

Nay nàng gặp được, dung mạo khí chất quả thật thực tương tự, nhưng nhìn không ra đến so với nàng cường ở nơi nào.

Hạnh Nhược Thủy lại gì cũng hiểu được, này nữ nhân yêu Thương Duy Ngã. Nếu không thương, sẽ không nguyện ý làm một cái thể thân mà tồn tại.”Ta cũng không hơn người, bất quá là ta so với người sớm hơn nhận thức hẳn thôi.”

“Ta nên cảm ơn sao?” Như Minh Nguyệt chọn nhú mày. Nhưng không thể không thừa nhận, trong lòng nàng thư thái rất nhiều. Ít nhất, đây là một cái không sai nữ tử.

Hạnh Nhược Thủy thở ra một hơi, nàng cảm thấy trong lòng rất áp lực .”Ta không có khác ý tứ. Ta, ta chỉ là muốn nói, ta cùng Thương Duy Ngã đã muốn đã xong. Chỉ –”

Nàng vốn định nói, chỉ cần người dụng tâm, một ngày nào đó các người sẽ có hảo kết quả . Nhưng là nói đến bên môi, lại nuốt trở về. Nàng sợ hãi người ta hỏi một câu: Chẳng lẽ ta nên kiếm người không cần sao? Huống hồ, coi hẳn thân phận mà nói những lời này, tổng cảm thấy nói thêm nữa.

“Ta biết, ta cũng không có khác ý tứ.” Như Minh Nguyệt thay chính mình bi ai. Khác thể thân nhìn thấy chánh chủ, ít nhất có dũng khí tiến lên lớn tiếng tuyên cáo chính mình cỡ nào hạnh phúc chính mình đã

muốn thay thế được của nàng vị trí. Mà nàng đâu? Tựa hồ chỉ có nhận mệnh cảm, quả nhiên vẫn là một mối sao?

Như Minh Nguyệt thất thần chuyển hướng ngoài cửa sổ, nhìn đến quán cà phê ngoại, đường cái đối diện vừa mới dừng lại trong xe đi xuống cao lớn thân ảnh khi, cười khổ một chút. Hắn là lo lắng ỉn sẽ làm bị thương hại nàng đi?"Hắn đến đây."

"Cái gì?" Hạnh Nhược Thủy sững sốt một chút, theo của nàng tầm mắt nhìn lại, vừa vặn nhìn đến đi qua đường cái Thương Duy Ngã. Nàng cảm thấy da đầu run lên, lo lắng muốn hay không chạy nhanh rời đi? Giống như đã muốn không còn kịp rồi. Quên đi, thuận theo tự nhiên đi.

Như Minh Nguyệt cười khổ."Hắn lo lắng ta sẽ thương tổn người, vừa được đến tin tức liền vội vàng tới rồi. Người xem, ta vĩnh viễn cũng không khả năng thay thế người."

Hạnh Nhược Thủy lại không nói gì mà chống đỡ.

Chỉ chớp lát, Thương Duy Ngã liền xuất hiện .

"Người làm sao có thể ở trong này?" Hắn thanh âm có chút lạnh, xem là Như Minh Nguyệt.

Như Minh Nguyệt đứng lên.

"Chúng ta ngẫu nhiên đụng tới, rất ngoài ý muốn lẫn nhau tương tự, cho nên cùng nhau uống chén cà phê. Nếu không cũng ngồi xuống uống một chén?" Hạnh Nhược Thủy đứng lên, thay nàng giải vây.

Thương Duy sắc mặt của ta hoãn một chút, ngồi xuống.

Chính là ba người không khí thực xấu hổ, tựa hồ nói cái gì cũng không thích hợp. Cuối cùng, vẫn là Thương Duy Ngã mở miệng ."Như thế nào đến thành phố A ?"

"Công tác thượng chuyện tình, đi công tác."

"Nga."

Không khí, lại trở nên cương lạnh.

Như Minh Nguyệt cười đứng lên."Ta đi trước, các người chậm rãi liêu. Tái kiến."

Hạnh Nhược Thủy vừa muốn nói chuyện, nàng đã muốn đi nhanh mà đi . Theo cửa sổ nhìn lại, có thể nhìn thấy nàng cô đơn bóng dáng, nhập vào trong đám người không

thấy ."Người không nên như vậy đối của nàng."

Thương Duy Ngã hừ một tiếng, không nói chuyện. Chính là bưng cà phê, nhìn nàng.

"Chúng ta trong lúc đó đã muốn chấm dứt, người nếu đã muốn nghĩ thông suốt, làm gì thử thay đổi một chút? Người nếu có thể làm cho nàng ở lại cạnh người, ta tin tưởng người ít nhất là thích nàng." Thương Duy Ngã kỳ thật cũng không hoa tâm, lại càng không lạm tình. Phía trước càng không ngừng mang nữ nhân trở về, bất quá là vì kích thích nàng thôi.

Mỗi người sinh mệnh lý đều đã có rất nhiều người đến quay lại đi, không quan hệ hồ thời gian. Nếu như thật sự hữu duyên, mới có thể vẫn ngừng trú. Nếu như vô duyên, luôn cường lưu, cuối cùng cũng là uống công.

"Như thế nào, còn muốn làm hồng nương? Nhược Thủy, người không biết là này có điểm tàn nhẫn?"

Hạnh Nhược Thủy ghen lời. Trầm mặc một hồi, việc đứng lên."Ta phải đi, còn muốn hỏi khách sạn thu thập này nợ đuổi máy bay, tái kiến!"

Nàng vội vàng rời đi, Thương Duy Ngã cầm trụ tay nàng cổ tay."Ta đưa người."

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo hạ tay hắn."Không cần. Ta đánh là có thể ."

Cuối cùng, nàng vẫn là bị Thương Duy Ngã lôi kéo qua đường cái, nhét vào trong xe.

Hạnh Nhược Thủy vốn nghĩ đến chính mình có thể giãy , lại phát hiện cư nhiên làm không được. Cũng là, Thương Duy Ngã cũng vậy bộ đội đặc chủng xuất thân, năng về điểm này năng lực như thế nào nề hà được hấn. Báo khách sạn địa chỉ, nàng liền nhìn ngoài cửa sổ, không nói với hấn nói.

Thương Duy Ngã cũng không mở miệng, tựa hồ đã muốn không lời nào để nói.

Mà ai cũng không có chú ý tới, ở xe rời đi kia một khắc, ở chỗ cây sau đi ra một cái yếu điệu thân ảnh. Nhìn rời đi xa bóng dáng, trong mắt một mảnh bi thương.

Biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, lại vẫn như cũ khẳng khẳng một mực. Nhưng ai lại nên vì ai cả đời chấp nhất? Bất quá là, thời gian chưa tới thôi.

Khả nhân có đôi khi chính là như vậy, người ta quần quýt si mê thời điểm, người liều lĩnh tưởng thoát khỏi thậm chí không tiếc thương tổn hấn. Mà chờ người muốn quý trọng thời điểm, người ta đã muốn dứt ra rời đi, không mang theo đi một mảnh đám mây.

Cho nên, nên quý trọng nhất định phải quý trọng. Mất đi mới hối hận, có lẽ đã muốn chậm.

.....

Hạnh Nhược Thủy theo thành phố A xuống máy bay, đã muốn nửa đêm mười hai điểm hơn. Vừa ra sân bay cửa, lại thấy được thượng tá kia lượng hấn mã, nhất thời kinh hỉ phi thường.

Cũng bất chấp Hạ Mặc ngay tại một bên, còn có cái khác lữ khách, một phen phác đi qua ôm thượng tá cổ. Cười đến thực yêu kiều.”Sao người lại tới đây?”

Thượng tá chọn nhú mày.”Ta vợ nửa đêm về nhà, ta không lo lắng gặp được biến thái sắc lang a? Lại hoặc là vạn nhất gặp gỡ người nào không biết sống chết khủng bố phần tử, ta đi làm sao lại cho chính mình tìm cái tốt như vậy vợ?”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, thượng tá trong lời nói làm cho nàng thực hưởng thụ. Thiệt giả đã muốn không trọng yếu, quan trọng là nàng hiện tại thực vui vẻ.

“Ứng đại ca.” Hạ Mặc chờ hai người thân thiết một phen, mới đi lại đây chào hỏi.”Nếu tỷ, Ứng đại ca kỳ thật là sợ ta đem người quả chạy, cho nên vội vã tới rồi đó .”

Thượng tá một cước đá ra đến.”Vậy người còn không dám tiến chút đi!” Thượng tá là cái dấm chua hang, hơn nữa là cái mẫn cảm dấm chua hang. Đối với mỗi một cái xuất hiện ở vợ bên người nam nhân, hấn cũng không yên tâm.

“Ai nha!” Hạ Mặc thỉm xa, cũng không để ý thượng tá thô lỗ, đối Hạnh Nhược Thủy nói,”Nếu tỷ, ta đây đi trước .”

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu, không có gọi hấn đang trở về. Thượng tá đã muốn có chút ngày tử không có về nhà , thật vất vả hai người thế giới, nàng cũng tưởng nắm chặt điểm ấy thời gian.

Đem người rảnh rồi cưỡng chế di dời , thượng tá đem vợ về điểm này đáng thương hành lý nhét vào sau tòa, lại thủ đỉnh cửa xe làm cho vợ ngồi vào đi.

Hạnh Nhược Thủy điều chỉnh tốt chỗ ngồi độ cao, thoải mái mà oa ở bên trong.”Khi nào thì trở về ?”

“Tối hôm nay. Ngay cả gia môn cũng chưa tiến, liền thẳng đến nơi này đến đây. Ân?” Thượng tá khoe mã, đem mặt hướng nàng bên kia nhích lại gần.

Hạnh Nhược Thủy thấu đi qua, dùng sức hôn mấy khẩu.

“Ở thành phố A, không có nhìn thấy không nên gặp người đi.” Thượng tá còn nhớ thương thành phố A cái kia nguy hiểm nhân vật.

“Thấy.” Hạnh Nhược Thủy biết rõ trên đường giáo tính tình, việc bồi thêm một câu.”Ở trên đường đụng tới , yên tâm, hấn gì cũng chưa làm.”

“Hấn dám? Tính hấn thông minh!” Thượng tá xe thiếu chút nữa liền dừng lại .”Vợ, về sau nhìn thấy hấn liền vòng đến đi.”

“Không đáng, ta không sao cũng sẽ không đi thành phố A. Người nha, liền đem tâm phóng trong bụng đi.”

“Phóng bụng làm sao? Của ta tâm luôn luôn phóng nhà của ta vợ nơi đó.” Thượng tá phối hợp sai biệt biểu tình, đặc đậu. Cuối cùng lại bỏ thêm một câu.”Vợ, chỉ cần là giống đực động vật, người đều cách bọn họ xa một chút.”

Như vậy mới là an toàn nhất .

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười.”Người vẫn là quân hảo chính người lạn hoa đào đi.”

“Ta không nên hoa đào? Của ta hoa đào đều thành quả đào , không nên hoa?” Không thể không nói, thượng tá tài ăn nói là càng phát ra hảo .

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi, tà nghệ hần.”Ai biết, có lẽ trước kia này lạn hoa đào đi ra tác quái cũng không nhất định.”

Vốn là vui đùa, cũng không tưởng nhất ngữ thành sấm.

88. Chương 88: Triều Miên. Cố Nhân Về

Về nhà lý, không thể thiếu một phen triều miên. Luôn luôn không chịu bỏ qua cứ nhiên chỉ cần một lần để lại người.

“Thiên muốn hạ hồng vũ ! Theo thật công đạo, có phải hay không ăn vụng ?” Hạnh Nhược Thủy một bên chất vấn, một bên rút ra chần hướng hần trên người xem. Đãi nhìn đến thượng tá hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang huynh đệ khi, không nói . Bất quá, ngày mai không phải cuối tuần sao? Thượng tá đầu óc rút gân ?

Thượng tá không biết vợ tưởng cái gì, đem nàng ôm chầm đến hôn một cái.”Mau ngủ, ngày mai có chuyện trọng yếu phải làm.”

Sau đó, chính hần tẩy nước lạnh tắm đi.

Hạnh Nhược Thủy nghe trong phòng tắm tiếng nước, hồ nghi nằm xuống đến. Đoán rằng ngày mai muốn làm gì, nghĩ nghĩ, liền đang ngủ.

Thượng tá tắt hỏa đi ra, liền nhìn đến vợ cuốn lui ở ổ chần lý ngủ say sưa. Vội vàng lấy tay đem thân thể của chính mình cấp chà xát ầm , tiến vào ổ chần lý ôm vợ ngủ. Chính là ** không bao lâu lại ngẩng đầu, giằng co một đêm, thống khổ không chịu nổi.

Hạnh Nhược Thủy không biết này đó, ngủ an ổn kiên định.

Thượng tá ở ngày hôm sau lên thời điểm, không nhịn xuống, quần quít lấy vợ ở trên giường dây dưa một giờ mới đứng lên.

“Nhân ** chính là một đầu mãnh thú, một lần cũng không thể mở ra miệng cống, mở một lần, về sau sẽ rất khó quan ở.” Tại đây một khắc, thượng tá đầy đủ khẳng định viết ra những lời này nhân cảm thụ .

Triều miên sau, Hạnh Nhược Thủy bị đẩy mạnh bồn tắm lớn đi tắm bồn. Thượng tá tắc ân cần đi phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, mơ hồ giống như nghe được hừ điệu thanh âm.

Ăn qua thượng tá tình yêu bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy đã bị lôi kéo xuất môn, nhét vào hần mã lý.”Uy, này rốt cuộc phải đi làm sao a, như vậy thần bí?” Nàng thật là không nghĩ ra được, có chuyện gì cần như vậy thần bí, còn cần thượng tá nhịn một đêm!

Thượng tá không nghĩ nói thời điểm, miệng là so với tạo nên khóa kéo còn chặt chẽ . Dù sao bọn họ là bộ đội đặc chủng, nếu không thể làm đến điểm này, như vậy phải bị đào thải. Nhớ ngày đó trải qua loại này tử vong khiêu chiến khi, cái loại này tâm tình hoàn thành tích thật sự. Đến hần làm đội trưởng, đã nghĩ biện pháp đi ép buộc này bí đồ.

Làm xe ở chỗ ảnh lâu ngoài cửa dừng lại, Hạnh Nhược Thủy mới như ở trong mộng mới tỉnh.

“Ta tra qua, bọn họ đều nói nhà này không sai. Ta đã muốn theo chân bọn họ ước tốt lắm, chúng ta có cả một ngày thời gian.” Thượng tá lôi kéo tay nàng đi vào đi.

Nàng đột nhiên thực cảm động, phía trước đã nói chụp áo cưới chiếu, nhưng là hấn vẫn vội vàng. Nàng đều nghĩ đến, hấn đã muốn quên, hấn nhưng vẫn nhớ kỹ, còn chuẩn bị tốt.

Chụp áo cưới chiếu là nhất kiện tốt đẹp sự tình, nhưng là là nhất kiện có thể đem nhân cấp một suy sụp chuyện tình. Một nhất tự nhiên là nữ nhân, bởi vì muốn hoá trang, muốn đổi kiểu tóc, muốn đổi vô số bộ phiền phức lễ phục. Nam nhân liền đơn giản hơn, nhất là thượng tá như vậy chết sống sẽ không cho người ở trên mặt hấn đồ này nọ nam nhân.

“Khuyên nhủ người lão công đi, hóa trang hội đẹp mặt rất nhiều.” Nhân viên công tác đối Hạnh Nhược Thủy nói.

Hạnh Nhược Thủy nhìn ở trên sofa đọc sách thượng tá, cười lắc đầu.”Hấn như vậy ngoại tại cùng tính cách, không thích hợp hoá trang, đừng miễn cưỡng hấn.”

Nếu khẳng định làm cho người ta ở trên mặt đồ vẽ loạn mặt, vậy không phải Ứng Trường Không. Hướng hồ tình nhân trong mắt ra Tây Thi, ít nhất nàng cảm thấy của nàng thượng tá là tối suất.

Nhận thấy được vợ tầm mắt, thượng tá ngẩng đầu, nhìn vợ lộ ra một cái ôn nhu tươi cười. Nhưng biến mất thật sự mau, chính là chợt lóe mà qua.

Cao lớn suất khí lại khóc đại soái ca, trong mắt chỉ có chính mình nữ nhân! Chỉ một thoáng, tiện sát nhất bang tiểu muội.

Rất cục lần đầu tiên hoá trang tạo hình thu phục, nhất bang nhân ngồi vào trong xe, xuất phát đến thực.

Thượng tá trước đó là theo ảnh lâu liên hệ quá, cũng cường điệu không thể chụp hấn ngay mặt. Cho nên nhiếp ảnh gia ở bãi tạo hình thượng hiển nhiên đã muốn sớm tưởng tốt lắm, còn dùng bút ở vở thượng nhớ xuống dưới.

Vừa thông suốt quay chụp xuống dưới, tân nương đối với màn ảnh ngọt ngào cười, hạnh phúc lưu mặt. Chú rể tắc hơn phân nửa là thâm tình nhìn tân nương, đừng nói ngay mặt, chính là bên cạnh cũng sẽ không rõ ràng làm cho người ta có thể theo ảnh chụp liên hệ đến chân nhân.

Nhân viên công tác đều ồn ào đáng tiếc, Hạnh Nhược Thủy nhưng không nhiều lắm cảm giác. Đây là thân phận của hấn, là không có gì hay nói.

Cuối cùng, nhiếp ảnh gia trả lại cho thượng tá đến đây hơn mười trương đơn nhân ảnh chụp, mặc xanh lá mạ quân trang, dùng đương thời trong lời nói đến hình dung — suất bỏ đi!

Nhiếp ảnh gia chụp là sống động, đều là làm cho thượng tá làm mỗi cái động tác tỷ như bay lên không g bay lên đá chân ra quyền, sau đó chụp hình. Máy chụp ảnh răng rắc răng rắc vang cái không ngừng, đặc biệt động lòng người thanh âm.

Này đó ảnh chụp, thành Hạnh Nhược Thủy yêu nhất!

Ép buộc mau một ngày, cuối cùng là chụp tốt lắm. Liên can nhân, đều một muốn chết rồi.

Hạnh Nhược Thủy ngồi vào hân mã lý, khuyên thân đi qua ôm thượng tá cổ, bẹp bẹp hôn vài khẩu.”Ứng Trường Không, ta thật sự là càng ngày càng thích người!”

Thượng tá trả lời là, ôm nàng, đến đây một cái thật dài hôn, đem nàng hôn hơi thở không xong mới bỏ qua.

Thật sự mệt mỏi quá. Bất quá, đây là đau cũng thoải mái!

Ban đêm nằm ở trên giường, Hạnh Nhược Thủy đều còn tại chờ mong ảnh chụp chạy nhanh tấy đi ra, nàng muốn thưởng thức thượng tá tư thế oai hùng. Nói, cái kia nhiếp ảnh gia giỏi quá, còn muốn đến muốn thay thượng tá chụp như vậy tả chân! Hướng về phía này, về sau có cơ hội cho hấn giới thiệu nhiều điểm nhân đi qua.

Thượng tá sáng sớm hôm sau sẽ chạy về bộ đội . Buổi tối bất chấp mệt mỏi mỗi ngày, quân quít lấy vợ ép buộc hơn phân nửa tấc.

Hạnh Nhược Thủy bị ép buộc thảm , nhưng là nghĩ đến hần này vừa đi, lại không biết vài ngày mới trở về, mới nhịn xuống không có cầu xin tha thứ. Nhiệt tình đáp lại, cho thượng tá một cái tận hưởng. Chờ thượng tá rốt cục thỏa mãn , nàng đã muốn nhuyển thành một đoàn, nhắm mắt lại liền mê man đi qua.

Thượng tá đau lòng cực kỳ, ôm nàng sẽ không chịu buông tay. Đối với kết hôn báo cáo phê duyệt gặp vấn đề, hần cũng không có nói cho nàng. Phiền não chuyện tình hần đến giải quyết, nàng chỉ để ý vô cùng cao hứng là tốt rồi.

Nửa đêm triền miên, nửa đêm mộng đẹp. Thiên đã muốn vi lượng.

.....

Vật dụng hàng ngày công ty đề án ở phía trước,XXX kệ công ty ở phía sau.

Một tuần sau, Hạnh Nhược Thủy hãy thu đến tin tức tốt, bọn họ thành công . Vì khao gần nhất đặc biệt vất vả đoàn đội, Hạnh Nhược Thủy mời khách ăn cơm.

Chính là không nghĩ tới, hội khéo như vậy dụng tới Gary. Lúc ấy Hạnh Nhược Thủy muốn đi toilet, liền dụng phải theo toilet mới ra đến Gary.

“Moon? Thực khéo, không nghĩ tới tại đây dụng tới người.”Gary khuôn mặt tươi cười đón chào, đồ không có gì.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng chào hỏi, cũng lộ ra thân mật tươi cười.”..... Gần nhất mọi người đều có vẻ việc, cho nên thỉnh bọn họ ăn bữa cơm, khao một chút bọn họ.”

“Xem ra Moon thật sự là tốt lão bản. Là việc đề án chuyện tình sao?”Gary một chút một chút sát thủ, ánh mắt vẫn nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.

“Năm nay lại nhiều hai nhà cung ứng thương tham dự đề án, quả thật cạnh tranh lớn rất nhiều. Bất quá ta cá nhân vẫn là có khuynh hướng các người này đó hợp tác tốt lão bằng hữu. Có lẽ chúng ta lần khác có thể đi ra đến ăn một bữa cơm, đàm nói chuyện.”

“Tốt, kia có rảnh lại ước, tái kiến.” Hạnh Nhược Thủy cười cười, đi rồi.

Như vậy rõ ràng ám chỉ, nàng là có thể nghe hiểu . Nhưng là, cũng không đại biểu hần vượt cái gọi là “Cảnh ô liu”, nàng sẽ khẩn cấp bắt lấy. Nay đã muốn lấy đến cùng vật dụng hàng ngày công ty hợp tác, nàng liền càng thêm không sợ .

Lại qua một vòng, chính là đề án thời gian .

Cuối cùng kết quả đi ra, bọn họ quả nhiên không bắt năm nay đề án, bất quá cũng không tính ngoài ý muốn. Chính là liên can dùng tâm huyết viết đề án viên công trong lòng tức giận bất bình, cảm thấy chính mình lao động thành quả bị tiềm quy tắc cấp đạp hư .

Hạnh Nhược Thủy nhưng thật ra bình thường tâm đối đãi, đem viên công cảm xúc trấn an xuống dưới, hướng mọi người cam đoan hội tìm kiếm càng nhiều hộ khách. Vừa mới được một lần đại thành công, mọi người đối nàng vẫn là rất tin tưởng .

Nhưng là thật không ngờ là, qua vài ngày, cư nhiên nhận được XXX kệ công ty điện thoại, muốn một lần nữa đề án. Nguyên lai Gary tiềm quy tắc sự kiện bạo phát, không biết thế nào một nhà cung ứng thương tổ giác tổ giác hần vấn đề, vẫn là ở công ty quan làm trang web thượng. Lần này,Gary tự thành không có cách nào khác xoay người cá muối.

Tân thị trường quản lí tiền nhiệm, vì công bằng khởi kiến, quyết định một lần nữa đề án. Nguyên bản bắt đề án công ty tự nhiên là không đồng ý , nhưng chưa ký hợp đồng, lại ra chuyện như vậy, cũng không đến bọn họ không đồng ý.

Lúc này đây, bồi ứng dựa vào thực lực thắng. Liên can nhân cao hứng thiếu chút nữa muốn điên mất, đem đó lại đi ca hát chúc mừng .

Hạnh Nhược Thủy riêng tiếp tiểu tử kia cùng nhau lại đây, cùng này đó ca ca tỷ tỷ ngoạn đến chín giờ nhiều. Sau đó bọn họ tiếp theo ngoạn, nàng mang theo tiểu tử kia đi trở về.

Hạnh Nhược Thủy thanh toán tiền, mẫu tử hai liền đánh trở về, xe tắc lưu cho Hạ Mặc đưa nữ sinh về nhà. Cách thiên đó là cuối tuần, bọn họ chỉ sợ muốn ngoạn đến nửa đêm mới bằng lòng triệt tràng.

Gần nhất công tác có vẻ việc, Hạnh Nhược Thủy quyết định ngày hôm sau mang theo tiểu tử kia ngoạn một ngày. Nhưng càng nghĩ, cũng không có cái gì hảo địa phương, vì thế tính ở chung quanh đi dạo cho dù . Trải qua chơi trò chơi thành thời điểm, cũng có thể đi ngoạn một hồi.

Mùa xuân thành phố Z, đường hai bên trăm hoa đua nở, nói không nên lời xinh đẹp. Gió thổi qua, có thể ngửi được say lòng người mùi.

“Mẹ, thơm quá a!” Tiểu tử kia dùng sức hít một chút, a bạch nha nói.

Hạnh Nhược Thủy cười nhu nhu hần đầu.”Mùa xuân đến đây, hoa tươi nở rộ, cho nên mới hội thơm như vậy a.”

“Mẹ, đây là cái gì hoa a?” Tiểu tử kia chỉ vào ven đường hoa nhài, cao hứng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nhất nhất trả lời, mẫu tử hai người hỏi ta đáp, phối hợp thật sự ăn ý cũng thực ấm áp. Nhất là hai người còn mặc thân tử trang, càng thêm làm cho người ta nhìn không được nhiều xem vài lần.

Đàm Bội Thi từng nói qua, này đối mẫu tử mặc vào thân tử trang, quả thực chính là làm cho người ta gia trang phục công ty làm quảng cáo! Nàng ngao ngao vuốt chính mình bụng, hận không thể đưa nhỏ lập tức đi ra, sau đó lập tức vừa được ba bốn tuổi đáng yêu tuổi. Kia khôi hài bộ dáng, làm cho người ta bật cười.

Mẫu tử hai đi dạo ban ngày, chủ yếu là đi một ít công viên cái gì. Bởi vì mùa xuân tiết trời ấm lại , ánh mặt trời cũng tốt, rất nhiều mẹ ở công viên trên cỏ “Lưu” Tiểu hài tử. Tiểu tử kia ở nơi nào, có thể tìm được đồng bọn.

Hạnh Nhược Thủy tắc cùng cái khác mẹ nói chuyện phiếm. Vài cái mẫu thân ghé vào cùng nhau, luôn có nói không xong trong lời nói đề, cho nên thời gian cũng quá thật sự mau.

Sau lại không biết như thế nào , đứa nhỏ cư nhiên đã khởi cái đến.

Hạnh Nhược Thủy cùng vài cái mẹ tiến lên vừa thấy, vừa mới hảo Tiểu Phúc An bị nhân đẩy ngã ở.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng lửa giận dâng liền đi lên, bởi vì thôi Phúc An không phải đứa nhỏ, mà là cái kia cùng Phúc An đánh nhau đứa nhỏ mẹ.”Vị này đại tỷ, người như thế nào thôi hài tử của ta!”

“Ta đang muốn tìm người lý luận đâu, người xem nhà người đứa nhỏ đem con ta đánh thành cái dạng gì ?” Kia đứa nhỏ so với Phúc An cao nhất đại cái đầu, còn béo vù vù . Bất quá, trên người cút đi bùn đất cùng thảo tiết, rất chật vật.

Thượng tá là cái dị thường bao che khuyết điểm chủ nhân, Hạnh Nhược Thủy kỳ thật cũng là. Cúi đầu vừa thấy, Tiểu Phúc An trên mặt bị nắm dấu vết.”Đại tỷ, mời người nói một chút để ý. Người con lại cao lại trắng, nói con ta đem hấn đánh thành như vậy, ai tin tưởng a? Người con trên người bất quá là ô uế, con ta trên mặt còn bị trảo bị thương đâu, này bút trưởng như thế nào tính?”

Kỳ thật Hạnh Nhược Thủy trong lòng hiểu được, ở cha rèn luyện hạ, tiểu tử kia thân mình cốt cứng rắn rất. Nhưng là hấn sẽ không tùy tiện đánh nhau, bởi vì bọn họ đều thực chú trọng giáo dục, tiểu tử kia là sẽ không ra tay trước .

Hai cái hài tử hình thể trong lúc đó chênh lệch như vậy rõ ràng, mọi người tự nhiên đều là che chở nhược thể nhất phương . Hơn nữa vừa rồi vài vị mẹ ở hữu hảo nói chuyện phiếm, chỉ có cái kia béo đứa nhỏ mẹ cao ngạo ở một bên, mọi người tự nhiên cũng sẽ không giúp nàng nói chuyện.

Kia nữ nhân xem thế bất lợi, hùng hùng hổ hổ lôi kéo đứa nhỏ đi rồi.

Sau Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi nói lên chuyện này, Đàm Bội Thi đem nàng thượng xem hạ xem nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nói: "Hạnh Nhược Thủy đồng học, ta vẫn nghĩ đến người không thực nhân gian khói lửa, nguyên lai người cũng có như vậy tục thời điểm!"

Bội Thi tên kia cười đến kinh thiên động địa, bị Đàm mẹ cấp huấn một chút.

Bởi vì đã xảy ra đánh nhau sự kiện, Hạnh Nhược Thủy liền lôi kéo tiểu tử kia ly khai. Đi đến không có gì nhân quẹo vào chỗ, mới dừng lại đến, sờ sờ trên mặt hắc bị nắm thương địa phương. "Có đau hay không?"

"Không đau." Ứng Phúc An tiểu bằng hữu là cái rất kiên cường đứa nhỏ.

Hạnh Nhược Thủy lôi kéo hắc ở thạch ghế ngồi xuống. "Vì sao đánh nhau?" Trước mặt người khác che chở hắc, nhưng lén vẫn là giáo dục giáo dục, dừng về sau thành cái đánh nhau Thiên vương.

"Hắc, hắc thương của ta dây anten cục cứng." Tiểu tử kia thu chính mình bảo bối, lớn tiếng phản bác.

Dây anten cục cứng là thượng tá dùng viên đạn cho hắc điêu khắc điêu trụ, chi phí liên mang ở trên cổ. Tiểu tử kia khả bảo bối.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng hiểu được, đỡ lấy đầu vai hắc nhìn hắc hắc nhỏ dường như mắt to. "Về sau không thể như vậy liên đánh nhau, nếu ở trường học, người có thể nói cho lão sư, làm cho lão sư phạt hắc; Nếu cùng cha mẹ cùng một chỗ, người có thể nói cho cha mẹ, không thể tùy tiện đánh nhau, biết không?"

"Đã biết. Mẹ, ta về sau không bao giờ nữa hội." Ở thượng tá đại bồng ngô chính sách hạ, Ứng Phúc An tiểu bằng hữu đã muốn thực nhu thuận.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ đầu của hắc. "Nhưng Phúc An hôm nay làm sai, làm sao bây giờ?"

Tiểu tử kia mắt nhĩ trượt đi nhìn nàng, liền lưng quá thân đi, mân mê tiểu mông.

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa nhin không được cười, ý tứ ý tứ đánh tam hạ. "Đến, mẹ lưng người về nhà."

Ứng Phúc An vội vàng hiện lên đi, hắc thích nhất mẹ Bối Bối.

Sau lại tiểu tử kia vừa muốn ăn cái gì kfc. Đành phải mang theo hắc đi vào, cho hắc điểm vài cái bánh trứng, nhìn hắc từ từ ăn xong rồi mới bằng lòng bỏ lại nàng trên lưng.

Trải qua ảnh lâu, Hạnh Nhược Thủy nhớ tới bọn họ áo cưới chiếu, liền đi vào. Toàn bộ chuyện tình thượng tá đều đã muốn đàm tốt lắm, sẽ không san điệu gì ảnh chụp. Tập ảnh, trên diện rộng

nhỏ cái gì, đều đã muốn làm tốt. Nàng có thể trực tiếp lấy đi.

"Mẹ, đẹp mắt!" Tiểu tử kia cũng kiễng mũi chân đến, thượng thức cha mẹ áo cưới chiếu.

Bởi vì lớn nhất kia phúc ảnh chụp nhỏ không nhỏ, Hạnh Nhược Thủy đành phải một bên mang theo, một bên lôi kéo tiểu tử kia đi lên về nhà lộ.

Bọn họ ở ảnh lâu lưu lại không ngắn thời gian, cho nên này hội sắc trời đã muốn ám xuống dưới.

Tiểu tử kia y y nha nha, hỏi cái này hỏi cái kia, miệng không ngừng quá.

Đột nhiên, Hạnh Nhược Thủy ánh mắt biến đổi. Nguy hiểm! Quả nhiên, chỉ chớp lát, liền theo trong bụi cỏ thoát ra mấy cái bóng người.

Hạnh Nhược Thủy một tay nhắc tới, đem Phúc An kéo đến trên lưng. "Phúc An, ôm lấy mẹ cổ."

Ứng Phúc An lập tức gắt gao ôm. Một đôi hắc nhỏ dường như mắt to, khó hiểu nhìn trước mắt cục diện. Không tai hại sợ, chỉ có tò mò.

Bất quá là bên đường mấy tên côn đồ, Hạnh Nhược Thủy mấy lần có thể đem bọn họ đánh ngã. Cuối cùng chọn một cái thoát nhìn tối nhất gan, thả trụ tay hắc cổ tay. "Ai phái các người, nói!"

Người nọ còn ra vẻ kiên cường đem đầu hướng bên trong một bên, một bộ "Ta chính là không nói người làm khó dễ được ta" bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy lười cùng hần vô nghĩa, dưới chân mạnh tăng thêm lực đạo. Nàng mặc là giấy thể thao, không phải quần giày, nếu không này cánh tay có thể phể đi.

“Ôi –” Giết heo đường như kêu thảm thiết. Người nọ đầu cũng không dám lại nhìn đến một bên đi, mà là dùng tay kia thì tưởng bài khai Hạnh Nhược Thủy chân.

“Nói, nếu không ta phể đi của người này cánh tay!” Nàng làm bộ vừa muốn tăng thêm lực đạo.

Người nọ việc kêu đứng lên.”A, đừng thả đừng thả, ta nói, ta nói.”

Hạnh Nhược Thủy cười lạnh một tiếng, phút chốc xoay người, một cước đá bay mặt sau muốn tập kích nhân.

** cùng mặt đường va chạm thanh âm vang lên, kia giúp cuộn cuộn đều co rúm lại một chút. Bọn họ ai cũng thật không ngờ, một nữ nhân cư nhiên như vậy lợi hại!

“Ta nói ta nói!” Lúc này không đợi nàng mở miệng, dưới chân cái kia cánh tay chủ nhân liền chạy nhanh nói.

“Cổn!” Hạnh Nhược Thủy được đến chính mình muốn đáp án, đập hần một cước, làm cho bọn họ cút đi.

Bọn họ nhất thời giống như là phía sau có quỷ đường như, vô cùng lo lắng , nháy mắt chạy trốn không có bóng dáng.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nheo lại ánh mắt, cư nhiên là Gary cái kia sắc lang! Xem ra, hần nghĩ đến tiềm quy tắc chuyện tình là nàng tổ giác ! Bất quá cũng khó trách, một lần nữa đề án sau, chỉ có bồi ưng chiếm được cơ hội, cái khác hai nhà công ty là ban đầu không thay đổi! Bởi vậy, bồi ưng liền thuận lý thành chương muốn đàm khởi này tội danh .

Lấy thác trên lưng tiểu tử kia, tiếp theo đi trở về gia lộ.

“Mẹ, người thật lợi hại, cùng áo đặc mạn giống nhau lợi hại!” Ứng Phúc An cảm thấy chính mình mẹ thật sự là quá lợi hại , trong lòng tràn ngập sùng bái tiểu phao phao.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được nở nụ cười. Ở từng cái đứa nhỏ trong lòng, áo đặc mạn chính là cứu vớt nhân loại thần. Cho nên gặp lợi hại nhân, đều nói giống áo đặc mạn giống nhau lợi hại.”Vậy người về sau bảo ta áo đặc mạn sao?”

“Không, ta muốn gọi người áo đặc mạn mẹ!” Tiểu Phúc An đầu óc xoay chuyển còn rất nhanh.

Hạnh Nhược Thủy đậu hần.”Đó là áo đặc mạn mẹ, với người có cái gì quan hệ? Người không cần mẹ ?”

“A? Ta đây vẫn là kêu mẹ, mẹ mẹ!” Hợp với hô hai tiếng, sợ chậm sẽ không làm cho hần hô.

Hạnh Nhược Thủy ứng , phản thủ vỗ vỗ hần môn viên.”Đi , về nhà . Đến đây đi bảo bố, cấp mẹ ca hát đi.”

“Hơn hử, mĩ dương dương, lười biếng.....” Đáng yêu đồng âm, bắt đầu xướng [hơn hử cùng bụi Thái Lang] chủ đề khúc. Tuy rằng phun từ không rõ, nhưng điệu trên cơ bản là chuẩn. Gặp được không nhớ rõ địa phương, còn muốn mẹ nhắc nhở hần.

Mẫu tử hai về nhà đường xá, cũng tràn ngập lạc thú.

Về nhà, Hạnh Nhược Thủy ở tại phòng bếp nấu cơm.

Di động vang , tiểu tử kia quen thuộc tiếp , còn y y nha nha đem mẹ thật là lợi hại chuyện tình cấp nói.

Nhất thời, điện thoại bên kia thượng tá nheo lại hai tròng mắt, toàn thân tản ra nguy hiểm hơi thở. Cư nhiên có người dám khi dễ hần vợ, không muốn sống nữa!

Chờ tiểu tử kia bắt tay cơ giao ẹ trong tay thời điểm, mẹ phải đối mặt thượng tá liền tiếp vấn đề .

Hạnh Nhược Thủy đành phải đem Gary chuyện tình nói một lần. Cuối cùng lần nữa cường điệu, thượng tá muốn bình tĩnh, chính nàng hội xử lý . Nàng vẫn là không sùng thượng vũ lực giải quyết vấn đề, nàng cũng không tưởng thượng tá xúc động trái với quân quy.

“Ân. Ta chính là tướng xúc động, cũng phải có lúc này.” Thượng tá cấp nàng ăn một cái thuốc an thần.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới thả tâm.

Kết quả ngày hôm sau nhìn đến tin tức, nàng mới biết được chính mình sai lầm rồi. Người nào nhân căn não động đến đầu nàng thượng , thượng tá làm sao có thể còn nhẫn được?

Gary bị nhân đánh thành đầu heo, nội thương lại nghiêm trọng. Nhưng là, hấn từ đầu tới đuôi ngay cả người ta là ai cũng chưa thấy rõ ràng. Đối với cảnh sát cũng chỉ chi ngô ngô, không dám nói sự tình nguyên nhân trải qua. Chỉ nói người nọ như thế nào như thế nào lợi hại, giống như là xuất quỷ nhập thần cao thủ đường như.

Hấn ngữ điệu lại xứng thượng hấn kia thăm hề hề bề ngoài, rất là buồn cười, đem người xem đều chọc cười .

Hạnh Nhược Thủy lại vừa thấy chỉ biết, đây là thượng tá kiệt tác. Biết rõ nói hấn tính tình, nàng cũng chưa nói cái gì. Đây là hấn yêu biểu hiện phương thức, nàng chỉ để ý nhận là tốt rồi. Dù sao, hấn làm việc luôn có chừng mực .

Thứ hai đi làm, bồi ứng viên công nhắc tới chuyện này, một đám đều cảm thấy thực hết giận. Tiểu nữ sinh anh hùng tình kết nháy mắt bùng nổ, đối cái kia thần bí cao thủ lại cúng bái đến cực điểm.

Hạnh Nhược Thủy che miệng, ở trong văn phòng ha ha cười. Không thể không thừa nhận, có đôi khi thượng tá thực đáng yêu lại thực uất ức.

.....

Ứng Trường Không lại theo bộ đội chạy về gia đến thời điểm, người một nhà phải nắm chặt thời gian chuyển đến tân trong nhà đi.

Vài cái đáng yêu tiểu binh bị thượng tá kêu lên đến làm cu li. Tham gia quân ngũ điểm ấy việc tổn sức không nói chơi. Bọn họ chuyển này nọ cho tới bây giờ cũng không là một người nhất thủng như vậy chuyển , mà là theo trong phòng đến xe chờ khoảng cách đứng một người, đem này nọ theo trong phòng từng bước từng bước gây đường như bỏ xuống đến. Đến bên kia, lại theo xe phao đến trong phòng.

Hạnh Nhược Thủy ghen hòng nhìn trần trối. Cuối cùng chỉ phải ra một cái kết luận: Hiệu suất thật cao!

Này nọ về nhà , Hạnh Nhược Thủy liền đem thu thập công tác giao cho thượng tá . Chính mình đi ra ngoài mua đồ ăn, thượng tá trả lại cho nàng phân phối một cái tiểu chiến sĩ hỗ trợ đề này nọ.

“Tiểu đồng chí, người tên là gì?” Hạnh Nhược Thủy quay đầu hỏi hấn. Tiểu chiến sĩ bộ dạng không thập phần xuất chúng, nhưng vóc dáng không lùn, nhìn là cái tin cậy nhân.

“Tẩu tử, ta kêu Trần Thiện.” Tiểu chiến sĩ a một ngụm bạch nha, hàm hậu đáng yêu.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy, này một ngụm bạch nha là bọn hấn tham gia quân ngũ dấu hiệu. Hắc làn da phụ trợ bạch nha, liền có vẻ càng thêm bạch sáng. Làm kem đánh răng quảng cáo tìm bọn họ, chuẩn đúng vậy.” Gia ở nơi nào? Kết hôn sao?”

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên cảm thấy, chính mình đã muốn rất tẩu tử tự giác . Này không, lập tức quan tâm khởi bọn họ hôn nhân đại sự đến đây.

Trần Thiện thật không tốt ý tứ nhức đầu, ngây ngô cười.”Ta gia là Sơn Đông . Ta nhóm tham gia quân ngũ đều là thô nhân, không có tiền cũng không thời gian, cô nương làm sao để ý ta nha.” Đừng nói vốn sẽ không đàm đối tượng, chính là nói chuyện, cũng nhiều bán hội thối điệu.

“Ai nói ? Tham gia quân ngũ hảo, có trách nhiệm đau lòng lão bà, này không nhiều được không?”

Trần Thiện trong mắt loang loáng.”Nếu các cô nương đều cùng tẩu tử người một cái ý tưởng, kia ta nhóm còn có phúc khí.”

“Trần Thiện a, như vậy đi, lần khác tẩu tử cho người giới thiệu cái nữ hài tử, người xem thế nào?” Bồi ứng lý vài cái tiểu cô nương còn không có đối tượng , hiện tại bởi vì nghiệp vụ lượng lớn, còn tại nhận người đầu. Này tiểu cô nương bởi vì thượng tá, đối tham gia quân ngũ ấn tượng vẫn là không sai .

Trần Thiện nhất thời mở to hai mắt nhìn, mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng.”Tẩu tử, người nói thật sự à?”

“Đương nhiên, tẩu tử còn có thể lừa các người này đó chiến sĩ tốt không thành?” Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, về sau trong công ty tiểu cô nương, đều hướng bộ đội giới thiệu quên đi. Chính là, không biết có mấy cái nữ hài tử nguyện ý quá như vậy cuộc sống.

“Tẩu tử người thật tốt!” Trần Thiện tự đáy lòng cảm khái. Lần trước đội trưởng chuyển nhà, hần vượt qua trách nhiệm không có tới. Đến đây đều nói tẩu tử đẹp mặt, nhân rất tốt! Quả nhiên là như thế này!

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng cao hứng, không phải bởi vì này khen ngợi, mà là bởi vì nàng phát hiện càng ngày càng thích như vậy cuộc sống, còn có này đó giản dị bình .

Bởi vì trừ bỏ mấy người phụ nhân cùng đứa nhỏ, cơ hồ đều là tham gia quân ngũ , Hạnh Nhược Thủy mua thiết nhiều đồ ăn. May mắn Trần Thiện theo tới , nếu không nàng căn bản muốn làm không chừng.

Ngư mua nhiều nhất. Bởi vì mùa xuân còn không tính nóng, nước ăn nấu ngư cái gì là không còn gì tốt hơn. Lần trước làm, này đó chiến sĩ đều thích vô cùng, lúc này nghe nói là lần trước không có tới vài người, sẽ thấy làm một lần đi.

Bọn họ dẫn theo này nọ trở về thời điểm, trong nhà đã muốn thu thập không sai biệt lắm . Chỉ có một ít trong phòng vật nhỏ bãi phóng, còn cần nàng này nữ chủ nhân đến hoàn thành.

Việc hồ xong rồi, bọn họ ở phòng khách bên ngoài đánh bài nói chuyện phiếm.

Hạnh Nhược Thủy tắc cùng Đàm mẹ ở tại phòng bếp việc hồ, bởi vì Đàm Bội Thi đồng học lớn cái bụng, đành phải làm cho Đàm mẹ đến hỗ trợ.

Trong phòng khách, Trần Thiện này sẽ không ăn độc thực chiến sĩ, sớm đem tẩu tử cấp cho giới thiệu bạn gái chuyện tình cấp nói ra . Sau đó, cái này đến đây liên tiếp phản ứng . Bọn họ này đó binh cơ hồ đều còn không có đối tượng, một đám ngao ngao kêu, nói cái gì cũng muốn tẩu tử cho bọn họ cũng giới thiệu giới thiệu.

Hạnh Nhược Thủy đạo thứ nhất đồ ăn mang sang đi thời điểm, bọn họ liền nhượng đi lên.

“Tẩu tử tẩu tử, người cũng cho ta giới t

hiệu một cái đối tượng đi?”

“Tẩu tử tẩu tử, còn có ta còn có ta!”

“Tẩu tử, vẫn là ta đi, bọn họ đều dài hơn rất keo kiệt .”

.....

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, đành phải nói.”Chỉ cần nhìn thấy thích hợp cô nương, tẩu tử đều hướng các người bộ đội lý giới thiệu, được không? Về sau rõ ràng tẩu tử không hơn ban, chuyên trách cho các người làm hồng nương tốt lắm. Bất quá ta nhưng làm nói ở phía trước , ta đâu cũng là mất thường phạm thai, xem nhân cũng không nhất định chuẩn. Cho nên nếu ta không thấy hảo, các người nhưng không cho thăm oán ta a!”

“Tẩu tử người yên tâm, chúng ta đều là hoả nhân kim tinh, cái gì ngư quỷ xà thần đừng nghĩ tránh được chúng ta pháp nhân, đúng không?”

“Đúng vậy. Tẩu tử thật tốt! Kia tẩu tử, chúng ta muốn hay không sắp xếp cái trình tự cái gì? Này vạn nhất đến lúc đó vài người đối một cái, này, này động chính?”

“Tẩu tử, ta là cái thứ nhất, đâu có , ta là cái thứ nhất!” Đây là Trần Thiện thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy vui vẻ.”Hảo. Trần Thiện sắp xếp thứ nhất, những người khác đánh trước một trận, sắp xếp cái tự. Bất quá, không thể hư hao nhà của ta gì đó, cũng không thể bị thương các người phó gia tẩu tử. A?”

Nàng lại xoay người hồi phòng bếp đi.

Phòng khách nhất hỏa nhân thương lượng chuyển chiến trận , đi phân cái trước sau. Bất quá, không khí lý bay đồ ăn mùi, một đám nước miếng đều chảy xuống đến đây, làm sao bỏ được dịch bước.

“Ta xem, chúng ta vẫn là ăn trước cơm, sau đó lại trận đấu. Đến lúc đó, thuận tiện tiêu thực, đúng hay không?”

“Này chủ ý hảo! Liền nói như vậy định rồi!”

“Thực hương a! Ta phải cùng tẩu tử nói nói, cấp cho ta giới thiệu một cái cũng giống tẩu tử tốt như vậy trù nghệ . Ai nha, mỗi ngày về nhà còn có nóng cơm hảo đồ ăn, nhiều hạnh phúc ngày a!”

“Liền người như vậy nhi? Ta nói có cô nương khẳng giả cho người sẽ không sai lầm rồi, còn dám lược thuật trọng điểm cầu!”

“Ta động ? Ta cảm thấy, ta không thể so đội trưởng bộ dạng kém. Đội trưởng tìm tẩu tử tốt như vậy , bằng gì ta sẽ không có thể tìm cái trù nghệ tốt?”

“Thiết! Dám cùng đội trưởng so với, cẩn thận hấn trở về đem người tước thành bí đồ ti! Là đi?”

“.....”

Tại phòng bếp, Hạnh Nhược Thủy việc một thân mồ hôi. May mắn chuyển nhà nàng không như thế nào xuất lực, nếu không này hội khẳng định mệt mỏi.

“Vợ, cần miễn phí cu li sao?” Ứng Trường Không cường tráng thân ảnh xuất hiện ở phòng bếp cửa. May mắn nhà bọn họ phòng bếp đại, nếu giống này cho thuê ốc giống nhau, hấn vừa tiến đến ngay cả xoay người đều khó khăn.

Đàm mẹ nhìn xem hai người trẻ tuổi, tìm lấy cơ trước đi ra ngoài.

Ứng Trường Không chờ Đàm mẹ vừa ra đi, liền ôm vợ vòng eo, cắn nàng trắng noãn cổ.”Vợ, người thật thơm!”

“Một thân hân, làm sao thơm? Người chạy nhanh đi ra ngoài bởi bọn họ đi, đừng tới nơi này quấy rối.” Hạnh Nhược Thủy dùng mặt cọ cọ đầu của hấn.

Thượng tá cọ lại cọ, hấn vợ thật tốt. Nếu không phải kết hôn xin xảy ra vấn đề, thật muốn hiện tại liền đem nàng lấy về nhà đến. Hấn thật không ngờ, hấn cùng Cổ Tranh chuyện tình đã qua đi lâu như vậy , bọn họ cư nhiên ở kết hôn chuyện này thượng ra tay chân.

Nhớ tới ngày đó hậu chí tân nói trong lời nói, hấn không khỏi chậm rãi nheo lại ánh mắt. Xem ra, là Cổ Tranh ý tứ. Nhưng là, nàng có hỏi qua hấn ý tưởng sao? Ngay cả năm đó nàng không phải phản bội, chính là đơn thuần rời đi, hấn cũng sẽ không một lần nữa tiếp nhận nàng. Hấn Ứng Trường Không, cho tới bây giờ sẽ không là một cái dễ dàng quay đầu nam nhân.

“Làm sao vậy?” Hạnh Nhược Thủy miễn cảm nhận thấy được tâm tình của hấn có điểm biến hóa.

Thượng tá hôn nàng mấy khẩu, ở nàng bên tai thấp giọng nói:”Ta nghĩ muốn .” Đuổi ở nàng dùng oa sạn đáp lễ phía trước, hấn vội vàng chạy.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn đuổi theo đi, vừa chuyển đầu nhìn đến Đàm mẹ, nhất thời đỏ mặt. Cũng không biết Đàm mẹ có nghe hay không, quăng người chết! Buổi tối hảo hảo phạt hấn!

Lúc này đây không có lần trước nhiều như vậy hào nhân, cho nên không có làm thật lâu. Cuối cùng một chậu nước nấu ngư bùng lên, mọi người cùng nhau hoan hô: Ăn cơm !

Một mảnh trong tiếng cười, tiểu tử kia con vịt dường như cạc cạc thanh rõ ràng nhất . Đứa nhỏ đều thích náo nhiệt, nhiều người như vậy cùng một chỗ, hấn tự nhiên cao hứng hồng rồi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn thượng tá gấp thứ nhất chiếc đũa đồ ăn bỏ vào trong miệng, ăn không gì biểu tình, vội hỏi:”Mặn đậm thích hợp sao?”

“Ăn ngon! Nhà của ta vợ trù nghệ kia kêu đỉnh cao!” Ứng thượng tá nhạc hồng rồi, trong lòng chỉ có một thanh âm: Nhà của ta vợ thật tốt!

Liên can chiến sĩ ngao ngao kêu, cái kia ghen tị a.”Đội trưởng, tẩu tử thật sự là đem người làm đại gia đường như cung đi lên! Đội trưởng, ta hiện tại chính thức đối với người tỏ vẻ xích quả quả ghen tị!”

“Xin yên tâm ghen tị, ta rất lớn phượng.” Ứng thượng tá a bạch nha.

Nói vừa ra, đem nhất bang nhân hận nghiêng rằng ngựa. Nếu không luyện tiếc tẩu tử đồ ăn, bọn họ sẽ liên hợp lại cấp đội trưởng một chút nhan sắc nhìn xem. Nói, bọn họ liên hợp lại có thể đả bại đội trưởng sao?

Hạnh Nhược Thủy không gia nhập bọn họ làm âm ỉ, chính là cười chiếu cổ tiểu tử kia ăn cơm. Sợ hắn bị ngư thứ tập đến, cho nên đặc biệt cẩn thận chỉ trích.

Thượng tá nghĩ rằng, tại đây chút binh trong cảm nhận, tìm vợ nhi sẽ tìm tẩu tử như vậy, đây là cộng đồng thanh âm.

Tham gia quân ngũ nam nhân, hơn phân nửa thích ôn nhu nữ nhân. Đừng hỏi vì sao, có lẽ là vừa nhu vốn là nên tổ hợp cùng một chỗ. Có lẽ là tham gia quân ngũ nhân rời xa gia hương, gia càng nhiều tồn tại râu rậm niệm mà phi cuộc sống. Một cái gia, đầu tiên thứ nhất yếu tố sẽ có một âm áp nữ nhân, làm cho người ta gia cảm giác. Bởi vậy tham gia quân ngũ đối nữ nhân học thức, thông minh tài trí cái gì, kỳ thật cũng không quá để ý. Bọn họ càng hy vọng chính mình huấn luyện trở về, có thể có nhất trần đẳng yên lặng vì hấn lượng; Ở bọn họ ra hoàn nhiệm vụ trở về, có thể có một cái ôn hòa thanh âm nói một câu người đã trở lại; Ở bọn họ mỗi một thời điểm, có thể có một nữ nhân ôn nhu cười dâng trà nóng nóng cơm.....

Hắn đến nay vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên chạy về gia, nhìn đến kia trần lượng đẳng khi, hấn cơ hồ rơi lệ. Đối mặt mưa bom bão đạn sống còn, hấn ngay cả không hề nghĩ ngợi quá rơi lệ, nhưng là đối mặt kia quất sắc ngọn đèn hấn cơ hồ nhịn không được. Kia không chỉ có là nhất trần đẳng, đó là một nữ nhân đối một người nam nhân yên lặng chờ đợi.....

Bởi vì kết hôn xin chuyện tình, hấn nhớ tới đã muốn bị quên Cổ Tranh. Ngay cả năm đó Cổ Tranh không có phản bội, bọn họ cũng sẽ không đi quá xa. Bởi vì Cổ Tranh không phải một cái hội yên lặng chờ đợi nhân, nàng càng thêm tùy tâm sở dục, tốt nhất thế giới đều quay chung quanh nàng đến chuyển. Như vậy hai người, nhất định không có kết quả. May mà vận mệnh đối hấn không tệ, làm cho hấn sớm hơn thấy rõ ràng, mà có thể cùng Nhược Thủy cộng kiến một cái gia.

Hạnh Nhược Thủy nghe này binh ồn ào, thượng tá lại không rên một tiếng, kỳ quái quay đầu nhìn hấn, phát hiện hấn tựa hồ ở xuất thần. Thân thủ đẩy thôi hấn cánh tay.”Làm sao vậy?”

Ứng Trường Không phục hồi tinh thần lại, cười lắc đầu.”Không có việc gì. Người đem tiểu tử kia cho ta, chính người ăn trước điểm này nọ. Việc lâu như vậy, chính người khẳng định đối bụng lắm.”

Đây là thượng tá ôn nhu, Hạnh Nhược Thủy cười hưởng thụ, cho nên đem Phúc An phóng tới hai người trung gian.

“Tẩu tử tẩu tử, người gì thời điểm cấp chúng ta giới thiệu đối tượng a?” Hô to ăn cao hứng, lại bắt đầu nhắc tới này.

Đương nhiên, cưới vợ nhi là cỡ nào chuyện trọng yếu! Bọn họ cũng tưởng giống đội trưởng như vậy, có nóng cơm ăn có người ấm ổ chăn!

Hạnh Nhược Thủy lại dở khóc dở cười.”Kia cũng phải đụng tới thích hợp cô nương a, chẳng lẽ người muốn cho ta biến một cái đi ra a? Bất quá, nếu ai không ghét bỏ tuổi so với các người tiểu hơn trong lời nói, ta hiện tại nhưng thật ra có người tuyển.”

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm, trong lòng có cái phá hư chủ ý.

Ứng thượng tá tự nhiên là xem hiểu được, hấn vợ muốn mấy chuyện xấu.

Nhưng là này đó binh không hiểu, ở bọn họ ấn tượng lý, tẩu tử như vậy ôn nhu tốt như vậy nhân, là sẽ không đùa giỡn bọn họ.

“Tẩu tử, chỉ cần người ta nhân hảo khẳng định cùng chúng ta, tuổi điểm nhỏ nhi không quan hệ. Đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy, tẩu tử, người nói là ai a?”

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười, hướng Đàm Bội Thi kia so đo.”Các người phó gia tẩu tử trong bụng không phải hoài sao? Ta đánh giá là cái tiểu công chúa, các người ai có thể lo lắng định ra đến.”

Liên can chiến sĩ nghẹn họng nhìn trân trối, bị đùa giỡn thảm .

Đàm Bội Thi bất mãn .”Hạnh Nhược Thủy đồng học, không mang theo như vậy tử , cư nhiên đem đầu óc động đến nhà của ta cục cưng trên người đến đây! Phó Bồi Cương, cẩn nàg!”

Nhất thời, cười vang.

“Lão bà, chúng ta làm cho cục cỪng Chính mình cẩn, được không?” Phó Bồi Cương chạy nhanh cấp ra có thể làm đề nghị.

.....

Vô cùng náo nhiệt , cuối cùng là ăn xong rồi, đồ ăn cũng đều khỏa lạp không dư thừa, bàn tử bị biến thành sạch sẽ chỉ còn lại có dầu trơn . Các chiến sĩ thực tự giác, nói tẩu tử mệt mỏi, bọn họ đến tẩy oa xoát bàn tử.

Hạnh Nhược Thủy cũng không theo chân bọn họ khách khí, liền từ bọn họ . Bởi vì thật sự mệt mỏi, nàng ở bụng tiêu hóa không sai biệt lắm thời điểm liền mang theo tiểu tử kia ngủ đi.

Nàng vừa mới trở lại bọn họ phòng ngủ, thượng tá liền đẩy cửa vào được.”Như thế nào không bồi bọn họ ngoạn?”

Thượng tá ôm nàng, không nói được một lời, cúi đầu liền cẩn.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, biết bọn họ sáng mai sẽ về đơn vị , cũng không nói cái gì, chỉ để ý nhắm mắt lại từ hấn ép buộc. Bất quá rốt cuộc không thể bỏ xuống huynh đệ lâu lắm, thượng tá chỉ có thể qua loa muốn một lần. Đi xuống tiền ôm nàng, mặt chôn ở nàng hõm vai lý, một tiếng thanh kêu vợ.

Kia đáng thương hình dáng, làm cho Hạnh Nhược Thủy mềm mại một lòng, ngẩng đầu ở trên mặt hấn hôn lại thân.”Mau đi xuống đi, lần sau trở về người muốn thế nào được cái đó, được rồi đi?”

“Không được cầu xin tha thứ.” Hấn lẩm bầm , thanh âm ách lợi hại. Lại ở nàng trước ngực cọ cọ, mới không cam lòng không muốn địa hạ đi.

Nhất bang binh ca

ca, ở phòng khách chơi hơn phân nửa túc mới giống bí đồ đường như một đám đồ rác thượng ngủ.

Bọn họ chuyển tiến nhà mới ngày đầu tiên buổi tối, Hạnh Nhược Thủy nghe xong bán túc tranh cãi ầm ĩ, lại nghe bán túc tiếng ngáy. Sáng sớm hôm sau đứng lên làm bữa sáng, làm cho bọn họ ăn tiến đến bộ đội. Tuy rằng không như thế nào nghỉ ngơi tốt, nhưng tâm tình cũng không như thế nào chịu ảnh hưởng.

Nhưng thật ra thượng tá thực khó chịu, bởi vì liên can huynh đệ đều ở, hấn không thể trốn trong phòng cùng vợ thân thiết cái đủ. Đến bọn họ đều ngủ, vợ cũng ngủ say, hấn không cơ hội.

.....

Mỗi trại tạm giam đại môn loảng xoảng lang mở ra, theo bên trong đi ra một người, lại loảng xoảng lang quan thượng.

Đó là một nữ nhân, thân hình kiều nhỏ. Cầm trong tay một cái đơn giản gánh nặng. Nàng đi rồi vài bước đứng định, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trời xanh. Một lát sau, nàng thu hồi tầm mắt, chậm rãi quay đầu lại đi, nhìn về phía trại tạm giam lý.

Cửa đại gia khoát tay.”Ra nơi này cũng đừng quay đầu , chạy nhanh đi chạy nhanh đi.”

Nữ nhân hướng đại gia cảm kích cười cười.”Cảm ơn.” Xoay người, chậm rãi cất bước, vẻ mặt có chút mê mang.

Đúng lúc này, một chiếc hấn mã chạy như bay mà đến, sau đó đứng ở thân thể của nàng bên. Theo điều khiển tòa cao thấp đến nam nhân, cao lớn cao ngất, rõ ràng chính là Ứng thượng tá.

Nữ nhân hướng hân cười cười.”Người đã đến rồi.”

Thượng tá tiếp nhận nàng trong tay hành lý, nói:”Về nhà đi.” Sau đó, mở cửa xe làm cho nàng ngồi vào đi.

Nữ nhân quay đầu nhìn nhìn trại tạm giam, mới chui đi vào. Theo xe phát động, nàng quay đầu lại, yên lặng nhìn kia phiền môn. Giống nhau, ở trong lòng yên lặng theo đi qua nói một tiếng tái kiến. Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, đành phải cố gắng về phía trước!

Hân mã chạy như bay mà đi, rất nhanh tiêu thất. Giờ lên tro bụi, lưu lại mấy phần bi thương hơi thở.

89. Chương 89: Tiêu Hồn

Hôm nay đúng phùng Đàm Bội Thi sản kiểm, Đàm mẹ lại bị cảm không khí lực, Hạnh Nhược Thủy liền cùng nàng đi bệnh viện làm kiểm tra.

Bội Thi bụng đã muốn lão đại rồi, lần đầu tiên máy thai thời điểm, nghe Đàm mẹ nói kêu kinh thiên động . Phó Bồi Cương lại không có việc gì liên sở sở của nàng bụng, cùng đứa nhỏ nói chuyện. Nghe Đàm Bội Thi nói, hân ngủ đều phải vuốt của nàng bụng, nếu không liền ngủ bất an tâm.

Đàm Bội Thi lập tức gọi điện thoại nói cho nàng, làm cho nàng mang theo tiểu tử kia đi qua. Lần đầu tiên đụng đến đứa nhỏ ở chính mình lòng bàn tay hạ thân cánh tay chen chân vào thời điểm, Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được cái loại cảm giác này rất vi diệu , không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Ngay tại kia một khắc, nàng hận không thể chính mình cũng hoài một cái. Bất quá, bọn họ còn không có chính thức kết hôn, cho nên thượng tá vẫn có làm thi thố. Chính là nàng nhớ rõ kết hôn báo cáo đã sớm đưa lên đi, phía sau hân là phê xuống dưới . Nàng còn cố ý hỏi qua Đàm Bội Thi, thời gian không nên lâu như vậy.

Cho nên, nàng miễn cảm ý thức , hân là đã xảy ra nàng không biết chuyện tình. Bất quá thượng tá không nói, nàng sẽ không hỏi, có một số việc hân càng muốn chính mình giải quyết, vậy làm cho hân giải quyết đi.

Này hội, Đàm Bội Thi ôm chính mình bụng. Hạnh Nhược Thủy giúp đỡ cánh tay của nàng, hai người chậm rãi đi vào bệnh viện, vừa nói nói chuyện. Trên cơ bản đều là Nhược Thủy đang nghe Bội Thi nói đứa nhỏ ở nàng trong bụng thể nào làm vận động, cái gì cảm giác linh tinh . Tóm lại, đây là chuẩn mẹ khoe ra thời gian.

Hai người nói nói cười cười , đi lên thang máy. Khoa phụ sản ở bệnh viện lầu 3 đâu.

Làm hai người nhìn đến một người nam nhân cùng một nữ nhân chậm rãi đi hướng bệnh viện kiểm nghiệm thất, nhất thời liền ngây dại. Bởi vì, cái kia nam nhân là Ưng thượng tá.

Nữ nhân khoác hoa văn khăn, mặc màu đen trung dài khoắn áo khoác, hạ thân mặc pha cùng tiểu giày da. Nàng đi được rất chậm, cúi đầu, tựa hồ thực không thoải mái. Cánh tay bị thượng tá giúp đỡ.

Thượng tá tựa hồ ở quan tâm hỏi của nàng cảm giác, bọn họ nói chút cái gì, lại nghe không thấy. Khoảng cách, có chút xa.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, chậm rãi phục hồi tinh thần lại.”Đi thôi.” Lôi kéo Đàm Bội Thi, hướng khoa phụ sản phòng đi đến.

“Đội trưởng thật sự là hơi quá đáng ~! Nhược Thủy, chúng ta đi qua tìm hân tính sổ!” Còn lớn hơn bụng Đàm Bội Thi lôi kéo nàng sẽ tiến lên.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo nàng.”Không, Bội Thi, không cần.” Nàng rất ngoài ý muốn , cũng bởi vì này hình ảnh mà trong lòng khó chịu, nhưng là nàng tin tưởng hân.

“Nhược Thủy!”

“Bội Thi, ta tin hân.” Một cái ngay cả thương cột đỉnh ở ót thượng cũng không chịu buông tha cho nam nhân của nàng, nàng không nên đi hoài nghi.”Đi thôi, ta tin tưởng hân chính mình hội theo ta nói , chính là vấn đề thời gian.”

Cùng Đàm Bội Thi kiểm tra trong quá trình, Hạnh Nhược Thủy biểu hiện thật sự bình tĩnh, tựa hồ cũng không có nhìn đến vừa rồi kia một màn.

Ngược lại là Đàm Bội Thi liên tiếp xem cửa nàng sắc mặt, lần nữa hỏi nàng thật sự không có việc gì sao, giống như đó là thiên đại đả kích, mà nàng là cái yếu ớt từ oa nhi.

Hạnh Nhược Thủy đành phải cười nói:”Ta thật sự không có việc gì. Người yên tâm đi, ta nam nhân của chính mình là cái người nào, ta rõ ràng thật sự.” Nếu ngay cả cơ bản nhất tín nhiệm đều không có, kia bọn họ cùng nhau đã trải qua nhiều như vậy thật sự là uổng phí !

Bọn họ kiểm tra hoàn đi ra, hai người đã muốn không thấy .

Vào lúc ban đêm, Ứng thượng tá cũng không có về nhà.

Hạnh Nhược Thủy hết thấy chuẩn bị, đều không có phải thượng công dụng. Tuy rằng tin tưởng hẳn, nhưng vẫn là hy vọng có thể biết chân tướng, đây là mỗi người cộng đồng tâm lý.

.....

Ứng Trường Không giúp đỡ Viên Mộng ở trên giường bệnh nằm xuống đến. Nay vài năm, thân thể của hắn hao tổn lợi hại, sớm đã hạ xuống một thân ốm đau.

Viên Mộng nằm xuống đến, thở phào nhẹ nhõm, suy yếu cười cười nói:”Người trở về đi, ta không có gì sự. Đây đều là bệnh cũ , không có gì trở ngại .”

Ứng Trường Không nhìn nàng gầy mặt, cảm thấy chính mình trong lòng như là bị đao trát giống nhau đau đớn. Hắn tuy rằng đã muốn nghĩ biện pháp đều chuẩn bị tốt lắm, nhưng này lý dù sao cũng là ngục giam, hoàn cảnh không tốt. Nàng lúc ấy thân thể liền nhược, ép buộc này vài năm, lại tàn phá không chịu nổi.

Ứng Trường Không hai tay gắt gao nắm thành quyền đầu, khớp xương cao cao đột khởi. Năm đó cái loại này hận không thể giết người cảm giác, thẳng đến giờ phút này còn như thể tiên minh.

Sau đó, hắn chậm rãi thả lỏng biểu tình.”Đừng nói nói, người ngủ một giấc, tỉnh lại là tốt rồi hơn. Ta tìm nhân chiếu cố người, người yên tâm đi.”

“Hảo.” Nàng cười cười, nhắm hai mắt lại. Sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt tiêu tụy, đầy mắt một mảnh thanh hắc.

Ứng Trường Không ở nàng phía trước cửa sổ đứng hồi lâu, mới dặn dò coi chừng của nàng nhân một phen, đi nhanh ly khai.

Ra bệnh viện, hắn lái xe thẳng đến, vẫn chạy đến ngoại ô một rừng cây, mới dừng lại đến. Nhảy xuống xe, tìm một gốc cây đại thụ, một quyền một quyền đánh vào thụ trên người.

Bởi vì quá mức dùng sức, rất nhanh mu bàn tay liền huyết nhục mơ hồ . Hắn lại giống nhau một chút cảm giác cũng không có, vẫn là một quyền một quyền tạp. Yên tĩnh trong rừng, chỉ có này tiết tấu tiếng vang ở quanh quẩn.

Không biết qua bao lâu, hắn nện xuống cuối cùng một quyền, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng. Kia một tiếng, như là bị thương mãnh thú phát ra tê rống, tràn ngập không cam lòng, tuyệt vọng cùng thống khổ.

Ứng Trường Không xoay người, chậm rãi khúc khởi hai chân, sau đó ngồi ở thượng. Hai mắt kinh ngạc nhìn dưới mặt đất, huyết theo trên tay một giọt một giọt đi xuống giọt, tựa hồ đều có thể nghe được thanh âm.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh trời xanh, chậm rãi nhắm lại hai mắt. Cắn chặt hàm răng , mày nhíu thành một cái bết tắc, giống nhau chính thừa nhận thật lớn thống khổ.

Rất lâu sau đó, hắn mới chậm rãi mở hai mắt. Trong mắt đã muốn khôi phục bình tĩnh, hắn kéo kéo quần áo, nhảy vào trong xe.

Chuyển xe, chạy như bay mà đi.

.....

Theo ngày đó đụng tới hấn cùng một nữ nhân ở bệnh viện bắt đầu, Ứng Trường Không đã muốn có một đoạn thời gian không có về nhà. Trên đường Phó Bồi Cường trở về một lần, hấn nhưng không có trở về.

Hạnh Nhược Thủy không ngừng mà nói cho chính mình, không cần nghĩ nhiều, phải tin tưởng hấn. Nhưng là trong lòng cái kia ngật đáp theo thời gian trôi qua, ở chậm rãi thành lớn. Nàng thậm chí tại hoài nghi, na hội sẽ không là hấn nhiệm vụ? Có lẽ, cái kia nữ nhân hấn bảo hộ đối tượng!

Nhưng là, loại này ý tưởng ở hôm nay bị đánh vỡ .

Nàng đứng ở thụ bóng ma lý, nhìn đối diện nam nhân của nàng trong tay mang theo rau dưa thịt loại đi ở một nữ nhân bên cạnh. Hai người thỉnh thoảng lại nói điểm cái gì, nghe không được, không biết nội dung.

Nhưng là, kia cấp của nàng cảm giác, giống như là một cái trượng phu cùng một cái thê tử ở mua đồ ăn. Nếu là nhiệm vụ, nếu chính là bảo hộ nàng, chẳng lẽ còn cần bồi nàng mua đồ ăn nấu cơm sao?

Hạnh Nhược Thủy không thể thuyết phục chính mình, nhưng là nàng không có tiến lên. Nàng cũng không có theo sau, bởi vì thượng tá là trinh sát binh, hấn thực dễ dàng liền phát hiện có người theo dõi . Mà nàng, không nghĩ ở người khác trước mặt khởi tranh chấp. Cho dù muốn hỏi, cũng là hai người về nhà sau chuyện tình.

Bọn họ biến mất ở tầm mắt trong vòng, nàng vẫn thật lâu không thể hoàn hồn. Tâm tình, có chút trầm trọng.

Nàng đột nhiên lại nghĩ tới cô sói nói qua trong lời nói.”Người luyến ái , người nếu muốn đến có lẽ ngày nào đó hấn sẽ cùng người khác cùng một chỗ đem người từ bỏ; Người kết hôn , người nếu muốn có lẽ ngày nào đó này đoạn hôn nhân bước đi không nổi nữa..... Đây đó, người đều là nếu muốn . Người không thể tiêu cực luôn nghĩ phá hư kết quả, nhưng là người có dũng khí ở bất hạnh thời điểm đi gánh vác cái kia phá hư kết quả.”

Không! Nàng vẫn là lựa chọn tin tưởng hấn

! Lúc trước như vậy gian nan hấn đều không có buông tha cho, không lý do ở bọn họ tối ngọt ngào thời điểm, hấn lại bên ngoài ! Đây, tuyệt đối không thể có thể!

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng thuyết phục chính mình, xoay người chậm rãi đi rồi. Chính là sự tình quan chính mình yêu nhất nhân, tâm tình không có biện pháp lại trở lại phía trước .

Hạnh Nhược Thủy trở lại công ty, đem toàn bộ tâm tư đều đầu nhập đến công tác giữa. Vừa mới bắt đầu thời điểm còn luôn nghĩ kia một màn, sau lại mới chậm rãi chuyển chú cho công tác.

.....

Ứng Trường Không dẫn theo này nọ, đi theo Viên Mộng phía sau. Cẩn thận nhìn của nàng dưới chân, sợ nàng ngã sắp xuống . Nàng tuy rằng đã muốn xuất viện, nhưng thân thể còn có chút hư, không thể ra nhất định điểm ngoài ý muốn.

Bọn họ đi vào một cái lão cũ tiểu khu, cách bên đường có điểm xa, nhưng là hoàn cảnh thanh u, thích hợp dưỡng thân thể. Chẳng qua đều là 90 niên đại kiến lên phòng ở, có chút cũ .

Này phòng ở là Ứng Trường Không thuê . Viên Mộng thân thể không tốt, hấn không có thuê cao lầu tầng . Mà lầu một lại hơi ẩm ướt, cho nên thuê là mô đồng lầu hai nhất thất nhất thính. Phòng ở trải qua bố trí, gia cụ thực đầy đủ hết, cũng thu thập thật sự sạch sẽ.

Đến ngoài cửa, Viên Mộng mở ra môn, vọt đến một bên làm cho hấn tiến vào.

Ứng Trường Không đem đồ ăn phóng tới tại phòng bếp, nên phóng tủ lạnh tắc bỏ vào trong tủ lạnh.

Viên Mộng tắc trở lại đường ngay cho hấn ngã một chén nước, hai người ở trên sofa ngồi xuống.”Người cũng không dùng thường thường lại đây xem ta, ta thân thể đã muốn hảo không sai biệt lắm , chiếu cố chính mình không là vấn đề.”

Nàng xuất viện vài ngày sau, người kia đã bị nàng sa thải . Nàng có thủ có chân, còn không có suy yếu đến cần nhân vẫn giống bệnh nhân dường như chiếu cố.

“Thầy thuốc nói người thân thể cần nhiều hơn nghỉ ngơi, không thể làm lụng vất vả. Để cho ta sẽ đem người kia tìm trở về, làm cho nàng tiếp tục chiếu cố người. Người yên tâm, lại thuê một tháng. Đến lúc đó hậu, người thân thể cũng tốt không sai biệt lắm.” Ứng Trường Không lo lắng nàng một người ở nhà té xỉu cũng không có người biết.

Viên Mộng cười cười.”Ta làm sao liền nhược thành như vậy ? Vì không cho người lo lắng, vậy lại dùng một tháng đi.”

Ứng Trường Không thể này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Viên Mộng lại nhìn hắn, nói:”Kỳ thật người không nợ ta cái gì, huống hồ cũng không phải của người sai, người không cần luôn luôn tại nội tâm trách cứ chính mình. Đáp ứng ta, buông tha chính người, được không?”

Ứng Trường Không vài lần há mồm muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ trở về một cái hảo tự. Hai người yên lặng ngồi một hồi, hắn đứng lên.”Người đi trên giường nghỉ ngơi một hồi đi, ta đi nấu cơm.”

“Vẫn là ta đến đây đi. Ta thực không có việc gì!” Viên Mộng cảm thấy, hắn đều đem chính mình làm như một cái tử oa nhi đến xem.

Ứng Trường Không cự tuyệt, không cho gì phản bác đường sống.

Viên Mộng bắt đắc dĩ, đành phải hồi trên giường đi nằm. Nàng kinh ngạc nhìn trần nhà hồi lâu, chậm rãi nhắm mắt lại. Khóe mắt, chảy xuống một giọt lệ.

Ứng Trường Không đem nóng phóng oa thượng hàm , lại đem cơm nấu thượng, sau đó đem rau dưa đặt ở chậu lý phao . Đi ra phòng khách, xuất ra chính mình mua mấy thùng hoa quả, dùng gói to trang hai đại gói to.

Nơi này là nhất thế tam hộ , trừ bỏ bọn họ thuê trụ nhất thất nhất thính, còn có hai hộ hai thất nhất thính.

Ứng Trường Không cầm hoa quả, phân biệt xao khai bọn họ môn.”Nhĩ hảo, ta là 203 hộ gia đình bằng hữu..... Là như vậy, ta bằng hữu nàng thân thể không tốt lắm, lại luôn một người ở nhà, ta lo lắng đôi khi nàng thân thể không khoẻ cũng không gọi điện thoại cho ta biết. Cho nên, nếu có thể, phiền toái người giúp ta lưu ý một chút của nàng tình huống. Cũng không phải muốn các người thời khắc chú ý , chính là bình thường lưu ý một chút có cái gì không không đúng, được không?”

Ở nhà là cái đại gia, cười hớ hớ đáp ứng rồi, còn nói một câu:”Người trẻ tuổi nhưng đừng là học người ta kim ốc tàng kiều đi?”

“Đại gia, tuyệt đối không phải.” Thượng tá nhéo một phen hân, không nghĩ tới người ta hội nghĩ như vậy.

Thu phục trở lại trong phòng, nóng đã muốn toát ra mùi .

.....

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy vội vàng, sẽ không đi ra ngoài ăn cơm trưa, làm cho bọn họ cấp mang về đến.

Bọn họ trở về thời điểm, xèo xèo thì thăm ở thảo luận một sự kiện. Nói là quảng trường kia có cái tuổi trẻ nữ nhân giơ một khối bài tử đang tìm nhân, mặt trên viết tìm một kều hoa Tích Mộng nhân, còn thiếp ảnh chụp.

“Nếu tỷ, người cũng thật đừng nói, kia ảnh chụp nhìn khả giống người.” Lâm bội bội đem cặp lông cơm buông, nói như vậy một câu.

Hạnh Nhược Thủy ngừng tay trung bút, đứng lên ra bên ngoài chạy. Nàng đã muốn có thể đoán được, người kia là ai . Nhất định là theo thành phố Y đến, vẫn là cái tuổi trẻ nữ nhân, nhất định là Mai Ngạn Đình.

Nàng một đường chạy chậm đến quảng trường, quả nhiên nhìn đến rất nhiều người làm thành một vòng tròn đang nhìn náo nhiệt. Lý ba tầng ngoại ba tầng , nhân còn không thiếu. Nhân chính là như vậy, mặc kệ sự tình gì, đều yêu thấu cái náo nhiệt. Đôi khi chính là bởi vì vô giúp vui nhân nhiều lắm, làm cho bị kích phát sinh.

Hạnh Nhược Thủy theo mỗi cá nhân ít địa phương hướng lý chen vào đi. Quả nhiên, thượng quý , giờ bài tử nhân chính là Mai Ngạn Đình. Nàng đi qua đi, vô vô hai mắt vô thần nha đầu.”Ngạn Đình.”

Mai Ngạn Đình cả người chấn động, quay đầu vừa thấy, nhất thời kinh hãi nước mắt đều chảy xuống đến đây.”Tích Mộng tỷ!” Nàng vội vàng đứng lên, lại bởi vì quý lâu, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa muốn ngã sấp xuống.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng một phen giữ chặt nàng, lấy quá nàng trong tay bài tử.”Đi thôi, chúng ta trước tìm một chỗ ngồi xuống nói sau.”

Đám người tránh ra một cái thông đạo, làm cho các nàng rời đi. Chỉ chớp lát, mọi người liền tan.

Hạnh Nhược Thủy mang Mai Ngạn Đình đi phụ cận một nhà chưng tiệm cơm, điểm hai cái chưng cơm. Vừa vặn nàng cũng chưa ăn cơm trưa, cùng nhau ăn đi.”Ngạn Đình, người làm sao có thể ở trong này?”

Nàng vừa hỏi, Mai Ngạn Đình liền cúi đầu, không hé răng. Một lát sau, nước mắt một giọt một giọt đi xuống điệu.

“Tốt lắm tốt lắm, ta không hỏi. Chúng ta ăn cơm trước, ăn cơm trước, a?” Hạnh Nhược Thủy biết khẳng định đã xảy ra đại sự tình , nếu không nàng sẽ không ngàn dặm xa xôi đi vào bên này tìm nàng.

Mai Ngạn Đình lau nước mắt, ăn đã lâu thơm ngào ngạt đồ ăn. Nước mắt không lại điệu, nhưng ở trong hốc mắt thẳng đảo quanh, cái mũi cũng toan lợi hại.

Hai người cũng không nói chuyện, yên lặng đem cơm ăn .

Theo chưng tiệm cơm đi ra, Hạnh Nhược Thủy liền mang nàng hồi công ty bãi đỗ xe. Cấp Hạ Mặc bọn họ công đạo một tiếng, mang theo nhân về nhà đi.

Mai Ngạn Đình ngồi ở trong xe, lại bắt đầu yên lặng điệu nổi lên nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy không có khuyên nàng, chính là đem khăn tay hộp phóng tới của nàng trước mặt. Nếu thật sự rất khó quá, vẫn là làm cho nàng khóc một hồi có vẻ hảo. Cũng không biết đã xảy ra sự tình gì, làm cho nàng như vậy nghèo túng. Bởi vì là mùa xuân, cho nên trên người không có gì hương vị, nhưng là giấy bẩn lợi hại.

Rất nhanh , xe liền khai vào tiểu khu đại môn.

Mai Ngạn Đình nhìn trước mắt cùng hoa viên đường như tiểu khu, trợn to mắt nhìn, cũng không điệu nước mắt . Đã thấy rõ ràng nhất đồng nhất đồng đều là biệt thự, lại ngay cả miệng đều hợp không được.

Xe khai vào gara, Hạnh Nhược Thủy mang theo nàng đi vào biệt thự đại môn.”Vào đi.”

Mai Ngạn Đình đứng không nhúc nhích, nhìn trước mắt biệt thự choáng váng đường như.”Tích Mộng tỷ, đây, đây là nhà người sao?”

“Đúng vậy, vào đi.” Hạnh Nhược Thủy đem nàng kéo vào đến. Biết nàng trụ quán trong thành thôn đường như địa phương, cho nên mới như vậy kinh ngạc.

Vào cửa, Hạnh Nhược Thủy xuất ra chính mình mua đáng yêu dép lê đưa cho nàng.”Mặc này đi, tân .”

Mai Ngạn Đình cởi, lập tức một cổ khó nghe mùi xông vào mũi. Nàng vội vàng lại kia chân tắc đi vào, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Hạnh Nhược Thủy cầm một cái rác túi cấp nàng.”Không có việc gì , đi toilet gột rửa thì tốt rồi. Thay đổi đi, sau đó đem ô uế giấy phóng tới này gói to lý ném đi.” Kia giấy hồng rồi, cũng không thể mặc.

Mai Ngạn Đình đem giấy thay đổi, ở toilet dùng tắm rửa nữ giặt sạch tam lần, trong lòng mới cảm thấy sạch sẽ .

Hạnh Nhược Thủy trở về phòng tìm một bộ chính mình không thể nào mặc quần áo cấp nàng.”Nha, tắm rửa một cái đi.”

Mai Ngạn Đình cơ hồ vừa muốn chảy xuống nước mắt đến, giờ phút này, nàng hi vọng nhất chính là có thể tẩy một cái thoải mái nước ấm tắm, nàng đã muốn nhiều ngày không tắm rửa .

Mai Ngạn Đình không dám dùng bồn tắm lớn, mà là tắm vòi sen. Nóng nóng dòng nước quá thân thể thời điểm, nàng ở trong nước làm cần điệu nước mắt. Dem toàn bộ ủy khuất, sợ hãi, hết thấy khóc đi ra.

Hạnh Nhược Thủy ở ngoài cửa kiên nhẫn chờ, giặt sạch một mâm tử hoa quả ở trên bàn làm ra vẻ. Nghĩ đến cũng là của nàng sai, nàng đáp ứng quá trở về thành phố Z liên hệ của nàng. Nhưng là bởi vì sau lại đã xảy ra liên tiếp chuyện tình, liền đem này cấp quên .

Đợi ước chừng có nửa giờ, Mai Ngạn Đình mới từ trong phòng tắm đi ra. Bởi vì phao lâu, cả người đỏ rực . Trên mặt cũng đỏ bừng , sắc mặt thoát nhìn so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

“Lại đây nơi này ngồi đi.” Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ chính mình bên người vị trí, cấp nàng ngã một chén trà nóng, lại đem hoa quả bàn để tới trước mặt nàng.”Uống trà, nước ăn quả.”

Mai Ngạn Đình đang cảm ấm áp chén trà, thân thể còn có chút đau. Kia lãnh, ở trong lòng, mà phi thân thể thượng. Hai mắt kinh ngạc nhìn dưới mặt đất, vẻ mặt mê mang mà ủy khuất.

Hạnh Nhược Thủy cũng không thúc giục nàng, chờ chính nàng mở miệng. Nàng có lẽ không nghĩ nói cũng không cũng biết.

Hai người cũng không nói chuyện, trong phòng im ắng . Hồi lâu sau, Mai Ngạn Đình mới chảy nước mắt mở miệng.

“Tích Mộng tử.....” Mai Ngạn Đình chỉ hô một tiếng, liền nhịn không được điệu nước mắt. Tựa như một cái bị rất nhiều ủy khuất cùng kinh hách đứa nhỏ, rốt cục gặp được chính mình thân nhân giống nhau. Chậm rãi, điệu nước mắt biến thành gào khóc.

Hạnh Nhược Thủy

lầm quá nàng, đem đầu nàng đặt tại chính mình trên vai. Cũng không mở miệng an ủi, liền từ nàng gào khóc. Của nàng thần kinh ban thật chặt, cần phát tiết mới có thể trầm tĩnh lại.

Mai Ngạn Đình ôm lấy nàng, thật sự tựa như cái đứa nhỏ dường như khóc đã lâu. Dem Hạnh Nhược Thủy quần áo đều khóc ướt , chính mình yết hầu cũng ách , mới chậm rãi ngừng lại.

Vừa kéo vừa kéo hấp cái mũi, đem sự tình cấp nói.

“Người đi hôm kia buổi tối, chúng ta cùng nhau ăn cơm thời điểm ta uống rượu , sau lại về nhà ngay cả tắm cũng chưa tẩy liền đang ngủ. Cũng không biết như thế nào , cư nhiên một hơi ngủ thẳng ngày hôm sau buổi tối. Ta tỉnh lại sau sẽ không thấy Hứa An, ta nơi nơi tìm hắn, điện thoại tắt máy, nhân cũng không thấy tăm hơi. Theo ngày đó bắt đầu, hắn sẽ thấy cũng không xuất hiện quá.....”

Nói tới đây, nàng lại nhịn không được ô ô khóc lên.

Hạnh Nhược Thủy ôm nàng, tâm hồ lý bị tạp một khối cự thạch. Nàng thiếu chút nữa đã quên Hứa An! Hứa An bắt cóc nàng, nàng bị đánh bị quán hạt tiêu thủy, tỉnh lại thời điểm cũng đã ở Thương Duy Ngã nơi đó . Hứa An đi nơi nào ? Chẳng lẽ, Thương Duy Ngã bắt hắn cho.....

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên thân thể có chút lạnh, lấy Thương Duy thủ đoạn của ta, Hứa An sẽ không quá. Cho dù không có chết, kia cũng là sống không bằng chết.

“Ta tìm không thấy hắn, cũng không biết đi nơi nào tìm. Sau lại, có người tìm tới môn, là vay nặng lãi công ty , nói Hứa An thiếu bọn họ tiền. Kia tiền vốn không nhiều lắm chính là 3 ngàn nhiều, nhưng là lợi cồn lợi tựa thành vài vạn. Bọn họ tìm không thấy Hứa An, tìm đến chúng ta chỗ ở, bức ta còn tiền. Ta mỗi tháng về điểm này tiền lương, trừ bỏ tiền thuê nhà ăn cơm, còn lại một phần không dư thừa cho vay nặng lãi. Sau lại, hai cái địa phương sinh viên đọc sư phạm trở về, đi ra trường học làm lão sư . Ta bằng cấp không đủ, công tác sẽ không có..... Ta không có tiền cao hơn nữa lợi thả, những người đó liền đánh ta, còn bức ta đi ra ngoài bán..... Ta không có biện pháp, đã nghĩ trốn. Ta đã nghĩ đến người ở thành phố Z, mượn thượng còn sót lại tiền nghĩ đến đây tới tìm người..... Nhưng là này vay nặng lãi nhân nhìn chăm chăm ta đâu, ta nơi nơi chạy, thiếu chút nữa bị nắm trở về, thật vất vả mới trốn thoát, ta.....”

Nàng rơi lệ đầy mặt, đã muốn phát không ra tiếng âm, chính là càng không ngừng khụ, giống nhau muốn đem phế đều khụ đi ra đường như. Bộ dáng thoát nhìn, đặc biệt đáng thương.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng khó chịu, ôm nàng càng không ngừng nói:”Hiện tại đã muốn không có việc gì , đừng sợ, không có việc gì”

“Ta không dám trực tiếp mù mịt hoặc là xe lửa, đành phải tọa ô tô đến nơi đây tới đó, sau đó lại vòng đến nơi đây đến. Đi vào nơi này, ta lại không có điện thoại của người, cũng không biết người đang ở nơi nào. Ta đi cảnh sát cục hỏi, cảnh sát cũng tìm không thấy này nhân. Ta trên người về điểm này tiền mua vé xe, cần bản là không bao nhiêu . Ta thử tìm việc, nhưng nhất thời bán hội cũng tìm không thấy. Ta nghĩ có lẽ người đã muốn không ở nơi này , ta đã nghĩ cuối cùng thử xem, nếu tại đây dạng tìm khắp không đến người, ta đây ta đây..... Ta cũng không biết làm sao bây giờ.....”

Hạnh Nhược Thủy có thể tưởng tượng ra đến, nàng nhất định ăn rất nhiều đau khổ, chịu được không thể tưởng tượng tâm lý dày vò.”Tốt lắm Ngạn Đình, cái gì cũng đừng tưởng, người hiện tại đi trước ngủ trên giường vừa cảm giác, tỉnh ngủ thì tốt rồi.”

Hạnh Nhược Thủy liền đem nàng lĩnh đến khách phòng đi ngủ . Nàng phải rời khỏi thời điểm, bị Mai Ngạn Đình kéo lại.

“Tích Mộng tử, người đi đâu lý? Người có thể hay không, có thể hay không tại đây bồi theo giúp ta?” Phù thũng hai mắt, bên trong tất cả đều là mong được. Tầm mắt, thanh hắc một mảnh.

Hạnh Nhược Thủy đành phải chuyển laptop máy tính, ngồi ở đầu giường vị trí.”Người ngủ đi, ta ngay tại nơi này.”

Mai Ngạn Đình là thật mệt chết đi , cho nên cầm lấy tay nàng, rất nhanh liền đang ngủ.

Xác nhận nàng đã muốn ngủ say, Hạnh Nhược Thủy mới chậm rãi đem tay nàng bỏ vào ổ chăn lý. Rồi đi khách phòng, trở lại phòng ngủ cấp Thương Duy Ngã gọi điện thoại.

“Nhược Thủy?” Kia quả nhiên Thương Duy Ngã trong thanh âm có như vậy một tia không dễ phát hiện kinh hỉ.

Hạnh Nhược Thủy hít một hơi, hỏi:”Hứa An đâu? Người đem hân thể nào ?”

“Giết. Như vậy tâm lý đã muốn vắn vẹo nhân, lưu trữ cũng là cái tai họa.” Mà hân, chưa bao giờ sẽ bỏ qua gì một cái uy hiếp người của chính mình.

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa đã nói, hân tâm lý vắn vẹo kia cũng là người làm hại. Nói đến bên miệng, lại nuốt trở về.”Ta đã biết, tái kiến.”

Nắm di động, nàng dựa môn, trong lòng rất loạn . Nàng đương nhiên không chủ trương tùy tiện liền giết người, nhưng là Hứa An quả thật đã muốn tâm lý vắn vẹo , nếu không thể sửa đúng lại đây còn có thể thương tổn người khác, cũng không thích hợp cùng Mai Ngạn Đình cùng một chỗ.

Chính là, hiện tại xem Mai Ngạn Đình như vậy đáng thương, trong lòng nàng cũng không phải tư vị. Hứa An lại phá hư, đối Mai Ngạn Đình coi như tốt. Mà hân sở dĩ biến thành như vậy, vô luận như thế nào chính mình đều cũng có nhất định trách nhiệm .

“Ai –” Nàng nhịn không được thở dài một hơi, cảm thấy đầu có chút đau. Đem thân thể phao tiến giường lý, nàng thật sự tưởng niệm của nàng thượng tá . Nhưng là nghĩ đến ở bệnh viện cùng đầu đường xem kia một màn, trong lòng lại rối rắm đứng lên.

Thật vất vả mới quá thượng an ổn ngày , như thế nào lại đây việc này!

Nàng thủ nhu nhu mi tâm, cảm thấy đầu có chút đau .

Nhưng là chính là rối rắm một hồi, Hạnh Nhược Thủy liền rời giường đi thị trường mua đồ ăn . Trước đem tài liệu chuẩn bị tốt, đến lúc đó gian điểm đi tiếp tiểu tử kia, trở về hạ oa rất nhanh có thể ăn.

Ở chợ đi bộ một vòng, còn mua nhiều hoa quả cùng đồ ăn vặt, thế này mới trở về đi. Nàng thật không ngờ chính là như vậy một chút thời gian, trong nhà liền đã xảy ra chuyện.

Nguyên lai Mai Ngạn Đình tuy rằng mệt cực kỳ, nhưng dù sao trải qua nhiều như vậy thiên kinh hách, ngủ cũng không an ổn. Hạnh Nhược Thủy đi ra ngoài không bao lâu, nàng liền đã tỉnh. Ở trên lầu dưới lầu tìm

một lần, cũng không thấy được nhân. Vì thế, nàng bắt đầu do dự mà mở ra từng bước từng bước phòng môn. Bởi vì chủ phòng ngủ khẳng định sẽ thả rất nhiều trọng yếu này nọ, cho nên hẳn là cuối cùng mở ra.

Nàng vừa mới đẩy cửa ra đi vào đi, đầu tiên chú ý tới, là trên tường kia hai phúc thật lớn ảnh chụp.

Một bức là áo cưới chiếu, Tích Mộng tỷ mặc xinh đẹp cán sa, cười cũng như hoa. Mà một người cao lớn nam nhân chính ủng trụ nàng, cúi đầu thâm tình dừng ở nàng, chỉ có một bên cạnh.

Một khác phúc là một người nam nhân ngồi ở cây thang thượng, mặc nàng rất ít nhìn thấy quân trang. Trên thân là nhất kiện màu đen T-shirt dường như áo, hạ thân mê màu khố, so với bình thường mê màu phục muốn thâm sắc, càng thiên hướng cho hắc. Trên chân một đôi màu đen quân giày, trên đầu màu đen mũ. Áo trước ngực cùng mũ thượng có nào đó dấu hiệu, nhưng xảo diệu góc độ làm cho người ta thấy không rõ lắm. Mà miệng hẳn lý điều một gốc cây thảo, lại tăng thêm không kèm chế được hương vị. Họa người trong đồng dạng là chỉ có bên cạnh, nhưng là chính thể làm cho người ta một loại khí phách mười phần, cương nghị chính trực cảm giác, chỉ liếc mắt một cái liền tâm sinh hảo cảm cùng sùng bái.

Thực rõ ràng, hai phúc ảnh chụp là cùng một người nam nhân.

Nhưng là Mai Ngạn Đình nhin không được nhú mày, tuy rằng này phúc ảnh chụp không có ngay mặt, nhưng nàng cảm thấy cái kia nam nhân không giống tỷ phụ. Nữ nhân cảm giác, bình thường là thực sâu sắc.

Nàng nhin không được tới gần đi, tưởng lại cẩn thận thấy rõ ràng.

Cổ tình lúc này, thượng tá về nhà. Hẳn lỗ tai linh, nghe được trong phòng có tiếng vang, vì thế vô thanh vô tức thượng thang lầu, nghĩ cấp vợ một kinh hỉ.

Hắn vụng trộm từ phía sau phác đi qua thời điểm, miễn cảm phát hiện này không phải hẳn vợ. Thượng tá phản ứng đầu tiên là đem nàng làm tắc, cầm trụ cánh tay của nàng hai tay bắt chéo sau lưng ở sau người, chân hướng nàng tiểu thối nhất đá, làm cho nàng quỳ gối thượng.

“A — a —” Mai Ngạn Đình liên phát ra hai tiếng kêu sợ hãi, cùng với đau đớn kêu rên.

“Muốn làm gì?” Thượng tá lạnh giọng hỏi. Lập tức, hắn phát hiện người này trên người mặc là kiểu thê quần áo. Tuy rằng Nhược Thủy đã muốn có một đoạn ngày không mặc, nhưng là thượng tá vẫn là liếc mắt một cái có thể nhận ra đến.

Hắn nhướng mày, buông lỏng tay ra.”Ai cho ngươi vào?”

Hắn buông lỏng khai, Mai Ngạn Đình liền ngã ngồi trên mặt đất, của nàng cánh tay bị vặn vẹo đau quá, tiểu thối bị đá địa phương cũng vô cùng đau đớn. Đây hội, trong mắt đã muốn mạo chất lỏng.

Không có biện pháp, thượng tá động tác luôn luôn không thiếu khuyết lực đạo. Nếu không nàng là cái nữ nhân, nàng phỏng chừng sẽ tàn phế. Trên thực tế, hắn đã muốn lực khống chế nói, tính khinh.

Mai Ngạn Đình cánh tay bị kéo có điểm trật khớp, đau nàng điệu nước mắt từ. Cổ tình này nhân thực tàn ác đáng sợ bộ dáng, nàng lại không dám khóc. Cũng không biết như thế nào trả lời hắn vấn đề, bởi vì nàng không biết hẳn là ai vậy. Bắt đầu thời điểm, nàng còn tưởng rằng vay nặng lãi những người đó đến đây.

“Nói chuyện!” Thượng tá nhướng mày, toàn thân phát ra lãnh khí thực dọa người.

Mai Ngạn Đình dọa một chút, choáng váng hồ đầu óc đột nhiên linh quang chợt lóe, hẳn là ảnh chụp lý người kia!”Ngươi, ngươi là Tích Mộng tỷ lão công?” Nàng thanh âm có điểm đầu.

Ứng Trường Không ánh mắt hơi hơi nhíu lại, hắn biết hoa Tích Mộng là Nhược Thủy ở thành phố Y dùng là thân phận. Như vậy nàng là từ thành phố Y đến, hẳn là Nhược Thủy mang vào, bởi vì nàng mặc Nhược Thủy quần áo.

Hắn sắc mặt hoãn hoãn.”Là ta vợ mang ngươi vào?”

“Ừ ần!” Mai Ngạn Đình mãnh gạt đầu, sợ điểm chậm hẳn lại đem cánh tay của nàng cấp ninh chặt đứt.

Ứng Trường Không lại ninh một chút mi, nói:”Đứng lên đi.” Hắn nhìn ra được đến, cánh tay của nàng trật khớp. Vì thế thân thủ chụp tới, đã bắt trụ nàng trật khớp cánh tay.

“Người làm gì?” Mai Ngạn Đình phút chốc trừng lớn ánh mắt, sợ hãi.

Ứng Trường Không không hé răng, tay nâng lặc, răng rắc một tiếng sau, trở về vị trí cũ .

Mai Ngạn Đình phát ra hét thảm một tiếng, lập tức phát hiện cánh tay không đau . Cũng không dám nhìn hấn, cúi đầu tiếng cười nói một câu:”Cảm ơn.”

“Đi ra!” Ứng Trường Không xoay người đi ra ngoài, hấn không thích người khác tiến bọn họ phòng ngủ, cho nên ngữ khí lãnh lợi hại.

Mai Ngạn Đình vội vàng chạy đi ra ngoài. Nhìn hấn phịch một tiếng, đem cửa cấp quan thượng.

Đến phòng khách, Ứng thượng tá xuất ra rượu thuốc, quảng cấp nàng.”Dùng này nhu nhất nhu.”

Mai Ngạn Đình không dám hé răng, tiếp nhận rượu thuốc liêu khởi ống quần nhu rượu thuốc. Bị đá địa phương đã muốn thanh hắc một mảnh, chạm vào một chút đều đau, cho nên hấn áp cần không dám dùng sức. Nói là nhu, trên thực tế là sờ sờ.

Nàng là nữ nhân, Ứng Trường Không tự nhiên sẽ không hỗ trợ, này tiện tay cánh tay trở về vị trí cũ là hai chuyện khác nhau.

“Ta vợ đi nơi nào ?” Ứng Trường Không nâng thủ nhìn xem biểu, mày không có cách nào khác giãn ra mở. Hấn thời gian thực nhanh, rất tưởng vợ , cho nên căng thẳng gấp trở về . Mắt thấy, thời gian còn lại không bao nhiêu .

Mai Ngạn Đình ủy khuất nói:”Ta cũng không biết. Ta đang ngủ, tỉnh lại nàng đã không thấy tăm hơi.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một chút tiếng vang.

Ứng Trường Không trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy đi ra ngoài.”Vợ!”

Hạnh Nhược Thủy vừa đem sân môn quan thượng, nhìn đến hấn, cũng sửng sốt một chút. Lập tức, tràn ra tươi cười.”Người như thế nào đã trở lại?”

“Ta nghĩ người, cho nên sẽ trở lại . Ta chỉ có một chút thời gian, rất nhanh sẽ ra nhiệm vụ đi.” Lập tức một phen lấy quá nàng trong tay gì đó, một phen ôm nàng hướng lý đi, thực vội thiết bộ dáng.”Vợ, có hay không tưởng ta?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, nghe hấn trong lời nói, nhớ tới ngày đó chuyện tình. Nhưng rất nhanh, nàng lại đem hình ảnh trục xuất trong óc. Trước đem sự tình biết rõ ràng, đừng chính mình trước tra tấn chính mình, cũng tra tấn đối phương.”Tưởng, đương nhiên tưởng.”

Đây là trong lòng chân thật thanh âm, không gì hảo giấu diếm .

Ứng Trường Không thực vừa lòng, cúi đầu liền cắn hai khẩu vợ mềm mại cánh môi.

“Tích Mộng tỷ.” Mai Ngạn Đình hô một tiếng, trong lòng khả ủy khuất . Vô duyên vô cớ bị tấu , cũng khó trách nàng.

Hạnh Nhược Thủy chú ý tới nàng cầm trong tay rượu thuốc, việc chạy tới hỏi:”Ngạn Đình, làm sao vậy?”

“Ta đá .” Ứng Trường Không vội vàng thừa nhận.”Nàng ở chúng ta trong phòng ngủ, ta tưởng có tặc vào được.”

“Ngạn Đình, thực xin lỗi a. Hấn là quân nhân, đây là theo bản năng phản ứng. Ta đến giúp người nhu nhu, làm cho tị huyết tản ra thì tốt rồi.” Hạnh Nhược Thủy tắm rửa một cái, liền thay nàng xoa nhẹ đứng lên.

Mai Ngạn Đình làm sao chịu được loại này đau, quỷ kêu sói tru , nước mắt thẳng điệu. Thật sự rất đau rất đau !

Hạnh Nhược Thủy một chút cũng không có thủ hạ lưu tình, nhu thật sự dùng sức.

Một lát sau, Ứng Trường Không nhịn không được . Lại đây một phen giữ chặt tay nàng.”Tốt lắm vợ, không sai biệt lắm . Ta có chuyện muốn cùng người nói.”

Lời nói chưa dứt, lời kéo nàng liền hướng trên lầu trong phòng ngủ chạy.

“Ngạn Đình, gói to lý có cái gì, người lấy ra nữa ăn đi.”

Nhất qua quẹo vào địa phương, Ứng Trường Không liền xoay người đem nàng ôm lấy đến, vài cái bước xa vọt vào phòng ngủ. Mục tiêu, đương nhiên là bọn hắn cùng nhau chọn kia trương đặc đại thủy giường.

Kế tiếp động tác, đem người thả đổ, áp đi lên liền cần.

“Đừng, chờ ta rửa tay nói sau.” Một tay rượu thuốc hương vị, là lạ .

Ứng Trường Không một tiếng ảo não khẽ gọi, ôm lấy nàng phóng tới bồn rửa tay bên. Ở nàng trở lại đường ngay thời điểm, tay hắn đã muốn theo nàng quần áo vạt áo thân đi vào.”Vợ, ta nghĩ người chết bầm!” Cho nên mặc dù chỉ có một chút điểm thời gian, cũng muốn chạy về đến một chuyển.

“Àn.....” Hạnh Nhược Thủy phát ra một tiếng cúi đầu ưm, bởi vì thượng tá thủ đã muốn đến nàng mẫn cảm trước ngực. Mà nội y nút thắt, còn gắt gao thủ sẵn đâu.

Này một tiếng, làm cho thượng tá vốn cũng đã mãnh liệt không thể lại khổng chế **, lập tức không khổng chế được . Hai tay thoát khỏi của nàng quần áo đến, so với thoát chính mình còn muốn mau.

Chỉ chốc lát, nàng sẽ không sợ nhỏ .

Phòng ngủ buồng vệ sinh bồn rửa tay thực tình xấu, mặt trên mang theo siêu đại gương. Cho nên này hội, Hạnh Nhược Thủy có thể nhìn đến chính mình đùi đã ngoài toàn bộ vị, đang bị thượng tá ngăm đen thủ cuồng tứ thăm dò .

“Xem, vợ người thật là đẹp mắt!” Yếu điệu thân thể, bởi vì kích tình mà ửng đỏ da thịt, mê người nhiệt huyết phun trướng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn gương lý chính mình, thẹn thùng không dám nhìn.

“Ngoan, mở to mắt.” Thượng tá đem chính mình bác hết, gắt gao dán của nàng thân thể mềm mại. Thanh âm khàn khàn, mang theo mị hoặc.

Hạnh Nhược Thủy bị mị hoặc , ngoan ngoãn mở hai mắt. Thủy mâu khí trời , nhìn gương lý thẹn thùng nở rộ nữ nhân. Còn có nàng căn bản ngăn cản không được phía sau kia cường tráng thân thể, tinh xảo cơ bắp, đủ để cho nhân thét chói tai.

Hạnh Nhược Thủy chưa bao giờ biết, nhìn gương lý chính mình, hội trở nên như vậy mẫn cảm. Nàng áp căn cái gì cũng chưa pháp tưởng, chỉ có thể tùy ý cơn sóng gió động trời đem chính mình bao phủ, theo hắn động tác phát ra một tiếng một tiếng ** ưm.

Tưởng nhắm mắt lại, lại càng nhẹn không được xem. Mà thượng tá, còn tại nàng bên tai một tiếng một tiếng mị hoặc nàng.

“Người xem vợ, người thật đẹp! Không còn có so với người đẹp hơn !” Thượng tá sớm đã túy không thể tự thoát ra được, một bên làm càn đoạt lấy, một bên nhìn gương lý hình ảnh sợ hãi than hắn như hoa như ngọc kiều thê. Tựa như một đóa ở khí trời thủy khí lý chậm rãi nở rộ phù dung hoa, làm cho người ta lâm vào điên cuồng.

Hạnh Nhược Thủy hai tròng mắt, chậm rãi theo hai người giao hòa thân thể, chuyển qua thượng tá trên mặt. Thượng tá biểu tình là nàng rất ít nhìn thấy , bởi vì mỗi một lần hoan ái, nàng đều bị làm được choáng váng hô, áp căn không có cách nào khác thấy rõ ràng.

Mà hiện tại, nàng có thể theo gương lý, tinh tường nhìn đến hắn mỗi một cái phản ứng. Nàng chưa bao giờ biết, nguyên lai nam nhân phản ứng cũng có thể cho nữ nhân như vậy mẫn cảm, thậm chí cảm thấy **. Kia mỗi một hạ ồ ồ thổ dốc, đều làm cho nàng càng thêm mẫn cảm đứng lên.

Thật lớn gương, chứng kiến trận này thủy ru giao hòa yêu say đắm. Nếu như nó có thể, chỉ sợ cũng muốn thẹn thùng nhắm lại hai mắt.

Thật lâu sau, theo nữ nhân thấp giọng thét chói tai cùng nam nhân gầm nhẹ, một hồi kích tình hạ xuống màn che.

Ứng Trường Không mặt chôn ở vợ hờ vai lý, không tiếng động chữ nhỏ. Dựa vào, hần xa xa còn không có thỏa mãn! Nhưng là, đã muốn không thời gian !

Dem nàng xoay người lại, ở trên mặt hần ẩn hạ rậm rạp hôn.”Vợ, ta phải đi!”

Thượng tá mấy lần bộ áo phục.

Hạnh Nhược Thủy liền như vậy quang , theo đi ra ngoài.”Cẩn thận một chút. Ta cùng tiểu tử kia chờ người về nhà.”

“Chờ ta.” Ứng Trường Không một phen ôm chầm nàng, hung hăng cắn một ngụm, xoay người theo cửa sổ toát ra xuống. Còn không quên tạo nên rèm cửa sổ, không thể làm cho nhà mình vợ lậu một chút quang.

Hạnh Nhược Thủy theo rèm cửa sổ sau tìm hiểu cái đầu, nhìn hần nhảy vào trong xe, biến mất không thấy . Tuy rằng hần đã muốn nghe không thấy, nhưng nàng vẫn là trở về một chữ.”Hảo!”

Nàng đột nhiên nở nụ cười. Chính là một hồi tình yêu, nàng chỉ biết, của nàng thượng tá không thay đổi. Ngày đó nhìn đến hình ảnh, nhất định là có nguyên nhân .

Rất nhiều người nói, trương phu bên ngoài , làm thê tử nhân luôn cuối cùng một cái biết đến. Hạnh Nhược Thủy không như vậy cho rằng. Nếu người cũng đủ dụng tâm , hần là phủ thay đổi, người là nhất định có thể phát hiện . Bởi vì, của người tâm sinh trường ở hần kia.

Hạnh Nhược Thủy hô một hơi, hướng trên giường nhất nằm, nhắm mắt lại giống nhau còn tại kia một hồi tình hình lý say mê .

Nếu không phải Mai Ngạn Đình còn tại dưới lầu chờ, nàng thật sự muốn ngủ vừa cảm giác. Nhưng là không có biện pháp, đành phải tiến phòng tắm giặt sạch cái nước ấm tắm.

Bất quá, tâm tình tốt lắm rất nhiều, liền như ngoài phòng sáng lạn dương quang.

90. Chương 90: Ra Quĩ

Nói, bị nhu ngao ngao kêu Mai Ngạn Đình một người bị lưu tại trong phòng khách.

Trải qua thượng tá một hồi “Trắc tắc sự kiện” Sau, nàng không dám lại hướng lên trên chạy. Một người ngồi ở trong phòng khách, chán đến chết.

Nàng đành phải lấy quá điều khiển từ xa, mở ra tivi. Bởi vì ra tay năng lực kém, một hồi lâu mới tìm được nguồn điện chỗ. Vừa mở ra khi, tivi thanh âm còn không tiểu, nàng hoảng sợ, vội vàng đem thanh âm cấp quan đến rất nhỏ.

Nàng ôm đồ ăn vặt, vừa ăn một bên xem, nhưng bởi vì trong lòng rất không yên , kỳ thật căn bản không thấy thế nào đi vào. Đợi một giờ có bao nhiêu, mới nhìn đến Tích Mộng tỷ xuống dưới.

“Tích Mộng tỷ.” Mai Ngạn Đình buông đồ ăn vặt, vội vàng đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười.”Đừng như vậy câu thúc, làm chính mình trong nhà là tốt rồi, ngồi đi.” Hạnh Nhược Thủy mặt còn có chút hồng, dù sao vừa rồi đã trải qua một hồi tình hình.

Mai Ngạn Đình cùng Hứa An đã sớm phát sinh quá quan buộc lại, cho nên hần cũng liếc mắt một cái nhìn ra đến vừa mới bọn họ ở trên lầu làm cái gì.”Tích Mộng tỷ, tỷ phu đâu?”

“Hần hồi bộ đội đi. Vừa rồi cũng đã đi rồi.” Có thể thấy được là thật thời gian thực nhanh, đã ngoài giáo tính tình, đều là cộ đến không thể cộ mới bằng lòng xuất phát .

“A?” Mai Ngạn Đình mở lớn miệng, nhưng là nàng không thấy được có người trải qua.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười.”Hần là theo cửa sổ nhảy xuống đi , cho nên người không thấy được hần cũng không kỳ quái.”

Mai Ngạn Đình nghĩ đến, đó là lầu 3 nha.”Oa, tỷ phu lợi hại như vậy!” Nàng sợ hãi than rất nhiều, lại nghĩ tới một cái khác lúc trước nàng cũng hô qua tỷ phu nhân.

Vừa rồi nàng ngay tại nơi này tưởng, Tích Mộng tỷ đối đối tượng ? Nhưng là, loại này vấn đề rất mất cảm, nàng lại không dám mở miệng. Vì thế sắc mặt đối tới đối lui, cùng muôn nghìn việc hệ trọng dường như.”Tích Mộng tỷ, Trang Ngụ Kì đâu.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, trong lòng hiểu được nàng suy nghĩ

cái gì.”Trang Ngụ Kì không ở nơi này. Vẫn không nói cho người, Trang Ngụ Kì không phải con ta, là của ta con nuôi. Chính là hần từ nhỏ không có mẫu thân, cho nên thích kêu mẹ ta.”

Lại nói tiếp, nàng đã muốn thật lâu không có nhìn thấy Trang Ngụ Kì , không biết hần quá được không. Còn có Trang Dịch Sính, hần thương hần là đã sớm tốt lắm đi.

Trở lại thành phố Z, nàng có đi qua một chuyến trường học, Trang Ngụ Kì không có ở nơi nào đến trường. Có lẽ, hần không có trở lại thành phố Z đến. Trang Dịch Sính chỉ là vì phương tiện Trang Ngụ Kì đến trường mới ở bên cạnh mua phòng ở, bọn họ chân chính gia giống như ở thành phố T. Phòng chừng, bọn họ nay đều ở thành phố T đi.

Mai Ngạn Đình ghen hòng nhìn trần trời, sợ run một hồi mới lại ấp a ấp úng hỏi.”Kia, kia Trang tiên sinh?”

“Hần là Trang Ngụ Kì ba ba, nhưng không phải của ta trượng phu. Người vừa rồi nhìn đến nhân kêu Ứng Trường Không, hần mới là người tỷ phu. Lúc ấy ở thành phố Y Trang Ngụ Kì vẫn kêu mẹ ta, ta cũng tưởng tính một ít phiền toái, cho nên cũng từ người hiểu lầm.”

“Nga.” Mai Ngạn Đình nga một tiếng, có chút thất thần.”Tích Mộng tỷ người thực hạnh phúc, tỷ phu vừa thấy chỉ biết đối với người tốt lắm.” Nhưng là nàng cái gì đều không có, ngay cả ngẫu nhiên hội đánh nàng Hứa An cũng không thấy .

Hạnh Nhược Thủy thân thủ, sờ sờ của nàng đầu.”Yên tâm đi. Người cũng sẽ hạnh phúc , chính là thời gian vấn đề.”

Mai Ngạn Đình vóc dáng thoảng có điểm ả, nhưng là khuôn mặt rất tốt xem , làn da trắng nõn non mịn. Còn thẳng ở tính cách đáng yêu, tâm địa cũng tốt. Như vậy nữ hài tử, tổng hội có nam nhân thích thương .

Mai Ngạn Đình cười cười, cái mũi lại toan lợi hại. Nàng biết lời này bất quá là an ủi, nàng đã muốn 23 tuổi , cho tới nay cũng không đụng tới thiệt tình đối nàng người tốt. Liền ngay cả ở sự chuyên đọc sách thời điểm, những người đó cũng chỉ là nghĩ đem nàng kéo dài tới trên giường đi. Sau lại mới đụng phải Hứa An, hần xem như đối nàng tốt lắm .

Lúc trước phát sinh quan hệ thời điểm, nàng cũng là thực lo lắng , sợ thế nào một ngày hần liền ly khai.

Nay, quả nhiên ác mộng trở thành sự thật . Nàng không đáng người, khuôn mặt cũng không tính xuất sắc, còn không phải xử nữ, làm sao còn có thể tìm được hảo nam nhân?

Bất quá, đây là chính mình mệnh, chẳng trách người khác.

Mai Ngạn Đình hấp hấp cái mũi, không nghĩ làm cho chính mình khóc đi ra.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, nghĩ rằng lần khác có thể đem nàng giới thiệu cho Trường Không này bình, tỷ như Trần Thiện. Bất quá Ngạn Đình trong lòng bây giờ còn có hứa còn đâu, vẫn là quá một đoạn thời gian có vẻ hảo.”Yên tâm đi, đợi cho có thích hợp nhân, ta cho người giới thiệu.”

“Ân.” Mai Ngạn Đình hàm chứa nước mắt cười cười, gật gật đầu. Trên thực tế, trong lòng nàng cũng là như vậy kỳ vọng .

Đối với Hứa An, nàng đã muốn hết hy vọng . Dù sao hần vô tình bỏ lại nàng, làm cho nàng mỗi ngày bị vay nặng lãi nhân buộc trả nợ. Nàng không có nói cho Tích Mộng tỷ, nàng còn bị truy trái nhân cường bạo ! Loại chuyện này rất dọa người , nàng căn bản không dám nói, chỉ có ban đêm trốn tránh khóc.

Nàng ở trong lòng an ủi chính mình: Tích Mộng tỷ nhận thức nam nhân đều thực xuất sắc, nếu nàng cũng có thể cấp chính mình giới thiệu một cái, vậy là tốt rồi . Chính là, không biết người ta có nhìn hay không được với nàng!

Hai người ngồi nhìn một hồi tivi, còn kém không nhiều lắm đến tiểu tử kia tan học thời gian .

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, cầm lấy cái chìa khóa.”Ngạn Đình, ta muốn đi nhà trẻ tiếp đứa nhỏ , người ở nhà xem tivi đi.”

“Tích Mộng tỷ, ta cũng không thể được với người cùng đi?” Nàng không nghĩ một người ngốc . Mấy ngày này, nàng một người dài đủ, cũng dài sợ!

Hạnh Nhược Thủy xem nàng vội vàng lại nhỏ tâm cẩn thận bộ dáng, trong lòng thở dài một hơi. Cười cười, lắc lắc trong tay cái chìa khóa.”Kia đi thôi.” Thuận tiện, mang nàng đi mua hai bộ quần áo.

Mai Ngạn Đình giầy không thể mặc, Hạnh Nhược Thủy đành phải cấp nàng cầm một đôi tân tất, làm cho nàng mặc chính mình giầy. Không thể nào mặc cặp kia hài, sẽ đưa cấp nàng đi, chỉ cần nàng không chê khí.

Mai Ngạn Đình ngồi ở trong xe, nhìn tiểu khu hoàn cảnh, lại một lần nữa sợ hãi than đứng lên.”Tích Mộng tỷ, nơi này thật sự hảo sa hoa. Tích Mộng tỷ, tỷ phụ có phải hay không rất nhiều tiền a?”

Trụ biệt thự, khai danh xe, nàng căn bản không dám tưởng chuyện tình!

Từng nàng cũng giấc mộng quá hội ngộ thượng một cái suất khí lại có năng lực nam nhân, bọn họ có thể quá hạnh phúc cuộc sống. Nhưng sự thật cuộc sống, sớm đã đem điều này mộng tạp thành nát bấy mặt, vô tình phong thổi qua nên cái gì cũng không thừa .

Tuổi trẻ thời điểm, chúng ta luôn luôn rất nhiều mộng. Thời gian hội giống một cây thương, từng bước từng bước mộng đánh tan, cho người khóc không ra nước mắt.

Mai Ngạn Đình biết chính mình không này hảo phúc khí, cho nên tuyển đối chính mình coi như tốt Hứa An, chẳng sợ hấn như vậy nghèo túng. Có đôi khi bị đá kích đến cực điểm, toàn bộ ý tưởng cũng chưa , chỉ còn lại có hy vọng có người bạn tại bên người. Nay, ngay cả này hèn mọn yêu cầu đều chết ở sự thật tàn khốc lý.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, cười cười.”Ngạn Đình, này đó không có gì hay hâm mộ . Chỉ cần người tìm được có thể làm bạn cả đời nhân, phòng ở xe đều đã chậm rãi có. Cũng không cần cảm thấy ta thực may mắn, không có ai từ nhỏ liền nhất định hết thấy thuận lợi , ta đã trải qua cái gì người không biết thôi. Liên ngay cả này hô phong hoán vũ nhân, bọn họ cũng có quá người không biết thống khổ. Chỉ cần người khẳng kiên cường lạc quan mà đối diện, nhất định hội hảo lên, tin tưởng ta!”

“Tích Mộng tỷ, ta đã biết, ta nhất định hội cố gắng !” Mai Ngạn Đình cố gắng lộ ra tươi cười.

Hạnh Nhược Thủy chính là cười, không nói cái gì nữa. An ủi trong lời nói nói hơn, nói thêm nữa, thả dễ dàng làm cho bị an ủi nhân sinh ra ý lại. Nàng hội theo bản năng cảm thấy, chỉ cần lòng ta tình không tốt, sẽ có người an ủi ta. Thế cho nên thời gian lâu, chỉ cần một chút chuyện nhỏ, nàng sẽ vô hạn phóng đại đến tranh thủ an ủi.

Xe vừa mới ở nhà trẻ ngoài cửa dừng lại, chuông tan học thanh liên vang lên .

“Ngạn Đình, người ở trong xe chờ ta đi.” Nhà trẻ không phải có thể tùy tiện vào , xa lạ gương mặt muốn vào đi trong lời nói, thủ tục thực phiền toái, nàng không nghĩ lãng phí lúc này.

Hạnh Nhược Thủy theo điều khiển tòa đi xuống đến, đi đến tiểu tử kia chỗ lớp ngoài cửa chờ. Lão sư mang theo tiểu bằng hữu đi ra, tộc trưởng đã muốn đến , khiến cho tộc trưởng lĩnh đi.

“Mẹ!” Ứng Phúc An cùng chỉ tiểu hầu tử dường như thoát ra đến.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi loan hạ thất lưng, tiểu tử kia lùi lại đây, nhảy mà đi ôm lấy của nàng cổ. Lập tức như là làm hơn không dậy nổi chuyện tình dường như, khanh khách cười đến hoan.

“Đến đây đi bảo bối, chúng ta về nhà , mau cùng lão sư nói tái kiến.” Hạnh Nhược Thủy đem hấn buông đến, lôi kéo đi.

“Lão sư tái kiến!” Tiểu tử kia hướng lão sư khoát tay, mại động tiểu thối bước đi.

Đi vào trong xe, nhìn đến phó điều khiển tòa nhân, Ứng Phúc An chớp mắt to.”Mẹ, nàng là ai a? Ta chưa thấy qua nàng!” Tiểu tử kia hiện tại nói chuyện đã muốn thực lưu , biểu đạt năng lực tiến bộ thực thần tốc.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu nhìn hẩn như vậy, nở nụ cười.”Nàng kêu Mai Ngạn Đình, là mẹ hảo bằng hữu. Mau cùng a di đánh cái tiếp đón đi.”

“A di hảo!” Ứng Phúc An tiểu bằng hữu là cái rất lễ phép đứa nhỏ!

“Tiểu bằng hữu hảo! Tích Mộng tỷ, nếu không ta tọa mặt sau đi, cùng đứa nhỏ trò chuyện cũng tốt.” Đây là Tích Mộng tỷ đứa nhỏ, nàng cùng đứa nhỏ đánh hảo quan hệ.

“Hảo. Bảo bối, cấp Đình Đình a di giới thiệu một chút chính người đi.”

“Đình Đình a di, ta gọi là Ứng Phúc An, hạnh phúc an khang Phúc An.” Mẹ từng như vậy đem hẩn giới thiệu cho người khác, hẩn nhớ kỹ.

Hạnh Nhược Thủy vừa nghe, nhất thời liền cười lên tiếng âm, này tiểu thông minh.”Ngồi xong . Lái xe !”

Mai Ngạn Đình nhìn không công mập mạp, bộ dạng đặc biệt đẹp mặt Tiểu Phúc An, cũng thích được ngay.”Người kêu Phúc An a, tên này thật là dễ nghe. Là ba ba khởi vẫn là mẹ khởi ?”

“Là cha khởi !” Tiểu Phúc An cười mị mắt, đứa nhỏ đều thích bị nhân khích lệ.

Mai Ngạn Đình sững sốt một chút, mới hồi phục tinh thần lại. Cha là ba ba một loại khác cách gọi, nàng không thường nghe được, cho nên nhất thời không phản ứng lại đây.”A di trước kia không có tới quá nơi này, Tiểu Phúc An cấp a di làm dẫn đường được không?”

“Hảo!”

Tiểu tử kia liền chỉ vào ngoài cửa sổ, đem chính mình nhớ rõ hữu hạn vài cái địa phương y y nha nha nói, còn luôn cạc cạc theo vệt con đường như nhạc.

Xe chỉ mở một hồi, ngay tại đường dành riêng cho người đi bộ ngoại mã cái địa phương ngừng lại.

“Mẹ, không phải về nhà sao?” Tiểu Phúc An nhìn bốn phía hỏi.

Hạnh Nhược Thủy khiên trụ tay hẩn.”Đình Đình a di muốn mua quần áo, cho nên chúng ta bởi nàng đến đi dạo phố a. Đi thôi, chúng ta đi kfc trước cho người mua vài cái bánh trứng.” Nếu dạo lâu, đứa nhỏ hội đói phá hư .

Mai Ngạn Đình vốn nói không cần mua , ngẫm lại chính mình tổng không thể vẫn mặc Tích Mộng tỷ quần áo, sẽ không nói cái gì. Chính là đầu lý chỉ có mấy mao tiền, để cho vừa muốn Tích Mộng tỷ đài thọ, trong lòng nàng cùng bảo thảo dường như khó chịu.

Hạnh Nhược Thủy không có chọn này sa hoa phẩm bài, mà là vào một nhà trung loại kém điểm. Nơi đó khoản tiền thức cũng không tệ lắm, bởi ưng này con nhóc thường đến, nàng nghe các nàng thảo luận quá.

Mai Ngạn Đình vừa vào cửa, xem thứ nhất kiện quần áo liền vụng trộm nhìn giá bài, tâm mới chậm rãi định rồi một ít. Năm sáu mươi đồng tiền nhất kiện, còn không tính rất quý.

Cùng người bán hàng nói chính mình xem làm cho nàng rời đi sau, Hạnh Nhược Thủy đi ở Mai Ngạn Đình bên cạnh, còn thật sự thay nàng chọn lựa. Nhỏ giọng nói:”Đừng nghĩ nhiều như vậy, còn thật sự chọn hai bộ.”

“Chờ ta công tác, ta sẽ trả lại người .” Mai Ngạn Đình gật gật đầu nói.

“Hảo.” Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa. Nếu Mai Ngạn Đình đương nhiên nhận, nàng ngược lại không thích nàng .

Mai Ngạn Đình tổng cộng chọn tam bộ, còn có hai đôi giày tử. Thêm đứng lên, cũng mới 500 nhiều một chút, quả thật thực lợi í

ch thực tế.

Thu phục , ba người liền lái xe về nhà đi.

Bình thường đều là Hạnh Nhược Thủy một bên lái xe, một bên cẩn thận phân thần cùng tiểu tử kia nói chuyện. Bởi vì sợ nguy hiểm, nàng thường xuyên không chú ý nghe được, tiểu tử kia còn có thể kháng nghị.

Hôm nay có Mai Ngạn Đình cùng hân y y nha nha, nàng có thể chuyên tâm lái xe . Mà tiểu tử kia, hiển nhiên cũng thật cao hứng. Một lớn một nhỏ hai người, thoạt nhìn ở chung rất tốt .

Về nhà, cơm chiều là Hạnh Nhược Thủy cùng Mai Ngạn Đình cùng nhau làm . Về phần Tiểu Phúc An, liền thủ đại tivi xem [hùng thường lui tới].

Ăn qua cơm chiều, hai nữ nhân ngồi ở trên sofa nói chuyện phiếm. Càng nhiều , là về Mai Ngạn Đình tương lai. Nàng muốn ở thành phố Z định ra đến, phải trước có một phần công tác.

“Ta không không biết thành phố Z tiểu học đối lão sư bằng cấp yêu cầu là thế nào, bất quá ta sẽ nghĩ biện pháp hỏi một chút. Trừ bỏ làm lão sư, người còn có thể khác sao?”

Mai Ngạn Đình là trung chuyên, nếu là trường đại học, hẳn là sẽ không vấn đề . Nay xã hội, tuy rằng lão sư sư đức là càng ngày càng kém , nhưng đối lão sư bằng cấp yêu cầu là càng ngày càng cao . Ở thành phố lớn, không có khoa chính quy bằng cấp dừng nghỉ làm tiểu học lão sư, trung học lão sư đều là nghiên cứu sinh, thậm chí tiến sĩ!

Thành phố Z là cái thành nhỏ thị, có lẽ vẫn là có cơ hội .

Mai Ngạn Đình sắc mặt có chút bạch, ấp a ấp úng .”Ta phía trước làm công, đều là đoan bàn tử rửa chén cái gì, này đó giống như cũng chưa cái gì dùng. Sau lại theo trường học tốt nghiệp , liền vẫn làm lão sư, cho nên.....”

Hạnh Nhược Thủy cũng có chút khó khăn, nhưng lại không nghĩ dă kích nàng.”Yên tâm, tổng hội tìm được thích hợp công tác .”

Ngày mai mang nàng cùng đi nguyên lai gia tiểu học hỏi một chút, xem có hay không khả năng. Thật sự không được, còn muốn biện pháp khác.

“Thực xin lỗi Tích Mộng tỷ, ta cho người thêm phiền toái .”

Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi ngủ sớm một chút đi. Ngày mai chúng ta cùng đi nhìn xem.”

Vào lúc ban đêm, Hạnh Nhược Thủy không ngủ hảo. Trong đầu càng không ngừng nghĩ khả năng thích hợp Mai Ngạn Đình công tác, lại nghĩ tới Hứa An sự tình, trong lòng loạn cực kỳ. Vẫn lẫn qua lộn lại, đến nửa đêm mới đang ngủ, ngay cả trong mộng đều là tìm việc.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đỉnh một đôi gấu mèo mắt, đầu còn có điểm đau.

Thay đổi vận động phục, chạy tới phòng tập thể thao rèn luyện một phen, một thân đại hân đầm đìa, tinh thần cũng tốt lên. Vận động thật là tốt này nọ!

Hạnh Nhược Thủy sát hân theo phòng tập thể thao trở về, nhìn đến Mai Ngạn Đình ở tại phòng bếp, đối với ngọc lưu ly thai sợ sệt.”Ngạn Đình, làm sao vậy?”

“Tích Mộng tỷ.” Mai Ngạn Đình bị dọa một chút.”Ta nghĩ làm bữa sáng, nhưng là không biết làm cái gì. Tích Mộng tỷ, người chạy bộ đi?”

“Đi phòng tập thể thao . Như thế nào không nhiều lắm ngủ một hồi?”

Mai Ngạn Đình nhìn nàng một thân hân, làn da bởi vì vận động mà trong trắng lộ hồng, có điểm ngây dại.”A? Nga, ta ngủ đủ, cho nên đứng lên nhìn xem người có hay không cần hỗ trợ địa phương.” Nàng khẩn trương thời điểm, nói chuyện hội theo rồi ren tứ chi động tác.

Tích Mộng tỷ thật là đẹp mắt, đáng người yếu điệu, khó trách nàng gả tốt như vậy, nam nhân đều thích mỹ nữ! Nếu nàng cũng có tốt như vậy đáng người hoà nhã đản, như vậy này hảo nam nhân cũng sẽ chú ý tới nàng đi.

“Hôm nay chúng ta hạ điểm mặt ăn đi. Tối hôm qua không phải có canh cá sao? Dùng canh cá làm mặt tối ngon . Người trước đem canh cá đun nóng, xuống lăn nửa mặt. Ta trước tắm rửa một cái.”

“Nga, tốt.” Mai Ngạn Đình nhìn nàng lên lầu , còn có chút không thể hoàn hồn. Trong lòng ngũ vị trần tạp, nói không rõ ràng.

Đem canh cá đun nóng trong quá trình, nàng liền nhìn bếp lò lý hỏa ngẩn người, linh hồn ngoại phi.

Ở chính mình trong phòng nấu cơm ăn cơm ngủ, cùng chính mình người yêu vô cùng thân thiết, cùng chính mình đứa nhỏ chơi đùa, là cỡ nào hạnh phúc chuyện tình! Khi nào thì, nàng cũng có thể như vậy? Thật sự có này vận khí sao?

Nghĩ nghĩ, thiếu chút nữa đem canh cá cấp thiêu phạm.

“Ngạn Đình?” Hạnh Nhược Thủy tắm rửa xuống dưới, nhìn đến trong nồi về điểm này đáng thương canh cá, vội vàng vài cái bước xa lại đây đóng hỏa.

Mai Ngạn Đình như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn trong nồi không bao nhiêu canh cá, cả người đều choáng váng.”Tích Mộng tỷ, thực xin lỗi! Ta, ta.....”

“Đừng lo. Người đi trên sông pha lại mì một hồi đi, ta phỏng chừng người còn chưa ngủ đủ đâu.” Hạnh Nhược Thủy biết nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy tình, chỉ sợ không nhanh như vậy liền điều chỉnh tốt. Bất quá là một chút canh cá thôi, cũng không đáng phát hỏa.

Mai Ngạn Đình đầu đầu nhanh thấp đến thượng đi, cảm thấy chính mình cái gì đều làm không tốt dường như. Đi trên sông pha ngồi một hồi, nàng lại nhịn không được đi đến phòng bếp cửa.

Bởi vì canh cá mặt đã không có, cho nên Hạnh Nhược Thủy tính làm bánh trôi. Bánh trôi làm đứng lên có điểm phiền toái nhỏ, nhưng là thực dễ dàng nấu chín.

Mai Ngạn Đình nhìn nàng động tác thuần thực làm bánh trôi, giống như rất lợi hại bộ dáng. Trọng yếu nhất là nàng vẽ mặt thực chuyên chú, khéo miệng dương tươi cười, còn nhỏ thanh hừ giai điệu, giống như thực hưởng thụ loại này bận rộn quá trình.

Không có mỗi tháng đều thúc giục lợi hại chủ cho thuê nhà, không có muốn mua củi gạo du muối tương dấm chua trà lại không có tiền phiền não, càng không có vạn nhất đã đánh mất công tác làm sao bây giờ sợ hãi..... Có, chính là hạnh phúc.

Nhìn nhìn, Mai Ngạn Đình có điểm muốn khóc. Nàng vội vàng vọt đến tường biên, dán tường đem nước mắt cấp nuốt trở lại đi. Nước mắt cũng không nghe lời chảy xuống dưới, nàng vội vàng nâng thủ đi lau.

Hạnh Nhược Thủy biết Mai Ngạn Đình đang nhìn, cũng biết nàng hiện tại chính trốn tránh khóc, nhưng là không có đi ra ngoài an ủi. Người khác nói lại nhiều, cũng không như chính mình nghĩ thông suốt, kiên cường đứng lên.

Bánh trôi làm tốt, đun nước sôi hạ oa thời điểm, Ưng Phúc An tiểu bằng hữu nên rời giường.

Hiện tại tiểu tử kia đã muốn không cần nàng kêu rời giường, cũng không dùng nàng giám sát đánh răng rửa mặt. Thượng tá đem hần huấn luyện thật sự đúng chỗ, hần ba cái đồng hồ báo thức vang hoàn sẽ ngoan ngoan rời giường, chính mình mặc quần áo đánh răng rửa mặt, 10 phút nội hoàn thành.

“Đình Đình a di, buổi sáng tốt lành!” Ưng Phúc An cọt cọt chạy xuống thang lầu, hô một tiếng Mai Ngạn Đình, liền lên đến tại phòng bếp đi.

“Mẹ, có thể ăn điểm tâm không có, ta khả đói khả đói bụng!” Ưng Phúc An lớn tiếng kêu, đi qua ôm lấy của nàng chân.

Hạnh Nhược Thủy thủ không sạch sẽ, vì thế cúi đầu hôn thân hần. Đây là tiểu tử kia gần nhất học được làm nũng ngôn ngữ, mỗi ngày đều đã đến như vậy một câu.”Chạy nhanh đi bên ngoài ngồi, lập tức là có thể ăn.”

“Vậy được rồi.” Tiểu tử kia hồi thân nàng, liền trượt đi dạt dạt đi ra ngoài, ngoan ngoan ở bàn ăn giữ ngồi xong.

Chỉ chốc lát, Hạnh Nhược Thủy bưng bánh trôi đi ra.”Ngạn Đình, lại đây ăn bữa sáng đi.”

“Nga.” Mai Ngạn Đình việc điều chỉnh cảm xúc.

Ăn qua bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy liền chở hai người xuất phát. Trước đưa Ưng Phúc An đi học giáo, sau đó đến công ty.

Nàng trước xử lý ngày hôm qua không xử lý chuyện tình, nếu không hội ảnh hưởng Hạ Mặc bọn họ công tác. Sau đó mang Mai Ngạn Đình đi học giáo hối một chút, xem có thể hay không ở trường học làm lão sư.

Mai Ngạn Đình đi theo nàng vào của nàng văn phòng.

“Tích Mộng tử, này, đây là của người công ty sao?” Mai Ngạn Đình xem qua , nơi này chỉ có hai cái một mình văn phòng, này thoáng lớn hơn một chút , vị trí cũng có vẻ hảo.

“Ta cùng ta bằng hữu cùng nhau khai . Vừa mới khởi bước, người cũng thấy đấy, tổng cộng liền như vậy vài người.” Hạnh Nhược Thủy một bên trả lời, một bên mở ra máy tính.

“Về sau hội thành đại công tư thôi. Tích Mộng tử người thật lợi hại, cư nhiên có chính mình công ty!” Mai Ngạn Đình hai mắt tỏa ánh sáng, nàng ở cửa thấy được, kêu bồi ứng quảng cáo công ty. Nguyên lai, Tích Mộng tử là làm quảng cáo .

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Ta trước xử lý điểm sự tình. Ngoài cửa có báo chí cùng tạp chí, người có thể nhìn xem, hoặc là đến dưới lầu đi một chút cũng biết.”

“Hảo.” Mai Ngạn Đình theo trong suốt thủy tinh nhìn ra đi, nhìn hé ra hé ra bàn công tác sau một đám ngồi ở trước máy tính nhân, trong lòng thực hâm mộ. Trước kia, nàng cũng khát khao quá có thể làm một người dẫn chương trình, mặc chức nghiệp trang, xao máy tính.

Nhưng nàng chính là cái cô nhi, nàng có thể làm công đọc xong trung chuyên cũng đã thực rất giỏi . Trên thực tế, có thể làm tiểu học lão sư, đối nàng mà nói chính là thiên đại hảo vận khí. Mất đi lão sư công tác kia một khắc, nàng thật sự cảm thấy chính mình thế giới đã muốn sụp!

Mai Ngạn Đình không dám đi ra ngoài xem bọn hắn công tác, bởi vì chính mình bị bài xích bên ngoài cảm giác quá khó khăn kham . Tuy rằng nhìn Tích Mộng tử, nàng cũng hiểu được chính mình không phải thế giới này nhân, khả tổng so với ở nhất bang nhân diện tiền nan kham tốt một chút.

Nếu chính mình cũng có thể giống bọn họ như vậy ngồi ở trong văn phòng, uống trà xao máy tính, kia thật tốt! Đáng tiếc, đây là một cái mộng. Cho dù nàng khẳng cũng có tiền có thể một lần nữa hồi trường học đi đọc sách, cũng không nhất định có thể khảo học đại học.

Nàng chính miên man suy nghĩ thời điểm, liền nhìn đến một người nam nhân đi vào đến, ở Tích Mộng tử đối diện ngồi xuống, sau đó thảo luận đứng lên. Hai người đều thực chuyên chú, đều rất lợi hại bộ dáng.

Bọn họ nói rất nhiều này nọ, nàng áp căn nghe không hiểu. Thanh thoảng , còn kèm theo tiếng anh. Nàng cũng học quá tiếng anh, nhưng đều là một ít rất đơn giản câu.

Tích Mộng tử thoát nhìn tựa như trong TV này nữ cường nhân, tuyệt không giống bình thường ở nhà điệu dàng. Nhưng là nàng nói chuyện ngữ khí cũng không khí thế bức nhân, cũng không đùa giỡn tính tình.

Mãi cho đến bọn họ thảo luận xong rồi, Mai Ngạn Đình cũng không có nghe biết bọn họ rốt cuộc là thảo luận cái gì.

Hạ Mặc rời đi thời điểm, nhìn Mai Ngạn Đình hay nói giỡn nói:”Nếu tử, người hôm nay còn mang theo người hầu đến đi làm đâu.”

“Nàng là của ta một vị bằng hữu, kêu Mai Ngạn Đình. Ta chờ hạ cùng nàng đi ra ngoài bàn bạc sự tình. Người cùng những người khác nói một chút, muốn tìm của ta nói phải nhanh một chút, ta rất nhanh liền đi ra ngoài.”

“OK, không thành vấn đề. Mai đại mỹ nữ, ta gọi là Hạ Mặc, có rảnh trong lời nói hảo hảo nhận thức.” Hạ Mặc suất khí cười, đẩy cửa đi ra ngoài.

Mai Ngạn Đình cảm thấy chính mình trái tim đều phải nhảy ra ngoài.

Hạ Mặc vừa ra đi, khác có chuyện muốn tìm lão bản nhân liền lục tục vào được. May mắn sự tình không nhiều lắm, Hạnh Nhược Thủy lại tìm một cái nhiều giờ liền thu phục .

“OK, Ngạn Đình, chúng ta đi thôi.” Hạnh Nhược Thủy đóng máy tính, đứng lên.

Mai Ngạn Đình cũng vội vàng buông tạp chí đứng lên, cười nói: "Tích Mộng tử, người thật sự thật là lợi hại nga!"

Hạnh Nhược Thủy bật cười, trải qua thời điểm giống đối đãi đứa nhỏ dường như sờ sờ đầu nàng.

Ngồi vào trong xe, Mai Ngạn Đình hỏi ra trong lòng nghi vấn: "Tích Mộng tử, vì sao bọn họ đều gọi người nếu tử?"

"Của ta tên thật kỳ thật kêu Hạnh Nhược Thủy, ta lúc ấy đi thành phố Y là gặp một sự tình, cho nên dùng là một cái khác tên. Hạnh Nhược Thủy mới là của ta tên thật, người sẽ không tức giận ta lừa người đi?" Nàng cũng đã quên cùng Mai Ngạn Đình nói chuyện này.

Mai Ngạn Đình bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng lắc đầu: "Làm sao có thể đâu. Tích Mộng tử khẳng định là có khổ trung. Ta còn là thói quen gọi người Tích Mộng tử, có thể chứ?"

"Đương nhiên."

Hai người trạm thứ nhất tới trước bồi dưỡng nhân tài tiểu học. Kỳ thật vị trí cách bồi ứng công ty rất gần, lái xe liền vài phần chung chuyện tình.

Hiệu trưởng còn nhớ rõ Hạnh Nhược Thủy, nhìn đến nàng cười đến trước sau như một hiền lành.

Hàn huyền một phen sau, Hạnh Nhược Thủy liền đem ý đồ đến cấp nói. Cuối cùng còn bổ sung một câu: "Ta cùng nàng cộng sự quá, của nàng dạy học năng lực là không sai, cũng rất trách nhiệm tâm. Đây đứa nhỏ đều thực thích nàng."

Nhưng là, hiệu trưởng biểu tình thực khó xử, một bộ muốn nói lại thôi biểu tình.

Mai Ngạn Đình trong lòng lộp bộp một tiếng, đã muốn đoán được kết quả. Trên mặt biểu tình, đều nhanh không nhận được.

"Này, này chỉ sợ có điểm không dễ làm. Người cũng biết, tuy rằng ta là hiệu trưởng, nhưng không phải ta nghĩ thế nào được cái đó"

Nói đã muốn nói đến này phân thượng, Hạnh Nhược Thủy cũng không thể khó xử người khác.

Cáo biệt đi ra thời điểm, Mai Ngạn Đình cả người như là bị tháo nước khí lực dường như, thực cố gắng cũng không có thể lộ ra một chút tươi cười.

"Chúng ta nhìn nhìn lại đi, trước đừng ử rử." Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ của nàng đầu vai.

Mai Ngạn Đình kéo kéo khóe miệng, so với khóc còn khó coi. Nàng biết, này sở học giáo hiệu trưởng vẫn là cùng Tích Mộng tử nhận thức. Cái khác trường học, căn bản ngay cả hỏi tất yếu đều không có.

Quả nhiên, việc hồ một ngày xuống dưới, không có gì kết quả. Kỳ thật thành phố Z so với thành phố Y muốn phát đạt nhiều lắm, cho nên đối với lão sư yêu cầu tự nhiên cũng muốn ột ít.

Mai Ngạn Đình bị đả kích, đều nhanh khóc. Có mấy lần ở xe hành tẩu thời điểm, nàng xem ngoài cửa sổ xe cảnh sắc cố gắng đem nước mắt nuốt trở về.

Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được chịu khổ sở, nhưng Mai Ngạn Đình mới là nhận lời mời người kia, nàng phải cùng nhau đến. Nếu không, nàng cũng không nguyện ý làm cho nàng chịu như vậy đả kích.

Về nhà lý, Mai Ngạn Đình liền trốn vào phòng.

Hạnh Nhược Thủy cũng không có cản lại, nàng có lẽ cần khóc một hồi. Cuộc sống chính là như vậy tàn khốc, nàng phải học đi đối mặt. Thở ra một hơi, nàng cũng hiểu được trong lòng áp lực lợi hại.

Ngày hôm sau, Mai Ngạn Đình thôi nói thân thể không quá thoải mái, tưởng ở nhà nghỉ một ngày.

Hạnh Nhược Thủy chưa nói cái gì, cấp nàng để lại đại môn cái chìa khóa, còn tại huyền quan chỗ phóng tiền hòm lý nhiều tạ mấy trăm khối. Sau đó mang theo Phúc An đi rồi.

Chờ Hạnh Nhược Thủy bọn họ sau khi rời khỏi không bao lâu, Mai Ngạn Đình mượn cái chìa khóa xuất môn. Đang nhìn đến hòm lý tiền khi, nàng ngăn người, cuối cùng cầm hé ra 50 khối.

Nàng không có đánh , mà là dựa vào trí nhớ, đọc theo cái kia lộ chậm rãi đi. May mắn biết thử cách dặm không tính xa, nàng đi rồi không đến một giờ đi ra .

Mai Ngạn Đình nhìn lui tới xe, có chút mê mang. Nơi này so với thành phố Y muốn phồn hoa một ít, cùng thành phố Y là hoàn toàn bất đồng cảm giác. Nàng sợ run một hồi, dùng sức phun một hơi, mại khai bộ tử đi phía trước đi. Vô luận như thế nào, muốn cố gắng thử một lần.

Nhưng là một ngày đi xuống đến, Mai Ngạn Đình phát hiện công tác cơ hội không nhiều lắm, mà nàng có thể làm cơ hồ đều không có. Liên ngay cả nhà ăn chiêu rửa chén công, đều ghét bỏ nàng quá nhỏ , khí lực không đủ.

Mai Ngạn Đình không dám ở bên ngoài dài quá muộn, ở Nhược Thủy tan tầm tiền một cái nhiều giờ, nàng liền vội vàng trở về đi.

Hợp với vài ngày, đều là tình huống như vậy.

Hạnh Nhược Thủy kỳ thật biết Mai Ngạn Đình vụng trộm đi ra tìm việc, bởi vì nàng có một lần không cẩn thận đụng phải. Nhưng nếu đây là nàng còn sót lại tự tôn, như vậy cũng không tất yếu trạc phá.

Chính là ban đêm nằm ở trên giường, nghĩ kia đáng thương tiểu cô nương, trong lòng cũng là khó chịu lợi hại. Nàng thậm chí đều lo lắng nếu dùng hồi lộ phương pháp, có thể hay không làm cho trường học muốn Mai Ngạn Đình.

Hôm nay.

Hạnh Nhược Thủy nhận được nhà trẻ điện thoại, nói có người đã muốn hợp với vài ngày xuất hiện ở nhà trẻ bên ngoài, luôn luôn tại hướng lý xem. Trải qua quan sát, nàng xem đối tượng là Ứng Phúc An. Cái kia nữ nhân đội khăn trùm đầu, rất tuổi trẻ .

Hạnh Nhược Thủy nhất thời sợ hãi, cũng bất chấp khác, buông trong tay chuyện tình liền đuổi tới nhà trẻ.

....

Nhà trẻ ngoài cửa, một nữ nhân đang ở hướng lý xem. Nàng đội khăn trùm đầu, nhìn không thấy của nàng mặt.

Mà nhà trẻ lý, nhất bang tiểu bằng hữu cùng lão sư đang đùa đùa hâu thảo con gà con trò chơi. Kia chỉ điều hâu, chính là Ứng Phúc An tiểu bằng hữu. Cho nên, thỉnh thoảng lại có thể nghe được hân tiếng cười, còn có khác tiểu bằng hữu tiếng hét chói tai.

Viên Mộng lặng lẽ nhìn, ánh mắt đều luyến tiếc trát một chút. Hân là cái sinh non nhi, sinh hạ đến mới ngũ cân nhiều, phủng ở trong tay tựa như một cái con mèo nhỏ. Nay, hân đã muốn bộ dạng lớn như vậy . Không công mập mập , đô đô khuôn mặt tốt lắm xem, tính cách cũng thực hoạt bát hiếu động. Cạc cạc dạt tiếng cười theo xuất hiện sẽ không đoạn quá, tựa như một cái thoải mái không lo vệt con.

Viên Mộng nhin không được lệ nóng doanh tròn. Bọn họ đem hân dưỡng rất khá, cũng mang rất khá. Có thể nhìn ra được đến, bọn họ là thật đem hân trở thành chính mình đứa nhỏ đến yêu thương!

Nước mắt mơ hồ tầm mắt, liền thấy không rõ cái kia nho nhỏ thân ảnh .

Viên Mộng vội vàng cúi đầu sát nước mắt, không nghĩ lãng phí này hữu hạn thời gian.

Đột nhiên, bên trong vang lên lão sư sốt ruột tiếng kêu.”Ứng Phúc An, người muốn đi đâu?”

Viên Mộng vội vàng ngẩng đầu, liền nhìn đến đứa nhỏ hướng nàng bên này đã chạy tới.

“A di, người như thế nào khóc?” Nãi thanh nãi khí thanh âm, chớp chớp mắt to, lông mi nồng đậm mà dài, thịt đô đô khuôn mặt..... Hết thấy hết thấy, đều như vậy đáng yêu.

Viên Mộng đưa tay theo vòng bảo hộ thân đi qua, tưởng sờ sờ hân mặt. Nhưng là, tay nàng thất bại . Nàng ngẩng đầu, nhìn đến lão sư đem đứa nhỏ rút ra .

“Người là ai? Ta chú ý tới người mấy ngày rồi , người muốn làm gì?” Lão sư lớn tiếng địa chất hỏi.

Viên Mộng sợ run một chút, vội vàng xua tay.”Ta không có khác ý tứ. Ta, ta chính là muốn nhìn một chút đứa nhỏ, ta, ta thật sự sẽ không thương tổn hân.”

“Người nhận thức hân? Vậy người vì sao không trực tiếp tìm hân, mà là lén lút tránh ở nơi đó?” Nàng nhìn quang minh chính đại, lão sư ngược lại sẽ không hoài nghi.

“Ta, ta.....” Viên Mộng không biết như thế nào giải thích. Nàng như thế nào nói cho người ta, nàng chính là muốn nhìn một chút chính mình đứa nhỏ, cũng không có thể lượng ra bản thân thân phận, càng không thể đem hân mang đi!

“Ta xem người chính là cái người xấu! Người chạy nhanh đi, nếu không ta báo nguy bắt người nga!”

Viên Mộng dật ra một tiếng khóc, xoay người đã nghĩ chạy đi. Nhưng là vừa mới mại vài bước, liền đánh lên một người. Nàng mơ mơ hồ hồ nói một tiếng thực xin lỗi, muốn từ bên cạnh đi qua, vẫn là bị ngăn cản. Thiêm vài lần, nàng chỉ biết đối phương là cố ý.

Viên Mộng ngừng khóc, mạnh ngẩng đầu, nhìn đến một người tuổi còn trẻ đẹp mặt nữ tử đứng ở chính mình trước mặt.”Người muốn làm gì?”

Hạnh Nhược Thủy tinh tế đánh giá trước mắt nữ nhân, sắc mặt vẫn là tiêu tụy, trong mắt hàm chứa lệ.”Ta là Ứng Phúc An mẹ, nghe lão sư nói, người này hai ngày luôn luôn tại xem ta đứa nhỏ, ta nghĩ hỏi một chút vì sao?”

Viên Mộng ngạc nhiên nhìn nàng. Phúc An mẹ? Sợ run một hồi, nàng mới hồi phục tinh thần lại, đây là Ứng Trường Không thê tử.”Ta, ta chỉ là cảm thấy đứa nhỏ thực đáng yêu, cho nên nhìn nhiều vài lần, cũng không phải nhằm vào người nào đứa nhỏ. Thực xin lỗi, ta phải đi.”

Hạnh Nhược Thủy thân thể chợt lóe, lại chắn của nàng trước mặt.”Nhưng là của người hành vi thực khả nghi, vì hài tử của ta an toàn, ta không thể liên như vậy cho người đi.”

Hạnh Nhược Thủy ở cửa nàng trong mắt, cũng không có nhìn đến không thể cho ai biết tâm tư. Nàng có thể khẳng định, nữ nhân là thật muốn nhìn một chút đứa nhỏ. Nếu nàng thật là xem Phúc An, như vậy chỉ có một khả năng: Nàng là Phúc An thân sinh mẹ!

“Ta, ta thật sự không phải người xấu!” Viên Mộng cũng có chút nóng nảy, sợ nàng báo nguy làm cho cảnh sát tới bắt nhân. Toại tìm cơ hội hội, muốn chạy trốn. Nhưng là của nàng động tác, làm sao có thể so với được với Hạnh Nhược Thủy?

Hạnh Nhược Thủy ngăn trở của nàng đường đi, làm cho nàng không thể thoát đi.”Ta biết người không phải người xấu, bởi vì..... Người là Phúc An mẹ, thân sinh mẹ. Đúng không?”

Nếu nàng là Phúc An mẹ, như vậy hết thảy là có thể giải thích.

Viên Mộng ngạc nhiên trừng lớn ánh mắt, lập tức kinh hoảng đứng lên, mãnh lắc đầu.”Ta không biết người đang nói cái gì, cái gì mẹ, ta không rõ ý tứ của người. Ta thật sự khô

ng có ác ý, mời người làm cho ta rời đi!”

“Vì sao người không chịu thừa nhận? Người có cái gì khổ trung?” Vẫn là nói, nàng lúc trước từ bỏ Phúc An? Nhưng là, nàng không giống như là hội làm như vậy nhân.

“Ta thật sự không biết người nói cái gì, van cầu người làm cho ta đi, van cầu người!” Viên Mộng khóc thật sự thê thảm, nước mắt chảy về mặt.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, yên lặng tránh ra.

Viên Mộng nhanh chân bỏ chạy, nhưng là bởi vì nước mắt mơ hồ tầm mắt, nàng ở cách đó không xa nặng nề mà quăng ngã một cước. Đứng lên, lại tiếp theo chạy, có bao nhiêu mau bỏ chạy nhiều mau.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng lao đảo bóng dáng, cử nàng thực đáng thương. Nàng nhất định là có bất đắc dĩ khổ trung, mới có thể như vậy thương tâm. Chính là nàng không nghĩ ra được, có cái gì khổ trung có thể làm ột cái mẫu thân không tiếp thu chính mình đứa nhỏ?

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn có thể theo sau , nhưng là ngấm lại vừa chua xót . Có lẽ, nàng thật là bất đắc dĩ. Nàng vụng trộm đến xem Phúc An, thuyết minh nàng vẫn là thực yêu đứa nhỏ , quang điểm này là có thể tha thứ .

Nàng lại nghĩ tới Ứng Trường Không bởi nàng cùng đi bệnh viện, còn có mua đồ ăn chuyện tình, Trường Không vì sao như vậy chiều cổ nàng? Nàng là chiến hữu thê tử sao? Trượng phu của nàng đâu.....

Một cái lại một cái nghi vấn ở trong đầu, không chiếm được đáp án. Nhưng ít ra có thể khẳng định, của nàng thượng tá cùng này nữ nhân cũng không có nam nữ tư tình. Thượng tá nói qua, Phúc An không phải hẳn phản bội chính mình căn cứ chính xác theo. Nàng tin hẳn!

Hạnh Nhược Thủy ở tại chỗ đứng một hồi, về tới văn phòng. Trên đường, nàng lại thấy được tìm việc Mai Ngạn Đình.

Trở lại văn phòng ngồi xuống, Hạnh Nhược Thủy nhìn bên ngoài bận rộn viên công, đột nhiên tưởng: Có lẽ có thể ở trong công ty an bài một cái chức vị, làm cho Mai Ngạn Đình đến làm. Vốn có thể cho nàng làm trước sân khấu kiêm hành chính vị trí, nhưng là hiện tại tiểu muội làm được tốt lắm, nàng không thể tùy tiện đem người ta cấp sao .

Đành phải lại an bài một vị trí . Nhưng là, có cái gì có tất yếu hơn nữa không cần kỹ thuật hàm lượng chức vị? Nhất thời bán hội, thật đúng là không nghĩ ra được.

Nàng lại muốn, chờ yên ổn xuống dưới, cổ vũ Mai Ngạn Đình đi học một ít này nọ, tỷ như trước lớp học ban đêm dựa vào cái văn bằng, lại hoặc là đi một ít huấn luyện trung tâm học cái kỹ thuật cũng biết. Ân, này chủ ý có thể làm. Dù sao cả đời như vậy dài lâu, không có nhất nghệ tinh thật sự rất khó mưu sinh.

Tạm thời đem Mai Ngạn Đình chuyện tình buông, Hạnh Nhược Thủy đem tâm tư đầu nhập đến công tác giữa. Lơ đãng, thời gian đã vượt qua. Vợ vàng cầm lấy bao bao, tính tiếp tiểu tử kia đi.

Ai biết một chút lâu, cư nhiên nhìn đến thượng tá kia lượng hân mã ở tầm nhìn trong vòng.

Nhìn đến nàng xuất hiện, thượng tá ở ấn loa.

Hạnh Nhược Thủy lập tức liền nở nụ cười, đi qua đường cái, mở cửa xe liền vọt vào đi. Khác cũng không nói, ôm thượng tá cổ liền thân.

Nhiệm vụ lần này không lâu sau, hơn nữa thượng tá an toàn đã trở lại, cao thấp nhìn một lần, không bị thương.

“Tưởng ta ?” Thượng tá sờ sờ vợ khuôn mặt, thực vừa lòng của nàng vợ vàng. Nhịn không được, ôm nàng lại hôn một hồi. Trong lúc nhất thời, tình ý kéo dài.

“Vợ, chúng ta về nhà!” Thượng tá trác một ngụm, rốt cục phát động xe.

Hạnh Nhược Thủy cả người Miễn cưỡng oa ở ghế dựa lý. Nàng luôn như vậy, chỉ cần thượng tá đã trở lại, liền cả người thực thả lỏng thậm chí có điểm lười.

Đây là không phải người khác nói , toàn tâm toàn ý ỷ lại?

“Cười cái gì?” Thượng tá quay đầu đến, nhìn đến nàng ở cười trộm, thuận miệng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẳn đẹp mặt sườn mặt, lúm đồng tiền như hoa.”Người đã trở lại, thật tốt!”

Của nàng ngũ khí dày, vẽ mặt mị hoặc, thượng tá thiếu chút nữa liền dừng ngay . Trong lòng thâm nghĩ, hẳn vợ thật sự là càng ngày càng yêu .

Đang ở lái xe, không có biện pháp thân ái nàng, vì thế một tay tiếp tục tay lái, một tay cầm nàng mềm mại tay nhỏ bé.

Tịch dương ánh chiều tà lý, chúng ta song song quần gia còn.

91. Chương 91: Hoa Đào Kiếp

“Cha –” Ứng Phúc An tiểu bằng hữu kêu đặc biệt vang dội, cả người giống tiểu báo tử dường như nhảy mà lên..

Ứng Trường Không tiếp được hấn, thuận thế hướng không trung ném đi. Phụ tử hai trò chơi, mặc kệ ở địa phương nào cũng không hội kéo hạ .

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo kéo hấn cánh tay.”Trường Không, mau dừng lại đến!”

Ứng Trường Không vội vàng ôm lấy Tiểu Phúc An dừng lại, khó hiểu nhìn vợ.”Vợ, làm sao vậy?”

“Làm cho bọn nhỏ nhìn đến, vạn nhất bất chước làm sao bây giờ?” Đứa nhỏ là rất ngạc nhiên , chỉ cần bọn họ cảm thấy hảo ngoạn sẽ bất chước.

Ứng Trường Không bốn phía vừa thấy, quả nhiên nhiều đứa nhỏ con mắt tinh tỏa sáng nhìn bọn họ, hảo tướng cũng đến một lần bộ dáng.

Một nhà ba người, tiểu bằng hữu ở bên trong nắm hai cái đại nhân thủ, ngay cả cước bộ đều mại so với bình thường dùng sức. Nhìn hấn kia đặc ý hình dáng, chân tướng một cái lỗ nhỏ tước.

Thượng tá nếu đã trở lại, buổi sáng chuẩn bị này đồ ăn khẳng định là không đủ . Vì thế xe liền chiết đến chợ, lại mua nhiều đồ ăn.

Mai Ngạn Đình đã muốn ở nhà, hơn nữa đã muốn đem cơm nấu tốt lắm. Nghe được cái chìa khóa mở cửa thanh âm, vội vàng đã chạy tới mở cửa.”Tích Mộng tỷ, a, tỷ phu cũng đã trở lại!”

Ứng Trường Không gật gật đầu, trên mặt không có gì biểu tình. Cầm lấy mua đồ ăn, bước đi tiến tại phòng bếp buông.

Mai Ngạn Đình có điểm sợ hãi, nuốt nuốt nước miếng.”Tích Mộng tỷ, cơm ta đã muốn nấu tốt lắm. Nhưng là tỷ phu đã trở lại, khả năng không đủ, ta lại nấu một lần đi.”

“Ân, không có việc gì, không vội .” Hạnh Nhược Thủy buông bao bao, phao nhất hồ trà. Đem thượng tá cái chén rửa, quán nhất chỉnh chén. Lại đem phía trước làm điểm tâm cùng hoa quả lấy ra nữa, làm cho bọn họ trước điểm điểm bụng.

Thượng tá theo tại phòng bếp đi ra.

“Người ăn trước điểm này nọ, ta cái này nấu cơm, rất nhanh có thể ăn. Muốn hay không trước tắm rửa một cái?” Dù sao thượng tá tắm rửa thời gian là thực đoãn , không chậm trễ ăn cơm.

Thượng tá nghe thấy nghe thấy trên người quần áo, lên tiếng.”Ân.”

“Ngạn Đình, người tới cho ta hỗ trợ đi.”

“Hảo.” Mai Ngạn Đình vội vàng theo đi lên, nàng vốn cũng là nghĩ như vậy . Tỷ phu khí tràng rất lạnh, nàng không dám cùng hấn một mình gốc .

“Vợ, nghỉ một lát lại làm đi, ta còn không đói bụng.” Thượng tá rất sợ mệt muốn chết rồi chính mình vợ, đau lòng thật sự.

Hạnh Nhược Thủy kéo tay áo, đối hấn cười cười.”Không có việc gì, cũng không phải làm cu li trở về. Ngoan ngoan chờ, rất nhanh có thể ăn cơm .”

Đồ ăn giống kỳ thật không nhiều lắm, chính là phân lượng thực chừng thôi. Hai người cùng nhau ra tay, rất nhanh liền đem đồ ăn tấy hảo thiết hảo, chỉ kém hạ oa sao .

Mai Ngạn Đình rửa rau thời điểm, không cẩn thận đem quần áo cấp làm ẩm ướt .

“Đi đổi nhất kiện quần áo đi, xuống dưới vừa vặn có thể ăn cơm .”

Mai Ngạn Đình liền đi ra ngoài.

Nàng vừa mới không thấy nhân, thượng tá liền chạy trốn tiến vào, cánh tay chặt chẽ phách trụ Hạnh Nhược Thủy vòng eo.”Nhà của ta vợ làm đồ ăn chính là hương!”

Hạnh Nhược Thủy cười duyên, thượng tá miệng là càng ngày càng ngọt.”Người lại ghé vào ta trên lưng, để cho hai người cùng nhau nằm úp sấp đến trong nôi làm sao bây giờ?”

“Vợ không sợ, lão công sẽ ở phía dưới điểm của người! Sau đó đêm này phá oa cấp tập, cư nhiên cảm thương hại ta vợ, giết không tha!” Thượng tá không chỉ có không có buông tay, còn tại nàng trên cổ hôn mấy khẩu.

Hạnh Nhược Thủy rút lui cổ, quay đầu liếc hần liếc mắt một cái, nhưng lại nhin không được nở nụ cười.”Cũng không phải vật còn sống, còn giết không tha!”

Đây là thượng tá năng lực, tổng có thể đậu nàng tâm tình tốt lắm.

“Nói không chừng nó hiện tại đang ở phần bác: Ai nói ta không phải vật còn sống! Chính là các người nghe không thấy mà thôi.”

Hạnh Nhược Thủy quay đầu ở trên mặt hần cắn một ngụm.”Liền người có thể nói bừa!”

Thượng tá bị cắn, nhất thời liền nhạc vui vẻ.”Vợ, người kia bằng hữu tính ở lại thành phố Z phát triển?”

“Ân. Nàng là cái cô nhi, hiện tại bạn trai cũng không biết tung tích. Nàng bạn trai còn mượn vay nặng lãi, những người đó đang ép nàng trả nợ, cho nên chạy trốn tới nơi này đến. Ta cũng hy vọng nàng có thể ở trong này yên ổn xuống dưới, tiểu cô nương rất không dễ dàng. Chờ nàng có thể quên nàng cái kia bạn trai, ta còn tưởng giới thiệu cho của người này bình đầu. Nàng nhân vẫn là rất tốt, tâm địa thiện lương, tính cách cũng không sai.”

Thượng tá bật cười.”Ta như thế nào nghe, người có vẻ ở đây mạnh tiêu thụ chính mình muối muối đầu?”

“Ta lại chưa nói mạnh miệng, nàng là rất tốt a. Ta còn sợ nàng không muốn với người bình đầu!” Tuy rằng bọn họ đáy lòng tốt lắm, nhưng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều đối nữ nhân mà nói là rất khó chịu được.

Thượng tá sợ nàng nói thêm gì đi nữa tức giận, vội vàng ôm sát nàng.”Là, vợ nói đều là đối với! Kia nàng bắt đầu tìm việc sao?”

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, này cũng là rất phiền não chuyện tình.”Nàng ở tìm, nhưng là còn không có tin tức tốt. Nàng chỉ có trung chuyên bằng cấp, phía trước là tiểu học lão sư, không có khác hữu dụng công tác trải qua. Ta mang nàng đi các tiểu học đi rồi một lần, cũng không có thể nhận nàng này bằng cấp. Thành phố Z vốn tự ít đi công tác cơ hội, cái khác liền càng khó tìm.”

Thượng tá còn thật sự nghe, cuối cùng nhíu nhíu mày đầu hỏi:”Có cần hay không ta hỗ trợ tìm trường học nói chuyện?”

“Không cần!” Hạnh Nhược Thủy một ngụm cự tuyệt. Vừa vặn một cái đồ ăn ra lò, nàng liền tắt hỏa, xoay người lại nhìn thượng tá. Kiêng mũi chân, hôn thân hần môi.”Người không thích nhất chính là đi quan hệ, ta không nghĩ người mất hứng. Hơn nữa, ta tin tưởng ta có thể thu phục.”

Nàng đương nhiên biết, thượng tá mạng lưới quan hệ so với của nàng hữu dụng nhiều lắm. Nhưng mà, tham gia quân ngũ mọi người có một cổ kiên cường, thượng tá vượt thậm, làm cho hần đi đi cửa sau cầu người, tương đương với đá hần cái tát. Lúc ban đầu nàng không rõ, nay hiểu được, tự nhiên không chịu lại làm cho hần cuốn vào việc này trung đến.

Ứng Trường Không trong lòng thực c

ảm động, nhưng không biết nói cái gì đó, vì thế ôm nàng thật sâu ột cái hôn.

Phòng bếp bên ngoài.

Mai Ngạn Đình thay đổi quần áo xuống dưới, đang muốn chuyển tiến phòng bếp xem còn có không có thể lấy hỗ trợ địa phương, chợt nghe đến một đoạn đối thoại.

“Nàng ở tìm, nhưng là còn không có tin tức tốt. Nàng chỉ có trung chuyên bằng cấp, phía trước là tiểu học lão sư, không có khác hữu dụng công tác trải qua. Ta mang nàng đi các tiểu học đi rồi một lần, cũng không có thể nhận nàng này bằng cấp. Thành phố Z vốn tựu ít đi công tác cơ hội, cái khác liền càng khó tìm.”

“Có cần hay không ta hỗ trợ tìm trường học nói chuyện?”

“Không cần!”

Mai Ngạn Đình không có nghe đi xuống, chỉ cảm thấy “Không cần” Kia hai chữ, làm cho nàng cả người từ nội đến ngoại tản mát ra một cỗ lãnh ý. Nguyên lai, Tích Mộng tỷ không phải không thể giúp nàng!

Mai Ngạn Đình chậm rãi đi trở về trên sofa ngồi xuống, kinh ngạc, đầu óc chỗ trống, trong lòng loạn thành một đoàn. Nàng không cách nào hình dung loại cảm giác này, quá khó tiếp thu rồi.

Không bao lâu, thượng tá hỗ trợ bưng đồ ăn đi ra. “Ứng Phúc An, chạy nhanh trở lại đường ngay, nên ăn cơm!”

“Tốt!” Tiểu tử kia theo trên sofa nhảy xuống dưới, chạy tiến toilet.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân vội vã cước bộ, đều nhìn không được nở nụ cười.”Ngạn Đình, lại đây ăn cơm đi.”

“Nga.” Mai Ngạn Đình lên tiếng, tầm mắt làm bộ như đang nhìn tivi, cố gắng hít sâu đến bình phục chính mình cảm xúc.

Trên bàn cơm, Hạnh Nhược Thủy miễn cưỡng phát hiện, Mai Ngạn Đình cảm xúc không thích hợp.”Ngạn Đình, người không sao chứ?”

Mai Ngạn Đình vội vàng lắc đầu, cố gắng cười cười.”Ta không sao, thực không có việc gì.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn ra được đến nàng cười đến miễn cưỡng, trong lòng tưởng hẳn là về công tác vấn đề. Đây đó thiên tìm việc trải qua, đối nàng mà nói dả kích quá lớn.”Ngạn Đình, công tác chuyện tình người đừng lo lắng. Ta nghĩ qua, người có thể đến chúng ta công ty đi làm.”

“Nhưng là ta cái gì cũng không hội!” Nếu không có nghe đến kia lời nói, Mai Ngạn Đình khẳng định thật cao hứng. Hiện tại nghe tới, hương vị sẽ không Thái Nhất dạng. Công ty vốn chính là của nàng, an bài một người đi vào không phải cái gì vấn đề lớn, nhưng là.....

Hạnh Nhược Thủy ôn nhu cười cười.”Không quan hệ, ta cho người an bài này chức vị không khó. Ta nghĩ qua, cho dù có thể quá thông qua quan hệ đem người an bài đến trong trường học đi, cũng không phải kế lâu dài. Theo xã hội phát triển, đối lão sư bằng cấp năng lực yêu cầu chỉ biết càng ngày càng cao. Nếu người không thể tiếp tục thi đậu rất cao bằng cấp, sớm hay muộn còn có thể xuất hiện đồng dạng vấn đề. Cho nên, ta càng đề nghị người đi huấn luyện trung tâm học tập mỗi hạng kỹ năng, tỷ như máy tính phương diện. Đây đó kỹ năng hơn nữa công tác của người kinh nghiệm, mặc kệ tới khi nào đều là tài phú, chỉ cần người kiên trì học tập. Người nói đúng hay không?”

“Ân!” Mai Ngạn Đình bài trừ một cái tươi cười.”Vẫn là Tích Mộng tỷ người lo lắng chu đáo, cảm ơn người!”

“Vậy là tốt rồi ăn ngon cơm đi. Sự tình chỉ biết càng ngày càng tốt, sẽ không càng ngày càng tệ, yên tâm.” Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ của nàng đầu vai.

Mai Ngạn Đình ừ một tiếng, vui đầu ăn cơm, dấu đi trong mắt cảm xúc. Của nàng cái mũi, thực toan thực toan.

Ứng Trường Không luôn luôn tại nhìn nàng, một tiếng cũng không cổ họng. Mắt sáng như đuốc, tựa hồ có thể đem nhân nhìn thấu. Đây cũng là Mai Ngạn Đình không dám nhìn hẳn nguyên nhân.

Cơm chiều trên bàn, một nhà ba người vô cùng náo nhiệt nói chuyện phiếm.

Mai Ngạn Đình cơ hồ không nói gì, chính là cười cũng là thập phần miễn cưỡng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, ở trong lòng thở dài một hơi. Chính là cấp nàng gấp một miếng thịt.”Ăn nhiều một chút đồ ăn, đừng chỉ lo ăn cơm.”

“Cảm ơn Tích Mộng tỷ.” Mai Ngạn Đình bay nhanh ngẩng đầu cười cười.

Hạnh Nhược Thủy rõ ràng nhìn đến, nàng ánh mắt là ẩm ướt , hiển nhiên đang khóc. Biến thành chính mình trong lòng cũng có chút đỏ, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Một chút cơm ăn xong rồi, Mai Ngạn Đình liền cướp rửa chén thu thập phòng bếp, cũng không làm cho Hạnh Nhược Thủy hỗ trợ.

Hạnh Nhược Thủy hiểu được nàng cần bình tĩnh, liền từ nàng đi. Quay người lại, đã bị thượng tá kéo hồi phòng ngủ đi. Nàng vừa thấy, ra vẻ thượng tá sắc mặt cũng không rất hảo.

Cửa phòng phanh quan thượng.

“Làm sao vậy?” Hạnh Nhược Thủy vội vàng ôm hân thất lưng, thân ái hân, cười làm nũng. Nàng xem như hiểu được , trấn an thượng tá tốt nhất biện pháp chính là hung hăng làm nũng!” Là vì Mai Ngạn Đình?”

Thượng tá hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào. Hân vợ, hân đều luyện tiết nói một câu lời nói nặng, càng không chấp nhận được ngoại nhân vội tới sắc mặt.

Hạnh Nhược Thủy bật cười, của nàng thượng tá càng ngày càng nhỏ tính trẻ con .”Được rồi, nàng này đó thiên bị rất nhiều dả kích, thực không dễ dàng . Nàng cũng không phải cố ý bãi sắc mặt, là trong lòng thật sự khó chịu.”

Thượng tá bĩu môi, cúi đầu hôn ở nàng trên cổ, rầu rĩ nói:”Ta không thích nàng.”

Hạnh Nhược Thủy lại nhin không được nở nụ cười, ôm lấy hân lưng, chưa nói cái gì. Thượng tá đối nhân yêu thích là liếc mắt một cái định , ấn tượng đầu tiên không tốt, về sau sẽ rất khó sửa lại.”Tốt lắm, nghỉ một lát tắm rửa một cái đi, một thân hân đâu.”

“Vợ, người ghét bỏ ta!” Thượng tá ủy khuất lên án.

“Nào có. Ta chính là muốn cho người tắm rửa một cái, thoải mái điểm. Người sẽ không cảm thấy khó chịu?” Bất quá, bọn họ giống như đều thói quen .

“Không khó chịu, thói quen .” Thượng tá buồn ở nàng trong cổ, vẫn là thân. Nếu không vừa cơm nước xong, hân muốn ôm vợ .

Hạnh Nhược Thủy đảo cặp mắt trắng dã.”Vây được rồi, vây không tẩy.”

“Muốn tẩy, người giúp ta kì lưng ta liền tẩy.”

Hạnh Nhược Thủy lúc này đây là hoàn toàn cười khổ không thể, đều cười ra tiếng âm đến đây. Hân là không phải đem chính mình cùng Phúc An niên kỉ linh về đến cùng cái phạm trù ?”Người cho là người là Phúc An đệ đệ?”

“Vây người giúp vẫn là không giúp?” Thượng tá đứng thẳng thân thể, một tay ôm của nàng vòng eo, một tay nắm ngón tay uy hiếp tính trào làm ra vẻ.

Hạnh Nhược Thủy sợ cực kỳ hân cong gối, nào dám nói không. Việc rút lui thân thể, đáp ứng lão đại thanh .”Giúp, đương nhiên giúp!”

“Này còn kém không nhiều lắm.” Thượng tá trác nàng một ngụm, sửa vì hai tay ôm của nàng vòng eo.

Hạnh Nhược Thủy đẩy thoi cánh tay hân.”Tốt lắm, ta nên đi xuống . khuyên nhủ người ta tiểu cô nương, để tránh nàng suy nghĩ nhiều quá.”

Thượng tá không tình nguyện tòng rảnh tay, biết vợ một viên nhiệt tâm. Chính là trong lòng đối Mai Ngạn Đình chán ghét, lại nhiều vài phần. Nói đến để, thượng tá đối toàn bộ sẽ chiếm theo hân vợ lực chú ý nhân hòa sự, đều giống nhau chán ghét!

Hạnh Nhược Thủy xuống lầu đến, nhìn đến tiểu tử kia phách xem tivi đang nhìn phim hoạt hình, chính mình trực tiếp vào phòng bếp.

Mai Ngạn Đình đã muốn thu thập không sai biệt lắm , đang ở dùng nhuyển bố chà lau bếp nấu. Nàng rõ ràng có tâm sự, động tác rất chậm, liền ngay cả có người tiến vào cũng không phát hiện.

Hạnh Nhược Thủy không tiếng động thở dài một hơi, đi qua đi, cầm lấy một chiếc khăn lau thu thập đứng lên.”Ngạn Đình?”

Mai Ngạn Đình sợ tới mức thét chói tai, đôi chú ý tới là nàng, biểu tình lại thực cứng nhắc.”Tích Mộng tỷ, là người a?”

“Tuồng cái gì đâu? Như vậy chuyên chú!” Hạnh Nhược Thủy có đôi khi rất sợ loại này tình hình . Bởi vì chúng ta đi không đến người khác trong lòng đi, nhìn không thấu nàng chân thật ý tưởng, không biết nói cái gì nói làm cái gì mới là nàng muốn .

Đối với Mai Ngạn Đình, trừ bỏ từng tình phân cùng của nàng thiện lương, Hạnh Nhược Thủy còn có như vậy một ít áy náy ở bên trong. Nếu chính mình không có đến thành phố Y, có lẽ Hứa An cùng Mai Ngạn Đình có thể quá cả đời cũng không cùng biết. Cho nên, nàng tổng nhịn không được muốn làm điểm cái gì, bù lại Mai Ngạn Đình.

Mai Ngạn Đình cười cười, dùng lắc đầu, cúi đầu lại tiếp theo làm việc.”Không có, ta cái gì cũng chưa tưởng a.”

“Ngạn Đình, ta cũng không biết lời nói của ta người có thể hay không nghe đi vào. Nhưng là ta biết ta nói nói sau, cũng không như chính người có thể nghĩ thông suốt. Ta chỉ hy vọng, người không cần để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Theo Mai Ngạn Đình đối Hứa An thái độ thượng có thể nhìn ra, nàng là một cái thực cố chấp nhân. Người như vậy, thường thường dễ dàng tiến vào ngõ cụt lý.

“Ta biết đến, Tích Mộng tỷ.”

Hạnh Nhược Thủy không nói cái gì nữa, lấy quá nàng trong tay khăn lau.”Người trở về tắm rửa một cái, đi ngủ sớm một chút đi. Còn lại điểm này ta đến là tốt rồi.”

“Ta đây về trước phòng .” Nàng là chạy đi ra ngoài .

Hạnh Nhược Thủy nhìn của nàng bóng dáng, dùng sức thở ra một hơi.

Mai Ngạn Đình ở thang lầu thượng dụng phải đi xuống dưới Ứng Trường Không, chống lại cặp kia giống như đem nhân nhìn thấu ánh mắt, nàng sợ tới mức ngay cả chân cũng không hội cất bước .”Tỷ, tỷ phụ.”

Thượng tá ánh mắt đảo qua nàng, gật gật đầu, vẫn như cũ không có gì biểu tình.

Hai người sát bên người mà qua thời điểm, Mai Ngạn Đình giống nhau cảm giác được một cỗ lãnh khí hướng chính mình trên người thổi tới. Kham kham lau quá, nàng chạy đi liền cọt cọt hướng lên trên chạy.

Vẫn trở lại trong phòng, đóng cửa lại giao thân xác dán tại trên cửa, Mai Ngạn Đình tim đập hoàn hảo mau! Cặp kia ánh mắt, thật sự đáng sợ!

Bình tĩnh ngồi lại, nàng lại nhịn không được tưởng, hấn thật sự hảo suất! So với nàng gặp qua gì một người nam nhân đều phải đẹp mặt nhiều lắm! Hơn nữa hấn thật sự hảo cao hảo tráng, tựa như một ngọn núi dường như! Cùng như vậy nam nhân tại cùng nhau, nhất định rất cảm giác an toàn đi.

Mai Ngạn Đình không khỏi cười khổ, như vậy xuất sắc nam nhân vĩnh viễn đều cùng nàng vô duyên! Nếu không phải cùng đình đương vang, có lẽ liền ngay cả Hứa An cũng không khả năng coi trọng nàng!

Mai Ngạn Đình, người chính là một cái không có người nếu không có người đau tiểu hài tử! Không có ai hội thiệt tình đối với người tốt!

Hai chân một khúc, Mai Ngạn Đình chậm rãi chảy xuống trên mặt đất, dựa lưng vào môn, tựa đầu chôn ở hai chân trong lúc đó. Chậm rãi, lại chửi

y ra rất nhiều rất nhiều nước mắt.

Nàng chính là muốn có một phần ổn định công tác, có một gia, có một yêu thương nam nhân của chính mình, cứ như vậy mà thôi! Vì sao, vẫn là như vậy nan?

Có phải hay không mặc kệ nàng như thế nào cố gắng, đều nhất định không chiếm được hạnh phúc? Nhưng là vì sao người khác dễ dàng như vậy liền có được hết thảy, mà nàng mặc kệ như thế nào cố gắng đều là uổng công? Vì sao!

Có phải hay không nàng không tốt? Nhưng là nàng làm sao không tốt, ai có thể nói cho nàng? Vẫn là nói, tất cả đều là mệnh? Nàng tưởng có được hạnh phúc, chẳng lẽ chỉ có thể đã chết lại đầu thai sao?

.....

Thu thập xong rồi phòng bếp, một nhà ba người an vị ở trên sofa xem tivi, nói chuyện phiếm.

Hạnh Nhược Thủy có điểm không yên lòng, nàng lo lắng Mai Ngạn Đình cái kia tiểu cô nương. Nhưng là, nàng thật sự không biết như thế nào giúp nàng .

Nàng vừa rồi đã muốn nghĩ tới, công ty có đại lượng ngân phiếu định mức cần dính thiếp, thường thường bởi vì thiếp phiếu vấn đề đến trễ chấm dứt tính. Nếu chuyên môn thiết trí một cái thiếp phiếu nhân viên, như vậy kết toán tốc độ cũng sắp , mà nhân viên công tác khác cũng không cần đem thời gian hoa ở thiếp phiếu thường.

Cũng không biết, Mai Ngạn Đình trong lòng là nghĩ như thế nào, nàng hay không nguyện ý làm này phân công tác?

Ứng Trường Không thu thu dừng ở nàng trên lưng cánh tay.”Đừng lão nghĩ người khác chuyện tình, ta sẽ ghen .”

Đây là thượng tá lần đầu tiên như vậy trực tiếp thừa nhận ăn sai, cho nên Hạnh Nhược Thủy cũng không tùy vào nở nụ cười.”Hảo, ta không nghĩ .”

Nhưng là, Hạnh Nhược Thủy lại nhớ tới một khác sự kiện, thì phải là Phúc An mẹ. Muốn hay không hỏi? Vẫn là chờ thượng tá chính mình công đạo?

“Vợ, người này ánh mắt không thích hợp a?” Thượng tá dữ dội lợi hại ánh mắt, vừa thấy chỉ biết vợ này ánh mắt cùng bình thường không giống với.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn đập ha ha cười không ngừng.”Như thế nào không thích hợp ? Người gần nhất làm đuổi lý sự , cho nên bị ta xem da đầu run lên?”

“Đuổi lý sự a? Ta đây ngẫm lại.” Vì thế, thượng tá thực còn thật sự nghĩ tới. Thật lâu sau, lắc đầu.”Giống như thực không có! Vợ, nếu không người cấp điểm nêu lên?”

“Không cho! Chính mình từ từ nghĩ, không nghĩ ra được buổi tối ngủ sàn đi!”

Thượng tá ai oán kêu thảm thiết.

Ứng Phúc An nhìn đến cha kinh ngạc, cũng vui vẻ , vọt con thanh cạc cạc dát vàng, đem ba người đều chọc cười.

“Vợ, người nói hấn rất cuộc nghe hiểu không có?” Thượng tá ôm vợ, chỉ vào bên cạnh vọt con, biểu tình thực buồn rầu.

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, lắc đầu.”Ta cũng không biết. Dù sao mỗi lần đại nhân nói đến buồn cười địa phương, hấn đều đi theo nhạc.”

Tiểu tử kia nghe mẹ cười, hấn cũng đi theo cười.

Nhất thời, vợ chồng hai đều nhịn không được . Trong lòng nhất trí suy nghĩ: Nhi đồng thế giới quả nhiên là không thể lý giải.

Thượng tá vội vã cùng vợ cõn sàng đan, thời gian còn chưa tới liền đem Ứng Phúc An linh tiến phòng tắm gội rửa quan trọng phòng ngủ. May mắn Ứng Phúc An tiểu bằng hữu thực kiên cường, cũng không khóc.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn kéo vào trong phòng tắm, ngay cả cự tuyệt quyền lợi đều không có, đã bị thượng tá bác cõi hết quần áo, sau đó ôm cõn vào bồn tắm lớn lý.

“Thượng tá, người điên rồi!” Hạnh Nhược Thủy cười đến chỉ không được.

Thượng tá cúi đầu liền cần, còn nhất cứng nhất cứng, thanh âm buồn đi ra.”Vợ trong ngực, không đi không được!”

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu bị cứng ngửa, sau lại đầu óc liền nóng hừng hực, cái gì cũng tưởng không được.

Kích tình qua đi, thượng tá ôm vợ, ở nàng bên tai nói một câu:”Vợ, ta ngày mai mang người đi cái địa phương.”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy ngay cả ánh mắt cũng chưa mở, mơ mơ hồ hồ ứng hoàn liền đang ngủ.

Thượng tá ôm nàng, ở ám dạ lý đang muốn nhắm mắt lại, đột nhiên gian nghe được hàng hiên lý truyền đến một chút tiếng vang. Cần thận nghe, đó là tiếng bước chân, tuy rằng phóng thật sự khinh rất chậm. Trải qua phán đoán, là có người hướng mái nhà thượng đi.

Thượng tá hơi hơi nheo lại hai tròng mắt, suy nghĩ một hồi, đem trong lòng vợ chậm rãi buông, thay nàng dịch hảo chân. Mở ra cửa phòng, vô thanh vô tức thượng lầu.

.....

Mai Ngạn Đình ở trên giường lăn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không được. Càng muốn, càng cảm thấy trong lòng hảo áp lực, đều thấu bất quá khí đến đây.

Rốt cục, nàng nhịn không được đứng lên, muốn đi mái nhà hít thở không khí. Nàng sợ đem nhân cấp đánh thức, cho nên thật cần thận, từng bước một chậm rãi đi lên đi.

Đẩy ra mái nhà môn, tiểu khu nội cũng không hắc ám, bởi vì mờ nhạt đèn đường chung quanh có thể thấy được. Đèn đường chiếu rọi hạ, tu bổ thành các loại hình dạng cây cối, núi giả, suối phun trì..... Hết thấy biểu hiện tiểu khu cấp bậc cảnh vật đều rõ ràng có thể thấy được.

Thật sâu hô hấp, không khí lý có cỏ xanh cây xanh tươi mát hơi thở, ngẫu nhiên còn kèm theo hoa mùi..... Hết thấy đều tản ra hạnh phúc hương vị.

Nàng đang ở hoàn cảnh như vậy lý, cảm thụ được này hết thấy, nhưng này hết thấy đều cùng nàng không quan hệ, vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc loại nàng! Vĩnh viễn cũng không!

Mai Ngạn Đình chậm rãi tới gần vòng bảo hộ. Chậm rãi đi xuống xem, là biệt thự sân, cỏ xanh như nhân, hoa nhi làm đẹp trong đó. Trong hồ thủy trong suốt thấy đáy, ảnh ngược trong trời đêm nhiều điểm đầy sao.

Đêm đã khuya, gió lạnh đánh úp lại, thổi bay của nàng tóc dài.

Nàng chậm rãi mở ra song cửa, đón phong, có loại “Ta dục thuận gió trở lại” xúc động. Nếu cứ như vậy nhảy xuống đi.....

“Người có lựa chọn tử quyền lợi, nhưng thỉnh không cần ở trong này khiêu. Nhà của ta sân thực sạch sẽ, không có hững thủ thu lưu một cái cô hồn dã quỷ.”

Lạnh lùng thanh âm theo phía sau truyền đến.

Mai Ngạn Đình sợ tới mức một tiếng kêu sợ hãi, phút chốc xoay người lại, ánh mắt đại trường. May mắn vòng bảo hộ đủ cao, nếu không nàng sẽ trượt chân ngã đi xuống. Âm u trung, cửa đứng một chút cao lớn bóng đen, thấy không rõ biểu tình, nhưng có thể nhìn đến một đôi đặc biệt lượng ánh mắt.

Mai Ngạn Đình muốn phản bác, lại không nắm chắc khí, chính là ấp a ấp úng.”Ta, ta.....”

“Người không cần theo ta giải thích, của người chết sống là người chính mình lựa chọn. Ta bất quá là thay ta lão bà cảm thấy không đáng giá, nàng ở cố gắng tưởng giúp người, mà người cư nhiên muốn chết. Ta thay đổi ta này tuổi còn trẻ liền hi sinh vì nhiệm vụ chiến hữu cảm thấy không đáng giá, bọn họ vì bảo vệ tổ quốc bảo vệ nhân dân dâng ra tuổi trẻ sinh mệnh, mà người làm bị bọn họ bảo hộ nhất viên, cư nhiên như thế không tiếc mệnh!”

“Ta —”

“Đừng theo ta nói người thăm sự, người còn sống, nhiều năm khinh sinh mệnh có khỏe mạnh thân thể, người không tư cách nói thăm. Nếu người cảm thấy chính mình thực thăm, như vậy người cũng không xứng được đến hạnh phúc.”

Sau đó hần lạnh lùng xoay người, ở biến mất phía trước, lưu lại một câu: Nhớ rõ đừng ô uế nhà của ta hoa viên!

Mai Ngạn Đình kinh ngạc nhìn không có một bóng người cửa, rất lâu sau đó, mới nhớ lại muốn hô hấp. Hần thanh âm rất lạnh, nói ra trong lời nói sắc bén thứ nhân, lại phá tan hết thấy trở ngại trực tiếp trát đến lòng của nàng lý.

Hần nói: Người còn sống, nhiều năm khinh sinh mệnh có khỏe mạnh thân thể, người không tư cách nói thăm. Nếu người cảm thấy chính mình thực thăm, như vậy người cũng không xứng được đến hạnh phúc.

Đúng vậy, so với này ở tử vong tuyến thượng giã dựa, ở bệnh ma vô tình hạ giã dựa mọi người, nàng đã muốn thực may mắn . Ít nhất, nàng còn có thể dựa vào chính mình hai tay đến tranh thủ muốn gì đó, này thân mình chính là một loại hạnh phúc, không phải sao?

Mai Ngạn Đình thật sâu hấp một hơi, xoay người đi xuống lầu, về tới trong phòng.

Mà ở cửa nàng cửa phòng quan thượng sau, ở trong bóng tối, lờ ra đến một đạo cao lớn cao ngất thân ảnh, giống như trong đêm tối thần.

.....

Ngày hôm sau.

Ăn qua bữa sáng sau, thượng tá liền lôi kéo Hạnh Nhược Thủy muốn xuất môn, nói muốn mang nàng đi gặp một người.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kêu đến Mai Ngạn Đình.”Ngạn Đình, người giúp nhìn tiểu tử kia. Nếu hắn nghĩ ra đi, huyền quan hòm lý có tiền.”

“Tích Mộng tử, người yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo nhìn hắn .” Mai Ngạn Đình cười khoát tay, chính mình ngồi vào Tiểu Phúc An bên người.

Hạnh Nhược Thủy gì cũng không kịp nói, đã bị thượng tá một phen ôm lấy bỏ ra môn.

Rất xa , còn có thể nghe được bọn họ cãi nhau thanh âm, tràn ngập thoải mái.

Mai Ngạn Đình theo cửa nhìn xung quanh đi ra ngoài, đã muốn nhìn không thấy bóng người . Nhưng lòng tràn đầy , đều là hâm mộ. Thật sự hạnh phúc!

“Rốt cuộc đi nơi nào?” Hạnh Nhược Thủy bán ghé vào chỗ ngồi thượng, chớp ánh mắt nhìn thượng tá. Người này làm cái gì thần bí, chính là không chịu nói.

“Trang đáng yêu cũng vô dụng, đợi cho người sẽ biết. Ngoan, rất nhanh đi ra !” Thượng tá thân thủ, sờ sờ của nàng đầu.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng.”Vậy được rồi.” Thượng tá miệng tối nhanh , hắn không nói, nàng như thế nào hỏi cũng chưa dùng.

Xe mở không bao lâu, khai vào một cái lão cũ tiểu khu. Tiểu khu hoàn cảnh rất tốt , xanh hoá tốt lắm, cũng thực im lặng. Sau đó, xe đứng ở chỗ đỗ dưới lầu.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi ngồi ngay ngắn, nàng đã muốn đoán được. Nhưng là nàng cái gì cũng chưa nói, đi theo thượng tá thượng lầu hai, nhìn hắn xao vang chỗ phiến môn.

“Xin chờ một chút!” Phía sau cửa, là một nữ nhân thanh âm.

Thượng tá tựa hồ sợ nàng hiểu lầm, riêng nhìn nàng một cái.

Hạnh Nhược Thủy đối hắn cười cười, ý bảo hắn yên tâm đi.

Cửa mở ra , lộ ra hé ra nữ tính khuôn mặt. Nàng cười đuối kịp giáo chào hỏi.”Ngươi đã đến rồi.” Lập tức nàng chú ý tới Hạnh Nhược Thủy, hơi hơi giật mình.

“Nhĩ hảo, chúng ta lại thấy mặt.” Hạnh Nhược Thủy khoát tay, cũng không ngoài ý muốn nàng chính là ngày đó ở nhà trẻ ngoại nhân, của nàng trực giác sẽ không sai .

Lúc này, giật mình biến thành thượng tá .”Các người gặp qua?”

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Tùng có gặp mặt một lần. Thượng tá, có thể hay không đi vào trước nói sau, chống đỡ lộ đầu.”

Viên Mộng nghe được nàng kêu lên giáo, nhất thời liền nở nụ cười.”Là của ta sai, mời vào đi.”

Hạnh Nhược Thủy và

o cửa, đánh giá phòng ở hoàn cảnh. Đơn giản nhất thất nhất thính, tuy rằng cũ, nhưng thu thập thật sự sạch sẽ, bố trí rất khá. Tho sơ giản lược vừa thấy, chỉ biết là cái gặp qua ngày nhân.

Thượng tá luôn luôn tại nhìn vợ biểu tình, như là ở xác nhận nàng có hay không không thích hợp.

Hạnh Nhược Thủy thừa dịp Viên Mộng đi châm trà công phu, tiến đến hần bên tai nói:”Ta biết nàng là Phúc An mẹ, không phải người bên ngoài đối tượng.”

Thượng tá hận nghiêng răng ngựa, ở nàng thất lưng sườn khắp một phen, thiếu chút nữa không đem nàng biến thành thét chói tai ra tiếng.

“Đến, uống chén trà chịu chút hoa quả đi.”

“Cảm ơn. Ân, này trà thực hương!” Hạnh Nhược Thủy hút một miệng trà hương.

Thượng tá nhìn nàng, nói:”Nhìn ngươi như vậy nhi, người khác còn tưởng rằng ta như thế nào ngược đãi ngươi đâu!”

“Ha ha, biết là tốt rồi, về sau đừng quên hảo hảo bồi thường ta.”

Viên Mộng thần nhiên cười, nhìn bọn họ hai đầu vô mồm. Đối này đối vợ chồng, trong lòng nàng thập phần cảm kích. Bọn họ đem của nàng đứa nhỏ chiếu cố tốt như vậy, lại luôn tìm ở giúp nàng. Này phân ân tình, cũng không biết cuộc đời này hay không có cơ hội báo đáp.

Hạnh Nhược Thủy cũng không dám đuối kịp giáo làm ầm ĩ lâu lắm, nhất đây là ở địa bàn của người ta, nhị là nàng không biết Phúc An ba ba đi nơi nào , sợ đụng vào người ta đau xót chỗ.

Ứng Trường Không trước cấp các nàng làm giới thiệu, các nàng chào hỏi qua sau, liền hỏi Viên Mộng thân thể.

“Ta đã muốn tốt lắm, các người yên tâm đi.” Của nàng màu da quả thật tốt lắm rất nhiều, cuối cùng là có điểm huyết sắc , nhưng vẫn có chút tái nhợt.

“Ta hôm nay đến, trừ bỏ muốn cho người gặp một lần thân tử của ta, còn muốn tái người đi nhà của ta nhìn xem Tiểu Phúc An.” Ứng Trường Không tương lai ý thuyết mình.

Viên Mộng sắc mặt nhất thời liền thay đổi.”Không cần, ta biết hần quá rất khá, như vậy đủ rồi!”

Ứng Trường Không hiển nhiên không biết khuyên như thế nào nàng, trên thực tế đã muốn khuyên quá vài lần, nhưng là Viên Mộng thực cố chấp. Vì thế, thượng tá nhìn về phía chính mình vợ, không tiếng động phát ra cầu cứu tín hiệu.

Hạnh Nhược Thủy hướng thượng tá gật gật đầu.”Vì sao? Vì sao ngươi muốn cướp đoạt Phúc An nhìn thấy thân sinh mẹ quyền lợi? Ta nghĩ muốn một cái có sức thuyết phục lý do!”

Viên Mộng nhất thời cảm xúc còn có điểm không không chế được , lấy tay che miệng, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ứng Trường Không có chút lo lắng, há mồm muốn an ủi nàng.

Hạnh Nhược Thủy bắt được tay hắn, ý bảo hắn dừng động. Viên Mộng ý tưởng là sai, phải sửa đúng lại đây. Nếu nàng không thể cùng Phúc An cùng một chỗ, nàng cả đời cũng không hội thoả mái.”Viên Mộng, ta cần một cái lý do!”

Viên Mộng dật ra một tiếng khóc, nước mắt liền đến rơi xuống.”Hắn không nên có như ta vậy một cái mẹ, một cái tọạ quá lao mẹ! Ta không nghĩ về sau có người coi thường hắn, lại càng không tưởng hắn biết chính mình mẫu thân từng là phạm nhân!”

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt rơi như mưa, thương tâm không thôi.

Lúc này, Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên. Nàng thật không ngờ, Viên Mộng cư nhiên tọạ quá lao.

Ứng Trường Không nắm lên tay nàng, dùng đầu ngón tay ở nàng trong lòng bàn tay viết xuống: Nàng đúng vậy!

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, hít một hơi, chờ Viên Mộng cảm xúc có thể bình ổn xuống dưới.”Viên Mộng, xem qua [a cam chính truyện] đi?”

“Ân.” Viên Mộng cắn môi gật gật đầu, tầm mắt nhìn dưới mặt đất.

“Ta nghĩ rất nhiều người đều xem qua a cam mẹ cùng hiệu trường kia một màn, nhưng có ai phát biểu quá bình luận, nói a cam mẹ là cái phá hư nữ nhân, không phải một cái hảo mẹ? Tục ngữ nói, tử không chê mẫu xấu. Tuy rằng ta không biết năm đó đã xảy ra sự tình gì, nhưng ta có thể khẳng định người là một cái hảo nữ nhân, cũng là một cái hảo mẹ. Một nữ nhân không ai phẩm vấn đề, nàng yêu của nàng đứa nhỏ, như vậy nàng chính là một cái hảo mẹ, ai đều không có tư cách phủ định nàng!”

“Nhưng là vạn nhất có một ngày có người đem sự tình thông đi ra, hắn như thế nào đối mặt này tàn khốc chuyện thật? Nếu hắn ở lại cạnh người, sẽ không sẽ có như vậy khả năng, hắn hội vẫn hạnh phúc đi xuống! Ta biết ta ích kỷ, nhưng là ta thật sự không nghĩ.....”

Hạnh Nhược Thủy nhìn ai ai khóc nữ nhân, biết nàng tại đây sự kiện thượng đã muốn rơi vào ngõ cụt lý. Có lẽ chỉ có đem nàng bức đến tuyệt, nàng mới có khả năng suy nghĩ cần thận.

“Người không phải Phúc An, người làm sao mà biết hắn không thể đối mặt? Hắn là một cái nam hài, tương lai là muốn làm một cái đỉnh thiên lập địa nam tử hán, nếu điểm ấy sự tình hắn liền đối mặt không được, như vậy hắn như thế nào đối mặt nhân sinh sóng gió? Cho dù hắn ở một cái hậu đãi gia đình lý, này có năng lực cam đoan cái gì? Có thể cam đoan hắn cả đời trôi chảy sao?”

“Ta –” Của nàng ngữ khí rất nghiêm khắc, Viên Mộng có chút ngạc nhiên.

Hạnh Nhược Thủy căn bản không cho nàng giải thích cơ hội, tiếp theo sắc bén hỏi:”Người ích kỷ tưởng đem hắn ở lại chúng ta bên người cả đời, khả người là phủ hồi qua ta là phủ nguyện ý thay người dưỡng cả đời đứa nhỏ?”

“Nhược Thủy!” Lúc này, ngay cả Ứng Trường Không đều nóng nảy.

Hạnh Nhược Thủy không để ý đến hắn, vẫn như cũ tự cố tự nói.”Ta cùng Trường Không bây giờ còn không có đứa nhỏ, tương lai chúng ta có đứa nhỏ đâu? Ta có tinh lực chiếu cố hai cái hài tử sao? Người có năng lực bảo đảm ta có thể làm được không bất công sao? Vạn nhất ta đến lúc đó chỉ lo chính mình đứa nhỏ, mà không quan tâm hắn, làm sao bây giờ? Thậm chí ta theo đuổi chính mình đứa nhỏ khi dễ hắn, lại làm sao bây giờ? Đến lúc đó hắn sẽ hỏi ta, vì sao như vậy bất công đối hắn, có lẽ ta sẽ nói cho hắn, bởi vì hắn không phải hài tử của ta! Mà hắn thân sinh mẹ, không muốn muốn hắn!”

“Không cần nói, người không cần nói! Ta van cầu người, không cần hơn nữa!” Viên Mộng ôm lỗ tai, lớn tiếng quát to, một đầu vọt vào trong phòng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn phanh một tiếng quan thượng cửa phòng, a một hơi, quay đầu yên lặng nhìn thượng tá.”Ta là không phải hơi quá đáng?”

Ứng Trường Không lắc đầu, ôm của nàng bả vai. Hắn biết chính mình vợ không có đối Phúc An không tốt ngày nào đó, nàng chính là muốn đánh nhau khai Viên Mộng khúc mắc.

“Ta còn ở học đại học thời điểm, có một lần làm nghĩa công, đụng tới một nữ nhân. Nàng theo ta nói qua một câu, đối với một nữ nhân mà nói, tàn nhẫn nhất chuyện tình chớ quá cho cốt nhục chia lìa.” Viên Mộng nàng bây giờ còn cố chấp cho rằng, đứa nhỏ ở bên họ bên người là tốt nhất. Nhưng là Viên Mộng chính nàng, cũng không khả năng thoải mái, bởi vì của nàng đứa nhỏ không ở bên người. Hẳn khả năng cả đời cũng không hội kêu nàng một tiếng mẹ, thậm chí không biết của nàng tồn tại. Đây đối một nữ nhân mà nói, rất tàn nhẫn!

“Vợ, ta hiểu được !” Ứng Trường Không nắm thật chặt cánh tay, cọ cọ của nàng phát.

Trong phòng, Viên Mộng chui đầu vào chăn lý, yên lặng khóc. Hạnh Nhược Thủy trong lời nói quá nặng , nàng nhất thời không thể thừa nhận. Kia một câu “Người là phủ hồi qua ta là phủ nguyện ý thay người dưỡng cả đời đứa nhỏ” Đối nàng mà nói, không khác đánh đòn cảnh cáo!

Hồi lâu, Viên Mộng mới đứng lên, dỗi dưng như lau nước mắt.”Hảo, hài tử của ta ta chính mình dưỡng!”

Nhưng kỳ thật, đây là đến từ đáy lòng thanh âm, chính là nàng không muốn đi đối mặt thôi. Nàng quá yêu chính mình đứa nhỏ, sợ chính mình ngồi tù trải qua hội trở thành đứa nhỏ nhân sinh chỗ bần!

Hạnh Nhược Thủy thẳng tắp nhìn nàng, dùng sức gật đầu.”Tốt lắm! Theo ngày mai khởi, người trụ nhà của ta đi. Tuy rằng Phúc An không phải ta thân sinh , tốt xấu ta cũng dưỡng lâu như vậy, ta phải bảo đảm hẳn với người cùng một chỗ quá vui vẻ, mới không uống công hân hô ta lâu như vậy mẹ!”

Phúc An mới năm tuổi, nếu Viên Mộng mỗi ngày cùng hẳn, hẳn rất nhanh sẽ thích thượng ôn nhu Viên Mộng . Chờ bọn hắn trong lúc đó thành lập cảm tình, là có thể đem hắn giao cho Viên Mộng .

Về Phúc An ba ba, về Viên Mộng ngồi tù chân tướng, trở về đuổi kịp giáo hảo hảo nói chuyện. Nàng rất muốn biết, năm đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

“Này.....”

.....

Thành phố B, sân bay.

Mở nhất chuyến bay vừa mới rút xuống, cho nên sân bay xuất khẩu chỗ hơn trên dưới một trăm cái cước bộ vội vàng lũ khách. Chỉ chớp lát, bước đi sạch sẽ . Sân bay cùng nhà ga luôn như vậy, đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, có lý biệt sâu nào, nhưng là tràn ngập gặp lại vui sướng.

Cuối cùng đi ra là một vị cao gầy nữ tử, nàng đội kính râm, một đầu phá lãng tóc quấn theo nhàn nhả bước chân mà lên hạ nhảy đánh. Nàng mặc lửa đỏ sắc áo gió, nội xúng màu đen bó sát người váy, chiều dài vừa qua khỏi đùi, mặc dài đồng giày, cùng cao nhìn ra có 10 li thước.

Tuy rằng kính râm dấu đi một nửa dung mạo, nhưng theo lộ ra đến bộ phận trắng nõn non mịn da thịt, tước bạc lãng môi, tước tiêm cảm cùng với toàn thân khí chất đến xem, này trăm phần trăm là một vị mỹ nữ.

Nữ tử vòng eo khoắn bải, như nhược liễu phù phong lại đều có một loại nhận tính, dễ dàng hấp dẫn rất nhiều nam nhân lực chú ý. Nàng tay trái lôi kéo hành lý tương, tay phải chậm rãi tháo xuống kính râm. Nháy mắt, hé ra xinh đẹp diễm đảo chúng sinh mặt xuất hiện ở mọi người tầm mắt trong vòng, bốn phía một mảnh sợ hãi than tiếng động.

Nữ tử tựa hồ thói quen như vậy ánh mắt cùng sợ hãi than, cũng không nhiều lắm biểu hiện, nhưng thực hiển nhiên nàng phi thường hưởng thụ loại này vạn chúng đập vào mắt cảm giác.

Ở xuất khẩu đối ra dừng xe vị, ngừng một chiếc đẹp mắt xe, là một chiếc xe thiết giáp. Ý ở xe thượng là một vị thập phần khí phách nam tử, diện mạo xuất chúng, khí chất uy nghiêm. Nhìn đến nữ tử xuất hiện, hắn chậm rãi đứng lên, kia trương không có gì biểu tình mặt lộ cái tươi cười.”Tiểu tranh, hoan nghênh về nhà.”

“Đại ca.” Nữ tử lúm đồng tiền như hoa, cùng hắn ôm nhau.

“Lên xe đi, mọi người đều ở nhà chờ người đâu.” Nam tử rút ra phó điều khiển tòa môn, làm cho nàng đi vào.

Cổ Tranh ngồi xuống, xe liền mở đi ra ngoài.

Cổ Tranh nhìn ngoài cửa sổ nhiều năm không thấy cảnh sắc, vẻ mặt có chút hoài niệm. Nhiều như vậy năm, nàng rốt cục lại đã trở lại. Giương mắt nhìn lên, trên bầu trời xuất hiện một cái màu đen điểm, chậm rãi về điểm nà

y bắt đầu thành lớn, là một cái gương cánh hùng ưng.

Cổ Tranh nhìn nó xẹt qua Trường Không, giống cái kia ưng giống nhau nam nhân. Nghe ca ca cùng ba ba nói, hắc hiện tại thành một cái chân chính hùng ưng! Kỳ thật, năm đó hắc chính là một cái hùng ưng. Chẳng qua trải qua mấy năm nay, hắc tất nhiên càng xuất sắc !

Nguyên lai lơ đãng gian, đã qua nhiều như vậy năm.

.....

92. Chương 92: Người Có Loại! [Khổ Thượng Tá]

Thu phục Viên Mộng, vợ chồng hai liền nắm thủ về nhà đi.

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu cùng Mai Ngạn Đình ở trên sofa ngồi, vừa ăn đồ ăn vặt một bên xem tivi.

“Cha , mẹ!” Nhìn đến bọn họ xuất hiện, tiểu tử kia nhảy xuống sofa đã chạy tới.

Hạnh Nhược Thủy tiếp được hắc, ôm lấy đến hôn lại thân. Nghĩ đến về sau sẽ đem hắc giao cho Viên Mộng , trong lòng nàng rất luyến tiếc .

Vừa rồi nói Viên Mộng thời điểm khí thế bức nhân, kỳ thật nàng so với ai khác đều hiểu được, cho dù có chính mình đứa nhỏ, nàng cũng sẽ không thiếu đối Tiểu Phúc An yêu thương. Chính là không có Tiểu Phúc An, Viên Mộng liền rất đáng thương , cái kia yếu ớt nữ nhân cần Phúc An đến chống đỡ .

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu được đến mẹ hôn môi, lập tức trở về vài cái, bẹp bẹp thanh âm ở trong phòng quanh quẩn.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười xoa bóp hắc khuôn mặt nhỏ nhắn, hắc liền lại biến thành cạc cạc kêu vẹt con .

“Vợ, chúng ta trở về phòng.” Thượng tá đem tiểu tử kia theo nàng trong lòng linh đi ra, lôi kéo nàng hướng trên lầu đi.

Hạnh Nhược Thủy nghe hắc liếc mắt một cái, lời này xứng thượng này động tác, không phải thực dễ dàng làm cho người ta hiểu sai sao? Nàng vừa quay đầu lại, quả nhiên liền nhìn đến Mai Ngạn Đình cười đến thực ái muội.

Một hồi đến trong phòng, thượng tá trở về thân gặt gao ôm lấy nàng, chính là lẳng lẳng ôm, không giống dĩ vãng như vậy lại là thân lại là cần.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, trở về ôm hắc. Nàng miễn cảm ý thức được, sự tình cùng Phúc An thân thể có liên quan, kia chỉ sợ là một cái thực thương cảm chuyện xưa.

Một lát sau, thượng tá buông ra nàng, chậm rãi đi đến bên cửa sổ. Đưa lưng về phía nàng, chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn kỳ cục.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắc bóng dáng, có thể đủ cảm giác được trong lòng hắc dao động. Nàng kia luôn luôn rất ít lộ ra cảm xúc dao động thượng tá, giờ phút này nội tâm mãnh liệt mệnh mông. Đó là người khác chuyện xưa, lại tất nhiên ở trong lòng hắc bắn tung tóe khởi quá cơn sóng gió động trời, cũng từ nay về sau minh khắc ở hắc đáy lòng.

Kia đã muốn là sáu năm trước chuyện xưa . Sáu năm, hơn hai vạn cái ngày đêm.....

Hắc gọi lôi cánh, là theo Ứng Trường Không cùng kì tham gia bộ đội đặc chủng huấn luyện chiến hữu, bọn họ hai cũng là tốt nhất huynh đệ. Ở hắc lúc còn rất nhỏ, phụ thân liền nhân bệnh qua đời lý, là cái

hôn một cái nhân đưa hấn lạp xả đại . Có lẽ là bởi vì làm lụng vất vả quá độ, mẫu thân thân thể cũng vẫn không phải tốt lắm.

Sáu năm trước một ngày, hấn ở ra nhiệm vụ. Mẫu thân đột nhiên bệnh phát, huyện lý bệnh viện cứu trị không được, sẽ đưa đến dậm đến. Cố tình bọn họ lâm thời thẫu tiên không đủ, còn kém 2000 khối, bệnh viện không chịu cứu người. Viên Mộng cấp thầy thuốc y tá cái gì chủ nhiệm đều quỳ xuống đến, bình thả lần nữa cường điệu trương phu của nàng là quân nhân, nhưng là bọn họ bắt vi sở động.

Lúc ấy thầy thuốc nói, nếu một giờ trong vòng không có bắt đầu giải phẫu, chính là thần tiên cũng khó cứu. Nhưng kỳ thật cho dù đã cứu đến, cũng sống không lâu . Nhưng là viên giắc mộng làm cho hấn nhìn thấy mẫu thân cuối cùng một mặt, cho nên chẳng sợ táng gia bại sản cũng muốn cứu. Trong thôn cách trấn trên nhanh nhất cũng muốn một cái nhiều giờ, căn bản chờ không kịp trong thôn nhân hỗ trợ thẫu tiên kí lại đây.

Viên Mộng lúc ấy cũng nóng nảy, rối loạn. Lao ra bệnh viện mua một phen hoa quả đao, chạy đến đường cái đi lên cướp bóc người đi đường. Bị kịch, cứ như vậy đã xảy ra. Lôi khải cánh không có nhìn thấy mẫu thân cuối cùng một mặt, bởi vì hấn tại kia một lần nhiệm vụ trung hi sinh vì nhiệm vụ . Mà hấn thê tử bị cảnh sát bắt đứng lên, lúc ấy đã muốn hoài có bầu.....

“Vốn chúng ta có thể nghĩ biện pháp cứu của nàng, khả cố tình, nàng đoạt không nên thưởng nhân. Chúng ta mọi người cùng nhau cố gắng, cũng không có thể làm cho nàng miễn trừ lao ngục tai ương, chỉ có thể giảm hình phạt đến năm năm. Nhược Thủy, thế giới này hắc ám chi đáng sợ, rất nhiều thời điểm là chúng ta căn bản không thể tưởng tượng !”

Hấn nhắm mắt lại, hai đấm nắm chặt dùng sức khớp xương trắng bệch, thanh âm nghẹn ngào cơ hồ phát không ra tiếng âm đến.”Nhược Thủy, hấn vì tổ quốc cùng nhân dân dâng ra năm ấy 26 tuổi sinh mệnh, tổ quốc lại phải hấn người mang lục giáp thê tử đưa vào ngục giam! Cái loại này cảm thụ, chỉ có quân nhân mới hiểu được! Nhược Thủy, ta từng một lần hoài nghi quân nhân ý nghĩa!”

Hấn nhắm chặt ánh mắt, chảy ra nước mắt. Như núi giống nhau thân thể, cứ nhiên run run như gió trung hoàng diệp.

Bọn họ năm đó trừng phạt kia vô lương thầy thuốc, nhưng không cách nào trừng phạt cái kia gặp Viên Mộng đưa vào ngục giam cầm thú! Bọn họ mọi người, trong lòng đều đến mức muốn điên mất!

Hạnh Nhược Thủy từ phía sau gắt gao ôm hấn, một câu an ủi trong lời nói cũng nói không nên lời. Chỉ có thể ôm hấn, cùng hấn rơi lệ. Đây là nàng lần đầu tiên, nhìn đến hấn rơi lệ, hấn là cái tình nguyện đổ máu chí tử cũng không rơi lệ nam nhân a!

Ứng Trường Không xoay người, đem thê tử gắt gao ôm lấy, đem mặt chôn ở cửa nàng gáy oa lý.

Ngày nào đó, Hạnh Nhược Thủy nhỏ gầy bả vai bị nam nhân chúc nhân nước mắt ướt đầm. Cái loại này chúc nhân độ ẩm vẫn rơi vào tay đáy lòng lý đi, làm cho nàng càng thêm tiến thêm một bước nhận thức này nam nhân, cũng càng thêm kiên định nàng cùng chi cùng cả đời quyết tâm.

Hấn là cái thiết huyết quân nhân, nhưng hấn đáy lòng cũng có mềm mại địa phương. Hấn đem chỗ này giao cho nàng, như vậy nàng phải hảo hảo mà bảo vệ lại đến, quý trọng , không cho nó bị thương.

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa lệ, nhẹ nhàng mà cọ hấn phát, ở trong lòng yên lặng nói:

Ta yêu ngươi, của ta người yêu!

Ngày nào đó, thượng tá đem nàng kéo đến trên giường, gối lên của nàng trên đùi, ôm của nàng thất lưng đem mặt chôn ở cửa nàng bụng, rất lâu sau đó.

Hạnh Nhược Thủy liền như vậy tựa vào đầu giường, cúi đầu lẳng lặng nhìn hấn. Thử một chút một chút, ôn nhu vuốt ve hấn phát.

Mãi cho đến vào lúc ban đêm về đơn vị, thượng tá cũng chưa nói như thế nào nói. Chỉ tại trước khi rời đi, đỡ lấy của nàng đầu vai, thật sâu nhìn nàng nói:”Vợ, ta đem Viên Mộng giao cho ngươi .”

“Hảo.” Nàng hồi lấy tươi cười, tiếp nhận này trọng trách.

.....

Buổi tối, Hạnh Nhược Thủy đem Mai Ngạn Đình gọi vào trước mặt.

“Ngạn Đình, ngày mai bắt đầu, người ngay tại cửa ta công ty đi làm. Rốt cục người trụ địa phương, ta cũng giúp người tìm tốt lắm. Là cái nhất thất nhất thính, tuy rằng lâu có điểm lão, nhưng là ánh sáng không sai, tiểu khu hoàn cảnh cũng tốt lắm. Ngày mai, người liền chuyển đi qua đi, nơi đó cách công ty rất gần, đi đường đi ra công ty.”

“Nga.” Mai Ngạn Đình lên tiếng, thực ngạc nhiên nhìn nàng.

Mấy ngày này, nàng luôn luôn tại nơi này ở, đã muốn thói quen. Điều nhanh muốn đã quên, nơi này không phải của nàng gia, không có khả năng tùy ý nàng vẫn trụ đi xuống. Tuy rằng, nơi này phòng trống rất nhiều.....

Mai Ngạn Đình cảm thấy yết hầu tựa hồ có cái gì này nọ muốn nẩy lên đến, cái mũi cũng có chút ê ẩm. Nàng vội vàng một phen nhảy dựng lên, kêu nói: “Tích Mộng tử, ta đi trước vệ sinh sở, bụng đau!”

Hạnh Nhược Thủy xem nàng che bụng chạy đi vào, thật dài thở phào nhẹ nhõm. Mai Ngạn Đình vừa rồi phản ứng, nàng tự nhiên xem ở tại trong mắt. Nàng có thể lý giải, tiểu cô nương chỉ sợ nhất thời khó có thể nhận, nhưng là không có biện pháp.

Nàng làm như vậy, không chỉ có là vì Viên Mộng muốn tới. Cho dù không có Viên Mộng chuyện tình, cũng không khả năng làm cho Mai Ngạn Đình luôn luôn tại trong nhà ở. Rất nhiều người ngay cả cùng cha mẹ cùng nhau trụ đều cảm thấy không có phương tiện, huống chi là ngoại nhân?

Này gia không chỉ có là nàng cùng Phúc An, còn có của nàng thượng tá đầu. Tuy rằng hắn thường xuyên không ở nhà, nhưng nguyên nhân làm cho này dạng, hắn càng cần nữa gia là một cái có thể tùy tâm sở dục địa phương. Mỗi lần tiểu tử kia trừng mắt mắt to nhìn bọn họ, thượng tá đều đã muốn đủ buồn bực. Nếu mỗi lần hắn về nhà đến, có cái ngoại nhân ở, hắn ngay cả đùa giỡn chính mình vợ đều phải trốn được trong phòng, hắn không tức chết mới là lạ!

Cho nên, tuy rằng nàng cảm thấy rất thực xin lỗi tiểu cô nương, khá vậy không thể không làm ra quyết định. Tiểu cô nương có lẽ còn không có thể lý giải, hy vọng nàng có thể chậm rãi hiểu được.

Mai Ngạn Đình ở bồn cầu ngồi đã lâu, ôm miệng mũi, yên lặng điều nước mắt. Thiệt nhiều thiệt nhiều ủy khuất theo đáy lòng lý toát ra đến, nước mắt như thế nào cũng chỉ không được.

Sáng sớm hôm sau, Hạnh Nhược Thủy đem Mai Ngạn Đình tái đến Viên Mộng kia, làm cho nàng ở tại nơi đó. Mà đem Viên Mộng nhận được trong nhà đến, cùng tiểu tử kia bồi dưỡng cảm tình.

Bởi vì là chủ nhật, vừa vặn không cần đi làm. Mai Ngạn Đình có thể thu thập sửa sang lại một chút, thuận đường quen thuộc chung quanh hoàn cảnh.

Hạnh Nhược Thủy chở Viên Mộng trở về thời điểm, tiểu tử kia đã muốn rời giường. Chính rửa mặt đánh răng sau trượt đi đạt đạt địa hạ thang lầu đầu.

“Mẹ!” Tiểu tử kia xoa ánh mắt, lớn tiếng hàm chứa, nhanh chân sẽ chạy.

“Cẩn thận một chút, đừng chạy!” Hô lên đến, là sốt ruột Viên Mộng.

Ứng Phúc An thật sự đứng lại, không phải bởi vì hắn nghe lời, mà là hắn chú ý tới một người khác tồn tại. Trượt đi mắt to, nhìn Viên Mộng, hỏi: “Mẹ, nàng là ai a?” Tiểu đầu còn oai, một bộ thực khó hiểu bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy cười đối hắn vẫy tay: “Người trước chậm rãi đi xuống đến, mẹ lại nói cho người.”

“Hảo!” Tiểu tử kia cười tủm tỉm ứng, liền ngoan ngoãn đi xuống thang lầu, đi vào của nàng trước mặt.

Hạnh Nhược Thủy ngồi xổm xuống, một tay đỡ lấy hắn cánh tay, một tay sờ sờ hắn khuôn mặt: “Tiểu Phúc An như vậy thông minh, sai sai nàng là ai được không?”

“Ta biết, nàng là a di.” Mắt to chớp chớp, con bà nó thanh âm đặc biệt đáng yêu.

Tiểu tử kia thông minh rất, chỉ cần là nữ, đều là a di thôi.

Này quỷ tinh linh! Hạnh Nhược Thủy cũng bị hấn đậu nở nụ cười.”Nàng không phải a di. Lại sai sai?”

“Kia nàng là bà nội sao? Nhưng là nàng không lão a?” Đáng yêu cau mày, tay nhỏ bé đầu ngón tay còn điểm ở khóe miệng, đầu hơi hơi nghiêng nhìn Viên Mộng.

Cặp kia ánh mắt lại viên lại đại, giống hắc nho dường như, vẫn thấy được Viên Mộng trong lòng đi. Trong lòng nàng một mảnh mềm mại, có lẽ xuất hiện ở trong mắt, thiếu chút nữa nhịn không được ôm lấy hấn nói ta là mẹ ngươi.

Hạnh Nhược Thủy tắc hoàn toàn bị hấn biến thành xì một tiếng nở nụ cười, thanh thanh yết hầu.”Tiểu Phúc An a, nghe mẹ nói, nàng không phải a di, cũng không phải bà nội, lại càng không là bác. Nàng nha, là Tiểu Phúc An mẹ.”

“Nhược Thủy!”

“Viên Mộng, giao cho ta!” Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, ý bảo nàng yên tâm.

Nhưng Viên Mộng làm sao có thể yên tâm, một lòng điều thật cao.

Tiểu Phúc An không biết này đó, hấn mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nhìn Viên Mộng. Tiểu này, này sẽ là thật sự nhãn lại đến đây.”Ngươi mới là mẹ ta mẹ a.”

“Đúng, ta là Tiểu Phúc An mẹ, nàng là Tiểu Phúc An mẹ.” May mắn lúc trước không có kêu mẹ, coi như là vì hôm nay giới thiệu cung cấp đường sống.

Tiểu Phúc An là hoàn toàn mơ hồ.”Không giống với sao?”

Hạnh Nhược Thủy không nghĩ cùng hấn giải thích thân sinh không thân sinh, hấn còn quá nhỏ, không hiểu này đó.”Mẹ cùng mẹ đều là hiểu rõ nhất hiểu rõ nhất Tiểu Phúc An nhân. Còn có nhớ hay không lão sư giáo ngươi xướng ca, trên đời chỉ có mẹ hảo, tiếp theo câu là cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy vỗ tay chưởng, nêu lên hấn.

Tiểu tử kia lập tức vỗ tay nhỏ bé chưởng đi xuống xướng:”Có mẹ nó đứa nhỏ giống khối bảo.....”

“Tiểu Phúc An thật lợi hại!” Hạnh Nhược Thủy cho hấn vỗ tay, ôm lấy hấn, hôn một cái.”Ngươi xem, có mẹ đứa nhỏ là cái bảo bối. Kia Tiểu Phúc An có hai cái mẹ, có phải hay không so với khác tiểu bằng hữu càng thêm bảo bối?”

“Là!”

“Như vậy, Tiểu Phúc An có phải hay không càng hạnh phúc?”

“Là!”

“Kia Tiểu Phúc An hiện tại hấn là làm như thế nào đâu?” Hạnh Nhược Thủy dùng ánh mắt ý bảo hấn kêu nhân.

Tiểu tử kia chớp mắt to nhìn nhìn Viên Mộng, tiếm tiến của nàng trong lòng, ninh tiểu này hỏi:”Nhưng là ta vì sao có hai cái mẹ? Bọn họ đều chỉ có một mẹ!”

Viên Mộng tâm, phút chốc lại điều thật cao.

“Bởi vì Tiểu Phúc An là cái lại ngoan lại thông minh đứa nhỏ, thái dương công công thích nhất như vậy đứa nhỏ, cho nên lại cho Tiểu Phúc An một cái mẹ.” Quan trọng là trước làm cho tiểu tử kia nhận Viên Mộng, cái khác chờ hấn chậm rãi trưởng thành, hấn sẽ đã hiểu.

Tiểu tử kia phút chốc mở to hai mắt nhìn.”Thật sự?”

“Thật sự. Bất quá, này không thể nói cho khác tiểu bằng hữu nga, bọn họ nếu đã biết, sẽ đến thưởng nga.”

“Không cần! Ta không nói cho bọn họ!” Hai tay nhỏ bé, gắt gao che miệng lại ba, lộ ra thật to mắt đen.

Hạnh Nhược Thủy cười thân ái hẳn.”Thực ngoan. Kia hiện tại mẹ đi làm cơm, làm ẹ bởi Tiểu Phúc An cùng nhau ngoan được không?”

Tiểu Phúc An thu của nàng ống quần, không có lên tiếng trả lời. Hiển nhiên, hẳn tuy rằng bị dỗ ở, lại còn không có thói quen Viên Mộng xuất hiện.

“Viên Mộng, người cho hẳn một chút thời gian.”

Viên Mộng cười cười, tầm mắt không có rời đi quá Tiểu Phúc An.”Ta biết. Hẳn không có nhìn đến ta bỏ chạy, cũng không có nói chán ghét ta, ta đã muốn thực thỏa mãn . Như vậy đi, bữa sáng ta đến làm.”

“Cũng tốt.” Theo hàng ngày cuộc sống chi tiết, chậm rãi làm cho tiểu tử kia thích ứng đi.

Viên Mộng đi vào phòng bếp đi chuẩn bị bữa sáng.

Hạnh Nhược Thủy tắc cùng tiểu tử kia, nhận hẳn đủ loại vấn đề, đều là về hai cái mẹ. Có chút vấn đề, nàng cũng đánh không được, lại không nghĩ hồ lộng hẳn, đành phải nói sang chuyện khác.

Viên Mộng là cái có khả năng hảo mẹ, rất nhanh liền đem bữa sáng cấp bưng lên bàn . Làm là bánh bao, không phải bình thường bánh bao, mà là tạo thành đủ loại tiểu động vật hình dạng. Bánh bao không lớn, có điểm giống tiểu lung bao.

“Oa!” Tiểu Phúc An vừa lên bàn liền mở to hai mắt nhìn, sợ hãi than kêu đứng lên.”Ta muốn này, này, này.....”

Hạnh Nhược Thủy bật cười, lại nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt thời điểm, hẳn ở ẩm đình các cũng là như vậy điểm này nọ. Nàng đem bánh bao rót ra, hỏi hẳn:”Này đó là ai làm ?”

Tiểu Phúc An mắt thấy bánh bao chạy, gấp đến độ ừ kêu.”Là –” Nhìn Viên Mộng, còn không thói quen hô lên mẹ hai chữ, cho nên thanh âm quàng quác mà chỉ. Miệng còn tại gương, bộ dáng có điểm khôi hài.

“Ân?” Hạnh Nhược Thủy phát một cái đan âm, nêu lên hẳn phải nói, Tiểu Phúc An đã muốn thực hiểu được này đan âm ý tứ .

Hẳn quay tròn chuyển mắt to, vài lần há mồm nói cái “Là” Tự, lại không có câu dưới . Ở đứa nhỏ trong lòng,”Mẹ” Này xưng hô phân lượng quá nặng , năm tuổi hẳn cũng vô pháp dễ dàng hô lên đến.

Hạnh Nhược Thủy giáp khởi một cái bánh bao, cắn một ngụm.”Ân, ăn ngon thật!”

Nàng lại gấp một cái đến Viên Mộng trong bát.”Viên Mộng, người cũng ăn.”

“Mẹ, mẹ.....” Tiểu tử kia bà nội kêu nàng, bắt đầu làm nũng.

Hạnh Nhược Thủy vươn chiếc đũa, ở hẳn trước mắt quơ quơ.”Không được nga. Không trả lời vấn đề, không có thể ăn nga. Này đó bánh bao là ai làm ?”

Nói xong, nàng lại cắn một ngụm bánh bao, đem tiểu tử kia cấp gấp đến độ xoay quanh.

“Là, là.....” Nửa ngày sau, lại không câu dưới . Ở trong lòng hẳn, cái kia xưng hô là Nhược Thủy chuyên chúc. Nhưng là, đứa nhỏ đối ăn cũng là thực chấp nhất . Nghẹn một hồi, rốt cục nhắm mắt lại kêu,”Là mẹ làm !”

Hạnh Nhược Thủy thế này mới nở nụ cười, thân thủ sờ sờ hẳn đầu.”Kia Tiểu Phúc An phải nói cái gì?”

Hô thứ nhất thanh, có lẽ tiếng thứ hai sẽ không như vậy gian nan . Lại hoặc là, hẳn thật sự rất thích này đó tiểu động vật bánh bao . Vì thế chuyển hướng Viên Mộng, bay nhanh hô một câu:”Cảm ơn mẹ!”

Hạnh Nhược Thủy đem bánh bao, bỏ vào hẳn trong bát, hẳn lập tức cúi đầu đi lao.

Mà Viên Mộng, nước mắt đều lưu lại . Mặc kệ này một tiếng mẹ là như thế nào đến, này đối nàng mà nói đều rất không dễ dàng . Tay nàng nắm thành quyền đầu để ở bên môi, rưng rưng nở nụ cười.

Ăn qua bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy vì cấp Viên Mộng nhiều một chút thời gian cùng tiểu tử kia một mình ở chung, đem bọn họ ở lại trong nhà, chính mình đến Đàm Bội Thi gia.

Theo Đàm Bội Thi trong nhà đi ra, lại đi một chuyến Mai Ngạn Đình kia. Mai Ngạn Đình ánh mắt còn hồng , vừa thấy liền vừa đã khóc.

“Làm sao vậy?” Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nhú mày. Đối với Mai Ngạn Đình cá tính, nàng càng ngày càng không có biện pháp .

Mai Ngạn Đình vội vàng cười cười.”Không có việc gì. Vừa mới ở quét tước, không cẩn thận tro bụi vào ánh mắt. Tích Mộng tỷ, sao ngươi lại tới đây?”

“Ta đến xem ngươi nơi này còn cần cái gì.” Nàng không chịu thừa nhận, Hạnh Nhược Thủy cũng sẽ không cố ý trạc nàng.

“Nơi này cái gì cũng không thiếu, rất tốt . Thực im lặng, thực thông gió, ánh mặt trời cũng tốt. So với thành phố Y trụ địa phương, nơi này quả thực tốt nhiều lắm. Ngươi không biết, ta trước kia nằm mơ đều muốn trụ như vậy địa phương đâu!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng khoa trương tứ chi ngôn ngữ, nàng nhất định không biết chính mình đang ở giấu đầu hở đuôi.”Vậy là tốt rồi. Nhận được đi công ty lộ sao? Nếu không nhận biết, ta ngày mai tới đón ngươi?”

“Không cần ! Ta chính mình hội đi , như vậy gần.” Mai Ngạn Đình này đó thiên vụng trộm tìm việc, đã sớm đem thành phố Y nội thành này địa phương đều đi khắp .

Hạnh Nhược Thủy cũng biết nàng vụng trộm tìm việc chuyện tình, cũng sẽ không miễn cưỡng, chính mình dù sao không thể mỗi ngày thuận đường vòng lại đây tiếp nàng.”Cũng tốt, chạy chạy bộ, làm như rèn luyện thân thể. Về sau trường kỳ ở trong văn phòng ngồi, thân thể thực dễ dàng liền biến kém, bắt lấy cơ hội rèn luyện.”

“Tích Mộng tỷ, ta đã biết, ta sẽ hảo hảo cố gắng !”

Hạnh Nhược Thủy chỉ ngồi một hồi. Trước khi rời đi, vuốt tiểu cô nương đầu nói:”Không có việc gì vẫn là có thể đi ta kia ăn cơm nói chuyện phiếm, không cần cảm thấy ta không chào đón ngươi. Chính là ngươi cũng cần phải có chính mình cuộc sống, dù sao chúng ta hai là tỷ muội không phải vợ chồng, đúng hay không?”

“Tích Mộng tỷ, ta còn không biết ngươi a. Ngươi không nói, ta đều muốn không có việc gì phải đi cọ cơm, có năng lực ăn được ăn còn có thể tiết kiệm tiền!” Mai Ngạn Đình ôm lấy của nàng cánh tay, ngửa đầu nhìn nàng có điểm làm nũng hương vị.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Vậy là tốt rồi.”

Hạnh Nhược Thủy xe khai ra tiểu khu, đang muốn quả hưởng về nhà lộ, đột nhiên nhìn đến một người tuổi còn trẻ mẫu thân thả xe đạp, phía sau ngồi đứa nhỏ cùng Phúc An không sai biệt lắm. Đứa nhỏ ôm mẫu thân thắt lưng, xèo xèo thì thầm đang nói cái gì, tươi cười thực sáng lạn.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới ở thành phố Y kia đoạn ngày, nàng cũng là như vậy chỗ Trang Ngụ Kì đến trường tan học. Trang Ngụ Kì thực thích cái loại cảm giác này, mỗi lần đều sớm bỏ chạy đến xe giữ chờ.

Nàng linh quang chợt lóe, đem tay lái vừa chuyển, hướng trên đường khai đi. Rất nhanh, xe ở chỗ gia xe đạp đi ngoại dừng lại.

Còn thật sự chọn một chiếc độ cao thích hợp, càng thích hợp phóng nhi đồng chỗ ngồi xe đạp, riêng tuyển lửa đỏ sắc, thoát nhìn rất tinh thần phấn chấn.

Hạnh Nhược Thủy lái xe về nhà lý, còn tại sân bên ngoài, có thể nghe được trong phòng Tiểu Phúc An con vịt tiếng kêu.

Hạnh Nhược Thủy lộ ra tươi cười, hiển nhiên trong phòng hai mẫu tử ngoại thật sự vui vẻ. Nàng chỉ biết, chỉ cần nàng không ở, tiểu tử kia có thể cùng Viên Mộng ngoại rất khá.

Nàng im ắng đi vào cửa, lẳng lặng nhìn đến mẫu tử hai. Mẫu thân quỳ gối thăm thượng, con nằm trên mặt đất lung tung vẩy tay đặt chân, đang bị mẫu thân mềm mại thủ công tiểu béo thân thể uốn éo uốn éo , miệng còn cạc cạc cười cái không ngừng.

Hạnh Nhược Thủy liền như vậy ý ở trên cửa, lẳng lặng nhìn hồi lâu, thẳng đến Viên Mộng phát hiện nàng.
“Đã về rồi.”

“Mẹ!” Tiểu tử kia theo thăm

thượng nhất lần lông lóc đứng lên, cùng tiểu đầu tàu dường như liền như vậy hướng lại đây.

Hạnh Nhược Thủy đành phải xoay người, đưa hân tiếp được. Hôn hân mấy khẩu, liền đem hân buông đến.”Tốt lắm bảo bối, chính ngươi ngoan, mẹ cùng mẹ muốn nói nói chuyện.”

“Nga.” Tiểu tử kia ngoan ngoãn đi trở về, chính mình ngoan nổi lên món đồ chơi.

Hạnh Nhược Thủy theo hân trên người thu hồi tầm mắt, nhìn Viên Mộng. Có lẽ là cùng đứa nhỏ có khả năng kính, Viên Mộng mặt còn có đỏ ửng, khí cũng có chút suyễn.”Cảm giác thế nào?”

Viên Mộng nhìn tiểu tử kia, cười đến thực hạnh phúc.”Rất tốt . Hân thực hoạt bát, nhưng thực ngoan, không quá làm âm ỉ. Cảm ơn người, người đem hân mang thật tốt.”

Tiểu tử kia hội chính mình mặc quần áo đánh răng rửa mặt; Ăn cơm trước sau biết muốn trước trở lại đường ngay; Ăn cơm hoàn toàn không cần uy, chính mình có thể ăn sạch sẽ; Người khác cho hân cái gì, hội thực ngoan nói cảm ơn.....

“Chủ yếu là gien hảo.” Hạnh Nhược Thủy lại muốn đến chính mình chuẩn bị gì đó.”Ngày mai ta dạy cho người tốt biện pháp, người hội càng thêm kinh hỉ .”

“Hảo.”

Bữa tối là Viên Mộng chuẩn bị , chỉ vì tiểu tử kia một câu “Cảm ơn mẹ”. Cấp tiểu tử kia tắm rửa, cho hân giăng ngủ tiền chuyện xưa, tóm lại nàng là hận không thể đem tiểu tử kia hết thấy cấp ôm dorm .

Hạnh Nhược Thủy hiểu biết tâm tình của nàng, chỉ làm cấp chính mình nghỉ , từ nàng đến làm. Làm này đó, có thể làm cho Viên Mộng tâm tình rất tốt. Tâm tình tốt lắm, thân thể cũng thì tốt rồi.

Hạnh Nhược Thủy cùng Tiểu Phúc An một đêm mộng đẹp.

Viên Mộng ban đêm tỉnh lại vài thứ, nhin không được chạy tới tiểu tử kia trong phòng xem. Ngày hôm sau tỉnh lại rõ ràng giấc ngủ không đủ, tinh thần cũng rất hảo.

Ăn qua bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy đã đem bố trí tốt lắm nhi đồng chỗ ngồi xe đạp đẩy đi ra.”Viên Mộng, đương đương làm, người cảm thấy thế nào?”

Viên Mộng nhìn, nhất thời liền nở nụ cười, trong lòng cảm động cho của nàng dụng tâm lương khổ.”Cảm ơn người.”

Đứa nhỏ đều là thích tân kỳ chuyện vật , tiểu tử kia cũng là giống nhau. Trước kia đều là dùng đại gia hỏa đưa hân đến trường, hôm nay đổi thành tiểu xe đạp, hân cũng có vẻ thực hưng phấn.

Hạnh Nhược Thủy đứng ở cửa, nhìn hân hai tay nhéo Viên Mộng quần áo, ở nàng phía sau hết nhìn đồng tới nhìn tây nhích tới nhích lui.

Mẫu tử hai hình ảnh, ấm áp yên tĩnh sáng sớm.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nhìn, có chút sầu não. Một ngày nào đó, Viên Mộng hội đem hân mang đi đâu.

Lập tức, nàng lắc đầu, nở nụ cười. Vô luận như thế nào, nàng đều đã là Phúc An mẹ. Mà tương lai, nàng còn có thể có chính mình cùng thượng tá đứa nhỏ.

Nhà trẻ là nhận thức tộc trưởng , nếu không tùy tiện một người đều có thể đem đứa nhỏ mang đi liền rất nguy hiểm .

Cho nên Hạnh Nhược Thủy sau lại xuất môn, đuổi ở mẫu tử hai phía sau đến nhà trẻ, cùng viên dài cùng lão sư công đạo Viên Mộng thân phận.

“Muốn hay không đi ta công ty tọa ngồi xuống?” Hạnh Nhược Thủy hỏi Viên Mộng.

Viên Mộng lắc đầu.”Ta nghĩ đi thư điểm mua mấy quyển sách.” Nàng lúc trước là học được kế , mấy năm nay ở nhà giam lý cũng luôn luôn tại đọc sách, nàng tưởng khảo một cái đăng kí kế toán viên cao cấp. Có này này, nàng có thể dưỡng được rất tốt chính mình đứa nhỏ .

Hạnh Nhược Thủy hiểu được lòng của nàng tư, cũng không miễn cưỡng.”Ta đây về trước công ty , có cái gì vấn đề đánh cho ta điện thoại.”

“Hảo.” Viên Mộng nhìn nàng ly khai, hít sâu một hơi, đi hướng thư điểm phương hướng.

Vì của nàng đứa nhỏ, nàng kiên cường đứng lên.

Viên Mộng ngẩng đầu, nhìn về phía xanh lam thiên không, giống nhau có thể ở đám mây lý nhìn đến kia trương anh khí bức người khuôn mặt. Bất cầu ngôn tiểu, nhưng xem của nàng ánh mắt là thâm tình .

Khải cánh, ta nhất định hội đem con của chúng ta nuôi lớn đã lớn, dạy hắn làm một cái giống người giống nhau đỉnh thiên lập địa nam tử hán!

Khải cánh, ta rất nhớ ngươi.

Chậm rãi, Viên Mộng nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống nước mắt. Hai tay nắm thành quyền đầu, gắt gao . Thân thể run nhẹ .

Lại trợn mắt, bên trong là kiên cường quang mang.

.....

Thứ Hai hội nghị thường kỳ. Hạnh Nhược Thủy đem Mai Ngạn Đình chính thức giới thiệu ọi người.

“Phía trước rất nhiều người ở oán giận, theo chấp hành thành thị trở về hóa đơn rất nhiều không hợp cách, hơn nữa không có thiệp hảo, ngay cả thiệp cũng là không hợp cách . Cho nên, về sau Ngạn Đình chuyên môn phụ trách này một khối. Ta sẽ trước làm cho tương quan nhân viên giáo nàng như thế nào phân rõ hóa đơn thiết giả, cái dạng gì ngân phiếu định mức có thể dùng để chi trả, thế nào thiệp đợi chút. Tóm lại, ta hy vọng Ngạn Đình đã đến, có thể làm ọi người ở kết toán này một khối nhanh hơn tốc độ.”

Nghe được của nàng chức vị là chuyên môn phụ trách thiệp hóa đơn, mọi người đều thật cao hứng. Thiếp hóa đơn là cái khó khăn lại vụn vặt chuyện tình, có người chuyên môn phụ trách, bọn họ là có thể không cần ở trong này lãng phí thời gian .

Làm một gã tiểu học lão sư, Mai Ngạn Đình cơ bản không cùng hóa đơn đánh quá giao tế. Bởi vậy đối nàng mà nói, này cũng là một cái hoàn toàn mới lĩnh vực, nàng cần theo 0 bắt đầu.

Hạnh Nhược Thủy cũng không muốn cho nàng vẫn thiệp hóa đơn, nàng càng hy vọng Mai Ngạn Đình có thể ở trống không thời điểm học tập càng nhiều. Nếu nàng có cũng đủ ngộ tính, nghe một chút hội nghị thường kỳ thượng thảo luận hoặc là bình thường đồng sự trong lúc đó nói chuyện, đều là có thể học được này nọ .

Ở nàng trước kia công ty, có một gã thực xuất sắc hạng mục quản lí, lúc trước chính là một cái trước sân khấu mà thôi. Cho nên chỉ cần người muốn học này nọ, người muốn làm hảo, như vậy người có thể phát hiện rất nhiều học tập con đường cùng cơ hội.

Tan họp sau, Hạnh Nhược Thủy làm cho người ta cấp Mai Ngạn Đình an bài chỗ ngồi cùng máy tính. Vốn thiệp hóa đơn là không cần máy tính , nhưng là Hạnh Nhược Thủy có nghĩ rằng làm cho nàng học tập, cho nên vẫn là xứng .

Thừa dịp hành chính an bài khe hở, Hạnh Nhược Thủy đem Mai Ngạn Đình kêu vào văn phòng.”Ngạn Đình, ngồi đi.”

“Tích Mộng tỷ, ta nhất định hội hảo hảo cố gắng !” Vừa rồi bắt quá là một cái hội nghị thường kỳ, nhưng hội nghị thường kỳ thượng từng cái lên tiếng mọi người như là rất lợi hại bộ dáng, làm cho Mai Ngạn Đình rất là hâm mộ. Đó là một cái nàng chưa từng tiếp xúc quá nhưng hướng tới đã lâu thế giới, nàng tưởng dung đi vào!

Hạnh Nhược Thủy cười cười, nhìn của nàng ánh mắt.

“Ngạn Đình, ta hy vọng người có thể hiểu được, ta không nghĩ cho người chỉ thiếp hóa đơn mà thôi. Ta càng hy vọng người có thể tại đây vị trí thượng làm tốt chính mình chuyện tình đồng thời, có thể học tập càng nhiều gì đó. Bình thường người thiếp hóa đơn một mỗi, lủi lủi vị trí cái gì, đều là có thể hướng những người khác học được này nọ. Hoặc là hợp thời điểm, người cũng có thể thực còn thật sự đi nghe, không hiểu nhớ kỹ hỏi người khác.

Còn có, của người bằng cấp không nên trở thành của người một đạo chương ngại, mà hẳn là cho người càng thêm cố gắng động lực. Ở đại học sở học gì đó, kỳ thật đều là thực lý luận, cũng không thích hợp thực tiễn. Cho nên văn bằng chính là một cái nước cờ đầu, nó làm cho người ta so với không có bằng cấp nhiều người một cái cơ hội. Nhưng nhập môn sau, hai người khác biệt không lớn. Ai thành công ai thất bại, nhưng xem hay không dụng tâm đi học đi làm hảo mỗi một sự kiện.

Chỉ cần người tích lũy cũng đủ kinh nghiệm cùng lịch duyệt, người có thể bỏ qua một bên bằng cấp đến tranh thủ người muốn công tác. Đương nhiên, chờ điều kiện cho phép, người cũng có thể một lần nữa đi đọc đại học, đây đều là khả năng. Người cũng là có thể trở thành bọn họ như vậy chậm rãi mà nói nhân, ta hy vọng người có thể nhớ kỹ điểm này, hơn nữa không ngừng mà cố gắng.”

Mai Ngạn Đình bị nàng nói được đầy ngập huyết đều sôi trào đi lên, giống nhau có thể nhìn đến ngày mai chính mình mặc chức nghiệp trang ở chậm rãi mà nói, phía dưới là vô số song tán thưởng ánh mắt.”Tích Mộng tử, ta sẽ không cho người thất vọng!”

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, vỗ vỗ của nàng đầu vai cấp nàng胆子 khởi.”Cố lên đi. Chỉ cần công tác của người làm xong, người có thể tùy ý nhìn khác đồng sự đang làm những gì, hoặc là chủ động hỗ trợ đều là có thể. Tin tưởng ta, chỉ cần người muốn học, người có thể học được này nọ!”

“Ân!”

“Đi ra ngoài nhìn xem của người vị trí tốt lắm không có, có vấn đề tiến vào tìm ta.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng đi ra ngoài, sợ sệt một hồi. Nàng cũng không biết quyết định này đối cùng phủ, chỉ hy vọng Mai Ngạn Đình thật sự có thể hăng hái học tập, có thể học được hữu dụng gì đó.

Xã hội đang không ngừng tiến bộ, hiện tại cao bằng cấp người càng đến càng nhiều. Quá chút năm, sinh viên chưa tốt nghiệp chỉ sợ đã muốn là thấp bằng cấp quần thể. Tựa như ** mười năm đại trung chuyên sinh ăn nhiều hương, khả hiện tại đã muốn không có người để ý trung chuyên này bằng cấp, trừ bỏ một ít tính kỹ thuật công tác.

Bởi vậy, chỉ có kinh nghiệm cùng lịch duyệt, hơn nữa cùng khi cụ tiến học tập tinh thần, mới có thể không cho chính mình bao phủ ở thời đại con nước lớn lý.

.....

Ứng Trường Không được đến chiến hữu chuyển cáo, cửa có người tìm hắn. Vì thế mang theo một chút nghi hoặc, hướng cửa đi nhanh mà đi.

Còn cách một khoảng cách, Ứng Trường Không liền nhận ra đến cửa kia mặc lửa đỏ sắc bạc áo gió nữ nhân. Hôm nay hơi hơi có chút phong, chỉ thấy của nàng một đầu tóc dài cùng áo gió vạt áo cùng nhau, ở trong gió tung bay.

Sáu năm thời gian, cũng đủ làm cho hết thấy hoàn toàn thay đổi. Cổ Tranh chỉ chờ ở tại Ứng Trường Không trong trí nhớ, cùng nhau phủ đầy bụi. Thậm chí còn của nàng bộ dáng, hẳn đều đã muốn mơ hồ.

Chính là hắn kết hôn xin vẫn bị gác lại, hắn không thể không nhớ lại này nữ nhân, nàng cản lại hắn cùng Nhược Thủy hạnh phúc.

Ứng Trường Không rất muốn xoay người trở về, hắn đối Cổ Tranh đã muốn không có chút cảm tình, lại càng không muốn cùng nàng gặp mặt. Nhưng cước bộ vẫn là hướng ngoài cửa mà đi.

Nếu không then với lương tâm, cũng không tất yếu lại lảng tránh. Cổ Tranh như vậy kiêu ngạo nhân, hẳn càng là lảng tránh, nàng chỉ sợ càng là cho rằng hắn còn yêu nàng

.

Ngay cả cho dù ở lúc trước, ngay cả chính hắn cũng không dám xác nhận hay không có yêu. Có lẽ ở còn trẻ mê năm tháng, hắn cũng là có yêu của nàng. Chính là kia phân yêu còn chưa đủ thành thực, kinh không dậy nổi năm tháng. Mà ở Cổ Tranh phản bội hắn sau, kia phân yêu liền hoàn toàn bụi phi yên diệt.

“Ừng.” Cổ Tranh nhìn cao lớn cao ngất nam nhân đi nhanh mà đến, nàng đội mị hoặc cười, mại mê muội nhân bước chân, chậm rãi nghênh đón.

Ừng Trường Không nhíu mày, trên mặt không có biểu tình.”Ấn.”

Gần, chỉ có này đan âm, kia cũng là căn cứ vào lễ phép. Ngay cả một câu “Đã lâu không thấy”, cũng lặn cho cấp nàng.

Cổ Tranh sợ run một chút, rất nhanh lại khôi phục tươi cười.”Làm sao? Sáu năm không thấy, vừa thấy mặt liền cho ta sắc mặt xem a?”

Ừng Trường Không nhíu mày, không trả lời lời của nàng, chính là thần nhiên hỏi:”Có việc sao?” Ngụ ý, không có việc gì ta trở về đi.

Cổ Tranh trong lòng tức giận đến lợi hại, trên mặt cũng không động thanh sắc.”Tuy rằng còn chưa tới mùa hè, nhưng là xem như thái dương vào đầu, người tính khiến cho ta như vậy vẫn đứng ở chỗ này phơi nắng?”

“Bên kia có cây.” Ừng Trường Không hướng cửa phía bên phải kia khóa đại thụ nhất chỉ. Hắn là cái thô lỗ binh, cho nên không cần tưởng cùng hắn nói chuyện gì thân sĩ phong độ.

Cổ Tranh hoàn toàn chán nản.”Ta từ dưới máy bay liền thẳng đến nơi này đến, còn không có ăn cái gì đâu. Không ngại mời ta ăn một bữa cơm đi?”

“Người chờ một chút.” Ừng Trường Không bước đi đi vào, tìm đến bảo vệ viên. Cho hắn mấy trương lão nhân đầu, làm cho hắn mang theo Cổ Tranh đi nhà ăn ăn cơm.

Bởi vậy, hơn mười phần chung sau, ngoài cửa vẻ mặt chờ mong Cổ Tranh chờ đến đây một cái xa lạ binh.

“Người là Cổ Tranh đi? Ta là bảo vệ viên tiểu lí, đội trưởng làm cho ta tái người đi ăn cơm.”

Cổ Tranh sắc mặt lập tức liền đen. Này so với giáp mặt trách cứ nàng còn muốn khó chịu, nàng làm sao có thể chịu được này khí. Một chiếc điện thoại thông qua đi, chỉ chốc lát còn có người vẻ mặt tươi cười nghênh đi ra, mang nàng đi vào đãi nhân.

Bảo vệ viên tiểu lí sờ sờ đầu, trở về cấp đội trưởng báo cáo đi.

Cổ Tranh tính tình cũng bị liều đi lên. Ừng Trường Không không thể không chấp hành thượng cấp mệnh lệnh — bởi cổ đại tiểu thư đi thăm quân doanh!

Ừng Trường Không là quân nhân, ngay cả nếu không nguyện ý, hắn cũng phải chấp hành mệnh lệnh. Bất quá, như thế nào chấp hành, thì phải là hắn vấn đề.

Cổ Tranh bắt đầu thời điểm còn đặc chí nghệ hắn, nghĩ rằng ta cuối cùng có biện pháp cho người trốn không được. Nhưng là chờ nam nhân một bên đi nhanh đi một bên máy móc giới thiệu quân doanh tình huống, một đôi giày cao gót Cổ Tranh hoàn toàn điên rồi.

“Ồi —” Mất cá chân một trận đau đớn đánh úp lại, Cổ Tranh chân nhéo.

Ừng Trường Không không thể không dừng lại, nhìn nàng ngã ngồi trên mặt đất. Như trước là thần nhiên bộ dáng, trên mặt không có biểu tình. Như vậy, cũng không như là muốn lên tiền hỗ trợ.

Chỉ thấy hắn lấy ra truyền hô cơ, trực tiếp làm cho quân khu bệnh viện nhân lại đây đem nhân nâng đi.

Cổ Tranh mặt tức giận đến đều phải biến hình.”Ừng Trường Không, người liền như vậy chán ghét ta? Chán ghét đến ngay cả ta bị thương, cũng không chịu phù một phen?”

“Ta không chán ghét người.” Ừng Trường Không thần nhiên nhìn nàng, thần nhiên trả lời.”Ta không ra tay, cùng lúc là vì ta không phải thầy thuốc, sợ không cẩn thận tăng thêm thương thế của người; Về phương diện khác, ta có lão bà , tị hiềm.”

“Người — Ứng Trường Không, người có loại!” Cổ Tranh cũng không trang . Nàng ăn nói khép nép , bất quá là vì năm đó là nàng phản bội trước đây. Nhưng nàng Cổ gia đại tiểu thư, cho tới bây giờ sẽ không là cái bị khinh bỉ chủ nhân.

Ứng Trường Không lạnh lạnh trở về một câu.”Ta là có loại, nhưng người không có cơ hội nhìn thấy.”

Cổ Tranh trực tiếp học máu . May mắn cứu hộ nhân viên rất nhanh đi ra , nếu không nàng thật sự lo lắng inh học máu mà tử! Trùng mắt Ứng Trường Không tầm mắt, hận không thể đưa hắc thiêu ra một cái động lớn đến, xem hắc tâm là cái gì dạng .

Ứng Trường Không tầm mắt lại căn bản không ở trên người nàng, cước bộ không nhanh không chậm theo , cùng nàng rút ra thật dài một khoảng cách. Chính thể làm cho người ta cảm giác chính là không chút để ý, còn có không tình nguyện.

Cổ Tranh tâm tình thập phần phức tạp, loại này bị hoàn toàn bài xích cảm giác làm cho nàng dị thường chịu đả kích cùng nan kham. Năm đó bọn họ cùng một chỗ thời điểm, tuy rằng Ứng Trường Không rất ít có thời gian bồi nàng, nhưng mỗi lần gặp mặt đối nàng quả thật ngoan ngoãn phục tùng sủng lên trời . Năm đó bên ngoài, cùng với nói nàng thật sự như vậy hoa tâm, không bằng nói nàng càng muốn mượn này khiến cho hắc chú ý. Nàng cảm thấy chính mình bị xem nhẹ , muốn hồi hắc toàn tâm toàn ý chú ý. Đáng tiếc, nàng dùng sai lầm rồi phương pháp.

Một mạch dưới xuất ngoại, trên thực tế cũng là đối hắc không cần kháng nghị. Ở nước ngoài mấy năm nay, nàng đổi đường như tìm một cái sủng ái nam nhân của chính mình, cũng thật sự không ai có thể đủ đem nàng phụng lên trời, khả thủy chung không phải cái loại cảm giác này.

Cho nên, sáu năm sau, nàng lại đã trở lại.

Ca ca nói qua, Ứng Trường Không thích thượng một cái nhị hôn nữ nhân, vẫn là cái bình dân. Biết hai người chuẩn bị kết hôn, Ứng Trường Không kết hôn báo cáo đều đánh, nàng làm cho ca ca vận dụng hết thấy thể lực bắt nó cấp đề ép xuống dưới. Nàng muốn , tuyệt đối không có một chút ít tặng cho người khác khả năng.

Thông qua khe hở, nàng xem phía sau cái kia không chút để ý nam nhân, hơi hơi nín thở nổi lên mây.....

Cổ Tranh chân kỳ thật không nghiêm trọng, chính là uy một chút, có điểm thũng, dùng rượu thuốc nhu nhất nhu quá hai ngày thì tốt rồi. Nhưng này hai ngày ngoan ngoãn nghỉ ngơi, không thể dùng lực, nếu không hội càng thêm nghiêm trọng.

Thầy thuốc tự cấp Cổ Tranh nhu rượu thuốc công phu, Ứng Trường Không liền tà tà ghé dựa cửa, đầu trình bốn mươi lăm độ giác nhìn thiên, miệng còn điều một cây thảo. Tóm lại, trong tầm mắt không có Cổ Tranh này nhân.

Cổ Tranh một mặt bị thầy thuốc thủ kính nhu ôi ôi kêu, một mặt không cam lòng trừng mắt này không coi ai ra gì nam nhân. Cổ Tranh tuy rằng là cái nũng nịu đại tiểu thư, nhưng sinh ra quân nhân gia đình, tính tình cũng là quật có thể, kỳ thật chính là quán hồng rồi. Ứng Trường Không càng là đối nàng lãnh đạm, nàng lại càng muốn cho hắc cúi đầu xưng thần!

Bị thương, Cổ Tranh liền như vậy lưu tại quân khu bệnh viện, may mắn không có gì bị thương bệnh hoạn, vị trí thực chừng.

“Đứng như vậy xa làm gì? Ta là mãnh thú hội ăn người sao?” Cổ Tranh thở phì phì cửa trước khẩu không biết tưởng cái gì nam nhân rống.

Ứng Trường Không đi vào đến, chuyển bên giường ghé na sau vài bước, ngồi xuống. Như trước không có một câu, hắc cùng nàng là thật không lời nào để nói . Hắc vốn nói sẽ không nhiều, năm đó bọn họ cùng một chỗ thời điểm hắc sẽ không nói như thế nào nói. Này trong thiên hạ, có thể làm cho hắc nói nhiều lên, chỉ sợ chỉ có Nhược Thủy .

Ứng Trường Không chính mình là sẽ không đi tưởng , nếu như hắc hội tưởng, hắc sẽ phát hiện, hắc toàn bộ không giống với đều cho cùng cá nhân!

“Người nhưng thật ra nói chuyện nha? Cũng không phải câm điếc!” Cổ Tranh đều muốn lấy này nọ xao khai cái miệng của hân ba .

Ứng Trường Không thần nhiên nhìn nàng, hỏi:”Nói cái gì? Người nói đi, ta nghe.”

“Người, người.....” Cổ Tranh tức giận đến không thể nói rõ nói đến đây.

Ứng Trường Không tư thế cùng biểu tình đều không có gì biến hóa, làm cho người ta nhìn không được hoài nghi hân rốt cuộc có phải hay không linh hồn xuất khiếu .

“Ứng Trường Không, người hồn dân!” Một tiếng không dám chửi bậy.

Như trước không có đáp lại.

“Ứng Trường Không, người là câm điếc sao? Tức chết ta !”

“.....”

Thượng tá nhìn nàng, giống xem tiểu sử diễn. Nàng không phải không có tán gẫu sao?

93. Chương 93: Quán Quýt Si Mê. Bắt Cóc

Hạnh Nhược Thủy biết, có người ở theo dõi chính mình. Hợp với ba ngày , người nọ cũng không xa không gần theo .

Chính nàng cũng không sợ, nhưng là lo lắng thương cấp tiểu tử kia. Cho nên vội vàng cấp Trường Không gọi điện thoại, hân tìm Hiên Viên Kỳ phái người âm thầm bảo hộ mẫu tử hai.

Hạnh Nhược Thủy theo thượng tá phản ứng lý biết, thượng tá đã muốn đã biết đối phương là ai. Nàng trước sau nhất tướng, liền đoán được, cùng ngăn đón kết hôn xin thể lực là nhất trí . Không cho bọn họ kết hôn , tất nhiên là chống lại giáo có ý đồ nữ nhân, nói cách khác đều là thượng tá lạn hoa đào chọc họa .

Hạnh Nhược Thủy nhìn trước mắt ngăn lại người của chính mình, tuyệt không ngoài ý muốn. Theo dõi nhiều thế này thiên, là nên ra tay . Huống hồ, bọn họ không có trực tiếp bắt cóc, khách khí ra hồ của nàng dự kiến. Có lẽ, người ta là khinh thường đối nàng một cái thiếu nữ tử ra tay.

“Chúng ta chính là phụng mệnh làm việc, hy vọng Hạnh tiểu thư phối hợp. Nếu không xứng hợp, chịu thiệt cũng là chính người, hy vọng người có thể hiểu rõ sở.”

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, người này coi như lễ phép. Bắt quá, hướng về phía này một thân quân trang, hân cũng quả thật nên biểu hiện ra một ít tổ chất.

“Hạnh tiểu thư, thỉnh lên xe.” Người nọ rút ra cửa xe, làm “Thỉnh” thủ thế.

Hạnh Nhược Thủy chưa nói cái gì, phối hợp chui đi vào. Nàng cũng tưởng nhìn xem, thượng tá này một đóa lạn hoa đào là chuyện gì xảy ra.

Đối phương không có buộc tay nàng chân, cũng không có móng của nàng ánh mắt. Có thể thấy được, người ta cũng không sợ nàng chạy trốn, có tuyệt đối tự tin đâu.

Hạnh Nhược Thủy không nói được một lời, không hỏi gì vấn đề. Cho dù nàng hỏi, cũng không thấy người gia khẳng trả lời. Huống hồ hỏi cái này chút phụng mệnh làm việc nhân, căn bản không ý nghĩa.

Xe là hướng ngoại ô khai , cuối cùng đứng ở nhất đông biệt thự ngoài cửa. Biệt thự là một mình , cũng không ở trong tiểu khu mặt.

Cửa xe mở ra, Hạnh Nhược Thủy chậm rãi theo trong xe đi xuống đến. Đặt mình trong cho hoa viên lý, ngẩng đầu là ba tầng biệt thự, âu thức, trang hoàng phi thường tinh xảo

khảo cứu. Có ý tứ là, biệt thự một bên trong ao lập nhất kiện điêu khắc, là một cái gương cánh hùng ưng.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhíu mày, nghĩ rằng, nên sẽ không này đầu hùng Ưng Chính là thượng tá đi? Thực si tình đến loại tình trạng này sao?

Nàng không có thời gian nghĩ nhiều, người ta xin mời nàng đi vào. Xuyên qua lầu một, trực tiếp đến lầu hai.

Hạnh Nhược Thủy vừa vào cửa, liền nhìn đến lầu hai chủ vị thượng, cái kia ngay cả là ngồi cũng làm cho người ta một loại cao cao tại thượng cảm giác nữ nhân.

Nàng có một đầu rất dài đại cuộn sóng tóc quấn, tóc quấn phụ trợ hạ mặt trái xoan đặc biệt tinh xảo, cặp kia ánh mắt rất sáng cũng thực sắc bén, môi trải qua tinh xảo phác hoạ, tản ra dụ hoặc sáng bóng.

Thân thể của nàng tài rất cao chọn, có 1m7 đã ngoài. Cao thẳng hai vú, mảnh khảnh thắt lưng, thon dài chân, không một không tuyên cáo nàng ngạo nhân dáng người.

Nói ngắn gọn, đây là một cái vũ vật, hơn nữa toàn thân tản ra ngạo khí.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, nàng quả thật có kiêu ngạo tư bản. Như vậy xuất sắc bề ngoài, lại xứng thượng hiển hách gia thế, muốn không có ngạo khí chính là kỳ quái .

Nữ nhân cảm giác là thực chuẩn, Hạnh Nhược Thủy trực giác nói cho nàng: Nàng nhân là Cổ Tranh!

Từng làm cho Ứng Trường Không mê luyến quá nữ nhân, quả nhiên không đơn giản! Bất quá, các nàng hai người cũng không giống, không có gì chỗ tương tự. Nếu cứng rắn muốn nói, thì phải là hai người đều là mặt trái xoan, như thế mà thôi.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới thượng tá nói qua: Nếu người cùng nàng giống nhau, như vậy ta tất nhiên sẽ không lựa chọn người.

Như thế đồng thời, Cổ Tranh cũng âm thầm đánh giá trước mắt nữ nhân. Diện mạo đáng người coi như không có trở ngại, nhưng so với nàng đến, vẫn là kém cách xa vạn dặm. Nhưng thật ra bình tĩnh thái độ, làm cho nàng hơi hơi có chút ngoài ý muốn. Như vậy bình thường một nữ nhân, dựa vào cái gì được đến ứng thích?

Cổ Tranh từng nghe nói qua, nàng vừa mới rời đi thời điểm, Ứng Trường Không tinh thần sa sút thật dài một đoạn thời gian. Sau lại vẫn không có tìm nữ nhân, một lòng một dạ đều ở quân đội lý. Mọi người đều nói, trong lòng hắn còn có nàng, còn chờ nàng trở về.

Chính là không biết vì sao, hắn đột nhiên cùng đi một lần quá hôn nữ nhân cùng một chỗ, hơn nữa đàm hôn luận gả hoàn toàn không để ý trong nhà phản đối.

Chính là trước mắt này bình thường nữ nhân, làm cho hắn như vậy liều lĩnh? Hắn là thật sự thích này nữ nhân, vẫn là làm cấp chính mình xem? Nàng càng nguyện ý tin tưởng người sau, hắn rất cao ngạo, năm đó là nàng sai lầm rồi, hắn không chịu cúi đầu thôi.

“Cổ Tranh?” Hạnh Nhược Thủy thần nhiên cười, thần nhiên phun ra của nàng tên. Nữ nhân trên mặt biểu tình giống muôn nghìn việc hệ trọng dường như đối tới đối lui, nàng xem ở tại trong mắt.

Nghe được nàng hô lên chính mình tên, Cổ Tranh rất đặc ý: “Người có biết ta? Xem ra, ứng với người nhắc tới quá ta.” Nàng đã nói thôi, ứng không có khả năng quên được của nàng.

Hạnh Nhược Thủy cười lên tiếng âm, đối của nàng mình cảm giác lương hảo có chút không nói gì.”Trường Không chưa cùng ta đề cập qua người, nhưng thật ra Cổ Chân Chân đề cập qua.”

Cổ Chân Chân còn nói, bọn họ bộ dạng rất giống. Sự thật chứng minh, thượng tá không có nói sai, các nàng tuyệt không giống.

Cổ Tranh sợ run một chút, lập tức nói: “Ứng tự nhiên sẽ không theo người nhắc tới ta, hắn không phải không nghĩ đề, hắn là không dám đề.”

“Không biết người từ đâu ra đến kết luận?” Hạnh Nhược Thủy rất muốn cười, nhưng là vì sợ bị nhân lý giải vì khiêu khích, nàng thanh thanh yết hầu nhịn xuống . Nàng nên sẽ không nghĩ đến, Trường Không cùng chính mình cùng một chỗ, chỉ là vì cùng nàng đối đi?

Cổ Tranh hừ lạnh một tiếng, cũng không ngay mặt trở lại của nàng vấn đề.”Ta cùng ứng cảm tình, người là sẽ không biết . Nếu không phải ta xuất ngoại , người cho là người có cơ hội tới gần ứng?”

Cửa nàng ngữ khí khí thế bức nhân, không biết là muốn thuyết phục người khác, vẫn là thuyết phục chính nàng.

Hạnh Nhược Thủy như trước là Thanh Thanh thản nhiên cười, ở nàng xem đến, Cổ Tranh càng như là ai giầy dũa.”Người nói đúng vậy, nếu không phải của người rời đi, hẳn có lẽ đến bây giờ còn không biết chính mình nghĩ muốn cái gì dạng cảm tình. Theo này ý nghĩa thượng nói, ta hẳn là cảm ơn người, là người làm cho hẳn thành thực.”

Nếu Cổ Tranh không có rời đi Trường Không, bọn họ có lẽ hiện tại đã muốn sinh nhi dục nữ. Tuy rằng, nàng cảm thấy loại này tỷ lệ có chút thấp. Cận theo Cổ Tranh tính cách đến phán đoán, bọn họ sớm hay muộn muốn chấm dứt.

Cổ Tranh bị lời của nàng khí sắc mặt đều thay đổi, xoát rút ra một người xứng thương, đứng ở tại Hạnh Nhược Thủy đầu thượng.”Không cần ở trước mặt ta sinh vô mồm chi dũng, tin hay không ta nhất bản chết người!”

Hạnh Nhược Thủy là tin tưởng, nữ nhân ghen tị là thực đáng sợ.

“Ta tin tưởng. Nhưng là ta cũng tin tưởng, ta nếu ta chết, các người Cổ gia cả nhà đều phải cho ta chôn cùng. Có lẽ, người có thể thử một lần khiêu chiến ta ở Ứng Trường Không trong lòng vị trí.”

Nếu Cổ Tranh này nhất thương thật sự đánh tiếp, nàng dám cam đoan, của nàng thượng tá hội thập bội gấp trăm lần vì nàng lấy lại công đạo, chẳng sợ hợp lại thượng chính hẳn mệnh. Đây là của nàng thượng tá, nàng quá rõ ràng.

Bất quá, Hạnh Nhược Thủy không muốn như vậy oan khuất đến địa phủ làm một cái Quỷ Hồn. Nàng cùng của nàng thượng tá còn có rất dài lộ, nàng khả luyện tiếp.

“Hạnh Nhược Thủy, người thật sự là để mất chính người! Tạm thời không nói người ở ứng trong lòng có hay không như vậy vị trí, người nghĩ rằng ta và người Cổ gia là loại người nào đều có thể động?” Ứng gia thế lực đã muốn rất cường đại, Cổ gia góc chi Ứng gia muốn càng mạnh.

Hạnh Nhược Thủy thản nhiên cười, nàng tin tưởng Cổ gia thế lực.”Có lẽ đi.”

Hiển nhiên, Cổ Tranh còn không hiểu biết thượng tá tính tình.

“Bất quá, ta sẽ không giết của người, người còn không xứng làm cho ta ra tay.” Cổ Tranh thu hồi thương, nhưng hồi cấp người kia. Sau đó vòng quanh Hạnh Nhược Thủy, chậm rãi đi thông thả bước xoay quanh.”Ta hôm nay làm cho người ta mời người lại đây, bất quá là muốn nhìn xem, ứng lấy thế nào bắt nhập lưu nữ nhân tới khí ta thôi.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, không nói gì. Nàng cùng Cổ Tranh, không lời nào để nói.

“Đồng thời, ta còn muốn với người nói một câu nói: Thông minh, người liền nhanh chóng rời đi ứng. Nếu không, ta không biết chính mình không có một cao hứng hội làm ra sự tình gì đến.” Lời này, nàng cơ hồ là dán Hạnh Nhược Thủy lỗ tai nói.

Hạnh Nhược Thủy biểu tình không thay đổi, thậm chí khóe miệng thản nhiên cười đều không có thay đổi.

Lúc này, dưới lầu vang lên motor thanh.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi, lộ ra tươi cười. Hẳn đến đây. Cửa nàng thượng tá, cũng không làm cho nàng thất vọng.

Chỉ chốc lát, kia mặt cao lớn cao ngất thân ảnh liền xuất hiện ở bọn họ trước mặt. Một thân huấn luyện phục, một thân hân vị nhân, một thân tang vật, nhưng như trước cao ngất bức người.

“Vợ, ta tới đón người về nhà.” Thượng tá trong mắt, cho tới bây giờ chỉ có Hạnh Nhược Thủy một người. Thậm chí đều không có xem Cổ Tranh, liếc mắt một cái cũng không có, hoàn toàn đem nàng cấp che chắn.

Hạnh Nhược Thủy cũng không quần hẳn trên người bản thành cái dạng gì, phải dựa vào đi qua. Cửa nàng thượng tá chính là loại này tính tình, yêu của người thời điểm liễu lĩnh, một khi buông tay sẽ không sẽ cho người lưu nhất định điểm vị trí.

“Ứng Trường Không!”

Ứng Trường Không xoay người một phen ôm lấy Hạnh Nhược Thủy, giống nhau không có nghe đến của nàng quát to, đi nhanh đi xuống lầu. Đem nàng bỏ vào hân mã lý, phát động xe chạy như bay mà đi.

Mặt sau Cổ Tranh hô chút cái gì, hân không có nghe, nàng cũng không có nghe. Trên lầu Cổ Tranh ánh mắt cỡ nào không cam lòng phần hận, bọn họ cũng không có nhìn đến.

Xe mở sau, Hạnh Nhược Thủy tựa vào chỗ ngồi lý, nhìn của nàng thượng tá, ngọt ngào cười.”Xem ra thật sự thực vợ a.”

Ứng Trường Không nhìn thoáng qua con đường phía trước, thân thủ một phen lăm quá nàng, cắn một ngụm. Tiểu dạng nhi!

Xe một đường chạy như bay, khai hồi biệt thự đi.

Viên Mộng không ở, hân là đi ra ngoài tiếp tiểu tử kia .

Ứng Trường Không một đường ôm nhân vào phòng tắm, đem Hạnh Nhược Thủy quăng vào bồn tắm lớn lý, chính mình bái điếu quần áo ở vòi phun hạ súc sạch sẽ.

Hạnh Nhược Thủy ghé vào bồn tắm lớn bên cạnh, nhìn thượng tá động tác nhanh chóng thu thập chính mình, khanh khách cười không ngừng. Của nàng thượng tá, thấy thế nào như thế nào đáng yêu!

Ứng Trường Không bị vợ tiếng cười trêu chọc trong lòng hỏa lập tức liền tràn đầy , thả người nhảy đi vào. Duỗi ra thủ, liền đem nhân ôm chầm đến đặt ở dưới thân liền cắn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân vợ vàng bộ dáng, nhin không được cười cái không ngừng.”Ai, ta nói thượng tá, người có biết hay không người hiện tại giống cái gì?”

Ứng Trường Không miệng cùng thủ đều vợ vàng đầu, mơ mơ hồ hồ nói ba chữ: Giống cái gì?

“Giống Phúc An nhìn thấy kfc gà chiên chân! Ha ha ha.....” Hạnh Nhược Thủy cười đến đều nhuyển , thượng tá thủ ở phía sau đến của nàng mẫn cảm bộ vị, nàng rốt cuộc cười không nổi . Nhất thời liền nhuyển thành một bãi thủy, nhâm thượng tá muốn làm gì thì làm.

“Còn cười không cười?” Thượng tá chống thân thể phủ ở nàng mặt trên, cười đến giống đại sói xám.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt hân, mị nhãn như tơ, hai vú theo hô hấp cùng nhau nhất phục, trêu chọc thượng tá lực chú ý.

Hân phát ra một tiếng gầm nhẹ, không bao giờ nữa chờ của nàng đáp án, một ngụm cắn ở của nàng môi thượng, trăm hạ thân thể bắt đầu công thành lược trì. Như vậy, cũng không chính là một đôi bụng hồi lâu sói sao?

Hạnh Nhược Thủy thủ ở hân trên lưng lưu lại một nói lại một đạo vết trảo, đó là thượng tá yêu của nàng chứng kiến. Thần trí thủy chung là mê ly , cảm quan kích thích lại càng phát ra tiên minh, mỗi một hạ động tác đều tại thân thể thượng lưu lại thật sâu ấn ký.

Rộng mở trong phòng tắm, nàng nũng nịu thấp kêu cùng thở dốc, hỗn loạn hân thô suyễn gầm nhẹ, càng không ngừng tiếng vọng.

Chúng ta không thể giống khác vợ chồng như vậy hàng đêm triền miên, nhưng

chúng ta mỗi một lần triền miên, tình ý đều nồng đậm hóa không ra. Không khí lý phiêu đảng hương vị, đó là yêu nhau hương vị.

Đãi khoái cảm bùng nổ, Hạnh Nhược Thủy mềm về phía sau đổ đi. Thượng tá nhẹ nhàng mà duỗi ra thủ, đem của nàng thân thể mềm mại đỡ lấy, dừng ở chính mình ôm ấp. Mặt dán tại hân ngực, chân cùng chân giao triền cùng một chỗ, lẫn nhau thiếp hợp.

Ứng Trường Không thân ái cái trán của nàng, luôn luôn loại cảm giác, nàng từ nhỏ chính là phù hợp hân ôm ấp .

Chờ hơi thở chậm rãi bình phục , Hạnh Nhược Thủy đẩy thoi hắt.”Nên đi lên, để cho Viên Mộng cùng tiểu tử kia sẽ đã trở lại.”

“Ta có đóng cửa.” Dứt lời, hắt môi lại bắt đầu tìm kiếm của nàng, thật sâu dây dưa. Suy nghĩ lâu như vậy, một lần sao đủ!

“Ân, không.....” Cửa nàng cự tuyệt, như vậy mỏng manh, hắt luôn luôn có tai như diếc.

.....

Ứng Trường Không buông tha của nàng thời điểm, Viên Mộng cùng tiểu tử kia đã sớm trở về, Viên Mộng đều đã muốn ở tại phòng bếp việc hồ .

Hạnh Nhược Thủy tắm rửa một cái xuống dưới, cấp chính mình đổ bưng da thịt tìm cái lấy cố. Nhưng nàng tổng cảm giác Viên Mộng ánh mắt, thấy thế nào như thế nào ái muội, chính mình nhưng thật ra không cần thận đổ mặt, trốn được phòng khách đi theo tiểu tử kia chơi.

Ứng Trường Không thì tại tại phòng bếp, cùng Viên Mộng nói chuyện. Hắt phát hiện, ngắn ngủn thời gian lý, Viên Mộng khí sắc tốt hơn nhiều.”Người xem đứng lên tâm tình tốt lắm.”

“Đúng vậy. Phúc An thực ngoan thực có thể gây cho nhân thoải mái, Nhược Thủy cũng tốt lắm.” Viên Mộng đối hắt cười cười, trên tay động tác không có ngừng.

Ứng Trường Không nhìn nàng, đó là phát ra từ nội tâm thoải mái. Như vậy là tốt rồi, hắt mới sẽ không cảm thấy thực xin lỗi lỗi khải cánh.”Vậy là tốt rồi.”

Viên Mộng chính là cười, chưa nói cái gì. Đối bọn họ, cảm tạ trong lời nói rất tái nhợt, không nói cũng thế.

Một lát sau, nàng còn nói:”Người đi phòng khách bồi bồi Nhược Thủy đi, người khó được trở về một chuyến, nhiều bồi bồi nàng.”

“Hảo.” Thượng tá lên tiếng, liền đi ra ngoài.

Viên Mộng nhìn hắt bóng dáng, tươi cười thủy chung sáng lạn. Một người ở tại phòng bếp bận rộn, không biết là mệt, ngược lại tâm tình càng ngày càng tốt. Nàng thích thay chính mình đưa nhỏ trở lại đường ngay nấu cơm cảm giác, ấm áp mà lại phong phú.

Hạnh Nhược Thủy đang ở cùng tiểu tử kia ngoạn, nhìn đến thượng tá đi ra, mặt lại đỏ.

Ứng Trường Không ngồi ở bên người nàng, một phen ôm của nàng vòng eo, dán nàng lỗ tai nói:”Đều lão phu lão thê , như thế nào còn như vậy yêu mặt đỏ?”

Hạnh Nhược Thủy hung hăng trừng hắt, lại kháp tay hắt lưng một cái, mắng:”Ai với người giống nhau da mặt dày, cái gì đều không biết vô thấy?”

“Da mặt dày mới có thể thú đến vợ a. Vì vợ, da mặt dày tính cái gì!” Ứng Trường Không cảm gương lên, hào hùng vạn trượng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắt kia ngốc dạng, xì một tiếng nở nụ cười. Thân thủ kháp một phen hắt đùi, lập tức lại xinh đẹp oa tiến hắt trong lòng. Yêu một người, hắt nói cái gì, người đều đã cảm thấy ngọt tình mật ý, đây là tình yêu thần kỳ chỗ.

“Vợ?”

“Ân?” Hạnh Nhược Thủy đem tầm mắt chạy theo họa thượng dời qua đến, khó hiểu nhìn về phía hắt.

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, nâng đến bên miệng hôn một chút.”Cảm ơn người.”

“Cảm tạ ta cái gì a?” Hạnh Nhược Thủy nhìn hắt vẻ mặt còn thật sự, buồn cười sờ sờ hắt cằm, trát trát hồ tra ở lòng bàn tay lý lưu lại nàng quen thuộc xúc cảm.

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, hôn lại thân.”Cảm ơn người tới đến ta bên người, cảm ơn người cùng ta, cảm ơn người như vậy yêu thương Phúc An. Còn có, cảm ơn người vì Viên Mộng làm nhiều như vậy..... Tóm lại, cảm ơn người, vợ!”

Hạnh Nhược Thủy biết, hẳn chủ yếu là bởi vì Cổ Tranh cùng Viên Mộng mà phát cảm xúc. Cũng không nói thêm cái gì, chính là càng thêm tới gần hẳn.

Thượng tá hai điều cánh tay khóa ở nàng bên hông, thẳng đến Viên Mộng bưng thức ăn đi ra mới buông ra.

“Cảm ơn mẹ!” Tiểu tử kia ngọt ngào cười, đối với Viên Mộng đều cười đến nheo lại mắt to.

Ứng Trường Không ngạc nhiên nhìn bọn họ, hẳn không biết tiểu tử kia đã muốn khăng kêu mẹ, Nhược Thủy không có nói cho quá hẳn. Xem Viên Mộng cẩn thận chiều cổ tiểu tử kia, hẳn cuối cùng hiểu được vì sao Viên Mộng thân thể hảo nhanh như vậy. Tâm khoan thể béo thôi!

Ứng Trường Không vừa chuyển đầu, liền nhìn đến vợ cười hướng hẳn nháy mắt mấy cái. Nhất thời, hẳn cảm thấy chính trái tim đều càng thêm mềm mại đứng lên. Hẳn vợ, luôn không ngừng mà cho hẳn kinh hỉ.

Ở cái bàn dưới, hẳn thân thủ bắt được vợ thủ, nhẹ nhàng mà niết. Cảm ơn người, bảo bối của ta!

Hạnh Nhược Thủy hồi nắm tay hẳn, nhớ tới buổi chiều thượng tá đi tiếp nàng thời điểm biểu hiện, trong lòng cũng là mềm mại một mảnh.

Hai người ở cái bàn hạ động tác nhỏ, Viên Mộng đều đã nhìn ra. Chính là làm bộ như không biết, còn chuyên tâm chiều cổ tiểu tử kia.”Các người hai ăn nhiều một chút đồ ăn, muốn xem đối phương, chờ ăn no xem cái đủ.”

Thượng tá da da, không có gì biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng rút về thủ, mặt lập tức hồng đến bên tai tử sau đi.

Buổi tối nằm ở trên giường, Ứng Trường Không đem nàng cả người ôm vào trong ngực. Cháp khởi tay nàng, một cây một cây đem ngoạm nàng mảnh khảnh ngón tay.”Vợ, người là như thế nào làm cho tiểu tử kia kêu Viên Mộng mẹ?”

Làm cho tiểu tử kia kêu nhân không dễ dàng, bởi vì có hai cái mẹ, làm cho tiểu tử kia nhận.

Hạnh Nhược Thủy nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, le lưỡi.”Không nói cho người.”

Sau đó, nàng nằm xuống đến, gối lên hẳn trên đùi, đối nàng thưởng thức tay hẳn chỉ.”Cổ Tranh có phải hay không đi bộ đội tìm người?”

Ứng Trường Không xem mặt nàng sắc không có gì bộ đội, mới trả lời.”Ân. Nàng gọi điện thoại cấp lãnh đạo, lãnh đạo ra lệnh cho ta bởi nàng đi thăm quân doanh. Sau lại của nàng chân xoay bị thương, trụ vào quân khu bệnh viện, sự tình sẽ không hiểu rõ chi.”

Hạnh Nhược Thủy mặt nhăn nhú, chưa nói cái gì, chuyên tâm niết thượng tá trong lòng bàn tay một cái vết chai. Nàng cảm thấy tò mò quái, đều nhiều như vậy qua tuổi đi, cứ nhiên lại quay đầu dây dưa. Nếu nói qua không tốt, kia báo đáp ân tình có thể nguyên. Khả Cổ Tranh là cái đại tiểu thư, nghĩ muốn cái gì dạng nhân không có, cố tình dây dưa thượng tá?

Nhược Thủy đương nhiên không phải cảm thấy thượng tá không tốt, mà là không phải có rất nhiều phú nhị đại hồng tam đại chờ Cổ Tranh đi chọn lựa sao, vì sao hội lựa chọn không có khả năng thường xuyên cùng của nàng thượng tá? Nếu nàng thích loại này cuộc sống, lúc trước cũng sẽ không ly khai.

“Vợ, của ta kết hôn báo cáo không có phê xuống dưới, hẳn là Cổ Tranh làm cho người ta ra tay.” Bọn họ lý do là vợ cùng Thương Duy Ngã cùng Dã Lang có tiếp xúc, thành phần không thuần.

“Nga. Không quan hệ, dù sao ta cũng không tin bọn họ có thể khấu cả đời.” Đối với bọn họ mà nói, hiện tại ngày cùng hôn nhân cuộc sống không có gì khác nhau. Tuy rằng hồng sách vở là một cái chứng minh, nhưng nếu cảm tình không ở, nó chính là cái chề cười. Nếu cảm tình thủy chung như nhất, kia cần gì phải nóng lòng nhất thời?

Thượng tá cúi người trác một chút của nàng môi.”Ân, cùng lắm thì ta không lo bình, đến lúc đó ai cũng không xen vào ta thú ai!”

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy tay hắn đưa đến bên miệng, cắn một ngụm, nghề hắn nói: "Nói cái gì khi nói! Yên tâm đi, Cổ Tranh bắt quá là cảm thấy không cam lòng thôi, nàng tổng hội suy nghĩ cẩn thận. Chúng ta liền cùng nàng so với kiên nhẫn tốt lắm."

"Người không thêm để ý là tốt rồi, ta chỉ sợ người nghĩ nhiều." Dù sao đối nữ nhân tới nói, danh phận vẫn là rất trọng yếu. Bất quá, hắn cũng tưởng sớm một chút xác định xuống dưới, để tránh có người mơ ước hắn vợ!

Hạnh Nhược Thủy có tâm liệu hắn, thân thủ trạc trạc hắn ngược nghề hỏi: "Ta nói, người có thể hay không cũng giống này nam nhân giống nhau, ăn không phụ trách nhiệm đi?"

"Ta ăn trước lại nói cho người!" Lời nói chưa dứt, thượng tá một cái xoay người đem nàng đặt ở trên người. Thủ lại ở nàng miễn cảm thất lưng sườn sờ tới sờ lui.

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười không ngừng, lắc lắc thân thể muốn tránh khai hắn hoại tử thủ. Nàng sớm đoán được thượng tá sẽ không trả lời, gì trả lời đều có vẻ nói thêm nữa. "Ngừng! Tướng Bá Vương ngạnh thượng cung có phải hay không?"

"Liền thượng, như thế nào?" Thượng tá ôm của nàng thất lưng, đụng phải nàng một chút.

Hạnh Nhược Thủy kêu sợ hãi một tiếng, mị nhãn như tơ nhìn hắn. "Như thế nào? Cứ như vậy! Cẩn người!" Nàng một cái khom người đứng lên, hung hăng một ngụm cắn ở bờ môi của hắn.

Thượng tá điều trụ nàng mềm mại cánh môi, sẽ thấy cũng không có buông ra khả năng.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy đều là đối với phương bóng dáng. Trừ bỏ lẫn nhau, những người khác rốt cuộc vào không được bọn họ trong mắt. Nhược thủy ba ngàn, chỉ thủ nhất biểu. Nàng nhiên, hắn cũng thế.

Chỉ một thoáng, trong phòng ngủ độ ẩm lại thăng lên. Nùng tình mật ý, ngay cả không khí lý đều là yêu hương vị.

.....

Thành phố B, Tử Vân thủ phủ.

Dương Tử Vân đang ở trong phòng thu thập này nọ, nghe nói Cổ gia tiểu thư đến đây, sợ run một hồi lâu, mới nhớ tới là Cổ Tranh. Nàng lược lược có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn là sửa sang lại quần áo, đi xuống lầu.

Năm đó Trường Không cùng Cổ Tranh còn tại cùng nhau thời điểm, Cổ Tranh thường xuyên về nhà lý đến. Cổ gia là mọi người, Cổ Tranh nhân bộ dạng hảo miệng cũng ngọt, hai người ở chung nhưng thật ra rất tốt. Các nàng thường xuyên cùng đi đi dạo phố cái gì, Cổ Tranh ánh mắt hảo, thường xuyên cấp nàng chọn này nọ, còn tìm lý do cướp trả tiền.

Còn nhớ rõ có một hồi, trang phục điểm lão bản nói: "Nhà người khuê nữ thực tri kỷ!"

Khi đó, mọi người đều liệu định hai người là kết hôn thành gia. Dương Tử Vân liền cười trả lời: "Này không phải nhà của ta khuê nữ, là của ta con dâu."

Trang phục điểm lão bản phi thường hâm mộ, nói như vậy tri kỷ con dâu không nhiều lắm, nàng này bà bà thật đúng là thật có phúc.

Trang phục điểm lão bản miệng ngọt, một phen nói xuống dưới, hai người đều vô cùng cao hứng, cả người lỗ chân lông đều giãn ra mở.

Chính là ai cũng không có dự đoán được, một đôi người trẻ tuổi đột nhiên liền ra đi. Cổ Tranh r

a quốc, Trường Không tinh thần sa sút đem toàn bộ tâm tư đều hoa ở huấn luyện nhiệm vụ thượng. Ngẫm lại liền cảm thấy đáng tiếc.

Kháp chỉ tính toán, cũng có sáu năm hơn, thời gian khả quá thực mau. Năm sáu năm đến, Cổ Tranh vẫn không có trở về, Trường Không lại càng không hội nhắc tới. Nay Cổ Tranh trở về, còn riêng tới cửa bái phỏng, hay là hai người lại có cái kia ý tứ?

Dương Tử Vân nhìn nhìn mi, tổng cảm thấy có chút là lạ . Bất quá quên đi, có lẽ người ta chính là đơn thuần đến xem nàng cũng không nhất định, tất nhiên liền như vậy phức tạp.

“Ứng mẹ!” Dương Tử Vân vừa xuất hiện ở thang lầu khải, Cổ Tranh vội vàng đứng lên, ngọt ngào kêu. Giống nhau xinh đẹp tươi cười, giống nhau dễ nghe thanh âm, giống nhau xuất sắc bên ngoài.

Dương Tử Vân khẽ cười.”Ồi, nhiều như vậy năm không thấy, tiểu tranh là bộ dạng càng ngày càng tốt nhìn. Ngay cả ta đều luyện tiếu dời ánh mắt, lại càng không nói nam nhân.”

“Ứng mẹ lại giấu cợt người ta .” Cổ Tranh nữ nhi thái lộ, vội vàng đón nhận đi, vẫn trụ Dương Tử Vân cánh tay.

Đi xuống lầu thê, Cổ Tranh tắc ngay mặt đối với Dương Tử Vân, lúm đồng tiền như hoa.”Ứng mẹ, người thật đúng là một chút cũng không có biến a. Năm đó chúng ta hai đi ra ngoài, người ta đã nói chúng ta giống một đôi hoa tỷ muội. Hôm nay chúng ta đi ra ngoài, ta nghĩ người khác khẳng định còn nói như vậy! Bọn họ không đều nói kia cái gì triệu nhĩ chi là không lão truyền thuyết sao? Ta xem nha, Ứng mẹ người làm được với này ‘Không lão truyền thuyết’.”

Lời hay mỗi người thích nghe. Mà về dung nhan hảo nói, nữ nhân cho tới bây giờ đều là không thể chống cự , Dương Tử Vân cũng giống nhau.

Dương Tử Vân cười đánh giá Cổ Tranh, nói:”Người này càng ngày càng tốt nhìn, miệng cũng là càng ngày càng ngọt , tính dễ người Ứng mẹ.”

“Mới không có. Ta nói đều là đại lời nói thật, không tin chúng ta để cho trên đường đi làm cho người ta nhìn xem?” Cổ Tranh kéo của nàng cánh tay, hai người cùng nhau ở trên sô pha ngồi xuống.

Dương Tử Vân cười đến ánh mắt đều nheo lại đến đây, vỗ vỗ Cổ Tranh mu bàn tay.”Tốt, lại nói tiếp, chúng ta đã muốn thiết nhiều năm không có cùng nhau đi dạo phố . Năm đó chúng ta cùng tiến lên phố cái loại cảm giác này, ta còn nhớ thương rất.”

Năm đó nàng cùng Cổ Tranh liền đặc biệt hợp, không nghĩ tới nhiều như vậy năm , cũng vẫn là như vậy hợp phách đầu.

Cổ Tranh buông ra vẫn trụ tay nàng, lấy quá một bên gói to.

“Ứng mẹ, ta còn riêng theo nước Pháp cho người dẫn theo hộ phụ phẩm cùng nước hoa. Ta xem a, hộ phụ phẩm không dùng được , Ứng mẹ da của người phụ đủ hảo . Ta mua này hai bộ nhưng là sống phụ tân sinh , Ứng mẹ dùng, kia không thể so với mới sinh trẻ con còn trơn mềm sao? Đây nước hoa mùi thơm ngát u nhã, thích hợp nhất Ứng mẹ người !”

“Liền người có thể nói!” Dương Tử Vân điểm một chút của nàng mi tâm, cao hứng đem này nọ tiếp nhận đến, nhìn lại xem. Đây chính là nước Pháp đứng đầu hộ phụ phẩm bài, Cổ Tranh mua này bộ, vẫn là số lượng bản , toàn cầu mới có 10 bộ đầu. Đứa nhỏ này, thật là có tâm !

Cổ Tranh cười duyên, dán Dương Tử Vân, kia rất quen bộ dáng, giống nhau trung gian căn bản không có này sáu năm chỗ trống.

Hai người hàn huyền một hồi, liền xuất phát trên đường đi dạo phố đi.

Cổ Tranh không có lái xe, nàng đem xe đặt ở Tử Vân thủ phủ. Chính mình ngồi vào Dương Tử Vân trong xe, kéo cánh tay của nàng, dọc theo đường đi đều ở Thiên Nam hải bắc tán gẫu, đem Dương Tử Vân dỗ vô cùng cao hứng, tìm khắp không đến bắc .

Xe đứng ở thị nội cao nhất đương buôn bán phố ngã tư.

Cổ Tranh trước xuống xe, một tay che ở xe đỉnh, cẩn thận đỡ lấy Dương Tử Vân đi ra.”Ứng mẹ, cẩn thận một chút.”

Dương Tử Vân không xem như đặc biệt có thể đi dạo phố kia loại nữ nhân. Nàng bình thường tâm tư đều hoa ở trượng phu trên người, cũng là rất ít đi ra đi dạo phố. Trên thực tế tương đối mà nói, nàng cũng không phải một cái thực xa xỉ nữ nhân.

“Ứng mẹ, ta đã muốn thật lâu không có tới , như thế nào phải dựa vào người mang đội .” Cổ Tranh nhìn trước mắt buôn bán phố, đã muốn thực xa lạ . Nhưng kỳ thật nàng xem không hơn này đó cái gọi là hàng hiệu , Ba Lê tối không thiếu chính là sa hoa phục sức, rất nhiều đều là số lượng bản .

Dương Tử Vân nhìn bốn phía, lắc đầu.”Ta cũng rất ít đến, đối nơi này không thể nào quen thuộc .”

“Ứng mẹ, ta có biện pháp. Chúng ta trước theo bên này một nhà một nhà dạo đi qua, lại theo bên kia dạo trở về, không phải có thể sao?” Cổ Tranh trên mặt cười, cúi đầu nhìn đến trên chân riêng đôi giày xăng đan, cười đến càng sáng lạn. Bởi vì Dương Tử Vân vóc dáng không tính cao, nàng riêng mặc bình dép lê.

Dương Tử Vân cười gật gật đầu.”Hảo.”

Vì thế, hai người thân ái mật mật vẫn cùng một chỗ, bắt đầu điên cuồng mua chi lữ.

Cổ Tranh trên cơ bản không xem thích hợp chính mình khoản tiền thức, cố ý tìm kiếm thích hợp Dương Tử Vân .

Đi vào đệ nhất gia trang phục điểm, lão bản là cái ba mươi mấy tuổi nữ nhân, rất nhan sắc. Ở lúc ban đầu chiêu đãi sau, nhìn ra đến Cổ Tranh đều ở thay Dương Tử Vân chọn quần áo, hơn nữa miệng thực ngọt hình như có lấy lòng ý, lập tức liền đoán cái thất thất bát bát.

Cổ Tranh cấp Dương Tử Vân chọn nhất khoản váy, nàng lập tức bắt đầu nhiệt tình giới thiệu.”Cô nương ánh mắt thật tốt, tỷ tỷ người màu da hảo, dáng người hảo, khí chất cũng tốt, mặc này khoản váy hội có vẻ cao quý hào phóng.....”

“Ứng mẹ, người xem đi, ta đã nói , người ta vừa thấy chúng ta hai tựa như tỷ muội!” Cổ Tranh đối lão bản nháy mắt mấy cái, đầu đi tán dương ánh mắt.

Dương Tử Vân cười đến sáng lạn, vẫn là khiêm tốn nói:”Đó là lão bản có thể nói.”

“Ta thực không phải cố ý nịnh hót, các người hai thoát nhìn tựa như tỷ muội. Vừa vào cửa thời điểm ta ngay tại tường, này tỷ muội hai bộ dạng không quá giống, nhưng là giống nhau xinh đẹp. Người không thấy qua lại này nam nhân, nhìn xem ánh mắt đều chỉ nhạc đâu.”

Khai trang phục điểm nhân, nói chuyện tự nhiên đều là mặt lý điều du, làm cho người ta nghe tâm hoa nở phóng .

Này một đường dạo xuống dưới, Dương Tử Vân tựa như một đóa hoa kiêu ngạo mà lay động, cả người kinh phiêu phiêu .

Cổ Tranh mua khởi này nọ đến, lại không chút nào hàm hồ. Dương Tử Vân chỉ cần biểu hiện ra một chút thích, nàng liền mua. Rất nhiều là lén lút mua, Dương Tử Vân còn không biết.

Chờ hai người dạo xong rồi, lại đi Italia nhà ăn ăn cái cơm trưa.

Về phần này quần áo, chỉ sợ đều đã muốn đưa đến trong nhà đi. Dương Tử Vân trở về, sẽ được đến một cái kinh hỉ lớn.

Cổ Tranh gợi lên khóe miệng, chỉ ở nhất định phải cười.

“Tiểu tranh a, Ứng mẹ hỏi người cái vấn đề a?” Dương Tử Vân nhìn trước mắt Cổ Tranh, càng phát ra cảm thấy nàng nhân bộ dạng hảo, cũng đủ tri kỷ.

Cổ Tranh ngọt ngào cười.”Ứng mẹ theo ta khách khí cái gì nha, muốn hỏi cái gì liền hỏi đi, ta nhất định tri vô bất ngôn.”

“Hảo! Người kết hôn sao?” Đã muốn sáu năm . Bất quá, vẫn không có nghe nói Cổ gia tiểu thư kết hôn .

Cổ Tranh có chút buồn rầu quyết quyết miệng, lắc đầu.”Không có. Luôn luôn tại tìm, nhưng là không tìm được thích hợp nhân. Hiện tại ngẫm lại, khi đó rất tuổi trẻ , cái gì cũng đều không hiểu, nếu không sẽ không hội cùng Ứng ca ca chia tay . Đúng rồi Ứng mẹ, Ứng ca ca khẳng định thành gia lập nghiệp đi?”

“Này.....” Dương Tử Vân cũng không biết nói như thế nào. Tuy rằng còn không có làm hôn lễ, nhưng xem Trường Không ý tứ, này hôn là kết định rồi.

Cổ Tranh lập tức thay quan tâm biểu tình, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Là tẩu tử cùng Ưng mẹ không hợp sao?"

"Một lời khó nói hết." Dương Tử Vân thở dài một hơi, mày hơi hơi mặt nhăn .

Này tín hiệu đối Cổ Tranh mà nói, tới quan trọng yếu." Ưng mẹ, kia chúng ta đừng nói. Thực xin lỗi nga, ta không nên loạn hỏi . Ưng mẹ, mau ăn này nọ đi, người khăng định đói bụng."

"Ai, hảo a." Dương Tử Vân nhìn trước mắt Cổ Tranh, còn muốn tưởng Hạnh Nhược Thủy, cảm thấy hai người kém xa.

"Ưng mẹ, có rảnh đi Ba Lê ngoạn đi, ta làm cho người dẫn đường. Có ta ở đây, bảo quản Ưng mẹ ngoạn tận hứng!" Cổ Tranh hưng trí bừng bừng đề nghị.

Dương Tử Vân lập tức liền lộ ra tươi cười. Tuy rằng gia cảnh tốt lắm, nhưng là nàng cơ bản không có xuất ngoại du lịch kinh nghiệm, thượng tướng bận quá , cũng không nguyện ý đi ra ngoài."Tốt, có rảnh nhất định đi."

"Ưng mẹ, người đừng xem tivi thượng này người ngoại quốc giống như đều tốt lắm xem bộ dáng, kỳ thật kia đều là hoá trang công lao. Chúng ta hai nếu đi Ba Lê, vẫn là một đôi hoa tỷ muội!"

"Lại dỗ người Ưng mẹ !"

"Ta nói thật sự!"

Cổ Tranh chọn một ít Ba Lê thú sự mà nói, đậu đến Dương Tử Vân cười đến miệng đều không thể chọn. Một chút Italia cơm, lãng là ăn ra sơn trần hải vị hương vị.

Hai người ngồi xe trở lại Tử Vân thủ phủ, Cổ Tranh mượn có việc vì danh không có vào nhà, mở ra chính mình xe đi rồi.

Dương Tử Vân tiến gia môn, liền phát hiện thượng rậm rạp đều là gói to."A tuệ, đây là có chuyện gì a?"

Dương Tử Vân cầm lấy một cái gói to, mở ra vừa thấy, cư nhiên là hôm nay thử qua một bộ quần áo."Này, này....." Lập tức nhất tưởng, chỉ biết là Cổ Tranh đều mua xuống dưới .

Lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nhưng càng nhiều là cao hứng."Tiểu tranh đứa nhỏ này, thật sự là rất hồ nháo . Nhiều như vậy quần áo, ta khả như thế nào ăn mặc đâu."

A tuệ đi ra thời điểm, nàng đã muốn cầm quần áo hướng chính mình trên người so với ."A tuệ, người xem này quần áo thế nào?"

"Đẹp mắt, phu nhân người nhân đẹp mắt, mặc cái gì cũng tốt!"

"Xem người nói , miệng cùng tiểu tranh giống nhau ngọt."

.....

Hạnh Nhược Thủy đang ở chuyên chú xem mỗi cái tiểu hạng mục hoạt động tổng kết. Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên."Tiến vào."

Vừa nhắc đầu, nguyên lai là lâm bội bội.

Lâm bội bội ở nàng đối diện ngồi xuống, tựa hồ có cái gì muốn nói, nhưng lại khó mà nói."Nếu tỷ....."

"Làm sao vậy?" Hạnh Nhược Thủy có chút kỳ quái nhìn nàng. Này cô nương luôn luôn tùy tiện, rất ít có loại này muốn nói lại thôi tình huống.

Lâm bội bội nhúc nhúc đầu, trong lòng thực giãy dụa."Có chút nói, ta không biết có nên hay không nói." Mai Ngạn Đình là nếu tỷ hảo bằng hữu, mọi người đều biết nói.

Hạnh Nhược Thủy khép lại máy tính, nhìn nàng."Nói đi. Ta xem bình thường các người

phê ta đều lớn tiếng như vậy, như thế nào này hội ngược lại xấu hổ đi lên?"

Này đó viên công thường xuyên cùng nàng hay nói giỡn, tuyệt không sợ của nàng.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, TA ĐÂY NÓI.” LÂM BỘI BỘI QUAY ĐẦU NHÌN THOÁNG QUA, THANH THANH YẾT HẦU.” LÀ VỀ NGẠN ĐÌNH . NẾU TỶ, TA KHÔNG PHẢI NÓI NÀNG KHÔNG TỐT, NÀNG LÀM VIỆC LẠI CÒN THẬT SỰ LẠI CHỊU KHÓ, CÒN TỐT LẮM HỌC. BẮT QUÁ..... CÓ ĐÔI KHI KHẢ NĂNG HIỂU HỌC QUÁ .”

Lâm bội bội cẩn thận nhìn của nàng sắc mặt, chằm chằm dùng từ.

“NÓI NHƯ THẾ NÀO?” HẠNH NHƯỢC THỦY HƠI HƠI CÓ CHÚT NGOÀI Ý MUỐN. NÀNG CŨNG NHÌN ĐẾN MAI NGẠN ĐÌNH RẤT CÒN THẬT SỰ , CÙNG MỌI NGƯỜI Ở CHUNG CŨNG KHÔNG SAI.

“TA BIẾT NÀNG RẤT MUỐN HỌC NÀY NỌ, CHO NÊN CHỈ CẦN CÓ CƠ HỘI SẼ HỎI MỌI NGƯỜI, CÒN THỰC CÒN THẬT SỰ NHỚ KỸ. NHƯNG LÀ..... ĐÔI KHI, NÀNG..... NÀNG RẤT MUỐN HỌC NÀY NỌ , THỂ CHO NÊN, THỂ CHO NÊN XEM NHẹ NGƯỜI KHÁC ĐÃ Ở CÔNG TÁC. NÀNG TẠI ĐÂY MỘT KHỐI KHÔNG CÓ GÌ KINH NGHIỆM, RẤT NHIỀU VẤN ĐỀ MUỐN CÙNG NÀNG GIẢI THÍCH HIỂU KHÔNG DỄ DÀNG. NÀNG HỎI MỘT VẤN ĐỀ, CHÚNG TA TRẢ LỜI , SẼ KÉO DÀI RA CÀNG NHIỀU VẤN ĐỀ. CHÚNG TA ĐÂY THỜI GIAN ĐỀU DÙNG ĐỂ CẤP NÀNG LÀM GIẢI THÍCH , KIA CÔNG TÁC LÀM SAO BÂY GIỜ?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới gật gật đầu.”Bội bội, ta hiểu được. Người yên tâm, ta sẽ cùng Ngạn Đình nói chuyện .”

“NẾU TỶ, TA KHÔNG PHẢI NÓI NÀNG NHƯ VẬY KHÔNG TỐT, CHÚNG TA ĐỀU RẤT MUỐN GIÚP NÀNG, LÀM CHO NÀNG CŨNG CÓ THỂ TRỞ THÀNH CHÚNG TA HẢO GIÚP ĐỠ. NHƯNG LÀ, TA CẢM THẤY THỈNH GIÁO Ở NGƯỜI KHÁC PHƯƠNG TIỆN THỜI ĐIỂM, CÒN PHẢI PHẢI CÓ CÁI ĐỘ, ĐÚNG HAY KHÔNG?”

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.”Đúng. Ta chờ hạ ta chịu cô này nói chuyện. Còn có khác vấn đề sao?”

“ĐÃ KHÔNG CÓ. NẾU TỶ, TA ĐÂY TRƯỚC ĐI RA NGOÀI CÔNG TÁC.”

“HẢO.”

Môn quan thượng , Hạnh Nhược Thủy chậm rãi a một hơi.

XEM RA, NGẠN ĐÌNH HẢO HỌC ĐÃ MUỐN GÂY TRỞ NGẠI ĐẾN KHÁC VIÊN CÔNG CÔNG TÁC. NHƯNG LÀ TIỂU CÔ NƯƠNG LOẠI NÀY CHỈ HIỂU HỌC TRẠNG THÁI LÀ NÀNG MUỐN NHÌN ĐẾN , MUỐN NHƯ THẾ NÀO ĐÀM MỚI CÓ THỂ KHÔNG ĐẢ KÍCH CỦA NÀNG TÍNH TÍCH CỰC?

Hạnh Nhược Thủy còn không có nghĩ ra được, Hạ Mặc lại tiến vào cùng nàng đàm sự tình, vấn đề liên tạm thời bị các hạ.

“HẠ MẶC, NGƯỜI ĐEM NGẠN ĐÌNH KÊU VÀO ĐI.”

“TỐT.”

Chỉ chốc lát, Mai Ngạn Đình liền gõ cửa vào được.”Tích Mộng tỷ, người tìm ta a?”

Hạnh Nhược Thủy hướng nàng vẫy tay.”Lại đây, ngồi đi.”

“NGA.” MAI NGẠN ĐÌNH SÔI NỔI LẠI ĐÂY , CÓ THỂ THẤY ĐƯỢC NÀNG TÂM TÌNH TỐT LẮM. CÓ THỂ GIỐNG CÁI THÀNH PHẦN TRI THỨC GIỐNG NHAU Ở VĂN PHÒNG ĐI LÀM, CÒN CÓ THỂ HỌC ĐƯỢC RẤT NHIỀU NÀY NỌ, NÀNG THỰC THÍCH. TUY RẰNG TIỀN LƯƠNG CHỈ CÓ 1600 NGUYÊN, NHƯNG SO VỚI THÀNH PHỐ Y TIỀN LƯƠNG CAO HƠN. PHÒNG Ở LÀ TÍCH MỘNG TỶ THUÊ TỐT, KHÔNG CÓ TIỀN THUÊ NHÀ ÁP LỰC, CUỘC SỐNG LIỀN THOẢI MÁI HƠN.

“NGƯỜI ĐÃ ĐẾN RỒI SAU TA LUÔN LUÔN TẠI VIỆC, CŨNG KHÔNG THỜI GIAN VỚI NGƯỜI TÂM SỰ. CẢM GIÁC THẾ NÀO?” TIỂU CÔ NƯƠNG KHÍ SẮC TỐT HƠN NHIỀU, CŨNG KHÔI PHỤC TRƯỚC KIA HOẠT BẮT.

“RẤT TỐT . CÔNG TÁC RẤT THOẢI MÁI , MỌI NGƯỜI CŨNG ĐỀU THỰC HỮU HẢO, DẠY TA RẤT NHIỀU NÀY NỌ.” BẮT ĐẦU THỜI ĐIỂM NÀNG LUÔN THẬT CẨN THẬN , SỢ CHỌC NGƯỜI KHÁC MẮT HỨNG. Ở CHUNG VÀI NGÀY LIỀN PHÁT HIỆN, MỌI NGƯỜI ĐỀU THỰC HỮU HẢO, Ở CHUNG HÌNH THỨC CŨNG THỰC TÙY Ý. THỜI GIAN DÀI QUÁ, CÓ THỂ THEO CHÂN BỌN HỌ NGOẠN ĐẾN CÙNG NHAU, CÓ ĐÔI KHI MỘT BÊN CÔNG TÁC CÒN MỘT BÊN KHAI HAY NÓI GIỜN.

Hạnh Nhược Thủy nhìn ra được đến, tiểu cô nương là thật thích này phân công tác, cũng rất muốn học này nọ.”VẬY LÀ TỐT RỒI. TA CŨNG THƯỜNG XUYÊN NHÌN ĐẾN NGƯỜI Ở HƯỚNG KHÁC ĐỒNG SỰ THỈNH GIÁO, NÀY RẤT TỐT . NHƯNG TA VỪA RỒI ĐỘT NHIÊN NHỚ TỚI TA TRƯỚC KIA PHẠM QUÁ MỘT SAI LẦM.”

“NGA.” MAI NGẠN ĐÌNH HIỂN NHIÊN CÓ CHÚT KHẮN TRƯƠNG, LẬP TỨC NGỒI NGHIÊM CHÍNH .

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Không cần như vậy khấn trương, ta chính là tương với người chia xẻ một chút, hy vọng người không cần phạm theo ta giống nhau sai lầm. Cái kia thời điểm ta ở đọc sách, nghỉ hè ở một cái quảng cáo công ty học tập. Ta đã nghĩ học thêm chút này nọ, cho nên chỉ cần có thời gian liền quần quít lấy đồng sự hỏi cái này hỏi cái kia, bọn họ đều thực còn thật sự cho ta giải đáp. Nhưng là sau lại, có một đồng sự đi lãnh đạo nơi đó cáo trạng , người có biết nàng nói cái gì sao?”

Mai Ngạn Đình lắc đầu, hai thủ hạ ý thức xoa nắn cùng một chỗ.

“Nàng nói ta tốt như vậy học không có sai, nhưng là có đôi khi người ta rõ ràng bề bộn nhiều việc, ta còn quần quít lấy người ta hỏi sẽ không tốt lắm, hội ảnh hưởng người khác công tác. Nàng hy vọng ta có thể ở mọi người có rảnh thời điểm hỏi một chút đề, như vậy người ta nhất định hội tri vô bất ngôn, cũng sẽ không ảnh hưởng bất luận kẻ nào công tác. Ta sau lại suy nghĩ thật lâu, cảm thấy nàng nói rất đúng, chúng ta không thể làm cho chính mình hảo học ảnh hưởng những người khác.”

“Tích Mộng tỷ, ta đã biết. Ta về sau nhất định hội nhiều hơn chú ý .”

Hạnh Nhược Thủy nhin không được ở trong lòng thở dài, tiểu cô nương cười, nhưng rõ ràng tươi cười có chút cứng ngắc. Quả nhiên, nàng vẫn là quá nhạy cảm.

Quả nhiên, chính mình vẫn là không quá hội làm loại này công tác.

94. Chương 94: Người Muốn Cứng Rắn Thượng Cung Sao?

Dương Tử Vân điện báo nói thời điểm, Hạnh Nhược Thủy đang ở phòng họp cùng liên can thủ hạ họp, di động ở lại văn phòng.

Chờ nàng khai hoàn xảy ra đến, đã muốn là một giờ chuyện sau đó tình .

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy di động vừa thấy, mười mấy cái chưa tiếp điện thoại, hoảng sợ. Lại vừa thấy, cư nhiên là thành phố B dây số, vội vàng hồi bát đi qua.”Uy?”

“Ta là Dương Tử Vân.” Bên kia trực tiếp báo thượng tính danh.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, vội vàng trả lời:”Là a di a. Thực xin lỗi, vừa mới ở phòng họp họp không mang di động, thật sự thật không tốt ý tứ!”

“Người chừng nào thì trở về? Ta đều tại đây đợi một cái nhiều giờ .” Dương Tử Vân khẩu khí không tốt lắm, hiển nhiên chờ phiền . Đợi lát nữa đi xuống, chỉ sợ muốn giận dữ .

“A di xin chờ một chút, ta lập tức trở về đi!” Cách tan tầm thời gian không đến nửa giờ, đi về trước tiếp nhân quan trọng hơn. Công ty chuyện tình có thể phóng, tương lai bà bà đại giá cũng không thể không tiếp.

“Ân.” Dứt lời, đã muốn treo điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy nhu nhu mi tâm, cầm lấy cái chìa khóa tự văng ngoại bào.”Hạ Mặc, ta có chuyện đi trước , có cái gì vấn đề điện thoại liên hệ!”

“Tốt!”

Hạnh Nhược Thủy mở xe bỏ chạy, ở quẹo vào địa phương mới nhớ tới, bọn họ đã muốn chuyển nhà . Chuyện này chưa cùng bọn họ nói, phóng chừng Dương Tử Vân ở hạnh phúc tiểu khu bên kia.

May mắn đúng lúc nhớ tới đến, nếu không xe đều khai qua.

Hạnh Nhược Thủy xa xa liền nhìn đến Dương Tử Vân đứng ở xe giữ, sắc mặt có chút khó coi. Xe dừng lại, liền vội vàng nhảy xuống.”A di, thực thực xin lỗi! Ta không biết người tới, cho nên.....”

“Đừng nói nhiều như vậy, trước làm cho ta đi lên ngồi xuống uống chén trà.” Dương Tử Vân khoát tay, xoay người sẽ hướng trên lầu đi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo nàng.”A di, chúng ta hiện tại không được nơi này . Chúng ta chuyển nhà .”

“Chuyển nhà ?” Dương Tử Vân ngạc nhiên nhìn nàng, lập tức nhú mày.”Chuyển đi nơi nào ? Chuyện khi nào tình? Như thế nào không có người theo ta nói một tiếng?”

Hạnh Nhược Thủy đành phải cười, hiểu được này lại chính là một lần không có khói thuốc súng chiến tranh. Rút ra cửa xe, thỉnh nàng đi vào.”A di, người trước lên xe, chúng ta ngồi xuống lại chậm rãi nói, được không?”

Dương Tử Vân hừ lạnh một tiếng, thượng chính mình kia chiếc xe.”Ta chính mình có xe.”

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ cái mũi, đành phải lên xe rút xe đầu, mang theo bọn họ ra tiểu khu, hướng biệt thự mà đi. Ở trên đường, nàng cầm lấy di động bắt thông thượng tá điện thoại. Đáng tiếc thượng tá hẳn là ở việc, không người tiếp nghe.

Bởi vì tân gia cách nguyên lai địa phương không xa, cho nên rất nhanh đi ra .

Ở tiểu khu ngoài cửa, còn đứng phải Viên Mộng cùng tiểu tử kia. Tiểu tử kia hiển nhiên nhận được của nàng xe, phe phẩy tay nhỏ bé kêu mẹ. Nhìn hẳn kia hưng phấn bộ dáng, làm cho người ta lo lắng hẳn hội không cẩn thận đến rơi xuống.

Hạnh Nhược Thủy không có dừng lại, bởi vì phía sau đi theo Dương Tử Vân xe đâu.

Dương Tử Vân nhìn đến biệt thự tiểu khu thời điểm, sắc mặt còn có chút đen. Bọn họ không chỉ có vô thanh vô tức chuyển nhà , vẫn là như vậy sa hoa tiểu khu, nhiều lắm thiếu tiền? Tuy rằng nhà bọn họ không thiếu chút tiền ấy, nhưng là tốt xấu thông báo một tiếng! Nếu trước kia, Trường Không cũng sẽ không như vậy , khẳng định lại là Hạnh Nhược Thủy chủ ý!

Hạnh Nhược Thủy ngừng xe, vội vàng nhảy xuống, cấp Dương Tử Vân mở cửa xe.”A di, chúng ta đến.”

Dương Tử Vân hắc nghiêm mặt đi xuống đến, tầm mắt ở bốn phía đảo qua.”Này tiểu khu không sai, thoát nhìn rất cao đương, hoàn cảnh tốt lắm, không ít tiền đi?”

Hạnh Nhược Thủy cứng ngắc cười.”A di, tiên tiến ốc ngồi xuống, uống chén trà nhuận nhuận yết hầu.”

“Là muốn uống chén trà giảm nhiệt, thời tiết nóng , cơn tức dâng lên.”

Hạnh Nhược Thủy không có đáp lời, để tránh nàng mượn đề tài để nói chuyện của mình. Lấy cái chìa khóa mở cửa, đem lão phật gia đón đi vào.”A di, người tọa. Ta cho người châm trà!”

Dương Tử Vân ngồi xuống, ánh mắt đánh giá trong phòng bố trí, dải nhìn đến trên tường áo cưới chiếu khi, sắc mặt lại đen vài phần.”Các người kết hôn ?”

Hạnh Nhược Thủy không biết như thế nào trả lời, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là cười cười. Đem trà phóng tới của nàng trước mặt.”A di, thỉnh uống trà.”

Dương Tử Vân là thật khát , cho nên không có đem trà phát dừng ở .

Hạnh Nhược Thủy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng còn sợ Dương Tử Vân trực tiếp đem chén trà cấp tảo rơi xuống đất. Bất quá xem của nàng sắc mặt, hôm nay chỉ sợ không tốt lắm quá. Lại cứ thượng tá không ở nhà, thật sự là đau đầu chuyện tình.

“Các người kết hôn ?” Dương Tử Vân uống lên trà, không quên nhớ lúc trước trong lời nói đề. Cho dù nàng tưởng quên, trên tường kia phúc áo cưới chiếu cũng không cho phép. Hình ảnh thượng một đôi người mới, nhìn lẫn nhau nùng tình mật ý, lại thứ của nàng mắt .

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ,”Ân” một tiếng. Dù sao đều phải phát hỏa, không bằng bất cứ giá nào .

Của nàng thanh âm chưa lạc, Dương Tử Vân đã muốn đem vừa mới buông chén trà quế

t đi ra ngoài, tạp dừng ở đình đình đang đang thanh âm sau, thành mảnh nhỏ.

“Các người trong mắt còn có không có ta này mẹ tồn tại? Phòng ở thay đổi, ta không biết! Kết hôn , ta cũng không biết! Có phải hay không chờ đứa nhỏ xuất thế , các người cũng sẽ không nói một tiếng? Các người là không phải khi ta đã chết?” Dương Tử Vân tức giận đến mặt đều thay đổi. Đoạt lấy Hạnh Nhược Thủy kia chỉ chén trà, cũng hung hăng tạp xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn giải thích, môn đẩy ra, Viên Mộng lôi kéo tiểu tử kia đi vào đến.

“Nhược Thủy, phát sinh chuyện gì ?” Viên Mộng ở ngoài cửa chợt nghe đến có người liền mắng to.

“Mẹ!” Tiểu tử kia thảng thập sẽ phác lại đây.

Viên Mộng một phen giữ chặt hần, để tránh thượng mãnh sứ vỡ thương đến nhân.”Đừng chạy loạn, để cho trát đến chân hội đau.”

Tiểu tử kia bị linh ở, ánh mắt lẩn lôn lốc vừa chuyển liền phát hiện Dương Tử Vân tồn tại.”Bà nội! Bà nội, ta nghĩ rất nhớ người!”

Tiểu tử kia miệng ngọt, vừa thấy mặt liền quán mê canh.

Dương Tử Vân sắc mặt lúc ấy liền hoàn xuống dưới, đi qua đi, đem hần một phen ôm lấy đến.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng xuất ra tảo đem, đem mãnh sứ vỡ mãnh vỡ tảo sạch sẽ. Hoàn hảo có tiểu tử kia ở, nếu không thật không biết như thế nào xong việc. Tuy rằng cuối cùng hay là muốn đối mặt , nhưng giảm xóc một chút, uy lực có lẽ hội giảm nhỏ.

“Bà nội, sao người lại tới đây?” Tiểu Phúc An ôm con bà nó cổ, cười đến khả ngọt .

Dương Tử Vân thích vô cùng, hôn thân hần.”Bà nội tưởng tiểu bảo bối , cho nên đã tới rồi nha.”

“Bà nội, Phúc An cũng tưởng người , có thể tưởng tượng có thể tưởng tượng !” Nói xong bẹp bẹp ở trên mặt hần hôn mấy khẩu.

Dương Tử Vân bị đậu thật sự vui vẻ.”Thực ngoan!”

Viên Mộng nghe bọn hần đối thoại, chỉ biết đối phương là Trường Không mẫu thân. Nhưng xem nhất lão nhất tiểu ngoạn vui vẻ, cũng không hảo đánh gãy. Vì thế đi vào phòng bếp, đem tiểu bánh ngọt bưng đi ra.”Bá mẫu, ngồi xuống chịu chút điểm tâm đi. Phúc An, mau xuống dưới đi, đừng một chết bà nội .”

“Bà nội, xuống dưới xuống dưới!” Tiểu tử kia thực thích mẹ làm tiểu bánh ngọt, mỗi ngày đều phải ăn.

Dương Tử Vân đem hần buông đến, thế này mới trợn mắt nhìn Viên Mộng. Nàng không giống như là bảo mẫu.”Người là ai?”

Viên Mộng đang muốn nói chuyện, tiểu tử kia một tay cầm lấy bánh ngọt, thân dài cổ liền hô.”Mẹ, ta muốn uống nước!”

Viên Mộng hướng Dương Tử Vân gật gật đầu, vội vàng cho hần đổ thủy . Tiểu tử kia liền tay nàng cô lỗ cô lỗ uống đứng lên. Viên Mộng sợ hần nòng đến, việc dặn dò:”Chậm rãi uống, chậm rãi uống.....”

“Không uống .” Tiểu tử kia na khai đầu, cầm lấy bánh ngọt đưa cho Dương Tử Vân.”Bà nội, ăn bánh ngọt ăn bánh ngọt!”

“Hảo, ăn bánh ngọt.” Dương Tử Vân lấy quá bánh ngọt, bị tiểu tử kia lôi kéo đến sô pha ngồi xuống. Của nàng ánh mắt, thủy chung nhìn Viên Mộng.”Người là mẹ hần?”

Năm đó Ứng Trường Không đem Tiểu Phúc An mang về gia, cũng không có nói rõ ràng hần thân thế. Chỉ nói là chiến hữu đứa nhỏ, chiến hữu hi sinh vì nhiệm vụ , về sau là bọn họ gia tiểu vương tử.

Nàng vẫn nghĩ đến đứa nhỏ không cha không mẹ, đời này đều là nhà bọn họ tiểu vương tử . Tuy rằng nàng là cái thập phần coi trọng huyết thống quan hệ nhân, nhưng đứa nhỏ vừa ra sinh ra được như vậy đáng thương, nhân phi cớ cây thực có thể vô tình, nàng sẽ cùng ý . Đứa nhỏ là Trường Không ôm trở về , phải biết rằng chiếu cố lớn lên nhưng là nàng. Nhiều thế này năm, nàng toàn tâm toàn ý yêu đứa nhỏ, cũng cơ hồ đã quên nàng không phải chính mình thân tôn tử.

Nhưng hôm nay xem ra, không ngờ như thế người ta còn có mẹ, bọn họ chính là giúp đỡ nuôi nấng một đoạn ngày? Nàng tân tân khổ khổ mang đại đứa nhỏ, nay muốn trả lại cho người ta ?

Viên Mộng cười cười, gật gật đầu.”Là.”

Hạnh Nhược Thủy sợ Dương Tử Vân khó xử Viên Mộng, đang muốn nói chuyện, di động liền vang . Nàng lấy ra đến vừa thấy, là thượng tá, vội vàng trốn vào phòng tiếp điện thoại đi.”Ủy?”

“Vợ, tan tầm không?”

“Đã muốn ở nhà . Trường Không, mẹ ngươi đến đây.” Hạnh Nhược Thủy do dự một chút, rốt cục vẫn là nói.

Thượng tá trầm mặc một giây, vội hỏi:”Nàng lại hung người ?”

“Cũng không có. Chính là chúng ta thay đổi phòng ở không có thông tri bọn họ, nàng thực mất hứng. Lại nhìn đến trên tường kết hôn chiếu, cho rằng chúng ta kết hôn cũng không nói cho bọn họ, càng thêm mất hứng . Còn có, nàng giống như không biết Viên Mộng tồn tại, ta lo lắng.....”

Nàng lo lắng nhất , chính là Dương Tử Vân sẽ vì nan Viên Mộng. Viên Mộng vốn liền cảm tình tinh tế, nếu như bị Dương Tử Vân trách cứ , cũng không biết khổ sở thành cái dạng gì.

“Ta lập tức quay lại!” Ứng Trường Không treo điện thoại, cầm lấy vừa cởi quần áo một bên bộ một bên liền ra bên ngoài hưởng.

Ứng Trường Không hiểu biết chính mình mẫu thân, chiếu cố nhiều như vậy năm đứa nhỏ, cuối cùng muốn vô điều kiện trả lại cho người ta, nàng khẳng định không vui ý. Kỳ thật, thay đổi bất luận kẻ nào cũng là không muốn , dù sao có cảm tình .

Tựa như phía trước tin tức cũng có bá ra, hai cái gia đình cho nhau ôm sai lầm rồi đứa nhỏ. Mấy năm sau phát hiện , lẫn nhau đổi lại đây, không chỉ là đứa nhỏ không thể nhận, cha mẹ cũng đều không muốn. Huyết thống cố nhiên rất trọng yếu, nhưng lâu ngày sinh ra đến cảm tình càng không thể dứt bỏ.

Những năm gần đây, mẫu thân là thật tâm yêu tiểu tử kia. Theo hấn vừa ra sinh đến ba tuổi nhiều, đều là nàng ở mang. Vừa mới bắt đầu thời điểm đứa nhỏ chửi tức chửi tức khóc, nàng cũng đi theo cả đêm cả đêm không có cách nào khác ngủ, gầy rất nhiều. Có đôi khi xem đứa nhỏ khóc thương tâm, nàng cũng đi theo khóc rồi tỉnh rồi ngủ. Phụ thân còn vì thế gọi điện thoại cho hấn, nói mẫu thân nhiều vất vả. Hấn ở điện thoại bên này nghe, cũng không tùy vào nóng hốc mắt.

Lúc trước đem tiểu tử kia đưa thành phố Z đến, mẫu thân cũng là luyến tiếc . Nếu không phải vì bộ trụ vợ, nàng còn không chịu làm cho tiểu tử kia đến đâu. Có thể nói, nàng là vì làm cho hấn mau chóng kết hôn mà nhịn đau đem đứa nhỏ đưa tới.

Ứng Trường Không một bên lái xe, vừa nghĩ mẫu thân đủ loại, đột nhiên cảm thấy chính mình rất bất hiểu. Mặc dù có chút sự tình mẫu thân quả thật làm được không đúng, nhưng không thể phủ nhận mẫu thân kỳ thật là một cái thực thiện lương nữ nhân. Đối tượng phụ đối đứa nhỏ, đều hao hết tâm huyết.

Hấn dùng lực thả hạ chân ga, xe chạy như bay đứng lên. Như nhau tâm tình của hấn, thực vội thiết.

Hạnh Nhược Thủy cảm di động, nghe đô đô thanh, thở dài một hơi. Bà tức quan hệ không hòa hợp, thật sự là thống khổ chuyện tình. Tối vất vả , vẫn là gặp ở các nàng trung gian thượng tá.

Trong phòng khách. Dương Tử Vân tinh tế đánh giá Viên Mộng, thật lâu sau không nói được một lời. Tin tức này đối nàng mà nói, quá đột nhiên. Tuy rằng Phúc An không phải bọn họ Ứng gia huyết mạch, nhưng nàng sớm đem hấn trở thành thân tôn tử đối đãi, nhiều như vậy năm cũng có thâm hậu cảm tình. Nay muốn đem hấn trả lại cho người ta.....

Chẳng lẽ, Trường Không năm đó nói dối ?”Ngươi vợ đâu?”

“Hấn..... Hi sinh vì nhiệm vụ .” Viên Mộng cố gắng cười cười, trong lòng chua xót lại cuộn cuộn mà lên. Thời gian đã qua đi thật lâu , nhưng có chút thương, vẫn như cũ không thể khép lại.

Dương Tử Vân nhìn nàng, rốt cuộc không có hỏi lại. Nàng cũng không phải cái loại này ý chí sắt đá nhân, sẽ không biết rõ đó là người ta vết sẹo còn cố ý cởi khai. Chính là rốt cuộc khí khó tiêu, đến mức mặt nàng sắc càng phát ra không tốt đứng lên.

Vừa mới theo phòng bếp đi ra Hạnh Nhược Thủy, rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra, Dương Tử Vân không có đối Viên Mộng phát tác.

Nhìn đến nàng đi ra, Viên Mộng việc cười cùng Dương Tử Vân nói: "Bá mẫu, người trước tọa một hồi, ta đi chuẩn bị cơm chiều."

"Ân." Dương Tử Vân lên tiếng, hiển nhiên có chút không yên lòng. Trong lòng nàng rất rối loạn, còn không có pháp theo này đột nhiên mà đến khiến sợ lý phục hồi tinh thần lại.

Viên Mộng trải qua Hạnh Nhược Thủy bên người thời điểm, hai người trao đổi cái ánh mắt. Sau đó Viên Mộng trốn phòng bếp, nàng tắc thượng chiến trường đi.

Hạnh Nhược Thủy một lần nữa cầm hai chén trà, phao nhất hồ trà, sau đó ở Dương Tử Vân bên người ngồi xuống.

Dương Tử Vân lại đột nhiên đứng lên, hướng phòng ở ngoại đi. "Ta đi đánh cái điện thoại."

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, nhìn nàng đi ra ngoài. Lắc mình, vào phòng bếp. "Viên Mộng, người đừng để ý. Trường Không rất nhanh sẽ trở về."

Viên Mộng cười lắc đầu. "Ta để ý cái gì a. Nhưng thật ra người, kia nhưng là của người bà bà, người tưởng không thêm để ý cũng khó."

"Không có biện pháp chuyện." Hạnh Nhược Thủy nhún nhún vai, cũng cười. Nàng không có khả năng không thêm để ý, nhưng đã muốn không giống bắt đầu thời điểm như vậy để ý. Nếu nhất định không thể lấy lòng nàng, như vậy đành phải buộc chính mình không thêm để ý. "Bất quá, nàng kỳ thật là rất tốt một người, chỉ là có chút sự tình phát sinh quá khéo hợp, cho nên hẳn vẫn không thể tiêu tan."

Viên Mộng vỗ vỗ của nàng đầu vai. "Ân. Bất quá không sợ, Ứng Trường Không hội che chở của người. Trước kia ta bà bà cũng không thích ta, tổng cảm thấy ta thân thể kém, làm không được sống, còn lo lắng không thể sinh đứa nhỏ. Khi đó ta đến trường tiền đều là khai cánh cấp, nàng liền lại càng không cao hứng. Mặc kệ ta làm như thế nào, nàng đều cảm thấy ta không tốt. Nhưng là nàng bị bệnh ở giường thời điểm, lại lôi kéo tay của ta khóc, nói nàng thực xin lỗi ta. Cho nên, nhân có đôi khi, thật sự rất kỳ quái....."

Nhớ tới chuyện cũ, Viên Mộng ghen ngào, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt. Tuy rằng bà bà đối nàng không tốt, nhưng này cá nhân ở, này thân mình chính là một loại an ủi. Nhân mất, hết thấy đều là hư.

Lúc này, đến phiên Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ của nàng đầu vai, chưa nói cái gì. Chính là hỗ trợ nhất rau, rửa rau.

Hai người cùng nhau chuẩn bị, bữa tối rất nhanh thượng bàn. Bọn họ vừa mới thúc đẩy, ngoài cửa motor thanh liên vang lên đến đây.

"Ta đi mở cửa." Hạnh Nhược Thủy vội vàng chạy tới mở cửa, đem thượng tá nghênh tiến vào.

Dương Tử Vân nhìn nàng, trong mắt không hề giận vưu thậm.

Viên Mộng ở trong lòng thở dài một hơi, Nhược Thủy muốn thảo của nàng bà

bà niềm vui, chỉ sợ không dễ dàng.

Ứng Trường Không vội vã bên hướng cửa, gấp phải chạy đến Nhược Thủy, ôm nàng hôn mấy khẩu. "Không có việc gì bảo bối, có ta ở đây."

Hạnh Nhược Thủy nhin không được nở nụ cười. "Người không cần mỗi lần đều đem ta làm sợ hãi đứa nhỏ đường như." Nàng không phải hướng hấn cầu cứu, mà là cảm thấy có chút vấn đề hẳn đến giải quyết rất tốt, hơn nữa sự tình quan Phúc An.

"Ta sợ của ta vợ bị sợ hãi a." Ứng Trường Không xem nàng hoàn hảo không tổn hao gì, thế này mới yên tâm. Vợ đánh nhau không thành vấn đề, nhưng là lòng mềm yếu, lại là đối trường bối, khẳng định bị khi dễ thăm. Bất quá, mẫu thân cũng chỉ là nói vài câu lời nói nặng, sẽ không ra tay đánh người.

Hạnh Nhược Thủy kháp hấn một chút. "Mau vào đi thôi, để ẹ người tức giận."

Ứng Trường Không chọn nhieu mây, ôm nàng đi hướng cửa. Dù sao "Có con dâu đã quên nương" Đắc tội danh, hẳn là lưng định rồi. Chính là tưởng không rõ, mẫu thân làm sao đến nhiều như vậy khí. Vô luận như thế nào, hôm nay hảo hảo mà cùng mẫu thân đàm nói chuyện, hồ hết nàng.

“Mẹ, người đã đến rồi!” Ứng Trường Không đi nhanh mà vào.

“Cha –” Tiểu tử kia nhảy xuống ghế dựa, thẳng đến mà đến.

Ứng Trường Không một tay lấy hần linh đứng lên, phao đứng lên, tiếp được.”Tốt lắm, ngoan ngoan ăn cơm.”

Ứng Trường Không chính mình tắc ngồi ở Dương Tử Vân bên người vị trí, mang cười nhìn mẫu thân.”Mẹ, như thế nào cũng không theo ta nói một tiếng, ta hảo đi tiếp người?”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng cho hần trang cơm, đệ đi qua.

“Cảm ơn vợ.”

Dương Tử Vân nhìn thoáng qua Hạnh Nhược Thủy, nói:”Vốn tưởng cho các người kinh hãi , ai biết ăn cái bẻ môn canh. May mắn ta đánh cái điện thoại, nếu không không biết ở người khác gia ngoài cửa đợi cho khi nào thì.”

“Cho nên a, lần sau đừng làm cái gì kinh hãi, người có thể đến chúng ta liền kinh hãi , a?” Ứng Trường Không nắm ở mẫu thân đầu vai, bắt đầu lời ngon tiếng ngọt thể công.

Dương Tử Vân nghề hần liếc mắt một cái, thân thủ trạc hần một chút.”Đừng theo ta cợt nhả , chờ cơm nước xong , hảo hảo tính sổ với người.”

Con cuối cùng không phải trong mắt chỉ có vợ, Dương Tử Vân trong lòng thư thái điểm. Còn nữa việc xấu trong nhà không ngoài dương, nàng sẽ không trước mặt Viên Mộng mặt rắn dạy con .

“Hảo. Ăn cơm trước, ăn cơm trước!” Lời còn chưa dứt, hần mà bắt đầu đại mau cắn ăn .

Viên Mộng nhìn Hạnh Nhược Thủy, hé miệng vụng trộm cười. Ứng Trường Không cùng khải cánh giống nhau, luôn dỗ mẫu thân, che chở vợ. Bọn họ đều là đau con dâu hảo nam nhân, cùng như vậy nam nhân là hạnh phúc . Chính là, của nàng khải cánh đã không ở.....

Bữa tối sau, Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng ở tại phòng bếp thu thập.

Ứng Trường Không tắc bị mẫu thân kêu vào trong phòng, nhận thẩm vấn.

“Nói đi, như thế nào êm đẹp đem phòng ở cấp thay đổi, cũng không theo chúng ta nói một tiếng? Như vậy sa hoa tiểu khu, này phòng ở nhiều lắm thiếu tiền? Người về điểm này đáng thương tiền lương đều đáp đi vào, còn muốn không cần sống? Nàng tuổi cũng không nhỏ , như thế nào như vậy sẽ không sống.....”

Ứng Trường Không lẳng lặng nghe, nhâm mẫu thân nói xong của nàng chứa nhiều bất mãn. Hần hiểu được, mẫu thân nói đến nói đi, cuối cùng đơn giản là muốn thuyết minh Nhược Thủy cỡ nào không tốt. Của nàng chứa nhiều soi mói, cũng bất quá là muốn cấp Nhược Thủy nan kham. Đây là hần mẫu thân, nhìn như ôn hòa, kì thực cố chấp thật sự.

“Mẹ, phòng ở là ta muốn mua , ta cảm thấy nguyên lai kia địa phương nhỏ. Ta nghĩ có cái phòng tập thể thao, cho nên đành phải đổi thành biệt thự. Về phần tiền, dù sao ta có thể phó được rất tốt, người cũng đừng quản bao nhiêu tiền . Mẹ, đừng cảm thấy người con nhiều năng lực, ở kiếm tiền thượng, Nhược Thủy xa so với ta lợi hại. Vụng trộm nói cho người, ta về điểm này đáng thương gửi ngân hàng ở Nhược Thủy trước mặt, vậy móng tay cái lớn nhỏ!” Ứng Trường Không thực hỉ cảm so với móng tay cái lớn nhỏ một chút.

Dương Tử Vân hơi hơi nheo lại ánh mắt, hiển nhiên không tin.”Người liền thôi đi người. Ta chỉ biết người cái gì Đô hộ vợ, ta này làm nương không thể một câu.”

Ứng Trường Không cười hì hì nắm ở mẫu thân đầu vai.”Mẹ, ta thực không lừa người. Nhược Thủy mở ra công ty , không thể so người con cường a? Người con tốt xấu có điểm tiền lương, làn da cũng đen tuyền , nếu không khẳng định sẽ bị nhân trở thành tiểu bạch kiểm .”

“Chính nàng khai công ty?” Này đồ thật sự ra ngoài Dương Tử Vân dự kiến.

“Đương nhiên. Nàng hiện tại nhưng là hàng thật giá thật lão bản, người con bất quá là cái người làm công mà thôi.” Thượng tá chỉ lo cấp vợ đem lời hay, chút không phát hiện hần giống như đem chính mình đặt một cái “Ăn nhuyên cơm” vị trí .

Dương Tử Vân nhìn hần nói được còn thật sự, cũng có chút tin.”Kia nàng không nên thời gian chiếu cố người chiếu cố Phúc An? Nên sẽ không cho các người phụ tử hai ngày thiên ăn bên ngoài gì đó đi?”

Ứng Trường Không trong lòng có như vậy một chút bất mãn, đối chính mình mẫu thân. Mặc kệ thế nào, nàng tổng có thể cho Nhược Thủy ẩn tội danh. Nếu nàng không phải mẫu thân, hần thật sự liền phát hỏa . Nhưng là ở trên xe suy nghĩ nhiều như vậy, hần không thể lại như vậy cùng mẫu thân trí khí . Đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm, của nàng điểm xuất phát luôn tốt.”Mẹ, người yên tâm đi, nàng đem chúng ta đều chiếu cố hảo rất. Nàng đem công tác an bài hảo, sẽ không ảnh hưởng cuộc sống . Mẹ, của ta vợ ta quan tâm, người cũng đừng quan tâm !”

“Kia Phúc An đâu? Hần không phải cô nhi sao? Như thế nào đột nhiên liền mạo cái mẹ đi ra? Đứa nhỏ có phải hay không làm ẹ hần mang đi?”

Ứng Trường Không hai tay, nắm thành quyền đầu, nhìn mẫu thân ánh mắt kiên định mà nghiêm túc.”Là. Phúc An là Viên Mộng cuộc sống chống đỡ, chờ Phúc An chân chính có thể nhận nàng, ta sẽ đem Phúc An đuổi về thân thể của nàng biên. Về phần nàng tưởng ở lại thành phố Z vẫn là đi địa phương khác, đó là của nàng lựa chọn.”

Dương Tử Vân trong lòng lập tức sẽ không đầy.”Kia mấy năm nay chúng ta đều bạch làm cho người ta nuôi trong nhà đứa nhỏ ? Dựa vào cái gì ta thật vất vả lập xả đại đứa nhỏ, đưa cho người ta?”

“Mẹ!” Ứng Trường Không trên trán gân xanh đều xông ra đến đây. Tuy rằng hiểu được mẫu thân đối Phúc An cảm tình, nhưng là mẫu thân lời này nói được hơi quá đáng. Cái gì kêu đưa cho người ta?

“Mẹ, Phúc An vốn chính là Viên Mộng con, là nàng 10 tháng mang thai sinh hạ đến. Nếu lúc trước không phải Phúc An ba ba, có lẽ con của người sớm đã là một đồng bạch cốt ! So với này phân ân tình, chúng ta nuôi nấng Phúc An tính cái gì? Cho dù bỏ qua một bên này không nói chuyện, hần là của ta chiến hữu, hần bất hạnh hi sinh vì nhiệm vụ , ta nuôi nấng hần đứa nhỏ cũng là nghĩa bất dung từ! Ta nuôi nấng Phúc An, chưa từng có nghĩ tới được đến cái gì, ta chỉ tưởng thay ta huynh đệ đem hần đứa nhỏ nuôi lớn đã lớn! Mẹ, Viên Mộng là Phúc An mẹ, Phúc An vốn chính là của nàng đứa nhỏ, chúng ta cũng không phải đem Phúc An đưa cho nàng! Ta hy vọng, về sau người không cần nói như thế nữa!”

“Ta, ta không phải cái kia ý tứ, ta.....”

“Mẹ, ta đi ra ngoài một chút!” Ứng Trường Không cảm xúc đã muốn tần lâm bùng nổ, hần mặc kệ Dương Tử Vân phản ứng, mở ra môn liền bước đi đi ra ngoài.

Lôi khỏi cánh tử, Viên Mộng bỏ tù, vẫn đều là Ứng Trường Không trong lòng một cái không thể đựng vào xúc cảm khu. Dương Tử Vân trong lời nói, trạc đến này cảm khu.

Hạnh Nhược Thủy bụng sau khi ăn xong hoa quả đi ra, đang muốn gõ cửa kêu mẫu tử hai đi ra, đột nhiên nhìn đến cửa phòng mở ra, thượng tá nổi giận hùng hùng đi ra. Hần cước bộ không ngừng, trực tiếp đá môn đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, vội vàng buông trong tay gì đó, đuổi theo.

Ứng Trường Không trực tiếp vọt tới phòng tập thể thao, nhìn thấy bao cát tựa như nhìn thấy kẻ thù đường như, một chút một chút hướng ngoạn lý tập.

Hạnh Nhược Thủy ở không xa địa phương đứng, không nói gì. Dương Tử Vân nhất định là đựng tới trong lòng hần không nên chạm vào địa phương , nhìn hần trên trán gân xanh đều xông ra đến đây. Liền ngay cả biểu tình, đều là hung ác .

Nàng đau lòng, nhưng là không có ngăn cản, mặc hần phát tiết.

Có đôi khi, Hạnh Nhược Thủy thật sự chán ghét Dương Tử Vân. Nàng không rõ một cái mẫu thân có thể nào vì chính mình thoải mái, mà nhẫn tâm nhìn chính mình con không thoải mái. Đối nàng mà nói, rốt cuộc cái gì mới là trọng yếu ?

Cũng không biết qua bao lâu, thượng tá ở phát ra một tiếng gầm rú sau, ngừng lại. Sau đó chuyển lại đây nhìn nàng, đáng thương hề hề hô một tiếng vợ.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng chạy đến hắt trước mặt, tùy ý hắt một tay lấy chính mình ôm vào trong ngực, dùng sức đem nàng lắc đầu. Nàng lại không rên một tiếng, chính là ở hắt đem mặt chôn ở cửa nàng hôm vai khi, nàng nhẹ nhàng mà cọ cọ.

“Vợ, ta có thời điểm thật sự không rõ.....” Câu nói kế tiếp, hắt cũng không nói gì hoàn. Bởi vì người kia, là hắt mẫu thân, không phải không quan hệ nhân.

Hạnh Nhược Thủy lại đã hiểu. Tránh ra hắt cánh tay trời buộc, đưa hắt ôm lấy. Nếu Dương Tử Vân không phải hắt mẫu thân, hắt có lẽ sẽ không như vậy thống khổ. Đôi khi sâu nhất thương, luôn đến từ thân nhất nhân lấy yêu vì danh hoành thêm can thiệp.

Ứng Trường Không hít sâu một hơi, kiều thê trên người sạch sẽ hương vị làm cho tâm tình của hắt chậm rãi bình tĩnh xuống dưới. Ôm của nàng thất lưng, ở bản ngồi xuống dưới, làm cho nàng tựa vào chính mình trên vai.”Viên Mộng nếu mang theo Tiểu Phúc An rời đi thành phố Z, người bỏ được sao?”

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Luyến tiếc. Nhưng nếu đó là Viên Mộng lựa chọn, ta tôn trọng nàng. Huống hồ, cho dù bọn họ ly khai thành phố Z, chỉ cần ta nghĩ thấy bọn họ, luôn có thể gặp thượng.”

Lấy Viên Mộng tính tình, nàng sẽ không ở lại thành phố Z. Nơi này có rất nhiều trí nhớ, rất trầm trọng, nàng cần đi ra ngoài nghĩ một hơi.

“Cảm ơn người, vợ!” Thượng tá buộc chặt cánh tay, ở nàng mi tâm hôn một cái. Nàng nói, đúng là hắt tưởng.

Hạnh Nhược Thủy hai tay ôm cánh tay hắt, ngẩng đầu nhìn thượng tá tuần suất mặt.”Tốt lắm, đừng khổ hể ra mặt, đều nhanh thành một cây mướp đắng. Nếu mẹ người không thể lý giải, chúng ta cũng không tất cường cầu. Tục

ngữ nói, ba năm một cái sự khác nhau. Nàng theo chúng ta kém 20 nhiều năm, này sự khác nhau đã muốn không thể vượt qua, liền từ nó đi.”

“Ta không phải cường cầu, ta chỉ là muốn không rõ. Bất quá không quan hệ, ta chỉ phải có người là tốt rồi.” Mẫu thân cố chấp, liền từ phụ thân đi phiên nào đi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắt, khẽ cười. Của nàng thượng tá cường thế mà ra sắc, nhưng tổng ở lơ đãng thời điểm làm cho nàng biết, nàng với hắt mà nói có bao nhiêu trọng yếu! Mỗi người đều khát vọng bị cần cảm giác, giống như khát vọng bị quý trọng bình thường.

“Tốt lắm. Trở về đi, để ẹ người lại muốn hơn. Nàng một phen tuổi, người đừng cùng nàng tức giận, nàng sinh người nuôi người, cũng không phải là vì tìm khí chịu!” Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ quần đứng lên, hướng về phía trước giáo vươn tay.

Ứng Trường Không nhảy mà đi, xoay người một tay lấy nàng ôm lấy đến, ném không trung.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức oa oa thét chói tai, ở thượng tá tiếp được thời điểm, gắt gao ôm hắt cổ. Đãi kính hách đi qua, lại nhịn không được khanh khách nở nụ cười.”Xuất phát!”

Ứng Trường Không vừa đi, một bên cúi đầu hôn nàng. Thẳng đến ngoài cửa, mới đưa nàng buông đến.

“Trường Không.” Nghe được thanh âm, Dương Tử Vân vội vàng chạy tới, nhìn con muốn nói lại thôi.

Ứng Trường Không hít một hơi, đi qua ôm của nàng đầu vai.”Mẹ, thực xin lỗi. Gần nhất khả năng quá mệt mỏi, tâm tình không tốt lắm, người đừng tức giận.”

“Mẹ không có tức giận, mệt mỏi liền sớm một chút tắm rửa ngủ đi, ngủ một giấc thì tốt rồi.” Dương Tử Vân kỳ thật vẫn là rất sợ con phát hỏa, cho nên vội vàng phụ giúp hắt hướng trên lầu đi.

“Mẹ, vậy người cũng đi ngủ sớm một chút.” Ứng Trường Không một phen giữ chặt Hạnh Nhược Thủy thủ hướng phòng ngủ đi.”Vợ, người theo giúp ta!”

“Ai, Trường Không.....” Hạnh Nhược Thủy muốn tránh thoát tay hắt. Dương Tử Vân ở, nàng an bài phòng cái gì.

Ứng Trường Không dừng lại, quay đầu đối mẩu thân nói: “Mẹ, khách phòng đệm chẵn đều là sạch sẽ, người có thể chọn người thích phòng. Ta cùng vợ thương lượng điểm sự tình, a.”

Dứt lời, không chờ Dương Tử Vân trả lời, liền lôi kéo Hạnh Nhược Thủy hiện lên thang lầu khẩu, vào phòng.

“Như thế nào như vậy hồ nháo? Mẹ người nếu tức giận làm sao bây giờ?” Hạnh Nhược Thủy chùy một chút hấn ngực, oán trách nghe hấn. Dương Tử Vân tức giận cũng sẽ không khó xử chính mình con, mà là tìm của nàng tra.

“Không cần để ý tới nàng.” Ứng Trường Không không cho là đúng, lôi kéo nàng tiến phòng tắm.”Vợ, theo giúp ta tắm rửa, ta muốn chà xát lưng.”

Hạnh Nhược Thủy còn muốn nói cái gì, nghĩ đến hấn tâm tình không tốt, dừng nói .

“Vợ, cởi quần áo.” Thượng tá thân khai song cửa, giống một cái mảy tuổi hài đồng, chờ mẹ hầu hạ.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, thân thủ khấp hấn một chút.”Ba mươi mảy tuổi người, người còn tưởng rằng chính mình là đứa nhỏ a?”

Nói là như thế này nói, thủ vẫn là ngoan ngoan thay hấn cởi bỏ nút thắt, cởi một thân mồ hôi quần áo. Ngăm đen tinh trắng trên thân, liền hoàn toàn lộ ở tại cửa nàng tầm nhìn trong vòng.”Tốt lắm, ta đi phóng thủy, còn lại chính mình đến.”

Nàng quay người lại, đã bị thượng tá cấp kéo trở về. Xấu lắm đường như nói: “Người tới thoát!”

Hạnh Nhược Thủy rút cục nhìn không được nở nụ cười, há mồm cắn hấn má một ngụm.”Ta trước phóng thủy.”

Trở về cúi đầu thay hấn cởi bỏ dây lưng, lại đỏ mặt, kéo cái kia tiểu khố.”Tốt lắm, vừa lòng không có?”

“Không có! Còn muốn thoát của người!” Thượng tá giống cái lưu manh dường như, tay chân ba ở thân thể của nàng thượng, bay nhanh đem cửa nàng quần áo cũng thoát cái tinh quang.”Vợ, người theo giúp ta!”

Nghe thanh âm chỉ biết, hấn cảm xúc còn có chút hạ.

Hạnh Nhược Thủy cái gì cũng không nói, cười đem hấn kéo đến bồn tắm lớn biên.”Nằm đi vào!”

“Vợ, người muốn Bá Vương ngạnh thượng cung sao?” Thượng tá trò đùa dai, dám giả bộ tiểu bạch thỏ điềm đậm đáng yêu hình dáng.

Hạnh Nhược Thủy xì nở nụ cười, lấy quá vôi phun hướng hấn trên đầu lâm.”Ta chính là tướng Bá Vương ngạnh thượng cung, cũng phải chờ người đem này một thân bẩn ô rửa nói sau, thôi đã chết!”

Thượng tá da da cười, hai tay cánh tay hướng bồn tắm lớn biên nhất đáp, một bộ thực hưởng thụ bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy đóng vôi phun, mặt thượng tẩy lựt, chậm rãi thay hấn gội đầu. Đầu của hấn phát thực đoãn, thực dễ dàng đánh để ý, nhưng là nàng còn thật sự kiên nhẫn gãi, tựa như làm nhất kiện chuyện rất trọng yếu.

Ứng Trường Không chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ kiều thê phục vụ. Hạ tâm tình chậm rãi tiết trời ấm lại, hấn mở mắt ra, liền nhìn đến vẻ mặt còn thật sự kiều thê.

“Nhắm mắt lại, thủy muốn vào đi!” Hạnh Nhược Thủy cười che hấn mặt mày, không cho nước bắn lưu đi vào. Bất quá tóc đoãn chính là hảo, dễ dàng liền rửa .

“Thu phục a –” Nàng nói còn chưa nói hoàn đầu, đã bị hấn lôi kéo ngã tiến bồn tắm lớn lý. Cả người bị hấn ôm, ghé vào hấn trong ngực thượng. Tay hấn gắt gao khóa trụ nàng mảnh khảnh thắt lưng, nàng liền không giãy dụa, ngoan ngoan dán hấn, hưởng thụ im lặng thời gian.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, thật lâu sau trầm mặc.

“Đúng rồi, cái kia nữ nhân có hay không sẽ tìm người phiên toái.” Ứng Trường Không nhớ tới Cổ Tranh cái kia khó chơi nữ nhân, mảy nhất thời nhú lại.

Hạnh Nhược Thủy hai tay khoát lên hần ngực, cầm các ở mặt trên, ngẩng đầu nhìn hần.”Không có. Nàng lại triền người ?”

Nói, thượng tá hoa đào đều như vậy phiền toái. Nghĩ, nàng nhin không được kháp một chút.

Thượng tá da thô thịt hậu, không có gì cảm giác.”Không có. Bất quá lấy ta đối của nàng hiểu biết, nàng sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua , người phải cẩn thận. Nếu không, ta làm cho Hiên Viên Kỳ phái người bảo hộ người?”

“Không cần. Người làm cho người ta bảo vệ tốt Viên Mộng cùng tiểu tử kia là đến nơi.” Lập tức nàng tựa tiểu phi tiểu nhin thượng tá, đề tài vừa chuyển.”Lần trước ta đã nói của người lạn hoa đào muốn đi ra tác quái, thật đúng là bị ta nói trúng!”

Ngón tay hung hăng trạc hần ngực.

Thượng tá bắt lấy của nàng tiêm chỉ, đau tích nhu nhu.”Thực xin lỗi. Ta cũng không nghĩ tới qua nhiều như vậy năm, nàng cứ nhiên còn có thể dây dưa. Từ năm đó phân sau, chúng ta trong lúc đó không có gì liên hệ, ai cũng không biết qua sáu năm nàng lại nổi điên!”

Trong giọng nói, chứa nhiều bất mãn, thậm chí chán ghét.

Hạnh Nhược Thủy mặt nhăn nhú, lý tính phân tích.”Theo ta phân tích, chỉ có hai loại khả năng: Thứ nhất loại là nàng quá không tốt, nhất là cảm tình thượng, cho nên lại muốn ăn người này căn đã xong ; Cái thứ hai chính là nàng rất kiêu ngạo, không chấp nhận được người đối một cái khác nữ nhân hảo, càng không chấp nhận được người cùng một cái khác nữ nhân quá ngày lạnh, cho nên nói cái gì cũng muốn đem người đoạt lấy đến.”

“Hai loại cùng có đủ cả đi. Tóm lại, này nữ nhân thực phiền toái, người nhất định phải cẩn thận.” Thượng tá ôm sát nàng, vẫn là cảm thấy không quá yên tâm.

Hạnh Nhược Thủy cũng như vậy cảm thấy. Một cái quá mức kiêu ngạo, lại có cường đại hậu trường nữ nhân, thường thường dễ dàng làm ra quá khích hành vi.”Ta biết.”

Nghĩ nghĩ, nàng lại trạc trạc hần.”Ai, nói nàng thật sự rất được, kia khuôn mặt kia đáng người, nhất toàn bộ vũ vật. Người xem , sẽ không một chút tâm động?”

Thượng tá xem nàng mắt nhi mị, môi nhi diễm tiểu dạng nhi, bắt được liền cắn mấy khẩu.”Người ghen tị?”

“Không có!”

Lại cắn một ngụm.”Người ghen tị ?”

“Không có.”

Lại cắn một ngụm.”Người tự ti ?”

Hạnh Nhược Thủy nghề hần, rốt cục nhin không được xì một tiếng nở nụ cười. Thân thủ kéo kéo thượng tá khuôn mặt tuần tú, còn thật sự nói:”Ta có cái gì dường như ti ? Nàng so với ta bộ dạng xinh đẹp, nhưng ta có của ta hảo, đây là nàng so ra kém .”

Thượng tá lộ ra tán dương ánh mắt, hung hăng cắn mấy khẩu, nhìn vợ cái miệng nhỏ nhắn tiên diễm ướt át mới ngừng lại được.”Nghĩ như vậy là được rồi.”

Thượng tá nghiêng người, nằm bình thân thể, làm cho nàng ghé vào chính mình ngực. Thủ một chút một chút vỗ về nàng bóng loáng lưng, ánh mắt nhìn bốn tám lớn một chỗ khác dây dưa cùng một chỗ hai hai chân.

“Ta không phủ nhận, lúc trước ta là thích quá của nàng, nhưng này là sáu năm trước ta. Khi đó có phải hay không càng nhiều thích nàng ngoại tại, ta chính mình cũng không biết. Nhưng hiện tại, ta chỉ thích của ta vợ, khác nữ nhân ta đều lười nhiều xem liếc mắt một cái, nàng Cổ Tranh cũng không ngoại lệ!”

Hạnh Nhược Thủy một chút một chút thu thượng tá trước ngực mấy lông hút, một chút một chút tiết tấu địa điểm đầu.”Tính người biết hàng. Làm ra vẻ ta tốt như vậy lão bà không thích, thích này ngực đại ngực ghêch , vậy rất không ánh mắt !”

Nàng còn chưa nói hoàn, liền hét rầm lên . Bởi vì thượng tá bàn tay to cong ở cửa nàng thất lưng sườn, làm cho nàng liễu mạng lắc lắc thân thể giãy dụa đứng lên.

“Ai nha, không được, dừng tay, mau dừng tay!”

Mắt thấy nàng muốn thở không nổi , thượng tá mới ngừng thủ, trác của nàng cánh môi nói:”Tuy rằng lời này có điểm thói thí, nhưng ta thích. Cửa ta vợ là tốt nhất nữ nhân, ai cũng so ra kém!”

“Viên Mộng cũng so ra kém sao?” Nàng cố ý khó xử hắn.

“Viên Mộng là tốt nữ nhân. Nhưng với ta mà nói, vợ muốn rất tốt. Ta tin tưởng, cũng sẽ có một nam nhân cảm thấy Viên Mộng là tốt nhất nữ nhân.” Viên Mộng có một viên thiện lương tâm, chỉ cần nàng có thể đi ra đi qua, nàng tổng hội được đến hạnh phúc .

Hạnh Nhược Thủy ôm hắn cổ, ngọt ngào nở nụ cười, không có lại trêu chọc hắn.

Ở nàng trong mắt, của nàng thượng tá là thiên hạ tốt nhất nam nhân!

.....

Ứng Trường Không vốn không rảnh . Nhưng xét thấy mẫu thân ngày hôm qua biểu hiện, hắn không quá yên tâm, lắng là xin phép .

Viên Mộng đưa tiểu tử kia đi học giáo . Hạnh Nhược Thủy cũng cứ theo lẽ thường đi làm, thượng tá yêu cầu .

Trong nhà, liền còn lại mẫu tử hai người.

“Mẹ, muốn hay không ta cùng người chung quanh đi một chút?” Ứng Trường Không đem nhân tổng xuất môn , về nhà lý hỏi Dương Tử Vân.

Dương Tử Vân ngày hôm qua cùng con nháo thành như vậy, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, một đêm cũng chưa ngủ ngon. Buổi sáng đứng lên, còn vụng trộm xem con sắc mặt. Ngày hội, nàng cũng không có gì tâm tình đi chơi.”Không cần. Đ

ã tới vài lần, cũng không có gì địa phương khả đùa.”

“Cũng tốt. Kia chúng ta mẫu tử hai hảo hảo trò chuyện, lại nói tiếp, chúng ta thật lâu không ngồi xuống hảo hảo nói chuyện .” Ứng Trường Không ôm mẫu thân gầy yếu đầu vai, cùng nhau ở trên sofa ngồi xuống.

Kia một khắc, trong lòng hắn thực xúc động. Mẫu thân vóc không cao, gầy teo nhỏ nhỏ . Tuy rằng bảo dưỡng rất khá, nhưng tuổi xảy ra nơi đó. Lại nói tiếp, nàng cũng là cái sáu mươi tuổi lão thái thái . Nhân già đi, dễ dàng trở nên cổ chấp, cũng dễ dàng phạm hồ đồ. Nhưng lại như thế nào hồ đồ, lại như thế nào hồ nháo, nàng cũng là chính mình mẫu thân, là một cái sáu mươi tuổi lão thái thái ! Như thế nào so đo? Lại làm sao dám so đo?

“Mẹ, ta từ tông quân sau vốn không có hảo hảo bồi quá người, người có thể hay không cảm thấy người có con cùng không có dường như? Ta là không phải rất bất hiểu ?” Nói lời này thời điểm, thượng tá cảm thấy hốc mắt nóng lên. Đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm, tuy rằng mẫu thân sĩ diện, nhưng con ở trong lòng nàng vẫn là rất nặng .

Dương Tử Vân bị hắn như vậy vừa nói, nhất thời cái mũi đau xót, nước mắt liền đến rơi xuống .”Nào có, người đã muốn thực ngoan .”

So với người khác gia này mặc kệ sự còn thường xuyên cong tâm cong phế không cười tử, hắn đã muốn thực bớt lo ! Đi chính đạo, làm được xuất sắc, là cha mẹ lại lấy kiều ngạo tồn tại!

Trừ bỏ lựa chọn Hạnh Nhược Thủy chuyện này, hắn cố chấp không nghe lời ở ngoài, khác thời điểm vẫn là thực tri kỷ !

Như vậy nhất tưởng, Dương Tử Vân trong lòng đều mềm mại đứng lên. Giống nhau lại nhớ tới hắn còn nhỏ nhỏ (tiểu nhân) một đoàn ở chính mình trong lòng, nhìn khiến cho nhân đau đến tâm oa tử lý. Sự cách nhiều năm, nàng lại có cái loại này vi diệu tâm tình.

“Mẹ, chúng ta mẫu tử hai hảo hảo mà nói, không cần nháo mâu thuẫn, kỳ thật rất tốt là không phải?”
Thượng tá cũng lập tức trở nên cảm tính đứng lên.

Dương Tử Vân nhìn hấn giống nhau lập tức biến thành đứa nhỏ dường như, cười sờ sờ hấn con nhím đầu, cũng cười .”Ai.”

Hai người lẳng lặng dựa vào, hảo một thời gian không nói lời nào.

“Mẹ, cho tới nay, ta đều thực nghe lời người nói, trên cơ bản không có ngộ nghịch quá người cùng phụ thân, đúng hay không?” Ứng Trường Không tại đây một khắc, đột nhiên cảm thấy chính mình đi vào mẫu thân nội tâm.

Dương Tử Vân gật gật đầu.

“Mẹ, ở cùng Nhược Thủy quá cả đời chuyện này thượng, ta sợ dĩ không chịu nghe của người, thật là bởi vì ta quá rõ ràng ai theo ta thích hợp quá cả đời . Mặc kệ là Cổ Chân Chân Cổ Miêu Miêu, vẫn là Cổ Tranh, ta cho dù có thể theo chân bọn họ kết hôn, nếu không cuối cùng hội ly hôn, nếu không chính là cả đời tình cảnh bị thăm chấp nhận quá. Mẹ, hôn nhân là hai người chuyện tình, người khác vĩnh viễn cũng nhìn không thấu . Tựa như phụ thân, nữ nhân khác xem ra hấn chính là hằm cẩu lý một khối tảng đá, lại thối lại vừa cứng. Đó là bởi vì các nàng không biết, vị này thượng tướng đại nhân đang Dương Tử Vân nữ sĩ trước mặt sẽ hóa thành vòng chỉ nhu, đem Dương nữ sĩ làm bảo bối dường như ngâm trong miệng sợ tan phung nơi tay thượng sợ quăng ngã, đúng hay không? Nhược Thủy với ta mà nói, tựa như phụ thân về phần người, chỉ có ta và người mới rõ ràng nàng [nàng] là cái gì dạng , hảo vẫn là không tốt!”

Dương Tử Vân không có phản bác, nhìn con, tìm không thấy một cái phản bác từ. Cho tới nay, bọn họ đều vì cái này vấn đề giằng co . Nhưng đương lúc tử như vậy suy bụng ta ra bụng người mở ra đến cùng nàng đảm, nàng đột nhiên cảm thấy không lời nào để nói.

Giằng co lâu như vậy, nàng lần đầu tiên cảm thấy, con nói là dối . Tình yêu như nhân nước uống, ấm lạnh tự biết.

Năm đó nàng gả cho Ứng Chí Huân, mọi người cũng không đồng ý, bởi vì Ứng Chí Huân tính tình thật sự thật không tốt. Nhưng là nàng cố chấp phải gả, không để ý trong nhà phản đối, Ứng Chí Huân đối nàng là thật không phản đối! Nếu nói thật có nam nhân đem vợ làm bảo, như vậy Ứng Chí Huân tất nhiên là trong đó một cái. Đúng là hướng về phía này, nàng gả cho, không chút do dự.

Năm đó kia đoạn không bị xem trọng hôn nhân, nháy mắt đã qua hơn ba mươi năm. Nay hơn ba mươi năm qua, bọn họ ngay cả một lần mặt đỏ cơ hội cũng không từng có quá. Ngẫu nhiên tranh cãi ầm ĩ, càng nhiều là đùa giỡn . Mà năm đó một ít hảo tỷ muội, sớm đã ly hôn, hoặc là chịu đựng trạng phụ ở bên ngoài ăn vụng chính mình ở nhà điều nước mắt. Nếu thật muốn đối lập, nàng Dương Tử Vân là hạnh phúc nhất một cái!

Dương Tử Vân nhìn con anh tuấn mặt, còn có cặp kia sắc bén nhưng có thể nhu tình như nước ánh mắt, trong lòng tràn ngập cảm khái.

Con ở đối mặt Hạnh Nhược Thủy thời điểm nhu tình, như nhau năm đó Ứng Chí Huân đối Dương Tử Vân. Nàng cùng lão nhân hạnh phúc cả đời, có phải hay không cũng nên buông tay làm cho người trẻ tuổi đuổi theo thực chính bọn họ Hạnh phúc ? Năm đó chính mình ăn mệt, nay còn tự mình buộc chính mình đứa nhỏ ăn, có phải hay không rất choáng váng?

Quên đi, con cháu đều có con cháu phúc, từ chính bọn họ lựa chọn đi.

Chậm rãi, Dương Tử Vân nở nụ cười. Như hai tháng xuân phong, ôn nhu cùng cùng .

Ứng Trường Không giật mình ở, hấn đã muốn hỏi lâu không có nhìn thấy mẫu thân như vậy tươi cười . Kỳ thật, mẫu thân thật là cái mỹ nhân. Ngay cả qua tuổi bán trăm, vẫn y hi có thể thấy được biến kinh khi phong thái yếu diệu.

95. Chương 95: Trí Mạng Hấp Dẫn

Hạnh Nhược Thủy vừa đến tan tầm thời gian tựu vãng ngoại bào, cộ cộ địa hạ lâu, vừa ra khỏi cửa khẩu liền thấy được thượng tá, cư nhiên còn có Dương Tử Vân, Viên Mộng cùng tiểu tử kia.

Hạnh Nhược Thủy giật mình, một hồi lâu không làm hiểu được này tính cái gì trạng huống. Nàng như thế nào cảm thấy, này hình như là một nhà sổ khẩu tổ chức du lịch đâu?

Những người khác ở lại đường cái đối diện, Ứng Trường Không đi nhanh mà đến, ôm vợ vòng eo.”Vợ, chúng ta tới đón người .”

“Này, này.....” Này trần trần quá lớn, Hạnh Nhược Thủy còn có chút không thể phục hồi tinh thần lại. Kỳ thật này cũng lạ không thể năng, thật sự là Dương Tử Vân từ biết nàng cùng Ứng Trường Không quan hệ sau, cơ hồ sẽ không đã cho hoà nhã sắc. Mỗi một lần có nàng ở, không khí không phải áp lực chính là giương cung bạt kiếm, giống như bây giờ hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ thực hiếm thấy. Nàng thậm chí ở Dương Tử Vân trên mặt thấy được lần đầu tiên gặp mặt cái loại này hiền hoà tươi cười, này, này quá khó khăn được!

Ứng Trường Không cười cười, cũng không giải thích. Ôm nàng liền hướng đối diện đi, dọc theo đường đi một khác điều cánh tay vươn đến trình bảo hộ tư thế, thẳng đến qua đường cái mới buông ra.”Đi thôi, hôm nay mẹ thỉnh ăn cơm!”

“Lên xe đi.” Dương Tử Vân cười cười, chính mình trước ngồi vào trong xe.

Hạnh Nhược Thủy càng thêm choáng váng hồ , trừ bỏ lần đầu tiên còn không biết lẫn nhau thân phận thời điểm, đây là Dương Tử Vân lần đầu tiên đối nàng như vậy ôn hòa, quả thực liền cùng thay đổi cá nhân dường như. Nếu không phải mọi người đều ở, nàng thật muốn hỏi hỏi thượng tá, mẹ hắn có phải hay không chịu cái gì kích thích ?

Xe ở thành phố Z nổi tiếng nhất Amazon tiệm đứng thính ngoại dừng lại.

Amazon tiệm đứng là có tiếng đất tiền, nhưng này nọ quả thật nói, ăn qua mọi người khen không dứt miệng. Chính là bởi vì giá vấn đề, người bình thường ăn không dậy nổi. Ngay cả như vậy, cũng mỗi ngày đều đầy ngập khách, có thể thấy được đầu bếp trù nghệ chi hảo!

“Mẹ, người cùng tiểu tử kia tại đây ngồi, ta đi cho người lấy ăn .”

Dương Tử Vân nhìn tri kỷ con, cười trêu ghẹo:”Người cũng không phải ta, người làm sao mà biết ta nghĩ ăn cái gì?”

“Hiểu con không ai bằng mẹ, trái lại cũng là thành lập !” Ứng Trường Không vỗ vỗ mẫu thân đầu vai, còn khó được có tổn hại hình tượng nháy mắt mấy cái. Thiệt tình nói, thượng tá khổ người cùng ngũ quan thật sự không thích hợp phần đáng yêu.

Dương Tử Vân bị hắn chẳng ra cái gì cả bộ dáng làm cho tức cười, nếu không con đã muốn cao lớn đến không thích hợp bị sờ đầu , nàng thật muốn sờ sờ cái kia con nhím đầu. Lại nói tiếp, nàng thật sự rất tưởng niệm cái loại này khò khè con đầu cảm giác.

Nhìn con cùng Hạnh Nhược Thủy sóng vai hướng cơm khu đi, con theo bản năng lấy thân thể bảo hộ nàng, hơi hơi cúi đầu nghe nàng nói chuyện. Tuần nam mỹ nữ, thực đẹp mắt. Tranh này mặt, thực ấm áp, thậm chí thực chọc người hâm mộ.

Nàng không thể không thừa nhận, Hạnh Nhược Thủy kỳ thật bộ dạng rất xuất chúng . Trên mặt luôn ôn nhu cười, thủy chung làm cho người ta một loại nữ tính ôn nhu. Đứng ở nam nhân góc độ, loại này nữ nhân tối thảo nhân thích. Bởi vì, nàng có thể cho nam nhân lấy gia cảm giác. Mà gia, là tất cả mọi người quyến luyến .

Quên đi, con cháu đều có con cháu phúc.

Hạnh Nhược Thủy dán thượng tá, nhỏ giọng hỏi:”Người với người mẹ nói gì đó, như thế nào lớn như vậy thay đổi?” Nàng nghĩ đến thay đổi cá nhân đâu!

“Dù sao người chỉ cần biết rằng, nàng hân là sẽ không ngăn cản chúng ta cùng một chỗ.” Về phần hay không lại hội lập lại, còn phải ngày sau lại nhìn. Nhưng là có một chút có thể khẳng định, chỉ cần bắt mẫu thân, liền tương đương với cũng bắt phụ thân.

Hạnh Nhược Thủy kinh hãi trừng lớn ánh mắt, thiếu chút nữa không khống chế tốt âm lượng kêu to đi ra.”Thật sự?”

Thượng tá sờ sờ đầu nàng, nhưng cười không nói.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu nhìn nhìn cùng Phúc An đùa Dương Tử Vân, đỏ chu miệng, có lẽ là thật sự. Nếu Dương Tử Vân không hề nhằm vào nàng, kia cũng thật là thiên đại hảo sự! Trường Không cũng có thể buông trong lòng một khối đại thạch! Tuy rằng cảm động cho hân đối chính mình duy hộ, nhưng Dương Tử Vân là hân mẫu thân, cùng mẫu thân đối nghịch trong lòng hân cũng khẳng định không tốt quá.

Hai người vòng thứ nhất lấy, lộ vẻ Dương Tử Vân cùng tiểu tử kia thích ăn gì đó.

“A di, nghe Trường Không nói, này đó đều là người thích ăn. Người ném thử, còn cần khác này nọ theo ta nói một tiếng, ta cho người cầm.” Hạnh Nhược Thủy cố gắng cười, vẫn là có chút xấu hổ. Hai người quan hệ cương hồi lâu, đột nhiên chuyển tốt lắm, trong lòng còn không thói quen.

Dương Tử Vân cười đến ôn hòa.”Ta đủ, người đi lấy chính mình thích ăn gì đó đi.” Sau đó liền cúi đầu đi theo Phúc An nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy

y tưởng, nàng có lẽ cũng hiểu được xấu hổ, toại chưa nói cái gì, chính mình đi lấy ăn.

Thượng tá tự nhiên ở sau người đi theo. Hai người lấy đều là đối với phương thích, ngẫu nhiên nhìn nhau cười, lộ vẻ nùng tình.

Viên Mộng tắc chuyên môn cho bọn hân bay lên không gian, không theo chân bọn họ ghé vào cùng nhau. Ngẫu nhiên nhìn đến hai người thân ảnh, cũng là thiện ý cười. Chỉ có ở không người góc sáng sủa, mới dám lộ ra thân thương. Cũng mặc kệ như thế nào, tư nhân đã qua, nàng chỉ có thể hoài niệm. Sau đó kiên cường, đem bọn họ đứa nhỏ mang đại!

Nhà này tiệc đứng thịnh có biểu diễn trợ hứng, cho nên cũng không im lặng, nói chuyện còn muốn miệng dán lỗ tai. Bất quá một bên nhàn nhã ăn cái gì, một bên xem biểu diễn, kỳ thật là rất tốt.

Cao hứng nhất muốn nói tiểu tử kia, nơi này có thật nhiều kem thật nhiều bánh ngọt, còn có biểu diễn. Theo vào cửa ngồi xuống bắt đầu, hân mắt to sẽ không nhàn quá, tiểu bạch nha vẫn a.

Một cái khác cũng thật cao hứng, chính là Ứng Trường Không. Từ cùng Nhược Thủy cùng một chỗ, mẫu thân mỗi lần nhìn thấy Nhược Thủy cũng chưa hoà nhã sắc, lúc này cuối cùng là có cái thiện.

Tóm lại, năm nhân ăn hơn ba giờ, ăn bụng lưu viên, cũng ăn được tâm tình khoái trá.

Trên đường trở về, tiểu tử kia còn cao hứng phấn chấn cấp mọi người biểu diễn ca. Con bà nó thanh âm ở trong xe quanh quẩn, ngẫu nhiên còn chạy điệu, nhưng nhin không được mọi người nhiệt liệt vỗ tay, tiểu tử kia liền xuống càng ra sức. Béo thân thể uốn éo uốn éo, muốn nhiều điệu còn có nhiều điệu!

Về nhà, vừa ngồi xuống không bao lâu, Dương Tử Vân liền đem Hạnh Nhược Thủy kêu vào trong phòng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến thượng tá cổ vũ ánh mắt, chưa nói cái gì liền theo vào đi. Lòng của nàng lý, vẫn là có chút không yên. Hai người giằng co lâu lắm, thật sự rất khó tin tưởng một đêm trong lúc đó liền tiêu tan tiền ngại. Thật giống như ngày tổng lạc đề quốc đột nhiên đối toàn thể giới tuyên bố câu cá đảo thuộc loại Trung Quốc toàn bộ giống nhau, làm cho người ta không dám tin.

“Ngồi đi, ta cũng không phải ăn thịt người quái thú.” Dương Tử Vân chính mình trước ngồi xuống, so đo một khác đem ghế dựa.

“Ta không phải cái kia ý tứ.” Hạnh Nhược Thủy khoát tay, vội vàng ngồi xuống. Như vậy có điểm giống con thỏ nhỏ tử, cả kinh nhất chột. Không có biện pháp, đối phương là Trường Không mẫu thân. Mẫu thân này từ, thân mình liền đại biểu cho “Kính trọng” Hai chữ.

Dương Tử Vân cười, chờ nàng ngồi nghiêm chỉnh sau, mới mở miệng.”Lại nói tiếp, lần đầu tiên gặp mặt ta đối với người ẩn tượng vẫn là tốt lắm . Sau lại đã xảy ra liên tiếp chuyện tình, ai cũng lường trước không đến. Ta cũng không nói thêm cái gì , con cháu đều có con cháu phúc, nếu là Trường Không cố ý lựa chọn, ta cũng không muốn làm thiệp . Chỉ ngóng trông các người hai có thể hảo hảo mà sống, làm cho ta nhìn thấy các người lựa chọn là chính xác . Bọn họ tham gia quân ngũ ở bộ đội thực vất vả, người muốn dùng nhiều điểm tâm tư chiếu Cố gia đình, đừng cố công tác kiếm tiền. Nữ nhân a, gia đình thủy chung là là quan trọng nhất.”

“Ta đã biết, ta sẽ cố gắng làm tốt .” Hạnh Nhược Thủy việc gạt đầu.

Dương Tử Vân nhìn nàng, trầm mặc một hồi, còn nói:”Người cùng Trường Không thương lượng thương lượng, vô luận như thế nào đều phải ở thành phố B cử hành hôn lễ. Chúng ta Ứng gia ở hán này một thể hệ chỉ có hán một cây dòng độc đinh, nói cái gì cũng không thể như vậy vô thanh vô tức liền kết hôn .”

“Hảo, ta sẽ nói với hán .” Hạnh Nhược Thủy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dương Tử Vân chậm rãi đứng lên.”Ta muốn nói liền nhiều như vậy, người có hay không muốn nói ?”

“Không có, ta không có muốn nói . Cảm ơn người, a di!” Hạnh Nhược Thủy cũng đứng lên, mân miệng cười cười.

Dương Tử Vân nhú mày, nói:”Đều kết hôn , còn gọi a di?”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn nàng, nửa ngày không có hé răng. Đây chuyển biến, lập tức đem nàng cấp tặc có điểm mộng . Vài lần giật giật miệng, cũng không có thể hô lên đến cái kia tự.

“Như thế nào, không vui ý kêu ta một tiếng mẹ?”

“Không phải!” Hạnh Nhược Thủy lập tức nóng nảy, việc khoát tay. Lập tức, lại xấu hổ dời tầm mắt.”Cảm ơn người..... Mẹ.....”

Dương Tử Vân thật sâu hô một hơi, lộ ra tươi cười, vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Tốt lắm, đi ra ngoài đi. Một hồi sẽ qua, hán khả vừa muốn vọt vào đến đây. Đây tiểu thẳng nhai con, quả thật là có vợ đã quên nương!”

Hạnh Nhược Thủy vừa định giúp đỡ giáo giải thích.

Dương Tử Vân khoát tay.”Không cần thay hán biện giải , con ta ta rõ ràng rất. Đi ra ngoài đi.”

Hạnh Nhược Thủy gạt gạt đầu, như lấy được đại xá chạy đi ra ngoài. Vừa ra đi, thiếu chút nữa liền đụng ngã thượng tá.

Ứng Trường Không một phen đỡ lấy nàng, còn thật sự đem nàng cao thấp nhìn một lần.”Làm sao vậy? Mẹ ta nói cái gì ?” Nói đến đây, hán cũng vẫn là cảm thấy không quá chân thật.

“Không có, nàng chưa nói cái gì.” Hạnh Nhược Thủy vừa quay đầu lại, nhìn đến Dương Tử Vân ngay tại cửa phòng khách, vội vàng phủ nhận. Nàng dán thượng tá lỗ tai, nhỏ giọng nói,”Mẹ người đột nhiên như vậy ôn hòa đối ta, ta không thói quen mà thôi.”

Nghe vậy, Ứng Trường Không ha ha nở nụ cười. Một khối đại thạch, cuối cùng là tạm thời buông xuống.

Hạnh Nhược Thủy chủ hán một chút, chạy đến trên sofa cùng Viên Mộng còn có tiểu tử kia ngoạn.

Ứng Trường Không bước đi qua, ôm mẫu thân đầu vai.”Mẹ, cảm ơn người.”

Dương Tử Vân muốn cười không cười ghê hán.”Ta 10 tháng mang thai đem người sinh hạ đến, lại dưỡng người ba mươi vài năm, cũng không thấy người cảm tạ ta. Đây hội ta cho người vợ một chút hoà nhã sắc, người liền cảm tạ ta , còn nói không phải có con dâu đã quên nương.”

“Đây vợ cùng nương, vĩnh viễn đều là không đồng dạng như vậy, đúng hay không?” Ứng Trường Không pha trò.

Dương Tử Vân lúc này cũng không cùng hán thực so đo, chính là trừng mắt nhìn hán liếc mắt một cái. Chính mình con chính mình là rõ ràng , hán tuyệt đối không phải loại người như vậy. Chính là có đôi khi

nghĩ chính mình thật vất vả nuôi lớn con, lại muốn tặng ột cái khác nữ nhân, trong lòng luôn luôn chút khó chịu. Loại này khó chịu, trực tiếp làm ố ta chấp niệm.

Ban đêm nằm ở trên giường, Hạnh Nhược Thủy còn tâm niệm lúc này sự, quần quít lấy thượng tá không nên hỏi vì sao.

Ứng Trường Không tựa vào đầu giường, đem nàng lâu trong người tiền.”Kỳ thật cũng không có gì, trước kia là ta không xử lý tốt. Ta chỉ cố một mặt che chở người, tuy rằng ta không ngừng nói người hảo, nhưng mẹ ta lại càng phát ra phản cảm. Ta nghĩ nàng trừ bỏ hảo mặt mũi, kỳ thật còn cùng thiên hạ mẫu thân giống nhau, thật sự cảm thấy con có vợ trong lòng sẽ không của nàng vị trí . Ta hôm nay cùng nàng tâm bình khí hòa nói chuyện một chút, của nàng thái độ liền nhuuyến xuống dưới . Ngày đó theo bộ đội gấp trở về trên đường ta ngay tại tường, đứng nhìn nàng bảo dưỡng hảo, tựa hồ còn thực tuổi trẻ, nàng kỳ thật đã muốn là một cái qua tuổi bán trăm lão thái thái . Làm con, cho dù không thể cấp nàng mang đến bao nhiêu thoải mái, ít nhất cũng đừng cấp nàng ngọt ngào, người nói đúng không?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, nhớ tới trong sách nói .”Ta không nhớ rõ xem qua một quyển cái gì thư, bên trong nói qua, bà tức quan hệ mẫu chốt điểm ở chỗ cái kia nam nhân. Nếu cái kia nam nhân đủ thông minh, bà tức quan hệ liền dễ dàng biến hảo, nếu không hội càng ngày càng không xong. Xem ra, chúng ta thượng tá đại nhân linh ngộ này trong đó chân lý!”

Kỳ thật, Hạnh Nhược Thủy thật sự có thể lý giải loại này cảm tình. Tựa như nữ nhân có đứa nhỏ sau hội đem rất nhiều tinh lực đặt ở đứa nhỏ trên người, nam nhân biết rõ kia cũng là chính mình cốt nhục, nhưng Chính là nhện không được ghen khó chịu.

Trường Không là Dương Tử Vân duy nhất con, nàng ở hẳn trên người trút xuống toàn bộ yêu, đem hẳn làm bảo bối giống nhau yêu . Mà này bảo bối trưởng thành, sẽ cùng một cái khác nữ nhân thân mật quá cả đời, dần dần cách nàng này mẫu thân càng ngày càng xa , trong lòng nàng cũng không phải tư vị đi. Có lẽ nàng chân chính để ý không phải người nào nữ nhân làm của nàng con dâu, mà chính là để ý con hội chậm rãi rời xa chính mình, có chính hẳn cuộc sống. Mà bởi vì này loại phức tạp tâm tình làm ra một ít chính nàng cũng không thập phần rõ ràng chuyện tình đến.

Ứng Trường Không đem nghịch ngợm thê tử với lên đến, hôn mấy khẩu.”Vị vợ, tưởng không linh ngộ cũng không được!”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười không ngừng, chậm rãi hốc mắt liền ẩm ướt . Thân thủ ôm lấy thượng tá thất lưng, mặt buồn ở hẳn ngực.”Cảm ơn người.”

“Đứa ngốc.” Ứng Trường Không thân ái của nàng phát, lập tức lại vỗ ra thợ săn tươi cười, xoay người đem nàng áp chế.”Quang ngoài miệng nói không thể được, có điểm thực chất tỏ vẻ mới được!”

Hạnh Nhược Thủy thân thủ che cái miệng của hẳn, không cho hẳn thân xuống dưới.”Vậy người muốn thế nào?”

“Ta nghĩ thế nào?” Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, ngẩng đầu đi dạo tròn mắt. Đột nhiên biến sắc, làm ra gương nanh múa vuốt bộ dáng đánh về phía nàng.”Ta nghĩ ăn người!”

“A —” Hạnh Nhược Thủy thật sự bị dọa đến, hét lên một tiếng liền bả đầu hướng cánh tay lý trốn.

Ứng Trường Không ha ha cười, vợ phản ứng thật thú vị.

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, há mồm liền cắn đầu vai hẳn. Trùng mắt hẳn, hung ba ba nói:”Thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết, người xấu lắm! Người không biết nhân dọa người hội hù chết người sao?”

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, cúi đầu ôn nhu thân nàng.”Thực xin lỗi, vợ. Đến, lão công cho người áp an ủi.”

Dứt lời, liền che lại nàng đỏ au cánh môi.

Hạnh Nhược Thủy ừ vài tiếng, sẽ không giẫy dụa, nhâm hẳn làm xằng làm bậy.

.....

Sáng sớm hôm sau, Ứng Trường Không trở về bộ đội đi.

Bởi vì đúng phùng cuối tuần, Dương Tử Vân buổi sáng bởi tiểu tử kia chơi nửa ngày, buổi chiều an vị máy bay đi trở về.

Tiến an kiểm phía trước, Dương Tử Vân vỗ vỗ Hạnh Nhược Thủy đầu vai, nói một câu:”Hảo hảo sống.” Cũng không chờ nàng nói chuyện, liền đi vào.

Hạnh Nhược Thủy vẫn nhìn thân ảnh của nàng biến mất ở tầm mắt trong vòng, mới thu hồi đến. Đối với Dương Tử Vân, vô luận như thế nào nàng là tâm tồn cảm kích . Tuy

rằng nàng luôn luôn tại can thiệp bọn họ cùng một chỗ, nhưng nàng sinh dưỡng này yêu nàng đau nàng sâu nam nhân, đây là thiên đại ân tình .

Viên Mộng nắm tiểu tử kia, cười đối Nhược Thủy nói:”Xem ra, của ngươi bà bà đã muốn chậm rãi nhận người .”

“Hy vọng là như thế này. Đi thôi bảo bối, chúng ta về nhà !”

Bởi vì chơi một cái buổi sáng, ba người cũng đều có chút mệt mỏi. Vì thế dẹp đường hồi phủ, oa ở trên sofa xem tivi.

Ngày hôm sau còn tại ăn bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy liền nhận được Mai Ngạn Đình điện thoại, nói muốn lại đây ngoạn. Ba người cũng không tính đi chơi, Hạnh Nhược Thủy sẽ cùng ý .

Mai Ngạn Đình dẫn theo nhất gói to hoa quả, vô cùng cao hứng cứ tới đây .

“Tiểu Phúc An, có hay không tưởng Đình Đình a đi a?”

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu nói ngọt, rất lớn nói một tiếng “Tưởng”. Ở Mai Ngạn Đình yêu cầu hạ, còn tại trên mặt hân hân một cái.

Chuyển nhà ngày đó, Mai Ngạn Đình là bính kiến Viên Mộng , cũng biết chính mình trụ cái kia địa phương nguyên lai là Viên Mộng ở trụ.

Nay ở trong biệt thự nhìn đến Viên Mộng, chỉ biết nàng nguyên lai là chuyển đến biệt thự đến đây, lập tức liền cùng nuốt một cái ruồi bọ dường như khó chịu. Tích Mộng tỷ làm cho nàng chuyển đi ra ngoài, nguyên lai là vì cho người khác đăng địa phương!

Mai Ngạn Đình kỳ thật tâm địa không xấu, chính là ăn nhiều lắm khổ, có đôi khi khó tránh khỏi cảm thấy toàn thế giới mọi người đối chính mình không tốt dường như. Một chút việc nhỏ, sẽ dẫn phát rất nhiều cảm tưởng, suy nghĩ nhiều, cũng liền dễ dàng tưởng trật thậm chí đi cực đoan.

Hạnh Nhược Thủy chuẩn bị cơm trưa thời điểm, Mai Ngạn Đình cũng đi vào hỗ trợ , giống như lơ đãng hỏi:”Tích Mộng tỷ, Viên Mộng tỷ cũng ở nơi này sao?”

“Ân. Nàng là Phúc An mẹ. Trước kia bởi vì nào đó nguyên nhân, Phúc An là chúng ta ở mang, vẫn không biết Viên Mộng tồn tại. Cho nên chúng ta muốn cho Viên Mộng tại đây cùng hân bồi dưỡng cảm tình, làm cho Phúc An chậm rãi nhận mẹ hân.”

“Nga.” Đây lý do thực đầy đủ, Mai Ngạn Đình bị thuyết phục , tâm lý lại vẫn là thực không thoải mái. Nhưng đây là địa bàn của người ta, người ta định đoạt, nàng cũng không dám biểu hiện ra chút bất mãn. Chính là ngẩng cao cảm xúc lập tức còn có chút hạ .

Sau lại Mai Ngạn Đình đi trở về, Viên Mộng cùng Hạnh Nhược Thủy nói:”Nhược Thủy, này nữ hài tử trong lòng có ma. Bình thường cùng nàng ở chung chú ý một chút, đừng quá thẳng thắn thành khẩn. Ta lời này không tốt nghe, nhưng hy vọng ngươi có thể nghe được đi vào.”

Hạnh Nhược Thủy cảm kích đối nàng cười cười.”Ta biết. Nàng ăn rất nhiều khổ, ta chỉ là hy vọng có thể giúp giúp nàng, kỳ thật nàng tâm địa không xấu.”

“Ân, ta tin tưởng. Ta chính là tưởng nói cho ngươi, có đôi khi rất thiện lương rất làm người lo lắng, sẽ làm đối phương cảm thấy ngươi đối nàng hảo là đương nhiên . Thiện lương, có đôi khi cần phải có cái độ.” Viên Mộng vỗ vỗ của nàng đầu vai, bởi Tiểu Phúc An đi.

Hạnh Nhược Thủy kỳ thật hiểu được, chính là mỗi khi nhớ tới Mai Ngạn Đình từ nhỏ cơ khổ vô y, tổng nhìn không được tưởng thay nàng làm điểm cái gì. Mai Ngạn Đình lại nhu thuận, làm cho người ta cũng không nhẫn tâm nhìn nàng quá không tốt.

Mà Viên Mộng càng hiểu được, có đôi khi nhân tổng yếu ăn qua mệt, mới có thể hiểu được mỗ ta đạo lý. Nhược Thủy rất thiện lương, có đôi khi cần một ít giáo huấn, chỉ hy vọng không cần ra vấn đề lớn mới tốt!

Ngày sau chuyện tình, mọi người đều không thể đoán trước. Dù sao, ai cũng không cụ bị biết trước năng lực.

.....

Dương Tử Vân trở lại thành phố B ngày hôm sau, Cổ Tranh sẽ thấy thứ đáng môn báỉ phỏng.

Nghe được Dương Tử Vân nói Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy đã muốn kết hôn, Cổ Tranh lập tức phản bác: "A di, người bị bọn họ lừa gạt. Ta nghe ta ca ca nói, Ứng đại ca kết hôn xin còn không có được đến phê chuẩn đâu."

Dương Tử Vân có chút ngạc nhiên, lập tức lại thoải mái nở nụ cười. "Quên đi, dù sao đây là Trường Không lựa chọn, ta cũng không can thiệp."

Cho dù hiện tại không có kết hôn, lấy Trường Không tính tình, một ngày nào đó muốn đem Hạnh Nhược Thủy thú vào cửa, nàng này mẫu thân cũng không khả năng thay đổi. Cùng với rối rắm làm cho con không thoải mái cũng làm cho chính mình không thoải mái, chẳng buông tay, làm cho bọn họ chính mình lựa chọn đi. Ngay cả ngày sau có cái gì không tốt, kia cũng lạ không đến nàng trên đầu đến. Con trưởng thành, nhân sinh của hắn từ chính hắn đến phụ trách, nàng làm mẫu thân cũng không thể cả đời thay hắn lo lắng thay hắn làm chủ.

Cổ Tranh một ngụm nha thiếu chút nữa cắn, nhưng vẫn là cười hòa cùng: "A di nói được cũng là."

Cổ Tranh tuy rằng tùy hứng làm bậy, nhưng nàng không phải một cái không có tâm cơ chỉ biết là hồ nháo nữ nhân. Cho nên, nàng nhận.

Dương Tử Vân phản chiến, làm cho Cổ Tranh đã muốn không có tâm tư ở lại Tử Vân thủ phủ bồi nàng, tìm cái lý do liền đi ra.

Không được, nàng phải nghĩ biện pháp đem ứng cấp cướp về!

.....

Gần nhất, thành phố B đã xảy ra liên tiếp ma quỷ giết người án, người chết đều là tuổi trẻ nữ tính. Hung thủ thủ đoạn cực tàn nhẫn, không chỉ có hành hạ đến chết thủ đoạn tàn nhẫn, sau khi còn muốn đối thi thể tiến hành vũ nhục. Trong lúc nhất thời, thành phố B lòng người hoảng sợ.

Mà ngày gần đây, bởi vì đúng chạm vào mỗ cảnh sát ở phụ cận tuần tra, cứu sáng khoái khi thân hãm hiểm cảnh mỗ vị nữ tử. Nên nữ tử thấy được hung thủ dụng mạo, thả hung thủ đều không phải là một người.

Tự may mắn được cứu vớt sau, nên nữ tử tuy rằng bị công an bảo vệ lại đến, nhưng hung phạm hai lần khảm nhập bảo hộ vòng, ý đồ đối nàng tiến hành diệt khẩu. May mắn công an ngành sớm có phòng bị, mới miễn bị kịch lại lần nữa phát sinh.

Bởi vì chứng nhân tới quan trọng yếu, phải bảo đảm của nàng nhân thân an toàn, vì thế, địa phương công an cục không thể không hướng quân đội xin giúp đỡ.

Mấy ngày sau, Ứng Trường Không nhận được tân nhiệm vụ. Chính là bảo hộ mỗ án kiện người sống sót, đồng thời cũng là nên án kiện là quan trọng nhất mục kích chứng nhân.

Nên nữ tử chỗ địa điểm ở ngoại ô mỗ đồng đồng biệt thự.

Buổi chiều tam điểm nhiều.

Ứng Trường Không bị đưa biệt thự. Biệt thự dựa vào bàng thủy, cảnh sắc phi thường tốt, tầm nhìn hơn nữa trống trải. Ở thanh sơn nước biếc trung biệt thự, kỳ thật không phải thích hợp nhất bảo hộ chi tuyến. Nhưng cứ nghe nên nữ tử dị thường cố chấp, chỉ khẳng lúc này nhận bảo hộ.

Ứng Trường Không nghe thế cái đáp án khi, chính là chọn một chút mi. Sống an nhàn sung sướng, điều ngoa bốc đồng đại tiểu thư, hẳn gặp hơn. Như vậy nữ nhân, chỉ có một từ — phiền toái!

“Ứng tiên sinh, thỉnh!” Mang Ứng Trường Không tới được, là nên nữ tử huynh trưởng tư nhân luật sư, là cái bốn mươi cao thấp trung niên nam nhân, đội tơ vàng kính mắt.

Ứng Trường Không gật gật đầu, tinh tế đánh giá biệt thự hoàn cảnh cùng với toàn bộ bố trí. Mắt sáng như đuốc, giống như có thể nhìn thấu hết thấy.

Đến lầu hai, luật sư đưa hần mang cái bàn tiền, mở ra trên bàn thùng, lộ ra bên trong màu đỏ tiền mặt.”Ứng tiên sinh, đây là năm mươi vạn nhân dân tệ, là cổ tiên sinh làm cho ta chuyển giao đưa cho người.”

Ứng Trường Không chỉ nhìn lướt qua, chưa phát nhất từ.

“Ứng tiên sinh, ta đây trước cáo từ.”

Ứng Trường Không gật gật đầu, đưa tay lý gì đó buông. Bắt đầu ra tay kiểm tra, bố trí. Trên bàn làm ra vẻ một quyển tạp chí, hần đầu tiên cầm lấy kia bản tạp chí.

Tiếng bước chân vang lên, là nữ tính giày cao gót đặc hữu thanh âm, theo trên lầu dần dần tới gần. Chậm rãi, một đôi dặng giày cao gót chân xuất hiện ở thang lầu thượng, sau đó là đường cong duyên dáng tiểu thối, sau đó là màu trắng ti chất làn váy.....

“Không ai đã dạy người, không thể lộn xộn người khác gì đó sao?” Xinh đẹp thanh âm, châm chọc trong lời nói, nhưng cẩn thận nghe kỳ thật cũng không có châm chọc ý, ngược lại hàm ẩn khác cái gì.

Ứng Trường Không chậm rãi đảo qua đến, nhìn đến mặc ti chất váy ngủ nữ tử. Là Cổ Tranh, hần cũng không ngoài ý muốn. Chỉ liếc mắt một cái, hần sẽ thu hồi tầm mắt, cũng không có trả lời.

Cổ Tranh ở hần dời tầm mắt thời điểm, nhú nhú mày đầu. Lập tức vừa cười, cười lý có khác thâm ý. Từng bước một, phong tình vạn chủng bộ xuống thang lầu.

“Tiểu thư, thỉnh uống trà.” Hạ nhân phụng trà đi lên.

Cổ Tranh tà tà ở ở mềm mại thoải mái trên sofa, thoát nhìn thập phần dày. Hai chân vén chân trái ở thượng, tơ tầm váy ngủ liêu nổi lên một đoạn, lộ ra nửa thanh trắng nõn non mịn đùi. Toàn bộ tư thế ở nam nhân thoát nhìn, là tương đương có dụ hoặc tính.

Đáng tiếc, Ứng Trường Không lại như là trong phòng hoàn toàn không nàng này nhân dường như, chỉ lo chung quanh xem xét, động động này động động cái kia. Một bộ “Ta đang làm việc thỉnh chờ quá rầy” bộ dáng.

Cổ Tranh chán nản, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài. Trừng mắt nhìn kia mặt cao lớn thanh thân ảnh một hồi, nàng lại che miệng nở nụ cười. Nàng có khi là thời gian, nàng cũng không tin!

Nàng suy nghĩ này đó, Ứng Trường Không hoàn toàn không có chú ý tới. Bởi vì theo nhận nhiệm vụ kia một khắc khởi, liền tương đương với tiến nhập chiến trường. Ở trên chiến trường, trừ bỏ tùy thời cảnh giác làm tốt phòng ngự cùng tiến công chuẩn bị, không có khác dư thừa tâm tư.

Tuy rằng trong lòng có điều hoài nghi, nhưng quân nhân tiếp nhận rồi nhiệm vụ, nhất định phải toàn lực ứng phó làm được tốt nhất, không tha hứa có sơ xuất!

Bữa tối tiền toàn bộ thời gian, Ứng Trường Không đều dùng để quan sát địa hình, trang bị phòng ngự theo dõi hệ thống. Hần một người tại như vậy đại một cái trong phạm vi bảo hộ chứng nhân, phải làm tốt nguyên vẹn chuẩn bị.

Cổ Tranh tắc tắc mắt theo đuôi ở sau người đi theo, kia bộ như ẩn như hiện ti chất váy ngủ vẫn không có bị thay thế. Mỗi động một chút, đều lay động sinh huy, trần ngập dụ hoặc.

Trong biệt thự hạ nhân đều là trung niên bác gái, không có nam tính, nếu không nên mở rộng tầm mắt. Có lẽ cũng đang là vì sớm biết rằng của nàng này đó hành vi, mới cố ý toàn bộ thuê trung niên con gái.

Mỗi lần nàng chán đến chính mình trước mặt, Ứng Trường Không nhìn không chớp mắt ra tay đem nàng hướng bên cạnh nhất linh, lách mình đi qua tiếp theo công tác

. Về mặt chuyên chú, có lẽ nói mặt không chút thay đổi hơn chuẩn xác.

Cổ Tranh trong lòng tức giận đến đòi mạng, nhưng không thể không nói hấn này phó khốc khốc bộ dáng dễ dàng khiến cho nữ nhân thần hồn điên đảo. Sáu năm trước, hấn tuy rằng cũng như vậy lạnh lùng, nhưng không có hiện tại lạnh như thể khốc, kia sắc bén ánh mắt liền cùng phi đao dường như. Toàn thân tản ra lãnh khí, nhưng lại gây cho nữ nhân một loại chân thật đáng tin cảm giác an toàn, đó là thành thực, cường thể nam nhân đặc hữu.

Cách màu đen T-shirt, tạm thời xưng là T-shirt đi. Có thể nhìn đến phình trong ngực, cơ bắp đột khởi hình dáng, tản ra một loại lực lượng cảm. Nhưng lại không phải cái gọi là kiện mỹ tiên sinh cái loại này cơ bắp rồi rầm khoa trương cùng ghê tởm, mà là Chân Chân Chân Chân tinh tráng, giống nhất đồ dày tường có thể che gió che mưa.

Cổ Tranh chưa bao giờ biết, chính mình sẽ có loại này mê muội dường như cảm giác. Bắt đầu thời điểm nàng là quấy rối, tưởng khiến cho hấn chú ý. Đến sau lại liền biến thành thưởng thức, thưởng thức hấn nhất cử nhất động trong lúc đó sở phát ra mị lực.

Nhưng này hết thấy đều là của nàng cá nhân hành động cùng ý tưởng.

Ứng Trường Không cơ hồ có thể nói xem nhẹ của nàng tồn tại, của nàng đi theo của nàng ánh mắt, hấn cũng chưa cảm giác. Quân nhân một khi thượng chiến trường, duy nhất có cảm giác chính là đối nguy hiểm. Cũng chỉ có đạt tới loại này cảnh giới, mới có thể đủ làm được rất tốt!

Vài cái giờ rất nhanh liền trôi qua, trong nháy mắt đi ra bữa tối thời gian.

Toàn bộ đồ ăn trải qua kinh nghiệm sau, Ứng Trường Không lạnh lùng nói một câu: "Có thể ăn."

Cổ Tranh cầm chiếc đũa, trạc trạc trước mắt đồ ăn. "Người ngồi xuống cùng nhau ăn đi."

Ứng Trường Không tảo nàng liếc mắt một cái, đi phòng bếp cầm một cái thịnh đồ ăn chén lớn, trang bán chén cơm, lại hướng lý bát chút đồ ăn. Bưng bát ngồi vào bàn trà bên, một bên bái cơm một bên nhìn chăm chăm theo dõi hình ảnh.

Cổ Tranh nhìn hấn, không biết nên khóc hay nên cười. Vì thế cũng phân phó hạ nhân lấy đến một cái chén lớn, học hấn như vậy trang điểm đồ ăn, ngồi vào hấn bên người đi cùng nhau xem theo dõi hình ảnh.

Kỳ thật, Cổ Tranh cũng không thật sự liền tiện đến muốn cho hấn phác đi lên. Nàng càng nhiều là muốn nhìn đến trên mặt hấn có thể có biểu tình, mà không phải lạnh như băng hảo giống hấn áp căn không biết nàng giống nhau. Bọn họ từng là thân nhất mật nhân, nay bị như vậy xem nhẹ, dù là ai cũng chịu không nổi, huống chi kiêu ngạo như Cổ Tranh!

Mà Cổ Tranh không biết là, Ứng Trường Không này phó bộ dáng cũng không phải nhằm vào nàng. Trừ bỏ Nhược Thủy, thượng tá ở khác nữ nhân trước mặt đều là như vậy một bộ mặt không chút thay đổi bộ dáng. Hấn là trong lòng trong mắt đều chỉ có thể dung một chút nữ nhân nam nhân, một khi xác nhận, sẽ không hội lại nhìn khác nữ nhân. Như nhau năm đó hấn cùng Cổ Tranh cùng một chỗ, cũng không nhiều xem khác nữ nhân liếc mắt một cái. Nay Cổ Tranh về phần hấn chính là khác nữ nhân, hấn tự nhiên cũng sẽ không cho dư hơn phân nửa phân chú ý.

Ứng Trường Không ghét nhất bị, chính là nữ nhân trước mặt người khác tao thủ làm tư. Mà Cổ Tranh cố tình phạm vào hấn kiêng kị, liền chẳng trách hồ sẽ bị hấn xem nhẹ càng thêm hoàn toàn. Đối với người đáng ghét cùng sự, thượng tá thứ nhất nguyên tắc là tiêu diệt, không thể tiêu diệt vậy xem nhẹ rất cuộc.

Cổ Tranh ở hấn bên người ngồi xuống, đang ăn cơm xem màn hình, nhưng cũng không có thiếp đến hấn trên người.

Ứng Trường Không cũng tốt giống không phát hiện bên người hơn cá nhân dường như, chuyên tâm ăn cơm, xem màn hình. Ăn, nơi này theo dõi vị trí còn không phải tốt nhất, cần cải biến.....

Cơm bái xong rồi, Ứng Trường Không tiến phòng bếp cầm chén rửa. Cầm lấy này nọ, thẳng đến vừa mới phát hiện vấn đề địa phương.

Lúc này đây, Cổ Tranh chưa cùng đi lên, mà là đi vào cửa sổ sát đất tiền. Rất nhanh, cao lớn cao ngất thân ảnh liền xuất hiện ở cửa nàng tầm nhìn trong vòng. Lưu loát đưa đến cây thang, toát ra mà lên. Động tác nhanh nhẹn, tựa như thảo nguyên thượng báo tử.

Cổ Tranh không yên lòng ăn này nọ, mãi cho đến đồ ăn đều lạnh, cũng chưa ăn mấy khẩu. Vài lần bởi vì nhìn xem rất chuyên chú, đem đồ ăn cho tới thượng đi. Sau lại, rõ ràng chỉ bưng bát cơm ngần người.

Nay hồi tưởng đứng lên, năm đó bọn họ cùng một chỗ kỳ thật không có gì mâu thuẫn. Khi đó Ứng Trường Không đối nàng tốt lắm, trong mắt chỉ nhìn nhìn thấy nàng, trên đường cho tới bây giờ chú ý không đến lui tới mỹ nữ. Trừ bỏ không thể thường xuyên cùng nàng, hẳn có thể nói đối nàng ngoan ngoãn phục tùng, sủng tới cực điểm.

Chính là, khi đó quả nhiên vẫn là rất tuổi trẻ, nhìn không tới đưa hấu lại đem chi ma vô hạn phóng đại.

Giải quyết theo dõi vị trí vấn đề, Ứng Trường Không đẩy ra chủ phòng ngủ môn. Trong trong ngoài ngoài kiểm tra rồi một phen, thay sạch sẽ đệm chăn, trong phòng tắm theo tắm rửa lộ đến hộ phủ phẩm đến khăn tắm khăn mặt giống nhau đối điệu.

“Có thể tắm.” Ứng Trường Không mang theo bị thay thế gì đó đi ra phòng ngủ.

Cổ Tranh nhìn hẳn cao ngất bóng dáng, nhún nhún vai đầu, hô một hơi. Người này, chính là cái đầu gỗ ngật đáp!

“Hừ, đầu gỗ!” Cổ Tranh chửi nhỏ một tiếng, xả hạ vấy ngủ, đi vào phòng tắm. Đã không có huân hương tắm rửa lộ, đã không có đóa hoa, chỉ có nhất bồn tắm lớn nước trong. Còn có ngọc lưu ly trên đài, đáng thương hề hề làm ra vẻ một khối thư phụ giai xà phòng!

Chậm rãi ở bồn tắm lớn lý nằm xuống, duỗi thân tứ chi. Nước ấm mạn quá, cảm giác toàn thân lỗ chân lông đều giãn ra mở, nói không nên lời thoải mái. Đi theo kia căn đầu gỗ chạy một cái buổi chiều, lại dặng giày cao gót, chân toan lợi hại.

Mấy năm nay ở nước ngoài, đã muốn thói quen bị nhân đuổi theo chạy đuổi theo lấy lòng ngày, có bao nhiêu lâu không có như vậy chính mình đi chú ý một người? Vốn chính là không nghĩ làm cho hẳn thuận lợi vậy kết hôn, khả đến hiện tại, tựa hồ thật sự không nghĩ buông tay. Năm đó cái loại này vì hẳn si mê cảm giác, liền như vậy đột nhiên đã trở lại, so với lúc trước vượt thậm!

Nhắm mắt lại, ở trong đầu miêu tả này tương xa cách sáu năm nay lại rõ ràng sinh động lên khuôn mặt. Càng muốn, càng cảm thấy tim đập thành thịch.

Đúng lúc này, nàng tựa hồ cảm thấy có cái gì này nọ tại bên người đi quá, phát ra ma sát sần thanh âm. Vừa mở mắt, nhất thời sợ tới mức thét chói tai.”A a a a –”

Ứng Trường Không đang ở ngoài phòng xem theo dõi tần số nhìn, nghe được thét chói tai, rút ra thương bay vọt mà lên đá văng môn vọt đi vào.

Cổ Tranh thét chói tai sau, sớm bị sợ tới mức huyết đều đọng lại. Nhìn đến Ứng Trường Không vọt vào đến, mới một tiếng hô to:”Có xà!”

Ứng Trường Không nhảy mà lên, một bàn tay nắm xà thất tác đem nó bóp chết, nắm thương thủ thuận thế tiếp được phác tới được Cổ Tranh sau đó đem nàng sau này nhất đưa, thương nhắm ngay cửa sổ.

Nhảy lên cửa sổ kiểm tra quá, cũng không có người xuất hiện. Đây xà, xuất hiện có chút kỳ quái. Động tác lưu loát, đem “Hung án” Hiện trường rửa sạch sạch sẽ.”Không có việc gì.”

“Ta sợ hãi!” Cổ Tranh cầm trụ cánh tay hẳn. Cả người lạnh run, liều mạng hướng hẳn trên người dựa vào.

Ứng Trường Không kéo hạ cánh tay của nàng, chọn nhúu mày.”Xà đã muốn rửa sạch rốt, sẽ không tái xuất hiện.” Dứt lời, rút ra môn sẽ đi ra ngoài.

Cổ Tranh một phen phác đi qua, từ phía sau gắt gao ôm lấy hẳn vòng eo.”Ta sợ hãi! Người không cần rời đi phòng, người ngay tại bậc này.”

Ứng Trường Không tỉnh một giây, rút ra cánh tay của nàng, xuống lầu cầm máy tính, lộn trở lại đi ở bên giường ghế trên ngồi xuống. Lửa đứng ở một bên Cổ Tranh, không được đến gần mấy may lực chú ý.

Cổ Tranh quyết quyết miệng, hừ lạnh một tiếng, lại chui vào phòng tắm. Giặt sạch tắm, như cũ thay như ẩn như hiện áo ngủ, lúc này là màu đen .

“Ta tẩy tốt lắm.” Nàng nói lời này, nguyên ý là muốn hấn quay đầu.

Kết quả Ứng Trường Không bưng lên máy tính, nhìn không chớp mắt theo bên người nàng trải qua, mở cửa sẽ đi ra ngoài.

“Ứng Trường Không!” Cổ Tranh tức giận đến hơi nước .

Ứng Trường Không dừng lại cước bộ, quay đầu thần nhiên nhìn nàng, tầm mắt định ở nàng tràn đầy tức giận trên mặt. Không tiếng động hỏi, có việc gì thế?

Cổ Tranh dùng sức dậm chân, miệng quyết có thể quải cái gói to .”Ta buổi tối không dám một người ngủ, người theo giúp ta!”

“Ta ngủ ở các người ngoại.” Dứt lời, hấn cất bước đi ra ngoài.

“Không được!” Cổ Tranh theo đi ra ngoài.”Người nếu ngủ ngoài cửa, ta đây liền ngủ người bên cạnh!”

Ứng Trường Không thần nhiên liếc nhìn nàng một cái, ngữ khí vẫn là không có pháp phòng.”Tùy tiện người.” Thượng tá hướng đến không có bao nhiêu thương hương tiếc ngọc tâm tư.

Ứng Trường Không theo lời ở phòng ngoại phô cái chiếu, dựa vào tường, máy tính ở đầu gối thượng làm ra vẻ.

Cổ Tranh đi trong phòng đem chăn ôm đi ra, oa ở hấn bên người nhìn hấn. Xem lâu nam nhân thờ ơ, trong lòng nàng liền cảm thấy có một đoàn hỏa, vì thế chậm rãi hướng hấn bên kia cợ đi qua.

Nàng Cổ Tranh cũng không phải là bình thường nữ nhân, phải biết rằng, nàng tùy ý phao một cái mặt mày có thể làm cho nam nhân thần hồn điên đảo. Ngẫu nhiên đi ở trên đường, nàng ngoạn tâm nổi lên, đối với mỗi cái nam nhân nháy mắt mấy cái, đối phương ngay cả đi đường đều phải đã quên. Từng có một lần ở nhà ăn dùng cơm, nàng đối cái kia xuất môn tiền còn muốn liếc nhìn nàng một cái nam nhân làm cái khiêu khích động tác, thành công làm cho cái kia nam nhân tại cửa quăng ngã cái ngũ thể đầu . Chính là ở nghe nói mỹ nhân quá nhiều Ba Lê, nàng cũng là người khác truy đuổi đối tượng. Nàng có tây phương nữ tử cao gầy dáng người, đã có đông phương nữ nhân xinh đẹp khuôn mặt, như vậy phối hợp thân mình chính là một loại trí mạng dụ hoặc.

“Dừng nhúc nhích.” Lạnh lùng mệnh lệnh. Chỉ có thanh âm, thậm chí không thấy nàng liếc mắt một cái.

Cổ Tranh nghiêng rằng nghiêng lợi, một phen đã nghĩ đoạt hấn phá máy tính tạp .

Ứng Trường Không động tác mau, lập tức đem máy tính cử cao, tránh thoát của nàng ma trảo. Anh tuần mày kiếm, không dấu vết cau.

“Chẳng lẽ ta không thể so người kia phá máy tính đẹp mặt sao?” Cổ Tranh có chút khẩu không trạch ngôn, nà

ng hướng hấn phác đi qua, gắt gao ôm lấy hấn thất lưng.”Xem ta liếc mắt một cái liền như vậy ủy khuất? Ta khó coi sao?”

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng cổ tay, rút ra nàng.

Cổ Tranh phút chốc nhất xả bên hông dây lưng, tơ tằm áo ngủ ngã xuống, trên mặt đất hình thành màu đen vòng tròn. Váy ngủ hạ thân thể trần như nhộng, đột ngột có hứng thú hiện ra ở Ứng Trường Không tầm nhìn trong vòng.

Ứng Trường Không tầm mắt hướng cửa bên kia đảo qua, lắc mình đi qua một tay lấy chăn bứt lên lui tới trên mặt hấn vung, dặt nàng vòng vo vài vòng, dùng chăn đem nàng toàn bộ trói trụ. Cánh tay dùng một chút lực, giống linh này nọ giống nhau đem nàng linh đi vào, phao đến trên giường.

“Người, người này đầu gỗ! Người căn bản không phải nam nhân, người nhất định là không cử, người nhất định là không được!” Cổ Tranh bị nhốt ở bên trong không thể động đậy, lớn tiếng kêu đứng lên. Loại này đưa đến bên miệng người khác còn không tiết chuyện tình, đối nàng là sỉ nhục đả kích!

Đối với loại này nam nhân chịu không nổi nhất trong lời nói, Ứng Trường Không không có gì phản ứng. Những lời này chỉ có đến từ Hạnh Nhược Thủy, đối hắn mới có ý nghĩa. Cái khác nữ nhân nói đi ra, bất quá là vô nghĩa thôi.

Môn phanh một tiếng quan thượng, Cổ Tranh ở bên trong mắng nửa ngày, không được đến gì đáp lại. Cuối cùng mệt cực kỳ, rốt cục đang ngủ.

Ngày hôm sau đứng lên, bởi vì tay chân vẫn duy trì cùng cái tư thế, Cổ Tranh toàn bộ thân thể đều có chút cứng ngắc, tay chân vưu thậm.

“Ứng Trường Không, ta chán ghét ngươi ta chán ghét ngươi!” Cổ Tranh gương nanh múa vuốt kêu. Luôn luôn chiều chuộng nàng, chưa từng chịu quá như vậy khi!

Ứng Trường Không nhìn nàng, thần nhiên nói: “Người có thể với người ca yêu cầu thay đổi người.” Kỳ thật hắn cũng rõ ràng, Cổ Tranh không có khả năng thay đổi người. Thậm chí hắn sẽ bị phái tới chấp hành nhiệm vụ này, chỉ sợ đã ở cửa nàng kế hoạch trong vòng.

“Tưởng đều đừng nghĩ!” Cổ Tranh cọ cọ cọ vọt tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn.”Ứng Trường Không, người liền trang đi! Người càng là trang không chút nào để ý, lại càng là thuyết minh trong lòng người vẫn là để ý của ta! Nếu người thật sự không cần ta, người căn bản sẽ không như vậy ra vẻ lãnh đạm! Cho nên, ta mới sẽ không thượng của người làm!”

“Tưởng tượng của người lực thực phong phú.” Ứng Trường Không nhìn nàng, hạ kết luận. Sau đó đi ra biệt thự, tiếp tục nhìn này theo dõi phòng ngự trang bị, tìm kiếm khả năng lỗ hổng tiến hành hoàn thiện.

Này đáp án, làm cho Cổ Tranh rất muốn tiến lên tề hắn mặt, xem có phải hay không mang theo mặt nạ. Nhưng là nàng không này năng lực, cũng không dám, Ứng Trường Không sẽ không nuông chiều bất luận kẻ nào!

Cho nên, nàng chỉ có thể dậm chân, chỉ có thể tạp này nọ. Nhưng là dọa xong rồi, tạp xong rồi, hết thấy vẫn là như cũ.

Bữa sáng, như cũ nghiệm quá một lần.

Hắn một cái chén lớn trang , đã nghĩ na vị trí.

“Ngay tại này ăn, nếu không ta tuyệt thực! Nếu như vậy bị bảo hộ đối tượng xảy ra vấn đề, người cũng là muốn phụ trách đi?” Cổ Tranh ra ngoan chiêu.

Ứng Trường Không chỉ tự hỏi một giây, ngồi xuống, cúi đầu mồm to ăn cái gì. Hắn vốn sẽ không là cố ý muốn cùng Cổ Tranh trí khí, nếu không phải ở nhà, hắn càng thói quen một người đang cầm chén lớn bái cơm mà thôi.

Toàn bộ bữa sáng trong quá trình, mặc kệ Cổ Tranh nói cái gì, làm cái gì, hắn chỉ lo ăn bữa sáng. Ăn xong rồi, đứng lên.”Ta ăn xong rồi.” Cầm bát tiến phòng bếp, giặt sạch.

Quay đầu, theo thường lệ là công tác.

“Ta muốn bơi lội!”

Bể bơi ngay tại biệt thự bên ngoài, bán lộ thiên. Ở giữa hè bơi lội, không còn gì tốt hơn.

Cổ Tranh thay tới khêu gợi vịnh trang, giống điều mỹ nhân ngư dường như, ở trong nước chạy tới chạy trốn, thiên hình vạn trạng. Yếu điệu đáng người ở nước gọn nhận nhạo trung, càng thêm gợi cảm mê người.

Ứng Trường Không ở bể bơi bên cạnh, khóa lập mà đứng. Đội kính râm, kính râm sau ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, ngẫu nhiên theo mỹ nhân ngư trên người xẹt qua nhưng chưa từng dừng lại.

Đối với Cổ Tranh tâm tư, hắn là sẽ không đi đoán . Ở hắn trong mắt, chỉ có nhiệm vụ, nàng bất quá là hắn phải bảo vệ đối tượng thôi.

Một thân hương diễm vịnh trang, lại kiệt lực du ra các loại dụ hoặc tư thái Cổ Tranh nhìn không tới kính râm sau ánh mắt, nhưng nàng tự tin cảm thấy dưới tình huống như vậy, hắc tâm mắt không có khả năng đang nhìn địa phương khác. Hắc nhìn chung quanh bốn phía thời điểm, bất quá là vì hắc ngược ngừng mà thôi. Nàng còn riêng hướng hắc hạ thân nhìn lại, đáng tiếc quần quá rộng thùng, cái gì cũng nhìn không ra đến.

Bơi lội kỳ thật là rất hao phí thể lực, cho nên rất nhiều người đem bơi lội làm như hạng nhất gây thân vận động. Nếu ở trong nước còn muốn bày ra các loại tư thái, như vậy còn có điểm đa dạng bơi lội hương vị, này một mỗi trình độ có thể nghĩ.

Bơi tới sau lại, nàng đã muốn thở hồng hộc. Không thể không nằm ngửa ở trên mặt nước, hít vào hơi thở. Ánh mặt trời tuyệt đẹp, rải chiếu vào vũ bằng thượng, giống nhau có màu vàng hạt rơi xuống đường như.

Cổ Tranh không khỏi mị ánh mắt đi thưởng thức, đột nhiên, tả tiểu thối một trận trời đau. Nàng nha một tiếng, vội vàng thân thủ đi sờ, rút gân!"Của ta chân, của ta chân....."

Ứng Trường Không lược lược nhất phán đoán, thả người nhảy xuống, đem Cổ Tranh vớt lên phóng tới nước cạn này đầu bên bờ."Nhu nhất nhu." Hắc nhảy mà lên, đứng hồi nguyên lai vị trí.

Cổ Tranh cũng bất chấp khí hắc, thật sự rất đau. Ôi ôi thân yin, lại không dám dùng sức nhu, rút gân một chút cũng không hảo chuyển. Đau nàng càng kêu càng lợi hại, trong mắt đều toát ra nước mắt.

Ứng Trường Không rút cục đi nhanh mà đến, ngồi xổm xuống, dùng một chút, thân thủ dùng sức vuốt ve đã muốn rồi rầm cùng một chỗ cơ bắp.

Cổ Tranh nhìn trước mắt cúi ánh mắt chuyên chú làm việc nam nhân, đã quên rút gân đau đớn, chỉ cảm thấy hắc như vậy suất khí như vậy hấp dẫn nhân! Hình dáng rõ ràng mặt, ngũ quan phối hợp dị thường dương cương. Tước bạc môi gât gao mân, lại tản mát ra không tiếng động dụ hoặc.

Sáu năm trước, bọn họ đi cùng một chỗ thời điểm, hắc chính là nữ nhân ánh mắt tiêu điểm. Sáu năm đi qua, mị lực của hắc chỉ tăng không giảm. Loại này mị lực, không phải cắt quần áo hợp thể hàng hiệu trang phục mặc đi ra, cũng không phải tiền tài tạp đi ra, mà đến từ người này thân mình.

Này nam nhân, từng là thuộc loại của nàng, chỉ thuộc loại nàng một người!

Cổ Tranh đột nhiên vươn tay gât gao ôm hắc cổ, đem chính mình môi dùng sức thiếp hướng hắc.

96. Chương 96: Mệnh Huyền Một Đường [Tỉnh]

Ngay tại Cổ Tranh cảm thấy hai người môi muốn thiếp đến cùng nhau khi, một cái bàn tay to vươn đến, định trụ của nàng đầu.

"Tốt lắm." Dứt lời, Ứng Trường Không đã muốn đứng lên, đứng ở một bên. Trên mặt biểu tình, không, trên mặt không có biểu tình. Cho dù vừa mới thiếu chút nữa bị một nữ nhân cường hôn, hắc vẫn như cũ không có biểu tình. Nhưng ở bên trong lòng, hắc có như vậy một chút chán ghét.

Ở nam nhân trong lòng, trừ bỏ cùng nam nhân của chính mình ở nhà ở trên giường, nữ nhân sẽ không hắc là như vậy tùy tiện. Ở hắc trong lòng, nữ nhân chính là phan kim liên giống nhau đâm phụ, hắc đều cảm thấy không có gì. Nhưng trước mặt người khác, chẳng sợ chính là phao cái mặt mày, kia cũng là phóng đảng. Ứng Trường Không loại này cái nhìn vượt thậm, hắc ghét nhất bị không tự ái nữ nhân.

Cổ Tranh cúi đầu nhìn chân, giật giật, không có việc gì. Đứng lên, chậm rãi đi đến Ứng Trường Không trước mặt."Uy, người sẽ không thật sự bệnh liệt dương, nhìn đến nữ nhân đều không phản ứng đi?"

Chính là Liễu Hạ Huệ chỉ sợ cũng nhịn không được, hắc vẫn là như vậy một bộ mặt than tướng. Tựa như hắc là cái người mù, như thế nào giọt sương hắc cũng nhìn không thấy đường như! Nàng tự nhận đáng người yếu điệu mặt ngoài có hứng thú, ở Ba Lê bơi lội thời điểm, còn có người nhìn thân thể của nàng tài lưu máu mũi đâu! Sao ác ma đến hắc nơi này, liền tuyệt không dùng được?

Ứng Trường Không kính râm hạ ánh mắt, thần nhiên đảo qua của nàng mặt, đối với trên mặt hắc phức tạp biểu tình bất trí nhất từ.

Sơ sơ biết được bị phản bội thời điểm, hẳn có lẽ là chán ghét của nàng. Không có một nam nhân có thể đối mặt chính mình nữ nhân phản bội còn bình tĩnh tự nhiên, trừ phi trận này phản bội bị ngay tại kế hoạch của hắn trong phạm vi. Sau lại theo thời gian trôi qua, điểm ấy chán ghét đã muốn tan thành mây khói. Lại sau lại có Nhược Thủy, cái kia nhồi hẳn toàn bộ tâm nữ nhân, sẽ thấy cũng không có nhiều một tia cảm tình cấp nữ nhân khác, cho dù là chán ghét, càng đừng nói yêu hận.

Có người nói quá, có ái tài có hận. Cho nên hận là phi thường mãnh liệt tình cảm, nếu này nhân không hề dặt của người nội tâm, như vậy người sẽ không hận nàng, nhất định điểm cũng sẽ không. Ứng Trường Không là cái lý trí nhân, trải qua sáu năm thời gian, hẳn sớm đã để ý thanh chính mình cảm tình, sáu năm trước chuyện tình không hề đối hẳn sinh ra gì ảnh hưởng.

“Ứng Trường Không, người không chỉ có bệnh liệt dương, còn điếc có phải hay không?” Cổ Tranh tức chết rồi, cảm giác chính mình giống cái tiểu sừ.

Đối với một cái đối mặt mình dẫn cùng dáng người thập phần kiều ngạo mà lại ở tao thủ làm tư nữ nhân, tối đánh đả kích không phải nhục mạ, mà là làm như không thấy. Cũng đang bởi vì này dạng, X lộ lộ người như vậy mới có thể đủ càng thoát càng hăng say, bởi vì có nhiều như vậy thóa mạ của nàng ngôn luận đã nói lên có người nhiều như vậy ở chú ý nàng thưởng thức của nàng đồng thể. Nếu truyền thông không hề đưa tin, quần chúng không hề đàm luận thóa mạ, nàng còn thoát cho ai xem? Nàng còn có thể thoát đi xuống sao?

Ứng Trường Không như là thay nàng cảm thấy mệt mỏi, thản nhiên nói một câu: “Cổ Tranh, đều trôi qua, tình điểm khí lực đi.”

Cổ Tranh không khí, nàng hoàn toàn vô lực. Nàng đột nhiên có loại cảm giác, mặc kệ nàng như thế nào cố gắng, có lẽ hẳn cũng không hội lại đối

nàng rộng mở nhất phiền môn. Nàng Cổ Tranh không thiếu nam nhân. Hẳn Ứng Trường Không càng nhiều là nữ nhân xua như xua vịt. Thả kiều ngạo như nàng, càng kiều ngạo như hắn, chỉ sợ nếu không sẽ ột chút ít cơ hội.

“Người liền như vậy yêu cái kia bình thường nữ nhân?” Cổ Tranh hỏi cái này nói thời điểm, hoàn toàn không có cái loại này khí thế bức nhân khí thế. Loại này vô lực, từ nội mà ngoại. Nàng vẫn nhận định Ứng Trường Không đáy lòng còn có chính mình, cho nên mới có thể ép buộc ra này rất nhiều sự tình. Nay, nàng xem như hiểu được, có lẽ này nam nhân đáy lòng không còn có của nàng vị trí.

Ứng Trường Không chỉ trở về nàng một cái ân. Ánh mắt cũng đã dời, tuần tra bốn phía động tĩnh.

Cổ Tranh nhìn hắn cao ngất thân ảnh, nhớ tới một câu: Bạch cáp phi lại xa, chung quy hội trở lại nguyên điểm, nhưng ứng không giống với. Ứng đánh Trường Không, phi xa, có lẽ sẽ không rồi trở về. Trừ phi, trong tay của người có một cây tuyến dất.

Mà nay, này căn tuyến, đã không ở nàng Cổ Tranh trong tay.

Chẳng lẽ, tuyến đã muốn tại kia cái kêu Hạnh Nhược Thủy nữ nhân trong tay sao? Nàng đi sao? Nàng xứng sao?

.....

Hạnh Nhược Thủy miễn cảm phát hiện, từ lần đó chủ nhật đến đây trong nhà, Mai Ngạn Đình có chút không giống với. Kỳ thật biểu hiện cũng không nhiều rõ ràng, nhưng nàng chính là cảm thấy hai người trong lúc đó có khoảng cách. Nếu nói nguyên bản nàng là đem chính mình làm tỷ tỷ gửi thư lại dựa vào, như vậy hiện tại tựa như biến thành bằng hữu, hơn nữa là có như vậy một chút ngăn cách bằng hữu.

Đang làm việc thượng, nàng nhưng thật ra càng thêm cố gắng. Có lẽ là lần trước nàng nói nguyên nhân, không hề ở đi làm thời gian đến hỏi khác đồng sự, mà biến thành yên lặng xem người ta làm nghe người ta gia câu thông, chính mình còn không khi làm điểm ghi lại.

Có đôi khi Hạnh Nhược Thủy muốn tìm nàng nói chuyện, nói vài câu trong lòng nói, lại luôn chạm vào ở tại da thượng. Bởi vì của nàng tránh nặng tìm nhẹ thậm chí nói sang chuyện khác, căn bản không có biện

pháp chân chính công thông. Nàng tựa hồ đem chính mình cách ở tại tâm môn ở ngoài, không hề đối chính mình mở rộng cửa lòng.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng nhắc tới chuyện này, Viên Mộng nói: "Nhược Thủy, trong thiên hạ không có ai mọi chuyện đều có thể làm được hoàn mỹ, người cũng không ngoại lệ. Đồng dạng, người làm được dù cho, cũng tổng hội có người không hài lòng. Cổ nhân nói, cùng tắc chỉ lo thân mình, đạt tắc kiêm tế thiên hạ, người cho rằng từ xưa đến nay lại có vài người có thể làm được kiêm tế thiên hạ? Mỗi người có thể chỉ lo thân mình, tuân thủ đạo đức cùng pháp luật giới tuyến, cũng đã thiên hạ thái bình. Cho nên, đừng bởi vì hấn nhân mà hà khắc chính mình, càng đừng bởi vậy mà ảnh hưởng chính mình cuộc sống."

Hạnh Nhược Thủy chưa bao giờ biết, Viên Mộng đúng là cái nghĩ đến như vậy hiểu được nữ tử. Nguyên bản nàng vẫn không chịu cùng Phúc An gặp mặt, nàng còn tưởng rằng Viên Mộng là cái thích để tâm vào chuyện vụn vặt, cố chấp nữ tử. Lại nguyên lai, nàng như vậy rộng rãi. Cũng đối, nàng đã trải qua như vậy nhiều kiếp nạn, nếu không thể rộng rãi kiên cường một ít, còn như thế nào đối mặt tương lai từ từ đường dài?

Nàng thân thủ ôm lấy Viên Mộng đầu vai, nhẹn không được cười nói: "Viên Mộng, nhìn không ra đến người như vậy nhìn xem khai."

"Làm trải qua chuyện tình hơn, muốn nhìn không ra cũng không được." Viên Mộng cười cười, tiến phòng bếp việc hồ đi. Nay nàng toàn bộ tinh lực đều ở đứa nhỏ trên người, đã muốn vô lực đi thương chuyện cũ. Tương lai lộ còn như vậy dài, nàng đem bao vây lý trầm trọng gì đó lấy ra đến, mới có thể đủ lưng đeo được rất tốt sắp đã đến trải qua.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới nàng từng chịu quá khổ, nhất thời cảm thấy trong lòng ề ảm. Như vậy thiện lương ôn nhu Viên Mộng, ông trời cư nhiên nhẫn tâm làm cho nàng trải qua như vậy kiếp nạn..... Bất quá, Viên Mộng nhất định hội hạnh phúc!

Hạnh Nhược Thủy bình phục tâm tình, mới đi đi vào, cấp Viên Mộng hỗ trợ. "Viên Mộng, người tính vẫn ở lại thành phố Z sao?"

Suy nghĩ hồi lâu, nàng rốt cục nhẹn không được hỏi. Ở bên trong tâm, nàng là hy vọng Viên Mộng vẫn ở tại chỗ này. Như vậy tử nàng không những được nhìn thấy tiểu tử kia, còn có thể bọn họ cần thời điểm giúp đỡ việc. Viên Mộng ăn nhiều lắm khổ, nàng không nghĩ lại làm cho nàng gặp càng nhiều, tổng hy vọng chính mình cùng Trường Không có thể thay nàng rõ ràng này chướng ngại, ít nhất ở thời điểm khó khăn trong người bần chi trì nàng.

Viên Mộng ngừng tay lý động tác, nhìn nàng, nhấp mí mắt, cười cười. "Ta nghĩ đi thành phố T."

Khải cánh từng mang nàng đi qua một lần thành phố T. Khải cánh nói nàng còn không có ra quá xa nhà, riêng lựa chọn phần hoa đều là thị thành phố T. Bọn họ đều nhìn xem hoa cả mắt, còn hay nói giỡn nói về sau muốn dẫn bọn họ đứa nhỏ cũng tới nơi này nhìn xem, cho hấn biết bên ngoài thế giới nhiều phần kích.

Nay, Khải cánh đã muốn mắt. Vậy từ nàng đến bọn họ đứa nhỏ, cùng đi nhìn xem bên ngoài phần kích đi.

Kỳ thật, tiểu tử kia nhìn thấy thế giới, so với nàng nhìn thấy đều phải rộng lớn. Dù sao, hấn còn tại hoàng thành dưới chân cuộc sống quáidou.

Nhưng là, đây là bọn họ năm đó ước định, nàng vẫn là hy vọng có thể đi lữ hành. Nàng tin tưởng, Khải cánh ở trên trời nhìnidou.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, trong lòng không phải tư vị, nhưng vẫn là nở nụ cười. "Thành phố T rất tốt. Đều là thị, phần hoa, ở nơi nào cuộc sống kiến thức đều phải so với người khác quảng hơn. Bất quá, người sẽ không lén lút rời đi, không cho chúng ta tìm được đi?"

Đây là nàng lo lắng nhất chuyện tình.

Viên Mộng xì một tiếng nở nụ cười. "Sẽ không. Tiểu tử kia cũng là các người đứa nhỏ, ta sẽ không cướp đoạt hấn quyền lợi. Huống hồ, ta cũng không phải làm thực xin lỗi các người chuyện tình, làm sao liền đáng cùng chạy án đường như?"

Nàng như vậy vừa nói, Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được thần kinh. "Đó là ta cân não túidou!"

“Nhớ người nam nhân tưởng đi?” Viên Mộng cười xấu xa, khó được khai khởi như vậy vui đùa đến. Kì thực, trong lòng nàng hâm mộ được ngay.

Nghèo hèn cùng phú quý đều đã muốn không trọng yếu, ít nhất còn có thể nắm lẫn nhau xúc cảm đã bị lẫn nhau độ ẩm, này đã muốn là hạnh phúc nhất chuyện tình. Nhưng nhân có được thời điểm luôn đã quên muốn quý trọng, mà đợi cho âm dương cách xa nhau thời điểm lại đến hồi hận, đã muốn chậm.

Hạnh Nhược Thủy buông trong tay đồ ăn, thân thủ đi cong của nàng thất lưng.”Thối đời ngày sau, lòng người không cổ a, ngay cả Viên Mộng đều khai như vậy vui đùa !”

“Uy uy uy, không được, Nhược Thủy tha mạng a.....” Cơ hồ mỗi người đàn bà thất lưng đều là miễn cảm , Viên Mộng thiêm đến trốn đi, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Lớn như vậy động tĩnh, đem trong đại sảnh tiểu tử kia đều cấp dẫn lại đây .”Mẹ, mẹ, các người đang làm cái gì nha? Các người đang đùa trò chơi sao?”

Tiểu tử kia chớp mắt to, rất muốn gia nhập bộ dáng. Hắn đang đứng ở tò mò niên kỉ linh, đối hết thấy đồ chơi đều thực cảm thấy hứng thú.

“Bảo bối, nàng khi dễ mẹ, mau tới cứu mẹ!”

“Bảo bối, người muốn đứng ở mẹ bên này, có biết hay không?”

“A?” Tiểu tử kia hồ đồ , gãi đầu, không biết nên nghe ai . Hai cái đều là mẹ, giúp ai hảo đâu? Cuối cùng, vẫn là ở chung thật lâu mẹ thắng, tiểu tử kia không nhúc nhích.

Hạnh Nhược Thủy xem Viên Mộng mau thở không nổi , mới thu tay lại buông tha nàng.”Ân hừ, biết sợ rồi sao, tiểu dạng nhi!”

Viên Mộng cả người đều nhuyển , tựa vào trên người nàng còn tại ôi ôi kêu đau, nước mắt đều toát ra nước mắt đến đây.

Hạnh Nhược Thủy làm bộ còn, sợ tới mức nàng cả người đều nhảy dựng lên .”Đừng đừng , ta muốn tắt thở !”

Đãi hơi thở bình xuống dưới, Viên Mộng một phen kéo qua tiểu tử kia, làm bộ đánh hai hạ hắn tiểu thí thí.”Như thế nào không giúp mẹ, ân?”

Tiểu tử kia nhìn xem này nhìn xem cái kia, thực khó xử nói:”Khả nàng là mẹ a.”

Viên Mộng cùng Hạnh Nhược Thủy liếc nhau, dở khóc dở cười. Trong lòng đã có chút sầu não, đứa nhỏ rốt cuộc đi theo bọn họ lâu, cùng chính mình cảm tình còn không thâm đâu.

Tiểu Phúc An hình như là cảm nhận được tâm tình của nàng dường như, cọ đến bên người nàng, ôm của nàng chân ngẩng đầu nhìn nàng. Ướt sũng mắt to, giống hắc nho dường như.”Mẹ, lần sau ta nhất định giúp người!”

Viên Mộng lập tức liền nở nụ cười.”Hảo, lần sau chúng ta cùng nhau đem Nhược Thủy mẹ cấp đả đảo!”

“Hảo!”

Lúc này, đến phiên Hạnh Nhược Thủy bị đả kích ! Làm bộ muốn ngã, miệng hô:”Ta rất thương tâm , ta muốn khí hôn mê.”

Ba người hi hi ha ha , huyền khả cao hứng .

.....

Mấy ngày trôi qua.

Cổ Tranh phát hiện, chính mình căn bản không thể tới gần Ứng Trường Không một phần nhất hào. Trung gian giống như là cách một cái đồng phi đại liệt cốc, vô luận như thế nào cũng vô pháp vượt qua. Hắn như là quy định bọn họ trong lúc đó khoảng cách, chỉ cần nàng tới gần, hắn sẽ thối lui, thủy chung vẫn duy trì giống nhau khoảng cách.

Đêm đã khuya, nàng trần trọc, không thể ngủ say.

Nhân có đôi khi dễ dàng chấp niệm quá sâu, cho đến thành ma chướng.

Nàng đối Ứng Trường Không, chính là như vậy. Nàng càng là tới gần, hắn càng là rời xa, nàng đành phải không ngừng dựa vào càng gần, mà hắn liên tục lui về phía sau..... Ngay tại này người truy ta thiếu trong quá trình, chấp niệm thâm , sẽ thành ma chướng.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, tâm như là ở chảo nóng thượng lạc bánh rán đường như, vô cùng gian nan. Rốt cục, nàng nhịn không được đứng lên, thật cẩn thận mở cửa đi ra ngoài. Đẳng toàn diệt, hắc ám một mảnh.

Ngoài cửa nam nhân phút chốc trợn mắt, nhảy dựng lên, lại vô thanh vô tức.

Trong bóng tối, hai người lẳng lặng đối diện. Hắn đem nàng xem rành mạch, nàng lại chỉ nhìn đến hắn cao lớn cao ngất thân ảnh. Ngay cả chính là một cái mơ hồ thân ảnh, khiến cho nàng cảm thấy rất cảm giác an toàn. Giống nhau chỉ cần có hắn ở, hết thấy nguy hiểm khó khăn cũng không ở đáng sợ.

“Ta ngủ không được. Người theo giúp ta nói chuyện phiếm được không?” Cổ Tranh không hề dùng mệnh lệnh ngữ khí, cũng không lại dùng điều ngoa ngữ khí, ngược lại có chút đáng thương hề hề hương vị.

Đại để trong thiên hạ nam nhân đều dễ dàng đồng tình n

hỏ yếu, Ứng Trường Không không có lãnh cứng rắn cự tuyệt, nhưng là không có đáp lại, chính là thản nhiên nhìn nàng, chờ nàng mở miệng. Nếu Cổ Tranh tán gẫu gì đó không sự tình quan cảm tình, hắn vẫn là nguyện ý nghe , chỉ làm nàng là một cái người xa lạ cần nói hết cũng là có thể.

“Ứng, người hận ta sao?” Cổ Tranh vẫn nhớ rõ, năm đó hắn phát hiện chính mình phản bội khi, một đôi tay ở trên tường một quyền một quyền đập, thẳng đến huyết nhục mơ hồ. Cái kia thời điểm nàng tử không chút nghi ngờ, hắn đem kia bức tường trở thành nàng . Nếu không phải cuối cùng một tia lý trí còn tồn tại, nàng tự thành thịt bánh.

Sau lại đi Ba Lê, mỗi khi ban đêm nhớ tới kia một màn, trong lòng nàng kêu ngoạ xa nhiều sầu não. Kia nhiều lắm thâm yêu, mới có thể sinh ra ra như vậy mãnh liệt hận? Đây thuyết minh, nàng ở trong lòng hắn là vô cùng trọng yếu ! Cũng đang là loại này ý tưởng, làm cho nàng cho tới bây giờ còn cảm thấy hắn hắn là yêu chính mình. Sáu năm ở của nàng khái niệm lý, không tính dài lâu, ít nhất không có dài lâu đến hắn có thể đem nàng kể hết quên mất.

“Không.” Hận là thực cố sức chuyện tình, cũng là rất sâu một loại cảm tình, mặc kệ là người trước vẫn là người sau, đều ở thượng tá cự tuyệt trong phạm vi.

Cổ Tranh hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.”Vậy người chán ghét ta sao?”

“Không.”

“Vậy người còn thích ta sao?”

“Không.”

“Vậy người đối ta có cái gì? Không thương không hận, không chán ghét cũng không thích, chính là không sao cả? Chính là người xa lạ?” Cổ Tranh cười khổ.

Ứng Trường Không không trả lời. Một đôi tình lữ nếu như không phải hòa bình chia tay, nếu không thành thù nhân, hoặc là thành người lạ. Hắn không cừu hận nàng, tự nhiên chính là người lạ. Hắn cũng không có bác ái đến, còn có thể đem nàng làm bằng hữu hoặc là muội muội giống nhau đến quan tâm!

“Người là không phải cảm thấy ta thực hạ lưu? Người rõ ràng đối ta khinh thường nhất cổ, ta lại còn muốn không ngừng mà thiếp đi lên? Ta là không phải so với đi ra bán nữ nhân còn không bằng, ít nhất các nàng thiếp đi lên nam nhân là câu còn không được? Còn có tiền kiếm đâu!” Cổ Tranh đã muốn có chút khẩu không trạch ngôn, hoàn toàn không cần những lời này đã muốn làm thấp đi chính mình, thâm nghĩ nhìn đến hắn phản ứng.

Ứng Trường Không cảm thấy mỡ cần cân rút một chút, đau đầu.”Người có thể lựa chọn không như vậy.”

Cổ Tranh cười lên tiếng âm, khỏ .”Người nói đúng, ta đây là tự tìm tội chịu! Nhưng là –” Nàng đột nhiên phác đi qua, gắt gao ôm hân thất lưng.

“Nhưng là ta không chế không được chính mình, làm sao bây giờ? Ta chính là tướng trở lại bên cạnh người, nghĩ ở của người trong lòng! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

“Cổ Tranh, đừng ép ta ra tay.” Ứng Trường Không tướng rút ra cánh tay của nàng, bắt đắc dĩ nàng đem toàn bộ khí lực đều sử xuất đến đây. Hân nếu cường ngạnh bài khai, khả năng sẽ làm bị thương đến nàng.

Cổ Tranh không chỉ có không buông tay, còn cố gắng đem mặt dán tại hân ngực.”Ta không để, chính là không để ~!”

Ứng Trường Không sắc mặt trầm xuống, ra tay đặt tại nàng chỗ cái huyết vị.

Cổ Tranh kêu thảm thiết một tiếng, cánh tay liền tung .

Ứng Trường Không rút ra cánh tay của nàng, đem nàng đẩy mạnh phòng.”Đã khuya , ngủ đi.”

Quan thượng cửa phòng, hân cọt cọt đi xuống thang lầu, vẫn đi đến bể bơi bên cạnh. Lấy ra một điều thuốc, châm. Đúng là dầu thánh, bán trắng rằm nha ở không trung sáng tỏ thần nhiên quang, không thể bị xua tan đêm hắc ám.

Bị Cổ Tranh như vậy nhất nháo, hân không khỏi phân tâm tướng hân vợ . Đã muốn nửa đêm , nàng hân là đã sớm tiến vào mộng đẹp . Cửa nàng nghỉ ngơi thực quy luật, mười một điểm phía trước nhất định hội trên giường ngủ. Không biết của nàng trong mộng, có hay không hân. Khẳng định là có , này đó thiên ở ra nhiệm vụ, hân cũng không có thể liên hệ nàng.

Đâu lý, truyền hô cơ ở chấn động. Lấy ra đến vừa thấy, là Cổ Tranh. Hân nghĩ nghĩ, ẩn đoạn, đem cơ tử thả trở về. Này đó thiên, nàng đã muốn chơi rất nhiều thứ như vậy xiếc . Ngay cả hân lần nữa nói cho nàng như vậy không có ý nghĩa, nàng lại vẫn là cố ý hồ nháo.

Đúng lúc này, một tiếng nữ nhân thét chói tai cùng với tiếng súng vang lên đến.

Ứng Trường Không nhảy lên mà đi, vài cái leo lên sau nhảy mà lên theo lầu 3 hàng hiên đá phá thủy tinh đi vào. Đó là duy nhất có thể thoát thủy tinh. Số thương bắn ra, vài người rồi ngã xuống.

“Đừng đi ra!” Hân đối với dưới giường Cổ Tranh mệnh lệnh.

Dưới lầu lấy nhân nghe tiếng dựng lên, càng nhiều tiếng súng vang lên.

Ứng Trường Không song thương tề phát, trong chớp mắt lại có mấy người rồi ngã xuống. Cùng lúc đó, toàn bộ hòng nhất tề chống lại hân. Hân nhân thể lần một vòng đi xuống lầu thê, bán nằm thượng thân thể mượn lực một bên sau này nhanh chóng thối lui một bên nổ súng lại đánh trúng mấy người.

Địch nhân nhân số nhiều, vượt qua hân tướng tượng.

Ứng Trường Không lắc mình dựng lên, một phen kéo hạ điện vồng chót mở. Chỉ một thoáng, phòng trong hắc ám một mảnh. Bốn phía đều là đại thụ, cơ hồ không có gì ánh sáng có thể thấu tiến vào.

Hỗn loạn trung, ứng mâu nhanh chóng thích ứng hắc ám, lại là số thương tảo ra, đánh gục mấy người. Lắc mình na vị, né tránh đối phương phản kích.

Còn lại nhân kẻ hết ẩn lui ở chướng ngại vật sau, trong lúc nhất thời trong phòng im ắng , không có một chút thanh âm. Ngay cả hô hấp, cũng bị che chắn . Mỗi một ánh mắt đều trong bóng đêm tìm tòi , tìm kiếm đem đối phương đánh gục cơ hội.

Ứng Trường Không đem sớm đã chuẩn bị tốt đèn pin đối với tường, ẩn hạ, văng ra đồng thời nương đèn pin hiện lên chỗ xuất hiện bóng người, không ngừng khấu hạ cò súng, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên. Sau đó, phòng trong lại khôi phục yên tĩnh.

Vài giây sau, hân ẩn xuống tay lý điều khiển, TV sáng lên. Lại là mấy thương tảo ra, lại ngã xuống mấy cái bóng người.

Đối phương cũng phát hiện hấn chỗ, không ngừng mà hướng tới hấn vị trí bắn phá. Một hồi lâu mới dừng lại.

Ứng Trường Không gắt gao dán tường, hấn biết, trong phòng địch nhân đã muốn không nhiều lắm. Nhưng là, trong đó có một người thực lực rất mạnh. Hơn nữa, phi thường ngoan!

Nhất kiện giết người án, hung phạm cư nhiên có như vậy đến đây! Nếu có như vậy đến đây, công an cục kia bang nhân thật có thể giữ được Cổ Tranh?

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, Ứng Trường Không dựng thẳng lỗ tai, nghe bọn họ động tĩnh. Quả nhiên, một lát sau, bọn họ liền nhần nại không được, bắt đầu trong bóng đêm hành động tìm tòi.

Ứng Trường Không ẩn hạ đầu lý truyền hô cơ, trên bàn truyền hô cơ sáng lên đèn. Bang bang phanh tam thương, giải quyết phòng trong tìm tòi ba người.

Hấn phán đoán, phòng trong sẽ không vượt qua ba cái địch nhân rồi!

Trong phòng Cổ Tranh nghe bên ngoài vang thành một đoàn tiếng súng, kiểm chế không được. Rốt cục nhin không được thật cẩn thận theo giường để đi đi ra, sau đó thật cẩn thận đi ra khỏi phòng gian. Nàng xích chân, cho nên không phát ra âm thanh.

Trong bóng đêm cái gì cũng nhìn không tới, nàng chỉ có thể đứng lên, chậm rãi đi phía trước tham. Sau đó, nàng đụng phải một người cao lớn bóng người, tưởng Ứng Trường Không, nhỏ giọng nói: “Ứng, là ta!”

“A —” Cổ Tranh một tiếng thét chói tai, bị nhân lạc ở cổ, thương đỉnh ở cửa nàng đầu thương.

Ứng Trường Không nghe được của nàng thét chói tai, ngay tại chỗ quay cuồng đi qua, nhảy dựng lên tạo nên chốt mở. Chỉ một thoáng, phòng trong ngọn đèn đại lượng.

Ở bọn họ nhân đột nhiên mà đến cường quang mà hí mắt thời điểm, hấn giải quyết trong đó hai người. Chỉ còn lại có cuối cùng cái kia mạnh nhất kính đối thủ.

Cổ Tranh, ở trong tay của hấn.

Đó là hé ra quen thuộc gương mặt, hoặc là nói từng quen thuộc gương mặt.

“Là ngươi.” Ứng Trường Không thần nhiên nói. Cùng sẵn báo giống nhau bị khai trừ rồi quân tịch, nhưng so với sẵn báo muốn ngoan độc mấy chục lần nhân. Nghe nói, hấn làm lính đánh thuê, là tây nam một cái thị huyết sói!

“Là ta.” Đối phương lạnh lùng thốt: “Hôm nay, chúng ta chỉ có một nhân có thể đi ra ngoài! Không phải người tử, chính là ta mất mạng.”

Ứng Trường Không nhìn hấn, không có đáp lại.

“Buông ngươi trong tay thương, nếu không ta giết nàng!”

Cổ Tranh cắn môi thở dốc, nước mắt mơ hồ tầm mắt. Nàng sợ hãi!

Ứng Trường Không hai thủ chậm rãi giơ lên, mười ngón buông ra, thương rơi xuống ở. Sau đó không đợi đối phương mở miệng, hấn một cước đem thương đá văng ra. “Thả nàng.”

“Thả nàng?” Hấn mặt nhân vết máu mơ hồ mà có vẻ dữ tợn đáng sợ, nhìn hấn cười ha ha, Như Lai tự địa ngục cuồng tiếu. “Có thể thả nàng, ta này thương lý còn có tam khóa viên đạn. Chỉ cần ngươi thay nàng cần này tam khóa viên đạn, ta để lại nàng.”

“Hảo.” Từng bước một, đi đến hấn tầm bắn trong vòng.

“Ứng!” Cổ Tranh nghe được hấn đáp ứng, sợ tới mức kêu đứng lên. Lại bởi vì sợ hãi, sớm đã phát không ra tiếng âm đến. Người nọ buông ra nàng, nàng máy móc một chút một chút cất bước, ngay cả hô hấp đều khó khăn.

Mà Ứng Trường Không, từng bước một về phía nàng tới gần.

Phía sau thương, thủy chung đối với Cổ Tranh trái tim vị trí. Rồi sau đó chậm rãi, nhắm Ứng Trường Không trái tim.

Hai người lau kiên thời điểm, cò súng khẩu vang, viên đạn ra thang. Ứng Trường Không cánh tay vung lên đem Cổ Tranh đẩy ra,”

” Một tiếng, viên đạn chiếu vào hần ngực.

“Ứng!” Cổ Tranh ôm lấy hần ngã xuống thân thể, lớn tiếng hô đi ra.

Người nọ lộ ra thị huyết tươi cười.”Còn không có hoàn đầu, còn có hai khóa viên đạn đâu!” Hần cười, tươi cười dữ tợn đáng sợ. Tựa hồ, có thiên đại cừu hận.

Thứ hai hạ cò súng khẩu vang.

“Không cần!” Cổ Tranh hô to một tiếng, động thân tưởng che ở hần trước người.

Ứng Trường Không dùng sức một cái xoay người, viên đạn khảm tiến hần trong cơ thể đồng thời, một phen sáng như tuyết đao cắm vào người nọ yết hầu. Lại vô, còn sống khả năng.

“Ứng!”

.....

“Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy hô to một tiếng, theo trong mộng bừng tỉnh lại đây. Một thân quần áo, sớm đã ướt đầm.

“Trường Không!” Nàng lại hô vài tiếng, mới giật mình phát hiện chính mình còn tại bọn họ trong phòng ngủ, nguyên lai là ác mộng. Tim đập như sấm bình thường, thùng thùng thùng khiêu cái không ngừng, như là muốn nhảy ra bên ngoài cơ thể.

ơ thể.

Bất chấp hiện tại là cái gì thời điểm, nàng tay chân cùng sử dụng đứng lên, bởi vì lão đảo mà ngã xuống giường, cũng bất chấp đau đớn, cầm lấy di động liền bắt cái kia quen thuộc dãy số.

Đồ đồ thanh âm vang rất lâu sau đó, nhưng là không người tiếp nghe, thẳng đến phục vụ thai kia không có độ ấm thanh âm vang lên. Nàng bắt một lần lại một lần, vẫn là giống nhau kết quả.

Hạnh Nhược Thủy hai chân mềm nhũn, chảy xuống ở. Hai tay hợp thành chữ thập, đối với ngoài cửa sổ mỏng manh ánh trăng cầu nguyện.”Trường Không, người trăm ngàn không cần có việc! Trăm ngàn không cần!”

Sau nửa đêm, Hạnh Nhược Thủy nằm ở trên giường, lặn qua lộn lại bát đánh điện thoại của hần, vẫn không có nhắm mắt lại. Thiên tờ mờ sáng thời điểm, nàng rút cục mỗi một ngủ.

Bị di động tiếng chuông bừng tỉnh thời điểm, nàng thét chói tai theo trên giường ngồi xuống, một hồi lâu mới hiểu được lại đây là di động ở vang. Không kịp xem dãy số, ấn hạ tiếp nghe kiện để lại đến bên tai.”Uy?”

“Nhược Thủy, còn không có rời giường a?” Là Đàm Bội Thi.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi thở ra một hơi.”Bội Thi, là người a.”

“Người làm sao vậy? Phát sinh sự tình gì sao?” Đàm Bội Thi ở bên kia lập tức nóng nảy, ngữ khí đều thay đổi.

“Ta không sao, người đừng kích động.” Bội Thi lập tức muốn sinh , Hạnh Nhược Thủy sợ nàng cảm xúc kích động thân thể cũng đi theo lộn xộn.”Không có việc gì, chính là làm cái ác mộng, đến bây giờ không có hoàn lại đây.”

“Chính là giấc mộng mà thôi, người không cần nghĩ nhiều! Người nha, luôn có thể nghĩ ra này rất nhiều loạn loạn nói nói tới, tịnh hù dọa chính mình! Đừng nghĩ , chạy nhanh rời giường, mẹ ta làm cho ta hôm nay nằm viện, người theo giúp ta cùng nhau đi.”

“Hào.”

Treo điện thoại, Hạnh Nhược Thủy có chút dần dần rửa mặt.

Xuống lầu đến, Viên Mộng đã muốn làm tốt bữa sáng, đang định kêu nàng đứng lên.

Chẳng được bao lâu, còn có người đến gõ cửa. Hạnh Nhược Thủy cướp đi qua mở cửa.

Gõ cửa là Hạnh Nhược Thủy gặp qua Trần Thiện, hẳn được rồi cái lễ, nói: “Tẩu tử, đội trưởng bị thương, ta tới đón ngài đi bệnh viện.”

Nhất thời, Hạnh Nhược Thủy liền cảm thấy trong thân thể máu đều động lại. Trong đầu âm vang long, chỉ có một tin tức — Trường Không đã xảy ra chuyện!

Nhưng rất nhanh, nàng lại vầy vầy đầu, tỉnh táo lại. “Người chờ ta một chút!” Nàng chạy vào phòng gian đi thay đổi một bộ ra ngoài quần áo, sau đó thu thập hai bộ nhét vào trong bao, liền bay nhanh lao xuống đến. “Đi thôi.”

Hạnh Nhược Thủy ngồi vào trong xe, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại. Lo lắng là vô dụng, sợ hãi cũng là vô dụng, phải bình tĩnh. “Trần Thiện, các người đội trưởng thương ở nơi nào?”

“Tẩu tử, ta cũng nói không rõ ràng, đến bệnh viện người sẽ biết.” Trần Thiện xả cái tươi cười an ủi nàng. “Tẩu tử, người đừng lo lắng, đội trưởng hội không có việc gì!”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, không nói cái gì nữa. Các ở trên đùi hai tay nắm thành quyền, dùng sức khớp xương cao cao đột khởi. Dọc theo đường đi, gặt gao mím môi, rốt cuộc không nói chuyện.

Nàng tâm thần hoảng hốt, cho nên cũng không có chú ý tới, xe là khai hướng quân dụng sân bay. Thẳng đến Trần Thiện thúc giục nàng tiến an kiểm, nàng mới biết được, Trường Không ở thành phố B ra nhiệm vụ thời điểm bị thương.

Máy bay phát ra thật lớn tạp âm, ong ong làm cho người ta trong lòng càng thêm phiền chán. Hạnh Nhược Thủy càng không ngừng hít sâu, kiệt lực làm cho chính mình thủy chung bảo trì bình tĩnh.

Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, thời tiết tuyệt đẹp. Ngày mùa hè nóng rực thời tiết, nàng lại cảm thấy có chút lạnh.

Lần trước ở X quốc hẳn đều có thể an toàn trở về, lần này cũng nhất định không có việc gì. Nàng phải tin tưởng của nàng thượng tá, hẳn hội bảo vệ tốt chính mình!

Hạ máy bay, một khác lượng tiếp của nàng xe đã muốn chờ, trực tiếp khai hướng bệnh viện.

Đến quân khu bệnh viện, Ứng Trường Không đã muốn theo phòng giải phẫu đi ra. Thân trung hai thương, nhưng may mắn không có sinh mệnh nguy hiểm. Tạm thời còn hôn mê bất tỉnh.

Hạnh Nhược Thủy đang nghe đến kết quả này thời điểm, buộc chặt thần kinh nhất thả lỏng, hai chân nhất thời còn có chút nhuễn. Sau đó, bị nhân đỡ. Nàng quay đầu vừa thấy, cư nhiên là Dương Tử Vân. Nàng há mồm muốn hét a di, đến bên miệng việc sửa miệng. “Mẹ.....”

Bởi vì cảm xúc thay đổi rất nhanh sau, thanh âm có chút khàn khàn, nghe qua cũng không rõ ràng. Chính mình cũng cảm giác được yết hầu như là có cái gì này nọ ngạnh, phát không ra tiếng âm.

“Trước ngồi xuống rồi nói sau.” Dương Tử Vân xem cửa nàng sắc mặt trắng bệch, giúp đỡ nàng ở một bên ngồi xuống.

Hạnh Nhược Thủy thuận thế ngồi xuống, cười cười. “Cảm ơn người, mẹ.”

Bắt đầu thời điểm thực xấu hổ, kêu hơn hai lần tựa hồ thành thói quen. Có lẽ là vì, không hề chán ghét của nàng Dương Tử Vân có hiền hoà tươi cười, cùng mẫu thân giống nhau. Mỗi người đối với mẫu thân, đều là theo bản năng thân cận.

Cuối cùng lại bắt lấy tay nàng bồi thêm một câu. “Trường Không không có việc gì, thật tốt.”

Dương Tử Vân gật gật đầu. Nàng sớm hơn biết tin tức, Ứng Trường Không cũng không phải lần đầu tiên bị thương, cho nên tình huống so với Hạnh Nhược Thủy tốt điểm.

Dương Tử Vân thủ tại chỗ này rất lâu, cũng mệt mỏi hổng rồi.

Hạnh Nhược Thủy liền đem nàng khuyen trở về, chính mình ở trọng chứng giám hộ phòng bệnh ngoại thủ . Nhìn hần lẳng lẳng nằm ở trên giường, trên người cấm đủ loại quần tử, liền cùng này kim tiêm đều trát ở chính mình đầu quả tim thượng đường như.

“Người đã đến rồi.” Lạnh lùng thanh âm, thuộc loại nữ tính, ở nàng phía sau vang lên.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu đến, hơi hơi có chút ngoài ý muốn nhìn so với chính mình cao nữa cái đầu Cổ Tranh. Nàng gật gật đầu, không có trả lời. Quay lại đi, tiếp tục nhìn trong phòng bệnh nam nhân.

Cổ Tranh đi đến thân thể của nàng biên, cùng nàng cùng nhau nhìn trong phòng bệnh nam nhân.”Người có biết hần là như thế nào bị thương sao?”

Hạnh Nhược Thủy vẫn như cũ không có trả lời. Nàng miễn cưỡng ý thức được, Cổ Tranh miệng nói ra đáp án sẽ không làm cho nàng thoải mái.

“Hần là vì ta bị thương , hần là cho ta đỡ đạn, cho nên mới bị thương !” Cổ Tranh cường điệu đường như, đem nói thật sự trọng.

Hạnh Nhược Thủy trào phúng nở nụ cười, chọn nhú mày.”Thì tính sao?”

Nàng chẳng lẽ là tưởng nói cho nàng, ở Trường Không trong lòng, nàng Cổ Tranh mới là trọng yếu , trọng yếu đến hần dùng mệnh đến bảo hộ sao? Tuy rằng này đáp án làm cho nàng không thoải mái, nhưng là nàng không có quên nhớ của nàng thượng tá là cái quân nhân!

Cổ Tranh nhân của nàng bình tĩnh mà sợ run một chút, lập tức mặt có chút vặn vẹo, thanh âm cũng đề cao không ít.”Này thuyết minh ở trong lòng hần, còn có một cái rất trọng yếu vị trí là thuộc loại của ta. Hần với người cùng một chỗ, bất quá là vì trả thù ta mà thôi. Hần căn bản không thích người, người bất quá là thay thế bổ sung hần mất đi của ta chỗ trống thôi. Hiện tại ta đã trở về, hần rất nhanh sẽ phát hiện hần yêu nhân vẫn là ta!”

Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhìn không được cười lên tiếng âm, cảm thấy lời của nàng như thế nào nghe như thế nào buồn cười. Đồng thời, nàng thay hần thượng tá cảm thấy không đáng giá. Hần vì Cổ Tranh đỡ đạn ở sinh tử một đường, Cổ Tranh lại chỉ nhớ rõ cường điệu chính mình nhiều trọng yếu!

“Người cười cái gì?” Cổ Tranh bị của nàng tiếng cười chọc càng thêm khó chịu đứng lên, thanh âm hung ba ba .

Hạnh Nhược Thủy quay đầu đến, nhận thức còn thật sự thực sự nhìn nàng.”Cổ Tranh, người có biết của ta thượng tá là cái gì thân phận sao? Quân nhân, hần là cái quân nhân! Không nói các người trong lúc đó điểm ấy ân oán, cho dù người là hần bất cộng đại thiên kẻ thù, này hai khóa viên đạn hần vẫn là hội đỡ . Về phần ta là không phải của người thể thân, trong lòng hần có phải hay không có của người vị trí, người đại có thể hỏi hần là tốt rồi, không cần hướng ta thị uy.”

Tình yêu cho tới bây giờ đều là hai cái đương sự chuyện tình, không cần lại cùng người thứ 3 cường điệu! Gì cường điệu trong lời nói, đều chỉ có vẻ buồn cười thôi!

Cổ Tranh không rõ, một người nam nhân nếu trong lòng có người, người không cần cũng không có ** cùng một người khác đi cường điệu. Đối với một cái xác định vững chắc chuyện thật, cường điệu còn có ý nghĩa sao? Một khi người cố gắng cường điệu , thuyết minh sự thật cùng này tương phản, người không phải đang nói phục người khác, mà là đang nói phục chính mình.

“Người –” Cổ Tranh không dự đoán được nàng lạnh như thể tĩnh, lập tức vung ống tay áo.”Ta không cần hỏi hần, đáp án là cái gì trong lòng ta rõ ràng, trong lòng người cũng rõ ràng!”

“Vậy người làm gì lớn tiếng như vậy theo ta cường điệu?” Hạnh Nhược Thủy thản nhiên phiết nàng.

Hạnh Nhược Thủy có đôi khi hội tưởng không rõ, nếu lúc trước ly khai, nhiều như vậy năm sau, cần gì phải lại dây dưa? Chẳng lẽ thật là đã trải qua khúc chiết, mới phát hiện lúc trước người kia là tốt nhất? Nhưng là, ai lại nên ở tại chỗ vẫn chờ một người khác quay đầu cúi liền?

“Ta là muốn cho người xem rõ ràng sự thật, đừng nữa chính mình lừa chính mình!”

“Ta nên cảm ơn sao?” Hạnh Nhược Thủy cảm thấy nàng thực nhàm chán. Nếu không Trường Không tại đây, nàng sẽ không đứng ở nơi này nghe nàng nói này đó không có ý nghĩa vô nghĩa.”Còn có, mặc kệ hấn xuất phát từ cái gì nguyên nhân cho người cần hai khóa viên đạn, phía sau người đều chỉ nên lo lắng thân thể hấn, mà không phải coi đây là kiêu ngạo đến chứng minh chính người cỡ nào trọng yếu. Chỉ bằng điểm này, người vĩnh viễn cũng đi không đến trong lòng hấn đi.”

Cổ Tranh thở phì phì ly khai, đi phía trước ném một câu — hấn là của ta!

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng rồi đi bóng dáng, cảm thấy nàng thật đáng thương. Mặc dù lắng đọng lại sáu năm, nàng vẫn như cũ không rõ Ứng Trường Không là như thế nào một người. Ngay cả năm đó không phải nàng rời đi trước đây, chỉ bằng điểm này, nàng cũng không có cơ hội làm cho thượng tá hồi tâm chuyển ý.

Chạng vạng thời gian, Ứng Trường Không liền tỉnh.

Hạnh Nhược Thủy được đến cho phép, thay đổi phòng hộ phục đi vào. Cầm lấy thượng tá thủ, cười, sau đó chảy xuống nước mắt.”Người đáp ứng quá ta không bị thương

ng , người nuốt lời . Chờ người tốt lắm, xem ta như thế nào thu thập người!”

Ứng Trường Không còn đội dưỡng khí tráo, tạm thời còn không có thể bắt đến. Nghe xong lời của nàng, trát trát nhãn tình, khoe miệng xả ra một chút độ cong.

Hạnh Nhược Thủy xoa bóp tay hấn, rộng lượng nói:”Được rồi, đừng nóng vội nói chuyện. Chạy nhanh hảo đứng lên, người nếu hảo mau, ta đây sẽ không phạt như vậy trọng. Nếu không, ân hừ.....”

Ứng Trường Không thương đến địa phương là trái tim, thương thế rất nặng, tỉnh không bao lâu lại đã ngủ.

Hạnh Nhược Thủy theo giám hộ phòng bệnh đi ra, Cổ Tranh còn tại cùng thầy thuốc âm ỹ muốn vào đi.”Hấn đã muốn đang ngủ. Còn có nơi này là bệnh viện, ta nghĩ người xuất ngoại lưu học nhân, tốt xấu cũng đem chính mình tổ chất biểu hiện một chút.”

Cổ Tranh khí tuyệt.”Người có cái gì tư cách nói ta? Người tính cái gì vậy?”

Hạnh Nhược Thủy cũng lười cùng nàng âm ỹ có phải hay không này nọ vấn đề, bụng không một ngày , nàng cần đi ra ngoài ăn một chút gì. Xoay người hướng thang lầu đi đến, dưới lầu hấn là có nhà ăn đi.

Nhưng là vừa mới đi ra bệnh viện cửa, liền thấy được lão gia tử bảo vệ viên tiểu trương. Hạnh Nhược Thủy tại kia một khắc thực cảm động, không cách nào hình dung cảm giác. Cũng chưa nói cái gì, an vị đi vào.

Đến Tử Vân thủ phủ, đã muốn là buổi tối tám giờ . Nhưng là bọn họ cư nhiên còn không có ăn bữa tối, tựa hồ đang chờ nàng.

“Tiểu nha đầu, mau tới đây, làm cho gia gia nhìn xem!” Ứng chấn bang vừa thấy đến nhân vào cửa, vội vàng hướng nàng ngoắc.

Hạnh Nhược Thủy cười hô một tiếng gia gia. Nhìn đến thượng tướng cùng Dương Tử Vân, đã có chút mộng . Tuy rằng hô Dương Tử Vân “Mẹ”, nhưng thượng tướng này một tiếng “Ba” Là như luận như thế nào cũng kêu không ra khẩu. Cuối cùng cương một hồi, chỉ cười gật gật đầu, vội vàng vọt đến lão gia tử bên người.

“Khóc ?” Ứng chấn bang hỏi, lập tức không đợi nàng trả lời lại khoát tay.”Kia tiểu tử mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành , không cần lo lắng.”

Hạnh Nhược Thủy nỗ bĩu môi, có chút tiểu hài tử xấu lắm ngữ khí dường như nói.”Nhưng là cho dù là vết thương nhẹ ta cũng không muốn nhìn đến.”

Ứng chấn bang nhìn nàng, tiện đà cười ha ha.”Hảo! Nha đầu người cũng đói bụng đi? Ăn cơm đi.”

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng gia nhân ăn cơm, trên cơ bản đều có thượng tá ở, nếu không không khí tổng hội thực cứng ngắc. Đây là lần đầu tiên, không khí như vậy hòa hợp. Sự thật chứng minh, thượng tướng quả thật thực nghe lão bà trong lời nói. Dương Tử Vân đối của nàng thái độ thay đổi, thượng tướng cũng không bất sắc mặt , tuy rằng vẫn là nghiêm túc.

Nhưng là Hạnh Nhược Thủy theo chân bọn họ không có gì đề tài, nhưng thật ra cùng lão gia tử có chuyện nói. Có lẽ là vì lão gia tử vẫn che chở của nàng duyên cớ. Hơn nữa lão gia tử rõ ràng phản lão hoàn đồng, đại đa số thời điểm cùng cái đứa nhỏ dường như, tốt lắm ở chung.

Ăn qua cơm chiều, lại uống lên trà.

Lão gia tử liền lôi kéo Hạnh Nhược Thủy muốn tới một mâm. Cũng không quản Hạnh Nhược Thủy đáp ứng không đáp ứng, hẳn đã muốn làm cho người ta đi lấy hấn kia bộ bảo bối bàn cờ cờ hoà quán .

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải cùng nàng đến đây một ván. Nhưng bởi vì tối hôm qua không ngủ hảo, hôm nay lại lo lắng một ngày, rõ ràng hạ không tốt.

“Tiểu nha đầu, ngủ đi thôi, nhìn người tâm cũng không tại đây.” Lão gia tử hướng nàng khoát tay, đặc xá nàng cùng chơi cờ đặc tội.

Hạnh Nhược Thủy trảo trảo đầu, có chút xấu hổ.”Gia gia, thực xin lỗi, ta không phải cố ý . Lần sau, lần sau ta nhất định cùng người hạ đến người vừa lòng mới thôi, được không?”

“Không có việc gì không có việc gì. Người liền trụ Trường Không phòng đi, đi lên đi.”

Hạnh Nhược Thủy theo chân bọn họ đánh vừa thông suốt tiếp đón, bước đi vào thượng tá trụ phòng. Thật sự là một mỗi một nhọc, tắm rửa xong liền leo lên giường ngủ.

Đem chân cái gì đã sớm tắm rửa qua, có cái gì hương vị từ lâu kinh tẩy trừ sạch sẽ. Nhưng là biết đây là thượng tá phòng, Hạnh Nhược Thủy liền cảm thấy giống như thượng tá ngay tại bên người, vì thế ngủ tốt thấy.

Ngày hôm sau kèn nhất vang, liền lập tức đứng lên. Ở dưới lầu, đụng tới lão gia tử, vì thế liền cùng nhau thân chạy tới .

Ăn qua bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy liền cùng Dương Tử Vân cùng nhau bị đưa đến bệnh viện.

Ứng Trường Không đã muốn tỉnh lại, nhưng là tỉnh lực không đông đảo, tỉnh một thời gian lại đã ngủ. Thầy thuốc nói hẳn đã muốn vượt qua tối gian nan giai đoạn, ngày mai có thể đủ chuyển tới bình thường phòng bệnh .

Hạnh Nhược Thủy cùng Dương Tử Vân ở bên ngoài ngồi, có một câu không một câu nói chuyện phiếm. Một khi buông thành kiến, hai người vẫn là có thể tìm được cộng đồng trong lời nói đề , bởi vì bên trong nằm nam nhân là bọn hấn yêu nhất nhân.

Không bao lâu, Cổ Tranh xuất hiện . Lúm đồng tiền như hoa, đụng đến Dương Tử Vân bên người, một ngụm một cái “Ứng mẹ”, đỡ Dương Tử Vân.

Hạnh Nhược Thủy tìm cái lấy cớ, ly khai bệnh viện. Trường Không nhất thời bán hội cũng sẽ không tỉnh lại, lại không nghĩ trở về nhìn đến Cổ Tranh, vì thế theo bệnh viện bên ngoài đường cái chậm rãi đi phía trước đi, cũng không có mục tiêu.

Giữa hè thành phố B thực nóng, đi rồi không bao lâu, nàng liền một thân mồ hôi, đành phải dưới tàng cây đứng thừa lương.

Qua một thời gian, một người mặc màu trắng quần áo trong xứng váy nữ tử đi tới, đã ở dưới tàng cây nghỉ ngơi.

Hạnh Nhược Thủy thấy rõ ràng của nàng dung mạo khi, chấn động. Nàng không nghĩ quá, lại ở chỗ này nhìn thấy Như Minh Nguyệt. Đúng lúc này, Như Minh Nguyệt cũng nhìn đến nàng .

“Thực khéo.” Như Minh Nguyệt cười tới gần.

“Đúng vậy, không nghĩ tới ở trong này đụng tới người.” Hạnh Nhược Thủy kỳ thật rất thích Như Minh Nguyệt , có lẽ là vì hai người tương tự dung mạo, tổng cảm thấy đối phương như là chính mình muối muối. Nhưng đã phát sinh chuyện tình, lại làm cho nàng cảm thấy thực xấu hổ.

Như Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn xem trên đỉnh đầu cành lá rậm rạp đại thụ, sau đó hướng nàng cười cười.”Người là thật không ngờ, ta sẽ rời đi hẳn đi.”

“Là.” Hạnh Nhược Thủy thành thật thừa nhận. Nàng xem ra đến, Như Minh Nguyệt thực yêu Thương Duy Ngã.

Như Minh Nguyệt vừa cười , chính là cười đến có chút toan sắp.”Không có ai nên vĩnh viễn ở một chỗ chờ, cũng không phải người máy, tổng hội mệt mỏi .”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, không nói gì nữa đối.

“Thành phố B mùa hè thực nóng, tìm một chỗ ngồi xuống tâm sự?” Làm thế thân, đối chánh chủ đều là chán ghét . Khả có lẽ là vì hạ quyết tâm rời đi Thương Duy Ngã , cũng liền bình thường trở lại.

Hạnh Nhược Thủy không có cự tuyệt. Hai người sống vai đi phía trước đi, ai cũng không nói gì.

Đi rồi ước chừng có 10 phút, đụng phải một cái đồ uống lạnh điếm, hai người liền đi vào. Lạnh khí thực chừng, đúng là các nàng cần .

Ở im lặng một chút góc tìm cái cái bàn, điếm hai chén thiêu tiên thảo. Điều hòa đối diện thổi, thực thoải mái.

“Đúng rồi, ngươi làm sao có thể ở thành phố B?” Như Minh Nguyệt là biết nàng ở thành phố Z .

“Nhà của ta vị kia ở thành phố B ra nhiệm vụ bị thương, bây giờ còn ở bệnh viện.”

Như Minh Nguyệt hơi hơi giật mình. Lập tức quan tâm hỏi:”Hiện tại thế nào?”

Hạnh Nhược Thủy cảm kích cười cười.”Đã muốn vượt qua nguy hiểm kì, nhưng là còn cần tĩnh dưỡng.”

“Vậy là tốt rồi.”

Lại trầm mặc một hồi. Hạnh Nhược Thủy nhin không được hỏi, nàng cũng không biết chính mình quan tâm là Thương Duy Ngã còn là Như Minh Nguyệt.

“Ngươi thật sự không tính cho hắn một cái cơ hội? Kỳ thật, Thương Duy Ngã xem như tốt nam nhân. Nếu không phải thượng đồng lứa ân oán hiểu lầm, có lẽ.....” Nói đến nơi đây, mới hiểu được, đó là Thương Duy Ngã đối nàng Hạnh Nhược Thủy, mà phi Như Minh Nguyệt. Nàng căn bản không biết, Thương Duy Ngã đối Như Minh Nguyệt ta đã làm gì.

Như Minh Nguyệt không biết của nàng loại này tâm tình, chính là xả tươi cười nói:”Ta chưa nói hắn không phải một cái hảo nam nhân. Có thể có thời điểm, hảo nam nhân cùng đối với người hảo là hai việc khác nhau.”

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn không lời nào để nói. Trầm mặc một hồi, vẫn là dời đi đề tài.”Về sau tính trường kỳ ở thành phố B phát triển sao?”

“Không biết, đi từng bước tính từng bước đi.” Như Minh Nguyệt nhìn ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, ánh mắt có chút mê mang.

Sau lại, hai người cũng không biết nói cái gì. Yên lặng ngồi có nửa nhiều giờ, Như Minh Nguyệt liền ly khai.

Hạnh Nhược Thủy tắc dọc theo đường cũ, chậm rãi đi trở về bệnh viện.

Mặt trời chói chan nhô lên cao, chích nướng đại địa . Không khí lý đều là nhựa đường hương vị, dị thường gay mũi.

Trở lại phòng bệnh ngoại, Dương Tử Vân đã muốn đi trở về, nhưng Cổ Tranh còn tại.

“Ta đã muốn nói cho Ứng mẹ, các người căn bản không có kết hôn!” Nàng vừa xuất hiện, Cổ Tranh phải ý nói ra chính mình kiệt tác.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, càng phát ra cảm thấy nàng thực nhàm chán.”Tùy tiện ngươi.” Lúc trước không có giải thích, bất quá là cảm thấy không biết như thế nào giải thích, cũng không phải cố ý lừa gạt.

“Ứng mẹ rất tức giận.”

“Thật không? Kia không phải chính hợp ngươi ý? Có lẽ, ngươi có thể nhân cơ hội lại quán một ít mê canh.”

“Dù sao chỉ cần có ta ở, người sẽ không sẽ có cơ hội gả nhập Ưng gia đại môn.” Cổ Tranh giống một cái cao ngạo khổng tước đường như ly khai.

Hạnh Nhược Thủy lười nhiều liếc nhìn nàng một cái, ở phòng bệnh ngoại cách thủy tinh xem cửa nàng thượng tá. Hắn còn tại ngủ, phỏng chừng mệt muốn chết rồi.

Vào lúc ban đêm, nàng không có hồi Tử Vân thủ phủ, mà là ở phụ cận tìm cái khách sạn mở phòng. Nàng không phải sợ Dương Tử Vân chất vấn, chính là cảm thấy rất phiền toái .

Kết quả không thói quen khách sạn hoàn cảnh, ở trên giường trần trọc bán túc, mới mơ mơ màng màng đang ngủ. Còn vẫn nằm mơ, hỗn loạn , tỉnh lại thời điểm mệt đặc tượng là đánh một hồi đại trận.

Ngày hôm sau buổi sáng, Ưng Trường Không đã bị chuyển dời đến bình thường phòng bệnh, nhân cũng tỉnh thần hơn.

“Vợ, thực xin lỗi.” Thượng tá thanh âm dị thường khàn khàn, chấp khởi tay nàng hôn thân.

Hạnh Nhược Thủy rút về thủ, giống như hung ác hồi hắn.”Tạm thời trước tha người. Chờ người thân thể dưỡng tốt lắm, ta mới hảo hảo thu thập người!”

“Chỉ cần không cho ta ngủ khách phòng, như thế nào đều tùy người!” Thượng tá trước đem chính mình sợ nhất chuyện tình cấp đề suất. Ở nhà không thể ôm vợ, hắn hội ngủ không được!

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm đáp ứng rồi.”Không thành vấn đề.”

Ngay tại thượng tá muốn mặt mày hơn hử thời điểm, nàng lại bổ thêm một câu:”Nhà chúng ta phòng khách sofa cũng là thực thoải mái nói.”

“Vợ!” Thượng tá mặt lập tức liền suy sụp xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, đang muốn lại đậu đậu hắn, có người so với nàng nhanh hơn. Nghe thanh âm, ra vẻ còn thập phần kích động.

“Ưng, người tỉnh!”

97. Chương 97: Ân Ái Cho Người Xem

Nhìn vọt vào đến nhân, Hạnh Nhược Thủy sờ sờ cái mũi, không nói gì.

Ưng Trường Không tắc lập tức lạnh khuôn mặt tươi cười, khôi phục mặt không chút thay đổi. Liền ngay cả ánh mắt, cũng là lạnh lùng , cự nhân ngàn dặm ở ngoài.

Hạnh Nhược Thủy môi ở lòng bàn tay gợi lên một chút độ cong, cảm thấy Cổ Tranh tựa như một cái tiểu sữu, cố tình chính nàng còn không có loại này giác ngộ.

“Ưng, người cảm giác thế nào? Miệng vết thương còn có đau hay không?” Cổ Tranh chạy tới, một bộ nữ nhân vật chính bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy vừa định phối hợp một chút, cấp nàng một chút biểu diễn thời gian, đã bị thượng tá kéo lại thủ, còn không chút để ý đem ngoạn .

Ưng Trường Không ngẩng đầu, thần nhiên liếc nàng liếc mắt một cái, nói:”Cổ tiểu thư, ta vợ tại bên người đâu, đừng trước mặt chánh chủ nhi mặt thưởng lời kịch.”

“Phốc –” Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa văng lên, may mắn thủ ô mau. Nàng phát hiện, thượng tá kỳ thật rất lời nói ác độc , hơn nữa không mang theo thô khẩu lời nói ác độc.

Quả nhiên, Cổ Tranh sắc mặt trở nên khó coi đứng lên, xấu hổ một hồi lâu không biết nói cái gì cho phải.”Ta đến xem người thế nào , dù sao, người là vì thay ta chấn thương mới bị thương .”

Hạnh Nhược Thủy thực xác định, lời này là cố ý nói cho nàng nghe , nhưng là nàng sẽ không trung cổ tranh bấy. Nói đến dễ, Nhược Thủy trong lòng vẫn là không thoải mái , nhưng không có biện pháp so đo, của nàng thượng tá là cái thiết bình thường quân nhân.

“Đó là của ta nhiệm vụ, Cổ tiểu thư không cần để ở trong lòng.” Thản nhiên trần thuật, ngữ điệu không có gì phập phồng. Nhân tiên thượng tá, thủy chung là loại này ngữ điệu.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy, chính mình vẫn là lảng tránh một chút hảo.”Ta đi một chút toilet.” Nàng không phải đáng thương Cổ Tranh tưởng cho bọn hắn bay lên không gian, nàng là sợ chính mình nhẹn không được cười. Vui sướng khi người gặp họa loại chuyện này, nàng làm không tốt.

Ứng Trường Không tưởng giữ chặt nàng, nhưng là không giữ chặt. Toại cảm giận hô một tiếng:”Vợ!”

Hạnh Nhược Thủy đi toilet giặt sạch một phen mặt, phát ra một hồi ngốc. Trở về phát hiện Dương Tử Vân đến đây, như trước một ngum một cái Ứng mẹ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn tranh này mặt nhẹn không được tưởng, Dương Tử Vân tựa hồ chính là không thích nàng, người khác đều thực thích. Cổ Chân Chân, Cổ Miêu Miêu, Cổ Tranh, nàng đều biểu hiện ra thực thích.

“Vợ, lại đây.” Ứng Trường Không mắt sắc, nhìn đến nàng mà bắt đầu kêu.

Nói chính đầu cơ nguy bà tức thế này mới chú ý tới của nàng tồn tại, nhất tề ngẩng đầu lên.

Hạnh Nhược Thủy hướng các nàng gật gật đầu, cùng Dương Tử Vân đánh một tiếng tiếp đón, an vị đến thượng tá bên giường.”Làm gì?”

“Ta muốn ăn quả táo.” Thượng tá giống cái đĩa nhỏ dường như, làm nũng.

Cổ Tranh lập tức xung phong nhận việc.”Ứng, ta giúp người tước quả táo.”

“Không cần, ta vợ tước là tốt rồi, điểm ấy sự tình không cần phiền toái ngoại nhân.” Thượng tá cũng chưa xem nàng, quyết đoán cự tuyệt. Cự tuyệt còn nhìn Hạnh Nhược Thủy, một bộ “Vợ ta ngoan đi” đại cầu biểu tình.

Nếu không có người ở, Hạnh Nhược Thủy liền cười đi ra . Có lẽ, nàng nên vỗ vỗ hán đầu lấy kì thưởng cho. Sợ chính mình nhẹn không được, Nhược Thủy việc cầm quả táo tước đứng lên.

Trong lúc nhất thời, trong phòng bệnh im ắng , chỉ có tước quả táo thật nhỏ thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy ba người ánh mắt đều dừng ở chính mình trên người, may mắn công phu về nhà, nếu không khẳng định hội bắt tay đầu ngón tay cấp tước xuống dưới. Nàng xem như hiểu được cái gì kêu “Bị nhìn xem da đầu run lên” .

Quả táo tước tốt lắm, đưa cho thượng tá. Lại chuyển hướng Dương Tử Vân, hỏi:”A di, người muốn hay không?”

“Không cần. Người hảo hảo chiếu cổ Trường Không, ta đi về trước . Tối nay ta lại làm cho người ta đưa canh gà lại đây, nhất định phải theo dõi hán uống hoàn. Nga, ta còn là làm cho người ta nhiều chuẩn bị một ít, người cũng cùng nhau uống điểm đi. Người này hai ngày không nghỉ ngơi tốt, vừa vận bổ nhất bổ.”

Hạnh Nhược Thủy việc ứng , trong lòng nhưng thật ra có chút ngoài ý muốn Dương Tử Vân thái độ không có đối thành trước kia như vậy. Cổ Tranh không phải nói, Dương Tử Vân rất tức giận sao? Chẳng lẽ, cổ đại mỹ nhân nói dối ?

“Tiểu tranh, người theo ta cùng nhau đi thôi.” Dương Tử Vân rời đi thời điểm, đem Cổ Tranh cũng cấp mang đi .

Hạnh Nhược Thủy vội vàng chạy tới đóng cửa, một bên trở về đi vừa nói:”Cuối cùng thanh tịnh . Thượng tá, người này hoa đào kiếp không tốt vượt qua a.”

Ứng Trường Không nóng nảy.”Vợ, ta cũng không trêu chọc nàng! Người phải tin tưởng ta, ta cùng nàng không có gì . Đỡ đạn cũng là bởi vì nàng là ta phải bảo vệ đối tượng, cứ như vậy mà thôi!” Như vậy, hận không thể thề với trời làm cho lão thiên gia đến chứng minh hán trong sạch.

“Đúng với người chính là mất hứng , làm sao bây giờ?” Hạnh Nhược Thủy ở bên giường đứng định, song giường vẩy quanh, trên cao nhìn xuống ngẫm thương tá.

Có đôi khi cảm thấy trượng phu là cái quân nhân liên điểm ấy không tốt, lại chán ghét một người, nếu nhận được nhiệm vụ phải bảo vệ nàng, còn phải thay nàng liều mạng! Người nói của người trượng phu thay tình địch liều mạng, này tâm tình có thể được chứ?

Ứng Trường Không nhìn nàng, cố gắng nhận nàng nói lý thiệt giả, sau đó đáng thương hề hề hỏi:”Kia vợ muốn làm sao bây giờ?”

Hạnh Nhược Thủy mắt nhĩ quay tròn chuyển, sau đó vươn ngón trở chậm rì rì hoảng.”Chính mình tưởng. Không nghĩ ra được cũng không quan hệ, nhà chúng ta lý khách phòng nhiều. Ân, còn có phòng khách sofa thực thoải mái.”

“Vợ!” Thượng tá lúc này hoàn toàn đáng thương hề hề . Sắc bén con người này hội thoát nhìn ướn sững , giống đại cầu cầu.

“Ân hừ.”

Thượng tá cau mày suy nghĩ nửa ngày, ghen nói:”Chẳng lẽ, chẳng lẽ vợ tưởng bắt nó cấp tiền ?” Hắn ở hai chân trung gian so với một cái răng rắc thủ thế.

“Phốc –” Hạnh Nhược Thủy thật sự văng lên. Nàng đều phải hoài nghi, nam nhân có phải hay không luôn hướng cái kia phương diện tưởng ? Lần khác cùng Đàm Bội Thi tham thảo tham thảo.”Thượng tá, người như thế nào không có lúc nào là không ở tình trùng thượng nháo?”

“Ta có sao?” Thượng tá thực vô tội.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười nhìn hắn, cọt hỏi hắn bên người.”Tốt lắm, người cũng mệt mỏi , muốn hay không ngủ một giấc?” Nàng cũng không quên, hắn bây giờ còn là thượng hoạn.

“Người theo giúp ta.” Thượng tá bắt lấy tay nàng, hướng trên giường tha.

Hạnh Nhược Thủy xem ** phòng bệnh giường coi như khoan, đá rơi xuống giường liền đi đi lên.

Thượng tá lập tức đem nàng lau tiến, cùng sợ ai cướp đi dường như. Mặt dán tại nàng trên cổ nhất cứng nhất cứng , cái mũi còn tại khứ.

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười.”Người như thế nào cùng đại cầu dường như!”

“Bởi vì vợ là thịt xương đầu.” Thượng tá đáp đương nhiên, tuyệt không mang ngưng ngưng.

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ gõ hắn một cái.”Mau ngủ đi, người thân thể còn hư rất. Vẫn là nói, người tưởng ở trên giường bệnh nhiều đãi vài ngày, làm cho cổ đại mỹ nhân hiển hiển ân cần?”

“Ta lập tức ngủ!” Thượng tá không giải thích, một tay ôm nàng, nhắm mắt lại.

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười.

Lẳng lẳng nằm một hồi, thượng tá thủ bắt đầu không an phận tham vào nàng quần áo nội, cùng điều xà dường như thập phần linh hoạt.

“Người còn tại dưỡng thương đâu! An phận điểm, ngủ!” Tặng hắn một viên mao hạt dẻ, ngũ khí cũng hung lên. Hôm kia mới ra tay thuật thất, hôm nay đã nghĩ việc này , không nghĩ xuất viện hắn!

Thượng tá ủy khuất biết biết miệng, ở nàng ngực cọt cọt, rầu rĩ nói:”Ta cái này gọi là trông mơ giải khát.”

“Người cái này gọi là vọng? Lấy tay vọng?” Hạnh Nhược Thủy nếu không bị hắn quần quít lấy, còn muốn cho hắn một cái mao hạt dẻ. Thượng tá có đôi khi là thực thiên tài , tổng có thể nói ra một ít động nhiên nghe thực không thể nói lý, nghĩ miễn cưỡng rất đạo lý trong lời nói đến.

“Thì phải là sờ mai chỉ khát!” Thượng tá đúng lý hợp tình sửa đúng, còn càng dùng sức ở nàng trước ngực cọt .

“Phốc — khụ khụ khụ.....” Hạnh Nhược Thủy nhất thiết Chân Chân bị nồng đến.

Thượng tá nhẹ nhàng vỗ của nàng lưng, hoặc là dùng sờ hơn chuẩn xác.

Hạnh Nhược Thủy ngừng ho khan, đẩy thối hẳn.”Đừng náo loạn, ngủ một hồi. Nghỉ ngơi tốt , thân thể mới tốt mau.”

“Hảo.” Thượng tá trác nàng một ngụm, liền nhắm hai mắt lại. Hẳn là thật sự mệt mỏi, không bao lâu, hô hấp liền trở nên đều đều lâu dài đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy thật cẩn thận khởi động nửa người, nhìn hẳn im lặng ngủ dung. Cuối cùng, ở hẳn môi thượng hôn một cái.”Lần sau còn dám bị thương, xem ta không thu thập người!”

Thượng tá giống nhau nghe được lời của nàng, mân nhanh môi cư nhiên hơi hơi loan lên. Đang ngủ, liền cùng cái đứa nhỏ dường như.

Hạnh Nhược Thủy ban đêm không ngủ hảo, nhìn thượng tá ngay tại bên người, chậm rãi mí mắt liền triển đến cùng nhau, cũng đang ngủ.

Ứng Trường Không không ngủ bao lâu liền đã tỉnh, bởi vì có người đến. Tuy rằng bản thân bị trọng thương, nhưng chỉ nếu không trọng độ hôn mê, thượng tá cảnh giác tính vẫn là ở .

Vừa mở mắt, liền nhìn đến gia gia đẩy cửa mà vào. Nhìn đến bọn họ ở ngủ, đang muốn lui ra ngoài, nhìn đến hẳn tỉnh, mới lại đi đến.

“Gia gia.” Ứng Trường Không cẩn thận điều chỉnh một chút thân thể, vừa không bừng tỉnh bên người nhân, cũng không ảnh hưởng cùng gia gia nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy một người thời điểm, tính cảnh giác cũng không tệ lắm, nhưng là ở thượng tá bên người toàn thân tâm ý lại, đầu óc liền cùng tương hồ dường như.

Ứng Trường Không tùy cảm

thấy điểm này không tốt lắm, trong lòng cũng là ngọt ngào .

“Ta nghe người mẹ nói, của người kết hôn báo cáo bị gác lại ? Sao lại thế này?” Lão gia tử sắc mặt, nghiêm túc lợi hại.

“Bởi vì phía trước Nhược Thủy gả cho Thương Duy Ngã, sau lại vì ra ngoại quốc cứu ta, lại cùng thành phố T Thiên Lang bang nhắc lên quan hệ. Vấn đề này đó cũng không phải là cái gì vấn đề , nhưng có người từ giữa làm khó dễ, đem sự tình cấp phức tạp hóa .”

Lão gia tử nhất thời hung ác trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái.”Kia như thế nào cũng không nói một tiếng? Chẳng lẽ gia gia ở người trong mắt liền như vậy mặc kệ dùng?”

Ứng Trường Không biết lão gia tử muốn bảo nổi , vội vàng giải thích.”Không phải, gia gia. Ta chính là không nghĩ cho người thêm phiền toái, cho nên muốn chính mình giải quyết.”

“Chờ người giải quyết , hoa cúc đồ ăn đều lạnh . Người không sợ vợ chạy, ta còn sợ của ta cháu dâu chạy đâu!” Lão gia tử bàn tay to vỗ, trước mặt không cái bàn, liền đổi thành vung lên! Ý tứ là, việc này tình hẳn quản định rồi!

Lão gia tử yêu thích Nhược Thủy, con dâu không phải hẳn thích , thật vất vả cháu dâu hợp hẳn tâm ý, hẳn tự nhiên nóng nảy. Nay hội lại biết Cổ gia cái kia nha đầu muốn tới vô giúp vui, liền càng thêm nóng nảy. So với Cổ gia nha đầu, hẳn vẫn là thích Nhược Thủy nha đầu nhiều một ít.

Ứng Trường Không lúc này không dám lại thu lão gia tử mao .

Lão gia tử lại ngậy người một hồi, thấy hẳn tinh thần hảo rất, bước đi . Hẳn nhưng mà cả đời, bao nhiêu thứ tìm được đường sống trong chỗ chết, cho nên đối với bị thương không giống người khác như vậy để ý. Có lẽ là vì, hẳn thủy chung cho rằng có thể giả nhất định có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, cát nhân đều có thiên tướng.

Lão gia tử đi rồi hảo một thời gian, Hạnh Nhược Thủy mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Nâng thủ xoa ánh mắt, theo bản năng bấu môi, giống cái đứa nhỏ.

Ứng Trường Không nhìn nàng đáng yêu động tác, nhin không được cười nhẹ ra tiếng.”Tĩnh?”

“Ân, người cười cái gì?” Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác ngủ thật sự thoải mái, nếu không đã đói bụng, nàng còn có thể tiếp theo ngủ. Kết quả mới vừa mở mắt, chợt nghe đến thượng tá tiếng cười, có chút khó hiểu.

Ứng Trường Không cúi đầu hôn thân nàng.”Của ta vợ thật đáng yêu, lòng ta tình tốt.”

“Thiết, nói dối không cắt cổ cỏ!” Bĩu môi, bắt quá không lại truy cứu. Chậm rãi ngồi xuống, thân một cái lười thất lưng.”Ta đói bụng. Người có đói bụng không?”

“Có điểm.” Thân thủ, thay nàng để ý tóc.

Hạnh Nhược Thủy xoay người nhảy xuống giường, sửa sang lại quần áo.”Ta đây đi căn tin mua cơm, người muốn ăn cái gì?”

“Đều có thể.”

“Vậy người chờ ta.” Hạnh Nhược Thủy đi trước giặt sạch một phen mặt, sửa sang lại một chút dung nhan, sau đó chạy tới chủ trị thầy thuốc văn phòng hỏi một chút ẩm thực chú ý hạng mục công việc.

Đúng là cơm chiều thời gian, bệnh viện căn tin nhân thật đúng là không ít, nàng tìm nhiều thời gian xếp hàng.

Trở lại phòng bệnh ngoại, liền lại nghe đến Cổ Tranh thanh âm. Hạnh Nhược Thủy có chút bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, hô một hơi. Này cổ đại mỹ nhân, thật là âm hồn không tiêu tan! Như thế nào cùng ruồi bọ đường như, thật đáng ghét!

“Đương đương làm, cơm tối rồi!” Hạnh Nhược Thủy cố ý hoa lệ gạt hái, đánh gãy cổ đại mỹ nhân biểu diễn. Nàng là chủ nhân, không thích biểu diễn có thể không xem đi?

Ứng Trường Không lạnh lùng mặt lập tức có biểu tình.”Vợ người khả đã trở lại, ta đều phải đói hôn mê.”

Hắn nói lời này thời điểm, đưa canh gà tới được cổ đại mỹ nhân sắc mặt đặc biệt phấn khích, cùng muôn nghìn việc hệ trọng đường như ở biển. Xanh miết mười ngón nắm chặt, lòng bàn tay đều bị thứ phá, nàng cũng hồn nhiên chưa thấy.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến nàng đại chịu đả kích bộ dáng, tuyệt không đồng tình nàng. Nhân nếu không thể tự ái, làm sao có thể trông cậy vào người khác tới đáng thương? Cổ Tranh hiện tại đã muốn không khác bên thứ ba, nàng tổng không thể đồng tình một cái cố ý làm thiếp tam nữ nhân đi? Đừng nói người ta vợ chồng ân ái, chính là đã muốn không thương, kia cũng phải chờ ly hôn mới có thể cắm vào đến, nếu không giống nhau là không biết xấu hổ không đạo đức!

Hạnh Nhược Thủy đánh nhất đại dũng đồ ăn, còn muốn nhất hộp thuần trắng cơm, vì chiều cổ thượng tá đại khẩu vị. Kia nhất dũng đồ ăn xen lẫn trong cùng nhau, đánh vài cái đồ ăn. Nàng biết thượng tá khẳng định sẽ không chính mình ngoan ngoãn ăn cặp lồng đựng cơm, rõ ràng chỉ đánh một phần cùng nhau ăn.

Hạnh Nhược Thủy đem cơm tẻ buông, mở ra thùng cơm, thật là thùng cơm. Nàng liền ném thử tính, đem dũng tử đưa cho thượng tá.”Nha.”

“Người uy ta.” Thượng tá đương nhiên xấu lắm phần đáng yêu.

Hạnh Nhược Thủy kiều nhỏ trạc một chút mũi hắn, nói:”Ta chỉ biết người hội như vậy, cho nên ta chỉ đánh một phần. Cái kia là cơm tẻ, sợ người không đủ ăn.”

“Vợ thực ngoan!” Ứng thượng tá thân nàng một ngụm, cảm thấy mỹ mãn biểu tình.

Hai người nùng tình mật ý, tiện sát người bên ngoài. Về phần trong phòng bệnh cái kia không hài hòa nhân tố, trực tiếp bị xem nhẹ.

Nếu không một tiếng thở phì phì rầm rì cùng với giày cao gót dùng sức thả thanh âm, hai người thật muốn đã quên của nàng tồn tại.

Hạnh Nhược Thủy nhìn phòng bệnh cửa đi xa nữ nhân, nhúu mày.”Thượng tá, người đau lòng không?”

“Đau lòng gì?” Thượng tá thực vô tội biểu tình, miệng còn hàm chứa cơm ăn , phình hai giáp thực khô hôi. Hạnh Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng, cười đến thực tà ác.”Cổ đại mỹ nhân chộc tức, người sẽ không đau lòng?”

“Ta chỉ đau lòng nhà của ta vợ.” Miệng hần lý hàm chứa này nọ, nói được mơ mơ hồ hồ . Nhưng vẻ mặt thần nhiên, ánh mắt cũng chưa hướng cửa xem xét liếc mắt một cái.

Hạnh Nhược Thủy cười lên tiếng âm, cúi đầu cũng hần một chút.”Này còn kém không nhiều lắm.”

Hai người người một ngụm ta một ngụm , đem nhất cặp lồng đựng cơm cấp ăn xong rồi. Thượng tá bởi vì bị Thương Duyên cố, không có bình thường lượng cơm ăn, ăn cũng có vẻ chậm.

Hạnh Nhược Thủy nhìn, đau lòng muốn chết. Thu hần áo tử, hung ba ba giáo huấn:”Lần sau thực không thể bị thương, có biết hay không? Ngày đó ta mơ thấy , sợ tới mức ta hồn cũng chưa .”

Thượng tá ôm nàng, cầm dán của nàng trán.”Vợ, thực xin lỗi.”

Hạnh Nhược Thủy đẩy ra nàng, miệng quyết thật cao.”Ta không cần cái gì đồ bỏ thực xin lỗi, ta chỉ muốn người không bị thương! Cho nên đừng theo ta nói cái gì thực xin lỗi, ta sẽ không nhận chịu !”

“Hảo!” Hần còn thật sự nhìn nàng trả lời, sau đó nở nụ cười.

“Nói được thì làm được mới tốt a, quang nói là vô dụng .” Không thể đủ thường xuyên bồi tại bên người, nàng đã muốn thói quen . Chỉ cần hần hảo hảo , nàng có thể đủ cả đời như vậy ở nhà chờ hần trở về, không oán không hối hận.

“Hảo.” Hần cũng tưởng cả đời cùng nàng, thẳng đến nàng biến thành tóc trắng xóa lão thái thái.

Tế thủy trường lưu cùng quân đồng, phồn hoa tan mất cùng quân lão. Này tâm đồng.

Ngay tại hai người lâu cùng một chỗ nói lặng lẽ nói thời điểm, Dương Tử Vân mang theo canh gà xuất hiện . Nàng vốn định làm cho hạ nhân đưa tới được, rốt cuộc lo lắng, chính mình vẫn là tự mình chạy tới .

“A, xem ra ta tới không phải thời điểm đâu.” Dương Tử Vân cười trêu ghẹo. Nay nhìn đến như vậy hình ảnh, đồ không biết là chướng mắt . Con con dâu ân ái, gia đình mới có thể hạnh phúc. Đã thấy ra, tựa hồ cái gì đều có thể đủ nghĩ đến tốt địa phương.

Ứng Trường Không kỳ thật biết mẫu thân tới, chính là không có điểm phá.

Hạnh Nhược Thủy nhưng thật ra không chú ý tới, sợ tới mức lập tức nhảy xuống giường đứng lên. Nhìn Dương Tử Vân trêu tức biểu tình, nhất thời đỏ mặt. Ngập ngừng , nửa ngày cũng chưa nói ra cái gì đến.

“Ta, ta đi trở lại đường ngay.” Hạnh Nhược Thủy chạy trốn chết. Tại đây một khối, của nàng da mặt thủy chung bạc thật sự.

“Mẹ, người đem ta vợ cấp dọa đến.” Ứng Trường Không cười hì hì nhìn mẫu thân, trên mặt da da biểu tình.

Dương Tử Vân nghề hần liếc mắt một cái, nói:”Ta cũng không phải mãnh thú, làm sao liền dọa đến nàng ? Mẹ cho người nhện canh gà, đến, thừa dịp nóng uống lên.”

Ứng Trường Không vốn nói ta vừa ăn cơm xong , nói đến bên miệng, tự thành một cái “Hảo” Tự. Hần hiểu biết mẫu thân, này canh gà khẳng định là chính nàng tự mình hầm , nếu không uống liền rất thương lòng của nàng .

Dương Tử Vân lập tức vui vẻ ra mặt, mở ra giữ ấm dùng, cho hần thịnh một chén canh thật cẩn thận dọn lại đây. Nhìn hần ánh mắt, hàm nhiều lắm này nọ.

Ứng Trường Không một câu cũng không nói, ngoan ngoãn đem một chén canh cấp uống lên.”Uống ngon thật, cảm ơn mẹ. Mẹ, còn lại trước làm ra vẻ, để cho ta lại uống. Ta vừa ăn cơm, uống không được nhiều như vậy.”

“Ai, hảo.” Con uống lên, còn phải rốt cuộc tử cảm tạ, Dương Tử Vân tâm tình thật tốt.”Miệng vết thương thế nào? Có đau hay không?”

Ứng Trường Không giữ chặt mẫu thân thủ, làm cho nàng ở bên giường ngồi xuống.”Mẹ, người xem như ta vậy tử giống có việc sao? Hiện tại chính là có một cái con hổ, ta còn có thể bắt nó cấp đánh ngã.”

Dương Tử Vân nhìn hẩn tinh thần tốt lắm, cũng yên tâm.”Về sau vẫn là cẩn thận một chút, đừng lão hù dọa mẹ người. Mẹ người tuổi lớn, không dùng dọa. Còn có Nhược Thủy, người không ngày đó nàng theo thành phố Z chạy tới, hai chân cùng cái sàng dường như đầu, sắc mặt đều cùng kia với tường dường như. Thầy thuốc nhất tuyên bố người không có nguy hiểm, nàng hai cái đùi mềm nhũn sẽ ném tới thượng đi. Người bị thương, chịu tội không chỉ là người chính mình, này đó quan tâm người của người càng chịu tội.”

“Mẹ, ta sẽ.” Ứng Trường Không nghe mẫu thân ý tứ, trong lòng đã muốn đem Nhược Thủy làm người một nhà, thiệt tình cao hứng.

Mẫu tử hai lại hàn huyên một hồi, chờ Hạnh Nhược Thủy trở về, Dương Tử Vân muốn đi.”Nhược Thủy, nếu không người theo ta cùng nhau trở về? Này khách sạn rất cuộc không thể so chính mình trong nhà thoải mái.”

Hạnh Nhược Thủy còn chưa nói nói đâu, có người so với nàng càng cấp.

“Mẹ, nhà của ta vợ muốn ở lại này theo giúp ta đâu, người không thể bỗng đánh uyên ương!”

Dương Tử Vân đỡ khóc đỡ cười tròng hẩn liếc mắt một cái, chính mình đi rồi.

Hạnh Nhược Thủy đem cửa quan thượng, khóa trái, có chút sợ sệt trở lại bên giường, nói:”Thượng tá, mỗi lần nhìn đến mẹ người như vậy hòa khí, ta cuối cùng cảm thấy không quá chân thật.”

Thượng tá ha ha cười, hướng nàng vẫy tay. Đãi nàng đến gần rồi, dùng một chút lực liền đem nàng đánh đổ ở trên đùi, chế trụ nàng khéo léo cảm hỏi:”Đừng mẹ người mẹ người, nàng về sau cũng là mẹ người. Còn có, ta khi nào thì cải danh thượng tá, ta như thế nào không biết?”

Hạnh Nhược Thủy tròng mắt cô lỗ lỗ chuyển, nghĩ chạy trốn khả năng tính. Nhưng là thượng tá bị thương, nàng sợ liền lụy đến hẩn miệng vết thương.

“Àn?”

Hạnh Nhược Thủy lấy lòng ôm cánh tay hẩn, một bộ “Ta sai lầm rồi” biểu tình.”Được rồi, ta sai lầm rồi, ta về sau không bao giờ nữa như vậy, được không?”

“Kia kêu một tiếng dễ nghe?”

Hạnh Nhược Thủy há mồm, lại không hô lên đến. Loại chuyện này chính là như vậy kỳ quái, bình thường kêu tên của hẩn không có gì không đúng, một khi cố ý muốn nàng kêu, liền cảm thấy thực không được tự nhiên.”Dài, Trường Không!”

“Ta không gọi thật dài không.” Thượng tá phiết nghiêm mặt.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, lại bảo một tiếng.”Trường Không.”

“Này không tính, ta còn muốn rất tốt nghe.” Cái này gọi là cái gì? Được một tác lại muốn tiến một thước! Thượng tá dùng thiết thân hành động đến giải thích này từ đâu!

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẩn như vậy, chỉ biết hẩn muốn nghe cái gì. Nhện một hồi, mặt đỏ lợi hại, vẫn là không thanh nhĩ. Thượng tá còn tại thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng xem, một chút buông tha của nàng ý tứ cũng không có.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ khấp hẩn một phen, rũ mắt xuống tình bay nhanh hô một tiếng:”Lão công.” Sau đó, mặt liền mai đứng lên không chịu ngẩng đầu.

Ứng Trường Không đem cửa nàng mặt đào ra, thật sâu xem tiến của nàng trong mắt. Ôn nhu, hô một tiếng.”Lão bà.”

Hạnh Nhược Thủy mặt càng đỏ hơn, ánh mắt cũng không dám nhìn hẩn. Nàng làn da vốn là trắng nõn, này hội trong trắng lộ hồng, hơn nữa đẹp mặt. Giống hải đường hoa, nở rộ xinh đẹp dung nhan.

Ứng Trường Không trong lòng như là bị một bàn tay vuốt ve trên chọc , nhịn không được ôm nàng, thật sâu hôn đi xuống. Rất nhiều thời điểm, nữ nhân hội phí tận tâm tư, lại là chúc quang bửu tối lại là gọi cảm nội y, muốn câu dẫn nam nhân hưng trí. Nhưng kỳ thật tối câu nhân , luôn lơ đãng gian phong tình.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, bắt đầu ngưng ngưng đáp lại.

Rất nhanh, phòng bệnh nội nhiệt độ bắt đầu tiêu thăng. Hô hấp chậm rãi biến trọng , không lâu vang lên nữ tính ưm.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn trầm luân thời điểm, phút chốc tỉnh táo lại, cách quần áo đè lại thượng tá bàn tay to.”Không được, người bị thương!” Nàng suyễn lợi hại, môi đỏ au , rõ ràng là ở khiêu chiến nam nhân tự chủ.

“Vậy người đến động.” Thượng tá thanh âm khàn khàn lợi hại, buộc chặt thân thể có loại vận sức chờ phát động cảm giác áp bách.

Sợ run một hồi, đã hiểu được ý tứ của hắn, Hạnh Nhược Thủy nhất thời mặt liền thiêu đứng lên.”Không cần, chờ người thương tốt lắm nói sau!”

“Chờ không kịp , vợ, chờ không kịp .” Thượng tá mặt chôn ở cửa nàng trong cổ, thật sâu hô hấp, cũng vô pháp bình phục ** sóng triều.

Hạnh Nhược Thủy cương thân thể, theo hắn buộc chặt trong thân thể có thể cảm nhận được hắn nhấn nài thật sự vất vả.

“Vợ?” Thượng tá ở nàng trong cổ cọ cọ, thanh âm càng phát ra khàn khàn .

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên đưa hắn đẩy, đẩy ngã ở trên giường, đương nhiên lực đạo là khổng chế tốt , bất cứ giá nào dường như khóa ngồi ở hắn trên lưng. Chờ làm xong này hết thấy, cúi đầu nhìn đến thượng tá ánh mắt đen láy, nhất thời trên mặt nóng hôi hổi, ngáy ngốc nhìn hắn.

Ứng Trường Không trong bụng đều cười bạo , trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, chờ mong nhìn nàng.”Vợ?”

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu nhìn hắn thất lưng, không dám lại nhìn hắn ánh mắt, ở hắn vài lần thúc giục hạ, mới thân thủ đi dắt hắn quần.

Một đêm kia, Hạnh Nhược Thủy ngồi ở thượng tá trên người, mãi cho đến kích tình chấm dứt đều vẫn là giống cái nấu chín trứng tôm đỏ rực. Cổ tình ở hắn ngay tại cửa nàng mí mắt hạ, sương mù hai mắt có thể nhìn đến hắn mỗi một cái phản ứng, thân thể liền trở nên dị thường miễn cảm. Mỗi động một chút, đều như là ấn đến cái kia khoái cảm chốt mở.....

Một hồi tình hình kết thúc, thượng tá vẫn cảm thấy không đủ, lại cảm thấy mỹ mãn. Dem vợ ôm vào trong ngực, tựa hồ mỗi một cái lỗ chân lông đều giãn ra mở.

Sau lại, Hạnh Nhược Thủy lại bị buộc thay hắn lau thân thể mặc xong quần áo, hai người mới ôm ngủ.

.....

Bởi vì Cổ Tranh quấy rầy, Ứng Trường Không phiền cực kỳ, vì thế cực lực yêu cầu quay lại thành phố Z quân khu bệnh viện đi tiếp tục tĩnh dưỡng.

Hạnh Nhược Thủy vốn lo lắng thượng tá thân thể, nghe thầy thuốc nói không có gì trở ngại, cũng đồng ý . Dù sao, mỗi ngày có một nữ nhân ở người mí mắt hạ lắc lư, còn tuyên ngôn của người nam nhân yêu là nàng, mặc cho ai cũng chịu không nổi!

Gia gia cùng thượng tướng phụ thân cũng chưa ý kiến, chính là Dương Tử Vân luyện tiếu, tướng nhiều bởi con. Nhưng là Cổ Tranh dây dưa nàng cũng xem ở trong mắt, đành phải đồng ý .

Cổ Tranh tin tức thực linh thông, ở bọn họ sẽ rời đi bệnh viện khi, vô cùng lo lắng chạy lại đây. Dây dưa đến sau lại, nàng một tay chỉ vào Hạnh Nhược Thủy, hình tượng mất hết địa chất hỏi:”Nàng liền tốt như vậy? So với ta hảo?”

Hạnh Nhược Thủy nghe nói như thế, ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài một hơi. Cổ Tranh cùng Cố Miêu Miêu giống nhau, còn không biết tình yêu là cái gì. Nếu tình yêu muốn như vậy đến chọn ưu tú lựa chọn trong lời nói, kia coi như là yêu sao?

Ứng Trường Không nhìn nàng, dùng một loại thực đáng thương ánh mắt. Nhưng ngữ khí, vẫn là thản nhiên. "Nàng đối với người xinh đẹp, cũng không có của người hiền hách gia thế, nàng chỉ thích người giống nhau."

"Cái gì?" Cổ Tranh kinh ngạc hỏi.

Ứng Trường Không tay cầm thành quyền, nhẹ nhàng mà để ở bị thương bộ vị. "Nàng ở Ứng Trường Không trong lòng đánh cộc, đời này ngay tại nơi này cầm rế."

Dứt lời, hần khiến cho thầy thuốc phụ giúp ly khai.

Hạnh Nhược Thủy lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Cổ Tranh hung hăng nhìn bọn họ bóng dáng, hai tay gắt gao nắm, lòng bàn tay lý bén nhọn đau đớn. Đánh cộc? Thì tính sao? Chính là trưởng thành che trời đại thụ lại như thế nào, bắt nó sạn điệu thì tốt rồi!

Nàng muốn, nhất định phải được đến! Nếu không chiếm được, như vậy sẽ phá hủy hần, ai cũng đừng nghĩ được đến!

.....

Ở khai hướng quân dụng sân bay xe thượng, Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm nhìn của nàng thượng tá. Nàng phát hiện, thượng tá càng ngày càng yêu nghiệt, mê chết người.

"Vợ, người đây là ở câu dẫn ta sao?" Có ngoại nhân ở, Ứng Trường Không đem môi thiếp đến nàng bên tai, nhỏ giọng nói.

Hạnh Nhược Thủy nhưng cười không nói, cầm lấy thượng tá đại chưởng, ở lòng bàn tay kháp một chút. Sau đó chậm rãi đưa tay chỉ theo hần khe hở gian xuyên qua, buộc chặt, mười ngón tướng khấu.

Chấp tử tay, cùng tử giai lão.

Bốn phía nhân nhìn này đối người trẻ tuổi, đều muốn tầm mắt chuyển dời đến địa phương khác.

Thượng tá được một tắc lại muốn tiến một thước, chấp khởi tay nàng, ở bên môi hôn một chút.

Hạnh Nhược Thủy tưởng rút về thủ, hần không chịu phóng. Đành phải đổ mặt, cũng nhìn xe ngoại. Chính là dư quang, đem thượng tá kéo vào tầm nhìn trong vòng.

Ở máy bay thượng, Ứng Trường Không nhớ tới mỗ chuyện. "Đúng rồi, vợ."

"Ân?" Hạnh Nhược Thủy chính đọc sách đâu, nghe được thanh âm, khó hiểu quay đầu đến xem hần.

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, thật sâu nhìn nàng. "Chờ ta thương tốt lắm, chúng ta liền kết hôn."

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười. "Hảo."

Lãng mạn cầu hôn đã qua đã lâu như vậy, cũng nên kết hôn. Nếu không phải có người từ giữa làm khó dễ, nàng đã sớm treo lên đã kết hôn con gái thân phận. Tuy rằng, hiện tại cũng không gì khác nhau.

"Người nghĩ muốn cái gì dạng hôn lễ?" Ứng Trường Không biết, nam nhân hơn phân nửa đối hôn lễ không có gì ý tưởng, nhưng nữ nhân nhìn xem rất nặng. Có lẽ là vì nữ nhân niên kỉ hoa càng dễ dàng mất đi, lại hoặc là bởi vì nữ nhân cảm tình rất phong phú.

Hạnh Nhược Thủy con mắt nhi cô lỗ lỗ chuyển, chọn nhúu mày nói: "Người xác định người có rảnh sao?"

"Ta tận lực. Nếu không rảnh làm hôn lễ, người là không phải sẽ không gả cho?" Thượng tá vẻ mặt nghiêm túc, còn nhìn mày hạt khấn trương.

Hạnh Nhược Thủy nghịch ngợm nghề hần cười. "Kia nhìn người biểu hiện. Nếu biểu hiện của người đủ hảo, có lẽ ta sẽ lo lắng."

"Ta đây nếu biểu hiện không tốt đâu?" Sẽ không là làm cho hần cả đời ngủ khách phòng đi?

Hạnh Nhược Thủy mắt hạnh trừng trừng, mày liễu thượng chơn.”Người dám!” Ngỡ khí, còn âm trầm sâm .
Ứng Trường Không vội vàng bắt lấy tay nàng, đưa đến bên miệng hôn lại thân.”Ta không dám. Khác cũng không trọng yếu, vợ nặng nhất!”

“Miệng lưỡi trơn tru!”

“Lời nói thật luôn tới êm tai .”

“.....”

Có đôi khi hội phát hiện, chỉ cần hai người cùng nhau, đi chung đường tổng sẽ không rất dài lâu.

Này không, đấu đấu vô môn, trò chuyện, máy bay cũng đã đến thành phố Z. Bất đồng cho thành phố B phồn hoa chật chội, thanh sơn nước biếc, phong cảnh hợp lòng người, không khí tuyệt đẹp.

“Vẫn là về nhà thoải mái!” Ngay cả thượng tá đều nhin không được nói.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, nghề hần nói:”Đại ca, ra về nhà của người ở thành phố B a.”

Thượng tá một phen ôm nàng, lời thề boong boong tuyên cáo:”Có vợ địa phương mới là gia!” Hần lời này không phải vì dễ dàng, đó là thiệt tình nói. Gia là cái gì, chính là có người đèn sáng chờ đợi người trở về ấm áp chỗ.

“Chẳng lẽ thành phố B là người nhà mẹ đẻ? Ta như thế nào cảm thấy, giống như người gả cho ta đâu?”
Hạnh Nhược Thủy kháp hần mặt, nhìn hần một bộ vô lại hình dáng.

Thượng tá chọn nhúu mày.”Có gì không thể?” Chỉ cần có vợ lượng đăng nấu cơm nóng dầu giường đặt gần lò sưởi, ai gả cho ai trọng yếu sao? Về phần thành phố B gia, đó là mẫu thân đối phụ thân chờ đợi.

“Không có gì không thể. Bất quá, nếu là người gả cho ta, kia về sau đều từ ta nói tính, không ý kiến đi?”
Tới cửa con rể thôi, đều nghe vợ .

Thượng tá thực vô tội tả hữu động đầu, nói:”Hiện tại nhà chúng ta không phải từ người ở làm chủ sao? Vợ vẫn là ta cao nhất thủ trưởng, này không thể nghi ngờ!”

Hạnh Nhược

Thủy hai tay vỗ, kẹp lấy hần không an phận đầu.”Kia nhớ rõ đêm này cao thượng sứ mệnh chấp hành đi xuống. Nếu không, ta cho người ngủ đại kiêu ể!” Bất quá, môn cùng cửa sổ giống như ngăn không được thượng tá a?

“Tuân mệnh, thủ trưởng!”

Hạnh Nhược Thủy hai tay cùng nhau xoa hần kia đầu mao thú.”Tiểu bằng hữu thực ngoan!”

“Phốc” Một tiếng, thượng tá văng lên.

Hạnh Nhược Thủy cũng nhin không được, cười thành một đoàn, mọi người nhuyển đến thượng tá trong lòng, vừa vụn bị thượng tá toàn bộ bẻ đi. Sợ tới mức nàng thần kinh buộc chặt, sợ đụng vào hần miệng vết thương.

Chờ thượng tá trụ vào bệnh viện, dần xếp tốt lắm. Hạnh Nhược Thủy trở về gia , vài ngày không trở về, cũng không biết trong nhà cái dạng gì . Nhưng thật ra công ty nàng không lo lắng, có Hạ Mặc ở đâu.

“Mẹ!” Tiểu tử kia nhìn đến nàng, so với thường lui tới nhiệt tình hơn, cùng tiểu báo tử dường như nhảy mà lên.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng nâng hần tiểu thí thí. Hai người ngay tại cửa người một ngum ta một ngum, bẹp bẹp đích thân đến thân đi.

Viên Mộng ở phòng trong nhìn, thực bất đắc dĩ nói:”Các người hai cái có thể hay không yên tĩnh một chút?”
Này nếu không nam thân cao tuổi xảy ra kia, còn tưởng rằng là xa cách đã lâu tình nhân đâu.

Hạnh Nhược Thủy ha ha ngây ngô cười. Tiểu tử kia cạc cạc nhạc. Người xem buồn cười lại bất đắc dĩ chỉ cực.

“Ứng Trường Không thể nào? Hiện tại không có gì đáng ngại đi?” Viên Mộng chỉ phải đến Hạnh Nhược Thủy một chiếc điện thoại, nói không có sinh mệnh nguy hiểm.

Hạnh Nhược Thủy đem tiểu tử kia buông đến, cười lắc đầu.”Không có gì sợ, muốn tỉnh dưỡng. Cũng tốt, hần mỗi ngày bận rộn như vậy, làm cho hần nghỉ ngơi một thời gian cũng không sai.” Lúc này đây chờ thương hảo hoàn toàn, ít nhất hai ba tháng không cần ra nhiệm vụ.

“Vậy là tốt rồi. Ta trong nồi hầm canh, tối nay ta cùng đi với người bệnh viện nhìn xem.”

“Ta cũng phải đi xem cha!” Tiểu tử kia vội vàng tề lại đây, biểu đạt chính mình yêu cầu. Hần cũng nghe mẹ nói nhiều bị thương, cẩn thận bản cũng thực lo lắng.

Hạnh Nhược Thủy xoa bóp hần khuôn mặt nhỏ nhắn.”Hảo, cùng đi.”

Tiểu tử kia chiếm được khẳng định trả lời, chính mình lại nhạc vui vẻ đi chơi.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng ở trên sofa ngồi xuống, Viên Mộng cấp nàng ngã một ly trà.”Như thế nào đột nhiên tưởng chuyển tới bên này, như vậy ép buộc không phải đối miệng vết thương không tốt sao?”

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi, tay nhỏ bé vung lên.”Đừng nói nữa. Đều là Ứng Trường Không này lạn hoa đào chọc họa, hần lão tình nhân theo nước ngoài đã trở lại, tưởng đem hần đoạt lại đi, mỗi ngày như vậy dây dưa. Chúng ta không có biện pháp, đành phải chuyển viện.”

Viên Mộng nghe của nàng cách nói, nhin không được nở nụ cười, nhưng trên mặt có lo lắng.”Nhưng này cũng giải quyết không được vấn đề a?” Bọn họ có thể chuyển viện, người ta cũng có thể đi theo lại đây.

Mây liễu ninh ninh, cũng rất buồn rầu.”Không có biện pháp, đành phải chạy nhanh kết hôn, chặt đứt nàng về điểm này niệm tưởng. Nói đến nói đi đều là Ứng Trường Không không tốt, hần nếu không giải quyết hảo, ta làm cho hần làm sống độc thân đi!”

Viên Mộng cười lên tiếng âm.”Làm cho hần làm sống độc thân, người bỏ được?”

“Kia có cái gì không tha? Nam nhân, trên đường tùy tiện một trảo liền một phen, dù sao ta cũng không kém, có phải hay không?” Rõ ràng là hay nói giỡn, nàng nói được thật đúng là giống như vậy hồi sự.

“Nghĩ một đằng nói một lẻo. Hần muốn thực cùng người khác đi, người khóc cũng chưa nước mắt.”

“Hần dám? Hần dám ta liền –” Nàng vung tay lên, làm một cái răng rắc động tác. Làm xong, chính mình lại nhin không được nở nụ cười. Đây răng rắc là cổ vẫn là phía dưới, hảo hảo lo lắng!

Viên Mộng chính là cười. Một lát sau, còn nói:”Nói còn thật sự, người vẫn là hao chút tâm tư, đừng làm cho nhân chui chỗ trống. Ứng Trường Không nhân khẳng định là không thành vấn đề, nhưng bảo không cho phép kia nữ dùng quỷ kế.”

“Ta đây làm sao bây giờ? Ta lại không có biện pháp mỗi ngày nhìn chăm chăm Ứng Trường Không, cũng không có biện pháp mỗi ngày nhìn chăm chăm cái kia nữ nhân. Nói thật, nàng nếu tưởng ám sát ta đồ biết làm như thế nào, khả nàng muốn thưởng nam nhân, ta còn thực không có cách.” Kia Cổ Tranh thoạt nhìn còn thực điên cuồng!

Viên Mộng cũng không tùy vào thở dài một hơi, liên lụy tới cảm tình là khó khăn nhất giải quyết.”Nói cũng là. Bất quá các người hay là muốn cẩn thận suy nghĩ, câu thông hảo. Cảm tình khúc mắc có khả năng liên lụy đi ra hậu quả, là không thể tưởng tượng.”

“Cảm ơn người Viên Mộng, ta đã biết.” Hạnh Nhược Thủy bắt tay phúc ở tay nàng trên lưng. Nói đến cũng kỳ quái, cùng Viên Mộng mới nhận thức không lâu, nhưng hai người kỳ tích thực hợp phách. Đây, có lẽ chính là duyên phận.

“Ta lại không có làm cái gì, bất quá là động nói chuyện da mà thôi.”

“Nhưng là nói chuyện da sau lưng có liên quan tâm a.”

“.....”

Ăn qua cơm chiều, còn tắm qua. Một hàng ba người mới cầm cấp thượng tá cơm chiều cùng canh gà, xuất phát đi bệnh viện.

Thượng tá theo thường lệ trụ là đơn nhân phòng bệnh.

Ứng Phúc An đi trước làm gương, đến phòng bệnh cửa, quát to một tiếng liền hướng trên giường phác.

Hạnh Nhược Thủy cùng viên giắc mộng kêu, đều đã muốn không còn kịp rồi. Nhất thời, hai trái tim đều huyền lên.

May mắn thượng tá thân thủ hảo, một tay liền bắt hấn cho tiếp được, sau đó đặt ở bên phải mép giường.

“Cha cha , ta rất nhớ ngươi! Cha , đau đau!” Tiểu tử kia đầu tiên là biểu đạt tưởng niệm, sau đó quan tâm khởi cha thương thế đến.

Ứng Trường Không lộ ra tươi cười, ạch hấn tiểu đầu.”Cha cũng tưởng ngươi. Không có việc gì , cha đã muốn không đau đau , đau đau bay đi .”

“Thật sự?” Kinh hỉ trừng mắt mắt to, chớp chớp , đặc biệt đáng yêu.

“Thật sự.” Cúi đầu, ở hấn không công nộn nộn béo khuôn mặt thượng hôn một cái. Tiểu tử kia lập tức đảo khách thành chủ, ôm hấn cổ, chiêm chiêm thu thân cái không ngừng.

Ba cái đại nhân nhìn hấn, đều là dở khóc dở cười.

“Phúc An, mau xuống dưới, làm cho cha ăn cơm.” Viên Mộng vội vàng đem hấn ôm khai, sợ hấn lại nhac đi xuống hội đụng vào Ứng Trường Không miệng vết thương.

Con bà nó thanh âm lập tức lại vang lên.”Cha , ăn cơm, canh gà, có canh gà!” Thực tự hào tiểu biểu tình, giống như canh gà là hấn làm giống nhau.

“Hảo, ăn cơm, uống canh gà.” Ứng Trường Không tiếp nhận cặp lồng cơm, hấn quả thật cũng đói bụng. Mở ra cặp lồng cơm, ngửi được quen thuộc hương vị. Vợ làm đồ ăn, nói như thế nào cũng muốn ăn mấy chén lớn!

Bất quá, bởi vì Viên Mộng cùng tiểu tử kia ở, thượng tá không thể lại làm cho vợ uy, đành phải ngoan ngoãn chính mình ăn.

Tiểu tử kia làm ầm ĩ lợi hại, vừa vặn trong phòng bệnh có tivi, Viên Mộng liền đem tivi mở ra, điều đến hoạt hình kênh. Tiểu tử kia cầm lấy điều khiển từ xa, mùi ngon nhìn đứng lên.

Trong phòng bệnh im lặng , lại trong lúc nhất thời tìm không thấy đề tài.

Cuối cùng, là Viên Mộng cảm thấy thời cơ cũng thành thực , liền đem chính mình tưởng đem tiểu tử kia mang đi cùng đi thành phố T ý tưởng nói.

“Vì sao?” Thượng tá phản ứng rất lớn. Tuy rằng hấn rất ít bồi ở tiểu tử kia bên người, nhưng này đứa nhỏ đã muốn là hấn con , theo ngay từ đầu này ý tưởng sẽ không biến quá. Tuy rằng cũng dự đoán được Viên Mộng mới có thể rời đi, nhưng là vẫn là làm không được thần nhiên liền tiếp nhận rồi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng vỗ hấn một chút.”Ngươi như vậy hung làm gì? Viên Mộng có chính nàng ý tưởng, ngươi trước hết nghe nàng nói thôi.”

Ứng Trường Không nhìn xem nàng, lại nhìn xem Viên Mộng, bình phục một chút cảm xúc.”Ta không phải cái kia ý tứ. Được rồi, ngươi nói.”

Viên Mộng nặng nề mà thở ra một hơi, có chút nói nàng cũng hiểu được từ không diễn ý, không biết nói như thế nào mới có thể làm cho người ta hiểu được.

“Ban đầu ta là nghĩ đời này cũng không làm cho tiểu tử kia biết ta là mẹ hấn, khiến cho hấn vui vui vẻ vẻ làm các người đứa nhỏ. Hiện tại ta đã muốn cùng tiểu tử kia tương nhận thức , ta lý giải các người ý tứ hấn là cũng là muốn cho tiểu tử kia ở lại của ta bên người. Nhưng là, nếu ta vẫn ở tại nhà các người lý, như vậy theo tiểu tử kia chặm rãi lớn lên, hấn tổng hội tưởng hấn vì sao có hai cái mẹ, hấn thậm chí hội tưởng ta năm đó vì sao đem hấn giao cho các người, đến lúc đó hội liên lụy ra rất nhiều chuyện tình đến. Huống

hồ, nếu ta là mẹ hắn, như vậy ta cũng có thể tấn một cái mẹ trách nhiệm, dựa vào ta chính mình năng lực dưỡng hắn. Có lẽ các người sẽ nói, ta ở lại thành phố Z cũng giống nhau có thể dưỡng hắn. Nhưng chỗ này có nhiều lắm trầm trọng trí nhớ, ta cũng tưởng đi ra bên ngoài nhìn một cái. Ta..... Thực xin lỗi, ta không biết nói như thế nào.”

Viên Mộng việc dời tầm mắt, trong mắt đã muốn có lệ. Nàng cũng có rất nhiều băn khoăn, sợ chính mình không thể cấp đứa nhỏ tốt cuộc sống. Khả bọn họ cũng muốn có chính mình cuộc sống, chính mình không thể ích kỷ liên lụy bọn họ cả đời. Người của chính mình sinh, là muốn chính mình phụ trách !

Tuy rằng đã muốn không có khí lực bàn lại cảm tình, nhưng nàng vẫn là muốn có tâm cuộc sống. Nhân, không có khả năng cả đời sống ở đi qua. Nàng tin tưởng, khái cánh cũng không hy vọng nhìn đến nàng như vậy!

Hạnh Nhược Thủy không nói lời nào, chỉ nhìn thượng tá. Nàng cũng luyến tiếc Viên Mộng cùng tiểu tử kia, nhưng là có thể lý giải Viên Mộng ý tưởng.

Ứng Trường Không nhìn Viên Mộng thật lâu sau, lại nhìn TV tiền Ứng Phúc An, hồi lâu không có ra tiếng. Trong tay cặp lồng đựng cơm, chậm rãi đều lạnh .

Trong lúc nhất thời, trong phòng bệnh im lặng lợi hại, không khí có chút áp lực.

Mãi cho đến Viên Mộng mang theo tiểu tử kia về nhà , Ứng Trường Không cũng không đổi chuyện này phát biểu ý kiến.

Hạnh Nhược Thủy ở bên giường ngồi xuống, đem hắn làm đứa nhỏ dưỡng như ôm lấy của nàng đầu. Trường Không đối Phúc An cảm tình là thực phức tạp , trừ bỏ đối tiểu tử kia yêu thương, còn có đối chiến hữu cảm kích, áy náy cùng hoài niệm..... Nguyên nhân vì hỗn loạn nhiều lắm, một khi bóc ra, với hắn mà nói có chút nan.

Cầm các ở thượng tá đỉnh đầu, Hạnh Nhược Thủy nặng nề mà thở ra một hơi. Thấp giọng , nói xong ý nghĩ của chính mình.

“Kỳ thật, ta

cảm thấy Viên Mộng ý tưởng cũng không có sai. Người xem, nàng vẫn lo lắng tình án để sẽ bị nhân phát hiện, hiện tại nàng chịu đi đi ra ngoài, này thuyết minh nàng đã ở vượt qua tâm lý chướng ngại, đây là chuyện tốt a. Nàng quả thật cần tâm cuộc sống, nhất là ở cảm tình thượng. Nàng không có khả năng cả đời thủ đi qua nhân, nàng cũng cần một cái hảo nam nhân, cần một cái thuộc loại chính nàng gia.”

Đối một nữ nhân mà nói, gia là có phu có tử, cái khác đều có thể tạm thời xem nhẹ.

“Ta biết, ta chỉ là..... Vợ, người cũng trở về đi, ta nghĩ một người yên lặng một chút.”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy hôn hắn một ngụm, liền lý khai.

Hạnh Nhược Thủy đi ra bệnh viện, thời gian còn không trễ. Vì thế nàng không có lái xe, mà là chậm rãi dọc theo lộ đi phía trước đi.

Bởi vì nghĩ đến rất chuyên chú, thẳng đến có người bức đến trước mặt, nàng mới đột nhiên phát giác.

98. Chương 98: Nề Hà Duyên Thiển [Tình Thâm]

Phút chốc ngừng đầu lên, chưa đem nhân thấy rõ ràng, theo bản năng bắt đầu phản kích.

Đối phương hơi hơi dừng một chút, tựa hồ là bởi vì kinh ngạc, lập tức phản ứng lại đây mà bắt đầu tiếp chiêu.

Bọn họ vị trí vị trí vừa mới là chỗ khôa tươi tốt đại thụ hạ, rậm rạp cành lá đem ánh sáng che nghiêm kín thật, chỉ có lá cây khe hở gian lậu xuống dưới nhất đỉnh thấp sáng. Con đường này kéo dài hướng vùng ngoại thành, cho nên người đi đường ít, chiếc xe cũng không tính nhiều.

Cho nên hai người ở đại thụ âm u hạ người tới ta đi, quyền cước dùng, cũng không có người biết. Nếu không này hội chỉ sợ hội vang lên còi cảnh sát thanh .

Bởi vì ngay từ đầu liền đánh thượng , Hạnh Nhược Thủy không có thể thấy rõ đối phương khuôn mặt, lại nhìn cái đại khái. Tập kích của nàng là một người nam nhân, một người cao lớn cường tráng hơn nữa phi thường lợi hại nam nhân! Nam nhân quyền cước rõ ràng là trải qua chuyên nghiệp huấn luyện , hơn nữa không phải cái loại này chỉ thích hợp trận đấu hảo xem chiêu thức, là thuộc loại thẳng đánh yếu hại thủ nhân tính mệnh cách đấu kỹ thuật.

Nhưng là, ở đánh nửa ngày sau, Hạnh Nhược Thủy bắt đầu phát hiện, đối phương cũng không có thủ nàng tánh mạng ý tứ. Bởi vì đối phương công phu hiển nhiên ở nàng phía trên, nhưng chậm chạp không có thương tổn nàng. Không giống như là muốn giết nàng, càng như là thử của nàng năng lực!

Hạnh Nhược Thủy không có dừng lại, cũng không có hỏi. Nếu đối phương không phải muốn giết nàng, như vậy làm như một lần khảo nghiệm cũng tốt. Đối phương không có ra hết sức, nàng lại chiêu chiêu bức người, làm cho hắn không thể không càng còn thật sự ứng đối.

Ước chừng lại đánh có hơn mười phần chung, đối phương thủ lấy đao hình dạng để ở tại Hạnh Nhược Thủy yết hầu vị trí. Trận này đánh nhau, thế này mới xem như đã xong.

Nếu là ở trận đấu tràng thượng, giờ phút này nhất định nghênh đón đầy trời ủng hộ! Dù sao so với này điểm đến tức chỉ ngày thơ lộ số, loại này bên người vật lộn, lực lượng ngang nhau đánh nhau muốn phần khích nhiều lắm!

Hạnh Nhược Thủy khí đã muốn suyễn lợi hại , vừa rồi đánh rất dài một đoạn thời gian . Nhưng đối phương hơi thở chính là một chút nhanh, bằng vào này sẽ thắng được nàng mấy trù. Vừa rồi nhích tới nhích lui, nàng không có thể đem nhân thấy rõ ràng, này hội dừng lại, ngay cả ánh sáng ám lợi hại, nàng vẫn là đem nhân cấp nhận ra đến đây.

“Thương Duy Ngã, người làm sao có thể ở trong này?” Đôi mi thanh tú, hơi hơi nhăn lại đến.

Thương Duy Ngã buông ra thủ. Hôn ám trung, hơi hơi gọi lên khóe miệng. Hắn thật không ngờ, qua một năm, Nhược Thủy cư nhiên có như vậy thân thủ! Càng không nghĩ tới, Ứng Trường Không có thể đem nàng một cái tay trói gà không chặt thiếu nữ tử huấn luyện như vậy lợi hại. Quả nhiên, Ứng Trường Không là cái không thể khinh thường nhân vật!

Nghĩ như vậy, trong lòng lại có chút chua xót. Này đó tựa hồ đều biểu thị, Nhược Thủy cách hắn càng ngày càng xa .

Đã muốn có thật dài một đoạn thời gian không có gặp mặt , Thương Duy Ngã có chút tham lam nhìn của nàng dung nhan, sau đó tưởng kéo nàng thủ, lại bị Hạnh Nhược Thủy né tránh .”Nhược Thủy, tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Người có cái gì nói đã nói đi, vẫn là nói, người muốn nói nội dung ám muội?” Tuy rằng Thương Duy Ngã sau lại biểu hiện chứng minh hắn là thật sự buông tay , nhưng cô nam quả nữ đến gần , luôn dễ dàng chọc người hiểu lầm. Thượng tá lại là cái thực dễ dàng ghen , nàng không nghĩ hắn hiểu lầm. Đến lúc đó cũng không biết làm ra sự tình gì đến, kia mới phiền toái.

Thương Duy Ngã dưới đáy lòng thở dài một hơi, ngay cả qua lâu như vậy, Nhược Thủy đối hắn hình tượng vẫn như cũ không có đổi mới.”Ta muốn thực mang người đi, đã sớm ra tay , cũng không dùng đem người lừa đến địa phương khác đi. Đi thôi, lộn trở lại đi không xa chính là cái quán cà phê, đến kia ngồi xuống nói đi.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, không hé răng, lộn trở lại đến bước đi.

Thương Duy Ngã bước nhanh đuổi kịp, đi ở thân thể của nàng bên. Đã thấy nàng hai tay khấu ở túi quần lý, cố ý rút ra cùng hắn khoảng cách. Hắn không khỏi cười khổ, từng bước sai, còn muốn bù miễn cưỡng không biết nói phải đi rất xa.

Lúc trước Thương Duy Ngã theo đuổi Hạnh Nhược Thủy, cũng là tìm một phen tâm tư . Khi đó Nhược Thủy coi như là người giàu có gia đình nhỏ, lại cố tình đối kẻ có tiền gia thực khinh thường. Nàng theo đấy

lòng bài xích có tiền nam nhân, nếu có tình cảm vậy thảm hại hơn. Cổ tình, hần liền thích thượng như vậy một cái nữ tử. Vì được đến nàng, hần coi như là lao lực tâm tư, mới thắng được mỹ nhân về.

Nàng chán ghét hoa tâm nam nhân, hần chán ghét chỉ thích hần ngoại tại cùng tiền tài nữ nhân. Bắt đầu thời điểm, hần cũng từng hoài nghi quá lúc này đây thứ gặp nhau, kỳ thật là nàng cố ý an bài, cũng từng đối nàng khinh thường. Nhưng sau lại chậm rãi phát hiện, kia thật là duyên phận là trùng hợp, nàng không chỉ có không nghĩ tới gần hần, thậm chí còn muốn tránh đi hần. Đã biết điểm này, hần liền không thể không động tâm .

Hần đi qua rất trầm trọng cũng quá hắc ám, Nhược Thủy đối với hần mà nói xem như một đạo quang, hoặc là nói là nhất trần quất sắc đăng, chiếu sáng lên hần thế giới. Bất quá tạp chí luôn tin, giống nhau hần chính là một cái phong nguyệt tràng cao thủ. Nhưng trên thực tế, hần nội tâm khát vọng gia đình ấm áp, muốn một cái ôn nhu nữ nhân lượng nhất trần nhu hòa đăng chờ hần trở về. Chính là tại đây cái vật chất tối thượng xã hội, có thể làm cho người ta gia đình ấm áp nữ nhân đã muốn quá ít quá ít . Hần coi như là tìm kiếm kiếm mịch rất nhiều năm, mới đụng phải Hạnh Nhược Thủy.

Vốn hết thấy thuận lý thành chương, bọn họ cũng sắp tạo thành một cái hạnh phúc gia đình . Cổ tình ở hôn lễ trước mặt, làm cho hần gặp được hoa nguyệt dung ngực hơi thượng một chút cái kia bột. Đối với năm đó cái kia nữ nhân khuôn mặt, hần trí nhớ là mơ hồ , nhưng này cái đặc biệt bột nhưng vẫn khắc vào hần trong đầu, là hần lái đi không được ác mộng.

Cái kia bột hình dạng thực đặc biệt, giống như là một cái huyết sắc con rết. Năm đó mẫu thân cùng cái kia nữ nhân ở lạ xa thời điểm, té ngã trên mặt đất hần vừa nhấc đầu, vừa mới liền thấy được cái kia con rết. Thế cho nên sau lại, hần một lần lại một lần ở trong mộng nhìn thấy một cái đại ngô công giường nanh múa vuốt về phía chính mình hướng lại đây, sau đó sẽ theo ác mộng trung bình tĩnh lại đây.

Này con rết lưu cho Thương Duy của ta ấn tượng quá sâu khắc, cho nên nhìn đến hoa nguyệt dung thân thượng bột, hần thậm chí chưa từng có nhiều chứng thực. Chính là ai cũng không có dự đoán được, hoa nguyệt dung cùng cái kia nữ nhân không chỉ có dung mạo tương tự, liền ngay cả cái kia bột cũng là giống nhau như đúc !

Chân tướng vạch trần sau, hối hận liền cùng độc xà cắn cắn Thương Duy của ta tâm. Nhưng là hần làm buộc không phải một cái này nọ, tìm trở về hoặc là mua cái giống nhau như đúc là có thể . Hần làm buộc là hần âu yếm nữ nhân, nàng sẽ không ở tại chỗ chờ hần tìm về, mà là đầu nhập vào một cái khác nam nhân ôm ấp!

Thương Duy Ngã lâm vào hối hận cùng chuyện cũ giữa, thần trí đã muốn có chút phiêu xa.

Hạnh Nhược Thủy tắc hoàn toàn không nghĩ mở miệng, bởi vì nàng không có biện pháp cùng Thương Duy Ngã giống bằng hữu giống nhau nói chuyện với nhau. Lúc trước, nàng cũng là yêu . Nguyên nhân vì có yêu, cho nên không có biện pháp thần nhiên đối mặt này nam nhân. Nếu Thương Duy Ngã là cái loại này hoành hành ngang ngược phú nhị đại, nàng là có thể hoàn toàn không để ý tới hần. Nhưng là nàng biết, này nam nhân từng chịu quá rất nhiều tra tấn, cảnh ngộ đáng thương.

Dọc theo đường đi, hai người đều mặc không hé răng. Ở bên nhìn xem ra, giống như là cãi nhau sau rừng mình tình nhân hoặc là vợ chồng.

May mà cà phê quán thật sự không xa, hai người không bao lâu đi ra . Cà phê quán sinh ý không tính đặc biệt hảo, bọn họ tìm gần nhất góc kia trương cái bàn ngồi xuống.

Hạnh Nhược Thủy không thương uống cà phê, cho nên cấp chính mình muốn một ly chanh nước. Theo bản năng , cấp Thương Duy Ngã điểm một ly thuần cà phê, cường điệu không cần phóng đường. Chờ người bán hàng ly khai, vừa chuyển đầu nhìn đến Thương Duy của ta ánh mắt, nàng mới rõ ràng hoàn hồn, xấu hổ dừng khai tâm mắt.”Thực xin lỗi, người có thể một lần nữa điểm quá.”

Bọn họ từng là một đôi tình lữ, mỗi lần đi quán cà phê, đều là nàng điểm sau, cho hần điểm một ly khổ cà phê. Nàng còn từng hỏi qua hần, vì sao thích khổ cà phê. Hần nói bởi vì nhân sinh tựa như khổ cà phê, chủ hương vị là khổ , tình tế thượng thức mới có thể phẩm ra thuần hậu ngọt lành đến. Nàng còn cười hần rất bị quan , nói lần sau không cho hần lái điểm này. Nhưng mỗi lần đi quán cà phê, nàng vẫn là sẽ cho hần điểm, dĩ nhiên thành thói quen.

Thương Duy Ngã xem đơn thuần tiểu nữ nhân xấu hổ dừng đầu, ôm lấy khoe miệng cười. Vô luận như thế nào, Thương Duy Ngã kỳ thật còn tại Hạnh Nhược Thủy trong lòng. Có lẽ, hắn vẫn là có cơ hội .

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng quát chính mình vài cái cái tát tử sau, chậm rãi đem cảm xúc điều chỉnh lại đây. Rốt cục, ánh mắt đ

ầu hướng hắn mặt.”Người không phải nói ra suy nghĩ của mình sao?”

“Ta nghe nói, Ưng Trường Không mới tình đầu tình nhân đã trở lại.” Thương Duy Ngã lẳng lẳng nhìn nàng. Lấy hắn đối Nhược Thủy hiểu biết, những lời này nhất định khiến ảnh liệt phản ứng.

Quả nhiên, Hạnh Nhược Thủy bỗng nhiên đứng lên muốn đi. Nàng thở phì phì liền ra bên ngoài hướng, vừa mới đánh lên đoàn cà phê tới được người bán hàng.

Người bán hàng một tiếng kêu sợ hãi, mắt thấy khay lý nóng bỏng cà phê liền hất đi ra .

Biết rõ coi hắn hiện tại trên người hắn là có thể phát ra, nhưng hắn vẫn là nhịn không được thân thủ một phen lôi kéo nàng cùng chính mình thay đổi vị trí đem nàng hộ vào trong ngực. Nóng bỏng cà phê, liền như vậy hất ở tại hắn trên người.

“A, thực xin lỗi thực xin lỗi.....” Người bán hàng kinh hoảng quát to.

Cà phê ẩm ướt Thương Duy của ta bạch áo sơ mi, hắn lại mày cũng chưa mặt nhăn một chút, cúi đầu hỏi trong lòng nữ nhân.”Nhược Thủy, không có việc gì đi?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, đẩy ra hắn.”Ta không sao.” Tương tự một màn, lại gọi lên trí nhớ huyền.

Khi đó bọn họ còn tại tình yêu cuồng nhiệt, có một lần nàng phi lôi kéo Thương Duy Ngã bồi nàng đi ăn lẩu. Lúc ấy bọn họ bên cạnh tọa là một nhà ba người, đứa nhỏ còn rất nhỏ, cũng liền ba bốn tuổi bộ dáng. Đứa nhỏ thôi, đều tọa không được, thích nhích tới nhích lui. Ba ba đi toilet thời điểm, tiểu hài tử nghịch ngợm lợi hại hơn, mẹ nói như thế nào cũng không nghe.

Người bán hàng cấp Hạnh Nhược Thủy bọn họ thượng hỏa oa thời điểm, đứa nhỏ liền như vậy đánh lên đi. Hạnh Nhược Thủy cũng không nghĩ nhiều, phác đi qua đã nghĩ đem đứa nhỏ cấp rút ra. Cuối cùng, Thương Duy Ngã đem nàng cùng đứa nhỏ toàn bộ ôm ở trong lòng, chính hắn lại bị nóng bỏng lẩu canh bị phỏng

Sau lại ở bệnh viện, nàng xem hắn bị phỏng địa phương khóc rồi tỉnh rồi mù. Hắn lại ôn nhu ôm nàng nói:”May mắn không nóng đến bảo bối của ta.”

Hắn nói xong , nàng lại nhào vào hắn trong lòng khóc thảm hại hơn . Thương Duy Ngã chính là như vậy, một chút một chút tiêu trừ của nàng băn khoăn, làm cho nàng chậm rãi yêu thượng hắn. Nàng tin tưởng, hắn cũng là yêu của nàng, ánh mắt cùng hành động là sẽ không gạt người . Chính là ai cũng không biết sau lại đã xảy ra sự tình gì, liên lụy ra một đoạn cừu hận , bị hủy này phân đến chi không dễ cảm tình, cũng bị hủy của nàng gia của nàng hạnh phúc!

“Người, người nhanh chút đi toilet dùng nước lạnh tẩy một chút.” Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, vội vàng phụ giúp hắn hướng toilet đi.

Thương Duy Ngã dở khóc dở cười nhìn nàng, nói:”Không còn kịp rồi. Nó chính mình đã muốn lạnh .” Người ta người bán hàng đều đem hiện trường cấp thu thập tốt lắm, nàng thể này mới phục hồi tinh thần lại.

Kỳ thật cà phê lượng không nhiều lắm, sái đi ra cũng không bao nhiêu. Bất quá độ ẩm quả thật rất cao, vẫn là có chút đau. Nhưng với hắn mà nói, điểm ấy đau không tính cái gì. Hắn từ nhỏ ăn khổ chịu thương, sổ cũng không đếm được, nói cũng nói không hết. Sâu nhất thương, thường thường là đến từ nội tâm , này da thịt thương không tính cái gì.

Hạnh Nhược Thủy chịu đựng, không nhìn hắn bị nóng đến địa phương, mà là thở phì phì ngồi trở lại đi.”Tùy tiện người, bỗng chết người tốt nhất!”

Nói là nói như vậy, trong lòng vẫn là chịu khổ sở . Đối Thương Duy con người của ta, nàng xem như hiểu biết . Hắn nói lời này, tuyệt đối không phải đến xem của nàng chê cười, cũng không phải vì lý gián bọn họ

cảm tình, mà là thật sự quan tâm nàng. Đương nhiên, phương diện này đủ tư tâm, hẳn khẳng định cũng hy vọng nàng có thể rời đi Trường Không, trở lại hẳn bên người đi.

Thương Duy Ngã chỉ là nhìn nàng cười, tâm tình tốt lắm bộ dáng. Vô luận như thế nào, nàng vẫn là quan tâm chính mình. Mà bị nàng quan tâm cảm giác, thật đẹp hảo!

Hạnh Nhược Thủy bị hắn nhìn xem càng ngày càng ngượng ngùng. Vì thế hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái, hung ba ba kêu: "Người nói không nói? Không nói ta đi rồi!"

"Ta vừa mới bị bị phỏng, người sẽ không làm cho ta suyễn một hơi?" Thương Duy Ngã dở khóc dở cười nhìn nàng thở phì phì khuôn mặt, trong trắng lộ hồng, mềm mại mê người.

Hắn từng mấy lần vuốt ve quá này chưa thi son phấn khuôn mặt, yêu cực kỳ nó như tơ lụa bàn xúc cảm. Mà nay, lại chỉ có thể xa xem mà không thể gần chạm vào. Thật sự là tự làm bậy không thể sống!

Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến người ta vừa mới thay chính mình cắn nóng cà phê, không nói cái gì nữa.

Thương Duy Ngã cũng không tưởng chọc nàng tức giận, hắn hôm nay không phải vì xem nàng tức giận mà đến. "Nhược Thủy, Cổ Tranh không phải một cái đơn giản nữ nhân. Nàng từ nhỏ bị nâng niu trong lòng bàn tay, muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Nay nàng muốn Ứng Trường Không, mặc kệ năm đó bọn họ tách ra chân tướng là cái gì, chỉ cần nàng muốn, nàng nhất định phải được đến! Coi hắn cá tính, nếu không thể làm cho Ứng Trường Không một lần nữa thích thương nàng, như vậy nàng sẽ theo người trên người xuống tay. Ta không hy vọng nhìn đến người bị thương tổn."

Hạnh Nhược Thủy hiểu được lời hắn nói cũng không giả, nàng đã muốn kiến thức quá Cổ Tranh bướng bỉnh. "Cảm ơn của người nhắc nhở, ta sẽ gia dĩ cẩn thận. Còn có khác sao?"

Thực hiển nhiên, nàng cũng không có chân chính hiểu được chính mình trong lời nói. "Nhược Thủy, người còn không hiểu được, Cổ Tranh đối với người mà nói rất nguy hiểm! Ta hy vọng người có thể tạm thời rời đi, tránh đi nổi bật."

"Đi nơi nào? Với người hỏi Vân Thiên biệt thự sao?" Hạnh Nhược Thủy cười lạnh. "Năm đó ta không sợ Liệt Diễm bang, hôm nay ta đồng dạng cũng sẽ không sợ Cổ Tranh. Cảm ơn hảo ý của người, tái kiến!"

Trốn? Như thế nào trốn? Nếu nàng ly khai, Cổ Tranh này mỹ nữ xà lập tức sẽ gắt gao quấn quýt lấy Ứng Trường Không. Coi hắn bướng bỉnh, khi nào thì mới là cái cuối? Nếu nàng dây dưa là cả đời, chẳng lẽ cả đời ngay tại tránh né trung vượt qua sao?

Cổ Tranh này hai chữ, tựa như một cây xương cá đầu tạp ở tại Nhược Thủy yết hầu, thật sự rất khó chịu! Đôi khi nàng đều nhịn không được tưởng, nàng nếu có thể nuốt lại ác độc một chút, chỉ sợ cũng muốn vụng trộm kết quả nàng. Bất quá, này chính là tức giận thời điểm miên man suy nghĩ, nàng không phải có thể dễ dàng xuống tay giết người nhân.

"Nhược Thủy!" Thương Duy Ngã xem của nàng bóng dáng, rốt cuộc không có đuổi theo đi. Hắn sớm nên dự đoán được, Nhược Thủy sẽ không đồng ý. Nàng là cái hiểu được quý trọng nữ tử, tự nhiên cũng tích mệnh, cũng nguyện ý sợ hãi rụt rè quá cả đời nhân.

Hắn đem nàng làm đã đánh mất, chẳng lẽ sẽ thấy cũng không khả năng đem nàng tìm về sao?

Cũng là tình thâm, nề hà duyên thiên!

Hạnh Nhược Thủy rời đi quán cà phê, lộn trở lại bệnh viện đi lái xe tử. Ở nửa đường, liền nhận được Ứng Trường Không điện thoại. "Uy?"

Kia quả nhiên Ứng Trường Không, rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn nghĩ đến nàng đã xảy ra chuyện, thiếu chút nữa trái tim đều dọa phá. "Viên Mộng nói người còn không có trở về, sao lại thế này? Người làm ta sợ muốn chết có biết hay không?"

"Thực xin lỗi! Ta còn ở trên đường, hiện tại trở về đi." Hạnh Nhược Thủy cũng có chút nóng nảy, sợ thượng tá nghĩ nhiều.

"Người ở đâu vị trí?"

“Lập tức đi ra bệnh viện bãi đỗ xe , xe vẫn đậu ở chỗ này.”

“Đi lên.”

“A?”

“Đi lên. Ta chờ người!”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một hồi, mới hiểu được ý tứ của hắn. Một đường chạy trở về, thẳng đến hắn phòng bệnh.

“Lại đây!” Ứng Trường Không sắc mặt không tốt lắm, bình tĩnh mặt kêu nàng đi qua.

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn tới gần. Vừa xong bên giường, đã bị thượng tá một cái dùng sức, đem nàng kéo vào trong lòng. Sợ tới mức nàng thân thể cứng đờ, việc kêu:”Cẩn thận miệng vết thương của người!”

Ứng Trường Không lại hoàn toàn không để ý tới thương không thương vấn đề, dài chỉ nâng lên của nàng cằm, tầm mắt tương đối.”Đi nơi nào ?”

“Quán cà phê, cùng Thương Duy Ngã.” Nàng thành thật công đạo.

Ứng Trường Không mày kiếm lập tức nhấn lại đến, cả tiếng hỏi:”Hắn tìm người làm gì?” Tuy rằng Thương Duy Ngã phóng vợ tự do , nhưng là thượng tá nguy hiểm tín hiệu vẫn đều ở, hắn cũng không dễ dàng như vậy tin tưởng Thương Duy Ngã thật sự như vậy buông tay .

Hạnh Nhược Thủy ở hắn trong lòng giật giật, tìm cái thoải mái vị trí oa .”Nhắc nhở ta chú ý Cổ Tranh, nói nàng muốn gì đó nhất định phải nhận được. Nếu nàng không thể cho người một lần nữa thích nàng tiếp nhận nàng, khẳng định hội theo ta này ra tay.”

Nói xong nói xong, Hạnh Nhược Thủy lại có điểm đến mức hoảng. Thượng tá lạn hoa đào, thật đáng ghét! Nếu là cái người thường hoàn hảo, cố tình là cái hậu trường cứng rắn , tổng có thể làm điểm cuộn sóng đi ra.

“Ai chẳng biết nói, dùng hắn đến xen vào việc của người khác!” Ứng Trường Không bĩu môi, một bộ lão đại khó chịu bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy thu thu hắn quần áo, nói:”Đúng vậy, cho nên không cần để ý tới hắn. Người vẫn là ngắm lại như thế nào giải quyết người kia đóạ lạn hoa đào đi. Ai, nàng nên sẽ không là cái loại này ta phải không đến người khác cũng mơ tưởng được nữ nhân, sau đó phái người đến mưu sát người đi?”

“Không phải không có khả năng.” Ứng Trường Không mày đánh cái bết tắc. Hắn không sợ bị nhân ám sát, chỉ sợ vợ đã bị thương tổn. Nghĩ, hắn nhin không được lâu càng nhanh.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

“Đúng rồi, ta đồng ý Viên Mộng mang theo tiểu tử kia rời đi nơi này.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức hiểu được ý tứ của hắn. Nếu Viên Mộng mang theo tiểu tử kia rời đi, liên tương đương với theo chân bọn họ không quan hệ , Cổ Tranh hẳn là sẽ không đối bọn họ xuống tay, này coi như là bảo hộ bọn họ mẫu tử hai.

Kỳ thật, chính mình so với Trường Không sớm hơn nghĩ thông suốt, khả hiện tại nghe thế cái đáp án, vẫn là cảm thấy khó chịu.

Đúng lúc này, Viên Mộng điện thoại đánh lại đây . Xác nhận Hạnh Nhược Thủy ở bệnh viện, nàng mới yên tâm mà treo điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy nằm úp sấp hồi Ứng Trường Không trong lòng, lẩm bầm nói:”Trong lòng ta khó chịu.”

Ứng Trường Không ôm nàng, cầm ở nàng trên đỉnh đầu nhẹ nhàng mà cạo , hắn cũng luyến tiếc tiểu tử kia.”Không có việc gì, chúng ta cũng mau chóng sinh một cái, người sẽ không hội t

ịch mệnh . Đúng rồi, Phó Bồi Cương đứa nhỏ có phải hay không mau xuất thế ?”

Hạnh Nhược Thủy như ở trong mộng mới tỉnh. Bởi vì thượng tá bị thương, hơn nữa không phải tiểu thương, nàng một lòng đều ở hắn trên người, thiếu chút nữa đã quên Bội Thi sẽ làm mẹ. Đây đó thiên, nàng cũng không đánh cái điện thoại quan tâm một chút, thật sự là quá mất chức!

“Đúng nga. Dự tính ngày sinh chính là mấy ngày nay, không được, ta phải cấp Bội Thi đánh cái điện thoại!” Nàng vội vàng việc theo đầu lý lấy điện thoại cầm tay ra, lại bị thượng tá cấp đoạt đi.

“Hiện tại đã muốn đã khuya, phụ nữ có thai muốn ngủ sớm, ngày mai buổi sáng lại đánh đi.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nhìn thời gian, quả nhiên đã muốn mau mười điểm, Bội Thi hắn là ngủ. Nỗ bĩu môi, lại nằm úp sấp hồi thượng tá trong lòng.”Ứng Trường Không, khi nào thì này đó phiền lòng chuyện tình mới có thể toàn bộ giải quyết đâu? Ta cũng tưởng sinh cái cục cưng. Bọn họ đều thường ở năm nay sinh long cục cưng, chúng ta liền đặc biệt điểm sinh một cái con rắn nhỏ, người nói được không?”

“Hảo!” Ứng Trường Không hôn thân của nàng mi tâm.”Vợ, thực xin lỗi. Người yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp mau chóng giải quyết.”

“Coi như hết.” Hạnh Nhược Thủy đưa hắn một viên xem thường, bay qua thân đến, nằm giữa liếc sắc trần nhà.”Chuyện tình cảm, cho dù người lại lợi hại cũng không có biện pháp tưởng giải quyết liền giải quyết, bởi vì nó là hai người chuyện tình. Huống hồ Cổ Tranh loại này không có sợ hãi nữ nhân, trừ phi người đem của nàng hậu trường cấp làm, nếu không người như thế nào đối phó nàng?”

Ứng Trường Không im lặng. Nói thật, hắn cũng không có tốt biện pháp. Cảm tình dây dưa không phải phạm tội, nếu không có thương tổn nhân thân thể hoặc là tánh mạng, rất nhiều thời điểm là không thể áp dụng thi thố. Bất quá, cũng không phải hoàn toàn không có cách nào. Chính là, hắn không muốn làm rất tuyệt thối.

“Quên đi, đã khuya, người còn làm bị thương đâu, sớm một chút nghỉ ngơi đi. Ta đi về trước, ngày mai buổi sáng làm cho người ăn ngon mang lại đây.” Hạnh Nhược Thủy nhảy dựng lên, thật sự không thích loại này áp lực không khí.

Ứng Trường Không thân thủ giữ chặt nàng.”Đừng đi trở về, tắm rửa một cái tiến vào theo giúp ta, được không?”

Hạnh Nhược Thủy vòng vo đảo mắt tình, đồng ý. Đi buồng vệ sinh giặt sạch cái nước lạnh tắm, trở về chui vào thượng tá ổ chăn.

Ứng Trường Không cùng bạch tuộc dường như ba chính mình vợ, thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm.”Ngủ đi, người cũng mệt mỏi.”

“Ngủ ngon.” Hạnh Nhược Thủy ở hắn trước ngực cọ cọ, nghe quen thuộc hương vị, không bao lâu liền đang ngủ.

Ứng Trường Không ôm nàng, trong bóng đêm lóe sáng con người vẫn mở to. Hắn không thể như vậy bị động, càng không thể làm cho Cổ Tranh xúc phạm tới Nhược Thủy.

Cổ Tranh phụ thân là trung ương mô trưởng phòng, là tương đương có phần lượng nhân. Của nàng ca ca là mô quân khu tham mưu trưởng, cũng là cái lợi hại nhân vật. Hơn nữa tổ tiên sâu xa, Cổ gia là cái tương đương hiển hách gia tộc. Cổ theo thầy học đại đơn truyền, cũng vẫn vô nữ nhi, cho nên Cổ Tranh sinh ra đối Cổ gia mà nói là cái thật lớn kinh hỉ. Cổ Tranh bộ dạng đẹp mặt, từ nhỏ miệng liền ngọt, thâm người một nhà sủng ái. Chỉ cần nàng muốn, chính là thiên thượng ánh trăng, cổ người nhà cũng sẽ nghĩ biện pháp thay nàng hái xuống.

Cổ Tranh từ nhỏ nuôi chiều, tính tình tự nhiên không nhỏ, nhưng nhân không tính phá hư. So với này chung quanh gây chuyện còn đả thương người tánh mạng nhà giàu nữ, nàng xem như tốt lắm. Nếu không, năm đó Ứng Trường Không cũng sẽ không thích nàng. Đương nhiên, nếu Cổ Tranh chẳng phải chịu khó đuổi theo hắn chạy, có lẽ tất nhiên trở thành một đôi.

Cổ Tranh phụ thân cùng ca ca đều là rất dã tâm nhân, cho nên thần không biết quỷ không hay đem xúc giác thân đến mô ta không nên giao thiệp với linh vực. Tương quan ngành nhân đã muốn có điều hoài nghi, nhưng bọn hắn rất giao hoạt, vẫn bắt không được nhược điểm, cho nên chậm chạp không hề ra tay.

Chuyện này, Ứng Trường Không là biết đến. Kia không phải hẩn nhiệm vụ, hẩn tự nhiên sẽ không chặn ngang một cước. Huống hồ này trong đó rắc rối khó gỡ, cũng không phải chỉ cần chính là một cái Cổ gia đơn giản như vậy. Bọn họ nói vậy cũng là lo lắng đến điểm này, mới không có hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng nếu Cổ Tranh lại động cái gì oai cân não, Ứng Trường Không không thể không lo lắng theo nguồn cội đem của nàng khí điểm cấp tắt. Hẩn không ra tay không trực tiếp tham dự, lại có thể trợ giúp.

Ứng Trường Không buộc chặt rảnh tay cánh tay, cúi đầu nhìn trong lòng nhân khuôn mặt. Thật lâu sau cúi đầu hôn thân cái trán của nàng, đỡ lấy của nàng cái gáy đem của nàng mặt nhẹ nhàng đặt tại gáy oa lý. Nàng tựa như mèo con dường như, lẩm bẩm một tiếng, cọ cọ hẩn cổ, ngủ say sưa.

Hẩn muốn không nhiều lắm, chính là tướng bảo hộ chính mình nữ nhân, bảo hộ chính mình gia. Cứ như vậy.

Trong bóng đêm kiêu mầu lóe sáng, hơi hơi vừa động thân, đưa điện thoại di động cầm lại đây. Bất thông người nào đó dậy sỗ, chào hỏi qua sau, hạ giọng đem ý tứ công đạo, không để ý tới kia đoạn muốn nói vô nghĩa **, liền quyết đoán treo điện thoại.

Đêm, dần dần thâm . Trong bóng đêm, bão táp lặng yên nổi lên.

.....

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hạnh Nhược Thủy sớm cấp Đàm Bội Thi gọi điện thoại.

“Rất cực nhớ tới người con nuôi đến đây?” Đàm Bội Thi tâm tình tốt lắm khai nàng vui đùa, còn nói,”Ta ở bệnh viện . Bất quá nghe Phó Bồi Cương nói đội trưởng bị thương, cho nên không dám phiền người. Đội trưởng thế nào ?”

“Không có gì trở ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một đoạn ngày thì tốt rồi. Bội Thi, thực xin lỗi nga, ta rất không đủ tỷ muội !” Nếu không phải Trường Không nhắc nhở, nàng thiếu chút nữa liền đem Bội Thi muốn sinh đứa nhỏ chuyện lớn như vậy tình cấp xem nhẹ .

Nàng thế này mới nhớ tới, ngày đó Trần Thiện tới đón nàng phía trước, Bội Thi gọi điện thoại lại đây làm cho nàng cùng cùng đi bệnh viện !

Đàm Bội Thi khanh khách cười.”Đi , theo ta khách sáo cái quỷ nga. Người hảo hảo chiếu cố đội trưởng đi, ta này có mẹ ta nhìn đâu. Thực đến sinh sản thời điểm, Phó Bồi Cương cũng sẽ trở về .” Bất quá, cũng chính là này hai ngày chuyện tình .

“Kia không giống với. Ta chờ hạ phải đi nhìn người, người nào phòng?” Bội Thi cùng của nàng tỷ tỷ giống nhau, trọng yếu như vậy thời điểm, nàng không nghĩ vắng hạp. Phó Bồi Cương là quân nhân, chỉ có thể sinh nhất thai. Nói cách khác, Đàm Bội Thi đời này lần này đây sinh đứa nhỏ trải qua, nàng vẫn là hy vọng có thể cùng nàng!

“.....”

“Ta đây đi bồi Đàm Bội Thi, thuận tiện đi công ty nhìn một cái, người một người gốc không thành vấn đề đi?” Hạnh Nhược Thủy đột nhiên phát hiện, ở thành phố B có chỗ tốt, thì phải là có thể bồi thượng tá nhiều người . Cho dù Ứng gia mọi người không rảnh, ít nhất còn có cái Cổ Tranh nào nhiệt trường hạp.

Ứng Trường Không cúi đầu cười.”Vợ, ta không phải ba tuổi .”

Hạnh Nhược Thủy vẫy vẫy tay, không chút nào để ý nói:”Ta biết, người mau ba tuổi bán .” Nói xong lại nước miếng cười tiến đến trước mặt hẩn đến.”Ta đây thực đi rồi a?”

Ứng Trường Không bàn tay to đề lại của nàng cái gáy, ấn hưởng chính mình hôn vài cái mới buông ra nàng.”Đi xem của người con nuôi đi, miễn cho về sau hẩn sinh ra không chịu kêu người mẹ nuôi.”

“Chính là, cho nên ta phải chạy chịu khó điểm. Ta đây tiễn người, bye bye!” Hạnh Nhược Thủy cái con thỏ dường như bính tới cửa, thiếu chút nữa đánh lên bên ngoài vào nhân.

Hồ to một đội ngũ, Ứng Trường Không này binh. Điều nhện kêu:”Tẩu tử hảo!”

“Mọi người hảo.” Hạnh Nhược Thủy cười theo chân bọn họ chào hỏi.”Vừa vặn ta có chuyện muốn đi ra ngoài, các người thay ta bồi cùng các người đội trưởng đi.”

“Tẩu tử, tuân mệnh!”

Hạnh Nhược Thủy lúc này yên tâm , lớn như vậy nhất bang nhân, thượng tá sẽ không tịch mịch . Vì thế cước bộ bay nhanh chạy xuống thang lầu, tính lái xe chuyển hướng một cái khác bệnh viện.

Kỳ thật, thành phố Z liền lớn như vậy điểm phương, cho dù không ở cùng gia bệnh viện, cách cũng sẽ không quá xa.

Hạnh Nhược Thủy xông lên đi thời điểm, Đàm Bội Thi chính ăn hoa quả xem tivi, là mỗi cái ca hát tiết mục, chính phóng là thư hoãn ca khúc.”Con nuôi, mẹ nuôi ta tới rồi!”

Đàm Bội Thi “Phốc” liền cười văng lên.”Hạnh Nhược Thủy đồng học, người như vậy vô cùng lo lắng , cùng bệnh viện tâm thần chạy đến hiểu được hợp lại a.”

Vừa mới dứt lời, Đàm mẹ liền gõ nàng một chút.”Làm sao nói chuyện? Người ta Nhược Thủy là quan tâm người.”

“Mẹ, ta này hay nói giỡn đâu. Theo ta cùng nàng, còn có cái gì không thể nói lời ? Có phải hay không a, con nhóc?” Đàm Bội Thi ủy khuất sờ sờ đầu, lớn tiếng biện giải.

Hạnh Nhược Thủy cười hì hì ứng , buông trong tay gì đó, thân thủ phải đi sờ của nàng bụng.”Con nuôi, mẹ nuôi đến đây, chạy nhanh cùng mẹ nuôi đánh cái tiếp đón đi.” Không nhúc nhích tĩnh, nàng liền sờ tới sờ lui .

Đàm Bội Thi một phen vuốt ve tay nàng.”Hắn còn chưa ngủ tĩnh đâu phỏng chừng. Người như vậy sờ tới sờ lui , ta ngứa.”

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, cười mỉa.”Bội Thi, khẩn trương không?”

Đàm Bội Thi răng rắc răng rắc cắn quả táo, nói chuyện hàm hàm hồ hồ .”Điều này phân thượng , khẩn trương gì a? Hơn nữa, không đều nói vì âu yếm nhân sinh nhi dục nữ là hạnh phúc nhất chuyện tình, có gì hảo khẩn trương ? Nghĩ đến rất nhanh còn có cái tiểu tử kia đi ra làm cho ta chơi, ta cao hứng còn không kịp đâu, làm sao có thời giờ khẩn trương a!”

Hạnh Nhược Thủy “Thiết” một tiếng, bất quá Đàm Bội Thi quả thật luôn luôn tại hưởng thụ loại này hạnh phúc, cái gì tiền sản u buồn chứng cách xa nàng rất. Có thể ăn có thể ngủ, dùng Đàm mẹ nói, liền cùng đường trư đường như.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ của nàng bụng, đối với bụng nói:”Con nuôi, nghe một chút mẹ người lời này, thật sự là không e lệ!”

“Ai ai ai, đừng giáo phá hư con ta, nếu không ta cắn người a!” Đàm Bội Thi vẻ mặt nghiêm túc chỉ ra chỗ sai, sau đó chính mình ha ha nở nụ cười.”Nói thật, đội trưởng thật sự không có việc gì ?”

“Không có việc gì . Chính là ăn hai khóa viên đạn, còn tại trái tim vị trí, hảo hảo tĩnh dưỡng.” Nghĩ đến kia hai khóa viên đạn là thay Cổ Tranh chấn , Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút k

hó chịu .

Tuy rằng nàng ở Cổ Tranh trước mặt lớn tiếng nói kia bất quá là nhiệm vụ, khả mặc dù là nhiệm vụ, người kia vẫn là Cổ Tranh, là thượng tá lão tình nhân. Nam nhân của chính mình vì lão tình nhân đỡ đạn, nghĩ như thế nào cũng không là tư vị nhi. Nhưng này loại sự tình không có cách nào khác so đo, lại không thể làm cho thời gian đổ trở về, cũng không thể đem thượng tá hoặc là hắn lão tình nhân điều đứng lên tẩu một chút cho hả giận. Vì thế, đành phải chịu đựng, cũng không biết có thể hay không ghen ra nội thương đến.

Hạnh Nhược Thủy lắc mình ở ghế ngồi xuống dưới, thuận tay khiến một cái quả táo, cũng giống Đàm Bội Thi giống nhau răng rắc răng rắc cắn. Nàng thích ăn hoa quả, nhưng hơn nữa không thích quả táo. Lúc trước mẹ vì làm cho nàng ăn nghe nói tối có dinh dưỡng giá trị quả táo, suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng là cũng chưa dùng, nàng chính là bài xích cái kia hương vị cái kia vị.

Đàm Bội Thi đem mặt thầu lại đây, còn thật sự nghiên cứu.”Ai, Hạnh Nhược Thủy đồng học, ra vẻ phương diện này có miêu ngáy a?”

Hạnh Nhược Thủy cũng không rằng rắc , hàm chứa quả táo đào mắt hạt châu. Cuối cùng, nói:”Chờ người đem đứa nhỏ sinh hạ đến lại với người nói, ta sợ người động gào to hô , sợ hãi ta con nuôi.”

“Không được! Ta hiện tại đều cảm giác được manh mối , người này không phải cố ý điều ta khẩu vị sao? Ta khẩu vị bị điều đi lên, sẽ ăn không ngon ngủ không tốt, hội ảnh hưởng người con nuôi . Cho nên, chạy nhanh theo thật đưa tới!” Đàm Bội Thi nói được tùy tiện , biểu tình cũng là thực còn thật sự, quan tâm tựa vào bên người nàng.

Hạnh Nhược Thủy hô một hơi, ngấm lại cũng không phải Phó Bồi Cương lạn hoa đào, Bội Thi sẽ không rất kích động .”Ta có chưa cùng người nói, nhà của ta thượng tá mỗi tình đầu tình nhân đã trở lại?”

“Không có.” Đàm Bội Thi trừng mắt nhìn trừng mắt tình, lắc đầu. Quả táo cảm lấy, cũng không cần.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ xoa bóp của nàng mặt, Bội Thi béo rất nhiều.”Đừng như vậy ngưng trọng biểu tình. Kỳ thật cũng không tính cái gì đại sự, thượng tá đối nàng sớm không cảm tình , cũng vẫn không để ý tới nàng. Đáng tiếc, lang vô tình thiếp cố ý, cố tình kia thiếp vẫn là tiện thiếp, lại tao lại khó chơi cái loại này.”

Đàm Bội Thi hiểu biết nàng, biết nàng tâm tình nhất định thật không tốt, nếu không nàng sẽ không đem “Tao” Loại này từ đều dùng tới .”Nếu không, tìm vài cái mới ra ngực nam nhân đem nàng cấp thượng , xem nàng còn có không có thể diện quần quít lấy nhà người thượng tá.”

Lúc này, đến phiên Hạnh Nhược Thủy văng lên.

Đàm mẹ cũng không khách khí cho nàng một cái mao hạt dẻ.”Chú ý dưỡng thai. Còn lớn hơn bụng đâu, nói chuyện như vậy không ngăn cản.”

“Nhất thời nói lỡ nhất thời nói lỡ. Con a, lời nói mới rồi người tự động đã quên, biết không?” Đàm Bội Thi nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng, ý bảo Hạnh Nhược Thủy tiếp theo nói.

“Đại khái liền có chuyện như vậy. Lần này thượng tá nhiệm vụ giống như muốn bảo hộ Cổ Tranh. Kết quả nhiệm vụ trong quá trình cũng không biết phát sinh sự tình gì, thượng tá thay nàng cần hai khóa viên đạn. Người không biết, kia nữ nhân cùng cái khổng tước dường như đứng ở ta trước mặt, lớn tiếng tuyên cáo thượng tá thay nàng đỡ đạn chuyện thật. Ta này trong lòng, ghen đã chết!”

Đàm Bội Thi rằng rắc rắc một ngụm quả táo.”Kia đội trưởng đâu? Hắn nên cái gì cũng không làm, từ nàng triển?”

“Hắn có thể làm sao bây giờ? Tổng không thể giết nàng xong hết mọi chuyện đi? Ta biết rõ không sai ở thượng tá, nhưng trong lòng vẫn là đến mức hoảng.” Nói xong nàng cảm lấy quả táo, lại rằng rắc rắc rắc cắn mấy khẩu.

Đàm mẹ mở miệng .”Nhược Thủy a, cuộc sống chính là như vậy, tổng hội có một chút người người đáng ghét ở người trước mắt lúc ẩn lúc hiện , mặc kệ người là tình yêu cuồng nhiệt thời điểm kết hôn thời điểm vẫn là lão phu lão thê . Lấy việc chính mình đã thấy ra là tốt rồi, chỉ cần các người hai cái cảm tình đủ chắc chắn, nàng cũng thành không được khí hậu. Huống hồ nàng tổng hội biến mất , chẳng lẽ nàng còn có thể háo cả đời không thành?”

“Đàm mẹ, ta đã biết.” Hạnh Nhược Thủy trong lòng nhưng không đồng ý như vậy xử lý phương thức. Tuy rằng nói không ảnh hưởng hai người cảm tình, lại ảnh hưởng bọn họ cuộc sống. Muốn nàng vẫn như vậy dễ dàng tha thứ , nàng khả chịu không nổi. Đừng nói cả đời, chính là một hai tháng kia cũng là một cây thứ ngạnh ở yết hầu. Như ngạnh ở hầu, ngày còn có thể thư thái sao?

Đàm Bội Thi liền lớn tiếng phản bác .”Mẹ, người loại này mình lừa gạt biện pháp là không được . Lớn như vậy một người ở người trước mặt khiêu khích, không có việc gì còn tại người trước mặt tao thủ làm tư, trong lòng có thể thống khoái sao? Đây trong lòng không thoải mái, ngày còn có thể quá thoải mái? Cũng không phải ta chen chân người khác hôn nhân, dựa vào cái gì ta phải nén giận a? Ta mới mặc kệ,

người nào tao nữ nhân dám mỗi ngày quần quít lấy nhà của ta Phó Bồi Cường, ta phi chính tử nàng không thể!”

Đàm mẹ nhìn Hạnh Nhược Thủy liếc mắt một cái, gõ nữ nhi một cái.”Đi, liền ngươi năng lực.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, trong lòng cũng đồng ý Đàm Bội Thi nói biện pháp.”Đàm mẹ, ta cũng hiểu được Bội Thi nói đúng. Chúng ta không thể luôn nhường nhịn, phản kích, làm cho chính nàng cút đi!”

“Ừ, quả nhiên là của ta hảo tử muội! Đến đến đến, chúng ta nghiên cứu nghiên cứu, xem có biện pháp nào có thể đối phó kia chỉ tao hồ ly.”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy theo bệnh viện đi ra, trước khi rời đi lần nữa dặn dò Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ, sinh sản thời điểm nhất định phải thông tri nàng.

Mở xe, hướng công ty phương hướng chạy tới. Có nhiều thiên không có tiền văn phòng, không biết nhất bang đứa nhỏ thể nào.

Hạnh Nhược Thủy ngừng xe, riêng đến tà đối diện đường thủy điểm điểm đường thủy, làm cho bọn họ phải người cùng nàng cùng nhau đưa lên đi. Tiền văn phòng, liền nhìn đến mọi người một bên việc hồ, một bên trò chuyện mỡ ngời sao bát quái, hết thấy ngay ngắn có tự.

“Đồng chí nhóm, ai muốn uống đường thủy liền chạy nhanh lại đây nga.”

Hạnh Nhược Thủy ra lệnh một tiếng, mọi người liền như ong vỡ tổ dường như đã chạy tới, miệng còn thực ngọt hô “Nếu tử ngươi thật tốt!”

Hạnh Nhược Thủy chính mình cũng cầm một phần, kêu thượng Hạ Mặc vào văn phòng.”Mấy ngày nay không có gì sự đi?”

“Hết thấy bình thường. Bất quá thứ hai tuần sau muốn vào đi trung kỳ tiểu kết, lâm bội bội bọn họ đã muốn ở viết, ta cũng đại khái nhìn một lần. Còn có một ít vấn đề, làm cho bọn họ ở sửa chữa, ngươi xem muốn hay không tìm thời gian cùng nhau quá một lần?”

Hạnh Nhược Thủy lấy quá trên bàn ngày, làm dấu hiệu.”Như vậy đi, chờ ngươi sửa bản thảo, chúng ta hai tiếp qua một chút đi. Ta tin tưởng không có gì vấn đề, ta tin năng lực của ngươi.”

“Cảm ơn nếu tử.”

“Mọi người công tác nhiệt tình cũng khỏe đi, có hay không người nào không đủ ngẩng cao?” Hạnh Nhược Thủy vẫn thực chú ý mọi người cảm xúc, nàng tin tưởng một cái hảo lão bản không chỉ là quan tâm viên công công tác, cũng muốn quan tâm bọn họ cuộc sống. Cuộc sống hài lòng, công tác mới có thể có nhiệt tình có bốc đồng. Đương nhiên, một người nếu muốn ngày quá thoải mái, chính mình cũng muốn bắt buộc hội đem công tác cùng cuộc sống tách ra, nếu không sẽ rối tinh rối mù.

Hạ Mặc uống đường thủy, nghĩ nghĩ.”Có a, Mai Ngạn Đình.”

Hạnh Nhược Thủy mặt nhăn nhu.”Ngạn Đình làm sao vậy?”

“Không có gì nhiệt tình, giống như trong lòng tích tụ cái gì vậy.” Trầm mặc một chút, lại bồi thêm một câu.”Nếu tử, ta nói ngươi đừng mất hứng. Giống nàng như vậy từ nhỏ ăn rất nhiều đau khổ nhân, nếu lòng dạ không đủ khoan, là thực dễ dàng đi cực đoan. Một chút nhỏ nhỏ sự tình không nghĩ ra, nàng đều có khả năng bắt nó phóng đại thập bội gấp trăm lần, cũng rất khả năng làm ra một ít không thể văn hồi chuyện tình đến. Ta đề nghị, ngươi vẫn là nhiều chú ý một chút.”

“Ta đã biết, cảm ơn ngươi. Ta không có gì vấn đề, ngươi còn có muốn tặng lại sao?”

“Tạm thời không có. Có nói ta sẽ chủ động tìm được ngươi rồi. Bất quá có nhiều tài vụ đơn cần xét duyệt, ngươi vẫn là trừu không làm một chút. Có vài nét bút vẫn là tiền lương phát phóng, chậm muốn ai trách cứ.”

“Ta đã biết. Kia mấy ngày nay ta khả năng còn không như thể nào đến văn phòng, ngươi giúp ta nhìn mọi người, có chuyện gì đánh cho ta điện thoại đi. Vất vả.”

Hạ Mặc nháy mắt mấy cái, một bên đứng lên đi ra ngoài, vừa nói ra tiếng lòng.”Năm mạt nhiều cho ta phát điểm tiền thưởng là đến nơi.”

“Không thành vấn đề.” Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng thực an ủi, này đó viên công đều thực cấp lực. Năm nay công trạng cũng không tệ lắm, chiếu loại này tình thế phát triển, năm mạt tiền thưởng khẳng định là không thiếu được.

Vừa chuyển đầu, nhìn đến Mai Ngạn Đình vị trí, lại nhin không được thở dài một hơi. Tiểu cô nương tâm địa quả thật không xấu, chính là đa tâm, suy nghĩ nhiều cũng liền dễ dàng nghĩ ra vấn đề đến.

Trước đem sự tình việc xong rồi, lại kêu tiểu cô nương tiến vào nhờ một chút đi. Nhưng là này nhất việc, đã vượt qua tan tành thời gian . Trừ bỏ một ít tài vụ đơn xét duyệt, còn tích lũy thượng trăm phong bưu kiện, có một chút trọng yếu năng hồi phục. Đặc biệt một ít đến từ hộ khách bưu kiện, năng còn phải kêu tương quan người phụ trách tiến vào đem tình huống cho giải mới có thể làm ra hồi phục. Gặp lại đằng, thời gian đã vượt qua.

Mai Ngạn Đình đã muốn về nhà .

Trên thực tế, trong văn phòng liền thừa năng một người . Vừa rồi vài cá nhân đi phía trước đều cùng năng chào hỏi , năng cũng không quá để ý. Nguyên lai đã muốn mau tám giờ , khó trách đều về nhà .

Hạnh Nhược Thủy thân duỗi người, trang hảo máy tính. Vội vàng cấp thượng tá gọi điện thoại, nói với hắn rõ ràng tình huống. Treo điện thoại, cảm thấy có chút khát nước, cầm lấy cái chén đi nước trà gian ngã một chén nước.

Nguy hiểm ngay tại phía sau đánh úp lại. Nguồn điện ở nháy mắt bị đóng, hắc ám một mảnh.

Hạnh Nhược Thủy ngay cả cái chén đều không kịp buông, xoay người ngăn trở người tới tập kích. Cái chén là kính mờ , trực tiếp bị năng lấy đảm đương vũ khí sử dụng.

Mà đối phương, sử dụng là một phen chủ thủ. Trong bóng đêm, lóe sáng như tuyết quang. Chiếu rọi hạ, có thể nhìn

đến người tới đúng là che diện mạo , chỉ lộ ra một đôi sắc bén ánh mắt!

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp nghĩ nhiều, tập trung lực chú ý ứng đối, nhưng vẫn có chút cố hết sức.

Nước trà gian chỗ vị trí, ngoài cửa lớn là nhìn không tới . Bởi vậy khác công ty nhân theo bên cạnh trải qua, nghe được bên trong tựa hồ phát ra đánh nhau thanh âm, nhưng lại hắc đăng, cũng nhìn không thấy nhân. Nói nhỏ , còn đoán có phải hay không tặc, muốn hay không báo nguy cái gì.

Hai người đánh cho khó hoà giải, lóe sáng chủ thủ vài lần thiếu chút nữa đâm vào Hạnh Nhược Thủy trên người. Năng cắn chặt răng liều mạng toàn lực, trong lòng đã muốn có chút nóng nảy. Thực lực của đối phương, xa ở năng phía trên!

“Ân!” Hạnh Nhược Thủy một tiếng kêu rên, bụng trúng chiêu.

Tiếp theo giây, đối phương chủ thủ liền để ở tại cửa năng yết hầu, hàn quang lóe lóe.

99. Chương 99: Kiếp [Dã Lang Hiện Thân]

Hạnh Nhược Thủy ngừng thở, nhìn cặp kia ánh mắt đen lầy, ý đồ từ giữa nhận ra đối phương dung mạo.

Híp mắt, năng lạnh nhạt hỏi:”Người là ai?” Một mặt bay nhanh chuyển đầu óc, tìm thoát thân cơ hội.

Đối phương không có trả lời, dán tại năng yết hầu chỗ chủ thủ lại dùng vài phần lực, tựa hồ tiếp theo giây sẽ chặt đứt của năng yết hầu.

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên ngửa ra sau, một cái gối chân đá hướng về phía đối phương cẳng dưới. Đối phương lắc mình thối lui, cũng không có lại khởi xướng tiến công.

Hai tương đối trì.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn khởi xướng tiến công, đột nhiên đối phương nâng thủ vô tay hoan nghênh tam hạ. Ngọn đèn nhất thời mãnh liệt, đâm thẳng trong mắt.

Hạnh Nhược Thủy cánh tay vừa nhấc, tiếp theo bóng ma ở trong khoảng thời gian ngắn thích ứng ánh sáng. Đối phương một thân y phục dạ hành, bao khăn trùm đầu, trên mặt che cái khăn đen. Đôi lại hắc lại lượng, y nó có thể phán đoán ra đối phương là một nữ tính!

Đối phương dật ra một tiếng cười nhẹ, nâng thủ cởi bỏ nhĩ sau kết, cái khăn che mặt bóc ra. Rõ ràng là nàng quen thuộc khuôn mặt, chính thân nhiên cười nhìn về phía nàng.

“Im lặng!” Hạnh Nhược Thủy một tiếng thét kinh hãi, lập tức nở nụ cười. Nàng liên kỳ quái, đối phương nếu là muốn trí nàng vào chỗ chết, vì sao không trực tiếp ra tay! Chính là lúc ấy im lặng chiêu chiêu ép sát, nàng mới xem nhẹ đối phương không có sát khí.

Im lặng mỉm cười, thân thủ đáp thượng của nàng đầu vai nói: “Có thể đánh với ta lâu như vậy, đã muốn thực không sai. Bất quá, còn cần càng mạnh!”

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy hiểu được, im lặng nếu liều mạng toàn lực, chính mình đã sớm bị đánh hạ. Cười cười, lại bốn phía nhìn xung quanh một chút. “Đúng rồi, Dã Lang đâu?”

Im lặng quay đầu xem xét liếc mắt một cái, dùng thực bắt đắc dĩ ngữ khí nói: “Kia không, đang ở trang khốc đâu.”

“Ai nói ta trang khốc? Ta cái này gọi là thực khốc!” Dã Lang theo góc chỗ chuyển đi ra, cao to thân thể, nhĩ nhận cho rằng, lưu manh tươi cười. Một tay cầm ở đầu lý, một tay tự nhiên cúi tại bên người, dẫn bước mà đến. Động mắt thấy đi, quả thật là phong độ chỉ có, hoa gặp hoa nở xe gặp xe tái.

Hạnh Nhược Thủy cùng im lặng liếc nhau, trong mắt có ý cười. Lòng có Linh Tê tưởng: Này còn không phải trang khốc?

“Bảo bối nhi, lâu như vậy không gặp, ngươi không nên biểu hiện kích động một chút sao?” Dã Lang ủy khuất mặt nhăn nghiêm mặt, chậm rãi mở ra song chưởng, một bộ “Đầu nhập của ta ôm ấp đi” biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi, mang cười nhìn hấn đến gần. Nàng thừa nhận, nhìn đến này đuôi to ba sói, tâm tình của nàng tốt lắm, thật sự tốt lắm! Này nhân, gây cho nàng rất nhiều này nọ. Lúc trước âm kém dương sai, cho nàng mà nói quả thật không thể đo lường thu hoạch.

“Đến đây đi, bảo bối nhi!” Dã Lang đứng định, song chưởng rất lớn mở ra, cùng đợi của nàng yêu thương nhưng nhớ.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, nở bĩu môi. “Của ngươi ôm ấp khai sai phương hướng, im lặng ở bên kia đâu.”

“Bảo bối nhi, cừu biệt gặp lại, ngươi chẳng những không nhắc tới hiện ra một chút kích động, còn đem ta giao cho nữ nhân khác. Của ta cẩn thận bắn nát, ngươi muốn phụ trách!” Hấn tay phải che ngực trái khẩu, một bộ tan nát cõi lòng biểu tình.

Im lặng rõ ràng cất bước đi ra ngoài, đem chỗ này lưu cho hấn biểu diễn. Gần nhất ngày rất nhàm chán, hấn cần phát tiết, liền từ hấn đi.

Hạnh Nhược Thủy che miệng, ha ha cười. “Im lặng tức giận, làm sao bây giờ?”

“Rau trộn!” Dứt lời, nhân liền đánh tới.

Hạnh Nhược Thủy linh hoạt chột lóe, né tránh hấn hùng ôm. Tiếp theo giây đã bị hấn rất nhanh bắt lấy cánh tay, dùng sức lôi kéo, liền bế đi. “Uy, ngươi muốn làm gì, tưởng cường thường đẳng hoàng con gái sao?”

Dã Lang khóa trụ nàng, mặc cho nàng như thế nào giây dựa cũng không buông ra. Môi dán của nàng lỗ tai thổi khí, nhìn nó hồng đứng lên liền cười đến càng thêm tà ác. “Cường bạo nhiều phương tiện, làm gì khó khăn chém giết?”

Nói xong, bắt của nàng hai tay, đem thân thể của hấn phóng đổ, mắt thấy sẽ hôn xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, thân nhiên hỏi: “Ngươi phóng không để nhân?”

“Không để, đã chết cũng không phóng.” Toàn bộ một bộ vô lại dạng.

Hạnh Nhược Thủy chân một khúc, mắt thấy sẽ đá hướng mạng của hắn rẽ. Ở hắn phòng bị thời điểm, nàng đột nhiên sửa lại phương hướng, chân cao nâng từ đầu thượng đá hướng hắn đầu.

Dã Lang vội vàng buông tay, khiêu khai một bên, ủy khuất kêu:”Bảo bối, người đây là muốn mưu sát chồng a!”

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, đến gần hắn.”Đừng náo loạn. Để cho im lặng mất hứng , người muốn ăn không xong đâu đi . Vẫn là nói, người liền thích đâu đi?”

“Bảo bối nhi hội cùng ta sao? Nếu bảo bối nhi cùng ta, chính là S hình đi cũng không cần nhanh.” Dã Lang nước miếng khuôn mặt tươi cười, hình tượng mất hết. Hắn không chút nào không thèm để ý, chính mình cười đến thực vui vẻ, là thật tâm tươi cười.

Hạnh Nhược Thủy hung ba ba nói:”Ta sẽ ở phía sau cầm roi trù người!” Thủ còn so với cái hung hăng trù động tác.

Dã Lang làm kinh hãi trạng.”Bảo bối nhi, nguyên lai người thích trọng khẩu vị ! Này hảo, trở về ta làm cho người ta mua chút có ý tứ đạo cụ trở về, chúng ta hảo hảo ngoạn cái đủ!”

“Không với người náo loạn, để cho im lặng mất hứng .” Hạnh Nhược Thủy cất bước đi ra nước trà gian, im lặng ngay tại nước trà gian bên ngoài cái kia mở ra thức tiểu phòng họp ngồi, nhất phái hừ nhàn xem diễn. Trên mặt không hề duyệt, ngược lại là tựa tiểu phi tiểu nghệ Dã Lang.

Hạnh Nhược Thủy ở im lặng bên người ngồi xuống, không để ý tới vẻ mặt ủy khuất trạng Dã Lang.”Các người làm sao có thể đến thành phố Z?”

Im lặng dùng cằm chỉ chỉ Dã Lang.”Hỏi hắn. Hắn nói muốn hắn bảo bối nhi , nên cái gì cũng không cố đã chạy tới . Ta nói ngày mai lại đến, hắn còn không vui, không nên vội vàng việc xuất môn. Người không biết, ở máy bay thượng còn ngu ngốc hỏi có thể hay không mở lại mau một chút, hắn đều đem máy bay trở thành xe taxi .”

Hạnh Nhược Thủy cẩn thận xem thần sắc của nàng, không có gì không thích hợp. Nhất thời cũng muốn làm không rõ hai người kia muốn làm gì, sẽ không chính là tiêu khiển nàng đến đây đi?

“Thân thủ.” Dã Lang thi thi nhiên lại đây, yêu cầu Hạnh Nhược Thủy vươn tay đến.

Hạnh Nhược Thủy khó hiểu xem hắn, lại nhìn xem im lặng. Im lặng nhún nhún vai, một bộ “Ta cái gì cũng không biết” biểu tình.”Làm gì?”

“Thân không thân thủ? Không thân thủ ta liền hôn người !” Hắn một bộ ác bá đường như uy hiếp.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, quay đầu nhìn im lặng hỏi:”Im lặng, người xác định hắn đến phía trước không có bị môn giáp quá đâu?”

Im lặng nhíu nhíu mày, liếc người nào đó liếc mắt một cái, khò khò nói:”Không xác định. Nếu không đưa hắn đi bệnh viện kiểm tra một phen.”

“Tốt. Ta cũng vậy ý tứ này. Tinh thần khoa bệnh viện cách nơi này không xa, cũng là phương tiện.”

Dã Lang lão thần khắp nơi nhìn các nàng thảo luận, cuối cùng lại bảo:”Bắt tay vươn đến, nhanh chút!”

Hạnh Nhược Thủy xem hắn, nhìn xem im lặng, cuối cùng vẫn là bắt tay thân đi ra ngoài. Nàng vươn đến là tay trái, ngón giữa thượng là nhẫn cầu hôn chỉ, lóe chói mắt quang. Rất đơn giản khoản tiền thức, nhưng có vẻ rất lớn phương.

Dã Lang bĩu môi, lão đại mất hứng .”Khoe ra cái gì? Đổi một cái.”

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn thu hồi tay trái, đầy bụng nghi hoặc vươn tay phải. Nàng như thế nào cảm thấy, một đoạn thời gian không thấy, người này càng phát ra có thể làm âm ĩ . Chiều này tình thế xem ra, còn có càng ngày càng nhỏ đứa nhỏ xu thế.”Ai, người xác định người không có phản lão hoàn đồng sao?”

“Ngón tay đuổi thẳng.”

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn làm theo, sau đó một quả nhãn liền mang ở tại cửa nàng ngón giữa. Phát hiện đó là một quả nhãn, nàng vội vàng bắt tay cấp cong lên đến. Nhưng là Dã Lang nắm tay nàng chỉ, dám đem nhãn đeo đi vào.”Uy, người đây là làm sao a?”

“Đội, không có mệnh lệnh của ta không được cởi ra.” Dã Lang sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc đứng lên, giống nhau vừa rồi cái kia cột nhả nhãn căn bản không phải hấn.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hấn, lại nhìn xem im lặng. Tuy rằng đầy bụng nghi hoặc, nhưng là cái gì cũng không có hỏi. Vuốt trên tay nhãn, đó là một quả nhãn kim cương, cùng bình thường nhãn kim cương không có gì đại bất đồng. Vừa mới đội, còn không thói quen, tổng cảm thấy là lạ .

Trong lúc nhất thời không biết nói cái gì. Tìm tòi đầu óc, lo lắng lí do thoái thác.

“Bảo bối nhi, có phải hay không quá cảm động?” Dã Lang lại khôi phục cái kia bỉ bỉ bộ dáng, gần sát nàng cột nhả hỏi.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nheo lại ánh mắt nhìn hấn.”Ai, người này đuôi to ba sói sẽ không là ở diễn biến mặt đi? Đâu ta ngoạn nhi đâu?”

“Bảo bối nhi, người rất thương của ta tâm .”

Im lặng phút chốc đứng lên, dắt hấn liền đi ra ngoài.”Đừng đùa giỡn bảo , chúng ta cần phải đi.”

“A?” Lúc này đến Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên .”Hiện tại bước đi?”

“Bảo bối nhi, ta chỉ biết người luyện tiếu của ta!” Dã Lang giãy im lặng thủ, lại tiềm hồi Hạnh Nhược Thủy bên người. Sau đó khuynh thân dán của nàng lỗ tai, nói,”Gần nhất sẽ có một lần trọng

yếu hành động, cái giới chỉ này là dấu hiệu. Không mệnh lệnh của ta, trăm ngàn đừng hái xuống.”

Hạnh Nhược Thủy nhin không được lại sờ sờ nhãn, không có hỏi là cái gì hành động. Có nói, là không thể hỏi .

Trở lại văn phòng, lấy thượng máy tính, ba người cùng nhau đi đến dưới lầu. Một chiếc màu đen xe, lẳng lặng chờ ở dưới lầu. Đứng ở âm u chỗ, không chú ý còn phát hiện không được, biến số xe cái lên.

“Bảo bối nhi, ta đi rồi. Đừng quá tưởng ta nga.” Dã Lang hôn hôn của nàng ngực tâm, làm một cái suất khí động tác, chọn nhứ mây.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn ngồi vào trong xe. Cửa kính xe điều hạ, hướng nàng vẫy tay. Nàng bước đi đi qua, cúi gập thắt lưng. Ở hấn ý bảo hạ, đem lỗ tai đưa đến hấn trước mặt.

“Bảo bối nhi, ta nghĩ niệm của người hương vị .” Nóng rực hơi thở bồi ở nàng mẫn cảm bên tai, cùng với hấn sung sướng tiếng cười.

Hạnh Nhược Thủy còn không có tới kịp phản kích, xe liền phút chốc khai đi rồi, lưu cho nàng một cổ tro bụi.

Ở ám dạ lý, Hạnh Nhược Thủy đứng hồi lâu. Chẳng ra cái gì cả một lần gặp mặt, trong lòng cũng rất ám áp. Đây có tiếng xấu nam nhân, lại làm cho nàng cảm thấy ám áp.

Thật sâu hít một hơi, Hạnh Nhược Thủy xoay người đi hướng cố định dừng xe vị. Tâm tình, thoải mái khoái trá. Đột nhiên, nàng lại cảm giác được có người ở nhìn trộm chính mình. Toàn thân mao, lập tức dựng thẳng lên.”Ai?”

Bên cạnh kia cây sau lưng chậm rãi đi ra một người, rõ ràng chính là Thương Duy Ngã.

Thấy rõ là hấn, Hạnh Nhược Thủy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hơi hơi cau mày, hỏi:”Người như thể nào còn ở nơi này?”

“Ta lo lắng người.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, đột nhiên không biết nói cái gì. Đối mặt ôn nhu Thương Duy Ngã, nàng thật sự không biết nói cái gì cho phải. Bọn họ không phải bằng hữu bình thường, mà là từng người yêu. Như

vậy hai người gặp mặt, thân mình cũng rất xấu hổ.”Thương Duy Ngã, người nếu đã muốn phóng ta tự do, có một số việc nên buông.”

“Thả người tự do, không có nghĩa là từ nay về sau đối với người chẳng quan tâm.” Thương Duy Ngã khóa tiền từng bước, thẳng bức đến của nàng trước mặt đến. Cúi đầu, nhìn của nàng ánh mắt ôn nhu một mảnh.

Hạnh Nhược Thủy thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn chính mình xe.”Người không nên lại ở ta trên người lãng phí thời gian cùng tinh lực, quý trọng người bên cạnh người mới đúng. Ta ở thành phố B nhìn đến Như Minh Nguyệt , ta –”

“Này người không cần lo cho, ta biết chính mình đang làm cái gì. Nàng cũng không trọng yếu.” Kia bất quá là một cái thay thế phẩm, hần muốn không phải thay thế phẩm! Đi rồi bước đi , đi rồi ngược lại càng thanh tịnh !

Hạnh Nhược Thủy nghẹn lời. Trầm mặc một hồi, lại ngẩng đầu lên nhìn hần.”Ta đây chuyện tình người cũng không cần quản. Chúng ta đều buông tha lẫn nhau, không cần lại giao thiệp với lẫn nhau thế giới, được không?”

“Ta làm không được.” Phóng nàng tự do cùng buông tay là hai chuyện khác nhau. Hần cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới muốn buông tay, chưa từng có!

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi, không biết nên như thế nào biểu đạt tâm tình của mình. Trong lòng nàng cũng rất loạn , vì vậy nam nhân từng đã cho nàng tốt đẹp thời gian. Tuy rằng hần đã làm thương tổn chuyện của hần, nhưng hiện tại hần ở quan tâm chính mình, đây là thật sự.”Ta đây cũng không có biện pháp. Ta không hy vọng lại với người có gì quan hệ, ta không nghĩ hần hiểu lầm. Người vẫn là hoa chút tâm tư nhiều quan tâm bên người nhân, nếu không tương lai sẽ hối hận .”

Nói xong, nàng xuất ra cái chìa khóa mở cửa xe sẽ ngồi vào đi.

Thương Duy Ngã một phen giữ chặt cánh tay của nàng, đem nàng cầm ở chính mình trong ngực.”Nhược Thủy, có phải hay không sai lầm rồi một lần, sẽ thấy cũng không có sửa lại cơ hội?”

“Người có thể sửa lại, nhưng không thể quay đầu. Tựa như nát gì đó, người có thể bắt nó tu bổ hảo, nhưng không bao giờ nữa sẽ là lúc trước bộ dáng . Trừ phi, người mua một cái giống nhau như đúc , nhưng không hề là nguyên lai cái kia. Kỳ thật, cũ thì không đi, có lẽ tân rất tốt cũng không cũng biết. Người không ngại dụng tâm đi cảm thụ, đi phát hiện.”

“Không!” Thương Duy Ngã dùng sức ôm lấy nàng, mặt chôn ở của nàng cổ.”Ta chỉ muốn người.”

Hạnh Nhược Thủy cắn răng một cái, giơ chân đá hướng hần, buộc hần tụt rảnh tay.”Thương Duy Ngã, ta đã muốn buông ra, sẽ không lại quay đầu. Ta hy vọng người cũng có thể buông ra, coi như buông tha chính người đi.”

Ngồi vào xe, nàng phát động xe rời đi.

Ở phía sau thị kính lý, nam nhân chậm rãi nhỏ đi, thấy không rõ trên mặt hần biểu tình. Nàng lại có thể cảm nhận được, hần bị thương. Nàng không đành lòng lại nhìn, nhanh hơn tốc độ khai đi rồi.

Chờ sau thị kính lý rốt cuộc nhìn không tới người kia, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tâm tình, lại không có lúc trước thoải mái khoái trá.

Bọn họ từng yêu lẫn nhau, bọn họ từng có được tốt đẹp thời gian, bọn họ từng cùng nhau khát khao hôn nhân khát khao gia đình, bọn họ thậm chí từng cùng nhau nghĩ tới về sau sinh vài cái đứa nhỏ tên gọi là gì..... Lúc trước khe khẽ nói nhỏ, hỉ cười tức giận mắng, tựa hồ do ở bên tai. Nhưng, hết thấy chính là từng.

Vô luận như thế nào, nhân muốn sống ở lập tức, đi hướng tương lai. Mặc kệ từng có bao nhiêu tốt đẹp, một khi mất đi, phải bắt nó cất chứa ở trong trí nhớ. Chỉ có như vậy, mới có thể tiếp tục đi phía trước đi.

Đôi khi, chúng ta tổng luyện tiếc vứt bỏ từng tốt đẹp, thế cho nên phụ trọng luy luy, nửa bước khó đi. Một mỗi chính mình, cũng một mỗi người khác. Tựa như quần áo, luôn hội không ngừng mà mua tân , đổi điều cũ . Nếu theo sinh ra đến bây giờ quần áo đều vẫn lưu trữ, kia là nhiều một vài mục? Muốn nhiều địa phương mới có thể dung hạ? Dần dần , chúng nó sẽ không lại tốt đẹp, mà là thành một loại gánh nặng.

Bỏ được bỏ được, tổng yếu xá, mới có thể . Khả rất nhiều thời điểm, chúng ta tổng nhìn không thấu. Thế cho nên chấp nhất đây đây, vết thương luy luy.

Tại đây một khắc, Hạnh Nhược Thủy hy vọng hần có thể hạnh phúc, cứ việc hần từng đối nàng phạm hạ không thể tha thứ lỗi. Khả hần cũng ăn rất nhiều khổ, hần là có một thích hợp nữ nhân cho hần một phần ấm áp yêu cùng chờ đợi, cùng hần cộng kiến một cái gia.

Hận thời điểm, luôn nhớ tới hần cho thương tổn. Nay có thể buông xuống, lại không khỏi nhớ lại hần hảo, còn có hần khổ. Thệ giả đã hĩ, lại chấp nhất cừ hận cũng là uống công, vậy lựa chọn tha thứ đi.

Thương Duy Ngã....

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng, yên lặng niệm tên này. Hốc mắt, hơi hơi nóng lên, hình như có chất lỏng muốn chảy ra. Nàng ngửa đầu thật sâu hô hấp, đem loại này cảm xúc trấn an xuống dưới.

Ngoài cửa sổ xe gió thổi tiến vào, vi lạnh. Rối loạn nàng vừa mới vừa dài lên phát, cũng rối loạn lòng của nàng.

Nhân sinh chính là như vậy, ai cũng không biết, ai là ai kiếp!

.....

Tuy rằng đã muốn đã khuya , nhưng Hạnh Nhược Thủy vẫn là đem xe quải đến bệnh viện. Ở dưới lầu, cấp thượng tá đánh cái điện thoại. Không nói cho chính hần ngay tại dưới lầu, chỉ nói chính mình ở về nhà trên đường.

“Đi lên. Còn có cuối cùng vài phần chung, mau!” Thượng tá tựa hồ biết nàng ngay tại phía dưới.

Hạnh Nhược Thủy biết, bệnh viện thăm bệnh đã đến giờ buổi tối chín giờ, qua thời gian nếu muốn đi vào phải phản tường vụng trộm đi vào. Bệnh viện là bình thường nhà lầu, muốn leo lên đi lên không khó, chính là nhiếp tượng đầu không ít, không tốt né tránh.

Nàng cúi đầu nghe nghe trên người quần áo, cự tuyệt .”Ta không có tắm rửa quần áo, một thân hần vị nhân khó chịu giống như , về nhà đi. Người đi ngủ sớm một chút, ta ngày mai sáng sớm sẽ cùng người, ngoan nga.”

Hiện tại đúng là mùa hè, ngay cả không có trọng độ lao làm, một ngày xuống dưới lại khó tránh khỏi đổ mồ hôi. Cửa nàng hiểu rõ cũng không tính trọng, nhưng như vậy nóng thời tiết không đối giặt quần áo, luôn cả người không được tự nhiên. Huống hồ, nàng tạm thời cũng không muốn gặp đến của nàng thượng tá. Vừa mới thấy Thương Duy Ngã, của nàng cảm xúc còn không có điều chỉnh tốt, sợ bị hần nhìn ra manh mối đến. Thượng tá này trình sát binh cũng không phải là có thể hồ lộng , hần hoá nhân kim tinh, chỉ sợ liếc mắt một cái có thể khảm phá của nàng cảm xúc. Đến lúc đó, chỉ sợ hần vừa muốn ngọt ngọt.

“Ta đây xuống dưới!” Sau đó, chợt nghe đến kia đoạn truyền đến xóc lên chấn xuống giường thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức việc kêu.”Ta lập tức đi lên.” Nhanh chân liền hướng lý chạy, sợ bỏ lỡ vừa muốn cùng thầy thuốc y tá rồi rầm đứng lên.

Trong lòng hận không thể tấu hần một chút, thân thể còn không có hảo đâu, liền như vậy làm ầm ĩ!

Vọt tới thượng tá chỗ lầu 3 thang lầu khải, nàng dán tường lẳng lẳng ngây người một hồi, một bên hít sâu bình phục hơi thở, một bên đem chính mình cảm xúc điều chỉnh đến rất tốt trạng thái. Nàng sợ nhất cùng người tranh chấp, nhất là cùng chính mình yêu nhau nhân, nàng chỉ sợ sẽ có hảo một đoạn thời gian tâm tình không thể khôi phục.

Trước kia ở trường học, tổng nhìn đến nữ đồng học đùa giỡn tính tình làm cho hai người cãi nhau. Có chút nhân còn thực hưởng thụ cãi nhau sau, nam nhân tưởng tấn biện pháp đến dỗ chính mình quá trình. Cũng có người nhất cãi nhau liền quay đầu đi, quan di động, làm cho nam nhân tìm được nổi điên. Giống nhau như vậy, mới biểu hiện ra bản thân cỡ nào trọng yếu. Đây là Hạnh Nhược Thủy không thể lý giải , hai người cho dù là náo loạn một chút không được tự nhiên, nàng cũng sẽ cả người cảm xúc hạ, cảm thấy làm cái gì cũng không thuận. Nếu để ý đối phương, không nên là như vậy sao?

Cuối cùng lại làm một lần hít sâu, nàng cọ cọ chạy đến thượng tá phòng bệnh, cửa phòng chính mở ra. Vừa nhấc đầu, liền nhìn đến thượng tá song giường vậy quanh liền như vậy ở trên cửa, ánh mắt thẳng tắp nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy rút một hơi, lập tức bấu môi thân thủ trạc trạc hấn ngực phải khẩu, thầm oán nói: "Làm sao trốn ở chỗ này hù dọa nhân? Người không biết nhân dọa người hội hù chết người sao?"

"Làm cái gì đuổi lý sự?" Thượng tá hoãn sắc mặt, cầm lấy tay nàng đem nàng kéo vào đi, quan thượng cửa phòng.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức đẩy hấn một phen. Thượng tá ở trên giường ngồi xuống, nàng tắc cùng hấn đối diện khóa ngồi ở hấn trên đùi."Ta có thể làm

cái gì đuổi lý sự?"

Ứng Trường Không nhìn nàng, nâng thủ vuốt ve của nàng mặt. Nhược Thủy nhất định không biết, nàng như vậy chủ động khóa ngồi ở hấn trên đùi, đã nói lên trong lòng nàng ít nhất là có sự. Tuy rằng đã muốn từng có da thịt chi thân, nhưng rất ít là nàng chủ động, tuy rằng bị hấn trên chọc đứng lên sau nàng hội nhiệt tình đáp lại, nhưng trước đó nàng sẽ không làm ra lớn mật động tác. Nàng cũng nhất định không rõ, một nữ nhân như vậy tử khóa ở nam nhân trên người, kia đại biểu cho cái gì.

Ứng Trường Không có thể đoán được, nàng vừa mới nhất định là gặp được Thương Duy Ngã, bởi vì Thương Duy Ngã cũng đến bệnh viện. Đây cũng là hấn tâm tình không tốt nguyên nhân, ở tình yêu thượng, hấn độ lượng cho tới bây giờ cũng không đại. Thương Duy Ngã tìm hấn, cũng không phải vì khiêu khích, mà là nhắc nhở hấn bảo vệ tốt Nhược Thủy. Bọn họ cũng đều biết, Cổ Tranh có bao nhiêu sao tùy hứng hồ vî, mà Cổ gia lại có nhiều phóng túng của nàng tùy hứng hồ vî. Hấn thực hiểu được, Thương Duy Ngã là thiệt tình quan tâm Nhược Thủy, nhưng hấn chính là khó chịu. Nhược Thủy là hấn nữ nhân, hấn tự nhiên hội bảo vệ tốt, không cần người khác tới phí vô mồm. Hơn nữa này "Người khác" Vẫn là Nhược Thủy mối tình đầu tình nhân!

Trong lòng hấn vốn ghen nhất bụng hỏa, không thể phát tiết. Nhưng là nhìn đến nàng, hấn càng không thể phát hỏa. Nhất là nàng như vậy khóa ở chính mình trên người, hấn liền không khỏi nhớ tới ở dị quốc cái kia kích tình ban đêm. Vì một cái mộng, nàng không để ý nguy hiểm xông vào sói oa lại xông vào lửa đạn phân thiên quốc gia. Không có hôn lễ không có hồng sách vở không có chúc quang bữa tối thậm chí không có hoa tươi, liền như vậy toàn thân tâm tin cậy đem chính mình giao cho hấn. Như vậy một nữ nhân, hấn có thể nào hướng nàng phát hỏa? Huống hồ này không phải của nàng sai, cho dù là nàng sai lầm rồi, hấn chính là ghen đã chết, cũng phải ghen!

"Làm sao vậy?" Hạnh Nhược Thủy nhìn đến hấn sợ sệt xuất thần, trong lòng lập tức bất an đứng lên."Có phải hay không..... Phát sinh chuyện gì?"

Ứng Trường Không nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn nàng lo lắng mặt, tích tụ mi. Hôn thân nàng, nở nụ cười."Không có. Bất quá, ta nghĩ muốn, làm sao bây giờ?"

Hạnh Nhược Thủy há mồm liền cắn hấn mặt một ngụm, mắng:"Người này đại sắc lang, thân thể còn không có hảo đâu, liền tổng nghĩ việc này! Không được, giống nhau bác bỏ!"

Ứng Trường Không kháp một chút của nàng tiểu thí thí, nghề nàng nói."Người này tư thế, không phải tự cấp ta phát ra không tiếng động mời sao?"

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu vừa thấy, thế này mới tỉnh ngộ lại đây. Khẽ gọi một tiếng đã nghĩ khiêu khai, lại bị thượng tá gắt gao khóa ở, giãy dụa không ra."Ta thực không phải cái kia ý tứ. Còn có, người có thương tích trong người không thể lộn xộn, miệng vết thương hội vỡ ra!"

"Hảo, ta bắt loạn động." Ứng Trường Không ứng, cúi đầu hôn trụ của nàng môi. Hấn động luôn luôn rất kết cấu, làm sao lộn xộn? Cho nên, hấn không tính gạt người.

"Ừ ừ....." Hạnh Nhược Thủy lo lắng hấn miệng vết thương, còn muốn giãy dụa, liền mạng phát đầu vai hấn lại không dám rất dùng sức. Loại này không toàn lực phản kháng kết quả chính là, bị thượng tá ăn làm mặt tịnh, tra cũng không còn lại một chút.

Đãi kích tình lui bước, Hạnh Nhược Thủy ghé vào thượng tá trong ngực thượng thổ, hung hăng trừng hấn, sau đó ở hấn đầu vai dùng sức cắn một ngụm. Nàng thật không rõ, hấn như thế nào còn có như vậy nhiều tinh lực. Mỗi lần vừa thấy mặt, luôn đem nàng hướng tử lý ép buộc, không có mấy lần cũng không chịu bỏ qua. Khó trách có người nói, tham gia quân ngũ vài năm trở về, nhìn đến heo mẹ đều có thể thượng!

“Vợ, đừng liếc mắt đưa tình, ta sẽ nhịn không được!” Thượng tá hơi thổ cũng có chút không xong. Bị thương, thể lực kém xa. Nhưng là trong lòng kia đoàn vẫn không thể phát tiết hỏa, cuối cùng là dập tắt, lý trí trở về trong óc.

“Sắc lang, lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy quyết miệng mắng, lại luyện tiếc thực mắng, càng luyện tiếc thực đánh.

Ứng Trường Không ôm nàng, nhìn trần nhà, dần dần bình phục hô hấp. Một lát sau, chấp khởi của nàng tay phải, vuốt ve nàng chỉ thượng hấn. Vừa mới ở làm trong quá trình, hấn cũng đã chú ý tới này hấn tồn tại. Ứng mâu, hơi hơi nheo lại đến.”Này làm sao đến?”

“Người khác cấp.” Hạnh Nhược Thủy còn có chút thần du trạng thái, thuận miệng đáp.

“Nam nhân nữ nhân?”

“Nam nhân.”

“Hái xuống!” Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng chỉ, sẽ đem hấn cấp bắt đến.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng bắt tay chỉ nhất loan, theo hấn trên người ngồi xuống.”Không thể hái. Đây là Dã Lang cấp, nói không có mệnh lệnh của hấn không thể hái.”

“Dựa vào cái gì? Hấn này xem như xác định luyện ái quan hệ? Cầu hôn? Vẫn là đính hôn?” Biết rõ sự tình không phải như vậy, thượng tá vẫn là khó chịu.

Dã Lang nếu thật sự tưởng giữ lấy Nhược Thủy, hấn hoàn toàn có thể không để nàng trở về. Nếu Dã Lang không chịu thả người, hấn, cũng không nhất định có thể đủ dễ dàng như vậy đem nhân cấp cướp về. Cướp về, cũng không có biện pháp bảo đảm sẽ không lại bị Dã Lang mang về. Thiên Lang bang thể lực to lớn, là rất nhiều người không thể tưởng tượng.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, thân thủ đi dắt hấn mặt.”Tốt lắm đại dấm chua hang, khẳng định sẽ không là người nói gì một loại. Hấn mang theo chính mình nữ nhân cùng nhau vội tới ta này này nọ, người nói có thể cùng cảm tình quả biên nhi sao?”

Ứng Trường Không sắc mặt thế này mới tốt lắm một chút.”Kia hấn là có ý tứ gì.”

“Không biết, hấn chỉ nói là nào đó đánh dấu, làm cho ta nhất định phải đội, không mệnh lệnh của hấn không cần hái xuống.” Nói xong lại đẩy thôi hấn.”Người đừng mất hứng, hấn lòng có tương ứng, đối ta không ý đồ. Người không biết, nữ nhân của hấn có thể sánh bằng ta đẹp mặt hơn cũng lợi hại hơn, người ta mới nhìn không hơn ta đâu!”

Ứng Trường Không bắt lấy của nàng tay phải, vuốt ve hấn cầu hôn khi đội hấn.”Đó là hấn không ánh mắt.” Không được, mau chóng đem hấn kết hôn chỉ cấp đội, tuyên cáo tuyệt đối quyền toàn bộ!

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, hì hì cười.”Ta thích người nói như vậy. Bất quá, ta cảm thấy ta tối thật tinh mắt, sớm liền đem người cấp trời lại. Ta cuối cùng là muốn khởi lần đó chỉ giáo, đó là ta đời này tối chính xác một lần lựa chọn.” Nói xong, chính mình còn ngây ngô cười. Nàng đời này lớn nhất may mắn chính là được đến hấn yêu, cũng yêu thượng hấn! Mà lần đó chỉ giáo, làm cho bọn họ có thể gặp lại quen biết.

Ứng Trường Không trong lòng về điểm này khó chịu, chỉ một thoáng tan thành mây khói. Ước khởi chuyện cũ, hấn cũng khó cảm khái đứng lên. Ngay lúc đó tình hình, còn như vậy rõ ràng, giống nhau khắc vào trong đầu dường như.”Ta đây cũng nên cảm tạ kia một lần chấn cứu tế ta có tham gia, nếu không sẽ không hội ngộ thượng người.”

Bất quá, hấn càng muốn cảm ơn của nàng thiện lương cùng kiên cường, nếu không hấn sẽ không chú ý tới nàng. Lần đó chấn trung, hấn cứu ra nhân rất nhiều, duy độc nàng để lại thật sâu ấn tượng. Minh minh trung, này đó là khắc vào tam sinh thạch thượng duyên phận.

Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng ôn nhu cười, giống như hai tháng xuân phong, tiến bước rét lạnh đưa tới ấm áp.

Ứng Trường Không thân thủ vuốt ve nàng gờ lên khoe miệng, nhìn quen thuộc mặt mày cùng tươi cười. Giống nhau lại nhớ tới sáng khoải sơ, ở trong bệnh viện, tất cả mọi người nhìn thấy quá này cô gái tối ngọt tối kiên cường tươi cười. Ở tai sau phế tích lý, giống như thiên sứ tươi cười, gây cho sinh giả đẹp an an ủi cùng sống sót dũng khí.

Hai người động tình ôm ở cùng nhau, thấp giọng nói xong năm đó kia một hồi gặp nhau, ngẫu nhiên vang lên cú đầu tiếng cười. Đây là thuộc loại tình nhân khe khẽ nói nhỏ thời gian, ở không người đêm khuya lý.

Nửa đêm, Hạnh Nhược Thủy vụng trộm ở trong phòng tắm rửa, mặc thượng tá quần áo vụng trộm tiềm hồi phòng bệnh. Sau đó đem giặt sạch quần áo lượng đứng lên, cầu nguyện chúng nó ngày mai buổi sáng có thể phạm.

Thượng tá quần đối nàng mà nói thật sự quá lớn, nàng đem dây lưng lặc quá chặt chẽ, vẫn là cảm giác tùy thời hội đến rơi xuống. Ống quần cuốn một tầng có một tầng, muốn nhiều khó coi có bao nhiêu khó coi. Về tới phòng bệnh, nàng liền ném xuống kia vương bận quần, chỉ mặc thượng tá nhất kiện T-shirt. Thân cao chênh lệch tại kia bãi, nhất kiện đại T-shirt ở nàng mặc đến giống như là siêu rộng thùng thình vấy ngủ. Chiều dài vừa qua khỏi đùi nhất tiểu tiết, có thể nhìn đến trắng nõn thon dài hai chân, tuyệt không bại lộ, lại tản ra trí mạng dụ hoặc.

Ứng Trường Không ở trên giường nhìn, thiếu chút nữa lưu máu mũi, sau đó lại lần nữa hóa thân vì sói phác lại đây.

Tại đây cái dựa vào thân thể thượng vị xã hội, còn nhiều mà giống cái gì X lộ lộ linh tinh cực độ khiêu chiến thân thể mở ra điểm mấu chốt nữ nhân. Vô luận ở cái gì trường hợp, tựa hồ đều là lộ càng nhiều lại càng có thể trở thành truyền thông tiêu điểm nam nhân tầm mắt tiêu điểm. Nhưng chân chính gợi cảm, thường thường là ở lơ đãng gian biểu hiện ra ngoài, cũng thường thường cùng tam điểm một đường không quan hệ.

“Vợ.” Ứng Trường Không kêu một tiếng, hướng hân vẫy tay.

Hạnh Nhược Thủy đang ở chà lau tóc, khó hiểu quay đầu.”Làm sao vậy?” Một bên sát tóc, một bên tới gần.

Ứng Trường Không thân thủ lôi kéo, khiến cho nàng tạo nên giường, làm cho nàng bán ghé vào chính mình trên người. Lấy quá nàng trong tay khăn mặt, thay nàng chà lau vừa mới dài lên ô phát. Lại nói tiếp, hân vẫn là thích nàng tóc dài phiêu nhiên bộ dáng, càng phù hợp khí chất của nàng.

Hạnh Nhược Thủy hai tay khoát lên hân trước ngực, cầm các ở mặt trên, chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ của nàng thượng tá ôn nhu. Hô hấp trong lúc đó, có chuyên thuộc loại hân hương vị, làm cho nàng cảm thấy thực an tâm. Chậm rãi, liền cảm thấy buồn ngủ đánh úp lại, chỉ chốc lát liền cùng chu công chơi cờ đi.

Ứng Trường Không lau tốt lăm tóc, hô vài tiếng không có đáp lại, mới biết được nàng đang ngủ. Buông khăn mặt, thật cẩn thận nằm xuống, thay nàng điều chỉnh một cái thoải mái tư thế. Mơ mơ màng màng trung, nàng nói gì đó. Hân cẩn thận nhận, mới biết được nàng nói là “Miệng vết thương”. Liền ngay cả đang ngủ, còn nhớ hân bị thương, sợ áp đến hân miệng vết thương.

Ứng Trường Không trong lòng mềm mại như miên, ôm lấy nàng như ôm lấy trên đời tối trân quý bảo bối. Đầu ngón tay, ôn nhu miêu tả của nàng hình dáng. Đầu ngón tay thượng tinh tế xúc cảm, trực tiếp rơi vào tay trong lòng đi.

Ở bộ đội lý, từng có đội hữu nói qua, ban đêm ôm vợ xem nàng ở người trong lòng ngủ say sưa, kia cảm giác tựa như toàn bộ thế giới ngay tại người trong lòng. Đương nhiên tham gia quân ngũ ăn nói thô lỗ, nguyên nói không phải như vậy, cũng là ý tứ này.

Giờ khắc này, hân cũng có loại cảm giác này.

Trong lòng nhân cọ cọ hân ngực, thủ cũng khoát lên của nàng trước ngực, lẩm bẩm một tiếng lại thỏa mãn đang ngủ.

Ứng Trường Không chấp khởi tay nàng, nhìn ngón giữa thượng cái kia hắc, cẩn thận nghiên cứu đứng lên. Dã Lang tên kia đưa gì đó, tổng sẽ không là một cái lạn thủy tinh đơn giản như vậy.

Ám dạ lý, hắc sắc mặt dị thường nghiêm túc còn thật sự, một đôi mắt đen bóng sắc bén.

.....

Mỗ biệt thự nội.

Một người mặc quân trang cao ngất nam nhân cùng một người mặc màu đen đai đeo váy cao gầy nữ nhân mặt đối mặt đứng, đang nói cái gì.

“Tiểu tranh, ngươi không thể như vậy tùy hứng như vậy ích kỷ! Ngươi có biết hay không sự tình lần trước, ta cùng ba ba mạo hiểm nhiều nguy hiểm ở giúp ngươi, một khi bị điều tra ra, chúng ta Cổ gia tương gặp phải cái gì, ngươi có biết hay không? Lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không lại cho ngươi dính vào. Một người nam nhân còn có như vậy trọng yếu, trọng yếu đến ngươi ngay cả gia cũng không để ý?”

Cổ Tranh ôm lấy hắc cánh tay loạn choạng, mang theo làm nũng thanh âm, cầu khẩn:”Ca, ngươi liền giúp ta lúc này đây, liền lúc này đây được không? Ca, ta biết ta thực không tiền đồ, nhưng là ta hiện tại chính là thích hắc, ta không thể không có hắc! Ca, cầu ngươi, chỉ cần lúc này đây, được không?”

“Tiểu tranh, ngươi –” Nam nhân thực vô lực thở dài.”Này không phải giúp không giúp ngươi vấn đề, ca ca cùng ba ba không đau lòng ngươi sao? Nhưng là việc này tình khả đại khả tiểu, nếu có tâm nhân giỏi về lợi dụng, kia đối chúng ta Cổ gia mà nói nhưng chỉ có kiếp nạn, ngươi biết không? Ứng Trường Không là cái dễ dàng đối phó người sao?”

“Ta biết, này đó ta đều biết nói. Nhưng là, ta chính là thích hắc! Nếu không thể cùng hắc cùng một chỗ, ta đây sẽ chết ở cửa ngươi trước mặt!”

“Tiểu tranh!”

.....

Hạnh Nhược Thủy một đêm mộng đẹp, ngủ một cái hảo thấy.

Chính là làm nàng xoa ánh mắt ngồi xuống thời điểm, Ứng Trường Không nửa người đã muốn chết lặng. Hắc không dấu vết ninh ninh mi, chậm rãi động bắt tay vào làm chân. Nghĩ rằng, đây là này toan không lưu thu văn vẽ lý viết, đây là tối ngọt ngào gánh nặng!

Hạnh Nhược Thủy vội vã nhìn của nàng quần áo phạm không có, cho nên không chú ý tới hắc ninh mày. Đãi nàng kinh hỉ phi thường cầm phạm quần áo tiến vào, hắc đã muốn ngồi xuống tựa vào đầu giường. Nửa người vẫn có chút ma túy, khó chịu lợi hại. Bất quá nhìn nàng hồng nhuận sắc mặt, no đủ tinh thần, hết thấy liền đáng giá.

Thay quần áo, Hạnh Nhược Thủy lại cọ cọ đã chạy tới, liêu khởi hắc quần áo nhìn hắc miệng vết thương.

“Miệng vết thương không có việc gì, hảo rất.”

Hạnh Nhược Thủy hì hì cười, nói câu vậy là tốt rồi. Xoay người đem dép lê cho hắc bãi chính, nói:”Mau đứng lên đánh răng rửa mặt đi, vẫn là nói ngươi còn muốn ngủ một hồi?”

“Không cần, ta lập tức đứng lên.” Ứng Trường Không ôm chầm nàng, hôn một cái.”Rửa mặt sau, theo giúp ta đến dưới lầu đi tán tản bộ, ta cũng không tưởng mỗi ngày oa ở trên giường.”

Lại nghĩ được sô đa thủy hương vị, hắc cũng muốn điên mất rồi.

“Hảo.” Tổng nằm ở trên giường quả thật không tốt, cũng nên đi lại đi lại, như vậy mới tốt mau.”Nếu không chúng ta mua bữa sáng, một bên tản bộ vừa ăn?”

“Àn, ta nghe vạ.”

Hạnh Nhược Thủy cười mị ánh mắt, bưng chậu rửa mặt đồ dùng lôi kéo hắc liền hướng toilet đi.”Đi thôi, thừa dịp hiện tại nhân còn không nhiều.”

Rửa mặt gian lý, hai người chen chúc tại cùng nhau đánh răng rửa mặt, người chạm vào ta một chút ta chàng người một hồi, ngọt ngào mật mật . Bên cạnh rửa mặt nhân, cũng không tùy vào nhiều xem bọn hấn hai mắt.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu, nhìn nàng cười hì hì hỏi:”Bọn họ có thể hay không đem chúng ta làm bệnh tâm thần người bệnh?”

“Sẽ không, bọn họ hội đem ta làm tương tư bệnh hoạn giả.” Thượng tá mặt không chút thay đổi trả lời, lời kéo nàng đi ra rửa mặt gian.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn nắm, đi ở hấn phía sau khanh khách cười.

Cuộc sống chính là như vậy, chỉ cần người bảo trì hảo tâm tình, làm chuyện gì đều là lạc thú. Nếu không, hết thấy liền dễ dàng trở thành phiền não thậm chí gánh nặng.

Chải vuốt sợi hảo tóc, Hạnh Nhược Thủy liền kéo thượng tá cánh tay đi bệnh viện căn tin. Bệnh viện căn tin đồ ăn thật sự không được tốt lắm, tổng cảm thấy có một cỗ sô đa thủy hương vị.”Nếu không, chúng ta tản bộ đi ra bên ngoài mua bữa sáng đi?”

“Hảo.”

Vì thế, hai người liền cùng lão phu lão thê đường như, kéo cánh tay, chậm rãi đi ở ngày mùa hè sáng sớm. Vụ rất lớn, mù sương một mảnh, xa hơn một chút một chút khoảng cách liền thấy không rõ lắm. Nhưng thỉnh thoảng lại có thể nhìn đến lão gia gia bà cố nội nâng , theo bọn họ bên người chậm rãi đi qua.

“Người nói, vài thập niên sau, chúng ta có phải hay không cũng giống bọn họ như vậy?” Hạnh Nhược Thủy mỗi lần nhìn đến như vậy hình ảnh, đều cảm thấy thực ám áp. Hai cái vốn không có huyết thống quan hệ nhân, như vậy tương cứu trong lúc hoạn nạn quá cả đời, cỡ nào không dễ dàng!

“Không phải.” Ứng Trường Không nhìn một bên đi qua lão nhân lão thái thái, còn thật sự lắc đầu.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt ánh mắt nhìn hấn.”Vì sao? Chẳng lẽ người tưởng bội tình bạc nghĩa?” Buông ra cánh tay hấn, thân thể chợt lóe liền đổ ở hấn trước mặt.

Ứng Trường Không cười nâng tay niết niết của nàng cái mũi nhỏ, lại bị nàng một phen chụp khai.

“Dem nói rõ ràng, nếu không không cho chạm vào ta!” Hạnh Nhược Thủy một bộ cùng hấn mao thượng bộ đáng.

Ứng Trường Không cười nhẹ ra tiếng, nâng lên cửa nàng hôn lên khuôn mặt nàng một ngum.”Của ta vợ như vậy xinh đẹp, ta như vậy suất khí, cho dù vài thập niên sau, chúng ta cũng là suất khí lão nhân cùng xinh đẹp lão thái thái, so với bọn hấn được xem hơn!”

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười đánh hấn một chút.”Liền người có thể ba hoa.”

Ứng Trường Không đem nàng lâu trở về, tiếp tục đi phía trước đi. Cuối cùng ở ven đường một cái bữa sáng đương dừng lại, quán chủ là một đôi trung niên vợ chồng. Nữ nhân này một đầu bán là tiểu lung bao, bánh chảo cùng cháo, nam nhân kia đầu bán là hiện làm bánh rán, nghe cũng rất hương. Bên cạnh đã muốn sắp xếp thiết nhiều nhân, đều là ở tại phụ cận đi làm tộc, nhiều nhân thủ lý còn cầm máy tính bao.

“Người đi bên kia chờ ta đi, để cho tể đến tể đi, đụng tới miệng vết thương của người .” Hạnh Nhược Thủy chỉ chỉ cách đó không xa địa phương, nơi đó là cái tiểu công viên.

Ứng Trường Không ôm nàng, lắc đầu.”Ta không như vậy yếu ớt.”

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải một bên xếp hàng, một bên con mắt nhí nhanh như chớp chuyển . Trước kia đi làm thời điểm, xem hơn bữa sáng chắn giữ bởi vì chật chội hoặc là mỗ ta nhân bên chạy tiến lên mà phát sinh chuyện cố. Nhất là một ít bữa sáng đương làm là du tạc thực phẩm, trong nôi du chính quay cuồng rất, này nếu sái đi ra không thể nóng diệu một tầng da?

Chỉ là ngẫm lại, nàng liền cảm thấy chịu không nổi! Có đôi khi nàng cũng tưởng không rõ, nếu như vậy để ý chăm công, vì sao không thể sớm như vậy vài phần chung rời giường? Một khi đã xảy ra sự cố, đừng

nói về điểm này chấm công tiền thưởng, chính là một năm thu vào đáp đi vào cũng không tất đủ tiền thuốc men! Mà thân thể cùng tâm linh sở chịu đắc tội, còn không thể tương đương thành tiền tài đến tính kế!

May mắn, hôm nay không đụng tới liều linh quý, mua bữa sáng quá trình thực thuận lợi.

Ứng Trường Không ở bộ đội lý, trừ phi chính mình dã ngoại sinh tồn, kia ăn đều là sinh gì đó, rất ít có thời gian nướng ăn; Mà ở doanh , căn tin đều là bình thường đồ ăn, rất ít có cơ hội ăn loại này ven đường tiểu quán bán bánh rán cái gì.

Nam nhân thôi, hơn phân nửa không thích ăn cháo làm bữa sáng, cho nên Hạnh Nhược Thủy riêng mua năm bánh rán, nhất lung bánh dẻo nhất lung bánh bao, lại mua một chén cháo. Bánh rán bánh dẻo bánh bao đều dễ dàng đầy mỡ, ăn xong rồi uống bát cháo, thích hợp nhất bất quá .

Bánh rán là tách ra trang , Hạnh Nhược Thủy trước đệ một cái cấp thượng tá.”Nha, nếm thử, nhìn người thích không?” Lão bản tiên thời điểm không phóng rất nhiều du, hẳn là sẽ không rất đầy mỡ.

Ứng Trường Không liền tay hấn cắn một ngụm, dùng sức ăn hai hạ, mãnh gật đầu.”Ăn ngon!” Lại đem bánh bột ngô hương miệng nàng biên đẩy thôi.”Vợ, người cũng ăn.”

Hạnh Nhược Thủy liền hấn cắn địa phương cắn một ngụm, cũng hiểu được hương vị không sai.”Rất tốt ăn !” Nói xong, đem bánh bột ngô đưa đến miệng hấn biên.

Hai người nhìn nhau cười, hấn ủng nàng trong ngực, ngay cả một cái bánh rán đều ăn ra ngọt ngào hương vị.

Hạnh Nhược Thủy sợ có người vội vàng đi làm hoặc là làm việc mà ở trên đường chạy, hội đụng vào mang thương thượng tá. Cho nên riêng lựa chọn theo công viên bên trong đi, như vậy có vẻ an toàn, không khí cũng muốn đỡ.

Hai người một bên chậm rãi trở về đi, một bên phân thực bữa sáng, còn một bên nói chuyện phiếm, đây là hưu nhân thời khắc.

Không biết là bánh rán bánh dẻo bánh bao vóc quá nhỏ, vẫn là làm được thật sự ăn ngon, Hạnh Nhược Thủy tự nhận là mua cũng đủ phân lượng, thượng tá lại còn không có ăn no.

“Vậy người tại đây ngồi, ta lại trở về mua vài cái bánh rán. Dù sao chúng ta mới đi điểm ấy điểm lộ, ta một người rất nhanh .” Hạnh Nhược Thủy ấn hấn ở thạch ghế kia ngồi xuống. Bọn họ tản bộ tốc độ, này nọ ăn xong rồi, cũng bất quá là đi rồi không đến năm trăm thước.

Ứng Trường Không một phen giữ chặt nàng.”Quên đi. Chúng ta hồi bệnh viện căn tin lại mua một chút là được.” Có thể là hôm nay miệng vết thương lại tốt lắm một ít, khẩu vị tốt lắm, cho nên ăn có điểm nhiều.

“Không có việc gì , chính là người nguyện ý, ta cũng không tưởng nghĩ được số đa thủy

hương vị. Lần này nghe ta , người ngay tại bậc này ta, lập tức quay lại!” Nói xong rút ra thủ, nhanh chân bỏ chạy.

Mua bữa sáng nhân vẫn là nhiều như vậy, Hạnh Nhược Thủy lại tìm một chút thời gian xếp hàng, lại mua 5 cái bánh rán một chén cháo, mang theo bước đi.

Hạnh Nhược Thủy vừa mới đi đến chỗ rẽ, vừa muốn hưởng tiểu công viên lý quả, đột nhiên cảm giác được nguy hiểm. Nàng theo trực giác phương hướng mạnh vừa chuyển đầu, nhìn đến mờ chiếc xe cửa kính xe mở ra, một cái đội kính râm nam nhân cầm thương chỉ vào nàng.

Như thế đồng thời, hắc sâu kín nòng súng hơi nước, tiêu âm đối.

100. Chương 100: Thăng Cấp Làm Cha Mẹ Hạnh Phúc

Hạnh Nhược Thủy lắc mình né tránh viên đạn, viên đạn đánh vào vừa rồi sở đứng vị trí mặt sau trên cây, nước bắn mảnh vụn cùng sương khói. Nàng còn không có kịp từng một hơi, lại có người theo phía sau tập kích lại đây. Nàng không thể không ném xuống tay bữa sáng tới đón chiến.

Đối phương đội mũ, vành nón ép tới rất thấp, cái ở bán khuôn mặt, lộ ra bán khuôn mặt bị râu che đầy kín. Hắn cầm trong tay một phen chủy thủ lớn nhỏ đao, lóe hàn quang, chiêu chiêu thủ nòng tánh mạng.

Hạnh Nhược Thủy bàn tay trần, nhưng thực lực cùng hắn tương đương, cho nên hắn nhất thời bán hội còn thảo không đến ưu việt. Đòi mạng là nàng chân mặc giày xăng đan, phi thường không thích hợp đánh nhau. Vài cái công thủ động tác sau, đột nhiên chân vừa trượt, thân thể nhất oai. Đối phương đao, mắt thấy sẽ xẹt qua của nàng yết hầu.

Thân đao ở nặng sớm lý, lóe chói mắt quang mang, thẳng bức của nàng cổ họng.....

Hạnh Nhược Thủy trực tiếp nằm ngã xuống đất, một tay ngăn cách hắn ám sát thủ, hai chân thẳng buộc hắn hạ âm.

Đối phương vội vàng khiêu khai, hắn hiển nhiên không có dự đoán được nàng hội công phu, hơn nữa không kém. Phát hiện bốn phía có người vây lại đây, tự biết không chiếm được ưu việt, tiến lên lôi kéo một cái vây xem giả hướng Hạnh Nhược Thủy bên này đây, chính mình chạy.

Hạnh Nhược Thủy đỡ lấy người nọ, đuổi theo ra đi thời điểm, nhìn đến hắn thượng một chiếc xe.

“Nhược Thủy!” Ứng Trường Không cũng chú ý tới bên này động tĩnh, vội vàng chạy lại đây.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng chạy trở về, lo lắng của nàng thượng tá cũng đã bị tập kích.”Trường Không, người không sao chứ?” Lôi kéo tay hắn, cẩn thận nhìn hắn thân thể hay không bị thương.

“Ta không sao. Người đâu? Vừa rồi đó là người nào?” Hắn đã tới chậm, nếu không nhất định phải hắn đẹp mặt!

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến chu vi xem nhân còn không có tản ra, còn tại khe khẽ nói nhỏ. Nàng vẫn không nghĩ trước mặt người khác biểu hiện ra chính mình hội quyền cước, cho nên vội vàng lôi kéo hắn bước đi.”Ta không sao, chúng ta đi thôi. Bất quá, bữa sáng không có.”

“Thấy rõ ràng đối phương là ai sao?” Đi ra khá xa một khoảng cách, Ứng Trường Không lôi kéo nàng ngồi xuống.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Hắn đội mũ, trên mặt tất cả đều là râu xồm, thấy không rõ diện mạo. Nhưng là hắn cầm một phen chủy thủ lớn nhỏ đao thượng có một rất kỳ quái dấu hiệu.”

Nàng cau mày, còn thật sự trở lại như cũ ngay lúc đó hình ảnh. Cái kia dấu hiệu.....

Hạnh Nhược Thủy hai tay vỗ, kinh hỉ kêu đứng lên.”Ta đã biết, cái kia dấu hiệu giống một cái hạt tử.”

Ứng Trường Không cầm trụ tay nàng, hỏi:”Người xác định là một cái hạt tử?”

Hạnh Nhược Thủy bị hắn hoảng sợ, khó hiểu trong nháy mắt nhìn hắn.”Người làm sao vậy? Người nhận thức cái kia dấu hiệu sao?”

Ứng Trường Không nháy mắt tỉnh táo lại, lắc đầu.”Không biết. Nhưng là ta nghĩ xác nhận một chút, sau đó phái người đi thăm dò nhất tra. Người xác định đó là một cái hạt tử sao?”

“Dù sao đại khái chính là cái kia bộ dáng, về phần có phải hay không hạt tử, ta cũng nói không tốt.” Lúc ấy sinh tử đánh nhau, đối phương đao thu phát đều rất nhanh, nàng không có cầm hảo hảo nghiên cứu, không thể xác định.

Ngẩng đầu nhìn thượng tá sắc mặt có chút ngưng trọng, vội vàng cười đưa hắn mặt hướng hai bên tả.”Đừng như vậy nghiêm túc, ta này không phải không có việc gì sao? Ta cũng không có gì kẻ thù, có thể là hiểu lầm cũng nói không chừng.” Hoặc là, đây là không phải cùng Dã Lang nói hành động có liên quan?

Ứng Trường Không hoàn sắc mặt, ôm lấy khoe miệng gật gật đầu.”Ân, dù sao người phải cẩn thận điểm. Đi thôi, chúng ta trở về.”

“Ân.”

Hai người tuy rằng vẫn là tân bộ trở về, nhưng là cũng chưa vừa rồi nhân nhĩ tâm tình. Việc này quan tánh mạng chuyện tình, bọn họ không thể không coi trọng. Bây giờ còn không xác định chính là nhằm vào Hạnh Nhược Thủy, vẫn là nhằm vào bọn họ hai cái.

Trở lại bệnh viện, hai người còn không có tới kịp ngồi xuống, Hạnh Nhược Thủy điện thoại liền kêu to lên. Cúi đầu vừa thấy, là Đàm Bội Thi đây số.

“Nhược Thủy, Bội Thi lập tức muốn sinh .”

“Ta lập tức lại đây!” Hạnh Nhược Thủy treo di động, quay đầu nhìn hẩn.”Bội Thi muốn vào phòng sinh , ta đi qua nhìn xem.”

“Ta với người cùng đi. Phó Bồi Cương trở về sao?” Ứng Trường Không tìm ra quần áo, kéo trên người bệnh nhân phục liền thay.

Hạnh Nhược Thủy vốn định khuyên hẩn nghỉ ngơi, nhưng ngẫm lại nàng vừa mới bị nhân tập kích, hẩn khẳng định lo lắng. Bội Thi kia gia bệnh viện cũng không xa, lái xe đi qua cũng sẽ không mệt đến hẩn. Rõ ràng cùng nhau đi qua đi!

Hai người cảm trọng yếu gì đó, bước đi ra bệnh viện.

“Người ở cửa chờ, ta đi lái xe.”

Xe ngừng là lộ thiên bãi đỗ xe, đứng ở cửa có thể thấy rõ ràng sở. Cho nên Ứng Trường Không không ý kiến, liền đứng ở cửa chờ, đôi như ưng giống nhau sừ tầm bốn phía hoàn cảnh.

Phút chốc, trái tim của hẩn nhảy dựng, mạnh ý thức được cái gì, quát to một tiếng.”Nhược Thủy, cẩn thận!”

Hẩn trong lời nói âm chưa lạc, xe phanh một tiếng nổ mạnh , yên trần cuộn cuộn bao phủ kia một mảnh.

“Nhược Thủy!” Ứng Trường Không tê tâm liệt phế kêu một tiếng, chạy vội mà đi.

“Khụ khụ khụ.....” Đúng lúc ý thức được nguy hiểm Hạnh Nhược Thủy ở nháy mắt đẩy ra cửa xe nhảy ra đi, mượn lực lướt qua hai chiếc xe ngã nhào ở. Bị điểm bị thương ngoài da, nhưng cũng không có bị nổ mạnh thương đến.

Ứng Trường Không phác lại đây, ôm cổ nàng, thủ ở trên người nàng vừa thông suốt sở loạn.”Nhược Thủy, người thế nào? Có hay không bị thương?” Hẩn thanh âm, là run run .

“Khụ khụ khụ..... Trường Không, ta không sao.....” Hạnh Nhược Thủy thân thủ phủng trụ hẩn mặt, nắm lên tay hẩn đặt tại ngực.”Ta thực không có việc gì.”

“Người làm ta sợ muốn chết!” Ứng Trường Không gắt gao ôm nàng. Ở nàng xem không thấy phía sau, một đôi ưng mâu hiện lên chưa bao giờ có âm ngoan.

Hạnh Nhược Thủy hồi ôm hẩn, vẫn có thể cảm giác được thân thể hẩn đang run đầu. Nàng chảy ra nước mắt, có loại sống sót sau tai nạn may mắn. Hoàn hảo nàng phát hiện mau, nếu không..... Nghĩ, lại nhện không được càng thêm dùng sức ôm hẩn.

Cảnh sát rất nhanh đã tới rồi, hai người bị đưa cảnh sát cục lực khẩu cung giúp điều tra.

Hạnh Nhược Thủy tâm niệm Đàm Bội Thi còn tại phòng sinh lý, lực khẩu cung liền vội vàng việc lôi kéo Ứng Trường Không đánh đuổi tới bệnh viện. Bọn họ đến thời điểm, Đàm Bội Thi còn tại phòng sinh lý. Phó Bồi Cương đã muốn trở về, đang ở phòng sinh ngoại lai hồi tiêu sái, đầu đầy đại hẩn. Như vậy thoát nhìn, giống như giờ phút này thừa nhận thật lớn thống khổ nhân là hẩn, mà không phải Bội Thi.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới thật sự tin tưởng, trong TV này nam nhân tại phòng sinh bên ngoài gấp đến độ xoay quanh một đầu đại hẩn hình ảnh, mặc dù có chút khô hài, nhưng là thật sự. Giờ phút này, nàng trước mắt chính là giống nhau như đúc hình ảnh.

Đàm mẹ tức so với hẩn bình tĩnh hơn, ở một bên ghé ngồi , nhìn đến Nhược Thủy bọn họ lại đây, còn đánh tiếp đón. Nhưng trên mặt lo lắng, nhưng là không lừa được nhân .

Đàm Bội Thi là cái yêu xinh đẹp lại sợ đau nữ nhân, nhưng là nghe thầy thuốc nói một đồng về thuận sản đối đứa nhỏ như thế nào tốt tri thức sau, không chút do dự liền lựa chọn thuận sản. Tình thương của mẹ lực lượng, vĩnh viễn đều là không thể tưởng tượng.

Bọn họ ở phòng sinh bên ngoài, có thể nghe được bên trong Đàm Bội Thi quát to, cái loại này đau đến cực điểm thân yin.

Hạnh Nhược Thủy nuốt nuốt nước miếng, thân thể có chút rét run. Nhiều lắm đau, mới có thể phát ra như vậy quát to như vậy thân yin, nàng không thể tưởng tượng. Cầm lấy thượng tá cánh tay thủ, nếu không thượng tá da thịt hậu, đều phải khấp đi vào.

Ứng Trường Không nâng thủ, vỗ vỗ của nàng phía sau lưng. Trong lòng hấn rung động, cũng không so với nàng thiếu. Tuy rằng, hấn đã muốn trải qua quá một lần. Năm đó Viên Mộng sinh sản thời điểm, hấn cùng chiến hữu nhóm ở bên ngoài chờ đợi, một đám đều rơi lệ. Có lẽ là vì nghĩ tới mẫu thân 10 tháng mang thai sinh hạ chính mình, có lẽ là muốn đến thê tử 10 tháng mang thai sinh hạ chính mình cốt nhục, còn có nghĩ đến Viên Mộng ở bên trong giây dựa mà lời khải cánh đã vì nước hy sinh thân mình.....

Làm trưởng phu cùng ba ba Phó Bồi Cương, cả người sẽ gấp đến độ điên mất rồi. Phòng sinh cửa sàn, cơ hồ cũng bị hấn ma ra một cái hố đến. Trên mặt mồ hôi liền cùng vũ đường như điệu, vẫn không có trải qua.

Khó trách có người nói, nếu một người nam nhân từng ở phòng sinh ngoại chờ người sinh hạ hấn cốt nhục, như vậy hấn sẽ càng hiểu được quý trọng. Loại này trường hợp, là có thể rung động lòng người! Nó là một nữ nhân đối đứa nhỏ yêu, lại một nữ nhân đối một người nam nhân yêu, chẳng sợ thừa nhận sâu nhất đau vẫn như cũ yêu!

Hạnh Nhược Thủy đang muốn nhập thần, đột nhiên bị thượng tá néo néo thủ, quay đầu đi.”Làm sao vậy?”

“Nếu không, chúng ta không sinh?” Thượng tá vẻ mặt đau lòng, giống như hiện tại bên trong đau nhân là nàng dường như. Hấn căn bản không dám tưởng tượng, đến lúc đó nàng nằm ở bên trong tru lên, hấn còn có thể không thể ở bên ngoài đứng được, hấn nhất định hội điên rồi dường như vọt vào đi! Cùng với đến lúc đó hối hận, không bằng ngay từ đầu sẽ không muốn hoài thượng!

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, nghe hấn như vậy vừa nói, ngược lại bật cười.”Điểm ấy đau đớn so với có thể có được chính mình đứa nhỏ cùng với đứa nhỏ sở mang đến sung sướng, căn bản không đáng giá n

hắc tới. Ta cũng chưa sợ đau, người sợ cái gì?”

“Lòng ta đau thôi.” Thượng tá bắt lấy của nàng hai tay ôm ở chướng lý, còn nói,”Mẫu thân quả nhiên là thể giới này thượng vĩ đại nhất nhân.”

“Ân. Cho nên chúng ta về sau sẽ đối mẹ người hảo điểm, không cần chống đối nàng.” Hạnh Nhược Thủy nói xong nói xong, liền lưu nước mắt. Mẫu thân của hấn, đã muốn mất, cho dù nàng nghĩ hiểu thuận, cũng không cơ hội.

Ứng Trường Không vừa thấy nàng điệu nước mắt, chỉ biết nàng nghĩ tới cái gì, vội vàng đem nàng ôm sát. Đối nữ tử này đau lòng, tựa hồ vĩnh viễn đều không có cuối. Theo ngày trôi qua, này đau lòng cảm giác chỉ càng ngày càng đậm liệt!

“Đây là làm sao vậy? Bị dọa khóc?” Đàm mẹ nghe được Hạnh Nhược Thủy hấp cái mũi, cũng vội vàng na lại đây hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cố gắng cười lắc đầu, nước mắt còn tại điệu. Tựa vào thượng tá trong ngực, rốt thật lâu nước mắt, mới ngừng.

Cũng không biết qua bao lâu, theo một tiếng trẻ con khóc đề, trận này đối mẫu thân tra tấn cuối cùng là tạm thời đã xong. Mà phòng bệnh ngoại Phó Bồi Cương, cả người đều nhuyển xuống dưới, trạng nếu điên mất sau một hồi rồi ngã xuống.

Đàm Bội Thi sinh con trai, bát cân nhiều, là cái đại béo tiểu tử.

Nàng chuyển tiến phòng bệnh sau, Phó Bồi Cường nửa quỳ ở cửa nàng trước giường, giống cái đứa nhỏ đường như điệu nước mắt, một lần một lần nói xong “Cảm ơn” Nói xong “Lão bà vất vả”.

Hạnh Nhược Thủy nhìn này ầm áp một màn, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lôi kéo thượng tá, cùng nhau cảm khái ngàn vạn đi ra bệnh viện. Đã muốn buổi tối, nhưng vẫn là sóng nhiệt đập vào mặt, tựa hồ thân thể lập tức liền niêm ngáy đứng lên.

“Đi thôi, chúng ta đi mua quần áo.” Ứng Trường Không nắm nàng, hướng trên đường đi. Hôm nay đã xảy ra liên tiếp chuyện cố, hẳn lo lắng làm cho nàng một người về nhà đi.

Hạnh Nhược Thủy vốn định hôm nay về nhà, nhưng là hiểu biết hẳn lo lắng, vẫn là ứng. Nàng nếu đi trở về, hẳn chỉ sợ một đêm cũng không dùng ngủ.

Hai người ở Hạnh Nhược Thủy lần trước mang Mai Ngạn Đình đi kia gia điểm, chọn T-shirt xứng quần bò. Lại ở bên cạnh kia gia nội y điểm mua nội y khố. Mua nội y thời điểm, còn náo loạn cái tiểu nhạc đệm.

Ứng Trường Không không ngại bởi chính mình nữ nhân chọn nội y khố, hẳn không biết là này có cái gì không đúng. Cho nên đại thứ thứ đi vào, kết quả mua nội y hơn phân nửa là tuổi trẻ cô gái. Nhìn đến bên trong một người cao lớn nam nhân đứng, ở cửa nhìn nhìn bước đi. Lão bản mắt thấy khách nhân đều không dám tiến vào, nóng nảy, vì thế đã chạy tới uyển chuyển bề mặt đặt chính mình ý tứ, muốn cho thượng tá đến điểm ngoại đi chờ.

Ứng Trường Không thực vô tội nhìn lão bản, nói một câu:”Ta xem ta vợ, lại không xem các nàng, tự mình đa tình cái gì?”

Lão bản thực xấu hổ, lại không biết như thế nào nói tiếp. Xin giúp đỡ dường như, nhìn Hạnh Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy cười lôi kéo hẳn đi trả tiền, ra nội y điểm nghĩ đến kia lão bản sừng sừng sừng bộ dáng, cười nằm úp sấp. Cửa nàng thượng tá, như thế nào có thể như vậy đáng yêu!

Hai người vô cùng cao hứng, hồi bệnh viện đi.

Chờ tẩy hạo tẩy hạo quần áo, oa hồi trên giường, Hạnh Nhược Thủy đã nghĩ dậy sớm thượng nỗ mạnh sự kiện. Theo gần nhất chuyện tình nghĩ đến, hẳn là cùng Cổ Tranh có liên quan hệ. Nhưng là thượng tá không đề cập tới, nàng cũng không tưởng đề, liền giao cho hẳn xử lý đi.

Nếu này đây tiền, nàng nhất định hội lo lắng ban đêm ngủ đều ngủ không tốt. Khả trải qua kia một đoạn thời gian ma quỷ huấn luyện, nàng đã muốn sẽ không dễ dàng như vậy bối rối. Xem ra, nhân tiềm năng quả nhiên là bức ra đến!

Hai người ôm ngủ, Hạnh Nhược Thủy nhưng thật ra ngủ ngon. Ứng Trường Không ở nàng ngủ sau, lại muốn đã lâu mới ôm sát nàng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau là thứ sáu, Hạ Mặc gọi điện thoại mà nói trung kỳ xem đã muốn viết tốt lắm, tưởng cùng nàng quá nhất quá.

Hạnh Nhược Thủy vì thế quyết định đi trước một chuyến bệnh viện nhìn xem Đàm Bội Thi cùng đứa nhỏ, sau đó đi công ty cùng Hạ Mặc nhìn xem có hay không muốn sửa chữa địa phương. Tốt nhất còn có thể tìm Mai Ngạn Đình đàm nói chuyện, để tránh tiểu cô nương chính mình nghĩ ra vấn đề đến. Vô luận như thế nào, nàng hy vọng tiểu cô nương có thể bãi chính tâm thái, chậm rãi đi hưởng hạnh phúc tương lai.

Đối với ngày hôm qua bị tập kích, Ứng Trường Không có hẳn ý tưởng, cho nên sáng khoái thả người.

Trước khi rời đi, Hạnh Nhược Thủy còn khanh khách cười nói:”Hôm nay có phải hay không muốn hội lão tình nhân, cho nên như vậy vội vã đem ta đuổi đi?”

“Có chút này nọ ý hội là tốt rồi, trăm ngàn đừng ngôn truyền.” Ứng Trường Không một bộ “Người đem bí mật của ta nói ra” mấy chuyện xấu biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy há mồm liền cắn mũi hẳn, cuối cùng vậy vậy tóc.”Ta thực đi rồi. Ăn vụng nhớ rõ muốn lau miệng, nếu không về sau phòng khách kia trương sô pha chính là của người giường.”

Xe không có, Hạnh Nhược Thủy đành phải đánh xe đi Bội Thi bệnh viện. Đến bệnh viện, Bội Thi đã muốn tỉnh lại, Phó Bồi Cương đã ở.”Thế nào? Chính thức vinh thăng mẹ cấp bậc cảm giác được không?”

“Ai nha, đừng nói nữa, trong thiên hạ không còn có càng bồng chuyện tình.” Đàm Bội Thi cười lớn giữ chặt tay nàng, nói xong buổi sáng gặp đứa nhỏ chuyện tình.”Người không biết, y tá đem hân ôm đến của ta trước mặt, của ta cánh tay động đều không động dậy. Y tá đành phải cấp Phó Bồi Cương ôm, kết quả Phó Bồi Cương luống cuống tay chân, miệng còn kêu y tá người giúp ta nâng đừng buông tay đừng buông tay.....”

Đàm Bội Thi khoa trương ngữ khí, khoa trương động tác, đem ngay lúc đó tình huống cấp trở lại như cũ. Chính mình nhịn không được, vừa nói một bên cười không thể chỉ.”Ta phỏng chừng, hân chính là lần đầu tiên ra nhiệm vụ thời điểm cũng chưa như vậy khẩn trương quá!” Nói xong, nàng lại nhìn Phó Bồi Cương ha ha cười.

“Kia không phải phỏng chừng, đó là thật sự. Ta lần đầu tiên ra nhiệm vụ thời điểm tuy rằng cũng có chút khẩn trương, nhưng ta có tin tưởng không phải. Nhưng là đứa nhỏ này, hân, hân nhỏ như vậy một chút, cũng chưa của ta quyền đầu đại, còn mềm. Ta cảm giác, ta không nghĩ qua là, hân sẽ theo tay của ta khe hở lý ngã xuống, người nói ta có thể không khẩn trương sao?”

Có lẽ là làm ba ba cảm giác thật sự thật đẹp tốt lắm, ngay cả Phó Bồi Cương như vậy không thương nói chuyện, cũng bùm bùm bề mặt đạt chính mình.”Kia cảm giác giống như là một cái tiểu cá chạch chộp trong tay, trơn trượt lưu, ta căn bản không tin tưởng có thể bắt trụ.”

“Phó Bồi Cương! Người có ý tứ gì, ý tứ là ta con chính là một cái cá chạch là đi?” Đàm Bội Thi không vui ý, tuy rằng còn không có nảy nở, nhưng nàng con như thế nào cũng không phải một cái cá chạch bộ dáng.

Phó Bồi Cương sờ sờ đầu, vội vàng đã chạy tới làm cho lão bà tấu một chút phát tiết.”Lão bà, ta này không phải so sánh thôi. Ta, ta chính là muốn nói ta thật sự thực khẩn trương, sợ chính mình ôm không tốt quảng ngã ta con.”

Đàm Bội Thi tiêm tiêm ngọc thủ duỗi ra, ngón trở liền trạc ở Phó Bồi Cương thái dương.”Bổn đã chết, ngôn ngữ năng lực kém thành như vậy! Người ta tham gia quân ngũ bùm bùm miệng đầy mê sảng, kia miệng đều có thể chạy xe lửa, liền người nói đều nói bất lợi tác. Bất quá, người nếu cũng miệng đầy chạy xe lửa, ta cũng sẽ không yêu người là được. Quên đi, không với người so đo.”

“Lão bà, người thật tốt!” Phó Bồi Cương nghe được lão bà thổ lộ, ngốc ngốc cười.

Hạnh Nhược Thủy nhìn này một màn, xì một tiếng liền nở nụ cười.”Cảm tình ta tới là gặp các người hai ân ái tú là đi? Không để ý tới các người, ta đi nhìn xem ta con nuôi đi.”

Ngày hôm qua kia tràng đáng sợ tra tấn, ai cũng chưa đề, chỉ hưởng thụ đứa nhỏ đã đến thoải mái. Đây là mẫu thân, mặc kệ nhiều đau, đứa nhỏ đều đến đều có thể đem này hết thấy triệt tiêu.

“Ai ai, người nhỏ giọng đi, đừng dọa phá hư hân ha.” Đàm Bội Thi cùng lão công ngọt ngào mật đầu, còn không quên dặn dò một phen, sợ làm đau của nàng bảo bối con.

Hạnh Nhược Thủy mới mặc kệ hội nàng, chính mình nhạc vui vẻ bỏ chạy đến dục anh thất đi. Dục anh trong phòng đứa nhỏ không ít, nàng chậm rãi xem qua đi, đi vào tiểu tử kia chỗ vị trí.

Tiểu tử kia chính tỉnh rất, thân cánh tay chân, cái miệng nhỏ nhẩn nhai mân a mân a, thỉnh thoảng còn lưu một chút nước miếng. Trên mặt tơ máu còn chưa thối tẩn, nhưng bánh xe phụ khuếch xem chỉ biết là cái tiểu soái ca. Ánh mắt rất lớn, cùng Bội Thi dường như, lại hắc lại viên. Tiểu cánh tay thỉnh thoảng lại vũ nha vũ nha, theo thái dương lướt qua đỉnh đầu, như là ở đuổi người. Hai điều tiểu béo chân hướng không trung thân, giống phiên xác nhai mỡ động vật dường như.....

Hạnh Nhược Thủy rất muốn xao xao thủy tinh, làm cho hân hướng bên này xem, lại sợ dọa đến cái khác đứa nhỏ, không dám động. Cuối cùng đành phải chịu đựng, yên lặng nhìn một hồi, nhỏ giọng theo hân nói chuyện. Cũng không biết đứa nhỏ có phải hay không thật sự nghe được, không lâu sau cư nhiên thật sự hướng bên này nhìn qua, mắt to tò mò trừng mắt, cái miệng nhỏ nhẩn nhai mân a mân a yêu, còn không hội cười đầu.....

Hạnh Nhược Thủy xem như hiểu được, vì sao Đàm Bội Thi cùng Phó Bồi Cương như vậy kích động . Nàng chính là mẹ nuôi, nhìn đến đứa nhỏ cũng đã kích động như vậy , thân sinh cha mẹ có thể nghĩ. Trong lòng mềm mại một mảnh, đặc biệt đặc biệt tưởng nhớ chính mình cũng có một cái đứa nhỏ, theo hấn vẫn là một cái tiểu nòng nọc khởi cảm thụ hấn tồn tại, mãi cho đến hấn ở trong bụng thân cánh tay chân, sau đó đi vào thế giới này thượng.....

Xem đứa nhỏ trở về, Hạnh Nhược Thủy trốn được thang lầu thượng, cấp thượng tá gọi điện thoại.

“Vợ, muốn vì phu ?” Như trước là thượng tá đặc hữu da da thanh âm, mang một chút cười.

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, cười nói:”Ân, ta vừa mới xem Bội Thi con . Ánh mắt lại đại lại hắc, miệng còn nhát mân nhát mân chảy nước miếng, thỉnh thoảng lại thân thân cánh tay chân nhi, thật đáng yêu!”

Kia quả nhiên Ứng Trường Không tựa hồ hiểu được nàng đánh này vừa thông suốt điện thoại nguyên nhân, thanh âm phất chốc trở nên dị thường ôn nhu, như là dán của nàng lỗ tai đang nói:”Nhược Thủy, chúng ta mau chóng kết hôn, sau đó cũng muốn một

t cái. Bảo quản so với bọn hấn còn muốn đáng yêu, chúng ta gien khả tốt đẹp hơn!”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, trong mắt có lệ. Chính mình cũng không biết vì sao, chính là nhện không được lưu nước mắt . Tựa hồ trong lòng có chút này nợ quá vẹn toàn , đều tràn ra đến đây, tựa thành lệ.

Treo điện thoại, nàng tại kia lẳng lặng đứng hồi lâu, mới lộn trở lại Khứ Bệnh trong phòng. Vừa vào cửa liền bổ nhào vào Đàm Bội Thi bên giường, miệng hô:”Đàm Bội Thi, con nuôi thật đáng yêu a, rất đáng yêu , ta cũng tưởng muốn một cái!”

“Tốt, trở về làm cho đội trưởng hảo hảo mà cố gắng. Liền đội trưởng kia năng lực, không chừng ngày mai tựu thành công .” Đàm Bội Thi chỉ không được cười.

Hạnh Nhược Thủy xoa bóp của nàng mặt.”Miệng đầy chạy xe lửa, nói chính là người!” Thu hồi thủ, đứng lên.”Ta đi công ty xem một chút, chúng ta hai người cũng không gặp người ảnh, đến lúc đó con nuôi sữa bột tiền không tin tức khả phiền toái .”

“Vậy người còn không mau đi, chạy nhanh !”

“Không lương tâm . Cẩn thận đến lúc đó ta nói cho con nuôi, sữa bột tiền đều là mẹ nuôi cấp nàng kiếm , nhìn hấn còn thân không thân người này thân mẹ! Tốt lắm, ta triệt .” Hạnh Nhược Thủy vô cùng cao hứng đi rồi, đem không gian lưu cho kích động vợ chồng hai.

Hạnh Nhược Thủy theo bệnh viện đi ra, liền thẳng đến công ty mà đi. Bởi vì cách thật sự gần, nàng là đi đường đi qua . Đến công ty, mọi người đều ở bận rộn.

Hạnh Nhược Thủy cố ý đi đến Mai Ngạn Đình vị trí, vỗ một chút của nàng đầu vai.”Thế nào? Gần nhất việc không vội? Thói quen không có?”

Mai Ngạn Đình dọa một chút, ngẩng đầu nhìn đến nàng, việc lộ ra tươi cười.”Tích Mộng tỷ, người đã trở lại. Ta rất tốt , một chút việc, nhưng là cũng không dùng tăng ca. Tích Mộng tỷ, người này đó thiên đi nơi nào , đều nhìn không tới người bóng người?”

Hạnh Nhược Thủy phía trước không có nói ọi người, nàng không đến công ty nguyên nhân.”Người tỷ phu bị thương, ta đi bệnh viện chiếu cố hấn .”

“Cái gì, tỷ phu bị thương?” Mai Ngạn Đình một tiếng thét kinh hãi.”Thương đến làm sao ? Có nghiêm trọng không?”

Mai Ngạn Đình này một tiếng gọi, mọi người đều vội vàng vây quanh lại đây, thất chủ bát thiệt hỏi đứng lên. Nhược Thủy ở bọn họ trong mắt nhưng là hảo hảo bản, hảo hảo công bị thương, mọi người tự nhiên muốn quan tâm quan tâm.

Hạnh Nhược Thủy vươn hai tay, ý bảo mọi người an tĩnh lại.”Cảm ơn mọi người quan tâm, đã muốn không có gì đáng ngại, chẳng qua muốn tĩnh dưỡng một đoạn ngày.”

“Nếu tỷ, tỷ phụ trợ người nào bệnh viện a? Nếu không, chúng ta đi xem hẳn đi?”

“Mọi người có tâm . Như vậy đi, bệnh viện cần im lặng. Chờ hẳn bình phục, ta làm cho hẳn thĩnh mọi người ăn cơm, làm như chúc mừng hẳn khang phục, được không?” Đây đó viên công đuổi kịp giáo không có tiếng nói chung, đi bệnh viện cũng là đi một chuyến liền đi ra, không bao nhiêu ý tứ. Còn nữa, thượng tá không thích loại này hình thức gì đó.

Hạnh Nhược Thủy nếu nói như vậy, mọi người đương nhiên đầu có. Một đám trở về đi công tác.

Mai Ngạn Đình theo chân bọn họ không giống với, hoặc là nói, Mai Ngạn Đình cùng Nhược Thủy quan hệ dù sao cũng là bất đồng.”Tích Mộng tỷ, nếu không tan tâm , ta với người đi qua nhìn xem tỷ phụ?”

Hạnh Nhược Thủy vốn tưởng cự tuyệt, nhưng là nhớ tới chính mình có chuyện muốn cùng nàng tán gẫu, đáp ứng.”Hảo. Kia đến lúc đó ta kêu người.”

“Ăn.”

Hạnh Nhược Thủy trước cùng Hạ Mặc cùng hạng mục quản lí qua một lần tiểu kết báo cáo, viết rất khá, không có gì muốn sửa chữa địa phương. Nàng chỉ đưa ra một cái sáng ý điểm, trải qua thảo luận, mọi người đều cảm thấy không sai, liền thêm đi vào.”Thứ hai tuần sau hội nghị ta sẽ không tham gia, Hạ Mặc người mang theo bọn họ đi qua đi.”

“Không thành vấn đề. Nếu tỷ, người cứ yên tâm chiếu cố tỷ phụ đi. Vì cuối năm nhiều lấy tiền thưởng, chúng ta hội cố gắng !”

Hạnh Nhược Thủy thương tâm che ngực.”Các người này đó xem thường sói, trong mắt trừ bỏ tiền thưởng, còn có không có của ta tồn tại?”

“Có. Chẳng qua không tiền thưởng phân lượng trọng!” Hi hi ha ha , một chút cũng không có ngưng ngừng!

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy trên bàn một quyển tạp chí, tiến lên liền tấu bọn họ, một đám ngao ngao chạy. Nhất thời, văn phòng liền náo nhiệt đi lên.

Bởi vì vòng đến Đàm Bội Thi bên kia đi một chuyến, hao một ít thời gian, quá tiểu học kết báo cáo, thời gian còn kém không nhiều lắm đến giữa trưa . Lại trở về mấy phong bưu kiện, ăn cơm thời gian đi ra .

Hạnh Nhược Thủy theo văn phòng đi ra, mọi người đều đã muốn ở ăn cơm . Bởi vì công ty chuẩn bị lò vi sóng cùng tủ lạnh, mọi người cũng không thích ăn bên ngoài gì đó, gần nhất đều là chính mình mang cơm. Như vậy tử không chỉ có vệ sinh, thời gian cũng hoa thiếu, giữa trưa có thể ngủ nhiều một hồi .

“Ăn cái gì?” Hạnh Nhược Thủy vòng đến Mai Ngạn Đình kia, xem cửa nàng đồ ăn.

Mai Ngạn Đình đem cặp lồng cơm cử cao cấp nàng xem.”Ta sẽ không kiêu ngạo đồ ăn, chỉ biết làm thiếp đồ ăn, cho nên không có gì hay đồ ăn.”

“Ăn nhiều tố , thân thể hảo. Ta trước đi ra ngoài ăn cơm, ăn chạy nhanh nghỉ ngơi, nếu không buổi chiều không tinh thần.” Khoát tay, Hạnh Nhược Thủy liền đi ra ngoài.

Đi đến dưới lầu, liền nhìn đến có người ở chờ chính mình.

Quần áo màu đen tơ tằm đai đeo váy, chiều dài chỉ cập đùi, thon dài trắng nõn hai cái đùi liền như vậy triển lãm ở mọi người trước mặt. Nàng cánh tay hơi hơi vừa nhấc, tháo xuống kính râm. Đầu lắc lắc, cuộn sóng tóc dài liền như cuộn sóng dường như cuộn cuộn.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đi qua đi, bật cười. Cổ Tranh vốn liền cao gầy, nay mặc giày cao gót, cùng mặc bình để hài nàng so sánh với, cao một cái đầu. Nàng mặc cao quý gợi cảm, nàng tắc T-shirt xứng quần bò, đối lập dưới tựa như công chúa và cô bé lọ lem. Không biết thượng tá thấy như vậy một màn, trong lòng là nghĩ như thế nào .

Không đợi nàng mở miệng, Hạnh Nhược Thủy trước tiên là nói về .”Ta còn chưa ăn cơm trưa, nếu muốn tìm ta đàm trong lời nói, đi theo lại đây đi.”

Dứt lời, chính nàng dẫn đầu cất bước đi rồi.

Cổ Tranh cảm giận đội kính râm, ở nàng phía sau lay động mảnh mai theo đi lên. Dọc theo đường đi, cơ hồ tầm mắt của mọi người đều dừng ở trên người nàng. Thâm V đai đeo váy, hai vú như ẩn như hiện miêu tả sinh động, làm cho nhất chúng nam nhân mở rộng tầm mắt. Có chút nhân rõ ràng rục rịch, rất muốn đem kia hai điều vướng bận dây lưng cấp xả .

Hạnh Nhược Thủy đi ở phía trước, nghe bên người khe khẽ nói nhỏ cùng khẩu tiểu thanh. Nàng đột nhiên tưởng, Cổ Tranh như vậy cùng cái kia X lộ lộ có cái gì bất đồng? Nàng nhất định không biết, nam nhân thích nữ nhân gọi cảm, nhưng chỉ là ở trước mặt hấn, mà không phải ở trước mặt mọi người. Lại hào phóng nam nhân, cũng sẽ không hào phóng đến có thể nhận chính mình nữ nhân mặc bại lộ trước mặt người khác tao thủ làm tư. Cửa nàng thượng tá liền càng không thể nhận, lộ cái cánh tay hấn đều phải ồ ào .

Giống X lộ lộ người như vậy, tương lai cho dù có nam nhân dám thú, lại có bao nhiêu cảm tình ở bên trong? Một người nam nhân không có việc gì có thể ở trên mạng nhìn thấy nam nhân chiêm ngưỡng chính mình thê tử ** hình ảnh, còn có thể bình tĩnh kiên trì chính mình hôn nhân sao? Nếu như là ngoài ý muốn cũng liền thôi, loại này cố ý bại lộ, chỉ sợ không có nam nhân có thể chân chính nhận. Trừ phi, hấn bắt quá tưởng chơi đùa, lại hoặc là thích nàng về điểm này tiền, không hơn!

Cho nên, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy ở thượng tá trước mặt: Cổ Tranh nhất định là cái bi kịch, bi kịch tiểu sử.

Bởi vì hiểu biết Cổ Tranh cá tính, Hạnh Nhược Thủy không có đi ăn nàng thường xuyên nhất ăn chung cơm, mà là mang nàng đi một nhà nhà ăn, muốn ghé lô. May mắn dẫn theo ví tiền đi ra. Bình thường nàng chỉ biết mang theo mấy chục đồng tiền sủi ở đâu lý, bởi vì kia chung cơm chỉ cần hơn mười đồng tiền mà thôi.

Hạnh Nhược Thủy không có làm cho Cổ Tranh đến gọi cơm, chính mình đem này nợ cấp điểm. Dù sao mua đàn nhân là nàng, làm gì quản Cổ Tranh ăn cái gì. Còn nữa, nàng cũng không cho rằng Cổ Tranh là tối ăn cơm .

Người bán hàng cầm thực đơn đi rồi, Hạnh Nhược Thủy một bên tẩy đồ ăn một bên hỏi: "Có cái gì nói, người nói đi." Nàng thậm chí không có xem nàng, chuyên tâm tẩy đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy đối nhân luôn luôn tôn trọng, nhưng là đối một cái tướng tấn biện pháp muốn cướp nàng nam nhân nữ nhân, nàng tự nhiên không rộng lượng đến đi tôn trọng nàng. Cho tới bây giờ đều là nhân trước tự trọng, rồi sau đó người khác cho tôn trọng .

"Người yêu ưng sao?"

Nghe được của nàng vấn đề, Hạnh Nhược Thủy cuối cùng là nhìn nàng một cái."Vấn đề này không nên người hỏi tới ta, ta cũng sẽ không trả lời. Yêu hay không yêu hấn là chúng ta hai người trong lúc đó chuyện tình, cùng người có quan hệ gì đâu?"

Cổ Tranh ẩn nhẫn tức giận."Nếu người thương hấn, như vậy người nhất định không muốn nhìn hấn tiền đồ tấn hủy thậm chí lang đang bỏ tù, đúng không?"

"Có ý tứ gì?" Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nhíu một chút mày.

"Nếu ta nói hấn gần nhất sẽ có phiền toái, hơn nữa là phiền toái rất lớn, chỉ có ta có thể giúp hấn, người tin sao?" Cổ Tranh ôm lấy môi, có loại chí ở nhất định phải khí thế.

Hạnh Nhược Thủy chọn nhíu mày."Bởi vì người Cổ gia ra tay chân sao? Như vậy ta tin tưởng, thì tính sao? Người sẽ không là muốn nói cho ta biết, nếu ta rời đi hấn, người liền giúp hấn. Nếu không, ta chỉ có thể nhìn hấn không có tiền đồ, thậm chí còn muốn ngồi tù đi?"

"Đúng vậy."

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, hoặc là nói bật cười. Nhìn trước mắt này nữ nhân, nàng thật sự hoài nghi, nàng từng cùng Trường Không yêu nhau."Như vậy, ta khiến người thất vọng rồi. Ta sẽ không rời đi hấn, tuyệt đối sẽ không. Đó là hấn tiền đồ, chính hấn hội cố gắng hội làm ra lựa chọn, không cần ta đến thay hấn làm cái gì. Bởi vì hấn là Ưng Trường Không, công nghiệp thiên thành, không phải này ăn nhuyến cơm nam nhân. Ta còn xin khuyên Cổ tiểu thư một câu, những lời này tốt nhất không cần ở hấn trước mặt

nói, nếu không ta sợ người sẽ bị hấn theo cửa sổ bỏ lại đi. Lời này không phải hù dọa người, người hấn là hiểu biết hấn.”

“Ta đã muốn nghe được.” Quen thuộc thanh âm, lạnh như băng ngữ điệu.

Hạnh Nhược Thủy vừa chuyển đầu, liền nhìn đến ghế lò môn đẩy ra, thượng tá cao lớn cao ngất thân ảnh xuất hiện ở tầm mắt trong vòng. Hấn hấn là tới thực vội, trên người còn mặc bệnh nhân phục.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đi qua đỡ lấy hấn cánh tay, thì thầm:”Như thế nào cứ như vậy chạy đến ? Người miệng vết thương còn không có hảo, bị nhân định phải làm sao bây giờ?”

“Ta không sao.” Ứng Trường Không vỗ vỗ tay nàng lưng. Tầm mắt, lạnh lùng nhìn Cổ Tranh.”Ta không với người so đo, không phải bởi vì người là Cổ Tranh, chính là bởi vì người là nữ nhân, là ta trong mắt nhỏ yếu. Nhưng là, ta sẽ không vẫn nuông chiều của người, tự giải quyết cho tốt! Vợ, chúng ta đi!”

“Ừng!” Cổ Tranh sắc mặt nhất thời trắng bệch!

Ứng Trường Không lôi kéo Hạnh Nhược Thủy bước đi, áp căn không nghĩ nhiều liếc nhìn nàng một cái!

Hạnh Nhược Thủy nhin không được tưởng, kia nàng điểm đồ ăn động làm a? Quên đi, lưu trữ Cổ Tranh mua đan đi.”Ta còn chưa ăn cơm đâu, làm sao bây giờ?”

Đi ra nhà ăn, Ứng Trường Không bộ pháp mới hoãn xuống dưới. Buông ra tay nàng, sửa mà ôm của nàng vòng eo.”Đi thôi, lão công mời người ăn cơm.”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, sau đó đưa hấn cao thấp đánh giá một phen.”Người xác định người có mang tiền?” Còn mặc bệnh nhân phục đâu, nàng cũng không tin hấn nhớ rõ muốn dẫn tiền.

“Không có. Nếu không vợ người trước mượn điểm cho ta?”

Hạnh Nhược Thủy cười đến hoan, bàn tay to vung lên, hào khí vạn trượng nói:”Đi thôi, nhìn người như vậy đáng thương, hôm nay ăn người ăn cơm!”

“Vợ người thật tốt!” Thượng tá hận không thể tay chân cùng sử dụng ba đi lên, lấy tỏ vẻ chính mình kích động loại tình cảm.

Hai người cũng không yêu phô trương, tự nhiên đi là Nhược Thủy thích nhất kia gia chưng cơm. Cơm trưa cao phong kì đã qua , trong điểm nhân không phải rất nhiều, coi như thanh tịnh.

Hạnh Nhược Thủy theo thường lệ cấp chính mình điểm thị nước chưng sườn, ngẩng đầu hỏi thượng tá:”Người muốn ăn cái gì?”

“Vợ người giúp ta điểm.” Ứng Trường Không giống đại cầu đường như, lộ lấy lòng tươi cười. Một thân bệnh nhân phục ở trong điểm đặc biệt thấy được, nhưng che lấp không được hấn cường tráng đáng người cùng suất khí mặt, chọc mấy nữ hài tử đều ở hướng hấn trên người phiêu.

Hạnh Nhược Thủy tiêm tiêm ngón tay ngọc duỗi ra, trạc hấn cái trán. Cúi đầu dựa theo hấn khẩu vị, cho hấn điểm thị nước thịt ba chỉ cùng nắm hương thịt gà, lại bỏ thêm một cái trà thụ cô hầm gà canh.

Nơi này canh là tiểu cái bình trang , trước đó đôn tốt lắm, đặt ở hỏa thượng ồi , một chút đan có thể đưa lên đến. Chưng cơm nói sẽ chờ một lát.

Hạnh Nhược Thủy đem tẩy trừ thìa bỏ vào canh lý, đổ lên thượng tá trước mặt.”Nha, uống trước điểm canh, nơi này canh cũng không tệ lắm .”

Ứng Trường Không múc nhất thìa canh, đưa đến cửa nàng bên miệng.”Vợ, người cũng uống.”

Hạnh Nhược Thủy hàm , sau đó cười túm túm nhìn hấn. Nàng cảm thấy rất kỳ quái, thượng tá rõ ràng là một cái rất bề bộn không thích nhất đảng hoàng nhân, nhưng đối với trước mặt người khác làm một ít thân mật động tác, hấn lại giống như không cảm giác dường như.”Hảo uống sao?”

“Hảo uống, bắt quá vẫn là vợ làm tốt nhất uống!” Ứng Trường Không lại tặng nhất thìa đến miệng nàng bên.

Hạnh Nhược Thủy cười đến càng hoan . Cửa nàng thượng tá chính là điểm ấy hảo, lúc nào gian địa điểm đều có thể nói rất êm tai trong lời nói, nhưng lại không cho người cảm thấy đó là dễ của người, bởi vì hân biểu tình thực còn thật sự. Hân sẽ làm người cảm thấy, người làm mỗi một sự kiện nói mỗi một câu hân đều nhớ kỹ. Người chính là tốt nhất, những chuyện người làm cũng là tốt nhất! Bị như vậy một người nam nhân yêu , là thật thực hạnh phúc.

Cổ Tranh có phải hay không cũng biết điểm này, mới có thể liều lĩnh muốn cướp hồi hân? Kìa nàng có phải hay không nguy cơ cảm mạnh hơn một chút, đem nam nhân của chính mình xem trọng đâu?

“Cổ Tranh nói trong lời nói là cái gì ý tứ? Người gần nhất làm sự tình gì làm cho người ta mượn đề tài để nói chuyện của mình sao?”

Ứng Trường Không không lăm để ý cấp nàng uy canh.”Người đừng bắt kẻ nàng nói cái gì, ta có thể xử lý tốt, người yên tâm. Nàng Cổ gia thế lực đại, ta cũng không phải nhuyển quả hồng.”

“Thật sự không thành vấn đề?” Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút lo lắng . Nàng đột nhiên nhớ lại thượng tá lần trước nói qua một câu: Thế giới này hắc ám chi đáng sợ, là người không thể tưởng tượng !

Ứng Trường Không thân thủ sờ sờ nàng phần nộn mặt, tự tin cười.”Người không tin ta?”

“Tin tưởng. Ta chính là hội lo lắng thôi. Người là ta là quan trọng nhất nhân, ta đương nhiên hội lo lắng. Thay đổi người khác, ta mới mặc kệ đâu.” Bắt lấy tay hân, khấp khấp.

“Lời này ta thích nghe. Yên tâm đi, người lão công không phải cái nhâm nhân nhu niệm nhân.”

“Ân!” Nàng ngọt ngào cười, loan nhu hòa mặt mày. Chỉ cần hân nói không thành vấn đề, như vậy nàng liền tin tưởng. Cửa nàng thượng tá, cho tới bây giờ đều là cái nói được thì làm được nam nhân.

Chưng cơm bùng lên , thượng tá chính là cái không an phận chủ, chính mình không ăn, không nên lấy Hạnh Nhược Thủy chén lý . Hạnh Nhược Thủy càng là nói, hân liền ăn càng cao hứng, sau lại liền lười quản hân , này nam nhân chính là một cái quái tính tình tiểu hài tử! Có đôi khi, hân giống như so với Phúc An còn muốn ngây thơ nhiều lắm!

Đang muốn đến tiểu tử kia đâu, điện thoại liền vang , là Viên Mộng đánh tới .”Uy, Viên Mộng?”

“Nhược Thủy, người đêm nay hội về nhà sao?”

“Còn không xác định, làm sao vậy?”

“Ta đi thành phố T chuyện tình định ra đến đây, cho nên muốn cùng người nói đàm. Người nếu không trở lại, ta liền mang theo Phúc An đi bệnh viện.”

“Ta đây để cho trở về đi, người ở nhà chờ ta.”

Treo điện thoại, Hạnh Nhược Thủy tâm tình còn có điểm trầm .

“Làm sao vậy?” Ứng Trường Không vươn tay, nhu nhu của nàng khuôn mặt, nhìn nàng râu rĩ không vui .

Hạnh Nhược Thủy đô chu miệng, thăm thì thì thăm nói:”Viên Mộng đi thành phố T chuyện tình đã muốn định rồi, ta đánh giá hân là này hai ngày phải đi , nếu không nàng sẽ không nói nếu ta đêm nay không trở về nhà nàng phải đi bệnh viện tìm chúng ta đàm.” Nghĩ vậy cái, ăn cơm cũng chưa tâm tư .

Ứng Trường Không sợ run một chút.”Không có việc gì. Thành phố T cũng không xa, chúng ta cũng không phải mua không dây nổi vé máy bay. Không phải người nói , nàng nên có tâm sinh hoạt sao?” Nam nhân chính là điểm ấy hảo, một khi nghĩ thông suốt , sẽ không hội lại khó chịu.

Hạnh Nhược Thủy vẫn là quyết miệng, râu rĩ không vui .”Ta biết, nhưng là ta luyện tiếc bọn họ thôi.”

Ứng Trường Không đừng nói nói , cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng mà nắm bắt. Ứng Phúc An là bọn hân gia vui về quả đại bảo bối, ai đều luyện tiếc!

Hai người đem cơm cấp tắc xong rồi, liền ngăn cản xe trở về.

Vừa vào cửa, tiểu báo tử liền nhảy lên đánh về phía Ứng Trường Không.”Cha , cha người đã về rồi!”

Ứng Trường Không vội vàng một tay lấy hấn tiếp được, tác động miệng vết thương, nhú nhú máu.”Cha bị thương, không thể phao phao.” Xem tiểu tử kia vẻ mặt chờ mong sau đó vẻ mặt nghi hoặc, giải thích nói.

“Nga. Cha , xuống dưới, xuống dưới!” Tiểu tử kia thực ngoan .”Cha , đau đau không?”

Ứng Trường Không ngồi xổm xuống, ôm hấn tiểu béo thất lưng, nếu hấn còn có thất lưng trong lời nói.”Không đau , Phúc An hôn một cái sẽ không đau .”

Ứng Phúc An khanh khách cười, chiêm chiếp thu hôn vài cái.

“Ta đây đâu ta đâu!” Hạnh Nhược Thủy cũng ngồi xổm xuống, trong mắt đều có điểm ẩm ướt .

Tiểu tử kia khuynh thân, đã ở trên mặt hấn bẹp bẹp hôn hai hạ.

Viên Mộng yên lặng nhìn bọn họ, biết bọn họ đã muốn đoán được. Viên Mộng là làm kế toán , trong khoảng thời gian này cũng luôn luôn tại trên mạng tìm thành phố T công tác, nàng vốn thâm nghĩ thử thời vận , nhưng không nghĩ tới cư nhiên thật sự có người làm cho nàng đi phỏng vấn. Bởi vì nàng nhân ở thành phố Z, cuối cùng là ở điện thoại bên trong thử . Đối phương cảm thấy nàng thích hợp, liền muốn người . Tiền lương đãi ngộ cái gì đã muốn đàm thỏa , liền ngay cả dùng chân đều an bài tốt lắm. Là cái nhất thất thất thính, nàng mang theo tiểu tử kia vừa mới hảo.

“Có tốt như vậy chuyện tình? Có thể hay không là gạt người ?” Hạnh Nhược Thủy cái thứ nhất không tin.

Viên Mộng cười cười.”Ta đã ở hoài nghi. Người yên tâm, ta sẽ không ngốc hồ hồ liền thẳng đến đi qua . Ta sẽ trước tiên ở thành phố T trụ xuống dưới, sau đó hảo hảo mà tra nhất tra nhà này công ty tình huống. Tóm lại, các người yên tâm đi, ta không phải tiểu hài tử .”

Ứng Trường Không gật gật đầu.”Tóm lại, nếu có cần, nhất định phải cho chúng ta gọi điện thoại. Mặc kệ nói như thế nào, Tiểu Phúc An vĩnh viễn là của chúng ta đứa nhỏ. Điểm này, sẽ không thay đổi !”

“Cảm ơn người.” Viên Mộng cảm kích cười cười.

“Nhưng là –” Hạnh Nhược Thủy vẫn là cảm thấy lo lắng, nàng vừa muốn nói, đã bị Ứng Trường Không bắt được thủ, ý bảo nàng đừng nói.

“Vợ, tựa như Viên Mộng nói , chính nàng biết làm như thế nào . Đây là Viên Mộng nhân sinh, nàng muốn chính mình đi đi, chúng ta hấn là tôn trọng hấn.”

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hấn, có chút không rõ, hấn thái độ như thế nào chuyển biến nhanh như vậy? Trong lòng nàng khó hiểu, vì thế đem hấn kéo vào phòng ngủ.”Viên Mộng nói cái kia công tác, vừa nghe chính là giả ! Làm kế toán bình thường đều phải địa phương nhân, còn muốn có đảm bảo cái gì, sao có thể thông qua một chiếc điện thoại phỏng vấn liền thu phục ? Còn có ký túc xá là nhất thất thất thính, này hết thấy thật giống như là vì bọn họ lượng thân làm theo yêu cầu đường như, làm sao có thể sao?”

“Là thật .” Ứng Trường Không cười cười, vuốt của nàng mặt trần an của nàng cảm xúc.

“Này –” Hạnh Nhược Thủy phút chốc trừng lớn ánh mắt, lấy tay chỉ vào hấn.”Này hết thấy đều là người an bài ?”

Ứng Trường Không gật gật đầu, bắt được tay nàng.”Gần nhất thị phi có vẻ nhiều, ta nghĩ làm cho bọn họ mau chóng rời đi nơi này. Người yên tâm đi, ta sẽ làm cho người ta bảo hộ bọn họ .” Đó là lời khải cánh ở lại này trên đời vương bận, hấn nhất định phải bảo vệ tốt bọn họ mẫu tử hai!

Hạnh Nhược Thủy theo dõi hấn xem, một lát sau ủ rũ dường như, ôm lấy hấn thất lưng, đem mặt chôn ở hấn trong lòng.”Ta luyến tiếc bọn họ. Ô ô.....” N

àng chui ở hấn trong lòng, râm rì râm rì kêu.

“Chúng ta mau chóng sinh một cái đứa nhỏ, như vậy người sẽ không hội tịch tịch .” Hấn đột nhiên cảm thấy không phải tư vị, như vậy chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều ngày, đối nàng mà nói cũng có chút tàn nhẫn!

Ứng Trường Không ôm chặt nàng, cũng không biết như thế nào an ủi nàng. Sinh mệnh lý luôn rất nhiều người đến quay lại đi, có chính là khách qua đường, có hội lưu lại dấu vết nhưng sẽ không lâu dài làm bạn.

Bởi vậy, hần phải bảo vệ hảo trong lòng này nữ nhân, bọn họ muốn làm bạn cả đời ! Đối nàng, hần cả đời cũng không sẽ buông tay!

Chính là nhân sinh luôn tràn ngập ngoài ý muốn, ai cũng không biết, ai có thể bởi ai đi đến cuối cùng.

101. Chương 101: Yêu Người

Viên Mộng định thời gian là chủ nhật, cũng chính là cách thiên sẽ ly khai..

Vào lúc ban đêm, Hạnh Nhược Thủy cùng Ung Trường Không đều không có hồi bệnh viện. Kỳ thật Ung Trường Không vốn đã nghĩ xuất viện , hần hiện tại ở bệnh viện cũng là quái một ít thủy cái Hà Tĩnh dưỡng, ở nhà cũng là giống nhau. Cho nên buổi chiều hần sẽ làm xuất viện thủ tục, về nhà tĩnh dưỡng .

Nghĩ đến tiểu tử kia lập tức sẽ rời đi nơi này, về sau tuy rằng muốn gặp vẫn là có thể thấy được đến, nhưng không phải mỗi ngày đều có thể thấy, trong lòng sẽ không là tư vị. Hai người trong lúc đó cảm tình, chậm rãi cũng không giống nhau như bây giờ thâm hậu..... Hạnh Nhược Thủy trong lòng khó chịu đến cực điểm.

Bữa tối nàng tự mình xuống bếp, làm nhất bàn lớn tử đồ ăn, tất cả đều là tiểu tử kia cùng Viên Mộng thích ăn . Chính mình lại một chút thêm ăn cũng không có, lại không dám biểu hiện ra ngoài, đành phải cúi đầu càng không ngừng cấp tiểu tử kia chia thức ăn. Cơm chiều trên bàn, trừ bỏ tiểu tử kia, cũng chưa nói như thế nào nói. Dĩ vãng vô cùng nóng nhiệt không khí, này hội liền có vẻ áp lực thật sự.

Ăn qua cơm chiều, Hạnh Nhược Thủy cùng hần xem phim hoạt hình, cùng hần y y nha nha nói xong đùa nhỏ ngôn ngữ. Giống nhau phải về sau phân đều cạn kiệt , phóng tới này hữu hạn thời gian lý đi làm.

Đến thời gian, lại tự mình cho hần tắm rửa, ở trong phòng tắm làm âm ỉ thật lâu mới bỏ được đi ra.

Bọn họ tắm rửa thời điểm, Viên Mộng nhìn Ung Trường Không, thật có lỗi cười cười, nói ba chữ.”Thực xin lỗi.” Ai nấy đều thấy được đến, Hạnh Nhược Thủy này trong lòng khó chịu đâu. Phúc An tuy rằng là của nàng đứa nhỏ, Nhược Thủy cùng hần ở chung thời gian lại lâu, đối hần yêu cũng không so với nàng thiếu một phần nhất hào!

“Không có việc gì, chờ thêm vài ngày thói quen , thì tốt rồi. Nhưng thật ra người, đến bên kia có gì khó khăn liền theo chúng ta nói. Ta hiểu được người muốn dựa vào chính mình đi con đường của mình, nhưng dựa vào chính mình không có nghĩa là không cần bất luận kẻ nào hỗ trợ. Nếu người còn khi chúng ta là bằng hữu, xin cho chúng ta biết các người quá rất khó!”

“Ta sẽ !” Viên Mộng cười gật gật đầu, trong mắt đã có lệ.

Đến ngủ thời gian, Hạnh Nhược Thủy không làm cho tiểu tử kia hỏi hần cái kia bố trí thật sự xinh đẹp nhi đồng phòng, mà là lôi kéo hần trở về chủ phòng ngủ. Ban đêm, tiểu tử kia liền nằm ở bọn họ hai người trung gian, hưng phấn y y nha nha nói đã lâu mới đánh không lại buồn ngủ đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy ôm hần, liền như vậy trong bóng đêm, ngây ngốc theo dõi hần xem, nhìn nhìn còn điều nước mắt.

Ung Trường Không bất đắc dĩ thở dài một hơi, đem mẫu tử hai cùng nhau ôm vào trong ngực. Trong lòng hiểu được, Phúc An không chỉ là của nàng đứa nhỏ, vẫn là của nàng bạn. Ở hần không thể trở về nhà trong cuộc sống, là Phúc An cùng nàng, làm cho nàng chẳng phải cô đơn! Nay Viên Mộng mang theo Phúc An ly khai, về sau hần không ở nhà ngày, nàng một người đối với to như vậy phòng ở, nên nhiều tịch tịch!

Nghĩ vậy chút, Ung Trường Không cảm thấy chính mình trong lòng như là bị đao trát dường như đau. Hần tiểu nữ nhân ăn rất nhiều rất nhiều khổ, nay vừa muốn đối mặt như vậy cô đơn tịch tịch. Hần đau lòng cực kỳ, lại luyện tiếc buông tay, nàng là như vậy tốt đẹp, hần như thế nào có thể phóng! Chờ kết hôn sau, có lẽ nên khuyên nàng tùy quân . Đến lúc đó cũng cùng Phó Bồi Cương thương lượng một chút, làm cho Đàm Bội Thi cũng tùy quân đi.

Từ từ đêm dài, Hạnh Nhược Thủy yên lặng rút bán túc đậu tử, cuối cùng là đang ngủ.

Ung Trường Không ôm hần bảo bối, cơ hồ cả một đêm cũng chưa ngủ. Trong đầu ý tưởng một cái lại một cái, tịnh nghĩ thế nào mới có thể làm cho hần bảo bối không cô đơn không tịch tịch không khó quá.

Thiên tờ mờ sáng, Hạnh Nhược Thủy liền tỉnh. Đi phòng tập thể thao rèn luyện trở về, liền một đầu chui vào tại phòng bếp. Nàng nhớ rõ Viên Mộng lần đầu tiên làm động vật bọc nhỏ tử, tiểu tử kia đáng mừng hoan . Hôm nay lại làm một lần đi, làm cho hấn cao hứng cao hứng.

Ứng Trường Không ở nàng lên thời điểm, cũng đã tỉnh. Hấn luôn luôn tỉnh ngủ, chính là không có làm cho nàng biết. Nghe được nàng theo phòng tập thể thao trở về, hấn mới lạng lẽ rời giường đến.

Ở phòng bếp cửa, hấn nhìn chính mình tiểu nữ nhân hết sức chuyên chú làm bánh bao, kia bánh bao làm thành đủ loại đáng yêu hình dạng, vừa thấy chỉ biết là vì làm cho tiểu tử kia vui vẻ. Miệng còn đồ than thở nang nói xong một ít an ủi chính mình trong lời nói, thỉnh thoảng lại còn lau khóe mắt.

Ứng Trường Không thở dài một hơi, này đứa ngốc. Ngay cả trải qua như vậy huấn luyện, lại vẫn là như vậy tử dễ dàng sâu não rơi lệ. Quả nhiên, nữ nhân cảm tình vẫn là quá mức tinh tế . Này cũng là bộ đội đặc chủng huấn luyện doanh lý, cơ hồ không có nữ nhân nguyên nhân. Các nàng rất dễ dàng bị cảm tình khống chế, không thích hợp như vậy tàn khốc hoàn cảnh.

Yên lặng nhìn một hồi, Ứng Trường Không nâng chạy bộ đi vào.

Hạnh Nhược Thủy việc làm bộ như lấy tay cánh tay cọ tục chải tóc thượng phát, nhân tiện lau đi khóe mắt một chút ướt át. Quay đầu đối với hấn, ngọt ngào cười.”Tỉnh. Miệng vết thương có đau hay không?”

Ứng Trường Không không có trả lời, đi qua đi ôm lấy của nàng thắt lưng, cọ của nàng cổ nói:”Đứa ngốc, ở trước mặt ta còn có cái gì hảo trang . Ta đáp ứng ngươi, chờ sự tình trôi qua, ta liền mang ngươi đi thành phố T xem bọn hấn, ngươi tưởng ở bao lâu liền ở bao lâu, được không?”

“Hảo!” Hạnh Nhược Thủy mím môi cười, lau khóe mắt, cảm thấy chính mình có chút chuyện bé xé ra to .”Thực xin lỗi, ta cũng không biết sao lại thế này. Kỳ thật không có gì , ta chính là nhịn không được.....”

“Ta biết, vợ, ta đều biết nói.” Ứng Trường Không gặt gao ôm nàng, hôn môi của nàng mặt.”Ta xem xem có thể hay không thỉnh đến giả, nếu có thể chúng ta cùng đi du lịch, được không?”

“Ân.”

“Ngươi muốn đi làm sao? Lệ giang? Tam Á? Vẫn là xuất ngoại?” Kỳ thật trong lòng hấn hiểu được, này giả khả năng tính không lớn. Đây là làm quân nhân không tốt, ngay cả tưởng nhiều làm bạn một chút người nhà cũng không được. Người khác kết hôn đều có thể xuất ngoại hưởng tuần trăng mật, nhưng quân nhân cơ hồ cũng chưa lúc này. Nghĩ đến, gả cho quân nhân nữ nhân thật sự rất ủy khuất rất làm cho người ta đau lòng !

Hạnh Nhược Thủy nghe hấn còn thật sự ngữ khí, xì một tiếng nở nụ cười.”Thôi đi, chờ người giả bộ nói sau. Hơn nữa, chỉ cần với người cùng một chỗ, chính là đi thành phố Z mổ cái đỉnh núi ăn cơm dã ngoại ta cũng cao hứng.”

Trong lòng nàng hiểu được, thượng tá chính là tưởng dỗ nàng cao hứng mà thôi. Ngẫm lại cũng không phải cái gì đại sự, quả thật không tất yếu biến thành như vậy sâu não.

Ứng Trường Không càng thêm buộc chặt cánh tay, cảm thấy yết hầu có chút phát nhanh.”Vợ, ngươi thật tốt! Ta đời trước cũng không biết tích bao nhiêu đức, đời này mới có thể cho ngươi trở thành của ta nữ nhân.”

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa nước mắt cười, quay đầu đến xem hấn nói:”Vậy ngươi về sau đặc tượng lão phật gia giống nhau cung ta, giống bảo bối giống nhau đang cầm ta, có biết hay không?”

“Hảo!” Thượng tá ôm lấy môi ứng , cúi đầu hôn trụ của nàng môi. Kiết nhanh đem thân thể của hấn ấn hướng chính mình, nghĩ nhiều đem nàng nhu ở chính mình cốt nhục lý, một phần một giây cũng không cần tách ra.

Thật lâu sau, hấn mới buông ra của nàng môi. Hai người cái trán tương thiếp, hơi hơi thở dốc.

Hạnh Nhược Thủy bình phục hô hấp, một ngụm cắn ở mũi hấn thượng, trách cứ nói:”Ta muốn cấp tiểu tử kia làm bánh bao, ngươi chạy nhanh đi ra ngoài, không được tiến vào quấy rối!”

Ứng Trường Không đem thân thể của hắn chuyển đi qua, như trước chặt chẽ phách của nàng vòng eo.”Người tiếp tục làm của người bánh bao, ta tiếp tục ôm của ta vợ.”

“Nhưng là người như vậy sẽ làm ta thực làm phức tạp nha?”

“Sẽ không .”

“Người cũng không phải ta người làm sao mà biết?”

“Bởi vì ta ở người trong thân thể gốc quá, hơn nữa không chỉ một lần a.”

“Lưu manh, sắc lang!”

“.....”

Một cái chuyên chú làm bữa sáng, một cái không có việc gì quấy rầy một phen làm ẩm ỉ một chút. Cho ngoại nhân xem ra, ấm áp động lòng người. Cho chính bọn họ, nháo nháo , sầu não cảm xúc liên phai nhạt.

Viên Mộng cũng sáng sớm đến đây, ở phòng bếp cửa nhìn đến bọn họ, lại lén lút trở về phòng gian đi.

Bởi vì Viên Mộng đến đây sau, bữa sáng đều là Viên Mộng làm . Tiểu tử kia rửa mặt sau chạy xuống đến, sẽ vui vẻ tiểu thịt chân chạy tiến phòng bếp đến, một bên chạy một bên bà nội kêu “Mẹ, mẹ”, vang dội thanh âm mang đến sáng sớm náo nhiệt.

Hôm nay, cũng làm theo không ngoại lệ.

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu lớn tiếng hô “Mẹ” Vui vẻ chạy vào, vừa thấy đến Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy trốn tròn mắt. Nhưng rất nhanh vừa cười , vui vẻ đã chạy tới.”Cha , mẹ!”

“Mẹ, người đang làm cái gì a?” Tiểu tử kia thanh âm còn mang theo nài vị nhân, nói chuyện thích kéo dài cuối cùng một cái âm, miễn bàn nhiều đáng yêu .

Ứng Trường Không một phen đem hắn ôm lấy đến, làm cho hắn nhìn Nhược Thủy làm gì đó.

Hạnh Nhược Thủy tắc dựa vào lại đây

thân hắn một ngum, cười quơ quơ trong tay gì đó.”Tự cấp Tiểu Phúc An làm bánh bao ăn a. Xem, đây là con mèo nhỏ mẽ, thích không?”

“Mẹ mẹ, ta còn muốn con chó nhỏ cầu!” Ứng Phúc An thân thủ sẽ đi tiếp nàng trong tay bánh bao, lại không nhận được. Lập tức lại bà nội đưa ra chính mình yêu cầu, hắn thích con chó nhỏ cầu.

Nói lên con chó nhỏ cầu, sẽ nhắc tới năm đó đậu đậu. Đậu đậu ở Nhược Thủy mất tích sau liền cho Đàm Bội Thi, sau lại cũng không biết như thế nào , thế nhưng đã đánh mất. Cũng may mắn Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Phúc An trở lại thành phố Z đều là rất lâu sau , đã biết cũng không như vậy khổ sở.

Hạnh Nhược Thủy sau lại cũng đưa ra quá nuôi chó, nhưng nghe nói đứa nhỏ cùng động vật tiếp xúc hơn kỳ thật không tốt, bởi vì đứa nhỏ còn nhỏ, sức chống cự không đủ. Còn nữa lại vội vàng đi làm, không thời gian chiều cổ, cũng sẽ không hiểu rõ chi .

Hạnh Nhược Thủy nghe xong Ứng Phúc An tiểu bồn hữu yêu cầu, việc đem mặt thân đi qua.”Vậy người thân mẹ một chút, mẹ liền làm cho người con chó nhỏ cầu.”

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu kết thân thân đã muốn phi thường thuần thực , gì cũng không nói, miệng mân mê đến liền bẹp bẹp thân. Cuối cùng, chính mình còn khanh khách nhạc, cũng không biết hắn này xem như đắc ý đầu vẫn là lấy lòng.//

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy liếc nhau, cũng bị hắn làm vui vẻ.

Viên Mộng liền ở ở phòng bếp cửa, yên lặng nhìn này một nhà ba người ấm áp thời khắc. Nhìn nhìn, trong lòng mà bắt đầu ề ẩm ướt trưởng trưởng , không khỏi ẩm ướt ánh mắt. Nếu của nàng khả cánh cũng còn sống, kia này bức họa mặt nhất định là thuộc loại bọn họ một nhà ba người . Nề hà vận mệnh rất tàn nhẫn, nhất định thiên nhân vĩnh cách, cũng không biết hay không còn có kiếp sau hay không còn có thể gặp thượng một mặt.

Tuổi trẻ thời điểm cũng từng xem qua tiểu thuyết, nữ chủ nhân công hoặc là nam nhân vật chính vì nhìn thấy đối phương, không tiếc ở nề hà kiều thượng tịch tịch trăm năm ngàn năm, chỉ vì cầu được kiếp sau còn có thể gặp lại. Không ở này cảnh, gần chính là sợ hãi than bọn họ tình thâm. Nay mới hiểu được, nếu là thật có thể tái kiến khả cánh, nàng cũng nguyện ý ở nề hà kiều thượng tịch tịch trăm năm ngàn năm, chỉ cần còn có thể thấy hắn!

Nhưng mà, mọi người đều nói linh hồn thuyết chỉ do giả dối hư ảo. Trước kia nghe người khác nói khởi làm sao chuyện ma quái, chỉ cảm thấy sợ hãi. Khả khả cánh sau khi rời khỏi, nàng luôn nhìn không được tưởng, nếu thế giới này thượng thực sự hồn, kia cho sinh giả cũng là một loại an ủi. Nếu như ngày nào đó có thể nhìn thấy sở yêu người hồn phách, cũng giống nhau hỉ không tự tìm hãm được đi. Có đôi khi, thực hận không thể chính mình cũng có thể bính kiến một hồi quỷ quái sự kiện, như vậy là có thể an ủi chính mình, một ngày nào đó có lẽ cũng có thể dụng tới khả cánh anh linh.

Viên Mộng gắt gao che miệng mũi, chạy về trong phòng. Xuất ra trân quý kia trường nho nhỏ ảnh chụp, nước mắt mơ hồ tầm mắt, sau đó một giọt một giọt dừng ở ảnh chụp thượng. Ảnh chụp trung nhân lại hồn nhiên không biết, như trước là kia phó lạnh lùng thần nhiên bộ dáng, đau đớn của nàng mắt lòng của nàng.

“Khả cánh.....” Viên Mộng khóc ngã vào trên giường. Bao nhiêu thứ nàng một hồi một hồi hỏi chính mình hỏi thượng thiên hỏi đại địa, nàng đời trước rốt cuộc phạm hạ như thế nào đắc tội nghiệt, mới làm cho khả cánh sớm ly khai nàng? Nhưng là trừ bỏ chính mình thế lương thanh âm, nàng nghe không được gì trả lời, loại này tĩnh tịch bình thường trầm mặc tổng hóa thành đêm khuya lý tê tâm liệt phế niệm muốn cùng tự trách, tra tấn hàng đêm không thành miên.....

Người chết dài đã hĩ, khả còn sống nhân có bao nhiêu dũng khí mới có thể hóa đau thương thành lực lượng, kiên cường đi hoàn còn lại lộ.....

Thiệt nhiều thời điểm, Viên Mộng đều cảm thấy chính mình chống đỡ không được, nàng thống khổ muốn lập tức tử điếu. Nhưng là nàng không thể, nàng còn có một cái đứa nhỏ, là nàng cùng khả cánh kết tinh. Nếu nàng đã chết, nếu như thực sự hồn, cửu tuyền dưới, nàng như thế nào cùng khả cánh công đạo? Đối đứa nhỏ mà nói, hắn đã muốn không có ba ba, nàng có thể nào ích kỷ làm cho hắn ngay cả mẹ cũng mất đi?

Lòng người là yếu ớt, nhưng là bị tra tấn nhiều lắm, sẽ giống thân thể giống nhau dài ra thật dày cái kén, chậm rãi sẽ không hội như vậy hỏa lạt lạt đau đớn. Cái loại này độn độn đau, ở mình lừa gạt mình an ủi sau, nhìn một chút liền trôi qua. Cửu nhi cửu chi, cũng liền chết lặng.

Khả cánh, lại cho ta một chút lực lượng, làm cho ta có thể chống đỡ đi xuống đi, khả cánh.....

Viên Mộng yên lặng lưu nước mắt, ẩm ướt mặt mình cũng ẩm ướt bạc bệ. Lúc trước cái loại này như là phải chết đi đau đớn, lại như vậy tiên minh đứng lên, thẳng đến tiếng đập cửa vang lên.

“Mẹ, mẹ, ăn bữa sáng? Mẹ, mẹ làm thật đáng yêu bánh bao. Mẹ.....” Tay nhỏ bé dùng sức xao môn, con bà nó thanh âm như vậy đáng yêu, có làm nũng hương vị.

Viên Mộng chìm đắm trong bi thương trung thần trí, lập tức tỉnh táo lại. Mất đi khí lực, ở trong nháy mắt lại đã trở lại. Nàng vội vàng lau ánh mắt, đi trong phòng tắm giặt sạch một phen mặt. Mở ra môn, tiểu tử kia đang muốn gõ cửa thủ liền chụp không, sưng sốt một chút.

Nàng ngồi xổm xuống, ôm hắn mập mạp eo nhỏ, thân hắn khuôn mặt hắn đổ au cái miệng nhỏ nhắn nhĩ. Sau đó, tiểu tử kia lập tức sẽ thân trở về, đặc biệt ngoan.

“Mẹ, bánh bao, ăn bánh bao. Mẹ làm, thật đáng yêu bánh bao.....” Thực vội tiểu dạng tử, tựa hồ sợ ai đem hắn bánh bao cấp ăn.

Viên Mộng một tay lấy hắn ôm lấy đến, cười đỉnh đỉnh hắn tiểu bộ ngực.”Tốt lắm, chúng ta xuất phát, ăn bánh bao.”

“Xuất phát, ăn bánh bao, ha ha.....” Tiểu béo cánh tay vươn đi, xiêm áo một cái xuất phát tư thế, chính mình lại khanh khách vui vẻ.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ung Trường Không cái gì cũng chưa nói, tựa hồ không thấy ra Viên Mộng có đã khóc dường như.

Hạnh Nhược Thủy chuyên môn cấp Tiểu Phúc An làm động vật bánh bao, lại cấp đại nhân làm bình thường tiểu lung bao, còn có cháo.”Đến, Viên Mộng, ăn cháo.”

“Cảm ơn.”

“Mẹ, của ta, của ta đâu!” Tiểu tử kia cắn hần bọc nhỏ tử, còn không quên tranh thủ hần cháo. Con bà nó thanh âm, sốt ruột tiểu biểu tình, đem mọi người đều chọc cười .

Hạnh Nhược Thủy vội vàng cho hần trang , được đến hần một tiếng nhu thuận cảm ơn. Nàng lại nhìn nhìn thượng tá cùng Viên Mộng, đề nghị hôm nay mang tiểu tử kia đi chơi.”Mùa hè có chút nóng. Như vậy đi, chúng ta để cho lập tức xuất môn, buổi sáng ở chơi trò chơi viên ngoạn, buổi chiều dẫn hần nhìn điện ảnh cái gì.”

“Ta không có gì ý kiến, người hỏi Viên Mộng đi.” Ứng Trường Không luôn luôn là vợ định đoạt, hần cho tới bây giờ cũng chưa ý kiến .

Viên Mộng cười cười.”Ta cũng không ý kiến.”

Hạnh Nhược Thủy giải quyết dứt khoát.”Vây như vậy định rồi, để cho chúng ta đi trước mua một bộ thân tử trang!”

Ăn qua bữa sáng, một nhà tứ khẩu liền xuất phát. Thượng tá hần mã không ở nhà, người một nhà đành phải đánh xuất môn. Đi trước lần trước mua thân tử trang phục điểm mua quần áo. Kết quả mua quần áo thời điểm, còn náo loạn cái tiểu bất khoái. Chủ yếu là thân tử trang đều là một nhà ba người, nhiều nhất là đứa nhỏ có hai kiện. Bọn họ muốn hai kiện mẹ, người ta không có. Cuối cùng sẽ hai bộ giống nhau như đúc , hai cái mẹ mới đều mặc vào .

Ở mua quần áo thời điểm, Hạnh Nhược Thủy nhớ tới, nàng còn không có cấp Bội Thi tiểu bảo bảo mua đáng yêu quần lót phục dâu. Phía trước bởi vì không biết là nam hài vẫn là cô gái, cho nên mua mấy bộ cái loại này mới sinh trẻ con mặc . Hiện tại biết là cái tiểu tử, là có thể mua khố khố quần áo .

Bởi vì là cuối tuần, chơi trò chơi trong vườn nhân còn không thiếu. Lại là mùa hè, mọi người đều vội vàng buổi sáng xuất môn.

Chơi trò chơi viên là nhi đồng thiên địa , tự nhiên là Ứng Phúc An tiểu bằng hữu định đoạt. Hần nói ngoạn người nào liền ngoạn người nào, hần nói muốn ai bồi hần ngoạn vậy ai bồi hần ngoạn. Muốn thế nào được cái đó, tiểu bằng hữu miễn bàn nhiều ngư bức hồ hết , nói chuyện thanh âm đều cao không ít.

Ngượn chạm vào chạm vào xe thời điểm, tiểu tử kia tuổi thân cao không phù hợp yêu cầu, vì thế tiểu béo vung tay lên, yêu cầu mẹ cùng mẹ tề ra trận.

Này không, Ứng Trường Không khiến cho hần cười ở chính mình trên cổ, vì trên chiến trường hai nữ nhân ủng hộ cổ lên. Tiểu béo thủ dùng sức vỗ tay, thân thể xoay a xoay a, cạc cạc nhạc. Liền ngay cả Ứng Trường Không cũng bị hần đậu nhện không được gọi lên khoe miệng, làm cho bốn phía liên can mẹ nhìn xem trong mắt mạo tâm tâm.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng theo trên chiến trường xuống dưới, hai người nhất tề chạy tới.

“Mẹ lợi hại không?”

“Lợi hại!” Lớn tiếng trả lời, vỗ tay.

“Kia mẹ lợi hại không?”

“Lợi hại!” Lớn tiếng trả lời, vỗ tay.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng nghịch ngợm liếc nhau, hỏi:”Kia mẹ lợi hại vẫn là mẹ lợi hại?”

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu liền khó khăn , nhướn mày lên, ừ ừ nửa ngày, đột nhiên liền kêu:”Đều lợi hại!” Tựa hồ cảm thấy này đáp án thực không sai, chính hần còn phải ý .

Nhìn hần kia đặc ý tiểu dạng nhi, mọi người đều ha ha nở nụ cười.

Theo chơi trò chơi trong vườn đi ra, sẽ ăn cơm trưa , muốn đi địa phương sẽ không dùng đoán : Kfc đại thúc!

Này hội, hấn chính tay trái chân gà tay phải khoai điều ăn chính nhạc đầu. Nhìn hấn kia mĩ mĩ biểu tình, giống như đây là trên thế giới tốt nhất ăn gì đó dường như.

Ba cái đại nhân cũng không thích loại này du tạc đồ ăn không tốt cho sức khỏe, cho nên lựa chọn là phần món ăn đồ ăn. Bất quá nơi này đồ ăn quả thật không được tốt lắm, hai nữ nhân còn có thể chấp nhận ăn, thượng tá liền đáng thương .

Hạnh Nhược Thủy bỏ chạy đến cách vách tiệm fastfood, cho hấn đánh một phần đánh fastfood. Bọn họ tọa địa phương là góc, vừa muốn rất nhiều kfc đại thúc gì đó, cho nên thật không có bởi vì mang bên ngoài thực phẩm mà bị nói. Thượng tá thế này mới ăn một cái cơm no.

Theo kfc đi ra, ba người liền đánh thẳng đến rạp chiếu phim. Tối hôm qua đã muốn tra quá, lúc này có phim hoạt hình [băng hà thế kỷ 3] thích hợp tiểu tử kia xem, vẫn là 3D hiệu quả .

Tiểu tử kia xem phim khi rất giống như vậy một hồi sự, chỉ cần hướng kia ngồi xuống,

hấn sẽ nhìn xem thực chuyên chú. Mặc kệ mặt trên phóng là đã lớn phiền vẫn là phim hoạt hình, hấn đều có thể nhìn xem mùi ngon. Đương nhiên, xem phim hoạt hình trong lời nói, có thể nghe được hấn vọt con dường như tiếng cười.

Lần này cũng là giống nhau. Mang theo cái 3D ánh mắt, giống cái tiểu hắc xã hội dường như, đem hai cái mẹ đều cấp cười nhuễn . Điện ảnh ngay từ đầu, hấn liền đoan đoan chính chính ngồi ở kia, hết sức chăm chú nhìn màn hình lớn. Chỉ chốc lát, chợt nghe đến vọt con dường như cạc cạc vui vẻ.

Trong bóng đêm, ba cái đại nhân các hữu bất đồng tâm tình, nhưng đều bởi vì cảm nhận được đứa nhỏ thoải mái mà thỉnh thoảng lại gọi lên khoe miệng.

Theo rạp chiếu phim đi ra, đã muốn là tứ điểm hơn. Kế tiếp đi nơi nào, nhất thời cũng không có chủ ý.

“Nếu không đi điện ngoạn thành?”

“Bên trong chơi trò chơi viên?”

“Lại nhìn một hồi điện ảnh?”

“.....”

Cuối cùng là Hạnh Nhược Thủy đưa ra ý kiến.”Chúng ta lại đi ăn một lần tiệc đứng đi. Nơi đó có cái gì ăn cũng có biểu diễn, ăn uống no đủ đi ra chính là buổi tối , trở về gột rửa ngủ!”

Vì thế, một hàng bốn người lại chuyển chiến đi Amazon tiệc đứng thính. Vừa vặn giữa trưa thời điểm cũng chưa ăn được, buổi tối xem như thêm cơm .

Viên Mộng biết ly biệt sắp tới, Hạnh Nhược Thủy luyện tiết tiểu tử kia, cho nên vẫn làm cho nàng tới chiếu cổ Tiểu Phúc An, chính mình cũng không nhúng tay. Giờ này khắc này, nàng thực cảm kích lúc trước Nhược Thủy vì làm cho nàng nhận thức Tiểu Phúc An mà nói lời nói nặng. Nếu không phải đứa nhỏ chống đỡ , nàng có đôi khi cũng không biết như thế nào sống sót. Mất đi khả năng thương, rất đau rất đau , cho dù nhiều như vậy năm , như trước đau đặc tượng là muốn chết đi.

Thượng tá cầm máy chụp ảnh, răng rắc răng rắc cấp mẫu tử hai chụp ảnh, muốn cho nàng ở tiểu tử kia sau khi rời khỏi cũng có thể nhiều nhìn xem. Màn ảnh lý mẫu tử đầu dán đầu, đối với màn ảnh ngây ngốc cười, còn so với thắng lợi thủ thế. Một lớn một nhỏ hai khuôn mặt không giống, nhưng tản ra đặc hơn mẫu tử tình.

Răng rắc hé ra: Mẫu tử hai quyết miệng, muốn hôn không thân , ánh mắt còn tà tà nghề màn ảnh.....

Răng rắc hé ra: Mẫu tử hai giương miệng rộng ba, tranh nhau cắn trung gian kia khối thịt nướng, biểu tình đặc biệt khôi hài.....

Răng rắc hé ra: Con đầy mỡ ngáy miệng bẹp thân ở mẫu thân trên mặt, mẫu thân giống như ghét bỏ biểu tình nhưng dấu không được ý cười.....

.....

Thượng tá một bên ấn mau môn, một bên cảm tạ hiện tại không phải cái loại này đứta gốc máy chụp ảnh , nếu không không mấy trường liền xong đời . Cuối cùng máy chụp ảnh bên trong, tràn đầy đều là mẫu tử trong lúc đó nùng tình thời khắc. Chỉ nhìn ảnh chụp, giống nhau có thể nghe được bọn họ tiếng cười, cuốn hút cho nhân.

Theo tiệc đứng thỉnh đi ra, một đám bụng ăn lưu viên. Vì thế bàn tay to nắm tay nhỏ bé, chậm rãi tản bộ về nhà.

Viên Mộng cùng Ứng Trường Không đều biết nói Nhược Thủy hận không thể một ngày có thể sinh ra bốn mươi tám giờ đến, cho nên tuy rằng Viên Mộng đã muốn mệt mỏi, nhưng là đồng ý nàng đi trở về đi đề nghị. Bọn họ hai đi ở mặt sau, mẫu tử hai ở phía trước nắm thủ, một bên sờ sờ bụng vừa nói nói.

Trời đã tối rồi, ngọn đèn chiếu sáng này không tính phần hoa thành thị. Không có đều là thị ban đêm xa hoa truy lạc, cũng là một cái thực thích hợp cuộc sống địa phương.

Đèn đường đem bọn họ bóng dáng kéo lão dài, ở ngày mùa hè ban đêm, trước mắt chuyên thuộc loại bọn họ thoải mái trí nhớ.

Tiểu tử kia chơi một ngày, hai điều tiểu thói đã muốn mệt mỏi. Đi rồi không bao lâu, bước đi bất động .

Hạnh Nhược Thủy cúi gập thắt lưng, đem hấn lưng ở tại trên lưng. Tiểu tử kia tự giác ôm lấy của nàng cổ, ở của nàng trên lưng y y nha nha nói xong. Tiểu béo thủ còn vũ đến động đi , cố gắng muốn cho đại nhân hiểu được hấn muốn nói gì đó. Nói xong nói xong, liền ghé vào của nàng trên lưng, đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy thả chậm cước bộ, cũng không nói nói, liền như vậy công hấn chậm rãi đi ở về nhà trên đường.

Ứng Trường Không cùng Viên Mộng ở phía sau đi theo, cũng đều không hé răng, chính là nhìn mẫu tử hai bóng dáng.

Ngẫu nhiên có đường nhân trải qua, cảm thấy này một màn có chút là lạ . Nhưng là nhìn nhìn, lại cảm thấy dị thường ấm áp. Cuối cùng mặc danh kỳ diệu lác đác, đi rồi.

Về nhà lý, đã muốn là chín giờ hơn.

Hạnh Nhược Thủy làm cho Ứng Trường Không hỗ trợ đem tiểu tử kia theo trên lưng ôm xuống dưới, nàng ôm hấn vào phòng tắm, thật cẩn thận ở không cứu tình huống của hấn hạ, cho hấn giặt sạch một cái thơm ngào ngạt tắm.

Viên Mộng gì đó không nhiều lắm, tiểu tử kia quần áo cái gì cũng là chọn trước kí đi qua. Này món đồ chơi cái gì, bởi vì còn không có yên ổn xuống dưới, tắc trước đặt ở bên này.

Ứng Trường Không tìm một cái tiểu hành lý tương, đem mẫu tử hai tắm rửa dùng là quần áo cấp cất vào đi. Về phần tiền cùng giấy chứng nhận, tắc đặt ở Viên Mộng tùy thân mang một cái bọc nhỏ trong bao. Cuối cùng, Ứng Trường Không cho Viên Mộng hé ra tạp.

“Này ta không thể muốn!” Viên Mộng vội vàng đẩy.”Năm đó khải cánh này trợ cấp kim ta còn tồn , cho nên thật sự không cần, thật sự không cần!”

“Cầm đi. Này không phải ta đưa cho ngươi, là mấy năm nay gia gia bà nội còn có trong nhà thân thích cấp Tiểu Phúc An tiêu vặt tiền còn có tiền mừng tuổi. Chúng ta vốn tưởng tồn cấp Tiểu Phúc An đọc sách dùng là, nó là thuộc loại Tiểu Phúc An , không phải chúng ta đưa cho ngươi. Cầm đi, này không phải tiền vấn đề, mà là mọi người đối tiểu tử kia yêu, hiểu chưa?”

Viên Mộng một hồi lâu mới tiếp nhận đến, trong mắt ướt át một mảnh.”Cảm ơn các ngươi, ta cũng không biết nói cái gì mới tốt.”

“Vậy cái gì đều không cần nói, hấn là con của chúng ta, chúng ta làm cái gì đều là hấn là . Chỉ cần các ngươi ở bên kia quá hảo hảo , đối với chúng ta mà nói là đủ rồi.”

“Hội , nhất định hội !” Viên Mộng ghen ngào nói không ra lời.

“Mật mã là XXXXXX.”

Ứng Trường Không tránh ra , đem không gian lưu cho nàng, biết nàng cần im lặng. Vào phòng tắm, nhìn đến Nhược Thủy đang ở tình tế thay tiểu tử kia tắm rửa. Hắn ở bên cạnh ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn, không nói lời nào. Cửa nàng về mặt thực chuyên chú, giống nhau làm là nhất kiện rất trọng yếu thậm chí thực thần thánh chuyện tình.

Ứng Trường Không nghĩ đến nàng khóc, chờ nàng tẩy xong rồi ngẩng đầu, mới phát hiện nàng không khóc. Hắn sợ run một chút, nghe được nàng nói:”Kỳ thật không có gì , chỉ cần hắn hảo hảo , tại đây cái giao thông phát đạt niên kỉ đại, điểm ấy khoảng cách tính cái gì, đúng không?”

Ứng Trường Không thân thủ, vỗ về cửa nàng phát, chỉ lên tiếng, chưa nói cái gì.

Ban đêm, tiểu tử kia vẫn là theo chân bọn họ cùng nhau ngủ .

Viên Mộng là ngày hôm sau buổi sáng máy bay, như vậy từ đến thành phố T mới buổi chiều, sẽ không hội đen tuyền hành động không có phương tiện.

Cho nên ngày hôm sau, Hạnh Nhược Thủy liền sớm đứng lên cho bọn hắn làm bữa sáng. Làm là bánh tẻo, nhưng không phải bình thường hình dạng, mà là phẳng sa huyện ăn vặt bánh tẻo, làm được nho nhỏ đặc biệt đáng yêu.

Đứa nhỏ còn không hiểu được ly biệt, đại nhân cũng không tưởng hắn hiểu được, cho nên bữa sáng trên bàn vẫn như cũ nghe được hắn con vịt dường như cạc cạc thanh. Ly biệt sâu não, bị hòa tan .

“Muốn ngoan ngoãn nghe mẹ nói, nếu biết Tiểu Phúc An không nghe lời, cần phải đánh đòn nga!” Hạnh Nhược Thủy thân thủ sờ sờ hắn tiểu mông, tiểu tử kia liền ôm trốn được Viên Mộng sau lưng, khanh khách cười.

“Một đường cẩn thận, chúng ta chờ người điện thoại.” Hạnh Nhược Thủy thân thủ, cùng Viên Mộng ôm nhau. Hốc mắt, ướt át đứng lên.

“Ta sẽ , người yên tâm đi.” Viên Mộng nước mắt cũng đã ướt ướt. Vô luận khi nào thì, mặc kệ khoảng cách chừng, ly biệt luôn sâu não .

Mãi cho đến bọn họ vào an kiểm, Hạnh Nhược Thủy đều không có khóc. Thẳng đến máy bay cất cánh, nhìn máy bay xẹt qua thiên không, nàng rút cục nhào vào Ứng Trường Không trong lòng, thống thống khoái khoái rút một hồi nước mắt.

Ứng Trường Không lẳng lặng ôm nàng, nhâm nàng khóc cái đủ.

Về nhà lý, tổng cảm thấy làm sao đều trống rỗng , làm cái gì đều dề không dậy nổi hứng thú. Trong phòng im lặng , một chút thanh âm cũng không có, liên quan trong lòng cũng im ắng trống rỗng .

Hạnh Nhược Thủy ủ rũ ủ rũ oa ở Ứng Trường Không trong lòng, không yên lòng nhìn tivi. Nhìn một cái nhiều giờ, bên trong bá cái gì, nàng hoàn toàn không biết. Cả người trình tinh thần tự do trạng thái.

“Đàm Bội Thi đã muốn xuất viện đi, chúng ta đi nhìn xem tiểu bảo bảo?” Ứng Trường Không ôm nàng, đưa ra có thể làm đề nghị.

Hạnh Nhược Thủy theo hắn trong lòng nhảy dựng lên, hai tay vỗ.”Đúng nga, thiếu chút nữa đã quên. Đi một chút đi, chúng ta đi xem tiểu bảo bối.” Vội vàng việc , lôi kéo hắn sẽ đi ra cửa.

Hai người đi trước trên đường, cấp tiểu bảo bối mua quần áo, nước tiểu không ẩm ướt, sữa bột chờ này nọ, bao lớn bao nhỏ , mang theo đi. May mắn đánh, nếu không thể nào cũng phải linh choáng váng không thể.

“Hạnh Nhược Thủy đồng học, người đây là muốn đem nhà của ta cấp nhồi vào sao?” Nhất mở cửa, Đàm Bội Thi nhìn đến nhiều như vậy này nọ, cũng trợn tròn mắt.

Hạnh Nhược Thủy ha ha ngây ngô cười.”Ta cũng không biết, một cái không cẩn thận liền mua nhiều như vậy. Cửa ta con nuôi đâu? Con nuôi, người mẹ nuôi đến xem người !”

Nói xong, liền hướng trẻ con phòng đánh tới .

Đàm Bội Thi làm cho Phó Bồi Cương đem này nọ cấp thu hảo, nhìn Ứng Trường Không nói: "Đội trưởng, người chạy nhanh làm cho Nhược Thủy sinh một cái đi, nàng tịch tịch." Viên Mộng mang theo tiểu tử kia rời đi chuyện tình, làm hảo tử muội Đàm Bội Thi là biết đến.

"Ta biết." Ứng Trường Không nghe trẻ con trong phòng cùng đứa nhỏ nói chuyện thanh âm, gật gật đầu. Sau đó thông đồng Phó Bồi Cương xuống lầu, thương lượng tùy quân chuyện tình đi.

Tiểu khu mỗi khóa đại thụ hạ, hai nam nhân ngồi trên chiếu.

Ứng Trường Không rút ra yên, đệ một cây cấp Phó Bồi Cương, nào biết hắn khoát tay.

"Không rút, Bội Thi mang thai thời điểm sẽ không rất dám trêu, sau lại liền giới." Muốn nam nhân cai thuốc, hữu hiệu nhất biện pháp chính là có đứa nhỏ, hắn không thể không giới.

Ứng Trường Không khuất khẩu tay

liền cho hắn một chút." sắt, các ta này khoe khoang đâu!" Bất quá, Nhược Thủy thực mang thai, hắn cũng sẽ cai thuốc.

Phó Bồi Cương a miệng ngây ngô cười."Đội trưởng, tựa như lão bà của ta nói, người cũng chạy nhanh cùng Nhược Thủy sinh một cái đi. Có đứa nhỏ, nàng sẽ không tịch tịch. Chúng ta không ở nhà, có đứa nhỏ cùng nàng, kia cũng tốt a. Trước kia Phúc An ở, nàng nấu cơm có người cổ động, nói chuyện cũng có cái đứa nhỏ y y nha nha đáp lời. Hiện tại Tiểu Phúc An không ở nhà, lại trụ lớn như vậy biệt thự, Nhược Thủy khẳng định thực tịch tịch."

"Ta biết." Ứng Trường Không mày đánh một cái đại kết. Hắn làm sao không nghĩ, nhưng là toát ra cái Cổ Tranh đến, chọc rất nhiều chuyện phiền toái tình. Hắn đem phiền toái cấp giải quyết, mới có thể yên tâm làm cho Nhược Thủy mang thai."Uy, tưởng không nghĩ tới cho người lão bà tùy quân?"

"Nghĩ tới, rất sớm đã nghĩ quá." Phó Bồi Cương thành thật công đạo."Nhưng là Bội Thi có nàng thích công tác, nếu tùy quân sẽ không biện pháp làm, cho nên sau lại liền các hạ."

Nếu tùy quân, liền thật sự quá thượng lão bà đứa nhỏ nóng đầu giường đặt gần lò sưởi ngày, ai không tưởng đâu?

Ứng Trường Không phun ra một ngụm sương khói, mị mắt."Ta cũng tưởng. Tựa như người nói, về sau nàng một người ở nhà, rất tịch tịch. Hơn nữa ta cũng tổng lo lắng nàng xảy ra chuyện gì, vẫn là đặt ở bên người an tâm hơn. Chờ ta kết hôn, cùng nhau khuyên các nàng tử muội hai tùy quân đi."

"Hảo. Chỉ cần các nàng trong đó một cái đồng ý, một cái khác liền khẳng định cùng giải quyết ý." Các nàng tử muội hai ai cũng không muốn với ai xa.

"Đúng vậy." Cho nên, hắn chạy nhanh lôi kéo nàng đem kết hôn chứng cấp làm. Đầu tiên, sẽ giải quyết Cổ Tranh vấn đề, hắn không thể làm cho này nữ nhân trở thành bọn họ cuộc sống lý một viên không chừng khi bom.

Lại trầm mặc một hồi, Ứng Trường Không đáp Phó Bồi Cương một chút, nghề hắn hỏi:"Thế nào, làm ba ba cảm giác như thế nào?"

Phó Bồi Cương miệng, lập tức liền a đến lỗ tai đi."Một chữ, thích! Hai chữ, thực thích! Ba chữ, quá sung sướng! Bốn chữ, thật sự thực thích! Năm chữ a -"

Ứng Trường Không hung hăng một cước đá ra đi, hắn liền nhảy dựng lên chạy. Nhìn hắn còn a miệng, đều hợp không hơn bộ dáng, Ứng Trường Không còn có chút buồn bực. Tốt xấu hắn là đại ca, cư nhiên làm cho Phó Bồi Cương cấp giành trước!

Dựa vào! Ở thời gian thượng chậm, nhất định phải ở số lượng thượng thắng hắn! Hắn cùng Nhược Thủy muốn sinh một đôi song bào thai!

Thượng tá hung hăng trêu một ngụm yên, cảm giận ở trong lòng hạ quyết tâm. Bọn họ nhất định phải sinh song bào thai!

Cảm tình hắn hoàn toàn đem thượng thức cấp đã quên, đây là hắn có thể quyết định sao?

.....

Hạnh Nhược Thủy ghé vào nôi bên, nhìn bên trong nằm tiểu tử kia. Nho nhỏ đầu, nho nhỏ khuôn mặt, nho nhỏ thân thể, nho nhỏ thủ, nho nhỏ chân..... Cái gì đều nho nhỏ , nhìn đặc biệt đáng yêu. Vươn một cây ngón tay, hần sẽ bắt lấy, cái miệng nhỏ nhắn nhí nhát long hé ra , như là muốn nói nói.

Đàm Bội Thi theo trên giường đứng lên, ở ghế ngồi hạ, nhìn bọn họ.”Thế nào? Cũng tưởng sinh một cái đi?”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, ánh mắt vẫn là nhìn tiểu bảo bảo, trong mắt có chút âm đạm. Nếu không phải Cổ Tranh ngăn trở, bọn họ đã muốn kết hôn , hiện tại chỉ sợ đã muốn hoà thượng đi. Chính là thiên không theo nhân nguyện, ở thời khắc mấu chốt, này chán ghét nữ nhân đã trở lại, còn tại bọn họ trung gian chặn ngang một cước!

“Bội Thi, có đôi khi ta thật sự rất muốn tức giận, bắt được nhà của ta thượng tá hảo hảo mà mắng hần một chút. Hoặc là bắt lấy cái kia nữ nhân, hung hăng tấu nàng một chút. Nhưng là ta cái gì cũng không có thể làm, ta biết này không phải thượng tá lỗi. Muốn nói sai, lúc trước ta cùng Thương Duy Ngã trong lúc đó càng khúc mắc, hần nhưng cho tới bây giờ chưa nói quá cái gì. Ta biết rõ sai là Cổ Tranh, cũng không có thể tấu nàng, cũng không có biện pháp làm cho nàng buông tay. Có đôi khi ta an ủi chính mình nói không có gì, nhưng có đôi khi thật sự đến mức rất khó chịu.....”

Nói xong nói xong, của nàng thanh âm còn có chút nghẹn ngào . Phúc An cùng Viên Mộng rời đi, trong lòng nàng còn sâu nào . Nay lại nhắc tới này tối đáng ghét chuyện tình, nàng liền nhin không được .”Ta nhin không được tưởng, ta rốt cuộc làm sai cái gì, như thế nào luôn bên này vừa mới bình phục , bên kia cuồn sóng lại khởi?”

Đàm Bội Thi nắm ở cửa nàng đầu, làm cho nàng ghé vào chính mình đầu gối thượng, vuốt ve của nàng phát. Trong lòng cũng khó chịu, Nhược Thủy đã muốn ăn thiệt nhiều khổ, ông trời lại luôn khó xử nàng!

“Nhược Thủy, đừng như vậy. Đây đều là việc nhỏ, không có gì cùng lắm thì. Người đã quên, khi đó chúng ta nghĩ đến bọn họ hi sinh vì nhiệm vụ , trong lòng ý tưởng nhiều đơn giản a. Chỉ cần bọn họ còn sống đã trở lại, cái khác hết thảy cũng không trọng yếu, cũng không trọng yếu ! Cổ Tranh chuyện tình mặc dù có điểm phiền toái, nhưng nàng có thể nhắc lên nhiều sóng gió? Đội trưởng hần tâm là hướng về của người, chính hần cũng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết , người không cần nghĩ nhiều. Tiểu Phúc An bọn họ ly khai, người nếu không nghĩ một người gốc , sẽ nhà chúng ta trụ đi. Chúng ta cùng nhau mang tiểu bảo bảo, nhìn hần một chút một chút lớn lên, được không?”

Hạnh Nhược Thủy không hé răng, cắn môi gật gật đầu, cố gắng khống chế được chính mình cảm xúc.

“Ta tin tưởng, sự tình rất nhanh có thể giải quyết . Đến lúc đó các người kết hôn , mang thai , ngày sẽ giống phi giống nhau ở quá. Chẳng sợ người một người ở nhà, người cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch, bởi vì các người đứa nhỏ ở của người trong bụng, hần ở cùng người đầu. Cái kia thời điểm a, người nên cái gì đều lùi tưởng, chính là mỗi ngày cảm thụ được đứa nhỏ tồn tại, chờ đợi hần đi vào thế giới này thượng.....”

“Ta biết, ta biết đến. Có thể là Phúc An cùng Viên Mộng vừa mới rời đi, trong lòng ta lướt tiếc bọn họ, cho nên chuyện bé xé ra to . Cuộc sống luôn luôn như vậy như vậy khúc chiết, nhưng chung quy gặp qua đi !” Hạnh Nhược Thủy ghé vào cửa nàng đầu gối thượng, nhỏ giọng đáp lời.

Trong lòng hiểu được, này thật đúng là không phải cái gì đại sự tình, bất quá là nàng tâm tình không tốt thôi. So với ba mẹ qua đời Thương Duy Ngã nhất, so với nghĩ lầm Trường Không mất thống khổ, này thật sự không tính cái gì. Cổ Tranh lại lợi hại, của nàng thượng tá cũng không phải một cái chỉ biết nhường nhin nhân, tổng hội giải quyết .

Hạnh Nhược Thủy bình phục cảm xúc, vẫn như cũ ghé vào nàng trên đùi, không có đứng lên.”Bội Thi, nếu không người mang theo Đàm mẹ cùng tiểu tử kia đi nhà chúng ta trụ tốt lắm, nhà chúng ta đủ đại.”

Một người trụ lớn như vậy địa phương, quang tưởng liền cảm thấy tịch mịch. Nếu sớm hơn trước kia, nàng chỉ sợ còn có thể sợ hãi không dám một người ở trong phòng ngủ . Ở thượng gia đại trạch tránh ở ổ chăn lý lạnh run trí nhớ, đều còn tại trong đầu.

“Ta là không có gì vấn đề.” Đàm Bội Thi nói xong thiếp đến của nàng bên tai, cười đến thập phần ái muội.”Ta chỉ sợ đội trưởng thật vất vả trở về thời điểm, các người không có phương tiện. Vốn các người có thể theo vừa vào cửa liền phác lại đây cần cùng một chỗ , kết quả muốn trốn trở về phòng lý, còn muốn tìm lý do. Vốn các người tưởng ở sô pha làm ngay tại sô pha làm, tưởng ở phòng bếp ngay tại phòng bếp làm, kết quả.....”

Không đợi nàng nói xong, Hạnh Nhược Thủy liền hung hăng kháp nàng một chút.”Đàm Bội Thi, chú ý giáo dục, người con đang nghe rất!”

Đàm Bội Thi vui cười.”Yên tâm, hần còn nghe không hiểu.”

Hạnh Nhược Thủy trừng nàng liếc mắt một cái, chuyển hướng tiểu bảo bảo.”Tiểu bảo bối, nhìn xem, mẹ người nhiều phá hư nha? Về sau nghe mẹ nuôi nói, không cần để ý này già mà không kính thân mẹ!”

“Ta làm sao già mà không kính ?”

“Toàn thân cao thấp.”

“Thiệt, then quá thành giận liền chửi bới của ta danh dự!”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy đầu đầu , nhớ tới cái vấn đề.”Bội Thi, tiểu bảo bảo tên định rồi sao?” Còn không có sinh ra ngay tại thảo luận đứa nhỏ tên , nhưng là vẫn cũng không định ra đến.

“Định rồi, Phó Bồi Cương thử , nhủ danh kêu Nhạc Nhạc, đại danh kêu Phó Lăng Vân, thử chí khí ngút trời ý tứ.”

“Rất tốt . Tiểu Nhạc Nhạc, có nghe hay không?” Hạnh Nhược Thủy vươn tay, thật cẩn thận đụng vào đứa nhỏ vô cùng mịn màng da thịt.

Hai nữ nhân đùa đứa nhỏ, không có chú ý tới đi ra ngoài nam nhân khi nào thì đã muốn đã trở lại. Đang đứng ở cửa, yên lặng nhìn các nàng, trong mắt tình thâm như hải.

Hạnh Nhược Thủy bọn họ vẫn đợi cho buổi tối, giúp đỡ làm bữa tối, ăn xong rồi mới rời đi. Trên đường, nhận được Viên Mộng điện thoại, cho bọn hần báo Bình An.

Đi rồi một khoảng cách, thượng tá đột nhiên ngồi xổm xuống.”Vợ, ta công người.”

Hạnh Nhược Thủy đang muốn cao hứng nằm úp sấp đi lên, nhớ tới hần thương.”Không được, người bị thương. Lần sau, lần sau cho người vẫn công ta về nhà.”

“Không có việc gì. Điểm ấy thương, lưng vợ khẳng định không thành vấn đề.” Thương đã muốn tốt hơn nhiều, hần không như vậy yếu ớt. Nhược Thủy vừa gầy, không bao nhiêu sức nặng.

Hạnh Nhược Thủy đem hần kéo đến, ôm hần cánh tay, ngẩng đầu lên nhìn hần cười.”Còn nhiều thời gian, về sau không chỉ có cho người lưng ta, còn muốn cùng nhau đem con của chúng ta lưng đứng lên. Nếu lưng bất động, hừ hừ.....”

“Lưng động. Sinh một đôi song bào thai đi, ta lưng động.” Thượng tá còn nhớ muốn sinh hai cái thẳng quá Phó Bồi Cương.

Hạnh Nhược Thủy kháp hần một chút.”Thượng tá, ta nói người sinh vật khẳng định không học giỏi. Nay sinh nam sinh nữ, một cái vẫn là song bào thai, người cho là nói sinh ra được có thể sinh ?”

“Chúng ta trước hết nghĩ , cố gắng mộng đẹp tự thành thực . Ta vận khí luôn luôn tốt lắm .” Ung Trường Không đối chính mình vận khí rất tin tưởng, từ nhỏ đến lớn, hần đều có thể giấc mộng trở thành sự thật.

“Người vận khí thật tốt như vậy?”

“Ta vận khí không tốt có thể gặp gỡ người sao?” Đây là hần đời này tốt nhất vận khí.

“Lại ăn vụng mật đường , miệng thực ngọt.”

“.....”

“Làm sao vậy?” Hạnh Nhược Thủy phát hiện thượng tá đột nhiên dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc biểu tình. Nói vừa hỏi ra đến, nàng cũng ý thức được không đúng .

Có

nguy hiểm!

102. Chương 102: Song Kiếm Hợp Bích

Hạnh Nhược Thủy xoay người, theo hải sườn rút ra một cái này nọ, mở ra, chính là một phen cùng loại cho dao găm gì đó.

Đó là sản phẩm đưa cho của nàng, so với dao găm muốn càng thêm khéo léo mà phương tiện cất chứa, uy lực không chút nào không thể so dao găm kém, nhất là dùng ở có năng lực nhân thủ lý. Mấy ngày nay liên tiếp gặp chuyện, Hạnh Nhược Thủy liền đem này nọ cấp mang theo , không nghĩ tới thật sự hội dùng tới.

Hai người lưng dán lưng, gắt gao ý cùng một chỗ. Đối phương có 10 cá nhân, một thân hắc, mặt cũng là mông trụ , chỉ có một đôi mắt trong bóng đêm lộng như sói.

Hạnh Nhược Thủy lo lắng thượng tá thương, hơi nghiêng đầu nhỏ giọng nói:”Người trên người có thương tích, đừng cứng rắn đến.”

“Yên tâm đi. Người lão công không như vậy không đông đảo.” Ung Trường Không ôm lấy khoe miệng, a độ cong hiện ra thị huyết tươi cười.

“Thương!”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng bị sản phẩm huấn thật dài một đoạn thời gian, nhưng nàng đáy lòng thiện lương, rất nhiều thời điểm xuống tay cũng không đủ ngoan. Cho tới nay mới thôi, nàng còn không có giết qua một người, thậm chí không có trọng thương quá một người. Như vậy nàng, một khi đối mặt nguy hiểm, chính nàng sẽ trở nên tương đương nguy hiểm. Một cái không đủ ngoan nhân, sẽ ở đánh nhau trung cấp địch nhân lấy khả thừa chi cơ, cuối cùng bồi thượng chính là chính mình tánh mạng.

Nhưng là đêm nay có điều bất đồng. Ung Trường Không bị thương, không thích hợp đánh nhau.

Hạnh Nhược Thủy không nghĩ hấn miệng vết thương lại vỡ ra, lại càng không tưởng hấn nhị độ bị thương, cho nên liều mạng toàn lực. Đôi môi gắt gao mân , mỗi một chiêu đều là vô cùng tàn nhẫn , nàng phải bảo vệ của nàng thượng tá!

Tại đây một khắc, Hạnh Nhược Thủy đột nhiên hiểu được im lặng tâm tình. Im lặng nhất định là biết Dã Lang từng chịu quá cực khổ, nếu không nàng sẽ không vì bảo hộ Dã Lang mà lần lượt rèn luyện thẳng đến chính mình cường đại đứng lên!

“Dao găm” Ở tay nàng lý bị dùng đặc tượng có sinh mệnh dường như, cùng của nàng động tác thậm chí cả người phối hợp thiên y vô phòng, ở một đám sói giống nhau Hắc y nhân lý quay lại tự nhiên. Mỗi một hạ đâm ra, đều thẳng thủ yếu hại, không chút do dự!

Làm người một lòng muốn bảo hộ nhân hoặc vật gặp được nguy hiểm, lại thiện lương nhân, cũng sẽ trở nên ngoan đứng lên, bởi vì không nghĩ mất đi.

Bên kia Ung Trường Không thì tại nhất đấu vô liên xem chuẩn hấn tự nhận là yếu nhất người kia, một chút mưa rền gió dữ công kích, đưa hấn đá phi đồng thời đoạt hấn trong tay dao. Hấn thương chưa khỏi hấn, nhưng ảnh hưởng không lớn, hấn vẫn là kia đem làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mặt lợi nhận!

Chính đánh cho khó khăn chia lìa thời điểm, còi cảnh sát dài mình, hơn nữa nghe thanh âm tựa hồ lập tức sẽ đến. Phải biết rằng, thành phố Z rất nhỏ, cảnh sát rất nhanh có thể đến!

Kia bang nhân lẫn nhau đánh ánh mắt, đều nhịp hướng cùng cái phương hướng lui lại, chỉ chốc lát liền vọt vào trong bóng đêm, lên xe ly khai.

“Trường Không, người không sao chứ?” Hạnh Nhược Thủy thu “Dao găm”, vội vàng phác lại đây.

Ứng Trường Không cười thân thủ vỗ vỗ của nàng khuôn mặt.”Không có việc gì. Người lão công ở người trong mắt liền như vậy vô dụng?”

“Không phải, ta chính là lo lắng thôi!” Xác nhận hẳn không có việc gì, nàng làm nũng dường như nói.

Ứng Trường Không lôi kéo nàng, hướng chỗ cái đường nhỏ hiểm đi.”Đi thôi.” Xuyên qua đường nhỏ, đến bên kia đường cái, đánh thẳng đến trong nhà.

Lôi kéo Hạnh Nhược Thủy vào gia môn, Ứng Trường Không mới đưa đao lấy ra nữa. Sáng như tuyết thân đao, ở cạnh gần chuôi đao địa phương, có một cái hạt tử.”Vợ, người lần trước nhìn đến là này dấu hiệu sao?”

Hạnh Nhược Thủy cũng không đồng góc độ phân biệt quá, xác định chính là cái chuôi này đao.”Người nhận thức này dấu hiệu?” Nàng luôn luôn loại cảm giác, hẳn biết này dấu hiệu.

Ứng Trường Không lắc đầu, bỏ đao nhất phóng, một tay lấy nàng ôm lấy.”Không biết. Vợ, chuyện này người không cần lo cho, giao cho ta đến được không?”

“Trước làm cho ta xem nhìn người miệng vết thương.” Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, tránh ra hẳn ôm ấp, kéo quần áo nhìn hẳn miệng vết thương. Hoàn hảo, không có vỡ ra, cũng không có đổ máu. Nàng vẫn là vươn tay, nhẹ nhàng mà ở chung quanh sờ sờ.”Thật sự không đau?”

“Thực không đau.” Ứng Trường Không cúi đầu hôn trụ của nàng môi, sau đó lôi kéo nàng cùng nhau, ngã xuống ở trên sofa. Hẳn đã sớm tưởng ở trong phòng khách làm một lần, nhưng phía trước tiểu tử kia ở, vẫn không có cơ hội này.

Hạnh Nhược Thủy ý thức được hẳn ý đồ khi, đã muốn không có biện pháp cự tuyệt. Chỉ có thể theo đuổi hẳn làm càn đoạt lấy, mang đến nhất ba tiếp nhất ba khoái cảm, làm cho nàng nhin không được kêu sợ hãi ra tiếng.

To như vậy trong phòng khách, nữ nhân ngâm kê, nam nhân thô suyễn, quanh quẩn

Chờ hẳn rốt cục ở nàng trong cơ thể bộc phát ra đến, Hạnh Nhược Thủy cả người liền theo trong nước lao đi ra dường như, toàn thân cao thấp ướt sũng.

Cuối cùng, Ứng Trường Không bán ôm bán lâu mà dẫn dắt nàng vào phòng tắm, ở bồn tắm lớn lý vừa muốn một lần. Nhìn nàng chờ không kịp trở lại trên giường liền đang ngủ, mới vừa lòng nở nụ cười.

Đem nàng ôm hồi trên giường, Ứng Trường Không trở lại trong phòng khách, lấy quá kia bỏ đao, dài chỉ chậm rãi môn trốn thân đao. Hẳn hơi hơi nheo lại hai tròng mắt lý, có làm cho người ta không dám nhìn thẳng quang mang.

Lại xuất ra máy tính gõ nửa ngày, mãi cho đến nửa đêm mới trở về phòng đi, ôm âu yếm nữ nhân nằm xuống. Ngủ yên thay nàng điều chỉnh tư thế, làm cho nàng đối mặt chính mình toàn bộ khảm nhập chính mình ôm ấp, sau đó ở nàng ngực tâm nhẹ nhàng mà hôn một chút.

Ngủ ngon, bảo bối của ta.

.....

Bởi vì đáp ứng rồi Mai Ngạn Đình thứ sáu buổi tối muốn cùng nàng cùng đi bệnh viện coi trọng giáo, sau lại bởi vì Viên Mộng phải rời khỏi, này ước định liền gác lại.

Hiện tại thượng tá đã muốn về nhà tĩnh dưỡng, hơn nữa quá vài ngày sẽ hồi bộ đội. Hạnh Nhược Thủy đã nghĩ kêu Mai Ngạn Đình về nhà lý đến ăn cơm chiều, sau đó cùng nàng nhờ một chút.

Hôm đó Hạnh Nhược Thủy không có đi làm, mà là ở nhà cùng thượng tá, thuận tiện ở máy tính thượng xử lý một sự tình. Không sai biệt lắm đến tan tầm thời gian, nàng mà bắt đầu chuẩn bị bữa tối

Mai Ngạn Đình đến thời điểm, toàn bộ công tác đều đã muốn hoàn thành, chỉ kém hạ oa xào rau. Đầu bếp vẫn là Nhược Thủy, nàng chính là ở bên cạnh trợ thủ, thuận tiện quan sát học tập.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Mai Ngạn Đình bỏ chạy đi ra ngoài mở cửa . Không chỉ là khai phòng khách này phiền môn, mà là muốn chạy quá hoa viên, muốn khai trong viện kia phiền đại môn.

Làm rút ra môn, nhìn đến ngoài cửa một thân quân trang cao lớn nam nhân khi, Mai Ngạn Đình thực tại sửng sốt một chút.”Người..... Người tìm ai?”

Ngoài cửa binh viên nhìn đến trước mắt cô nương, nhưng thật ra trước mắt sáng ngời, ngăm đen mặt nhân thẹn thùng mà đỏ, chẳng qua làn da rất hắc xem bất quá đến.”Ta, ta tìm đội trưởng, chính là Ứng Trường Không.”

Mai Ngạn Đình cũng có chút ngượng ngùng, nương trong viện đăng, tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng là có thể nhìn ra đối phương cao lớn cường tráng. Nàng biết Ứng Trường Không là tỷ phu tên, cho nên vội vàng đem hắc làm cho tiến vào.”Mời vào.”

Mai Ngạn Đình xoay người đi ở phía trước, không tự hiểu là liền ưỡn ngực thu phục, đi đường đều phải so với bình thường đẹp mặt vài phần. Nghĩ đến phía sau nhân tầm mắt chính dừng ở chính mình trên người, nàng sẽ không tùy vào tìm đập thùng thùng thùng. Trong lòng đoán rằng , Tích Mộng tỷ có phải hay không cấp cho chính mình giới thiệu bạn trai.

Trần Thiện nhưng thật ra không tưởng nhiều như vậy, tuy rằng tẩu tử đáp ứng rồi cho hắc giới thiệu đối tượng. Nhưng hắc hôm nay là đánh bậy đánh bạ đến xem đội trưởng, không phải tẩu tử trước đó kêu hắc tới được, thuyết minh này không phải thân cận hội. Hắc tâm tư đơn thuần, nếu không phải thân cận hội, sẽ không hội hướng kia phương diện tưởng. Vừa rồi mặt đỏ, bất quá là vì nhìn đến xa lạ cô nương, ai làm cho bọn họ quanh năm suốt tháng cũng không thấy được cô nương mặt đâu!

Đây là ở bên ngoài, nếu ở quân doanh lý nhìn đến cô nương xuất hiện, bọn họ tất nhiên tập thể huyết sáo ồn ào, làm cho cô nương xấu hổ đầu cũng không dám nâng. Không có biện pháp, nhất bang quang côn viên, không có nữ nhân nóng đầu giường đặt gần lò sưởi, ở xa xa nhìn xem cách điều hòa diễn một chút đến tán gẫu lấy tự wei.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến Trần Thiện, cũng thực tại lấp bắp kinh hãi. Nghe hắc nói là thuận đường đến dặm làm việc tình, sau đó đến xem đội trưởng.”Vừa vặn chúng ta đang muốn ăn cơm đâu, ngồi chờ một hồi, lập tức còn có cơm ăn .”

“Cảm ơn tẩu tử, ta hôm nay có có lộc ăn .” Trần Thiện ngốc hồ hồ sờ sờ đầu, hàm hậu cười.

Nếu không không hợp cấp bậc lễ nghĩa, Hạnh Nhược Thủy có đôi khi thật muốn sờ sờ hắc đầu. Trường Không này dó binh đều cùng lứa nhỏ dường như, đặc biệt thành thật đáng yêu. Nhất là kia tươi cười, hàm hậu khôi hài, vừa thấy khiến cho nhân sinh ra hảo cảm.”Vay người ngồi chờ, ta đi trước đem còn lại đồ ăn cấp làm.” Nói xong, nàng trở về đi.

Mai Ngạn Đình thẹn thùng, cũng vội vàng nhảy dựng lên, đi theo đi vào.

Chủ đồ ăn đều đã muốn làm tốt , chỉ kém vài cái thức ăn chay là có thể ăn cơm . Hạnh Nhược Thủy đã muốn

ngựa quen đường cũ, tẩy nôi, lò nấu rượu tử, hạ du, hạ đồ ăn, phiên sao, hạ đồ gia vị, lại phiên sao vài cái là có thể khởi oa .

“Tích Mộng tỷ, tỷ phu bình thường xuyên đến nhà các người ăn cơm sao?” Mai Ngạn Đình giống như lơ đãng hỏi, cúi đầu, sợ bị nhìn ra cái gì đến.

Kỳ thật này không có gì, nàng một cái cô nương gia đang ở phần đất bên ngoài, lại ăn không ít khổ, tự nhiên muốn tìm một cái tin cậy nam nhân đến dựa vào. Mà tham gia quân ngũ nhân trời sinh có thể làm cho người ta dẹp an toàn cảm, nàng sẽ có ý tưởng cũng là không gì đáng trách.

Hạnh Nhược Thủy nhưng thật ra không để ở trong lòng.”Sao có thể a. Bọn họ tham gia quân ngũ bề bộn nhiều việc, quanh năm suốt tháng cũng không vài ngày giả, chính là nghĩ đến cũng không được.”

“Nga.” Mai Ngạn Đình tương há mồm muốn nói cái gì, nhưng lại nuốt trở lại đi, không hỏi lại.

Đồ ăn đều thượng bàn , phong phú một bàn tử đồ ăn.

“Trần Thiện, kêu các người đội trưởng xuống dưới ăn cơm đi.” Trần Thiện có phần hỗ trợ chuyển nhà, cho nên biết chủ phòng ngủ ở nơi nào.

“Ta lập tức đi.” Trần Thiện chạy vội mà lên, giống một đầu nhanh nhẹn báo tử.

Mai Ngạn Đình một bên trang cơm, một bên nhìn, trong lòng suy nghĩ trăm chuyện. Ngăm đen làn da, hàm hậu tươi cười, cường tráng thân thể, nhanh nhẹn động tác, như vậy nam nhân, nàng ở thành phố Y không thấy được. Trừ bỏ tỷ phu, đây là nàng lần thứ hai nhìn thấy như vậy nam nhân. Mà trước mắt này Trần Thiện, so với tỷ phu đến càng dễ dàng thân cận một ít, ít nhất không có kia lợi hại cùng đao giống nhau ánh mắt. Ngược lại thực hàm hậu, cười lộ lên ngây ngốc, thực đậu.

Nguyên bản chỉ có ba người, nay hơn cái Trần Thiện, trên bàn cơm cũng là náo nhiệt.

Đừng nhìn Ứng Trường Không mặt không chút thay đổi thực dọa người bộ dáng, hấn này đó bình lại còn không sợ hấn. Ở quân đội lý, quân hàm tuy rằng trọng yếu, nhưng ở bình thường lý, bọn họ chẳng phân biệt được quân hàm đều là huynh đệ! Cho nên Ứng Trường Không hỏi, Trần Thiện trả lời, nói xong bộ đội lý chuyện tình.

Hạnh Nhược Thủy ăn cơm thời điểm không thích nói chuyện, lắng lắng nghe, có tất yếu mới sắp một câu.

Mai Ngạn Đình tắc nghe được mùi ngon, mỗi một lần tầm mắt đảo qua Trần Thiện mặt, đều nghe được chính mình tim đập lại nhanh một ít. Trong lòng ý tưởng tràn đầy tràn đầy, thế cho nên đồ ăn là cái gì hương vị nàng cũng chưa ăn đi ra.

Tham gia quân ngũ lượng cơm ăn đại, Hạnh Nhược Thủy riêng cấp hai người tìm một cái chén lớn, trang hai đại bát xảy ra bọn họ trước mặt. May mắn nàng thích ăn cháo, cho nên riêng nhiều nấu.

Mai Ngạn Đình nhìn bọn họ đang cầm chén lớn ăn cơm, ánh mắt trừng lão đại. Làm nhìn bọn họ rất nhanh ăn xong rồi nhất chén lớn cơm, lại ánh mắt đều nhanh đến rơi xuống.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới chú ý tới Mai Ngạn Đình biểu tình, xì một tiếng nở nụ cười.”Ngạn Đình, bọn họ tham gia quân ngũ lượng cơm ăn đại, đều như vậy, thói quen là tốt rồi.”

“Ta, ta ăn nhiều lắm.” Trần Thiện ha ha ngây ngô cười, ngưỡng ngừng trảo trảo đầu.

Mai Ngạn Đình nhìn hấn kia ngây ngốc bộ dáng, cũng nhin không được che miệng cười trộm. Tham gia quân ngũ nhân thật sự là đáng yêu!

Hạnh Nhược Thủy lại trì hoãn, cũng không tùy vào động tâm tư. Xem Mai Ngạn Đình như vậy tử, hình như là đối Trần Thiện có như vậy một chút tâm tư a. Ngược lại là Trần Thiện, nhìn gốc hồ hồ còn không có hướng bên này tưởng.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới nguyên bản muốn cấp Trần Thiện giới thiệu bạn gái, nếu không liền đem Mai Ngạn Đình giới thiệu cho hấn? Mai Ngạn Đình từng có như vậy trải qua, Trần Thiện hội để ý sao? Nếu không, làm cho thượng tá cấp hỏi một câu?

Đột nhiên, nàng lại nghĩ tới Viên Mộng cùng Hạ Mặc đều nói quá trong lời nói, Mai Ngạn Đình trong lòng có ma. Một cái trong lòng có ma nhân, ở không có đem ma thanh điệu phía trước, thích hợp yêu đương kết hôn sao? Trường Không này đó bình đều là thật sự đứa nhỏ, cũng không thể hại bọn họ. Nếu không, vẫn là lại quan sát một đoạn ngày rồi nói sau. Hôn nhân đại sự, không thể nóng vội.

“Tích Mộng tỷ, ta cần phải trở về. Trong nhà phao chắn sàng đan, còn không có tẩy đầu.” Ăn qua cơm chiều, hỗ trợ rửa chén thu thập phòng bếp, Mai Ngạn Đình sẽ câu đi trở về.

“Sớm như vậy? Nếu không buổi tối ngay tại này ở một đêm?” Viên Mộng lý khai, tiểu tử kia cũng đi rồi, trong phòng phòng khá.

“Không cần. Chắn không thể phao lâu lắm, muốn phai màu. Tích Mộng tỷ, tỷ phu, còn có trần đồng học, ta đây đi về trước.” Mai Ngạn Đình khoát tay, cước bộ bay nhanh đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy đem nàng đưa đến ngoài cửa, nhìn nàng thả xe đạp lý khai.

Trần Thiện còn muốn chạy trở về bộ đội đâu, cho nên Mai Ngạn Đình đi rồi không bao lâu, hắn cũng muốn đi trở về.

Bọn người đi rồi, Hạnh Nhược Thủy dựa sát vào nhau đến thượng tá bên người.”Người nói đem Mai Ngạn Đình cùng Trần Thiện thâu thành một đôi, thích hợp sao?”

“Không thích hợp.” Ứng Trường Không đang xem quân sự kênh, đầu cũng không nâng liền cấp ra đáp án.

Hạnh Nhược Thủy đem hắn mặt hướng đã biết biên bài lại đây.”Vì sao không thích hợp?” Tham gia quân ngũ muốn kết hôn lão bà vốn sẽ không dễ dàng, nếu lại soi mói, liền càng khó .

Ứng Trường Không vươn tay, ôm của nàng thất lưng.”Nàng không thích hợp Trần Thiện, nói sau khó nghe điểm, nàng không xứng với của ta binh.”

Hạnh Nhược Thủy biết, thượng tá đối Mai Ngạn Đình ấn tượng vẫn cũng không rất hảo. Nhưng nghe hắn như vậy trực tiếp, vẫn là nhin không được khắp hắn một chút, nghề hắn nói:”Không cần nói Mai Ngạn Đình thực không đông đảo đường như. Nàng nhân kỳ thật rất tốt , chính là ăn khổ nhiều lắm, khả năng có chút nhớ nhưng pháp trật.”

“Ta biết, ta chưa nói nàng không tốt. Nhưng là, nàng vẫn là không xứng với của ta binh.” Thượng tá không lưu tình chút nào.

Hạnh Nhược Thủy có loại bị đánh mặt cảm giác, quyết miệng đứng lên sẽ trở về phòng.”Vậy được rồi, khi ta chưa nói.”

Còn chưa đi hai bước, đã bị thượng tá một phen giữ chặt ngã ở hắn trong lòng. Thượng tá cười hì hì thân ái nàng, mặt dán của nàng cọ .”Tức giận?”

“Ta có cái gì rất tức giận , cũng không phải ta muốn thú lão bà.” Ngoài miệng nói không tức giận, khả tức giận hai giáp không lừa được nhân.

Ứng Trường Không nhin không được nở nụ cười, đem hắn ôm đến đầu gối đi lên.”Ta không phải nói Mai Ngạn Đình nhiều không tốt, nhưng là một cái lòng dạ không đủ khoan nữ nhân, là không có biện pháp làm quân tẩu . Người cũng biết, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều ngày vốn sẽ không là mỗi người đàn bà đều có thể đủ nhận . Nếu lòng của nàng ngực không đủ khoan, như vậy ngày dài quá nàng sẽ có rất nhiều câu oán hận, sẽ làm cho khác khẩu thậm chí ly hôn. Của ta này đó binh đều là hết hy vọng mất nhân, bọn họ cưới lão bà sẽ đau cả đời, hy vọng cả đời quá lão bà đứa nhỏ nóng đầu giường đặt gần lò sưởi ngày. Cho nên, ta không hy vọng có gì ly hôn khả năng. Chúng ta càng không thể biết rõ có này khả năng, còn muốn đem bọn họ ghé vào cùng nhau, có phải hay không?”

Hạnh Nhược Thủy lập tức sẽ không khí , hiểu được hắn nói đều là lời nói thật. Huống hồ đang nhin nhân phương diện này, thượng tá thủy chung muốn so với nàng lợi hại hơn.”Ta biết . Người không thấy ta cũng chưa cho bọn họ giới thiệu, chính là hỏi một chút của người ý kiến mà thôi.”

Ứng Trường Không cười thân ái nàng, hai người lâu cùng một chỗ xem tivi. Thỉnh thoảng lại thảo luận hai câu, đầu đầu vỗ vỗ, cũng thập phần ấm áp.

.....

Một khác đầu Mai Ngạn Đình thả xe đạp ra tiểu khu, cách tiểu khu cửa không xa đã đi xuống xe, phụ giúp xe chậm rãi đi. Bởi vì là ngoại ô, cây cối tươi tốt, gió đêm thổi qua mang đi sóng nhiệt, thập phần thoải mái.

Mai Ngạn Đình thập phần hưởng thụ loại cảm giác này, dựa vào ven đường đi được thật chậm. Nếu có người làm bạn, cùng nhau ở ban đêm như vậy tử tán tán bộ, kia cũng là một loại hạnh phúc đi.

Đến thành phố Z cũng có một đoạn thời gian , nàng không thể không thừa nhận, nơi này ngày so với thành phố Y muốn thoải mái nhiều lắm. Ít nhất không ai đuổi theo nàng muốn tiền thuê nhà, hàng tháng tiền lương trừ bỏ ăn cơm, đại bộ phận đều tồn xuống dưới. Tuy rằng vừa mới bắt đầu, tạp lý tiền còn không nhiều. Nhưng là đối với vẫn nguyệt ánh trăng thậm chí có nợ người đến nói, như vậy có hai ngàn nguyên gửi ngân hàng cũng là thật đáng mừng. Mai Ngạn Đình vừa vận thuộc loại loại tình huống này.

Phòng ở là Tích Mộng tỷ thuê , còn có lúc trước mua quần áo tiền, Mai Ngạn Đình cũng không phải không nghĩ quá muốn còn. Nhưng là nàng hiện tại tiền còn quá ít, cho nên tính trước khiếm , chờ có tiền lại chậm rãi còn, dù sao Tích Mộng tỷ cũng không kém chút tiền ấy.

Tóm lại, ngày quá coi như thoải mái, chính là một người khó tránh khỏi có chút cô đơn. Mỗi khi nhìn người khác song song đứng đứng, ngọt ngào mật mật , trong lòng liền cảm thấy thực cô đơn. Có đôi khi nằm ở trên giường cũng sẽ nhớ tới Hứa An, trong lòng liền cùng miêu tả đường như khó chịu.

Mọi người là sợ cô độc , nàng cũng không ngoại lệ.

Mai Ngạn Đình thật sâu hấp một hơi phun ra đi, tưởng đem cái loại này trầm trọng cảm giác cấp dứt bỏ. Cúi đầu nhìn dưới chân lộ, cô độc cảm du nhiên nhi sinh. Nàng quá mức chuyên chú cho tâm tình của mình, thế cho nên không chú ý tới nguy hiểm tiến đến. Mãi cho đến đường đi bị ngăn trở, nàng mới ngạc nhiên phục hồi tinh thần lại.

Trước mắt vài người mặc áo quần lố lằng, tóc nhiễm loạn thất bát tao, miệng còn khó coi ăn kẹo cao su, vừa thấy chỉ biết là bất lương thanh thiếu niên. Bọn họ kia ánh mắt biểu tình, đều tình tường thuyết minh bọn họ muốn làm gì.

“Người, các người muốn làm gì?” Mai Ngạn Đình hai tay nắm chặt xe đạp tay lái, cả người hô hấp đều khó khăn. Hoảng hốt trung, giống nhau lại nhớ tới bị vạ nặng lãi này cầm thú xâm phạm trường hợp. Thân thể của hắn chỉ không được run run, trong mắt thật sâu đều là sợ hãi.

“A, buông, các người muốn làm gì? Ừ ừ.....” Vài người đem tay nàng bài khai, kéo nàng hướng bên cạnh âm u chỗ đi. Xe đạp rơi xuống ở ven đường thượng, đáng thương không có người để ý.

Mai Ngạn Đình bị bưng kín miệng. Những người đó dễ dàng liền mang theo nàng tha đi rồi, trong lòng nàng sợ hãi vô cùng, nước mắt bắt đầu đại khóa đại

khóa đến rơi xuống.

Làm người nọ bắt tay với vào của nàng trong quần áo vuốt ve thân thể của hắn, nàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Bởi vì những người khác để lại của nàng tứ chi, nàng áp cần động cũng chưa pháp động. Nàng tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, ngay cả khóc đều vô lực. Đúng lúc này, trên người kiềm chế đột nhiên buông lỏng, bên tai vang lên mấy người kia tiếng kêu thảm thiết, còn có bị đánh thanh âm.

Mai Ngạn Đình dắt vạt áo, cả người lui thành một đoàn. Bốn phía âm u một mảnh, nàng cái gì cũng nhìn không thấy. Sợ run một hồi, nàng mới nhớ tới muốn chạy trốn chạy, tay chân cùng sử dụng hướng ánh sáng địa phương đi đi.

Làm có hai thủ dừng ở cửa nàng đầu vai, nàng sợ tới mức hét lên một tiếng, dùng sức giãy dụa.

“Người đừng sợ hãi, là ta, ta là Trần Thiện!” Nguyên lai Trần Thiện ở Mai Ngạn Đình rời đi sau không bao lâu liền đi ra , hắn lái xe . Muốn thác bộ đội đặc chủng nhân lực cùng trí nhớ, hắn ngay tại vào cửa thời điểm thấy được kia lượng xe đạp, liền nhớ kỹ.

Hắn tốc độ xe bắt khoái, cho nên nhìn đến ven đường ngã vào kia xe khi, rất nhanh liền nhận ra đến đây. Xe ngã vào ven đường, kia nhất định là xảy ra chuyện gì, cho nên vội vàng dừng xe. Đơn giản phán đoán sau, tìm đến phương hướng, vừa mới cứu Mai Ngạn Đình.

“Trần Thiện” Tên này đối Mai Ngạn Đình mà nói không khác là thiên âm bình thường, nàng oa một tiếng khóc lớn, liền như vậy nhào vào Trần Thiện trong lòng. Thu hắn vạt áo, giống cái đứa nhỏ dường như khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Trần Thiện xấu hổ không biết như thế nào cho phải, hai tay liền như vậy cương nửa ngày, mới hồi phục tinh thần lại, một tay lấy nàng ôm lấy đến phóng tới chính mình trong xe. Xe đạp cũng bị nhặt lên đến, phóng tới vĩ tương lý.

Vận mệnh luân bàn, vô thường chuyển động.

Hạnh Nhược Thủy không có dự đoán được, sáng sớm hôm sau, thượng tá liền nhận được về đơn vị mệnh lệnh. Tuy rằng thực lo lắng hắn thương thế, nhưng đây là thượng cấp mệnh lệnh phải chấp hành.

Nhìn hắn đi rồi, đột nhiên cảm thấy lập tức không . Phòng ở không , ngay cả trong lòng đều không dường như.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc ở cửa đứng hồi lâu, thu thập tâm tình, quyết định trở về đổi một thân quần áo, đi làm đi.

Chỉ là bọn hán hai người đều không có nghĩ đến, lúc này đây phân biệt sẽ phát sinh nhiều như vậy chuyện tình, càng thật không ngờ hội mai phục như vậy một cái ẩn hình bom, ở ngày sau nhắc lên cơn sóng gió động trời, suýt nữa cải biến hết thảy.

Bởi vì xe chi trả , Hạnh Nhược Thủy không thể không cùng Đàm Bội Thi thương lượng muốn mua quá nhất thai. May mắn xe là mua bảo hiểm , nếu không thật sự là nhất bút tổn thất lớn.

Bởi vì không có xe thật sự không có phương tiện, cho nên Hạnh Nhược Thủy tính mau chóng phải đi đem xe cấp mua, mua cùng lúc trước giống nhau như đúc xe. Vốn liền khai thói quen , cũng tính đi chậm rãi chọn lựa công phu.

Hạnh Nhược Thủy đánh xe đến công ty, khoảng cách đi làm thời gian không đến 5 phút. Còn tại trong thang máy, liền đụng tới vài cái viên công cần bữa sáng vội vàng việc hướng lên trên hướng, nữ hài tử còn mặc giày cao gót, nhìn xem nàng kinh hồn táng đảm.

Mai Ngạn Đình nhưng thật ra đã sớm đến, nhưng là trên mặt cư nhiên có chút ứ thanh, tựa hồ bị thương.

“Ngạn Đình, đây là có chuyện gì? Bị nhân đánh?” Hạnh Nhược Thủy thân thủ huých chạm vào, nàng lập tức đau hút không khí, mặt đều nhăn lại đến đây.

Mai Ngạn Đình bùm mặt, sợ nàng gặp mặt một chút.”Không có. Chính là tối hôm qua thái xe đạp thời điểm có sai sót , sau đó quăng ngã.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn ra được đến, này không phải té bị thương dấu vết. Bất quá nàng không muốn nói, có lẽ có cái gì nỗi khổ âm thầm ở bên trong, cũng không phương tiện hỏi nhiều.”Về sau cẩn thận một chút, an toàn quan trọng nhất.”

“Cảm ơn Tích Mộng tỷ quan tâm, ta đã biết.” Tuy rằng bị thương, nhưng ở khác phương diện có điều , bởi vậy Mai Ngạn Đình cũng không để ý điểm này tiểu thương.

Hạnh Nhược Thủy an ủi tính vỗ vỗ của nàng đầu vai, đi vào văn phòng.

Hạ Mặc theo đuôi sau đó đi vào, hỏi nàng muốn hay không tham gia tiểu kết hội nghị.

“Ta sẽ không tham gia, người mang theo bọn họ đi thôi. Nếu có tất yếu, có thể điện thoại liên hệ ta.” Nàng hôm nay tâm tình không tốt lắm, không thích hợp đi họp.

Hạ Mặc cùng nàng hàn huyên vài câu, đi ra liền sửa sang lại hảo tư liệu, mang theo liên can người đi họp .

Hạnh Nhược Thủy vốn tưởng kêu Mai Ngạn Đình tiến vào tâm sự , nhưng là tự giác tâm tình không tốt, liền tạm thời các hạ. Cũng không biết như thế nào , đối với máy tính, một chút công tác nhiệt tình đều không có, cả người lười mệt mỏi . Nhất toàn bộ buổi sáng, nàng chỉ xử lý một ít bưu kiện, xét duyệt mấy trương tài vụ đơn.

Đến ăn cơm thời gian, nàng cũng hiểu được không có gì khẩu vị. Nhưng là tổng không thể bị đói, đành phải đi xuống lầu tìm điểm này nọ ăn.

Tự mới từ thành phố T trở về lần đó đụng tới Cố Miêu Miêu, Hạnh Nhược Thủy đã muốn thật lâu không đụng tới quá nàng . Cho nên đột nhiên gặp đụng phải, nàng nhất thời không thể phục hồi tinh thần lại. Hoặc là nói, nàng nhất thời không thể tin này cùng người ở đầu đường xoay đánh nữ tử sẽ là Cố Miêu Miêu.

Nàng sợ run một chút, nhưng rất nhanh liền phát hiện xoay đánh vào cùng nhau hai người trung, Cố Miêu Miêu thị xử cho hạ phong cái kia. Nàng không biết này tính cái gì tình huống, nhưng Cố Miêu Miêu tốt xấu là nàng nhận thức , xem ở Cố lão phân thượng nàng cũng không thể làm như không thấy.

Hạnh Nhược Thủy tiến lên, trong lúc hỗn loạn nắm kia nữ nhân cổ tay, làm cho nàng ăn đau bụng lỏng ra Cổ Miêu Miêu. Kia nữ nhân lại không phục, nhấc chân còn muốn đá nàng một cước. Hạnh Nhược Thủy không nghĩ nhiều, nâng thủ liền quăng nữ nhân một bạt tai. Thoáng dùng sức, đem nàng đẩy ra.

“Người tính cái gì vậy? Người dựa vào cái gì đánh ta? Ta liều mạng với người!” Nữ nhân cùng điên rồi dường như nhắm phía Hạnh Nhược Thủy, một đầu tóc bay rối quần áo hỗn độn, thập phần chật vật. Nhưng này cổ điển kính nhi, nhưng thật ra không cái .

Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng mà có thể đem nàng cấp bắt được, dùng sức đem nàng đi phía trước đẩy. Mắt thấy Cổ Miêu Miêu bụm mặt theo trong đám người bài trừ đi, nàng vội vàng đuổi theo.

Mặt sau nữ nhân còn tại hùng hùng hổ hổ , theo này đôi câu vài lời lý, Hạnh Nhược Thủy nhưng thật ra đại khái đoán được sự tình tiền căn hậu quả. Cái kia nữ nhân, hiển nhiên là một cái không biết cảm thấy thẹn tiểu tam. Trước mặt mọi người mặt, thể nhưng cũng dám lớn như vậy thứ thứ thừa nhận chính mình tiểu tam thân phận, còn tại kia nói Cổ Miêu Miêu thể nào không tốt, mới có thể làm cho trượng phu không cần nàng.

Hạnh Nhược Thủy không có dự đoán được, Cổ Miêu Miêu đã muốn kết hôn . Hơn nữa, vẫn là một đoạn tiểu tam chen chân hôn nhân. Đuổi theo đi, ngăn cản nàng.”Cổ Miêu Miêu.”

Cổ Miêu Miêu phát cũng bị cái kia nữ nhân xả loạn thất bát tao , trên mặt hấn bắt một đạo một đạo vết thương, ngẩng đầu thê thảm nhìn Hạnh Nhược Thủy, cười khổ hỏi:”Người cũng đến xem ta chê cười phải không? Cũng đối, người là tôi nên xem ta chê cười nhân.”

Nguyên lai, Cổ Miêu Miêu mang thai sau, cổ luận điệu cũ rích tra phát hiện đập hư hấn cháu gái dĩ nhiên là một cái trà trộn quán bar cuộn cuộn, một mạch dưới đêm kia cuộn cuộn cấp chính đã chết. Cổ Miêu Miêu trong bụng đứa nhỏ, cũng chỉ có thể xoá sạch.

Cũng không biết là vì không có thể gả cho Ứng Trường Không, vẫn là bởi vì đứa nhỏ chuyện tình, Cổ Miêu Miêu trở nên buồn bực không vui. Nguyên bản thiên chân khả ái tiểu cô nương tựa hồ một đêm trong lúc đó trưởng thành, biết sâu khổ .

Dung Tú Mĩ xem không thể nữ nhi như vậy, cho rằng là Ứng Trường Không vứt bỏ làm cho nữ nhi không vui vẻ . Cho nên càng không ngừng làm cho nàng thân cận, muốn cho nàng mau chóng theo về lo lắng lý đi ra. Dung Tú Mĩ là quân tấu, nhận thức nhân tự nhiên cũng đều là quân giới . Cuối cùng có người cấp Cổ Miêu Miêu giới thiệu Hiên Viên trưởng phòng gia dài công tử.

Hiên Viên gia ở quân giới địa vị, đó là tiếng tăm lừng lẫy . Nữ nhi có thể đặt lên như vậy hôn sự, Dung Tú Mĩ tự nhiên là vui mừng . Sợ hãi nữ nhi hư thân chuyện tình hội ảnh hưởng của nàng hôn nhân hạnh phúc, Dung Tú Mĩ còn mang theo nàng vụng trộm làm mang trình chữa trị giải phẫu. Thậm chí không để ý nữ nhi còn tại đến trường, sớm làm cho bọn họ kết hôn .

Hiên Viên dài công tử Hiên Viên kí nam đã muốn 33 tuổi, so với Cổ Miêu Miêu lớn 10 nhiều năm, có thể xem như lão phu thiếu thê . Hiên Viên kí nam coi như là ngại cho trong nhà bức bách, cưới Cổ Miêu Miêu. Hấn trời sanh tính phong lưu, thích đều là này tuổi trẻ mạo mĩ còn phong tình vạn chủng nữ tử, như vậy nữ tử bình thường sẽ không xuất từ gia thể hiển hách người ta, trong nhà tự nhiên không đồng ý hấn thú như vậy nữ nhân.

Cổ Miêu Miêu mặc dù có vài phần tự sắc, nhưng là cách Hiên Viên kí nam yêu cầu còn kém xa lắm. Bất quá ngây ngô không hiểu tình hình tiểu cô nương đùa đứng lên, tự nhiên cũng có một phen tình thú. Dem nàng chậm rãi khai phá thành phong trào tình vạn loại thực nữ nhân, vậy cũng có tình thú . Cho nên vừa kết hôn thời điểm, Hiên Viên kí nam vẫn là ở kiểu thê trên người tìm một phen công phu , có lẽ dùng chơi một hồi càng thích hợp.

Mà Cổ Miêu Miêu này tình đậu chưa khai tiểu cô nương, làm sao lẫn mất quá tình trường cao thủ chiêu số, thực dễ dàng liên luân hãm ở Hiên Viên kí nam tình vông lý không thể tự thoát ra được. Khả hoa hoa công tử chính là hoa hoa công tử, hấn hứng thú luôn tới cũng nhanh đi nhanh hơn. Huống chi, ở thê tử trên người háo nửa năm thời gian, với hấn mà nói đã muốn là không ngắn một đoạn thời gian . Chán ngấy hấn, tự nhiên lại chứng nào tật nấy, nữ nhân thay đổi một cái lại một cái.

Cố gia thế lực cũng là không tha khinh thường , Hiên Viên gia tự nhiên cũng không nghĩ đến tội nó. Vì thế vận dụng trong nhà thế lực, đem Hiên Viên kí nam phần đông gièm pha nhất nhất áp chế. Cũng từng đối Hiên Viên kí nam vận dụng gia pháp, đáng tiếc giang sơn dễ đổi.

Cố Miêu Miêu trời sanh tính đơn thuần, tuy rằng Hiên Viên kí nam ở trên giường đem nàng khai phá thành phong trào tình vận loại tiểu nữ nhân, nhưng trong lòng để ý thượng nàng vẫn là cái đơn thuần tiểu cô

nương. Không có tận mắt đến tượng phu đùa bỡn nữ nhân, nàng áp căn sẽ không hướng phương nào mặt tượng, cho nên cũng giấu diếm rất dài một đoạn thời gian.

Chính là hôm nay dưới làm sao có giấy có thể bao ở hỏa chuyện tình, sự tình rốt cục vẫn là bại lộ . Vì thế, còn có vừa mới tiểu tam cùng nguyên phối đầu đường xé rách một màn.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới Cố Miêu Miêu sẽ có loại này chua sót biểu tình. Tuy rằng nàng quần quít lấy Ứng Trường Không có chút chán ghét, nhưng không thể không thừa nhận, nàng kỳ thật chính là một cái thiên chân hoạt bát tiểu cô nương, còn không biết nhân gian khó khăn cũng không hiểu yêu! Khả giờ phút này, nàng giống như là đã trải qua rất nhiều đả kích, thiên chân sáng sủa không còn nữa, ngược lại vẻ mặt sầu khổ.

“Ta, ta không có cái kia ý tứ. Người bị thương, ta đưa người đi bệnh viện đi.” So với việc Cố Chân Chân, Hạnh Nhược Thủy kỳ thật cũng không có thực chán ghét Cố Miêu Miêu, dù sao nàng chính là đơn thuần bị chính mình tỷ tỷ làm thương đối xử thôi.

Cố Miêu Miêu thê thảm cười, phát khai tay nàng, lui ra phía sau từng bước.”Không cần. Người không cần đáng thương ta, ta cũng không cần của người đáng thương.”

Sau đó, nàng lão đảo đi rồi. Nàng trước kia liền tiêm gây, hiện tại lại đơn bạc làm cho người ta lòng chua xót.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, trong lòng rất không phải tư vị . Vô luận như thế nào, nàng chưa từng có ở trong lòng hy vọng Cố Miêu Miêu quá không tốt. Nay nhìn đến nàng như vậy chật vật, trong lòng đổ hoảng.

Nàng kinh ngạc ở tại chỗ đứng hồi lâu, Cố Miêu Miêu đều đã muốn đi xa không thấy , nàng vẫn có chút không thể hoàn hồn. Vừa mới phía sau, Ứng Trường Không gọi điện thoại đến đây.

“Làm sao vậy? Giống như tâm tình không tốt?” Chính là một cái “Uy”, Ứng Trường Không liền đem của nàng cảm xúc cấp thăm dò .

Hạnh Nhược Thủy thở ra một hơi, hướng chường tiệm cơm đi đến.”Ta vừa mới nhìn đến Cố Miêu Miêu , nàng kết hôn , người biết không?”

“Lược có điều nghe thấy.” Bất quá từ sự tình lần trước sau, hẳn cùng Cố gia cũng rất ít có liên quan. Có lẽ cha mẹ bên kia vẫn là có liên hệ .

“Ta nhìn thấy nàng cùng một nữ nhân ở trên đường cái xé rách xoay đánh, cái kia nữ nhân là nàng lão công tình phụ. Nàng thay đổi thiệt nhiều, ta đều nhanh nhận thức không được đến đây. Trước kia nàng chính là một cái thiên chân hoạt bát tiểu cô nương, khả hiện tại, giống như là trong TV này vẻ mặt khổ đáng thương nữ nhân.”

Nàng tuy rằng cũng không nói gì đi ra, nhưng Ứng Trường Không hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của nàng, nàng là cái sỏ nữ nhân.”Vợ, kia không phải của người sai. Mỗi người đều có chính mình cuộc sống chính mình trải qua, người sở hy vọng thiên hạ mỗi người đều là người tốt, mỗi người đều có thể Bình An hạnh phúc chuyện tình là không có khả năng . Cho nên, đừng nghĩ nhiều lắm.”

“Ta cũng không có tưởng cái gì, chính là cảm thấy, cảm thấy trong lòng rất khó chịu , cũng nói không rõ vì sao.” Có lẽ là cùng vì nữ nhân, rất hiểu được tượng phu bên ngoài cái loại này đau đớn, cho nên đồng tình nàng đi.

Mặc kệ một nữ nhân cỡ nào không tốt, mặc kệ một đoạn hôn nhân cỡ nào không bị xem trọng, nhưng hôn nhân chính là hôn nhân, nó trừ bỏ là một cái hồng sách vở vẫn là không thể trốn tránh trách nhiệm. Một người nam nhân ở không có lý hôn phía trước, chính là có thiên đại lý do, cũng không có tư cách đi theo nữ

nhân khác dây dưa cùng một chỗ. Một nữ nhân ở một người nam nhân còn có hôn nhân quan hệ khi, chính là có lại thâm yêu, cũng không tư cách chen chân trong đó.

Cho nên thường xuyên nhìn đến một ít tiểu tam đúng lý hợp tình nói bọn họ vợ chồng đã muốn không cảm tình, nói người ta nguyên phối cỡ nào cỡ nào không tốt, nhưng ngay cả như vậy, cũng không hẳn là trở thành tiểu tam chen chân lý do. Mỗi người đều có chính mình khuyết điểm, ở chung lâu tổng hội có như vậy như vậy vấn đề, không nên trở thành người khác thương tổn hấn / của nàng lý do. Không cùng đã kết hôn nam nhân hoặc là nữ nhân dây dưa tình cảm, đây là đối hôn nhân tôn trọng, cũng là đạo đức điểm mấu chốt.

“Ta biết. Tóm lại người đừng nghĩ nhiều, mỗi người đều có con đường của mình, cũng cần trải qua một sự tình đến làm cho chính mình trở nên kiên cường. Cố Miêu Miêu bị bảo hộ rất hảo, có lẽ trải qua quá này đó sau, nàng ngược lại có thể thành thực đứng lên tìm được chính mình hạnh phúc.” Ít nhất không hề luôn nghe Dung Tú Mĩ bài bố, cuối cùng chính mình chịu tội. Mỗi người đều cần thành thực đứng lên, cần chính mình đến đi con đường của mình.

“Hy vọng đi. Ta còn là hy vọng nàng có thể hạnh phúc, nàng tâm địa không xấu.” Có lẽ nói, nàng hy vọng thiên hạ hôn nhân đều có thể lâu dài thậm chí cả đời. Đây không chỉ có là nàng đối Cố Miêu Miêu hy vọng, lại nàng đối tình yêu kỳ vọng.

Ứng Trường Không cười nhẹ, thanh âm càng phát ra ôn nhu.”Ta biết, của ta vợ là thiên hạ tốt nhất nữ nhân!”

“Người đây là khoa ta đâu, vẫn là gián tiếp khen người chính mình a?” Hạnh Nhược Thủy tâm tình chậm rãi tốt lắm, thượng tá thanh âm đối nàng mà nói có chứa khổ năng lực.

“Đều có, nhưng là quan trọng nhất vẫn là khoa của ta vợ.” Ở trong lòng hấn, vợ là là quan trọng nhất.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới nở nụ cười. Mặc kệ là còn thật sự vẫn là vui đùa, đến từ người yêu khen ngợi luôn làm cho người ta tâm tình tốt.”Không với người bản. Ta muốn ăn cơm, người ăn không có?”

“Ăn, vậy người ngoan ngoan ăn cơm. Nếu đem chính mình đói gây, trở về ta cần phải gia bạo.” Thượng tá cảm thấy hấn vợ còn gây, tốt nhất còn có thể béo một chút. Nam nhân đối với cốt cảm chỉ biết thưởng thức, nhỪng Chính mình nữ nhân vẫn là thích đầy đặn một ít.

“Ta muốn đói gây, có bản lĩnh người hiện tại trở về tấu ta nha. Ta thật sự muốn ăn cơm, quảỉ.” Nếu đói gây hấn có thể lập tức quay lại, nàng thật đúng là hội làm như vậy. Bất quá, có phải hay không rất tùy hứng làm vậy ?

Treo điện thoại, mát mát tâm tình cuối cùng là tốt hơn nhiều. Khẩu vị cũng khôi phục một ít, ăn non nửa chén cơm, còn đem canh cấp uống xong rồi.

Buổi chiều mỗi cái hạng mục ra một chút vấn đề, vội vàng xử lý, chờ sự tình giải quyết, cũng đã đến tan tầm thời gian.

Nàng ở chợ dạo qua một vòng lại một vòng, vẫn như cũ không biết mua cái gì. Một người cơm chiều, thật sự không thể nào xuống tay. Chuyển tới đệ tam vòng thời điểm, nàng sẽ theo liền mua cái rau xanh, lại mua cái hạt tiêu mua điểm thịt, hai cái đồ ăn liền phải chính mình.

Khó nhất chịu, muốn nói dẫn theo đồ ăn đi đến biệt thự bên ngoài thời điểm. Nhìn đen tuyền phòng ở, nhìn nhìn lại người khác gia đèn đuốc, trong lòng nhất thời liền rối rắm đứng lên. Cảm giác mát mát, du nhiên nhi sinh.

Vào gia môn, mở ra đăng. Tivi không có mở ra, càng không có một bé ở trên sofa chuyên chú xem phim hoạt hình, thỉnh thoảng lại phát ra con vịt kêu. Nàng kinh ngạc đứng ở cửa, nửa ngày cũng chưa động một chút.

Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy vẫn là đem tivi mở ra, điều đến hoạt hình kênh. Chính mình mới cầm này nọ đi tại phòng bếp, chuẩn bị một người bữa tối. Hai cái đồ ăn rất nhanh liền chuẩn bị tốt, nhưng cơm còn không có nhanh như vậy nấu chín. Nàng đành phải đi ra phòng khách, ở trên sofa ngồi xem tivi. Rất muốn rất muốn cấp Viên Mộng đánh cái điện thoại, nghe một chút tiểu tử kia thanh âm. Nhưng là đáp ứng

rồi Viên Mộng, vì làm cho tiểu tử kia thích ứng tân sinh sống, chính mình tạm thời không thể cho hắn gọi điện thoại.

Kinh ngạc nhìn màn hình TV, mãi cho đến cơm nấu tốt đình một tiếng, mới đi vào nấu cơm. Hai cái đồ ăn, 5 phút liền thu phục. Bưng lên, to như vậy trên bàn cơm phóng hai cái đồ ăn, nhìn cũng rất tịch mịch.

Mãi cho đến ăn xong cơm chiều, thu thập hoàn phòng bếp, còn giặt sạch tắm đi ra, ngạc nhiên phát hiện thời gian mới tám giờ. Nàng tuy rằng nghỉ ngơi quy luật, nhưng về hưu tức thời gian còn có hai cái giờ.

Hạnh Nhược Thủy cuối cùng cầm quyển sách, tựa vào đầu giường xem. Nhưng là phát hiện tâm như thể nào cũng im lặng không dưới đến, vì thế lại đứng lên xem máy tính. Ở chủ trang thượng nhìn đến một tiểu thuyết trang web tên của, đột nhiên nhớ tới chính mình từng viết quá văn tự. Nàng điểm mở ra, nhìn đến kia hai quyển sách lẳng lẳng nằm.

Hạnh Nhược Thủy đổ bộ đến hậu trường, điểm đánh nhìn một chút tổng thu vào, ngạc nhiên phát hiện cư nhiên có mấy chục vạn. Tuy rằng chấm dứt rất lâu, nhưng có thể là bởi vì đặt lượng cao, biên tập luôn luôn tại đề cử duyên có. Nàng chú ý tới, theo mới nhất nhấn lại đến nàng hồi phục cái kia, trung gian nhấn lại nhiều đêm không xuể. Đại đa số đều là ở ồn ào nàng như thể nào không viết, nói chờ mong của nàng tân làm.

Hạnh Nhược Thủy vui vẻ ra mặt, đột nhiên biết chính mình nên như thế nào an bài này trông không thời gian. Nếu trong lòng có chuyện xưa, vậy lại viết một quyển sách đi. Hôm nay nhìn thấy Cố Miêu Miêu, trong lòng nàng cảm khái ngàn vạn, liền viết “Tiểu tam chen chân, nữ nhân làm tự cường” chuyện xưa tốt lắm.

Cố Miêu Miêu cùng người bên đường xoay đánh kia một màn rõ ràng ở của nàng trong đầu, Hạnh Nhược Thủy dùng văn tự đem nó trở lại như cũ, tựu thành của nàng tân làm thủ chương. Làm cuối cùng một cái dấu chấm tròn viết thượng, tâm tình của nàng liền áp lực lợi hại.

Biên tập còn tại tuyến, tân văn xét duyệt rất nhanh liền thông qua.

Chỉ chốc lát, QQ liền vang lên, là biên tập viên. Tùy ý hàn huyên hai câu, nhiều nhất là biểu đạt đối nàng một lần nữa viết văn hưng phấn. Hạnh Nhược Thủy không thương ở trên internet cùng người nói chuyện phiếm, cho nên đơn giản nói vài câu, liền thôi nói đi viết văn. Biên tập có lẽ thật sự chờ mong của nàng tân làm, cũng sáng khoái thả người.

Hạnh Nhược Thủy viết đến ngủ tiền 10 phút, liền gõ dấu chấm tròn. Tuy rằng linh cảm còn tại ra bên ngoài dừng, nhưng là nên ngủ. Lâm quan trước máy tính, nảy sinh cái mới một chút tân làm trang mặt, cư nhiên nhìn đến năm mươi nhiều nhân nhấn lại. Nàng không khỏi nở nụ cười, tốc độ thật là nhanh đâu.

Mang theo hảo tâm tình, Hạnh Nhược Thủy nằm vào ổ chăn lý. Như là tính tốt lắm dường như, thượng tá điện thoại liền vang, trầm thấp từ tính tiếng nói, trấn an của nàng cô độc.

Có yêu nhau nhân tài sẽ

minh bạch, nguyên lai hai người mở điện nói thật sự không cần nói cái gì đề, tùy tiện một câu vô nghĩa cũng có thể nói ra ngọt ngào hương vị đến. Chỉ cần nghe được đối phương thanh âm, tựa hồ thì phải là trên thế giới tốt nhất đề tài. Ở không người đêm khuya lý, có thể bạn người nhập miên.

Hạnh Nhược Thủy đem mua xe từ chuyện tình đuổi kịp giáo nói, thượng tá cho bất đồng ý kiến.

“Chính người mua một chiếc đi, đừng lấy công ty danh nghĩa mua. Chính mình mua có thể lựa chọn người thích thích hợp nữ hài tử khai, thương vụ xe không thích hợp người.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đối. Dù sao viết tiểu thuyết tạp lý có tiền, mua chiếc xe vậy là đủ rồi. Vì thế hai người liền lựa chọn cái gì xe vấn đề tiến hành rồi thảo luận, nói là thảo luận, có lẽ kêu hạnh phúc đầu vô mồm càng thích hợp. Thẳng đến mau 10 giờ rồi, lẫn nhau mới lưu luyến không rời cắt đứt điện thoại.

Thượng tá ý tứ là, nàng có thể mua một chiếc giáp xác trùng. Ước chừng hai mươi vạn tả hữu, lựa chọn lục sắc sống hoặc là vàng nhạt sắc, tươi mát vừa đáng yêu. Xe cùng người phối hợp cùng một chỗ, nhất định thực đẹp mắt.

Hạnh Nhược Thủy mặc dù ở điện thoại lý cùng hần biện giải hảo một thời gian, nhưng là tại đây chút máy móc vật thượng, nam nhân luôn so với nữ nhân cũng có cái nhìn. Ngủ tiền nàng ngay tại trong lòng tưởng, ngày mai tìm cái thời gian, cấp chính mình chọn một chiếc giáp xác trùng đi.

Chính là hai người cũng chưa nghĩ đến, mua một chiếc xe cũng có thể liên lụy ra rất nhiều phong ba đến. Nhưng nếu người khác sớm đã thiết tốt lắm bấy tại kia chờ, chỉ sợ là ở kiếp nạn trốn.

Minh thương dịch chấn, ám tiền cũng là nan phòng.

103. Chương 103: Ám Tiền Nan Phòng

Có lẽ là viết này nọ viết rất đầu nhập vào, Hạnh Nhược Thủy làm một đêm mộng, trong mộng càng không ngừng trình diễn tiểu tam cùng chính thê khắc khẩu xoay đánh tiết mục. Không chỉ có hình ảnh rõ ràng, liền ngay cả kia một câu câu lời kịch đều rành mạch, thật đúng là giống như vậy một hồi sự.

Buổi sáng tỉnh lại, đau đầu lợi hại. Nàng đỡ khóc đỡ cười xoa huyết Thái Dương, lẩm bẩm:”Thật sự là nhập ma.”

Đi phòng tập thể thao rèn luyện đi ra, mới cảm thấy cái loại này mềm nhũn cảm giác biến mất. Thừa dịp trong đầu hình ảnh cùng lời kịch đều hoàn thanh tích, nàng vội vàng mở ra máy tính, gõ nửa giờ có bao nhiêu mới dừng lại đến.

Ăn qua bữa sáng, nàng liền mang theo tạp trực tiếp nhìn xe. Lựa chọn vẫn là lần trước cái kia xe đi, giáp xác trùng có ở bán chủ yếu là đại chúng phẩm bài. Nàng dựa theo thượng tá đề nghị, đối lập một chút vàng nhạt sắc cùng xanh nhạt sắc, cuối cùng lựa chọn xanh nhạt sắc.

Ở tuyển xe thời điểm, còn đụng phải một người nam nhân lại đây cùng nàng đến gần. Đại ý là hần bạn gái sinh nhật, cho nên muốn chọn lựa một chiếc xe cấp nàng làm sinh nhật lễ vật. Nhưng dù sao cũng là nam nhân, cho nên không biết nữ sinh thích cái gì xe, hỏi một chút Hạnh Nhược Thủy đề nghị.

Hạnh Nhược Thủy đối người xa lạ rất cảnh giác, cho nên đại ý trở về vài câu, chính mình bước đi mở. Nếu hần thật sự tưởng chọn bạn gái thích xe, hần tổng có thể nghĩ biện pháp nói bóng nói gió ra đáp án. Như vậy từ tới hỏi người khác, đến gần khả năng tính rộng lớn cho tham khảo ý kiến.

Không thể không nói, giáp xác trùng ô tô quả thật thực dễ dàng nữ sinh niềm vui, hình dáng nhỏ gọn đáng yêu, nhìn cũng rất thoải mái. Nhưng là có một đại khuyết điểm, chính là không gian quá nhỏ. Một nhà ba người xuất hành vẫn là không thành vấn đề, nhưng nếu đến đây cha mẹ hoặc là bằng hữu, vậy tái bất động.

Hạnh Nhược Thủy lo lắng một phen, vẫn là quyết định mua. Nếu thật là nhiều người xuất hành, khai thượng tá kia lượng thực huyền hần mã là đến nơi. Dù sao chỉ cần thượng tá ở nhà, khai khẳng định là hần xe. Đây tiểu giáp xác trùng, cũng liền nàng một người mở ra đi làm, đương nhiên là có đứa nhỏ còn có thể làm ra vẻ tiểu bảo bảo.

Thử giá một vòng trở về, quả nhiên rất feel.

Hạnh Nhược Thủy bàn tay to vung lên, mua. Ở ký ngân hàng giấy tờ thời điểm thiếu chút nữa nghĩ sai rồi, này tạp dùng là là “Hoa Tích Mộng” thân phận, nàng thiếu chút nữa liền ký “Hạnh Nhược Thủy”.

Này còn muốn cảm tạ lúc trước Thương Duy Ngã mang nàng trở về thời điểm, đem của nàng giấy chứng nhận chi phiếu đều cầm lại đi. Đây trương chi phiếu nàng trên cơ bản rất ít dùng, cũng không có khai thông cái gì tin nhắn nhắc nhở. Nếu không ngày hôm qua về phía sau thai nhìn tiền nhuận bút thu vào, nàng thông gia mặt có bao nhiêu tiền cũng không biết.

Thủ tục làm tốt, hôm đó buổi chiều 5 điểm tả hữu là có thể lại đây đề xe.

Hạnh Nhược Thủy đánh giá tan tầm lại đây, vừa mới hảo lái xe về nhà. Nhớ tới người ta vì xứng quần áo mà mua danh xe, nàng nhin không được tưởng, nàng muốn hay không vì chính mình yêu giá đi mua một bộ quần áo? Nghĩ chính mình liền nở nụ cười, cuối cùng tự nhiên là không có phí này trắc trở. Rất nhiều này nọ một khi cố ý, sẽ trở thành trói buộc, mà không phải hưởng thụ.

Giữa trưa đi ăn chừng cơm thời điểm, Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên phát hiện, chính mình lại đụng phải mua xe khi bính kiến cái kia nam nhân, an vị ở nàng đối diện. Có lẽ là bởi vì lần thứ hai gặp mặt, coi như là nửa người quen , còn cùng nàng bắt chuyện đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy vô tình để ý tới, chỉ hướng hần nhìn thoáng qua, mặt không chút thay đổi mấy khẩu đem cơm ăn hoàn bước đi .

Thật vất vả hằm đến buổi chiều, Hạnh Nhược Thủy thẳng đến xe đi, mở ra cửa nàng yêu giá thượng Đàm Bội Thi gia xem cửa nàng con nuôi.

Không thể không thừa nhận, đứa nhỏ trưởng thành là rất nhanh . Nguyên bản vẫn là mặt nhăn mặt nhăn hồng hồng một đoàn, nháy mắt tựu thành một cái không công mập mập oa nhi . Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ , ánh mắt lại đại lại viên, cái miệng nhỏ nhắn nhi hồng hồng , nhìn miễn bàn nhiều đáng yêu. Chỉ cần nhìn đến này nọ, cầm lấy liền hướng miệng đưa. Nhưng là còn không có nha, chỉ nhìn đến đầu lưỡi liếm a liếm a , còn chảy nước miếng.

Hạnh Nhược Thủy thủ duỗi ra đi ra, đã bị hần bắt được tay nhỏ bé chỉ, túm hướng cái miệng nhỏ nhắn lý đưa đi. Sợ trạc đến hần, không thể không bắt tay chỉ khúc đứng lên. Trải qua lạp xả không có thể đem “Đường đường” Cấp ăn đến miệng, tiểu tử kia miệng nhất phiết, khóc.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi liếc nhau, cười ha ha.

Đàm mẹ vừa ý đau của nàng tiểu tôn tử , vừa nghe đến hần khóc, lập tức cứ tới đây ôm một cái, còn đem thân mẹ cùng mẹ nuôi đều mắng một chút.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi tựa vào cùng nhau ngồi, nhìn Đàm mẹ dỗ đứa nhỏ, vui vẻ cười.

“Đúng rồi, ta vừa mua chiếc xe, đại chúng giáp xác trùng, lục nhạt sắc . Chờ người có thể xuất môn , ta mang người cùng cục cứng đi chơi.” Hạnh Nhược Thủy nhắc tới chính mình yêu giá, vẫn là có như vậy một chút hưng phấn.

Đàm Bội Thi thân thủ trạc trạc của nàng mặt.”Nhìn người sắt. Nhạc Nhạc, nhìn người mẹ nuôi kia sắt hình dáng, khinh bỉ nàng!”

Tiểu tử kia đã muốn bị bà ngoại dỗ tốt lắm, lại bị thả lại nôi lý. Cũng không biết là trùng hợp, hay là nghe đã hiểu mẹ nói, ha ha ngây ngô cười. Tay nhỏ bé cuốn thành quyền đầu, phóng tới bên miệng, đầu lưỡi vươn đến liếm liếm. Rất nhanh, tiểu quyền đầu liền ướt sũng .

Hạnh Nhược Thủy đem tay hần lấy khai, đậu hần.”Cái gì đều hướng miệng phóng, thật sự là cái tiểu tham miêu!”

Phối hợp muốn làm quái biểu tình, đứa nhỏ nhìn xem nhìn không chuyển mắt, sau đó liền phát ra khanh khách tiếng cười. Sợ hần cười đau sốc hông , Hạnh Nhược Thủy không dám đậu quá lợi hại. Nhìn đứa nhỏ cặp kia hắc nho dường như mắt to, thấy thế nào như thế nào đáng yêu. Nhìn nhìn, lại nghĩ tới của nàng Tiểu Phúc An .

Một người về nhà cũng không muốn làm cơm, Hạnh Nhược Thủy liền rõ ràng ăn cơm chiều mới rời đi. Về nhà tắm qua viết một hồi tiểu thuyết, rất nhanh đi ra ngủ thời gian .

Cứ như vậy lại qua hai ngày.

Làm quân đội tư pháp cơ quan nhân viên tìm tới môn, đưa ra giấy chứng nhận, đem ý đồ đến thuyết minh khi, Hạnh Nhược Thủy có chút mộng .

Tây nam trùm thuốc phiện? Đó là ai? Cùng nàng có cái gì quan hệ?”Ngượng ngùng, ta không hiểu được ý tứ của người. Ta có thể hay không đánh cái điện thoại?”

“Không thể. Mời người phối hợp chúng ta công tác.” Quân nhân nghiêm túc thời điểm đều là thực uy nghiêm , huống chi là quân đội chấp pháp ngành. Đầu có nghe điểm kêu nghiêm túc, nói khó nghe điểm liền cùng sát rất giống .

Hạnh Nhược Thủy nhưng thật ra không tai hại sợ, cũng không phải không sợ hãi, chính là nàng không sợ trước mắt những người này, mà là lo lắng Ứng Trường Không gặp chuyện không may.”Ta cũng không hiểu

được người là có ý tứ gì, ta như thế nào phối hợp công tác của người? Người nói cái gì tây nam trùm thuốc phiện, ta áp cần cũng không biết là cái gì? Ta nhất tiểu dân chúng nhất lương dân, người theo ta nói trùm thuốc phiện, đây là không phải, có phải hay không có điểm khôi hài?”

Đối phương mở ra trong tay vở, thần nhiên nhìn nàng.”Hạnh tiểu thư, như vậy đi, chúng ta hỏi người mấy vấn đề, người tình hình thực tế trả lời là tốt rồi.”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Vậy được rồi. Nhưng là tại đây phía trước ta âm thanh báo trước mình một chút, về bộ đội chuyện tình, hẳn một chữ cũng sẽ không theo ta đề, nếu là phương diện này vấn đề các người cũng có thể không cần hỏi.”

Tuy rằng lo lắng, nhưng bọn hắn chưa làm qua chuyện tình, nàng cũng không sợ hãi. Ngay tại vừa mới, nàng đã muốn suy nghĩ cẩn thận, bọn họ ý tứ là, Trường Không cùng tây nam trùm thuốc phiện có câu kết! Đại khái chính là ý tứ này!

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy thực buồn cười, nàng kia chính trực rồi tinh rồi mù thượng tá, cùng trùm thuốc phiện có câu kết? Nàng xem đến trước mắt này ra vẻ vẻ mặt chính khí nhân, rất muốn mắng chửi người! Nhưng trong lòng biết xúc động vô bổ cho sự, muốn bình tĩnh.

“Năm nay 3 đầu tháng, người cùng Ứng Trường Không ở thành phố Z lệ cảnh hoa viên mua nhất đồng biệt thự, có phải hay không có chuyện này?”

Hạnh Nhược Thủy khẽ nhíu mày, ngay cả chuyện này đều nhảy ra đến đây.”Là. Chính là các người hiện tại đang ở chỗ này.”

“Biệt thự báo giá bao nhiêu tiền? Các người là duy nhất thanh toán tiền vẫn là tiền trả phân kỳ?”

“108 vạn, chúng ta muốn là bản mẫu phòng, cho nên so với cái khác biệt thự muốn quý một chút. Chúng ta là cho vay mua.”

“Thủ phó bao nhiêu? Là người ra tiền, vẫn là Ứng Trường Không?”

“Thủ phó ngũ thành, còn lại là cho vay. Chúng ta lúc trước ở hạnh phúc tiểu khu mua một bộ tam thất nhất thính phòng ở, đem kia phòng tử bán, đại khái là 50 vạn. Hơn nữa ta cùng hắn tích góp từng tí một một chút tiền lương, liền thấu đủ.” Hạnh Nhược Thủy cố gắng khống chế được chính mình cảm xúc.

“Kia hạnh phúc tiểu khu kia phòng tử, là ai mua? Bao nhiêu tiền mua?”

“Là hắn mua. Ngay lúc đó giá là bao nhiêu, ta không biết. Nhưng khẳng định sẽ không so với chúng ta bán giá cao, đây là có thể xác nhận. Hắn không đến hai mươi tuổi liền vào bộ đội, không có gì tiêu phí, hắn tiền lương có thể hay không mua được rất tốt hạnh phúc tiểu khu kia phòng tử, các người có thể phán đoán một chút.” Đây hai năm, thành phố Z phòng giới đã ở trường.

“Đây chúng ta tự nhiên hội điều tra. Ở hai ngày tiền, người là phủ mua một chiếc đại chúng ô tô.”

“Đúng vậy. Giá ước chừng là 22 vạn, tiền là ta chính mình. Ngay tại gara lý, người có thể tùy thời nhìn.”

“Nhưng theo ta được biết, Hạnh tiểu thư ở đi vào thành phố Z này hai năm, tiền lương thêm đứng lên còn không đến này số.”

Hạnh Nhược Thủy thần nhiên cười, cảm thấy những người này thực buồn cười.”Đúng vậy. Bằng ta bình thường tiền lương là không đủ, nhưng ta hiện tại cùng bằng hữu mở một nhà quảng cáo công ty, thu vào sẽ không chỉ nguyên lai về điểm này tiền lương. Ta còn là cái internet viết thủ, mua xe tử tiền là ta dùng tiền nhuận bút mua. Của ta tiểu thuyết phát biểu ở XXX trang web, người có thể đi kiểm tra của ta tiền nhuận bút.”

“Đây chúng ta đương nhiên hội kiểm tra. Hạnh tiểu thư, người cũng biết kia trương chi phiếu lý có bao nhiêu khoản kinh phí?”

“Phía trước không biết, bởi vì ta vô dụng quá kia trương tạp, không có tin nhắn nhắc nhở phục vụ, cũng không có đi quỹ viên cơ tuần tra quá ngạch trống. Nói thật, nếu không phải ở mua xe tiền một ngày, ta đột nhiên lại bắt đầu viết tân tiểu thuyết, ta cũng không nhớ rõ lúc này sự. Ngày đó ta ở trang web hậu

trường tra xét một chút, 30 nhiều vạn.” Cần dùng tiền thời điểm, luôn đem mỗi trường tạp thượng định mức nhớ rõ ràng mạch. Nếu không cần tiền, áp cần đã nghĩ không dậy nổi lúc này sự.

Đối phương tựa hồ nở nụ cười một chút.”Đó là cái gì nguyên nhân, làm cho Hạnh tiểu thư ở gác lại lâu như vậy sau, đột nhiên gian lại muốn chấp bút viết tiểu thuyết?”

Nhắc tới nguyên nhân này, Hạnh Nhược Thủy cảm xúc còn có điểm hạ.”Ứng Trường Không ban đầu nuôi nấng hi sinh vì nhiệm vụ chiến hữu đứa nhỏ, này ta nghĩ các người là biết đến. Gần nhất đứa nhỏ mẹ mang theo đứa nhỏ đi một cái khác thành thị quá cuộc sống, Ứng Trường Không lại hồi bộ đội, trống không thời gian ta vô sự khả làm. Sau lại trong lúc vô ý nhìn đến xem khí chủ trang thượng cái kia tiểu thuyết trang web tên, đã nghĩ khởi trước kia cũng từng viết quá tiểu thuyết, hiện tại đã có thời gian không biết như thế nào phái, vừa vặn có thể đem này cập nhật lên đến.”

Bọn họ lẳng lặng nhìn nàng, có một hồi không có mở miệng.

Hạnh Nhược Thủy nói đều là lời nói thật, cũng không bị bọn họ kia sắc bén ánh mắt cấp dọa sợ. Thẳng tắp, cùng bọn họ đối diện.

“Hạnh tiểu thư, căn cứ mắc nợ hào ghi lại biểu hiện, bên trong hẳn là có 1000 vạn đã ngoài ngạch độ gửi ngân hàng.”

“Không có khả năng! Này trường tạp ta chỉ dùng để internet sáng tác gửi bản thảo đi phí dụng, không có khả năng vô duyên vô cớ hơn 1000 nhiều vạn. Các người đi thăm dò ghi lại cũng có thể tra được đến, trừ bỏ mua xe tử lữ đó tiêu phí, ta cho tới bây giờ vô dụng quá. Hướng tạp lý dành tiền tài khoản, đều là trang web tài khoản.”

Hạnh Nhược Thủy phản bác sau, trong lòng đột nhiên gian liền hiểu được. Kia 1000 vạn, chỉ sợ là hữu tâm nhân đánh đi vào. Nếu không có kia 1000 vạn, bọn họ hôm nay sẽ không sẽ đến! 1000 vạn? Lớn như vậy mức, ai cứ nhiên dùng 1000 vạn đến hăm hại thượng tá?

“Căn cứ tài khoản tuần tra ghi lại, ở 3 nguyệt 6 ngày, cũng chính là các người mua biệt thự làm thiên, mắc nợ hào thu được 500 vạn gửi tiền; Ở 7 nguyệt 18 ngày, cũng chính là người mua xe làm thiên, mắc nợ hào thu được 500 vạn gửi tiền. Thêm đứng lên, vừa vặn 1000 vạn. Về này, Hạnh tiểu thư như thế nào giải thích?”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng kinh hãi, nhưng cũng không sợ hãi.”Ta không có thể giải thích, bởi vì ta căn bản không biết tạp lý hơn 1000 vạn. Này hẳn là từ các người đến điều tra rõ sở, mà không phải hỏi ta. Kia trường tạp chỉ dùng cho gửi bản thảo đi phí, 18 hào là lần đầu tiên tiêu phí. Nếu cần, ta có thể đổ bộ tác giả hậu trường, các người có thể nhìn đến ta nói đều là thật sự.”

“Làm phiền.”

Hạnh Nhược Thủy vì thế đổ bộ tác giả hậu trường, đem tác giả tư liệu triển lãm cho bọn họ xem.

“Có thể, chúng ta còn có mấy vấn đề muốn hỏi Hạnh tiểu thư.”

“Hỏi đi.” Hạnh Nhược Thủy giờ khắc này, dị thường bình tĩnh. Nàng hiểu được, nếu chính mình khẩn trương nói sai rồi nói, khả năng sẽ cho Trường Không mang đến thật lớn ảnh hưởng, nàng không thể hoảng.

“Hạnh tiểu thư tên đầy đủ là Hạnh Nhược Thủy, vì sao này tài khoản dùng là là hoa Tích Mộng?”

“Đây là ta ở thành phố Y sử dụng tên. Lúc ấy bởi vì cảm tình khúc mắc, ta ở thành phố Y dừng lại một đoạn ngày. Ta nghĩ các người hẳn là cũng đều tra quá, lúc ấy ta trước mặt phụ có một chút tình cảm tranh cãi. Ta không nghĩ hẳn tìm được ta, cho nên liền cải danh đổi họ. Viết tiểu thuyết cũng là cái kia thời điểm bắt đầu, cho nên dùng là là hoa Tích Mộng tên này.”

Đối phương hoả nhãn kim tinh nhìn nàng, ngữ khí một chút pháp phùng cũng không có. Nếu thay đổi trước kia Hạnh Nhược Thủy, nàng chỉ sợ chân đều nhuộm.”Ta càng muốn biết, Hạnh tiểu thư là như thế nào thành công cải danh đổi họ? Theo điều tra biểu hiện, của người cải danh đổi họ nhưng là sửa có căn cứ theo, tương đương tạo một cái tân thân phận. Này sau lưng nhất định có cao nhân tương trợ, người này là ai vậy?”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời không biết như thế nào trả lời, nàng không biết vấn đề này có nghiêm trọng không, nàng không nghĩ đem Trang Dịch Sinh xả tiến vào.”Vấn đề này rất trọng yếu sao?”

“Rất trọng yếu.”

“Ta có thể hay không hỏi một chút, giúp ta giả tạo này thân phận là nhiều rắc rối?”

Đối phương cũng không trực diện cấp ra đáp án.”Này chúng ta không thể trả lời, có lẽ Hạnh tiểu thư có thể cố vấn có liên quan chấp pháp ngành. Chúng ta chỉ muốn biết, người này là ai vậy.”

Hạnh Nhược Thủy do dự một hồi lâu, còn không có hạ quyết định quyết tâm. Đúng lúc này, di động vang.”Ta cũng không thể được tiếp cái điện thoại?” Là xa lạ dãy số.

“Thực xin lỗi, mời người phối hợp điều tra.” Nói xong, ấn hạ miễn đề kiện.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt bọn họ, trong lòng bất mãn cảm xúc bốc lên mà lên. Này còn không có định tội đầu, chẳng lẽ của nàng ** quyền sẽ không chịu bảo hộ sao?

“Uy?” Nam tính tiếng nói, có chút quen thuộc.”Nhược Thủy?”

Hạnh Nhược Thủy giật mình, mới nghe ra tới là Trang Dịch Sinh. Trong lòng âm thầm đang mắng, hần như thế nào ngay tại phía sau đánh lên đến đây.”Ta ở. Trang tiên sinh, người tìm ta có việc sao? Ta hiện tại ở việc, sau đó ta lại cho người đánh đi qua đi, ta trước treo.”

“Đừng! Giả tạo thân phận chuyện tình, người liền ăn ngay nói thật đi. Không quấy rầy người, tái kiến.”

Hạnh Nhược Thủy cắt đứt điện thoại, ngẩng đầu nhìn đối diện nhân.”Các người cũng nghe đến. Của ta thân phận là Trang Dịch Sinh tiên sinh hỗ trợ giả tạo.”

“Thực xin lỗi, ta phải hỏi một chút, Hạnh tiểu thư cùng Trang tiên sinh là cái gì quan hệ?”

“Hắn là ta đệ tử tộc trưởng, ta từng ở bồi dưỡng nhân tài tiểu học làm lão sư, con hắn Trang Ngụ Kỳ là đệ tử của ta. Trang Ngụ Kỳ từ nhỏ không có mẹ, cho nên nhận thức ta làm mẹ nuôi, bởi vậy cùng Trang tiên sinh gặp qua vài lần. Sau lại ta vì tránh né chồng trước đây đưa, còn có ngay lúc đó tình cảm khúc mắc, cầu hắn giúp ta chạy trốn tới thành phố Y. Cứ như vậy.”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng loạn cực kỳ, chuyện này càng liên lụy càng quảng. May mắn, đối phương không hỏi lại nàng cùng Trang Dịch Sinh quan hệ.

“Hạnh tiểu thư có nhận biết hay không thức một người tên là hắc kiều nam nhân.”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu. Nếu không phải nhận thức Thương Duy Ngã cùng Ứng Trường Không, của nàng cuộc sống thật là đơn thuần rồi tinh rồi mù, nàng làm sao có thể nhận thức buồn lậu thuốc phiện phần tử? Bất quá, nàng giống như nhận thức buồn bán quân hỏa phần tử! Chẳng lẽ, cùng Dã Lang có liên quan?

Bọn họ xuất ra mấy trương ảnh chụp, đổ lên nàng trước mặt.”Kia phiên toái Hạnh tiểu thư nhìn một cái, hay không nhận thức này nhân?”

Hạnh Nhược Thủy đem ảnh chụp cầm lấy đến, cẩn thận nhận sau, cảm thấy tựa hồ gặp qua.”Giống như gặp qua, các người làm cho ta nghĩ nhất tưởng.” Nàng lại đem ảnh chụp còn thật sự nhìn một lần, thế này mới nhớ tới đến.

“Này nhân ta đã thấy. Ngay tại ta mua xe ngày đó, ta lúc ấy đang ở tuyển xe, hắn ở ta bên cạnh, nói hắn cấp cho bạn gái chọn một chiếc xe, làm cho ta giúp hắn tham khảo. Sau lại ta ăn cơm trưa thời điểm, ở chung tiệm cơm đụng tới hắn, hắn ngay tại ta đối diện. Hắn theo ta nói chuyện, ta không để ý đến hắn.”

Bọn họ lẳng lặng nhìn Hạnh Nhược Thủy một hồi lâu, tựa hồ muốn xem ra nàng hay không nói dối, tiện đà liếc nhau, lẫn nhau gật gật đầu, đứng lên.

“Hạnh tiểu thư, cảm ơn của người hợp tác. Gần nhất mời người không cần du lịch hoặc là đi công tác, di động cũng bảo trì thông trạng thái, chúng ta có vấn đề tùy thời hội liên hệ người, hy vọng người có thể phối hợp chúng ta điều tra.”

Hạnh Nhược Thủy cũng đứng lên, ở trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.”Này không thành vấn đề. Cái kia, Ung Trường Không hẳn không có việc gì đi?”

“Thực xin lỗi, vấn đề này chúng ta không thể trả lời người.”

Chờ bọn hắn ly khai, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình cả người có điểm hư thoát cảm giác. Nàng lập tức bất thường tá điện thoại, có thể chuyển được, nhưng không người tiếp nghe. N

gay cả giao đầu hơn thứ, vẫn là giống nhau tình huống.

Hạnh Nhược Thủy đi trở về trên sofa ngồi xuống, nhất thời đầu óc có chút loạn. Nàng không ngừng mà hít sâu, tưởng tỉnh táo lại, đem suy nghĩ để ý rõ ràng. Đúng lúc này, điện thoại lại vang . Nàng tưởng Trường Không, kinh hãi cầm lấy đến, lại phát hiện không phải.”Uy?”

“Bảo bối nhi, nghe nói người gặp được phiền toái . Thế nào, không có việc gì đi?” Dã Lang thanh âm theo kia đoạn truyền đến, khó được không có bình thường bỉ nhí.

Hạnh Nhược Thủy có loại “Cuối cùng tìm được thân nhân khả dựa vào” cảm giác, cũng tìm được rồi một cái xuất khẩu.”Người tin tức chân linh thông. Ta cũng không biết nói như thế nào, ta hiện tại cũng chưa hiểu được đây là có chuyện gì. Ta cảm giác chính mình tựa như trên mạng nói , nằm cũng trúng đạn.”

Kia đoạn một trận cười nhẹ, cuối cùng hỏi:”Bảo bối nhi, người tin tưởng của người nam nhân sao?”

“Đương nhiên. Hẳn người nọ chính trực qua đầu, căn bản khinh thường làm loại chuyện này.” Nàng không cần hỏi đều có thể khẳng định, thượng tá tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này . Kỳ thật, nàng trước hết nghĩ đến là Cổ Tranh đang làm trò quỷ.

Dã Lang lại cúi đầu cười, thanh âm từ tính, có loại trấn an tác dụng.”Vậy cái gì đều không cần tưởng, ngày cứ theo lẽ thường quá. Ăn ngon ngủ ngon hảo ngoạn, kia mới có thể thân thể hảo. Nếu không ta đi thành phố Z cùng người? Miễn phí , không thu tiền nga. Bồi ngủ cũng không thành vấn đề nga.”

Này mặt sau kia hai câu, đã muốn khôi phục đến bình thường bỉ bỉ trạng thái .

Hạnh Nhược Thủy nhin không được nở nụ cười.”Ta mới không cần người bồi, người vẫn là cùng im lặng đi. Ai, đuôi to ba sói, ta muốn đi đi làm , không thêm nghe người nói nữa.”

“Bảo bối nhi, người chính là đối với ta như vậy ? Người ta thương tâm đã chết, ta này cẩn thận bản –”

Hạnh Nhược Thủy quyết đoán kháp điện thoại, không hề nghe hắn vô nghĩa. Bất quá, hắn tâm ý, nàng nhưng thật ra hiểu được . Trải qua Dã Lang như vậy nhất hồ nháo, nàng liền thoải mái hơn. Mặc kệ là Trang Dịch Sính vẫn là Dã Lang, đều ở quan tâm nàng. Nàng chỉ cần tin tưởng thượng tá là tốt rồi, chính hắn hội giải quyết , nàng càng là lo lắng càng là loạn lại càng dễ dàng trúng người khác bẫy.

Hạnh Nhược Thủy còn muốn cấp Trang Dịch Sính đánh cái điện thoại, nhưng càng nghĩ, vẫn là không có đánh. Có lẽ, người khác chính giám thị nghe trộm của nàng nhất cử nhất động, vẫn là thiếu một chuyện cho thỏa đáng.

Đi toilet một lần nữa giặt sạch một cái mặt, Hạnh Nhược Thủy lái xe tử đi làm đi. Ngày xưa cái loại này hưởng thụ cảm giác, hôm nay tự nhiên là đã không có.

Làm nhìn đến Cổ Tranh kia trương ghê tởm mặt khi, nàng lại cái gì tâm tình cũng không có. Nếu vừa mới vẫn là hoài nghi, như vậy hiện tại đã muốn có thể khẳng định, chuyện này khẳng định cùng nàng có liên quan. Này nữ nhân khởi chỉ là không hiểu tình yêu, quả thực chính là nhất điên tử!

“Nếu người hiện tại ly khai hắn, bằng Cổ gia lực lượng, nhất định có thể bảo hắn chu toàn.” Cổ Tranh chỉ gian mang theo nữ tính thuốc lá, chậm rãi rút một ngụm, hướng nàng học sương khói.

Hạnh Nhược Thủy kiệt lực bình tĩnh, mới không có tê của nàng mặt. Chính là năm đó Cổ Chân Chân, nàng cũng không có như vậy tử chán ghét quá.”Nếu người thực sự năng lực, làm gì còn ra hiện tại của ta trước mặt? Người cho là làm này đó, có thể đủ buộc hắn trở lại cạnh người sao? Hắn chỉ biết cách người càng ngày càng xa, người ở hắn trong mắt sẽ cái gì cũng không là, ngay cả kỹ nữ đều so với người cao cấp. Cổ Tranh, người thật sự là thật đáng buồn!”

“Người –” Cổ Tranh bị “Kỹ nữ” Hai chữ cấp kích thích đến. Bỗng nhiên đứng lên, nâng thủ sẽ đá nàng cái tát.

Hạnh Nhược Thủy nắm tay nàng, thoáng dùng sức đẩy, nàng lao đảo lui về phía sau, thiếu chút nữa té ngã ở.”Đừng đùa đánh người này một bộ. Người là kiêu ngạo không biết liêm sỉ tiểu tam, không có nghĩa là ta nên yếu đuối nhâm người khi dễ. Ta không đánh người không phải bởi vì ta không dám, chẳng qua ta không giống người như vậy không tố chất.”

Cổ Tranh hung hăng trừng mắt nàng, một lát sau lại ôm lấy môi nở nụ cười, cười lạnh.”Hạnh Nhược Thủy, sinh vô mồm chỉ dùng là vô dụng . Bằng ta Cổ gia thế lực, ta bóp chết người liền cùng bóp chết một cái con kiến không sai biệt lắm, ta bắt quá là khinh thường cho ra tay thôi. Ta nguyên bản nghĩ đến người có bao nhiêu yêu Ưng Trường Không, nay xem ra, cũng bắt quá như thế. Người nói hẳn nếu đã biết của người đối trá, còn có thể sẽ không giống trước kia giống nhau đối với người đâu?”

Hạnh Nhược Thủy có thể khẳng định, người này tính cách đã muốn vặn vẹo .”Vậy người không ngại thử xem, nhìn xem người có thể hay không muốn làm gì thì làm. Ta xin khuyên người một câu, đi được đêm lộ nhiều là muốn gặp quỷ , đừng tưởng rằng người Cổ gia thật sự có thể cánh tay che thiên.”

“Quyền thế đại biểu cho cái gì, giống người loại này xuất thân ti tiện nhân, là vĩnh viễn cũng sẽ không biết . Ta Cổ gia có thể hay không cánh tay che thiên không trọng yếu, nhưng ta Cổ Tranh muốn gì đó, ai cũng thường không đi. Giống người như vậy không có quyền vô thế không có tiền thậm chí không có tư sắc nữ nhân, liền càng đừng si tâm vọng tưởng!”

Từ nhỏ đến lớn, giống Hạnh Nhược Thủy như vậy cùng nàng đối nghịch nhân cơ hồ không có, cho nên Cổ Tranh bởi vậy mà đến âm ngoan có thể nghĩ. Nàng là cao cao tại thượng công chúa, há có thể dung một cái dân đen đối nàng gọi nhện thậm chí cùng nàng thưởng này nợ? Cho nên cho dù không thương Ưng Trường Không, hướng về phía này khẩu khí, nàng đối hẳn cũng chỉ ở nhất định phải!

Hạnh Nhược Thủy đã muốn không biết nói cái gì, này nữ nhân đã muốn biến thái. Đối một cái biến thái, nàng thật sự không lời nào để nói.”Người thật sự là bất trị ! Ta đề nghị người vẫn là đến bệnh tâm thần khoa nhìn vừa thấy đi, để tránh bệnh tình tăng thêm không có thuốc nào cứu được.”

Hạnh Nhược Thủy cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt một cái, xoay người bước đi đi ra ngoài. Lại ngốc đi xuống, nàng không dám cam đoan chính mình sẽ không ra tay đánh người.

“Hạnh Nhược Thủy, một ngày nào đó, ta cho người một cuộc kiêu ngạo không đứng dậy!”

Hạnh Nhược Thủy dừng lại, quay đầu lạnh lùng hỏi nàng một câu:”Kiêu ngạo cho tới bây giờ đều là này lấy làm tiểu tam vì hào nữ nhân, cho nên ta cũng không kiêu ngạo. Hữu lý không ở thanh cao, người không biết sao?”

Bị Cổ Tranh như vậy nhất chĩnh, Hạnh Nhược Thủy tâm tình tệ hơn . Cũng không muốn làm sống, rõ ràng lái xe tử chạy đến Đàm Bội Thi trong nhà đậu đưa nhỏ.

“Không phải ở đi làm sao? Như thế nào chạy đến ?” Đàm Bội Thi tự mình khai môn, nhìn đến nàng thực kinh ngạc.

Hạnh Nhược Thủy không trả lời, quay đầu tìm đứa nhỏ đi.”Con nuôi đâu?”

“Mẹ ta chính dỗ hấn ngủ đâu. Người lại đây.” Đàm Bội Thi đối nàng thật là hiểu biết, vừa thấy chỉ biết nàng có việc . Kéo nàng, ở trên sofa ngồi xuống.”Phát sinh sự tình gì ?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta cũng không biết phát sinh sự tình gì , ta chính mình còn mơ hồ . Nói đến nói đi, vẫn là Cổ Tranh cái kia ghê tởm nữ nhân. Nàng vì được đến Trường Không, cư nhiên thiết kế hãm hại hẳn. Vừa mới còn tìm tới cửa hướng ta thị uy, muốn ta rời đi. Người nói, thế giới này làm sao có thể có như vậy biến thái nhân! Ta, ta..... Ta hảo tưởng tấu nàng một chút!”

Nàng thở phì phì làm “Chửi tử nàng” động tác.

Lấy Đàm Bội Thi đối của nàng hiểu biết, Nhược Thủy là cái loại này nếu không phải đặc biệt quá đáng, nàng đều có thể bình tâm tĩnh khí nhân. Chiều nay xem ra, này Cổ Tranh khẳng định là cái biến thái nữ nhân!”Đừng tức giận, làm một cái biến thái khí sẽ không đáng giá .”

“Ta nhịn không được.” Hạnh Nhược Thủy dùng sức thở ra một hơi. Tựa như có một đoàn khí trầm tích ở ngực dường như, đặc biệt khó chịu. Nàng lại liên hệ không hơn thượng tá, trong lòng vốn liền sốt ruột.

Đàm Bội Thi ôm của nàng đầu vai, làm cho nàng tựa vào chính mình trên vai.”Nghỉ một lát, nghỉ một lát sẽ không khí . Ăn cơm trưa không có?”

“Không có.” Hạnh Nhược Thủy ở nàng hóm vai lý cọ cọ, ồm ồm trở về hai chữ.

Này rõ ràng là ở làm nũng, Đàm Bội Thi cười cười.”Cùng cái đứa nhỏ dường như, còn cơm cũng không ăn. Người xem hội tivi, ta đi làm cho người điểm ăn .”

Hạnh Nhược Thủy thế này mới nóng nảy.”Không cần. Người còn tại ở cứ đâu, chạy nhanh hồi trên giường đi nằm. Theo giúp ta trò chuyện, quá một hồi thì tốt rồi.”

“Vậy người ăn cái gì a. Nếu không ta tại đây ngồi, chính người đi sau mặt. Hoặc là ăn bánh treo cũng biết, trong tủ lạnh có bánh treo.”

Hạnh Nhược Thủy không lay chuyển được nàng, đành phải đi hạ một chén bánh treo. Bánh treo là có sẵn , nấu chín đồ thực phương tiện. Nấu tốt lắm chạy đến Đàm Bội Thi bên cạnh, để lại trên bàn trà, chính mình ngồi vào sán đi lên ăn. Ăn xong rồi dựa vào Đàm Bội Thi chân, cằm của nàng đầu gối, cũng không hé răng.

Đàm Bội Thi thưởng thức của nàng phát, không hề an ủi nàng, mà là lẳng lặng cùng nàng.

Hai người liền như vậy mở ra tivi, bá cái gì vậy ai cũng không thấy, chính là lẳng lặng nghĩ tâm sự của mình. Thẳng đến Đàm mẹ cùng đứa nhỏ tỉnh lại, hai người mới như ở trong mộng mới tỉnh.

Hạnh Nhược Thủy không đợi đến muộn cơm trở về đi, bởi vì Dương Tử Vân gọi điện thoại đến, nói nàng đến thành phố Z .

Theo Đàm Bội Thi gia đi ra, Hạnh Nhược Thủy lái xe liền hướng biệt thự đuổi. Đến mới ngạc nhiên phát hiện, đến không chỉ là Dương Tử Vân, còn có thượng tướng đại nhân, còn có gia gia. Đường nhiên, vài cái bảo vệ viên là tránh không được .

Hạnh Nhược Thủy sổ sổ, cư nhiên có 8 cái bảo vệ viên, hơn nữa đều là sinh gương mặt. Trong lòng nàng có chút nghi hoặc, nhưng là không để ở trong lòng. Người thắng hai vị tướng bối quân hàm cũng không thấp, đối bảo vệ viên hoặc là nhiều mang vài cái bảo vệ viên, kia cũng không kỳ quái.

“Gia gia, thúc thúc, a di.” Hạnh Nhược Thủy cười chào hỏi, có chút cân nhắc không cho phép bọn họ đây là tới làm gì . Chẳng lẽ cũng là vì 1000 vạn chuyện tình? Bọn họ là tới chất vấn sao?

Gia gia ha ha cười, nói:”Nha đầu a, đã lâu không bồi gia gia chơi cờ , đêm nay nên bồi gia gia hạ đến tận húng mới được. Gần nhất tổng tướng việc này, ta này tâm ngứa, này thủ cũng ngứa.”

“Hảo, chỉ cần

n gia gia không sợ khổ, ta liền bồi gia gia sau suốt đêm.” Hạnh Nhược Thủy cười hì hì , gia gia không có làm khó dễ, nàng sẽ không sợ hãi .

“Một lời đã định!” Lão nhân gia bàn tay to vung lên, tựa hồ đối này đề nghị thực vừa lòng.

“Gia gia, thúc thúc, a di, tiên tiến đến uống chén trà nghỉ một chút.” Hạnh Nhược Thủy cười đưa bọn họ làm cho vào cửa, vội vàng pha trà châm trà.

Chờ mọi người đều ngồi xuống, uống trà, Hạnh Nhược Thủy mới dám ngồi xuống.”Gia gia, các người làm sao có thể đột nhiên đến thành phố Z đến?”

Gia gia còn không có trả lời, nhưng thật ra Dương Tử Vân thay hần nói.”Ra chuyện lớn như vậy tình, gia gia lo lắng hần cháu dâu sợ hãi, vội vàng việc lôi kéo chúng ta đã tới rồi. Không tin người hỏi một chút bọn họ.” Nàng chỉ chỉ vài cái bảo vệ viên.

Vài cái bảo vệ viên bị điểm danh , hàm hậu cười gật đầu.

Hạnh Nhược Thủy nhìn lão nhân gia, cảm thấy trong lòng ấm áp .”Gia gia.....” Kêu một tiếng, lại không biết nói cái gì mới tốt.

Kỳ thật Hạnh Nhược Thủy không hiểu, Ứng Trường Không bị hoài nghi cùng trù thuật phiến cấu kết, cũng không chính là hẳn một người chuyện tình. Bao gồm người nhà của hẳn hẳn thân bằng bạn tốt, kia đều là cũng bị quân đội cấp theo dõi . Nếu không phải Ứng gia đến đây cũng không nhỏ, bọn họ căn bản không có khả năng ở phía sau đi vào thành phố Z.

Lão nhân gia bàn tay to vung lên, cũng ngăn cản nàng đi xuống nói.”Lời khách sáo đừng nói là , đều là người một nhà , không nói khách khí trong lời nói. Nói nha đầu, không dọa phá hư đi?”

“Vốn rất sợ hãi , nhìn đến gia gia, sẽ không sợ hãi .” Hạnh Nhược Thủy lời này là thật tâm nói, lão nhân gia như vậy tử lão thần khắp nơi , đối nàng mà nói so với cái gì đều có thuyết phục lực.

“Sợ cái gì? Trường Không tiểu tử này khẳng định sẽ không làm như vậy chuyện tình. Gia gia hiểu biết nhất hẳn , hẳn nha, áp căn sẽ không hiểu được tiền tài có bao nhiêu trọng yếu, lại như thế nào vì chính là 1000 vạn liền bí quá hoá liều? Cái kia hãm hại người của hẳn, khẳng định không biết hẳn cá tính. Nha đầu, yên tâm đi, chúng ta điều hâu gia cũng không phải tốt như vậy khi dễ .” Lão nhân gia cười hớ hớ , giống nhau này thật sự chính là việc rất nhỏ, hẳn tuyệt không sót ruột.

“Ta biết đến, gia gia.” Hạnh Nhược Thủy là thật yên lòng.

“Đúng rồi, Ứng Phúc An đâu? Nhà trẻ mau tan học , có phải hay không nên đi tiếp hẳn ?” Gia gia nhìn quét một vòng, tìm kiếm chỗ cái tiểu bằng hữu thân ảnh.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời tâm liền huyền lên.”Gia gia, cái kia Phúc An bị mẹ nàng đưa một cái khác địa phương đi. Gần nhất ta cùng Trường Không đều gặp tập kích, Trường Không lo lắng tiểu tử kia cùng mẹ hẳn an toàn, vừa vặn mẹ nàng lại muốn dẫn hẳn đi một cái khác thành thị cuộc sống, cho nên liền..... Thực xin lỗi, bọn họ đi rồi sau, ta cũng không rất thói quen, tâm tình không tốt, cho nên không theo các người nói.”

Hạnh Nhược Thủy cũng không dám xem bọn hẳn ánh mắt, cùng đợi một hồi bão táp.

“Nha đầu.” Lão gia tử kêu nàng một tiếng.

“A?” Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên, nhìn hẳn, chờ đợi câu dưới.

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực!” Lão gia tử hô lên hai cái mệnh lệnh.”Nhiều chuyện tình, như thế nào liền cùng phải đối thiên đường như? Cũng không phải đem ta Ứng gia tăng tôn tử cấp bán, khẩn trương gì đâu?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn lão nhân gia, cảm thấy chính mình lòng dạ hẹp . Vừa định xin lỗi, đến bên miệng liền nuốt trở về, chính là cười.”Ta đây về sau không bao giờ nữa nói. Ta chỉ là này cảm thấy chuyện này hẳn là theo các người đánh trước cái báo cáo , là chúng ta cấp đã quên, không có làm hảo.”

“Lời này nhưng thật ra không giả.” Ứng chấn bang nhìn nàng, cảm thấy nha đầu kia chính là lúc còn nhỏ, chính là hợp hẳn tâm ý.

Nhìn xem thời gian, đã muốn mau ngũ điểm, nàng việc đứng lên.”Gia gia, thúc thúc, a di, ta đi mua đồ ăn nấu cơm, các người xem một hồi tivi.”

Hạnh Nhược Thủy lại đem một ít điền bưng điểm nhỏ tâm đều đem ra, tính cả hoa quả cùng nhau, đặt lên bàn. Riêng đem trà cấp quán đầy, cũng đặt ở một bên.

“Nhược Thủy, ta với người cùng đi đi. Mù mịt tọa ô tô tọa đủ, vừa vặn vận hoạt động một chút gân cốt.” Nàng muốn xuất môn thời điểm, Dương Tử Vân cũng theo đi lên. Còn hô hai cái bảo vệ viên đến hỗ trợ lấy này nọ.

Hạnh Nhược Thủy sao có thể cự tuyệt, đành phải dẫn nàng hướng chợ đi.

Hai cái bảo vệ viên cách một khoảng cách, đi theo các nàng phía sau, không rên một tiếng.

Đi rồi một hồi, Dương Tử Vân nói.”Người cùng trưởng bối xuất môn thời điểm, đều như vậy đi sao?” Nói xong, còn dùng ánh mắt ý bảo chính mình cánh tay.

Hạnh Nhược Thủy hiểu ý lại đây, do dự mà vẫn trụ của nàng cánh tay. Nàng cùng Dương Tử Vân quan hệ mới tốt chuyển, như vậy thân mật động tác tự nhiên không ở của nàng lo lắng trong phạm vi. Các nàng hai thân cao kém không xa, như vậy kéo đi, đổ như là mẹ con dường như.

Hai người yên lặng đi rồi một hồi.

“Đánh Trường Không điện thoại không có người tiếp, sợ hãi đi?” Dương Tử Vân quay đầu đến, nhìn nàng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy thành thật ân một tiếng, nàng quả thật bị dọa đến. Bất quá, đối mặt như vậy hiển nhiên Dương Tử Vân, nàng vẫn là cảm thấy thực không thói quen, thậm chí có điểm xấu hổ. Càng chuẩn xác điểm, nàng là thụ sủng nhược kinh. Cái loại cảm giác này tựa như người thăm mền một người thật lâu, nhưng đối phương lòng có tương ứng, người đã muốn không ôm hy vọng. Khả đột nhiên có một ngày, hắn biểu hiện đúng người rất hảo cảm, thậm chí chủ động với người thân cận, người nhất định hội thụ sủng nhược kinh.

Dương Tử Vân vỗ vỗ tay nàng, ôn hòa nói: “Ta lần đầu tiên đối mặt chuyện như vậy khi, cũng sợ hãi. Chờ trải qua nhiều lần, tự nhiên cũng rất bình tĩnh. Càng lên cao đi, phát sinh loại chuyện này khả năng tính lại càng cao, nếu mỗi lần đều thất kinh, còn không dọa ra trái tim bệnh đến a? Yên tâm đi, Trường Không hội không có việc gì.”

“Ân. Hắn cái gì cũng chưa làm, khẳng định hội không có việc gì.” Nhưng nhân chính là như vậy, ngay cả biết nhất định hội tốt, chỉ cần một ngày không kết quả, sẽ không biện pháp làm được bình tĩnh tự nhiên.

“Đúng vậy, người chỉ cần tin tưởng hắn, vậy đúng rồi.” Dương Tử Vân đổ thật sự không lo lắng, có lẽ là thật sự trải qua hơn.

Hạnh Nhược Thủy nghe nàng nói như vậy, càng phát ra cảm thấy trong lòng kiên định hơn. “Ân. A di, thúc thúc trước kia cũng đụng tới quá chuyện như vậy sao?”

“Ai?” Dương Tử Vân không trả lời, nhưng thật ra ngừng lại, nhìn nàng nói, “Như thế nào kêu kêu, lại biến thành a di?”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời xấu hổ không biết xem làm sao hảo. Nàng kêu không ra thượng tướng này thanh “Ba”, cho nên liên quan Dương Tử Vân cũng đi theo kêu a di. Nếu không một cái mẹ, một cái thúc thúc, kia rất kỳ quái.” “Ta.....”

“Như thế nào, còn không vui a?” Dương Tử Vân phụng phịu, tựa hồ muốn tức giận.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng xua tay, cuống quýt giải thích. “Không phải. Chính là ta cùng Trường Không quả thật còn không có kết hôn, cho nên.....” Nguyên bản là Dương Tử Vân hiểu lầm, mới có thể làm cho nàng kêu “Mẹ”.

Dương Tử Vân dùng ánh mắt ý bảo nàng vẫn thượng chính mình cánh tay, vừa đi một bên có chút cảm thán nói: “Chuyện quá khứ tình, mặc kệ ai đúng ai sai, chúng ta cũng không nói ra. Nay ta cũng đã thấy ra, nếu Trường Không nhận định người, gia gia cũng như vậy thích người, ta cần gì phải làm này ác nhân? Tóm lại, người về sau chính là chúng ta Ứng gia con dâu. Điểm này, chỉ cần người cùng Trường Không cảm tình không thay đổi, nó sẽ không hội thay đổi.”

Nhân một khi tiến vào ngõ cụt lý, liền như thế nào cũng tưởng không rõ. Chờ đi ra, nên cái gì cũng không là vấn đề. Dương Tử Vân đúng là loại tình huống này.

“Ân, ta đã biết.” Hạnh Nhược Thủy cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên. Dương Tử Vân này lời nói không xem như thật tốt nghe, nhưng Chân Chân nhất thiết bề mặt mình bọn họ vợ chồng đã muốn tiếp nhận nàng này con dâu.

Lúc này đây Trường Không gặp chuyện không may, Hạnh Nhược Thủy kỳ thật thực lo lắng Ứng gia hội trách tội cho nàng, bởi vì kia 1000 vạn liên xuất hiện ở của nàng tài khoản lý, đây là xác định vững chắc chuyện thật. Nàng ở trở về trên đường, cũng đã làm tốt đối mặt một hồi bão táp chuẩn bị.

Bởi vì phía trước Dương Tử Vân đối chính mình thành kiến, Hạnh Nhược Thủy vẫn thực hâm mộ nhà chồng có thể trở thành của nàng dựa vào sơn nữ tử. Nay, nàng tựa hồ cũng có được như vậy may mắn. Ít

nhất trước kia nàng cũng không dám tưởng, chính mình có thể kéo Dương Tử Vân cánh tay, hai người vừa đi lộ một bên thân thiết nói chuyện phiếm.

Vũ qua sau, thiên tổng hội tình .

Bởi vì nhân số không ít, lại đều là lượng cơm ăn thật lớn , Hạnh Nhược Thủy muốn mua đồ ăn cũng thật là nhiều lắm. Nàng sợ chợ quá , ô thủy cái gì bắn tung tóe đến Dương Tử Vân trên người, cho nên làm cho nàng ở bên ngoài chờ. Chính mình đi vào mua này nọ, còn theo một cái bảo vệ viên.

Này nọ mua xong rồi, hai cái bảo vệ viên một người một nửa nhi, đem này nọ đều cấp phân .

Hạnh Nhược Thủy đi toilet rửa tay, mới kéo Dương Tử Vân thủ, dễ dàng đi trở về.

Bữa tối là cái đại công trình, may mắn chiêu đãi quá Trường Không này binh, Hạnh Nhược Thủy đã muốn rất kinh nghiệm .

Dương Tử Vân nói cái gì cũng muốn hỗ trợ, Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải làm cho nàng hỗ trợ nhặt rau rửa rau.

Hai người một bên làm việc một bên nói chuyện phiếm, cũng là không biết là buồn hoặc là mệt. Loại này bà tức trong lúc đó này nhạc hoà thuận vui vẻ trường hợp, Hạnh Nhược Thủy trước kia tưởng cũng không dám tưởng. Nàng đột nhiên cảm thấy, có lẽ hết thấy bão táp rất nhanh sẽ trôi qua, về sau ngày sẽ an ổn hạnh phúc.

Đại khái 7 giờ thời điểm, nhất bàn lớn tử đồ ăn cuối cùng là làm tốt bưng lên bàn. Trong nhà bàn ăn là hình trứng đá cẩm thạch, rất khoan , nhưng đồ ăn vẫn là bãi tràn đầy .

“Thấy được không? Cưới vợ nhi sẽ thú Nhược Thủy nha đầu như vậy , ôn nhu có năng lực làm.” Lão gia tử khả cao hứng , nhất ăn cơm liền vui tươi hơn hử đem chính mình cháu dâu cấp tán thưởng .

Vài cái bảo vệ viên vội vàng lên tiếng trả lời, bọn họ cũng hiểu được thủ trưởng con dâu / cháu dâu thật không sai. Như vậy tử nhất bàn lớn tử đồ ăn, như vậy trong thời gian ngắn có thể làm ra

đến, hơn nữa sắc hương vị câu toàn. Như vậy nữ tử, ít nhất là cái hội công việc quản gia, làm cho nam nhân cảm thấy chính mình có cái gia nhân!

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, cũng không không biết xấu hổ ngẩng đầu . Nhưng là lão gia tử khắp nơi duy hộ, làm cho trong lòng nàng ấm áp .

Dương Tử Vân cũng cười nói tiếp .”Ba nói đúng, nhà chúng ta Nhược Thủy liền thuộc loại trở ra phòng vào khỏi phòng bếp loại này . Nhược Thủy a, ta với người nói, người gia gia thấy ai, đều nói hử cháu dâu hảo. Không tin lần sau người hỏi thành phố B, ở quê nhà bốn phía tùy tiện hỏi một người hỏi một chút sẽ biết.”

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt cười, hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Dương Tử Vân một câu “Nhà chúng ta Nhược Thủy”, vẫn làm cho nàng cảm thấy có loại nằm mơ cảm giác.

Hốt hoảng gian, nàng giống nhau lại nhớ tới Hạnh gia. Ba mẹ sủng ái nhìn nàng cười, một ngum một cái “Nhà chúng ta Nhược Thủy”. Mẹ thích nhất nói “Nhà của ta Nhược Thủy càng ngày càng tốt nhìn” Nói như vậy, kia tiếng cười kia ngữ điệu đều tinh tường ngay tại bên tai.....

Nếu ba mẹ không có đi thế, như vậy này nhạc hoà thuận vui vẻ trường hợp là từ đến sẽ không vắng hợp . Nàng có thể làm nũng, có thể đùa giỡn đùa giỡn tiểu tính tình, cũng có thể muốn làm quái..... Có thể tùy tâm sở dục.

Rất nhiều sự tình không phải đã quên, chính là không dám nhớ tới. Bởi vì mỗi một lần nhớ tới, đều đã rơi lệ đầy mặt. Có thương quá sâu, cần rất dài rất dài thời gian mới có thể hảo đứng lên, ở miệng vết thương vẩy kết đậm đi tiên, đó là không thể đụng vào . Mất đi song thân thương, ở Hạnh Nhược Thủy trong lòng, vẫn không có khép lại quá, chính là bị nàng cố ý đã quên.

Giờ phút này, nàng cúi đầu hàm chứa chiếc đĩa, ngay cả chính mình cũng không biết, chính mình đã muốn rơi lệ đầy mặt.

“Nhược Thủy, đây là làm sao vậy?”

“Nhược Thủy nha đầu, như thế nào khóc thương?”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy che miệng lại ba, chính là lắc đầu. Sương mù tầm mắt nhìn đến mọi người quan tâm mặt, chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm chua xót.

Nước mắt càng ngày càng nhiều, như là vũ đường như hạ. Nàng không nghĩ làm hại mọi người cũng chưa pháp ăn cơm, cho nên trù khóc thút thít nghẹn đem nói cấp nói.

“Thực xin lỗi..... Ta, ta chỉ là muốn khởi..... Nhớ tới ba ta mẹ”

104. Chương 104: Nếu Đây Cũng Không Tính Yêu

Ở mọi người khai đạo hạ, Hạnh Nhược Thủy rất nhanh liền ổn định cảm xúc.

Nàng sợ chính mình cảm xúc ảnh hưởng mọi người, trên bàn cơm cố gắng cười, còn cầm một đôi sạch sẽ chiếc đĩa cấp gia gia còn có Dương Tử Vân đĩa rau.

“Tốt lắm, người cũng ngồi xuống ăn đi. Chúng ta là người một nhà, cũng không phải là cái gì khách nhân. Ba, người nói là đi?”

Lão gia tử còn thật sự địa điểm đầu.”Lời này đã nói đúng rồi, chúng ta là người một nhà. Nhược Thủy nha đầu, chạy nhanh ăn cơm đi, ăn cơm.”

Hạnh Nhược Thủy cười ứng , không chỉ ý suy nghĩ cha mẹ chuyện tình, cảm xúc liền ổn định .

Trên bàn cơm, lão nhân gia tựa hồ là vì lung lay không khí, cũng vì không cho nàng muốn thương tổn tâm chuyện tình, đem năm đó hấn ở trên chiến trường một ít thú sự lấy mà nói. Hấn là tham gia quân ngũ xuất thân, không đọc bao nhiêu thư, dùng từ đặt câu phần lớn có vẻ thô tục. Nhưng càng là như vậy, ngược lại càng là cảm thấy hấn khôi hài hài hước, cho nên mọi người đều bị逗 ha ha cười. Một ít có huyền nghi địa phương, còn đem mọi người hảo quan tâm đều gọi lên đến đây. Nhất là Hạnh Nhược Thủy, càng không ngừng thúc giục hấn đi xuống nói.

Lại bị thúc dục, lão gia tử liền dừng lại nói:”Ai, ta nói Nhược Thủy nha đầu, người là không phải muốn cho gia gia càng không ngừng nói, làm cho bọn họ đều đem đồ ăn ăn xong rồi không phải?”

Một câu đi ra, mọi người đều vui vẻ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn lão nhân gia khuôn mặt tươi cười, thân thiết hiểu được câu nói kia: Gia có nhất lão, như có nhất bảo.

Bát cơm nhất buồng, cũng không chờ Hạnh Nhược Thủy rửa chén thu thập phòng bếp, gia gia sẽ lôi kéo nàng chơi cờ đi.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười nhìn vẻ mặt hưng phấn lão nhân gia, kia biểu tình cực kỳ giống Phúc An có thể đi ăn kfc khi bộ dáng.”Gia gia, người uống trước chén trà, tiêu hóa tiêu hóa. Ta trước đem phòng bếp thu thập , sau đó liền cùng người suốt đêm chơi cờ.”

“Kia không được. Các người đều đi vào cho ta rửa chén thu thập phòng bếp, làm cho ta cháu dâu theo giúp ta chơi cờ.” Lão gia tử giọng nhất xả, quyết đoán hạ lệnh.

“Gia gia, này —”

Dương Tử Vân cười vỗ vỗ Nhược Thủy đầu vai.”Nhược Thủy a, người chột nghe gia gia trong lời nói, ngoan ngoan bồi hấn chơi cờ đi.” Cuối cùng, còn dán nàng lỗ tai lên lút nói,”Người nếu không nghe lời, gia gia cần phải mất hứng .”

Chính nàng tắc cười đi vào phòng bếp, cùng vài cái bảo vệ viên cùng nhau đem phòng bếp cấp thu thập .

Hạnh Nhược Thủy rất ngượng ngùng , nhƯng gia gia đã muốn hạ lệnh, nàng đành phải cùng chơi cờ. Lão gia tử tự nhiên mang theo kia bộ bảo bối bàn cờ cờ hoà quán.

Thượng tướng cũng chuyển ghế dựa, ngay tại một bên còn thật sự nhìn tổ tôn hai người chém giết. Chậm rãi, nhìn Hạnh Nhược Thủy ánh mắt, cũng trở nên tán thưởng đứng lên. Trong lòng tướng, có lẽ thực nên dứt bỏ này thành kiến, tiếp nhận con liễu lĩnh cản trở đều phải thú nữ tử này. Gia cùng mọi sự hưng, không tất yếu làm cho này sự nháo bắt khoái.

Hạnh Nhược Thủy đồ không chú ý tới thượng tướng ánh mắt, nàng chơi cờ thời điểm nhưng là thực chuyên chú, ván cờ ngoại hết thấy cũng không ở của nàng chú ý trong phạm vi.

Thượng tướng yên lặng nhìn hồi lâu, đứng lên, đi vào phòng bếp. Đã muốn thu thập không sai biệt lắm, chính mình vợ đang ở làm cuối cùng kiểm tra. Hắn vừa tiến đến, bảo vệ viên liền vội vàng đi ra ngoài.

Đi qua đi, ôm vợ thất lưng, cảm các ở nàng trên đầu vai nói: "Ta cảm thấy nàng rất tốt."

Dương Tử Vân sợ run một chút, mới hiểu được hắn nói là Hạnh Nhược Thủy. "Ta cũng hiểu được rất tốt. Trước kia là chúng ta sai lầm rồi, về sau bọn họ người trẻ tuổi chuyện tình khiến cho chính bọn họ làm chủ đi, chúng ta già đi, quản bất động."

"Người chỉ cần quản được đựng đến ta là tốt rồi." Thượng tướng gắt gao ba trụ nàng, còn mừng rỡ không người vô sự cướp đoạt hắn vợ lực chú ý.

Dương Tử Vân xoay người lại, nhìn này ở chính mình trước mặt thủy chung giống cái dài không lớn đứa nhỏ dường như nam nhân, trong lòng cũng là cảm khái ngàn vạn. Nữ nhân có đôi khi phiền nam nhân giống cái đứa nhỏ, nhưng càng nhiều thời điểm cũng là hưởng thụ loại cảm giác này, chỉ cần này nam nhân tại nên nam nhân thời điểm là cái đỉnh thiên lập địa hán tử!

Lại nói tiếp, Trường Không thật sự cùng phụ thân là một cái khuôn mẫu lý đi ra, không chỉ là ngoại tại, còn có tính cách. Liền ngay cả ở cảm tình thượng, phụ tử hai cũng đều là nhận định sẽ không buông tay, chẳng sợ toàn thế giới đều phản đối. Bị như vậy nam nhân yêu thượng, thân mình chính là hạnh phúc, càng cuồng loạn vài thập niên như một ngày phách sủng.

Hai người trở lại phòng khách, tổ tôn hai người còn tại chém giết giữa. Về mặt chuyên chú, trong mắt hoàn toàn vốn không có bọn họ những người này tồn tại.

Nhìn một hồi tivi, mọi người liền đều tự tuyến phòng đi ngủ thấy. Lão gia tử hai cái bảo vệ viên còn canh giữ ở bên cạnh, thủ trưởng không ngủ, bọn họ tự nhiên cũng không thể sớm ngủ.

Hạnh Nhược Thủy nghỉ ngơi thời gian luôn luôn quy luật, hai người chém giết đến 11 điểm, nàng cũng đã nước mắt đều đi ra. Nhưng là lão gia tử còn hưng trí bừng bừng, nàng chỉ phải chống, ngay cả chớp mắt đều phải đánh cho không có dấu vết.

"Tốt lắm, trở về phòng ngủ đi, nhìn người đầu đều điểm đến bàn cờ lên rồi." Lão gia tử kia cũng là hỏa nhãn kim tinh, biết nàng vậy được lợi hại, bàn tay to vung lên để lại người.

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, chạy nhanh chạy về phòng. Tắm rửa đi ra, hướng trên giường nhất đổ liền đang ngủ, ngay cả mộng cũng không có làm một cái.

Ngày hôm sau chuông báo vang lên thời điểm, còn có loại ý do chưa hết cảm giác. Rửa mặt, mới không có cái loại này mơ mơ màng màng trạng thái.

Hạnh Nhược Thủy chạy xuống lầu, vừa vặn đụng tới nhất bang nam nhân muốn đi chạy bộ rèn luyện, liền đem bọn họ đưa phòng tập thể thao đi. Nàng ở căn cứ huấn luyện chuyện tình, trừ bỏ thượng tá ngoại mọi người không biết, cho nên hắn chính là chạy chạy bộ, đánh bao cát cái gì liền miễn.

Lão gia tử tuổi lớn, đã ở nàng bên cạnh cùng nàng cùng nhau chạy bộ. Lúc ấy vì phương tiện, chuẩn bị hai thai chạy bộ cơ.

Lão gia tử một bên chạy bộ, một bên nhìn chung quanh phòng tập thể thao hoàn cảnh, dừng thẳng ngón tay cái nói: "Này biến thành hảo. Có như vậy cái nơi đi, thống khoái!"

Hạnh Nhược Thủy liền cười đầu hắn. "Gia gia, vậy người chuyển lại đây theo chúng ta cùng nhau trụ. Ta mỗi ngày đều cùng người tại đây rèn luyện, người nói được không?"

Lão gia tử cười mỉa mắt.”Hảo là hảo, bất quá ta lão nhân cũng không dám quấy rầy các người vợ chồng son ngọt ngào cuộc sống. Đến lúc đó, Trường Không kia tiểu tử cũng không mỗi ngày trừng mắt ta xem, hận không thể đem ta cấp trừng tiêu thất không thể.”

“Hắn dám! Hắn nếu dám như vậy phá hư, ta sẽ không muốn hắn . Đến lúc đó, ta còn cùng gia gia người ngoạn.”

“Đừng đừng đừng! Ta lão nhân còn chờ ôm tăng tôn tử đâu!” Lão gia tử tưởng chất trai tử suy nghĩ không phải một ngày . Nhân già đi, liền thích nhìn đến con cháu cả sảnh đường hình ảnh.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, sẽ không biết nói sao trả lời . Nàng làm sao không nghĩ sinh một cái đứa nhỏ, khả trung gian cách một cái đại phiền toái. Nếu không có như vậy cái đại phiền toái, đứa nhỏ chỉ sợ đều đã muốn máy thai . Nghĩ, cảm xúc liền có chút hạ .

Lão gia tử tựa hồ nhìn ra cái gì, cười tủm tỉm nói:”Nhược Thủy nha đầu, trên chiến trường tổn thất nặng nhất luôn tân binh, bởi vì không có kinh nghiệm chiến đấu. Cảm tình chuyện này cũng giống nhau, trải qua đau khổ , đều có thể đi đến cuối cùng. Tuổi trẻ thời điểm chịu chút khổ chịu điểm suy sụp, tương lai ngày mới có

thể quá càng thoải mái.”

“Gia gia, ta hiểu được .” Hạnh Nhược Thủy việc hướng hắn cười cười. Bất quá, nàng như thế nào cảm thấy lão gia tử cao thấp hai kiện sự trong lúc đó thuận thừa quan hệ có điểm là lạ ?

Hạnh Nhược Thủy ngăn lại một nửa rèn luyện thời gian, sau đó trở về đi chuẩn bị bữa sáng . Tài liệu là tối hôm qua mua đồ ăn thời điểm cùng nhau mua . Bởi vì đều là đại vị vương, cho nên hắn lựa chọn làm cái loại này đặc đại cái bánh bao, một cái đỉnh người ta ba bốn cái. Lại làm nhất đại chậu sao phần, thả thiệt nhiều đại khối đại khối thịt, còn có rau xanh.

Nàng ở trên mạng trong lúc vô ý nhìn đến , nói tham gia quân ngũ nhân thích như vậy.

Bánh bao mau chưng tốt thời điểm, mấy nam nhân sắp xếp đội đi theo lão gia tử đã trở lại. Nói nói cười cười . Tẩy hảo thủ bình phục hô hấp, bữa sáng liền làm tốt lắm.

Nhìn đến kia không công mập mập bánh bao, lão gia tử cười ha ha.”Nhược Thủy nha đầu, người cũng thật sẽ cho nhân kinh hi.” Hiển nhiên, không công mập mập bánh bao thực hợp lão gia tử ý.

Cầm một cái, ngoại da từng xốp nhuyễn , bài mở ra, bên trong tràn đầy đều là hương nùng hãm nhi. Chỉ là xem, khiến cho nhân ngón trở đại động.

Liền ngay cả luôn luôn nghiêm túc hạ nhân thượng tướng, cũng nói một câu “Này bánh bao làm được cũng thật ăn ngon”.

Hạnh Nhược Thủy cười cho bọn hắn mỗi người cầm chén lớn, mỗi người trang một chén sao phần. Nàng cùng Dương Tử Vân còn lại là dùng là chén nhỏ.

Các nam nhân nhìn đến sao phần lý đại khối thịt, còn có thanh thúy rau dưa, đều khen ngợi làm tốt lắm ăn. Tham gia quân ngũ nhân, làm cái gì đều thích bàn tay to chân. Liền ngay cả ăn cơm, cũng hy vọng giống quân doanh lý như vậy từng ngụm từng ngụm . Quân doanh lý bánh bao cho tới bây giờ đều là lại đại lại béo , thịt cũng là đại khối đại khối , ăn đứng lên thực thích.

Hạnh Nhược Thủy xem mọi người ăn cao hứng, chính nàng cũng cao hứng. Cùng Dương Tử Vân cắn lỗ tai nói lằng lằng nói, xài được vui vẻ tâm .

Cuối cùng, Dương Tử Vân dán nàng lỗ tai nói:”Lão gia tử cũng thật thích người, ta tiến Ung gia môn hơn ba mươi năm , hắn còn không có như vậy khoa quá ta đâu.”

“Gia gia hắn.....” Hạnh Nhược Thủy cân nhắc không ra Dương Tử Vân lời này ý tứ, muốn nói điểm cái gì, lại không biết nói như thế nào mới tốt.”Người ta không đều nói, người này đến nhất định tuổi chính là cái đứa nhỏ, chúng ta đem hắn làm đứa nhỏ dỗ là được rồi.”

Dương Tử Vân che miệng, ha ha cười. Nàng vốn vốn không có ghen tị ý tứ. Tuy rằng lão gia tử không quá thích nàng, khá vậy chưa từng đã cho mặt nàng sắc xem, nàng ở Ung gia ngày quá là thực thư thái .

Hạnh Nhược Thủy vốn định bồi bọn họ ngoạn một ngày , nhưng không nghĩ tới vừa 9 giờ quá, Hạ Mặc liền gọi điện thoại đến, vô cùng lo lắng .

“Nếu tỷ, có người ở XXX kéo công ty quan phương trang web nhấn lại, nói chúng ta ở hoạt động chấm dứt ba cái nhiều tháng sau, còn không có cấp năng phát tiền lương. Hộ khách phương gọi điện thoại lại đây, nói vấn đề này thực nghiêm trọng, bọn họ ngoại quốc lão đại đã muốn biết chuyện này , hy vọng chúng ta lập tức điều tra rõ sở cho bọn hắn một cái công đạo.”

“Người trước hết nghĩ biện pháp tra được người này chỗ vị trí. Làm cho hạng mục người phụ trách lập tức tra rõ tiền lương phát phóng chuyện tình, từng cái cùng chấp hành thành thị người phụ trách liên hệ, xác nhận hay không toàn bộ tiền lương đã muốn phát phóng tới vị. Ta lập tức đi ra!”

Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại. Nắm di động, cũng biết sự tình tới không tầm thường, chỉ sợ lại là có người ở quấy rối.

Dương Tử Vân phát hiện mặt nàng sắc không quá đối, vội hỏi làm sao vậy.

“Công ty ra điểm việc gấp, cần ta hiện tại đuổi đi qua xử lý, ta.....” Đó là nàng cùng Bội Thi tâm huyết, nàng không có khả năng không cần. Nhưng là lão nhân gia đều tại đây, nàng cũng không thể mặc kệ bọn họ.

“Nhược Thủy nha đầu, người có việc gấp phải đi xử lý đi. Chúng ta chính mình hội an sắp xếp , người yên tâm đi làm chuyện của người.”

“Nhưng là –”

“Đừng lè mề , chúng ta Ứng gia cháu dâu, cũng không thể như vậy bà mẹ!”

Hạnh Nhược Thủy lại cùng Dương Tử Vân công đạo vài câu, cho bọn hắn để lại cái chìa khóa.

“Đi thôi, chúng ta vốn chính là lo lắng người một người sợ hãi mới tới được. Người đã có chuyện muốn làm, vậy chạy nhanh xuất môn đi.” Dương Tử Vân phụ giúp nàng ra cửa.

“Đợi chút, vì an toàn của người, làm cho bọn họ hai đi theo người đi.” Gia gia chỉ vào trong đó hai cái bảo vệ viên đối nàng nói.

Hạnh Nhược Thủy vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ nghĩ lại chưa nói cái gì. Nếu có thể làm cho lão nhân gia an tâm, kia cũng không có gì không tốt. Nói tạ, thế này mới lái xe, thẳng đến công ty mà đi.

Kia hai cái bảo vệ viên lái xe ở phía sau đi theo, chỉ cần trong lòng nàng không ý tưởng, cũng là hoàn toàn không ngại ngại nàng. Dẫn theo hai cái bảo tiêu mà thôi, xem nhẹ bọn họ là tốt rồi.

Làm này một hàng, nhân viên tiền lương phát phóng là rất trọng yếu , bởi vì đều thích có thể lưu lại càng nhiều vĩ đại nhân viên vì bọn họ trường kỳ phục vụ, cho dù là ngắn hạn xúc tiêu hoạt động cũng giống nhau.

XXX kéo công ty là một nhà đầu tư bên ngoài xí nghiệp, tổng bộ ở Mĩ quốc. Cho nên bình thường tiểu trách cứ, quốc nội phân công ty hợp tác nhân viên hội nghĩ biện pháp áp chế đến. Làm toàn gia công ty, bọn họ cũng có cạnh tranh áp lực, tự nhiên muốn biểu hiện tốt nhất. Nhưng nếu ở quan phương trang web trách cứ, vậy không có biện pháp che lấp .

Người bình thường hội gọi điện thoại âm ỹ gọi điện thoại trách cứ, sẽ không trực tiếp đem sự tình tuyên bố đến quan phương trang web thượng. Hiện tại sự tình đã xảy ra, đủ để thuyết minh nhất định là có người ở gia hại bồi ứng. Trước mắt trọng yếu nhất là đem này nhân bắt được đến, đem sự tình biết rõ ràng. Nếu không thể chứng thật là vu hãm, thực khả năng hai nhà công ty hợp tác liền xong đời . Càng nghiêm trọng hội trực tiếp ảnh hưởng bồi ứng danh dự, về sau còn muốn tại đây một hàng sống yên liền gian nan .

Hạnh Nhược Thủy đến công ty thời điểm, văn phòng âm ầm đều ở thảo luận chuyện này. Hạng mục quản lí lâm bội bội chính đại thanh mắng chửi người, đều bạo thô khẩu .

“Nếu tỷ đến đây!”

“Mọi người tiến phòng họp, lập tức họp!”

Mọi người cầm vở, vội vàng chạy tiến phòng họp, như lâm đại địch.

Hạnh Nhược Thủy ôm máy tính đi vào.”Hạ Mặc, người tới đem tình huống cùng mọi người nói một câu.”

Hạ Mặc liên tiếp hình chiếu nghi, đem lá thư này nội dung triển lãm đi ra.

“Hào. Mọi người xem hình ảnh. Có người ở XXX kéo công ty quan phương trang web nhấn lại, nói chúng ta công ty ở hoạt động chấm dứt ba cái nhiều tháng sau, còn không có cấp nàg phát tiền lương. Ta vừa rồi đã muốn tra qua, tin tức là ở thành phố X phát ra , chúng ta quả thật có tại kia cái thành thị chấp hành hoạt động. Nàg dùng là là QQ hòm thư, nhưng QQ dãy số là tân xin , trong không gian cái gì cũng không có. Nói cách khác, trừ bỏ biết chỗ thành thị, chúng ta tạm thời không có đối phương gì tin tức.”

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, từ nàg tiếp quản công ty tới nay, nàg hôm nay là tối nghiêm túc . Công ty thành lập tới nay, hôm nay chuyện này là nghiêm trọng nhất .

“Chuyện này đã muốn cao đến XXX kéo công ty cao nhất tầng, nếu không thể chứng minh là có người ác ý hãm hại, chúng ta thực khả năng muốn vứt bỏ này hộ khách, thậm chí khả năng trực tiếp ảnh hưởng công ty tại đây cái lĩnh vực danh dự. Ta hy vọng mỗi người đều phải coi trọng, này hạng mục mọi người viên, nếu muốn biện pháp tiến hành thăm đáp lễ, bảo đảm mọi người viên đã muốn thu được tiền lương. Khác hạng mục nhân viên, kiểm tra chính mình đỉnh đầu thượng toàn bộ hạng mục, không cần xuất hiện gì quá hạn chưa phát phóng công ty cùng tiền thưởng chuyện tình. Này hạng mục là lâm bội bội phụ trách là đi?”

“Đúng vậy, nếu tỷ.” Lâm bội bội vội vàng đứng lên.”Ta vừa rồi đã muốn làm cho trợ lý gọi điện thoại cấp các thành thị người phụ trách, làm cho bọn họ từng cái cấp xúc tiêu viên gọi điện thoại xác nhận tiền lương đã muốn thu được. Đồng thời, chúng ta cũng tưởng biện pháp theo người phụ trách nơi đó xao đi ra, bọn họ hay không có trực tiếp phát phóng tiền mặt tình huống.”

“Tốt lắm. Kia lâm bội bội cùng Hạ Mặc người theo sát chuyện này. Nếu cần nhân viên trợ giúp, những người khác viên nhất định phải nghĩ biện pháp hiệp trợ, biết không?”

“Là!”

“Mọi người cứ theo lẽ thường công tác, đừng làm cho chuyện này ảnh hưởng công tác nhiệt tình. Những người khác tan họp, Hạ Mặc cùng lâm bội bội lưu lại.”

Đãi những người khác tán đi, Hạnh Nhược Thủy làm cho Hạ Mặc cùng lâm bội bội đi phía trước tọa.”Các người có ý kiến gì không?”

Lâm bội bội nhắc tay.”Nếu tỷ, ta trước tiên là nói về. Tuy rằng hiện tại các thành thị xác thực nhận thức kết quả còn không có trở về, nhưng là ta trên cơ bản có thể khẳng định không có loại tình huống này tồn tại. Cho dù có, không có khả năng chúng ta không hiểu được đến nhận chức gì trách cứ điện thoại, mà là trực tiếp đi người ta quan trên mạng tuyên bố tin tức. Nếu không phải cố ý , người bình thường là sẽ không làm như vậy . Còn có kia tìm từ, hiển nhiên không phải tùy tiện một người có thể nghĩ ra được .”

“Ta cũng tán thành bội bội cách nói, hẳn là có người ở cố ý chính chúng ta. Ta cảm thấy nhất định phải nghĩ biện pháp đem này nhân cấp bắt được đến, nếu không chính là một cái bom hẹn giờ chôn ở chúng ta bên người.”

“Ân, ta cũng vậy như vậy cho rằng. Như vậy đi, chúng ta hai bên đồng thời tiến hành. Bội bội người bên này vẫn là trước xác nhận một lần, bảo đảm chúng ta chính mình làm tốt . Chú ý, thành phố X cập kì phụ cận thành thị, không cần dựa vào thành thị người phụ trách, người an bài trợ lý đến căn cứ thông tin lục nhất nhất gọi điện thoại xác nhận. Hạ Mặc người nghĩ biện pháp hiểu biết càng nhiều về nhấn lại nhân tin tức. Còn có, muốn tùy thời bảo trì cùng hộ khách câu thông.”

Tan họp đi ra, Hạnh Nhược Thủy có chút đau đầu xoa mi tâm. Sự tình nhất kiện tiếp nhất kiện, hình như là an bài tốt lắm dường như. Tựa như đặt ra trình tự, chỉ chờ mỗ cá nhân ấn hạ chốt mở. Có thể hay không lại cùng cái kia ghê tởm nữ nhân có liên quan?

Mở ra outlook, nảy sinh cái mới một chút, mới nhất

mấy phong bưu kiện, đều là về trách cứ một chuyện. Hộ khách tương quan người phụ trách một người tiếp một người hồi phục, vấn đề nghiêm trọng tính giống như là dục tốc bất đạt dường như bay lên. Đại lão bản

hồi phục một phong tiếng anh bưu kiện, lại nhắc nhở nàng muốn coi trọng chuyện này.

Hạnh Nhược Thủy châm chước hồi lâu tìm từ, nhất nhất trở về bưu kiện, cho thấy bồi ứng còn thật sự đối đãi thái độ. Cũng hứa hẹn hội mau chóng điều tra rõ sở, cho bọn hắn một cái công đạo.

May mà là, bồi ứng biểu hiện vẫn không sai, không ra quá cái gì bại lộ. Hộ khách phương diện hồi phục tìm từ cũng không sắc bén, càng nhiều cũng là yêu cầu bọn họ điều tra rõ sở chân tướng, mau chóng cho xử lý.

Nhất toàn bộ buổi sáng, cơ hồ đều ở xử lý chuyện này. Bưu kiện tới tới lui lui, mỗi một câu tìm từ đều phải châm chước hồi lâu, sợ một cái xúc động đã nói lỡ lời. Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình thần kinh banh quá chặt chẽ, không nghĩ qua là chỉ sợ cũng chặt đứt.

Hạ Mặc cùng lâm bội bội chờ vài người đều thử thêm người kia QQ, nhưng người ta không ở tuyến, ngay cả ở tuyến chỉ sợ cũng sẽ không thông qua. Đây càng phát ra thuyết minh, người nọ căn bản chính là có dự mưu, nếu không kiên quyết không biết dùng một cái tên QQ đến gửi thư tín tức.

Lâm bội bội bên kia xác thực nhận thức kết quả đã muốn đi ra, mọi người viên đã muốn thu được tiền lương cùng tiền thưởng.

Hạnh Nhược Thủy thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời, lại càng rối rắm. Nếu đây là âm mưu, kia như thế nào mới có thể bắt được này người đến? QQ hào là tên, chỉ sợ cũng chỉ biết sử dụng lúc này đây, sau này còn muốn theo dõi truy tra khẳng định là không có khả năng.

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy sút đầu mẻ trán thời điểm, có người chính nhân nhà thích ý thậm chí đặc ý đào đạt, cấp nàng đánh tới điện thoại. Hạnh Nhược Thủy nghe được đối diện thanh âm khi, làm vài cái hít sâu.”Ta liền đoán được là người.”

Cũng chỉ có Cổ Tranh như vậy người vô sỉ, mới có thể đùa bỡn như vậy xiếc. Nhân sinh hồi 1:, Hạnh Nhược Thủy tưởng bạo thô khẩu. Nhưng là nàng sẽ không như vậy, không chỉ có là tố chất vấn đề, nàng lại càng không muốn cho Cổ Tranh đắc ý.

“Hừ, ta nói rồi, ta nghĩ muốn gì đó nhất định phải được đến, vô luận dùng cái gì phương pháp. Hiện tại chính là tiểu xiếc, lại tha đi xuống, nhưng chỉ có đại gia hỏa. Thông minh người liền ngoan ngoãn rút đi đi, đem ta chọc nóng nảy, người tưởng toàn thân trở ra đã có thể khó khăn.” Cao cao tại thượng thái độ, giống nhau nàng chính là thế giới này chúa tể. Đây là Cổ Tranh, muốn làm gì thì làm là của nàng bản tính.

Hạnh Nhược Thủy trong tay bút, hung hăng chọc thủng thật dày laptop. Ngực khí, cũng là bình tĩnh trung mang theo châm chọc cùng khinh thường.”Người cho là bằng điểm ấy tiểu kỹ xảo có thể đem bồi ứng cấp thế nào, vẫn là có thể đem ta Hạnh Nhược Thủy thế nào?”

“Hạnh Nhược Thủy, người khẩu đảm vô dụng. Ta nghĩ người hiện tại nhất định sút đầu mẻ trán đi? Ta không chỉ có muốn đem bồi ứng làm hỏng, ta cũng muốn người Hạnh Nhược Thủy không có dung thân nơi. Người rất nhanh sẽ hiểu được, theo ta dấu, là không có kết cục tốt.”

Cổ Tranh sở dĩ như vậy tiểu đánh tiểu nháo, cũng không phải bởi vì nàng giáo không dạy nổi đại sóng gió, mà là bởi vì nàng cũng không phải hoàn toàn không biết Ứng Trường Không. Nàng tưởng bức Hạnh Nhược Thủy chủ động rời đi, nhưng cũng là ở dò hỏi Ứng Trường Không điểm mấu chốt. Nàng không xác định Hạnh Nhược Thủy hay không là hắc điểm mấu chốt phía trước, nàng cũng không dám quá mức kiêu ngạo.

Nàng vốn định thừa dịp Ứng Trường Không chạy về bộ đội thời gian, vụng trộm đem Hạnh Nhược Thủy cấp làm đi, không nghĩ tới Ứng Trường Không cứ nhiên phái nhân âm thầm bảo hộ. Nếu không đem những người đó cấp làm điếu, nàng căn bản không thể xuống tay.

Nghĩ đến Ứng Trường Không đối Hạnh Nhược Thủy trân trọng, Cổ Tranh liền hận nghiêng răng nghiêng lợi! Nàng không rõ, một cái không thân phận không địa vị cũng không mỹ mạo nữ nhân, có chỗ nào đáng giá hắn như vậy nhọc lòng!

Hạnh Nhược Thủy lại đột nhiên gian không khí, cùng như vậy một cái không biết trời cao đất rộng nữ nhân trí khí, tựa hồ là nàng gây thương. Cổ gia thế lực lại đại, cũng tổng hội có người làm cho này nữ nhân hiểu được: Cái gì kêu thiên ngoại hữu thiên!

“Bồi ưng là của ta tâm huyết, ta sẽ không làm cho nó cứ như vậy bị hủy. Nhưng là, ta còn là tướng với người nói một tiếng, cho dù bồi ưng bị hủy, Ưng Trường Không vẫn là có thể nuôi sống nữ nhân của hắn cùng đứa nhỏ . Ta chính là mỗi ngày ở nhà cái gì cũng không làm, của ta nam nhân cũng có thể nuôi ta cả đời. Điểm này, người Cổ Tranh chính là đến tử, cũng thay đổi không được. Đương nhiên, người cũng có thể quá loại này ngày, nhưng này cái nam nhân vĩnh viễn sẽ không là Ưng Trường Không.”

Không nghĩ lại nghe được nàng ghê tởm thanh âm ghê tởm trong lời nói, Hạnh Nhược Thủy trực tiếp cắt đứt. Vốn định đem dây số cho tới sổ đen, nghĩ nghĩ, nàng muốn đổi một cái dây số đánh xong toàn không là vấn đề, còn chưa tính. Binh đến tướng chặn thủy đến thổ yên, nàng cũng không sợ!

Thật sự không được, về nhà làm cho thượng tá đường đi. Hơn nữa, nếu không tể, nàng trở về viết tiểu thuyết . Đàm Bội Thi bên kia, Phó Bồi Cương cũng là có thể đem bọn họ mẫu tử cấp dưỡng sống, không cần lo lắng!

Hạnh Nhược Thủy cười lạnh vài tiếng, cảm thấy tâm tình của mình ngược lại thoải mái . Tự hỏi thật lâu sau, rốt cục cầm lấy di động bất thông cái kia bình thường sẽ không chủ động bất đánh dây số.

“Bảo bối nhi, tướng ta sao? Bảo bối nhi, ta cũng tướng người !” Bĩ lý bĩ khí thanh âm, là hắn độc hữu đánh dấu. Bất quá cũng chỉ có Hạnh Nhược Thủy cùng im lặng may mắn nhìn đến, hắn như vậy ngây thơ một mặt.

Hạnh Nhược Thủy xì nở nụ cười, cảm thấy này nhân thật là cái kẻ dở hơi. Có ai nghĩ đến, tiếng tăm lừng lẫy quân ngọn lửa tử là cái nhả nhận trẻ tuổi nhân, vẫn là cái rối loạn tiểu lưu manh.”Ta nói, nếu những người đó biết Thiên Lang bang lão đại là này phó xuẩn tướng, có thể hay không không nghĩ hợp tác rồi?”

“Sẽ không, bọn họ hội càng thêm cướp muốn hợp tác, biết vì sao sao?”

Hạnh Nhược Thủy có thể tướng tượng đến, hắn khẳng định là một bộ thực chờ đợi con cá mắc câu biểu tình, thực đáng đánh đòn.”Của người tư duy khác hẳn với thường nhân , ta làm sao mà biết? Ta muốn là biết, ta đây chính là quái thai . Ta cũng không nên làm quái thai, trên đời này có một người như vậy quái thai là đủ rồi.”

Về điểm này cúi đầu cười, sung sướng tiếng cười.”Bảo bối nhi, người đây là ở khen ngợi của ta độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song sao?”

“Người muốn như vậy lý giải cũng là có thể . Dù sao mặc kệ ta nói cái gì, người đều có thể nghe ra khen ngợi ý tứ đến là được.” Này nhân cực kỳ tự kỷ. Hoặc là nói, hắn biết rõ, trong lòng nàng Dã Lang là một cái tốt lắm nam nhân.

“Ha ha ha..... Sinh ta giả không biết ai, người hiểu ta Nhược Thủy cũng. Bảo bối nhi, người thật đáng yêu. Tốt lắm, đáp án công bố . Bọn họ cướp hợp tác, bởi vì bọn họ nghĩ đến Dã Lang là như thế này một cái phế sài, kia cướp lấy Thiên Lang bang thiên hạ liền sắp tới .”

Hạnh Nhược Thủy tướng, người kia nhất định là tịch tịch , vô nghĩa hết bài này đến bài khác.”Đuôi to ba sói, im lặng không cùng người sao?”

“Bảo bối nhi, ta cùng nàng kỳ thật không phải rất quen thuộc , người không cần lão đem chúng ta hai phóng tới cùng nhau đàm được không?”

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười.”Không với người nhiều lời, ta nghĩ người giúp ta cái việc, được không?”

Bên kia tựa hồ ở lo lắng.”Sự thành sau, ta có cái gì ưu việt? Người hội theo giúp ta một đêm, thưởng cho ta một cái hôn, vẫn là hôn ta một chút? Ưu việt không đủ, vậy muốn xem tâm tình của ta .”

“Ta sẽ tấn người một chút. Vậy người là giúp vẫn là không giúp a?” Hạnh Nhược Thủy theo bản năng , nghiêng rằng nghiêng lợi làm chủ đánh động tác.

“Bổn thiếu gia hôm nay tâm tình không sai, liền cho người đi một chuyến đi. Bảo bối nhi, người khả nhớ kỹ người nợ ta một lần a.”

Theo Nhược Thủy đoán, hắn giờ phút này hẳn là hai chân vén kiêu ở bàn công tác thượng, một bộ nhị thế tổ dạng.”Nhớ kỹ. Có người cố ý hãm hại chúng ta công ty, ở hộ khách quan phương trên mạng phát ra thứ

nhất trách cứ tin tức, dùng là là QQ hòm thư, hơn nữa là một cái tên QQ dãy số. Ta đem liên tiếp chia người, người giúp ta đem này trùng bắt được đến, được không?”

Bĩ hết giận thất vô tung, khôi phục bình thường sạch sẽ lưu loát còn có khí thế.”Liên tiếp sẽ không dùng, ta chính mình sẽ tìm. Khi nào thì muốn kết quả? Bắt được cái kia trùng làm sao bây giờ, đem hẩn nướng làm?”

“Thời gian đương nhiên là càng nhanh càng tốt, chúng ta cần cấp hộ khách một cái công đạo. Về phần xử lý như thế nào hẩn, ta còn nghĩ không ra hảo đáp án, nếu không người giúp ta thảo chủ ý?”

“Đi.” Chỉ một chữ, khiến cho nhân cảm thấy không có gì là hẩn làm không được.”Nếu không, ta thay bảo bối nhi đem cái kia chán ghét nữ nhân cấp giải quyết?”

Hạnh Nhược Thủy biết, hẩn giải quyết hơn phân nửa là làm cho này nhân trực tiếp biến mất, việc cự tuyệt.”Không cần, ta chính mình hội xử lý.”

Treo điện thoại, Hạnh Nhược Thủy thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bởi ưng là nàng cùng Bội Thi, còn có nhiều như vậy viên công tâm huyết, nàng không hy vọng ra cái gì vấn đề. Nàng lại càng không muốn nhìn đến, Cổ Tranh sắt bộ đáng.

Nhìn xem thời gian, đã muốn là mười hai điểm qua. Vội vàng cầm lấy di động, cấp Dương Tử Vân bát điện thoại.”Uy, a di, các người ở nhà sao? Ăn cơm không có?”

“Chúng ta đi ra . Yên tâm đi, đều mấy chục tuổi người, còn có thể đem chính mình bị đói không thành. Nhưng thật ra người, không việc đến cơm cũng chưa ăn đi?” Bên kia có điểm âm ỹ, quả thật là ở bên ngoài.

Quan tâm trong lời nói, làm cho Hạnh Nhược Thủy trong lòng ấm áp.”Ta đang muốn đi ăn cơm, cho các người đánh cái điện thoại. Nếu các người ở nhà, ta đang nghĩ tới trở về nấu cơm đâu, chính mình làm so với bên ngoài vệ sinh an toàn thôi.”

Tuy rằng Dương Tử Vân đã muốn thừa nhận nàng , nhưng Nhược Thủy tổng cảm thấy hiện tại các nàng trong lúc đó cảm tình còn không vững chắc, cho nên tổng nghĩ biểu hiện hảo một chút, hoàn toàn ổn định hai người trong lúc đó bà tức cảm tình. Chỉ c

ó nàng cùng Dương Tử Vân quan hệ tốt lắm, thượng tá ngày mới có thể quá thư thái.

“Không cần như vậy phiền toái, vậy người đi ăn cơm đi, buổi tối sớm một chút trở về. Người không biết, vừa mới ăn cơm, người gia gia ngay tại nhắc tới nói, vẫn là Nhược Thủy nha đầu làm đồ ăn ngon. Nhược Thủy nha đầu nếu làm đầu bếp, này đó cái gọi là nhất cấp đầu bếp đều phải hạ đồi. Người nghe một chút.”

Hạnh Nhược Thủy nhịn không được nở nụ cười, còn nói vài câu mới quải điện thoại. An tĩnh lại, chỉ cảm thấy toàn bộ vẻ lo lắng đều tan thành mây khói. Ít nhất có thể khẳng định: Cổ Tranh ở Dương Tử Vân nơi này không lấy đến duy trì phiếu, như vậy có gia gia ở, nàng liền càng đừng nghĩ thực hiện được.

Vừa cái thượng máy tính, tính đi xuống ăn cơm trưa, Đàm Bội Thi liền gọi điện thoại lại đây.”Mỹ nhân, ăn cơm trưa không có? Không có ăn chạy nhanh lại đây đi, mẹ ta ở làm, lập tức có thể ăn.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, đáp ứng. Dù sao lái xe liền 10 phút lộ trình, trong nháy mắt có thể đến.

Ở dưới lầu, lại vòng đến trong điểm, cấp tiểu tử kia mua vài món món đồ chơi.

Vừa vào cửa, Đàm Bội Thi nhìn đến nàng mang theo món đồ chơi, mà bắt đầu niệm.”Điên rồi, lại như vậy mua đi xuống, phòng đã có thể không địa phương tắc . Ba hẩn hẩn bà ngoại mỗi lần xuất môn đều phải linh một chút trở về, hiện tại ngay cả người cũng sắm cùng vào được. Ta hoài nghi, ta này phòng ở sớm hay muộn nhồi vào.”

Hạnh Nhược Thủy ôm của nàng đầu vai cười. Thật vất vả mới có như vậy một cái bảo bối ngật đáp, mọi người đều một lòng một dạ sủng , hận không thể đem toàn bộ thứ tốt đều cho hẩn bàn hồi đến.”Người là còn ở cũ, chờ người có thể xuất môn , ta xem người mua so với ai khác đều điên cuồng!”

Đàm mẹ vừa vận bụng đồ ăn đi ra, lập tức nói tiếp.”Nhược Thủy lời này đã nói đúng rồi. Nhược Thủy, chạy nhanh trở lại đường ngay đi, lập tức có thể ăn cơm.”

“Hảo a.” Hạnh Nhược Thủy vội vàng buông này nọ, đi trở lại đường ngay. Đùa tiểu bảo bảo một hồi, liền ăn cơm .

Trên bàn cơm, Hạnh Nhược Thủy đem bồi ứng gặp được vấn đề nói.

Đàm Bội Thi cắn chiếc dưa, nhìn nàng.”Nhược Thủy, ta cảm thấy ngươi hoàn toàn không tất yếu tưởng nhiều như vậy. Ta vốn chính là một cái ngực người không có chí lớn, ta khi đó tưởng khai công ty, này đây vì Phó Bồi Cương hấn cái kia , người cũng giống nhau. Tuy rằng nói sau lại chúng ta quả thật tìm tâm huyết ở bên trong, nhưng chúng ta không tất yếu giống người khác như vậy bắt nó làm cứu mạng đạo thảo đường như gặt gao cầm lấy. Chúng ta cố gắng, có thể làm hảo liền làm hảo, nếu thật sự không được vậy an an phận phận làm gia đình bà chủ đi.”

Hạnh Nhược Thủy xì mũi cười, thân thủ khấp một chút của nàng thất lưng.”Đàm mẹ ngươi nghe một chút, thể này mới nghiêm túc chính ngực vô chí lớn!”

Đàm mẹ đổ không cảm thấy này có cái gì vấn đề.”Nàng quá vui vẻ là tốt rồi, Nhược Thủy ngươi cũng giống nhau. Mấy thứ này thực không như vậy trọng yếu, nữ nhân a, gia đình mới là là quan trọng nhất.”

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi liếc nhau, trong mắt đều là ý cười, trong lòng đều suy nghĩ: Thể này mới kêu ngực vô chí lớn, điển hình lòng của nữ nhân để ý!

Bất quá như vậy cũng tốt, không có này tranh đấu, ngày an an ổn ổn thư thư phục phục. Chính là không biết lớn tuổi sau, hay không sẽ hối hận tuổi trẻ thời điểm không có làm điểm cái gì đáng giá kiêu ngạo chuyện tình.

Mọi người đều có lựa chọn đi. Tựa như có người tốt nghiệp đại học lựa chọn trở lại hai ba tuyến thành thị thậm chí thành nhỏ trấn đi làm một gã lão sư, ngày an ổn thoải mái, nhưng tâm nhìn thực cực hạn; Mà có chút chọn người trạch ở thành phố lớn dốc sức làm, áp lực rất lớn, nhưng thấy đến cũng là càng rộng lớn thiên địa . Làm một cái thoải mái đáy giếng con ếch, vẫn là làm một cái đón bão táp hải yển, cũng không quá là một loại lựa chọn, chỉ cần chính mình cam tâm, không hối hận là đến nơi.

Không thể không nói, có Đàm Bội Thi này lời nói, Hạnh Nhược Thủy áp lực liền nhỏ đi nhiều. Dù sao bồi ứng là Bội Thi một tay sáng lập , là nàng dẫn theo mọi người đi ra bước đầu tiên. Nay thực khả năng bởi vì chính mình cảm tình rối rắm mà bị hủy, trong lòng vẫn là rất khó chịu .

Ăn cơm xong, Hạnh Nhược Thủy còn ngủ cái ngủ trưa, mới tinh thần sáng láng thượng ban đi. Trước khi đi, bị vừa tỉnh lại tiểu tử kia đồ về mặt nước miếng, hấn còn ý do chưa hết đầu.

Trở lại công ty, Hạnh Nhược Thủy liền thông tri Hạ Mặc cùng lâm bội bội bọn họ trước đem chuyện này cấp buông, chuyên tâm lấy ra trên đầu công tác. Nàng tin tưởng, Dã Lang tên kia hội giải quyết vấn đề này .

Sự tình chân tướng đã muốn làm hiểu được, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên cấp cho hộ khách hồi phục, bư kiện gần nhất vừa đi, tiêu phí không ít thời gian. Nếu là mặt đối mặt nói chuyện với nhau, khiến từ đặt câu liền đơn giản hơn, nhưng lại có ngữ khí biểu tình cùng thủ thế làm phụ trợ. Văn bản thuyết minh dễ dàng sinh ra dị nghị, gần từng tiếng đều phải châm chọc nửa ngày.

Khác hạng mục lại có một ít vấn đề cần nàng cho ý kiến, kết quả nháy mắt, đi ra tan tâm thời gian.

Trong nhà toàn gia chờ nàng trở về nấu cơm đâu, tuy rằng còn có chút kết thúc công tác, Hạnh Nhược Thủy cũng chỉ hảo cảm mấy tính về nhà xử lý . Nói đến kia toàn gia, Hạnh Nhược Thủy có loại điều mẹ đối mặt một đám kêu than cho thực phẩm đứa nhỏ tâm tình. Nghĩ, chính nàng đều nhịn không được nở nụ cười.

Dương Tử Vân sẵn sóc nàng, đã muốn mang theo bảo vệ viên đi đem đồ ăn mua đã trở lại, cơm cũng nấu thượng , nghe nói đang ở nhặt rau rửa rau. Nhưng là bởi vì gia gia đam mê ăn nàng làm đồ ăn, cho nên đầu bếp vẫn là lưu trữ nàng đến.

Hạnh Nhược Thủy một đường nhanh như điện chớp trở về, chỉ đánh cái tiếp đón, liền một đầu chui vào tại phòng bếp bận việc . Quả nhiên vật toàn bộ đều chuẩn bị tốt , chỉ còn chờ nàng mở ra hỏa hạ oa.

Cơm chiều sau, Hạnh Nhược Thủy không có bồi lão gia tử chơi cờ, bởi vì của nàng công tác còn không có xử lý hoàn. Có thượng tướng còn có bảo vệ viên, lão gia tử muốn tìm người đánh cờ cũng không khó.

Hạnh Nhược Thủy đang ở trong phòng đối với máy tính xao bàn phím, di động liên vang lên đến đây. Điện thoại kia quả nhiên nhàn, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.”Trang tiên sinh?”

Trang Dịch Sính thanh âm, tựa hồ có như vậy một chút mỗi một.”Ta ở nhà các người ngoài cửa, phương tiện đi ra gặp cái mặt sao?”

Hạnh Nhược Thủy trầm mặc một chút.”Người chờ một chút, ta lập tức xuống dưới.”

Trải qua phòng khách thời điểm, Dương Tử Vân hỏi nàng đi ra ngoài nguyên nhân.”Có cái bằng hữu tìm ta có chút việc, ta lập tức sẽ trở lại.” Cũng không có cẩn thận giải thích, nàng vội vàng bỏ chạy đi ra ngoài.

Trong lòng nàng cấp. Nghe được Trang Dịch Sính thanh âm thực mỗi một, đã nghĩ đến giả tạo thân phận chuyện tình. Sợ là chính mình làm phiền hà hắn, cho hắn thêm đại phiền toái. Hắn là cái quan viên, một chút vấn đề nhỏ đều có khả năng bị nhân lấy đến hành động lớn văn vẻ.

Chạy ra đại môn, liền nhìn đến cửa một bên dưới tàng cây, ngừng một chiếc màu đen xe. Một người cao lớn thân ảnh ở cửa xe giữ, hút thuốc. Tuy rằng còn không có nhìn đến biểu tình, nhưng Hạnh Nhược Thủy tựa hồ đã muốn cảm giác được tâm tình của hắn.”Trang tiên sinh.”

Từ lần trước thành phố T phân biệt sau, bọn họ đã muốn thật lâu không gặp . Bye bye ngón tay, đã qua một năm . Hắn vì chính mình thừa nhận rồi Dã Lang nhất thương chuyện tình, nàng còn nhớ. Qua lâu như vậy, ngay lúc đó rung động tâm tình còn như vậy rõ ràng.

Nàng nhớ tới ở Quê Lâm thời điểm, chính mình thế nhưng nói hắn không thương nàng. Nay nghĩ đến, mặc dù không phải yêu, một người khẳng vì một người khác đem chính mình trái tim đưa đến hòng hạ, này phân tình cũng là nặng trĩu .

“Người không sao chứ?” Hạnh Nhược Thủy ở trước mặt hắn đứng lại, ngẩng đầu nhìn hắn ninh mi mắt. Phong trần mệt mỏi, vẻ mặt mỗi một.

Trang Dịch Sính diệt trong tay yên, đối nàng nói:”Ta còn chưa ăn cơm chiều, chết đói, theo giúp ta ăn một chút gì?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nhìn trong nhà đèn đuốc, mím môi cười, gật gật đầu.”Hảo. Ta mở ra xe, người tọa sau tòa nghỉ một lát đi.”

Trang Dịch Sính chưa nói cái gì, tiến vào sau tòa, nhắm mắt lại. Tựa hồ, thật sự mệt cực kỳ.

Hạnh Nhược Thủy phát động xe, một bên hướng cửa khai đi, một bên tự hỏi nên dẫn hắn đi chỗ nào ăn cái gì. Nàng tưởng chính mình cho hắn làm một chút, nhưng là không địa phương. Trong nhà Ung gia các trưởng bối đều ở, nàng không thể đem nhân cấp mang về gia đi. Tuy rằng Thanh Thanh không công, nhưng có đôi khi thật là hết đường chối cãi, hướng chỉ Dương Tử Vân đối của nàng ấn tượng vừa mới vừa vặn chuyển.

“Chạy đến phong lâm lộ dương quang nhà đi.” Trang Dịch Sính nhắm mắt lại, nói ra một chỗ chỉ.

Hạnh Nhược Thủy đến thành phố Z thời gian cũng không đoán , nàng biết ánh mặt trời nhà là một cái sa hoa tiểu khu, cách lệ cảnh hoa viên cũng không tính quá xa.”Trang tiên sinh, người tại kia có phòng ở?”

“Ân. Cửa có siêu thị, ta nghĩ ăn người làm canh cá mặt, có thể chứ?” Trang Dịch Sính mở mắt ra, mệt mỏi nhìn phía trước lộ.

Hạnh Nhược Thủy không thể cự tuyệt. Một cái từng cho người ngay cả mệnh đều không cần nhân, nay đứng ở người trước mặt cho người cho hắn làm một chén mặt, này thỉnh cầu ai cũng không thể cự tuyệt.”Hảo.”

Mà ở bọn họ phía sau cách đó không xa, yên lặng theo một chiếc xe.

Rất nhanh, xe ngay tại ánh mặt trời nhà ngoài cửa dừng lại.”Người ở trong xe đợi một hồi, ta đi vào mua là có thể .” Nàng đi rồi vài bước, sờ sờ đầu lý, phát hiện chính mình mua mang tiền đi ra.

Nàng lộn trở lại đến, xao xao cửa kính xe. Còn không có mở miệng, mấy trương trăm nguyên tiền giá trị lớn liền theo cửa kính xe để đi ra. Nàng sợ run một chút, lấy lại đây, xoay người chạy tiến siêu thị.

Hạnh Nhược Thủy mua một cái ngư, còn có nhất tiểu túi bột mì, nàng tính lấy ra công mặt. Hầm canh cá cần thời gian, vừa vặn đủ thời gian làm mặt. Còn mua vài cái tiểu điểm tâm, còn có nhất gói to hoa quả.

Trang Dịch Sính phòng ở ở 18 lầu, dự tính có hai trăm nhiều bình. Rất lớn, nhưng là lạnh lùng Thanh Thanh. Nếu không có chuyên gia đánh đề ý, chỉ sợ đã sớm xông thật dày một tầng bụi. Trên sofa còn có một cái búp bê vải, khẳng định là Trang Ngụ.

Kì tiểu bằng hữu kéo hạ.

Hạnh Nhược Thủy đem bánh ngọt buông đến, cầm cái khác này nọ vào phòng bếp. Rất nhanh đem hoa quả rửa, mang sang đến.”Người ăn trước điểm tâm cùng hoa quả, ta cái này làm mặt.”

Trang Dịch Sính nhìn nàng vào phòng bếp, chậm rãi quay đầu đến, nhìn trước mặt điểm tâm cùng hoa quả. Sợ run thật lâu sau, mới vươn tay, cầm lấy nhất tiểu khối điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Nhìn chung quanh chính mình phòng ở, trống rỗng. Tựa như hẩn tâm, đi đến làm sao, tựa hồ đều là không. Lại nói tiếp, nàng cùng Trang Ngụ Kì ở thành phố Y kia đoạn ngày, hẩn tâm là tối mẫn. Có vương bận, có chờ mong. Có lẽ chờ mong không phải một đoạn tốt đẹp tình yêu một hồi hạnh phúc hôn nhân, mà gần là kia một chén mặt ấm áp quan tâm.

Trang Dịch Sính đứng lên, chậm rãi đi đến phòng bếp cửa, tà ý ở cạnh cửa. Lẳng lẳng, nhìn nàng bận rộn. Nhân tĩnh sườn mặt, chuyên chú vẽ mặt, linh hoạt hai tay, hết thấy đều nói mình nàng đang ở dụng tâm làm một chén mặt, đó là thuộc loại hẩn bữa tối.

Không tiếng động, thở phào nhẹ nhõm, đem trầm tích ở ngực buồn khổ phun ra đi. Hẩn cường hãn nữa cũng là cái huyết nhục chi khu, không phải người máy, hẩn cũng là hội mệt! Nhưng là mọi người đều cảm thấy hẩn nên không biết mệt, chỉ có này nữ nhân quan tâm hẩn là phủ mệt mỏi. Cũng chỉ có nàng, thấy được hẩn mặt không chút thay đổi sau lưng mệt mỏi.

Hẩn muốn nàng, nghĩ đến ngực đau đớn. Hẩn không biết đây là không phải yêu, hẩn không hiểu tình yêu. Hẩn chỉ biết là chính mình nguyện ý không tiếc hết thấy, đến đổi lấy này phân ấm áp, làm cho chính mình mỗi một tâm đắc lấy sống ở.

Hẩn nghĩ đến chính mình đã muốn hết hy vọng, nay lại giống nhau về tới lúc trước cái loại này tâm tình. Không biết là chính mình tự chủ quá kém, vẫn là của nàng dụ hoặc quá lớn. Giờ phút này, rục rịch cảm giác, một chút một chút trở nên mãnh liệt đứng lên. Làm cho hẩn tưởng liền như vậy liều lĩnh vọt vào đi, đem nàng nhét vào chính mình ôm ấp, sau đó chầm nàng gầy yếu đầu vai nghỉ tạm một hồi.

Nàng là nhất lũ ánh rạng đông, mà hẩn ở trong bóng tối nhốt lâu lắm, khát vọng này nhất thúc quang. Trái tim không chịu khống chế, hai chân tựa hồ cũng muốn không chịu đã khống chế.

Nhược Thủy.....

105. Chương 105: Nhược Thủy, Ta Muốn Người

“Vị cuối cùng kia một tia ánh rạng đông, ta nguyện ý trải qua bình minh phía trước dài dòng hắc ám cùng chờ đợi.”

Trang Dịch Sính tại đây một khắc, khắc sâu thể hội loại này tâm tình. Nhưng mà, hẩn quá rõ ràng hiểu được, mặc dù hẩn chờ hoàn cuộc đời này, cũng đợi không được kia một tia ánh rạng đông. Bởi vì từ lúc hẩn xuất hiện phía trước, này nữ nhân đã muốn đem chính mình khi còn sống giao phó, cuộc đời này không thay đổi.

Mà bay nga phác họa thậm thiết, bình tĩnh như hẩn học không đến. Nhất định, cả đời tiếc nuối. Có lẽ, còn có cả đời cô độc.

Tuy rằng thực khát vọng có thể đi ra phía trước, ôm lấy của nàng thất lạc. Nhưng thật sâu hiểu được, được đến tuyệt đối không phải nàng ngoài đầu nhìn lại kia ấm áp cười. Nếu không chiếm được, cần gì phải bị hủy này cận có một chút ấm áp?

Hắn liền như vậy ý ở trên cửa, vẫn lẳng lặng nhìn. Trên mặt thực bình tĩnh, cái gì cũng nhìn không ra đến. Chỉ có một đôi thâm thúy con ngươi lý, chân thành tình thâm, nhưng không có một cái đồ xuống xuất khẩu, cuối cùng chậm rãi trầm tích cho đến thành trong lòng khổ.

Hạnh Nhược Thủy chuyên chú tưới nước nhu mặt, mãi cho đến phiên diện thời điểm, mới phát hiện Trang Dịch Sính ngay tại phòng bếp cửa. Nàng cười cười, hỏi: “Đói đến muốn vọng mặt chỉ đói sao?”

“Đúng vậy, thật đáng thương không phải?” Trang Dịch Sính cũng cười cười. Cười, dấu đi ngàn vạn cảm xúc, chỉ còn lại có thần nhiên.

Hạnh Nhược Thủy không có nhìn hắn, trên mặt tươi cười nhưng vẫn không giảm.”Ngươi nhin nữa một hồi, rất nhanh là tốt rồi.” Trong nồi canh cá, đã muốn tản mát ra nồng đậm mùi .

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên ngừng tay lý động tác, rửa tay, cầm chén thịnh một chén canh cá. Sau đó cầm một cái khác bát, hai cái bát qua lại đổ, thẳng đến canh cá chẳng phải nóng bỏng , mới đoan cho hắn.”Đến, người uống trước một chén canh cá. Ta không phóng bao nhiêu muối ăn, hương vị hắn là cũng không tệ lắm .”

“Nghe cũng rất không sai.” Trang Dịch Sính đoan lại đây, cúi đầu uống lên nhất cái miệng nhỏ. Ngon hương nùng, tản ra ấm áp hương vị. Đây, hắn vẫn khát vọng lại thủy chung không hiểu được đến gì đó. Yếm đi dạo rất nhiều năm, luôn luôn tại yên lặng tìm kiếm , thật vất vả đụng phải, cũng đã làm cho người ta nhanh chân đến trước.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, tiếp theo phiên diện.

Chờ Trang Dịch Sính đem một chén canh cá uống xong rồi, Hạnh Nhược Thủy mặt cũng đã muốn hạ oa . Chỉ thấy nàng lưu loát dùng cái sàng tản ra, lại đi lý thêm nước lạnh. Không bao lâu, mặt liền khởi oa , có đẹp mặt bán tướng.

Hạnh Nhược Thủy biết hắn cũng là làm quá bình nhân, cho nên riêng cầm một cái đại bát to, thịnh tràn đầy một chén.

“Ta đến đoan.” Trang Dịch Sính vài bước khóa đi vào, đem kia bát mỳ cấp nâng lên đến. Ở đi hướng phòng khách trong quá trình, nghe nồng đậm mùi, hắn cơ hồ muốn hạ quyết định đem nàng xem ra, không bao giờ nữa làm cho nàng rời đi.

Nhưng mà, hắn chính là tưởng, cũng không có làm. Một người cô độc tịch tịch, tổng quá hai người thậm chí càng nhiều nhân bi kịch.

Hắn ngồi xuống xuống dưới, liền khẩn cấp thúc đẩy, thiếu chút nữa đem miệng mình cấp bị phồng . Khẩn cấp? Thật tốt từ, thích hợp nhất hắn giờ phút này tâm tình. Mặc kệ là đối này bát mỳ, vẫn là đối tại phòng bếp nữ nhân cùng với nàng có thể mang đến gia ấm áp.

Hạnh Nhược Thủy đem phòng bếp đơn giản thu thập , ở hắn tay trái biên đơn độc nhân trên sofa ngồi xuống.”Thế nào, hương vị còn đi đi?” Nhìn hắn từng ngụm từng ngụm ăn, hắn là không sai . Tham gia quân ngũ nhân ăn cái gì, luôn có thể làm cho người ta cảm thấy trong lòng thực thỏa mãn.

Trang Dịch Sính chính là hàm hồ ừ một tiếng, dải đem trong miệng mặt nuốt vào, mới ngẩng đầu nói: “Đây là ta ăn qua tốt nhất ăn gì đó.”

Biết rõ hắn là khoa trương, nhưng Hạnh Nhược Thủy vẫn là nhin không được nở nụ cười. Bởi vì, của nàng thượng tá cũng luôn như vậy khoa trương khen ngợi của nàng trù nghệ. Tuy rằng biết rõ cũng không chính là sự thật, nhưng vẫn là cảm thấy trong lòng rất khoái nhạc. Có lẽ, hắn muốn cũng đang là như vậy hiệu quả.

“Đúng rồi, Trang Ngụ Kỳ có khỏe không?” Lại nói tiếp, nàng đã muốn có một năm rồi chưa thấy qua cái kia đứa nhỏ . Lúc trước hắn luôn kề cận của nàng hình ảnh, qua nhiều như vậy cái ngày đêm, như trước rõ ràng.

Trang Dịch Sính dừng một chút, nhìn nàng một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn mỳ.”Rất tốt .”

Hạnh Nhược Thủy biết hẳn không muốn nhiều lời, cũng không hảo hỏi lại. Liền như vậy yên lặng ngồi, một lát sau lại nghĩ tới một khác sự kiện.”Cái kia, người giúp ta giả tạo thân phận chuyện tình, có phải hay không thực nghiêm trọng?”

Trang Dịch Sính khò khè khò khè ăn mỳ, một hồi lâu mới ý do chưa hết đường như dừng lại.”Yên tâm đi, ta tốt xấu là cái tỉnh ủy bí thư, điểm ấy việc nhỏ đều bãi bất bình trong lời nói, cũng bạch lẫn lộn.”

Hạnh Nhược Thủy ngẫm lại cũng là, quan trường lý loạn nói nói, không phải nàng có thể suy nghĩ cẩn thận. Một cái tỉnh ủy bí thư là nhiều quan, nếu như vậy điểm việc nhỏ đều bãi bất bình, vậy không thể nào nói nổi.

Bất quá nàng cũng không biết, Trang Dịch Sính bãi bình, nhưng lại vì thế trả giá cái gì. Mà Trang Dịch Sính cũng không muốn cho nàng biết, nếu cũng không coi đây là lợi thế, cần gì phải làm cho nàng khó chịu.

Trong lúc nhất thời, trong phòng im ắng, chỉ có Trang Dịch Sính ăn mỳ thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy lấy quá điều khiển từ xa, mở ra tivi, tìm một cái chân thật chuyện xưa suy diễn tiết mục. Lăng lạng nhìn, nhưng cũng không thập phần đầu nhập.

Trang Dịch Sính chuyên chú ăn chính mình mặt, thậm chí không có ngẩng đầu nhìn nàng. Mà ở trong lòng hẳn, khát vọng như vậy ám áp thời khắc có thể lâu dài một chút, lại lâu dài một chút.

Nhưng mà, ăn xong một chén mặt thời gian, dù sao quá ngắn. Nếu đây là hạnh phúc chiều dài, tác rất bi ai. Mà hẳn, nhất định này phân bi ai.

“Có đủ hay không?” Hạnh Nhược Thủy quay đầu đến. Nhìn hẳn buông chiếc đũa.

Trang Dịch Sính mỉm cười, xả quá khăn tay tao nhã sát môi.”Đủ, lại ăn đi, chỉ sợ muốn hăm đến hừng đông mới có thể tiêu thực. Thời gian không còn sớm, ta đưa người trở về đi.”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đứng lên, cự tuyệt.”Ta xem người rất mệt bộ dáng, lái xe không an toàn. Như vậy đi, người đưa ta đến dưới lầu, ta đánh trở về.”

“Cũng tốt.” Trang Dịch Sính ngừng một chút, gật gật đầu, không nói gì thêm. Hẳn tự nhận biểu hiện không dấu vết, nàng lại liếc mắt một cái nhìn thấu hẳn mỗi một. Nàng là nên sớm đi rồi đi, nếu không hẳn không dám cam đoan chính mình sẽ không thay đổi chủ ý.

Hai người đang tọa thang máy đi xuống.

Ánh mặt trời nhà là sa hoa tiểu khu, bình thường hộ gia đình đều có xe, cho nên xe taxi rất ít hướng bên này chạy. Hai người đợi hồi lâu, cũng không thấy một chiếc xe lại đây.

“Nếu không, vẫn là ta đưa người trở về đi.”

Hạnh Nhược Thủy lại đi hai cái phương hướng nhìn xung quanh một phen, vẫn là không thấy được xe taxi bóng dáng.”Kia vẫn là ta mở ra xe, trở về thời điểm người mở lại đi, vừa vặn, người có thể thừa dịp lúc này nghỉ ngơi một chút.”

Kỳ thật, hai cái tiểu khu cách xa nhau cũng không xa.

“Hảo.”

Hai người lộn trở lại đi dưới lầu, Trang Dịch Sính tự giác chui vào sau tòa, vừa lên xe liền nhắm hai mắt lại. Chính là trong đầu ngàn đầu vạn tự loạn cực kỳ, làm sao có thể ngủ được. Không biết khi nào khởi, ngay cả mắt ngủ đều thành thói quen.

Hạnh Nhược Thủy mở ra radio, điều đến một cái truyền phát tin thư hoàn ca khúc kênh. Coi hẳn thói quen, nghe du dương giai điệu thực dễ dàng liền đang ngủ.

Không bao lâu, xe liền khai vào lệ cảnh hoa viên, ở biệt thự ngoài cửa lớn ngừng lại.

Hai người đi xuống xe, lẫn nhau tương đối.

Hạnh Nhược Thủy đối hẳn cười cười, dặn dò nói:”Trên đường trở về cẩn thận một chút, trăm ngàn đừng đang ngủ. Về nhà cho ta cái đi

ện thoại đi.”

“Hảo.” Trang Dịch Sính mỉm cười, trong lòng đang nghe đến “Gia” này tự khi, co rút đau đớn một chút. Hấn áp căn không biết, nơi nào là gia. Hấn không biết có cha mẹ kia đồng phòng ở có tính không gia, nhưng là gia không nên là ám áp có thể làm cho người ta thả lỏng địa phương sao? Nếu một chỗ chỉ có áp lực cùng giam cầm, còn có thể xưng là gia sao?

“Chạy nhanh trở về đi, sớm một chút nghỉ ngơi.”

Trang Dịch Sính đi hướng điều khiển vị môn, lại đột nhiên xoay người lại, cúi đầu nhìn nàng.”Nhược Thủy.....”

“Ân?” Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu, bóng cây hạ âm u, nàng xem không đúng thiết vẽ mặt của hấn. Lại tổng cảm thấy, hấn thực áp lực, cũng mệt chết đi. Chính là nàng không có lập trường đi vượt lên hấn ánh mắt gian sâu, chỉ có thể thay hấn khổ sở.

“Nếu.....” Hấn tựa hồ muốn nói gì, lại đột nhiên lại vòng vo ngữ khí.”Nếu đến thành phố T, đừng quên tìm ta tự ôn chuyện. Ta đi trở về, sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Người cũng là, một đường cẩn thận, ta chờ người điện thoại.” Hạnh Nhược Thủy khoát tay, nhìn xe khai ra đi. Nàng miễn cảm cảm giác được, Trang Dịch Sính không phải muốn nói câu nói kia, chính là nói đến bên miệng đột nhiên sửa lại.

Hít sâu một hơi, sau đó phun ra đi. Trong lòng nàng thực cảm kích Trang Dịch Sính, cũng hy vọng hấn có thể hạnh phúc. Hy vọng ông trời chạy nhanh ban thưởng hấn một cái ôn nhu nữ nhân, gây cho hấn hạnh phúc thoải mái.

Hạnh Nhược Thủy xoay người, đi vào cửa, dãi nhìn đến cửa giữ âm u chỗ đứng nhân, thiếu chút nữa kêu sợ hãi đi ra.”A di.....”

Nghĩ đến vừa rồi một màn khả năng bị Dương Tử Vân thấy được, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy toàn thân máu đều đông lạnh lên. Dương Tử Vân đối của nàng ấn tượng vừa mới vừa đối mới, nếu lúc này lại sinh ra hiểu lầm, kia.....

“Đó là bằng hữu của người?” Dương Tử Vân nhìn tiểu khu đại môn phương hướng, nói. Ngữ khí , nhưng thật ra nghe không ra có cái gì không ổn.

Hạnh Nhược Thủy kiệt lực làm cho chính mình trấn định một ít.”Đúng vậy. Hấn gặp điểm chuyện phiền toái, tâm tình không tốt, cho nên bồi hấn đi ăn chút gì.”

Dương Tử Vân lẳng lẳng nhìn nàng, một lát sau mới nói:”Về sau chú ý chút, người là có phu chi phụ, đừng làm cho nhân hiểu lầm . Thời gian không còn sớm , chạy nhanh gột rửa ngủ đi.”

“Tốt. Gia gia bọn họ đã muốn đã ngủ chưa?” Hạnh Nhược Thủy thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn Dương Tử Vân không có âm thanh chất vấn thậm chí chửi ầm lên.

“Ân, vừa mới ngủ hạ.”

Hạnh Nhược Thủy trở lại trong phòng, quan thượng cửa phòng, trong lòng còn thực không yên. Nàng cân nhắc không tốt Dương Tử Vân chính là tạm thời không cùng nàng so đo, vẫn là thật sự tin của nàng trong sạch.

Thở ra một hơi, có chút đau đầu vuốt ve mi tâm. Đi vào phòng tắm, đem chính mình hướng bồn tắm lớn lý phao. Vì ẩm chất lỏng ngâm mỗi một thân thể, tựa hồ toàn thân lỗ chân lông giãn ra mở ra.

Nghĩ đến thượng tá, nghĩ đến bồi ưng, nghĩ đến Trang Dịch Sính..... Sự tình nhất kiện tiếp nhất kiện, thần kinh đều phải banh đến cực hạn .

Nghĩ nghĩ, thần trí liền mơ hồ, thiếu chút nữa ở bồn tắm lớn lý đang ngủ. Nếu không di động tiếng chuông vang lên, nàng liền thật sự ở bồn tắm lớn lý qua đêm lý.

Ngay cả thân thể đều không kịp lau, lau khô thủ bỏ chạy đi ra ngoài tiếp điện thoại.”Uy?”

“Đánh thức người ? Tiếp tục ngủ đi, ta đã muốn đến. Ngủ ngon.” Sạch sẽ lưu loát nói xong, thậm chí không cho nàng nhiều lời một câu lời kịch đường như.

“Ngủ ngon.” Thăng đến đô đô chiếu cổ âm hưởng khởi, Hạnh Nhược Thủy mới hồi phục tinh thần lại. Tổng cảm thấy, hẳn có chút là lạ .

Không nghĩ lại đau đầu , nàng xả khăn tắm giao thân xác lau khô tiến vào chăn lý. Dem điều hòa điều đến có vẻ thấp độ ẩm, sau đó dùng chăn khóa quá chặt chẽ , đây là nàng thích nhất ngủ hoàn cảnh. Cứ việc ngày hôm sau đứng lên, thường thường hội đầu nặng trĩu .

Ban đêm ác mộng tỉnh lại, ẩm ướt áo ngủ, ở trên giường trần trọc hồi lâu, mới lại mơ mơ màng màng ngủ.

Buổi sáng đứng lên, chỉ cảm thấy đau đầu dục liệt. Nhưng là nhất bang nhân còn chờ nàng làm bữa sáng đầu, nói cái gì cũng phải đứng lên.

Nàng ở tại phòng bếp việc hồ thời điểm, Dương Tử Vân tiến vào hỗ trợ, đột nhiên dừng lại hỏi:”Nhược Thủy, người thân thể không thoải mái?”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, quả thật không quá thoải mái.”Khả năng điều hòa thối hơn, đầu có điểm trầm.”

Dương Tử Vân vươn tay đến, sờ sờ cái trán của nàng, nhất thời tròng lớn ánh mắt kêu đi ra.”Cái gì có điểm trầm, người căn bản chính là phát sốt !”

Hạnh Nhược Thủy thân thủ sờ sờ, hình như là có điểm nóng. Có thể là tối hôm qua ở trong nước phao , nửa đêm trừ bỏ một thân hân cũng không lau khô, điều hòa lại khai thấp, cho nên liền phát sốt .

“Chạy nhanh , ta đưa người đi bệnh viện.” Dương Tử Vân lời kéo nàng tựa văng ngoại bào, vẻ mặt lo lắng.

Hạnh Nhược Thủy trở về phòng cầm tiền cùng di động, Dương Tử Vân tắc đi phòng tập thể thao kêu người đi . Chờ nàng xuống dưới, liền nhìn đến mấy nam nhân đều theo phòng tập thể thao đã trở lại.

“Nhược Thủy nha đầu, không có việc gì đi? Êm đẹp , như thế nào liền phát sốt ?” Lão gia tử vẻ mặt thực vội biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được chính mình rất dọa người .”Gia gia, ta không sao . Chính là tối hôm qua điều hòa khai có điểm thấp, cho nên cảm lạnh mà thôi. Không có gì đại sự, ta phỏng chừng uống thuốc thì tốt rồi.”

“Khó mà làm được, thân thể là cách mạng tiền vốn. Chạy nhanh đi bệnh viện, làm cho thầy thuốc nhìn xem mới có thể yên tâm.” Ở hần ý tưởng lý, nam nhân sinh bệnh bị thương cũng chưa cái gì trở ngại, nhưng nữ nhân bất đồng. Nữ nhân là mảnh mai , tốt hảo trân trọng.

Dương Tử Vân cùng Hạnh Nhược Thủy đi bệnh viện, phái một cái bảo vệ viên lái xe, còn theo một cái bảo vệ viên hộ tống.

Lại nói tiếp, theo căn cứ trở về sau, Hạnh Nhược Thủy liền vẫn là cái khỏe mạnh cục cưng, ngay cả cảm mạo đều không có quá. Không nghĩ tới cư nhiên ngã bệnh.

Tục ngữ nói, bệnh đến như núi đổ. Không bệnh tắc lấy, nhất bệnh dọa người. Một cái sốt cao dẫn phát rồi liền tiếp vấn đề, làm cho Hạnh Nhược Thủy triệt hoàn toàn để ngã bệnh.

Vừa rời giường thời điểm còn không cảm thấy, đợi cho bệnh viện, nàng thần trí đều có chút mơ hồ. Cảm tình, lúc trước nàng không ý thức được chính mình bị bệnh, tử chống đầu. Có lẽ là căn cứ huấn luyện kết quả, khi đó chính là một chết bị bệnh, không đến ngất xỉu đi là sẽ không dừng lại huấn luyện . Nàng thân thể vốn sẽ không cường tráng, ngã bệnh vài thứ, sau lại khả năng thành thói quen cao cường độ huấn luyện, liền vẫn không bệnh quá.

Thầy thuốc xem qua sau, treo từng tí, Hạnh Nhược Thủy mới cảm thấy thoải mái một chút. Nằm ở trên giường, trầm tĩnh lại, càng cảm thấy cả người vô lực.

“Hảo hảo nghỉ ngơi đi, có chuyện gì đều ngang thể tốt lắm nói sau.” Dương Tử Vân thực ôn nhu, giống mẹ cảm giác.

Hạnh Nhược Thủy sương mù ánh mắt nhìn trên mặt hần ôn nhu, hoảng hốt gian nghĩ đến lại nhớ tới đi qua. Mỗi lần bị bệnh, mẹ cũng là như vậy ôn nhu theo nàng nói chuyện, bồi ở bên giường. Chậm rãi, nàng liền ngủ mơ hồ.

Dương Tử Vân thử tham hưởng cái trán của nàng thí nghiệm nhiệt độ thời điểm, nàng mơ mơ màng màng cầm lấy tay nàng sẽ không chịu buông ra. Theo bản năng, hô “Mẹ”.

Dương Tử Vân không có biện pháp rút về chính mình thử, đành phải ở bên giường ngồi xuống. Nhìn nàng ôm lấy chính mình thử, trên mặt biểu tình yếu ớt trung mang theo không muốn xa rời, miệng hô “Mẹ”, trong lòng mềm mại một mảnh. Tưởng nàng đau thất song thân, lại bị Thương Duy Ngã như vậy thương tổn, cũng là cái đáng thương nhân. Đây là Trường Không nhận định con dâu, về sau nhiều đau nàng một ít đi.

Ở bên giường ngồi cũng không có hết sức, nhưng là cánh tay lấy một cái cố định tư thế bị nhân ôm vào trong ngực, kia còn rất khó chịu. Dương Tử Vân vài lần muốn bắt tay cấp rút về đến, Hạnh Nhược Thủy đều cố chấp ôm không để. Chặt chẽ ôm, còn lăm bắm cọ tay nàng tâm.

Thời gian dài duy trì này tư thế, nàng một cái cánh tay đều chết lạng. Nàng suy nghĩ cái biện pháp, làm cho y tá cấp nàng làm cái gối đầu, thế này mới đem chính mình cánh tay cấp thay đổi xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy ôm gối đầu, tựa hồ còn cảm giác được đến có cái gì bất đồng, còn chu miệng.

Dương Tử Vân nhìn nàng này phó bộ dáng, nhưng thật ra càng phát ra thích khởi nàng đến. Nếu nàng có khuê nữ, cũng nên là cái dạng này đi. Nữ nhi cùng mẫu thân luôn thân cận một ít, cũng tri kỷ hơn.

Đang nghĩ tới, đột nhiên di động vang. Nguyên lai Nhược Thủy di động đặt ở tủ đầu giường tử thượng.

Dương Tử Vân lấy qua tay cơ vừa thấy, màn hình thượng nhảy lên là “Trang tiên sinh”, nàng do dự mà không tiếp. Tự động cắt đứt không bao lâu, liền lại đánh lại đây. Nàng nghĩ nghĩ, liền tiếp.”Nhĩ hảo.”

“Nhược Thủy?” Bên kia nhân tựa hồ nghe lên tiếng âm không đúng, mang theo một chút nghi vấn kêu tên.

Nghe được nam nhân thanh âm, Dương Tử Vân sợ run một chút.”Thực xin lỗi. Nhược Thủy phát sốt ngã bệnh, đang ngủ. Như vậy đi, nàng tỉnh, ta làm cho nàng cho người gửi điện trả lời nói.”

“Nàng bị bệnh? Có thể hỏi một chút, nàng ở đâu gia bệnh viện thế nào nhất hào phòng bệnh sao?” Thanh âm, rõ ràng có chút sốt ruột.

Người ta muốn tới thăm bệnh, Dương Tử Vân cũng không lý do thay Nhược Thủy cự tuyệt, liền đem địa chỉ cấp nói. Nàng lại ở trước giường ngồi một hồi, nhớ tới đến hai người đều còn không có ăn bữa sáng, liền trên đường đi ăn cái gì nhân tiện cũng giúp Nhược Thủy mang điểm cháo trở về.

Không bao lâu, Trang Dịch Sính đi ra. Ngoài cửa đứng bảo vệ viên, cũng không có cản lại hắn, chính là để ra nghi vấn vài câu.

Vào phòng bệnh môn, phát hiện không có những người khác ở, chỉ có trên giường lẳng lẳng nằm nhân. Nàng trong tay ôm gối đầu, có lẽ là bởi vì phát sốt duyên cớ, sắc mặt hồng lợi hại. Như vậy trong trắng lộ hồng làn da vốn là tốt nhất, nhưng nghĩ đến nàng đang ở bởi vậy chịu tra tấn, liền cảm thấy trong lòng thu nhanh.

Trang Dịch Sính hơi hơi cúi xuống thân, yên lặng nhìn nàng, sau đó chậm rãi vươn tay, xoa của nàng ngách. Sau đó, chậm rãi, đi vào của nàng mặt. Lòng bàn tay hạ da thịt, nóng rực một mảnh.

Có lẽ là cháy sạch có chút mơ hồ, bị quấy rầy đến nàng lăm bắm một tiếng, thế nhưng bắt được tay hắn, ở hắn lòng bàn tay cọ. Hàm hàm hồ hồ, cũng không biết ở lăm bắm cái gì.

Trang Dịch Sính ở bên giường ngồi xuống, bị nàng bắt lấy thử có một loại kỳ quái cảm giác thông qua cánh tay truyền lại đến tứ chi, sau đó đến trái tim. Hắn tầm mắt không khỏi theo của nàng trên trán chậm rãi dời xuống động, vẫn đi vào nàng no đủ kiều diễm cánh môi. Nó tựa như thủy nộn anh đào, tản ra hương vị ngọt ngào hơi thở, không tiếng động dụ hoặc hắn.

Trang Dịch Sính vẫn nghĩ đến chính mình tự chủ là vô cùng tốt, nhưng là tại đây một khắc hắn đột nhiên có chút hoài nghi chính mình là rất tự tin. Bởi vì hắn không có thể khống chế được chính mình, mà là chậm rãi cúi đầu, phủ hưởng của nàng môi.

Ngay tại hai môi cơ hồ muốn tương thiếp thời điểm, nàng lẩm bẩm hô một tiếng. Tuy rằng vẫn là có chút hàm hồ, hẳn lại rất rõ ràng, đó là một cái tên — Trường Không.

Trang Dịch Sính môi liền như vậy cương ở tại cửa nàng bên môi, chỉ cần hẳn ở đi xuống một chút, tứ phiến cánh môi sẽ thiếp hợp cùng một chỗ. Mà hẳn, cũng rốt cục có thể nhất thường mong muốn.

Hắn duy trì này động tác một hồi lâu, chậm rãi thẳng nổi lên kích thước lưng áo. Hẳn rất hiểu được, nàng đối với chính mình mà nói là một cái trí mạng dụ hoặc. Này dụ hoặc có thể tiêu tưởng, cũng không có thể dễ dàng đi thường, nếu không chính là vạn kiếp bất phục.

Trang Dịch Sính lẳng lẳng nhìn nàng, không biết nên cảm tạ này một tiếng quát to, hay là nên tiếc nuối chính mình chung quy không có thể nhất thường giai nhân phương môi. Hẳn không có biện pháp ra một cái kết luận, thậm chí còn chính mình hay không hối hận, hẳn đều để ý không rõ.

Lại một lát sau, hẳn rốt cục thoáng dùng một chút lực, rút ra chính mình thủ.

Trên giường nhân một cái giạt mình, giống nhau mất đi cái gì trọng yếu gì đó, sợ tới mức phút chốc trợn mắt tỉnh lại. Nhưng thực rõ ràng thần trí cũng không có hấp lại, vẫn là có chút mơ mơ màng màng bộ dáng.

“Cảm giác thế nào?” Trang Dịch Sính ôn nhu hỏi, thanh âm khàn khàn lợi hại, áp lực lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy chuyển động tầm mắt, kinh ngạc nhìn hẳn. Một lát sau, mới kéo kéo khóe miệng, kêu lên: “Trang tiên sinh, sao người lại tới đây?”

Một tiếng “Trang tiên sinh” Hô lên đến, lại nhắc nhở hai người trong lúc đó cách thiên sơn vạn thủy. Trang Dịch Sính cảm giác được, chính mình ngực trừu đau, còn có trầm trọng cơ hồ thấu bất quá khí đến. Nhưng trên mặt vẫn là ôn nhu cười: “Ta nghe nói người bị bệnh, riêng đến xem.”

“Thực xin lỗi, ta rất vô dụng. Ta cũng không nghĩ tới, thoỉ điều hòa có thể giúp chính mình biến thành như vậy.” Hạnh Nhược Thủy khó chịu lợi hại, nhưng vẫn là cố gắng cười cười.

“Người là lòng có sở ưu, cho nên dẫn phát thân thể thượng không khoẻ. Đừng nghĩ nhiều như vậy, Ứng Trường Không hội không có việc gì. Người nếu muốn, có lẽ hẳn đang ở bày ra một hồi rút củi dưới đáy nồi hành động cũng không cũng biết.” Dứt lời, Trang Dịch Sính mới giựt mình thấy chính mình nói hơn, theo bản năng nhìn lướt qua cửa.

Hạnh Nhược Thủy đầu óc vẫn là mơ hồ, không phải rất hiểu được hẳn trong lời nói, lại rõ ràng bị trấn an. “Cảm ơn người.” Nàng rõ ràng một chết đi, mí mắt nặng trĩu.

Trang Dịch Sính cấp nàng ngã một chút nước ấm. “Người còn bệnh, uống điểm nước ấm, sau đó ngủ một giấc. Chờ tỉnh lại, thì tốt rồi.”

Hạnh Nhược Thủy không có cự tuyệt, bởi vì nàng yết hầu nóng bỏng làm khát, quả thật cần uống nước.

Trang Dịch Sính một tay theo nàng kiên sau thân quá, bán nắm ở nàng đem nàng nửa người trên hơi hơi nâng lên, sau đó uy nàng uống nước. Xem nàng thực khát, động tác có chút khẩn cấp, vì thế nói: “Chậm một chút, đừng nóng vội.”

Hạnh Nhược Thủy uống lên vài khẩu, tuy rằng yết hầu vẫn là nóng rực, nhưng cảm giác tốt hơn nhiều. “Cảm ơn.”

Trang Dịch Sính cơ hồ luyến tiếc đem nàng buông, nhưng vẫn là chậm rãi rơi chậm lại cánh tay, sau đó rút ra. “Ngủ đi.”

“Àn, ta không có gì trở ngại, người có việc trong lời nói phải đi việc đi.” Nói đều còn chưa nói hoàn, nàng đã muốn khép lại ánh mắt.

“Chờ người đang ngủ, ta bước đi.” Hẳn trong lời nói cũng không được đến đáp lại. Như nhau hẳn cảm tình, theo ngay từ đầu liền nhất định không chiếm được đáp lại.

Ở phía trước cửa sổ yên lặng ngồi thật lâu sau, Trang Dịch Sính mới đứng lên rời đi. Trước khi đi, thân thủ xoa cái trán của nàng, không biết hay không tâm lý tác dụng, cảm thấy không vậy nóng bỏng. Nếu nhất định không chiếm được người, như vậy của người hạnh phúc là ta cần muốn.

Chung quy không nhìn xuống, ở cửa nàng mi tâm, ấn hạ nhẹ nhàng vừa hôn. Nguyên người hạnh phúc, Nhược Thủy.

Đứng lên, xoay người đang muốn rời đi, lại ở cửa đụng phải Dương Tử Vân. Trang Dịch Sính tự nhiên là biết Dương Tử Vân, hẳn nhớ kỹ nhân rất nhiều, trí nhớ đặc biệt hảo.

Hướng tới Dương Tử Vân gật gật đầu.”Bá mẫu, nhĩ hảo.”

Dương Tử Vân sợ run một chút, mới gật gật đầu.”Nhĩ hảo. Người chính là Trang tiên sinh?” Nàng cùng quan phu nhân bất đồng, bình thường cũng không cần tham dự rất nhiều yến hội cái gì, cho nên cũng không thể nhận ra trước mắt nhân, lại cảm thấy hẳn thập phần nhìn quen mắt.

“Là. Bá mẫu, ta còn có việc đi trước, có rảnh lại đến xem nàng. Tái kiến.”

“Ta đại Nhược Thủy cảm ơn người, tái kiến.”

Dương Tử Vân nhìn hẳn rời đi cao lớn bóng dáng, hơi hơi nhìn nổi lên mây. Đây nhân thật sự rất quen thuộc, tựa hồ thật sự gặp qua, nhưng không nhớ rõ. Nàng càng để ý là, hẳn tựa hồ..... Thích Nhược Thủy? Hay là, tối hôm qua người kia cũng là hẳn?

Dương Tử Vân cảnh linh mãnh liệt, rất muốn cấp con báo cái tín, nhưng hiện tại liên hệ không hơn hẳn. Đây cũng là lần đầu tiên, Dương Tử Vân ý thức được, Hạnh Nhược Thủy cũng là một cái thực dễ dàng làm cho nam nhân thích thượng nữ tử. Nàng mặc dù cách quá hôn, đã có tốt ngoại tại tốt tính tình tốt tính cách, nhất là nàng nhu hòa một mặt, này đó đều là hấp dẫn nam nhân địa phương.

Nguy cơ cảm! Đây là Dương Tử Vân lần đầu tiên ở con cùng Hạnh Nhược Thủy cảm tình thượng sinh ra nguy cơ cảm. Hạnh Nhược Thủy cũng không phải không người hỏi thăm nữ tử, nàng cũng không phải phi chính mình con không thể. Nhưng mà, chính mình cái kia cố chấp con, chỉ sợ đời này thật sự phi nàng không cưới!

Dương Tử Vân tâm tình lập tức phức tạp đứng lên, thậm chí có chút loạn. Loại cảm giác này thật giống như nàng vẫn nghĩ đến thực không đáng giá tiền phế liệu, đột nhiên có một ngày phát hiện nó kỳ thật là bảo bối. Nàng khẩn cấp gọi điện thoại, cùng trợ lý nói chuyện này.

Mơ màng cháo Hạnh Nhược Thủy không biết này hết thấy, nàng chính là ở trong mộng, gặp được nàng tâm niệm nam nhân. Có thể nhìn đến hẳn ôn nhu sủng nịch tươi cười, có thể nghe được hẳn trầm thấp từ tính tiếng nói, thậm chí kia luôn da da ngừ điệu đều như vậy rõ ràng.

“Trường Không.....” Nàng nhỏ giọng hô, có chút không an phận địa chấn thân thể.

Dương Tử Vân treo điện thoại, vừa mới nghe được của nàng này một tiếng quát to. Nếu nói lúc trước nàng chỉ là vì con mà tiếp nhận Hạnh Nhược Thủy, như vậy giờ phút này, Dương Tử Vân là thật khẳng định này cô gái. Nàng không thể không thừa nhận, tại đây cái coi trọng vật chất ** phía trên xã hội, Hạnh Nhược Thủy là tốt thể tử chọn người.

Lẳng lẳng đứng một trận, Dương Tử Vân ở bên giường ghé ngồi xuống dưới, nhìn chấy sạch mặt đỏ bừng nhân, nhìn không được vươn tay, sờ sờ cái trán của nàng của nàng mặt.

Rất nhanh, Hạnh Nhược Thủy đã bắt ở tay nàng. Có lẽ là cảm giác được đây là một đôi nữ tính thủ, nàng không lại kêu Trường Không tên, mà là kêu “Mẹ”, một tiếng một tiếng kêu, tràn ngập tưởng niệm.....

Dương Tử Vân cảm giác được chính mình trong lòng, có cái gì này nọ ở thay đổi, lại có vài thứ tràn đầy đây trái tim tựa hồ muốn tràn ra đến đường như.

.....

Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác, mơ mơ màng màng vẫn ngủ thẳng buổi chiều, mới từ từ tỉnh lại. Mở to sương mù ánh mắt, thần trí còn không có hấp lại.

“Nhược Thủy, tỉnh? Cảm giác thế nào?” Dương Tử Vân nhìn đến nàng tỉnh lại, tâm thoáng buông xuống.

Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, nhìn nàng, một chút một chút tỉnh táo lại.”A di.” Nàng thủ, sờ sờ chính mình giữa trán.”Cảm giác tốt hơn nhiều, chính là cảm giác mềm, không có gì khí lực.”

“Ân, người chấy sạch như vậy lợi hại, không khí lực cũng là bình thường . Đã đói bụng không đói bụng? Ta chuẩn bị cháo, uống điểm cháo đi.” Dương Tử Vân giúp đỡ nàng tựa vào đầu giường.

“Ta nghĩ uống nước.” Cửa nàng yết hầu làm khát giống như là đại sa mạc, lâu không thấy một giọt vũ đường như.

Dương Tử Vân trước ngã thủy cấp nàng uống, sau đó mới lấy quá giữ ẩm dung, cấp nàng uy cháo.”Đến, ăn một chút gì, nếu không hội đói phá hư .”

“A di, ta chính mình đến là tốt rồi.” Hạnh Nhược Thủy cố gắng cười cười, cứ việc toàn thân vô lực, nàng cũng không dám làm phiền Dương Tử Vân tự mình uy thực.

Dương Tử Vân lại cười đến thực ôn nhu, đem tay nàng cấp thả trở về.”Sinh bệnh thời điểm, nhân liền cùng đứa nhỏ dường như. Người hiện tại nha, liền đem chính mình làm đứa nhỏ là đến nơi.” Nói xong, yểu một ngụm cháo đưa đến miệng nàng biên.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn nàng, có chút không thể tin được.

Dương Tử Vân cười, lại giật giật thìa.”Chạy nhanh ăn đi, đói quá , bệnh là tốt rồi chậm. Con dâu chính là nửa khuê nữ, ta chính là mẹ người. Mẹ uy thực, còn có cái gì khả thẹn thùng ?”

Hạnh Nhược Thủy mơ hồ tưởng, này không phải thẹn thùng, đây là thụ sủng nhược kinh. Nhưng là, nàng vẫn là mở ra miệng, hàm thứ nhất khẩu cháo. Bởi vì sốt cao, ăn cái gì cũng chưa hương vị, Hạnh Nhược Thủy lại cảm thấy đây là nàng uống qua tốt nhất uống cháo.

Uống uống, nước mắt liền tí tách rớt. Tầm mắt mơ hồ trung, nàng thật sự cảm thấy chính mình gặp được mẫu thân dường như. Từ căn cứ đi ra sau, nàng đã bị giáo dục vì không nên điệu nước mắt, muốn chính mình dựa vào chính mình. Nhưng này một khắc, nàng cảm thấy chính mình thật sự giống cái đứa nhỏ, khóc hi lý hồ đồ.

Dương Tử Vân xả quá khăn tay cấp nàng lau nước mắt.”Khóc cái gì đâu? Có phải hay không này cháo quá khó khăn uống lên? Kia lần sau chúng ta không mua nhà này .” Cửa nàng ngừng khí, thật sự giống như là ở đồ đứa nhỏ.

Nói thật ra , Dương Tử Vân vẫn cũng tưởng muốn cái khuê nữ . Giống người

i khác gia như vậy, mẹ con hai tay tay trong tay trên đường đi mua này nợ ăn cơm. Nữ nhi tựa như cái tri kỷ tiểu áo bông, quang tưởng liền tâm động. Này cũng là nàng lúc trước thích Cổ Tranh, sau lại thích Cổ Chân Chân nguyên nhân. Các nàng ở nàng trước mặt tựa như cái nữ nhi dường như, hội dễ dàng vui vẻ, càng hội làm nũng. Nhưng cùng Hạnh Nhược Thủy bởi vì đủ loại nguyên nhân, nhưng không có thể đạt tới loại trạng thái này, ngược lại đi ngược lại.

“Không phải, ta, ta chỉ là.....” Nàng chính là nhớ nhà, tưởng ba mẹ . Người khác đều có nhà mẹ đẻ, một chút việc nhỏ có thể trốn được nhà mẹ đẻ đi ở cha mẹ trong lòng làm nũng, nhưng là nàng không có!

Nghĩ, Hạnh Nhược Thủy nước mắt liền chỉ không được . Nàng biết rõ không nên như vậy yếu ớt, không nên khóc , nhưng nước mắt chính là không nghe lời, giống cái bướng bỉnh đứa nhỏ dường như cùng nàng đối nghịch!

“Tưởng ba mẹ đi? Thật sự là cái hài tử ngốc, đừng khóc , mau đừng khóc .” Dương Tử Vân buông trong tay bát cùng thìa, đem nàng ôm đặt tại chính mình hõm vai lý. Trong lòng, mềm mại như miên.

Hạnh Nhược Thủy thu của nàng quần áo, ở nàng trên đầu vai khóc càng thêm lợi hại. Trước kia, nàng thích nhất như vậy tựa vào mẫu thân hoặc là phụ thân trên vai làm nũng, đầu cha mẹ vui vẻ ra mặt, rơi một phòng tiếng cười.

“Mẹ.....” Nàng khóc kêu. Chuyện cũ chi cho nàng liền như một phen sắc bén đao, một hồi tưởng liền cát ở tại trong lòng yếu ớt nhất địa phương.

Dương Tử Vân ôm sát nàng, thở dài một hơi, dở .”Không có việc gì , mẹ tại đây, mẹ tại đây.....” Giờ khắc này, nàng thực cảm thấy này cô gái là chính mình khuê nữ.

Lại nói tiếp, nàng mới 25 tuổi, vẫn là cái choai choai đứa nhỏ, cũng đã đối mặt như vậy nhiều cực khổ. Thật sự là quá đáng thương !

Trở về cùng lão nhân cũng nói nói, về sau nhiều đau nàng một ít đi, coi như chính mình có một cái khuê nữ.

.....

Dương Tử Vân lần thứ hai xem xét Hạnh Nhược Thủy **, bởi vì đặt ở đầu giường di động không ngừng phát ra âm thanh, là tin nhắn nêu lên. Đối phương liên phát mấy cái, liền ngay cả trên giường mơ hồ Hạnh Nhược Thủy đều chú ý tới .

Nàng lẩm bẩm mê muội mơ hồ thân thủ đi lấy di động, ánh mắt còn nhắm, liền như vậy sờ soạng lấy qua tay cơ sờ soạng ần. Hứa là thân thể hư nhược không khí lực, nàng cũng không thấy di động màn hình liếc mắt một cái, lại ngủ trôi qua. Tay nàng liền dừng ở giường ngoại, cầm lấy đi ra tay quan trọng hơn không nhanh, di động mất thấy sẽ rớt.

Dương Tử Vân do dự một chút, đứng lên, bắt tay cơ theo nàng cầm trong tay đi. Nhịn không được, cúi đầu nhìn thoáng qua di động màn hình. Nàng vốn tưởng rằng là buổi sáng cái kia nam nhân, lại không nghĩ rằng là màn hình thượng là hé ra ảnh chụp, nhân vật chính chính là Nhược Thủy cùng cái kia nam nhân. Dây số là một chuỗi con số, không có ghi chú. Nàng xoa bóp vài cái, phát hiện hợp với mấy cái màu tín, đều là cái kia dây số phát .

Thực rõ ràng, này vô cùng có khả năng là đối phương muốn uy hiếp Nhược Thủy, nếu không sẽ không phát loại này ảnh chụp.

Kỳ thật, ảnh chụp cũng không có vấn đề lớn. Chính là hai người đứng ở ven đường nói chuyện hình ảnh, cũng không có tứ chi thượng thân mật tiếp xúc. Nhưng nếu có người cố ý muốn hành động lớn văn vẻ, cũng không phải không có khả năng .

Dương Tử Vân không có lại động cái khác này nọ, một lần nữa ngồi trở về. Nàng lo lắng , hay không muốn đem chuyện này nói cho Ứng Chí Huân cùng ba hần.

Đúng lúc này, di động lại vang lên, là cái kia khả nghi dây số gọi điện thoại lại đây .

Dương Tử Vân nhìn chăm chăm cái kia chuỗi con số, nhìn nhìn trên giường mê man nhân, rốt cục không nhin xuống tiếp điện thoại. Nàng cũng không phải tưởng nhìn lên Nhược Thủy bí mật, mà là lo lắng nàng bị người uy hiếp. Nàng chính là nghe, không có hé răng.

Kia đoạn truyền đến thanh âm rất đặc ý, còn cùng với hừ lạnh.”Hạnh Nhược Thủy, ta phát gì đó thu được sao? Người nói ta đem này đó ảnh chụp chia Ứng gia trưởng bối, bọn họ có thể hay không còn đồng ý cho người cùng Ứng Trường Không cùng một chỗ? Nếu ta đem này đó ảnh chụp giao cho truyền thông, người đoán lại sẽ là cái gì kết quả?”

Dương Tử Vân hơi hơi ninh khởi mày, nàng cũng chậm chậm nghe ra đến đây, đối diện nhân là Cổ Tranh! Nàng không thể mở miệng nói chuyện, chính là hừ một tiếng, cho thấy chính mình đang nghe.

“Người cho là không nói lời nào ta sẽ không biết nói trong lòng người ở sợ hãi sao? Thật sự là buồn cười chi cực! Đêm nay bảy giờ, để hào đại tửu điểm 808 người truyền đạt. Người tốt nhất có thể đúng giờ xuất hiện, nếu không ta liền đem này đó ảnh chụp giao cho ứng người nhà hoặc là truyền thông . Phương diện này, có lẽ còn có thể có mấy trường làm người ta kinh hỉ phi thường .”

Vài tiếng cười lạnh sau, bên kia cắt đứt điện thoại.

Dương Tử Vân tự hỏi một hồi, bất thông tượng phụ điện thoại.

Buổi tối lục điểm năm mươi phân, để hào đại tửu điểm ngoài cửa.

Dương Tử Vân ở hai cái bảo vệ viên cùng đi hạ, đi vào để hào đại tửu điểm môn, lên tàu thang máy đến 808 phòng. Nàng đội mũ lưới trai, vành nón ép tới rất thấp, lại thủy chung cúi đầu. Trong người tài thượng cũng cùng Hạnh Nhược Thủy kém không xa, cho nên nếu không nhìn kỹ là nhìn không ra đến.

Trong phòng, Cổ Tranh nhận được rảnh tay hạ báo cáo, nói Hạnh Nhược Thủy dẫn theo hai cái bảo tiêu, hỏi có cần hay không giải quyết bọn họ. Cổ Tranh câu môi mà cười, nói: "Nếu cần ra tay, chẳng lẽ các người còn thu thập không được hai cái bảo tiêu sao?"

"Thuộc hạ hiểu được." Người nọ không dám nhiều lời, liền đứng ở thân thể của nàng sườn.

Chỉ chốc lát, cửa phòng mở ra.

Cổ Tranh hút thuốc, ngay cả xem cũng không thấy cửa, chỉ nói: "Người một mình vào đây."

Dương Tử Vân không ra tiếng, chính là đối hai cái bảo vệ viên làm cái thủ thế, làm cho bọn họ ở bên ngoài chờ. Chính mình xoay người đi vào đến, cửa phòng lập tức liền đóng lại.

"Người đã đến rồi, kia chúng ta là tốt rồi hảo nói chuyện đi. Ta cũng không phải nhỏ như vậy khí nhân, ta còn là nguyện ý làm cho người ta cơ hội, không phải sao?" Cổ Tranh phun một ngụm sương khói, lạnh lùng cười.

Dương Tử Vân nâng thủ, lấy điệu mũ. Mang cười nhìn nàng, hỏi: "Tiểu tranh tưởng theo ta nói chuyện gì?"

Cổ Tranh nhất thời sắc mặt đại biến, phút chốc đứng lên, nhưng rất nhanh lại tỉnh táo lại. "Ứng mẹ, làm sao có thể là người?"

Dương Tử Vân thản nhiên cười, tầm mắt đem nàng từ đầu đến cuối đánh giá một phen, cuối cùng chống lại của nàng tầm mắt. "Chúng ta Ứng gia con cháu bị bệnh, không có biện pháp phó ước, cho nên ta đến thay nàng phó ước. Như thế nào, chẳng lẽ tiểu tranh bởi vì ta không đủ tư cách sao?"

"Đương nhiên không phải, ta....." Cổ Tranh so với Hạnh Nhược Thủy càng hiểu biết Dương Tử Vân. Rất nhiều thời điểm, Dương Tử Vân thoát nhìn chính là một cái rất đơn giản tiểu lão thái thái, nhưng một người sống lâu nhiều thế này năm, kia không phải sống uống phí. Lòng của nàng cơ bất quá là vô dụng đi ra, bởi vì cuộc sống rất đơn giản, nàng không cần dùng, nàng càng nguyện ý dùng một ít tiểu kỹ xảo đến tăng thêm cuộc sống lạc thú.

Dương Tử Vân vẫn là cười. "Nếu như vậy, kia chúng ta là tốt rồi hảo nói chuyện đi. Người phát ảnh chụp ta đều thấy được, người không phải nói còn có làm cho người ta phi thường kinh hỉ sao? Nếu không hiện tại mượn đến ta xem xem?"

"Ứng mẹ, ta, đây là ta cùng Hạnh Nhược Thủy trong lúc đó chuyện tình, thỉnh Ứng mẹ người đừng nhúng tay." Cổ Tranh tỉnh táo lại, cùng nàng đối diện. Nàng tự nhận là, Dương Tử Vân thích chính mình nhiều Hạnh Nhược Thủy.

Dương Tử Vân cười lên tiếng âm, giống nhau Cổ Tranh như vậy tiểu đánh tiểu nháo, nàng căn bản không xem ở trong mắt. "Tiểu tranh, người không chú ý nghe ta vừa rồi nói trong lời nói. Hạnh Nhược Thủy là của ta con cháu, coi như là của ta nửa nữ nhi, chuyện của hắn chính là chuyện của ta, cũng là Ứng gia sự tình."

Cổ Tranh hiểu được, nàng là ở cho thấy một loại thái độ: Ứng gia cao thấp đều thừa nhận Hạnh Nhược Thủy thân phận, còn có thể che chở nàng!

Dương Tử Vân đi lên vài bước, ở Cổ Tranh nguyên lai vị trí ngồi xuống, nhất phái nhàn nhã. "Tiểu tranh, lại nói tiếp, ta cũng coi như nhìn người lớn lên. Nếu không phải nhà của ta Trường Không không không chịu thua kém, có lẽ chúng ta đã muốn trở thành một đôi hảo bà tước. Nhưng là nhân sinh có đôi khi chính là như vậy, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, còn muốn quay đầu đã có thể khó khăn. Lúc trước nhìn Trường Không suy sút thời điểm, ta cũng từng ngóng trông người có thể trở về, trở lại hắn bên người. Nhưng là người không có, người ở dị quốc tha hương quá nhiều lắm tư nhiều màu, vui đến quên cả trời đất."

Nàng rõ ràng ngồi, chính mình vóc dáng lại cao, khả Cổ Tranh vẫn là rõ ràng cảm giác được áp bách. Nho nhỏ vóc dáng Dương Tử Vân, ngay cả thản nhiên cười, đều có một loại khí thế. Đây, chính là năm tháng cùng trải qua hồi quý cấp của nàng này nọ.

Nàng rõ ràng mang theo cười nói, ngữ khí cũng ôn hòa, Cổ Tranh lại hoàn toàn không biết như thế nào phản bác. Bởi vì của nàng tự câu chữ câu gian tựa hồ chính là thản nhiên trần thuật, cũng là tối sắc bén chỉ trích.

“Bắt đầu thời điểm, ta cũng không thích Hạnh Nhược Thủy. Người tướng nha, người từng thiếu chút nữa thành con của ta con dâu. Người là người nào, đó là tiếng tăm lừng lẫy Cổ gia đại tiểu thư, muốn gia thế có gia thế, muốn dung mạo có dung mạo. Nàng Hạnh Nhược Thủy là cái gì vậy? Chính là một cái tiểu bé gái mồ côi, vẫn là cái cách quá hôn tiểu bé gái mồ côi. Người như vậy gả nhập ta Ứng gia đại môn, ta nói cái gì cũng là không đồng ý. Đáng tiếc ta ngàn tính vạn tính, không có tính đến ta có một cái si tình loại con. Hắn chính là bị Hạnh Nhược Thủy cấp hôn mê đầu, trừ bỏ nàng ai đều không cần. Cứ việc chúng ta lần nữa từ giữa phá hư, nhưng cuối cùng vẫn là không có thể làm cho bọn họ tách ra.”

Cổ Tranh không có chen vào nói, nàng cân nhắc không cho phép Dương Tử Vân muốn nói cái gì, cho nên không dám nói lung tung nói.

Dương Tử Vân thở dài một hơi, chậm rãi đứng lên.”Sau lại nha, ta chính mình cũng không biết như thế nào đã nghĩ thông. Tình yêu thứ này như nhân nước uống, ấm lạnh tự biết. Tuy rằng ta là Trường Không mẫu thân, đối với người dù sao

không phải hẳn, càng không thể thay thế hẳn đi về sau lộ. Hắn từ nhỏ lại là cái tự lập đứa nhỏ, chính mình nghĩ muốn cái gì đều rất rõ ràng. Từ người sau khi rời khỏi, hắn lại càng đến càng lạnh đặc tượng một khối tảng đá, ta này làm mẹ nó đều phải hoài nghi hẳn là có phải có cảm tình. Nhưng là Hạnh Nhược Thủy làm cho hắn cải biến, làm cho hắn trở nên càng giống một người, hội cười thậm chí hội khóc. Ta này mẫu thân cũng không có thể làm cho hắn cười, nhưng là Hạnh Nhược Thủy có thể. Người tướng, làm một cái mẫu thân, muốn nhìn đến không phải là con có thể thoải mái sao?”

Dương Tử Vân thân thủ, vỗ vỗ Cổ Tranh đầu vai, ôn nhu cười.”Tiểu tranh, người là một cái thực xuất sắc cô gái, thích của người nam nhân khẳng định là số đều đếm không hết. Trường Không khẳng định cũng là thích quá của người, nhưng là nhân là hội biến, sáu năm không phải sáu ngày. Ta tin tưởng, người ở Ba Lê này sáu năm cũng sẽ không là một người cô đơn vượt qua. Theo ta được biết, cùng tiểu tranh ái mộ quá nam nhân còn không chỉ một cái. Đối với chúng ta tộc trưởng không, chỉ có một Hạnh Nhược Thủy, còn phi nàng không cưới. Như vậy vừa thấy, tiểu tranh vẫn là cũng có mị lực có càng nhiều lựa chọn, là đi? Cho nên, Trường Không này khóa đã xong kỳ thật tuyệt không mỹ vị, người cũng đừng vì hắn lãng phí thời gian, nếu không ta đều phải cảm thấy thực xin lỗi người. Hắn nha, cũng liền xứng đôi Hạnh Nhược Thủy người như vậy. Tựa như hắn gia gia nói, Hạnh Nhược Thủy nhất định là Ứng gia con dâu, đây là không có biện pháp chuyện tình.”

Dương Tử Vân trầm mặc một hồi, đi thông thả bước chậm rãi đến phía trước cửa sổ, đi xuống xem.”Này ảnh chụp đầu, người sẽ không dùng cho chúng ta nhìn, bởi vì ngày đó Nhược Thủy cùng bằng hữu đi ra ngoài chuyện tình, chúng ta đều là biết đến.”

Nàng lại dựa thủy tinh cửa sổ, quay đầu nhìn Cổ Tranh.”Về phần hay không muốn giao cho truyền thông, vậy người vẫn là chính mình định đoạt đi. Nhưng là làm trưởng bối, ta còn là tướng khuyên người một câu. Trang Dịch Sính 36 tuổi tự thành tinh ủy bí thư, đủ thấy hắn năng lực. Mà có thể bồi dưỡng ra một cái như thế tuổi trẻ tinh ủy bí thư, hẳn sau lưng gia tộc thế lực có thể tưởng tượng mà chi. Vì nhất thời khí mà đắc tội người như vậy như vậy thế lực, có phải hay không đáng giá, có lẽ người nên hỏi hỏi người ba ba cùng ca ca. Người mấy năm nay đều ở nước ngoài, đối quốc nội chuyện tình không rõ lắm, nhưng là ba người cùng ca ca nhất định là rõ ràng.”

Cổ Tranh vẫn là không nói gì, nàng cảm giác được một cỗ lãnh khí theo trong lòng bắt đầu ra bên ngoài mạo. Nàng không biết Trang Dịch Sính, cũng không hội không biết quân giới thân thoại giống nhau nhà cái! Nàng nói giao cho truyền thông bất quá là muốn lợi dụng Hạnh Nhược Thủy quan tâm sẽ bị loạn khả năng, căn bản không dám thật sự giao ra đi.

Dương Tử Vân đi trở về đến, ở nàng trước người đứng định, thân thủ khoát lên của nàng trên đầu vai.”Tiểu tranh, chấp niệm quá sâu không phải chuyện tốt.”

Dứt lời, Dương Tử Vân mở ra môn, ly khai.

Những người đó muốn ngăn lại nàng, lại bị Cổ Tranh cấp ngăn trở.

.....

Hạnh Nhược Thủy ở trên giường nghỉ ngơi ba ngày, mới hoàn toàn khôi phục lại.

Mà ở nằm viện mấy ngày nay, Dương Tử Vân đối nàng quả thực hảo làm cho nàng cảm thấy chính mình đang nằm mơ. Rõ ràng đã muốn thanh tỉnh, nàng lại còn cảm thấy chính mình như là lại nhớ tới mẹ trong lòng cảm giác, âm áp làm cho người ta không nghĩ rời đi.

Trang Dịch Sính chỉ kia một lần bệnh viện, sau lại đều là gọi điện thoại ân cần thăm hỏi.

Hạnh Nhược Thủy theo hần nói bóng nói gió hỏi Dương Tử Vân đối nàng thế nào nhìn ra đến, hần là lo lắng xuất hiện, Dương Tử Vân hội đối chính mình sinh ra hiểu lầm. Đây nhân làm việc luôn có rất nhiều băn khoăn, khó trách hần như vậy mỗi một. Bất quá, chu toàn quan trường nhân vốn sẽ khéo léo, cân bằng khắp nơi lợi ích. Nàng xem ra đến, Trang Dịch Sính tựa hồ cũng không thích chức vị, nhưng là không thể không làm. Đây, mới là một nhất.

Lại nhận được điện thoại của hần, Hạnh Nhược Thủy rốt cục không nhịn xuống ở hần cắt đứt tiền, nói ra trong lòng trong lời nói.”Trang tiên sinh!”

“Ân?” Hần chỉ trở về một cái đan âm, sau đó lẳng lặng chờ đợi nàng nói trong lời nói.

Hạnh Nhược Thủy hít sâu một hơi.”Trang tiên sinh, nếu quá mệt mỏi, liền bỏ qua một ít này nợ đi. Nhân sinh trên đời là rất khó chu đáo, cho nên có đôi khi chúng ta cần buông tha ột ít này nợ, làm cho chính mình sống được thoải mái một ít. Ta nghĩ chân chính quan tâm người của người, sẽ không để ý người là không phải toàn năng, bọn họ chỉ hy vọng người có thể quá thoải mái một ít.”

Nàng cũng không nói gì cuối cùng một câu: Ta cũng vậy.

Này rất làm cho người ta hiểu lầm, nàng chỉ có thể bắt nó giấu ở trong lòng. Nàng thiết tình, đêm này nhân trở thành chính mình bằng hữu. Nàng biết, hần cũng là thiết tình quan tâm nàng.

Kia đoan thật lâu sau không có ra tiếng, lặng im hồi lâu, mới trở về một chữ.”Hảo.”

Sau đó, điện thoại liền cắt đứt.

Hạnh Nhược Thủy không biết là, kia quả nhiên Trang Dịch Sính cầm di động, run run thân thể, cơ hồ rơi lệ. Kia một câu “Ta nghĩ chân chính quan tâm người của người, sẽ không để ý người là không phải toàn năng, bọn họ chỉ hy vọng người có thể quá thoải mái một ít.” Giống như là âm thanh của tự nhiên, an ủi hần mỗi một nội tâm.

Nếu lời này là giáp mặt nói, Trang Dịch Sính có thể khẳng định chính mình hội liều lĩnh ôm lấy nàng thậm chí hôn môi nàng, sau đó theo đuổi nội tâm ma thú phá tan nhà giam chạy đi đến, liều lĩnh được đến nàng.

Hần không biết nên thay chính mình bị ai, hay là nên thay nàng may mắn, hần chỉ cảm thấy chính mình toàn bộ khí lực theo này lời nói bị tháo nước, giọt nước không dư thừa. Suy sụp té ngã ở trên sô pha, mãi cho đến hừng đông, hần đều duy trì này tư thế, như là thạch hóa bình thường.

Từ lúc còn nhỏ cho tới hôm nay toàn bộ sự tình, như phóng điện ảnh dường như, ở trước mắt truyền phát tin. Nhất kiện kiện, một màn mạc, rõ ràng mà lo lắng.

Có lẽ, hần thật sự mệt mỏi.

106. Chương 106: Định Không Phụ Người [Thượng Tá Trở Về Nhà]

Hạnh Nhược Thủy xuất viện ngày hôm sau, nhất mọi người sẽ đi trở về. Trừ bỏ Dương Tử Vân, những người khác vẫn là có công tác, trì hoãn không thể.

Dương Tử Vân vốn là muốn lưu lại bởi Nhược Thủy, nhưng là lại không yên lòng trạng phu, thượng tướng đại nhân vừa nghe nói lão bà muốn lưu lại cũng đen mặt.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đứng ra khuyên nàng, cũng làm cho nàng đi theo đi trở về.

Chạng vạng đưa bọn họ mù mịt sau khi rời khỏi, về nhà lý, Hạnh Nhược Thủy lập tức có chút không thói quen. Nguyên bản ẩm ẩm phòng ở, lập tức liền lạnh lùng Thanh Thanh, thật sự thực không thói quen.

Nàng ngay cả bữa tối cũng không muốn làm, chỉ cấp chính mình hạ một chén bánh treo. Ăn xong rồi an vị ở trước máy tính, xao gỗ đánh.

Mà biệt thự ngoài cửa, một người mặc màu đen nam nhân đứng ở dưới tàng cây âm u chỗ. Một đôi mắt hơi hơi nheo lại đến, nhìn chăm chăm lượng đăng chủ phòng ngủ.

Tựa hồ có cái gì này nọ, muốn ở trong đêm tối phá tan nhà giam, lao tới mà ra.

Nam nhân hút thuốc. Mày, ninh một cái lại một cái kết. Nhìn kia phiền môn, tựa hồ tưởng đi vào, lại rồi rầm cái gì.

Yên diệt lại châm, cũng không biết rút bao nhiêu căn, đủ thấy hẩn nội tâm rồi rầm.

Mà đi ngang qua nhân, cũng đều không khỏi nhiều liếc hẩn một cái. Ở bọn họ trong mắt, này nam nhân lén lút, khẳng định có vấn đề. Có chút nhân còn nhỏ thanh thảo luận, muốn hay không báo nguy?

Trang Dịch Sính không có để ý này đó, hẩn thực hiểu được, một khi ấn vang chuông điện, xao khai này phiền môn. Như vậy hết thấy sẽ thay đổi, hẩn sẽ thấy cũng quan không được trong lòng kia thú vật.

Nhưng mà, hẩn không thể xác định, liệu linh sau, hay không có một tốt kết quả. Nếu đến lúc đó ai cũng không chiếm được hạnh phúc, thật là như thế nào cho phải? Nàng như vậy chấp nhất, có lẽ thời gian cũng không có thể làm cho nàng lâm vào di tình dừng luyến. Như vậy, hẩn có này tin tưởng sao?

Mà nếu quả hôm nay buông tha cho, ngày khác sẽ thấy cũng không có quay đầu khả năng, hẩn một lần một lần ôm ngực tự hỏi, hẩn cam tâm sao? Hẩn đương nhiên không cam lòng! Hẩn đã muốn 36 tuổi, không có mong đợi 36 năm, nhưng cũng chờ đợi mười mấy năm, như thế nào cam tâm?

Có lẽ hẩn thật sự quá mệt mỏi, cho nên đem Nhược Thủy làm như một cây di động mọc đường như cầm lấy. Nhưng này căn di động mọc, sớm đã thuộc loại một người khác, hẩn phải đem nàng đoạt lấy đến!

Mọi người là ích kỷ, hẩn Trang Dịch Sính cũng không ngoại lệ. Cho nên, hẩn rốt cục vẫn là xoa bóp chuông cửa. Nghe được truyền ra của nàng thanh âm, hẩn thiếu chút nữa không thể nói chuyện.”Nhược Thủy, là ta.”

“Trang tiên sinh? Người đợi chút, ta lập tức cho người mở cửa.” Trong nhà chuông cửa có thể truyền hô, cũng không có thể lái được môn. Bởi vì thượng tá sợ hãi thanh âm phân biệt có lầm, cho nên riêng thiết trí yếu nhân công mở cửa. Tuy rằng không có phương tiện, nhưng là an toàn hơn.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ hẩn hẩn là đến thăm chính mình, mấy ngày nay hẩn bề bộn nhiều việc, đêm nay khẳng định lại là thật vất vả rút ra thời gian đến.

Cầm lấy di động, nàng cọt cọt chạy xuống lầu đi, vẫn vọt tới ngoài cửa. Còn cách cửa sắt, đã nghe đến nồng đậm yên vị nhân. Hẩn khẳng định có phiền lòng sự, cho nên rút thiết nhiều yên.”Mau vào đi. Ăn cơm chiều sao?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn di động, đã muốn mau chín giờ, hẩn sẽ kh

ông chưa ăn cơm chiều đi? Tuy rằng tham gia quân ngũ nại đói, khá vậy kinh không dậy nổi như vậy ép buộc.

“Còn không có.” Trang Dịch Sính nhìn nàng đi ở chính mình sườn biên, so với hẩn phía trước một chút, dẫn hẩn đi. Quay đầu lại khi, có thể nhìn đến trên mặt hẩn sáng lạn tươi cười, đó là có thể làm cho người ta ở mùa đông khắc nghiệt lý vẫn cảm thấy như bệnh nhiệt vào mùa xuân ấm tươi cười.

Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ thở dài một hơi.”Các người nam nhân đều là như vậy không chú trọng thân thể sao? Sớm hay muộn đem vị cấp làm phá hư! Mau vào đi, ta cho người hạ điểm bánh treo.”

“Hảo.” Hẩn không dám nhiều lời một chữ, bởi vì hẩn đã muốn cảm giác được trong lòng gì đó mau tràn ra đến đây. Một khi nó tràn ra đến, như vậy hết thấy liền điên rồi!

Hạnh Nhược Thủy cho hẩn ngã một ly nước ấm.”Người uống trước điểm thủy, ta lập tức hạ bánh treo.” Bánh treo là có sẵn, rất nhanh có thể hảo.

Buông cái chén, nàng liền xông vào phòng bếp, động tác nhanh chóng nổ sừng nấu bánh tẻ. Bếp lò là tốt nhất, hỏa thể thực mãnh, 5 phút tả hữu liền chuẩn bị cho tốt.

Hạnh Nhược Thủy sớm đã điều tốt lắm tương, chờ bánh tẻ khởi oa, liền bưng đi ra.”Đến, nhanh ăn đi.”

Mà tại đây cái trong quá trình, Trang Dịch Sính vẫn không chế được chính mình, không có vọt vào phòng bếp đi ôm nàng.

Trang Dịch Sính cầm lấy chiếc đũa, giáp khởi một cái bánh tẻ dính tương bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhấm nuốt. Bánh tẻ là chính mình làm, ăn một lần có thể ăn đi ra. Tương cũng là chính mình điều, đặc biệt hương nùng.

“Hương vị thích hợp sao?” Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn cúi đầu ăn cái gì, cảm thấy hắn thật sự mệt muốn chết rồi.

Trang Dịch Sính gật gật đầu, yên lặng đem bánh tẻ cấp ăn xong rồi, bụng không hề trống trơn cảm giác thật là thoải mái. Buông chiếc đũa kia một khắc, hắn cảm thấy chính mình đã muốn không cần lại do dự.

Đây là hắn muốn cuộc sống!

“Đủ sao? Nếu không đủ, ta lại cho ngươi làm một chút.” Đối Hạnh Nhược Thủy mà nói, mỗi lần người khác đem chính mình làm gì đó ăn xong rồi, đều cảm thấy trong lòng thực vui sướng.

Trang Dịch Sính thần thanh có chút sợ sệt, nhất thời không phục hồi tinh thần lại.”Nga, đủ đủ.”

“Vậy là tốt rồi.” Hạnh Nhược Thủy cười cười, đứng lên thay hắn đem cái chén cấp tục mãn.”Về sau vẫn là chú ý ẩm thực quy luật, đem vị làm hồng rồi, hối hận sẽ không kịp.”

Trang Dịch Sính không có trả lời, bởi vì hắn vị đã sớm hồng rồi. Hối hận sao? Hắn không biết, bởi vì hắn không muốn đi tưởng mấy vấn đề này. Hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, bởi vì hắn nếu muốn gì đó nhiều lắm.

Hạnh Nhược Thủy bưng lên bàn tử đi phòng bếp tẩy trừ, đối với hắn không có trả lời, nàng không thể nào để ý. Chính là ngốc tử cũng nhìn ra được đến, trong lòng hắn ẩn dấu sự. Bất quá, hắn tựa hồ vẫn đều ẩn dấu rất nhiều phiền lòng chuyện tình ở chính mình trong lòng.

Trang Dịch Sính đứng lên, ý ở phòng bếp cửa nhìn nàng rửa sạch bát đĩa cùng nồi. Nàng có một thực đặc biệt địa phương, chính là mặc kệ làm chuyện gì đều đặc biệt còn thật sự, ngay cả rửa chén đều là. Còn thật sự nữ nhân là thực mê người, bởi vì nàng thực dụng tâm.

Hạnh Nhược Thủy biết hắn ngay tại cửa, nàng cũng làm như không phát hiện, làm xong trên tay công tác tẩy hảo thủ, chuyển lại đây liền nhìn đến hắn có chút xuất thần nhìn chính mình. Nàng đi qua đi, thân thủ ở trước mặt hắn quơ quơ.”Trang tiên sinh, ngươi không sao chứ?”

Trang Dịch Sính tầm mắt dừng ở cửa nàng trên mặt, không có trả lời, chính là thật sâu nhìn hắn.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng khó hiểu, đang muốn mở lại khẩu hỏi, đột nhiên bị hắn ôm cổ. Nàng có chút ngoài ý muốn, cho nên đã quên phát ra. Hơn nữa, nàng không muốn cùng hắn quyền cước tương hướng. Hắn ôm thật sự dùng sức, như là muốn đem nàng bóp nát dường như.”Trang tiên sinh, ngươi không sao chứ? Ngươi trước buông được không?”

Hạnh Nhược Thủy xấu hổ thỉnh cầu, lo lắng muốn hay không dụng quyền chân.

“Nhược Thủy, ta –” Trang Dịch Sính nói còn chưa nói hoàn, di động tiếng chuông đột nhiên mãnh liệt.

“Trang tiên sinh, xin cho ta tiếp cái điện thoại.” Hạnh Nhược Thủy cương thân thể đưa ra yêu cầu.

Trang Dịch Sính chậm rãi, buông lỏng tay ra, có loại nhận mệnh tuyệt vọng. Hắn cùng nàng, có lẽ nhất định hữu duyên vô phân. Hắn xoay người đi ra phòng khách, lưng thẳng thắn, nhưng thực cứng ngắc.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn bóng dáng, đột nhiên cảm thấy có loại hít thở không thông khó chịu. Theo đầu lý lấy điện thoại cầm tay ra, ẩn hạ tiếp nghe kiện.”Uy, Bội Thi?”

“Nhược Thủy, nhà của ta cực cực sinh bệnh, người lập tức lái xe lại đây.”

“Lập tức đến!” Hạnh Nhược Thủy rút cuộc bất chấp khác cảm xúc, nhanh chân tụt văng ngoại bào.”Trang tiên sinh, ta bạn tốt con sinh bệnh , ta muốn đưa bọn họ đi bệnh viện. Người ở nhà của ta nghỉ ngơi đi, khách phòng người có thể tùy ý chọn.”

“Ta với người cùng đi.” Trang Dịch Sính theo đi lên.

Hạnh Nhược Thủy tưởng cự tuyệt, nhưng là lại không nghĩ lãng phí thời gian, khóa cửa chạy đi ra ngoài.

“Dùng của ta xe.” Trang Dịch Sính hoá tốc mở cửa xe, chui vào điều khiển tòi.

Hạnh Nhược Thủy chưa nói cái gì, cũng chui vào phó điều khiển vị. Đứa nhỏ sinh bệnh , Đàm mẹ khẳng định cũng cùng đi, hấn xe đủ khoan, cũng tốt.

Lúc trước chọn lựa này tiểu khu, chính là bởi vì cùng Bội Thi trong nhà gần, cho nên xe rất nhanh đi ra . Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ đã muốn ôm đứa nhỏ ở ven đường chờ, về mặt lo lắng, hai người thậm chí còn mặc áo ngủ.

“Nhanh lên xe.”

Chờ các nàng tiến vào, xe liền một đường nhanh như điện chớp đến bệnh viện, đoàn người thẳng đến phòng cấp cứu.

Đứa nhỏ cũng không biết như thế nào , đột nhiên hô hấp có chút dồn dập, khó khăn, nhưng làm Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ cấp sợ hãi. Hai nữ nhân, đều đã muốn nhịn không được khóc.

Hoàn hảo, thầy thuốc kiểm tra đi ra, đứa nhỏ hô hấp ổn bách, không tính rất nghiêm trọng. Nhưng là muốn nằm viện quan sát. Nay mọi người đều không có dị nghị, đứa nhỏ không phải đại nhân, hấn còn không sẽ nói, ở bệnh viện có thầy thuốc ở cứ yên tâm hơn.

Đàm Bội Thi như là bị tháo nước khí lực, tựa vào Hạnh Nhược Thủy trên đầu vai. Đột nhiên gian nhìn đến chính mình đứa nhỏ sự khó thở, là cá nhân đều đã hù chết .

“Tốt lắm, không có việc gì .” Hạnh Nhược Thủy ôm nàng, vỗ của nàng phía sau lưng an ủi.

Một bên Đàm mẹ, tắc cằng không ngừng vuốt chính mình ngực, muốn cho kinh hồng rồi hồn phách trở về vị trí cũ.

Trong lúc nhất thời, trong phòng bệnh im ắng , ai đều không có nói chuyện. Tại đây dạng kinh hồn qua đi, mọi người đều còn không có phục hồi tinh thần lại.

Trang Dịch Sính đứng ở cửa, lẳng lẳng nhìn Hạnh Nhược Thủy. Trong lòng có loại bị đao oan rất thật lớn một khối cảm giác, giống như là không có đánh gãy tê lấy ra thuật, đau hấn một số gần như hít thở không thông.

Cuối cùng, Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ đều lưu tại bệnh viện, Hạnh Nhược Thủy tắc cầm cái chìa khóa, đại lý Dịch Sính xe trở về thay các nàng cầm quần áo chờ này nọ lại đây.

“Nhược Thủy, không có việc gì , người trở về đi. Ngày mai buổi sáng ta cho người gọi điện thoại.”

Hạnh Nhược Thủy biết ba người đứng ở nơi này cũng không bỏ cho sự, liền cùng Trang Dịch Sính ly khai. Vừa đi ra bệnh viện, liền rất lớn thở ra một hơi. Nàng vẫn đối bệnh viện có bóng ma, đặc biệt sợ cái loại này không khí.

“Đứa nhỏ hội không có việc gì , đừng lo lắng.” Trang Dịch Sính thấp giọng an ủi nàng.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu đến, hướng hấn cười cười. Một phen hỗn loạn sau tĩnh tảo lại, mới nhớ tới hấn ôm chuyện của hấn, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ. Trở về thời điểm, nàng an vị đến sau tòi.

Xe ở quen thuộc vị trí dừng lại, Trang Dịch Sính đi xuống xe. Vài cái bước chân, ngăn ở Hạnh Nhược Thủy trước mặt.”Nhược Thủy, còn nhớ rõ người ở Quê Lâm nói, ta không thương người. Kỳ thật ta nghĩ, ta là yêu , chính là nhất định không có kết quả. Như vậy, ta cũng nên buông tay , có lẽ thế giới này thượng còn có một cái khác hảo nữ nhân chờ ta.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn cố gắng lộ ra tươi cười, cảm thấy so với khóc còn khó coi hơn. Yết hầu tựa hồ ngạnh , không biết nói cái gì.”Hội , nhất định có một càn thích hợp của người nữ nhân hội cùng người đi qua này cả đời.”

Trang Dịch Sính hơi hơi giơ lên đầu, nhìn thiên, một lát sau mới một lần nữa cúi đầu xem nàng.”Ta có thể ôm người một chút sao?”

Hạnh Nhược Thủy lẳng lẳng nhìn hắn, thật lâu sau sau, lắc đầu. Nếu không có khả năng trở thành người yêu, như vậy sẽ không tất yếu cho hắn này cái gọi là ngon ngọt đi.”Đem người ôm ấp lưu ạng người định trung người kia đi, ta tin tưởng nàng rất nhanh sẽ xuất hiện . Ta cần phải trở về, ngủ ngon.”

Trang Dịch Sính không có cưỡng cầu nữa, cũng không có lại kêu trụ nàng, chính là nhìn nàng đi vào đi, thẳng đến biến mất ở chính mình tầm mắt trong vòng.

Một đêm kia, hắn ở cửa nàng gia môn ngoại, đợi thật lâu thật lâu mới khu xe rời đi.

Hắn không biết là, ở xe rời đi thời điểm, chủ phòng ngủ cửa sổ có nàng lẳng lẳng đứng, nhìn xe tiêu thất.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng rất khó chịu, giống như là có người nắm trái tim của nàng bình thường, hô hấp đều có chút khó khăn. Nàng nhớ rõ ở ở đại học, còn có nữ sinh lấy rất nhiều người theo đuổi vì vinh vì thoải mái, nàng thủy chung không thể lý giải cái loại này cảm thụ, đến bây giờ vẫn là. Trang Dịch Sính nói yêu nàng, khả năng không thể đáp lại, điều này làm cho nàng phi thường khó chịu. Làm ột cái hảo nam nhân cho người thần thương, làm sao đáng giá cao hứng ?

Hạnh Nhược Thủy càng không ngừng ở trong lòng an ủi chính mình: Hắn rất nhanh sẽ tìm được một cái hảo nữ nhân , hắn hội hạnh phúc !

Khả suốt một đêm, nàng cơ hồ không có nhập miên. Trong đầu, phản lặp lại phục , đều là Trang Dịch Sính cô độc tịch tịch bóng dáng. Nàng rất hy vọng này nhân có thể hạnh phúc .

Ngày hôm sau đứng lên, Hạnh Nhược Thủy đỉnh hai cái hắc đôi mắt, liền cùng quốc bảo đường như. Ở phòng tập thể thao ép buộc thật lâu, mới làm cho chính mình đầu óc tỉnh táo lại.

Đàm Bội Thi rất sớm đến đây diện thoại, cực cương đã muốn không có gì sự tình , tối nay là có thể làm thủ tục xuất viện.

Hạnh Nhược Thủy giặt sạch tắm, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, liền lái xe thẳng đến bệnh viện . Tiếp các nàng về nhà, còn chủ động làm bữa sáng.

Hạnh Nhược Thủy mang theo rối rắm tâm tình, lái xe đến công ty.

Về trách cứ chuyện tình, Dã Lang đã muốn hỗ trợ giải quyết . Phát trách cứ bưu kiện nhân còn bị cảnh sát câu lưu . Hắn cùng nhân đi ra đại khái thời điểm chính là chịu nhân chỉ thị, bồi đền bồi ứng, bởi vì bồi ứng làm một cái vừa thành lập tiểu công ty, phát triển thế cũng rất mạnh.

Hạnh Nhược Thủy biết, Dã Lang là cố ý không cho Cổ Tranh chuyện tình liên lụy tiến vào, tránh đi cảm tình tranh cãi đưa tới công tác thượng phiền toái vấn đề này. Nếu không, hộ khách đối bồi ứng đánh giá cũng là hội đã bị ảnh hưởng .

Làm cho nàng kỳ quái là, Cổ Tranh thế nhưng không có chế tạo thứ hai khởi sự kiện đến hãm hại bồi ứng. Là Dã Lang làm cái gì, vẫn là Cổ Tranh ở mưu hoa cái gì?

Đến văn phòng thời điểm, thời gian đã muốn không còn sớm , mọi người đều ở còn thật sự công tác. Ngẫu nhiên có thể nghe được vài câu nói chuyện với nhau, cũng đều cùng công tác có liên quan.

Hạnh Nhược Thủy ở huyền quan chỗ đứng lại, lẳng lẳng nhìn một hồi. Nàng hơi hơi kinh ngạc phát hiện, Mai Ngạn Đình gần nhất tâm tình tựa hồ không sai, một bên thiếp hóa đơn một bên ở hừ ca. Xem ra, đồ như là yêu đương đường như. Bất quá, nàng hiện tại vô tâm tình đến hồi này.

Hít một hơi, đi vào chính mình văn phòng. Thiệt nhiều thiên không thượng tá cũng không có nghe đến hắn thanh âm , làm cho làm cái gì đều cạn sạch sức lực đến.

Không bao lâu, Hạ Mặc liền gõ cửa vào được.”Nếu tỷ, thân thể tốt lắm sao? Sắc mặt còn giống như không tốt lắm, như thế nào không nhiều lắm nghỉ ngơi hai ngày?”

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu, đối hân cười cười.”Thân thể đã muốn tốt lắm. Là tối hôm qua con nuôi sinh bệnh , cho nên không ngủ hảo. Tìm ta có việc sao?”

“Không có. Ta là chuyên môn tiến vào nghe phân phó.” Hạ Mặc vẫn nghĩ đến nàng chính là một cái quân tẩu mà thôi. Thông qua lúc này đây chuyện tình, hân đột nhiên ý thức được chính mình lão bản có không đơn giản bối cảnh.

Hạnh Nhược Thủy chọn nhú mày.”Ta như thế nào cảm thấy ngươi như vậy tử, như là đến đánh cắp cái gì bí mật đâu?”

“Nói như vậy, nếu tỷ là có bí mật làm cho ta đánh cắp ?” Hạ Mặc cũng không khẩn trương, ngược lại nở nụ cười.

“Kia nhìn ngươi có bao nhiêu bản sự , thế giới này thượng không có ai là hoàn toàn không có bí mật , ta có thể nào ngoại lệ?” Hạnh Nhược Thủy mở ra máy tính, nhìn mặt trên rậm rạp tân thư kiện, cảm thấy huyết Thái Dương bắt đầu vừa kéo vừa kéo đau. Không xong, tựa hồ ngay cả công tác kích tình đều biến mất hầu như không còn .

Hạ Mặc chưa cùng nàng nói chuyện phiếm bao lâu, đi ra ngoài việc hồ .

Những người khác lại lần lượt tiến vào, đều là hỏi nàng thân thể thế nào .

Hạnh Nhược Thủy cảm kích bọn họ quan tâm đồng thời, cảm thấy đầu càng đau , nàng hiện tại cần im lặng. Bất quá, có lẽ không đến văn phòng hội đồ, của nàng trạng thái không thích hợp làm công. Nhưng nếu đến đây, tổng yếu nhìn xem thư kiện, xét duyệt một ít khẩn cấp đơn độc theo.

Nàng xuất ra di động, thói quen tính bất thượng tá dẫy số, vẫn là không người tiếp nghe. Tùy tay, bắt tay cơ phóng tới cái bàn một bên, bắt đầu xử lý công sự.

Vừa mới hồi phục hai phong thư kiện, di động liền phát ra thanh âm, là tin nhắn nêu lên.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy đến vừa thấy, chỉ có hai chữ — bảo trọng. Phát kiện nhân là Trang Dịch Sính.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn màn hình thượng hai chữ, trong lòng trăm vị cùng xuất hiện. Nàng biết, cái này đại biểu cho, hân khẳng buông tha cho .

Buông di động, Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhắm mắt lại. Ở trong lòng mặc niệm: Hy vọng ngươi có thể mau chóng tìm được hạnh phúc!

Đối mặt máy tính, rốt cuộc không có biện pháp tĩnh hạ tâm đến xử lý gì sự tình. Hạnh Nhược Thủy khép lại máy tính, đi ra công ty, tuyển hướng công viên phương hướng đi dạo.

Đúng là đi làm thời gian, thời tiết lại nóng bức, trên đường người đi đường cũng không nhiều.

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu, một chút một chút đạp dưới chân gạch men sứ, đầu óc thực loạn thực loạn, cái gì đều muốn không được. Trong lòng càng như là có cái gì này nọ ở gãi dường như, khó chịu lợi hại. Suy nghĩ sâu xa bay tới chỗ nào, chính nàng đều không có khái niệm.

Ý thức được nguy hiểm thời điểm, nàng chạy tới cách ngã tư đường rất xa trên đường. Ngẩng đầu thời điểm, đã muốn là bị bao quanh vây quanh .

Nếu săn báo đã biết, nhất định hội mắng tử của nàng. Huấn luyện thời gian tuy rằng không tính rất dài, nhưng như vậy người mới, săn báo là muốn hướng tử lý chính . Kỳ thật Dã Lang cùng săn báo đều biết nói, nàng là không có biện pháp huấn luyện thành săn báo hoặc là im lặng như vậy nữ nhân , cho nên mới sẽ thả nàng trở về.

Hạnh Nhược Thủy đình chỉ cước bộ, lẳng lặng đứng ở nhất bang hắc y nam nhân trung gian. Nàng tầm mắt đảo qua, phát hiện bốn phía ngay cả xe đều không có một chiếc. Ngừng kia mấy lượng, hiển nhiên là thuộc loại những người này . Nhiều như vậy lộ, nàng cư nhiên bước đi tối thiên ít nhất nhân kia một cái, này vận khí!

Bất quá nàng không biết, nhất bộ phân người đi giải quyết này âm thầm bảo hộ của nàng người, nếu không Hắc y nhân số hội càng nhiều.

Hạnh Nhược Thủy không hề động, những người đó cũng không có động, bởi vì phía sau màn người kia còn không có xuất hiện.

Sau đó, một chiếc điệu thấp màu đen xe ở bên cạnh chậm rãi dừng lại. Cửa xe mở ra, đi ra nhân không có gì trì hoãn, Cổ Tranh!

Hắc y nhân phát ra một cái thông đạo, làm cho Cổ Tranh đi vào đến, đi đến Hạnh Nhược Thủy trước mặt. Nâng thủ, chậm rãi tháo xuống kính râm. Nhìn ánh mắt của nàng, trước sau như một chán ghét cùng cừ hận.

Hạnh Nhược Thủy không có hé răng, cũng không có biểu tình, liền như vậy hơi hơi ngẩng đầu nhìn nàng. Sau đó nàng cảm thấy nhìn lên người khác làm cho cổ quá mệt mỏi, vì thế lựa chọn nhìn thẳng, tầm mắt liền dừng ở cửa nàng yết hầu chỗ. Nàng đột nhiên tưởng, nếu nàng giống săn báo giống nhau đủ ngoan, chỉ sợ hội một đao cắt Cổ Tranh yết hầu.

“Lên xe đi, đừng ép ta nhân ra tay. Đây trên đường lớn đánh nhau, có tổn hại hình tượng.” Lạnh lùng thanh âm, trên cao nhìn xuống ngạo khí.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới ngẩng đầu, thần nhiên nhìn nàng, hỏi: “Đi nơi nào?”

“Người không cần biết. Người chỉ cần biết, ta có là biện pháp cho người lên xe là được.”

“Ta đây không đi.” Hạnh Nhược Thủy hai chân thoáng tách ra, trình khóa lập trạng thái. Nàng xem ra đến, những người này thân thủ đều tốt lắm, trên mặt lệ khí rất nặng. Theo nhìn ra, vượt qua 20 nhân, nàng cơ hồ không phần thắng.

“Hừ, người đã thích bị áp lên xe, như vậy tùy người đi. Ra tay!” Cổ Tranh khinh miệt nghề nàng liếc mắt một cái, xoay người cất bước đi hướng chính mình xe.

Hạnh Nhược Thủy thừa dịp nàng xoay người khoảnh khắc, phút chốc xoay người rút ra cửa nàng “Dao găm”. Tại kia những người này phản ứng lại đây phía trước, nàng đã muốn một tay lặc trụ Cổ Tranh cổ, dao găm đã muốn dính ở tại Cổ Tranh yết hầu.”Sau này thối lui, nếu không ta giết nàng.”

Những người đó không nhúc nhích.

Cổ Tranh thật không ngờ Hạnh Nhược Thủy cư nhiên có như vậy thân thủ, khí cực kỳ hô to: “Hạnh Nhược Thủy, ta cảnh cáo người, người nếu dám đụng ta một sợi lông, Cổ gia nhất định phải người tan xương nát thịt!”

Trên thực tế, Cổ Tranh biết chính mình hãm hại Ứng Trường Không về điểm này tiểu âm mưu căn bản không thể đem hấn thế nào, hấn rất nhanh sẽ đã trở lại. Nàng nguyên lai cũng chỉ là muốn cho Ứng Trường Không rời đi, nàng hảo đối Hạnh Nhược Thủy xuống tay. Chính là không nghĩ tới Ứng Trường Không phái nhân âm thầm bảo hộ, sau lại Ứng gia nhân lại tới nữa, còn có Trang Dịch Sính.

Hiện tại Ứng gia nhân ly khai, Trang Dịch Sính vừa mới cũng ly khai, chỉ cần giải quyết âm thầm bảo hộ mấy người kia liền đơn giản hơn. Chính là không nghĩ tới, một cái không cẩn thận liền tiện nữ nhân nói!

Tuy rằng ba ba cùng ca ca lần nữa dặn dò nàng không thể gây chuyện, khả năng vẫn là vụng trộm chạy tới, tưởng ở Ứng Trường Không trở về tiền đem này tiện nữ nhân cấp giải quyết. Dương Tử Vân lần trước kia lời nói cũng không thể làm cho nàng như vậy buông tha cho, nàng tin tưởng: Chỉ cần làm cho Hạnh Nhược Thủy tiêu thất, hết thấy là tốt rồi làm.

Hạnh Nhược Thủy phát ra một tiếng cười lạnh, trong tay dao găm lại thiếp nhanh nửa phần.”Cổ Tranh, ta không giống người giống nhau độc ác, nhưng ta cũng không phải một cái trùng, tùy ý người tam phiên bốn lần thái đập. Người hoặc là kêu bọn họ lui ra phía sau, hoặc là ta cắt đứt cửa người yết hầu. Cho dù sau này có cái không hay xảy ra, có người Cổ gia đại tiểu thư chôn cùng, ta cũng đáng. Làm cho bọn họ thối lui!”

“Hạnh Nhược Thủy, ta chính là cấp cái thiên người làm đảm, người cũng không dám!” Cổ gia thế lực ở, nàng sẽ không tin tưởng một cái tiện nữ nhân liền dám đụng nàng!

Hạnh Nhược Thủy lại cười lạnh, trong tay dao găm nhẹ nhàng vừa động.

Cổ Tranh lập tức cảm giác được một tia đau đớn, của nàng cổ bị cắt vỡ. Nếu Hạnh Nhược Thủy lại dùng lực một chút, như vậy cắt vỡ chính là của nàng yết hầu, nàng thế này mới có chút hoảng.

“Lui không lùi? Không lùi ta liền như vậy chậm rãi kéo, thử xem của ngươi yết hầu kiên cường, vẫn là đao của ta sắc bén.” Hạnh Nhược Thủy thanh âm không còn nữa dĩ vãng âm áp cảm giác, mà là trở nên lạnh lẽo.

Cổ Tranh luôn luôn cao cao tại thượng, người như vậy đều là tích mệnh. Tuy rằng trong lòng cảm thấy Hạnh Nhược Thủy không dám động nàng, nhưng cũng không dám lấy chính mình mệnh đến làm tiền đặt cược.”Tránh ra, các người đều cho ta tránh ra!”

Hạnh Nhược Thủy áp nàng, chậm rãi đi hướng của nàng kia chiếc xe tử.

Đúng lúc này, một khác chiếc xe tử chạy như bay tới, đứng ở thân thể của nàng bên. Phó điều khiển tòa môn mở ra, người ở bên trong kêu:”Nhược Thủy, lên xe!”

Hạnh Nhược Thủy áp Cổ Tranh xoay người, cúi đầu ngồi xuống, dời đao đem Cổ Tranh đẩy, thân thủ đóng cửa lại.

Xe chạy như bay rời đi, Hạnh Nhược Thủy quay đầu, mới phát hiện dĩ nhiên là Trang Dịch Sính. Hắn không phải ly khai sao?

Trang Dịch Sính chuyên chú lái xe, xe vẫn chạy đến nhà nàng dưới lầu, mới dừng lại đến. Quay đầu đến, nhìn trước mắt nữ tử.”Không có việc gì đi.”

Hạnh Nhược Thủy lắc đ

ầu.”Người không phải hồi thành phố T sao?”

“Ân.” Hắn đem xe đứng ở nàng công ty dưới lầu, yên lặng đợi, kỳ thật trong lòng tưởng nhiều liếc nhìn nàng một cái. Không nghĩ tới, cứ nhiên thật sự nhìn đến nàng xuống lầu, có chút mất mát ở trên đường loạn đi. Hắn muốn đuổi theo đi, lại cuối cùng vẫn là không chế được chính mình.

Hắn lại ngừng một hồi, đang muốn phát động xe khai hướng sân bay, đột nhiên nhìn đến mấy lượng màu đen xe kết đội khai quá. Chờ thấy rõ ràng cuối cùng kia lượng lamborghini lý nữ nhân, hắn cảm thấy có chút nhìn quen mắt. Nhưng là không quá để ý.

Xe đã muốn đi phía trước mở một đoạn, hắn mới đột nhiên gian đem trong xe nữ nhân cùng Cổ gia đại tiểu thư chống lại hào. Về nàng cùng Nhược Thủy trong lúc đó ân oán dây dưa, hắn là biết đến. Vì thế ở phía trước ngã tư đường quay lại xe đầu, hoá tốc đuổi theo.

“Về nhà nghỉ ngơi một chút đi. Yên tâm, người vương bạn nhân hội không có việc gì. Nhưng thật ra chính người muốn nhiều cẩn thận, tốt nhất tìm có năng lực người đến bảo hộ người.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, sau đó đẩy cửa xuống xe.”Cảm ơn người.”

Trang Dịch Sính thay đổi xe đầu, liền như vậy chạy như bay mà đi. Thậm chí, không có lại nhìn nàng liếc mắt một cái.

Hạnh Nhược Thủy nhìn xe rất nhanh biến mất ở trước mắt, im lặng đứng hồi lâu, xoay người mở cửa đi vào. May mắn nàng đem cái chìa khóa đặt ở đâu lý, nếu không còn muốn đi một chuyến công ty.

Trực tiếp chạy lên lầu, đem chính mình phao tiến giường lý. Nhắm mắt lại, nàng cảm thấy có chút mệt mỏi. Ngày hôm qua không có nghỉ ngơi tốt, nàng như vậy nằm úp sấp nằm úp sấp, mơ mơ màng màng liền đang ngủ. Tuy rằng ngủ không lắm an ổn, miệng thỉnh thoảng lại lời vô nghĩa.

.....

Này vừa cảm giác, cứ nhiên ngủ thẳng buổi tối, ngoài cửa sổ trời đã tối rồi.

Trong lúc ngủ mơ, Hạnh Nhược Thủy một cái giật mình, phút chốc nhảy đánh đứng lên. Có người ản vào đến! Nàng vừa mới tiến vào đề phòng trạng thái, lập tức liền nghĩ được quen thuộc hương vị.”Trường Không!”

“Vợ.” Vốn tưởng vụng trộm vào thượng tá ản hạ chốt mở, lập tức đem phác tới được thiên hạ ôm lấy. Nghe trên người nàng mùi thơm, chỉ cảm thấy toàn bộ mỗi một đều ở trong phút chốc tiêu thất.

Hạnh Nhược Thủy lại ở phía sau đẩy ra hắn, lui ra phía sau nhìn trước mắt nhân. Vừa khóc vừa cười chủ đánh hắn.”Người không có việc gì, người đã trở lại, người thật sự đã trở lại!”

Ứng Trường Không đỡ khóc đỡ cười một lần nữa đưa hắn lâu hồi trong lòng, cúi đầu trác của nàng cánh môi.”Bảo bối nhi, người lão công thật sự đã trở lại, nếu không người sờ sờ?” Nói xong, đem tay nàng theo áo tử sờ tiến ngực.

Cường hữu lực tim đập ngay tại lòng bàn tay hạ, vẫn rơi vào tay chính mình trong lòng đi, Hạnh Nhược Thủy nước mắt liền rút. Ôm lấy hắn thất lưng, đem mặt chôn ở hắn ngực. Một lát sau, lại đột nhiên há mồm, một ngụm cắn ở hắn trước ngực.

Ứng Trường Không mày cũng không mặt nhăn một chút, cũng không có ngăn cản nàng, chính là đem nàng càng thêm ôm sát. Sự tình rất đột nhiên, nàng sợ hãi.

Cắn một hồi, cảm thấy phát tiết đủ, Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên, trừng mắt hắn, ánh mắt vẫn là ướt át . Như vậy, giống như là cái đứa nhỏ dường như.

Ứng Trường Không cảm thấy chính mình đau lòng lợi hại, ôm của nàng thất lưng, nâng của nàng cái gáy liền thật sâu hôn trụ kiều diễm cánh môi. Về điểm này nho nhỏ hãm hại căn bản không làm gì được hắn, nhưng là không thể liên hệ nàng, lại làm cho hắn lòng nóng như lửa đốt.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, rất nhanh liền chủ động ôm hắn cổ, tùy ý hắn dùng nhiệt tình đem chính mình toàn bộ vây quanh đứng lên. Cảnh giác hoàn toàn buông, đầu óc hoàn toàn chỗ trống , trừ bỏ hắn nóng rực hôn cùng nóng bỏng nhiệt độ cơ thể, rốt cuộc không rảnh để ý tới khác.

Cánh môi gắt gao dán tại cùng nhau, thượng tá thủ đã muốn linh hoạt kéo vợ trên người quần áo. Lại hai cánh tay vừa mới, đem chính mình trên người T-shirt cũng lột xuống dưới, tùy tay ném xuống. Làm hai người trần truồng tương thiếp, hắn mới hơi hơi buông ra của nàng môi. Trong lòng nhân sớm đã mất nhi sương mù, ướt sũng đôi mắt chọc người triu mến. Mới bị buông ra cánh môi càng thêm kiều diễm động lòng người, tản ra khôn cùng dụ hoặc.

“Bảo bối nhi, người quả thực làm cho người ta nổi điên!” Thượng tá thanh âm khàn khàn lợi hại, tựa hồ làm cho nhiệt tình cấp nung chảy làm khát . Hai tay cầm nàng mảnh khảnh vòng eo đem thân thể của hắn hướng lên trên nhắc tới, làm cho nàng thon dài chân triển ở chính mình thất lưng khổ.

“Bảo bối nhi.....” Cúi đầu hôn trụ của nàng đồng thời, làm cho lẫn nhau thiếp hợp cùng một chỗ, thật sâu giữ lấy này tác động hắn toàn bộ suy nghĩ thiên hạ.

Hạnh Nhược Thủy ôm hắn cổ cánh tay căng thẳng, phát ra một tiếng áp lực thân yin. Vô lực suy nghĩ, đã muốn bị hắn cuốn vào đã lâu mưa rền gió dữ trung, chỉ có thể theo hắn mãnh liệt tiết tấu mà chỉ có khởi vũ.

Có lẽ lẫn nhau quá mau cắt, nàng thậm chí cảm giác được đau đớn, lại yêu cực kỳ loại cảm giác này. Kia một chút đau đớn, càng thêm chân thật chứng minh hắn Bình An đã trở lại. Cái khác, không bao giờ nữa trọng yếu .

Không biết rốt cuộc muốn bao nhiêu thứ, cũng không biết rốt cuộc giao triền bao lâu, chỉ biết là hai người cùng nhau tới cực hạn thoải mái sau, Hạnh Nhược Thủy một chút khí lực cũng không có . Nếu không phải hắn trở về tin tức làm cho nàng rất hưng phấn, nàng có lẽ ở giao triền thời điểm cũng đã ngủ.

Ứng Trường Không thở hào hển, xem nàng mắt nhi đều trương không ra . Đáy mắt có thanh hắc dấu vết, hiển nhiên không có ngủ hảo. Cúi đầu, hôn thân của nàng đáy mắt.”Không có việc gì , ngủ đi. Ta ngay tại nơi này, ngủ đi.”

Hạnh Nhược Thủy cố gắng trợn mắt, muốn nhìn hấn, tầm mắt lại càng ngày càng mơ hồ. Đợi hấn ở bên tai mình thấp giọng nói “Ta ngay tại nơi này”, nàng rốt cục yên tâm mà rơi vào hắc ám, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Ứng Trường Không ôm nàng, làm cho hô hấp chậm rãi bình phục xuống dưới. Lúc này đây tốt quá độc ác, nàng thật sự mệt muốn chết rồi. Liên ngay cả hấn, đều suyễn lợi hại. Tựa hồ đựng tới Nhược Thủy sau, nhặt nhèo ** trở nên càng ngày càng đậm liệt .

Không có ai thật sự ** nhặt nhèo, nhưng nhìn người hay không gặp cái kia có thể cho người ** sôi trào nhân. Lời này quả nhiên không giả.

Đãi hơi thở vững vàng , Ứng Trường Không cẩn thận đem nàng ôm lấy đến, đi vào phòng tắm. Bước chân không dám mại quá nhanh, sợ quấy rầy của nàng giấc ngủ. Nàng buộc chặt thần kinh, thật vất vả trầm tĩnh lại, vừa vịn làm cho nàng hảo hảo mà nghỉ tạm một phen.

Ôm nàng, ở bồn tắm lớn lý phóng đầy ấm áp thủy, sau đó cẩn thận đem nàng bỏ vào đi. Một cái cánh tay chắm đầu nàng, một tay bài trừ tắm rửa nữ, chậm rãi đồ ở trên người nàng. Trắng nõn tinh tế da thịt, giờ phút này tràn đầy hoan ái sau loang lổ dấu vết, như nhiều điểm hoa nhĩ nở rộ.

Đem thân thể của hấn từng cái địa phương đều còn thật sự tẩy trừ sau, chính hấn cũng nằm vào bồn tắm lớn lý, làm cho nàng ghé vào chính mình trong ngực thượng. Trong lòng nhân cau mày, lẩm bẩm một tiếng cọt cọt hấn ngực, lại nặng nề ngủ. Cái miệng nhỏ nhắn còn chu, thực yêu kiều bộ dáng.

Ứng Trường Không ngoéo một cái khóe miệng, yêu thương thân ái cái trán của nàng. Thả lỏng thân thể, chậm rãi nhắm mắt lại. Mãi cho đến thủy lạnh , mới lau khô lẫn nhau thân thể, cùng nhau nằm ngã vào mềm mại thoải mái giường lớn lý. Xếp chắn đem hai người vây quanh đứng lên, đem trong lòng nhân nắm thật chặt, liền trầm vào trong lúc ngủ mơ.

Một đêm mộng đẹp. Hai tâm an bình.

Ngày hôm sau, đầu tiên tỉnh lại là Hạnh Nhược Thủy, nàng là nhanh tỉnh lại khi mơ mơ màng màng mơ thấy thượng tá phải rời khỏi, một cái giật mình liền tỉnh. Không cần ngẩng đầu nhìn, bên tai cường hữu lực tim đập cùng dưới thân nóng rực nhiệt độ cơ thể khiến cho nàng hiểu được này hết thấy cũng không phải mộng. Của nàng thượng tá đã trở lại!

Sợ đánh thức hấn, cũng không dám đụng, duy trì giống nhau tư thế, lại nhắm hai mắt lại. Mặc kệ nó lúc nào gian, ngủ tiếp vừa cảm giác tốt lắm.

Đúng lúc này, cúi đầu tiếng cười từ đỉnh đầu thượng vang lên.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc mở to mắt, thân thủ hơi hơi khởi động nửa người trên. Của nàng thượng tá chính tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, trong mắt nồng đậm đều là ôn nhu sủng nịch. Hết thấy, đều là quen thuộc bộ dáng.

Nàng lẳng lẳng nhìn hấn mang cười đôi mắt, sau đó cúi đầu ở trên mặt hấn cọt cọt, nói:”Ta nghĩ người, rất muốn rất muốn.” Vừa mới tỉnh lại, thanh âm rất thấp ách, còn có chút dày hương vị.

“Vợ, người nếu lại dụ hoặc ta, ta khả nhện không được !” Đêm qua muốn nàng 3 thứ, khả trải qua hơn mấy giờ nghỉ ngơi, sáng sớm xúc động cũng không chịu ảnh hưởng. Hấn có chút lo lắng thân thể của hấn, eo thon nhỏ khẳng định bủn rủn lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy lúm đồng tiền như hoa, thậm chí nghịch ngợm đem môi tiến đến hấn bên tai, thổi khí nói:”Vậy không cần nhần tốt lắm.”

“Vợ!” Ứng Trường Không kêu một tiếng, bắt đắc dĩ lại có rục rịch. Phủng trụ của nàng mặt, trác của nàng môi, hỏi, ”Vợ, người xác định?”

Hạnh Nhược Thủy không có trả lời hấn vấn đề, chính là theo hấn trên người na khai.”Người không được cho dù .”

Đang nói còn chưa lạc, nàng đã bị hấn xoay người đặt ở dưới thân, dật ra một tiếng thét chói tai.

“Vợ, cho dù người cầu xin tha thứ, ta cũng sẽ không dừng tay.” Nam nhân hùng phong bị hoài nghi, này nếu còn có thể nhẫn, vậy không phải nam nhân!

Lại là một hồi điên loạn đảo phượng, đài bình ổn xuống dưới, hai người đã muốn bụng đói kêu vang. Nằm một hồi, sẽ không cam không muốn đứng lên.

Không biết bữa sáng vẫn là cơm trưa, tóm lại là hai người cùng nhau làm. Bởi vì từ đầu tới đuôi, thượng tá cánh tay sẽ không rời đi quá của nàng vòng eo. Hai người cùng trẻ sinh đôi kết hợp nhi dường như, vẫn dán tại cùng nhau, nóng bỏng nhiệt độ cơ thể nóng rực tình.

Ăn uống no đủ, cũng không tưởng động, liền như vậy ôm oa ở trên sofa xem tivi. Nói là xem tivi, chẳng nói ở hưởng thụ hai người ôm nhau cùng một chỗ yên tĩnh.

“Cái kia cấu kết trùu thuốc phiện chuyện tình, giải quyết sao?” Im lặng hồi lâu, Hạnh Nhược Thủy kéo kéo hần góc áo hỏi.

Ứng Trường Không nâng thủ, đẩy ra trên mặt hần sợi tóc.”Yên tâm đi, về điểm này tiểu

u âm mưu không đáng kể chút nào. Nói nó là âm mưu, kia đều là cất nhắc nó. Hơn nữa, ở người trong mắt, người lão công liền như vậy không đồng đảo.”

Hắn không có nói cho nàng, trọng yếu không phải về điểm này tiểu âm mưu, mà là tiểu âm mưu vì mỗ ta nhân thắng được thời gian. Chính là đường lang bộ thiên hoàng tước ở phía sau, lộc tử thù thủ còn chưa cũng biết đâu!

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng oán giận.”Còn không đều là của người sai. Lần trước người nói cái gì thể giới này chi hắc ám là ta không thể tưởng tượng, làm hại ta cuối cùng nhớ kỹ những lời này, dọa đều sợ hãi.” Có đôi khi chính là như vậy, không ai nhắc tới, người sẽ không hướng kia phương diện tưởng. Một khi đề suất, chính là nếu không khả năng cũng đều hội hướng cái kia phương hướng bài đi qua.

“Thật sự là cái tiểu đứa ngốc!” Ứng Trường Không xoa bóp của nàng kiêu cái mũi, hôn thân của nàng ngách.”Thực xin lỗi, làm cho vợ lo lắng.”

Hạnh Nhược Thủy thân thủ kháp hần một chút, nỗ miệng trừng hắn.”Tha thứ người lúc này đây, lần sau còn làm cho như ta vậy lo lắng, ta liền trừng phạt người!”

“Như thế nào phạt?” Ứng Trường Không mới lo lắng thượng, nàng luôn khẩu cứng rắn mềm lòng, mới luyện tiếc đâu.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt lẩn lờng lỏm lỏm chuyển, sau đó mắt nhi sáng ngời.”Ta nghĩ đến, vậy phạt người một tháng chỉ có thể quá một lần vợ chồng cuộc sống!”

“Người dám!” Ứng Trường Không lập tức thân thủ cong ở nàng thắt lưng sườn mẫn cảm vị trí.

“Oa ha ha..... Cứu mạng” Hạnh Nhược Thủy nhất thời nhin không được cười rộ lên, một bên lắc lắc thân thể một bên hô to tha mạng.

Ứng Trường Không dừng lại thời điểm, nàng đều nồng đến, trong mắt tất cả đều là lệ. Ôm nàng lẩn lộn thân thể, một tay dừng ở của nàng thắt lưng sườn, uy hiếp nói:”Còn dám không dám nói một tháng một lần?”

Hạnh Nhược Thủy làm sao còn dám nói, lui thân thể việc nói không dám.

Ứng Trường Không thể này mới vừa lòng ôm sát nàng, hôn lại thân, vẫn là ý do chưa hết. Này mềm mại hai cánh hoa môi nhi như là cây thuốc phiện, sẽ làm nhân nghiện.

Hạnh Nhược Thủy không dám lại chọc hắn. Nếu hắn đã muốn trở về, có một số việc nàng sẽ không muốn hỏi, cho dù hỏi hắn cũng không tất sẽ nói. Cho nên rõ ràng cái gì cũng không nói, liền ngáy ở hắn trong lòng hưởng thụ này thuộc loại của nàng ngọt ngào thời gian.

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy làm quân tẩu thật sự có điểm khổ, tưởng cùng nam nhân của chính mình nhiều ngáy oai một hồi đều không được. Tuy là như vậy, trong lòng nhưng không có oán giận ý tứ. Nàng tính tình ôn hòa, nhưng cũng phi thường kiên định, lựa chọn sẽ không hội oán giận lại càng không sẽ hối hận.

Ứng Trường Không liền lại càng không muốn nói cái gì, thầm nghĩ ôm chính mình nữ nhân, thỉnh thoảng lại thân ái nàng. Có đôi khi hắn thậm chí có loại ảo giác, tựa hồ ly biệt hồi lâu vì về nhà đến, đem điều này nữ nhân kéo vào trong lòng tùy ý yêu thương.

Không phải có người chưa nói qua, ly biệt là vì rất tốt cùng một chỗ sao? Nay xem ra, này chưa trong lời nói cũng có nó đạo lý.

Ứng Trường Không khẽ cười, trong lòng một mảnh an bình. Ngay cả phụ người trong thiên hạ, hắn cũng sẽ không có phụ trong lòng này tiểu nữ nhân.

Nếu không có người gọi điện thoại đến, bọn họ có lẽ cả một ngày liền như vậy ngáy lệch qua cùng nhau, làm sao cũng không đi.

Tiếng chuông âm ỹ hồi lâu, hai người còn lâu thành một đoàn, không nghĩ động.

107. Chương 107: Kết Hôn

Điện thoại là Hạ Mặc đánh tới, cùng nàng hội báo chuyện này tình.

Tiếp xong rồi điện thoại, Hạnh Nhược Thủy liền cảm thấy không nên đem một ngày thời gian đều hao ở trên sofa. Nếu không chúng ta đi ra ngoài đi một chút? Cả một ngày buồn ở nhà, có thể hay không rất nhàm chán?”

Ứng Trường Không đem nàng lâu trở về, hung hăng hôn mấy khẩu.”Chỉ cần cùng vợ cùng một chỗ, chính là ở nhà buồn thượng một năm, ta cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, nâng đầu tay hắn cầm hồ tra.”Miệng lau đường đâu. Bất quá, người sẽ không nghĩ ra đi làm điểm cũng có ý nghĩa chuyện tình?”

“Sự tình gì cũng có ý nghĩa?” Ứng Trường Không nhú mày, thưởng thức của nàng phát. Rốt cục, lại khôi phục tốc dài phiêu phiêu bộ dáng, tuy rằng còn không tính rất dài.

Hạnh Nhược Thủy còn thật sự suy nghĩ một hồi, hai tay nhất quán.”Kỳ thật ta cũng không biết.” Hai người cùng nhau ký có thể ngọt ngào mật lại có ý nghĩa chuyện tình, thực không tốt tưởng. Tổng không thể đi cái gì cô nhi viện a viện dưỡng lão a làm nghĩa công đi?

Ứng Trường Không cúi đầu cười, bắt đắc dĩ xoa bóp của nàng cái mũi nhỏ.”Vậy người còn hưng trí bình bưng đưa ra đề nghị, ta còn nghĩ đến người đã muốn có an bài đâu.”

Hạnh Nhược Thủy bắt mãn tròng hắn, thượng tá rõ ràng ở vui sướng khi người gặp họa.”Vậy người có phải hay không lại có ý kiến a?”

“Không có, tuyệt đối không có!” Chính là có cũng không dám nói. Ai làm cho hắn hiểu rõ nhất vợ, vợ mất hứng chuyện tình không thể làm, vợ không thích ý tưởng cũng không thể có!

Hạnh Nhược Thủy thân thủ dặt dắn hai bên mặt, đem hắn mặt kéo biến hình mới thư sướng.”Tính người thông minh.” Tùng rảnh tay, mắt nhi quyến rũ nhìn hắn.”Nói thật, ngấm lại đi làm điểm cái gì đi.”

Ứng Trường Không tròn mắt vòng vo chuyển, cúi đầu cười hì hì hỏi:”zuo yêu việc làm có tính không?”

Hạnh Nhược Thủy hung hăng kháp hắn một chút, người này suốt ngày tinh trùng thượng não, cũng không sợ tinh tấn nhân vong!”Còn thật sự điểm, nếu không ta tức giận a.”

Ứng Trường Không nháy mắt mấy cái, cũng không nói gì hắn cho rằng đây là tối cổ ý nghĩa chuyện tình. Nếu làm cái bực nhỏ tử đi ra, vậy cũng có ý nghĩa. Ý tưởng vừa ra, hắn nhất thời trước mắt sáng ngời.”Ta nghĩ đến. Đây tuyệt đối cổ ý nghĩa, rất cổ ý nghĩa!”

“Cái gì?” Nghe hắn thập phần khẳng định ngữ khí, Hạnh Nhược Thủy cũng đến đây hứng thú, vội vàng theo hắn trong lòng đứng lên, dặt dắn vạt áo hỏi,”Là cái gì, nói mau nói mau!”

Ứng Trường Không nhìn nàng sáng long lanh ánh mắt, cúi đầu trước cho nàng một cái lâu dài xâm nhập hôn, đôi nàng thở hồng hộc buông ra nàng. Hai người cái trán dán tại cùng nhau, hân dùng khăn khăn thanh âm nói: "Chúng ta đi nơ hôn chứng đi, của ta kết hôn xin phê xuống dưới."

Hạnh Nhược Thủy phút chốc mở to mắt, kinh hãi xác nhận một lần: "Thật sự?"

Ứng Trường Không nhân của nàng biểu tình, mà cảm thấy trong lòng mềm mại một mảnh. "Vợ, người như vậy tử biểu tình làm cho ta cảm thấy người rất muốn gả cho ta nha."

"Ta là rất muốn gả cho người a." Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, cười trả lời. Tuy rằng vẫn là có chút thẹn thùng, nhưng vẫn là thẳng tắp nhìn hân ánh mắt trả lời. "Chẳng lẽ người không nghĩ thú ta?"

"Đương nhiên tưởng, suy nghĩ thiệt nhiều năm." Hân cũng nhìn nàng mê người mắt to, còn thật sự trả lời. Sau đó đem nàng ôm xuống dưới, đặt ở trên sofa. Chính mình đứng lên, quỳ một gối xuống, chấp khởi tay nàng. "Vợ, gả cho ta đi?"

Hạnh Nhược Thủy xì mũi cười. "Người lời này có lỗi trong lời nói, đều đã muốn kêu vợ, làm sao còn cần hỏi cái này vấn đề?"

"Vậy người gả vẫn là không lấy chồng?" Hân giả bộ một bộ "Người dám nói không lấy chồng thử xem xem" biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy còn thật sự địa điểm đầu. "Gả." Ngay cả là hay nói giỡn, nàng cũng không tưởng cự tuyệt hân cầu hôn. Nay nhân, là nàng đời này thủ hộ đời này hạnh phúc, nàng nguyện ý đem cuộc đời này giao phó cho hân.

"Vợ, người thật tốt! Ta nhất định là thế giới này thượng may mắn nhất nam nhân." Ứng Trường Không thân thủ để lại của nàng cái gáy, đem của nàng môi ấn hưởng chính mình, hôn một cái.

Hạnh Nhược Thủy ý cười trong suốt nhìn hân, lẫn nhau trong mắt, tình thâm như hải. "Vậy người về sau cũng không thể khi dễ ta, muốn cả đời đều đau ta."

"Hảo. Ta chính là phụ tử người trong thiên hạ, nhưng định không phụ người." Hân nghiêm túc còn thật sự, ưng thuận cả đời này hứa hẹn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân, sau đó liền cười, điệu nước mắt. Có khóc có cười, giống cái hài tử ngốc, cũng là tối thật sự tâm tình.

Ứng Trường Không mỉm cười, đứng lên đồng thời đem nàng kéo đến, đem nàng nhét vào chính mình trong lòng. Vô luận năm tháng như thế nào thay đổi, vô luận thế sự như thế nào biến thiên, này mọi người là hân tốt hảo đi trân trọng.

Lẳng lẳng ôm nhau một hồi, hân buông ra nàng, lấy quá của nàng giày. Lại đan tất rơi xuống đất, thay nàng đem giày mặc vào. "Người tại đây chờ ta, ta đi lấy giấy chứng nhận."

"Hảo." Hạnh Nhược Thủy nhìn hân vài cái bước xa lên lầu thê, thu hồi tầm mắt, nhìn trên chân giày. Một người nam nhân khăng nửa quỳ cho người mặc giày, như vậy đãi ngộ không dễ dàng được đến đi? Của nàng thượng tá cho nàng, không có một tia do dự, thậm chí không có một tia không được tự nhiên.

Sớm đã có vợ chồng chi thật, cũng từ lúc cả nước người xem trước mắt cầu hôn, cũng sớm vẽ kết hôn chiếu, hôm nay rốt cục xem như chân chính kết hôn.

Tâm tình có chút phức tạp, nhưng vui sướng là chân thật đáng tin. Đây là nàng yêu nam nhân, nàng muốn hôn nhân, chờ mong đã lâu.

Hy vọng thuận lợi lấy đến hồng sách vở, đem này tốt nhất nam nhân cấp trói chặt, cả đời không buông khai!

Ứng Trường Không rất nhanh cầm này nọ khiêu xuống dưới, bính đến kiều thê trước mặt.

Xoay người, một tay lấy nàng ôm lấy đến. "Đi, chúng ta kết hôn đi!" Cúi đầu, trán của nàng môi, sau đó bước đi xuất gia môn.

Hạnh Nhược Thủy ôm hân cổ, khanh khách cười không ngừng. Lúm đồng tiền như hoa, xinh đẹp động lòng người.

Xuyên qua lưỡng đạo môn, Ứng Trường Không đem nàng bỏ vào hân mã phó điều khiển vị. Khuynh thân hôn nàng một ngum, mới bay qua xe đầu ngồi vào điều khiển tào.

Hạnh Nhược Thủy dày tựa vào chỗ ngồi lý, nhìn của nàng thượng tá nhọt nhạt cười. Rất nhanh, bọn họ đã đem lẫn nhau khi còn sống chính thức ngay cả ở tại cùng nhau, ai cũng không thể tách ra.

Ứng Trường Không chuyên chú lái xe, ngẫu nhiên cũng sẽ quay đầu đến, nhìn kiều thê sủng nịch cười.

Xe chạy đến trên đường mỡ cái địa phương ngừng lại.”Người ở trong xe chờ ta.” Thượng tá phân phó nói, chính mình nhảy xuống xe vọt vào cách đó không xa mỡ cái điểm.

Chỉ chốc lát, mang theo đồ lên sắc gói to đi ra, đem này nọ bỏ vào sau chỗ ngồi thượng. Gói to còn rất hậu , cũng nhìn không thấy bên trong gì đó.

“Mua cái gì?” Hạnh Nhược Thủy tò mò hỏi, bởi vì xe ngừng vị trí vẫn đề, nàng cũng nhìn không tới cái kia điểm tên cùng tủ kính lý gì đó.

Ứng Trường Không nghiêng về một phía xe, một bên đối nàng nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.”Rất nhanh người sẽ biết.”

Xe quay lại phương hướng, hướng tới dân chính cục khai đi. Thực đoán lộ trình, chỉ có vài phần chung.

Dân chính cục lý nhân không tính nhiều, ít nhất không có sắp xếp đại hàng dài. Hạnh Nhược Thủy khả nghe nói qua, ở lễ tình nhân hoặc là thất tịch chương như vậy ngày hội, kết hôn đăng ký nhưng là muốn hẹn trước . Bọn họ không cần cái gì ngày hội cùng phủ, thậm chí không cần xem hoàng lịch, trực tiếp đã tới rồi.

Ứng Trường Không xuống xe khóa xe, hướng nàng vươn tay đến.”Đến đây đi, bảo bối nhi.”

Hạnh Nhược Thủy cười bắt tay bỏ vào hân bàn tay, nhìn hân buộc chặt, cầm. Sau đó nắm nàng, đi vào dân chính cục.

Đầu tiên là lấy đến muốn điền tư liệu, hai người ngồi xuống điền tư liệu. Tư liệu điền có bản cũ, có thể trích dẫn. Bất quá bản cũ chỉ có một phần, cho nên hai người là đầu dán đầu ở viết. Viết viết, liền xem xét đối phương nhếch miệng cười.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, dân chính cục nhân nhất định là cố ý chỉ cấp một phần khuôn mẫu! Nàng suy nghĩ, có thể hay không từ một nơi bí mật gần đó trang nhiếp tượng đầu, đem mọi người ngọt ngào hình ảnh cấp chụp được đến đây đâu?

Sau đó đi kiểm tra sức khoẻ thử máu, chụp ảnh, giao tiền.

Lĩnh chứng thời điểm, nhân viên công tác lệ đi hỏi, thiếu chút nữa đem Hạnh Nhược Thủy cấp cười nằm úp sấp . Nhưng không dám cười, đành phải liều mạng chịu đựng. Vấn đề như sau:

“Người tên là gì?”

“Người cùng hân nhận thức đã bao lâu?”

“Người thương hân sao?”

“Người là lần đầu tiên kết hôn sao?”

“Sinh đứa nhỏ sao?”

“Người nguyện ý cùng hân quá cả đời sao?”

.....

Hơn nữa mấy vấn đề này đều là trước mặt những người khác mặt hỏi , làm cho trả lời nhân mặt đỏ lại hồng, cùng nấu chín dường như. Nhất là trước mặt mọi người vấn đáp “Yêu cùng không thương” vấn đề, đặc biệt không nghiêm túc cảm giác.

Ứng Trường Không nhưng thật ra không cảm giác, hần da thịt hậu. Huống hồ hần một lòng thầm nghĩ đem kiều thê lấy về nhà, cái khác này nọ đều bị xem nhẹ. Hần thầm nghĩ chạy nhanh trả lời hoàn làm tốt thủ tục, lấy đến hồng sách vở, để tránh phức tạp.

Ngay tại nhân viên công tác chế tác kết hôn chứng thời điểm, ngoài cửa vang lên một trận xô xao, có người đại thanh kêu “A, giết người!” Linh tinh trong lời nói, thanh âm còn thực kinh hoàng.

Làm quân nhân, Ứng Trường Không lắc mình liền đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy cũng bất chấp nhiều như vậy, đi theo chạy đi ra ngoài. Trong lòng, mơ hồ có loại dự cảm bất hảo. Cho nên hần vừa rồi luôn luôn tại gắt gao nhìn chăm chăm nhân viên công tác động tác, hần không thể nằng lậ tức liền con dấu xác nhận.

Chờ nàng xem rõ ràng ngoài cửa bị kèm hai bên người qua đường bên cạnh đứng nữ nhân khi, nàng càng không ngừng hít sâu, bởi vì nàng có muốn giết người xúc động! Cổ Tranh, vì sao lại là Cổ Tranh!

Cổ Tranh dẫn theo có mười mấy người, trong đó một người bắt cóc một cái cùng là đến kết hôn cô gái. Bên cạnh, cửa nàng bạn trai bị nhân gắt gao giữ chặt, để ngừa chỉ hần xúc động xông lên đi.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được hoài nghi, Cổ Tranh có phải hay không liền mang theo như vậy nhất bang nhân ở thành phố Z cấm điểm?

“Người muốn thế nào?” Ứng Trường Không cách bọn họ không xa địa phương đứng định, chỉ nhìn lướt qua bị bắt cóc nữ hài tử, lập tức đem tầm mắt tập trung ở Cổ Tranh trên mặt. Ứng mâu lý, có rõ ràng phần nộ cùng chán ghét.

Nghĩ đến chính mình từng cùng như vậy một nữ nhân cùng một chỗ quá, Ứng Trường Không cảm thấy như là nuốt một cái ruồi bọ giống nhau khó chịu! Hần nhất định là mắt bị mù, mới có thể coi trọng như vậy cái nữ nhân!

Cổ Tranh gờ gờ lên cằm, cho dù nàng mặc giày cao gót, so với Ứng Trường Không vẫn là ải một ít.”Nếu người dám cùng nàng kết hôn, ta sẽ giết này nhân.” Nghe được thủ hạ báo cáo bọn họ cùng nhau đến dân chính cục, Cổ Tranh rốt cuộc không thể bình tĩnh.

Ngụ ý, nàng muốn ngăn cản bọn họ kết hôn!

Này uy hiếp đối người khác tới nói có lẽ không tính cái gì, đối Ứng Trường Không mà nói cũng là hữu hiệu nhất, bởi vì hần là quân nhân. Hần không nói gì, liền như vậy híp mắt nhìn Cổ Tranh.

Hạnh Nhược Thủy đi qua đi, đứng ở hần bên người.”Cổ Tranh, người rốt cuộc là yêu này nam nhân, vẫn là bởi vì người nội tâm biến thái xem không thể người khác quá hạnh phúc? Cửa người nội tâm thực biến thái đến loại trình độ này?”

“Tâm lý của ta là nghĩ như thế nào, người còn không có tư cách biết. Ở trong mắt ta, người chính là một cái tiện nữ nhân một cái kỹ nữ! Không, người căn bản cái gì cũng không là!” Cổ Tranh biểu tình hèn mọn mà âm ngoan.

Cổ Tranh không biết là, nàng những lời này, ở vô hình trung dò hỏi đến Ứng Trường Không điểm mấu chốt. Hạnh Nhược Thủy vẫn là hần điểm mấu chốt, không chấp nhận được bất luận kẻ nào làm càn.

Hạnh Nhược Thủy không có phản bác, chính là nhìn về phía thượng tá, ánh mắt truyền lại tin tức.

Hai người lẫn nhau gật đầu, ở bọn họ phản ứng lại đây phía trước, Hạnh Nhược Thủy đã muốn bắt cóc Cổ Tranh. Mà Ứng Trường Không động tác nhanh chóng giải quyết bắt cóc cô gái nam nhân, đem nàng đưa đến bạn trai trong lòng.

Thần nhiên nhìn lướt qua Nhược Thủy bắt cóc hạ Cổ Tranh, lấy điện thoại cầm tay ra, điện thoại trực tiếp báo nguy điện thoại.

“Ứng Trường Không, người dám đối với ta như vậy!” Cổ Tranh khí mặt đều vắn vẹo, không để ý hình tượng hô to.

Ứng Trường Không đi đến các nàng hai bên người, cùng Cổ Tranh mặt đối mặt. Đột nhiên, nàng thủ liên quảng nàng hai bàn tay. Hắn vô dụng mười thành lực đạo, nhưng cũng dùng ba bốn thành. Cổ Tranh mềm mại khuôn mặt, lập tức liền tử hồng một mảnh, chậm rãi thũng đứng lên.

“Ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, hôm nay ta đánh ngươi . Bởi vì ở trong mắt ta, ngươi không phải nữ nhân, thậm chí không phải một người bình thường. Cho dù ngươi Cổ gia lại có thể lực, ngươi có cái gì tư cách miệt thị người khác tánh mạng?”

“Ứng Trường Không, ngươi sẽ hối hận , ngươi nhất định sẽ hối hận !”

Ứng Trường Không không để ý đến Cổ Tranh quát to. Chính là hai chân trình khóa lập mà đứng, nhìn Cổ Tranh mang đến những người đó. Nhìn như thả lỏng, kì thực phi thường cảnh giác. Chỉ cần bọn họ dám đụng chính mình nữ nhân, hắn tuyệt không nuông chiều!

Cảnh sát cục không xa, xe cảnh sát rất nhanh liền gào thét tới.

“Ứng Trường Không, ngươi nếu dám kết hôn, ngươi nhất định sẽ hối hận !” Cổ Tranh đang mắng mắng a a trung, bị mang đi . Cách xe cảnh sát cửa kính xe, nàng trong mắt trước nay chưa có âm ngoan thô bạo, làm cho người ta nhìn liền sợ hãi.

Ứng Trường Không hướng bị bắt cóc nữ hài tử nói khiếm, sau đó giữ chặt Hạnh Nhược Thủy thủ, một lần nữa đi vào dân chính cục.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, nàng vốn đang lo lắng thượng tá vì con tin an toàn hội hủy bỏ kết hôn kế hoạch. Hoàn hảo, hắn không làm cho nàng thất vọng. Nàng sớm nên biết, của nàng thượng tá sẽ không làm cho nàng thất vọng .

Hạnh Nhược Thủy không biết là, Ứng Trường Không so với nàng càng thêm sốt ruột muốn hai người buộc đến cùng nhau.

Những người khác khe khẽ nói nhỏ, đoán trận này phong ba khả năng tính, đem bát quái bản lĩnh phát huy đến mức tận cùng. Nhưng càng nhiều nhân tắc mắt mang kính nể nhìn bọn họ, bởi vì vừa rồi kia một hồi cướp đoạt chiến, bọn họ động tác rất nhanh chóng , so với cảnh phi phiến còn lợi hại!

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy mặc kệ này đó, nhìn nhân viên công tác làm tốt kết hôn chứng, đưa cho hắn nhóm. Tại kia một khắc, hai người đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn nhau cười. Nhìn lẫn nhau tầm mắt, giống nhau muốn xem đến đời đời kiếp kiếp lý.

Tuyên thệ cái gì, đều bị bọn họ cấp cự tuyệt . Tại như vậy nhiều người trước mặt tuyên thệ, làm sao còn có trang nghiêm cùng thần thánh, đổ như là tiểu sử diễn trò đường như. Cho nên, trực tiếp miễn đi.

“Ngươi chờ ta một chút.” Xoay người bỏ chạy đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn bóng dáng, có chút mặc danh kỳ diệu . Bất quá kết hôn chứng đã muốn làm tốt , hắn chạy không được. Nghĩ, nàng ở trong lòng cười trộm.

Chỉ chớp lát, Ứng Trường Không mang theo cái kia gói to đã trở lại, còn rất đại một cái gói to. Hắn bắt đầu cấp nhân viên công tác phát bánh kẹo cưới, cư nhiên đều là đức phù chocolate. Một người một phen, mỗi người đều thật cao hứng. Phát ra một vòng, đem đường phát xong rồi, chỉ thừa cuối cùng hai khối.

Đi đến Hạnh Nhược Thủy trước mặt, đem đường bác khai, đưa đến của nàng bên môi.”Vợ, ăn bánh kẹo cưới.”

Hạnh Nhược Thủy há mồm đem đường cấp hàm , nhìn của nàng thượng tá đem cuối cùng một viên đường bỏ vào chính mình miệng, không khỏi cười loan mặt mày. Của nàng thượng tá, động liền như vậy đáng yêu đầu!

“Vợ, chúng ta về nhà.” Thủ nắm thủ, đi ra dân chính cục.

Bầu trời xanh trời xanh, ánh mặt trời sáng lạn.

Đây là thời tiết, cũng là tâm tình.

Không quan hệ nhân, còn có cái kia tiểu nhạc đệm, đã sớm bị quên sạch sẽ . Ở hữu tình nhân trong thế giới, chỉ có lẫn nhau.

Đi xuống dân chính cục ngoài cửa bậc thang, nắm thủ hai người nhìn lẫn nhau, ngây ngốc cười.

Hạnh Nhược Thủy mỉm môi cười, ghé hẳn thượng tá nói:”Ta kết hôn , tâm tình hảo, mời người ăn cơm đi.”

“Tốt. Vừa vặn ta cũng đem bảo bối của ta cấp lấy về nhà , vẫn là ta đến thỉnh đi.” Xoay người một tay lấy nàng ôm lấy, phao đứng lên, tiếp được. Cười lớn, bỏ vào trong xe.

“Chúng ta đi trước xem cái điện ảnh, đi ra lại đi ăn cơm, được không?” Ứng Trường Không hôn thân của nàng môi, phát động xe.

Hạnh Nhược Thủy ngọt cười, không có gì ý kiến. Chỉ cần cùng này nhân cùng một chỗ, chính là ở đường cái bên cạnh tìm cái thạch ghế tọa một ngày cũng là thoải mái .”Tốt.”

Xe đứng ở rạp chiếu phim bên ngoài, nhìn một chút chiếu phim biểu, này sẽ ở phóng điện ảnh là nhất bộ phim kinh dị, kêu [hoang thôn khách sạn].

Hạnh Nhược Thủy tựa tiểu phi tiểu nhìn thượng tá.”Làm sao bây giờ?” Kết hôn đến xem phim kinh dị chúc mừng sao?

“Vợ, người nói tính.” Ứng Trường Không ôm của nàng vòng eo, t

hân của nàng môi. Thông minh , đem cầu lại nhưng hồi cấp vợ.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời cũng không có chủ ý. Nhìn xem thời gian, vừa mới Cương Ngũ điểm tả hữu, cách bữa tối thời gian còn có một cái nhiều giờ.”Nếu không xem đi, chúng ta đến điểm đặc biệt .” Nói xong, chính mình nhịn không được nở nụ cười.

Vì thế, theo dân chính cục đi ra hai người, tay trong tay nhìn phim kinh dị . Nói là xem phim, kỳ thật căn bản chính là rúc vào cùng nhau hưởng thụ hai người thanh tịnh thời khắc. Trừ bỏ trong phim thanh âm, không ai quấy rầy bọn họ.

Bọn họ tuyển góc vị trí.

Ứng Trường Không ngồi ở tận cùng bên trong vị trí, sau đó đem Hạnh Nhược Thủy ôm lấy đến ngồi ở chính mình trên đùi, hai điều cường hữu lực cánh tay triển ở cửa nàng trên lưng. Nàng thỉnh thoảng lại cọ hẳn toát ra hồ tra cảm, yêu cực kỳ này hơi hơi ngứa cảm giác.

Toàn bộ trong quá trình, hai người đều là vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cắn lỗ tai nói xong lặng lẽ nói. Về phần điện ảnh truyền phát tin chút cái gì, ai cũng chưa thấy thế nào.

Chờ màn hình thượng xuất hiện “Theend” chữ, đăng sáng, hai người mới từ chính mình tiểu trong thế giới phục hồi tinh thần lại. Thủ nắm thủ, đi theo đám người đi ra rạp chiếu phim.

Thời gian đã muốn là bảy giờ hơn, tan tầm cao phong kì đã qua . Vừa ra rạp chiếu phim, vẫn có thể nhìn đến vội vàng việc việc đi làm tộc hướng trong nhà đuối. Đây là thành nhỏ thị hảo, phòng cho thuê tử nhân rất ít, trụ chính mình phòng ở sẽ không sẽ có phiêu bạc cảm. Lại vội vàng, tâm cũng là kiên định .

Mười ngón giao nắm, chậm rãi đi đến xe bên cạnh.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn mở cửa xe ngồi vào đi, đột nhiên bị thượng tá giữ chặt, chuyển quá thân thể của hẳn đem nàng đặt ở cửa xe thượng. Nàng mỉm cười nhìn hẳn, hỏi:”Người muốn làm gì?”

“Cường hôn dân nữ.” Nói xong, môi liền dè ép xuống dưới. Cũng không quản bốn phía tới lấy xe nhân kia ái muội tầm mắt, không có mặc quần trang thời điểm, thượng tá luôn luôn muốn làm gì thì làm.

Hạnh Nhược Thủy không có phản kháng thời gian, trực tiếp đã bị hẳn quán quít lấy thật sâu hôn đi. Mãi cho đến hẳn thỏa mãn , mới lưu luyến không rời buông ra. Cái trán để cái trán, hô hấp giao hòa.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Ứng Trường Không ôm của nàng thắt lưng cùng nhau thối lui, rút ra cửa xe, làm cho nàng ngồi vào đi.

Ứng Trường Không đem xe chạy đến lần trước cái kia nhà ăn dưới lầu.

Hạnh Nhược Thủy thấy rõ ràng địa phương, nhớ tới thượng tá ngay lúc đó lãng mạn hành động, trong lòng còn có chút kích động. Bất quá nàng lại muốn, nàng không có lãng mạn đêm động phòng hoa chúc, không có lãng mạn kết hôn, chỉ có lãng mạn cầu hôn, có phải hay không mệt ?

Ở nam nhân của chính mình trước mặt, Hạnh Nhược Thủy rất ít che dấu trên mặt biểu tình, cho nên biểu tình biến hóa tự nhiên bị Ứng Trường Không thấy rõ ràng sờ.

“Vợ, làm sao vậy?” Ứng Trường Không dừng lại xe, khuyh thân hỏi.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, nhìn hấn thực còn thật sự nói:”Ta suy nghĩ, ta không có lãng mạn đêm động phòng hoa chúc, không có lãng mạn kết hôn, chỉ có cầu hôn coi như lãng mạn, có phải hay không mệt ?”

Ứng Trường Không nhìn nàng, không có lập tức trả lời, sau đó lướt qua làm ôm nàng, hai người cái trán tương thiếp.”Chúng ta đêm động phòng hoa chúc không lãng mạn sao?”

“Ở một cái đèn tường trong phòng, vẫn là kinh hách sau, thậm chí không có thể thấy rõ ràng bộ dáng của người, cái này gọi là lãng mạn sao?” Nàng buồn cười hỏi lại.

Ứng Trường Không khẽ đảo mắt tử, sau đó còn thật sự nói:”Kia tối hôm nay ta tiếp tế tiếp viện người, được không?” Trên thực tế ở nam nhân xem ra, đêm động phòng hoa chúc cái gì lãng mạn đều là hư , cuối cùng đều là muốn cồn sàng đan dây đưa đến dục tiên dục tử. Ở hấn trong trí nhớ, mỗi một lần cồn sàng đan đều có làm cho vợ dục tiên dục tử!

Hạnh Nhược Thủy liền nhin không được nở nụ cười. Đây là nam nhân tư duy phương thức, nàng còn nói không lãng mạn kết hôn, hấn lại chỉ bắt được đêm động phòng hoa chúc. Bất quá quên đi, rồi rầm loại chuyện này thực lãng phí thời gian , vì thế nàng thoải mái ứng .”Tốt.”

“Thực ngoan!” Ứng Trường Không thân nàng một ngum.”Đi thôi, chúng ta ăn cơm đi.”

Hạnh Nhược Thủy rất muốn mắt trộn trắng, hấn đem chính mình làm tiểu hài tử đến chỗ đâu. Nhưng vẫn là ngoan ngoãn đem thủ giao cho hấn, mười ngón giao triền, nắm chặt. Nhìn xem bên người nhân, đều ăn mặc có vẻ chính thức, bọn họ lại ăn mặc rất tùy ý , có chút không hợp nhau. Nàng liền nhin không được nở nụ cười.”Chúng ta như vậy tử, có phải hay không có điểm giống nông dân vào thành?”

“Thì tính sao? Nông dân lạc thú, người trong thành còn thể hội không đến đâu. Chúng ta cảm thấy thoải mái, nhà ăn cũng không đuổi nhân là đến nơi.”

“Kia cũng là.”

Hai người vừa ngồi xuống, người bán hàng liền đem thực đơn cầm lại đây.

“Vợ, nhìn xem người muốn ăn cái gì?” Ứng Trường Không đem thực đơn giao cho nàng. Nhưng cuối cùng, nàng điểm khẳng định đều là hấn thích ăn đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận thực đơn, điểm tứ huân nhất tố nhất canh.

Ứng Trường Không điểm một lọ hồng rượu, yêu cầu là 2008 năm .08 năm hồng rượu còn chưa đủ thuần, nhưng quan trọng là, kia một năm bọn họ quen biết . Cho nên, mới có hôm nay dặt tay cả đời khả năng.

Hạnh Nhược Thủy hiểu ý, hướng tới hấn ngọt ngào cười. Của nàng thượng tá trong khung thật sự không lãng mạn, nhưng luôn ở cố gắng cấp nàng chế tạo lãng mạn. Nàng từng nghĩ tới nói với hấn, không cần phé nhiều như vậy tâm tư, khả cuối cùng cũng không nói gì. Nếu làm như vậy chính hấn cũng hiểu được thoải mái, kia cũng tốt lắm, không phải sao?

Nàng quay đầu đi, vừa mới nhìn đến vũ đài thượng biểu diễn , vẫn là cái kia tuổi trẻ nam hài. Một bên đàn đàn ghita, một bên xuống, ca khúc là lâm chí huyễn [cách nhân].

Nhưng chỉ là thoáng nhìn thoáng qua, liền đem tầm mắt cấp thu hồi đến đây, nhìn đến thượng tá hắc tỏa sáng ánh mắt. Theo bản năng , cong lên mặt mày.

Ứng Trường Không nhin không được vươn tay đến, sờ sờ của nàng mặt. Nay trong mắt, tựa hồ chỉ nhìn nhìn thấy này nhân, cái khác đều không rành xem thượng liếc mắt một cái.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn biến thành có chút mặt đỏ, việc cúi đầu uống trà. Nhưng trên mặt hồng càng ngày càng đậm, ngay cả bên tai tử đều là hồng, chân tướng một đóa hoa ở nở rộ.

Ứng Trường Không đôi mắt càng ngày càng thâm, trong lòng càng ngày càng mềm mại. Đây là hấn Nhược Thủy, ngay cả đã trải qua rất nhiều nhấp nhô khúc chiết, lại vẫn như cũ vẫn duy trì tối hồn nhiên tính cách, thậm chí còn có thể bởi vì hấn nhân tiền một cái vô cùng thân thiết hành động mà mặt đỏ tới mang tai.

Đồ ăn thượng không tính chậm, hồng rượu cũng đưa lên đến đây.

Ứng Trường Không lấy quá cái chén, cấp hai người rót rượu, cười nói: "Muốn hay không đến cái rượu giao bôi?"

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười nhìn hấn, nhìn xem bốn phía nhân, đỏ mặt. Chính là cùng hấn huých chạm cốc tử, nói một câu: "Tân hôn thoải mái."

Ứng Trường Không thâm tình nhìn nàng, thanh âm trầm thấp: "Cổ của ngươi mỗi một phân mỗi một giây, ta đều rất khoái nhạc. Cảm ơn ngươi, Nhược Thủy. Ta yêu ngươi!"

Hạnh Nhược Thủy lập tức nói không ra lời. Từ hai người cùng một chỗ sau, của nàng thượng tá vẫn đều biểu hiện cực nhả, như vậy còn thật sự biểu tình rất ít nhìn đến. Nàng hiểu được, hấn là thực trịnh trọng thực nghiêm túc cảm tạ nàng gây cho hấn thoải mái.

Nàng ngốc hồ hồ đỏ mặt cười, hốc mắt liền đã ướt ướt. Cấn môi, nhìn hấn, không biết nói cái gì. Trong đầu kêu loạn, chỉ có hấn vừa mới nói trong lời nói.

Ứng Trường Không thân thủ, ngón tay cái xẹt qua của nàng đáy mắt, sủng nịch nói một câu: "Thật sự là cái ngốc cô nương."

"Ai cho ngươi nói như vậy phiền tình trong lời nói chọc người gia khóc." Nàng bĩu môi, đỏ hồng mắt trừng hấn.

Bữa tối yên lặng tiến hành, hai người cũng không có như thế nào nói chuyện phiếm. Nhưng người xem ta liếc mắt một cái, ta xem người liếc mắt một cái, đều là nùng tình mật ý.

Làm ngọn đèn toàn đêm đen đến thời điểm, Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức suy nghĩ cẩn thận. Phỏng chừng lại là người nào lãng mạn nam nhân cấp cho nữ nhân của hấn một kinh hi. "Xem ra, có người muốn noi theo của người lãng mạn."

Ứng Trường Không nhân cơ hội khuynh thân hôn của nàng môi, có hồng rượu hương vị, thuần hậu ngọt lành.

Rất nhanh, vũ đài kia một chỗ liền sáng đứng lên. Vẫn là cái kia nam hài đảm đương lâm thời người chủ trì, cầm phone trở thành toàn trường tiêu điểm. Nhưng là hấn cũng không có nói nói, mà là di động tầm mắt, tựa hồ ở chung quanh tìm kiếm ai.

Làm Hạnh Nhược Thủy nhìn của nàng thượng tá đứng dậy, đi hướng vũ đài khi, nàng trực tiếp dùng hai tay bưng kín miệng. Cứ việc đã muốn thử qua một lần, lại vẫn là cái loại này rung động.

Vũ đài thượng ngọn đèn rất nhanh liền trở nên mờ lung đứng lên, thấy không rõ mặt trên nhân khuôn mặt. Chỉ nhìn đến một người cao lớn cao ngất nam nhân tại cái kia ghế dựa ngồi xuống, hai chân vén. Sau đó có người đưa lên đến một phen đàn ghita, thay hấn cố định phone.

Trầm thấp từ tính tiếng nói, thông qua phone truyền khắp toàn bộ nhà ăn: "Thực thật có lỗi, quấy rầy mọi người dùng cơm thời gian, hy vọng các người có thể tha thứ ta. Nếu muốn ở trong lòng máng của ta nói, hy vọng không cần cần máng rất ngoan."

Phía dưới phát ra một trận tiếng cười, sau đó là vỗ tay. Mọi người đều hiểu được, như vậy hành động khẳng định cùng tình yêu có liên quan, cho nên đều thực nguyện ý tha thứ hấn.

"Hôm nay, ta đem lòng ta yêu cô nương lấy về nhà. Bởi vì đủ loại nguyên nhân, không có kế hoạch càng không có an bài, liền như vậy nắm thủ đi dân chính cục đem lẫn nhau cột vào cùng nhau. Ta thực cảm tạ nàng đi vào ta bên người, cùng ta, làm cho của ta sinh mệnh từ nay về sau trở nên không giống với. Phía dưới này nhất bài hát, hiến cho lòng ta yêu cô nương, hy vọng nàng cả đời này đều rất khoái nhạc. Hy vọng

đến tuổi xế chiều thời điểm, ta còn có thể nắm tay nàng đi ở tịch dương ánh chiều tà lý. Có lẽ, còn có thể tới nơi này xướng là một khúc, kỷ niệm này cả đời yêu nhau gần nhau.[trong lòng bàn tay ôn nhu], hiến cho người, của ta người yêu.”

Đạo lang [trong lòng bàn tay ôn nhu], tang thương từ

tính tiếng nói, suy diễn chân thành tình thâm. Như nhau ca từ,”Ta nắm tay người, ta nắm người đến đầu bạc, khiên đến dài đằng đẵng, xem trong lòng bàn tay ôn nhu”.

Hạnh Nhược Thủy trong mắt lại đã ướt ướt, nàng chưa bao giờ biết, của nàng thượng tá thế nhưng hội đàn đàn ghita! Hắn rốt cuộc còn muốn cấp nàng bao nhiêu kinh hỉ!

Như trước thắm được như sấm vũ tay, như trước có người ồn ào yêu cầu lại đến một khúc.

Ứng Trường Không mỉm cười.”Cảm ơn các người, chúc phúc các người cả đời Bình An, khỏe mạnh, hạnh phúc.” Sau đó, ngọn đèn đen. Hắn trong bóng đêm, về tới chính mình vị trí.

Mãi cho đến hai người ăn xong rồi, nắm thủ đi ra ngoài cửa, Hạnh Nhược Thủy vẫn có loại ở trong mộng lâng lâng.

“Đi thôi bảo bối, lão công cho người một cái khó quên đêm động phòng hoa chúc.” Hắn dán của nàng nhĩ tế nói.

Những lời này, thành công làm cho Hạnh Nhược Thủy trở lại trong hiện thực đến. Đây mới là của nàng thượng tá, trước mặt người khác vĩnh viễn khóc khóc , ở nàng trước mặt liền một cái làm cho người ta thoải mái lưu manh. Tiêm tiêm ngọc thủ vươn đến, một chút liền nắm hắn lỗ tai.”Lưu manh!”

Ứng Trường Không nhân cơ hội trác nàng một ngụm, tuyệt không để ý bị mắng lưu manh. Bị người khác mắng lưu manh đó là tác phong có vấn đề, bị chính mình lão bà mắng lưu manh đó là tình thú.

Đã muốn tám giờ hơn, cũng không có rất tốt nơi đi, cho nên dẹp đường hồi phủ.

Về nhà, hai người ôm cùng nhau ngã ở trên sofa, hi hi ha ha hahaha loạn một trận. Ứng Trường Không nằm nghiêng ở trên sofa, đem nàng lâu vào trong ngực.

Hạnh Nhược Thủy tùy tay lấy quá điều khiển từ xa, mở ra tivi. Không chút để ý ấn kênh, cũng không tìm được muốn nhìn tiết mục.

Đột nhiên, di động tiếng chuông vang lên. Là Ứng Trường Không .

“Lão bà, giúp ta bắt tay cơ lấy lại đây.”

“Nga.” Hạnh Nhược Thủy buông điều khiển, bắt tay cơ cầm lấy đến. Màn hình thượng chỉ có một chuỗi dãy số, không nổi danh tự. Bắt tay cơ đưa cho hắn, thuận thế nằm ở hắn trong lòng, duỗi thân tứ chi.

Ứng Trường Không điều chỉnh tư thế, làm cho nàng oa càng thoải mái, sau đó mới ấn hạ tiếp nghe kiện lại ấn hạ miễn đề kiện.”Uy, nhĩ hảo?”

“Người vẫn là cùng nàng kết hôn .” Cổ Tranh thanh âm, có chút u oán, nhưng càng âm trầm.

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy liếc nhau, đồng thời nhú nhú mày đầu.

Ứng Trường Không không chút suy nghĩ, lập tức chặt đứt trò chuyện. Cổ Tranh không có lại đánh lại đây.

Hạnh Nhược Thủy cau mày, nàng có loại điềm xấu dự cảm, tựa hồ có cái gì không tốt chuyện tình sẽ đã xảy ra.”Nàng hôm nay nói nếu chúng ta kết hôn , nàng nhất định phải người hối hận, nàng có thể hay không làm ra cái gì không thể đoán trước chuyện tình đến?”

Ứng Trường Không tự hỏi , chưa trả lời, tin nhắn nê lên âm liên vang lên. Hắn cầm lấy di động vừa thấy, ôm Hạnh Nhược Thủy mạnh ngồi xuống.

“Vì chúc mừng các người hỉ kết liên để ý, ta ở bản thị cao nhất cấp để hào đại tửu điểm ấn dấu một viên nho nhỏ bánh kẹo cưới. Ta tin tưởng, người nhất định sẽ thích , chúc các người tân hôn thoải mái.”

Hạnh Nhược Thủy kinh hãi không thôi, nàng sẽ không ngốc nhìn không ra đến đây “Bánh kẹo cưới” Là cái gì này nọ!

Ứng Trường Không lập tức bắt thông cảnh sát cục điện thoại.”Có người nghĩa nàng ở để hào đại tửu điểm trang bị bom, mời các người lập tức phải người sơ tán mọi người viên, nhất định phải mau!”

Treo điện thoại, Ứng Trường Không lôi kéo nàng đứng lên.”Ta muốn đi ra ngoài một chuyến, người ở nhà chờ ta!”

“Không cần, ta với người cùng đi!” Hạnh Nhược Thủy kiên trì. Vô luận phát sinh sự tình gì, nàng đều hy vọng có thể bồi ở hẳn bên người.

Ứng Trường Không cái gì cũng không nói, cầm lấy di động cùng cái chìa khóa, lôi kéo nàng hỏa tốc ra bên ngoài chạy.

Hai người động tác nhanh chóng tiến vào trong xe. Xe nhanh như điện chớp hướng dặm chạy đi.

Kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ xe, Hạnh Nhược Thủy trong lòng thực không phải tư vị, thậm chí có chút sợ hãi. Nếu Cổ Tranh thật sự trang bị bom hại nhân đã đánh mất tánh mạng, nàng cũng không biết làm sao bây giờ. Hy vọng Cổ Tranh chính là hay nói giỡn, hy vọng không ai bởi vậy ra ngoài ý muốn!

Ứng Trường Không trực tiếp đem xe chạy đến để hào đại tửu điểm. Khách sạn ngoài cửa đứng đầy nhân, cãi nhau. Cảnh sát đã muốn kéo cảnh giới tuyến, mọi người ở bên ngoài thân dài cổ nghị luận đều, có người quần áo không chỉnh hiển nhiên là thương xúc chạy trốn.

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy chạy tới.”Nhĩ hảo, ta nghĩ hỏi một chút, bên trong hiện tại là cái gì tình huống.”

“Sự cố đang ở điều tra giữa, đừng làm trở ngại cảnh sát làm việc.”

Ứng Trường Không đang muốn mở miệng, chợt nghe đến xe cứu thương gào thét tới. Rất nhanh, y hộ nhân viên liền nâng di động giường hướng khách sạn lý chạy tới. Nói cách khác, đã muốn đã xảy ra chuyện!

Ứng Trường Không đôi môi nhếch, hai tay nắm thành quyền đầu, mu bàn tay thượng gân xanh bạo khởi.

Hạnh Nhược Thủy hai tay bao ở hẳn một cái quyền đầu, ngẩng đầu nhìn hẳn, không tiếng động trấn an hẳn cảm xúc. Nàng cũng không biết nói cái gì, trong lòng nàng loạn cực kỳ.

Ứng Trường Không lôi kéo nàng, tìm được cảnh cục tương quan người phụ trách, thật vất vả đem tình huống bên trong cấp biết rõ ràng.

Khách sạn lý quả thật có bom, hơn nữa bom đã muốn nổ mạnh. Bất quá bom trải qua cải tạo, uy lực không lớn, tạo thành ba người trọng thương, nhưng không có người viên tử vong.

Hạnh Nhược Thủy rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi. May mắn, chính là bị thương!

Hai người đi theo hồi cảnh sát cục, hiệp trợ điều tra, lục khẩu cung. Theo cảnh sát cục đi ra, lại đi một chuyến bệnh viện. Ba người kia đều không có sinh mệnh nguy hiểm, vạn hạnh.

Lái xe về nhà trên đường, hai người đều không có nói chuyện. Một cái chuyên chú lái xe, một cái yên lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Vào gia môn, hai người ở trên sofa ngồi xuống, đều cảm thấy có chút mỏi mệt.

Ứng Trường Không tựa đầu tựa vào sofa trên lưng, nhìn trần nhà. Hồi lâu, đều không có nói một chữ.

Hạnh Nhược Thủy thay hai người ngã trà, đang cầm chén trà, vẻ mặt sợ sệt.

Ứng Trường Không lấy điện thoại trong tay cái chén, đem nàng ôm đến trên đùi, cả người bao ở chính mình trong lòng.”Thực xin lỗi.” Cầm nhẹ nhàng cọ của nàng ngạch, hẳn ách thanh âm xin lỗi.

“Đây không phải của người sai.” Hạnh Nhược Thủy thoáng dùng sức cọ trở về, thủ thu hẳn vạt áo.”Đây không phải của người sai, là nàng tâm lý rất biến thái.”

Kỳ thật, nói Cổ Tranh biến thái, đồ vũ nhục “Biến thái” Hai chữ. Một người có thể tùy ý bắt người mệnh mở ra vui đùa, khởi là biến thái có thể hình dung!

Ứng Trường Không cảm các ở đầu nàng đỉnh, nhắm hai mắt lại. Cổ Tranh khẳng định sẽ không cứ như vậy bỏ qua. Lúc này đây là cái tạo quá bom, uy lực không lớn. Khả lần sau đâu?

Đang nghĩ tới, di động lại vang lên đến. Là một cái khác xa lạ dây số, nhưng là Ứng Trường Không biết, nhất định là Cổ Tranh. Hắn không chế tốt chính mình cảm xúc, lạnh lùng hỏi: “Người muốn thế nào?”

“Người cùng nàng ly hôn, sau đó làm cho nàng rời đi.”

“Nếu ta không đáp ứng đâu?” Năm di ra tay, dùng sức cơ hồ phải di động bóp nát.

“Ta đây liền mỗi ngày cho người đưa bánh kẹo cưới, đưa đến người cao hứng mới thôi. Ta nói đến làm được, các người một ngày không có ly hôn, nàng một ngày không có rời đi nơi này. Như vậy, người sẽ chờ ta đưa cho người kinh hỉ đi. Ngủ ngon.”

Hạnh Nhược Thủy ngay tại hắn trong lòng, tự nhiên đem kia một mặt trong lời nói nghe được nhất thanh nhị sở. Nàng đem mặt chôn ở hắn ngực, vụng trộm a khí, cố gắng điều chỉnh chính mình cảm xúc. Nhưng là của nàng hốc mắt có chút nóng lên, tựa hồ muốn chảy ra nào đó chất lỏng. Không biết vì sao, nàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Nàng không rõ, nàng chính là tưởng cùng chính mình sở yêu nhân cùng một chỗ mà thôi, vì sao sẽ có nhiều như vậy cản trở?

Bốn mắt nhìn nhau, tân hôn vui sướng tan thành mây khói, thủ nhi đại chi là trầm trọng.

Ứng Trường Không cúi đầu, cùng nàng cái trán tương thiếp. “Vợ, ta sẽ giải quyết, tin tưởng ta.” Nếu không phải thời cơ chưa tới, hắn thật hy vọng lập tức diệt trừ Cổ gia này u ác tính. Mất đi Cổ gia thế lực che chở, Cổ Tranh liền không thể muốn làm gì thì làm!

“Ta biết. Lúc trước chúng ta không có phần khai, về sau chúng ta cũng sẽ không tách ra. Ta là muốn lại người cả đời, người đừng muốn chạy trốn.” Hạnh Nhược Thủy ra vẻ thoải mái mà cùng hắn hay nói giỡn, thân thủ nắm hắn mặt hướng hai bên xả. “Trước đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta tắm rửa ngủ đi.”

“Hảo.” Ứng Trường Không một tay lấy nàng ôm lấy, đi hướng bọn họ phòng ngủ. Trong lòng này nhân là hắn muốn thủ hộ cả đời thiên hạ, hắn tuyệt đối sẽ không tha thủ!

Hai người cùng nhau ngâm mình ở bồn tắm lớn lý. Không có đem động phòng hoa chúc lãng mạn, ngay cả khoái trá hưng phấn tâm tình đều không có.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng thu lợi hại, cái loại này dự cảm bất hảo càng ngày càng mãnh liệt. Nàng đột nhiên ngồi xuống, khóa ngồi ở hắn bên hông. Nhìn dưới thân nam nhân, sau đó cúi xuống thân hôn hướng hắn môi. “Lão công, ta nghĩ muốn.”

Ứng Trường Không sợ run một chút, lập tức đem nàng ôm sát. Bị động vì chủ động, gắt gao cùng nàng dây dưa. Bàn tay to mơn trớn nàng tinh tế da thịt, bị bám từng đợt run rẩy. Nghe của nàng ưm, nguyên bản vô tức giận ** nháy mắt bành trướng đứng lên. Đây là bọn họ chính thức động phòng chi đêm, cho dù không có lãng mạn, nhưng há có thể không có nhiệt tình?

Hạnh Nhược Thủy tay nhỏ bé trức trặc vuốt ve thân thể hắn, không thể kết cấu, lại bị bám nóng bỏng sóng nhiệt.

Ứng Trường Không xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, nóng rực hôn lần trên người nàng mỗi một tắc da thịt. Đây là thuộc loại hắn thân thể mềm mại, thuộc loại hắn kiều thế! Hắn tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào đem nàng theo chính mình bên người mang đi, tuyệt không!

Hai người dây dưa hồi lâu, đều đã muốn mệt cực kỳ, lại một chút buồn ngủ cũng không có.

Hạnh Nhược Thủy cuộn lui ở hắn trong lòng, luôn nhớ tới kia một lần ly biệt. Bọn họ không muốn tách ra, khả tổng hội có như vậy như vậy nguyên nhân buộc bọn họ tách ra. Nàng nhắm mắt lại, cảm thấy chính mình hốc mắt có chút nóng lên.

Nàng tuyệt không tưởng cùng hắn tách ra, cho dù là tạm thời ! Nhưng là Cổ Tranh đã muốn nảy sinh ác độc nói , nếu nàng vẫn như vậy tử ở công chúng trường hợp trang bị bom, một ngày nào đó xảy ra mạng người . Nàng có thể ích kỷ nhìn bị kịch phát sinh sao? Nàng không thể!

Nàng biết, của nàng thương tá cũng không thể!

Chẳng lẽ, đúng là vẫn còn muốn như Cổ Tranh nguyện sao?

108. Chương 108: Bà Bà Xuất Mã

“Nhược Thủy, người đã ngủ chưa?” Ung Trường Không cúi đầu đến, nhìn trong lòng nhắm mắt lại kiều thê.

Kỳ thật, nghe hô hấp chỉ biết, nàng còn chưa ngủ. Khả Ung Trường Không không xác định nàng hay không nguyện ý nghe, đành phải nhiều này vừa hỏi.

Hạnh Nhược Thủy mở hai tròng mắt, chống lại hắn .”Làm sao vậy?”

“Trong lòng khó chịu người liền mắng ta đi, tẩu ta cũng biết.” Hắn bắt lấy tay nàng, hướng chính mình trên mặt đánh.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi dùng sức, ngăn trở hắn hành động. Cười cười, thân thủ sờ sờ hắn mặt.”Đây là một cái biến thái nữ nhân lỗi, ta vì sao muốn đánh chính mình lão công? Nàng nếu đã biết, kia mắt hững đã chết?”

Trải qua quá Thương Duy chuyện của ta, nàng so với ai khác đều hiểu được, chuyện này không phải thượng tá lỗi. Nhiều như vậy qua tuổi đi, nhiều như vậy năm không có gì liên hệ, ai biết Cổ Tranh còn có thể như vậy nổi điên? Thượng tá lại lợi hại cũng là một người, hắn lúc trước cũng sẽ không đoán trước đến này sau lại đủ loại. Cho nên, nàng như thế nào có thể bởi vậy mà trách tội cho hắn?

“Nhưng ta còn là muốn nói, thực xin lỗi.” Hắn bắt lấy tay nàng, phóng tới bên môi hôn môi . Trong lòng, đều là xin lỗi. Hắn muốn nhất bảo vệ tốt nàng không cho nàng đổi mặt gì phiền lòng chuyện tình, khả hắn vẫn là không có làm hảo.

Hạnh Nhược Thủy vốn trong lòng đặc biệt khó chịu, nghe nói như vậy, ngược lại thư thái một ít. Bắt tay rơi xuống, cười thân ái hắn môi.”Nhiều chuyện tình, đã làm cho chúng ta như vậy tử rối rắm? Nếu gia gia đã biết, khẳng định mắng chửi người.”

Ung Trường Không nghĩ đến gia gia, cũng nhịn không được loan loan khóe miệng. Kỳ thật mặc kệ là gia gia, vẫn là phụ thân, hay là hắn, đều là mưa bom bão đạn lý đi ra nhân, điểm ấy sự tình thực không tính cái gì. Nhưng này điểm sự tình tổn hại bọn họ tưởng bảo hộ nữ nhân, phân lượng liền trọng .”Ta sẽ không lại làm cho nàng dính vào , tin tưởng ta, bảo bối nhi.”

Hạnh Nhược Thủy nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, hỏi:”Ta khi nào thì hoài nghi quá người sao? Ta vẫn đều ở tin tưởng người a.”

Ung Trường Không đem nàng ôm chặt, thở phào một hơi.”Chỉ cần người ở ta bên người, chỉ cần người tin tưởng ta, ta cái gì còn không sợ.” Chẳng sợ Cổ gia thật sự cánh tay che thiên, chỉ cần có thể thủ hộ trụ trong lòng này nữ nhân, chỉ cần có nàng làm bạn, hắn nên cái gì cũng không sợ!

“Ta cũng không sợ.” Hạnh Nhược Thủy còn thật sự nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy thực không phải cái gì đại sự, hoàn toàn không tất yếu như vậy trầm trọng.”Ở X quốc tìm được người rồi thời điểm ta liền hiểu được , chỉ cần người không có việc gì, ta nên cái gì còn không sợ.”

Lòng có Linh Tê, giống nhau tình thâm.

“Lòng ta cũng thế.” Ung Trường Không cùng nàng cái trán tương tiếp, thế này mới cảm thấy thoải mái lên.”Mệt mỏi đi, mệt mỏi chạy nhanh ngủ đi.”

Hạnh Nhược Thủy điều chỉnh một chút vị trí, ở hắn trong lòng oa hảo, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Có lẽ là mệt mỏi, có lẽ là hắn hơi thở làm cho nàng cảm thấy an tâm, cứ nhiên thật sự không bao lâu liền đang ngủ.

Ứng Trường Không vẫn không có nhắm mắt lại, chính là lẳng lẳng ôm nàng, chờ đợi nàng tiến vào mộng đẹp. Xác định nàng đã muốn ngủ say, mới thật cẩn thận na khai thân thể, rút ra cánh tay, đem đầu nàng đặt ở cằm thượng.

Hạnh Nhược Thủy lẩm bẩm một tiếng, theo bản năng thân thủ sờ.

Ứng Trường Không vội vàng bắt lấy tay nàng, chờ nàng lại an tĩnh lại, mới nghĩ biện pháp rút ra. Nhìn nàng bình tĩnh ngủ mất, trong lòng mềm mại mà kiên định. Khuynh thân hôn cái trán của nàng, yêu thương chỉ cực.

Hảo hảo ngủ, bảo bối của ta.

Xác định nàng sẽ không tỉnh lại, hắn cầm lấy di động ra khỏi phòng, nhẹ nhàng mà dấu thượng cửa phòng. Xoay người, vẫn đi đến mái nhà thượng. Gió đêm lạnh lùng, làm cho người ta thanh tĩnh.

Nhảy ra thông tin lục, bắt thông mẫu thân dây số. Phía sau, không biết mẫu thân ngủ không có, nhưng là bất chấp nhiều như vậy.

Điện thoại là thượng tướng phụ thân tiếp, nghe ngữ khí chỉ biết quấy rầy bọn họ giấc ngủ, thực mất hứng. Nếu không cố kỵ mẫu thân ngay tại bên người, có lẽ sẽ giận dữ.

Đuổi ở thượng tướng phát biểu phía trước, Ứng Trường Không vội vàng đem nói cấp nói."Phụ thân, mời người đem điện thoại cho ta mẹ, ta có chuyện rất trọng yếu muốn cùng nàng nói."

Thượng tướng tuy rằng cùng con câu thông rất ít, nhưng vẫn là hiểu biết con tính cách. Hắn nếu nói như vậy, nói vậy thật là thực vội. Cho nên cho dù không tình nguyện, vẫn là đem vợ cấp đánh thức."Vợ, người con điện thoại, việc gấp."

Dương Tử Vân mơ mơ màng màng tiếp nhận di động, phóng tới bên tai."Uy?"

Thượng tướng ngồi xuống, tựa vào đầu giường, sau đó đem nàng ôm lấy đến, ủng vào trong ngực.

"Mẹ, thực xin lỗi, đem người đánh thức." Ứng Trường Không nghe được mẫu thân mơ hồ thanh âm, đã nghĩ khởi Nhược Thủy.

Dương Tử Vân nhu nhu ánh mắt, chậm rãi tỉnh táo lại."Trường Không, ba người nói có chuyện gấp, chuyện gì a?"

Ứng Trường Không liền đem hôm nay lĩnh chứng chuyện tình, Cổ Tranh điên cuồng hành động cùng điên cuồng phóng từ toàn bộ đều nói cho Dương Tử Vân.

"Đây Cổ Tranh thật là điên rồi không thành?" Dương Tử Vân lập tức tọa thẳng thân thể, lớn tiếng hô."Nàng có phải hay không thực nghĩ đến chúng ta Ứng gia không có người, quả thực là vô pháp vô thiên!"

Ứng Trường Không liền thích mẫu thân điểm này, chỉ cần nàng tiếp nhận một người, sẽ đem nàng nạp đến chính mình bảo hộ trong phạm vi."Mẹ, ta mới mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, ta chỉ tưởng Cổ gia nhân đem nàng mang về, đừng phóng xuất giống chó điên đường như chung quanh căn người. Nàng tuy rằng không phải trực tiếp động Nhược Thủy, nhưng là như vậy gián tiếp tạo thành Nhược Thủy tâm lý gánh nặng, cũng không lợi cho thân thể khỏe mạnh lại càng không lợi cho dựng dục đứa nhỏ có phải hay không?"

"Con, việc này tình giao ẹ, ta ngày mai liền thượng bọn họ Cổ gia hỏi một chút đi. Ta cũng không tin, bọn họ liền thật sự vô pháp vô thiên!" Con đều 34 bốn tuổi, người ta này tuổi đứa nhỏ đều chung quanh chạy, hắn còn không có hoài thượng. Nếu Cổ Tranh lại làm âm ỉ đi xuống, cũng không biết gì thời điểm mới có thể hoài thượng. Chính là hoài, chỉ sợ cũng sẽ nguy hiểm. Nàng cũng không thể làm cho sự tình biến thành như vậy!

"Mẹ, việc này liền giao cho người."

"Không thành vấn đề. Con, người ngủ đi thôi. Xem trọng con của ta con dâu, mẹ người còn muốn sang năm thượng nửa năm có thể ôm tôn tử đâu."

"Mẹ, ta sẽ cố gắng."

Dương Tử Vân treo điện thoại. Thượng tướng liền ôm chặt nàng, hỏi sự tình gì. Dương Tử Vân nhất thời liền thở phà phà đem sự tình cấp nói.”Người nói này Cổ Tranh có phải hay không người điên? Ta ngày đó cùng nàng nói nhiều như vậy, thật đúng là đều nói vô ích ! Tức nhất chính là từ xưa đầu, hấn nữ nhi đều đi ra làm xằng làm bậy , hấn cũng không quan tâm! Ngủ, ngày mai chúng ta thượng Cổ gia.”

“Đánh nhau sao?” Thượng tướng nằm xuống đến, đem vợ một lần nữa ôm.

Dương Tử Vân mắt trợn trắng.”Dĩ man nhân. Chúng ta đi theo hấn nói một chút để ý, nói nói nữ nhân hôn nhân đại sự!”

“Hảo, ta nghe vợ .”

“Ân, thực ngoan.”

Thượng tướng thực ưu thương, hấn rất muốn phản bác, hấn không phải con chó nhỏ a!

Ứng Trường Không treo điện thoại, lại bắt thông một cái khác dãy số.”Phiên toái người chuyện này tình. Dem Cổ Tranh cấp tìm ra, sáng mai đưa nàng hồi thành phố B. Nhất định phải đem nàng đuổi về Cổ gia.”

“Không thành vấn đề.”

“Cảm tạ.” Ứng Trường Không theo bản năng tưởng trừu diệu thuốc, lại phát hiện chính mình căn bản không mang. Nhìn tối đen bầu trời đêm, hấn yên lặng đứng hồi lâu.

Nếu lại làm cho Cổ Tranh làm ầm ĩ đi xuống, hấn thực sợ chính mình không chế không được xúc động . Sự tình quan Nhược Thủy, hấn đối chính mình tự chủ đều phải có điều hoài nghi. Tựa như hôm nay, hấn không nhin xuống phiên nàng hai cái cái tát, cái này đã muốn thực xúc động . Nghiêm trọng , khả năng hội hỏng rồi toàn bộ kế hoạch.

Ở mái nhà đợi hồi lâu, Ứng Trường Không mới đi trở về phòng gian.

Đèn tường thần nhiên quang hạ, hấn thê tử sườn nằm lui thành một đoàn, trong lòng ôm chần. Mây, hơi hơi mặt nhần , tựa hồ ngủ không quá an ổn.

Ứng Trường Không tắt đèn, cẩn thận ở giường ngoại sườn nằm xuống, lại cẩn thận đem nàng na đến trong lòng. Nàng lập tức tự giác điều chỉnh tư thế, gắt gao dán thân thể hấn, miệng lẩm bẩm một tiếng. Mây liền giãn ra mở, về mặt an tâm.

Trong bóng đêm, hấn lẳng lặng mở to mắt hồi lâu, rốt cục nhắm mắt lại ngủ.

.....

Ngày hôm sau thiên tài tờ mờ sáng, Dương Tử Vân liền rời giường . Rửa mặt cho rằng sau, lôi kéo thượng tướng liền thẳng đến Cổ gia.

Nàng không có chuyện tiền gọi điện thoại thông tri, một bộ vội vã bộ dáng đến Cổ gia môn ngoại.

Cổ gia lão gia tử, cũng chính là Cổ Tranh gia gia đã muốn qua đời. Nay là Cổ Tranh phụ thân cổ thừa trạch đương gia tác chủ, của nàng ca ca Cổ Thiên Sách phụ trợ, hai người đều đã tâm bình bưng.

Cổ thừa trạch cùng Ứng Chí Huân tuổi không sai biệt lắm, Cổ Thiên Sách cùng Ứng Trường Không tuổi cũng xấp xỉ, nhưng là Cổ Thiên Sách sớm đã kết hôn, đứa nhỏ đều đã muốn bảy tuổi .

Cổ thừa trạch cùng nhau đến, chợt nghe nói Ứng Chí Huân vợ chồng tới chơi. Nhân đã muốn ở ngoài cửa, Ung gia cũng không phải để đối phó, hấn tự nhiên không thể như vậy đem nhân cự chi ngoài cửa.

“Chí Huân lão đệ, đệ muội, đã lâu không thấy . Hôm nay là cái gì phong đem người nhóm cấp thối tới .” Cổ thừa trạch sáu mươi có tam, nhưng tham gia quân ngũ nhân tinh thần hảo thân thể hảo, không hiện lão.

“Đã lâu không thấy đại ca , hôm nay vừa mới có rảnh, cứ tới đây Hoa đại ca nói chuyện phiếm, cố gắng còn có thể đánh cờ kỷ bàn.”

Dương Tử Vân tắc cười nói tiếp.”Đại ca người là không biết, lão nhân này tử nhắc t

ới thật lâu . Hôm nay buổi sáng cùng nhau đến liền tâm niệm nhớ kỹ việc này, này không lôi kéo ta đã tới rồi, cũng không có việc gì trước đánh với người một tiếng tiếp đón. Hẳn người này liền này thối tính tình, nói phong chính là vũ , đại ca người đừng trách hẳn.”

Ứng Chí Huân bị vợ nói được ngượng ngừng cười. Luận dã tâm luận tâm cơ, hẳn so với cổ thừa trạch nhưng là kém cách xa vạn dặm.

“Đệ muội nói làm sao nói, ta còn lo lắng thỉnh đều thỉnh không đến đâu. Đến đến, bên này mời ngồi. Người tới, còn không chạy nhanh phụng trà!”

Dương Tử Vân sẽ không nói thêm cái gì, cười cười, lôi kéo thượng tướng ở bên cạnh ngồi xuống. Tuy rằng Ứng gia cùng Cổ gia làm người xử thế phương thức có khác, thậm chí có thể nói lẫn nhau là chướng mắt . Nhưng một đôi người trẻ tuổi chưa phân khai thời điểm, bọn họ cũng là đến quá lẫn nhau quý phủ bái phỏng . Cái kia thời điểm, song phương đều nghĩ đến này cộc hôn sự là thiết bản thượng đình cái đình, chạy không được!

Rất nhanh, nước trà liền phụng đi lên. Còn không có uống chỉ biết là tốt nhất lá trà, hương nùng bốn phía.

Dương Tử Vân đang muốn nói chuyện, chợt nghe đến thang lầu nâng lên đề đập đập tiếng bước chân, chỉ chốc lát, một cái tiểu nam hài liền xuất hiện ở thang lầu chỗ. Đây là Cổ Thiên Sách con, nhũ danh kêu Nhạc Nhạc.

“Gia gia.” Tiểu tử kia ở thang lầu khấu ngừng một chút, phát hiện hơn người xa lạ, còn lá gan thắc đại địa xem xét bọn họ xem. Sau đó cộc cộc chạy đến hẳn gia gia bên người ngồi xuống.”Gia gia, bọn họ là ai a?”

Cổ thừa trạch nhìn đến tôn tử, lập tức lộ ra sủng ái tươi cười.”Nhạc Nhạc a, đây là Ứng gia gia, ứng bà nội, mau kêu nhân a.”

“Ứng gia gia ứng bà nội hảo.” Đứa nhỏ coi như nhu thuận.

Dương Tử Vân lúm đồng tiền như hoa, yêu thương nhìn đứa nhỏ.”Người nói, nhà người Thiên Sách cùng Trường Không giống nhau niên kỷ kị, Nhạc Nhạc đều lớn như vậy , nhà chúng ta Trường Không đứa nhỏ còn không có gặp bóng dáng đâu.”

“Đó là nhà người Trường Không bận việc sự nghiệp. Này hảo, người trẻ tuổi nên thừa dịp tuổi trẻ hảo hảo mà dốc sức làm.” Nhắc tới tôn tử, cổ thừa trạch rõ ràng thật cao hứng.

Dương Tử Vân thở dài một hơi.”Lúc trước Trường Không cùng tiểu tranh nếu không tách ra, nay ta khẳng định cũng quá thượng loại này con cháu cả sảnh đường ngày , thật sự là tạo hóa trêu người.”

“Ai nói không phải đâu.” Cổ thừa trạch không nhiều lời.

“Ta gần nhất còn thường theo ta gia lão nhân tán gẫu khởi, nếu tiểu tranh có thể sớm đi về nước, cố gắng hai người trẻ tuổi vẫn là có cơ hội . Đáng tiếc, chúng ta này thân gia duyên phận vẫn là không đủ thâm nha. Nay chúng ta cũng không tuổi trẻ , chỉ ngóng trông có thể giống đại ca người như vậy ở nhà mang mang tôn tử. Trường Không hẳn gia gia suốt ngày liền nhắc tới chuyện này, hẳn không thể hẳn cháu dâu lập tức liền cho hẳn sinh một cái chất trai tử đi ra. Này không, ngày hôm qua hai người mới lĩnh chấm dứt hôn chứng, hẳn gia gia cao hứng một đêm không ngủ. Hôm nay sáng sớm đứng lên, còn cảm thấy lo lắng, lại gọi điện thoại dặn dò một phen nói cái gì sinh đứa nhỏ việc này tình gia tăng . Còn nói cái gì, nếu ai gây trở ngại hẳn ôm chặt trai tử, hẳn khiến cho ai không quá. Người nghe một chút, này tâm tình vội vàng nha.....”

Cổ thừa trạch ha ha cười, phụ họa nói:”Thượng tuổi chính là như vậy, khác cũng không cầu, liền ngóng trông con cháu cả sảnh đường.”

“Chính là a. Trường Không cùng hẳn con dâu cũng không dám nói một cái không tự, chỉ sợ lão gia tử cả đời khi liền gia pháp hầu hạ . Bất quá, ta cùng lão nhân cũng hiểu được, đứa nhỏ tuổi cũng không nhỏ, là thời điểm có cái an ổn gia . Nói trắng ra là, ta nha liền hâm mộ đại ca người như vậy ngày, liền hy vọng con dâu có thể mau chóng hoà thuận, sang năm phía sau đều có thể đậu tôn tử chơi.”

“Hội , nhất định hội .” Cổ thừa trạch biểu tình không thay đổi, cười đến thực chân thành.

Dương Tử Vân cũng cười chân thành.”Ta đây liền thừa đại ca ngươi cát ngôn . Bất quá, có đôi khi ta cũng lo lắng. Hiện tại trẻ tuổi nhân, theo chúng ta khi đó cũng không giống nhau, tâm tính không chừng, đối cảm tình cũng không đủ còn thật sự. Ta liền theo ta tộc trưởng không nói, nhận thức chuẩn nhân là tốt rồi quá ngày, hắn nếu dám học người ta dưỡng cái gì tiểu tam nháo ly hôn, ta phi bóc da hắn không thể. Không chỉ là hắn, ta ngay cả cái kia phá hư người khác gia đình nữ nhân cũng cùng nhau bóc mới vừa rồi giải hận.”

“Người đây là mười đại khổ hình xem hơn.” Ứng Chí Huân nhìn vợ kia tư thế, nhỏ giọng nói.

Dương Tử Vân trừng hắn.”Người biết cái gì? Người liền nhất vô tâm không phể.” Lại chuyển hướng cổ thừa trạch.”Đại ca, ngươi nói chúng ta nhân sinh đều qua hơn phân nửa , ôm tôn tử là nhiều chuyện tình nha. Ai muốn gây trở ngại cái này đại sự tiến hành, kia còn không ngộ quý sát quý ngộ phạt sát phạt? Người hỏi một chút đại ca, nếu ai dám động Nhạc Nhạc một cái tóc gáy, người xem đại ca cấp không vội.”

“.....”

Dương Tử Vân cùng Ứng Chí Huân không còn chờ thật lâu liền đi ra .

Bọn họ vừa mới rời đi, trên lầu bước đi xuống dưới một thân quân trang nam tử. Đó là Cổ Thiên Sách.”Ba, bọn họ đây là muốn làm gì?”

“Ám chỉ chúng ta muốn xen vào hảo tiểu tranh, nếu gây trở ngại Ứng Trường Không hôn nhân, thì phải là bọn họ toàn bộ Ứng gia địch nhân. Lại nói tiếp, cũng nên quản quản tiểu tranh nha đầu kia , cũng không thể làm cho nàng hồng rồi đại sự.” Cổ thừa trạch nhìn đại môn, lạnh lùng cười.

Nhắc tới muội muội, Cổ Thiên Sách cũng nhíu mày.”Ta cũng vậy nghĩ như vậy. Vì Ứng Trường Không, nha đầu kia liền cùng điên rồi đường như. Như vậy đi xuống, sớm hay muộn xảy ra sự.”

“Ân. Việc này ngươi tới làm đi.”

“Là.”

Bọn họ vốn đã nghĩ tìm cái lý do đem tiểu tranh bọn họ tiến bước, nay tiểu tranh như vậy nhất nháo, càng thêm thuận lý thành chương .

.....

Hạnh Nhược Thủy trở mắt nhìn màu đỏ sách vở không có, đổi thành lục sắc ly hôn chứng. Làm nhân viên công tác trong tay con dấu giờ lên, mắt thấy sẽ cái hạ khi, nàng rốt cục nhận không được hô to:”Không cần!”

Ứng Trường Không phút chốc trợn mắt, nhìn đến trong lòng thiên hạ một tiếng hô to sau mạnh ngồi xuống, nặng nề mà hô hấp.”Làm sao vậy, làm ác mộng ?”

Đem nàng kéo vào trong lòng, lau đi nàng vẻ mặt mờ mịt.”Không có việc gì , lão công tại đây, không có việc gì .”

Hạnh Nhược Thủy thở dốc một hồi, kinh ngạc quay đầu đến, nhìn hắn. Trong mắt ướt át , có chút ủy khuất có chút đáng thương nói:”Ta mộng chúng ta ly hôn .”

“Đưa gốc!” Ứng Trường Không đem nàng ôm sát.”Ta tìm tất cả tâm tư mới đưa ngươi lấy về nhà, không có một tia ly hôn khả năng.” Nếu không, hắn không phải chính mình đánh mặt mình sao, kia không phải hắn hội việc làm.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, nửa ngày không nói lời nào, sau đó đem mặt vùi vào hắn cần cổ. Có thể là phía trước đủ loại làm cho nàng theo đây lòng lý sợ hãi , cho nên mới hội làm như vậy mộng.

“Không có việc gì , bảo bối nhi. Cổ Tranh chuyện tình, ta đã muốn giải quyết .” Ứng Trường Không đau lòng cực kỳ, trong lòng đối Cổ Tranh thống hận lại thâm sâu vài phần.

Hạnh Nhược Thủy theo hắn trong lòng chui ra đến, thẳng tắp nhìn hắn.”Giải quyết ? Như thế nào giải quyết ?” Ngủ vừa cảm giác tỉnh lại liền giải quyết , chẳng lẽ hắn..... Nàng đột nhiên kinh hãi.....”Người sẽ không đem Cổ Tranh cấp.....”

Ứng Trường Không bật cười, sờ sờ nàng lập tức trắng mặt.”Đứa ngốc, giết người phạm pháp chuyện tình ta sẽ không làm . Ta chính là làm cho Hiên Viên Kỳ đem nàng đuổi về thành phố B . Sau đó làm ẹ đi Cổ gia bán phỏng, làm cho cổ người nhà quản thích cổ tranh. Người yên tâm, mẹ làm việc không không hề thành .”

Hạnh Nhược Thủy ánh mắt đều tròn tròn .”Mẹ thực như vậy lợi hại?”

“Đương nhiên. Rất nhiều thời điểm nàng là bất động thực cách, nàng muốn động thực cách vốn không có làm không được chuyện tình.” Đối chính mình mẫu thân, Ứng Trường Không vẫn là có chút hiểu biết . Nàng thích hồ nháo, cũng không phải bởi vì nàng xuẩn, nàng bắt quá là tìm việc vui.

Hạnh Nhược Thủy không thể tin được chính mình lỗ tai.”Kia trước kia nàng đối chúng ta.....” Nếu Dương Tử Vân như vậy lợi hại, kia Cổ gia tỷ muội chuyện tình làm sao có thể là cái kia kết quả.

Ứng Trường Không mỉm cười.”Đừng nhìn mẹ lúc ấy hao hết tâm tư, nàng vô dụng ngoan chiêu.” Hẳn thực hiểu được, mẫu thân kỳ thật không nghĩ đụng vào hấn điểm máu chốt.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình có chút hồ đồ , cái kia cần quấy Dương Tử Vân, nguyên lai như vậy thâm tàng bất lộ. Cũng đối, nghe nàng ngày đó đi mua đồ ăn thời điểm nói trong lời nói liền có thể thấy được đốm. Một người có tương đương lịch duyệt, tổng hội tích lũy xuống dưới một ít này nọ.”Ta, ta như thế nào cảm thấy, theo ta tối choáng váng.”

“Đúng vậy, liền người tối choáng váng, ngốc cô nương.” Ứng Trường Không liền tiếp thân nàng, vừa cười nói,”Nhưng ta thích nhất người như vậy ngây ngốc . Lấy việc đều khôn khéo, cũng không phải chuyện tốt. Người xem, mẹ ta rất nhiều thời điểm nhìn cũng không khôn khéo.”

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng.”Khả mẹ người người là trang .” Trang cùng thật sự sao có thể giống nhau a!

“Cái gì mẹ người? Nàng hiện tại cũng đang thức vinh thăng cho người mẹ , lần sau nói sai rồi cần phải phạt người.” Nói xong, thân thủ xoa bóp của nàng cái mũi.

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi.”Được rồi, là ta mẹ. Ai, mẹ thật sự đem sự tình cấp giải quyết sao? Cổ gia nhân như vậy sủng ái Cổ Tranh, có thể hay không cần bản không nghe khuyên bảo cáo? Bọn họ nếu thực bất kể nàng, cũng không về phần theo đuổi nàng làm như vậy chuyện tình.”

“Có lẽ cổ người nhà có khác tính cũng không cũng biết. Này chúng ta mặc kệ, chỉ cần cái kia nữ nhân không hề xuất hiện ở chúng ta trước mặt không hề quấy rầy chúng ta cuộc sống, nàng yêu động dạng đều cùng chúng ta không quan hệ.” Đời này, hẳn cũng không tưởng tái kiến Cổ Tranh!

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu. Chỉ cần Cổ Tranh không quấy rầy bọn họ, nàng làm tốt sự làm chuyện xấu, tự nhiên có tương quan nhân quả.

Hai người lại vành tai và tóc mai chạm vào nhau một thời gian, liền đứng lên rèn luyện sau đó ăn bữa sáng .

Còn tại bữa sáng trên bàn, Dương Tử Vân liền gọi điện thoại lại đây .

Ứng Trường Không ần hạ miễn đề kiện, làm cho Hạnh Nhược Thủy cùng nhau nghe trò chuyện nội dung, cũng tốt làm cho nàng yên tâm.”Uy, mẹ?”

“Con, mẹ đã muốn đã cảnh cáo Cổ gia người, tin tưởng hẳn nhóm hội quản thích cổ tranh . Thật là, còn tưởng rằng chúng ta Ứng gia không có người !” Ngữ khí còn có chút phẫn nộ.

Hạnh Nhược Thủy lại đột nhiên cảm thấy, như vậy Dương Tử Vân càng làm cho nhân thích . Vô luận người nào, một khi nàng ra sức đi bảo hộ mẫu thân nhân hoặc là này nọ, nàng sẽ trở nên càng thêm sinh động.

Ứng Trường Không nhìn Hạnh Nhược Thủy, nháy mắt mấy cái.”Cảm ơn mẹ.”

Hạnh Nhược Thủy che miệng cười, nhìn thượng tá trang đáng yêu.

Dương Tử Vân ở bên kia thực khinh thường hẳn cảm ơn, ồn ào nói:”Đừng chỉ tại mồm mép thượng nói, người muốn thật muốn tạ mẹ người, vậy chạy nhanh cho ta sinh cái đại béo tôn tử. Người gia gia cũng nóng nảy, động tác lại chậm một chút, người gia gia phỏng chừng mượn roi trừu các người.”

“Mẹ, này không phải nói tưởng sinh ra được sinh đi?” Ứng Trường Không bắt đắc dĩ phản bác. Cũng không phải loại đồ ăn, chỉ cần bỏ ra mồm móng hảo tâm chăm sóc có thể dài đi ra.

“Như thế nào, chẳng lẽ người thân thể có vấn đề? Con, người nhưng đừng dọa mẹ người nha!” Liên thanh âm đều đều cao không ít.

Ứng Trường Không thiếu chút nữa nòng đến.”Mẹ, người con thân thể thực khỏe mạnh, một chút vấn đề đều không có. Mẹ, ta đây gác điện thoại, ta cho người chế tạo tôn tử đi.”

Hạnh Nhược Thủy gắt gao che miệng lại ba, ở lòng bàn tay lý ha ha cười. Nàng cảm thấy Dương Tử Vân thật đáng yêu, ngay cả ý nghĩ như vậy đều chạy đến.

Ứng Trường Không vội vàng treo điện thoại, sợ mẹ nó để cho trả lại cho hân giới thiệu thầy thuốc hoặc là được vật, làm cho hân trọng chần hùnh phong. Nhìn đối diện vụng trộm nhạc vợ, nghiêng răng ngứa ôm chăm đến cắn mấy khẩu.

Hạnh Nhược Thủy buông ra thủ, cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, cảm thấy Dương Tử Vân thật sự rất đáng yêu.

“Lại cười, lại cười ta liền lôi kéo người chế tạo đứa nhỏ đi!” Ứng Trường Không cắn một ngậm, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp. Hân dọa người, nàng liền nhạc thành như vậy!

Hạnh Nhược Thủy vội vàng dừng lại cười, khả mới ngừng một chút, lại nhin không được cười ha hả. Này không trách nàng, thật sự rất khôi hài!

Ứng Trường Không thân năm ngón tay, uy hiếp nói:”Người nếu lại cười, ta liền ra tay a.” Dừng cong ngứa đến uy hiếp nàng, đó là hữu dụng nhất.

“Xi..... Ai u, đừng, ta không cười, thực không cười, hi hi.....” Nàng vội vàng bỏ nhào vào hân trong lòng, đem mặt chôn ở hân trước ngực.

Nếu mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, nào có không ăn đậu hủ đạo lý. Ứng Trường Không cũng không trừng phạt, chạy nhanh ôm nàng chính là một cái hôn sâu, liền đem nàng hôn thở hồng hộc, rốt cuộc không khí lực nổ nụ cười.

Hạnh Nhược Thủy mị nhãn như tơ, ướt sũng con người nhìn hân, không tiếng động cầu xin tha thứ.

Ứng Trường Không cùng nàng cái trán tương thiếp, cười hỏi:”Còn dám không dám lại chê cười người lão công?” Cho dù nàng nói dám, hân cũng luyến tiếc trừng phạt nàng. Mỗi lần bị nàng ướt sũng mắt to nhìn, hân mềm lòng không được.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, ôm hân cổ, tự động oa tiến hân trong lòng, cọ hân ngực.

Hai người lẳng lặng ngây người một hồi, Ứng Trường Không đột nhiên nói:”Nhược Thủy, chúng ta đi xem ba người mẹ đi. Tốt xấu làm cho bọn họ xem bọn hân con rể, người nói có phải hay không?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, thật lâu sau mới gật gật đầu.”Hảo. Bất quá, người có thời gian sao?”

“Ân. Chúng ta một ngày qua lại, chính là một điểm, đi sao?” Hân biết, cha mẹ tử vẫn là Nhược Thủy trong lòng một cái miệng vết thương. Này miệng vết thương nếu như vậy ôm, có lẽ cả đời đều ở đau. Nó tổng yếu bị xóc lên, dưới ánh mặt trời phơi nắng nhất phơi nắng, mới có thể khép lại.

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là không có ý kiến.

Vì thế Hạnh Nhược Thủy đi lấy giấy chứng nhận này nọ, Ứng Trường Không tắc lập tức ở trên mạng định rồi qua lại vé máy bay. May mắn không phải cái gì ngày hội, nếu không khẳng định không phiếu.

Hạnh Nhược Thủy cầm một cái bọc nhỏ, đem này nọ cất vào đi.

Ứng Trường Không tắc chỉ lấy cái chìa khóa, ôm nàng liền ra cửa, mở ra hân mã một đường chạy vội đến sân bay.

Ở máy bay thượng, Hạnh Nhược Thủy ngồi ở dựa vào cửa sổ vị trí, vẫn không nói gì. Liền như vậy kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Nếu không ánh mắt mở to, đều nghĩ đến nàng đã muốn đang ngủ.

Ứng Trường Không nắm tay nàng, lý giải tâm tình của nàng, cũng không đi quấy rầy nàng.

Máy bay hạ xuống rồi, Hạnh Nhược Thủy vẫn không thể hoàn hồn, thẳng đến Ứng Trường Không ôm nàng, hôn môi của nàng ngạc nhiên. Nàng mới dất khoe miệng cười cười, cảm thấy có hân ở là tốt rồi hơn.

Cũng không biết là lên trời ứng bọn họ tâm tình vẫn là trùng hợp, vừa đến thành phố A cư nhiên đã đi xuống nổi lên vũ. Không phải cái loại này mưa to mưa to, đổ như là mệnh mông xuân vũ, kéo dài không ngừng.

Hai người ra sân bay, đánh xe trực tiếp đi mộ viên.

Hạnh Nhược Thủy vẫn đều không có mở miệng, như là lập tức mất đi nói chuyện năng lực. Trên mặt không có biểu tình, mắt thấy lại rõ ràng nhìn ra được đau thương.

Ứng Trường Không trừ bỏ ôm nàng ngoại, cái gì cũng không có làm. An ủi trong lời nói rất mềm mại vô lực, chẳng không nói cũng thế, chỉ cần cùng nàng là tốt rồi. Nếu nhạc phụ nhạc mẫu không phải bởi vì Thương Duy Ngã mà đi thế, có lẽ Nhược Thủy sẽ không lâu như vậy đều không thể đi đối mặt. Cha mẹ bởi vì chính mình cảm tình mà tiếc nuối rồi đi, phương diện này áy náy cùng hối hận quá sâu, thế cho nên nàng không thể tha thứ chính mình.

Sân bay cách mộ viên rất xa, đánh dùng một cái bán giờ có bao nhiêu. Mà kéo dài mưa bụi, một chút muốn ngừng lại ý tứ đều không có. Đối bọn họ mà nói, đổ có chút “Rõ ràng thời tiết vũ đều, trên đường người đi đường dục mắt hồng” hương vị, tâm tình ngưng trọng thật sự.

Trên đường, Ứng Trường Không làm cho lái xe dừng xe, đi xuống mua một phen đại ô, còn có mua nhất đại thức khang nãi hình.

Xuống xe, Ứng Trường Không mở ra đại ô. Làm cho Nhược Thủy ôm hoa, hân tặc thủy chung nắm của nàng một bàn tay, cùng nàng lặng lẽ đi. Nàng đi được thật chậm, như là trên đùi có ngàn cân sức nặng dường như.

Chưa đến mộ, Hạnh Nhược Thủy mắt cũng đã sương mù một mảnh, nước mắt chảy xuống khoe mắt. Nàng gất gao cắn môi, không cho chính mình phát ra nức nở thanh. Một khi phát ra âm thanh, nàng sẽ thấy cũng nhẹn không được.

Nhưng là chờ nàng mang theo Ứng Trường Không đến cha mẹ mộ, lại phát hiện cha mẹ phần không thấy! Cha mẹ qua đời sau, nàng lựa chọn đưa bọn họ hợp táng đến cùng nhau, cho nên là cái hợp phần. Tuy rằng đã lâu không dám đến, nhưng là nàng thành thật sẽ không nhớ lắm.

Ứng Trường Không nhìn đến trên mặt hân đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là lo lắng, vội vàng kéo nàng hỏi: “Nhược Thủy, làm sao vậy?”

“Ta, ba ta mẹ nó phần mộ không thấy!” Rõ ràng là ở vị trí này, lại biến thành người khác lăng mộ.” Nguyên lai ngay tại vị trí này, khả hiện tại, hiện tại biến thành người khác.”

Ứng Trường Không khẽ nhíu mày.”Người xác định không có nhớ lắm?”

“Ta sẽ không nhớ lắm.” Tuy rằng gần nhất không có thân, nhưng là bao nhiêu thứ nàng nằm mơ đều mơ thấy nơi này. Mơ thấy lúc trước một người ở vũ lý, ở ba mẹ trước mộ phân quỳ cả một ngày, thẳng đến ngất xỉu đi.

“Người đừng vội. Chúng ta trước tìm mộ viên quản lý người đến hỏi một câu, đừng nóng vội.” Mộ địa tại hạ táng tiền cũng đã mua xuống dưới, mộ viên sẽ không tự tiện lấy phần.

Ứng Trường Không mang theo nàng, cùng nhau tìm được rồi mộ viên quản lý nhân. Phần mộ nhiều như vậy, quản lý nhân cũng không nhớ được. Bọn họ đành phải lại mang theo quản lý người tới phần mộ vị trí.

Đến cái kia vị trí, quản lý nhân đã nghĩ đi lên.”Nga, này ta nhớ ra rồi. Một năm trước đi, đến đây một người nam nhân, nói là bọn họ con rể. Thay bọn họ lựa chọn một cái khác phong thủy bảo , đã ở này mộ trong vườn, nếu không ta mang bọn người đi qua?”

“Hảo, phiền toái người .” Ứng Trường Không buộc chặt cánh tay.

Hạnh Nhược Thủy cơ hồ cả người liên ý ở hẳn trên người. Thực rõ ràng, cái kia nam nhân hẳn là Thương Duy Ngã. Có lẽ là phát hiện này hết thấy đều là hiểu lầm sau, tưởng bù lại ba mẹ. Nhưng là mọi người đã muốn mất, sau khi cái gọi là phong thủy bảo địa lại có cái gì ý nghĩa?

Bọn họ đi theo quản lý nhân đi rồi một

đoạn đường, đi ra một khác khối hoàn toàn bất đồng mộ . Chính là liếc mắt một cái, liền nhìn ra tới nơi này so với kia biên muốn sa hoa nhiều lắm.

“Chính là nơi này .” Quản lý nhân ở một cái tu chính phi thường khí phái phần mộ tiền dừng lại.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đến gần đi, hai chân đều ở run lên. Mộ bia thượng, rãnh mạch viết cha mẹ tên. Nàng hai chân mềm nhũn, liền như vậy quỳ xuống.

Ứng Trường Không hướng quản lý nhân đạo tạ, làm cho hẳn ly khai. Hai chân một khúc, cũng quỳ gối Nhược Thủy bên người.

Hạnh Nhược Thủy run run hai tay, chậm rãi xoa mộ bia. Mộ bia thượng ảnh chụp là nàng riêng tuyền , hai người rúc vào cùng nhau, cười đến ôn hòa mà sáng lạn. Nàng giống nhau lại nhìn đến bọn họ rúc vào trên sofa cùng nhau xem tivi hình ảnh, rốt cục nhin không được hô to một tiếng, ngã vào ở.”Ba, mẹ, Nhược Thủy đến xem các người.....”

Ứng Trường Không thay nàng đánh ô, cũng không có ngăn cản nàng khóc. Chính mình đối với trên mộ địa nhân khẩu ba cái vang đầu, nhìn mặt trên ảnh chụp.”Ba, mẹ, ta là Ứng Trường Không, là Nhược Thủy một khác bán. Ta nhất định hội hảo hảo chiếu cố Nhược Thủy, làm cho nàng hạnh phúc , các người yên tâm đi.”

Ảnh chụp người trên mặt mũi hiền lành, cười đến như vậy ôn hòa. Giống nhau bọn họ thật sự ngay tại trước mắt, vừa lòng nhìn hẳn này con rể, yên tâm mà đem nữ nhi giao cho hẳn.

Ứng Trường Không lại một lần nữa không tiếng động ở trong lòng lặp lại lời thề. Này cả đời, nhất định phải làm cho Nhược Thủy hạnh phúc thoải mái!

Hạnh Nhược Thủy nằm ở thượng, lớn tiếng khóc, khóc tê tâm liệt phế. Giống nhau đem mấy năm nay ủy khuất, bi thương, hối hận chờ toàn bộ cảm xúc, đều mượn từ trận này khóc lớn phát tiết đi ra.

Ứng Trường Không đau lòng trái tim đều thu cùng một chỗ , lại vẫn là nhin xuống không có đi phù nàng, càng không có an ủi nàng. Trong lòng nàng tích tụ nhiều lắm cảm xúc, rốt cục tìm được rồi một cái phát tiết xuất khẩu.

Mệnh mông mưa phùn lý, tê tâm liệt phế khóc, làm cho vốn liền bi thương mộ địa tăng thêm bi thương.

Cũng không biết qua bao lâu, Hạnh Nhược Thủy thanh âm chậm rãi thấp, khàn khàn . Bởi vì trong lòng rất bi thương, vừa khóc quá lợi hại, nàng đã muốn có chút hư thoát .

Ứng Trường Không thế này mới thân thủ đem nàng nắm ở, thân thủ đẩy ra trên mặt hẳn hỗn độn phát, lau loang lổ nước mắt.”Tốt lắm Nhược Thủy, đừng nữa khóc. Ba mẹ biết người quá hảo, bọn họ dưới tuổi vàng có biết liền an tâm .”

Ứng Trường Không thật sự nói không nên lời rất tốt an ủi trong lời nói, đối mặt sinh lý tử biệt, cái gì ngôn ngữ đều là tái nhợt .

Hạnh Nhược Thủy dựa vào ở đầu vai hẳn thượng, không hề khóc lớn, nhưng còn tại yên lặng điệu nước mắt. Mộ bia thượng ý cười trong suốt ảnh chụp, như là một cây đao cắt ở lòng của nàng thượng. Còn không phải lưu loát một đao, mà là chậm rãi kéo động, độn độn đau đớn một chút một chút trở nên tận lực thực cốt.....

Ứng Trường Không ôm của nàng thắt lưng, đem nàng nâng dậy đến, đầu gối đã muốn ướt sũng một mảnh. Cửa nàng hai chân như là rút cuộc không có khí lực, căn bản đứng không đứng dậy.

Ứng Trường Không đem ô đỏi đến một cái khác thủ, cánh tay xuyên qua cửa nàng đầu gối, xoay người đem nàng ôm lấy đến. Yên lặng nhìn mộ bia người trên, xoay người cất bước rời đi.

Ở mưa phùn mênh mông trung, ảnh chụp người trên tựa hồ cười đến càng thêm vui vẻ, bọn họ nữ nhi đã muốn được đến hạnh phúc.

Ở nhanh đến mộ viên cửa thời điểm, ngênh diện mà đến một thân hắc y nam nhân, một mình chống một phen ô. Nhìn đến bọn họ khi, hần ngừng lại.

Ứng Trường Không theo bản năng cúi đầu nhìn trong lòng nhân, nàng đem mặt dán tại hần ngực, nhắm mắt lại. Nâng lên tầm mắt, hần không có xem Thương Duy Ngã liếc mắt một cái, đi nhanh rời đi.

Thương Duy Ngã khóa tiền từng bước, muốn mở miệng. Lại đang nhìn đến hần trong lòng về mặt nước mắt nhân khi, rốt cục làm cho bọn họ cứ như vậy rời đi, một chữ cũng chưa nói.

Ở mưa phùn lý, cao to cao ngất thân ảnh, có chút thê lương.

Từng bước sai lầm rồi, sẽ thấy cũng không có quay đầu khả năng. Đây từng bước, sai quá lợi hại. Đêm khuya lý, luôn một lần một lần giống chùy tử dường như đập vào trái tim của hần yếu ớt nhất địa phương.

Ra mộ , cái kia lái xe còn tại chờ. Ứng Trường Không hội phó cho hần chờ đợi trong khoảng thời gian này tiền, cho nên hần không có rời đi.

Lái xe mở ra sau cửa xe, Ứng Trường Không ôm Nhược Thủy ngồi vào đi. Nàng thủy chung dán hần ngực nhắm mắt lại, giống như là đang ngủ bình thường. Hỏi lái xe muốn khăn tay, mềm nhẹ thay nàng lau đi trên mặt nước mắt, đem nàng càng thêm ôm chặt.

Bảo bối, về sau không bao giờ nữa cho người khóc.

“Ta nghĩ đi Hạnh gia đại trạch nhìn xem.” Xe mở một hồi, Hạnh Nhược Thủy đột nhiên mở miệng yêu cầu. Trong mắt, như trước ướt át.

Ứng Trường Không tự nhiên sẽ không cự tuyệt.”Hảo.” Sau đó, hướng lái xe báo địa chỉ.

Hạnh Nhược Thủy không có lại nhắm mắt lại, mà là ở hần trong lòng điều chỉnh một chút vị trí, nhìn ngoài cửa sổ cảnh sắc. Chậm rãi, xe sử thượng quen thuộc đường, quen thuộc cảnh sắc ngay tại trước mắt. Vừa ý tình, chỉ có bi thương. Có lẽ là vừa rồi khóc đủ lâu, nàng không có lại điệu nước mắt, chính là kinh ngạc nhìn.

Hạnh gia đại trạch không tính xa hoa, nhưng chiếm mặt tích rất khoan. Tòa nhà đã muốn bán cho người khác, cho nên xe chỉ có thể đứng ở ngoài cửa lớn, căn bản vào không được.

Ứng Trường Không tưởng xuống xe đi tìm chủ nhân thương lượng một chút, làm cho bọn họ đi vào xem liếc mắt một cái, lại bị Hạnh Nhược Thủy ngăn trở.

Nàng lắc đầu, chưa sót cười.”Không cần. Cảnh còn người mất, nhìn bất quá là đồ tăng thương tâm thôi. Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Hảo, chúng ta về nhà.” Ứng Trường Không đóng cửa xe, ôm nàng, hôn thân cái trán của nàng.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu lại, vẫn nhìn, thẳng đến kia phiến môn biến mất ở tầm nhìn nội, mới chậm rãi quay lại thân. Vừa nhắc đầu, liền chống lại hần lo lắng tầm mắt. Nàng cười cười, lại đem mặt thiếp tiến hần ngực. Nghe hần cường hữu lực tim đập, nàng mới cảm thấy chính mình còn có khí lực đối mặt tương lai ngày.

Ước chừng buổi tối 7 giờ, bọn họ rốt cục về nhà .

Một hồi gia, Ứng Trường Không liền ôm nàng vào phòng tắm, ngồi xổm bồn tắm lớn bên cạnh, thay nàng tỉnh tể tắm rửa. Tuy rằng thời tiết còn nóng, nhưng là tắm vòi sen sau vẫn là dễ dàng cảm mạo.

Nếu thường lui tới, Hạnh Nhược Thủy nhất định hội thẹn thùng. Ngay cả đã muốn có vợ chồng chi thật , nàng vẫn là không thói quen như vậy hết sức chân thành tương đối. Khả hiện tại nàng cả người tinh thần tự do, áp căn không chú ý tới trước mắt trạng huống.

Ứng Trường Không tâm vô tạp niệm, thâm nghĩ dùng nước ấm cấp nàng hảo hảo phao ngâm, để tránh bị cảm.

Tẩy hảo tắm, đem nàng nhét vào ổ chăn lý.”Người trước ngủ một hồi, ta đi nấu cơm.” Hôn thân nàng, đã đi xuống lầu đi mua đồ ăn nấu cơm .

Hạnh Nhược Thủy ở trên giường nằm một hồi, đột nhiên đứng lên, đem máy tính chuyển lại đây, mở ra máy tính bắt đầu mã tự. Mỗi người tiểu thuyết đều đã có chính mình bóng dáng , cho nên hần tâm tác phẩm lý một cái phối hợp diễn liền trên cơ bản ẩn chính mình đến đắp nặn . Trong lòng có rất nhiều trong lời nói muốn nói, nhưng không cách nào dùng khẩu nói ra, vì thế tự thành văn tự.

Cấu tứ chảy ra, nàng một bên xao bàn phím một bên yên lặng điệu nước mắt. Đợi cho xao xong rồi, vốn liền sưng đỏ ánh mắt đều đã muốn khóc đau . Gửi đi đi ra ngoài, chỉ chốc lát, nhấn lại liền cùng sau cơn mưa măng đường như dài đi ra. Người nhiều như vậy, cùng nàng cùng nhau điệu nước mắt.....

Ứng Trường Không mua đồ ăn trở về, bởi vì lo lắng, rửa tay đi ra phòng ngủ nhìn xem. Phát hiện nàng đối diện máy tính màn hình ngẩn người, trên mặt nước mắt loang lổ. Ở trong lòng thở dài một hơi, hần đi qua đi, đem máy tính theo nàng trước mặt chuyển đi.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn hần, hai mắt đầm lệ mông lung.

Ứng Trường Không đi phòng tắm lấy quá khăn mặt, phao nước ấm, đi ra thay nàng sát ánh mắt.”Bảo bối nhi, nghe lời, không thể lại khóc . Nhắm mắt lại ngủ một hồi, ta đi nấu cơm.” Đem nàng phóng ngã vào trên giường, cái thượng chắn.

Ứng Trường Không làm tốt đồ ăn, thịnh hảo cơm, mới đi lên kêu nàng. Vừa mở ra cửa phòng, nhìn đến chắn đã muốn xóc lên , nhân không ở trên giường. Hần nghĩ đến ở phòng tắm, nhưng là đẩy ra phòng tắm môn, vẫn là không có người. Nhất thời, trong lòng liền nóng nảy.

“Nhược Thủy!” Ứng Trường Không xuất môn đang muốn đến khách phòng tìm một chút, đột nhiên xoay người hướng mái nhà chạy. Nhìn đến lan can biên thiên hạ, sợ tới mức hồn cũng chưa .

“Nhược Thủy, ngươi muốn làm gì!”

109. Chương 109: Thượng Tá Vừa Ra, Ai Cùng Tranh Phong

Ứng Trường Không phi thân phác đi qua, một phen ôm nàng cùng nhau ngã nhào ở, gắt gao đem nàng hộ vào trong ngực.

Chờ dừng lại, Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, mê hoặc nhìn hần.”Làm sao vậy?”

“Ngươi đang làm cái gì! Ngươi làm ta sợ muốn chết biết không?” Hần nhìn nàng ghé vào lan can, mắt thấy sẽ ngã xuống đường như.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hần, một hồi lâu mới hiểu được ý tứ của hần, dặt khéo miệng nở nụ cười.”Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi muốn tự sát a?” Thân thủ, dùng sức trạc một chút hần mặt.

Đồ chu miệng, nàng còn nói:”Ta mới không như vậy yếu ớt, ta bắt quá là đi lên thổi trúng gió. Ta vừa rồi là ghé vào lan can xem chúng ta hoa viên , mới không phải tự sát!”

Nhìn hần sắc mặt còn có chút cương, nàng vươn tay đi nhu nhu thân ái, trên mặt cũng nổi lên xin lỗi.”Thực xin lỗi, ta cho ngươi lo lắng .”

Ứng Trường Không một tay lấy nàng lâu quá chặt chẽ , đem mặt ở nàng cần cổ dùng sức cọ cọ, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói:”Không có việc gì là tốt rồi, thật sự làm ta sợ muốn chết.”

Một lát sau buông ra nàng, nhìn của nàng ánh mắt, thực còn thật sự thực nghiêm túc nói:”Ngươi phải đáp ứng ta, mặc kệ phát sinh sự tình gì, cũng không có thể nghĩ đến tự sát đến giải quyết vấn đề!”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy cũng nhìn hần ánh mắt, còn thật sự đồng ý. Ba mẹ cũng từng cùng nàng nói qua, lại khổ lại nan, cũng muốn kiên

cường còn sống, chỉ cần còn sống còn có hy vọng!

Ứng Trường Không thể này mới nở nụ cười, thân thủ nhu nhu của nàng phát.”Cơm làm tốt , chúng ta đi ăn cơm.”

Hạnh Nhược Thủy cũng cười . Nàng đã muốn khóc một ngày, rốt cục nở nụ cười. Trước kia này cực khổ đã qua đi, quan trọng là tương lai hạnh phúc. Có như vậy một cái yêu nam nhân của nàng bồi tại bên người, con đường phía trước có lại nhiều khó khăn, nàng cũng không sợ hãi!”Đi thôi, ta cũng đói bụng lắm, đi đều đi không ngại.”

Nàng lời còn chưa dứt, đã muốn bị Ứng Trường Không một phen ôm lấy. Thuận thế ôm lấy hân cổ, sừng đỏ hai mắt đỏ hân cười.

“Ăn cơm !”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười. Kỳ thật bị nhân ôm đi xuống thang lầu là có điểm đáng sợ , tà tà cảm giác tổng làm cho người ta lo lắng hội thả không cút xuống đi. Nhưng là này nhân là thượng tá, nàng sẽ không sẽ có loại này lo lắng.

Ứng Trường Không không có đem nàng phóng tới cái bàn biên, mà là trực tiếp ôm nàng đi phòng bếp giặt sạch cái thủ. Sau đó lại đem nàng ôm đi ra, đặt ở chính mình bên người.

“Oa, thơm quá nga!” Dừng một con gà, một cái rau cần thịt bò, một cái thanh sao củ sen, một cái tỏi nhưng du mạch đồ ăn. Thịt gà phát ra nồng đậm mùi, làm cho người ta thêm ăn đại chán.

Ứng Trường Không dùng chén nhỏ cấp nàng thịnh một chén canh gà.”Uống trước một chút canh, người thử xem mặn không mặn.”

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận đến một ngụm, nhất thời lúm đồng tiền như hoa.”Hương vị vừa mới hảo, đặc biệt hảo uống! Ta cảm thấy, người nếu không lo binh , làm đầu bếp khẳng định không thành vấn đề.”

“Khó mà làm được.” Ứng Trường Không quyết đoán cự tuyệt .

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút.”Vì sao? Người xem không dậy nổi đầu bếp a?”

Ứng Trường Không thân thủ sờ sờ của nàng khuôn mặt, cười nói:”Ta chỉ biết nấu ăn cho ta lão bà cùng đứa nhỏ ăn, những người khác tưởng đều đừng nghĩ.”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, hì hì cười. Lấy quá khăn tay xoa xoa miệng, thấu đi qua hôn nàng một ngụm. Buông tay thời điểm, lại bị hân ôm cắn vài hạ.

Ban ngày bị thương cùng trầm trọng bị áp đến trong lòng không đi đụng chạm góc, đi qua liền từ nó đi qua, chỉ nhìn hiện tại cùng tương lai. Cho nên, bữa tiệc này cơm chiều coi như là ăn ngọt ngào mật mật.

Ăn xong rồi, Hạnh Nhược Thủy chủ động phụ trách rửa chén thu thập phòng bếp, bị Ứng Trường Không cấp cự tuyệt .

Hân bế một phen ghé dựa tiến phòng bếp, sau đó đem nàng ôm vào đi đặt ở ghế trên.”Người tại đây nhìn, người là trông coi, biết không?”

Hạnh Nhược Thủy bị hân biến thành cười nằm úp sấp , giống đứa nhỏ dường như ở ghế dựa lý hoảng hai cái đùi. Một bên chỉ huy hân làm việc, một bên bồi hân nói chuyện phiếm. Nói chuyện phiếm không có gì chủ đề, nghĩ đến cái gì đã nói cái gì, có còn thật sự , nhưng càng nhiều là không tiếp thu thật sự.

Ứng Trường Không kia cùng với nói là nói chuyện phiếm, chẳng nói là muốn làm quái. Hân thậm chí không để ý hình tượng làm một ít thực làm cho người ta cười sặc sụa tạo hình, đậu kiêu thê cười ha ha.

Cuối cùng thu thập tốt lắm, hân nhìn vui kiêu thê, còn thật sự nói một câu:”Nếu ở cổ đại, ta nhất định là cái giới lửa diễn chừ hầu, thích chưng diện nhân không thương giang sơn hôn quân.”

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, le lưỡi.”Ta đây cách người xa một chút, ta cũng không tưởng thắng được thiên cổ bêu danh.”

“Người trốn không thoát đâu!” Nói xong, hần mạnh hướng lại đây, một tay lấy nàng ôm lấy.”Nếu người là tô đất kĩ, ta chính là thương trụ vương; Nếu người là dương ngọc hoàn, ta chính là đường huyền tông; Nếu người là trần tròn tròn, ta đây phải làm ngô tam quế..... Luôn, ta làm định của người nam nhân!”

Hạnh Nhược Thủy cười to, hai tay phụng trụ của nàng mặt một chút loạn nhu.”Đại ca, có hay không người ta nói quá người thực tự đại?”

“Có.” Thực còn thật sự địa điểm đầu.”Ta vợ. Bất quá, nàng không phải nói ta tự đại, mà là nói ta thực thối thí!”

Hạnh Nhược Thủy lại cười to, ở hần trong lòng lăn qua lăn lại. Nếu không hần song chưởng hữu lực lại hội công phu, nàng sẽ đến rơi xuống.”Ứng Trường Không, người không hỗn giải trí vòng trở thành một gã hài kịch ngôi sao, kia quả thực chính là giải trí vòng tổn thất!”

“Đó là, người lão công vừa ra, ai cùng tranh phong!”

Hạnh Nhược Thủy cười ô mặt, kêu to:”Trăm ngàn đừng nói cho người ta ta nhận thức người!” Thối thí thành như vậy, cũng thách dọa người .

Hai người cười cười nháo nháo , trở lại phòng khách, ở trên sô pha ngồi xuống.

Ứng Trường Không lấy quá điều khiển từ xa, đưa cho nàng. Sau đó nắm ở cửa nàng thất lưng, làm cho nàng tựa vào chính mình trên vai.

Hạnh Nhược Thủy xoa bóp vài cái kên, đột nhiên cảm thấy bụng có điểm trướng.”Ta cảm thấy có điểm chống đỡ, nếu không đi ra ngoài đi một chút?”

“Vợ định đoạt.” Phụng trụ của nàng mặt, dùng sức hôn một cái.”Ngay tại ngoài cửa đi một chút, hay là muốn đến dặm?”

Hạnh Nhược Thủy mím môi, chuyển mắt to, tự hỏi một chút.”Nếu không, đi xem Mai Ngạn Đình đi. Mấy ngày này, ta cũng không cùng tiểu cô nương hảo hảo nói thượng một câu.”

“Mai Ngạn Đình” Ba chữ vừa ra, Ứng Trường Không đã đi xuống ý thức nhúu mày .

Hạnh Nhược Thủy có chút bất đắc dĩ, Đàm Bội Thi cũng là. Chỉ ngẫu nhiên thấy Mai Ngạn Đình một lần, sẽ không thích nàng.”Đi thôi đi thôi, chúng ta liền ngốc một chút hạ. Người ta coi như là ngàn dặm xa xôi đến tìm nơi nương tựa của ta, tốt xấu quan tâm một chút.”

Ứng Trường Không chọn nhúu mày, chưa nói cái gì, lấy lên xe cái chìa khóa cùng đi động, ôm nàng ra cửa.

“Không biết có phải hay không của ta ảo giác, ta cuối cùng cảm thấy Mai Ngạn Đình gần nhất giống như yêu đương . Đúng rồi, phía trước đáp ứng của người này bình, cấp cho bọn họ giới thiệu đối tượng . Ta phải tìm cái thời gian, đem chúng ta công ty này các cô nương đều tổ chức đứng lên, làm cái thân cận hội, thế nào?”

“Tốt.” Ứng Trường Không nhìn nàng tựa hồ thật sự buồn xuống này bi thương, tự nhiên là nói cái gì chính là cái gì, vợ trong lời nói phải nghe.”Lại nói tiếp, ta phát hiện Trần Thiện kia tiểu tử cũng tốt giống yêu đương .”

Hai người lòng có Linh Tê liếc nhau, ánh mắt hơi hơi trừng lớn.

Hạnh Nhược Thủy kinh hô:”Chẳng lẽ..... Chính bọn họ xứng thành một đôi ?”

Nàng nói vừa ra, Ứng Trường Không nhất thời liền nhúu mày .

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần, khanh khách cười, đang ngồi vị tiến lên phủ ngửa ra sau.”Người, người biết không, ha ha..... Người hiện tại cái dạng này, ha ha, tựa như, tựa như chính mình con chọn một cái người không thích con đâu.”

Ứng Trường Không giả bộ tức giận trừng nàng liếc mắt một cái.”Người nghĩ rằng ta và người mười tuổi có thể sinh ra một cái con đến đây? Lão tử khi đó còn không có phát dục hoàn toàn đâu!”

“Lưu manh! Đại lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy ngừng cười, lên án hần lưu manh.

Vừa vặn đèn đỏ, Ung Trường Không dừng lại, thân thủ đem nàng ôm chăm đến, hung hăng cắn mấy khẩu.”Ta chỉ đối ta vợ lưu manh, ai dám có ý kiến?”

“Ta!” Hạnh Nhược Thủy đem ngực đi phía trước rất rất.

Ung Trường Không tà nghệ nàng, tầm mắt chậm rãi đi xuống, đi vào bởi vì nàng uốn ngực thu phúc mà xông ra vị trí, ái muội cười.

“Người xem làm sao!” Hạnh Nhược Thủy khuynh thân lại đây, nâng thủ liền đánh hấn, lực đạo cũng là mềm nhũn .

Ung Trường Không nhân cơ hội đem nàng ôm, dán nàng lỗ tai nói:”Xem tính cái gì, buổi tối ta còn muốn phách nó ngủ!”

“Người quả nhiên là cái lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt lên án. Giãy cánh tay hấn, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, trong lòng hạ quyết tâm không bao giờ nữa muốn để ý đến hấn.

Ung Trường Không đang muốn đem nàng lâu trở về, lúc này đèn xanh sáng, đành phải quên đi.”Vợ, thực tức giận ? Kia động làm? Nếu không phạt ta buổi tối ngủ chà xát y bản?”

“Hừ.”

“Nếu không phạt ta buổi tối ngủ khách phòng?”

“Hừ.”

“Nếu không phạt ta buổi tối ngủ phòng khách sofa?”

“Hừ.”

“Nếu không phạt ta buổi tối phải một đêm chín lần?”

“Hừ.” Hạnh Nhược Thủy hừ lạnh sau, mới phản ứng lại đây, mắt hạnh giận trừng, lại nhịn không được trước nở nụ cười.”Người, người xấu lắm!”

Này cười, sẽ không pháp tái sinh khí . Vốn sẽ không là thật tức giận sao.

Ung Trường Không đắc ý chọn nhú mày.

Không bao lâu, xe liền khai vào tiểu khu, vẫn chạy đến kia đồng dưới lầu mặt. Cây xanh che trời, gió lạnh phơ phất, thật sự là cái thích hợp ở lại hảo địa phương.

Bởi vì vừa mới chín giờ, cho nên Mai Ngạn Đình còn chưa ngủ, đang còn lượng .

“Người nói ta vùng trộm đi lên, hù dọa nàng một chút thế nào?” Hạnh Nhược Thủy hưng trí bưng bưng đề nghị. Mỗi đồng dưới lầu đều cũng có cửa sắt , nếu muốn lặng yên không một tiếng động thượng đi, hoặc là đi theo người khác đi vào, nếu không chính là hiện lên đi. Bất quá hiện lên đi cũng dễ dàng, dù sao chính là lầu hai.

Ung Trường Không chọn nhú mày, hấn không sao cả. Trên thực tế, hấn căn bản không nghĩ đi lên.

Hai người vừa tính hiện lên đi thời điểm, còn có một cái lão gia gia từ bên ngoài trở về. Bọn họ liền đi theo đi vào, kia lão gia gia còn lo lắng bọn họ là người xấu, nhìn chăm chăm vào bọn họ xem.

Hạnh Nhược Thủy che miệng ở cười trộm, dán thượng tá lỗ tai nói:”Khẳng định là người bộ dạng rất giống người xấu!”

Ung Trường Không ôm nàng, ở nàng thắt lưng sườn kháp một chút, nàng nha một tiếng liền hướng lên trên lúi.

Hạnh Nhược Thủy gõ gõ cửa, một lát sau, không phản ứng. Lại gõ cửa xao, còn không có người đi ra mở cửa. Nhưng là, nàng rõ ràng nghe được trong phòng có thanh âm. Đang nghĩ tới muốn hay không lại dùng lực một chút, môn liền mở.

“Nếu tỷ?” Mai Ngạn Đình có chút giật mình, khuôn mặt đỏ bừng , như là vừa làm cái gì nóng thân vận động. Nhìn kỹ, tựa hồ còn có như vậy một chút bối rối cùng thẹn thùng.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Chúng ta ăn xong rồi đi ra tiêu hóa tiêu hóa, thuận đường đến xem người. Như thế nào, không có phương tiện?”

“A? Không có, không có!” Mai Ngạn Đình sợ run một chút, vội vàng phủ nhận. Nhìn đến mặt sau đi lên đến Ứng Trường Không, tầm mắt theo bản năng hướng lý ngầm.

Như vậy rõ ràng hành động, Hạnh Nhược Thủy cũng không phải ngốc tử, tự nhiên đã nhìn ra.”Có khách nhân ở?” Nàng vừa nói xong, người ở bên trong liền đi ra .

“Tẩu tử.” Trần Thiện gãi đầu kêu nhân, nhìn đến Ứng

Trường Không ba nghiêm cú chào.”Đội trưởng!”

Hạnh Nhược Thủy thực tại ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới hai người kia thật sự gặp đến cùng nhau . Sợ sệt gian, nghe được thượng tá nói:”Được, này không phải bộ đội, thả lỏng điểm.”

Mãi cho đến bị thượng tá ôm vào trong nhà ngồi xuống, Hạnh Nhược Thủy còn vì vậy ngoài ý muốn có chút không thể hoàn hồn. Nàng không biết, hai người chỉ thấy một mặt, như thế nào nhanh như vậy là tốt rồi thượng .

Nàng đã muốn không phải chưa lịch tình hình tiểu cô nương , bọn họ hai người cái loại này vừa vận động sau cảm giác, thực rõ ràng là vừa vừa đã trải qua một hồi **. Thế này mới dài hơn thời gian, cũng đã trên giường ? Nàng theo bản năng hướng phòng nhìn thoáng qua, môn đã muốn đóng lại.

“Tích Mộng tử, tỷ phụ, thỉnh uống trà.” Xoay người lại đi giặt sạch hoa quả, dùng bàn tử chứa mang sang đến. Trên bàn trà còn làm ra vẽ vài gói to hoa quả, vừa thấy chỉ biết là Trần Thiện lấy tới được.

Hạnh Nhược Thủy điều chỉnh cảm xúc, tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn họ.”Các người hai thành một đôi nhi , như thế nào cũng không theo ta nói một tiếng? Nhất là Trần Thiện, người cái này không đúng a. Ta và các người đội trưởng ở trên đường còn nói , lần trước đáp ứng rồi cho các người giới thiệu đối tượng, nhưng gần nhất vẫn không rảnh. Đang định tìm cái thời gian đem các cô nương tiểu tử nhóm đều tập trung đứng lên, làm cái thân cận hội đâu. Người khen ngược, cổ họng cũng không cổ họng một tiếng, làm cho ta sốt ruột còn ấy này.”

Mai Ngạn Đình đỏ mặt, nha nha cũng không biết nói như thế nào.

Trần Thiện tắc xấu hổ nhúc nhúc đầu, găm đen diện mạo giống như cũng muốn đỏ.”Ta, ta..... Ta ngưng ngưng!” Hắn đỏ rõ ràng, trực tiếp thừa nhận ngưng ngưng.

Hạnh Nhược Thủy vẫy vẫy tay, trêu chọc dường như nói:”Hảo đem, người theo các người đội trưởng đến dưới lầu thẹn thùng đi, ta muốn cùng Ngạn Đình tâm sự vốn riêng nói.”

Hai nam nhân liền đá đạp đá đạp đi xuống lầu, chỉ còn lại có hai nữ nhân tương đối.

Mai Ngạn Đình càng phát ra không dám nhìn Hạnh Nhược Thủy, tay chân cũng không biết hướng làm sao phóng. Nàng lo lắng Hạnh Nhược Thủy cảm thấy nàng rất tùy tiện, không biết kiểm điểm. Kỳ thật, nàng chính là muốn tìm cá nhân gả cho, có cái dựa vào. Có lẽ là bởi vì tỷ phụ quan hệ, lại hơn nữa cho tới nay tuyên truyền binh ca ca hình tượng, nàng cảm thấy tham gia quân ngũ nhân rất tin cậy , cho nên liền.....

Hạnh Nhược Thủy đỡ khóc đỡ cười nhìn Mai Ngạn Đình không biết làm gì bộ dáng.”Ta nói Ngạn Đình, người lại không thương của ta nam nhân, làm sao biến thành giống như không dám gặp người dường như.”

Mai Ngạn Đình thế này mới ngẩng đầu lên, xem ánh mắt vẫn là không dám nhìn thẳng nàng.”Tích Mộng tử, ta.....” Nàng không biết nên nói như thế nào.

“Tốt lắm, cũng không dùng theo ta giải thích. Ta cũng không biết, các người hai khi nào thì tốt hơn ? Chẳng lẽ lần trước ở nhà của ta gặp phải phía trước, các người liền nhận thức ?” Nếu không này mười ngày qua thời gian cũng đã trên giường , có phải hay không rất thần tốc đâu?

Mai Ngạn Đình lắc đầu, thanh âm rất nhỏ.”Ngày đó là lần đầu tiên gặp mặt.”

“Sau lại các người là tốt rồi thượng ? Nhưng là các người lại không có lẫn nhau liên hệ phương thức, động tốt hơn ?” Nàng khả nhớ rõ rõ ràng, nàng lúc ấy cũng chưa cho liên hệ phương thức.

Mai Ngạn Đình bị Hạnh Nhược Thủy nói được càng thêm xấu hổ không thôi.”Chính là, chính là ngày đó trở về trên đường, ta bị vài cái người xấu khi dễ, hấn, hấn đã cứu ta, sau lại liền.....”

“Nguyên lai là như vậy.” Này có tính không là duyên phận? Hạnh Nhược Thủy cũng nói không tốt.”Vậy người cũng không theo ta nói một tiếng, ta còn nghĩ chờ thêm một đoạn thời gian, cho người giới thiệu đôi tượng đâu.”

“Ta, ta chính là cảm thấy còn không có ổn định xuống dưới, cho nên.....” Nàng sợ cuối cùng không có kết hôn, cho nên không nghĩ sớm như vậy bị nhân biết. Phũ mà nếu cuối cùng không có thu hoạch kết quả, kia người khác hội thấy thế nào? Khăng định hội vui sướng khi người gặp họa vụng trộm cười, có lẽ còn có thể châm chọc khiêu khích!

Hạnh Nhược Thủy hiểu được trong lòng nàng, gật gật đầu. Lập tức, lại nghĩ tới thượng tá lần trước nói qua trong lời nói.”Ngạn Đình, người xác định người muốn làm một gã quân tẩu sao? Người phải biết rằng, làm quân nhân thê tử cùng làm người thường thê tử, đó là hoàn toàn bất đồng !”

“Ta, ta không tưởng nhiều như vậy.” Mai Ngạn Đình thành thật trả lời. Nàng chính là nhìn đến Hạnh Nhược Thủy quá rất tốt , có phòng có xe, ngày an ổn. Huống hồ nàng sợ một người ngày, muốn tìm cá nhân dựa vào. Trần Thiện đứng ở phía sau xuất hiện , lại là cái nhiệt tình ngốc đại cái, vừa thấy chỉ biết hội đối lão bà hảo. Xác định quan hệ ngày đó, liền đem sổ tiết kiệm giao cho nàng . Tuy rằng không tính rất nhiều, nhưng vài vạn đối nàng mà nói cũng là cái toàn cục tự. Có thực tế gì đó nắm ở trong tay, tự nhiên còn có cảm giác an toàn. Nàng liền cảm thấy, gả cho như vậy một người, hẳn là hội hạnh phúc .

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng thở dài một hơi, Mai Ngạn Đình quả nhiên là quá mau cắt. Nàng vốn liền ăn rất nhiều khổ, nếu không cẩn thận chút, chỉ sợ muốn gặp càng nhiều. Khả hiện tại bàn lại cẩn thận, giống như cũng không còn kịp rồi, sinh thức đã muốn nấu thành thực cơm . Nhưng là, chỉ cần không kết hôn, không phải còn kịp sao!

“Ngạn Đình, người khả năng còn không hiểu biết gả ột cái quân nhân đại biểu cho cái gì. Phía dưới ta nói những lời này, ta hy vọng người hảo hảo nhớ kỹ, sau đó hảo hảo mà lo lắng, này quan hệ đến người cả đời chuyện tình.” Hạnh Nhược Thủy biểu tình, thực nghiêm túc.

Mai Ngạn Đình nhìn nàng, gật gật đầu.”Àn.”

Hạnh Nhược Thủy tự hỏi một hồi, mới chậm rãi mở miệng.”Lựa chọn quân nhân, liền đại biểu cho người buông tha cho cấm y ngọc thực cuộc sống. Đương nhiên, có ăn có trụ kia khăng định là không thành vấn đề .”

“Nhưng là.....” Mai Ngạn Đình muốn nói, khả người không phải quá rất tốt sao?

Hạnh Nhược Thủy cư nhiên cũng hiểu được của nàng ý tứ, có chút bất đắc dĩ ở trong lòng thở dài một hơi.”Ngạn Đình, nhà của ta Trường Không hơn mười tuổi liền vào bộ đội, nay đã muốn 34 tuổi . Hấn về điểm này tiền, đều là mười mấy năm tích lũy xuống dưới , tất cả đều quẳng vào đi mua nhà của ta kia phòng tử, nhưng lại không phải duy nhất thanh toán tiền. Càng nhiều quân nhân cũng là giống Trần Thiện như vậy , không phải sinh ra ở quân nhân thế gia, phải dựa vào chính mình về điểm này công tác. May mà là quân nhân đều không có gì chi tiêu, cho nên cơ bản toàn bộ tồn xuống dưới. Nhưng này đó tiền, cũng chỉ có thể làm cho người một nhà quá thượng an ổn ngày, mà không có cấm y ngọc thực.”

“Ta, ta không sợ !” Mai Ngạn Đình cố gắng biểu hiện thật sự kiên định.”Ta từ nhỏ chính là cái cô nhi, chỉ cần có cái an ổn gia, có ăn có trụ, ta nên cái gì còn không sợ.”

Hạnh Nhược Thủy lẳng lẳng nhìn nàng, thật lâu sau còn nói:”Này chính là điểm thứ nhất, còn có là trọng yếu hơn. Lựa chọn quân nhân, liền đại biểu lựa chọn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều cuộc sống. Bọn họ quanh năm suốt tháng đều ở bộ đội, không có vài ngày là ở trong nhà . Trong nhà hết thấy, đều từ nữ nhân tới việc hồ, bọn họ không lúc này. Nếu quân hàm đủ cao, còn có thể tùy quân, ở tại bộ đội người nhà khu, gặp mặt thời gian còn nhiều chút. Nếu không thể tùy quân, thì phải là hai đầu ở riêng, có lẽ một tháng đều gặp không hơn một lần. Không có đứa nhỏ thời điểm, người một người thủ một cái gia; Có đứa nhỏ sau, người một người mang theo đứa nhỏ, còn muốn chiếu cố một cái gia, người có thể chịu đựng được sao? Nữ nhân khác khổ sở , có lão công đồ ; Đi siêu thị mua cái này nọ, có lão công linh này nọ; Lễ mừng năm mới quá tiết, trưng phu bồi tại bên người cố gắng còn có lãng mạn..... Nhưng quân tẩu không có. Bình thường

nam nhân là cha mẹ là thê tử là nữ nhân , tham gia quân ngũ nam nhân cũng là thuộc loại quốc gia . Chỉ cần quốc gia cần, hẳn phải xuất phát, chẳng sợ trong nhà thê tử hoặc là đứa nhỏ đang bị bệnh. Cho nên quân tẩu muốn so với bình thường nữ nhân càng kiên cường, càng năng lực được tích mịch. Đây đó, người có từng nghĩ tới?”

“Ta.....” Mai Ngạn Đình hoàn toàn không có nói, nàng không nghĩ nhiều như vậy. Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, làm cho nàng có chút sốt ruột. Nàng cảm thấy, kia ánh mắt làm cho trong lòng nàng khó chịu.”Ta, ta có thể , ta.....”

“Ngạn Đình, người không cần hướng ta chứng minh cái gì, bởi vì này là người nhân sinh, người có quyền lựa chọn . Ta chỉ là hy vọng người có thể quá hảo, không cần ở ngày sau hối hận hôm nay quyết định. Quân hôn là cả đời hôn nhân, nó không phải nói ly hôn liền ly hôn . Nếu tông quân nhất phương không có thực xin lỗi hôn nhân, hẳn cũng không đồng ý ly hôn, như vậy này đoạn hôn nhân nhất định phải tiếp tục đi xuống. Có lẽ, ta không nên nói ly hôn. Ta càng muốn nói, quân nhân đem chính mình hiến cho quốc gia cùng nhân dân, bọn họ ở mưa bom bão đạn lý lẫn lộn, bọn họ so với ai khác đều cần một cái gia một cái ôn nhu thê tử. Quân tẩu, phải là như thế này một cái kiên cường, ôn nhu, nại được tích mịch nữ nhân. Quân hôn, muốn so với bình thường hôn nhân phân lượng quá nặng! Người chuẩn bị sẵn sàng sao?”

Nói lên này đó, Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được tâm tình có chút trầm trọng. Nàng kỳ thật biết, Mai Ngạn Đình không có chuẩn bị sẵn sàng. Nàng không hy vọng Mai Ngạn Đình quá không tốt, càng không hi vọng Trần Thiện ngày sau muốn đổi mặt thoát phá hôn nhân. Có lẽ nàng không nên không xem trọng này một đôi người trẻ tuổi, nhưng là bọn họ quả thật làm cho người ta lo lắng. Cũng có thể nhìn ra được đến, vấn đề hẳn là càng nhiều sẽ xuất hiện ở Mai Ngạn Đình trên người. Theo trước kia đối Hứa An thái độ liền nhìn ra được đến, nàng rất sợ một người, hy vọng có người bồi tại bên người. Mà này, Trần Thiện không có cách nào khác làm được .

Này tiểu cô nương nóng lòng bắt lấy một cây di động mộc, mà Trần Thiện vừa mới ở phía sau xuất hiện, tự thành này căn di động mộc. Hiện tại ngày phiêu bạc cô đơn, nàng nóng lòng có một nam nhân một cái gia, chỉ khi nào ngày ổn định xuống dưới đâu? Nàng hay không tình nguyện củi gạo du muối, hay không tình nguyện chung

đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hay không chịu được một người thủ một cái gia cô đơn cùng tích mịch?

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Người hảo hảo ngẫm lại, đối chính mình phụ trách, cũng đối người khác phụ trách.”

“Ân, ta sẽ hảo hảo tưởng .” Mai Ngạn Đình cười cười, thần sắc vẫn có chút sợ sệt. Hạnh Nhược Thủy này lời nói, đối nàng mà nói không khác đánh đòn cảnh cáo. Nàng nguyên bản đã muốn đem tương lai cùng Trần Thiện cuộc sống nghĩ đến rất đẹp tốt lắm, khả hiện tại có người nói cho nàng căn bản không phải như vậy , này chênh lệch rất cao , có điểm khó có thể nhận.

Hạnh Nhược Thủy cũng cười cười.”Thời gian không còn sớm , ta đây đi về trước , người cũng sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Ân. Đúng rồi, Tích Mộng tỷ, người ngày mai hồi công ty sao?”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, cũng không có xác định.”Ta xem xem đi, hẳn là hồi, bắt quá sẽ không dài thật lâu là được.”

“Nga.” Mai Ngạn Đình lên tiếng, còn nói,”Ta đây cấp Trần Thiện gọi điện thoại, làm cho hắn cùng đội trưởng trở về.”

“Không cần. Bọn họ khẳng định ở dưới lầu không xa, ta đi xuống cho người tỷ phụ gọi điện thoại, hẳn có mang di động.” Cũng không biết hai nam nhân đàm thành cái dạng gì, hy vọng thượng tá nhưng đừng đối Trần Thiện rất hung.

Mai Ngạn Đình cầm cái chìa khóa cùng di động, theo đi lên.”Ta cùng người cùng nhau đi xuống đi.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, cũng chưa nói cái gì, liền cùng nàng cùng nhau đi xuống lầu. Đi đến lầu đồng ngoài cửa lớn cái kia trên đường, xuất ra di động cấp thượng tá bắt gọi điện thoại.”Uy, có thể đi trở về sao?”

“Vợ, lại cho ta một chút thời gian, lập tức là tốt rồi.”

“Được rồi, ta đây ở dưới lầu chờ người.” Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại. Quay đầu vừa thấy, Mai Ngạn Đình tựa hồ có chút bất an.”Làm sao vậy?”

“Tỷ phu, có thể hay không rất tức giận a?” Mai Ngạn Đình vẻ mặt sợ hãi. Trên thực tế, tuy rằng chưa thấy qua, nhưng nàng chính là biết Ứng Trường Không phát hỏa khẳng định thực đáng sợ.

Hạnh Nhược Thủy bật cười.”Hắn tức giận cũng không phải đối với người tức giận.” Thượng tá cũng không vì không phân quan nhân sinh khí, trừ phi này nhân thương tổn hấn để ý nhân. Bất quá chính là đàm cái luyện ái, không thể nói rõ cái gì thương tổn Trần Thiện đi?

“Nga.” Mai Ngạn Đình lên tiếng, cúi đầu đá che mặt tiền hôn đá nhỏ, rõ ràng tâm tình có điểm không yên.

Hạnh Nhược Thủy biết, chính mình vừa rồi kia lời nói quá nặng . Vốn định nói nói mấy câu an ủi của nàng, nói đều đến bên miệng , lại nghẹn trở về. Có lẽ trong lòng nàng khó chịu , mới có thể đủ chân chính còn thật sự đi đem mấy vấn đề này cấp suy nghĩ cần thận.

Trầm mặc một hồi, Hạnh Nhược Thủy rốt cục không nhịn xuống kêu nàng.”Ngạn Đình.”

“Ân?” Mai Ngạn Đình ngẩng đầu lên.

“Có câu, ta vẫn tưởng nói cho người. Một người nóng lòng được đến chỗ này nọ nào đó cuộc sống thời điểm, đầu óc là không đủ thanh tỉnh , làm ra lựa chọn cũng thường thường là sai . Cho nên, phía sau người nhất định phải tỉnh táo lại, muốn trầm được khí. Càng thêm không cần tự ti, mặc kệ người xuất thân như thế nào, người đều có của người hảo. Một người chỉ cần là tốt, tổng hội có tâm nghị cho của nàng nhân, ngày sẽ chậm rãi hảo đứng lên. Người không cần tự ti, nhân tự ti thời điểm liền dễ dàng nóng vội, liền dễ dàng làm lỗi. Rất nhiều thời điểm, nhân sinh đi nhằm từng bước sẽ không pháp lại quay đầu . Người hiểu chưa?”

“Ân.” Mai Ngạn Đình đối mặt nàng trực tiếp ánh mắt, cúi đầu thu chính mình móng tay. Một lát sau, lại nhỏ vừa nói.”Kỳ thật, ta không rõ. Ta không rõ chính là đàm một lần luyện ái, vì sao hội dẫn phát nhiều như vậy gì đó.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời cảm thấy, chính mình theo như lời hết thấy đều là uống phí . Đây cô nương đúng như Viên Mộng Hạ Mặc theo như lời , chấp niệm quá sâu . Nếu không phải đáy lòng thiện ý sử dụng, nàng thật sự tưởng tức giận nói một câu: Người yêu thế nào được cái đó.

Mai Ngạn Đình có lẽ cũng hiểu được tự mình nói sai , ngẩng đầu lên, nhìn nàng muốn nói lại thôi.”Tích Mộng tử, ta, ta kỳ thật không có gì ý tứ, ta chính là.....”

“Ngạn Đình, người nghe qua một câu sao? Một người nếu không quan tâm người, nàng một câu không tốt trong lời nói cũng không hội với người nói. Hấn không quan tâm người, của người hạnh phúc của người chết sống cùng hấn có quan hệ gì đâu? Nếu không có thành phố Y kia một đoạn tình cảm, có lẽ ta một chữ cũng không hội với người nói. Ta tuyệt không yêu thuyết giáo, người phải biết rằng!” Hạnh Nhược Thủy đây là lần đầu tiên, dùng như vậy ngữ khí cùng nàng nói chuyện.

Mai Ngạn Đình nhất thời liền hoảng.”Tích Mộng tử, ta biểu đạt không tốt, ta thực không phải cái kia ý tứ.”

“Về sau có lẽ ta cũng sẽ không hơn nữa, ta chỉ nói lúc này đây. Nếu người vẫn là không rõ, như vậy ta đã nói đến hiểu được mới thôi. Tựa như người cùng Hứa An trong lúc đó, nếu không phải người tự ti, người nóng lòng tìm cá nhân với người cùng nhau đối mặt cuộc sống tàn khốc, người cũng không nhất định hội lựa chọn hấn. Trong lòng người cảm thấy người cái gì đều so ra kém người khác, này có tiền đồ nam nhân sẽ không thích của người. Ta tin tưởng, cùng một chỗ phía trước, người hấn là chỉ biết một ít hấn trạng huống. Nhưng là từ nhỏ ăn nhiều lắm khổ, người cũng sợ loại này một người đối mặt khó khăn trạng huống, người cảm thấy hai người tổng so với một người hảo, cho nên người cùng hấn cùng một chỗ . Sau lại cho dù thường xuyên bị đánh, người vẫn là không có rời đi, người không thể tin được chính mình hội ngộ đến khác hảo nam nhân, người cũng không tưởng một người giẫy dụa.....”

Mai Ngạn Đình gắt gao cắn môi, nước mắt đều toát ra đến đây. Nàng biết, Hạnh Nhược Thủy nói trong lời nói tất cả đều là dối , nói đến trong lòng nàng đi.

Hạnh Nhược Thủy ngay cả xem cũng không thấy nàng, mà là nhìn về phía địa phương khác.”Hứa An mất tích , đối với người mà nói có lẽ là chuyện tốt. Hẳn người như vậy, đừng nói đánh người, khởi xướng điên tới giết người đều có khả năng. Đương nhiên, Trần Thiện không phải Hứa An như vậy biến thái nhân, nhưng là hẳn là phù thích hợp người, người tốt nhất vẫn là hiểu rõ sở.”

Đúng lúc này, nàng xem đến hai nam nhân theo một cái khác địa phương đi tới.”Bọn họ đã trở lại, ta cần phải trở về, chính người hảo hảo tưởng đi.”

Nàng vốn định vỗ vỗ Mai Ngạn Đình đầu vai, nhưng cuối cùng vẫn là lắc mình mà qua, nàng rất tức giận. Hai nam nhân nghênh diện mà đến, nàng cười hỏi:”Nói chuyện gì đâu, đàm lâu như vậy? Trần Thiện, nhà người đội trưởng không có tìm lấy có tẩu người một chút đi?”

“Tẩu tử, nơi này không phải bộ đội, đội trưởng sẽ không tìm lấy có tẩu ta .” Ngụ ý, nếu là ở bộ đội, kia đây là chuyện thường.

“Ta đá tử người, thành nhóc!” Ứng Trường Không một cước liền đá ra đi, Trần Thiện con thỏ đường như bính mở. Hắn thu hồi chân, kéo qua Hạnh Nhược Thủy.”Đi thôi vợ, chúng ta về nhà.”

Ứng Trường Không mở cửa xe, làm cho Hạnh Nhược Thủy ngồi xuống. Chính hắn cũng ngồi vào điều khiển tòa.

Xe rất nhanh liền phát động , Hạnh Nhược Thủy đối với Trần Thiện vẫy vẫy tay. Quay đầu đến, nhìn thượng tá hỏi:”Cùng Trần Thiện nói chuyện gì ?”

“Không nói chuyện gì.” Thực rõ ràng, hắn tâm tình không tốt.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, lo lắng còn muốn không nên hỏi. Không phải sự tình quan chuyện của hắn, thượng tá là sẽ không dễ dàng phát câu . Chẳng lẽ, Mai Ngạn Đình cùng Trần Thiện yêu đương chuyện tình, có cái gì nổi khổ âm thầm?

“Cái kia Mai Ngạn Đình, quả nhiên không phải cái gì hảo nữ nhân.” Ứng Trường Không đột nhiên nói một câu.

Hạnh Nhược Thủy khẽ nhíu mày.”Nàng lừa gạt Trần Thiện ?” Nếu trước kia hắn nói những lời này, nàng nhất định trước tiên thay Mai Ngạn Đình giải vây. Khả hiện tại, nàng càng muốn nghe được sự thật.

Ứng Trường Không lại trầm mặc một hồi, nhìn nàng.”Nói dụ hoặc càng thích hợp. Bọn họ hai người đã muốn có kia một tầng quan hệ , Trần Thiện là nhất định phải phụ trách . Nhưng là, ta tuyệt không xem trọng này đoạn hôn nhân.”

Có lẽ đúng là hiểu được Trần Thiện nhất định hội phụ trách, Mai Ngạn Đình mới có thể nóng lòng thúc đẩy hai người vợ chồng việc.

Hạnh Nhược Thủy lú lẫm, nhưng nàng thực hiểu được, thượng tá là không nói bằng phỏng đoán mà nói nói .”Này..... Loại chuyện này là hai người , cũng không thể toàn quái nàng đi? Hơn nữa, đây là bọn họ chuyện tình, bọn họ đều là người trưởng thành rồi, chúng ta cũng đừng quản .”

Nàng không dám nói, Trần Thiện nếu có thể cầm giữ trụ, cũng không nhất định sẽ phát sinh quan hệ. Nhưng tiện đà nhất tưởng, một cái huyết khí phương cương tiểu tử đối mặt như vậy dụ hoặc, nếu nàng còn ngôn ngữ trong lúc đó ám chỉ tưởng cùng hắn kết hôn quá cả đời trong lời nói, thực dễ dàng liền xúc động .

“Tóm lại, về sau cách xa nàng một chút, thiếu cùng nàng lui tới.”

Hạnh Nhược Thủy không dám lửa cháy đổ thêm dầu, chỉ có thể nói hảo. Trong lòng tưởng, nếu bọn họ thực kết hôn , làm Trần Thiện lão bà, chỉ sợ hội đi được càng gần.

Về nhà lý, Ứng Trường Không tâm tình còn không có hoàn toàn hồi phục lại đây. Bất quá lấy hắn tính cách, hẳn là sẽ không đối chính mình nữ nhân bải sặc mặt .”Một mỗi đi, chúng ta chạy nhanh tắm rửa ngủ.”

“Người trước theo ta lại đây.” Hạnh Nhược Thủy đem hấn kéo đến trên sô pha, đưa hấn đẩy ngã, chính mình khóa ngồi ở hấn trên đùi. Trò đùa dai dường như, đang cầm hấn mặt nhu nhu.”Người đừng mất hứng, loại chuyện này chúng ta ngoại nhân nói không chính xác . Tựa như ba mẹ nguyên lai cũng không xem trọng chúng ta hai cùng một chỗ, đối với chúng ta không phải hảo hảo sao?”

“Cái kia Mai Ngạn Đình làm sao có thể với người so với, của người một cây tóc nàng đều so ra kém!” Khó được , cư nhiên như vậy kích động ngũ khí.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười ôm hấn, hôn một cái.”Có lẽ Trần Thiện có thể thay đổi nàng cũng không nhất định đâu. Cảm tình thứ này, là không cái tin chính xác . Người là bọn họ đội trưởng, cũng không phải bọn họ cha mẹ, chính là cha mẹ, đứa nhỏ hôn nhân đại sự cũng quan không hơn a.”

Ứng Trường Không nhìn nàng, một lát sau nói:”Người nói cũng đối. Ta chỉ muốn xen vào hảo của ta vợ là tốt rồi, ân, về sau còn muốn quản hảo nhà của ta con.”

“Ân, nghĩ như vậy là được rồi.” Nàng nói còn

không có lạc, liền một tiếng kêu sợ hãi,”Người làm sao?”

“Không cố gắng điểm, như thế nào sinh con a?” Ứng Trường Không ôm nàng, phi thân lên lầu.

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, lên án nói:”Người chính là vì chính mình thú tính tìm lấy cớ, xấu lắm người!”

“Còn có tệ hơn , một hồi khiến cho người có biết. Đầu có , đêm nay muốn tới chín lần!” Hấn còn không có quên trên đường nói qua trong lời nói.

Hạnh Nhược Thủy oa oa kêu to.”Na hội tai nạn chết người !” Chín lần? Một tuần cũng không dùng nhiều như vậy thứ đi? Không được a, thật sự sẽ chết người !

“Sẽ không , yên tâm đi, giao cho người lão công.” Nói xong đem nàng ôm vào phòng tắm, bắt đầu cởi quần áo.

Hạnh Nhược Thủy dùng sức giãy dụa, mấy lần đã bị hấn đồng phục , ngay cả tưởng kháng nghị miệng nhĩ đều bị che lại . Rất nhanh đã bị trêu chọc đầu óc choáng váng, hoàn toàn đã quên muốn phản kháng.

Chỉ chớp lát, trong phòng tắm liền vang lên thô suyễn cùng nũng nịu than nhẹ, giăng co hồi lâu.

Về phần cuối cùng có hay không chín lần, kia phải hỏi chính bọn họ .

.....

Ngày hôm sau theo thượng tá trong lòng tỉnh lại, Hạnh Nhược Thủy có loại nằm mơ cảm giác. Đã muốn hợp với ba ngày tại đây cái trong ngực đã tỉnh, bình thường hấn trở về luôn dài một ngày sẽ không gặp người .

Đột nhiên, nàng sốt ruột ngồi xuống, trợn to mắt nhìn thượng tá.

Ứng Trường Không thân thủ đem nàng kéo trở về, khó hiểu hỏi:”Làm sao vậy?”

“Người là không phải có chuyện gì không theo ta nói?” Hạnh Nhược Thủy còn thật sự nhìn hấn ánh mắt, muốn nhìn ra điểm cái gì đến.

Ứng Trường Không chọn nhú mày.”Như thế nào đột nhiên hỏi như vậy?”

Hạnh Nhược Thủy cau mày, suy nghĩ một hồi mới nói:”Trước kia người về nhà đều chỉ có một ngày thậm chí chỉ có một buổi tối, hiện tại cư nhiên ở nhà đợi cho ngày thứ ba . Có phải hay không kia chuyện căn bản không có đi qua?”

Ứng Trường Không cúi đầu cười, xoa bóp của nàng khuôn mặt.”Người nha, liền thích chính mình dọa chính mình. Ta trước kia thường xuyên muốn ra nhiệm vụ, hiện tại của ta thương tuy rằng tốt lắm, nhưng còn không có thể ra nhiệm vụ, chỉ tại bộ đội xử lý một ít hằng ngày công tác, tự nhiên còn có càng nhiều thời gian .”

“Là như thế này sao?” Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút hồ nghi. Tổng cảm thấy, hẳn có chuyện không nói cho nàng. Bất quá, có lẽ là quân sự bí mật không thể nói. Quên đi, chỉ cần hẳn không có việc gì là tốt rồi, nàng cũng không vọng tưởng dò hỏi quân sự bí mật.

Ứng Trường Không nhìn nàng, cầm tay nàng đặt ở bên miệng thân ái.”Yên tâm đi. Người chỉ cần tin tưởng lão công là tốt rồi.”

Hạnh Nhược Thủy ôn nhu cười, ôm hẳn thắt lưng, mặt ở hẳn ngực cọ cọ. Làm quân tẩu còn có điểm ấy không tốt, rất nhiều chuyện không thể hỏi. Cứ thế mãi, không biết có thể hay không ghen điên rồi.

Dùng sức cọ một chút, Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên.”Hôm nay chúng ta đi nơi nào? Vẫn là ở nhà oa một ngày?”

“Người có muốn đi địa phương sao?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta nghĩ không được. Bất quá, ta nghĩ đi công ty nhìn xem, liền một hồi. Có chút này nọ khả năng cần ta xét duyệt.”

“Kia đi trước công ty, sau đó đi Thúy Bình Phong đi một chút? Buổi tối trở về, đi xem Phó Bồi Cương con, đánh điểm không khí vui mừng.” Cuối cùng một câu là là quan trọng nhất.

Thúy Bình Phong xem như bản địa một cái du lịch địa phương, kỳ thật không có gì đặc biệt cảnh sắc, nhưng non xanh nước biếc không khí tươi mát.

Hạnh Nhược Thủy nghe hẳn cuối cùng một câu, nhất thời đỏ mặt, dùng sức kháp hẳn một chút. Người này, tổng đem sinh con bắt tại bên miệng.”Nghĩ như vậy làm ba ba?”

“Đương nhiên, ta đều 34 tuổi . Người khác gia đứa nhỏ đầy đất tán loạn , ta không vội mới là lạ.” Có cái tiểu tử kia, nàng cũng sẽ không như vậy tịch tịch. Từ Viên Mộng mang theo Phúc An sau khi rời khỏi, nàng một người thật sự tịch tịch tịch tịch.

Hạnh Nhược Thủy tràn ra tươi cười, thân thủ trạc hẳn ngực.”Ta cũng tưởng muốn đứa nhỏ .” Bất quá đứa nhỏ cùng cha mẹ đó là một loại duyên phận, không thể cưỡng cầu .

Nghe vậy, Ứng Trường Không ôm nàng, hôn lại thân, may mắn không lại hồ ngôn loạn ngữ nói muốn nhiều hơn cày cấy gieo.

Dựa theo Ứng Trường Không kế hoạch, hai người ăn bữa sáng liền xuất môn . Xuất môn thời điểm, liền nhận được Mai Ngạn Đình điện thoại, hỏi nàng có đi hay không công ty.

Đến công ty dưới lầu.

“Người theo ta đi lên sao? Cũng là người ở trong xe chờ?” Một người, có thể hay không rất buồn .

Ứng Trường Không chọn nhú mày.”Ta ngồi ở bên cạnh, có thể hay không ảnh hưởng người công tác?” Hẳn nhưng là nghĩ nàng có thể tốc chiến tốc thắng , đối hảo ở văn phòng một chút hứng thú đều không có.

“Đương nhiên sẽ không. Đều là rất đơn giản chuyện tình, rất nhanh thì tốt rồi. Đi thôi.”

Hai người tay trong tay tiến vào văn phòng, khiến ột mảnh ồ lên. Tuấn nam mỹ nữ hạnh phúc tổ hợp, luôn làm cho người ta hâm mộ ghen tị .

Ứng Trường Không hình như là lần đầu tiên đi lên đến, dĩ vãng đều là ở dưới lầu chờ. Cho nên nhìn đến cái kia phun tào tường, hẳn rất hứng thú đi qua nhìn xem.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nhìn hẳn, chính mình hướng văn phòng đi. Mọi người đều nhiệt tình theo nàng chào hỏi, còn thẳng hô tỷ phụ hảo suất nga, biến thành nàng đỡ khóc đỡ cười.

Mai Ngạn Đình cũng đã chạy tới, trên tay bưng một cái như là bánh ngọt gì đó.”Tích Mộng tỷ, đây là có người làm cho ta giao cho của người.”

Hạnh Nhược Thủy không tiếp, hồ nghi nhìn nhìn. Nàng nhớ rõ, gần nhất không có gì ngày hội a?”Đây là sinh nhật bánh ngọt? Ai đưa cho người?” Mọi người cũng đều tò mò đã chạy tới, muốn nhìn một chút bên trong là cái gì, đóng gói còn rất tinh xảo .

“Ta cũng không biết bên trong là cái gì. Là một người nam nhân giao cho ta , nói hắn là của người bạn tốt, tưởng cho người một kinh hỉ.” Mai Ngạn Đình đem này nọ đặt ở nàng trước mặt trên bàn, biên giải thích, biên mu bàn tay ở sau người sờ soạng ấn một cái cùng loại cho điều khiển từ xa gì đó.

Hạnh Nhược Thủy nhú nhú mày đầu, hỏi:”Cái dạng gì bằng hữu?” Nàng nói mới hỏi hoàn, đột nhiên trong đầu cảnh linh mãnh liệt.

“Mọi người lập tức tản ra, nằm úp sấp hạ, mau!”

110. Chương 110: Nửa Đêm Không Người

Mọi người nhất thời phản ứng bất quá đến, cũng không phải thói quen chấp hành mệnh lệnh nhân, chỉ có vài người lập tức ôm đầu ngồi đi xuống.

Đúng lúc này, một đạo màu đen bóng dáng như tia chớp dường như đánh về phía Hạnh Nhược Thủy, so với nàng nhanh hơn từng bước cầm lấy trên bàn gì đó nhưng hướng tập vật phòng phương hướng.

“Phanh” Một tiếng, này nọ nổ mạnh .

Nhất thời, mọi người đều mộng , tiếng thét chói tai liên tiếp, loạn thành một đoàn.

“Khụ khụ khụ.....” Hạnh Nhược Thủy bị Ứng Trường Không lôi kéo đứng lên, vội vàng nhìn những người khác.”Có hay không nhân bị thương? Đã muốn không có việc gì , mọi người chạy nhanh đứng lên, đến ngoài cửa đi.”

Mai Ngạn Đình cả người đều choáng váng, nàng hoàn toàn không dự đoán được hội như vậy. Người kia nói là Tích Mộng tử bằng hữu, nàng nghĩ đến phương diện này thật là kinh hỉ lẽ vật.

Hạnh Nhược Thủy tạm thời không đếm xỉa tới hội nàng, lôi kéo Ứng Trường Không đi ra đi, đem nhân số kiểm kê một chút. Hoàn hảo, mọi người đều ở, không ai bị thương.

May mắn Ứng Trường Không phản ứng mau, đem bom nhưng hướng về phía tập vật phòng. Nơi đó tới gần góc, rất ít có người trải qua. Cũng may mắn tập vật ngoài cửa phòng không có khí than bình cái gì, nếu không thật sự không thể tưởng tượng.

Báo cảnh, cảnh sát rất nhanh đi ra .

Mai Ngạn Đình sắc mặt xanh mét, mọi người đều đối nàng chỉ trỏ , giống như kia bom là nàng làm cho giống nhau. Nàng vài lần tưởng giữ chặt Hạnh Nhược Thủy giải thích, Hạnh Nhược Thủy lại đều ở việc, không thời gian để ý tới nàng, nàng đều nhanh khóc.

Sau lại, tất cả mọi người bị mang về cảnh sát cục, lục khẩu cung. Trong đó, chỉ có Mai Ngạn Đình kia phân khẩu cung là có trọng yếu nội dung .

Nguyên lai là để hào đại tửu điểm nổ mạnh ngày đó chạng vạng, Mai Ngạn Đình tan tầm sau về nhà lý, đang ở nấu cơm, đột nhiên có người gõ cửa. Người nọ công bố hắc hắc là Hạnh Nhược Thủy bằng hữu, còn xuất ra hể ra ảnh chụp, người ở bên trong hắc hắc cùng Hạnh Nhược Thủy. Hắc nói hắc xuất ngoại thiết nhiều năm , gần nhất mới về nước, còn lập rất nhiều năm đó chuyện tình. Cuối cùng nói hắc tưởng cấp Hạnh Nhược Thủy một kinh hỉ, cho nên thỉnh Mai Ngạn Đình hỗ trợ.

Mai Ngạn Đình xem người nọ nói được thực chân thành, lại muốn nếu chuyện tốt, đáp ứng. Người nọ đem này nọ giao cho nàng, cũng nói cho nó đem này này nọ giao cho Hạnh Nhược Thủy sau liền ấn điều khiển từ xa, hắc cấp kinh hỉ sẽ xuất hiện. Trước khi rời đi, người kia luôn mãi dặn dò, nhất định phải cẩn thận bảo quản.

Mai Ngạn Đình vốn đang rất tốt kì, nghiên cứu đã lâu, phát hiện nó đóng gói thực đầy đủ. Nếu nhìn lên , nhất định hội lưu lại dấu vết, cho nên cũng không dám nhìn lên. Bởi vì ngày hôm sau Hạnh Nhược Thủy không hội công ty, nàng liền đem đông ** ở dưới sàng, liền ngay cả Trần Thiện đều không có nói.

“Ta thật sự không biết cái kia này nọ là bom đến! Nếu ta biết, ta nhất định sẽ không giúp hắn , các người nhất định phải tin tưởng ta!” Mai Ngạn Đình đều muốn khóc. Nhất là phía trước Ứng Trường Không kia lạnh lẽo ánh mắt, làm cho nàng nhớ tới đến sẽ phát run.

Ứng Trường Không vốn đối Mai Ngạn Đình ấn tượng liền cực kém, hiện tại lại hận không thể về sau đều đem nàng liệt vào cự tuyệt vào cửa đối tượng. Nhưng biết rõ nói chính mình vợ mềm lòng thật sự, nàng lại là Trần Thiện nữ nhân, thế này mới chưa nói ra cái gì đả thương người trong lời nói. Nhưng theo hắn trên trán xông ra gân xanh là có thể nhìn ra trong lòng hắn khó chịu, hắn ngay cả xem đều lười liếc nhìn nàng một cái, giống nhau nàng là cái gì bản này nọ đường như.

Lục hoàn khẩu cung, Mai Ngạn Đình liền giữ chặt Hạnh Nhược Thủy, khóc cường điệu nàng thật sự không biết bên trong là bom. Nàng lo lắng Hạnh Nhược Thủy hội sa thải nàng, càng lo lắng Ứng Trường Không hội cùng Trần Thiện nói một ít bất lợi cho bọn họ cùng một chỗ trong lời nói.

Tối hôm qua Hạnh Nhược Thủy

cùng Mai Ngạn Đình nói rất nhiều, Mai Ngạn Đình cũng quả thật có còn thật sự suy nghĩ. Chính là một người quan niệm đã muốn hình thành, không phải nói mấy câu có thể đủ làm cho nàng thay đổi . Nếu thật sự dễ dàng như vậy làm ột người tư tưởng chuyển biến, này làm ác nhân đã sớm thành đại người lương thiện . Bởi vậy, Mai Ngạn Đình vẫn là cảm thấy chính mình có thể cùng Trần Thiện hảo hảo sống, bọn họ hội hạnh phúc .

Hạnh Nhược Thủy hiểu được, Mai Ngạn Đình còn không có này lá gan, nàng quả thật là bị người lừa. Nhưng là nàng hiện tại tâm tình còn loạn , không rảnh hảo hảo an ủi nàng. Chính là vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Ta biết, người chính là bị người lợi dụng thôi.”

Văn phòng hư hao không nghiêm trọng, không ảnh hưởng bình thường làm công. Vì làm ọi người an tâm, Hạnh Nhược Thủy cũng không có rời đi, ngay tại trong văn phòng xử lý sự tình. Mọi người cũng liền theo bắt đầu kinh hoảng, chậm rãi khôi phục lại, bắt đầu bình thường công tác.

Chỉ có Mai Ngạn Đình, đầu đều đã thấp đến bụng lên rồi. Trong lòng nàng có ý tưởng, liền cảm thấy mọi người xem ánh mắt của nàng đều thực sắc bén dường như. Trong lòng cảm thấy thực ủy khuất, còn vụng trộm cấp Trần Thiện gọi điện thoại khóc kể.

Kỳ thật, nàng có một chút không có nói cho cảnh sát. Người nọ vì đáp tạ của nàng hỗ trợ, trả lại cho 1000 đồng tiền, kia tương đương với nàng hơn phân nửa tháng tiền lương . Nàng lúc ấy sở dĩ khẳng hỗ trợ, cũng có này nhân tố ở bên trong. Dù sao lại trợ nhân có năng lực lấy tiền, đó là chuyện tốt đầu.

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy đều hiểu được, cái kia nam nhân thực khả năng chính là Cổ Tranh thủ hạ. Ai cũng không dự đoán được, Cổ Tranh rời đi phía trước, còn để lại như vậy một tay. Bởi vì lo lắng Cổ Tranh cũng không chỉ tìm một người, cho nên riêng làm cho truyền thông đưa tin điểm này, hy vọng có cùng loại tình huống nhân có thể mau chóng hướng cảnh sát báo án.

Tuy rằng lo lắng, nhưng khác sự tình bọn họ cũng làm không được, đành phải giao cho cảnh sát .

Thừa dịp Hạnh Nhược Thủy xử lý sự tình thời điểm, Ứng Trường Không đi ra ngoài cửa, bắt thông mẫu thân điện thoại.”Uy, mẹ?”

“Con, động ? Nghe thanh âm còn giống như rất cấp bách, phát sinh sự tình gì ?” Hiểu con không ai bằng mẹ, mới hô một tiếng, Dương Tử Văn chợt nghe ra không đúng đến đây.

Ứng Trường Không nhu nhu mi tâm, hỏi:”Mẹ, Cổ gia đã muốn đem Cổ Tranh cấp xem ra sao? Xác định sao?”

“Đương nhiên. Như thế nào, chẳng lẽ nàng lại chạy đến tác quái ?”

“Không có, không có việc gì . Mẹ, ta trước treo.” Treo điện thoại, Ứng Trường Không lại cấp Hiên Viên Kỳ gọi điện thoại, xác nhận Cổ Tranh đã muốn đưa trở về .

Ứng Trường Không chạy xuống lầu mua một gói thuốc lá, ngồi ở trong xe rút vài căn, mây vẫn là mặt nhăn . Hắn biết này không chỉ là một cái bom vấn đề, nó ở Nhược Thủy trong lòng giống như là một cây thứ.

Ứng Trường Không một quyền đánh vào chỗ ngồi thượng, trên trán gân xanh đều tuôn ra đến đây. Chết tiệt Cổ Tranh!

Hạnh Nhược Thủy ở văn phòng đợi cho giữa trưa sau, mới cùng Ứng Trường Không cùng nhau rời đi. Hai người hảo tâm tình, đều có chút bị ảnh hưởng.

“Còn có đi hay không Thúy Bình Phong?” Ứng Trường Không nhìn nàng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Đi thôi. Sự tình so với kia nhân muốn kết quả tốt nhiều lắm, chúng ta là may mắn , hẳn là phóng pháo chúc mừng mới là.” Chỉ cần không tạo thành nhân viên thương vong, vậy xem như vạn hạnh .

“Hảo, nghe lời người.” Ứng Trường Không lo loan loan khoe miệng.

Hạnh Nhược Thủy khuynh thân đi qua, thân thủ kéo kéo hần mặt.”Cái này đúng rồi, đừng hắc hê ra mặt. Quyết định với người ngày nào đó, ta liền dự đoán được sẽ có này đó sóng gió .”

“Vợ, nếu không người tùy quân đi? Như vậy chỉ cần không ra nhiệm vụ, buổi tối ta có thể về nhà . Hơn nữa, quân khu lý an toàn bảo đảm. Ta cũng cùng Phó Bồi Cương nói qua chuyện này, hẳn nói cũng sẽ cùng Đàm Bội Thi thương lượng .” Lại kiêu ngạo địch nhân, cũng không khả năng xâm nhập đến bộ đội đặc chủng bàn.

Hạnh Nhược Thủy trầm nghĩ một chút, liền cười gật gật đầu. Như vậy cũng tốt, hai người gặp mặt thời gian hơn. Nàng ở nhà an toàn , hẳn bên ngoài mới có thể đủ căng an tâm, chấp hành nhiệm vụ thời điểm mới có thể không có hậu cố chi ưu.

“Vợ, người thực đáp ứng rồi?” Ứng Trường Không không nghĩ tới như vậy thuận lợi, dù sao nàng là có sự nghiệp nhân.”Kia bồi ứng công ty, người thực bỏ được?”

Hạnh Nhược Thủy cười đến càng thêm sáng lạn.”Đúng với ta mà nói, người cùng gia đình mới là là quan trọng nhất.” Về phần bồi ứng, giao cho Hạ Mặc quản lý thì tốt rồi. Tất yếu thời điểm, nàng cùng Bội Thi tái xuất hiện, nàng tin tưởng Hạ Mặc có này năng lực.

Ứng Trường Không đem xe đứng ở ven đường, ôm chầm nàng liền hôn, thẳng đem nàng hôn thở hồng hộc, tình mê ý loạn.”Vợ, người thật tốt!” Nàng không phải lấy nam nhân vì thiên cái loại này nữ nhân, lại đem hẳn cùng gia đình xảy ra là quan trọng nhất vị trí, đây là từng cái nam nhân tha thiết ước mơ .

Hạnh Nhược Thủy hì hì cười, cảm thấy hảo tâm tình lập tức lại đã trở lại. Ai nhân sinh lý không có một chút mưa gió, nhưng chỉ muốn mưa gió sau lẫn nhau còn hưởng thụ cùng một chỗ, thế nào sẽ không cái gì đáng sợ .

Hai người đầu đầu vô mồm nói nói lặng lẽ nói, không bao lâu, xe liền chạy đến Thúy Bình Phong chân núi. Bởi vì là đi làm ngày, đến leo núi nhân cũng không nhiều.

Ứng Trường Không lôi kéo Hạnh Nhược Thủy đi mua phiếu. Vé vào cửa thực tiện nghi, chỉ cần 25 nguyên.

Sơn hạ có du lịch xe chạy đi lên, muốn 20 nguyên tiền xe. Hiện tại mọi người không thương vận động, thật vất vả đi ra vận động còn muốn ngồi xe, có chút buồn cười. Bất quá Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không là chuyên môn đến leo núi , cho nên xin miễn mời chào.

Hai người nắm thủ vào cửa, riêng chọn một cái ít người đường nhỏ. So sánh với chủ nói muốn trách rất nhiều, còn đầu tiêu một ít, vừa vận thích hợp leo lên. Ngẫu nhiên còn có thể đụng tới một hai cái người trẻ tuổi cãi nhau âm ỉ hướng lên trên đi, tốc độ so với bọn hắn mau nhiều lắm.

Thời tiết còn rất nóng, nhưng là bởi vì thanh sơn nước biếc, cây cối cao lớn tươi tốt, cho nên gió lạnh phơ phất thực thoải mái.

“Bộ đội lý cũng có như vậy thanh sơn nước biếc sao?” Hạnh Nhược Thủy kéo cánh tay hắn, cười tủm tỉm hỏi. Hô hấp mới mẻ không khí, thổi gió núi, tâm tình thực không sai.

Ứng Trường Không vẽ mặt hèn mọn nhìn bốn phía.”Nơi này so với chúng ta bộ đội kém xa. Chúng ta bộ đội có cái 375 đỉnh núi, chúng ta mỗi ngày chạy mười km lên núi nhìn mặt trời mọc, kia cảnh sắc mới kêu tráng lệ. Về sau mang người đi lên núi nhìn xem, người chỉ biết ta nói không giả .”

Hạnh Nhược Thủy nghe hắn nói giống như đó là hắn gia giống nhau tự hào, xì một tiếng liền nở nụ cười. Hắn là thật sự thích bộ đội, thích này một thân quân trang còn có nó sở gánh vác sứ mệnh. Nhưng này dạng một người, sẽ vì nàng làm một cái thích chừng diện nhân không thương giang sơn, hội gió lửa diễn chư hầu hôn quân.

“Cười cái gì?” Ứng Trường Không khó hiểu nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, không có trả lời.

Hai người chậm rãi hướng lên trên đi, đều thường xuyên rèn luyện, cho nên cũng không phiền hà.

Đến giữa sườn núi thời điểm, Ứng Trường Không đi toilet . Toilet ở lộ bên trái một cái tiểu lối rẽ thượng, phía bên phải là một khác điều tiểu lối rẽ thông hướng lương đình, nhưng không thể lại đi phía trước đi rồi.

Hạnh Nhược Thủy đi đến lương đình kia, ngồi thổi trướng gió. Theo lương đình đi xuống xem, mãn nhãn xanh ngắt, thanh phong quét vào mặt mà đến.

Có tiếng người theo chủ nói truyền đến, nghe thanh âm là xuống núi. Chỉ chốc lát, liền nhìn đến ba người từ phía trên đi xuống đến. Kiểu tóc loạn thất bát tao còn nhiễm nhan sắc, vừa thấy chỉ biết không phải cái gì người tốt. Hi hi ha ha đùa giỡn đi xuống dưới, có người vừa vịn hướng lương đình nhìn qua, liền kéo kéo mặt khác hai người. Vì thế, ba người bước đi vào lương đình.

Hạnh Nhược Thủy không phải gốc tử, vừa thấy chỉ biết ba người muốn làm cái gì. Nàng cũng lười trêu chọc bọn họ, chờ bọn hắn tiến vào ngồi xuống, nàng tắc đứng lên ra bên ngoài mặt đi đến. Nhưng là, bọn họ hiển nhiên không chịu làm cho nàng như vậy rời khỏi, ba người đổ ở nàng phía trước cùng tả hữu hai sườn.

“Mỹ nữ, một người sao?” Dáng vẻ lưu manh bộ dáng, ngay cả ngữ điệu đều là bỉ khí mười phần.

Hạnh Nhược Thủy nhú mày, nhân bộ dạng khó coi, cho rằng khó coi, ngay cả miệng hương vị đều huân người chết. Nàng nâng lên thủ đến, dùng ngón trở ngăn trở cái mũi.”Nếu ta không nghĩ ta lão công chặt đứt các người cánh tay chân, tốt nhất mau tránh ra cho ta.”

Nếu thượng tá đi ra, nhìn đến bọn họ vọng tưởng nhúng chàm chính mình lão bà, chỉ sợ này ba người đều phải đoạn cánh tay chân.

“A, mỹ nữ, nói mạnh miệng cũng không tốt. Người lão công là cái gì thân phận, cảnh sát vẫn là làm quan a? Đừng không phải này hội chính tránh ở người nào địa phương phát run nước tiểu quần đi?”

Này ba người là kẻ trộm, thường xuyên xuất hiện ở Thúy Bình Phong, nhân cơ hội ăn cắp du khách tài vật. Người như vậy luôn luôn cả gan làm loạn, nhìn đến lạc đàn nữ tử đều đã đùa giỡn một phen, phía trước còn cường bạo quá vài cái tuổi trẻ nữ hài tử. Bị nhân cường bạo là gièm pha, người bình thường cũng không nguyện ý báo nguy, hưởng hồ báo án cảnh sát cũng không nhất định có thể đem người xấu bắt lại, cho nên những người này lại càng phát can rỡ .

Hạnh Nhược Thủy không có trả lời, chính là lạnh lùng cười. Sau đó, một cái khác lạnh lẽo thanh âm vang lên.

“Ta có thể cho các người lựa chọn giữ lại một chân, tả vẫn là hữu có thể chính mình lựa chọn.” Ứng Trường Không sắc mặt phi thường đáng sợ. Vọng tưởng nhúng chàm chính mình lão bà, kia quả thực là tìm tử!

Ba người kia nghe được thanh âm quay đầu lại đi, nhìn đến cao lớn cường tráng nam nhân vẻ mặt âm trầm, nhất thời liền ừ ừ . Bọn họ cũng không phải bạch hổ , người này vừa thấy chỉ biết rất lợi hại.

“Hắc hắc, đại ca, đây là hiểu lầm, thuần thực hiểu lầm. Đại ca, không quấy rầy các người nghỉ ngơi , chúng ta đi trước !” Cười mỉa , đã muốn đi nhân.

Còn chưa đi ra hai bước. Ứng Trường Không chân dài đảo qua, sau đó lại nhất đá, đem ba

người làm ngã xuống đất. Răng rắc răng rắc vài tiếng qua đi, ba người ngay tại thượng lần qua lần lại, kêu cùng giết heo giống nhau thảm. Đem bọn họ di động còn có trên người tang vật cấp tụ tập đứng lên, giấu ở lương đình phụ cận chỗ cái địa phương, lại xả một cây nhận tính đặc tốt dây đem bọn họ cấp trói cùng một chỗ. Tùy tiện tìm một khối tảng đá, nhét vào đi ngăn chặn bọn họ thối miệng.

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm ở một bên nhìn, cảm thấy đại khoái nhân tâm. Đối phó người như thế, phải ngoan một chút.

Gọi điện thoại báo nguy sau, Ứng Trường Không hướng nàng vươn tay.”Vợ, đi thôi.”

Hạnh Nhược Thủy bắt tay bỏ vào hấn lòng bàn tay, cũng không thấy thương ba cái lưu manh. Nàng thiện lương, nhưng đối loại này làm xằng làm bậy nhân chưa bao giờ hiểu ý nhuần. Cho bọn hấn một chút giáo huấn, có thể thiếu tai họa nhân.

“Như thế nào không tấu bọn họ?” Ứng Trường Không nhìn nàng hỏi, hấn biết vợ muốn đánh nằm úp sấp này ba cái cuộn cuộn không là vấn đề.

Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười, cười đến có chút phá hư.”Ta sợ chính mình không đủ ngoan.” Nếu nàng ra tay, phỏng chừng đem nhân đánh nằm úp sấp còn kém không nhiều lắm, nhiều lắm còn đá hai chân.

Ứng Trường Không cười ha ha, tâm tình thật tốt. Hấn hy vọng của nàng tính tình, nên ** thời điểm thực **, nhưng ngẫu nhiên hội biểu hiện ra đối hấn ý lại.

Hai người cười cười nháo nháo, đi ra đỉnh núi.

Trên đỉnh núi kỳ thật không có bao nhiêu hảo phong cảnh, bất quá là vì đang ở chỗ cao, tầm nhìn mở mang, thả gió lạnh tập nhân mà thôi. Nhưng mà, mọi người hy vọng trên cao nhìn xuống, tốt nhất có thể nhìn xuống thiên hạ.

Bọn họ đến đỉnh núi thời điểm, trên đỉnh đã muốn tụ tập rất nhiều người, có ở nhìn xuống thành phố Z toàn cảnh, đại đa số nhân ở nghỉ ngơi ăn cái gì nói chuyện phiếm. Còn có chút đứa nhỏ y y nha nha, chung quanh tán loạn. Nhìn, còn rất náo nhiệt.

Trên núi chỗ ngồi an bài rõ ràng không đủ, rất nhiều người đều là lấy báo chí pho trên mặt đất, ngồi trên chiếu. Có chút rõ ràng cũng không quản bẩn không bẩn, tùy tiện tùy chỗ an vị.

Bên cạnh có một nhà tiểu bán pho, bán là một ít kỷ niệm tính tiểu ngoạn ý, còn có thủy cùng đồ ăn vặt. Ngoài cửa bãi một ít ăn vặt, giống nóng cầu, cải củ ngư tạp, toan cải củ cái gì. Bởi vì chỉ có này một nhà, cho nên sinh ý thực náo nhiệt, giá cũng quý dọa người. Một cây nho nhỏ nóng cầu, ở dặm cũng liền bán 1 đồng tiền, ở trong này bán 8 khối. Nhưng không có lựa chọn, mọi người cũng chỉ hảo nhin. Nhưng thật ra có chút nhân thông minh, chính mình dẫn theo rất nhiều này nọ, ăn cảm thấy mỹ mãn.

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy thuộc loại lâm thời nẩy lòng tham, cho nên áp cần không có chuẩn bị gì này nọ, liền ngay cả thủy đều không có mua một lọ. May mắn bọn họ thể lực đều tốt lắm, nếu không thật đúng là chống đỡ không đến này đỉnh núi.

Ứng Trường Không nhìn chung quanh một vòng, phát hiện bốn phía đã muốn không có thể lấy tọa vị trí. Bọn họ cũng không có mang báo chí linh tinh có thể điểm pho trên mặt đất gì đó, tổng không thể liền như vậy ngồi xuống. Cuối cùng, phát hiện ở chỗ một góc có một khối đại tảng đá. Đại tảng đá dài xuất ngoại mặt, nhìn có chút nguy hiểm, hơn nữa rất khó hiện lên đi, cho nên cũng không ai dám hiện lên đi.

“Nếu không chúng ta an vị nơi đó?”

“Ân?” Hạnh Nhược Thủy theo tay hấn nhìn lại, quả nhiên nhìn đến một khối đại tảng đá.”Có thể a.”

“Vậy người tại kia chờ ta, ta đi mua này nọ. Người muốn ăn cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy hướng cái kia tiểu điểm pho xem xét liếc mắt một cái, phát hiện cũng không có gì hay ăn gì đó.”Mua cái toan cải củ, lại đến một chén ngư tạp, sau đó mua bình thủy đi.”

“Hảo, vậy người chờ ta.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn đi xếp hàng mua này nọ, sẽ lên đường đi đến kia khối đại tảng đá bên cạnh. Nàng đang muốn nhảy lên đi thời điểm, đột nhiên nhìn đến một ít nhân ở hướng bên này xem, vài cái vẫn là tiểu oa nhi. Đột nhiên sẽ không động, nơi này rất nguy hiểm, nếu có người đi đầu leo lên, sẽ có người đi theo học, dễ dàng gặp chuyện không may.

Nghĩ nghĩ, Hạnh Nhược Thủy lại đi rồi trở về, chạy đến thượng tá bên người.

“Như thế nào không ở kia chờ ta?” Ứng Trường Không nâng thủ sửa sang lại một chút nàng bị gió thổi loạn phát, khó hiểu nói.

Hạnh Nhược Thủy nhìn thoáng qua cái kia địa phương, cười cười.”Cái kia địa phương rất nguy hiểm , ta sợ người khác học theo.”

Ứng Trường Không hiểu được của nàng ý tứ, cười cười, chưa nói cái gì.

Hai người mua này nọ, quyết định cũng không ở trên núi dừng lại, mà là cầm này nọ vừa ăn một bên hướng sơn hạ đi. Xuống núi cùng lên núi giống nhau, cũng có đại lộ cùng đường nhỏ. Đường nhỏ đầu tiểu, xuống núi không dễ dàng ổn định cước bộ, cho nên trên cơ bản không ai đi.

Bởi vì cầm trong tay này nọ, hai người đi xuống đỉnh núi không xa, ở chỗ cái phân nhánh khẩu có một khối san bằng đại tảng đá, vừa vặn có thể ngồi xuống đem này nọ ăn xong.

Ứng Trường Không mua cái củ gừng tạp cùng toan cái củ đều là đại phân lượng , hai người người một ngụm ta một ngụm, ăn cũng là vui vẻ, tuy rằng hương vị không được tốt lắm. Gió lạnh phơ phất , thích ý muốn ngủ .

Hạnh Nhược Thủy ăn không sai biệt lắm , liền thật sự y Ứng Trường Không nhắm hai mắt lại. Nàng chưa buồn ngủ, chính là hưởng thụ loại này yên tĩnh không khí.

Ứng Trường Không tắc mấy khẩu đem này nọ ăn xong rồi, điều chỉnh tư thế, làm cho nàng dựa vào càng thoải mái. Bình thường quá mức bận rộn, rất ít có thời gian cùng nàng chung quanh đi một chút, trong lòng cảm thấy rất ủy khuất của nàng.

Hai người đều tự đắm chìm ở chính mình cảm xúc lý, ai cũng không nói gì. Từ xa nhìn lại, còn tưởng rằng hai người liền như vậy dựa vào đang ngủ đâu.

Bọn họ sở tọa vị trí, vừa vặn là lối rẽ lối vào, lối rẽ còn muốn hướng bên trong kéo dài thật dài một đoạn đường. Hơn nữa cách đó không xa chính là quẹo vào, nhìn không tới tận cùng bên trong vị trí. Vừa mới bọn họ xuống dưới thời điểm, cũng không có nhìn đến nhân. Lặng lặng ngồi một hồi, lại nghe đã có người đang nói chuyện, là một nam một nữ.

Hai người thính lực đều rất tốt , nhất là Ứng Trường Không, lỗ tai khả linh rất. Đãi đem hai người nói chuyện nội dung nghe hiểu được , hai người liếc nhau, Hạnh Nhược Thủy nhìn đến thượng tá trong mắt tựa hồ đều phải bốc hỏa . Kia nữ , là cái quân tẩu. Nàng vừa rồi ngay tại kia oán giận trượng phu như thế nào không tốt, đẩy mình ủy khuất đường như.

Hai người hẳn là cũng là biết cái này sơn lộ đầu tiểu lợi hại, người bình thường sẽ không từ nơi này đi, cho nên mới tìm vị trí này đến yêu đương vụng trộm. Hơn nữa nếu là người bình thường, chỉ cần không hướng lối rẽ lý đi, cũng là sẽ không phát hiện có người . Hai người thanh âm cũng không tính đại, chính là vợ chồng hai nhĩ lực hảo.

Hạnh Nhược Thủy hai tay bắt lấy Ứng Trường Không bàn tay to, không tiếng động trấn an hắn. Tuy rằng hắn là tham gia quân ngũ , nhưng là quân không được người ta gia sự. Thiên hạ này mặc kệ gả cho cái dạng gì nam nhân, luôn luôn một ít nữ nhân chẳng phải an phận . Nhất là ở nay đạo đức quan niệm càng ngày càng nông cạn tình huống hạ, bao nhiêu làm thiếp tam đều thành một loại thủy triều, khiển trách đều khiển trách bất quá đến.

Ứng Trường Không bỗng nhiên đứng lên, thẳng tắp hướng lý hướng, Hạnh Nhược Thủy chắn đều ngăn không được, đành phải theo sau. Người ở bên trong nhìn đến đột nhiên có người vọt vào đến, cũng sợ hãi. Kinh hoảng đứng lên, hai người gắt gao lần lượt.

“Giống người như vậy không tuân thủ nữ tắc nữ nhân làm quân tẩu, kia mới là quân nhân lớn nhất bị ai. Nếu không có làm một cái quân tẩu năng lực, lúc trước sẽ không nên cùng quân nhân kết hôn. Người hoàn toàn có thể đi bán, bán cả đời cũng không sẽ có người quân người!” Ứng Trường Không nổi giận dùng dùng mắng xong , lôi kéo Hạnh Nhược Thủy bước đi.

Kia hai người sống sót một hồi, chợt nghe đến kia nữ mắng một câu:”Quan người chuyện gì, bệnh thần kinh!”

Ứng Trường Không bước chân rất nhanh, Hạnh Nhược Thủy bị hấn lôi kéo, không thể không chạy mới có thể đuổi kịp. Xuống núi lộ dùng chạy, luôn luôn chút muốn cút xuống đi cảm giác. Nhưng là hấn đang ở cơn tức cấp trên, nàng cũng không hé răng. Đãi tâm tình chậm rãi bình ổn, Ứng Trường Không mới dừng lại đến, xoay người một tay lấy nàng ôm vào trong ngực.”Vợ, thực xin lỗi.”

Hạnh Nhược Thủy hồi ôm hấn, chụp vỗ về hấn phía sau lưng.”Quân nhân phần lớn là tốt, nhưng là người không thể phủ nhận cũng có cá biệt người xấu, như vậy quân tẩu cũng là giống nhau, cho nên không đáng làm cho này loại nữ nhân tức giận.”

“Ta biết.” Nhưng là, cái kia nữ nhân mắng nàng trượng phu thời điểm đem tên cấp mắng đi ra, đó là hấn binh.”Ta chỉ là thay ta binh không đáng giá.”

“Nàng trượng phu là người binh?” Hạnh Nhược Thủy hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới khéo như vậy. Nếu là như thế này, vậy khó trách. Đừng nhìn thượng tá rất lạnh khốc bộ dáng, bình thường huấn luyện nghe nói cũng không thiếu đem bọn họ hướng tử lý chỉnh, kỳ thật thực quan tâm bọn họ. Cũng từng nghe hấn binh nói chuyện phiếm thời điểm nói qua, ra nhiệm vụ thời điểm, hấn là hận không thể chính mình đem toàn bộ nguy hiểm đều khiêng, che chở hấn từng cái binh an toàn trở về. Đây có lẽ cũng là hấn lãnh khốc, này binh lại đối hấn chết tâm thấp nguyên nhân.

“Àn, đi thôi.”

Nguyên lai, cái kia nữ nhân trượng phu kêu Hà Tĩnh Văn, là Ứng Trường Không một cái binh. Hà Tĩnh Văn là Sơn Đông hấn tử, trong nhà là nông thôn, trong nhà trừ bỏ hấn còn có cái ca ca, gia cảnh rất nghèo khó. Trước khi kết hôn, hấn mỗi tháng tiền lương trên cơ bản đều là một phần không dư thừa kí về nhà. Cũng là dựa vào này đó tiền, trong nhà cái nổi lên phòng ở, ca ca mua lượng tiểu xe vận tải kéo này nợ, ngày mới chậm rãi quá.

Một lòng thanh trong nhà, mãi cho đến 28 tuổi, Hà Tĩnh Văn tài kết hôn. Tân nương vương thực mai là thành phố Z đại ngọn núi đứa nhỏ, đọc sơ trung liền đi ra thành phố Z làm công, luôn luôn tại khách sạn làm trước sân khấu. Một lần buổi tối đi ra ngoạn thiếu chút nữa bị nhân cường bạo, ra sao Tĩnh Văn cứu nàng. Thường xuyên qua lại, hai người liền tốt như vậy thượng. Không đến hai tháng, hai người liền kết hôn.

Hà Tĩnh Văn

là trong đó úy, phó ngay cả cấp, còn không phù hợp tùy quân điều kiện. Kết hôn sau, hấn ngay tại thành phố Z thuê cái nhất thất nhất thính làm cho thê tử trụ. Trong nhà cũng thể tuất hấn, hướng hồ ngày cũng tốt hơn, cho nên cũng không dùng hấn kí tiền trở về. Hấn là cái người thành thật, lại đau lão bà, mỗi tháng tiền lương đều kể hết giao cho lão bà. Vừa mới bắt đầu ngày còn quá rất tốt, chính là lòng người hội biến. Vương thực mai cầm Hà Tĩnh Văn tiền lương, càng hoa càng lớn tay chân. Nàng lại ở khách sạn công tác, gặp hơn hình hình thức thức nhân. Cứu nhi cứu chi, càng ngày càng chưa đủ hiện tại cuộc sống, ghét bỏ chính mình trượng phu kiếm tiền thiếu, còn thường xuyên không gia.

Đối với việc này, Ứng Trường Không cũng có nghe thấy. Chính là Hà Tĩnh Văn là cái nam nhân, cũng sẽ không thích người khác hỏi đến chính mình gia sự, cho nên hấn cũng làm bộ như không biết. Nguyên bản nghĩ đến chính là làm ồn ào, lại không nghĩ rằng cứ nhiên cùng nam nhân khác pha trộn đến cùng nhau. Khó trách gần nhất Hà Tĩnh Văn luôn sầu mi khổ kiểm, huấn luyện thời điểm còn bởi vì thất thần mà bị thương.

Hạnh Nhược Thủy đem chuyện xưa nghe xong, cảm thấy trong lòng cũng đến mức hoảng, lại không biết nói cái gì. Loại này chuyện xưa cơ hồ mỗi ngày đều có thể ở trong tin tức nhìn đến, càng là khiển trách, người như vậy lại càng ngày càng nhiều. Nay xã hội đạo đức bại hoại, quan niệm văn vẻ càng ngày càng lợi hại, khó lòng phòng bị.

Trầm mặc một hồi, Ứng Trường Không đột nhiên nói:”Ta tuyệt không xem trọng Mai Ngạn Đình cùng Trần Thiện, ta không hy vọng Trần Thiện trở thành cái thứ hai Hà Tĩnh Văn.”

Hạnh Nhược Thủy im lặng, trải qua thượng tá phân tích, nàng cũng hiểu được Mai Ngạn Đình không thích hợp.”Bọn họ đều là người trưởng thành rồi, chính mình có ý nghĩ của chính mình. Nếu thật là phá hư kết

quả, chính bọn họ gánh vác là tốt rồi. Huống hồ nhân là hội biến , có lẽ theo Trần Thiện, Mai Ngạn Đình sẽ có sở thay đổi cũng không cũng biết.”

Sự tình gì đều không có tuyệt đối . Có người theo hảo đồi bại, tự nhiên cũng có người theo phá hư biến thành tốt. Huống hồ, Mai Ngạn Đình coi như không hơn phá hư.

“Có lẽ đi.” Ứng Trường Không hơi hơi nheo lại mắt, nhìn xa xa, dùng sức hô một hơi. Quay đầu nhìn nàng, nở nụ cười.”Ta chỉ muốn xen vào ta tốt vợ thì tốt rồi.”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, ngẩng đầu lên đến ha ha ngây ngô cười.”Cái này đúng rồi. Mỗi người đối chính mình phụ trách nhiệm, sau đó quản đường như mình bạn lữ cùng đưa nhỏ, chính là tối xã hội lớn nhất cống hiến.”

Khác cái gọi là rộng lớn sứ mệnh, đều là hư .

“Người xem so với ta thấu triệt.” Ứng Trường Không ôm nàng, không thể không thừa nhận chính là như vậy cái để ý.

Hạnh Nhược Thủy cười lắc đầu.”Người không phải nhìn xem không ra triệt, người là quân nhân, thói quen lấy quốc gia an nguy cùng dân chúng hạnh phúc vì sứ mệnh, cho nên muốn so với ta nhiều. Nhữu tạp nhân tố hơn, tự nhiên liền nhìn không thấu .”

“Nghe ta còn giống như rất vĩ đại thôi.”

“Đó là, ai dám nói ta lão công không tốt, ta cái thứ nhất tấu hấn.”

“.....”

Theo sơn hạ xuống dưới, thời gian đã muốn đến chạng vạng thời gian . Khu xe trở lại dặm, vừa vặn là bữa tối thời gian.

Hạnh Nhược Thủy cấp Đàm Bội Thi gọi điện thoại, nghĩ đi nhà nàng lý cộ cơm. Kết quả Đàm Bội Thi trong nhà có thân thích lại đây thăm bọn họ, Hạnh Nhược Thủy sẽ không muốn đi thẩu này náo nhiệt .”Này cơm cộ không được, chúng ta vẫn là ngoan ngoan về nhà nấu cơm đi.”

“Có thể hay không quá mệt mỏi ? Nếu không chúng ta ở bên ngoài ăn lại trở về?”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu.”Về nhà làm đi, ta còn là thích ăn chính mình làm đồ ăn.”

“Hảo.”

Xe chạy đến tiểu khu ngoài cửa cách đó không xa chợ, Hạnh Nhược Thủy làm cho Ứng Trường Không ở trong xe chờ, hấn vẫn là theo xuống dưới. Mua cái gì, hấn đều lập tức linh đi qua, sợ mệt đến vợ.

Lấy lòng đồ ăn trở về, lại phát hiện xe giữ hơn hai người, Trần Thiện cùng Mai Ngạn Đình. Trần Thiện nhận được Ứng Trường Không hấn mã, cho nên nguyên bản chờ ở tiểu khu đại môn khẩu , liền vội vàng chạy tới.

“Đội trưởng, tẩu tử. Ta nhóm đến cộ cơm .” Trần Thiện trong tay cũng dẫn theo bao lớn bao nhỏ , có đồ ăn cũng có hoa quả.

Hạnh Nhược Thủy vừa thấy, mua lập lại.”Như thế nào cũng không trước tiên đánh cái điện thoại nói một tiếng?”

Hai người liền ha ha ngây ngô cười, cũng không trả lời.

Hạnh Nhược Thủy đánh giá , bọn họ tới là vì bom chuyện đó tình. Không trước đó gọi điện thoại, là lo lắng bị cự chi ngoài cửa đi. Trần Thiện làm người thành thật, trong bụng không bao nhiêu lo loạn nói nói, như vậy này tiên trăm hậu tấu ý tưởng là Mai Ngạn Đình đưa ra . Nàng nhú nhú mày đầu, chưa nói cái gì.”Lên xe đi, chúng ta đều đối bụng.”

Về nhà, uống lên trà sau, Ứng Trường Không liền mang theo Trần Thiện đi phòng bếp rửa rau thiết thái . Hấn sợ vợ mệt mỏi, cho nên trước đem hết thủy chuẩn bị tốt, chỉ chờ hạ oa.

Hạnh Nhược Thủy mở tivi, vừa ăn gạo, một bên cùng Mai Ngạn Đình có một câu mỗi một câu nói xong. Có lẽ là vào cửa liền cảm thấy trong lòng kiên định, Mai Ngạn Đình cũng khẳng định nói chuyện.

“Tích Mộng tỷ.” Mai Ngạn Đình cùng nàng hàn huyên một hồi, liền nhin không được tưởng đem đề tài cấp vòng đến kia sự kiện thượng.

Hạnh Nhược Thủy đem tầm mắt theo ở tivi chuyển lại đây, ừ một tiếng.

“Kia sự kiện, ta thật sự không phải cố ý. Ta nhìn thấy các người hai cùng một chỗ ảnh chụp, ta cũng chia biện không ra có phải hay không đã làm tay chân. Hắn còn nói hình như là thật sự bộ dáng, ta đã nghĩ làm một chuyện tốt mà thôi, ta thật không nghĩ tới sẽ là như vậy.” Bởi vì này sự kiện, cả một ngày Mai Ngạn Đình đều ở không yên bất an, cảm thấy mọi người xem của nàng ánh mắt cũng cùng dĩ vãng bất đồng.

Hạnh Nhược Thủy cũng không tưởng lại cùng nàng nói cái gì đạo lý, nàng đột nhiên cảm thấy mặc kệ chính mình nói cái gì, Mai Ngạn Đình cố gắng đều nghe không vào.” Về sau ở lâu cái tâm nhàn đi. Nhân không thể rất có tâm cơ, nhưng không thể không có phòng nhân chi tâm.”

“Ta đã biết.” Mai Ngạn Đình lập tức liền nở nụ cười, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, không nói cái gì nữa, lại đem lực chú ý phóng tới ở tivi.

Nàng xem là quân sự kênh. Mai Ngạn Đình không có hứng thú, vì thế âm thầm đánh giá của nàng bên cạnh. Tầm mắt nhìn chung quanh bên trong bố trí, càng xem càng cảm thấy Tích Mộng tỷ phòng ở thật sự thật khá thật thoải mái. Nàng cũng tưởng có cái thư thư phục phục gia, an an ổn ổn sống, sẽ không lại phiêu bạt, cũng không dùng lại vì củ gạo du muối mà phiền não.

Tại phòng bếp, Ứng Trường Không cùng Trần Thiện đang ở ra sức làm việc. Tham gia quân ngũ nam nhân, chẳng sợ trừ nghệ không được tốt lắm, đao công phương diện cũng là vô cùng tốt.

“Đội trưởng, ta, ta muốn đánh nhau kết hôn báo cáo.” Trần Thiện ngốc ngốc nói.

Ứng Trường Không dừng một chút, quay đầu đến xem hắn.” Đã muốn hiểu rõ rồi chứ?” Kỳ thật không cần hỏi, lần trước nói qua nói sau, hắn chỉ biết hội như vậy. Trần người lương thiện thành thật có trách nhiệm cảm, nếu cùng Mai Ngạn Đình đã xảy ra quan hệ, đó là khẳng định muốn kết hôn của nàng.

“Đội trưởng, ta cũng tưởng quá lão bà đứa nhỏ nóng đầu giường đặt gần lò sưởi cuộc sống.” Cuối cùng, còn phụ họa ha ha ngây ngô cười, vẻ mặt hàm hậu chân thành.

Ứng Trường Không vốn tưởng dẫn dò hắn hai câu, cuối cùng vẫn là từ bỏ. Tự như Nhược Thủy nói, mọi người có mọi người lựa chọn, vô luận kết quả như thế nào, chỉ cần bọn họ khẳng định cảm gánh vác là tốt rồi. Thân thủ vô một chút Trần Thiện đầu vai, nói:” Đi a! Tính ở trong này làm hôn lễ, vẫn là về nhà?”

“Ta muốn mang Đình Đình về nhà, làm cho ta ba mẹ cũng nhìn xem con dâu.” Tham gia quân ngũ không dễ dàng thú lão bà, Trần Thiện hôn sự cũng là lão nhân gia vẫn quan tâm.

Ứng Trường Không gật gật đầu, cũng hiểu được như vậy có vẻ hảo.” Bất quá quay đầu còn phải thỉnh các huynh đệ ăn một chút, nếu không làm người!”

“Không thành vấn đề, đội trưởng! Phải!” Quân đội là một cái bồi dưỡng nhiệt huyết địa phương, cũng là một cái bồi dưỡng huynh đệ tình địa phương. Bọn họ cùng nhau đã trải qua vô số gian nan đi ra sinh nhập tử, kia cảm tình nhưng là muốn so với huyết thống quan hệ còn muốn tới chân thành tha thiết tới chắc chắn.

Ứng Trường Không một cái tát liền tiếp đón đi qua, chính hắn vui vẻ, Trần Thiện cũng vui vẻ.

Không bao lâu, nồi cơm điện phát ra giọt giọt thanh, nên hái nên thiết đều chuẩn bị cho tốt, chỉ chờ đầu bếp ra tay.

“Vợ, thu phục.” Ứng Trường Không đi ra, ở Hạnh Nhược Thủy bên người ngồi xuống, thủ tự nhiên lăm lăm thượng của nàng thắt lưng.

Hạnh Nhược Thủy hướng miệng hắn lý tắc một viên gạo, sau đó bắt tay lý gạo buồng, xả quá khăn tay lau thủ.” Ta đây đi sao.”

Mai Ngạn Đình vừa thấy đến Ứng Trường Không xuất hiện, liền cùng con chuột nhìn thấy miêu dường như, mao đều dựng thẳng lên đến đây. Đứng lên, đi theo Hạnh Nhược Thủy chạy.”Ta đi nhìn xem có hay không cần hỗ trợ.”

Ứng Trường Không chỉ cho bị tứ đồ ăn nhất canh, nhưng là phân lượng thực chừng. Thực rõ ràng, hẳn không nghĩ đồ ăn phẩm loại nhiều lắm, đem vợ cấp một đến.

Hạnh Nhược Thủy nhìn phiền tốt ngư, không thể không lại cảm thán quân nhân đao công. Mỗi một phiên đều là giống nhau đầy độ, hình dạng cũng là cực kỳ tương tự, nhìn cảnh đẹp ý vui. Xuất ngũ quân nhân trừ bỏ đi làm bảo tiêu cùng bảo vệ cửa, cố gắng còn có thể đi làm đại tửu điểm làm thiết thái công.

“Tích Mộng tỷ, có cái gì cần ta hỗ trợ?” Mai Ngạn Đình theo vào đến, ân cần vòng quanh nàng chuyển. Cho dù không có thể lấy hỗ trợ địa phương, nàng cũng không muốn đi phòng khách góc. Nếu Tích Mộng tỷ ở, tỷ phụ ánh mắt sẽ ôn nhu rất nhiều. Tích Mộng tỷ không ở thời điểm, hẳn tầm mắt tựa như một cây đao đường như, làm cho người ta áp cần không dám nhìn.

Hạnh Nhược Thủy một bên mở hỏa, một bên bốn phía nhìn xem.”Giống như không có, bọn họ đều chuẩn bị cho tốt. Người đi ra ngoài theo chân bọn họ cùng nhau xem tivi đi, nơi này có khói dầu.”

Kỳ thật nhà bọn họ đồ làm bếp tương đương sa hoa, tại phòng bếp áp cần không có gì khói dầu.

“Bọn họ hai nam nhân nói chuyện phiếm, ta lại sắp kh

ông hơn miệng, ta còn là ở trong này cùng người đi.” Đừng nói nàng cùng Ứng Trường Không, chính là cùng Trần Thiện cũng không bao nhiêu tiếng nói chung.

Trần Thiện hàm hậu thành thật, ngay cả câu dễ nghe nói cũng không sẽ nói. Nhưng đối nàng không sai, rắn chắc thân thể giống nhất bức tường, làm cho nàng cảm thấy an toàn. Xác định quan hệ ngày đầu tiên, liền đem sổ tiết kiệm đều giao cho tay nàng lý, nói về sau hàng tháng tiền lương đều đã đánh tới sổ tiết kiệm thương. Như vậy nam nhân, nàng cho tới bây giờ không dụng tới quá. Cho nên chẳng sợ Tích Mộng tỷ nói nhiều như vậy, nàng vẫn là tưởng cùng Trần Thiện kết hôn. Chỉ bằng hẳn đối chính mình hảo, nàng cảm thấy ngày lại nan cũng có thể quá đi xuống.

Hạnh Nhược Thủy không nói cái gì nữa, chuyên tâm xào rau. Sao tốt lắm, làm cho Mai Ngạn Đình mang sang đi, chuẩn bị ăn cơm.

Nhìn đã muốn đi ra bốn đồ ăn, Ứng Trường Không liền đi nhanh tiến vào. Cuối cùng một cái là thủy nấu ngư, thật lớn một chậu, hẳn lo lắng nàng không cẩn thận hội nóng đến chính mình.

Mai Ngạn Đình vừa thấy đến hẳn tiến vào, vội vàng lui ra, liền cùng gặp quỷ dường như.

Ứng Trường Không quay đầu xem xét nàng liếc mắt một cái, nói:”Nàng xem đến ta như thế nào cùng gặp quỷ dường như.”

“Nàng nhân có vẻ miễn cảm. Như thế nào vào được, không cùng Trần Thiện nói chuyện phiếm?” Thất lưng bị hẳn nắm ở, Hạnh Nhược Thủy nghiêng đầu cọ cọ hẳn cảm.

“Kia tiểu tử bát gây gộc đánh không ra một cái thí đến, cùng hẳn có cái gì hảo tán gẫu.” Nói xong, ở nàng gáy oa lý cọ cọ.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, nghề hẳn nói:”Chính người cũng tốt không đến chạy đi đâu.”

Ứng Trường Không chưa nói cái gì, chính là chặt chẽ bá chủ của nàng thất lưng.

Thủy nấu ngư rất nhanh liền chuẩn bị cho tốt, thật lớn một chậu, Ứng Trường Không mang sang đi thời điểm còn cồn. Hoa tiêu, làm hạt tiêu mùi hỗn loạn ngư tiên vị, làm cho người ta ngón trở đại động.

Một chút cơm, hai nữ nhân chưa ăn bao nhiêu.

Nam nhân lại cùng châu chấu quá cảnh dường như, gió cuốn mây tan, đem cuối cùng một chút đồ ăn nước đều ăn luôn. Ăn xong rồi còn thực tự giác rửa chén thu thập phòng bếp, lau lòe lòe tỏa sáng.

Uống trà, Trần Thiện đột nhiên xuất ra nhất điệp tử tiên đến.

Khác ba người cũng không biết hẳn đây là muốn làm gì, không hiểu này ảo diệu nhìn hẳn, là muốn đổ lên bao sao?

Trần Thiện nháo nháo đầu, nói:”Đội trưởng, ta nghe Đình Đình nói, kia phòng ở là người cấp thuê . Ta cảm thấy kia thích hợp cuộc sống, về sau còn làm cho nàng trụ kia. Nghe nói người thanh toán một năm tiền thuê nhà, tiền thuê bao nhiêu, người cấp ta nói nói, ta trả lại người tiền.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút.”Trần Thiện a, này –”

“Tiền thuê 300, tổng cộng 3600, lúc ấy ta kia bằng hữu ở một tháng, người cấp 3300 là được rồi.” Ứng Trường Không thoải mái điểm số. Ở hẳn xem ra, có nợ còn khiếm thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không thể đem người khác giúp trở thành là đương nhiên. Chẳng sợ lúc ấy còn không khởi, có thể còn phải nổi lên, hay là muốn còn thượng.

Mai Ngạn Đình nghe vậy, không khỏi nhìn Ứng Trường Không liếc mắt một cái, ngạc nhiên giương miệng. Nàng không có dự đoán được, hẳn hội như vậy thích thú sẽ .

Trần Thiện cao hứng a bạch nha, số tiền đưa cho hẳn.”Ai, hảo a.” Như vậy không giống như là muốn còn khiếm cho người khác, đổ như là thu được hồng bao dường như.

Ứng Trường Không đem tiền lấy lại đây, tùy tay đặt lên bàn.

Mai Ngạn Đình nhìn kia nhất điệp tử màu đỏ tiền mặt, thu hồi tầm mắt, liền nhìn đến Trần Thiện ngây ngô đối chính mình cười. Trong lòng, cũng không biết cái gì tư vị.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, cũng hiểu được ý tứ của hẳn . Viên Mộng cũng từng nói qua, thiện lương phải có độ, không thể để cho người khác đem chính mình giúp trở thành là đương nhiên.

Chờ bọn hẳn đi rồi, Hạnh Nhược Thủy mới cầm lấy tay hẳn, nói một câu thực xin lỗi.

Ứng Trường Không cười cười, nói:”Ta biết, người rất thiện lương . Này may mắn Trần Thiện là của ta cấp dưới, hẳn nếu của ta lãnh đạo, nếu có tâm nhân muốn làm văn vẻ, cái này thành hồi lộ . Huống hồ có nợ còn khiếm thiên kinh địa nghĩa, không thể bởi vì hẳn là ta huynh đệ có thể ngoại lệ, đây là nguyên tắc vấn đề. Ta là nhất thời đã quên lúc này sự, nếu không ta sớm bảo người hướng Mai Ngạn Đình phải về đến đây. Người khác giúp, kỳ thật cũng thuộc loại không làm mà hưởng. Trường kỳ nhận giúp mà không tư hồi báo, cửu nhi cửu chi liền dưỡng thành thói quen, sẽ luôn thân thủ hỏi người khác muốn .”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, hiểu được hẳn nói đều là đối với . Đồng thời, ở trong lòng âm thầm nhớ kỹ: Về sau ở nhân tình lui tới thượng cũng cần nhiều hơn chú ý, đừng trúng bẫy lắm hẳn.

Hai người lại ngẩng nhìn một hồi tivi. Ứng Trường Không liền lôi kéo nàng cùng đi tắm rửa, tránh không được một phen lửa nóng triền miên.

Theo phòng tắm đi ra, Hạnh Nhược Thủy đem ngáy nhân thượng tá đổ lên trên giường đi ngủ thấy, chính mình viết một hồi tiểu thuyết. Ý nghĩ thực thông, chỉ viết nửa giờ liền quan máy tính . Nàng nhất tối gần giường, đã bị thượng tá đột nhiên thân thủ đánh đổ, kéo vào trong lòng.

Hôm nay đi leo núi , ở phòng tắm lại vận động một phen, Hạnh Nhược Thủy cũng có chút mệt mỏi. Ở thượng tá trong ngực cọ cọ, một hồi liền đang ngủ.

Ngủ thẳng nửa đêm, mơ mơ màng màng trung, tổng cảm thấy có cái gì không đúng. Hạnh Nhược Thủy ưm một tiếng, thân thủ hướng bên cạnh sờ sờ, không. Phút chốc, mở mắt.

Nương ngoài cửa sổ về điểm này ánh sáng, nàng xem đến trên giường chỉ có chính mình một người.”Trường Không? Trường Không?” Không có đáp lại.

Hạnh Nhược Thủy xốc lên chăn xuống giường, chạy xuống lầu đi tìm nhân, trong phòng khách đen tuyền , không có người; Khách phòng một đám tìm khắp qua, cũng không có người; Cuối cùng nàng lại chạy lên lầu đỉnh, vẫn là không có người!

Hạnh Nhược Thủy ỷ ở mái nhà kia phiền trên cửa, trong lòng có chút loạn.

Chẳng lẽ hội bộ đội ? Như thế nào không rên một tiếng trở về đi?

111. Chương 111: Đối Phó Cổ Gia

Hạnh Nhược Thủy ở mái nhà ngậy người một hồi, lại nhớ tới trong phòng, mở ra đăng.

Nàng tựa vào trên cửa lại sợ run một hồi, đột nhiên phát hiện trên bàn đèn nặng hé ra giấy, chạy tới vừa thấy, quả nhiên là thượng tá rồng bay phượng múa chữ to — bảo bối nhi, chờ ta về nhà!

Chỉ có này vài, Hạnh Nhược Thủy lại lập tức an tâm. Hấn khẳng định là nhận được khẩn cấp nhiệm vụ, lại nhìn đến nàng đang ngủ, cho nên không kịp cùng nàng nói lời từ biệt.

Đi vào phía trước cửa sổ, rút ra rèm cửa sổ, trên bầu trời một vòng trăng tròn. Hạnh Nhược Thủy hai tay tạo thành chữ thập, nhắm hai mắt lại. Ưng Trường Không, người nhất định phải Bình An trở về!

Tạo nên rèm cửa sổ, bỏ lại trên giường, lại không có buồn ngủ. Trần trọc hồi lâu, thiên tờ mờ sáng thời điểm, mới mơ mơ màng màng lại đang ngủ. Tỉnh lại khi cũng là không có choáng váng đầu não trưởng cảm giác, tinh thần cũng không tệ lắm.

Không có khác chuyện tình, phải đi công ty. Gần nhất cũng chưa như thế nào quản công ty chuyện tình, may mắn Hạ Mặc có khả năng, nếu không phi loạn thành hỗn loạn không thể.

“Nếu tỷ, đã về rồi.”

“Nếu tỷ, sớm.”

“.....”

Mọi người nhiệt tình chào hỏi, tinh thần diện mạo coi như không sai. Nhìn đến viên công sinh cơ bưng bưng trạng thái, lão bản tâm tình tự nhiên cũng tốt.

Hạnh Nhược Thủy phát hiện, Mai Ngạn Đình tựa hồ hưng trí không đủ, nhưng là không hỏi nhiều. Nàng buông này nọ, cầm cái chén đi tẩy trừ, đi ra thời điểm thói quen tính đi phun tào tường nhìn xem. Ngạc nhiên phát hiện, hôm nay phun tào tường lập tức hơn không ít trang giấy. Minh lý ngầm, nói nhân giống như đều là Mai Ngạn Đình, khó trách nàng tinh thần không tốt.

Hạnh Nhược Thủy cầm cái chén trở về thời điểm, ở trước nhất mặt vị trí vỗ vỗ bàn tay, làm ọi người dừng lại.”Mọi người hãy nghe ta nói nói mấy câu. Cái kia phun tào tường tồn tại, là vì làm ọi người có một địa phương biểu đạt chính mình trong lòng ý tưởng, cũng là hy vọng có thể cho nhau đốc xúc cho nhau cải tiến. Nhưng là, không cần lợi dụng nó đến tiến hành nhân thân công kích. Ở bồi ứng, mặc kệ người ở cái gì chức vị, người đều là này đại gia đình nhất viên. Chúng ta chỉ có gắt gao đoàn kết cùng một chỗ, mới có thể sáng tạo rất tốt công trạng, lấy đến càng nhiều MONEY, mọi người nói đúng không là? Ta đã nghĩ nói điểm này.”

Mai Ngạn Đình ngay cả cũng không ngẩng đầu lên, còn thật sự dán hóa đơn. Chính là đầu đều thấp đến bụng lên rồi, răng nanh cắn môi.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ vỗ vỗ của nàng đầu vai, chưa nói cái gì, trở về văn phòng.

Buổi sáng cùng hộ khách liên hệ một chút, hồi phục một ít bưư kiện, nháy mắt mấy cái liền trôi qua.

Buổi chiều thời điểm, truyền đến một cái bất hạnh tin tức. Thành phố S mổ cái xúc tiêu viên tối hôm qua ở trên đường trở về bị nhân cường bạo, may mắn hảo tâm nhân đưa đến bệnh viện. Nghe nói còn bị rất trọng ngoại thương, nhưng nặng nhất thương ở trong lòng. Tiểu cô nương vừa mới vừa 20 tuổi, tốt thì giờ tao ngộ rồi như vậy bất hạnh.

Xúc tiêu viên người nhà cho rằng đây là đang làm việc trong quá trình đã bị thương tổn, chỉ điểm công ty đòi lấy bồi thường. Thành phố S hạng mục người phụ trách có lẽ là tìm từ không lo, quản gia chúc cấp chọc nóng nảy, nói muốn báo nguy, huyền có chút không thể văn hồi trạng thái.

Hạnh Nhược Thủy tự mình cấp cô gái phụ thân gọi điện thoại, đối phương ở bên kia hức đầu liền mắng, chờ hấn mắng đủ, nàng mới tốt ngôn khuyên bảo. Khuyên can mãi, bọn họ cuối cùng là tỉnh táo lại.

Hạnh Nhược Thủy hiểu được, tiền cũng không thể giải quyết hết thấy vấn đề. Đối cái kia cô gái mà nói, điểm ấy bởi thường không tính cái gì, thể xác và tinh thần sở gặp thương tổn mới là đau nhất. Nếu không thể đi ra bóng ma, có lẽ cả đời liền như vậy bị hủy.

Vì thế, Hạnh Nhược

c Thủy định rồi buổi tối vé máy bay, về nhà thu thập này nọ liền thẳng đến thành phố S. Nàng không biết chính mình sở làm có hay không đúng, nhưng ít ra muốn đi làm.

Tới thành phố S đã muốn là rạng sáng, bệnh viện sớm qua thăm bệnh thời gian. Nàng đến bệnh viện bên cạnh một nhà khách sạn, tại kia ở cả đêm. Ban đêm kỳ thật không như thế nào ngủ, lăn qua lộn lại, trong đầu tĩnh nghĩ thế nào đi khuyên bảo cái kia cô gái. Cô gái có một dễ nghe tên, kêu Phong Noãn, mọi người đều kêu nàng ấm áp.

Nghe nói nàng tính cách hướng ngoại, cả ngày cười hì hì, thực nhiệt tình, như nhau của nàng tên làm cho người ta lấy ấm áp cảm giác.

Sáng sớm hôm sau Hạnh Nhược Thủy liền đi lên, ở khách sạn tùy ý ăn bữa sáng, đi mua nhất thức bách hợp cùng nhất gói to hoa quả liền thẳng đến bệnh viện. Ở phòng bệnh cửa, liền đụng phải đi mở ra thủy lão phụ thân. Về mặt nếp nhăn, khuôn mặt muốn so với thực tế tuổi lão rất nhiều, vừa thấy chính là vất vả độ nhật người thành thật.

“Thức thức nhĩ hảo, ta là Hạnh Nhược Thủy, ta đến xem ấm áp.” Hạnh Nhược Thủy đối hân cười cười, lặng lẽ chờ đợi một hồi đau mắt.

Lão phụ thân đánh giá nàng, một lát sau mới phản ứng lại đây, nói: “Người chính là cái kia công ty lão bản?” Có chút đề phòng, có chút phản nộ.

“Đúng vậy.”

Lão phụ thân còn không có phát tác, trong phòng bệnh lão mẫu thân nghe tiếng lao tới đánh về phía Hạnh Nhược Thủy, xé rách của nàng quần áo. Miệng không ngừng mà mắng, một bên mắng một bên khóc, ở Hạnh Nhược Thủy trên người bắt vài nói dấu vết.

Sau lại vẫn là lão phụ thân bình tĩnh một ít, đem nàng cấp khuyên ở.

Câu kia “Ta hảo hảo khuê nữ cứ như vậy bị hủy” làm cho Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng thập phần không phải tư vị, nàng biết chính mình nói cái gì cũng bù lại không được, chỉ có thể liên tiếp về phía bọn họ xin lỗi.

“Thức thức, a di, mời các người tin tưởng ta. Ta là thiệt tình đến xin lỗi, nếu không ta sẽ không ngàn dặm xa xôi đến nơi đây đến ai mắng, có phải hay không? Phát sinh chuyện như vậy ta cũng rất khó quá, nhưng là sự tình đã muốn đã xảy ra, chúng ta còn như vậy lại âm ỹ lại nháo, sẽ chỉ làm ấm áp càng khó chịu, đúng hay không? Cho nên, chúng ta tỉnh táo lại, trọng yếu nhất là muốn cho ấm áp kiên cường đứng lên, một lần nữa tìm về trước kia cái kia nàng, các người nói đúng sao?”

Có lẽ là Hạnh Nhược Thủy trong lời nói thật sự nói đến bọn họ trong lòng đi, hai vị lão nhân gia thế này mới tỉnh táo lại. Mẹ lau nước mắt, khóc thút thít, khóc thật sự thương tâm.

“Thức thức, a di, làm cho ta ấm ấm đàm nói chuyện được không? Ta cũng vậy nữ hài tử, tuổi ấm ấm không sai biệt lắm, làm cho ta cùng nàng nói chuyện đi?”

Cuối cùng, lão nhân gia đồng ý.

Hạnh Nhược Thủy đi vào phòng bệnh, lo lắng một chút, xoay người cẩn thận đem cửa phòng cấp xem ra.

Trên giường cô gái sườn nằm, đưa lưng về phía cửa. Cũng không nhúc nhích, tựa hồ vừa rồi lớn như vậy động tĩnh cũng chưa có thể làm cho nàng theo thần du trong thể giới phục hồi tinh thần lại. Lại hoặc là, nàng không nghĩ hoàn hồn, bởi vì sự thật tàn nhẫn thương tổn nàng.

“Ấm áp, người đang ngủ sao?” Nàng gắt gao nhắm mắt lại, khóe mắt còn có lệ. Nhìn ra được đến còn tỉnh, cũng không khẳng mở ra mắt lại càng không khẳng mở miệng.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ, muốn đi vổ vổ của nàng đầu vai, nàng lại một cái co rúm lại liền giao thân xác cấp cuốn lui đứng lên, có vẻ thực sợ hãi. Hạnh Nhược Thủy thủ cương ở không trung, không dám động. Bị cưỡng bạo di chứng, sợ hãi người khác đụng chạm.

“Ấm áp, ta là bồi ứng quảng cáo công ty hữu hạn lão bản Hạnh Nhược Thủy. Chúng ta tâm sự được không?” Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, tối hôm qua suy nghĩ cả một đêm, lại tựa hồ không có gì tác dụng, nàng vẫn là không biết nói cái gì mới đúng.

Ấm áp phiết miệng cười khở, khàn khàn thanh âm nói:”Tán gẫu cái gì? Tán gẫu bị cưỡng gian cảm thụ sao?” Trong thanh âm có phần hận, càng nhiều cũng là tuyệt vọng.

Hạnh Nhược Thủy bị những lời này đổ cái chạt như nêm cối, nhìn nàng cứng ngắc bóng dáng, chân chính hiểu được cái gì kêu từ cùng. Nàng mặc dù không phải nhanh mồm nhanh miệng, miệng cũng không tính bốn, này hội cũng là thật sự một chữ cũng nói không nên lời.

Thật lâu sau sau, Hạnh Nhược Thủy mới lại mở miệng.”Ấm áp, sự tình đã muốn đã xảy ra, chúng ta không có biện pháp thay đổi. Tương lai còn có rất dài lộ, chúng ta phải kiên cường đứng lên a.”

Ấm áp đột nhiên xoay người lại, ngồi xuống một phen đẩy ra nàng, rống to:”Đó là bởi vì bị cưỡng bạo nhân không phải người, cho nên người mới nói như vậy thoải mái! Ta không muốn nghe người nói, người đi, người cho ta đi!” Nàng điên rồi dường như, gắt gao ôm lỗ tai, nước mắt rơi như mưa.

Chậm rãi, nàng như là không có khí lực dường như, lại đổ hồi trên giường. Xả quá gối đầu, đem đầu toàn bộ che. Gối đầu hạ, rầu rĩ tiếng khóc vẫn không ngừng, thực tuyệt vọng.

Hạnh Nhược Thủy lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, yên lặng cùng đợi, thẳng đến ấm áp tiếng khóc dần dần dừng lại. Nàng chậm rãi mở miệng, thanh âm là khàn khàn , trầm trọng .

“Ấm áp, ta cho người nói chuyện xưa đi, là cái chân thật chuyện xưa. Biết A đại đúng không? Đây chuyện xưa phát sinh ở A đại, về hai cái bất hạnh cô gái chuyện xưa. Các nàng tên ta đừng nói , tạm thời dùng giáp cùng át đến thay thế đi. Đó là vài năm trước chuyện xưa.....”

Giáp cùng át là cùng ban đồng học, vẫn là một đôi hảo tỷ muội. Tuy rằng không có huyết thống quan hệ, nhưng là các nàng cảm tình phi thường thâm hậu, đang nhìn đến giáp địa phương tất nhiên có át ở, đồng dạng đang nhìn đến át địa phương giáp nhất định đã ở, thật sự có thể nói là như hình với bóng. Hai người cũng đều bộ dạng rất tốt xem , mọi người đều nói các nàng là một đôi hoa tỷ muội, cũng là trường học thiết nhiều nam sinh muốn theo đuổi đối tượng.

Đại nhị kia một năm, trường học ở tân kiến ký túc xá lâu, trường học lý liền hơn một ít dân công. Đại đa số dân công đều là thuần phác thiện lương , nhưng là có một chút nhân xác thực đáng giận, những người này rời xa gia hương rời xa thê tử, sinh lý vấn đề không chiếm được giải quyết đã nghĩ cưỡng bạo trường học nữ sinh. Tân kiến ký túc xá theo đạo học khu đến ký túc xá khu trên đường,A đại mỗi con đường thượng đều là đại thụ, đem nhân hướng đại thụ sau nhất tha lại che miệng lại ba khả năng phải thủ . Bởi vậy, các nữ sinh cũng không dám đã khuya hồi ký túc xá, hoặc là nhất định phải kêu thượng nam sinh làm bạn mới được.

Có một ngày buổi tối, giáp cùng át còn có một cái nam sinh đi chơi, trở về liền trải qua cái kia lộ. Các nàng nghĩ có nam sinh ở, nhất định hội không có việc gì . Chính là ai cũng không dự đoán được, vài cái dân công như vậy càn rỡ, cư nhiên kết phùng đem nam sinh cấp đánh hôn mê, sau đó đem các nàng cấp luân gian .

Đối mặt như vậy bi kịch, giáp cùng át đều thống khổ, hai người khóc chết đi sống lại. Sau lại, giáp lên lút hiện lên thư viện tầng cao nhất, thả người nhảy xuống, đương trường tử vong. Giáp cũng là đến từ nông thôn đứa nhỏ, gia cảnh khó khăn, từ nhỏ không có mẫu thân, cùng phụ thân ca ca sống nương tựa lẫn nhau. Vì làm cho nàng học đại học, trong nhà có thể nói là đập nôi bán sắt, đem toàn bộ hy vọng đều ký thác ở thân thể của nàng thượng. Nàng nhảy lầu sau, trường học thông tri của nàng người nhà tiến đến. Ca ca mang theo phụ thân lần đầu tiên ra xa nhà, lại không nghĩ rằng là nhận lãnh muội muội thi thể. Phụ thân không chịu nổi đả kích, ở đi toilet thời điểm té ngã trên đất, từ nay về sau không còn có tỉnh lại. Cuối cùng, ca ca không có tán gởi muội thi thể linh trở về, liền đem lão phụ thân mang về . Ca ca khóc nói:”Nàng bị hủy chúng ta cả nhà nhân hy vọng, như vậy muội muội, không cần cũng thể!”

Ất thống khổ cũng không so với giáp thiếu, nhưng là nàng tuy rằng thống khổ, nhưng thật không ngờ muốn tự sát. Nàng cũng là đến từ đại ngọn núi đũa nhỏ, lão phụ thân lão mẫu thân vất vả cả đời, liền ngóng trông nàng có thể đi ra đại sơn có thể có tiền đồ. Lúc ấy, nàng thống khổ nói cho chính mình: Nếu người khác thật sự ghét bỏ nàng không phải hoàn bích thân, vậy cô thế hệ trước tử tốt lắm. Nhưng vô luận như thế nào, nàng đều phải hảo hảo mà đem đại học cấp niệm xong, muốn càng thêm cố gắng học, muốn cho cha mẹ ở sinh thời quá thượng ngày lành. Bị nhân cường bạo cùng giáp tự sát, làm cho ất lập tức trở nên trầm mặc ít lời. Nàng so với trước kia càng thêm liều mạng học tập, không chỉ có hàng năm đều là giáo hạng nhất học bổng cùng quốc gia nhất đẳng học bổng đạt được giả, chính mình trả lại cho lão sư làm trợ lý, một bên học này nợ một bên kiếm thủ sinh hoạt phí. Dựa vào học bổng cùng làm công kiếm tiền, nàng không chỉ có thể cấp chính mình giao học phí sinh hoạt phí, còn có thể hàng tháng hướng trong nhà kí tiền.

Như vậy cô gái, nếu như nhân kính nể, cũng là dễ dàng được đến nam sinh thích. Tuy rằng giáp không thương nói chuyện, nhưng là theo đuổi của nàng nam sinh cũng không thiếu. Có chút nhân thậm chí còn biết phát sinh ở trên người nàng bị kịch, nhưng là bọn họ không cần. Bởi vì nhân sinh trên đời tổng yếu trải qua như vậy như vậy cực khổ, chỉ cần không phải chính mình đắm mình tạo thành, người khác đều đã lý giải.

Nàng khoa chính quy tốt nghiệp liền đi ra công tác, để sớm làm cho cha mẹ quá tốt nhất ngày, nàng buông tha cho bảo nghiên cơ hội, vào một nhà đại công tư công tác.

Hạnh Nhược Thủy dùng sức thở ra một hơi, cũng thở ra đáy lòng trầm trọng. Nàng chậm rãi xoay người lại, quả nhiên nhìn đến trên giường ấm áp chính tựa vào đầu giường, nhìn chính mình. Trong mắt có lệ, hàm răng dùng sức cắn đôi môi không cho chính mình khóc.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi dặt khéo miệng, đối nàng cười cười.”Người có muốn biết hay không ất hiện tại thế nào?”

Ấm áp nức nở một tiếng, dùng sức địa điểm gật đầu.

Hạnh Nhược Thủy biết, này chuyện xưa rơi vào tay lòng của nàng để, có lẽ có thể làm cho nàng tỉnh lại đứng lên.”Cùng nàng cùng nhau tiến công ty đó, còn có một cái thâm mến nàng ba năm nam sinh. Có lẽ là lâu ngày sinh tình, lại hoặc là cái kia nam sinh thâm tình làm cho nàng rộng mở nội tâm, tóm lại bọn họ cùng một chỗ. Hai năm tiền, bọn họ kết hôn, rất nhiều đồng học đều

đi tham gia bọn họ hôn lễ. Hiện tại bọn họ hẳn là đã muốn có đáng yêu cực cưng, nghe nói vợ chồng hai còn cùng nhau mở công ty, quá hạnh phúc mỹ mãn.”

Ấm áp kinh ngạc nhìn nàng, thật lâu sau sau đột nhiên bắt đầu khóc, lên tiếng khóc.

Hạnh Nhược Thủy không có khuyên, nàng biết, chính mình thành công. Vì thế theo đuổi nàng, làm cho nàng khóc cái đủ. Mỗi người đàn bà đều đã nghĩ đem trong sạch thân thể lưu cho tương lai tượng phu, nay này phân trần quý bị người xấu đoạt đi, nàng là nên khóc một hồi. Chính là đã khóc sau, phải kiên cường đứng lên.

Ấm áp khóc đến mau phát không ra tiếng âm, mới chậm rãi ngừng lại xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy đánh nước ấm, làm cho nàng rửa cái mặt, phu một chút hai mắt của mình.

Ấm áp nhìn nàng, khàn khàn hỏi:”Người nói người kia, là người chính mình sao?”

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười.”Có phải hay không ta cũng không trọng yếu. Ta chỉ là hy vọng người có thể hiểu được, con người khi còn sống tổng hội gặp được như vậy như vậy cực khổ, ai cũng không thể tránh né. Tao ngộ rồi cực khổ, chúng ta có thể khóc, có thể ngăn ngử tinh thần sa sút, nhưng không thể cả đời tinh thần sa sút. Nếu bị thương tổn nhân chưa gượng dậy nổi, kia làm chuyện xấu nhân chẳng phải là cả đời tiêu điều tự tại? Chúng ta muốn quá so với bọn họ hẳn rất tốt, tốt nhất có một ngày có thể đem bọn họ đưa vào ngục giam, kia mới tính hết giận.”

Vươn tay đến, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Tin tưởng ta, chỉ cần người kiên cường, chỉ cần người bảo trì đáy lòng này phân thiện lương, người nhất định phải nhận được hạnh phúc.”

Ấm áp nhìn nàng thật lâu sau, rốt cục dùng sức địa điểm gật đầu, còn xả cái tươi cười, tuy rằng còn chưa đủ ngọt.”Ấn. Cảm ơn người.”

Hạnh Nhược Thủy cũng cười.”Ta gọi là Hạnh Nhược Thủy, nhược thủy ba ngàn chỉ thủ nhất biên, bất quá là nếu quả nếu. Ở bồi ưng, bọn họ đều kêu ta nếu tử, người cũng bảo ta nếu tử đi.”

“Nếu tử.”

Hai người còn nói một hồi nói. Có lẽ là khóc quá mệt mỏi, có lẽ là tinh thần thượng trầm trọng rốt cục buông xuống, ấm áp nói xong nói xong liền đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem thời gian, đã muốn mau một chút. Vì thế đứng lên, mang theo hai vị lão nhân gia cùng nhau, đi phụ cận nhà ăn ăn cái cơm trưa.

Trên bàn cơm, lão nhân gia nhìn một bàn tử phong phú đồ ăn cũng không biết như thế nào hạ chiếc đũa.

Hạnh Nhược Thủy nhìn, cái mũi liền lên men. Vội vàng cầm lấy chiếc đũa, cười cho bọn hắn đĩa rau.”Đến, thúc thúc a di, mau ăn đồ ăn đi. Đây đó đồ ăn điểm muốn ăn hoàn, nếu không liền lãng phí.”

“Ai ai.” Lão nhân gia gật gật đầu, thế này mới bắt đầu động chiếc đũa.

Hạnh Nhược Thủy cũng đói bụng lắm, một bên cho bọn hắn đĩa rau, chính mình cũng ăn hai đại chén cơm. Nhìn hai vị lão nhân gia trên mặt rốt cục không như vậy trầm trọng, nàng cảm thấy đã biết một chuyện đến đúng rồi. Đứa nhỏ là cha mẹ hy vọng, chỉ cần đứa nhỏ kiên cường, này gia sẽ không hội tán.

Buổi chiều thời điểm, Hạnh Nhược Thủy không có ở bệnh viện dừng lại bao lâu. Chính là cầm hai vạn đồng tiền cấp ấm áp, coi như là trợ cấp của nàng tiền thuốc men.

“Nếu tử, này ta không thể muốn!” Ấm áp vội vàng cự tuyệt. So với buổi sáng, của nàng tinh thần trạng thái tốt hơn nhiều.

Hạnh Nhược Thủy bắt lấy tay nàng, đem tiền đặt tại tay nàng tâm.”Đây là lấy ta cá nhân danh nghĩa thưởng cho đưa cho người, ta hỏi qua thành phố S hạng mục người phụ trách, hắn nói người là một cái phi thường vĩ đại viên công, cũng giúp chúng ta làm thiệt nhiều đương hoạt động. Chúng ta cần như vậy vĩ đại viên công, đây là tiền thưởng, người cầm đi. Chúng ta công ty là có cho các người mua bảo hiểm, cho nên bảo hiểm bồi thường ta nhất định hội giúp người tranh thủ, người yên tâm.”

Này gia quả thật cần tiền, lúc này đây tiến bệnh viện tiền, cũng vẫn là mượn, cho nên ấm áp cuối cùng vẫn là cầm. Nàng cầm lấy tiền, cúi đầu một hồi đột nhiên nâng lên đến, nhìn Hạnh Nhược Thủy kiên định nói:”Nếu tử, chờ ta xuất viện, ta còn cho các người làm xúc tiêu viên. Không, ta còn hội giới thiệu càng nhiều bằng hữu cùng nhau đến!”

Trên thực tế, này người một nhà cũng không nghĩ tới thật có thể lấy đến bồi thường. Đừng nói nàng đây là tan tằm trên đường, chính là ở đi làm thời gian té bị thương, người ta lão bản cũng không chịu bồi một phân tiền, chỉ có thể chính mình lần lượt. Hạnh Nhược Thủy ngàn dặm xa xôi tự mình đến xem nàng, này thành ý liền khó được. Càng đừng nói một mình cho bọn hắn tiền, còn có thể giúp nàng truy bảo hiểm bồi thường!

Cũng không phải lần đầu tiên ở bồi ưng làm việc, bồi ưng cũng không tha phát tiền lương tiền thưởng. Mà mặc kệ là trường kỳ viên công vẫn là lâm thời viên công, chú ý nhất không phải là có thể hay không đứng giờ phát tiền lương sao?

Hạnh Nhược Thủy vỗ của nàng đầu vai, nở nụ cười.”Hảo.”

Theo bệnh viện đi ra, Hạnh Nhược Thủy tính đi thành phố S thành thị người phụ trách trương ca văn phòng. Nàng cơm trưa thời điểm liền cấp trương ca gọi điện thoại, cho nên Hạnh Nhược Thủy mới ra phòng bệnh cửa, liền đụng tới trương ca cầm hoa quả đến xem ấm áp.

Trương ca mở xe tới đón Hạnh Nhược Thủy, thuận đường đến xem ấm áp. Hắn là nam nhân, nói chuyện không đủ uyển chuyển, cho nên đem người ta tiểu cô nương cấp bị thương, hảo một phen xin lỗi.

Nếu trương ca đã muốn đến đây, Hạnh Nhược Thủy sẽ không tính đi hắn văn phòng, mà là quyết định nhìn xem thành phố S đang ở chấp hành môn điểm tình huống.

Lại nói tiếp, trương ca là cái rất năng lực nhân. Điển hình người phương bắc, hào sảng trực tiếp. Có lẽ đúng là bởi vì này dạng, mới có thể không cần thận chọc tới ám áp một nhà. Lời nói thật có đôi khi là thực đả thương người , cho nên ở bên ngoài khóa một chút nhuyển gì đó.

Bởi vì trương ca có xe, cho nên thực phương tiện. Một cái buổi chiều, bọn họ nhìn gần có mười gia môn điểm, chấp hành hiệu quả đều tương đương không sai. Toàn bộ môn điểm nhân viên đều ở đời, tinh thần diện mạo tốt lắm, thanh âm cũng đủ to. Cấp khách hàng giới thiệu sản phẩm thời điểm, tương đương nhiệt tình thuần thực, vừa nghe chỉ biết trải qua nghiêm khắc huấn luyện.

Theo trong điểm đi ra, Hạnh Nhược Thủy nhìn nhìn thời gian, sắc trời đã muốn không còn sớm , cũng có chút mệt mỏi.”Đi ra nơi này đi. Ta tin tưởng cái khác môn điểm cũng giống nhau làm được tốt như vậy. Trương ca, thật không sai, đem thành phố S giao cho người ta thực yên tâm.”

Đã muốn là cơm chiều thời gian , trương ca nói muốn mang nàng đi ăn thành phố S tốt nhất ăn đồ ăn.

Ở trên bàn cơm, Hạnh Nhược Thủy một lần nữa nhắc tới ám áp chuyện tình.”Trương ca, trước người không phải vẫn có tặng lại, thành phố L môn điểm từ người tới bao trùm quản lý thực cố hết sức sao? Ta hiện tại có cái ý tưởng, ta nghĩ làm cho ám áp đến làm thành phố L người phụ trách, nhưng là còn có người tới mang nàng một đoạn, coi như là thay người chia sẻ . Về sau hạng mục hội càng ngày càng nhiều, nếu nàng năng lực đủ hảo, đến lúc đó có thể trở thành của người nhất viên mãnh tướng. Người xem thế nào?”

“Này viên công quả thật là thực không sai , nếu có thể phát triển trở thành vì chức vị chính viên công, kia khẳng định không sai. Chúng ta không phải muốn lưu lại càng nhiều người sao? Người nếu làm cho người ta gia vẫn làm làm thời viên công, tướng trường kỳ lưu lại nhân là không có khả năng , dù sao hạng mục cùng hạng mục trong lúc đó là có không chán . Nếu ở không chán trong lúc có rất tốt lựa chọn, bọn họ khẳng định sẽ cho khác công ty làm. Nếu có thể có một trường kỳ bồi dưỡng kế hoạch, làm cho bọn họ hiểu được này không phải một phần làm thời công tác, nó cũng là có thể trở thành trường kỳ chức nghiệp , như vậy bọn họ sẽ càng thêm cố gắng cũng càng thêm ổn định.”

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười.”Trương ca, không sai a, này ý tưởng hảo! Trở lại công ty ta liền triệu tập mọi người cùng nhau họp, hảo hảo mà thương lượng, chế định ra một cái hoàn thiện kế hoạch đến.”

“Ta chờ người tin tức tốt.” Trương ca cầm lấy chén rượu, cùng nàng huých một chút. Hắn cũng thực thích này nữ lão bản, nhìn kiểu nhỏ khả nhân, cũng rất có quyết đoán. Mấu chốt là, nàng thực đem viên công làm thân nhân đối đãi, hội theo viên công góc độ xuất phát đi làm rất nhiều chuyện, mà không phải một mặt nghĩ như thế nào bóc lột viên công như thế nào vì chính mình lấy càng nhiều lợi nhuận.

Hắn đã muốn có rất nhiều năm kinh nghiệm , rất nhiều đại công tư đều lương cao tướng đem hắn lấy đi qua, hắn lại lựa chọn bồi ứng nhà này vừa khởi bước tiểu công ty. Trừ bỏ bởi vì nhìn đến công ty tiền cảnh, còn có chính là vị này mỹ nữ lão bản nguyên nhân.

Trên đường, Hạnh Nhược Thủy mượn thượng toilet, tưởng đem đàn cấp mua. Lại không nghĩ rằng trương ca động tác nhanh hơn, đã sớm thanh toán tiền .

Trương ca còn tính thỉnh nàng đi mát xa mộc chùng cái gì, Hạnh Nhược Thủy cự tuyệt . Nàng tin tưởng hắn sẽ không mang nàng đi một ít không đứng đắn địa phương, nhưng là cùng một cái không phải chính mình tượng phu nam nhân đi mộc chùng, này không phải nàng có thể nhận .

Cuối cùng, trương ca đành phải đem nàng đưa đến khách sạn.”Nếu tỷ, người chùng nào thì hỏi thành phố Z?”

“Còn không có xác định, xem Phong Noãn tình huống. Yên tâm đi, trước khi rời đi ta nhất định còn muốn cộ người một chút cơm!” Hạnh Nhược Thủy hay nói giỡn nói.

“Tốt, ta sẽ chờ người những lời này .”

Trở lại khách sạn, Hạnh Nhược Thủy mượn ra máy tính, đem Phong Noãn chuyện tình viết vào tiểu thuyết lý. Lại xử lý một ít bưu kiện, liền nằm xuống ngủ.

Này một đêm, nhưng thật ra ngủ tốt thấy.

Sáng sớm hôm sau đứng lên, thần thanh khí爽. Rửa mặt sau, ăn bữa sáng, riêng cấp Dương Tử Vân đánh cái điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy không hồi công đi về phía, thượng tá ra nhiệm vụ chuyện tình là sẽ không theo bất luận kẻ nào nhắc tới. Dương Tử Vân biết được nàng ở thành phố S, dặn dò nàng nhất định phải cẩn thận. Cuối cùng còn đem sinh đứa nhỏ chuyện tình nói ra một lần, đem nàng biến thành mặt đỏ tới mang tai.

Treo điện thoại, Hạnh Nhược Thủy có chút bất đắc dĩ tưởng, giống như ở bọn họ trong mắt, chính mình trước mắt chuyện trọng yếu nhất chính là mang thai! Gã ột cái tuổi so với chính mình đại nam nhân, quả nhiên có sinh s

ản áp lực! Đây may mắn là kế hoạch hoá gia đình niên đại, nếu không sẽ lo lắng bọn họ hội độc xúc nàng tăng gia sản xuất đèn nạng nước!

Bất quá, nghĩ đến ứng người nhà nhất là thượng tá đối đứa nhỏ chờ mong, Hạnh Nhược Thủy cũng thật sự rất muốn có thể mau chóng hoài thượng.

Nói lên đứa nhỏ, lại nghĩ tới Tiểu Phúc An. Từ đi thành phố T, Viên Mộng hội một tháng cho bọn hắn phát một cái tin nhắn báo Bình An, bình thường không quá liên hệ. Hạnh Nhược Thủy biết, nàng tưởng có chính mình cuộc sống, cho nên hy vọng ở thích ứng tân sinh sống phía trước không cần từng có nhiều liên hệ. Mặc dù có chút không thể lý giải Viên Mộng loại này quan niệm, nhưng cũng chỉ có thể tôn trọng.

Gần nhất đã xảy ra rất nhiều sự tình, khó được đến một chuyến thành phố S, Hạnh Nhược Thủy đã nghĩ cũng tán giải sâu đi. Vì thế ở trên mạng tra xét một chút, tìm một cái cảnh điểm, phỏng chừng có thể phái nửa ngày thời gian. Buổi chiều còn muốn đi một chuyến bệnh viện, cùng Phong Noãn đàm nói chuyện, nếu không có gì vấn đề liền buổi tối đẹp đường hồi phủ.

Thành phố S không phải du lịch thành thị, cơ hồ không có gì cảnh điểm. Hạnh Nhược Thủy liền lựa chọn chỗ đặc sắc tiểu phố, tính mua một ít đặc sắc ngoạn ý trở về, cấp mọi người mang điểm lễ vật.

Hạnh Nhược Thủy dạo đến chỗ tiểu quán tiền, chọn một ít mộc chất tiểu ngoạn ý. Mấy thứ này đều là quán chủ chính mình chế tác, còn rất tinh mỹ đáng yêu. Đủ loại hình dạng đều có, còn có thể tháo dỡ, trang thượng là có thể bãi đặt ở trong nhà làm trang sức vật.

“Đây thích hợp người.” Có người tới gần thân thể của nàng bên, cầm lấy một cái tiểu ngoạn ý đưa tới của nàng trước mặt.

Chỉ nghe thanh âm, Hạnh Nhược Thủy chỉ biết người đến là ai. Nàng không có tiếp nhận hắn trong tay gì đó, chính là quay đầu nhìn hắn một cái.”Người như thế nào ở trong này?”

“Trùng hợp.” Thương Duy Ngã đưa tay thu trở về, thưởng thức bắt tay vào làm lý tiểu ngoạn ý.”Người đâu?”

“Công tác.” Hạnh Nhược Thủy thu hồi tầm mắt, tiếp tục xem vài thứ kia.

Thương Duy Ngã không hé răng, liền đứng ở một bên lặng lẽ nhìn nàng. Tựa hồ đang đợi nàng rảnh rồi. Hoặc là nói, hắn ở lặng lẽ thưởng thức của nàng mỹ càng thích hợp.

Trước mắt nữ tử cũng không thập phần xuất chúng, lại đều có một loại ôn nhu động lòng người. Đặc biệt nàng kia nhợt nhạt cười, giống nhau tổng có thể truyền lại đến trong lòng người đi. Của nàng bên cạnh nhu hòa yên tĩnh, làm cho người ta nhìn cảm thấy tâm đều là an bình. Nếu nàng quay đầu, đối với người sáng lạn cười, người liền cảm thấy vạn hoa tranh diễm hình ảnh đều lâm vào thất sắc.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt thời điểm, nàng ở A đại trên cỏ chỉ có khởi vũ, hồn nhiên vong ngã. Cuối cùng kia nhất chống má vừa nhắc mắt kinh diễm, đến nay vẫn rõ ràng ở trong đầu.

Vừa mới xa xa nhìn, nàng công cái tiểu ba lô, đầu đội ngư tử mũ lưới trai, mặc quần bò bạch T-shirt xứng vải bạt hài, nhẹ nhàng khiêu thoát, giống nhau không đầy hai mươi tiểu cô nương. Năm đó mới quen, nàng chính là này phó bộ dáng. Không tính rất được, lại tràn ngập sức sống, hấp dẫn của người tầm mắt.

Sau lại phát sinh đủ loại biến cố, làm cho nàng không hề cười đến sáng lạn không lo, như là một đêm trong lúc đó thành thực trầm mặc. Hắn biết, là cha mẹ rời đi cùng tình yêu biến cố đem nàng đánh ngã. Mà cái kia thiếu chút nữa giết của nàng nhân, là chính mình.

Nay, nàng lại nhớ tới thanh xuân còn trẻ bộ dáng. Nay hết thấy, đều là bởi vì Ung Trường Không. Lý trí nói cho chính mình, hẳn là buông tay, cảm tình thương lại làm không được.

Hạnh Nhược Thủy lại chọn một hồi, rốt cục nhin không được dừng lại, hỏi: "Người sẽ không là muốn đi theo ta cùng nhau dạo đi? Nếu là trùng hợp, vậy người hẳn là đến làm việc, như thế nào còn không đi?"

"Đã muốn cơm trưa thời gian, muốn mời người ăn bữa cơm, không được sao?" Thương Duy Ngã xem nàng, thực vô tội ánh mắt.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nheo lại ánh mắt, quay đầu đi bỏ tiền mua chọn đồ tốt, cầm ở trong tay. "Đi thôi." Nàng biết, nếu hẳn cố ý muốn cùng nàng ăn cơm, như vậy nàng là trốn không thoát đâu. Cùng với lưu trữ niệm muốn cho hẳn càng thêm cố chấp, chẳng thản bằng phẳng dâng ngồi xuống nói cái hiểu được.

Thương Duy Ngã không có mang nàng đi địa phương khác, ngay tại này phố góc chỗ có một nhà nghe nói thực không sai nhà ăn — mỹ vị hiền.

"Muốn ăn điểm cái gì?" Thương Duy Ngã theo người bán hàng trong tay tiếp nhận thực đơn, nhìn nàng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy chống má, đang ở đánh giá trong điểm hoàn cảnh. Nghe vậy, không lăm để ý nói: "Ta không kiêng ăn, người điểm đi."

Thương Duy Ngã chưa nói cái gì, cúi đầu lăm nhăm tinh xảo thực đơn, điểm năm đồ ăn. "Liền này đó, đến hai quán vương lão cát."

Này thói quen vẫn là cùng nàng cùng một chỗ hình thành, nàng ghét nhất bị lãng phí, cho nên mỗi lần đi ra ngoài ăn cơm cũng không hứa điểm nhiều đồ ăn. Nếu không cẩn thận điểm hơn, nàng nhất định phải đóng gói mang đi. Tốt nhất cười là có đôi khi còn lại không nhiều lắm, lại không tốt đóng gói, nàng không nên bắt bọn nó đều ăn luôn không thể. Ăn xong rồi liền bụng khó chịu, sau đó liền ồn ào phải đi lộ về nhà đến tiêu thực.

Còn có nàng mỗi lần đi ăn cơm, đều đã tinh tế đánh giá trong điểm hoàn cảnh, còn muốn thấy rõ ràng an toàn xuất khẩu ở nơi nào. Nghe nói là trung học thời điểm xem thứ nhất quốc tế tin tức, nói mỗi chỗ ăn chơi phát sinh hỏa hoạn, tử nhiều nhất là người Trung Quốc, tử ít nhất là Nhật Bản nhân. Sau lại mọi người liền nhắm vào Nhật Bản nhân này đó an toàn tự cứu thói quen tiến hành rồi một loạt nghiên cứu, nàng cũng thấy được, liền còn thật sự nhớ xuống dưới. Cứu nhi cứu chi, liền dưỡng thành thói quen.

Hạnh Nhược Thủy đem trong điểm đánh giá một phen, thu hồi tầm mắt, liền nhìn đến Thương Duy Ngã chính nhìn chăm chăm chính mình xem. Sợ run một chút, cúi đầu đi uống trà. Một lát sau, phát hiện hẳn còn tại xem chính mình, không khỏi ngẩng đầu lên, chọn nhú mày hỏi: "Người mời ta ăn cơm nên nói ra suy nghĩ của mình, mà không phải xem nhân đi?"

"Đồ ăn còn không có đi lên, thời gian thực dư thừa, trước thưởng thức mỹ nhân cũng không sai." Thương Duy Ngã một điều mi, tựa tiểu phi tiểu.

Loại này quen thuộc cường điệu, làm cho Hạnh Nhược Thủy giật mình, lập tức mắng: "Nhàm chán."

Thương Duy Ngã chỉ là thản nhiên cười, không có phản bác. Trên thực tế, hẳn vốn vốn không có cái gì muốn nói. Hẳn đã muốn nói được quá nhiều, sự thật chứng minh tổn nước miếng là không có ý nghĩa.

Mỹ vị hiền đồ ăn quả thật không sai, Hạnh Nhược Thủy ăn mùi ngon. Ăn cơm trong quá trình Thương Duy Ngã cũng chưa nói cái gì ảnh hưởng của nàng khẩu vị, cho nên ăn một chút thoải mái cơm trưa.

Sát miệng, Hạnh Nhược Thủy thản nhiên hỏi: "Người nói ra suy nghĩ của mình sao? Không đúng sự thật, ta đây đi trước, cảm ơn của người cơm trưa."

Thương Duy Ngã nâng chung trà lên đưa đến bên miệng, nhìn nàng chậm rãi đi ra nhà ăn, sau đó quẹo vào biến mất ở hẳn tầm mắt trong vòng. Hẳn không có lưu, bởi vì lưu không được.

Hẳn nói trùng hợp, kỳ thật cũng không tính lừa nàng. Hẳn vốn là là tới thành phố S làm việc, sau lại nghe nói nàng cũng đến đây thành phố S, cho nên muốn của nàng địa chỉ. Đúng phùng nàng xuất môn đến nơi đây đến, hẳn cũng liền theo đi lên.

“Nhược Thủy.....” Hân hơi hơi gọi lên môi, nhớ kỹ của nàng tên. Muốn nói lại thôi sau lưng là cái gì, ai cũng không biết.

Cùng Thương Duy của ta gặp nhau, cũng không có ảnh hưởng Hạnh Nhược Thủy tâm tình. Bất quá nên dạo địa phương đã muốn đi dạo, nàng lại mua điểm thổ đặc sản, liền đánh xe về tới khách sạn.

Ngủ một cái ngủ trưa đứng lên, thu thập một chút phải đi bệnh viện. Nếu không thành vấn đề, nàng lập tức định vé máy bay hồi thành phố Z. Cửa nàng gia ở thành phố Z, cho nên ở khác thành thị tổng nhin không được vương bận, ngay cả thượng tá không ở nhà.

Phong Noãn trạng huống so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều, tuy rằng khẳng định còn rất khó quá, nhưng đã muốn không có cái loại này “Sống không nổi” cảm giác.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, tâm để lại xuống dưới. Nàng chỉ sợ Phong Noãn luẩn quẩn trong lòng tự sát, kia trong lòng nàng cả đời cũng không thể an bình.

“Ấm áp, nghe nói người làm xúc tiêu viên cũng làm hai năm, là đi? Bình thường vào cửa điểm thủ tục, cùng môn điểm người phụ trách trong lúc đó câu thông đều là người ở làm sao?”

Phong Noãn không hiểu nàng vì sao như vậy hỏi, nhưng vẫn là thành thật trả lời.”Đúng vậy.”

“Nếu có hơn mười gia môn điểm, cho người đến quản lý xúc tiêu viên, theo sát bọn họ chấp hành, còn có cùng hộ khách địa phương người phụ trách câu thông, người có hay không tin tưởng làm tốt?” Kỳ thật là quan trọng nhất, chính là linh hoạt câu thông năng lực.

Phong Noãn còn thật sự suy nghĩ một chút, gật gật đầu.”Ta có thể. Bởi vì ta bình thường sẽ cùng môn điểm còn có người nói hộ khách người phụ trách câu thông, tuy rằng không hề là một nhà môn điểm, nhưng ta tin tưởng ta có thể làm hảo.”

“Chúng ta công ty ở thành phố L cũng có chấp hành hoạt động, bình thường là 8 gia điểm tả hữu, tóm lại không vượt qua mười gia điểm. Nếu đem này thành thị chấp hành giao cho người, người dám làm sao? Đương nhiên, tất yếu thời điểm, tương ca sẽ cho người giúp.”

Phong Noãn không có trả lời của nàng vấn đề, mà là kinh hỉ trừng lớn ánh mắt hỏi:”Nếu tỷ, người nói là thật vậy chăng? Người thực hội đem thành phố L chấp hành giao cho ta đến quản?”

“Chỉ cần người có tin tưởng làm tốt, ta liền dám bắt nó giao cho người.” Hạnh Nhược Thủy thích này đó đến từ nghèo khó gia đình đứa nhỏ, thích bọn họ tự cường hăm hở tiến lên tinh thần.

Phong Noãn cầm trụ tay nàng, sốt ruột nói:”Nếu tỷ, ta có thể, ta thật sự có thể!” Nàng trước kia đã ở một khác gia công ty cấp thành thị người phụ trách đã làm trợ lý, tiếp xúc quá tương quan công tác nội dung. Sau lại là vì người nọ tưởng đối nàng gây rối, nàng mới rời đi.

Hạnh Nhược Thủy thực thích nghe được “Ta có thể” Này hai chữ, tổng làm cho nàng cảm thấy có một loại tôi không hủy lực lượng bộc phát ra đến.”Hảo, chờ người thân thể hảo, ta liền đem thành phố L giao cho người quản lý. Về phần tiền lương đãi ngộ, lần khác chúng ta hảo hảo nói chuyện.”

“Ân!

” Tiểu cô nương khóc. Đối nàng mà nói, đây là một cái siêu tốt kỳ ngộ, là một kinh hỉ!

Phong Noãn chỉ niệm sơ trung, không có bằng cấp làm lợi thế, muốn tìm hảo công tác là thực không dễ dàng. Chính nàng cũng không muốn đi nhà xưởng làm dây chuyền sản xuất, kia rất khó có xuất đầu; Cũng không muốn đi nhà ăn hoặc là khách sạn làm người bán hàng, cảm thấy cái loại này địa phương dễ dàng làm cho người ta học cái xấu; Sau lại không biết như thế nào liền làm xúc tiêu viên. Thu vào cũng coi như không sai, liền làm như vậy xuống dưới.

Nếu Hạnh Nhược Thủy thật sự làm cho nàng làm thành thị người phụ trách, cho dù là cái thành nhỏ thị, đối nàng mà nói cũng là bay vọt tính tiến bộ. Quảng cáo này lĩnh vực là kinh nghiệm vì thượng, chỉ cần nàng trở thành bồi Ưng Chính thức viên công, có cũng đủ kinh nghiệm, về sau sẽ không sợ tìm không thấy công tác!

Hạnh Nhược Thủy cũng không dự đoán được hôm nay một chút thiện niệm, sẽ ở ngày sau kiếp nạn trung cứu chính mình một mạng. Có lẽ, đây là thiện có thiện báo.

.....

Theo bệnh viện đi ra, Hạnh Nhược Thủy liền trực tiếp gọi điện thoại định vé máy bay, sau đó đánh xe đến sân bay đi. Ở xe taxi thượng cấp trường ca gọi điện thoại, hứa hẹn lần sau đến thành phố S nhất định thỉnh hân ăn cơm.

Vốn là tính trực tiếp hồi thành phố Z , ở sân bay đợi xe thính, đứng đợi tới vài cái lão nhân gia đi thành phố Z xem tham gia quân ngũ con. Lão nhân gia đều nói xong con hảo, càng nhiều cũng là đối bọn họ tưởng niệm. Có quanh năm suốt tháng còn có thể gặp thượng một mặt, có chút vài năm mới gặp một lần.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới của nàng thượng tá, nhớ tới Dương Tử Vân. Không biết như thế nào , đột nhiên muốn đi một chuyến thành phố B. Cũng không nghĩ nhiều, liền đi ra ngoài, lui vé máy bay, đổi thành thành phố B , nhưng là phải đợi thượng ba cái giờ mới có thể cất cánh.

Vé máy bay là buổi tối 8 điểm, đến thành phố B còn không tính quá muộn, chỉ cần một cái bán giờ. Hạ máy bay, nàng trực tiếp đánh đến Tử Vân thủ phủ.

Không biết có phải hay không Ứng gia trưởng bồi có công đạo, vẫn là bởi vì lần trước đã muốn đã tới , bảo vệ cửa cư nhiên nhận được nàng, cùng nàng chào hỏi. Thuận thuận lợi lợi , khiến cho nàng đi vào.

Mở cửa là bảo mẫu a tuệ, nàng hô một tiếng thiếu phu nhân, liền lớn tiếng đối với trong phòng kêu:”Phu nhân, thiếu phu nhân về nhà .” Còn nhiệt tình , đem nàng trong tay gì đó cấp cầm đi qua.

“Gia gia, ba, mẹ.” Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn là hô lên đến đây. Bởi vì cái kia hồng sách vở đã muốn lĩnh về nhà , đúng lý hợp tình.

Dương Tử Vân lôi kéo nàng đi sofa ngồi xuống, nói:”Như thế nào cũng không đánh cái điện thoại nói một tiếng, chúng ta hảo phái người đi tiếp người. Ăn cơm chiều không có?”

“Ở máy bay thượng ăn.” Hạnh Nhược Thủy rốt cục có loại về nhà cảm giác.

Dương Tử Vân trừng mắt.”Kia ngoạn ý sao có thể ăn a. A tuệ, chạy nhanh cấp thiếu phu nhân làm điểm ăn .”

“Ai, vừa vặn còn có non nửa nồi canh gà, ta trước cấp thiếu phu nhân bưng lên, lại sao hai cái đồ ăn.”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kêu trụ nàng.”Tuệ di, đã muốn đã trễ thế này, ta cũng ăn không hết bao nhiêu. Người liền cho ta một chén canh gà, lại cho ta non nửa chén cơm thì tốt rồi.” Máy bay thượng khoai tây nê cùng bánh, nàng thực ăn không quen, cho nên chính là tùy ý cắn hai khẩu.

“A tuệ, liền ần thiếu phu nhân nói làm đi.”

“Hảo a.”

Lão gia tử vui tươi hơn hử cười, hỏi:”Nhược Thủy nha đầu, như thế nào đột nhiên bỏ chạy về nhà đến đây? Trường Không kia tiểu tử không ở nhà, một người gốc không được ?”

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi.”Công ty có chút việc, ta đi một chuyến thành phố S. Thành phố S lý thành phố B không xa, đã nghĩ trở về nhìn xem. Ta còn lo lắng gia gia kì nghiệm phạm vào không có người cùng, cho nên cứ tới đây .”

“Một cách tinh quái tiểu nha đầu!”

Dương Tử Vân tắc cười tủm tỉm nhìn nàng, nói xong chua trong lời nói:”Ba, người xem người này cháu dâu liền vội vã người , ta cùng ba hân phỏng chừng sẽ không dính dáng nhi .”

“Không phải!” Hạnh Nhược Thủy vội vàng phản bác.”Vốn tưởng hồi thành phố Z , ở sân bay thời điểm đột nhiên đem vé máy bay sửa lại, ta chính là tưởng về nhà đến xem các người.”

Dương Tử Vân cười lên tiếng âm.”Đậu người ngoạn đầu, như vậy còn thật sự.”

A tuệ rất nhanh liền bưng canh gà cùng cơm lên đây. Phản diện thượng làm ra vẻ mấy khối trắng nõn thịt gà, lột da .

Hạnh Nhược Thủy ăn thịt gà không ăn da, không nghĩ tới nàng thể nhưng nhớ kỹ, cảm động hốc mắt có chút nóng lên. Nhớ rõ trước kia ba mẹ còn tại thời điểm, mỗi lần ăn thịt gà đều phải giúp nàng đem gà da cấp lột.

Hấp một hơi, đem chính mình cảm xúc cấp ổn định. Cúi đầu, uống ấm áp canh gà. Nơi này, có gia ấm áp.

“Nhược Thủy nha đầu, ngày mai bồi gia gia đi đi đi cái kia tường vậy như thế nào?”

“Tốt. Gia gia muốn đi làm sao, ta đều cùng.”

Lão gia tử cười tủm tỉm vuốt cằm, cười đến thực giảo hoạt.”Ha ha, kia gia gia muốn ôm chặt trai tử , người gì thời điểm cấp gia gia sinh một cái a?”

.....

Mổ đặc chủng đại đội sắp tiến hành một hồi đại quy mô chiến tranh. Giờ phút này, mọi người đang ngồi ở phòng học nội, nghe mặt trên nhân ở phân tích địch nhân đặc điểm cùng với lần này hành động an bài.

Này địch nhân, chính là lấy Cổ gia cầm đầu thế lực to lớn. Này khóa u ác tính tồn tại có một đoạn thời gian , nay phải nó nhổ tận gốc, hoàn toàn diệt trừ!

Ứng Trường Không còn thật sự nghe, trên mặt trước sau như một không có gì biểu tình. Tròng mắt thỉnh thoảng lại vừa chuyển, tinh quang bắn ra bốn phía. Đối này khóa u ác tính, về công về tư, hắn đều muốn diệt trừ thật lâu .

Trên đài nhân dừng lại, nhìn hắn nói:”Lợi nhận, nói nói của ngươi cái nhìn.”

Ứng Trường Không đứng lên, trên mặt tuy rằng không có biểu tình, lại làm cho người ta xem tới được sáng rọi. Không bằng bình thường ít lời thiếu ngữ, ngược lại chậm rãi mà nói, nói được mọi người cũng không chỗ ở gật đầu.

Trên đài người cười gật gật đầu, đây là lợi nhận mị lực, là cái trời sinh người lãnh đạo. Mặc kệ khi nào thì, đều có thể bình tĩnh bình tĩnh đem tình thế phân tích tận xương ba phần, sau đó chỉ huy hành động, cho nên hắn ra nhiệm vụ cơ hồ không có thất bại quá. Đủ bình tĩnh đủ quyết đoán hơn nữa có nhất khang nhiệt huyết, làm ọi người đều nguyện ý đi theo hắn dẫm máu chiến đấu hăng hái, này càng khó !

Trường Giang sáng sau dề sáng trước nha.

112. Chương 112: Khải Hoàn Mà Về

Sáng sớm hôm sau, Hạnh Nhược Thủy liền cùng ứng chấn bang đi tường vậy đi. Nghĩ vậy sao to lớn cổ tích bị gia gia kêu tường vậy, nàng nhịn không được cười trộm.

Lão gia tử chỉ dẫn theo một cái bảo vệ viên đảm đương lái xe kiêm cu li.

Bởi vì thời gian quá sớm, còn không có người nào đến leo núi.

Ở chỗ bán vé, đụng phải một cái khát cái, quần áo tả tơi , tản ra mùi vị.

Hạnh Nhược Thủy cũng không nhìn kỹ, liền cho hắn ngũ đồng tiền.

Vào cửa, Hạnh Nhược Thủy cùng ứng chấn bang đi ở phía trước, bảo vệ viên ở sau người cách đó không xa đi theo, cũng không cùng thân cận quá.

“Nhược Thủy nha đầu, người cảm thấy vừa rồi người kia, là thật hoặc là giả ?” Ứng chấn bang cười tủm tỉm nhìn nàng, hỏi.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới hiểu được hắn nói là cái kia khát cái.”Ta cũng không biết. Hiện tại khát cái nhiều lắm, chân chân giả giả căn bản nhìn không ra đến. Nhưng là, xem tin tức cái gì, giống như

giả xa nhiều thật sự. Nhớ rõ mới trước đây, mọi người xem đến khát cái trên cơ bản đều đã trả thù lao. Khả sau lại gạt người hơn, có chút nhân cảm thấy không thể phân rõ thiệt giả, liền rõ ràng cũng không cho.”

Không phải có tin tức đưa tin quá, có chút gây chân đoạn cánh tay khát cái, buổi tối biến hóa nhanh chóng, tựa thành cao cấp khách sạn cao cấp hội sở khách nhân. Nếu làm cho bố thí nhân thấy được, há có thể không trái tim băng giá?

Vốn thôi, khẳng bố thí hơn phân nửa là người thường, có chút chính mình có lẽ còn thực gian nan. Kết quả chính mình lặc lửng quần mang sống làm cho người ta bố thí, chính mình trụ trong thành thôn tiểu cho thuê ốc, khát cái lại xuất nhập cao cấp nơi, ai còn tưởng lại bố thí?

Mà kẻ có tiền rất ít hội bố thí, bởi vì bọn họ không có như vậy trải qua, không thể thể hội bản cùng lòng chua xót. Có chút nhân bố thí khi còn muốn bãi khoan dung, làm cho người ta cảm thấy thập phần nan kham.

Ứng chấn bang cười cười.”VẬY NGƯỜI VỪA RỒI VÌ SAO TRẢ LẠI CHO HẮN? NGƯỜI KHÔNG SỢ HẮN LÀ GIẢ ?”

Hạnh Nhược Thủy nhướn đầu, không biết như thế nào trả lời.”Ta không nghĩ nhiều. Giả liền giả đi.” Dù sao không bao nhiêu tiền.

“Người là không phải cảm thấy, dù sao cũng không bao nhiêu tiền, không có gì quan hệ?” Ứng chấn bang tựa hồ nhìn thấu trong lòng nàng ý tưởng, một chút liền đoán trúng.

Hạnh Nhược Thủy trực tiếp ngưng ngừng, nhìn hắn cười, không nói lời nào.

Ứng chấn bang gật gật đầu, một lát sau mới nói:”Người loại này ý tưởng là sai lầm. Theo ý ta đến, mặc kệ là thật có cần hoặc là giả có cần, ở trên đường cái ăn xin kia đều là không nên. Không làm mà hưởng nó chính là không làm mà hưởng, sẽ không bởi vì người là thật đáng thương sẽ thay đổi tính chất. Nếu thật sự cần giúp, có thể thông qua tương quan ngành, hướng xã hội nhân sĩ xin giúp đỡ. Nhưng là chiếm được người khác giúp, tốt nhất còn muốn có một sổ sách, chẳng sợ tương lai không thể trả lại cho bản nhân, cũng muốn nghĩ biện pháp đem này bút tiền cấp có cần nhân. Chỉ có mọi người đều có này giác ngộ, xã hội mới có thể càng ngày càng tốt đẹp.”

Hạnh Nhược Thủy yên lặng nghe, cảm thấy quả thật là có chuyện như vậy. Chính là hơn mười triệu nhân, tổng hội có như vậy một ít phá hư mầm móng, bọn họ hội giống hỗn loạn lý con chuột thỉ, toàn bộ muốn làm hồng rồi. Chỉ cần nhìn đến người khác dùng bất chính nắm quyền kính chiếm được ưu việt, sẽ có người phía sau tiếp trước đi làm.”Gia gia, ta cảm thấy ý tưởng là tốt đẹp, nhưng là làm đứng lên rất khó khăn.”

“Nói được cũng là. Nhưng là ta cho rằng, loại này không khí không thể cổ vũ. Tựa như quỳ gối trên đường cái người ta nói thân nhân được bệnh bạch cầu linh tinh nhân, nếu là thật, dựa vào ăn xin về điểm này tiền hào thật có thể thấu đủ lớn như v

ậy nhất bút giải phẫu phí sao?”

“Quần chi chỉ thấu đủ một ngày nằm viện phí, kia cũng là tốt nha.” Tuy rằng không phải một cái đi thông lộ, ít nhất cũng là lộ, làm cho người ta một chút hy vọng không.

Ứng chấn bang nhìn nàng, một lát sau cười ha ha.”Ta như thế nào với người nói này. Người rất thiện lương, cho nên muốn không ra.”

Hạnh Nhược Thủy nở bĩu môi, không nói chuyện.

“Nhưng là Nhược Thủy nha đầu, rất thiện lương chung quy không phải một chuyện tốt. Nhân thiện bị nhân khi, nó cũng không phải ngẫu nhiên. Nói trắng ra là, đại đa số thời điểm có thể thiện lương ôn nhu; Nhưng ở tất yếu thời điểm, nhất định phải không giận mà uy làm cho người ta có điều kiêng kị, hiểu chưa?”

Hạnh Nhược Thủy còn thật sự nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Đơn giản nói, muốn làm ác thiện lương nhân. Đây cách nói có phải hay không cảm thấy rất quen thuộc?” Ứng chấn bang biểu tình vẻ mặt nghiêm túc, tựa hồ thật sự rất muốn làm cho nàng hiểu được.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Ta ở chỗ cái trong TV nhìn đến quá.”

Ứng chần bang ha ha cười.”Tham gia quân ngũ nhân, phần lớn đều hiểu được đạo lý này. Nhân này cả đời có thể làm đại người lương thiện, nhưng ở tất yếu thời điểm cũng muốn làm người xấu. Về phần khi nào thì làm người xấu, vậy muốn chính người đi định đoạt. Nhưng người hiểu được, ở nên làm người xấu thời điểm làm người tốt, tao ương chính là chính người hoặc là của người thân nhân.”

Hạnh Nhược Thủy cắn môi, nàng có thể hiểu được gia gia ý tứ, lại nhất thời tưởng không rõ hẳn vì sao muốn cùng nàng nói này đó.”Gia gia, có phải hay không ta có sự tình gì không xử lý tốt?”

“Xem như đi.” Ứng chần bang để lại một cái mơ hồ đáp án, chấp tay sau lưng đi phía trước đi.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc đứng ở tại chỗ, suy nghĩ một hồi, cảm thấy hẳn có lẽ là chỉ Cổ Tranh chuyện tình.

“Nha đầu, còn không mau theo kịp.”

“Nga.” Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, vội vàng chạy theo sau.

Nhất lão nhất tiểu theo này trên đầu đi theo kia đầu xuống dưới, dùng một cái buổi sáng thời gian, một thân đại hân đầm đìa. Nhưng là cả vật thể thư sướng, tâm tình cũng không sai.

Trở lại Tử Vân thủ phủ, Ứng Chí Huân đã muốn đi ra ngoài.

Dương Tử Vân ở nhà, xem hàn kịch, chính nhìn đến thương tâm chỗ, vẻ mặt nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy vừa nhìn đến thời điểm, nửa ngày không thể hoàn hồn. Ở của nàng trong trí nhớ, Dương Tử Vân vẫn đều là cường thế tư thái. Hiện tại nhìn nàng vẻ mặt là lệ, không biết nên làm gì cảm tưởng.

“Như thế nào? Ta cũng không phải cá sấu, lưu nước mắt có cái gì tò mò quái.” Dương Tử Vân nhìn đến nàng kinh ngạc biểu tình, dở khóc dở cười nói.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lắc đầu lại xua tay.”Ta không cái kia ý tứ, mẹ ngươi đừng hiểu lầm.” Nàng chẳng qua là có điểm ngoài ý muốn thôi.

Dương Tử Vân cười cười nói.”Ta đậu ngươi đùa. Đúng rồi, buổi chiều theo giúp ta đi xem đi bệnh viện đi.”

“Mẹ, ngươi thân thể không thoải mái sao?” Hạnh Nhược Thủy vội vàng đã chạy tới, vẻ mặt lo lắng.

Dương Tử Vân lôi kéo nàng, tại bên người ngồi xuống.”Không phải ta muốn gặp bác sĩ, là ngươi.”

“Ta?” Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên phản thủ chỉ vào chính mình.”Nhưng là ta thân thể tốt lắm a, không không hề thoải mái.”

Dương Tử Vân nhìn nàng ngây ngốc bộ dáng, có chút bất đắc dĩ.”Không phải xem bệnh, mà là kiểm tra thân thể. Ngươi không phải tính muốn đứa nhỏ sao? Tốt nhất kiểm tra một chút thân thể, cần điều dưỡng trong lời nói muốn chạy nhanh điều dưỡng. Tuy nói đứa nhỏ cùng cha mẹ đó là kiếp trước duyên phận, nhưng là dưỡng tốt lắm thân thể, càng dễ dàng hoài thai, cực cưng cũng sẽ càng thông minh.”

Hạnh Nhược Thủy mặt oanh đỏ, ánh mắt cũng không biết xem làm sao. Như thế nào mỗi người đều cùng nàng đẻ sinh đứa nhỏ? Tuy nói kết hôn sinh con là tất kinh chuyện tình, nhưng luôn bị nhân như vậy đặt ở bên miệng nói, cũng rất ngượng ngùng.

Dương Tử Vân xì một tiếng nở nụ cười. Thân thủ, nhéo nhéo của nàng mặt.”Thật sự là cái hài tử ngốc, như vậy liên mặt đỏ. Ta đồ muốn nhìn một chút, ngươi này da mặt có bao nhiêu bạc.”

“Mẹ, này nhất định phải đi sao? Nếu không ta hồi thành phố Z chính mình đi kiểm tra, cần điều dưỡng ở bên kia cũng phương tiện.” Hạnh Nhược Thủy chỉ sợ đến lúc đó kiểm tra đi ra nói thân thể tạm thời không thích hợp sinh dưỡng cái gì, lão nhân gia lại có ý tưởng.

Dương Tử Vân nghĩ nghĩ, cũng sẽ cùng ý.”Hiện tại chuyện trọng yếu nhất là cho chúng ta Ứng gia sinh cái đại béo tiểu tử, công tác cái gì tạm thời phóng nhất phóng đi.”

“Mẹ, ta biết đến.” Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt ứng. Thật không có bởi vì của nàng những lời này không thoải mái, chính nàng cũng quả thật muốn đứa nhỏ. Của nàng thượng tá đều ba mươi vài, cũng nên làm ba ba.

Dương Tử Vân xem nàng nhu thuận, cũng cười. "Sinh nam hài sinh cô gái đồ đừng lo, hiện tại không phải trước kia, cho nên không cần có áp lực."

Hạnh Nhược Thủy

, nàng đồ không nghĩ tới sinh nam sinh nữ vấn đề. Bất quá chính nàng thích nam hài, nàng muốn một cái tiểu bản thượng tá. Có lẽ đại đa số nữ nhân đều như vậy, hy vọng có một tiểu hào trưởng phụ. Mà nam nhân, tất thích có một tiểu hào thê tử. Đây hết thấy, đều là tình yêu ma lực.

Dương Tử Vân nhắc tới này đề tài, tựa hồ có nói không xong trong lời nói."Chờ người thực hoài thượng, mẹ đi thành phố Z cùng người. Còn muốn mang theo a tuệ, hảo hảo mà cho người bổ nhất bổ."

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn không nói gì, này xem như mẫu bằng tử quý sao? Bưng lên tuệ di cấp của nàng đồ trà, hận không thể đem mặt toàn bộ giấu ở chén trà sau.

Dương Tử Vân càng nói càng hưng phấn, cuối cùng làm cho a tuệ chuyển ra tướng sách, cấp Hạnh Nhược Thủy xem Ứng Trường Không mới trước đây ảnh chụp."Kia tiểu tử mới trước đây có thể sánh bằng hiện tại đáng yêu hơn, thật sự là càng lớn càng không đáng yêu!" Nàng bĩu môi oán giận, hiển nhiên trong ngực niệm mới trước đây nho nhỏ một cái bị nàng ôm vào trong ngực thời gian.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, đối với thượng tá vốn riêng chiều, nàng cũng thực cảm thấy hứng thú. Hoặc là nói, nàng rất ngạc nhiên thượng tá mới trước đây có phải hay không cũng như vậy khốc.

Chỉ chốc lát, a tuệ mượn tướng sách xuất hiện, ra vẻ còn không thiếu. Nàng đem tướng sách phóng tới Dương Tử Vân trước mặt.

Dương Tử Vân cầm lấy một quyển, cùng Hạnh Nhược Thủy đầu dán đầu, một bên mở ra tướng sách cấp nàng trở lại như cũ quay chụp trường hợp. Ngữ điệu có chút nghịch ngợm, cùng tuổi trẻ hơn mười tuổi dường như.

"Đây tương là chọn đồ vật đoán tương lai thời điểm chụp, mọi người đều tại kia thúc giục hấn thảo này nọ, hấn tả nhìn xem lại nhìn xem, cuối cùng hướng kia nhất nằm ngoạ chính mình chân, bất động. Ta đã nói, hấn sinh hạ đến liền này tính bướng bỉnh."

Hạnh Nhược Thủy đi theo nàng tưởng tượng ngay lúc đó hình ảnh, cũng không đoạn dật ra tiếng cười. Thượng tá mới trước đây đồ đồ, tròn tròn nộn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn, thực đáng yêu. Theo tuổi lớn lên, chậm rãi gầy, cũng bắt đầu trở nên khốc khổ đứng lên.

Ảnh chụp chỉ tới ước chừng mười lăm sáu tuổi, qua đi vốn không có. Dương Tử Vân nói kia tiểu tử quật rất, nói cái gì cũng không chịu chụp ảnh. Người ta vỗ, hấn còn muốn muốn làm phá hư. Sau lại vào bộ đội đặc chủng, sẽ không có thể vỗ.

Hai người hi hi ha ha vừa nhìn vừa cười, thẳng đến a tuệ kêu ăn cơm trưa, mới dừng lại đến.

Ở trên bàn cơm, Dương Tử Vân còn bạo thượng tá mới trước đây chuyện tình, sau đó gia gia cũng gia nhập này hàng ngũ. Trong lúc nhất thời tiếng cười nổi lên bốn phía, cái kia bị cười nhân vật chính nếu biết khẳng định muốn bão nổi.

Ăn qua cơm trưa, Hạnh Nhược Thủy cùng gia gia hạ tổng thể. Sau lại gia gia cùng Dương Tử Vân đều đi ngủ thấy, nàng trở về đến thượng tá phòng viết này nọ đi. Viết viết, chính mình cũng mệt nhọc.

Tĩnh lại thời điểm, đã muốn chạng vạng thời gian.

Vừa xuống lầu, Dương Tử Vân liền phân phó a tuệ bưng tới một chén canh gà cấp nàng uống, nói là bổ thân mình.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ cái mũi, cảm thấy Dương Tử Vân đều nhanh mê muội. May mắn chính mình trụ thành phố Z, nếu không nóng vội bà bà khẳng định hội biến đổi biện pháp cấp nàng tiền bổ, không chừng liền dưỡng thành một cái đại mập mạp. Nghĩ đến cái kia hình ảnh, nàng liền cảm thấy ác hàn.

Dương Tử Vân tựa hồ nghe đến trong lòng nàng về điểm này tiểu nói thầm, nhìn nàng nói: "Đừng lo lắng đáng người biến dạng, chờ sinh đứa nhỏ sẽ khôi phục. Đây vì bảo trì đáng người mà không muốn sinh đứa nhỏ nữ nhân, kia thật sự là xuẩn về nhà, chờ nàng tưởng sinh đã có thể tất nhiên có thể sinh, cả đời đều hối hận."

Hạnh Nhược Thủy vội vàng cười cười, nàng bất quá là nói thầm một chút, cũng không thực như vậy để ý đáng người. "Mẹ, người đừng đa tâm, ta không hề tưởng sinh đứa nhỏ. Chờ hoài thai, nên bỏ ta còn là hội bổ." Đứa nhỏ so với đáng người trọng yếu hơn. Đáng người thôi, chỉ cần người khẳng vận động, tự nhiên có thể bảo trì.

"Ân, này còn kém không nhiều lắm." Dương Tử Vân thế này mới vừa lòng, gật gật đầu.

Cơm chiều trên bàn, Hạnh Nhược Thủy đưa ra ngày mai buổi sáng mù mịt hội thành phố Z, hơn nữa đã muốn lấy lòng vé máy bay.

Ứng gia ba vị trưởng bối đều là không đồng ý, bất quá nghe được Hạnh Nhược Thủy nói công ty có việc, cũng chỉ hảo thả người. Nhưng không quên đem sinh đứa nhỏ cái này đại sự dặn dò một phen, sợ nàng quay người lại liền đã quên đường như.

Ăn qua cơm chiều, gia gia liền lôi kéo nàng chơi cờ. Nói nàng khó được đến một chuyến, chạy nhanh làm cho nàng cùng hạ kỷ bàn.

Hạnh Nhược Thủy đương nhiên là vui vẻ tướng bồi, làm cho lão nhân gia giết cái tận hứng. Đừng nói, hẳn thật đúng là tính suốt đêm chơi cờ đâu. Cuối cùng vẫn là Dương Tử Vân đem đứa nhỏ chuyện tình chuyện đi ra, lão nhân gia thế này mới phóng nàng trở về ngủ.

Ngày hôm sau xuất môn tiền, Dương Tử Vân cấp Nhược Thủy tắc cái sổ tiết kiệm. "Nếu tiền không đủ, hay dùng phương diện này. Đây tiền a, vốn chính là tồn đến làm cho Trường Không cưới vợ."

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đẩy trở về, nàng cũng không dám thực lấy này tiền. Cho dù thực cần tiền, kia cũng là thượng tá tới bắt. "Mẹ, chúng ta có tiền. Người thu, ngày nào đó chúng ta cần tiền, hỏi lại người lấy, được không?"

"Vậy được rồi"

i." Dương Tử Vân suy nghĩ một chút, cũng không miễn cưỡng nàng. Đây to như vậy gia nghiệp đều là Trường Không, nàng cầm cuối cùng cũng là cho bọn hắn vợ chồng hai.

Hạnh Nhược Thủy rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

.....

Trở lại Z thị, ngày hôm sau Hạnh Nhược Thủy phải đi một chuyến bệnh viện kiểm tra thân thể. Được đến kết quả là, thân thể của hắn trạng huống không tốt, muốn mang thai có chút khó khăn, cần tiến hành điều trị.

Hạnh Nhược Thủy theo bệnh viện đi ra, lo lắng muốn hay không giấu điểm Dương Tử Vân bọn họ. Lo lắng bọn họ biết chuyện này, hội thực thất vọng. Nàng biết, bọn họ thật sự rất muốn ôm tôn tử.

Tự hỏi thật lâu, vẫn là không yên bất an gọi điện thoại, đem thầy thuốc ý tứ cấp chuyển đạt. Hoàn hảo Dương Tử Vân không nói gì thêm, chỉ nói làm cho nàng nghe thầy thuốc trong lời nói, nhanh đưa thân thể điều dưỡng hảo, cũng không cần cấp chính mình quá lớn áp lực. Mang thai việc này tình, muốn thuận theo tự nhiên.

"Mẹ, thực xin lỗi." Lão nhân gia như vậy khát vọng tôn tử, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy rất thực xin lỗi bọn họ.

Dương Tử Vân ở bên kia cười nói: "Thật sự là cái hài tử ngốc. Đứa nhỏ này sớm hay muộn sẽ có, cho dù thân thể của người hảo rất, hẳn không nghĩ đến thời điểm vẫn là hoài không hơn. Cho nên a, này thật là duyên phận, cường cầu không thể. Dù nói đứa nhỏ là thiên sứ, hẳn biết chúng ta như vậy ngóng trông hẳn đến, hẳn tổng hội đến, chúng ta kiên nhẫn chờ là tốt rồi."

Treo điện thoại, Hạnh Nhược Thủy thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bất quá, chính nàng cũng có chút mất mát. Theo kết hôn ngày đó khởi, thượng tá vốn không có lại làm thi thổ, nàng còn muốn có thể hay không đã muốn hoài .

Theo ngày đó khởi, Hạnh Nhược Thủy làm hảo một đoạn thời gian thuốc đông y bình. Tại thân thể điều dưỡng hảo phía trước, còn phải làm thi thổ.

Rời đi bệnh viện, Hạnh Nhược Thủy lái xe đi công ty. Trước đem lễ vật chia mọi người, có ăn cũng có tiểu ngoạn ý. Có lẽ không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng là một phần tâm ý.

“Nếu tỷ, người thật tốt!”

“Đúng vậy, nếu tỷ ta yêu người chết mất!”

“Lời này đừng làm cho tỷ phụ nghe được, nếu không hẳn xác định vững chắc đem người cấp ném tới nam cực đi theo chim cánh cụt làm bạn.”

“.....”

Người một lời ta nhất ngữ , miệng còn tắc này nọ, phun từ hàm hàm hồ hồ, đặc biệt khôi hài.

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn về phía nàng đắc lực tổng giám soái ca.”Hạ Mặc, người đợi lát nữa đến ta văn phòng đến một chút.”

“Tốt.” Hạ Mặc gõ vài cái bàn phím, liền đứng lên chạy hướng của nàng văn phòng.

Đẩy cửa ra, Hạ Mặc cười xấu xa hỏi:”Nếu tỷ, có phải hay không có cái gì đại lễ vật chuyên môn tặng cho ta, cho nên muốn vụng trộm cấp?”

“Hiện tại là ban ngày đầu, đừng nằm mơ ha.” Hạnh Nhược Thủy buông máy tính bao, cầm lấy cái chén đi tẩy trừ.”Người chờ ta một chút, ta trước tẩy cái cái chén đổ chén nước.”

“Ta đến đây đi.”

“Không cần, ta không thói quen người như vậy khúm núm nịnh bợ bộ dáng, ha ha.” Hạnh Nhược Thủy khai hoàn vui đùa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hạ Mặc nhún nhún vai, tùy tay cầm lấy một quyển tạp chí phiên . Từ đầu tới đuôi phiên cái lần, cũng không thấy được có hứng thú gì đó. Hiện tại tạp chí càng ngày càng nhàm chán , không có ý nghĩa.

Hạnh Nhược Thủy bưng thủy tiến vào.

“Nếu tỷ, Phong Noãn không có việc gì đi?” Này xúc tiêu viên theo bọn họ có một đoạn thời gian , mỗi một lần đều biểu hiện rất khá. Xem qua ảnh chụp, là cái hoạt bát xinh đẹp nữ hài tử, không nghĩ tới gặp được chuyện như vậy, mọi người đều rất khổ sở .

Hạnh Nhược Thủy ngồi xuống, hô một hơi.”Không có việc gì là không có khả năng , chỉ cần là cái đứng đắn cô gái đều đã thương tâm khổ sở. Bất quá nàng rất kiên cường , tin tưởng rất nhanh sẽ hảo đi lên.”

“Vậy là tốt rồi. Mọi người đều rất thích nàng, cũng thay nàng cảm thấy khổ sở.” Kia nữ hài tử điển hình người phương bắc, thực nhu thuận kêu ca kêu tỷ, đặc biệt nhiệt tình, rất khó có người không thích nàng.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Ta đi s thị nhìn thấy Phong Noãn, cũng hiểu được là rất không sai một cái cô gái. Ta còn làm cái quyết định, thực thật có lỗi trước đó không có trưng cầu của người ý kiến.”

“Cái gì quyết định? Sẽ không là làm cho Phong Noãn tới lấy thay ta Hạ Mặc vị trí đi? Oa, nếu tỷ, người đối ta rất tàn nhẫn!” Hạ Mặc cũng là cái yêu đùa giỡn bảo tên, tuyệt không giống thứ nhất gặp mặt đến tốt lắm giống rất bình tĩnh rất khốc bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy trong tay một quyển tạp chí liền nhúng hân.”Đúng vậy đúng vậy, của người giác quan thứ sáu thực chuẩn xác, được rồi không? Tốt lắm, trở về chính đề! Phía trước các người không phải tặng lại, trương ca không muốn bao trùm L thị chấp hành sao? Cho nên ta tính làm cho Phong Noãn đến phụ trách L thị chấp hành, tiểu cô nương rất tin tưởng, trương ca cũng không ý kiến. Của người cái nhìn đâu?”

Hạ Mặc chọn nhíu mày, suy nghĩ một chút.”Nếu Phong Noãn câu thông năng lực cũng đủ hảo, có thể làm tốt cùng khắp nơi quan hệ, có năng lực quản được trụ nhân trong lời nói, kia không thành vấn đề. Ở điện thoại lý nghe nàng nói chuyện, cảm giác là rất có một bộ một người.”

“Thử một lần đi, ta cảm thấy nếu có thể đề bạt một người đến phụ trách L thị, sẽ không hội giống hiện tại dễ dàng như vậy ra vấn đề. Trương ca năng lực là không sai, nhưng là chiều cổ trong lời nói dễ dàng ra bại lộ.” Nước xa không cứu được lửa gần, đây là mãi mãi không thay đổi đạo lý.

Hạ Mặc gật gật đầu.”Ta cảm thấy có thể làm. Dù sao chúng ta bồi ứng luôn luôn có gan đề bạt người mới, sự thật chứng minh đây là đối .”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, cười cười, bưng lên cái chén uống một ngụm thủy.”Còn có một sự kiện. Cũng là Phong Noãn áp trương ca nhắc nhở của ta, chúng ta không phải vẫn tưởng lưu lại càng nhiều xúc tiêu viên sao? Còn có tướng ổn định này kiêm chức trợ lý sao?”

“Àn.”

“Tuy rằng chúng ta vẫn hảo này hai cái phương diện, nhưng cho tới nay cũng không có gì hiệu quả, chúng ta này ngay cả đương làm liền đề tiền lương kế hoạch giống như cũng không có tác dụng gì. Cứu này nguyên nhân, không có ai nguyện ý cả đời làm làm thời viên công, hôm nay đi làm có lẽ ngày mai sẽ không sống phạm. Cho nên ta có cái ý tưởng, chúng ta có thể cấp này đó kiêm chức nhân viên làm một cái chức nghiệp kiếp sống quy hoạch, hoặc là nói chỉ dẫn đi. Nói cách khác, bọn họ trường kỳ vì bồi ứng phục vụ, hơn nữa biểu hiện tốt, còn có cơ hội trở thành bồi Ứng Chính thức viên công, có thể càng không ngừng hướng lên trên phát triển. Tỷ như từ xúc tiêu viên trở thành kiêm chức trợ lý, lại trở thành nhập chức trợ lý, sau đó trở thành thành thị người phụ trách thậm chí hướng tổng bộ phát triển, đây đều là có thể .”

Hạ Mặc nhìn nàng, như là ở còn thật sự tự hỏi. Cuối cùng vỗ tay một cái chưởng, cười ha ha.”Nếu tỷ, người này kế hoạch hảo! Chúng ta bồi ứng hội không ngừng lớn mạnh , về sau sẽ không cần từ bên ngoài nhận người, trực tiếp từ dưới mặt đề bạt vĩ đại nhân viên là có thể !”

“Vậy người tổ chức cái hội nghị qua điện thoại, đem các thành thị người phụ trách đều liên hệ tiến vào, mọi người cùng nhau thảo luận cụ thể chi tiết. An bài tại hạ ngụ đi, xác định tốt lắm thời gian cho ta biết là đến nơi.”

“ok, lập tức đi làm!” Hạ Mặc hấp tấp đi ra ngoài.

Vì này kế hoạch, Hạnh Nhược Thủy cùng Hạ Mặc đám người liên tục vài ngày đều đang họp thảo luận, hy vọng có thể chế định ra một cái hoàn thiện kế hoạch đến.

Cuối cùng kết quả sao định thời điểm, lâm bội bội ở ồn ào nói lúc trước nếu cũng có như vậy cái kế hoạch, bọn họ đã sớm thăng chức rất nhanh . Một câu, đem mọi người đều đậu nở nụ cười.

Sau lại, này kế hoạch quả nhiên lấy được tốt lắm hiệu quả, ngay cả hộ khách đều thừa nhận có thêm. Rất nhiều lâm thời nhân viên còn đem chính mình huynh đệ tỷ muội đều giới thiệu lại đây , mang đến một mảnh vui sướng hưởng vinh cảnh tượng.

Có lẽ đúng là bởi vì đánh hạ này đó trụ cột, sau lại đem công ty giao cho Hạ Mặc quản lý, hẳn mới có thể càng thêm thuận buồm xuôi gió. Dù sao, hẳn cũng là theo công ty cùng nhau trưởng thành lên, mỗi một cái dấu chân hẳn đều rất rõ ràng.

Việc bận rộn lục qua vài ngày, Hạnh Nhược Thủy đi bệnh viện gặp bác sĩ thời điểm, ngạc nhiên đụng phải Cố Miêu Miêu.

Cố Miêu Miêu tựa hồ mang thai , của nàng động tác luôn đặt ở bụng, đây là phụ nữ có thai quán có động tác. Sắc mặt thực tiêu tụy, ngay cả làn da đều trở nên thô ráp ám trần. Đôi vô thần nhìn phía trước, tựa hồ gặp thật lớn đả kích.

Hạnh Nhược Thủy đứng ở cách đó không xa, yên lặng nhìn nàng. Nàng cả người đều bị vây tràn đầy trạng thái, hoàn toàn không có chú ý tới có người ở xem nàng. Chỉ có ở cúi đầu nhìn chính mình bụng khi, của nàng trên mặt mới có như vậy một chút sáng rọi.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng thực không phải tư vị, Cổ Miêu Miêu bị mẫu thân của hắn biến thành “Dục tốc bất đạt” vật hi sinh. Nếu không phải Dung Tú Mĩ hồ nháo, có lẽ nàng hội khai vui vẻ tâm địa lớn lên, sau đó gặp được mệnh định cái kia hội yêu thương nàng cả đời nhân.

Ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, Hạnh Nhược Thủy đang định thu hồi tầm mắt, Cổ Miêu Miêu lại ở phía sau nhìn đến nàng.

Cổ Miêu Miêu hơi hơi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, sau đó quay đầu đi. Có lẽ, nàng không hy vọng gì nhận thức nhân nhìn thấy nàng như vậy tiều tụy nghèo túng.

Hạnh Nhược Thủy xoay người rời đi, lại bởi vì nghĩ đến có chút chuyên chú, thiếu chút nữa đụng vào người. Vừa nhắc đầu, lại phát hiện đụng vào đúng là Dung Tú Mĩ.”Thực xin lỗi.”

Dung Tú Mĩ trừng nàng liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng đem cước bộ thả ba ba vang, sát thân thể của hắn đụng phải đi qua .

Hạnh Nhược Thủy bị nàng bị đâm cho lão đảo một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, không lại dừng lại, đi nhanh đi ra bệnh viện. Thiên hạ này gian bất hạnh nhân nhiều lắm, nàng cũng không tài cán vì lực.

Cứ như vậy qua vài ngày, thượng tá bên kia vẫn là không có tin tức.

Mà trong nháy mắt, đến Phó Lăng Vân tiểu bằng hữu trăng tròn . Tuy rằng ba ba không ở nhà, thân bằng bạn tốt cũng đều không ở bên này, nhưng hay là muốn chúc mừng một phen. Bất quá chỉ có mẹ, mẹ nuôi cùng bà ngoại, có vẻ hơi lạnh thanh. Hạnh Nhược Thủy vốn định kêu lên Mai Ngạn Đình, nhưng Đàm Bội Thi không thích nằn

g, đành phải thôi.

Mà hôm nay, vừa mới là chủ nhật.

Hạnh Nhược Thủy thứ bảy ngày đó liền đi dạo gần một ngày, cấp tiểu tử kia mua quần lót phục tiểu món đồ chơi , chọn bất diệc nhạc hồ. Nếu không thể lực hảo, sẽ xui lờ ở trên đường cái .

Cùng nàng cùng nhau dạo còn có Mai Ngạn Đình. Nghe nàng nói không lâu Trần Thiện sẽ mang nàng hồi Sơn Đông lão gia , cho nên hắn cấp Trần Thiện người nhà chọn một ít lễ vật, muốn cho Hạnh Nhược Thủy thay nàng ra ra chủ ý. Mai Ngạn Đình có vẻ thực hưng phấn, xèo xèo thì thầm , khác đề tài nói không đến hai câu sẽ vòng đến Trần Thiện trên người đi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng hưng phấn sức mạnh, nghĩ rằng có lẽ nàng cùng thượng tá đều nhiều hơn lo lắng, hai người kia thật có thể tu thành chính quả cũng không cũng biết. Kết quả vẫn chưa nhất định , cũng không nên hiện tại liền phán tử hình.

Chủ nhật sáng sớm, Hạnh Nhược Thủy liền mang theo này nọ thượng phó gia đi. Dem cấp tiểu bảo bảo gì đó lấy ra nữa, nhất nhất so đo. Lại cùng Đàm mẹ đi mua đồ ăn, cho dù chỉ có ba người, cũng muốn hảo hảo làm một bàn tử đồ ăn.

Bọn họ mua đồ ăn trở về, còn tại phòng bếp lý rửa rau, đột nhiên còn có người đến gõ cửa .

Đàm Bội Thi ôm đứa nhỏ đi mở cửa, không nghĩ tới đến là 3 cái binh, đều là Phó Bồi Cương đồng sự. Nói Phó Bồi Cương sáng sớm dặn dò bọn họ , hôm nay là con của hắn trăng tròn rượu, cho nên muốn bọn họ đến náo nhiệt một phen. Còn dẫn theo Phó Bồi Cương cấp con lễ vật, là một ít món đồ chơi mô hình, toàn bộ đều là dùng viên đạn làm thành . Nhưng mà thật sự san bằng, sẽ không làm thương đứa nhỏ mềm mại thủ.

Trừ bỏ đứa nhỏ ba ba làm món đồ chơi, còn không có rất nhiều dùng là ăn gì đó. Đều là chiến hữu nhóm người mua một chút ta mua một chút ghé vào cùng nhau, thật lớn một đồng.

Đàm Bội Thi vốn đang ở trong lòng mắng Phó Bồi Cương , này hội cuối cùng là thư thái. Thường thức cụ xảy ra trên bàn, ôm tiểu tử kia bàn ở cái bàn giữ. Tiểu tử kia y nha nha nha , thân mập mập tay nhỏ bé đầu ngón tay đi sờ này món đồ chơi. Thỉnh thoảng lại phát ra một ít như là kích động thanh âm, hai điều còn không có cái gì khí lực tiểu thối nhi dạng a dạng a .

Hơn 3 cá nhân, này trên bàn cuối cùng là náo nhiệt . Mua hồng rượu cùng bia, mọi người đều chạm cốc uống một chút.

Này cơm chính ăn đến một nửa thời điểm, lại có người gõ cửa .

Hạnh Nhược Thủy ngồi ở dựa vào môn vị trí, vội vàng đứng lên đi mở cửa. Môn mở ra vừa thấy, đứa nhỏ ba ba đã trở lại!

“Oa tắc, bảo bối, cha ngươi đã trở lại. Nhìn đến không có?” Đàm Bội Thi vội vàng đem đứa nhỏ dựng thẳng tha đứng lên, làm cho hắn nhìn xem ba ba. Ai biết tiểu tử kia không xứng hợp, hàm chứa tay nhỏ bé đầu ngón tay xem xét cũng không xem xét liếc mắt một cái.”Phó Bồi Cương, xong rồi, ngươi con không nhận biết người .”

Mọi người hi hi ha ha cười.

Hạnh Nhược Thủy hận không thể hiện tại liền hướng về nhà đi, cửa nàng thượng tá khẳng định cũng đã trở lại. Bất quá tiểu tử kia trắng tròn rươi, nàng không thể trên đường bỏ chạy , đành phải nhẫn nại. Đang muốn đóng cửa đâu, đột nhiên lại có một người thoát ra đến. Nàng hoảng sợ, tiếp theo giây liền thật sự nhảy dựng lên, ôm cổ người tới cổ.”Ứng Trường Không, ngươi đã về rồi!”

“Tẩu tử cũng thật đủ nhiệt tình !”

“Đội trưởng, điểm phúc sâu nha!”

Ứng Trường Không ôm Hạnh Nhược Thủy tiến vào, tròng mắt bọn họ nói:”Điểm phúc cái rắm, lão tử ôm chính mình lão bà, kia gọi là gì điểm phúc? Kia kêu hạnh phúc, hiểu hay không?”

Các huynh đệ đã sớm ở hướng bên kia nhà giam, ở Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi bên người các không ra một vị trí đến, làm cho Ứng Trường Không cùng Phó Bồi Cương ngồi xuống.

“Các huynh đệ, cái này gọi là giải thích sao? Cái này gọi là xích luoluo khoe ra!”

Ứng Trường Không nghe bọn họ liếc mắt một cái, một bộ “Ngươi làm khó dễ được ta” bộ dáng.”Vợ, mau cho ta trang cơm, ta chết đói.” Bọn họ vừa mới ra nhiệm vụ trở về, tắm rửa một cái thay đổi một thân quần áo liền trở về đuổi, ngay cả một ngụm thủy cũng không lo lãng uống.

Hạnh Nhược Thủy ứng một tiếng, vội vàng chạy đi vào trang hai đại chén cơm.

Có huynh đệ đệ bán cái chai bia trở về, Ứng Trường Không tiếp nhận đến, giữa đầu cô lỗ cô lỗ liền uống xong rồi. Cuối cùng đem cái chai hướng trên bàn nhất phóng, kêu lên:”Thích!”

Hạnh Nhược Thủy rất nhanh liền đang cầm hai đại chén cơm đi ra , may mắn Bội Thi gia cái bàn không tính tiểu, có thể tọa hạ. Hơn nữa vốn vì chúc mừng, đồ ăn cũng làm rất nhiều, quần ăn no!

Năm nam nhân ngươi trêu chọc ta, ta bắn thủy ngươi, đem bàn ăn không khí biến thành dị thường náo nhiệt. Ngay cả Phó Bồi Cương trong lòng cục cứng đều tò mò tròng mắt mắt to, chuyển động đầu xem này xem cái kia, việc thật sự.

“Xem đi xem đi, ngay cả tiểu Nhạc Nhạc đều khinh bỉ ngươi ! Tiểu Nhạc Nhạc, hung hăng khinh bỉ hắn!”

“Muốn khinh bỉ cũng là khinh bỉ ngươi!”

Không biết như thế nào đem tiểu Nhạc Nhạc đều cấp đẩy ra , biến thành mọi người cười đến càng nhiệt liệt.

Hạnh Nhược Thủy nhìn bọn họ đùa giỡn, nhợt nhạt cười. Bởi vì uống một chút hồng rượu, trên mặt đỏ bừng , cùng nở rộ hoa nhĩ dường như. Cổ tình nàng còn ôn nhu cười, thẳng trêu chọc đắc nhân tâm lý ngứa .

Kia vài cái bình rất khó coi hướng nàng, chặt chẽ quản trụ chính mình tầm mắt, chỉ tại trong lòng tưởng, đội trưởng lão bà thật là đẹp mắt. Khó trách đội trưởng như vậy đau lão bà, ta muốn là có như vậy cái lão bà, ta cũng đau đến thiên đi lên!

Ứng Trường Không nhin không được ở cái bàn dưới, sờ soạng một phen vợ đùi. Hơn mười ngày không thấy , nghĩ đến nhanh. Uống lên rượu sau, hẳn vợ quả thực chính là nhất yêu nghiệt, trêu chọc trong lòng hẳn hỏa kế tiếp bay lên.

Ăn cơm xong, liên can nhân lại chuyển chiến đến trên sô pha xuy ngưu, còn có người đi xuống lại khiêng nhất thùng bia trở về. Xem kia trận thế, như là muốn đánh tính không uống bia uống rượu sẽ không bỏ qua đường như.

Đàm Bội Thi ôm đứa nhỏ, dỗ hấn ngủ đi. Thật lâu không thấy được con ba ba, tự nhiên cũng theo đi vào. Đóng cửa lại, vợ chồng hai tổ tổ tiếng lòng.

Hạnh Nhược Thủy tắc cùng Đàm mẹ cùng nhau thu thập sạp, nên lau nên tẩy không ít, việc mạo một thân hân. Đến mặt sau, thất lưỡng đều có điểm trắng không đứng dậy. Vốn sao, buổi sáng nấu cơm đồ ăn thời điểm liền việc đã lâu. Chờ đem phòng bếp thu thập sáng trưng thời điểm, thiếu chút nữa không một suy sạp.

Trong phòng khách, các nam nhân còn tại hi hi ha ha, ngay cả Phó Bồi Cương đều thêm vào được.

Hạnh Nhược Thủy không tốt đi qua, vì thế đi trong phòng xem tiểu bảo bảo. Phát hiện Đàm Bội Thi còn ôm ở trong tay.”Còn chưa ngủ?”

“Đừng nói nữa, tiểu gia hỏa này quỷ tinh rất. Không nên người ôm dỗ hấn ngủ, thủ còn gắt gao cầm lấy của người vật áo, chỉ cần người đưa hấn hướng trên giường nhất phóng, lập tức mở to mắt.” Đàm Bội Thi thẳng lắc đầu, ngữ khí lại rõ ràng là sủng nịch.

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, che miệng cười. Nhìn xem tiểu tử kia thủ, quả nhiên cầm lấy Đàm Bội Thi ngực kia. Nghe nói uống sữa thời điểm, ăn bên này, thủ còn gắt gao phách bên kia, sợ người khác mơ ước hấn gì đó đâu.

Đàm Bội Thi chạm vào chạm vào nàng, nháy mắt mấy cái nói:”Không đi cùng đội trưởng thân mật thân mật, chạy này tới làm gì.”

“Thân mật người cái đầu, bọn họ đang nói chuyện phiếm đầu. Nhất bang nam nhân, ta còn muốn sạp một cước a, nhiều xấu hổ. Hơn nữa, ta cũng không kia da mặt.” Hạnh Nhược Thủy thưởng nàng một viên xem thường, còn kháp nàng một chút.

Đàm Bội Thi ôi một tiếng, tắc hề hề thấu lại đây nói:”Chỉ cần người hướng đội trưởng bên người ngồi xuống, bọn họ khẳng định lập tức cáo từ, tin hay không?”

“Ta mới không như vậy nhảm chán.”

Bất quá, vài cái binh không có dừng lại thật lâu, đi lên còn trêu chọc Ứng Trường Không cùng Phó Bồi Cương. Bị bọn họ hai đuổi theo sát, một mảnh quỷ khóc sói rống.

Hạnh Nhược Thủy nghe tiếng vừa mới đi ra, Ứng Trường Không liền lộn trở lại đến đây, bước đi hướng nàng.”Vợ, chúng ta về nhà đi.” Dứt lời, một phen ôm nàng liền đi ra ngoài.

Mặt sau trở về Phó Bồi Cương cười ha ha, lại trêu chọc một phen.

Đàm Bội Thi ôm đứa nhỏ ở cửa phòng khẩu, cũng nhin không được cười trộm.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ kháp một phen, trừng mắt hấn buồn thanh hờn dỗi nói:”Của ta này nọ còn không có lấy đâu.” Nàng nói mới nói hoàn, Đàm mẹ liền cười tùm tùm đem của nàng bao cấp đưa qua.

Ứng Trường Không tiếp nhận đến, ôm nàng cọt cọt địa hạ thang lầu.

Một hồi lâu, Hạnh Nhược Thủy còn nghe được bọn họ tiếng cười, mặt đỏ lợi hại hơn. Buông ra một bàn tay, dùng sức kháp thượng tá cánh tay.

“Đánh là đau mắng là yêu, vợ, người nhất định yêu tử ta!” Ứng Trường Không mày cũng không mặt nhăn một chút, bắt được của nàng môi hung hăng hôn vài cái.

Hạnh Nhược Thủy dờ khóc dờ cười ngẽ hần, ngẽ ngẽ , liền phốc xích một tiếng nở nụ cười. Hần Bình An trở về , trong lòng kiên định doanh mẫn.”Ta phát hiện ngươi mỗi một lần xuất môn trở về, thói thí công phu đều đã càng tốt hơn.”

“Kia đương nhiên. Bởi vì mỗi một lần xuất môn, ngươi lão công công huân lại nhiều nhất bút. Tư bản gia tăng rồi, tự nhiên muốn ngoại phóng xuất, không phải sao?” Ứng Trường Không cột nhả, thân thủ xoa bóp nàng tinh tế khuôn mặt.

Hạnh Nhược Thủy bắt lấy tay hần, há mồm một ngụm cắn. Răng nanh một bên dùng sức, ánh mắt còn một bên ngẽ hần khiêu khích.

Ứng Trường Không chính là chọn nhúu mảy, một tiếng cũng không cổ họng. Hần rất hiểu biết , vợ thương hần yêu phải chết, cần bản luyện tiếc dùng sức. Một hồi cắn mọc răng ấn , còn muốn cho hần nhu nhu.

Quả nhiên, Hạnh Nhược Thủy cắn một hồi, liền nhả ra . Cúi đầu nhìn hần mu bàn tay chính tề dấu răng, thân thủ sờ sờ nhu nhu.

Xe một đường nhanh như điện chớp, khai vào biệt thự đại môn.

Ứng Trường Không nhảy xuống xe, ôm vợ phi cũng đường như chạy tiến gia môn, vẫn chạy đến trong phòng tắm.

Hạnh Nhược Thủy không nói gì kêu lên:”Ngươi người này điên rồi, một hồi gia liền hướng trong phòng tắm chạy!”

“Ngươi này một thân hần, không gột rửa không khó chịu sao?” Ứng Trường Không đem nàng buông đến, một bên dán nàng lỗ tai thổi khí, một bên thoát cửa nàng quần áo.

Hạnh Nhược Thủy từ chối một hồi, không có thể ninh quá hần, chỉ cần từ hần . Huống hồ lâu như vậy không thấy , nàng cũng tưởng hần . Như vậy nhất tưởng, liền cảm thấy trong thân thể có một cỗ nhiệt lưu.

Ứng Trường Không bóc chính mình quần áo, ôm nàng cùng nhau nằm vào bồn tắm lớn lý, thoải mái mà thở dài một hơi. Đây đó thiên vì cắt bỏ kia khóa u ác tính, một khắc cũng không từng thả lỏng quá, khả một muốn chết rồi.

Hạnh Nhược Thủy ghé vào hần trên người, thừa nhận hần nhiệt tình hôn. Mơ mơ màng màng trung, tổng cảm thấy chính mình giống như có cái gì muốn cùng hần nói . Nhưng là đầu óc nóng hầm hập , nhất thời nghĩ không ra.

Ngay tại Ứng Trường Không kích động muốn cùng nàng hợp làm nhất thời, trong đầu đột nhiên thanh tỉnh đứng lên.”Chờ một chút!”

“Làm sao vậy?” Tập ở phía sau, Ứng Trường Không trên trán gân xanh đều xông ra đến đây, cắn răng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy đành phải bay nhanh đem kiểm tra cùng điều dưỡng chuyện tình nói một lần. Nhìn hần trên trán gân xanh, ngữ tốc càng lúc càng nhanh.

“Cứ như vậy?” Ứng Trường Không nói giọng khàn khàn.

Hạnh Nhược Thủy còn không có ứng, hần liền phần eo nhất rất, đưa tới nàng một tiếng kinh suyễn.”Ngươi _”

“Để cho lại mang.” Thật vất vả phóng túng vài lần, vừa muốn mang kia ngoạn ý, rất khó chịu . Dù sao kia ngoạn ý ngay tại bồn tắm lớn bên cạnh cái giá thượng làm ra vẻ, tùy tay có thể lấy đến.

Hạnh Nhược Thủy còn muốn nói cái gì, khả hần áp căn không cho nàng mở miệng, che lại cửa nàng môi đồng thời dùng nhiệt tình mơ hồ của nàng thân trí, chỉ có thể tùy ý hần “Làm xằng làm bậy”.

Trở về thời điểm vừa một chút nhiều, chờ Ứng Trường Không ăn uống no đủ, thời gian đã muốn đến chạng vạng. Theo cửa sổ sát đất nhìn lại, phía chân trời rặng mây đỏ huyền lệ nhiều màu.

Hạnh Nhược Thủy chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền cọ hần ngực, một môi đã ngủ.

Ứng Trường Không ôm nàng, lại không bao nhiêu buồn ngủ. Trông mắt vừa chuyển, lại nghĩ tới nhiệm vụ lần này đến. Anh tuần mảy kiếm, hơi hơi nhả lại đến, hiển nhiên còn có không hài lòng.

Nhiệm vụ hoàn thành rất xinh đẹp, duy nhất nét bút hồng chính là làm cho Cổ Thiên Sách chạy trốn. Cổ thừa trách vì làm cho con chạy trốn. Không tiếc tặc chính đồng lâu đến mai táng chính mình, coi như là cái nữa kiêu hùng. Khó trách vì cắt bỏ này khóa u ác tính, quân đội đầu nhập vào nhiều như vậy nhân lực vật lực.

Về phần Cổ Thiên Sách, người này không nhanh chóng tìm được dãi trở về, khẳng định lại là cái khó giải quyết phiền toái. Cổ Thiên Sách cùng cổ thừa trách giống nhau, đều là đã tâm bưng bưng chủ. Hiện tại quân đội phá hủy Cổ gia thế lực, hẳn khẳng định sẽ không như vậy bỏ qua. Tóm lại, nhất định phải mau chóng tìm được hắn, không thể làm cho hắn đông sơn tái khởi.

Về phần Cổ Tranh, sớm bị cổ thừa trách cùng Cổ Thiên Sách tống xuất quốc đi, tin tưởng cũng sẽ không rồi trở về tìm bọn họ phiền toái. Hắn vợ, cuối cùng có thể quá ngày lành .

Nhưng mà, thế sự luôn khó liệu, ai cũng không biết còn có thể phát sinh cái gì. Có lẽ, đây đúng là nhân sinh phần khích chỗ.

Chúng ta có thể làm , chỉ có dũng cảm đối mặt.

113. Chương 113: Hoan Vui Mừng Hỉ Nháo Động Phòng

Về nhiệm vụ chuyện tình, Ứng Trường Không sẽ không theo Hạnh Nhược Thủy nhiều lời một chữ , chính là nói cho nàng Cổ Tranh sẽ không lại đến quấy rầy bọn họ .

Hạnh Nhược Thủy hiểu được hắn công tác là muốn tuyệt đối giữ bí mật , cũng một chữ đều không có hỏi. Ở nàng xem đến, chỉ cần Cổ Tranh biến mất ở cửa nàng tâm mắt trong vòng, không hề quấy rầy bọn họ cuộc sống, vậy đủ.

Ứng Trường Không về đơn vị thời điểm, đem Hạnh Nhược Thủy cũng mang đi. Nghe nói này binh đều âm ỹ ngất trời .

Hạnh Nhược Thủy còn không có chính thức đi bộ đội xem qua, lần trước đi đâu có tâm tình xem, tâm đều phải nát. Cho nên thượng tá nhắc tới, nàng liền vui vẻ đáp ứng rồi. Chính là không dự đoán được này vừa đi, bị mọi người kết rắn chắc thực địa não loạn một hồi động phòng.

Chạng vạng thời gian, phía chân trời sáng lạn rạng mây đỏ làm đẹp thiên không.

Hắn mã ở quân khu đại môn khẩu dừng lại, Ứng Trường Không đem xe quảng cho người khác, ôm Nhược Thủy nghênh ngang mang bên ngoài khoe ra tính chất đi vào quân khu đại môn, nhận nhất chúng binh vương chú mục lễ.

“Đội trưởng! Tẩu tử!”

“Đội trưởng! Tẩu tử!”

“Tẩu tử! Tẩu tử! Tẩu tử! Tẩu tử!”

.....

Hạnh Nhược Thủy bị nhiệt tình binh vương sợ tới mức quả muốn hướng Ứng Trường Không phía sau trốn đi, may mắn cũng không phải hoàn toàn chưa thấy qua quen mặt thế này mới ổn định .

Bộ đội là không cho phép trước mặt mọi người có thân mật hành động , cho nên vừa vào cửa Ứng Trường Không liền buông lỏng ra tay nàng, nhưng đem nàng kéo đến bên người. Dọc theo đường đi gật đầu ngoác, rất giống thủ trưởng thị sát dân tình đầu.

Sau, quân khu lý truyền lưu một câu: Ngày đó, đội trưởng ngốc cùng cái kẻ lỗ mãng giống nhau!

Ứng Trường Không mang theo nàng đi hắn nhất thất nhất thính.

Hạnh Nhược Thủy theo hộ khách kia khai hoàn hội liền đi theo hẩn lại đây, cố tình hôm nay hai tràng hội nghị thời gian cũng không đoan, thật sự có chút mệt mỏi. Vừa vào cửa, nàng cũng chưa kịp đánh giá thượng tá ký túc xá, cầm quần áo liền vọt vào phòng tắm đi tắm rửa .

Tắm đến một nửa, thượng tá tể thân tiến vào, mỹ kỳ danh viết thay nàng kì lưng. Hạnh Nhược Thủy từ chối nửa ngày, cũng không đem có thể bắt hẩn cho oanh đi ra ngoài, đành phải quên đi. May mắn hẩn thật sự chính là cùng nhau tắm rửa một cái, không quần quít lấy nàng thân thiết một phen.

Ứng Trường Không theo nàng trong tay đem khăn mặt lấy lại đây, thay nàng sát tóc.”Bả đầu phát lau khô chúng ta đã đi xuống đi thôi, kia giúp tên nói mời chúng ta ăn cơm.”

“Ân, hảo.” Mặc dù có chút mệt, nhưng Hạnh Nhược Thủy chưa nói cái gì. Nàng phía trước chợt nghe nói, mọi người muốn mời bọn họ ăn cơm, coi như là chúc mừng bọn họ tân hôn. Người ta đây là một phen hảo ý, nàng tự nhiên không thể không thức thời.

“Đúng rồi, buổi tối bọn họ nói không chừng muốn ồn ào đằng một phen, người thông cảm một chút, đừng theo chân bọn họ so đo. Bọn họ có vẻ có thể làm ầm ĩ, bất quá không có ác ý, người đừng để ý. Nếu không tiếp thụ được, liền theo ta nói, biết không?” Chính là không biết, kia giúp tên hội như thế nào chỉnh hẩn, hy vọng không cần đem hẩn tiểu bảo bối cấp sợ hãi mới tốt. Nếu không cho Nhược Thủy đánh nhất châm cường tâm châm, hẩn thực sợ nàng hội dọa hôn mê.

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy nhìn hẩn nói được cực kỳ còn thật sự, vì thế gật gật đầu. Nhưng sau, nàng thực hối hận lúc ấy không có cự tuyệt, kia bang nhân rất có thể náo loạn.

Ứng Trường Không lau một hồi, đột nhiên buông khăn mặt, đi về phía khác quân chúc mượn trúng gió đồng đi. Chỉ chốc lát, thực cầm cái trúng gió đồng trở về, mấy lần bả đầu chia nàng làm khô.

Đúng lúc này, có người gọi điện thoại đến đây, nói mọi người ở căn tin chờ bọn họ đâu.

Hạnh Nhược Thủy mặc nhất kiện màu vàng để màu xám hoa văn tuyết phưởng váy, váy quá gối cái, không tính đoan. Đi ra trong phòng tắm, chuyển thân thể hỏi thượng tá:”Như vậy tử đi qua không được? Vẫn là nói, nhất định phải mặc quần dài tử?”

Đến thời điểm, nàng mặc chức nghiệp trang, bởi vì là từ hộ khách bên kia tới được.

“Này không được, đổi quần bò cùng áo sơ mi đi.” Rất đẹp mặt , Ứng Trường Không ghen, hẩn cũng không nguyên ý này tên nhìn đến chính mình vợ như vậy xinh đẹp một mặt.

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, một bên theo trong bao tìm quần áo một bên hỏi:”Như ta vậy mặc rất bại lộ sao? Vẫn là quân đội lý không thể mặc váy?” Bất quá của nàng váy cũng không nhiều, chính là mùa hè nóng thời điểm, thích mặc tuyết phưởng sam.

Ứng Trường Không từ phía sau ôm lấy của nàng thắt lưng, dấn nàng lỗ tai nói:”Như vậy mặc rất đẹp mặt , ta ghen.”

Nghe vậy, Hạnh Nhược Thủy ha ha nở nụ cười. Nhưng vẫn là ngoan ngoãn cầm thâm sắc quần bò xứng bạch áo sơ mi, đơn giản hào phóng, cũng tốt.

Đổi hảo quần áo, hai người liền một trước một sau địa hạ lầu đi.

Quân đội căn tin có chuyên môn đơn độc gian, có chuyên môn sư phó. Trừ bỏ phụ trách cơm tập thể ở ngoài, có khi còn phụ trách như vậy tiểu tá. Ứng Trường Không vợ đến đây, đây chính là cái đại sự kiện, nhất đại bang tử nhân ngồi tam bàn, còn có chút nhân dẫn theo người nhà.

Hiện trường đều không phải là chỉ có chính mình một nữ nhân, như vậy Hạnh Nhược Thủy cảm thấy tự tại hơn.

Có chút nhân, Hạnh Nhược Thủy là nhận thức , đều ở nhà bọn họ cợ quá cơm đâu. Nhưng Ứng Trường Không vẫn là nhất cấp nàng giới thiệu , một tiếng thanh tẩu tử sẽ không đoan quá, thỉnh thoảng lại còn trên chọc giễu cợt, nhiệt tình nàng đều nhanh chóng đỡ không được . Nhưng tươi cười luôn luôn tại trên mặt, không nghĩ đã đánh mất thượng tá mặt.

“Đội trưởng, như thế nào tới nhanh như vậy, thời gian đủ sao?” Không biết ai tới một câu.

Ứng Trường Không cười cười, cũng không giải thích. Nhưng thật ra Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ như lửa diễm nết hoa đào, thiếu chút nữa không đem nhất bang binh vương cấp xem ngây người. Trong lòng đều suy nghĩ, đội trưởng vợ thật là đẹp mắt!

Hạnh Nhược Thủy cầm bọc nhỏ bao, nhìn đến lớn như vậy tam bàn nhân. Nghĩ nghĩ, ở cái bàn dưới kéo Ứng Trường Không. Đội hấn quay đầu đến, ở cái bàn dưới đưa cho hấn nhất điệp tử mao gia gia.

Ứng Trường Không sợ run một chút, lập tức đối hấn cười cười, kéo qua Phó Bồi Cương, ghé vào lỗ tai hấn nói vài câu, Phó Bồi Cương liền đi ra ngoài. Ứng Trường Không ở cái bàn hạ, nhéo một chút vợ tay nhỏ bé.

Thê tử thôi, vui nhất ý nghe được chính mình trưởng phu chuyện tình. Mọi người cũng thực hiểu được điểm này, cho nên nói đều là Ứng Trường Không chuyện tình, ngữ điệu nhiều là trêu chọc, đều mọi người cười ha ha, trường hợp rất náo nhiệt.

Hạnh Nhược Thủy nghe được thực nhập thần, cười tùm tùm nhất nhất nhớ kỹ. Gặp được một ít thật sự là khôi hài, một bên che miệng cười, vừa nghĩ phải nhớ kỹ về sau không có việc gì lấy ra nữa tiêu khiển thượng tá.

Hạnh Nhược Thủy biết, chính mình trưởng phu là cái thực xuất sắc nam nhân, lại cái thực xuất sắc quân nhân. Nhưng là nghe mọi ngư

ời người một lời ta nhất ngữ nói xong, nàng mới ngạc nhiên phát hiện, của nàng thượng tá so với nàng có thể tưởng tượng còn muốn xuất sắc. Nhìn hấn ánh mắt, đều nhìn không được lộ ra sùng bái đến.

Ứng Trường Không bị vợ như vậy nhìn, cũng đừng có một phen tâm tình.

Tiền bán đoạn là ăn cơm thêm trêu chọc giấu cột, phần sau đoạn mà bắt đầu trêu chọc người.

Quả nhiên.

Không biết người nào ý xấu tư tên đưa ra nháo động phòng, nhất bang nhân hô kéo kéo hưởng ứng, Ứng Trường Không đành phải đáp ứng rồi. Trước kia đều là hấn làm âm ỉ bọn họ, hiện tại bị trả thù, hy vọng Nhược Thủy có thể chịu đựng mới tốt.

Tứ trung đội là cái cực yêu nháo, hấn tuổi cùng Ứng Trường Không không sai biệt lắm, lại cùng hấn là cùng nhất kì đến đặc chủng đại đội, ngày thường hai người quan hệ cũng có vẻ hảo, lúc này có thể buông tha Ứng Trường Không?

“Trước kia chúng ta kết hôn khi người tiểu tử này cũng không thiếu trêu chọc chúng ta, cũng không nghĩ đến chính người cũng sẽ có hôm nay đi?” Tứ trung đội nghe hấn cười tới gần. “Các huynh đệ, các người nói hôm nay muốn như thế nào cái nháo pháp?”

Nhất trung đội rung đùi đắc ý. “Lão tứ người có cái gì mới mẻ biện pháp đi? Mau đừng cất giấu dịch, có hảo ngoạn liền chạy nhanh lấy ra nữa,** một khắc giá trị thiên kim, người nói người đều lãng phí bao nhiêu tiền?”

Mọi người cười vang.

Tứ trung đội theo trong túi tiền lấy ra tờ giấy nói: “Ta cũng không có gì hay biện pháp, liền theo trên mạng tìm mấy chiêu, chúng ta hôm nay liền nhất chiêu chiêu thử, như thế nào?”

Ứng Trường Không thừa hấn không chú ý, chớp đem tờ giấy đoạt đi qua, vừa thấy mặt liền tái rồi, cắn răng nói: “Hảo người cái lão tứ, này cũng quá thiếu đạo đức chút đi? Người muốn như vậy ngoạn pháp, cũng đừng trách ta không khách khí a!”

Hạnh Nhược Thủy đứng ở một bên, nghe hấn nói như vậy vội vàng đem tờ giấy lấy đi qua xem, mặt đỏ là lúc đỏ lúc trắng, cũng bất chấp thẹn thùng lớn tiếng nói: “Hấn, hấn trước kia đắc tội quá các người, nếu không các người đem hấn tấu một chút đi? Ta, ta không ý kiến.”

Tam trung đội khoát tay nói: “Chúng ta đều là quân nhân, như thế nào nể tay đánh người đâu? Các người nói là đi? Hấn nào loạn chúng ta động phòng, chúng ta cũng nháo trở về là được.”

Hạnh Nhược Thủy làm sao kháng y, vội hỏi:”Đúng với người không nháo các người động phòng a, kia không phải thương cặp vô tội ?”

“Làm sao có thể đâu, các người nhưng là vợ chồng , vợ chồng cộng đồng gánh vác nợ nần đó là hẳn là .”

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải cầu cứu nhìn Ứng Trường Không. Đáng tiếc của nàng lão công đại nhân hiển nhiên cũng không có biện pháp, nàng liền lòng tràn đầy sợ hãi đứng lên. Xoay người đã nghĩ chạy, lại bị nhân cấp ngăn chặn.

Mặc kệ nói như thế nào, bọn họ vẫn là không có thể thoát được trận này nháo, vài cái tên cầm tờ giấy quyết định từ đầu tới đuôi nhất chiêu nhất chiêu ngoạn. Phía trước cái gì “Ngũ tử đẳng khoa”,”Tình yêu chén” Hoàn hảo, bất quá là điểm cái thuốc lá, uống hai chén nước.

Đệ tam chiêu kêu “Cặp môi thơm tham bảo”, như thế nào đùa đâu? Bọn họ đem mấy trương cơm y hợp lại thành một loạt, kêu Ứng Trường Không nằm trên đó, sau đó hơn mười khóa kẻo đặt ở hẳn trên người. Mà Hạnh Nhược Thủy nhiệm vụ chính là bịt kín ánh mắt, dùng miệng đem này đó kẻo một viên một viên làm cho đều.

Bọn người kia chọn kia miễn cảm bộ vị phóng, tối quá đáng là, tứ trung đội còn đem phòng điều hòa mở ra , đem Ứng Trường Không bái chỉ còn áo đơn đan khổ nằm ở chỗ, Hạnh Nhược Thủy đều phải lo lắng hẳn là không phải hội bị cảm.

Trước mắt bao người, thê tử môi ở chính mình miễn cảm bộ vị di đến dời đi, Ứng Trường Không thật sự là cảm thấy ăn không tiêu, cơ hồ đều phải khởi phản ứng , lại chỉ có thể cố nén .

Hạnh Nhược Thủy mặt đã muốn hồng không thể lại hồng, cơ hồ muốn giọt xuất huyết đến. Giống như chạy! Nhưng là xem xét xem xét này như hổ rình mồi nhân, nàng khẳng định còn chưa tới cửa sẽ bị đái trở về.

Để cho Hạnh Nhược Thủy then thùng nhất chiêu còn lại là “Tận dụng mọi thứ”, quả thực cùng ngoạn dã chiến không có gì quá lớn khác nhau . Nhưng là bởi vì Nhược Thủy mặt sắp lấy máu , mọi người cũng không dám ngoạn quá phận, đành phải buông tha cho này nhất chiêu.

Mà Ứng Trường Không cuối cùng tắc thua ở “Can mỳ sợi” Hạ. Chiêu này mục đích cuối cùng chính là làm cho chú rể cứng rắn đứng lên. Ứng Trường Không phía trước bị ép buộc lâu như vậy, bị Hạnh Nhược Thủy cầm chai bia từ đầu can đến chân vài cái qua lại, rốt cuộc nhịn không được chi nổi lên lều trại.....

Cuối cùng vẫn là đại đội trưởng lão bà xem bắt quá đi, thu đại đội trưởng lỗ tai đi trở về, mọi người thế này mới buông tha này đối tân hôn vợ chồng, lập tức giải tán. Về phần Ứng Trường Không, hiện tại đều có thê tử , lều trại chi cao tới đâu cũng không sợ .

[chú ý: Nháo động phòng điểm ấy bởi vì nếu yêu chưa thử qua, cho nên là tham khảo người khác văn văn]

.....

Hai người chạy trốn chết về tới trong phòng.

Hạnh Nhược Thủy căn bản không dám nhìn Ứng Trường Không mặt, vừa vào cửa mượn khởi áo ngủ đã nghĩ muốn chui vào phòng tắm.

Ứng Trường Không sớm đã chống đỡ không được , làm sao còn có thể chờ. Phác đi qua đem nhân ôm, kéo nàng trong tay gì đó, một bên dùng sức thân một bên bác của nàng quần áo. Hô hấp dày đặc, suyễn lợi hại, so với dĩ vãng còn muốn vội vàng.

Nam nhân dùng nóng rực hôn, đưa hẳn trần ái tiểu nữ nhân hôn thất điên bát đảo. Sau đó dùng môi cùng thủ, thăm dò hẳn khát vọng thân thể mềm mại. Lòng bàn tay cái kén cùng vết sẹo, làm cho tế hoạt da thịt từng đợt run run. Cùng nhau run run , còn có nam nhân nóng rực tâm.

Hạnh Nhược Thủy bị hẳn mang vào ** lóc xoáy lý, chỉ có thể phàn hẳn, theo hẳn pháp phòng thất thanh ngâm nga, bị lạc ở hẳn yêu triều lý. Bị phao đến sóng triều đỉnh núi khi, nhịn không được chảy xuống nước mắt.

Tiểu nữ nhân ở hẳn dưới thân xuyên ẩm run run mô dạng, đối hẳn là cực hạn dụ hoặc. Một chút một chút, hôn tới nàng vô thổ nước mắt.

.....

** con nước lớn tạm thời lui bước, nhất trong phòng quanh quần nam nhân thô ách thấp suyễn. Mà tiểu nữ nhân, sớm đã ở hẳn muốn hồi 4: khi, hoàn toàn choáng váng ở tại hẳn trong lòng.

Ba một tiếng, ngọn đèn đại lượng. Nam nhân ngồi ở bên giường, nhìn nữ nhân điềm tĩnh ngủ mặt, yếu điệu thân mình, cảm thấy chính mình có được toàn bộ thế giới.

Như phủng trân bảo bình thường, đem đang ngủ Nhược Thủy ôm vào phòng tắm, thật cẩn thận tẩy trừ đi nạng đầy người dấu vết. Mỗi một tác da thịt, đều có hẳn lưu lại dấu vết, loang lổ mà xinh đẹp.

Nằm ở trên giường, Ứng Trường Không ôm chính mình âu yếm nữ nhân, nhanh nhẹn như mộng!

Đêm đã muốn rất sâu. Ánh trăng sơ đậm, chiếu vào cửa sổ, rình coi một đôi ôm nhau mà ngủ thiên hạ. Sau đó đồ bình mặt, trốn được ám vân sau lưng, không bao giờ nữa khăng đi ra.

Ở yêu đường dài lý, chúng ta rốt cục gặp sinh mệnh lý đối người kia, phổ một khúc tình yêu lãng mạn khúc.

.....

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hoàn toàn đâu, tiếng kèn liên vang .

May mắn Hạnh Nhược Thủy đã muốn dưỡng thành thói quen , cho nên cũng không khó chịu. Chính là theo trên giường ngồi xuống, thân thể có chút mềm nhũn. Bên hông quen thuộc bủn rủn nhắc nhở nàng, đây là thượng tá miệt mài quá độ đặc tội chứng!

“Chúng ta muốn chạy 375 đỉnh núi xem mặt trời mọc, người muốn hay không đi?” Ứng Trường Không đã muốn nơi tay mau chân mau mặc quần áo .

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, lập tức tỉnh thần .”Ta muốn đi.” Nàng cũng tưởng thể nghiệm một chút này trong quân cuộc sống. Vì thế bay nhanh thay đổi vận động phục, rửa mặt sau, đi theo thượng tá phía sau đi xuống .

Xuất phát tiền, bọn họ là muốn xếp thành hàng . Một loạt sắp xếp đứng, suốt nhất tề, tinh thần sáng láng.

Hạnh Nhược Thủy vì không thành vì hầu tử, sớm chạy đến cuối cùng một loạt mặt sau đi. Nàng ở phía sau, mọi người sẽ không hội quay đầu nhìn nàng.

“Mục tiêu 375 đỉnh núi, xuất phát!” Ứng Trường Không ra lệnh một tiếng, đội ngũ bắt đầu di động.

Ứng Trường Không chạy đến vợ bên người, a một ngụm bạch nha.”Đi thôi, vợ, lão công mang người xem mặt trời mọc đi.” Bởi vì là ở bộ đội, hẳn đem thanh âm ép tới rất thấp.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, đi theo hẳn cùng nhau chạy. Nàng thích loại này cùng hẳn kiên sòng vai đi tới cảm giác.

10 km lộ trình đối này đó bộ đội đặc chủng mà nói không tính xa, nhưng đối Nhược Thủy mà nói vẫn là có điểm cố hết sức. May mắn bọn họ tốc độ cũng không phải đặc biệt mau, nếu không nàng áp cần theo không kịp.

“Muốn hay không nghỉ ngơi một chút?” Ứng Trường Không cho tới bây giờ không nghĩ tới đem vợ trở nên cùng hẳn này đó binh đường như, cho nên đau lòng .

Hạnh Nhược Thủy đối hẳn cười cười, khoát tay. Tuy rằng không biết còn có rất xa, nhưng nàng vẫn là tưởng kiên trì rất cuộc. Về phần xuống núi còn có thể chạy hay không hồi doanh , vậy khó nói . Lại nói tiếp, quả nhiên vẫn là lâu lắm không có bị tra tấn , lui bước .

Chờ chạy đến đỉnh núi, ánh sáng mặt trời còn không có nhảy ra kia nói “Đường chân trời”, chính là đã muốn có thể nhìn đến màu đỏ quang mang chiếu sáng phía chân trời, dị thường huyền lệ.

Hạnh Nhược Thủy suyễn lợi hại, chính xoa thất lưng ở bình phục hô hấp. Ánh mắt nhưng vẫn nhìn đông phương phía chân trời, sợ bỏ lỡ thái dương dâng lên khoảnh khắc. Không thể không nói, chỗ này thật sự rất thích hợp xem mặt trời mọc .

Chỉ chốc lát, màu đỏ ánh bình minh sau lộ ra một chút bạch lượng độ cong, chậm rãi kia mặt độ cong bắt đầu mở rộng, cuối cùng biến thành một vòng tròn. Ổ rặng mây đỏ phụ trợ hạ, vòng tròn loá mắt phi thường, phóng xạ chói mắt quang mang, mang đến tâm một ngày hy vọng.

Mặt trời mọc quá trình kỳ thật thực đoãn, chân chính có ý nghĩa có lẽ là này chờ mong quá trình đi.

“Tẩu tử thật không sai, cư nhiên có thể kiên trì đến cuối cùng!” Có người dắt cổ họng nói.

Vì thế, mọi người tề xoát xoát đem ánh mắt đầu hướng Hạnh Nhược Thủy, đem nàng biến thành mặt càng thêm đỏ. Trong trắng lộ hồng làn da, vô cùng mê người, nhìn xem Ứng Trường Không rất muốn khuynh thân hôn một cái nhưng lại không thể không chịu đựng.

Nghỉ ngơi một hồi, mọi người lại bắt đầu xếp thành hàng xuống núi.

Hạnh Nhược Thủy vỗ

n muốn theo ở phía sau chạy xuống đi , lại bị Ứng Trường Không kéo lại.”Làm sao vậy?”

“Chúng ta để cho lại trở về.”

Hạnh Nhược Thủy bị hấn nắm đi, khó hiểu hỏi:”Người để cho không cần huấn luyện cái gì sao?”

“Có Phó Bồi mới vừa ở đâu, ta làm cho hấn nhìn là đến nơi.” Nếu lúc nào cũng khắc khắc đều nhìn bọn hấn chăm chăm, kia hấn này đội trưởng phi một chết không thể.

Nghe vậy, Hạnh Nhược Thủy cũng không hỏi nhiều, chính là đi theo nàng lại đi trở về đỉnh núi. Thái dương sớm đã thăng chức, sáng lạn quang mang chiếu sáng thiên địa , thật có thể nói là kiêu dương như lửa.

“Xinh đẹp sao?” Không có người , Ứng Trường Không rốt cục có thể ôm vợ vòng eo, thân ái nàng phấn nộn khuôn mặt.

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu, xem mặt trời mọc cảm giác thật không sai. Chính yếu là trải qua mười km chạy dài sau, đại hấn đầm đìa lại cả vật thể thư sướng.”Các người mỗi ngày đều xem, khẳng định cũng chưa cảm giác đi?”

Lại xinh đẹp gì đó xem hơn, cũng sẽ không cảm giác . Tựa như có người nói, thê tử lại xinh đẹp, thời gian lâu tượng phu sẽ nghĩ ra quỳ.

Ứng Trường Không chọn nhúu mây, nhìn chân trời nói:”Mỗi ngày mặt trời mọc đều là bất đồng , bởi vì mỗi một thiên đều là tân .”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, sau đó nhợt nhạt nở nụ cười. Nàng thích này đáp án.

“Mang người đi tốt địa phương.” Ứng Trường Không giữ chặt tay nàng, mang theo nàng hướng phía bên phải một cái đường nhỏ mà đi. Ổ cửa vào địa phương còn rất hoang , hấn thân thủ đem Nhược Thủy toàn bộ lâu vào trong ngực, dùng tay kia thì ngăn này nhánh cây dây để tránh thương đến nàng.

Một lát sau, sẽ không giống vừa rồi như vậy hoang rất , ngược lại có một cái thẳng đường đường nhỏ vẫn đi phía trước mà đi.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng thượng tá không có đem cửa vào này nhánh cây cùng thảo khảm điệu, chỉ sợ cũng là không nghĩ làm cho người ta phát hiện hấn theo như lời cái kia hảo địa phương. Trong lòng nàng ẩn ẩn có chút chờ mong.

Lại đi rồi một hồi, đến một mảnh cây cối tươi tốt trong rừng.

Ứng Trường Không nắm nàng, ở một gốc cây đại thụ hạ ngừng lại. Này cây cũng không cao ngất trong mây, nhưng là thân cây đặc biệt thô, phỏng chừng muốn bốn năm cá nhân tay trong tay mới có thể ôm lại đây. Đặc biệt nhất là, cách mặt đất đại khái ba thước nhiều địa phương thân cây ba phần xoa hình thành một cái mặt bằng, giờ phút này tại kia cái mặt bằng thượng dùng nhánh cây cùng cỏ khô dựng ra hể ra lâm thời giường đến.

Ứng Trường Không một phen ôm của nàng vòng eo, ôm nàng nhảy mà lên, đi ra trên cây.”Thế nào?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn này trương giường, không thể không sợ hãi than thiên nhiên thần kỳ. Bị Ứng Trường Không lôi kéo, nằm ngã vào trên giường. Gió lạnh phơ phất, thư thư phục phục. Đi xuống nhìn lại, tầm nhìn một mảnh trống trải, mãn nhãn lục sắc.”Này thật sự là tốt địa phương. Người như thế nào phát hiện?”

“Trùng hợp.” Ứng Trường Không đặc ý chọn nhú mây, cúi đầu hôn trụ nàng. Hắn đã sớm nghĩ có một ngày muốn dẫn vợ tới nơi này nhìn xem, tốt nhất có thể ở nơi này đến một hồi vận động. Nghĩ như vậy, thủ mà bắt đầu có điểm hạnh kiểm xấu.

Hạnh Nhược Thủy ghé vào hắn ngực, có chút buồn ngủ. Đúng lúc này, một cái hạnh kiểm xấu bàn tay to ngay tại trên người nàng chậm rãi di động. Nàng phút chốc mở to mắt, trừng hắn.”Làm sao đâu?”

Ứng Trường Không tà mị cười, dán của nàng lỗ tai liếm một chút.”Ta đã sớm tưởng ở trong này với người làm một lần, cảm giác nhất định tốt lắm.”

“Ta không cần!” Hạnh Nhược Thủy giãy dụa suy nghĩ nhảy xuống đi. Phía trước ở trong xe tốt xấu còn có này nọ che, hiện tại cư nhiên nghĩ đến thật sự dã chiến, nàng đánh chết cũng không cần!

Ứng Trường Không làm sao khẳng định làm cho nàng cứ như vậy chạy trốn, đã sớm đem nàng gắt gao khóa vào trong ngực, che lại cửa nàng cánh môi, thủ bắt đầu triển lãm nó cởi quần áo hỏa tiễn tốc độ. Hắn tiểu tưởng hồi lâu, như thế nào có thể thả người!

Hạnh Nhược Thủy kĩ không bằng nhân, cuối cùng vẫn là bị hắn thực hiện được. Đãi xui lơ ở hắn trong lòng thở dốc, đôi mắt trừng tròn xoe nhìn hắn. Nhìn hắn một bộ tiểu nhân đắc chí bộ dáng, cúi đầu há mồm liến cấn.

Ứng Trường Không ha ha cười nhẹ, thanh âm sung sướng.

Hai người ở đỉnh núi lưu lại hơn ba giờ, mới nắm thủ trượt đi ạt ạt địa hạ sơn đi. Không có ăn bữa sáng liền đi ra, này hội đã muốn đói bụng.

“Đi không đành, người lưng ta.” Hạnh Nhược Thủy dừng lại, quyết miệng xấu lắm. Chạy mười km, lại bị đãi vận động một phen, chân thật là có nhiều điểm nhuyển.

Ứng Trường Không không nói hai lời, đem nàng kéo đến trên lưng, giống lưng một cái trẻ con đường như dễ dàng xuống núi đi.

Hạnh Nhược Thủy ôm lấy hắn cổ, cảm các ở đầu vai hắn thượng, có một câu mỗi một câu theo hắn nói chuyện phiếm. Nhanh đến doanh, mới làm cho hắn buông đến, để tránh ảnh hưởng không tốt.

Ứng Trường Không rốt cuộc là bận rộn, không có thời gian bồi nàng. Ăn qua cơm trưa, Hạnh Nhược Thủy ngay tại hắn ký túc xá viết này nọ. Trong lòng nàng may mắn còn có máy tính làm cho nàng dừng, nếu không khẳng định điên mất.

Để tránh thượng tá phân tâm, Hạnh Nhược Thủy chỉ tại quân doanh đợi một ngày, ngày hôm sau buổi sáng liền đuổi kịp phổ mua này nọ xe về tới trong thành.

Ứng Trường Không buổi tối biết nàng ngày hôm sau rời đi, ban đêm cầm lấy nàng ép buộc hơn phân nửa túc, ngày hôm sau Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa khởi không đến. Nàng không chỉ một lần ở trong lòng tưởng, hắn tinh lực như thế nào có thể như vậy tràn đầy? Vẫn là nói phía trước đến mức lâu lắm?

.....

Không bao lâu, Trần Thiện kết hôn xin xuống dưới, mang theo Mai Ngạn Đình cùng nhau hồi Sơn Đông lão gia gặp cha mẹ đi.

Hạnh Nhược Thủy cấp Mai Ngạn Đình thả cũng đủ nghỉ dài hạn, nhưng thật ra Trần Thiện bên kia không thể trì hoãn lâu lắm. Nhưng nghe nói lão gia bên kia đã sớm chuẩn bị tốt bãi tiệc rượu chuyện tình, chỉ chờ hai cái người mới xuất trường.

Tuy rằng Cổ Tranh chuyện tình đã muốn giải quyết, nhưng là Ứng Trường Không vẫn là tưởng xin tùy quân, hắn cũng tưởng cùng khác huynh đệ giống nhau chính thức quá thượng lão bà đứa nhỏ nóng đầu giường đặt gần lò sưởi ngày.

Vì thế, Hạnh Nhược Thủy tự thân xuất mã, tìm Đàm Bội Thi tâm sự. Các nàng cái nào cũng được vị xứng không rời dĩa tiêu không rời mạnh, tự nhiên muốn mỗi ngày ở một cái trong viện. Không chừng cơm chiều còn có thể người tới nhà của ta cọ, ta đi nhà người cọ, thiếu một lần nổ súng còn bớt việc đâu.

Đàm Bội Thi hiện tại vinh thăng mẹ , mỗi ngày đại môn không ra oa ở nhà, nhiều lắm đến dưới lầu trong tiểu khu lưu con.

Hạnh Nhược Thủy đến thời điểm, Đàm mẹ đang ở trong nhà nấu cơm, nàng tắc ôm đứa nhỏ tính đi dưới lầu đi bộ một vòng.

“Đã chạy tới cọ cơm tới rồi? Con, nhìn đến không, người mẹ nuôi lại đây cọ cơm !” Đàm Bội Thi đem tiểu bảo bảo mặt đối với Hạnh Nhược Thủy, quả nhiên nhìn đến tiểu bảo bảo đen thùi ánh mắt nhìn chằm chằm nàng xem.

Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ tay, sau đó hướng tiểu tử kia thân thủ. Hắn còn quá nhỏ, đối người khác ôm ấp cũng không có hứng thú, chính là trừng mắt đen lúng liếng mắt to nhìn. Nàng đành phải thân thủ ôm lại đây, tiểu tử kia cũng sẽ không khóc.”Con nuôi, không nhận biết người mẹ nuôi ? Không nhận biết không nhận biết ?”

Tiểu tử kia còn không hội chân chính ý nghĩa thượng cười, chỉ biết tự nhiên a miệng giật nhẹ khoe miệng chảy nước miếng.

Đàm Bội Thi ôm song chưởng, nhìn con cười túm túm .”Đi thôi, đi xuống lầu đi bộ đi bộ. Mẹ ta ở nấu cơm, để cho trở về vừa vặn có thể ăn cơm. Đội trưởng không ở nhà, người rõ ràng ở bên cạnh ăn lại trở về.”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy ôm đứa nhỏ, xoay người hướng dưới lầu đi.”Ồ ô, đi chơi đi chơi”

Tiểu Nhạc Nhạc thể này mới có điểm hưng phấn, nhưng còn không hội giống ba tháng sau như vậy khanh khách cười. Giống củ sen giống nhau tay nhỏ bé nhất kế tiếp , không công nộn nộn, mềm . Nhẹ nhàng nhất trạc, chính là một cái hồ.

Đàm Bội Thi đi theo phía sau.”Mẹ nuôi, người chuyên môn lại đây cọ cơm?”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng, quay đầu trừng nàng liếc mắt một cái.”Ta cũng không người lớn như vậy con gái nuôi.”

“Thiết, người tưởng ta gọi là người mẹ nuôi kia cũng không có cửa đâu.” Đàm Bội Thi bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.”Là đi con? Người nương nếu kêu nàng mẹ nuôi, người phải kêu nàng làm bà nội ! Làm bà nội!”

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến phục hồi tinh thần lại, thân chân đá nàng.”Cho người lại nói hươu nói vượn!”

“Kiểm chế điểm, cẩn thận ngã hồng rồi con ta!” Đàm Bội Thi là thật nóng nảy, hai tay đều vươn suy nghĩ đỡ lấy nàng .

Hạnh Nhược Thủy phát ra tay nàng, nói:”Yên tâm đi. Con nuôi, người mẹ nuôi tin cậy rất, so với mẹ người tin cậy hơn! Có phải hay không, người nói có phải hay không?” Cái trán thiếp cái trán nhẹ nhàng mà ma, tiểu Nhạc Nhạc tay nhỏ bé liền sờ của nàng mặt.

Hạnh Nhược Thủy bẹp hôn hắn một ngụm.

Đàm Bội Thi kêu to.”Người này nữ lưu manh!”

Một phen đùa giỡn, cuối cùng là an toàn xuống lầu .

Chính trực chạng vạng thời gian, ở trong tiểu khu mang đứa nhỏ xuống dưới đùa nhân đặc biệt nhiều, chủ yếu là lão gia gia bà cố nội. Hành lang gấp khúc kia, sớm ngồi đây nhân, còn tại kia đánh bài. Hành lang gấp khúc thượng che kín xanh biếc tươi tốt đây, rất là mát mẻ.

Hạnh Nhược Thủy ôm đứa nhỏ, cùng Đàm Bội Thi cùng nhau sóng vai đi tới. Trên đường đều là thụ, cho nên hơi hơi có điểm phong, còn không tính nóng.”Phó Bồi Cương có hay không với người đề cập qua, về tùy quân chuyện tình? Ta liền vì cái này tới tìm người .”

Đàm Bội Thi quệt miệng, gật gật đầu. Xem ra, giống như không phải rất tướng tùy quân.”Nhược Thủy, ta cũng tướng cùng Phó Bồi Cương có thể nhiều điểm thời gian cùng một chỗ. Nhưng là, nếu ta tùy quân , mẹ ta làm sao bây giờ?”

“Mẹ ngươi không thể cùng đi sao?” Hạnh Nhược Thủy nhúu mày, nàng quả thật không có cẩn thận hiểu biết quá tương quan quy định. Bởi vì chính mình không có những người khác muốn cùng nhau tùy quân, cho nên hẳn không nghĩ nhiều.

“Căn cứ [quốc vụ viện, trung ương quân ủy phê chuẩn thông tri] quy định, đối phù hợp điều kiện quan quân, văn chức cán bộ, này phối ngẫu cùng vị thành niên tử nữ, vô ** cuộc sống năng lực tử nữ, kinh sư [lữ] cấp đã ngoài đơn vị chính trị c

ơ quan phê chuẩn, có thể tùy quân. Nghe hiểu chưa, là phối ngẫu cùng tử nữ, còn có là vị thành niên hoặc là không có cuộc sống năng lực tử nữ.”

“Thực xin lỗi.” Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được chính mình rất qua loa , đều không có lo lắng đủ chu toàn.”Kỳ thật, ta cũng có như vậy một chút do dự . Ta không biết ở bộ đội bên trong ta có khả năng cái gì. Mỗi ngày nhìn thấy đều là mấy người kia, có thể hay không ghen điên rồi.”

Đàm Bội Thi cười cười, biết nàng là ở an ủi chính mình.”Cái kia đồ không là vấn đề, chờ ngươi có đứa nhỏ, người cũng không tinh lực đi làm việc. Chờ đứa nhỏ lớn, còn muốn thiệt nhiều năm đâu.”

“Kia nhưng thật ra.” Hạnh Nhược Thủy cũng cười cười, quyết định không đề cập tới vấn đề này. Đàm mẹ ngâm đắng nuốt cay đem Bội Thi mang đại, nếu không lần đó giả tin dữ, nàng còn vẫn một người ở một cái khác thành thị cô đơn đơn sống. Nay thật vất vả có thể đi theo nữ nhi con rể hưởng hưởng thanh phúc, cũng không thể lại làm cho nàng lão nhân gia lại biến thành lẻ loi hiu quạnh một cái.

Vừa vặn đối diện một vị bà nội mang theo tiểu tôn tử đi tới. Tiểu nam hài cũng liền một tuổi nhiều, đi đường còn không ổn, lại thích chạy. Chỉ chốc lát, liền ném tới ở. Hắn nâng đầu, bên này nhìn xem bên kia nhìn xem, phát hiện không có người để ý đến hắn. Vì thế đứng lên, vỗ vỗ tay nhỏ bé, lại đi tiên chạy.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi nhin không được cười ha ha, cảm thấy đứa nhỏ này thật sự là nàng đáng yêu .

“Con nuôi, ngươi phải nhanh điểm lớn lên, có biết hay không?” Hạnh Nhược Thủy quay đầu đi, cùng Đàm Bội Thi nói,”Chờ hắn hội y y nha nha nói chuyện hội đi đường thời điểm, kia khẳng định đáng yêu bạo .”

“Đó là. Hiện tại sự tình cũng trôi qua, chạy nhanh cùng đội trưởng sinh một cái đi. Nhà của ta Nhạc Nhạc đến lúc đó còn có bạn . Tốt nhất vẫn là sinh cái tiểu công chúa, cho ta gia Nhạc Nhạc làm vợ. Có phải hay không a, con?” Đàm Bội Thi vươn tay đến, trạc trạc hắn tiểu cằm, hắn liền nhất mần nhất mần nhếch miệng.

Nói đến này, Hạnh Nhược Thủy lại có điểm tiểu mất mát .”Thầy thuốc nói ta thân thể trạng huống không tốt lắm, không dễ dàng mang thai, cần hảo hảo điều dưỡng. Phía trước mẹ hắn cùng gia gia một tá điện thoại đã nói việc này, hiện tại cũng không đề, phỏng chừng là sợ ta có áp lực.”

Nhưng càng là như vậy, nàng lại càng tưởng có thể mau một chút hoài thượng, làm cho lão nhân gia cao hứng. Đặc biệt gia gia, đều một phen tuổi , liền như vậy điểm hi vọng.

“Kia thầy thuốc có hay không nói muốn điều dưỡng bao lâu?” Nhưng đừng là muốn hồ tiền mới tốt. Hiện tại có chút thầy thuốc khả thiếu đạo đức , tịnh nghĩ như thế nào khu người bệnh về điểm này tiền mồ hôi nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy mặt nhăn nhúu mày.”Thầy thuốc cũng chưa nói, nhưng là thuốc đông y điều dưỡng là cái rất dài quá trình, phỏng chừng không nhanh như vậy.”

Đàm Bội Thi bĩu môi.”Nhược Thủy, ta với ngươi nói, đừng uống cái gì thuốc đông y . Ngươi nha, hảo hảo mà nghỉ ngơi, mỗi ngày bảo trì hảo tâm tình, sau đó nhiều cấp chính mình làm một ít có dinh dưỡng gì đó ăn, kia so với uống được dùng được. Lúc ấy kiểm tra thời điểm thầy thuốc có nói ngươi thân thể làm sao có vấn đề sao? Ngươi hiện tại điều dưỡng đã bao lâu?”

“Cũng không nói gì thân thể người nào địa phương có vấn đề, chính là nói ta thân thể có chút hư, cần điều dưỡng một đoạn ngày. Bắt đầu uống được hẳn là tiểu Nhạc Nhạc sinh ra hai mươi ngày tả hữu, đến bây giờ tính tính cũng gần một tháng.” Có thể là bởi vì tâm tình vội vàng, nàng cũng hiểu được giống như qua thật lâu dường như.

Đàm Bội Thi thanh âm lập tức liền kéo cao.”Kia mau đừng uống lên, quyết đoán ngừng điệu. Người ta muốn điều dưỡng, đều là thân thể làm sao có tật xấu. Hơn nữa, người như vậy tử, làm sao như là thân thể hư?”

“Có thể là bởi vì tiền đoạn thời gian tâm tình không tốt, nghỉ ngơi không tốt đi. Trường Không mẹ nàng làm cho ta nhất định phải đi kiểm tra, sau đó uống được điều trị cái gì. Ta không hiểu này đó, cũng không nghĩ nhiều. Bất quá ta nghe lời người, không uống.” Cổ Tranh chuyện tình ép buộc nàng một đoạn ngày, ăn không ngon ngủ không tốt, nàng thể này mới tin tưởng thầy thuốc trong lời nói.

Đàm Bội Thi cười tủm tỉm thấu lại đây, thân thủ đỉnh một chút của nàng cằm.”Yên tâm đi mỹ nhân. Nhĩ hảo ăn được ngủ, lại làm cho đội trưởng thêm sức lực, rất nhanh có thể hoài thượng.”

“Khẩu vô ngăn cản!” Hạnh Nhược Thủy trừng nàng, bất quá nhưng thật ra hy vọng nàng nhất ngữ trở thành sự thật. Nàng không nghĩ quá, có một ngày chính mình cũng sẽ như vậy vội vàng tưởng mang thai, thật sự là tò mò quá.

Đàm Bội Thi cười hì hì trả lời:”Ta cái này gọi là miệng phun cát ngôn, tuyệt không hiểu được nói chuyện!”

“Được rồi, ta đây thành người cát ngôn!” Nói xong, Hạnh Nhược Thủy liền mặt đỏ.

Đàm Bội Thi xem nàng lỗ tai đều hồng đứng lên, bắt tay khoát lên nàng trên đầu vai.”Này có cái gì hoà nhã hồng. Một nữ nhân cùng yêu nhau nhân kết hợp sau tưởng thay hẳn sinh nhi dục nữ, đó là thiên kinh địa nghĩa, không có gì ngưng ngừng. Ta mang thai thời điểm người không ở nhà, nếu không người khẳng định muốn cười vắng lên. Cũng không làm thi thổ ngày đó khởi, ta cách tam xóa ngũ liền mua cái giấy thử đi kiểm nghiệm. Nghiệm ra mang thai ngày đó, Phó Bồi Cương mới cũng may gia. Nhìn đến lưỡng đạo hồng gạch thẳng đánh dấu, ta đều phải điên rồi. Vội vàng làm cho Phó Bồi Cương lại đi mua hai căn, kiểm tra đo lường sau, vẫn là hai điều hồng gạch thẳng đánh dấu, này trong lòng mới cảm thấy kiên định. Phó Bồi Cương càng khôi hài, hẳn tới tới lui lui chạy tiến toilet nhìn, sợ kia lưỡng đạo giang đột nhiên gian thiếu một đạo. Mẹ ta ở một bên, đều nhanh bị chúng ta phản ứng biến thành cười nằm úp sấp.”

Hạnh Nhược Thủy tưởng tượng ra cái kia trường hợp, cũng nhịn không được cười đến nhuễn. Nàng thập phần chờ mong, nếu của nàng thượng tá biết nàng mang thai, sẽ là cái gì phản ứng.

Hai người lại đi bộ một hồi, Đàm mẹ gọi điện thoại xuống dưới, làm cho về nhà ăn cơm.

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên hảo hâm mộ như vậy hạnh phúc cuộc sống, có mẹ làm tốt đồ ăn kêu người về nhà ăn cơm, cỡ nào hạnh phúc. Hoảng hốt gian nhớ tới năm đó, chạng vạng thời điểm chính mình thích đến hoa viên lý đi, cơm làm tốt, mẹ sẽ một bên hướng hoa viên tìm đến nàng một bên kêu. Kia một tiếng “Nhược Thủy ăn cơm”, đến nay do ở bên tai, rõ ràng như lúc ban đầu.

Lắc đầu, phun một hơi, không cho chính mình còn muốn.”Con nuôi, chúng ta về nhà ăn cơm! Hướng a!”

Đàm Bội Thi cười cười, từ phía sau đuổi theo.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, nghĩ rằng, hoàn hảo có như vậy tốt tỷ muội.

Cọ một chút tình yêu cơm cơm, Hạnh Nhược Thủy thể này mới trượt đi đạt đạt địa hạ lầu, lái xe về nhà đi.

Tắm rửa xong mở ra máy tính, rất mãnh liệt tưởng đem Đàm Bội Thi cùng Phó Bồi Cương hy vọng đứa nhỏ tình chương cấp viết đi ra. Nhưng là vừa mới gõ nói mấy câu, đột nhiên lại tắt cả đèn san rốt. Nàng cũng thượng tá cũng sẽ có đứa nhỏ, này vẫn là lưu trữ đến lúc đó chính mình tự mình trải qua khi lại viết đi.

Tùy quân chuyện tình, Hạnh Nhược Thủy cùng Ung Trường Không nói qua sau, liền như vậy gác lại.

Ung Trường Không biết thê tử cùng Đàm Bội Thi cảm tình, cũng biết rõ nói tùy quân cuộc sống thực buồn tẻ, cho nên cũng không có miễn cưỡng nàng. Chính là đánh đáy lòng đau lòng nàng một người ở nhà rất

tịch mịch , cho nên mỗi lần về đơn vị lại cọ đến không thời gian mới bằng lòng rời đi.

Trong chớp mắt, lại qua hơn một tháng.

Theo Đàm Bội Thi kia trở về ngày đó khởi, Hạnh Nhược Thủy sẽ không lại uống thuốc đông y. Bất quá tháng này Ứng Trường Không cũng vẫn không có về nhà, giống như rất việc . Mang thai chuyện tình cũng chỉ hảo lại đi sau đây, nàng cũng không dám nghĩ nhiều, sợ quá mức cố ý ngược lại không dễ dàng được đến.

Mai Ngạn Đình cùng Trần Thiện đã sớm theo Sơn Đông lão gia đã trở lại, hai người đều là mặt mày hồng hào, mười phần tâm hồn không khí vui mừng. Người phương bắc phần lớn nhiệt tình hào phóng, cho nên Mai Ngạn Đình chiếm được mọi người thích, trở về hưng phấn mà cùng Hạnh Nhược Thủy nói đã lâu.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng kích động bộ dáng, nhưng thật ra thay nàng cao hứng. Hy vọng nàng cùng Trần Thiện có thể hảo hảo sống, hai người an an ổn ổn dắt tay cả đời.

Ngày hôm sau, Mai Ngạn Đình còn mang theo Trần Thiện cùng nhau thỉnh công ty nhân ăn cơm. Phía trước bởi vì bom chuyện tình, mọi người đối nàng rất có phê bình kín đáo. Có lẽ là Trần Thiện hàm hậu làm ọi người tâm sinh hảo cảm, này nhất cơm cơm sau, mọi người đối Mai Ngạn Đình dịch ý cũng cũng chậm chậm phai nhạt. Vốn vốn không có thâm cừu đại hận, bất quá là nhất thời không thể tiêu tan thôi.

Hạnh Nhược Thủy ngày an ổn quá , bình tĩnh không có một chút sóng gió. Mỗi ngày hai điểm một đường, ít mang một chút biến hóa. Nhưng cuộc sống, liền thích ở lơ đãng gian nhắc lên cơn sóng gió động trời, cho người không thể nào tránh né.

Lại nghe được Cổ Tranh thanh âm, Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn giật mình ở. Cẩn thận nhận, xác thực quả Chân Chân là Cổ Tranh đúng vậy.

“Người muốn thế nào?” Hạnh Nhược Thủy tỉnh táo lại, thản nhiên hỏi. Thượng tá không phải nói Cổ Tranh sẽ không lại quấy rầy bọn họ sinh hoạt sao? Là người nào đốt xảy ra vấn đề?

Cổ Tranh cúi đầu cười, thanh âm lạnh lẽo.”Không có gì, bất quá là muốn ước người đi ra đàm nói chuyện thôi. Thành tâm hỉ công viên trước cửa có khóa đại dong thụ, ta tại kia chờ người, 5 phút nội.”

Nói xong, nàng liền treo điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi bắt di động, lẳng lặng chờ đợi . Nàng biết, Cổ Tranh như vậy chắc chắn chính mình sẽ đi, như vậy nhất định có lợi thể lấy ra nữa.

Quả nhiên, một lát sau, tin nhắn tiếng chuông vang lên.

Hạnh Nhược Thủy mở ra đến vừa thấy, là một cái màu tím. Thấy rõ ràng hình ảnh nội dung, nàng phút chốc trừng lớn ánh mắt, lập tức theo chỗ ngồi thượng đứng lên.

Một cỗ hàn lưu, theo trong lòng lên đi ra, chảy về phía tứ chi.

114. Chương 114: Sinh Tử Thời Khắc [Cao Trào, Tinh]

Hình ảnh lý nhân là Viên Mộng cùng Ứng Phúc An, bọn họ bị nhân kháp trụ cổ, buộc bọn họ nhìn về phía màn ảnh. Ứng Phúc An mặt đều đến mức có điểm thanh !

Thực rõ ràng, Cổ Tranh bắt đi Viên Mộng cùng Ứng Phúc An!

Không đúng, Trường Không có phái người bảo hộ Viên Mộng bọn họ, nếu bọn họ bị Cổ Tranh bắt cóc , làm sao có thể không có một chút động tĩnh truyền ra đến? Chẳng lẽ, này ảnh chụp là ps ?

Hạnh Nhược Thủy cẩn thận xem ảnh chụp, cố gắng tưởng phân rõ đi ra hay không có động qua tay chân dấu vết. Nhưng là ảnh chụp chỉ có ngực đã ngoài nửa thanh, nhìn không ra tới là có phải có ra tay chân.

Đúng lúc này, đối phương lại phát lại đây một đoạn ghi âm:”Mẹ, mẹ.....” Là Tiểu Phúc An khóc kêu thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy di động cùng xe cái chìa khóa liền ra bên ngoài hướng, nơi này đến tinh hải công viên người bình thường phải đi 1 cái nhiều giờ, căn cứ như vậy tình hình giao thông chính là lái xe cũng muốn 5 phút. Mà hiện tại chỉ còn lại có không đến 4 phút !

Hạnh Nhược Thủy ở đi xuống bay vọt trong quá trình, đầu óc ngược lại bình tĩnh . Tốc độ nhanh nhất điều ra Hiên Viên Kỳ dây số, mở cửa xe tiến vào đi, xe liền cùng phi giống nhau mở đi ra ngoài. Đèn xanh đèn đỏ đã muốn quản không hơn, đem chính mình xiếc xe đạp phát huy đến lợi hại nhất.

“Uy, tàu tử!”

“Cổ Tranh bắt Phúc An cùng Viên Mộng, ở tinh hải công viên cửa, muốn ta năm phần loại nội đi ra. Ta hiện tại đuổi đi qua, làm ơn !”

“Ta lập tức an bài, tàu tử người bám trụ nàng.” Kia quả nhiên Hiên Viên Kỳ cũng nghe đi ra nàng đang ở tiêu xe, nói xong lập tức liền cắt đứt . Hiên Viên Kỳ thực hiểu được, nếu cùng Hạnh Nhược Thủy nói làm cho nàng không cần đi, kia căn bản chính là không có khả năng , cho nên đành phải nhắc nhở nàng kéo dài thời gian.

Hạnh Nhược Thủy biết, Cổ Tranh căn bản sẽ không cấp chính mình kéo dài tới có người đến cứu khả năng. Nàng cũng không nói gì nếu thông tri người khác sẽ giết người diệt khẩu thuyết minh nàng căn bản không sợ điểm này! Hơn nữa nàng lựa chọn tinh hải công viên này địa điểm thực xảo diệu, nàng cách bồi ứng chỗ địa điểm gần nhất, những người khác nếu muốn cứu nàng, đều phải so với theo bồi ứng đi qua lái xe cũng muốn chậm vài phần chung! Bởi vì bồi ứng phía đông chính là náo nhiệt phố xá, xe muốn theo kia đi qua tốc độ rất chậm!

Xem ra, Cổ Tranh đã muốn làm tốt vạn toàn chuẩn bị! Cũng đối, nàng có thể lặng yên không một tiếng động bắt cóc Viên Mộng cùng Phúc An, đã nói lên nàng đã muốn làm cũng đủ chuẩn bị. Nhưng mà, bọn họ rốt cuộc làm sao khiếm nàng , nhất định phải như vậy đau khổ tương bức?

Hạnh Nhược Thủy gắt gao mân đôi môi, xa xa liền thấy được tinh hải công viên cạnh cửa kia khóa đại dong dưới tàng cây, một thân hắc y đội kính râm nữ tử. Thì phải là Cổ Tranh! Ở bên người nàng không xa ngừng số lượng màu đen xe, Viên Mộng cùng Phúc An ngay tại trong đó một chiếc trong xe.

Xe chi nha một tiếng dừng lại.

Hạnh Nhược Thủy nhảy mà ra, nhưng không có thẳng đến đi qua, mà là lo lắng chuyển động tầm mắt tìm kiếm Viên Mộng cùng Ứng Phúc An chỗ. Hơi hơi nheo lại ánh mắt, phán đoán bọn họ khả năng ở đâu một chiếc xe.”Viên Mộng cùng Phúc An đâu?”

Cổ Tranh chậm rãi đứng lên, thon dài dáng người, thon dài chân. Chậm rãi bắt kính râm, trên cao nhìn xuống biểu tình.”Người đã đến rồi.” Ngữ khí là thản nhiên .

“Ta muốn nhìn thấy Viên Mộng cùng Phúc An.”

Cổ Tranh ôm lấy khoe miệng, khinh thường cười cười. Nàng vung tay lên, trong đó một chiếc xe cửa xe mở ra, Viên Mộng cùng Phúc An bị đẩy đi ra. Nhưng chỉ là đứng ở cửa xe khẩu vị trí, cũng không đưa bọn họ mang lại đây.

“Mẹ, mẹ.....” Tiểu Phúc An một bên kêu, một bên khóc.

“Phúc An, đừng khóc. Người là nam tử hán, không được khóc!” Hạnh Nhược Thủy xem kỹ một phen, phát hiện hai người cũng không có bị thương. Đứa nhỏ không thể khóc kêu, nếu không những người đó hội ra tay đến làm cho hấn phát không ra tiếng âm! Tầm mắt thu hồi, chống lại Cổ Tranh .”Người muốn thế nào?”

Cổ Tranh hừ lạnh một tiếng.”Người lên xe, ta để lại bọn họ đi.” Dù sao nàng chỉ cần Hạnh Nhược Thủy thì tốt rồi.

Hạnh Nhược Thủy sắc mặt không thay đổi, nàng đã sớm biết Cổ Tranh nghĩ muốn cái gì.”Có thể, nhưng là ta phải nhìn bọn họ rời đi nơi này!” Cổ Tranh người như thế quá vô sỉ, khó giữ được chứng nàng cuối cùng nhất vòng toàn bao ! Chính nàng có thể dừng ở nàng trong tay, nhưng là Viên Mộng cùng Phúc An phải an toàn rời đi, đây là của nàng điểm mấu chốt!

“Người cho là người có tư cách theo ta đàm điều kiện? Người tưởng kéo dài thời gian là đi?” Cổ Tranh cười đến âm trầm đáng sợ. Hạnh Nhược Thủy, không có khả năng. Bởi vì hiện tại toàn bộ đi thông nơi này đường đều đã xảy ra giao thông ngoài ý muốn, ai cũng dừng nghĩ đến nơi đây đến.”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cả kinh, Cổ Tranh quả nhiên đã muốn làm cũng đủ chuẩn bị. Đây hai cái nhiều tháng ngủ đông, nguyên lai là làm việc này !”Ta không nghĩ kéo dài thời gian, chỉ cần người thả bọn họ, ta lập tức đi theo người! Ta biết người muốn nhân là ta, hơn nữa nếu người thương tổn Viên Mộng cùng Ứng Phúc An, như vậy của người tẩu tử cùng cháu cũng đừng tưởng hảo hảo mà sống trên đời!”

Tựa như Cổ Tranh nói, nàng sẽ không cấp nàng đợi cho cứu viện tiến đến ! Nhưng mà, chỉ cứu chính mình một người, dù sao muốn dễ dàng nhiều lắm. Thả lấy Cổ Tranh đối chính mình thống hận, nàng khẳng định hội hung hăng tra tấn nàng mà không phải một đao kết quả của nàng tánh mạng. Có lẽ hội chịu điểm khóc, nhưng hẳn là có thể sống xuống dưới!

Cổ Tranh sắc mặt khê biến, nhưng chỉ là chợt lóe mà qua. Đúng vậy, của nàng tẩu tử cùng cháu còn tại nước ngoài. Nếu đem hai người kia giết, Ứng Trường Không chính là hợp lại thượng một cái mệnh cũng sẽ trả thù ! Hợp lại cái ngọc thạch câu phần, vậy không đáng !”Có thể. Người tới, đem này nợ cấp nàng.”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng chính nghi hoặc. Đột nhiên có người xuất ra một cái châm đồng, bên trong thượng được thủy. Đặt ở một cái hộp lý, đem nó một cước đá đến của nàng trước mặt. Theo đoán, thuốc này thủy có thể làm cho người ta hôn mê hoặc là thân thể hư nhược.

“Người đem này tiêm vào, ta để lại bọn họ!” Cổ Tranh trong mắt, chưa bao giờ từng có âm ngoan. Nếu có thể, nàng hận không thể ăn của nàng thịt cắn của nàng cốt, nàng Cổ Tranh chưa từng có như vậy thống hận quá một người!

Hạnh Nhược Thủy nhìn dưới chân gì đó, không nhúc nhích.”Đây là cái gì?”

Nàng đối y học thượng gì đó hiểu biết không nhiều lắm, chẳng lẽ, thật sự có cùng loại cho nhược cốt tán gì đó? Vẫn là nói đây là độc dược? Nhưng là Hạnh Nhược Thủy có thể khẳng định, Cổ Tranh sẽ không làm cho nàng cứ như vậy tử, cho nên thứ này khẳng định sẽ không trí mạng.

“Có thể cho người hảo hảo ngủ một giấc được. Yên tâm đi, ta còn luyến tiếc cho người liền như vậy tử điếu.” Cổ Tranh nhìn một chút thời gian, đã muốn có chút phiền chán.”Lại cho người 2 phút, nếu không ta đem người nhóm cùng nhau bắt lại, người tin không tin ta có này năng lực?”

“Viên Mộng, người hội lái xe sao?” Hạnh Nhược Thủy cũng không ôm hy vọng, lại không nghĩ rằng Viên Mộng cứ nhiên gật gật đầu. Trong lòng nàng từng một chút, chuyển hướng Cổ Tranh.”Người có thể cho vài người đem ta vây quanh, sau đó làm cho bọn họ lên xe! Chỉ cần bọn họ an toàn rời đi, người lập tức là có thể hướng ta trong thân thể tiêm vào kia này nợ. Người cũng đừng theo ta đùa giỡn đa dạng, ta cùng lắm thì ngọc thạch câu phần. Dù sao nếu chúng ta đều đã chết, các người Cổ gia cũng một cái đều đừng nghĩ sống! Ta đếm tới mười, nếu người không đáp ứng, kia chúng ta liền cùng chết đi! Nhất, nhị, tam.....”

Cổ Tranh tức giận đến mặt đều thanh. Cháu là Cổ gia duy nhất huyết mạch, nàng không thể làm cho Cổ gia tuyệt hậu! Nhiều như vậy năm qua, nàng vẫn là cái bốc đồng nữ nhi cùng muội muội. Nay Cổ gia đã muốn suy tàn, chỉ có cháu như vậy một viên tiểu mầm móng, nàng phải muốn bảo trụ! Đây là trừ bỏ trả thù Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không ngoài, nàng duy nhất có thể vì Cổ gia làm.

“Cùng nàng đổi!” Không thể lại lãng phí thời gian ! Cổ gia đã muốn bị phá hủy, không còn có một cái khổng lồ hậu trường làm cho nàng tùy tâm sở dục. Nàng thanh toán có thể phó toàn bộ đại giới, đây là nàng cuối cùng nhất bác, nàng không thể thua!

Cổ Tranh kiết nhanh nắm thành quyền đầu, thật dài móng tay thật sâu kháp vào lòng bàn tay. Nàng không cảm giác đau đớn, lòng bàn tay lại chảy ra huyết, thừa nhận lòng của nàng ma.

“Nhược Thủy, người đừng ngu như vậy. Nàng muốn người, người trăm ngàn không thể theo chân bọn họ đi!” Viên Mộng gấp đến độ hô to, bị nhân đánh một cái tát.

“Viên Mộng, cái gì cũng đừng nói. Cổ Tranh, trao đổi bắt đầu đi.” Hạnh Nhược Thủy mở cửa xe, phó điều khiển cùng sau tòa. Chính mình phát ra một bên, lập tức đều biết cái Hắc y nhân đem nàng vây quanh.

Mỗi một cái đều như hổ rình mồi, như sói giống như hổ. Nhưng mà, nàng cũng sẽ không ngốc làm cho bọn họ tới gần thân thể, hai chân khóa lập mà đứng trình tầy thời tiến công trạng thái.

Cổ Tranh không nghĩ lãng phí thời gian, cho nên cũng không có đùa giỡn đa dạng. Viên Mộng cùng tiểu tử kia đã muốn thành công ngồi vào trong xe.

Cửa xe phanh một tiếng quan thượng, Hạnh Nhược Thủy tâm liền rơi xuống đất . Chỉ cần không có làm cho Viên Mộng cùng Tiểu Phúc An gặp chuyện không may, vậy là tốt rồi!

“Nhược Thủy!” Viên Mộng phát động xe, vẫn là nhịn không được kêu một tiếng.

“Viên Mộng, gì cũng đừng nói, mang theo tiểu tử kia lập tức đi!” Đây là lời khải cánh ở lại trên đời huyết mạch chí thân, nàng phải thay Trường Không bảo trụ bọn họ!

Viên Mộng biết chính mình ở trong này cũng là liên lụy nàng, lái xe tử ly khai. Trong mắt tất cả đều là lệ, nàng không nghĩ tới chính mình sẽ liên lụy Nhược Thủy. Những người đó vừa thấy chỉ biết không phải người tốt, không biết như thế nào đối phó Nhược Thủy đâu!

Ứng Phúc An cũng dán tại thủy tinh cửa sổ thượng, khóc kêu nàng. Hắn đã muốn rất dài một đoạn thời gian không có nhìn thấy Nhược Thủy , mấy ngày này ở T thị, hắn mỗi ngày đều đã hỏi mẹ đi nơi nào . Viên Mộng vẫn dùng nói dối ở dối hắn, hắn mới không làm âm ỉ như vậy lợi hại. Lại không nghĩ rằng phân biệt sau lần đầu tiên gặp mặt, dĩ nhiên là dưới loại tình huống này.

Ở xe biến mất thời điểm, Hạnh Nhược Thủy mặc cho bọn hắn đem

kia này nọ tiêm vào vào chính mình trong cơ thể. Bốn phía tất cả đều là bọn hắn nhân, nàng trốn không thoát đầu. Tiền phương cũng là bọn họ nhân, nếu chính mình chạy thoát. Như vậy Viên Mộng cùng tiểu tử kia khẳng định sẽ bị nắm trở về.

Ở mắt đi ý thức kia một khắc, Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng mặc niệm: Trường Không.....

Màu đen xe ở tại chỗ chuyển xe xe nhường đường, loạn thành một đoàn, cái gì cũng thấy không rõ. Sau đó sổ chiếc xe tử chạy như bay mà đi, cũng là hướng bất đồng phương hướng! Màu đen xe như là màu đen sâu, rất nhanh bốn phía mở ra.

Ở một trận lần lượt thay đổi hỗn loạn sau, ai cũng không biết Hạnh Nhược Thủy ở đâu một chiếc trong xe!

Cổ Tranh nhìn bên người đã muốn lâm vào hôn mê nữ nhân. Nàng mặc ngắn tay t tuất, trắng nõn như tuyết da chi ngẫu giống nhau cánh tay lộ ở bên ngoài, mềm cúi tại bên người. Cổ Tranh vươn tay, dùng sức kháp một chút, nhìn đến chảy ra tơ máu đến, mới buông ra đến. Lại đổi địa phương kháp vài cái, nhìn đến mấy vết máu cùng nhau mào tơ máu, thế này mới vừa lòng thu tay lại .

Một lát sau, lại đem Hạnh Nhược Thủy mặt chuyển lại đây. Tổ nhan hướng lên trời, nhưng màu da trong trắng lộ hồng, nộn tựa như đậu hủ giống nhau . Rất nhiều người chính là tỉ mỉ hóa trang, cũng không có như vậy hiệu quả, hận nàng nghiêng răng nghiêng lợi. Nâng thủ chính là vài cái bàn tay, nhìn Hạnh Nhược Thủy hai má lập tức biến thành tử hồng sắc còn sừng lên đứng lên, nàng lạnh lùng cười.

Choáng váng mê Hạnh Nhược Thủy cái gì cũng không biết, vẫn không nhúc nhích mềm tựa vào chỗ ngồi thượng, tùy ý Cổ Tranh tra tấn.

Một lát sau, bộ đàm đột nhiên vang lên đến.”Tiểu thư, có chiếc xe vẫn đi theo chúng ta. Thân thể của nàng thượng khả năng có truy tung khí, người kiểm tra một chút! Chúng ta đã muốn phái người đi chặn lại kia chiếc xe!”

“Hảo.” Cổ Tranh ánh mắt, lại âm ngoan vài phần.

Cổ Tranh xoay người lại, một phen giữ chặt Hạnh Nhược Thủy cánh tay, dùng sức ngoan muốn cánh tay của nàng đỡ xuống đến đường như. Thủ thô lỗ ở trên người nàng lại sờ lại niết, móng tay cố ý xẹt qua lưu lại một nói một đạo vết máu. Rất nhanh, trắng nõn làn da liền loang lổ lần lượt thay đổi.

Ép buộc một phen, không thấy được gì khả nghi gì đó. Cuối cùng, của nàng tầm mắt dừng ở Hạnh Nhược Thủy trên tay, thấy được ngón áp út thượng nhả kim cương. Lạnh lùng cười, nhéo Hạnh Nhược Thủy thủ lực lượng lớn nhất ra bên ngoài nhất loạt, nhả cầm xuống dưới, Hạnh Nhược Thủy thủ lại quải phá một

tàng da, chảy ra huyết đến. Nắm lên tay kia thì, như pháp bào chế, đem ngón giữa thượng nhẫn cũng xả xuống dưới.

“Dừng xe!” Cổ Tranh đem nhẫn giao ắt sau chiếc xe nhân.”Người lái xe truy đi qua, làm cho đông lộ nhân mang theo này hai quả nhẫn vẫn chạy, đến mục đích liền bắt bọn nó ném xuống!”

“Là.” Người nọ cầm này nọ, nhanh chóng đi phía trước chạy tới.

“Tiếp tục lái xe!” Cổ Tranh lạnh lùng phân phó, một lát sau, nàng quay đầu lại đi, nhìn một khác chiếc xe tử hướng cái kia lối rẽ mà đi, lạnh lùng nở nụ cười.

Quay đầu, một cái tát đá ở Hạnh Nhược Thủy trên mặt.”Hắn nhưng thật ra tìm quá nhiều tâm tư, liên kết nhẫn cưới chỉ thượng đều có truy tung khí. Bất quá Hạnh Nhược Thủy, người trốn không thoát tay của ta lòng bàn tay. Ta chính là tử, cũng muốn lôi kéo người cùng nhau đệm lưng! Nếu không còn muốn bán tốt giá, ta nhất định đem người này khuôn mặt hoa thành hoa! Ha ha ha..... Ứng Trường Không, đây là người nợ ta , khiếm chúng ta Cổ gia Ha ha ha ha.....”

Cổ Tranh giữa mặt lên trời cười to, trong ánh mắt màu đỏ một mảnh, ngũ quan sớm đã vặn vẹo. Nàng điên rồi, ở Ứng Trường Không cô phụ nàng, ở Cổ gia bị phá hủy thời điểm, nàng liền điên rồi! Đây hết thấy, đều là Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy làm hại!

Bọn họ nghĩ đến nàng nhất định hội ngoan ngoãn tránh ở nước ngoài, đời này cũng không hội trở về. Nhưng là nàng đã trở lại, nàng không chỉ có đã trở lại, còn nhất định phải làm cho những người này trả giá đại giới!

“Ba ba, ca ca, Ứng Trường Không khiếm chúng ta , ta nhất định hội đòi lại đến! A –” Cổ Tranh giống một đầu điên rồi dã thú, điên cuồng mà gầm rú . Trong lòng nàng chỉ nhớ kỹ, đây là Ứng Trường Không khiếm bọn họ , lại chưa bao giờ nghĩ tới Cổ gia làm nhiều việc ác chung quy là tự chịu diệt vong. Nàng không thể tìm quốc gia tìm quân đội tính sổ, chỉ có thể đem này bút trưởng tính đến Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy trên đầu!

Nếu tâm đã muốn mê muội, đạo lý sẽ không phục tồn tại, chỉ có cừ hận cùng độc ác. Chỉ là bọn hắn tổng không rõ, thành ma nhân thương tổn người khác, nhưng cuối cùng bị hại tử tất nhiên là chính mình. Có lẽ bọn họ là hiểu được , chính là cổ đầu không để ý vĩ .

.....

Viên Mộng lái xe, trong lòng bối rối thành một mảnh. Nàng không ngừng mà hít sâu, nói cho chính mình nhất định phải bình tĩnh. Nàng yêu cầu cứu, muốn cho người đến cứu Nhược Thủy!

Nhìn đến Nhược Thủy di động ngay tại xe phía trước, nàng bắt tay cơ cầm lấy đến, ném tới sau tòa.”Phúc An, cấp cha gọi điện thoại, nói cho nàng người xấu bắt cóc mẹ, mau!”

“Nga.” Ứng Phúc An khóc thút thút ứng một tay, nắm lên di động, tay nhỏ bé lăm lăm nhắm bắt tay vào làm cơ trò chuyện ghi lại. Mẹ di động hắn thường xuyên ngoạn, cho nên hắn biết như thế nào sử dụng . Nhảy ra cha dây số, ẩn lục sắc tiểu kiện.

Một lát sau, bên kia truyền đến lạnh như băng thanh âm:”Nhĩ hảo, người bắt đánh dây số đã đóng cơ.”

Ứng Phúc An cầm lấy di động, đáng thương hề hề nhìn Viên Mộng.”Mẹ, cha tắt máy. Mẹ, cái kia người xấu có thể hay không giết mẹ?” Nghĩ, hắn lại lập tức muốn khóc.

Viên Mộng lái xe, còn có phân thần qua lại đáp hắn.”Sẽ không . Chúng ta đi tìm cha , cha nhất định có thể đem mẹ cứu ra . Cho nên chúng ta không thể khóc, Phúc An là tiểu nam tử hân, muốn cùng mẹ cùng đi tìm cha cứu mẹ, biết không?”

“Hảo, ta không khóc!” Tiểu tử kia lau nước mắt, ánh mắt còn hồng hồng , nhưng thật sự sẽ không khóc. Đây ít nhiều trước kia hắn vừa khóc, Ứng Trường Không sẽ nói cho hắn, tiểu nam tử hân là không thể khóc .

Không khai bao lâu, xe quả nhiên ngăn chặn, tựa hồ đã xảy ra giao thông sự cố.

Viên Mộng không thể không dừng lại xe, cơ hồ muốn khóc. Cái kia nữ nhân thoát nhìn như vậy ngoạn, hơn nữa tựa hồ phi thường phi thường hận Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy. Nhược Thủy dừng ở

nàng trong tay, cũng không biết nàng hội như thế nào tra tấn Nhược Thủy! Nghĩ, nàng thân mình liền đứng lên, trong mắt toát ra thủy khí. Lại gắt gao cắn môi, hiện tại không phải khóc thời điểm!

Xe không thể đi trước, Viên Mộng lấy quá Hạnh Nhược Thủy di động, nhảy ra trò chuyện ghi lại, từng bước từng bước bắt đánh. Trừ bỏ Ứng Trường Không, người đầu tiên kêu Hiên Viên Kỳ, Viên Mộng bắt thông điện thoại của hắn.

“Uy, tẩu tử, người thế nào ?” Điện thoại kia quả nhiên nhân, lo lắng dị thường.

“Nhĩ hảo, ta không phải Nhược Thủy. Ta là Viên Mộng, Nhược Thủy bị cái kia kêu Cổ Tranh nữ nhân bắt đi ! Ta không biết bọn họ đi nơi nào!” Rốt cục, một giọt lệ chảy xuống Viên Mộng khóe mắt.

Hiên Viên Kỳ sợ run một chút.”Người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được của nàng! Người cùng Phúc An ở nơi nào, an toàn sao?”

“Người không cần phải xen vào chúng ta, chúng ta là an toàn . Người đi tìm Nhược Thủy đi, người nhất định phải cứu nàng! Cái kia Cổ Tranh thật đáng sợ , không biết nàng hội như thế nào đối Nhược Thủy!”

“Các người an toàn là tốt rồi. Ta bên này đang ở cố gắng tìm được nhân, người yên tâm, chúng ta nhất định hội đem nàng cứu ra ! Ta treo!”

Viên Mộng hàm chứa nước mắt, trong lòng so với vừa rồi bình tĩnh một chút. Nàng lại nhảy ra Đàm Bội Thi dãy số, bắt thông.

“Đàm Bội Thi sao? Ta là Viên Mộng, Nhược Thủy bị Cổ Tranh buộc đi rồi. Ứng Trường Không di động tắt điện thoại, người có thể hay không tặng cho người lão công gọi điện thoại, làm cho hắn lập tức tìm được Ứng Trường Không, làm ơn !”

Kia quả nhiên Đàm Bội Thi quát to một tiếng.”Cái gì? Nhược Thủy bị Cổ Tranh bắt cóc ! Hảo, ta lập tức cho ta lão công gọi điện thoại!”

Đàm Bội Thi không kịp hỏi sự tình chân tướng, trực tiếp cắt đứt điện thoại bắt đánh Phó Bồi Cương điện thoại, cư nhiên cũng tắt điện thoại. Nàng gấp đến độ xoay quanh, nhớ tới Hiên Viên Kỳ, lập tức lại bắt thông điện thoại của hắn.

Viên Mộng treo điện thoại, nhìn đến “Mẹ” Hai chữ, nghĩ tới Ứng gia nhân! Ứng gia nhất định có biện pháp cứu Nhược Thủy ! Nàng lập tức thông qua dãy số, chờ đợi vài giây chung dài lâu giống như là một thế kỷ. Nàng ngay cả hô hấp đều đã quên.

“Uy, Nhược Thủy!”

“Là Ứng mẹ sao? Ta là Viên Mộng, là Phúc An mẹ. Nhược Thủy bị Cổ Tranh bắt cóc , nàng bắt ta cùng Phúc An, Nhược Thủy vì chúng ta bị nàng bắt đi . Ứng Trường Không di động tắt điện thoại, ta chỉ hảo tìm người, mời người nhất định phải nghĩ biện pháp cứu nàng!” Viên Mộng thanh âm nhịn không được liên ngẹn ngào .

Kia đoạn trầm mặc vài giây, cái gì cũng chưa nói chặt đứt trò chuyện.

Dương Tử Vân cắt đứt điện thoại, nàng tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng không bối rối. Gần nhất đang làm quân sự diễn tập, Ứng Chí Huân cùng Trường Không giống nhau khẳng định tắt điện thoại. Gia gia điện thoại, hắn là thông . Dương Tử Vân bắt thông lão gia tử điện thoại, bên kia uy nghiêm thanh âm truyền đến, nàng lập tức nói:”Ba, Cổ Tranh bắt cóc Phúc An cùng mẹ hắn đến uy hiếp Nhược Thủy, hiện tại Nhược Thủy bị Cổ Tranh bắt cóc .”

“Cái gì?” Điện thoại bên kia nhân vỗ cái bàn, phát ra thật lớn tiếng vang!”Người đừng vội, ta lập tức phái người!”

Dương Tử Vân treo điện thoại, chậm rãi nhắm lại hai mắt. Quả nhiên vẫn là đối Cổ Tranh rất nhân từ sao? Cư nhiên dám đụng vào Ứng gia nhân!

Viên Mộng không có đánh tiếp điện thoại, nàng biết có khả năng nhất cứu người đều đã muốn đánh qua. Nàng đành phải một lần một lần bắt đánh Ứng Trường Không dãy số, nhưng thủy chung bị vậy tắt máy trạng thái.

Đúng lúc này, một cái khác dấy số đánh tiến vào, không có ghi chú. Nàng tiếp :”Uy?”

“Nhược Thủy?” Thương Duy Ngã hơi hơi nhíu mày, tựa hồ nghe lên tiếng âm không thích hợp. Cổ Tranh giống như vụng trộm tiếm hồi quốc nội, tính cuối cùng nhất bác, hẳn đang muốn dấn dò nàng cẩn thận.

Viên Mộng hấp hấp cái mũi.”Ta không phải Hạnh Nhược Thủy

, nàng bị Cổ Tranh bắt đi ! Nếu người có thể cứu nàng, mời người nhất định nghĩ biện pháp cứu nàng!”

“Cái gì? Nàng ở nơi nào bị bắt cóc ?” Thương Duy Ngã đối Cổ gia, so với những người khác càng quen thuộc. Có lẽ là sóng to gió lớn gấp hơn, hẳn tương đối bình tĩnh rất nhiều.

“Ồ Z thị tinh hải công viên ngoài cửa. Cổ Tranh dẫn theo thiết nhiều nhân thiết nhiều xe, ta cũng không biết bọn họ hiện tại hướng chạy đi đâu ! Làm ơn, người nhất định phải nghĩ biện pháp cứu nàng!”

“Ta sẽ .” Thương Duy Ngã cắt đứt điện thoại, đứng lên bước đi đi ra ngoài.

Nghênh diện mà đến Tiểu Nham nhìn hẳn vội vã bộ dáng, vội hỏi:”Làm sao vậy, vẻ mặt lo lắng?” Lập tức còn có một cái trọng yếu hội nghị, hẳn là nhắc tới tình hẳn lập tức sẽ họp .

“Hạnh Nhược Thủy bị Cổ Tranh bắt cóc , ta muốn đi cứu người! Phát động phong vân giúp mọi người mạch, lập tức tìm được Cổ Tranh vị trí, mau!”

“Thương, người đây là làm gì đâu!” Tiểu Nham nhin không được ở trong lòng thở dài. Lâu lắm rồi cũng đã nói muốn chặt đứt, nay vừa nghe đến nàng gặp chuyện không may, vẫn là liều lĩnh bỏ chạy đi cứu người.

“Tiểu, ta không muốn nghe vô nghĩa!” Thương Duy Ngã lạnh lùng xịch chỉ hẳn trong lời nói. Hẳn không bỏ xuống được chính là không bỏ xuống được, không có gì hay nói !

Tiểu Nham bắt đắc dĩ, đành phải xoay người đi. Nếu không phải nhiều năm bạn thân, hẳn cũng không tưởng lại cùng người này hỗn đi xuống , điển hình khác thường tính không có người tính! Hạnh Nhược Thủy sớm đối hẳn không cảm tình , hẳn lại còn hăm ở bên trong mua dây buộc mình!

Thương tuy rằng là lão đại, nhưng cứ thế mãi, bảo không cho phép phía dưới nhân sẽ có ý kiến. Bọn họ đi theo hẳn hỗn, cũng không phải là vì cứu hẳn nữ nhân ! Bất quá trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, nói cái gì cũng chưa dùng!

Người khác có thể lui lại, hẳn Tiểu Nham không được. Đây mệnh, vẫn là Thương Duy Ngã cấp .

.....

T thị. Nhân gian địa ngục, tầng cao nhất.

Dã Lang chính Miễn cưỡng ý ở trên sô pha, hai chân vén thân ở trên bàn trà, quần áo bán sườn lộ ra màu đồng cổ trong ngực, trên tay bưng một ly hồng rượu. Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.”Tiến vào.”

“Lão đại, theo Z thị truyền quay lại đến tin tức, của người bảo bối nhi bị Cổ gia nhân cấp bắt cóc .”

Dã Lang nhướn mày, hai chân buông đến.”Cổ gia nhân? Cổ Tranh, vẫn là cái kia chạy thoát Cổ Thiên Sách?”

“Là Cổ Tranh.”

Dã Lang hừ lạnh một tiếng, tay trái vỗ về cằm vẻ mặt trầm tư trạng.”Thật sự là cái không sợ chết nữ nhân. Người thông minh nên ngoan ngoãn nước ngoài ngốc , nàng khen ngược, trở về toi mạng đến đây. Bất quá, nàng bắt cóc bảo bối nhi đâu, vậy phải làm sao bây giờ? Lập tức truy tung, phát động toàn bộ cơ sở ngầm, đặc biệt tránh nhanh Z thị cấp kì phụ cận địa phương, nhất là trước kia Cổ gia thế lực một ít oa điểm. Nhất có manh mối, lập tức báo cáo. Nhất định phải mau chóng tìm được nhân!”

“Là!” Người nọ một bên ứng một bên tưởng, người ta cũng không phải đánh bạc, còn oa điểm đâu!

“Còn có, kêu im lặng cái kia nữ nhân tiến vào.” Dã Lang đang cầm chén rượu thủ đột nhiên dùng một chút lực, cái chén phù một tiếng nát. Tay hẳn chỉ hơi hơi tách ra, mảnh nhỏ liền rơi xuống trên mặt đất, phát ra thanh thúy thanh âm.

Không bao lâu, im lặng liền vào được. Vừa vào cửa, hai chân khóa lập mà đứng, thản nhiên nhìn hấn.”Tìm ta làm sao?”

“Bảo bối của ta nhi bị bắt cóc .” Dã Lang nhìn nàng, trên mặt không có gì biểu tình.

Im lặng bĩu môi.”Kia đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Đó là của người bảo bối nhi, cũng không phải bảo bối của ta nhi.” Cần thận nghe, của nàng trong giọng nói cũng không có dấm chua vị nhân.

Dã Lang trở nên đứng lên, kéo kéo quần áo nói:”Ta muốn đi cứu người, người yêu cùng không cùng.” Nói xong, đi nhanh hướng ra phía ngoài mà đi. Mặc dù vội vã , hấn đi khỏi lộ đến hay là muốn khai ra hoa đường như.

Im lặng trừng mắt hấn cao to thân ảnh, hận không thể một cước đá tử hấn.

.....

Ước chừng qua nửa giờ, giao thông rốt cục khơi thông .

Viên Mộng lái xe, vốn hướng biệt thự phương hướng khai đi , lại ở nửa đường trung xóa hướng một con đường khác. Khái cánh từng mang nàng đi qua một lần bọn họ bộ đội đặc chủng, tuy rằng đã muốn rất nhiều năm , nhưng là nàng hấn là còn nhớ rõ lộ, của nàng trí nhớ siêu tốt!

“Mẹ, chúng ta đi làm sao?” Ứng Phúc An ba cửa sổ đang hỏi, ngoài cửa sổ cảnh vật cùng phi giống nhau ở phía sau lui.

Viên Mộng chuyên chú nhìn phía trước lộ, một lát sau mới trả lời:”Chúng ta đi bộ đội tìm cha , làm cho cha tới cứu mẹ! Người bắt chỗ ngồi, không cần buông tay, biết không?”

“Hảo!” Một lát sau hấn còn nói,”Mẹ, mẹ hội không có việc gì . Ta không sợ, người cũng không cần sợ!”

Nghe hấn nãi thanh nãi khí thanh âm, Viên Mộng hốc mắt nóng rực, nhưng không khóc. Khóc là vô dụng , nàng ở năm năm trước cũng đã thân thiết hiểu được ! Cho nên, Viên Mộng, đừng khóc! Khái cánh, nếu người trên trời có linh, nhất định phải phù hộ Nhược Thủy an toàn!

Đi thông bộ đội lộ cơ hồ không có đổi, con đường này thượng kỳ thật là có một đường đường dài xe , nhưng là này lộ đường dài xe chỉ có thể đến mỗi vị trí, còn muốn xuyên qua một mảnh cánh rừng mới có thể tiến vào bộ đội đặc chủng căn cứ. Hơn nữa, này trong rừng chung quanh đều là tránh ở chỗ tối bộ đội đặc chủng!

Xe chạy như bay gần hai cái giờ, Viên Mộng cuối cùng dựa vào trí nhớ, tìm được rồi cái kia tiến vào núi rừng lộ khẩu.

“Phúc An, nhanh xuống xe, chúng ta đi tìm cha !” Viên Mộng cởi bỏ dây an toàn cầm di động nhảy xuống xe, khóa lại.

Ứng Phúc An cũng ngoan ngoãn đẩy cửa xuống xe, lão đảo trung thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Viên Mộng ngồi xổm xuống, một tay lấy hấn lưng đứng lên, một đầu liền chui vào cái kia đường nhỏ lý. Lộ có điểm hoang vu, nhưng nàng biết, hoàn toàn là như thế này mới là an toàn nhất . Viên Mộng đụng va chạm va chạm vào chạy , ở trong lòng may mắn chính mình không thương mặc giày cao gót, mà là thích mặc giày thể thao cùng vải bạt hài, nếu không nàng căn bản đi không được lộ.

Nơi này là thâm sơn, cây cối rậm rạp, có địa phương còn có bụi gai có thể đem làn da cắt vỡ cổ tranh. Bộ đội đặc chủng là phi thường bí ẩn , cho nên này giai đoạn phải đi thượng ba cái giờ mới có thể đến. Cũng chỉ có bọn họ nơi này bình, mới có thể đủ quay lại tự nhiên.

Viên Mộng trong lòng thực vội, vô cùng lo lắng. Lộ thực dài lâu, vô cùng dài lâu.

Viên Mộng hai cái đùi đã muốn chạy mau bất động , rất nặng đặc tượng là trối lại mấy chục cân bao cát. Nâng Phúc An hai tay cũng đã muốn bủn rủn chết lặng, giống nhau đã muốn không thuộc loại chính mình . Hô hấp suyễn lợi hại, phế lý hỏa lạt lạt đau. Mồ hôi mơ hồ tầm mắt, lưu tiến trong ánh mắt rất đau.

Này hết thấy, nàng lại hoàn toàn cố không hơn. Chính là máy móc mại động hai chân càng không ngừng chạy, ở trong lòng càng không ngừng nói cho chính mình: Nhất định phải nhanh chút chạy đến bộ đội, muốn

cho Ưng Trường Không cứu Nhược Thủy! Nhất định không thể làm cho Nhược Thủy gặp chuyện không may , nhất định không cần!

Vài thứ nàng đều thiếu chút nữa té ngã trên đất, trên lưng Ưng Phúc An cũng âm ỷ muốn xuống dưới chính mình đi. Nàng dùng sức đánh hấn hông, kêu một tiếng “Đừng nháo”, tiếp theo đi phía trước chạy. Nói là chạy, kỳ thật là chính nàng cảm giác, trên thực tế nàng so với đi còn muốn chậm. Nàng không trải qua cái gì thể năng huấn luyện, vốn ở trong ngục giam mấy năm nay thân thể liền hư hao lợi hại. Nếu không một cái tín niệm chống đỡ , nàng đã sớm ngã đi thôi.

Một cái không chú ý, thả đến một khối xông ra hòn đá nhỏ, Viên Mộng nha một tiếng lão đảo sau quỳ rơi xuống đất ở thượng. Đầu gối bị tảng đá cắt qua, hòn đá nhỏ thậm chí khảm đi vào, hỏa lạt lạt đau. Nàng nhìn xuống nóng lên hốc mắt, khe cắn môi muốn đứng lên, hư nhược tứ chi cũng không nguyện ý phối hợp. Vừa mới vừa định đứng lên, lại quỳ dừng ở .

“Mẹ, mẹ ngươi làm sao vậy?” Ưng Phúc An rốt cục nhìn không được khóc.

Viên Mộng gắt gao cắn khớp hàm.”Phúc An, mẹ khí lực không đủ , chính ngươi đi được không?”

Ưng Phúc An ngoan ngoãn đi xuống dưới, nắm tay nàng, so với nàng đi được còn muốn mau. Tiểu hài tử thân thể vốn liền linh hoạt, hấn vừa rồi lại không có xuất lực. Đến sau lại, đổ biến thành hấn giúp đỡ Viên Mộng đi rồi, đáng tiếc hấn vóc dáng không đủ cao, hấn còn muốn học người ta mang theo mẹ đi,

Viên Mộng cảm thấy hai mắt biến thành màu đen, thở ra khí đều cùng vừa đun nước sôi mở ra oa khi thủy khí giống nhau, nóng rực dọa người. Nàng cảm thấy chính mình thật sự một chút khí lực đều sử dụng không được , nhưng là kia một chút tín niệm chống đỡ , liền cảm thấy còn có thể lại chống đỡ một hồi, lại chống đỡ một hồi.....

“Đồng chí, nơi này không thể vào, xin hỏi người tìm ai?”

Ở bị nhân ngăn lại, hỏi nàng tìm đến ai thời điểm, Viên Mộng cảm thấy hai mắt nhất hắc, hai chân mềm nhũn, liền như vậy ngã đi. Ở mất đi ý thức tiền, nàng vẫn là ngập ngừng Ưng Trường Không tên, lại bởi vì thanh âm quá nhỏ , căn bản không có ai nghe được.

“Ai, đồng chí?”

Viên Mộng không có choáng váng thật lâu, bởi vì trong lòng vẫn có cái thanh âm đang gọi muốn nàng tỉnh lại. Vừa mở mắt, đầu lại còn có chút choáng váng, thật sự quá mệt mỏi , thể xác và tinh thần mỗi một cảm giác.”Đồng chí, ta muốn tìm Ưng Trường Không, hấn vợ bị bắt cóc , ta muốn tìm hấn cứu người! Đây là Ưng Phúc An, là con của hấn, hấn đã tới bộ đội !”

Rất nhiều người đều nhận được Ưng Phúc An, cửa thủ vệ binh cũng có nhận được hấn . Cho nên, Viên Mộng thể này mới có thể thông qua thân phận đăng ký đi vào.

Viên Mộng may mắn chính mình trên người còn mang theo chứng minh thư, cũng may mắn Cổ Tranh không có đem cửa nàng này nọ đều cướp đoạt đi. Nàng bị nhân mang vào phòng khách, nói làm cho nàng ở chỗ này chờ.

Này nhất đẳng, sẽ chờ đến mặt trời lặn Tây Sơn, sắc trời đều ám xuống dưới. Khả nàng phải đợi nhân, còn hoàn toàn không có bóng dáng.

May mắn có người dẫn bọn hấn đi ăn cơm, nếu không phi đói ngất xỉu đi không thể. Bọn họ còn gọi đến đây quân y, thay nàng xử lý trên đùi miệng vết thương, thượng dược, này miệng vết thương cuối cùng tốt hơn nhiều.

Chỉ là thấy không đến Ưng Trường Không, Viên Mộng tâm liền cùng bị ném tới thiêu nóng d

u trong nồi phiến sao giống nhau, hỏa lạt lạt đau . Chờ thiếu chút nữa không nhìn xuống vừa muốn điều nước mắt .

.....

Lúc này đây diễn tập tới quan trọng yếu, vì trận này diễn tập, mọi người đều việc thật lâu . Ứng Trường Không lại hơn một tháng không vợ bóng dáng . Hắn một lòng nghĩ chờ diễn tập đã xong, nhất định phải hảo hảo ở nhà bồi bồi vợ.

Quân sự diễn tập đã muốn bắt đầu, bọn họ trăm thủ hành động đã muốn lấy được thành công. Đối phương một phần tư nơi đóng quân còn không có khai ra chiến khu, cũng đã rời khỏi chiến trường. Nhưng ở chiến trường phía trên, không tới cuối cùng một khắc, ai cũng không thể xem thường thắng bại, tuy rằng hắn tin tưởng mười phần!

Mang binh run, liên quan đến vô số người tánh mạng an nguy, nhất định phải tin tưởng mười phần, cũng không có thể quá mức tự đại.

Trước mắt bãi bản đồ, ngăm đen thô ráp còn có miệng vết thương ngón tay ở đồ thượng chèo thuyền qua đây xẹt qua đi. Suy nghĩ thế nào mới có thể sắp đến đối phương tâm oa tử lý đi, phá hủy bọn họ chỉ huy hệ thống.

Ngăm đen con người sắc bén như ưng thảo, sắc bén theo trên bản đồ tìm kiếm ra một đám yếu hại chỗ.....”Người tới!”

Lập tức có người lại đây nghe lệnh.

Ứng Trường Không chỉ vào trên bản đồ vài cái điểm, một phen công đạo. Quả nhiên là sa trường thu điểm binh, muôn vắn dững cảm, tất cả khí khái. Hắn ngữ tốc cực nhanh, cũng mất đi người nọ có thể nghe rõ sở hơn nữa nhớ kỹ.

“Là, thủ trưởng!” Người nọ lĩnh mệnh mà đi.

Ứng Trường Không đối với bản đồ, tiếp tục trầm ngâm tự hỏi. Nâng thủ nhu nhất dục mắt, có chút can thiệp. Vì trận này trận, có vài ngày không ngủ tốt lắm. Chờ diễn tập chấm dứt, nhất định phải ôm vợ hảo hảo mà ngủ thượng một ngày một đêm.

Đúng lúc này, đột nhiên có người vội vàng mà đến.”Báo cáo!”

“Tiến vào!” Ứng Trường Không duy trì xoay người phủ xem bản đồ tư thế, liên liên thủ lý bút đều không có dừng lại, càng không có ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái.

“Báo cáo, thủ trưởng!” Người đến là hắn bảo vệ viên Mông Chính. Hắn nhìn Ứng Trường Không, có chút muốn nói lại thôi.

Ứng Trường Không phân thần liếc hắn một cái. Nhưng chỉ là liếc mắt một cái, lại xem hồi hắn bản đồ.”Nói.” Thanh âm là lãnh , có làm cho người ta không tha cự tuyệt khí thế.

“Thủ trưởng, nhà người lý truyền đến tin tức, tẩu tử bị nhân bắt cóc !”

Ứng Trường Không trên tay tranh vẽ động tác dừng một chút, tiện đà mạnh ngẩng đầu lên, mày nhất ninh.”Người nói cái gì?”

“Tẩu tử bị nhân bắt cóc , bắt cóc nhân là cổ thừa trạch nữ nhi Cổ Tranh!”

Ứng Trường Không trong tay bút, ba một tiếng cắt thành hai đoạn.”Chuyện khi nào tình?” Cổ Tranh cư nhiên đã trở lại! Chết tiệt!

“4 mấy giờ tiền! Bởi vì đang ở tiến hành quân sự diễn tập, ngoại giới tin tức truyền lại tiến vào.....” Mông Chính không có đem nói cho hết lời, nhưng không ai hiểu được.

Ứng Trường Không tự hỏi một hồi, cầm trong tay bút hài cốt nhất nhưng, đi nhanh chạy ra khỏi doanh trướng, thẳng đến bộ tư lệnh.”Báo cáo!”

“Tiến vào. Người tới vừa vặn, ta đang muốn phái người đi tìm người đâu, người lại đây xem một chút.”

Ứng Trường Không lại không nhúc nhích, ba cúi chào.”Báo cáo, ta thỉnh cầu rời khỏi lần này quân sự diễn tập!”

Đang xem bản đồ nhân dừng một chút, lập tức gắt gao nhìn hắn.”Người lặp lại lần nữa!”

“Ta thỉnh cầu rời khỏi lần này diễn tập. Thê tử của ta bị nhân bắt cóc , ta muốn đi cứu người, ta muốn rời khỏi diễn trò!”

“Hồ nháo! Chúng ta bình thường nói như thế nào , diễn tập cũng là một hồi chiến tranh, trong chiến tranh là có thể tùy tiện rời khỏi sao? Người đã có thể được đến tin tức này, thông tri người của người tự nhiên sẽ đi cứu người. Thu hồi người lời nói mới rồi, cho ta hảo hảo mà đem diễn tập làm tốt, đánh một cái xinh đẹp chiến!” Trong tay gì đó, hung hăng nện ở trên bàn, lửa giận vạn trượng.

Ứng Trường Không bắt vi sở động, này đó hẳn đều biết.”Trận này chiến tranh có rất nhiều nhân có thể thay thế của ta vị trí, cho dù không có ta, trận chiến tranh này cũng có thể thắng. Nhưng thê tử của ta có thể dựa vào nhân chỉ có ta một cái, ta phải đi cứu nàng. Nếu ta ngay cả của ta nữ nhân đều bảo hộ không được, còn nói cái gì nước bị bảo hộ gia cùng nhân dân!”

Cũng không cần phê chuẩn, hẳn nói cho hết lời, xoay người liền xông ra ngoài.

“Người tới, cho ta ngăn lại hẳn! Càng ngày càng kỳ cục !”

Nhưng mà, đó là lợi nhận. Địch nhân ở bọn họ bàn thượng cũng không dám vọng tưởng có thể đem hẳn ngăn lại, huống chi hẳn ở chính mình bàn thượng, ai còn có thể ngăn trở hẳn nửa phần?

Ứng Trường Không mở ra hẳn hân mã chạy như bay mà đi, sắc mặt âm trầm dọa người. Chính là ở trên chiến trường đối mặt tức nhất địch nhân, hẳn cũng không từng có như vậy đáng sợ ánh mắt. Một tay tiếp tục tay lái, một tay bắt đánh thê tử điện thoại, làm cho hẳn không có dự đoán được là, cư nhiên đã thông .”Cổ Tranh?”

“Uy, Ứng Trường Không, ta là Viên Mộng!”

“Viên Mộng?” Ứng Trường Không hơi hơi nhíu mày.”Nhược Thủy di động làm sao có thể ở trong tay người?”

“Cổ Tranh bắt cóc ta cùng Phúc An, dùng chúng ta đến trao đổi Nhược Thủy. Ngay tại cái kia tỉnh hải công viên cửa, Nhược Thủy bị bọn họ mang đi , bọn họ còn muốn cấp Nhược Thủy tiêm vào nhất đại châm đồng gì đó, ta không biết là cái gì. Cổ Tranh dẫn theo rất nhiều người, mở rất nhiều chiếc xe. Ứng Trường Không, người nhanh đi cứu nàng đi! Ta thông tri mẹ người, Đàm Bội Thi, còn có một người tên là Hiên Viên cái gì.” Như là rốt cục tìm được dựa vào đường như, Viên Mộng khóc lên.

“Người nhân ở nơi nào?” Ứng Trường Không cũng không có rối loạn tâm thần, hẳn là càng sốt ruột càng có thể bình tĩnh nhân.

“Chúng ta ở các người bộ đội phòng khách. Người không cần phải xen vào chúng ta , người mau đi cứu người đi.”

“Các người tại kia chờ, ta làm cho người ta đi tìm các người. Mấy ngày nay các người liền ở lại bộ đội lý, làm sao cũng không cần đi!” Nói xong, hẳn trực tiếp treo điện thoại, lại bắt thông lính cần vụ điện thoại, làm cho hẳn an bài Viên Mộng mẫu tử ở bộ đội trụ xuống dưới.

Bộ đội là an toàn nhất địa phương, Viên Mộng cùng Phúc An ở nơi nào là tốt nhất! Tại đây một khắc, Ứng Trường Không đột nhiên hối hận không có làm cho Nhược Thủy tùy quân! Chờ sự tình chấm dứt, cho dù lại ích kỷ, hẳn cũng muốn đem nàng buộc đến bộ đội lý đến!

Đổi lính cần vụ công đạo xong rồi, hẳn lập tức bắt Hiên Viên Kỳ điện thoại. Trong lòng hẳn âm thầm may mắn Viên Mộng có thông tri Hiên Viên Kỳ, như vậy hẳn hẳn là đã muốn ở truy tra .”Uy, có hay không tiến triển?”

“Đã muốn có mặt này , nhưng còn không có tìm được xác thực địa điểm, chúng ta đang ở thu nhỏ lại phạm vi. Cổ Tranh phát hiện nhân thượng truy tung khí, cho nên đem nhân hải xuống, đem của ta nhân dẫn dắt rời đi .” Hiên Viên Kỳ cũng không dự đoán được, Cổ Tranh cư nhiên bình điểm lộ, làm cho bọn họ rất khó phán đoán Hạnh Nhược Thủy ở đâu một đường. Không chỉ như vậy, còn phải người giữa đường vây truy chặn đường, kéo dài bọn họ!

Cổ gia nhân, quả nhiên cũng không là cái gì hảo hảo!

Ứng Trường Không trên mặt không có gì biểu tình, chỉ có ánh mắt như là một phen giết người ma đao giống nhau sắc bén.

.....

Hạnh Nhược Thủy ưm một tiếng, ý thức chậm rãi thức tỉnh lại đây. Chỉ cảm thấy đầu có chút đau, hiểu rõ nhất cũng là mặt.

Cũng không biết thời gian đã qua bao lâu, càng không biết đang ở nơi nào. Nhưng là, nàng biết chính mình nhất định bị hung hăng quăng vài cái cái tát tử, bị đập mấy đá, bởi vì mặt cùng thân thể đều ở đau.

Ở mở mắt ra thời điểm, Hạnh Nhược Thủy phát hiện chính mình nằm ở sàn thượng, dưới thân lạnh lẽo sàn đã muốn không cảm giác lạnh. Nói cách khác, nàng bị mang đến nơi này đã muốn có một đoạn thời gian .

Chậm rãi ngồi xuống, lại phát hiện thân thể mềm mại vô lực, tội liên đới đứng lên đều thực khó khăn. Nàng gắt gao cắn răng, dùng hết khí lực tha nhích người thể, thẳng đến tới gần vách tường, mới chậm rãi ngồi xuống. Liên như vậy điểm động tác, nàng đã muốn thở hồng hộc, một thân đại hãn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện đây là chỗ cái phòng ở phòng khách, nhưng hẳn là phế khí hoặc là đã muốn lâu không được nhân phòng ở, bởi vì thượng tất cả đều là tro bụi. Có lẽ, này không phải bình thường nhà ở, mà là có nào đó đặc thù sử dụng , cho nên kết cấu có chút kỳ quái.

Đại môn gắt gao đóng cửa, chỉ là theo cửa sổ chiếu xạ vào. Cửa sổ không lớn, khai cũng có chút cao. Theo cửa sổ nhìn ra đi, là măn nhân lục sắc, hình như là rừng cây. Nói cách khác, này phòng ở ở ngoại ô, ngay tại trong rừng cây.

Nàng bị tiêm vào dược vật, nếu không chỗ này là quan không được của nàng. Cũng là hiểu được điểm này, Cổ Tranh mới có thể cấp nàng tiêm vào này nọ, hiện tại cũng mới có thể yên tâm mà đem nàng một người ở tại chỗ này.

Theo ánh sáng nhan sắc cùng cường độ xem ra, sắc trời đã muốn là chạng vạng . Nàng toàn thân mềm nhũn , bụng cũng đói lả, còn có loại ghê tởm cảm giác. Bụng có chút đau, hẳn là bị nhân đập duyên cớ. Khó nhất chịu , vẫn là loại này tứ chi toan ma cảm giác, không đau, nhưng là so với đau đớn còn muốn khó chịu! Nàng phải gắt gao cắn môi, mới không có thân yin đi ra. Nàng biết, một khi Cổ Tranh biết chính mình tỉnh, tra tấn mà bắt đầu .

Giờ khắc này, Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng may mắn chính mình không có mang thai. Nếu không dưới tình huống như vậy, nàng có lẽ căn bản bảo hộ không được chính mình đứa nhỏ. Lấy Cổ Tranh cừ hận, nếu biết chính mình mang thai , khẳng định hội sinh sôi đánh tới sanh non mới thôi. Hoàn hảo! Có lẽ đứa nhỏ cũng là biết có này kiếp nạn, mới chậm chạp không có tìm tới nàng.

Hạnh Nhược Thủy miên man suy nghĩ , đột nhiên linh quang chợt lóe, cúi đầu nhìn về phía chính mình thủ. Lập tức nàng suy sụp phát hiện, trên tay trơn , cái gì cũng không có. Chỉ có trường kỳ mang nhẫn nơi tay chỉ gốc lưu lại một vòng tròn, còn có nhẫn bị mạnh mẽ hái xuống quát ra vết máu. Cũng đối, Cổ Tranh sẽ không đại đột không đi điều tra trên người nàng có hay không truy tung khí .

Thở dài một hơi, nàng lẳng lặng dựa vào tường, lau ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ. Phúc An cùng Viên Mộng hẳn là an toàn đi? Không biết Trường Không được đến tin tức không có, hẳn nhất định sẽ lo lắng đi

.

Đúng lúc này, loảng xoảng lang một tiếng, đại môn đẩy ra.

115. Chương 115: Cơ Lốc Nghĩ Cách Cứu Viện [Cao Trào, Tinh]

Hạnh Nhược Thủy trái tim bậc nhảy nhất đại hạ, bị đâm cho ngực có điểm đau. Thân thể mềm mại lợi hại, ngay cả hô hấp đều biến thành nhất kiện lao lực chuyên tình.

Nàng muốn tránh, lại không chỗ khả chờ. Chỉ có thể yên lặng chờ đợi , nhân sinh trung trận này kiếp nạn. Chỉ mong, nàng có thể vượt qua.

Môn bị kéo đại khai, vài cái hắc y nam nhân lắc mình tiến vào, đứng ở môn hai bên. Một đám đội kính râm, lưng thủ mà đứng, giống ác sát đường như.

Sau đó, Cổ Tranh theo từ giữa gian chậm rãi tiến vào. Giày cao gót thanh âm một chút một chút xao , giàu có tiết tấu, thực nhân nhả cảm giác. Thật dài chân, vượt qua cửa, theo cái kia thon dài chân hướng lên trên, có thể nhìn đến kia tương vênh vào tự đắc mặt. Lúc này đây, Cổ Tranh nhưng thật ra không mang kính mắt trang khốc.

Hạnh Nhược Thủy lẳng lặng nhìn, bất động thanh sắc. Cổ Tranh đã muốn xu cho biến thái , đối mặt người như thế tốt nhất vẫn là an phận điểm, không cần khiêu khích nàng. Bất quá, đối với biến thái người đến nói, thường thường nói cùng không nói đều là sai. Người không thể cùng một cái biến thái đến phân rõ phải trái giảng quy tắc , duy nhất có thể làm chính là yên lặng xem xét.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn khúc khởi hai chân, như vậy có lẽ có thể mượn điểm lực, nhưng là, nàng hiện tại ngay cả khúc chân động tác như vậy đều làm không được. Vừa rồi ngồi xuống, đã muốn tiêu phí nàng cận có một chút khí lực. Nàng cứ như vậy ngồi bất động, hô hấp đều có điểm trọng. Nàng thậm chí có loại cảm giác, nhân sắp chết có phải hay không chính là như vậy, ngay cả hô hấp đều lực bất tòng tâm?

Cổ Tranh giày cao gót ba ba vang , chỉ chốc lát ở Hạnh Nhược Thủy trước mặt cách đó không xa dừng lại. Trên cao nhìn xuống nhìn nàng, ánh mắt rét lạnh khinh thường, giống nhau xem một cái con kiến. Đây là Cổ Tranh quán có ánh mắt, nàng theo vừa ra sinh ra được nhất định cao cao tại thượng. Mà nay, này hết thấy đều bị hủy, nàng như thế nào có thể không hận?

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi ngẩng đầu lên, bởi vì được vật duyên cớ, động tác như vậy cũng làm cho nàng cảm thấy phi thường khó chịu. Bất đắc dĩ, nàng đành phải bả đầu cấp thấp đến. Hơi thở suyễn lợi hại hơn, cảm giác giống như tiếp theo giây liền không thể hô hấp . Lại nói tiếp, loại cảm giác này có chút đáng sợ.

Nhưng này ở Cổ Tranh xem ra, càng như là Hạnh Nhược Thủy đối của nàng khinh thường. Ánh mắt theo thượng nhìn đến đi xuống xem này chuyển hoá, cũng không chính là một cái thực khinh thường ánh mắt sao? Vì thế, Cổ Tranh trong lòng ngọn lửa càng cừ hận lập tức liền dâng lại thẳng hoa đến một cái độ cao.

Cổ Tranh mạnh mẽ ngồi xổm xuống, thủ cầm trụ Hạnh Nhược Thủy trên đỉnh phát dùng sức hướng tường lý xả. Cổ tình Hạnh Nhược Thủy dán tường, tay nàng không có biện pháp lại hướng lý đi cũng sẽ không biện pháp mượn lực. Vì thế nàng thân thủ bắt lấy Hạnh Nhược Thủy một chân mạnh nhất xả.

Hạnh Nhược Thủy lập tức té lăn trên đất, đầu thật mạnh , vốn liền choáng váng huyền đầu này hội choáng váng lợi hại hơn, ánh mắt trực tiếp đen một hồi mới có thể thấy rõ ràng này nọ. Bị Cổ Tranh như vậy nhất làm, nàng vốn sẽ không thông thuận hô hấp càng thêm khó khăn . Nàng không thể không hơi hơi hé miệng đến hô hấp, như vậy cực kỳ giống rồi đi thủy một cái ngư.

Hiện tại tư thế, liền biến thành nàng giống một cái nằm ở cái thớt gỗ thượng ngư dường như nằm trên mặt đất. Cổ Tranh ngồi kiêu căng cúi đầu đến, lạnh lùng ghé nàng, khoe miệng phiết ra độ cong rất lạnh thực âm độc.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng vận vẹo ngũ quan, chính là lẳng lặng nhìn, không nói lời nào. Hoặc là nói, nàng ở lẳng lặng chờ đợi . Theo rơi xuống Cổ Tranh trong tay kia một khắc, nàng chỉ biết chờ đợi chính mình chỉ sợ là một hồi đáng sợ tra tấn. Sợ sao? Nói xong toàn không sợ đó là giả , nhưng là sợ cũng vô bổ cho sự, chỉ có thể gặp chiêu sách chiêu, chờ mong còn có thể còn sống nhìn thấy của nàng thượng tá.

Cổ Tranh hừ lạnh một tiếng, âm ngoan cười, nói:”Hạnh Nhược Thủy, không nghĩ tới ngươi cũng có hôm nay đi? Thế nào, nhân nhân ngư thật cảm giác thoải mái sao?” Nói xong, hung hăng nhéo Nhược Thủy tóc, tựa hồ muốn tính cả đầu nàng da cùng nhau thu xuống dưới dường như âm ngoan.

Hạnh Nhược Thủy ăn đau thở nhẹ một tiếng, ánh mắt lại vẫn là nhìn Cổ Tranh. Vài cái dùng sức hô hấp, làm cho chính mình thoáng quá một chút, hỏi:”Người muốn thế nào?”

Nàng biết, nếu chính mình không hé răng, như vậy cũng sẽ bị Cổ Tranh lý giải thành khiêu khích. Cổ Tranh đã muốn biến thái , nàng tốt nhất vẫn là ngoan một chút, đừng ở chỗ này cái thời điểm lửa cháy đổ thêm dầu. Biến thái nhân không thích nhất người khác so với nàng cường, như vậy nàng liền yếu thế lại như thế nào, ở phía sau cốt khí không thể làm cơm ăn.

“Ta nghĩ thế nào?” Cổ Tranh chọn nhú mày, đầu tiên là cúi đầu cười, tiện đà là cười ha ha. Tầm mắt đảo qua bốn phía của nàng nhân, càng cười càng lớn thanh, tựa hồ trong lòng thực thích. Cuối cùng, tầm mắt một lần nữa trở lại Hạnh Nhược Thủy trên người, tàn nhẫn giống như là dã thú đối mặt trêu đùa chính mình còn theo chính mình móng vuốt hạ chạy trốn tiểu con mồi.”Ta nghĩ thế nào? Hạnh Nhược Thủy, người đoán đoán? Người không phải tự cho là thực thông minh sao?”

Hạnh Nhược Thủy tóc bị nhéo thật sự đau, nàng cố gắng tròn tròn mắt, đầu lại chỉ không được choáng váng huyền. Nàng không biết Cổ Tranh cấp nàng tiêm vào là cái gì được, cứ nhiên như vậy lợi hại.

Có lẽ là nhìn ra đến của nàng thống khổ, Cổ Tranh lại cười ha ha, cười đến ngũ quan vặn vẹo. Một lát sau, nàng ngừng cười, dùng tràn đầy cừu hận thanh âm nói:”Hạnh Nhược Thủy, người hỏi ta muốn thế nào? Ta nghĩ đem Ứng Trường Không gọi tới, chính mắt làm cho hắn nhìn xem người là như thế nào bị đập hư, chờ đập hư xong rồi, ta sẽ đem người bán được Ấn Độ đi làm cái hạ lưu kỹ nữ. Không cần tiền cái loại này, chỉ cần có người nguyện ý có thể thượng. Cho nên ta lưu trữ người này khuôn mặt, có này khuôn mặt ở, có hứng thú nam nhân tự nhiên liền hơn. Đến lúc đó, ta xem người là chết như thế nào! Người nói, người có thể chống đỡ bao lâu? Nếu miễn phí trong lời nói, mỗi ngày ít nhất cũng có mấy chục cá nhân đi? Người nói, như vậy mềm mại địa phương, có thể hay không bị thao toái đâu? Ha ha.....”

Cổ Tranh thủ, ở Hạnh Nhược Thủy nơi riêng tư dùng sức nhéo một chút, giống nhau là muốn nhắc nhở nàng đến lúc đó sẽ có bao nhiêu thảm.

Hạnh Nhược Thủy nghe nàng âm trầm ngữ khí còn có âm độc kế hoạch, không khỏi một cổ hàn khí theo đáy lòng dâng lên. Nàng không thể không thừa nhận, Cổ Tranh thật sự đủ ngoan độc! Đối một nữ nhân mà nói, giết nàng hoặc là tra tấn chỉ tử đều còn có thể chịu được, nhưng là muốn nàng một ngày cùng vô số nam nhân giao gòu, kia xa xa so với tử còn khó chịu.

Ấn Độ kỹ nữ hắc ám cuộc sống, Hạnh Nhược Thủy từng ở trên mạng cùng tin tức đưa tin lý đều có nhìn đến quá. Nếu một cái kỹ nữ không cần tiền, hơn nữa có vài phần tư sắc trong lời nói, kia chính là sống không bằng chết. Này tra tấn sẽ không quá dài, cũng là rất đau rất tàn nhẫn.

“Như thế nào, người sợ?” Cổ Tranh trước nay chưa có đặc ý, tựa như một cái miêu ở đùa một cái mau bị nó đùa chết tiểu con chuột.”Người là không phải không tin? Người là không phải còn chờ Ứng Trường Không tới cứu người? Hạnh Nhược Thủy, người nằm mơ đi! Bọn họ hiện tại đang ở tiến hành đại quy mô quân sự diễn tập, người không biết đi? Người có biết này đại biểu cho cái gì sao? Này đại biểu cho, cho dù có người tưởng đem người bị nắm tin tức truyền lại cho hắn cũng truyền lại không đến. Cho dù thiên tân vạn khổ truyền lại đến, hắn cũng sẽ không tới cứu người. Biết vì sao sao? Bởi vì quân sự diễn tập một khi bắt đầu đối bọn họ mà nói liền tương đương với thượng chiến trường, ở trên chiến trường nào có một cái quan chỉ huy hội đột nhiên rút khỏi chiến tranh, chuyện đó quan thành bại cùng vô số người tánh mạng. Ứng Trường Không là loại người nào, người cho rằng hắn hội phiết tiếp theo cắt tới cứu người sao?”

Hạnh Nhược Thủy không thể không thừa nhận, Cổ Tranh này lời nói nói đến trong lòng nàng đi. Nàng không biết Trường Không đang làm quân sự diễn tập, nhưng nàng thường xuyên xem quân sự kênh, đối quân sự diễn tập tầm quan trọng vẫn là hiểu biết. Cổ Tranh trong lời nói không phải ở hù dọa nàng, đó là sự thật. Nàng đột nhiên có chút lo lắng, chính mình có thể hay không không thấy được của nàng thượng tá? Không đúng, nàng thông tri Hiền Viên Kỳ, Hiền Viên Kỳ hẳn là sẽ đến cứu của nàng!

Đúng lúc này, Cổ Tranh lại là vài tiếng cười lạnh.”Người là không phải còn hy vọng xa vời người khác có thể tới cứu người? Vậy người vẫn là sớm làm đừng có nằm mộng. Người có biết ta bắt cóc người sau, binh phân mấy lộ sao? Đông, nam, tây, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc, binh phân bát lộ. Ở xuất phát tiền, chúng ta xe lần lượt thay đổi mà khai, loạn thành một đoàn, ai cũng không biết người ở đâu dọc theo đường đi. Người kia hẳn thượng không phải có truy tung khí sao? Ta đem kia truy tung khí phóng tới một khác lộ đi. Chờ bọn hắn phát hiện sai lầm, rồi trở về cũng đã không còn kịp rồi.”

Cổ Tranh quay đầu, hỏi:”Hiện tại mấy điểm?”

“Buổi chiều 6 điểm.”

Cổ Tranh quay lại đến, chọn mi, a cười xem nàng.”Người nghe, thời gian đã qua đi 5 cái nhiều giờ, còn không có bắt luận kẻ nào tìm tới nơi này đến. Mà của ta thuyền đã muốn chuẩn bị tốt, chỉ chờ sắc trời

hoàn toàn ngằm hạ đến, sẽ khải hàng khai hướng Ấn Độ. Cho đến lúc này, ai còn có thể tìm được người Hạnh Nhược Thủy? Cho dù tìm được rồi, chỉ sợ cũng bị làm thành thi thể, người nói đúng hay không?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng trong mắt hung quang, cảm thấy một cổ hàn khí theo lòng bàn chân tâm bắt đầu hướng lên trên mạo, mãi cho đến trái tim đến tứ chi đến mỗi một cái góc. Xem ra, Cổ Tranh

lần này là nhất định phải trí chính mình vào chỗ chết không thể!

“Người cho rằng giết chết ta, người có thể thoát được điệu? Của người tẩu tử cùng người cháu có thể Bình An đến lão?” Nếu yếu thể không thể thay đổi cái gì, vậy dùng uy hiếp đi.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn cười lạnh, lại cười đến lực bất tòng tâm.”Ta là Ưng gia con dâu, Ưng Trường Không phi ta không cưới. Nếu ta chết, Ưng gia liền tuyệt hậu. Ưng gia tuyệt hậu, như vậy người Cổ gia cũng đừng tưởng lưu một tia huyết mạch. Người không cần vọng tưởng Ưng Trường Không là quân nhân cái gì, ta dám cam đoan, nếu ta chết, Ưng Trường Không sẽ theo một cái thiết huyết quân nhân biến thành ma quỷ. Khi đó, ai cũng đừng nghĩ ngăn lại hần.”

Hạnh Nhược Thủy bản có thể nói thật sự cường ngạnh, nhưng là bởi vì thân thể mềm mại, nói ra trong lời nói mềm nhũn. May mà là, nội dung biểu đạt cũng đủ rõ ràng. Nói cho hết lời, của nàng hô hấp càng thêm khó chịu đứng lên. Nàng rất muốn nhắm mắt lại, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Cổ Tranh một phen nhéo đầu nàng phát, lập xả của nàng nửa người trên đều nói ra đứng lên.”Người nghĩ rằng ta và người hội sợ sao? Nói cho người, ta không nghĩ quá chính mình có thể toàn thân trở ra. Ta không chỉ có phải người đạp hư chí tử, ta còn muốn Ưng Trường Không cho ta Cổ gia chôn cùng! Hẩn diệt chúng ta Cổ gia, ta cũng sẽ không làm cho hẩn quá, tuyệt đối sẽ không!”

Hạnh Nhược Thủy suy yếu cười, nàng không biết này thế gian thế nhưng có như vậy càn quấy hỗn nhiên không nói đạo lý nhân. Nàng đột nhiên hối hận, lúc trước có lẽ hẩn là đồng ý Dã Lang giải quyết Cổ Tranh này tai họa. Xem ra, rất thiện lương quả nhiên không được. Gia gia nói rất đúng, phải làm một cái ác thiện lương nhân. Nếu chính mình cùng để ý mọi người bảo hộ không được, thiện lương gì dùng?

Ngày đó ở Trường Thành phía trên, gia gia cùng nàng nói kia một phen nói, vì nói cho nàng điểm này đi. Chính là cái kia thời điểm, nàng còn không có thể hoàn toàn lý giải. Thẳng đến giờ khắc này, nàng mới đau triệt nội tâm lĩnh ngộ. Chính là, nàng có phải hay không hiểu được quá muộn?

“Người cười cái gì?” Cổ Tranh không chấp nhận được nàng cười, tốt nhất nàng khóc một phen nước mũi một phen nước mắt, giống một cái cầu đường như quỳ xuống đất cầu chính mình tốt nhất! Chỉ có như vậy, của nàng hận có lẽ có thể tiêu mất một chút, chính là một chút!

“Ta chưa thấy qua giống người như vậy mãnh liệt không phân rõ phải trái nhân, hoặc là chưa thấy qua giống người Cổ Tranh như vậy bất nạt kẻ yếu xương cốt. Cổ gia rõ ràng là tội phạm ngập trời, bị quốc gia phá hủy. Người rõ ràng biết điểm này, không chỉ có không mình tỉnh lại, còn đem tội quái đến Ưng Trường Không trên đầu. Nhưng là người tổng hội hiểu được người sai lầm rồi, Ưng Trường Không không phải một khối loại nhu nhược, hẩn sẽ không nhâm người ức hiếp. Cổ Tranh, người nhất định là cái bị kịch, rõ ràng rõ ràng bị kịch.”

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên cảm thấy, chọc não nàng cũng không có gì không tốt. Ít nhất, cầu được giờ khắc này thống khoái. Lấy chính mình trước mắt loại trạng thái này, nếu không ai tới cứu viện, áp căn không có khả năng chạy đi.

“Ba ba” hai cái bàn tay, ngoan lực ngã ở Hạnh Nhược Thủy trên mặt. Vốn là sưng đỏ mặt, này hội thùng lợi hại hơn.

“Ta là cái bị kịch, người lại hội hảo đi nơi nào? Vì cái gọi là tình yêu, hại chết chính mình thân sinh cha mẹ; Kết hôn ngày đầu tiên mà bắt đầu một mình trông phòng, thậm chí bị trượng phu nhốt; Vọng tưởng gả cho Ưng Trường Không, lại lọt vào Ưng gia cùng Cổ gia thật mạnh ngăn trở thiếu chút nữa chết bánh xe; Mà hiện tại, người rất nhanh sẽ trở thành Ấn Độ kỹ nữ nhất viên. So với người, ta là không phải hảo rất nhiều?” Dứt lời, lại là một cái bàn tay ngã xuống.

“Thế nào lại như thế nào? Ít nhất hôm nay ta chết, còn có người sẽ thay ta rơi lệ thương tâm, có người thay ta thu liễm thi cốt. Người nếu đã chết, chỉ sợ chỉ biết có người vỗ tay tỏ ý vui mừng, chỉ sợ chỉ xứng

dã cầu phân thực! A –” Hạnh Nhược Thủy lời còn chưa dứt, bị Cổ Tranh đập một cước.

Cổ Tranh đứng lên, xinh đẹp ngũ quan triệt hoàn toàn để vận vẹo .”Dã cầu phân thực? Ta đây hiện tại khiến cho người thử xem, giống một cái cầu giống nhau cầu người khác với người tăng tựu với nhau là cái gì tư vị! Đúng rồi, ta phải nhớ rõ chụp được đến, làm cho Ứng Trường Không không có việc gì hảo hảo thưởng thức thưởng thức! Ngày nào đó người bị giết chết , hẳn tốt xấu cũng có thể lưu cái niệm tưởng. Người tới, đem được cho ta lấy đến!”

“Là.”

Rất nhanh còn có người cầm này nọ lại đây, là một cái châm đồng, bên trong có được thủy. Người nọ cung kính , xoay người hai tay đem này nọ đưa cho Cổ Tranh.

Cổ Tranh lấy lại đây, nhẹ nhàng mà đẩy một chút châm đồng pít tông, nhìn đến nhất tiểu cổ chất lỏng bắn về phía không trung. Cổ Tranh đắc ý cười cúi đầu, đại châm đồng ở Hạnh Nhược Thủy trước mặt quơ quơ.”Phương diện này có chừng lượng mị được, cũng đủ cho người dục tiên dục tử. Bất quá ở dục tiên dục tử phía trước, cầu bọn họ, cầu bọn họ cho người mới được.”

Cổ Tranh thủ phải đi một vòng, chỉ vào vây quanh ở bốn phía những người đó.

Hạnh Nhược Thủy theo tay nàng xem, bởi vì nằm trên mặt đất, thị giác rất kỳ quái. Những người đó mặt thoát nhìn đều là vận vẹo , cực kỳ giống đến câu hồn lấy mạng ngư đầu mã diện. Sợ sệt gian, cánh tay đột nhiên bị nắm trụ.

Cổ Tranh trong tay châm đồng, chui vào cánh tay của nàng lý.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy đau, lại ngay cả giấy dựa một chút đều làm không được. Đến giờ khắc này, thật là “Bởi vì dao thốt, ta vì thịt bò” . Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, có một loại không thể ngôn nói tuyệt vọng. Ánh mắt cũng là can thiệp , không có lệ.

Cổ Tranh thực vừa lòng nhìn đến nàng này phó bộ dáng, chậm rãi đứng lên, phân phó nói:”Nếu không chê khí, các người có thể tùy tiện thượng nàng. Tuy rằng mặt bị đánh sưng lên, nhưng trên người làn da vẫn là bóng loáng non mịn trắng nõn , đừng quên ở lâu một ít xinh đẹp dấu vết. Nhưng là nhớ kỹ, đừng giết chết , ta còn muốn bán tiền đầu. Đến thời gian, liền đem nàng đưa lên thuyền, nếu còn có hứng thú đi ra trên thuyền đi tiếp tục đi.”

“Cảm ơn tiểu thư. Người yên tâm, chúng ta nhất định hội hảo hảo hầu hạ của nàng.” Vài người nhìn nhau cười, đều là rục rịch . Hạnh Nhược Thủy da thịt tốt lắm, đáng người nếu mặt ngoài có hứng thú, vừa thấy chính là thực làm cho người ta ** cái loại này.

Cổ Tranh cười ha ha, cực kỳ giống phim truyền hình lý mai siêu phong vẫn là lí đừng sầu, đều là điên rồi nữ nhân.

Cổ Tranh tiếng cười chưa lạc, đột nhiên có người tiến vào, ở nàng bên tai nói gì đó. Cổ Tranh hơi hơi nheo lại ánh mắt, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời, đã muốn nhanh đến thời gian . Lại xem xét thượng Hạnh Nhược Thủy liếc mắt một cái, xoay người đi ra ngoài.”Mau chóng đem này kỹ nữ làm đi.”

“Là.”

Cổ Tranh đi rồi, giày cao gót thanh âm chậm rãi từ gần mà xa, gõ ở Hạnh Nhược Thủy bên tai, sau đó rơi vào tay trong lòng. Tiêm vào đi vào được tựa hồ đã muốn phát huy tác dụng , bởi vì nàng cảm giác được nóng. Nàng có chút hối hận chính mình không ở trên người mang điểm độc được cái gì, chính là tử, cũng không thể mất tôn nghiêm.

Làm có người đụng tới thân thể của hắn, nàng lại một lần nữa cảm thấy tuyệt vọng. Không thể giấy dựa, chỉ có chậm rãi nhắm mắt lại. Ngay cả tử cũng không có thể, đó là không thể ngôn nói bi ai.

Như thế đồng thời, có thể nhìn đến có tại đây phòng ở bốn phía, có hai bát thế lực lạng yên không một tiếng động cất dấu. Bọn họ lẫn nhau biết đối phương tồn tại, cũng biết đối phương đều là đều là cứu người mà đến . Hơn nữa kỳ quái là, hai phương tựa hồ cũng không vội vã lập tức ra tay cứu người.

Im lặng trạc trạc Dã Lang, dùng miệng nỗ nỗ đối diện, nói: "Người đoán bọn họ là ai phải tới ? Vì sao không ra tay cứu người?"

Dã Lang miệng điều cầu cái đuôi thảo ngạnh, trên mặt không có gì biểu tình, ánh mắt hơi hơi híp. Thật lâu cũng chưa hé răng, ra vẻ ở tự hỏi cái gì.

Im lặng dùng giò chàng hấn một chút, phìên mắt trợn trắng. "Hỏi người nói đâu, trang cái gì thâm trầm?"

Dã Lang điều cái đuôi, quay đầu đến xem xét nàng liếc mắt một cái. "Hắn là Ứng gia nhân." Tốc độ không thể so Dã Lang bang chậm bao nhiêu, kia phỏng chừng là Ứng gia cái kia lão hồ ly nhân. Lại nói tiếp, kia hồ ly tình báo võng khăng định so ra kém Dã Lang bang, bất quá hồ ly chính là hồ ly, giỏi về đùa giỡn quỷ kế. Cho nên Cổ Tranh về điểm này quý kế, phỏng chừng sớm bị hấn thăm dò.

Im lặng mặt nhăn nhú mày. Thân thủ, sờ sờ bụng, đối bụng vài giây. "Kia hấn vì sao không cứu người?" Đây bàn tay tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, khá vậy đánh cho đau a.

Dã Lang nheo lại ánh mắt, một lát sau mới nói: "Có lẽ hấn cũng theo chúng ta giống nhau, cảm thấy bảo bối nhi rất thiện lương, cần ngoan đứng lên đi. Kia lão hồ ly tới tôn sùng cái gì, biết không?" Nếu không, người khác có thể cứu một lần, cũng không đại biểu mỗi lần đều có thể đúng lúc cứu viện. Có thể tự cứu nhân, mới có thể đủ hảo hảo sống trên đời.

"Cái gì?" Im lặng theo miệng hấn lý một phen thu diệu kia căn thảo, vốn tưởng ném xuống, nghĩ nghĩ chính mình điều ỏ. Mắt liếc nhìn Dã Lang.

Dã Lang lại theo sau thu một cây thảo nhét vào miệng. "Làm ác thiện lương nhân. Biết là cái gì ý tứ sao?"

Im lặng gật gật đầu. "Tôn sùng này hảo. Đây cái một mặt thiện lương cuối cùng hại nhân hại mình tên, nhìn thật là phiền lòng." Thiện lương không phải sai, nhưng là thiện lương không có độ không có nguyên tắc, vậy không bằng làm ác nhân. Ít nhất ác nhân thương tổn là người khác, ngu xuẩn thiện lương hại chính mình hòa thân nhân. Nhân tính bản ích kỷ, cùng với để cho người khác thương tổn chính mình, không bằng chính mình thương tổn người khác.

Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, không thể người trong thiên hạ phụ ta! Nàng đồng ý những lời này.

Dã Lang mày kiếm một điều, không lắm đứng đắn nói: "A, mơ ước nhà của ta bảo bối nhi cái kia thương sói cũng đến đây nga."

Im lặng lấy quá đối xa kính, xem xét liếc mắt một cái, tà nghệ hấn nói: "Của người bảo bối nhi cũng bị nhân đoạt đi rồi nga, người không đi nhân cơ hội biểu hiện biểu hiện?"

Dã Lang nhìn nàng, kia tựa tiểu phi tiểu bộ đáng, nhu hòa m

ặt mày. Đột nhiên mở lớn miệng, một ngum cắn của nàng mặt, thật lớn một cái dấu răng. Hấn đột nhiên cảm thấy cảm giác cũng không tệ lắm, có chút đặc ý đào đạt.

Im lặng khinh bỉ nhìn hấn. "Đức hạnh!" Khóe miệng, cũng là hơi hơi giơ lên độ cong.

Cổ Tranh rời đi, là vì có người đến báo cáo, Thương Duy Ngã đến đây. Cổ Tranh hơi hơi giật mình, nàng không nghĩ tới Thương Duy Ngã có thể nhanh như vậy tìm tới nơi này đến. Bất quá, Thương Duy Ngã xem như hiểu biết nhất Cổ gia nhân, cũng khó trách.

Đi qua phía trước kia đồng lâu kia phiến cửa nhỏ, đem cửa quan thượng. Tường mặt liền khôi phục, hoàn toàn nhìn không ra tới là nhất phiến môn. Mặt sau kia đồng tiểu lâu so với phía trước lâu muốn ả nhiều lắm cũng trách nhiều lắm, từ trước mặt nhìn không ra mặt sau còn có phòng ở. Mà phòng ở bốn phía sở cao lớn tươi tốt, vừa mới cũng nổi lên che lấp cùng nghe nhìn lẫn lộn tác dụng.

Cổ Tranh vừa đi ra đại sảnh, liền nhìn đến Thương Duy Ngã ở trong đại sảnh đứng, lưng thủ khóa lập, tiêu chuẩn quân nhân đứng tư. Nàng khinh thường ngoéo một cái khóe miệng, Hạnh Nhược Thủy cái kia tiện nhân gì đức gì có thể, cư nhiên tổng có thể thông đồng thượng như vậy xuất sắc nam nhân?

"Thương Duy Ngã, ta không đi tìm người tính sổ, người đồ đưa lên cửa. Như thế nào, người nợ ta nhóm Cổ gia ta còn không thảo người còn, người còn muốn tới cửa tới hỏi ta tác nếu không thành?" Nếu không phải Thương Duy Ngã bứt ra, có lẽ Cổ gia sẽ không sẽ bị diệt. Cho nên đối với cho Thương Duy Ngã, nàng

cũng là hận thấu xương . Nhưng là, coi hấn trước mắt năng lực, nàng căn bản không có khả năng đối phó được Thương Duy Ngã.

Thoát ly lấy Cổ gia cầm đầu thế lực, phong vân giúp như trước từng từng ở A thị, như trước là A thị lớn nhất bang phái. Nhưng là không có phong vân giúp Cổ gia, lại từ nay về sau thành lịch sử. Thật sự là châm chọc, thật sự là không công bằng!

Thương Duy Ngã mỉm cười.”Cổ tiểu thư, sinh ý trằng thượng, hướng tới là thích hợp tác hợp tác, không thích hợp tác mỗi người đi một ngã. Ta tự nhận không nợ các người Cổ gia gì này nợ, đương nhiên, Cổ gia cũng không khiêm của ta. Bất quá, ta hôm nay phải hướng Cổ tiểu thư tác muốn một người.”

Cổ Tranh lạnh lùng cười.”Người cũng tưởng muốn Hạnh Nhược Thủy? Nàng có cái gì hảo? Đều đã muốn là người khác lão bà , người còn nhớ mãi không quên?” Có lẽ, đây là nàng thống hận nhất Hạnh Nhược Thủy địa phương. Cái gì cũng không như chính mình, lại cố tình chiếm được nhiều như vậy nam nhân yêu! Ưng Trường Không, Thương Duy Ngã, Trang Dịch Sính, mỗi một cái đều là dị thường xuất sắc !

Lại nói tiếp, cái kia Trang Dịch Sính nếu không vừa mới công vụ xuất ngoại, có lẽ hôm nay chính mình còn muốn đối mặt một khác ba địch nhân!

“Cải củ rau xanh, các hữu sở yêu đi.” Thương Duy Ngã nói là trong lòng nói, hấn cũng biết không rõ ràng lắm rốt cuộc yêu Nhược Thủy cái gì. Có lẽ, đúng là bởi vì làm không rõ, mới là chân chính yêu.”Cổ tiểu thư, làm giao dịch đi. Người đem Hạnh Nhược Thủy giao cho ta, ta hộ người toàn thân trở ra. Người phải biết rằng, không ra 10 phút, Ưng Trường Không sẽ giết nơi này đến. Khi đó người nếu tưởng rời đi, đã có thể khó khăn.”

Cổ Tranh híp mắt nhìn hấn, phán đoán hấn nói lý thiệt giả. Cứ việc không tin Ưng Trường Không thật sự hội theo quân sự diễn tập lý rời khỏi, nhưng là Hạnh Nhược Thủy đã xảy ra chuyện, Ưng gia nhân cũng sẽ không mặc kệ ! Nếu nàng làm việc này, cũng không thể trông cậy vào có thể toàn thân trở ra. Cho nên, này giao dịch đối nàng mà nói là một cái dụ hoặc. Dù sao, nếu có thể sống , ai cũng không nghĩ liền như vậy đã chết.”Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?”

“Trừ bỏ tin tưởng ta, người không có lựa chọn.” Thương Duy Ngã cười nhẹ, định liệu trước.

“Nếu ta không đáp ứng đâu. Ta hận không thể Hạnh Nhược Thủy lập tức sẽ chết, người cho rằng ta sẽ liền như vậy buông tha nàng sao?” Đúng vậy, Cổ Tranh không cam lòng! Nàng ở kéo dài thời gian, nàng muốn cho những người đó đem Hạnh Nhược Thủy cấp đáp hư ! Cho dù đem nàng còn trở về, cũng muốn nàng là một cái bị rất nhiều người đáp hư quá lạn hài! Chỉ có như vậy, phương giải nàng trong lòng mối hận!

Nam nhân đều là như vậy, miệng nói cho cùng nghe, khả một nữ nhân muốn thật sự bị người khác dùng qua, bọn họ cũng sẽ ngại bắn mà vứt bỏ . Hạnh Nhược Thủy nếu giống cầu giống nhau cùng nhiều như vậy nam nhân đã làm, nàng sẽ không tin tưởng Ưng Trường Không cùng Thương Duy Ngã còn hội đem nàng kiếm trở về!

Nàng chính là tử, cũng muốn lôi kéo Hạnh Nhược Thủy cùng nhau xuống địa ngục!

Đúng lúc này, phòng ở ngoại đột nhiên nổi lên một thời gian xôn xao, tựa hồ có người vọt vào đến đây. Rất nhanh, xôn xao thanh âm gần đây , tựa hồ đã muốn ở cửa.

Cổ Tranh trừng lớn ánh mắt nhìn Thương Duy Ngã.”Là người nhân?”

“Nếu nàng không sống nổi, vậy làm cho Cổ gia còn sót lại người đến thay nàng chôn cùng đi!” Lạnh lẽo thanh âm như là đoạt mệnh vô thường, nhưng không phải phát ra từ Thương Duy Ngã.

Canh giữ ở cửa nhân ở nháy mắt bị nhân đoạt tánh mạng, mềm nhũn ngã xuống thượng, tựa như bị nình chặt đứt cổ gà giống nhau.

Đi nhanh mà đến nhân tựa như hắc sát giống nhau, một đôi trong mắt màu đỏ một mảnh, trên người quần áo bắn hề hề lại toàn thân tản ra một loại dọa người khí thế. Ưng Trường Không!

Cổ Tranh ngạc nhiên, nàng như thế nào cũng không có dự đoán được, Ưng Trường Không cư nhiên hội theo quân sự diễn tập rời khỏi đến!”Ưng Trường Không?”

Ổ Ưng Trường Không xuất hiện tiền, Thương Duy Ngã sớm đã nhân cơ hội lắc mình vào mặt sau, chỉ chốc lát liền tiêu thất.

Ưng Trường Không áp căn không có xem của nàng gì biểu tình, ở hẩn trong mắt, Cổ Tranh giờ phút này ngay cả cá nhân cũng không tính. Một phen nắm của nàng cổ, đem nàng cả người đều đè cách mặt đất.”Nhược Thủy đâu?”

Cổ Tranh gắt gao trừng mắt nàng, mặt bởi vì thiếu dưỡng mà đến mức biến sắc. Nàng không phải không nghĩ trả lời, nàng căn bản phát không ra tiếng âm, nàng cảm thấy chính mình lập tức sẽ chặt đứt hô hấp.

Ưng Trường Không không tưởng cứ như vậy bóp chết nàng, cho nên tùy tay nhất nhưng, liền đem nàng ném xuống đất.”Nhược Thủy đâu? Nói!” Hẩn thanh âm, so với dĩ vãng gì thời điểm đều phải sắc bén lãnh khốc.

“Khụ khụ khụ.....” Thiếu chút nữa đi Diêm Vương điện đưa tin Cổ Tranh kịch liệt ho khan đứng lên, dãi có thể nói nói phần hận nói,”Ta làm cho người ta đem nàng tiến bước ! Người có biết đưa đi làm sao sao? Bán được Ấn Độ đi làm kỹ nữ! Ta còn cấp nàng tiêm vào thật lớn quan tâm mị dược, phỏng chừng hiện tại đã sớm phát tác, ta này thủ hạ khẳng định đã muốn ở thích . Ha ha ha ân –”

Ưng Trường Không hung hăng một quyền, đánh vào Cổ Tranh bụng. Hẩn lực đạo Cổ Tranh căn bản thừa nhận không được, kêu thảm thiết một tiếng, cảm thấy lập tức có một cỗ mùi máu tươi trên mạng dưng.

Ưng Trường Không lại một phen nắm của nàng càng dưới, giống tha một cái cầu đường như, kéo nàng hướng lý đi. Ở phía sau gian nhìn quét một lần, đang muốn đi lên thang lầu. Đột nhiên lại dừng lại, một cước hướng chỗ cái địa phương nhất đá, kia phiến môn liền hô to đánh rơi thượng.

Ưng Trường Không kéo ừ phát không ra đầy đủ thanh âm Cổ Tranh vọt vào đi, nhìn đến thượng nằm vài cái Hắc y nhân. Hẩn nhận ra đến, này đó đều là Cổ Tranh nhân. Bị trọng thương, không có chết mà là cuối cùng một chút bị phách hôn mê, toàn bộ đều là.

Hơi hơi thở ra một hơi, Ưng Trường Không tùy tay đem Cổ Tranh vứt trên mặt đất, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt của nàng như ngàn năm vết nứt.”Người nên may mắn nàng còn sống, nếu nàng đã chết, ta chính là bỏ qua này thân quân trang, cũng muốn người mỗi ngày sống ở địa ngục lý, muốn sống không được!”

Cổ Tranh ánh mắt hoảng sợ trừng mắt, đây là nàng chưa từng có gặp qua Ưng Trường Không. Nàng đột nhiên gian nhớ tới ca ca nói qua trong lời nói, không cần đi chọc Ưng Trường Không, nếu thật sự thả đến hẩn điểm máu chốt, người hội sống không bằng chết. Đừng tưởng rằng hẩn là quân nhân, cũng không cần nghĩ đến kia thân quân trang có thể ước thúc hẩn, này hết thấy điều kiện tiên quyết bất quá là còn không có va chạm vào hẩn điểm máu chốt!

“Người, người muốn thế nào?” Cổ Tranh hấp một hơi, không cho chính mình biểu hiện ra hoảng sợ đến. Nhưng là bụng bị đánh địa phương đau nàng mồ hôi lạnh ứa ra, bị niết cầm cũng cùng nát đường như đau đớn khó nhịn.

Ưng Trường Không nở nụ cười, so với hẩn không cười bộ dáng càng khủng bố được đến, bởi vì đó là ma quỷ tươi cười. Hẩn cúi đầu, nắm lên Cổ Tranh một bàn tay.”Người đem của nàng nhẫn bắt đến đây, như vậy khẳng định sẽ không thật cẩn thận hái xuống , có lẽ người còn bẻ gãy tay nàng chỉ. Nếu như vậy, ta đây đoạn người hai căn ngón tay, cũng không đủ.”

Dứt lời, Cổ Tranh liền kêu thảm thiết đứng lên, cùng với hai tiếng cốt cách gãy thanh âm.

Ưng Trường Không buông ra thủ, tùy ý nàng trên mặt đất đau đớn quay cuồng. Hẩn lạnh lùng nhìn, trong mắt không có một tia đồng tình.

Cổ Tranh đau đến độ có chút choáng váng huyền , nước mắt ứa ra. Nàng thẳng đến phía sau mới tin tưởng, ban đầu nàng đi khiêu khích thời điểm, Ưng Trường Không là cỡ nào nhân từ.

Ưng Trường Không thân thủ nhấn một cái, đem nàng đặt tại tại chỗ. Nàng thủ chính là mấy bàn tay, nhìn của nàng mặt xưng phù đứng lên.”Ta dám cam đoan, người đánh nàng mặt . Cho nên, ta hiện tại thay nàng đánh trở về. Cổ Tranh, ta sẽ không cho người tốt như vậy quá .”

Hẩn phần nộ, bất luận kẻ nào cũng vô pháp lại căn lại.

Ứng Trường Không buông ra Cổ Tranh, chậm rãi đứng lên, đối với mặt sau theo vào đến Đao Ba nói: “Đao Ba, đem nàng áp đến phái xuất sở, làm cho kia giúp thùng cơm cảnh sát hảo hảo mà nhìn nàng.”

“Là.”

Trước khi rời đi, Ứng Trường Không lạnh lùng nhìn Cổ Tranh, nói: “Người không phải muốn đem nàng bán được Ấn Độ làm kỹ nữ sao? Tốt lắm a, ta khiến cho người ở trong ngục giam làm kỹ nữ. Ta tin tưởng này bị đóng vài năm nam nhân, nhất định hội hảo hảo mà thương tiếc của người. Cổ Tranh, cho dù người hướng lòng ta oa tử lý đưa viên đạn, ta đều có thể tha thứ người. Nhưng người ngàn không nên vạn không nên, không nên đụng đến ta nữ nhân, còn dùng như vậy thủ đoạn tra tấn nàng đập hư nàng!”

Dứt lời, hần lắc mình liền xông ra ngoài

i, không có xem Cổ Tranh liếc mắt một cái. Chính là hần vừa mới mới ra môn, liền đụng phải nhất hỏa nhân giết qua đến.

Đao Ba đi tới, ngồi xổm xuống nhìn thượng tuyệt vọng rơi lệ Cổ Tranh, lắc đầu. “Người nói người, chọc ai không hảo, cố tình chọc hần. Đừng nói người, chúng ta lão đại đều không dám chọc hần.”

Lão đại nói cái gì tới? Đao Ba nhúc nhích, hình như là nói chọc giận kia đem phá đao, không bằng chính mình ra tay đi Diêm Vương gia kia báo danh, ít nhất còn có thể cái thống khoái. Nói bọn họ lão đại kia thủ đoạn liền đủ dọa người, ngay cả bọn họ lão đại đều sợ nhân, Đao Ba nhất tưởng liền cảm thấy mao cốt tung nhiên.

“Người cũng đủ không hay ho.” Đao Ba nói xong lại lắc đầu, kéo Cổ Tranh đi rồi.

Mãi cho đến bị ném vào trong xe, Cổ Tranh ánh mắt còn gắt gao trừng mắt, mẫn nhân phần hận. Đau đớn sớm đã làm ặt nàng sắc xanh mét, xứng thượng trùng lớn màu đỏ ánh mắt quý dị đáng sợ này. Quần áo đã sớm ướt đầm, hần chảy ròng ròng dán thân thể. Trên trán mồ hôi lưu vào trong ánh mắt, hỏa lạt lạt đau đớn.

Năm đó cũng từng ái mộ yêu nhau, Ứng Trường Không cũng từng giống bảo bối dường như đem nàng phụng ở trong tay, nay lại một chút tình cảm cũng không lưu. Thật là nam nhân lãnh huyết vô tình sao? Năm đó này tình hay không căn bản là không tồn tại, chính là chính nàng một giấc mộng mà thôi? Khả đầu óc rành mạch biết, này hết thấy đều là tồn tại quá. Mà thay đổi này hết thấy, là Hạnh Nhược Thủy! Là cái kia tiện nữ nhân!

“A —” Đau cơ hồ ngắt Cổ Tranh đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng tru lên, đau đớn, không cam lòng, tuyệt vọng, hỗn tạp rất nhiều gì đó ở bên trong.

Này một tiếng hào tránh ra xe Đao Ba thiếu chút nữa liền đem xe chạy lên núi pha, cùng nhau mệnh tang tại đây thâm sơn rừng già bên trong.

.....

Thương Duy Ngã đuổi theo người của chính mình, sau đó một tay lấy Hạnh Nhược Thủy cấp ôm lấy. “Như thế nào như vậy nóng?” Hần cũng không phải cái gì sạch sẽ người làm ăn, lập tức liền đoán được.

Lúc này, thủ hạ của hần cũng mã trả lời: “Nàng giống như bị tiêm vào chun được nhất loại gì đó.” Nếu không bọn họ tới cũng nhanh, nàng chỉ sợ cũng cũng bị kia bang nhân cấp đập hư.

Thương Duy Ngã ôm nàng, tốc độ bay nhanh chạy hướng bọn họ dừng xe địa phương. Trong lòng nhân cả người nóng bỏng, cũng bắt đầu đổ mồ hôi, miệng phát ra khó chịu ưm, mảy mặt nhăn lại. Nghĩ đến nàng tam phiên bốn lần chịu khổ, hần tâm cũng vô cùng đau đớn. “Nhược Thủy, người nhìn nữa nhất nhãn.”

Ngay tại hần muốn ôm nàng ngồi vào xe thời điểm, đột nhiên có người nhảy ra, ngăn ở hần trước mặt.

Thương Duy thủ hạ của ta lập tức vây quanh lại đây, khẩu súng nhắm ngay đột nhiên đi ra nhân.

Thương Duy Ngã xem trước mắt nhân, vẫn là cái nữ nhân. Chỉ chốc lát, theo bên cạnh lại đi ra một người, người này hần nhận thức. Thiên Lang bang lão đại, Dã Lang. Hần biết, Nhược Thủy cùng Dã Lang có giao tình. Hần là giúp Ứng Trường Không đến đoạt nhân sao? “Người muốn thế nào?”

Dã Lang miệng còn điều cầu cái đuôi thảo, run lên run lên , người xem phiền lòng rất.”Người mang đi nàng có thể, nhưng là chỉ cần nàng không muốn, người sẽ không có thể chạm vào nàng. Trúng mị được, nàng đồng ý cũng coi như không đồng ý. Nếu người có thể đáp ứng ta, người liền đem nàng mang đi đi.”

Nhìn hắn trong lòng bảo bối nhi, Dã Lang hơi hơi nhíu mày, này Cổ Tranh thật sự là đáng chết. Bất quá tự nhiên có người hảo hảo mà thu thập nàng, không cần hấn nhúng tay là được.

Im lặng đập hấn một cước.”Người điên ư!” Không đợi hấn hé răng, im lặng nâng thủ, đem cái gì vậy bỏ vào Nhược Thủy miệng.

“Hảo, ta đáp ứng người.” Thương Duy Ngã gật đầu. Chỉ cần có thể làm cho hấn mang đi Nhược Thủy, hấn cái gì đều có thể đáp ứng. Hấn tuy rằng khát vọng Nhược Thủy, nhưng cũng không phải chỉ biết hạ nữa người tự hỏi lưu manh. Nếu có thể cả đời đem Nhược Thủy giữ ở bên người, chẳng sợ cuộc đời này cũng không có thể cùng nàng cùng toàn bộ cá nước thân mật, hấn cũng vui vẻ chịu đựng.

Dã Lang lời kéo im lặng tránh ra lộ, làm cho bọn họ lái xe đi rồi. Hấn biết Thương Duy Ngã đáp ứng rồi liền nhất định hội làm được, cho nên thực yên tâm làm cho hấn cút đi. Nâng thủ thu miệng cầu cái đuôi thảo, hơi hơi híp mắt, dấu lại trong mắt cảm xúc.

Im lặng nhìn đi xa xe, mặc danh kỳ diệu trùng mắt Dã Lang.”Của người bảo bối nhi nếu đã biết, khẳng định hận chết người.” Bất quá, trong lòng nàng vẫn là rất cao hứng . Người này đối Nhược Thủy, quả thực không phải yêu.

“Ai làm cho nàng là của ta bảo bối nhi, không phải của ta vợ đâu. Ta chỉ muốn nàng còn sống sẽ không bị nhân làm bẩn trong sạch là đến nơi, về phần nàng bị ai mang đi cuối cùng theo ai, kia đều cùng ta không quan hệ.” Nói trắng ra là, hấn chính là ác liệt, thích người ta hảo diễn. Dù sao được đến của nàng nhân sẽ không là hấn Dã Lang, như vậy hấn mừng rỡ làm một cái người xem. Nhân sinh khổ đoản, muốn học hội khổ trung mua vui thôi.

Nói xong Dã Lang thủ nhất phải đi, đối liên can thủ hạ kêu:”Các huynh đệ, chúng ta có thể ăn cơm .” Nói xong, chính hấn dẫn đầu đi rồi.

Nhất bang nhân hô to , ồn ào cuối cùng không cần tiếp tục chịu đối .

Đúng lúc này, một khác chiếc xe tử hô to khai lại đây, đứng ở Dã Lang bên người.”Nhược Thủy đâu?”

Dã Lang dùng cầu cái đuôi thảo chỉ chỉ con đường phía trước.”Bị nhân mang đi .”

Màu đen hấn mã thở phì phì khai đi rồi, mộng thượng đều hơi nước . Không phải hấn nguyên bản kia lượng, nhưng giống nhau thói tính tình.

Dã Lang tâm tình tốt, trên mặt đều có tươi cười . Miệng a lão đại, một ngum bạch nha ở hoảng .

Im lặng nghề hấn liếc mắt một cái.”E sợ cho thiên hạ bất loạn.” Bất quá, một cái xã hội đen lão đại tính tình như vậy ác liệt kia cũng là bình thường , không phải sao? Huống hồ, chỉ cần hấn cao hứng là tốt rồi, ngẫu nhiên ác liệt cũng không phương.

Cùng lúc đó, trong rừng còn có một khác ba nhân ngủ đông . Trong đó một người khó hiểu hỏi bọn họ đầu lĩnh:”Lão đại, lão gia tử vì sao không cho chúng ta đem nhân cứu trở về đến a? Kia không phải hấn cháu dâu sao?”

Bọn họ phụng mệnh tới cứu nhân, cuối cùng nhân bị mang đi , bọn họ còn tại này ngăn người, này không quá kỳ quái sao?

“Đúng vậy, đó là hấn cháu dâu, cũng không phải là hấn vợ. Lão gia tử nói, chỉ cần nhân không có việc gì là tốt rồi. Về phần vợ có thể hay không theo người ta trong tay cướp về, đó là hấn tôn tử chuyện tình.” Kêu đầu nhi người sờ vuốt sờ cổ bị sâu được địa phương, nhún nhún vai đem thương cái gì thu hồi đến, mang theo nhất mọi người lặng yên rời đi.

“Lão đại, này lão gia tử động cùng hồ ly dường như.” Hấn nói ra nhất mọi người tiếng lòng, khả vấn đề là lời này không thể nói, vì thế đã trúng hung hăng một chút.

Xa ở B thị mỗ lão gia tử đánh một cái hất xì, nhu nhu cái mũi, nhìn ngoài cửa sổ nói: "Chuẩn bị nhập thu đầu." Sau đó lại cúi đầu, tiếp tục chính mình cùng chính mình đánh cờ. Miệng nói nhỏ, cẩn thận nghe nguyên lai là nói: Hy vọng Trường Không kia tiểu tử chạy nhanh đem cháu đầu cấp mang về đến, nếu không cũng chưa nhân theo giúp ta lão nhân chơi cờ!

Ứng Trường Không nếu biết này hai bát mọi người là một cái tử dạng, khẳng định muốn chọc giận học máu không thể! Dĩ Lang đồ còn có thể tha thứ, hần gia gia lần này thực ngoạn hơi quá đáng!

Bất quá, này hội hần không thời gian tưởng này đó, hần chính đem hần mã chạy đến nhanh nhất. Hoả tốc đuổi theo phía trước xe. Hần vợ còn tại người ta trong tay, hần phải về đến! Con bà nó Thương Duy Ngã, cư nhiên còn tiểu tưởng hần vợ!

Nhưng hần mã mới tiêu một hồi, đột nhiên gian trước sau cùng hai sườn sổ chiếc xe tử vây quanh lại đây, đưa hần kia lượng hần mã chặt chẽ tập ở tại trung gian, động cũng không năng động một chút. Hần tức giận đến hận chính mình không mang mấy khóa lựu đạn, trực tiếp bắt bọn nó xe cấp tạc hiểu rõ sau tiến lên.

Mà đối phương nhiệm vụ, muốn bám trụ Ứng Trường Không hành động, có thể tha bao lâu là bao lâu. Vì thế, Thương Duy Ngã lựa chọn đều là giúp lý tới có thể đánh nhân, hơn nữa nhân sổ không ít. Những người này thân thủ cùng hần tương xứng, như vậy ở nhân sổ thượng lại chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, liền tất nhiên có thể tha một đoạn thời gian. Lợi nhận không phải bình thường người mới, hần nhưng là áp cũng đủ lợi thế mới dám đem nhân mang đi.

Ứng Trường Không nhìn chính mình hần mã bị phá hỏng, không có cách nào động. Này xe đằng trước thậm chí đều đã muốn đem hần cửa xe cấp chặn. Hần mở ra thùng dụng cụ xuất ra chùy tử, không thể không mở ra xe đỉnh, hùng hổ theo thượng nhảy ra. Liền như vậy một hồi công phu, Thương Duy của ta kia chiếc xe tử đã muốn chạy trốn không có bóng dáng. Vốn hần xe bỏ chạy ở trước nhất mặt!

Ứng Trường Không trong lòng cái kia lo lắng, đi theo chảo nóng thượng phiên sao con kiến đường như. Nhưng là không có cách nào, đành phải đáp lời da đầu đối phó những người này. Nhưng là những người này tránh ở trong xe, áp căn không được, hần không khỏi ở trong lòng mắng to!

Theo trước mắt tình huống xem, Thương Duy Ngã đã muốn chạy ra có một khoảng cách. Hần không có khả năng đi bộ đuổi theo một chiếc hảo xe, hần không phải báo tử! Cho dù hần chịu làm một cái báo tử, những người này nhất định hội lập tức theo trên xe xuống dưới bọc đánh hần. Dựa vào, chết tiết Thương Duy Ngã!

Ứng Trường Không xuất ra thương, đem toàn bộ xe bánh xe cấp đánh xuyên qua, chỉ chừa trước nhất mặt kia chiếc xe tử. Vài cái toát ra dừng ở kia chiếc xe phía trước, luân chùy tử đem chắn phong thủy tinh cấp tạc. Người khác tự nhiên cũng nhìn ra hần ý đồ, đều mở cửa xuống xe, hướng hần tập kích lại đây!

Những người này chính là tưởng bám trụ hần, động tác là không nguy hiểm đến tính mạng, ngay cả vũ khí đều không có dùng. Ứng Trường Không làm một gã quân nhân, hần cũng không thể dùng thương đem người ta chấm dứt. Chính là trong lòng có khí, xuống tay tử ngoan, nhưng đối phương cũng không phải ngồi không, hơn nữa người đồng thể mạnh. Thường xuyên qua lại, thời gian đã muốn hao đi không ít. Đánh giá lão đại đã muốn mang theo nhân chạy xa, những người đó để lại người.

“**!” Ứng Trường Không đau mắt, mở ra chính mình hần mã, tiêu đi ra ngoài tiền hung hăng đụng phải bên cạnh kia chiếc xe đ

én nhựt chí.

Rất cục thông suốt chạy vội, khả mục tiêu sớm đã không biết đi nơi nào. Ứng Trường Không chỉ phải tính tảo lại, phán đoán Thương Duy Ngã sẽ đem Nhược Thủy đưa chỗ nào đi. Nhược Thủy bị tiêm vào mị dược, Thương Duy Ngã khẳng định đầu tiên mang nàng đi chỗ nào giải dược đi. Nghĩ đến tên hỗn đản nào khả năng chiếm chính mình kiều thê tiện nghi, Ứng Trường Không trong mắt đều bốc hỏa.

Hung hăng tạc một chút tay lái, lấy qua tay cơ gọi điện thoại cấp cái kia nay là công an cục phó cục trưởng nhưng từng là chính mình chiến hữu tên quách lượng, làm cho bọn họ xuất động nhân lực hỗ trợ tìm người.

Lại bát thông Hiên Viên Kì dây số.”Dem Thương Duy Ngã ở trong này oa điểm chỉ nói cho ta biết. Còn có, phải người thay ta ở toàn bộ khách sạn khách sạn tìm người!”

“Thao, như thế nào lại bị hấn mang đi !” Hiên Viên Kì này đã muốn là vài thứ theo Thương Duy Ngã trong tay cướp người , khó trách hấn đến như vậy một câu.

“Thao con mẹ nó!” Ứng Trường Không rốt cục nhện không được đối người ta mẹ vô lễ .

Hấn mã thở phì phì khai ở trên đường, giơ lên một cổ tử tro bụi.

116. Chương 116: Cổ Tranh Kết Cục

Thương Duy Ngã ôm trong lòng nhân, ngồi vào xe. Lạnh lùng phân phó nói:”Lái xe.”

Xe lập tức chạy như bay đi ra ngoài, như lâm dã lý một cái báo tử.

Hạnh Nhược Thủy độ ẩm vẫn như cũ còn tại nóng bỏng giữa, miệng phát ra khó chịu thanh âm, bất an ở hấn trong lòng nhích tới nhích lui. Mây thâm tức, tựa hồ thật sự rất thống khổ.

Thương Duy Ngã cách quần áo, vuốt ve của nàng lưng, nàng phát ra thanh âm liên thay đổi, tựa hồ cảm thấy thoải mái. Còn theo bản năng ở hấn trước ngực cọ , tưởng lấy này đến tiêu trừ thân thể nóng rực mềm mại.

Lái xe thông minh đem trước sau chỗ ngồi trong lúc đó cách âm cùng đan mặt khả thị thủy tinh phóng xuất, ngăn cách trước sau hai cái thế giới. Làm một gã lái xe, không nên xem không xem, không nên nghe không nghe, đây mới là thoát thân cử chỉ.

Thương Duy Ngã của ta chỉ có thể dừng lại ở cửa nàng lưng cùng cánh tay, hấn đáp ứng thiên sói giúp lão đại sẽ không ở nàng không muốn tình huống hạ chạm vào cửa nàng. Nhưng là nhìn đến nàng khó chịu vận vẹo thân thể miệng phát ra ưm, hấn cảm thấy tự chủ ở một chút một chút bị tan rã.

Này đối nàng mà nói là một loại dày vò, nhưng với hấn mà nói làm sao thường không phải đâu?

Hấn đối của nàng khát vọng, đã muốn không phải một ngày hai ngày chuyện tình . Thời gian quá càng lâu, loại này khát vọng lại càng thâm càng dày đặc. Mỗi khi ở đêm khuya lý, làm cho hấn hối hận lúc trước không có cùng nàng một đêm triền miên, chỉ có thể trống rỗng tưởng tượng. Càng hối hận lúc trước bị cừu hận che mắt hai mắt, bị hủy bọn họ trong lúc đó yêu cùng hôn nhân, nếu không nay định là vợ chồng ân ái nữ nhân hầu hạ dưới gối .

May mắn, qua một thời gian, Hạnh Nhược Thủy trên người nhiệt độ cư nhiên chậm rãi hàng xuống dưới. Xem ra, cái kia nữ nhân cấp nàng ăn gì đó có thể khắc chế mị dược tác dụng. Có lẽ là chẳng phải khó chịu , nàng không hề càng không ngừng nhích tới nhích lui, mà là ngoan ngoãn dán tại hấn trước ngực, đang ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là đỏ bừng , phần nộn tựa như trẻ con làn da. Theo lúc trước quen biết cho tới bây giờ, đã qua đã nhiều năm , nàng vẫn đều như vậy không có gì thay đổi.

Bất quá, giờ phút này mặt bởi vì bị đánh mà biến hình , thoạt nhìn thực làm cho người ta đau lòng.

Thương Duy Ngã nhìn chăm chăm nàng đỏ bừng mặt thật lâu sau, rốt cục nhện không được, cúi đầu hôn ở cửa nàng trên mặt. Mềm mại bóng loáng da thịt cùng hấn môi chạm nhau chạm vào, lại một lần nữa khiêu chiến hấn tự chủ.

Hấn rất lớn hấp một hơi, không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, hơi hơi tách ra hai chân, làm cho nóng rực bộ vị chậm rãi hạ nhiệt độ mềm nhũn. Nhưng là, này hiệu quả giống như không tốt, nó liền như vậy quật cường đứng, không nhìn trong lòng hấn ý tưởng. May mắn trong lòng nhân an phận ngủ, không có gì lửa cháy đổ thêm dầu hành động.

Xe đi phía trước mở một đoạn, đột nhiên đến đây một cái đại chuyển biến, lại chuyển hướng về phía một con đường khác. Hai chiếc xe trao đổi , Thương Duy Ngã chỗ xe chạy tới phương hướng, cũng là cùng vừa rồi rời đi lộ nghịch mà đi. Rừng cây rậm rạp, rất nhanh xe liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi .

Cũng không biết qua bao lâu, Thương Duy Ngã cảm thấy như là qua một thế kỷ dường như, rốt cục đến mục .

Xe chi nha một tiếng dừng lại, Thương Duy Ngã ôm Hạnh Nhược Thủy thật cẩn thận theo trong xe đi xuống đến. Nhìn trước mắt phòng ở, gọi lên một chút định liệu trước tươi cười. Lạnh giọng phân phó nói:”Đem phòng rửa sạch đi ra, đem giường cấp pho hảo, mau.”

“Là.”

Thương Duy Ngã ôm nàng đứng ở trong đại sảnh, không khí lý còn có thể nghe đến huyết tinh hương vị. Chờ mặt sau nhân đuổi theo, làm cho bọn họ thu thập một phen.

Sắc trời đã muốn đen, ngoại ô độ ẩm thiên thấp, hắc không khỏi đem trong lòng nhân ôm chặt . Trong rừng gió thổi qua, thỉnh thoảng lại phát ra một ít làm cho người ta mao cốt từng nhiên thanh âm. Nếu bình thường nhân, chỉ sợ đã sớm sợ tới mức trốn đi .

Thương Duy Ngã thần nhiên nhìn ngoài phòng rừng cây tử, cây cối cao lớn, ở ám dạ lý nhân phong mà động, theo xa nhìn lại giống như là một đám giường nanh múa vuốt quái thú. Cố tình cái loại này kỳ quái thanh âm còn không khi vang lên, càng tăng thêm vài phần âm trầm cảm giác.

Hoảng hốt trung, nhớ tới ở bộ đội đặc chủng ngày. Khi đó ở đáng sợ cánh rừng qua đêm đó là cơm thường, sợ hãi loại này này nọ đã sớm không biết bị quăng đến chỗ nào đi. Bọn họ không sợ dã thú đến ăn thịt người, chỉ sợ chạm vào không hơn dã thú. Tựa như bọn họ đại đội trưởng nói :”Chúng ta là so với dã thú càng đáng sợ dã thú!”

Thương Duy Ngã là nhiệt tình yêu thương đặc chủng đại đội cuộc sống , khả vì báo thù, hắc buông tha cho . Hắc ly khai đặc chủng đại đội, lấy đến thương gia hết thấy, làm cho cái kia năm đó đưa bọn họ mẫu tử trực xuất khỏi gia môn lão nhân ôm nỗi hận chết ở hắc trước mặt. Vì cừu hận, hắc lại thương tổn trong lòng này nữ nhân, mất đi hắc ba mươi năm đến duy nhất thuộc loại chính mình ám áp tồn tại.

Thương Duy Ngã đột nhiên cảm thấy chính mình rất đau xót, thượng đồng lứa ân oán lại thâm khả những người đó đều đã muốn đã chết. Về phần nhi khi này thống khổ trải qua, lại thống khổ cũng đã qua đi. Cho dù hắc báo thù , này qua lại vẫn như cũ tồn tại. Hắc là một thượng cả đời ân oán cùng nhi khi thống khổ trả giá thảm trọng đại giới, có phải hay không rất choáng váng?

Cúi đầu đến, yên lặng nhìn trong lòng nhân. Ám dạ lý, hắc còn có thể tinh tường nhìn đến nàng bình tĩnh ngủ dung. Nhắm chặt ánh mắt hạ, thật dài lông mi kiều . Chậm rãi nâng lên cánh tay, môi hôn môi cái trán của nàng. Nhược Thủy, nếu ta nói ta hiện tại hối hận , hay không còn tới kịp? Không, ta đã sớm hối hận , khả người đã nói đi liền trôi qua, không bao giờ nữa khả năng trở lại từ trước. Mà nếu quả, ta nghĩ trở lại từ trước đâu?

Ước chừng qua 5 phút, trên lầu thu thập nhân đã đi xuống lầu báo lại cáo.”Lão đại, giường đã muốn pho tốt lắm.”

“Ân.” Thương Duy Ngã ôm Hạnh Nhược Thủy đi lên thang lầu, trong phòng quả nhiên đã muốn sửa sang lại tốt lắm, pho ra hé ra thoải mái giường. Chăn còn tản ra xà phòng hương vị, mùi thơm ngát phác mũi.

Thương Duy Ngã xoay người, chậm rãi đem trong lòng người thả ở trên giường. Vừa mới dính vào giường, nàng liền cau mày ừm một tiếng, lập tức giãn ra mở ra lắm bầm . Chỉ chốc lát, lại nặng nề ngủ.

Thương Duy Ngã đem bạc bị kéo đến, cái ở thân thể của nàng thượng. Vẫy tay, làm cho ngoài cửa chờ đợi phân phó nhân lui xuống đi.”Làm cho thầy thuốc nhanh chút.”

Bởi vì ép buộc, trên người nàng quần áo bẩn hề hề, mồ hôi cũng đã muốn phạm dính vào trên người. Ưng Trường Không xóc lên chăn, thân thủ muốn nàng ôm lấy đến tắm rửa. Thủ cương ở giữa không trung, cuối cùng vẫn là thu trở về, chờ người nọ đến đây rồi nói sau.

Yên lặng ở trước giường đứng, không biết qua bao lâu, dưới lầu lần lượt vang lên xe thanh âm. Người của hắc đã trở lại. Thương Duy Ngã liếc đi trên mặt biểu tình, yên lặng chờ đợi .

Một lát sau, thầy thuốc đi vào trong phòng đến, cấp Hạnh Nhược Thủy tiến hành rồi một phen kiểm tra.”Trên người thượng đều là bị thương ngoài da, không có gì vấn đề lớn. Nhưng là bị tiêm vào jrsr được

tê [dừng tích cực], ít nhất muốn ba ngày mới có thể khôi phục. Hơn nữa càng là đến sau lại càng là khó chịu, rất khó nhìn . Đây ba ngày vẫn là hội cảm thấy tay chân vô lực, cần hảo hảo nghỉ ngơi. Về phần mị được tác dụng đã muốn khắc chế ở, ban đêm nếu còn phát tác, dùng nước lạnh cấp nàng lau hạ nhiệt độ là đến nơi.”

“Ân.” Thương Duy của ta mảy mẩy này mới giãn ra mở ra.”Trên người nàng bắn lợi hại, phiền toái người thay nàng tắm rửa một cái thay sạch sẽ quần áo.”

“Dựa vào, ta đều thành bảo mẫu , làm sao còn giống thầy thuốc!” Miệng mắng, nhưng vẫn là đem Thương Duy Ngã cấp đuổi ra đi, nhận mệnh cấp trên giường nhân đơn giản tẩy trừ một chút thân thể, thay sạch sẽ quần áo. Không có biện pháp, ai làm cho nàng khiếm hân này mệnh đâu!

Một thân nhẹ nhàng khoan khoái Hạnh Nhược Thủy uống thuốc, ngoại thương địa phương cũng phu thượng được, cả người cảm giác thoải mái hơn, mảy mẩy giãn ra mở ra. Cả một đêm một tiếng cũng không hừ, vẫn hỗn loạn ngủ.

Thương Duy Ngã lại ở bên giường đứng hồi lâu, sau đó xoay người ra phòng, ở phòng khách cửa sổ sát đất tiền, châm một chi yên. Chậm rãi phun ra nuốt vào , mới cảm thấy cái loại này cong tâm cong phế khó chịu quá như vậy một chút .

Từ từ đêm dài, hân liền như vậy đứng ở phía trước cửa sổ cơ hồ cả một đêm. Thượng hoàng thất thụ bát nằm rất nhiều yên mộng, không tiếng động kể ra cái gì.

Mãi cho đến thiên tờ mờ sáng , Thương Duy Ngã ở cạnh ở một bên trên sô pha, ngán ngủ mị một hồi. Có lẽ là thật sự rất mệt , cư nhiên thật sự đang ngủ.

.....

Làm hơn phân nửa đêm, công an cục một cái tiểu cảnh sát nhân dân ở nhất hộ nông gia tìm được một người nam nhân mang theo một cái như là bị thương nữ nhân.

Ứng T

ruồng Không nghe thấy tín đuổi đi qua, lại căn bản không phải Thương Duy Ngã cùng chính mình vợ! Kia chiếc xe, giống nhau như đúc khoản tiền thức. Hảo nhất chiêu thay mạo đối đảo!

“Thao!” Hân lại nhìn không được bạo thô khẩu. Thương Duy Ngã này vương bát đản!

Ép buộc một đêm, thiên đã muốn sáng, còn không thu hoạch được gì.

Ứng Trường Không ngồi xổm một bên hút thuốc, mảy mẩy vô số điều hắc tuyến, nhìn đặc biệt dọa người. Ở hân bên người, đã muốn gấn nhất nhi yên mộng .

“Nếu không ta làm cho người ta diệt phong vân giúp, xem Thương Duy Ngã hân còn trốn chạy đi đâu!” Hiên Viên Kỳ ở hân bên người ngồi xổm xuống, cũng là hết đường xoay sở.

Ứng Trường Không nghe hân liếc mắt một cái, lạnh lùng nói:”Thôi đi, kia tư cùng lão tử giống nhau, đều là thích chưng diện nhân không thương giang sơn hôn quân! Người thực canh chừng vân giúp diệt, hân cũng sẽ không giao nhân. Bất quá, người diệt đi, ta cao hứng.”

“Phốc”, Hiên Viên Kỳ văng lên. Hân như thế nào cảm thấy, thẳng nhai này là hân tổ tông đâu?

“Không với người vô nghĩa, lão tử tiếp tục tìm vợ nhi đi.” Ứng Trường Không đứng lên, đang muốn ngồi vào hân mã đi tiếp tục tìm người, cũng là đi không được .

Người đến là công an cục , nói hân kẻ khả nghi án kiện, thỉnh hân trở về hiệp trợ điều tra. Nhưng miệng, cũng phá án miệng, càng như là khéo khéo thông tri hân.”Cổ Tranh đã xảy ra chuyện, ở công an cục lý.”

“Ta thao! Nhân ở công an cục lý gặp chuyện không may, người mẹ nó hỏi lão tử yếu nhân sao?” Ứng Trường Không chửi ầm lên. Lời này nói ra, cũng không sợ người chê cười công an cục chính là ngăn thiết! Nhưng là nói xuất khẩu , lại đột nhiên hiểu được .

Người nọ hạ giọng nói:”Chúng ta phó cục trưởng nói đêm qua hỗ trợ tìm người, cục lý cảnh lực hư không cho nên..... Mời người hiệp trợ chúng ta tra án.”

Ứng Trường Không muốn mắng nhân tướng đánh người cũng chưa biện pháp, đành phải mở ra hân mã, đi tới công an cục.

Cổ Tranh đã chết, tự sát mà tử. Trước khi chết, bị mấy người luân gian quá. Ở thi thể bên cạnh, lưu trữ thật lớn một hàng tự, huyết viết : Ứng Trường Không, ta hận người!

Ứng Trường Không ở chiến hữu trong văn phòng, cau mày vẫn hút thuốc, cùng ống khói đường như. Hắn là thống hận Cổ Tranh hồ làm phi cùng ngoan độc, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn nài tử. Hắn xấp hạ ngoan nói, nhưng không đúng nghĩ thông suốt quá như vậy hạ tác phương thức đến tra tấn Cổ Tranh. Chính là không nghĩ tới, có người lợi dụng điểm này.

Quách lượng cũng cùng hắn hút thuốc hung thật sự. Đôi theo dõi hắn xem, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Ứng Trường Không ánh mắt trừng, trừng mắt một thân cảnh phục quách lượng.”Người xem rồi ta làm sao? Người sẽ không thực tưởng lão tử phái người đem nài kia gì đi?”

Quách lượng cũng sầm rất, nghe vậy lắc đầu.”Ta tin tưởng người đem nhân cấp đánh chết, cũng sẽ không tin tưởng người làm cho người ta như vậy đập hư một nữ nhân.” Dù sao cũng là nhiều năm chiến hữu, hắn đối Ứng Trường Không vẫn là rất hiểu biết .

“Này còn kém không nhiều lắm.” Ứng Trường Không nâng giò cho hắn một chút. Nghe được chiến hữu nói như vậy, trong lòng tốt xấu thư thái một ít.

Quách lượng phun ra một ngụm yên, còn nói:”Bất quá này nhân tựa hồ có tâm giá họa cho người đâu, người vẫn là cẩn thận một chút.” Thu hắn một câu ngoan nói đến phó chư sự thật, thực rõ ràng là nhằm vào hắn . Chẳng qua, người nọ tựa hồ cũng không dự đoán được hội lộng xảo thành chuyên. Cổ Tranh nếu là tự sát, vẫn là ở công an cục bên trong, như vậy sự tình lại không thể có thể lại tra đi xuống, liên lụy rất quảng .

Ứng Trường Không trầm ngâm một hồi, cau mày nói:”Lão quách, người ngầm cho ta tra một chút, ta nghĩ biết là ai làm .” Trọng yếu nhất là, muốn biết rõ ràng đối phương tồn tại có thể hay không là một cái đã muốn chôn xuống lỗi.

“Ta tận lực.” Muốn hiểu được, có chút này nọ là không thể tra .

Pháp y kiểm tra xác nhận, Cổ Tranh là chết vào tự sát. Về phần luân gian một chuyện, mọi người đã muốn đã chết, cũng không có người đi ra vì Cổ Tranh tổn thương bởi bất công, cũng sẽ không hiểu rõ chi. Nhân là ở công an cục lý bị luân gian , làm sao còn có thể tra đi xuống? Lớn như vậy một cái lỗ hổng, từ trên xuống dưới đều đồng tâm hiệp lực đem này một tờ vô thanh vô tức bay qua đi.

Đây là xã hội sự thật.

.....

Hạnh Nhược Thủy mơ mơ màng màng trung, cảm thấy mệt mỏi quá mệt mỏi quá. Tay chân giống như bị cái gì vậy ngăn chặn dường như, không động đậy , còn có một loại ê ẩm mềm cảm giác vô lực, theo bản năng hô Ứng Trường Không tên, cảm thấy rất là ủy khuất. Nhưng là mặc kệ nài như thế nào kêu, không ai nghe thấy, nài tưởng mở to mắt lại không mở ra được. Loại này đáng sợ cảm giác, làm cho nài có điểm muốn khóc.

Thương Duy Ngã là bị rất nhỏ thanh âm cấp bừng tỉnh , hắn phút chốc đứng lên, đôi hoả tóc đảo qua bốn phía hoàn cảnh, không phát hiện khác thường. Lại dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe, lại nghe đến thanh âm đến từ phòng, trong lòng cả kinh liền vọt đi vào.”Nhược Thủy!”

Trên giường nhân bất an vặn vẹo thân thể, phát ra khóc thanh âm, khóe mắt thật đúng là chảy xuống nước mắt.

Thương Duy Ngã một phen ôm nài, nâng lên của nài nửa người trên.”Nhược Thủy, làm sao vậy? Nhược Thủy, người tỉnh tỉnh?”

Nhưng Hạnh Nhược Thủy giống nhau lọt vào mỗ cái trong thế giới, nghe được đến thanh âm, lại như thế nào cũng tỉnh không đến. Nài thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được đáng sợ, lại không động đậy .

“Người tới, kêu thầy thuốc!” Thương Duy Ngã hoảng, hướng tới ngoài cửa rống to. Giống sư rống giống nhau thanh âm, rất nhanh liền đem nhân cấp bình tĩnh. Chỉ chớp lát, thầy thuốc liền xuất hiện.

“Làm sao vậy?” Thầy thuốc mang theo bảo bối cái hòm thuốc, đánh ngáp, hiển nhiên còn chưa ngủ tỉnh.

Thương Duy Ngã đem trong lòng người thả hạ.”Nàng đang khóc, giống như rất khó chịu, người nhanh chút nhìn xem!” Hắn tự giác thối lui đến một bên, làm cho nàng kiểm tra, sợ chậm một chút khiến cho trên giường nhiều người tao một chút tội.

Nữ thầy thuốc lập tức liền tỉnh táo lại, bắt đầu còn thật sự kiểm tra. Cuối cùng nhìn Thương Duy Ngã, nói:”Đây là tiêm vào jrsr được tề di chứng, cơ bắp bủn rủn khó chịu.”

“Không có biện pháp giải quyết sao? Không thể làm cho nàng quá một chút sao?” Thương Duy Ngã vẻ mặt lo lắng.

Nữ thầy thuốc che miệng lại ách xì 1 cái.”Có thể a, thay nàng xoa bóp tay chân thả lỏng một chút, cảm giác hội hảo một chút. Tựa như chúng ta bình thường đi đường đi hơn chân hội rất khó chịu, dùng là một cái biện pháp.” Nói xong, nàng ngáp mấy ngày liền đi ra ngoài.

Thương Duy Ngã lập tức ngồi trở lại bên giường, xốc lên hạ nửa người chần, nắm trong tay gắng sức nói vuốt ve của nàng hai chân. Cảm thấy không sai biệt lắm, lại chuyển dời đến cánh tay. Làm như vậy quả nhiên hữu hiệu, trên giường nhân tuy rằng còn không có tỉnh lại, nhưng là đã muốn dừng khóc. Khóe mắt còn giữ nước mắt, đầm đìa đáng yêu.

Thương Duy Ngã ở trong lòng thở dài một tiếng, thân thủ lau quệt nàng khóe mắt ướt át.

Mệt! Khó chịu!

Hạnh Nhược Thủy trong đầu càng không ngừng tiến vào đến này hai chữ, đây là nàng giờ phút này duy nhất cảm giác. Nàng mày gắt gao khóa, theo bản năng địa chấn thân thể, muốn tỉnh lại, nhìn xem vì sao khó như vậy chịu.

Từ chối một hồi, Hạnh Nhược Thủy rốt cục sâu kín mở to mắt. Ánh mắt sương mù, còn không có hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ở phía trước cửa sổ ngồi mị một hồi Thương Duy Ngã nghe được thanh âm, phút chốc trợn mắt, liền nhìn đến trên giường nhân đã muốn tỉnh lại, kinh hãi xẹt qua trong lòng.”Nhược Thủy, người tỉnh!”

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi chuyển động tầm mắt, kinh ngạc nhìn trước mắt phóng đại khuôn mặt. Nàng như là không biết hắn dường như, nhìn chằm chằm vào hắn xem. Lại hình như là còn không có tỉnh táo lại, mơ mơ màng màng.

“Nhược Thủy?” Thương Duy Ngã sợ dọa đến nàng, hạ giọng hô một tiếng. Chẳng lẽ cái kia được còn có thể ảnh hưởng trí nhớ sao? Trong lòng xẹt qua một chút hy vọng quang mang, nếu.....

Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, cuối cùng là nhận ra trước mắt nhân.”Thương Duy Ngã? Người làm sao có thể ở trong này?” Nàng lại chậm rãi chuyển động tầm mắt, phát hiện chỗ này nàng không biết.”Đây là làm sao?”

Thương Duy trong lòng ta kia mặt ánh lửa như là bị một chậu nước vào đầu hất hạ, lập tức liền diệt. Trong mắt, hiện lên ảm đạm. Không có trả lời của nàng vấn đề, sửa mà hỏi nàng thân thể.”Người cảm giác thế nào?”

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy yết hầu làm ách, thân thể còn mềm nhũn, tay chân một chút khí lực cũng không có, tại sao có thể như vậy? Một lát sau, lại nghĩ tới đến, nàng bị Cổ Tranh bắt cóc.”Không biết nói như thế nào, mềm nhũn, tay chân vô lực, đặc biệt khó chịu. Có thể hay không cho ta một chút thủy, ta yết hầu hảo làm.”

“Hảo.” Siêu đã sớm ở bên cạnh làm ra vẻ, hắn ngã một chén nước, dùng thìa múc đến thổi lạnh, mới đưa đến của nàng bên miệng.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng cảm thấy không ổn, nhưng hiện tại khó chịu cực kỳ, cố không được nhiều như vậy. Há mồm, đem thủy hàm đi vào. Chết lặng sấm quá làm khát yết hầu, cái loại này rất khó chịu cảm giác nhất thời liền giảm bớt.

Thương Duy Ngã nhất chúc nhất chúc uy nàng, thẳng đến đem một chén nước cấp uống xong rồi.”Còn muốn không cần?” Loại này âm áp cảm giác, hắn còn không muốn cho nó biến mất.

Hạnh Nhược Thủy tap đi động làm môi.”Lại muốn một chút đi.” Đây yết hầu liền cùng hồi lâu không thấy nửa điểm vũ sa mạc đường như, đây một chén nước đi xuống còn tìm không đến để chịu cảm giác.

Thương Duy Ngã lại uy nàng uống lên bán chén nước, nàng thế này mới cảm thấy đủ.

“Cảm ơn người.” Hạnh Nhược Thủy đối hắn cười cười, bởi vì thân thể mềm mại vô lực duyên cớ, cười đến có chút suy yếu. Nàng quay đầu đi, hơi hơi nheo lại ánh mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ lục sắc.

Thương Duy Ngã xem cửa nàng tươi cười, đột nhiên gian tường, nếu không nhớ rõ trước kia hết thấy, nàng có thể hay không liền vẫn như vậy thân cận chính mình? Có phải hay không, hắn là có thể có được nàng âm áp tươi cười, cả đời?

“Chỗ này.....” Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên phát hiện, chỗ này như thế nào cùng Cổ Tranh buộc nàng đến địa phương như vậy tương tự? Nàng

mãnh đảo quanh quá đến, mở to hai mắt nhìn xem Thương Duy Ngã.”Thương Duy Ngã, là người đã cứu ta phải không?”

Vẫn là nói, hắn cùng Cổ Tranh là một người? Sẽ không, Thương Duy Ngã nếu cùng Cổ Tranh là một người, hắn sẽ không tùy ý Cổ Tranh như vậy đối chính mình. Điểm này, Hạnh Nhược Thủy vẫn là tin tưởng hắn.

Nàng trong mắt gì đó tùy chính là chợt lóe mà qua, Thương Duy Ngã lại thấy rõ ràng. Hắn cảm thấy như là có một phen độn đao, ở chính mình đầu quả tìm thượng kéo cắt. Hắn nhận không được cười khổ.”Nhược Thủy, ta ở người trong mắt liền như vậy không chịu nổi sao?”

Có phải hay không làm sai quá, sẽ thấy cũng không thể làm cho nàng tin tưởng chính mình là thật tưởng đối nàng hảo? Nàng liền đem chuyện quá khứ tình nhớ rõ như vậy vững chắc sao? Có phải hay không chỉ có đem đi qua hết thấy theo nàng trong đầu thanh điệu, nàng mới có khả năng nhìn thẳng vào chính mình tồn tại?

Vô số dấu chấm hỏi, ở Thương Duy của ta trong đầu hiện lên, truyền lại một cái làm cho người ta kinh tâm tín hiệu.

“Ta, ta không phải cái kia ý tứ, ta chỉ là có chút kỳ quái, nơi này giống như cùng Cổ Tranh bắt cóc ta sau mang ta đến địa phương giống nhau.” Nhìn đến trên mặt hắn thống khổ, Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được chính mình có chút không đủ phúc hậu.

Thương Duy Ngã liếm đi thần sắc, cười cười.”Đây vốn chính là cùng cái địa phương. Chưa từng nghe qua, nguy hiểm nhất địa phương chính là an toàn nhất địa phương sao?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, một lát sau mới lại hỏi.”Là người đã cứu ta phải không?”

Nàng không nghĩ tới, cứu chính mình cư nhiên là Thương Duy Ngã. Nàng nhớ rõ được hiệu phát tác, những người đó nhúng chàm cho nàng. Đột nhiên còn có mặt khác nhất bát người đến cùng những người đó đánh đứng lên, sau đó nàng đã bị phách hôn mê.

Thương Duy Ngã ừ một tiếng, đối chuyện này không muốn nhiều lời. Hắn không nghĩ nói cho nàng, Ung Trường Không liều chết tới cứu nàng.”Người vừa mới tỉnh lại, hảo hảo nghỉ ngơi đi, đừng nóng vội hỏi cái này chút. Thấy thuốc nói người bị tiêm vào jrsr được tề, trong vòng 3 ngày đều đã như vậy cả người mềm mại, cần hảo hảo nghỉ ngơi.”

Hạnh Nhược Thủy đang muốn mở miệng, đột nhiên một trận cô lỗ cô lỗ thanh âm vang lên. Nàng nhất thời xấu hổ cúi đầu, mặt rất nhanh liền đỏ.

Thương Duy Ngã cúi đầu cười, tiếng cười sung sướng.”Người tại đây nghỉ ngơi một hồi, ta đi hỏi một chút thầy thuốc về đồ ăn phương diện hay không có kiêng kị, sau đó cho người mang ăn đi lên.”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, đến hần ly khai mới dám ngẩng đầu. Này cũng không quái nằng, từ ngày hôm qua giữa trưa bị Cổ Tranh bắt cóc sau, nằng đến bây giờ còn không có tiến vào một thước. Nếu đứa nhỏ, đã sớm đổi hôn mê.

Trong phòng lập tức an tĩnh lại, Hạnh Nhược Thủy cũng có chút sợ sệt. Quân sự diễn tập đã xong sao? Trường Không có biết hay không chính mình bị bắt cóc ? Nếu đã biết, hần hội rời khỏi diễn tập tới cứu chính mình sao? Mà nếu quả hần rời khỏi diễn tập, hần sẽ không là một cái đủ tư cách quan chỉ huy, có thể hay không ảnh hưởng hần tiền đồ? Nếu hần không lùi ra, trong lòng lại cảm thấy hần không đủ để ý chính mình dường như.....

Hạnh Nhược Thủy mâu thuẫn nghĩ, đến cuối cùng cũng không suy nghĩ cẩn thận, chính mình rốt cuộc là hy vọng hần tới cứu chính mình vẫn là tiếp tục kiên trì đến diễn tập chấm dứt. Có lẽ, đây là gả ột cái quân nhân nhất là một bộ đội đặc chủng phiền não. Thê tử cần cùng quốc gia cần rất nhiều thời điểm là mâu thuẫn , cố tình với hần mà nói, quốc gia cần so với cái gì đều trọng yếu!

Hạnh Nhược Thủy càng muốn, chỉ cảm thấy trong lòng càng loạn thành một đoàn.

“Đến, uống điểm cháo thịt nạc.” Thương Duy Ngã bưng này nọ xuất hiện ở cửa phòng khẩu, đem Hạnh Nhược Thủy theo sợ sệt trung bình tỉnh lại đây.

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, tưởng vươn tay đi đem cháo cấp tiếp nhận đến. Khả vừa động mới phát hiện, dừng nói tiếp được kia bát cháo, nằng chính là tưởng bắt tay vươn đi đều khó khăn.

Thương Duy Ngã xem nằng suy sụp ủ rũ, mỉm cười.”Đến đây đi, ta uy người. Người yên tâm, ba ngày sau sẽ tốt lắm. Đến lúc đó người cầu ta uy người, ta còn không muốn đâu.”

“Có hay không nữ ?”

“Không có.” Thương Duy Ngã quyết đoán phủ nhận, sau đó múc nhất thìa cháo đưa đến miệng nằng biên.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, cũng không có biện pháp, đành phải há mồm ăn cái gì. Nằng đã muốn đổi đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, không khí lực nói thêm nữa.

“Hương vị thế nào? Mặn đậm thích hợp sao?” Thương Duy Ngã xem cửa nằng biểu tình, tưởng phán đoán ra này cháo hay không ăn ngon.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, ừ một tiếng. Kỳ thật nằng trong cổ họng cái loại này làm làm khó chịu còn không có biến mất, này cháo uống xong đi cũng không có gì hương vị. Tựa như một người phát sốt tỉnh lại, ăn cái gì đều giống như ăn vụn gỗ giống nhau vô vị.

Một chén cháo yên lặng ăn xong rồi, trong bụng không hề không trượt đi .

“Còn muốn sao?” Thương Duy Ngã xem cửa nằng mày giãn ra một ít, cũng có chút cao hứng.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu. Kỳ thật còn không có ăn no, nhưng là thực chi vô vị cảm giác quá khó khăn chịu, vị lý còn có chút ghê tởm cảm giác.”Cảm ơn.”

“Theo ta khách khí cái gì!” Thương Duy Ngã buông trong tay bát, ở trong lòng thở dài một hơi. Này một tiếng “Cảm ơn”, lại nhắc nhở hai người bọn họ trong lúc đó còn cách một cái hồng cầu.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không nói cái gì nữa. Cả người mềm nhũn , như vậy tử dựa vào đều rất khó chịu, cổ như là sắp chống đỡ không được đầu dường như. Nằng còn muốn hỏi điểm cái gì, lại cảm thấy mí mắt càng ngày càng dầy trọng. Chỉ chốc lát, đầu nhất oai liền đang ngủ.

Thương Duy Ngã đứng lên, giúp đỡ nằng chậm rãi nằm xuống đến, thay nằng cái hảo chăn. Lẳng lẳng ở bên giường đứng một hồi, mới xoay người đi ra ngoài.

Dưới lầu, nữ thầy thuốc chính dày ngồi ở ghế dựa lý, một bên ăn cháo một bên thưởng thức sơn dã phong cảnh.

Thương Duy Ngã ở bên người nàng, lẳng lặng đứng. Thật lâu sau sau, mới chậm rãi mở miệng.”Nếu dùng thuật thôi miên lau đi một người trí nhớ, có thể làm được hay không? Có thể hay không có nguy hiểm?”

Nữ thầy thuốc yếu cháo thủ ngừng lại, quay đầu đến xem hần liếc mắt một cái, rất nhanh lại dường như không có việc gì ăn cháo.”Có thể, nhưng chỉ là tạm thời, chỉ cần có này nọ dẫn đường sẽ nhớ lại đến. Nguy hiểm khẳng định là có, cường lực sở trí đều đã có nguy hiểm có di chứng. Đại ca, cuộc sống không phải tivi tiểu thuyết, không có không gì làm không được gì đó.”

Ngụ ý, người vẫn là sớm làm buông tha cho đi.

Thương Duy Ngã không trả lời, hồi lâu cũng chưa nói một chữ. Sau đó bước đi đi ra ngoài, cũng không biết đi chỗ nào.

Nữ thầy thuốc nhìn hần bóng dáng, bất đắc dĩ lắc đầu. Thật sự là tự làm bậy không thể sống!

Dùng thuật thôi miên lau đi trí nhớ là có thể, nhưng ai cũng không thể cam đoan khi nào thì nhớ lại đến. Cho dù thật sự cả đời lau đi, chẳng lẽ có thể thay đổi hết thấy sao? Ngốc tử!

Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác, vẫn ngủ thẳng buổi chiều mới tỉnh lại, hơn nữa là bị đói tỉnh cùng ghen tị. Một ngày nhiều chưa ăn này nọ, về điểm này cháo căn bản chống đỡ không được bao lâu. Sinh lý cần kia lại cấp bách. Nhưng mà tỉnh lại thời điểm, trong phòng không ai.

Nàng lẳng lặng nằm một hồi, khúc khởi cánh tay tưởng khởi động đến tựa vào đầu giường, lại phát hiện ngay cả động tác như vậy đối nàng mà nói đều vô cùng gian nan. Toàn thân khí lực như là bị nào đó này nọ hút khô rồi dường như, tứ chi đều thành bài trí.

Vì mượn lực, hàm răng gắt gao cắn môi, từ chối nửa ngày, không có thể ngồi xuống, trực lợi môi cấp cần xuất huyết đến.

Hạnh Nhược Thủy thở phì phò, loại này mềm nhũn cảm giác thực không xong. May mắn còn có thể động, nếu không thực cùng tê liệt dường như. Nghỉ ngơi một hồi, nàng lại cắn răng dùng sức, kết quả một cái phân cao thấp thân thể nhất oai liền cồn đến dưới giường.

“A –” Nàng theo bản năng kinh hô một tiếng. Còn không có phục hồi tinh thần lại, chợt nghe đến vô cùng lo lắng tiếng bước chân.

“Nhược Thủy!” Thương Duy Ngã một cái bước xa vọt vào đến, một tay lấy nàng ôm vào trong lòng, lo lắng hỏi,”Nhược Thủy, người làm sao vậy? Có phải hay không làm sao khó chịu? Có hay không té bị thương?”

Hạnh Nhược Thủy vô lực lắc đầu.”Không có việc gì, ta nghĩ ngồi xuống, không cẩn thận liền cút xuống đến đây.”

Thương Duy Ngã thể này mới yên lòng, đem nàng thả lại trên giường, đem gối đầu điểm ở cửa nàng sau thắt lưng.”Như thế nào cũng không biết kêu nhân? Đây nếu đầu trước làm sao bây giờ?” Hứa là bị dọa đến, hần ngữ khí thực hung.

Hạnh Nhược Thủy nha nha nói khiếm. Nghĩ rằng ta cũng không phải cố ý, đáng giá như vậy hung sao?

“Vội vã ngồi xuống, có phải hay không muốn làm cái gì?” Thương Duy Ngã nhìn thấy nàng mất hứng, biết chính mình rất hung, việc đem ngữ khí cấp chậm lại.

Hạnh Nhược Thủy lúc này trực tiếp đỏ mặt. Đã đói bụng có thể nói với hần, có thể tưởng tượng đi toilet làm sao bây giờ? Hần nói nơi này không có nữ nhân!”Ta nghĩ thượng toilet, người có thể hay không tìm cái nữ nhân tới?”

Thương Duy Ngã sợ run một chút, xoay người đi ra ngoài.”Chờ một chút.”

Chỉ chốc lát, Hạnh Nhược Thủy liền thấy được một nữ nhân, vẫn là quen thuộc gương mặt. Ở Vân Thiên biệt thự ngày, nàng khả bị thiếu ai nàng mắng cái kia nữ thầy thuốc.

“Đại vẫn là nhỏ (tiểu nhân)?” Nữ thầy thuốc tuyệt không nói thêm nữa, đại thứ thứ liền hỏi. Bất quá cũng là, nàng ngay cả xem người ta hạ thể cũng chưa cái gì biểu tình, huống chỉ sinh lý nhu cầu cấp bách.

Hạnh Nhược Thủy lại cảm thấy rất xấu hổ . Tuy rằng đều là nữ nhân, thân thể cấu tạo là giống nhau , lại vẫn là không thể thói quen.”Nhỏ (tiểu nhân). Phiền toái người .”

Nơi này là bồn cầu thức bình nước tiểu, coi như phương tiện. Khả năng thân thể mềm nhũn , thoát quần đều là vấn đề. Tội liên đới đều tọa không được, còn muốn dựa vào người ta hỗ trợ giúp đỡ. Chờ giải quyết sinh lý vấn đề, bị nhân giúp đỡ tạo nên quần, Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ cùng thực thấu cả chua đường như.

Nữ thầy thuốc trực tiếp ra tay một tay lấy nạng ôm đi ra ngoài, miệng nói:”Làn da không sai. Trong trắng lộ hồng , khó trách nam nhân thần hồn điên đảo.”

Hạnh

Nhược Thủy cũng không không biết xấu hổ phản bác lời của nàng, chính là gật gật đầu, nói một tiếng cảm ơn.

“Hảo hảo nghỉ ngơi, hảo hảo ăn cơm, ăn được ngủ ngon mới tốt mau.” Nói xong nàng lắc mình đã không thấy tăm hơi.

Thương Duy Ngã đi vào đến, trong tay bưng ăn . Lúc này là đồ ăn, không phải cháo . Không biết là ai tay nghề, tản ra mùi người mùi.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng hít một hơi, trên mặt biểu tình như là đứa nhỏ ngóng trông mẹ trong tay sữa bột đường như, thực đáng yêu.

Thương Duy Ngã không cười, lại nhin không được gọi lên khoe miệng.”Ngủ đã nửa ngày, đói bụng lắm đi?”

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hấn, cơ hồ muốn dùng vì lại nhớ tới sáng khoái sơ tình yêu cuồng nhiệt thời điểm. Khi đó hấn cũng là như vậy, trước mặt người khác khóc khóc lãnh nghiêm mặt, ở nàng trước mặt lại giống cái mẹ tử đường như hỏi han ân cần.....

“Làm sao vậy?” Thương Duy Ngã nâng dấu tay sờ mặt mình.”Ta trên mặt có cái gì sao? Giống như không có a.”

Hạnh Nhược Thủy thế này mới phục hồi tinh thần lại, đem tầm mắt dời.”Không có.”

“Đến ăn cơm đi, này đó đều là người thích ăn đồ ăn.” Thương Duy Ngã ở bên giường ngồi xuống, đem đồ ăn đặt ở trên bàn, trong tay bưng bát cơm.

“Có thể hay không.....” Có thể hay không làm cho cái kia nữ thầy thuốc uy ta? Nàng không nghĩ làm cho Thương Duy Ngã đến uy, cũng không tưởng phiền toái cái kia nữ thầy thuốc. Nghĩ đến chính mình cùng một phé nhân đường như, trong lòng đều đến khí .

Thương Duy Ngã đen như mực ánh mắt nhìn, hơi hơi nhíu mày.”Có thể hay không cái gì? Có thể hay không chính mình ăn? Có thể a, nếu người có thể lấy được rất tốt chiếc đĩa hoặc là thìa trong lời nói.” Nói xong, còn đem thìa đưa cho nàng.

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến đòi mạng, hung hăng trừng hấn liếc mắt một cái.

Thương Duy Ngã ngược lại cúi đầu nở nụ cười, yếu đồ ăn phóng cơm trên mặt, sau đó hỗn hợp đồ ăn cùng nhau đưa đến của nàng bên miệng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn chằm chằm thìa lý đồ ăn nhìn một hồi, há mồm ăn. Rõ ràng đem tầm mắt đầu hướng ngoài cửa sổ, một bên ăn một bên thần du. Thẳng đến Thương Duy Ngã đem thìa đưa đến bên miệng, nàng mới há mồm ăn.

Có lẽ là đói quá mức, Hạnh Nhược Thủy ước chừng ăn một chén bán, đồ ăn cũng ăn luôn nhất hơn phân nửa. Trong bụng âm áp tràn đầy , cảm giác phi thường không sai.

Nghĩ đến vừa rồi ăn cơm nghĩ đến vấn đề, Hạnh Nhược Thủy kêu trụ Thương Duy Ngã.”Ta cũng không thể được đánh cái điện thoại? Ta nghĩ cho bọn hấn gọi điện thoại báo Bình An, ta bị bắt cóc , bọn họ nhất định thực lo lắng .”

Nàng đây là thỉnh cầu, nhưng cũng là thử.

Thương Duy Ngã xem nàng, một hồi lâu mới nói:”Hảo hảo dường thân thể, chờ người thân thể tốt lắm nói sau.” Nói xong sẽ rời đi.

“Thương Duy Ngã!” Hạnh Nhược Thủy hô to một tiếng.”Người là không phải tính lại nhốt ta?”

Thương Duy Ngã ở thang lầu thượng dừng lại cước bộ,”Lại” Hai chữ như búa tạ đánh ở trái tim của hắn thượng. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng cuối cùng vẫn là không có trả lời, dời bước xuống lầu. Có lẽ ở nàng xem đến, hắn đây là bụng dạ khó lường không từ thủ đoạn, khả trong lòng hắn khổ ai cũng sẽ không biết ai cũng không cần.

Thương Duy Ngã không có ở dưới lầu dừng lại, vẫn ra đại môn, cuối cùng biến mất ở trong rừng.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc tựa vào đầu giường, không biết nên khổ sở chính mình lại bị nhốt, hay là nên đáng thương cái kia nam nhân. Nàng biết, Thương Duy Ngã là thật sự tương đối nàng hảo, thiệt tình tương trở lại đi qua trong cuộc sống, lại đem nàng phủng ở lòng bàn tay. Lại nói tiếp, nàng ở Thương Duy Ngã nơi đó cũng không chỉ có thống khổ. Từng, nàng cũng là bị hắn phủng ở lòng bàn tay bảo bối.

Nàng biết, này hết thấy lỗi cũng không phải Thương Duy Ngã một người , càng nhiều là vận mệnh trên cột. Hắn tiếp cận nàng cũng không ngay từ đầu vì trả thù, bất quá là âm kém dương sai thấy được không nên nhìn đến gì đó thôi.

Nhưng mà, thương tiếc về thương tiếc, nàng cùng hắn chung quy là đã qua đi. Chính là, hắn hiển nhiên cũng không hiểu được điểm này. Lại hoặc là, hắn sững sờ được làm hồ đồ, bởi vì hắn tưởng trở lại từ trước.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi, trong lòng có chút loạn.

“Cải nhau ?” Vui sướng khi người gặp họa thanh âm vang lên, nữ thầy thuốc ỷ ở khung cửa thượng, thon dài chân tà tà vươn vén, trên mặt bốn cột biểu tình thực đáng đánh đòn.

Hạnh Nhược Thủy không nghĩ thỏa mãn nàng loại này ác liệt ham mê, trừng mắt mỗ cái địa phương kinh ngạc xem, không có trả lời.

Nữ thầy thuốc cũng không để ý dường như, có lẽ nàng đã muốn thói quen . Như trước dày dựa vào môn, ánh mắt xuyên thấu qua ngoài cửa sổ dừng ở mỗ cái địa phương.”Ta theo hắn rất nhiều năm , trừ người ra, hắn thật đúng là không làm một cái nữ nhân như vậy khúm núm quá. Bắt đầu thời điểm ta thật đáng ghét người, người đem một sói biến thành một cái dương, tuy rằng nên ngoan thời điểm hắn vẫn là một sói, nhưng làm cho người ta cảm thấy phi thường khó chịu! Càng làm cho nhân khó chịu là, người đưa hắn biến thành này phó quý bộ dáng sau, chính mình vỗ vỗ mông chạy lấy người , lưu lại hắn theo chúng ta những người này cùng nhau chịu tội. Người nói, người là không phải thực đáng giận?”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Hạnh Nhược Thủy cuối cùng là đem tầm mắt chuyển qua thân thể của nàng thượng , nhưng trên mặt biểu tình cũng không có quá lớn biến hóa. Nàng không nợ Thương Duy Ngã cái gì, nàng thương tiếc hắn chỉ vì từng yêu nhau chỉ vì này nhân kỳ thật cũng không như vậy phá hư, cho nên hy vọng hắn có thể hạnh phúc.

Nữ thầy thuốc chọn nhúu mày.”Ta nghĩ nói, người sẽ không có thể tha thứ hắn sao? Thiên hạ này gian cô phụ quá người khác nhiều người đi, những người khác đều có thể tha thứ, vì sao người không thể?”

“Ta đã sớm tha thứ hắn .” Hạnh Nhược Thủy thẳng tắp nhìn nàng, trả lời không có chút do dự.”Ta chỉ là không thương .”

Một lát sau, nữ thầy thuốc gật gật đầu.”Yêu thời điểm không đúng tí nào cũng là yêu, không thương thời điểm một thân là bảo cũng là không thương. Dựa vào, tình yêu này tính cái gì ngoạn ý thôi!”

Hạnh Nhược Thủy không để ý đến của nàng lăm bằm lầu bầu, quay lại đến, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tình yêu cho tới bây giờ đều là ích kỷ , có đôi khi thậm chí là tàn nhẫn . Nhưng là không có biện pháp, ai làm cho chúng ta không thể theo ngay từ đầu gặp nhau liền thủ vững đến lão, cả đời nhất thế một đôi nhân?

Có lẽ, cuối cùng đều hay là muốn quy kết đến vận mệnh trên người đi. Lúc trước quyết định cùng một chỗ thời điểm, cũng là muốn gắn nhau cuộc đời này . Bọn họ hai cái cũng không là hoa tâm nhân, nếu như

không phải này cái gọi là thù hận, tất nhiên cuộc đời này không thay đổi.

Thôi, hiện tại tướng này đó không có gì ý nghĩa.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi trợn mắt, nhìn ngoài cửa sổ rừng cây. Nhớ tới ngày đó đi bộ đội, bị Ứng Trường Không mang theo xuyên qua rậm rạp rừng cây mới đến doanh . Mà muốn đi vào bộ đội đặc chủng bàn, còn phải đi bộ đi hai ba mấy giờ, xe là không có cách nào khác khai đi vào .

Quân sự diễn tập đã xong sao? Hắn là không phải đã biết? Khẳng định sẽ lo lắng đi? Gặp gỡ chuyện của hắn luôn thực xúc động, cũng không biết hội làm ra sự tình gì đến.....

Suy nghĩ một chút một chút phiêu xa, cả đầu đều là người kia, rốt cuộc nhu không dưới cái khác gì này nọ.

.....

Chính như Hạnh Nhược Thủy suy nghĩ, Ứng Trường Không quả thật sẽ lo lắng. May mắn hắn biết Thương Duy Ngã kia tư sẽ không thương tổn Nhược Thủy, nếu không thế nào cũng phải điên mất không thể.

Lại tìm tòi cả một ngày, Thương Duy Ngã toàn bộ khả năng trốn oa điểm đều đã muốn sư qua, vẫn như cũ là yếu vô tin tức. Ở nông gia tìm được kia hai người chính là nhận được nghe lời nghe lệnh làm việc, về phần bọn họ lão đại đi nơi nào, vừa hỏi tam không biết.

Cổ tình Cổ Tranh đã chết, công an cục bên này còn một đồng đánh rắm đến phiên hắn, biến thành hắn rất muốn đánh người, gặp người đã nghĩ tẩu!

“Thương Duy Ngã cuối cùng không thể bình ổn đi? Hắn còn mang theo tẩu tử, cư nhiên lẫn mất nhanh như vậy?” Hiên Viên Kỳ cũng thực buồn rầu. Bị Ứng Trường Không đãi , hắn đều hai ngày một đêm không ngủ thấy , ánh mắt đều cùng sa mạc đường như can thiệp. Đảo mắt nhìn xem bên người nhân, mày mình cùng dây thừng dường như. Trừ bỏ ánh mắt có điểm hồng, tinh thần hảo vô cùng. Dựa vào, bộ đội đặc chủng cũng không là người đến !

Ứng Trường Không tà nghệ hắn liếc mắt một cái, lạnh lùng . Hắn tìm không thấy vợ, xem ai cũng không thuận mắt.

Đột nhiên, Ứng Trường Không phút chốc đứng lên.”Dựa vào, bị Thương Duy Ngã lừa!”

“Có ý tứ gì?” Hiên Viên Kỳ không hiểu này thước theo đứng lên, hắn tinh thần thật sự có chút không đủ . Nhu nhu mi tâm, nghĩ rằng ta cũng không thể được ngủ một giấc nói sau a? Thật sự là giao hữu không lo!

“Nguy hiểm nhất địa phương chính là an toàn nhất địa phương.” Nói xong, lên xe, giờ lên đặt mông khói bụi sẽ không gặp người ảnh .

Hiên Viên Kỳ nhú một chút mày, hiểu được . Cũng đối, bọn họ chỗ nào tìm khắp qua, lại đã quên nguyên thủy nhất địa phương.

Quả nhiên là quan tâm sẽ bị loạn, dựa vào!

117. Chương 117: Người Là Của Ta Kiếp

Sắc trời đã gần đến hoàng hôn, phía chân trời rặng mây đỏ huyền lệ loá mắt.

Hạnh Nhược Thủy bởi vì được tính di chứng, nghĩ đến sau lại, mơ mơ màng màng lại đang ngủ. Liên như vậy tựa vào đầu giường ngủ .

Thương Duy Ngã từ trong rừng trở về, mới đưa nàng buông đến. Sau đó ở bên giường lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt thực phức tạp, rõ ràng có giằng dụa thống khổ. Khó trách cổ nhân nói khó được hồ đồ, giờ phút này hắn cũng hy vọng chính mình là một cái đồ ngốc, mà không phải sử hiểu được làm hồ đồ kẻ đáng thương.

Nếu có một loại phương pháp có thể làm cho nàng quên đi qua mà không có gì nguy hiểm, thật là tốt biết bao! Đáng tiếc, thế sự hơn phân nửa là không bằng nhân nguyện .

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi mở to mắt, vừa vào mắt liền nhìn đến Thương Duy của ta mặt, lộ vẻ thống khổ. Nàng kinh ngạc nhìn, có chút sương mù. Đãi thanh tỉnh , liền cảm thấy ngực có chút đau.

“Người tử

nh, cảm giác thế nào?” Thương Duy Ngã liếm đi trên mặt biểu tình, ở bên giường ngồi xuống, thân thủ sờ sờ của nàng mặt.

Hạnh Nhược Thủy xả cái tươi cười.”Vẫn là bủn rủn khó chịu.” Nếu không phải ở sẵn báo thủ hạ ăn qua khổ, nàng có lẽ đã sớm khó chịu khóc. Sẵn báo giáo hội nàng hai chữ — nhẫn nại!

“Nếu không ta giúp người vượt ve một chút, lửa cháy nói như vậy tử hội quá một ít.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới hiểu được nàng trong miệng lửa cháy là cái kia thầy thuốc. Lắc đầu, cự tuyệt hân hảo ý.”Không cần, ta còn chịu được. Thương Duy Ngã?”

“Ân?” Thương Duy Ngã thật sâu nhìn nàng, trong lòng đã muốn dự đoán được nàng muốn nói cái gì . Hân rất muốn xoay người bước đi, nhưng không có động.

Hạnh Nhược Thủy nhìn trước mắt này nam nhân, nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau khi hân kia phong thần tuần lăng bộ dáng, đối lập trước mắt cau mày thâm khóa, thật sự là không thể so sánh nổi.”Thương Duy Ngã, buông tha ta, cũng buông tha chính người, được không?”

Thương Duy Ngã chỉ là nhìn nàng, không nói gì. Trong lòng lại như là đều biết bả đao ở trát , thực cốt đau.

“Chuyện quá khứ tình, chúng ta đều không thể thay đổi, cho nên nhất định không có khả năng trở lại đi qua. Lúc trước người như vậy đối ta, ta cũng vậy hận quá . Nhưng hôm nay ta buông xuống, ta lại càng nhiều nhớ tới người đối của ta hảo. Chúng ta không phải chơi một hồi trò chơi, chúng ta cũng là khắc cốt minh tâm có yêu . Đáng tiếc là, vận mệnh trên cột chúng ta, nhất định không có khả năng cả đời gần nhau. Nay ta đã muốn tìm được rồi của ta hạnh phúc, ta thủy chung hy vọng người cũng có thể tìm được người tới khát vọng ấm áp. Người từng nói qua, ta là người nhân sinh lý đẹp nhất tốt ấm áp. Nhưng giờ phút này ta nghĩ nói, đừng nữa đem thời gian lãng phí cho ta , hiện tại Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp lại cho người ấm áp . Bởi vì ta có thể cho gì đó, đều đã muốn ột cái nhân.”

Nàng nhẹ nhàng mà, thở dài một hơi.”Ta biết, an ủi trong lời nói nói được lại nhiều cũng là phí công . Ta chỉ hy vọng sinh thời, có thể nhìn đến người hạnh phúc, này cũng là của ta tâm nguyện.”

Thương Duy Ngã kinh ngạc nhìn nàng, hồi lâu sau, một tay lấy nàng ôm lấy. Mặt chôn ở của nàng gáy oa lý, gắt gao nhắm mắt lại, thật sâu hô hấp .

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến hân đã muốn ngủ thời điểm, hân rốt cục chậm rãi buông ra nàng. Ánh mắt thâm thúy, lại che dấu hân không được nội tâm thống khổ.

Chậm rãi, hân cái trán cùng của nàng tương tiếp.”Nhược Thủy, ta tạm thời còn làm không được. Nhưng là ta đáp ứng người, ta sẽ ném thử.” Nhưng mà, hân không khỏi ở trong lòng tự hỏi: Trừ người ra, ta còn có thể tìm được một cái khác nữ nhân làm cho ta tại đây cái lạnh như băng thế gian cảm thấy ấm áp sao?

Trong đầu tựa hồ có một mơ hồ bóng dáng, nhưng rất nhanh đã bị hân khu trục xuất đi.

Hạnh Nhược Thủy vốn định làm cho hân thử nhận Như Minh Nguyệt, nói đến bên miệng lại thay đổi.”Thương Duy Ngã, ta tin tưởng người hội hạnh phúc . Bởi vì, người kỳ thật là một cái rất tốt nhân. Này cừu hận đều đã qua đi, đã quên nó đi, đã quên người sẽ không gặp qua vất vả như vậy .”

“Hảo.” Hân gian nan mở miệng, nhắm ánh mắt nóng lên, nhưng không làm cho hân chảy ra chất lỏng đến.

Được đến hân trả lời, Hạnh Nhược Thủy tâm tình ngược lại càng thêm phức tạp đứng lên. Ngay cả chính nàng cũng không có thể để ý rõ ràng, phương diện này đều có chút cái gì cảm xúc.

Đúng lúc này, đột nhiên dưới lầu có chút tranh cãi âm ỉ. Sau đó có người xông lên, cùng Thương Duy Ngã báo cáo:”Ứng Trường Không xông vào.”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng.

Này hết thấy xem ở Thương Duy của ta trong mắt, như một cây đao thống vào tâm oa tử. Máu tươi đầm đìa, đau đớn thực cốt. Có đôi khi hân thực ghen tị Ứng Trường Không, tựa hồ toàn bộ hảo đều bị hân cướp chiếm!

Rất nhanh, Ứng Trường Không liền xông lên . Nhìn đến Thương Duy Ngã đứng ở cửa, lớn tiếng hỏi:”Thương Duy Ngã, lão bà của ta đâu!”

Thương Duy Ngã còn không trả lời, hắn liền thấy được trong phòng nhân. Một phen đẩy ra Thương Duy Ngã, vọt đi vào.

Thương Duy Ngã bị hắn thôi lão đảo, nhưng không có quay đầu nhìn trong phòng nhân. Mà là từng bước một đi xuống thang lầu, bóng dáng cô độc mà thê lương. Hắn sở dĩ thoát ly Cổ gia cầm đầu thế lực, chính là hy vọng có thể dựa theo ý nghĩ của chính mình đến bảo hộ chính mình nữ nhân. Nhưng hôm nay, này hết thấy đều mất đi lúc trước ý nghĩa.

Hắn làm hết thấy, đều là uống phí .

“Kêu lên mọi người, chúng ta hồi A thị.” Hắn đột nhiên phân phó, sau đó ngồi vào trong xe, một người lái xe dẫn đầu ly khai.

Mặt sau nhân người xem ta ta xem người, mới vội vàng theo đi lên.

Lửa cháy cuối cùng một cái đi , nàng ở cửa nhìn đi xa đoàn xe, híp trong ánh mắt không có ai biết cảm xúc.

Trên lầu, Ứng Trường Không gắt gao đem Hạnh Nhược Thủy ôm vào trong ngực. Hắn một thân bắn ô một thân hân, thối đã chết. Nhưng hai người ai cũng quản không hơn này đó, chính là kinh hỉ ôm nhau, yên lặng cảm tạ ông trời dày dãi.

“Nhược Thủy, người không sao chứ?” Ứng Trường Không buông ra nàng, liêu khởi quần áo xem thân thể của hắn. Bị chút ngoại thương, nơi nơi đều là ứ thanh cùng vết máu, nhưng không tính thực nghiêm trọng. Hắn thương tiếc thân thủ huých chạm vào, hỏi,”Có đau hay không?”

Hạnh Nhược Thủy cười khê lắc đầu.”Không đau . Chính là bị tiêm vào cái kia cái gì được tề, thân thể thực nhuyển thực nhuyển. Thầy thuốc nói còn có hai ba thiên tài có thể khôi phục, ta hiện tại một chút khí lực cũng không có.”

“Hoàn hảo người không có việc gì!” Ứng Trường Không lại ôm lấy nàng, đây là hắn thất mà phục bảo bối.”Đến, chúng ta về nhà.”

“Àn.” Nàng nhẹ nhàng nhợt nhạt cười, cảm thấy thực hạnh phúc.

Ứng Trường Không một tay lấy nàng ôm lấy, thật cẩn thận bỏ vào xe sau tòa, làm cho nàng nằm ở mặt trên. Xe khai thật sự chậm, đây là hắn cực nhỏ có tốc độ, sợ quá mức xóc nảy nàng hội khó chịu.

Trở lại nội thành, Ứng Trường Không đầu tiên mang theo nàng đi bệnh viện, tiến hành rồi một loạt kiểm tra. Hoàn hảo, trừ bỏ cái kia được tề đi chứng ngoại, cái khác thương không tính nghiêm trọng.

Thầy thuốc cấp nàng đánh châm, Hạnh Nhược Thủy liền im lặng đi ngủ.

Ứng Trường Không mang theo nàng trở lại Z thị, lại làm cho Hiên Viên Kỳ dẫn người đến thủ nàng, chính mình tìm địa phương tắm rửa một cái, thay đổi một thân quần áo. Đồng thời gọi điện thoại cấp tương quan nhân, nói cho bọn họ Nhược Thủy đã muốn Bình An đã trở lại.

Trước sau không đến 20 phút, hắn lại nhớ tới bệnh viện, trong tay còn mang theo ngon miệng đồ ăn.”Người có thể cút đi. Lưu lại vài người ở bên ngoài thủ .”

Hiên Viên Kỳ đối hắn qua sông đoạn cầu chuyện tình không có gì cái nhìn, chính là nhúu mày, chính mình lắc lư du ly khai. Hắn cũng mệt mỏi hồng rồi, chạy nhanh trở về tắm rửa ngủ.

Hạnh Nhược Thủy trụ là đan nhân phòng bệnh.

Ứng Trường Không đóng cửa phòng, thật cẩn thận thượng giường, ôm vợ tính hảo hảo mà ngủ một giấc.

Này một đêm, hai người đều an tâm , đều ngủ một cái hảo thấy.

Ứng Trường Không tỉnh lại thời điểm, chỉ cảm thấy thân thanh khí sảng, cả người có sử không xong kính. Hắn nghiêng thân thể khởi động nửa người trên, thân thủ vuốt ve nàng còn một chút sưng đỏ mặt, trong

lòng nghĩ không bao giờ nữa có thể làm cho nàng ra ngoài ý muốn . Lại đến một lần chuyện như vậy, hấn phi diên mất không thể.

Hạnh Nhược Thủy nhú nhú mày đầu, ưm một tiếng, mở mắt. Thần trí còn có chút sương mù, kinh ngạc nhìn trần nhà.

Ứng Trường Không phụ thân đi qua, hôn nàng một chút.”Vợ, sớm.”

Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, sau đó nở nụ cười.”Trường Không.” Tiếp theo giây, nàng lại khó chịu nhăn lại mặt.

“Làm sao vậy?” Ứng Trường Không phút chốc ngồi xuống, xốc lên chân xem thân thể của hấn.

“Ta thân thể bủn rủn chết lặng, thật là khó chịu.” Cái loại cảm giác này thật giống như ngồi lâu, đột nhiên đứng lên chân chết lặng bủn rủn cảm giác, đặc biệt khó chịu. Chính là của nàng loại cảm giác này, xa so với kia cái khó chịu nhiều lắm. Phía trước nàng vẫn chịu đựng, hiện tại của nàng thượng tá ngay tại trước mặt, Hạnh Nhược Thủy ủy khuất anh anh khóc lên.

Ứng Trường Không cũng nghe thầy thuốc nói, càng tới gần tốt thời điểm, sẽ càng cảm thấy khó chịu, nếu muốn biện pháp thay nàng vuốt ve. Vì thế vội vàng ngồi ở bên giường, hai tay tề động không chế được lực đạo thay nàng vuốt ve hai chân.”Có hay không cảm giác hảo một chút?”

“Ấn.” Hạnh Nhược Thủy hấp hấp cái mũi, mắt nhi thủy mông lung, nhìn đáng thương hề hề . Nàng là thật rất khó chịu, rất khó chịu!

Ứng Trường Không chịu khó thay nàng nhéo thật lâu, mãi cho đến nàng cảm thấy tốt hơn nhiều, thế này mới tạm thời ngừng lại.”Đói bụng đi? Ấn trước điểm này nọ.” Đồ ăn là hấn giúp nàng niết chân khi, phân phó Đào Ba mua trở về .

Hạnh Nhược Thủy tựa vào đầu giường, phía sau điểm hai cái gối đầu, thư thư phục phục . Ngoan ngoãn há mồm, hàm trụ hấn đưa đến bên miệng chuyện vật.”Người cũng ăn.”

“Hảo.” Hai người người một ngụm ta một ngụm, đem bữa sáng cấp phân thực . Đương nhiên, đại bộ phận vẫn là vào thượng tá trong bụng. Hạnh Nhược Thủy thân thể khó chịu, chưa ăn bao nhiêu.

Ăn xong rồi này nọ, hai người ôm nói chuyện, cũng tốt phân tán Nhược Thủy lực chú ý.

Ứng Trường Không không nghĩ nhắc lại Cổ Tranh chuyện tình, cho nên tán gẫu là việc nhà, không khí cũng thoải mái. Chẳng qua nàng thân thể bủn rủn, hấn đùa giỡn lưu manh cũng không thể đánh hấn, chỉ có thể một bên trừng hấn một bên mắng.

Bất quá hai người chưa nói bao lâu, thăm nhân lần lượt đi ra . Đầu tiên là Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ, còn mang theo tiểu Nhạc Nhạc.

“Đến đây đi con, nhìn xem người mẹ nuôi?” Đàm Bội Thi nâng tiểu tử kia tiểu thí thí, làm cho hấn ngồi ở chính mình cánh tay thượng, ngay mặt đối với Hạnh Nhược Thủy.

“yu.....” Tiểu tử kia phát ra đáng yêu thanh âm, tay nhỏ bé nhi hưng phấn mà phịch , cái miệng nhỏ nhắn nhất mân nhất mân cười. Như vậy, giống như thật sự thật cao hứng nhìn đến mẹ nuôi, muốn nhào vào nàng trong lòng dường như.

Hạnh Nhược Thủy lập tức bị đậu nở nụ cười, rất muốn bắt nó ôm lại đây, sờ sờ hấn tay nhỏ bé chân khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng là lực bất tòng tâm.

Ứng Trường

Không đem tiểu tử kia theo Đàm Bội Thi trong tay làm lại đây.

Nhìn đến hấn ôm đứa nhỏ bộ dáng, đem ba nữ nhân đều sợ tới mức la hoảng lên.

“Trường Không! Đứa nhỏ xương cốt còn thực nhuễn, phải cẩn thận, không thể như vậy tử .” Hạnh Nhược Thủy cũng bị hấn sợ hãi. May mắn hấn đúng lúc nâng tiểu Nhạc Nhạc tiểu thí thí, nếu không liền cùng dẫn theo một cái tiểu hầu tử dường như.

Ứng Trường Không thiếu chút nữa thân thủ đi vò đầu.”Thực xin lỗi.” Đứa nhỏ này nhưng là Phó Bồi Cường vợ chồng bảo bối, hẳn thiếu chút nữa đem bọn họ bảo bối cấp làm hồng rồi.

Mọi người đều biết nói hẳn một đại nam nhân sẽ không ôm đứa nhỏ, tự nhiên sẽ không trách hẳn. Chính là tam ánh mắt đều theo dõi hẳn, sợ hẳn lại đến một lần nguy hiểm như vậy động tác.

Ứng Trường Không ở các nàng chỉ đạo hạ, một tay nâng tiểu thí thí, một tay nâng gáy, đem tiểu tử kia đưa đến Hạnh Nhược Thủy trước mặt. Một lớn một nhỏ hai khuôn mặt, cơ hồ dán tại cùng nhau.”Đến đây đi tiểu tử kia, thân ái người mẹ nuôi.”

Tay hẳn hơi hơi về phía trước, tiểu tử kia ngay tại Hạnh Nhược Thủy trên mặt ấn một cái nước miếng ước số. Tiểu tử kia hình như là làm cái gì rất giỏi đại sự dường như, ở Ứng Trường Không trên tay duỗi chân dặng cánh tay, miệng còn phát ra hưng phấn thanh âm, đem mọi người đều đậu nở nụ cười.

“Thói quen là tốt rồi. Tiểu gia hỏa này hiện tại nhìn thấy ai đều có thể đồ người ta về mặt nước miếng, hoặc là thân thủ bắt người gia mặt bắt người gia tóc. Người đừng nhìn hẳn còn nhỏ, bắt lại thật đúng là rất đau. Về sau a, khẳng định là nghịch ngợm hầu một cái, có phải hay không? Có phải hay không a?” Đàm Bội Thi đem mặt tiến đến trước mặt hẳn, làm khoa trương biểu tình.

Tiểu tử kia quả nhiên càng hưng phấn, cánh tay chân nhi dặng càng hoan.

Ứng Trường Không rõ ràng đem ăn cơm tiểu cái bàn đặt ở Hạnh Nhược Thủy trước mặt, lại điểm thượng mềm mại gì đó, làm cho tiểu tử kia ngồi ở mặt trên. Hẳn một cái cánh tay theo vai hẳn sau nắm cả, để tránh hẳn chiết cổ cột sống.

Tiểu Nhạc Nhạc trông mắt nhanh như chớp chuyển, chỉ chốc lát mà bắt đầu khuynh thân đi phía trước, thân thủ đi bắt Hạnh Nhược Thủy quần áo cùng tóc. Xem ra, hẳn còn muốn đứng lên, đáng tiếc chân còn chưa đủ khí lực. Nhéo một phen tóc, sử chừng kính xả, mừng rỡ phát ra nha nha thanh âm.

Bốn đại nhân đều cười ra tiếng đến, quả nhiên thực nghịch ngợm.

Đàm Bội Thi bọn họ cũng không dài bao lâu liền ly khai, bởi vì Nhược Thủy tinh thần còn không phải rất hảo, dựa vào lâu cũng sẽ mệt.

Bọn họ vừa ly khai, Ứng Trường Không liền giúp đỡ nàng nằm xuống đến. Chỉ chốc lát, nàng liền đang ngủ. Ứng Trường Không tắc thay nàng nắm bắt hai cái đùi, làm cho nàng ngủ càng thoải mái một ít.

Qua không bao lâu, phòng bệnh ngoại lại tới nữa một khác ba nhân, là Ứng gia ba vị trưởng bối.

Đầu tiên đi vào đến là lão gia tử, nhất quán chấp tay sau lưng, nhưng trên mặt biểu tình vẫn là có chút cấp. Vừa tiến đến liền hỏi:”Ta cháu dâu thế nào?” Hẳn đánh giấc xuất thân nhân, nói chuyện đều là rỗng. Đây nhất rỗng, Hạnh Nhược Thủy nhất thời nhú mày ưm một tiếng, tựa hồ muốn tỉnh.

Nhưng hẳn là gia gia, ai dám nói cái gì? Nói sau, hẳn cũng không phải cố ý.

Ứng Trường Không vội vàng giống mang đứa nhỏ như vậy cách chặn vỗ vỗ nàng, nàng lẩm bẩm một tiếng, lại đang ngủ. Nàng thân thể khó chịu, ngủ hội đỡ.

Ba cái lão nhân nhìn này một màn, đều là ngạc nhiên. Lão gia tử tắc có chút ngưng ngung.

“Gia gia, phụ thân, mẹ, các người ngồi đi. Nàng bị tiêm vào jrsr được tề, tứ chi bủn rủn chết lặng khó chịu, đang ngủ hội đỡ, cho nên làm cho nàng ngủ nhiều một hồi.” Ứng Trường Không đem ghê dạn xong, làm cho bọn họ ngồi xuống.

Dương Tử Vân tắc bắt tay lý gì đó buông đến, đi vào bên giường, thân thủ sờ sờ Nhược Thủy mặt.”Xem ra, nàng ăn không ít đau khổ a, thật sự là cái đáng thương đứa nhỏ.”

“Mẹ, vậy người về sau liền nhiều đau nàng một ít đi.” Ứng Trường Không lập tức nói tiếp.

Dương Tử Vân nghe hẳn nói:”Nói người có con dâu đã quên nường, người còn không chịu thừa nhận. Con của ta vợ ta tự nhiên hội đau, còn dùng người mỗi ngày nhắc nhở.”

Ứng Trường Không sờ sờ cái mũi, không nói lời nào. Từ lần trước sau, hẳn nhưng là thông minh, đừng lão ở nường trước mặt che chở vợ, đỡ phải nàng ghen tị.

“Đúng rồi, nàng bị tiêm vào cái kia cái gì được tề, có thể hay không có di chứng? Đối nhau đứa nhỏ ảnh hưởng?” Tuy rằng nói yêu thương Hạnh Nhược Thủy, nhưng Dương Tử Vân cũng không quên nhớ chính mình ôm tôn tử nguyện vọng.

“Thầy thuốc nói qua vài ngày thì tốt rồi, không có cái gì di chứng, bởi vì nàng chỉ bị tiêm vào một lần. Về phần đối nhau đứa nhỏ có hay không ảnh hưởng, ta không có hỏi.” Hắn chỉ cần nàng nhân hảo hảo, cho dù không sinh đứa nhỏ cũng không quan hệ.

Dương Tử Vân cũng không phải là nghĩ như vậy, vội vàng đứng lên.”Ta đi tìm thầy thuốc hỏi một chút.”

Ứng Trường Không vốn tưởng ngăn cản nàng, sau lại vẫn là quên đi. Hắn hiểu biết chính mình mẫu thân, nếu nàng không có tự mình đi hỏi một chút, nàng sẽ không chết tâm.

Lão gia tử tầm mắt theo trên giường Hạnh Nhược Thủy chuyển tới Ứng Trường Không trên mặt, hỏi:”Cổ gia kia nha đầu, xử lý tốt sao?”

Ứng Trường Không thực hiểu được, gia gia chỉ sợ đã sớm biết được tin tức, chính là này vừa hỏi không biết dụng ý. Hắn chỉ nói:”Về sau nàng sẽ không lại có cơ hội thương tổn Nhược Thủy.”

“Ân, vậy là tốt rồi.” Lão gia tử gật gật đầu. Một lát sau, hắn còn nói,”Điểm này, người không bằng ba người.”

Thượng tướng đại nhân thực vô tội bị liên lụy, nhưng rất nhanh hắn lại rất đắc ý. Bởi vì, này kỳ thật chính là khen ngợi, tuy rằng này khen ngợi không thuộc loại công tác thượng.

Ứng Trường Không hiểu được, phụ thân lao thẳng đến mẫu thân bảo hộ rất khá. Điểm này, hắn quả thật không có làm hảo, so với bất quá phụ thân rồi.

Lão gia tử lại từ từ nói:”Bất quá, này cũng không đâu có. Có lẽ với người mẹ bên kia không có gì vướng bận, mà Nhược Thủy bên người ràng buộc nhiều lắm có liên quan. Nha đầu kia a, rất thiện lương, gì sự tình đều hướng chính mình trên người lăm, ngược lại hại chính mình.”

“Ta sẽ hảo hảo cùng nàng đàm.”

Ứng chấn bang thế này mới vừa lòng dường như gật gật đầu. Đứng lên, nói:”Nếu nàng không thoải mái, khiến cho nàng hảo hảo nghỉ ngơi đi. Chúng ta đi về trước, chờ tối nay lại đến xem nàng. Nghe nói Phúc An cái kia tiểu tử kia đã ở Z thị là đi?”

“Là, bọn họ hiện tại ở bộ đội. Gia gia, người cùng mẹ cùng phụ thân tới trước trong nhà đi trụ hạ, ta lập tức làm cho người ta đem tiểu tử kia đưa lại đây.”

“Hảo. Ta cũng có hảo một đoạn ngày không hắn, quái tượng.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Thượng tướng cùng Ứng Trường Không trong lúc đó rất ít có nói chuyện với nhau, hắn là điển hình cái loại này nghiêm khắc không thể lại nghiêm khắc phụ thân, luôn luôn bắt cầu ngôn tiểu. Thẳng đến rồi đi phòng bệnh, hắn cũng không nói chuyện, chỉ gật đầu một cái.

Ứng Trường Không đã muốn thói quen.

Hai nam nhân ở cửa chờ, chỉ chốc lát Dương Tử Vân liền vô cùng cao hứng đã trở lại, thầy thuốc nói, sẽ không đối nhau đứa nhỏ có ảnh hưởng. Chỉ cần hảo hảo bổ thân thể, tin tưởng rất nhanh có thể hoài thượng.

Kia thầy thuốc hiển nhiên là cá nhân tinh, như vậy một câu, nói thẳng đến Dương Tử Vân tâm khảm lý đi.

Dương Tử Vân lướt qua cửa nhân, tiến vào nhìn chính mình con, còn thân thủ giặt nhẹ hắn góc áo.”Người hảo hảo chiếu cố Nhược Thủy, làm cho nàng chạy nhanh giao thân xác dưỡng hảo, chúng ta đều chờ nàng cấp Ứng gia sinh cái béo tiểu tử đâu.”

“Hảo. Mẹ, gia gia bọn họ nói trước lệ cảnh hoa viên, người muốn cùng bọn hắn cùng nhau hồi sao?” Ứng Trường Không sợ Nhược Thủy vừa tỉnh đến, mẫu thân cũng chỉ cố nói đứa nhỏ, bị thương Nhược Thủy tâm.

“Không được, ta lại đãi một hồi.” Dương Tử Vân chạy đến cửa.”Ứng Chí Huân, người cùng ba đi về trước đi. Ta lại bồi theo giúp ta con dâu, các người đi về trước đi.”

Thượng tướng không lớn tình nguyện cùng vợ tách ra, nhưng vẫn là ngoan ngoãn theo lão phụ thân cùng nhau ly khai.

Dương Tử Văn đi vào bên giường, xoay người sờ sờ Hạnh Nhược Thủy trên mặt ứ thanh.”Này Cổ Tranh thật là xấu. Này may mắn tìm trở về , nếu không cũng thật muốn cấp người chết.”

Ứng Trường Không lời kéo nàng ngồi xuống, thân thủ nắm ở cửa nàng đầu vai.”Mẹ, giống như thủy tinh, nàng không chủ động đề, người cũng đừng đề Cổ Tranh chuyện tình, được không?” Có sự tình sẽ từ nó đi qua, mà không phải tưởng cừu hận dường như ghi tạc trong lòng.

“Mẹ biết, mẹ lại không ngốc.” Dương Tử Văn bắt mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái.

Ứng Trường Không vuốt cái mũi, giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo.”Mẹ, ta không phải cái kia ý tứ. Còn có mẹ, ta cầu người chuyện này tình.”

“Sự tình gì? Người ở bên ngoài dưỡng nữ nhân, muốn mẹ người thay người gạt?” Dương Tử Văn nghe được con nói cầu nàng, nhất thời sẽ kính . Nàng người này tử, từ nhỏ đến lớn cũng không vài lần cầu của nàng. Nay thật vất vả dãi cơ hội, làm sao bỏ được liền như vậy buông tha.

“Mẹ!” Ứng Trường Không phi thường bất đắc dĩ, hẩn biết mẫu thân trò đùa dai ước số tác quái .”Ta nghĩ theo giúp ta gia Nhược Thủy còn ngại thời gian không đủ, làm sao có thời gian tìm nữ nhân khác!”

Dương Tử Văn quyết quyết miệng, không cho là đúng.”Kia cũng không nhất định nga. Nói không chừng người nói cho nàng ra nhiệm vụ thời điểm, đang theo nữ nhân khác ở chỗ nào lêu lổng đâu. Trong TV không đều như vậy diễn sao, mỗi ngày cùng lão bà nói ta vội vàng cùng người nào hộ khách ăn cơm đâu cái gì, này đều ăn đến tiểu thư kia đi.”

“Mẹ, ta đến tốt cùng có phải hay không người con, có người như vậy cấp chính mình con khẩu tội danh sao? Một hồi Nhược Thủy tỉnh lại hiểu lầm , ta phải đi cùng ba nói, người ở bên ngoài có người, hừ.” Mẫu thân xấu lắm, hẩn cũng xấu lắm. Dù sao có Nhược Thủy sau, hẩn đều không cần mặt thiết nhiều trở về.

Dương Tử Văn thân thủ liền kháp hẩn.”Tử đứa nhỏ, cũng dám phá hư ba người mẹ nó cảm tình, cũng không sợ tao trời phạt.”

“Vậy người còn muốn phá hư con con dâu cảm tình, người sẽ không sợ a?”

“Ta kia không phải hay nói giỡn sao?”

“Ta đây cũng là hay nói giỡn.”

“Ta có thể hay nói giỡn, người không được.”

“Dựa vào cái gì?”

Dương Tử Văn một cái mao hạt dễ đưa cho hẩn, hai tay nhất chống nạnh.”Bằng ta là mẹ người!”

Ứng Trường Không không phản đối, đành phải sờ sờ cái mũi.”Vậy được rồi, ai cho người là ta mẹ.”

“Như thế nào, có ta này mẹ thực ủy khuất người sao? Về mặt không tình nguyện, đáng đánh đòn !” Dương Tử Văn khó được cùng con đấu một hồi miệng, đều luyện tiếc đã xong.

Ứng Trường Không lắc đầu.”Ta nào dám a. Ta muốn là có cái kia đảm, người nhất cáo trạng, ta phải gia pháp hầu hạ . Này sinh ý một lớn.”

“Hừ, người này tử đứa nhỏ! Người nói không cái kia đảm, cũng chính là có cái kia tâm ! Lão thiên gia a, như thế nào sinh như vậy cái không lương tâm hồn tiểu tử a!” Nghiến răng nghiến lợi , kháp hẩn cánh tay. Cánh tay kháp bất động, lại sửa kháp địa phương khác.

Ứng Trường Không đối mẫu thân càn quấy hết chỗ nói rồi.”Tốt lắm mẹ, chúng ta không náo loạn, ta với người nói đứng đắn đâu.”

“Nói cái gì?” Dương Tử Văn phần nộ ngừng thủ, lão đại mắt húng.

Ứng Trường Không bắt lấy mẫu thân thủ, nhìn nàng.”Mẹ, giống như thủy tinh, người đừng cùng nàng nói sinh đứa nhỏ chuyện tình, được không? Nàng không phải cái loại này không sinh đứa nhỏ nữ nhân, chính

nàng trong lòng cũng tưởng muốn đứa nhỏ . Lại là nhìn trúng y lại là xem internet cái gì, đều ở tra phương diện này chuyện tình. Có đôi khi gọi điện thoại, nhắc tới đứa nhỏ còn thực mất mát. Cho nên chúng ta thuận theo tự nhiên, không cần luôn đề, na hội cấp nàng quá lớn áp lực. Thầy thuốc cũng không nói, áp lực tâm lý đại cũng sẽ không dễ dàng hoà thượng, là đi?”

“Mẹ biết, ta không đề cập tới.” Dương Tử Vân lúc này nhưng thật ra sáng khoái đáp ứng rồi. Nàng cũng nhìn ra được đến, Hạnh Nhược Thủy là thật tưởng sinh đứa nhỏ, không cần nàng đến bức.

Ứng Trường Không loan loan khoe miệng.”Cảm ơn mẹ, mẹ người thật tốt!”

“Thiết! Có cầu cho của ta thời điểm liền mẹ người thật tốt, nếu không chính là người này lão thái bà.” Dương Tử Vân cười đến thực sáng lạn. Tuy rằng con đã muốn trưởng thành, có chính hấn gia chính mình thế giới . Khả trên đời này, người nào làm mẫu thân không hy vọng có thể cùng con nhiều hơn thân cận? Đây có lẽ cũng là bà tức trong lúc đó thường xuyên thủy hỏa bất dung nguyên nhân, bởi vì đều muốn tốt đến này nam nhân càng nhiều chú ý, cố tình nhất định phân nhất bộ phân ra đi.

“Nào có! Ở trong lòng ta, mẹ ta vẫn đều là cái ngoại tại xinh đẹp nội tâm nhiệt tình thiện lương nhân.” Ứng Trường Không ở cùng mẫu thân ở chung trong quá trình, càng ngày càng thuận buồm xuôi gió . Mẫu thân cũng là nữ nhân, cũng là cần đỡ .

Dương Tử Vân cười trạc hấn mặt, không nói cái gì nữa. Nhưng tâm tình, hiển nhiên tốt lắm.

Hai người còn nói một ít cái khác, thời gian liền lưu bay nhanh. Trên giường nhân cau mày, thân yin đứng lên, tựa hồ rất thống khổ.

“Nàng làm sao vậy? Ta đi kêu một tiếng!” Dương Tử Vân bỗng nhiên đứng lên, xoay người sẽ ra bên ngoài chạy.

Ứng Trường Không vội vàng một phen giữ chặt nàng.”Mẹ, không cần. Đây là di chứng, thầy thuốc cũng không có biện pháp .” Vừa nói, một bên xốc lên chăn thuận thực thay nàng nắm bắt hai cái đùi.

“Đây là muốn làm gì?” Dương Tử Vân khó hiểu nhìn hấn.

“Thầy thuốc nói như vậy tử giúp nàng vượt ve, nàng cảm giác hội hảo rất nhiều.”

“Nga.” Dương Tử Vân nhìn một hồi, chính mình cũng đứng ở bên giường, thay Hạnh Nhược Thủy xoa bóp cánh tay.

Ứng Trường Không trừu không nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, trong mắt đều là cảm kích. Rất nhiều thời điểm, mẫu thân đều là đặc tốt. Chính là ngẫu nhiên có nàng không hài lòng thời điểm, mới có thể thích càn quấy.

Mẫu tử hai đồng tâm hiệp lực, néo một thời gian, Hạnh Nhược Thủy quả nhiên sẽ không lại khó chịu hừ hừ .

Dương Tử Vân dừng lại, cánh tay đều có chút toan .”Ai nha, không nghĩ tới như vậy xoa bóp cư nhiên như vậy cố sức. Đây làm mát xa nhân, thật đúng là lợi hại.”

“Bọn họ kia đều là trường kỳ huấn luyện kết quả.” Ứng Trường Không lại néo một hồi, mới ngừng lại được. Lại đem chăn xả lại đây, thay nàng cái hảo.

Dương Tử Vân đá cánh tay, xem con cẩn thận động tác. Hấn càng ngày càng giống phụ thân , phụ tử hai đều là có thể đem vợ đau đến trong lòng sưng đến thiên người trên.

Mẫu tử hai mới từng từng cánh tay, không bao lâu Hạnh Nhược Thủy liền tỉnh.

“Khát không khát, muốn hay không uống nước?” Ứng Trường Không đem nàng nâng dậy đến, đem thủy đưa đến miệng nàng bên.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới chú ý tới, Dương Tử Vân đã ở. Việc xả ra tươi cười, nói:”Mẹ, người cũng tới rồi.”

“Ai. Hảo hảo nghỉ ngơi, rất nhanh có thể tốt lắm.” Dương Tử Vân hạ thấp người ngồi ở bên giường, nâng thủ thay nàng đẩy ra trên mặt phát.”Nhược Thủy, người chịu ủy khuất .”

“Mẹ.....” Hạnh Nhược Thủy trực tiếp liền khóc. Nàng là ủy khuất, toàn thân đều khó chịu, trong lòng thực ủy khuất.

Ứng Trường Không đau lòng ôm nàng.

Dương Tử Vân cũng vội vàng lấy khăn tay thay nàng lau nước mắt.”Mau đừng khóc , khóc không thoải mái. Về sau a, chúng ta không bao giờ nữa cho người chịu ủy khuất , a.”

Hạnh Nhược Thủy chảy nước mắt gật gật đầu, nàng thật không có lớn tiếng khóc.

“Đến đây đi, uống trước điểm thủy nhuận nhuận yết hầu.” Ứng Trường Không bài quá của nàng mặt, lại uy nàng uống nước.

Hạnh Nhược Thủy cũng thật sự khát , cô lỗ cô lỗ uống lên nhất hơn phân nửa cái chén.”Tốt lắm, không uống .” Nhìn nhìn Dương Tử Vân, ngượng ngùng đỏ mặt. Nàng tưởng giặt nhẹ Ứng Trường Không góc áo đến ám chỉ, nhưng là thủ không lực.

“Làm sao vậy?” Như vậy rõ ràng biểu tình, Ứng Trường Không sao có thể nhìn không tới.

Hạnh Nhược Thủy mặt càng đỏ hơn, ngập ngừng nói:”Ta, ta nghĩ đi toilet.”

Nghe vậy, Dương Tử Vân đều nở nụ cười.”Người này hài tử gốc, ta và người đều là nữ nhân, hẳn là người trợ phụ, này có gì ngượng ngùng . Hiện tại không phải còn có khoa phụ sản thầy thuốc là nam đâu, muốn thực dụng phải, chẳng lẽ không sinh sao?”

“Kia khẳng định đổi một cái!” Nói chuyện là Ứng Trường Không. Người khác vợ có thể cho nam thầy thuốc xem, hẳn cũng không nguyên ý. Trên đời này cũng không phải chỉ có một khoa phụ sản thầy thuốc!

Hạnh Nhược Thủy vô tâm tình lý hội này, nàng cấp.

“Tốt lắm, chạy nhanh cho người vợ đi toilet, mẹ đến bên ngoài đi vừa đi.” Nói xong, nàng nhân liền đi ra ngoài, còn đem cửa cấp quan thượng.

“Vợ, thượng nhỏ (tiểu nhân) vẫn là đại .” Ứng Trường Không biên hỏi biên xốc lên chặn, trên mặt không có gì biểu tình, giống như loại chuyện này tự nhiên nhất bất quá .

Hạnh Nhược Thủy nhỏ giọng nói một cái “Đại” Tự, này cũng là nàng ngượng ngùng nguyên nhân. Đừng nói ở trong bệnh viện có hay không tọa liền thức bình nước tiểu, chính là có, nam nhân cũng không khả năng tiến vào nữ nhân toilet a. Đến cuối cùng, chỉ có thể là ở phòng bệnh nội giải quyết.

Ứng Trường Không khuyên thân ái nàng, nói:”Ta là người lão công, này có cái gì hảo thẹn thùng .” Có đôi khi chiến hữu bị trọng thương, bọn họ còn có thể vì hắn đem thử đem nước tiểu đâu, ai cũng không có cảm thấy ngượng ngùng hoặc là khó chịu.

Chờ ép buộc xong rồi, Hạnh Nhược Thủy mặt đều có thể giọt xuất huyết đến. May mắn hương vị không tính quá nồng, nếu không nàng cũng chưa mặt gặp người .

Ứng Trường Không ở trong phòng vắng lên không khí làm sạch tề, lập tức liền mùi thơm ngát một mảnh. Hắn lại đi toilet cấp nàng đánh tới một chậu nước, thay nàng cẩn thận lau mặt lau tay chân.”Có đói bụng không?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu. Buổi sáng ăn đến bây giờ, đều đã qua giữa trưa , quả thật hơi đói.

“Muốn ăn cái gì? Ta lập tức đi mua.” Ứng Trường Không một tay ôm nàng, làm cho nàng ở chính mình trong lòng thoải mái mà dựa vào. Tay kia thì xoa bóp của nàng chân.

“Cái gì đều có thể.” Hạnh Nhược Thủy toàn thân cũng không thoải mái, kỳ thật khẩu vị cũng không tốt, nhưng tổng không thể bị đói không ăn. Nếu không có hắn cùng, nàng thật sự muốn khóc cái thiên hôn địa ám. Vẫn nghĩ đến đau đớn là thống khổ nhất , không nghĩ tới loại này bủn rủn chết lặng cảm giác càng thống khổ.

“Hảo, vậy người nằm một hồi, ta lập tức đi mua.”

Ứng Trường Không đang muốn ôm nàng ở trên giường nằm xuống, Dương Tử Vân cầm này nọ vào được." Các người nhất định đói bụng đi, ta mua cơm, chạy nhanh ăn đi. Trường Không chính người ăn của người, ta đến uy Nhược Thủy. Ta còn mua canh gà, Nhược Thủy uống trước điểm canh thế nào?"

"Hảo." Hạnh Nhược Thủy cười cười." Mẹ, cảm ơn người."

Dương Tử Vân sờ sờ đầu nàng, nói:" Hài tử ngốc, người một nhà còn luôn như vậy tạ đến tạ đi. Đến, ăn canh." Nói xong đem canh đưa đến miệng nàng bên, nàng riêng làm cho trong điểm nhân đem canh cấp biến thành ẩm áp mang về đến, vừa vận cửa vào.

"Mẹ, người một người theo B thị tới được sao?" Nàng tỉnh lại có một đoạn, cũng chưa nhìn đến gia gia cùng công công.

"Người gia gia cùng ba người đều đến đây. Chúng ta đến thời điểm người vừa vận đang ngủ, bọn họ nhìn người nhất thời bán hội còn không hồi tỉnh, lại sợ âm ỷ đến người, hãy đi về trước gia. Lại tối nay, phỏng chừng bọn họ sẽ lại đây."

"Nga." Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, trong mắt có điểm ướt át. Loại này bị người nhiều như vậy quan tâm cảm giác thật tốt!

Ứng Trường Không sớm ăn xong rồi chính mình đồ ăn, đem uy Nhược Thủy nhiệm vụ nhận lấy. Thỉnh thoảng còn nhìn đến hẩn lấy khăn tay thay Nhược Thủy lau khóe miệng, còn chiếu cố đặc biệt khuông giống dạng.

Hạnh Nhược Thủy khẩu vị không tốt, uống lên chén nhỏ canh, lại ăn một chút cơm là đủ rồi.

Ứng Trường Không buông bát đĩa, rửa tay. Sợ nàng tọa lâu lại khó chịu, lại thay nàng vuốt ve đứng lên.

"Không có việc gì, ta còn có thể chịu được." Hạnh Nhược Thủy nhìn hẩn rất bận rộn, cũng có chút đau lòng. Nhưng là, bị hẩn loại này xoa bóp, thật sự hội thoải mái rất nhiều.

Dương Tử Vân cười cười nói:" Bọn họ tham gia quân ngũ khí lực lớn đâu, người đau lòng hẩn làm gì."

"Ta....." Hạnh Nhược Thủy cúi đầu coi trọng giáo, không biết như thế nào trả lời.

Đúng lúc này, ngoài cửa một trận xôn xao. Chỉ chớp lát, còn có một cái tiểu thân ảnh cùng tiểu báo tử dường như vọt vào đến.

"Mẹ!" Hô to một tiếng, Ứng Phúc An cùng tiểu báo tử dường như liền xoay người thượng giường. Bỏ nhào vào Hạnh Nhược Thủy trong lòng, kêu cái không ngừng," Mẹ mẹ mẹ mẹ"

....."

Mọi người đều nhin không được nở nụ cười.

Hạnh Nhược Thủy đầu hẩn nói:" Ai nha, chúng ta Tiểu Phúc An thành học lại cơ." Thật dài một đoạn thời gian không gặp nàng, Hạnh Nhược Thủy rất muốn hẩn. Nhưng là hiện tại chính mình động đều không động đây, muốn ôm ôm hẩn đều làm không được, trong lòng thắc khó chịu.

Phúc An khanh khách cười, hẩn biết học lại cơ là cái gì." Mẹ, người xấu đánh người sao? Nàng thật là xấu!" Tiểu tử kia quỳ gối trên giường, thân thủ sờ sờ trên mặt hẩn ứ thanh.

Hạnh Nhược Thủy cười cười." Đúng, nàng thật là xấu, về sau chúng ta cũng không để ý nàng. Đến, thành thật nói ẹ, có nghĩ là mẹ a?"

"Tưởng!" Tiểu tử kia ôm của nàng cổ, cùng nàng thân cận." Mẹ, người như thế nào cũng không đến xem ta nha?" Cái kia "Nha" Tự bị hẩn tha dài quá âm, tràn đầy làm nũng hương vị.

"Mẹ có chuyện muốn việc, không có thời gian, cho nên không nhìn Tiểu Phúc An. Tiểu Phúc An sinh mẹ khí không có?" Nàng nhẹ nhàng giật giật đầu cùng hẩn cái trán tướng ma sát, đây là nàng duy nhất năng động bộ vị.

"Không có. Ta yêu nhất mẹ." Tiểu tử kia miệng khả ngọt.

Viên Mộng cùng ứng chấn bang bọn họ vào thời điểm, chợt nghe đến tiểu tử kia lại đang nói lời hay.

Viên Mộng lên đường:”Ứng Phúc An đồng học, người lại ở nơi nơi quán mê canh .” Vừa nói, vừa đi đến bên giường.

Phúc An khanh khách cười, hần thường xuyên bị mẹ nói như vậy.

“Nhược Thủy, cảm giác thế nào? Thực thực xin lỗi, là chúng ta liên lụy người .” Viên Mộng bắt lấy tay nàng, cũng nghe nói nàng bị tiêm vào cái gì được tề tay chân chết lặng bần rần, cho nên theo bản năng xoa bóp tay nàng cổ tay.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Không có việc gì , qua ngày mai thì tốt rồi. Đây không phải các người lỗi, đừng nghĩ nhiều như vậy. Trọng yếu nhất là, hiện tại chúng ta cũng chưa sự .”

Nói xong lại chuyển hướng cửa.”Gia gia, ba, các người cũng đến đây.”

Ứng chấn bang ha ha cười, nói:”Gia gia mỗi lần nhìn thấy người đều hoạt bát hiểu động , lúc này như vậy im lặng, ta cũng thật không thói quen. Chạy nhanh hảo đứng lên, gia gia còn chờ người theo giúp ta chơi cờ đâu.”

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, có điểm ủy khuất nói:”Gia gia cũng chỉ nhớ rõ tìm người gia chơi cờ, tuyệt không quan tâm người ta!”

“Quý tinh tiểu nha đầu, đồ tróc khởi gia gia lỗi trong lời nói đến đây là đi?” Ha ha cười, còn nói,”Chạy nhanh hảo đứng lên, nếu không ta cần phải gia pháp hầu hạ .”

“Gia gia khi dễ mẹ, xấu xa!” Ứng Phúc An lớn tiếng nói, đôi tròng lưu viên. Hần biết gia pháp hầu hạ là muốn đánh người .

Mọi người đều ha ha nở nụ cười. Tiểu tử kia còn cùng trước kia giống nhau, mặc kệ ai ở, đầu tiên che chở đều là Nhược Thủy.

Viên Mộng tắc xoa bóp hần khuôn mặt nhỏ nhắn, phê bình hần nói:”Không thể đối thái gia gia vô lễ, thái gia gia là theo mẹ hay nói giỡn . Ngoan, mau cùng thái gia gia xin lỗi.”

“Thái gia gia, thực xin lỗi.” Tiểu tử kia ngoan ngoãn nói khiếm, mắt to ngập nước chọc người yêu.

Ứng chấn bang còn cổ nghiêm mặt, đầu hần nói:”Khả thái gia gia vẫn là tức giận, làm sao bây giờ?”

Ứng Phúc An mắt to nhanh như chớp chuyển, sau đó cười kêu đứng lên.”Ta đây bồi thái gia gia chơi cờ, thái gia gia không cần tức giận được không?” Hần nghe được vừa rồi ứng chấn bang trong lời nói, hơn nữa hần vốn chỉ biết thái gia gia thích chơi cờ.

“Hảo là hảo, nhưng là người hội chơi cờ sao?” Ứng chấn bang cũng là ngoạn tâm nổi lên. Nhân thôi, đến nhất định tuổi cũng chính là cái đứa nhỏ.

Ứng Phúc An thành thật lắc đầu. Sau đó còn nói:”Thái gia gia, người dạy ta , người dạy ta ta sẽ .”

Lần này, mọi người lại nhịn không được nở nụ cười. Tiểu gia hỏa này, càng ngày càng thông minh.

Có tiểu tử kia ở, phòng bệnh truyền ra một trận một trận tiếng cười, người ta y tá đều mà nói hai lần. Nếu không có bối cảnh có dựa vào sơn, khả năng sẽ ai mắng ai đuổi ra đi.

Lại làm ầm ĩ một trận, nhất mọi người trở về đi. Liền Viên Mộng giữ lại, trong lòng nàng còn áy náy đầu.

Ứng Trường Không biết bọn họ hai có chuyện nói, liền đem nhất mọi người đưa đi xuống lầu, đem không gian lưu cho các nàng.

“Đừng một bộ khổ đại cừu thâm bộ dáng, ta này không phải không có việc gì sao?” Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười. Vừa mới như vậy cãi nhau , nàng cũng chưa chú ý tới thân thể khó chịu. Sống quá ngày mai, hết thấy thì tốt rồi.

Nói là như thế này nói, Viên Mộng vẫn là cảm thấy đúng không dậy nổi nàng. Cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng mà nắm bắt.”Ta cảm thấy đặc thực xin lỗi các người. Trước kia muốn các người giúp ta dưỡng đứa nhỏ, lần này còn hại người chịu nhiều khổ cực như vậy đầu. Ta.....”

“Này cũng không phải của người sai. Đừng quên, Tiểu Phúc An cũng là hài tử của ta. Mẫu thân vì đứa nhỏ làm cái gì, kia đều là thiên kinh địa nghĩa.” Muốn nàng thấy chết mà không cứu được, nàng là như thế nào cũng làm không đến.

Viên Mộng trong mắt rưng rưng, gắt gao nắm tay nàng.”Cảm ơn người, Nhược Thủy. Có thể nhận thức người, nhất định là ta đời trước đã tu luyện có phúc.”

“Kia chúng ta đời này còn phải cùng nhau hảo hảo sửa sửa, kiếp sau liền có năng lực nhận thức.” Hạnh Nhược Thủy cười đầu nàng. Bất quá, nàng cũng là thiết tình thích Viên Mộng.

“Hảo.” Viên Mộng cũng cười. Nàng thiết tình hy vọng có kiếp sau, nếu có kiếp sau, như vậy nàng là có thể tìm được của nàng khả năng.

Chờ Ứng Trường Không trở về, Viên Mộng liền ly khai phòng bệnh. Vừa ra phòng bệnh, nàng hãy thu tươi cười, dùng sức thở ra một hơi. Chậm rãi đi xuống dưới, tinh thần có chút phiêu cách.

“A –” Thiếu chút nữa cùng phía dưới đi lên nhân đánh lên, nàng một cái lắc mình dưới chân không xong, mắt thấy sẽ ngã sắp xuống, sợ tới mức một tiếng kêu sợ hãi. Nàng cũng bất chấp nhiều như vậy, trực tiếp liền đỡ đối phương đầu vai.

Nàng cúi đầu, phía dưới nhân ngẩng đầu, xấu hổ liền như vậy đã xảy ra.

Hai môi tương tiếp, hai người đều choáng váng dường như định ở tại thang lầu thượng.

118. Chương 118: Không Được Mơ Ước Lão Bà Của Ta

Trang Dịch Sính ở nước ngoài được đến tin tức thời điểm, Hạnh Nhược Thủy đã muốn bị cứu đi. Tuy rằng biết nàng đã muốn an toàn, cũng rõ ràng đã muốn nói qua buông tha cho, lại vẫn là nhịn không được đến xem vừa thấy.

Z thị không có quốc tế chuyến bay, cho nên hẳn là về tới T thị lập tức lại mua phiếu bay đến Z thị đến. Phong trần mệt mỏi, đầy người mệt mỏi, cước bộ vội vàng.

Vốn định chính là xa xa liếc nhìn nàng một cái là tốt rồi, không cần quấy rầy của nàng cuộc sống. Là trọng yếu hơn là, đừng cho kia khóa đã muốn yên lặng tâm lại đẩy lên nhỏ tí tạo không cam lòng hỏa hoa đến. Đã muốn nhịn đau cắt một lần, không cần lại cho chính mình cắt một đao.

Chính là không nghĩ tới vội vàng đi vào phòng bệnh ngoại, vài người thủ. Hắn mới vừa xuất hiện, lập tức bị nhân chặn.

Ứng Trường Không chính ôm Hạnh Nhược Thủy nói lặng lẽ nói đầu, nghe được bên ngoài thanh âm, đi nhanh đi ra.”Đao Ba, làm sao vậy?” Vừa chuyển đầu, liền thấy được Trang Dịch Sính.

Ứng Trường Không cùng Trang Dịch Sính này xem như lần đầu tiên trực tiếp đối mặt. Đối với mơ ước chính mình vợ nhân, Ứng Trường Không luôn luôn hắc nghiêm mặt.

Mà Trang Dịch Sính đối này may mắn được đến Hạnh Nhược Thủy nam nhân, còn lại là ghen tị vạn phần.

Nhưng hai người đều là phi thường lý trí, cho nên không có cầu huyết trình diễn một hồi Trung Quốc công phu tú.

“Ta nghe nói nàng bị thương, thuận tiện lại đây nhìn xem.” Hắn này một thân phong trần mệt mỏi, lập tức liền vạch trần “Thuận tiện” nói dối. Đương nhiên, không có ai hội đem sự tình cấp làm rõ.

Ứng Trường Không tuy rằng không nghĩ làm cho này nhân xuất hiện ở vợ trước mắt, nhưng là hắn đã muốn ở trong này, hơn nữa Nhược Thủy chỉ sợ đã muốn nghe được, chỉ có thể cắn răng nhịn.”Có tâm. Mời vào đến đây đi.”

Hạnh Nhược Thủy ở bên trong chợt nghe đến Trang Dịch Sính thanh âm, cũng có chút lo lắng thượng tá hội cùng hắn khởi xung đột. Nàng vốn định ra tiếng, nhưng lại cảm thấy không ổn. Nghe được thượng tá làm cho người ta tiến vào, nàng thế này mới yên tâm.”Trang tiên sinh.”

Trang Dịch Sính gật đầu một cái, cười cười.”Thực xin lỗi, tới vội vàng, cái gì cũng không mang, chỉ mua điểm hoa quả. Thân thể không có gì trở ngại đi?”

“Đã muốn không có gì sự , phỏng chừng quá hai ngày liền xuất viện , cảm ơn người chạy này một chuyến.” Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn một thân mỗi một, càng phát ra cảm thấy hấn là cái người đáng thương.

“Vây là tốt rồi. Ta đây không quấy rầy người nghỉ ngơi . Hảo hảo tĩnh dưỡng, sớm ngày hảo đứng lên.” Trang Dịch Sính cảm thấy chính mình ngực kia vậy địa phương lại có chút đau, không dám nhiều làm dừng lại.

Hạnh Nhược Thủy nhìn không tới trong lòng hấn suy nghĩ, nhưng biết hấn tất là trong lòng rất khổ .”Hảo. Người lái xe cẩn thận một chút, tái kiến.”

“Tái kiến.” Trang Dịch Sính gật đầu một cái, xoay người rời đi, không còn có quay đầu.

Hấn vừa ly khai, Ứng Trường Không liền cạ lại đây, ôm Hạnh Nhược Thủy lại ở trên người nàng.”Vợ, người là của ta!” Hấn chán ghét luôn có nam nhân mơ ước chính mình vợ!

Hạnh Nhược Thủy biết hấn đang ghen, cười cạ cạ hấn mặt.”Ta vốn chính là của người, cũng là người đem nhân cấp ăn sẽ không tương phụ trách nhiệm ?”

Ứng Trường Không trong lòng về điểm này khó chịu bị lời của nàng cạ đánh tan, vội vàng lâu càng nhanh cho thấy cõi lòng.”Nào có, ta chính là rất tương phụ trách nhiệm , sợ có người theo ta thưởng đâu.”

“Hừ, tính người thông minh. Người nếu dám không phụ trách nhiệm, ta liền đem người tiễn thành thái giám!” Tà tà nghề hấn liếc mắt một cái, hung ác uy hiếp.

Ứng Trường Không nhất thời cảm thấy mỗ cái bộ vị có điểm lạnh.”Vợ, đây chính là người nửa đời sau hạnh phúc đâu, người như thế nào có thể như vậy nhấn tâm?”

“Ai nói nhất định là hạnh phúc? Nói không chừng chính là tai họa!”

Ứng Trường Không một tay lấy nàng đổ lên ở trên giường, thủ ở trên người nàng lại sờ lại niết .”Người nói sau, người nói sau ta sẽ người!”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, không dám thu hấn hổ mao.

Hai người làm ẩm ỉ một phen, trong chớp mắt sắc trời đã muốn ám xuống dưới.

Dương Tử Vân mang theo Phúc An cùng nhau đưa cơm chiều lại đây. Còn chưa tới cửa phòng khẩu đâu, xa xa chợt nghe đến tiểu tử k

ia con bà nó thanh âm.

“Mẹ!” Cùng trước kia giống nhau, ở cửa liền buông ra con bà nó thủ, hô to một tiếng cùng tiểu báo tử dường như liền hướng trên giường lủi, bổ nhào vào Nhược Thủy trong lòng.

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp ôm hấn, chỉ có thể cúi đầu nhìn hấn, ngọt ngào cười. Nàng vẫn rất muốn biết, tiểu tử kia là như thế nào tại kia sao đoán thời gian nội cạ điệu giầy nhảy mà lên .”Có phải hay không lại muốn mẹ ?”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cảm thấy thực vui mừng, qua vài tháng , hấn còn như vậy thân cận nàng. Tựa hồ này mấy tháng phân biệt căn bản không tồn tại, nàng hay là hấn thích nhất mẹ. Nghĩ đến, Viên Mộng nhất định là biên nhiều thiện ý nói dối.

“Ường!” Kêu lại lớn tiếng lại mau, cuối cùng còn mím môi mở to mắt to đối nàng cười. Như vậy, đáng yêu đến bạo.

Hạnh Nhược Thủy cũng không tùy vào lộ ra thật to tươi cười, tạm thời quên mất thân thể thống khổ.”Nhưng là mẹ hiện tại không thể động, không thể ôm một cái Tiểu Phúc An, làm sao bây giờ?”

Ứng Phúc An oai cúi đầu một chút, sau đó hai tay ôm của nàng cổ cạ cạ của nàng mặt.”Như vậy mẹ có thể ôm đến ta !” Ánh mắt sáng trông suốt , rất đặc ý bộ dáng.

“Là nga, nhà chúng ta Tiểu Phúc An thật thông minh!” Hạnh Nhược Thủy giống như thực kinh hỉ nói.

Ứng Phúc An lập tức liền cao hứng , khanh khách tiếng cười quanh quẩn ở trong phòng bệnh, mắt to cười đến loàn loàn . Sau đó hần lại buông ra nàng, quay đầu đi đối với mẹ nội nó nói:”Bà nội, ăn cơm, cấp mẹ ăn cơm!”

“Vậy người xuống dưới, làm cho bà nội uy mẹ ăn cơm.” Dương Tử Vân vươn tay đi, muốn đưa hần ôm xuống dưới. Ứng Phúc An lắc lắc thân thể lắc đầu.

Ứng Phúc An sẽ đỡ lấy Dương Tử Vân thủ , đột nhiên lại thu trở về.”Bà nội, ta uy, ta uy mẹ ăn cơm!” Còn không có được đến bà nội trả lời đâu, lại quay đầu đến xem Nhược Thủy.”Mẹ, ta uy, ta uy được chứ?”

“Phúc An ngoan, người uy không tốt , cho người bà nội uy.” Nói xong theo sau cho hần cầm một cái hoa quả, đưa cho hần.”Đến, người nước ăn quả, bà nội uy mẹ ăn cơm, được không?”

“Không tốt! Ta uy, ta uy thôi!” Lắc lắc tiểu béo thân mình, chính là không chịu thỏa hiệp.

Ba cái đại nhân dở khóc dở cười nhìn hần.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần bướng bỉnh tiểu bộ dáng, thực làm cho người ta đau đến trong khung đi.”Mẹ, người khiến cho hần uy đi. Đứa nhỏ tâm tính, hần cũng liền ngoan một chút, một hồi người làm cho hần uy hần còn không làm đâu.” Phỏng chừng là bình thường là đại nhân uy tiểu hài tử, hiện tại trái ngược, hần cảm thấy rất thú vị.

“Nhưng là hần sao có thể uy được a, để cho hần phi làm người một thân nhất giường không thể.” Dương Tử Vân bắt đắc dĩ lắc đầu.

Ứng Trường Không một tay lấy Tiểu Phúc An ôm lại đây, đặt ở đầu gối thượng.”Người uy cha ăn, bà nội uy mẹ, được không?” Hần rất hiểu biết , tiểu tử kia chính là tướng ngoan.

Quả nhiên, Ứng Phúc An lớn tiếng đầu có. Cầm lấy thìa, thực còn thật sự yếu đồ ăn đặt ở cơm lý, còn giảo giảo mới yếu một chút đưa đến Ứng Trường Không bên miệng.

Ứng Trường Không há mồm hàm , nói một câu:”Ăn ngon thật.”

Ứng Phúc An lập tức liền cao hứng vô cùng, ha ha ngây ngô cười , uy càng hăng say.

Dương Tử Vân cùng Hạnh Nhược Thủy nhìn, cũng không chỗ ở lắc đầu.

Một lát sau, tiểu tử kia liền đem thìa buông đến đây, sờ sờ tay nhỏ bé cánh tay nói:”Đau!” Cánh tay toan , hần nghĩ đến đó là đau.

Ứng Trường Không vội vàng thay hần xoa bóp, lấy quả trái cây cho hần ăn. Hần lập tức liền ôm trái cây, không hề muốn uy cơm .”Phúc An, còn uy không uy cha ăn cơm a?”

“Không uy .” Ôm trái cây, thực rõ ràng lắc đầu, một chút cũng không có do dự càng không không hề không biết xấu hổ.

Ba cái đại nhân đều nhin không được cười ha ha đứng lên.

Uy Hạnh Nhược Thủy ăn cơm, Dương Tử Vân lại ngồi một hồi, liền tính mang tiểu tử kia đi trở về.”Đến đây đi Phúc An, cùng bà nội về nhà.”

Tiểu tử kia lại cưỡng thượng , lắc lắc thân thể không muốn trở về.”Bà nội, không trở về nhà, ta muốn cùng cha mẹ cùng một chỗ.”

Dương Tử Vân nhìn xem con con dâu, lộ ra thực bất đắc dĩ biểu tình.”Mẹ sinh bệnh , cha muốn chiếu cố mẹ, Phúc An ngoan ngoan , không cần cấp cha thêm phiền được không? Trước cùng bà nội cùng nhau về nhà, chúng ta ngày mai ở đến xem mẹ, được không?”

“Không thôi, ta cùng cha cùng nhau chiếu cố mẹ, bà nội.....” Hần hiện tại nói chuyện khả lưu , cho nên mà bắt đầu cò kè mặc cả .

Dương Tử Vân còn muốn nói cái gì, Ứng Trường Không một tay lấy Phúc An ôm lấy đến. Tiến đến hần bên tai, nhỏ giọng nói:”Mau cùng bà nội về nhà, nơi này có yêu quái, buổi tối xảy ra đến ăn tiểu bằng hữu .”

Ứng Phúc An phút chốc trừng lớn ánh mắt, trong ánh mắt rõ ràng tai hại sợ.”Thật sự?”

“Thật sự!” Ứng Trường Không gật gật đầu.”Yêu quái buổi tối sẽ đi ra, ban ngày nó bỏ chạy . Cho nên, người cùng bà nội về nhà, ngày mai rồi trở về, biết không?”

Bị như vậy nhất hù dọa, tiểu tử kia sẽ không nếu lưu lại . Kết quả xuất môn thời điểm, hấn lại sợ hãi , phi lời kéo cha đưa hấn đi xuống.

“Nhược Thủy, ta đây trước mang Phúc An về nhà . Người nếu muốn ăn cái gì, làm cho Trường Không đánh cho ta điện thoại, biết không?”

“Mẹ, ta đã biết. Người trên đường cẩn thận một chút, về nhà cấp Trường Không đánh cái điện thoại.” Hạnh Nhược Thủy không động đậy , đành phải cố gắng cười đến càng sáng lạn một ít.

Dương Tử Vân gật gật đầu, liền đuổi kịp phía trước một lớn một nhỏ.

Trong phòng bệnh lập tức an tĩnh lại, Hạnh Nhược Thủy tựa vào đầu giường, nhìn cửa kính ngạc ngẩn người. Lại nghĩ tới Trang Dịch Sính đến, đối hấn, liền cùng đối Thương Duy Ngã là giống nhau tâm tình. Hai người kia, nàng đều hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc.

Thương Duy Ngã ít nhất còn có một cái Như Minh Nguyệt ở yêu hấn, Trang Dịch Sính lại giống như luôn như vậy cô đơn, nhìn thực đáng thương cảm giác.

“Tưởng cái gì đâu, như vậy chuyên chú?” Ứng Trường Không vừa vào cửa, liền nhìn đến vợ ở ngẩn người, mày vẫn là mặt nhăn . Lao thẳng tới bên giường, thân thủ đem nhân ôm chầm đến, nâng thủ nhu nhu của nàng mày.”Làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, cười lắc đầu. Thương tá tại đây phương diện nhất keo kiệt , cho nên hấn trên cơ bản sẽ không ở trước mặt hấn nhắc tới nam nhân khác tên.”Tiểu tử kia không lại nháo đi?”

“Không có, ngoan ngoãn theo mẹ về nhà . Phỏng chừng hù dọa quá , vừa lên xe liền trốn được mẹ nó trong ngực đi.” Nghĩ đến tiểu tử kia dọa con mèo nhỏ trượt đi bộ dáng, có điểm lo lắng có thể hay không lưu lại cái gì di chứng.

Hạnh Nhược Thủy lườm hấn một cái.”Nếu sợ hãi, nhìn người làm sao bây giờ!”

“Ta lại dễ trở về là được, người lão công lợi hại rất.” Ứng Trường Không rõ ràng đá rơi xuống giường, trên giường đến ôm nàng.

“Thối!” Hạnh Nhược Thủy ở hấn bên gáy cọ cọ.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau, giống nhau kia một hồi kiếp nạn cũng không từng tồn tại, vẫn cứ như vậy hạnh phúc , hơn nữa hội vĩnh viễn hạnh phúc đi xuống.

Hạnh Nhược Thủy thân thể không thoải mái, cho nên không muốn đi đề Cổ Tranh chuyện tình, nhưng trong lòng nàng cũng không có quên nhớ. Cho dù nàng tưởng quên, này trong thân thể khó chịu đã ở nhắc nhở nàng.”Cổ Tranh đâu?”

Nàng biết là Thương Duy Ngã cứu nàng, nhưng vẫn không hỏi Cổ Tranh là chạy, vẫn là bị nắm .

Ứng Trường Không không tiếng động thở dài một hơi.”Đã chết.”

“Đã chết?” Hạnh Nhược Thủy kinh hãi, chẳng lẽ.....”Người giết nàng?”

Ứng Trường Không đỡ lấy nàng, rút ra hai người trong lúc đó khoảng cách, cười sờ sờ của nàng mặt.”Đứa ngốc, đương nhiên không phải. Ta là cái quân nhân, tuy rằng ta thống hận Cổ Tranh, nhưng là ta sẽ không một mình thủ nhân tính mệnh.”

Đương nhiên, ra nhiệm vụ thời điểm ngoại lệ. Không phải người tử chính là ta mất mạng thời điểm, khẳng định chính mình trước còn sống!

Hạnh Nhược Thủy thể này mới yên lòng, nàng chỉ sợ thượng tá xúc động . Đề cập đến chuyện của hấn, thượng tá dễ dàng nhất xúc động .”Đó là ai giết nàng?” Chẳng lẽ là Thương Duy Ngã?

“Không ai sát nàng, là chính nàng tự sát.” Về phần nàng bị nhân luân gian chuyện tình, Ứng Trường Không không nghĩ cùng nàng nhắc tới.

“Nga.” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, vẻ mặt có chút sợ sệt. Trong lòng nàng thực phức tạp, bởi vì nàng cũng thống hận Cổ Tranh, cũng tưởng muốn dạy huấn nàng. Nhưng là nghe được nàng đã chết, giống như lại cảm thấy lại như vậy một chút không đành lòng. Bất quá, tự làm vậy không thể sống, trách không được người khác.

Ứng Trường Không một lần nữa ôm sát nàng.”Đây là nàng gieo gió gặt bão, không phải của người sai.”

“Ta biết, ta cũng sẽ không ngốc đem người khác sai lầm hướng chính mình trên người lăm.” Nàng bất quá là có chút cảm khái thôi, cũng nói không rõ là cảm khái như vậy cường hãn một cái Cổ gia không có, vẫn là cảm khái Cổ Tranh cố chấp thành cuồng đem chính mình đưa vào tuyệt lộ.

Ứng Trường Không cọ cọ đầu nàng đỉnh.”Thân thể khó chịu sao? Ta múc nước cho người lau thân thể đi?”

“Hảo.”

Ứng Trường Không đem nàng phóng ngã vào trên giường, xuất môn múc nước đi.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn trần nhà, trong lòng cảm khái còn không có hoàn toàn tiêu tán. Khư khư cố chấp, nay ngay cả mạng sống cũng không còn, đáng giá sao?

Cổ Tranh đã muốn sẽ không trả lời, ai cũng không biết nàng chấm dứt chính mình sinh mệnh khi, là cái gì dạng cảm thụ. Có lẽ, nàng cũng từng hối hận, chính là ai cũng không biết.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi, không hề tưởng chuyện của hân. Chỉ ngóng trông có thể chạy nhanh hảo đứng lên, loại này giống như tê liệt cảm giác đặc biệt không xong, muốn đem nhân cấp bức điên.

Chỉ chốc lát, Ứng Trường Không liền bưng thủy tiến vào, lại đem siêu lý nước sôi ngã nhất hơn phân nửa đi vào. Đóng cửa lại tạo nên rèm cửa sổ, xóc lên chấn.”Đến đây đi vợ, lau người.”

Hạnh Nhược Thủy là muốn tắm rửa, vừa rồi cũng nên được mau, hiện tại thật muốn cởi quần áo làm cho hân hỗ trợ sát bên người thể, thật là có điểm ngưỡng ngưỡng. Bình thường hân quần quít lấy cùng nhau tắm rửa, ở hân nóng rực dưới ánh mắt, nàng đều cảm thấy cả người không được tự nhiên. Hiện tại cùng con cá đường như vẫn không nhúc nhích nằm ở hân mí mắt hạ, nàng lập tức liền đỏ mặt.

“Mặt đỏ cái gì? Người trên người còn có làm sao ta chưa thấy qua?” Ứng Trường Không buồn cười nhìn nàng, cúi đầu ôm nàng đến đây một cái hôn sâu. Xem nàng thở hồng hộc, cánh môi kiều diễm, mới vừa lòng đem nàng thả lại gối đầu thượng.

Đứng lên, đầu tiên là nhấc khăn mặt thay nàng cẩn thận lau mặt cùng cổ. Hân lau thật sự cẩn thận, một chút một chút lau, như là ở lau nhất kiện bảo bối. Ngẫu nhiên nhìn đến ứ thanh không có tan hết địa phương, hân trong mắt sẽ toát ra hỏa đến, lại đau lòng vô cùng.

Hạnh Nhược Thủy thẹn thùng, cho nên rõ ràng nhắm mắt lại. Chính là mặt cùng thân thể đều nổi lên phần hồng nhan sắc, cùng một đóa hoa nhĩ ở nở rộ đường như.

Ứng Trường Không mỗi lần nhìn đến nàng vợ thẹn thùng khi xinh đẹp, đều có loại không thể khống chế xúc động. Nhưng là hiện tại vợ chính chịu khổ đau, hân nếu còn muốn việc này, liền rất đáng chết. Cho nên vứt bỏ toàn bộ tạp niệm, cởi nàng quần áo, tinh tế chà lau thân thể của hân.

Nguyên bản trắng nõn non mịn da thịt thượng, còn có chút ngoại thương lưu lại loang lổ dấu vết, thoạt nhìn nhìn thấy ghê người. Đụng tới như vậy địa phương, hân không khỏi lần nữa phóng khinh lực đạo, chỉ sợ làm đau nàng.

Chờ lau xong rồi tắm, hân trên trán đã muốn phụ thượng một tầng mồ hôi. Hân vốn khí lực liền đại, cố tình thân thể của hân mảnh mai rất, cho nên lực khống chế nói với hân mà nói chính là cái đại khảo nghiệm.

Mãi cho đến một lần nữa mặc xong quần áo, Hạnh Nhược Thủy mới mở to mắt, cảm thấy một thân đều nhẹ nhàng khoan khoái. Há mồm vốn định nói cảm ơn, đến bên miệng tự thành tươi cười.”Nhìn người một đầu hân, chạy nhanh lau nhất lau. Người cũng đi tắm rửa một cái đi.”

“Hảo. Vậy người ngoan ngoãn nằm, chờ ta trở lại.” Ứng Trường Không làm cho nàng nằm xuống đến, hôn thân của nàng môi.

Hạnh Nhược Thủy bất đắc dĩ nói: "Ta cái dạng này, còn có thể chung quanh tán loạn không thành." Nàng nhưng thật ra tưởng có thể vui vẻ.

Ứng Trường Không chưa nói cái gì, cầm quần áo cùng khăn mặt liền đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, nhẹ nhàng mà thân yin một tiếng. Thân thể rất khó chịu, so với tiền hai ngày còn muốn khó chịu. Nhưng là vì không cho hắn lo lắng, nàng đành phải chịu đựng. Bây giờ hội không có người, nàng mới theo đuổi chính mình một chút nhíu mày, kêu một tiếng.

Ngày mai còn có một ngày, sống quá ngày mai thì tốt rồi! Hạnh Nhược Thủy, người có thể, nhất định phải chống đỡ!

Chậm rãi nhắm mắt lại, trong mắt có chút nóng rực ươn ướt. Nhưng ở vài lần hít sâu sau, lại trợn mắt, liền sạch sẽ trong suốt một mảnh. Thượng tá tắm rửa nhưng là rất nhanh, phỏng chừng sẽ đã trở lại.

Quả nhiên, tiếng bước chân lập tức liền vang lên, môn bị đẩy ra.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, khanh khách cười. "Người khác nếu biết người tắm rửa trước sau cũng không đủ 3 phút, khẳng định muốn hoài nghi người rốt cuộc rửa không có. Khó trách mùa hè thời điểm luôn một thân thối hân, khẳng định là không rửa duyên cớ."

"Vợ, người ghét bỏ ta!" Ứng Trường Không buông trong tay gì đó đi tới, đùa giỡn bảo địa làm ra một bộ ai oán biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi, hừ lạnh một tiếng, xoay quá đi.

Ứng Trường Không phác lại đây, đối nàng giở trò. "Lá gan phỉ a, cứ nhiên dám ghét bỏ lão công. Nói, còn dám không dám, có dám hay không....."

"Không dám, không dám Ôi..... Người không thể khi dễ ta không động đây". Chờ hắn dừng, nàng hàm chứa nước mắt lên án. "Ta vốn liền khó chịu, người còn khi dễ ta."

Ứng Trường Không lập tức liền hối hận, một tay lấy nàng lâm đến trong lòng đến, vuốt ve tay nàng chân. Hắn biết, nàng thân thể chính khó chịu đâu. Thầy thuốc cũng nói thuốc này di chứng chính là càng đến mặt sau càng khó chịu, nhưng qua ngày mai sẽ tốt lắm. "Có hay không hảo một chút?"

"Ân." Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, ở hắn gáy oa lý vụng trộm hít sâu, không cho chính mình khóc đi ra.

Ứng Trường Không dùng cầm cọ cọ đầu nàng. "Nếu khó chịu liền theo ta nói, chúng ta là vợ chồng, còn có cái gì không thể nói. Ta tình nguyện người khóc nói khó chịu, cũng không cần người như vậy tử miễn cưỡng cười vui."

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, đáng thương hề hề hỏi: "Ta thật sự có thể khóc sao?"

"Đương nhiên có thể, khó chịu người liền khóc đi." Ứng Trường Không biết, thân thể không thoải mái thời điểm, khóc vừa khóc hội đỡ.

Hạnh Nhược Thủy liền thật sự bắt đầu khóc thút thít điệu nước mắt, nàng đã muốn nhịn đã lâu, nàng kỳ thật đã sớm muốn khóc, chính là không nghĩ làm cho hắn nhìn đến đã biết dạng yếu đuối.

Ứng Trường Không nhậm chức từ nàng khóc, hai tay chịu khó nắm bắt của nàng hai cái đùi. Đêm nay không cần ngủ, cả một đêm đều như vậy thay nàng vuốt ve, làm cho nàng ngủ tốt thấy.

Hạnh Nhược Thủy ánh mắt cùng hồng rồi rỗng nước đầu dường như, càng không ngừng chảy ra thủy đến. Nàng nhịn này đó thiên, đã muốn nhẫn đến cực hạn. Hiện tại trạng thái đem nói làm rõ, nàng liền nhịn không được đem toàn bộ ủy khuất cùng khó chịu đều khóc đi ra. Khóc đến sau lại nhân một mối, ánh mắt cũng mệt mỏi, bất tri bất giác liền ngủ trôi qua.

Ứng Trường Không bưng thủy thay nàng lau mặt, dùng nước ấm phủ một chút của nàng ánh mắt. Không dám ngừng lâu lắm, sợ nàng tứ chi khó chịu lại tỉnh lại, vội vàng lại thay nàng nhéo đứng lên.

Bây giờ một đêm, Hạnh Nhược Thủy ngủ thật sự hương. Ngẫu nhiên Ứng Trường Không từng một chút cánh tay, chỉ cần nàng một tiếng ưm, lập tức lại tiếp theo vuốt ve.

Mãi cho đến thiên mau sáng, Ứng Trường Không xem nàng ngủ thật sự trầm, mới trên giường ôm nàng ngủ một hồi.

Hạnh Nhược Thủy ngủ no rồi, tỉnh lại sớm. Nàng tuy rằng đang ngủ, nhưng là mơ mơ màng màng trung cũng biết hần tối hôm qua luôn luôn tại giúp chính mình vuốt ve tay chân, mệt mỏi cả một đêm. Cho nên tỉnh cũng không dám ra tiếng, liền như vậy lẳng lặng nằm. Tứ chi lại bắt đầu khó chịu lợi hại, nàng liền gất gao cắn môi.

Chờ Ứng Trường Không tỉnh lại thời điểm, của nàng môi đều đã muốn cắn nát. Hần đau lòng lấy tay huých chạm vào.”Khó chịu liền đem ta gọi là đứng lên xoa bóp, làm sao có thể cắn miệng mình môi đâu!”

“Ta nghĩ cho người ngủ nhiều một hồi thôi. Ta biết, người tối hôm qua cũng chưa như thế nào ngủ.” Hạnh Nhược Thủy hàm chứa nước mắt, quyết miệng làm nũng.

Ứng Trường Không thở dài một hơi, ôm nàng vào trong ngực, thân ái cái trán của nàng.”Đứa ngốc, chờ người tốt lắm, ta muốn ngủ bao lâu đều có thể. Hơn nữa, chúng ta ra nhiệm vụ thời điểm mấy ngày mấy đêm cũng không ngủ còn không phải như vậy lại đây, thế này mới hãm một buổi tối tính cái gì?”

“Đó là các người lãnh đạo không đau lòng các người, nhưng là ta sẽ đau lòng ta nam nhân a.”

Ứng Trường Không bị “Của ta nam nhân” Bốn chữ dễ a bạch nha cười, tâm tình thật tốt.”Kia hiện tại người thân thể không thoải mái, làm cho ta trước thương người. Chờ người tốt lắm, người lại đến đau lòng ta, được không?”

“Àn.” Hạnh Nhược Thủy ứng một tiếng, ở hần trong lòng cọ cọ. Nàng may mắn tiêm vào kia được sau, đầu vẫn là năng động, nếu không thật không biết làm sao bây giờ.

Ứng Trường Không cẩn thận đem nàng đặt ở trên giường.”Người nằm, ta lại cho người xoa bóp. Yên tâm đi, người lão công lợi hại rất, điểm ấy sự tình còn mệt không đến hần.”

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười, tuy rằng toàn bộ thân thể đều ở khó chịu, nàng lại vẫn là cảm thấy thực hạnh phúc. Đột nhiên, nàng lại nghĩ tới Cổ Tranh từng nói qua trong lời nói.”Trường Không, ta hỏi người chuyện này tình, người muốn thành thật trả lời ta.”

“Hỏi đi.” Xem nàng như vậy còn thật sự nghiêm túc ngữ khí, Ứng Trường Không bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Cái kia, ta nghe Cổ Tranh nói, ta bị nắm thời điểm các người đang ở muốn làm quân sự diễn tập, có phải hay không?” Nàng hỏi có chút thật cẩn thận, chính mình cũng không thể nói rõ là vì sao.

Ứng Trường Không gật gật đầu. Trên thực tế, hiện tại quân sự diễn tập còn không có chấm dứt đâu. Bất quá, hần đã muốn rời khỏi đến đây, tình hình chiến đấu như thế nào hần cũng không biết.

Hạnh Nhược Thủy cắn cắn môi, cắn được phía trước cắn thương địa phương, rút một hơi.

Ứng Trường Không phác lại đây, lấy điệu tay nàng, một bên kiểm tra vừa nói:”Như thế nào lại cắn? Thật sự là cái không cẩn thận tiểu đứa ngốc. Có đau hay không?”

“Một chút, không có rất đau.” Hạnh Nhược Thủy nhìn hần cười.

Ứng Trường Không sờ sờ của nàng đầu, dặn dò nàng không được lại cắn. Kéo cánh tay của nàng, tiếp theo vuốt ve.

Hạnh Nhược Thủy lẳng lặng nhìn hần, một lát sau mới hỏi:”Kia hiện tại quân sự diễn tập đã xong sao?”

“Còn không có. Lần này diễn tập môn quy không nhỏ, không nhanh như vậy chấm dứt.” Ứng Trường Không thần nhiên nói. Tuy rằng rời khỏi quân sự diễn tập với hần mà nói kỳ thật cũng không phải dễ dàng như vậy nhận một sự kiện, nhưng nhân sinh chính là như vậy, mặc kệ khi nào thì đều phải có xá hiểu được.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc trừng lớn ánh mắt.”Kia, vậy người là rời khỏi quân sự diễn tập?” Nàng ngừng thở, cùng đợi hần trả lời.

Ứng Trường Không nghe được nàng kinh ngạc ngữ khí, cười dừng lại, sờ sờ của nàng mặt.”Có tất yếu như vậy kinh ngạc sao? Không phải là rời khỏi quân sự diễn tập mà thôi, cũng không phải giết người phóng hỏa.”

“Nhưng là Cổ Tranh nói, quân sự diễn tập cũng là chiến trường, thượng chiến trường là không thể nói lui ra đến liền lui ra đến! Người.....” Hạnh Nhược Thủy không biết nói như thế nào, tâm tình có điểm rối loạn.

Ứng Trường Không buồn cười nhìn chính mình vợ, hôn lại thân của nàng môi.”Sự tình gì đều cũng có ngoại lệ tình huống . Ta là một gã quân nhân, nhưng ta cũng vậy một gã trưởng phu.”

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu điều nước mắt. Hắn nói được vân đạm phong khinh, nhưng hắn trong lòng khẳng định là thống khổ . Hắn là một gã quân nhân, vẫn là một gã dị thường vĩ đại quân nhân! Nếu không ở cái kia hoàn cảnh, là sẽ không hiểu được rời khỏi quân sự diễn tập đối hắn ý nghĩa cái gì!”Ứng Trường Không, thực xin lỗi.....”

“Nói cái gì thực xin lỗi, đừng quên người là lão bà của ta, là ta sinh mệnh lý là quan trọng nhất nhân.” Hắn ngừng tay lý động tác, đem nàng gắt gao nắm ở.”Vì người, ta có thể liều mình!”

Hạnh Nhược Thủy đem mặt chôn ở hắn trong lòng, oa oa điều nước mắt. Nàng cảm động, còn có đau lòng. Người khác có lẽ nghĩ đến hắn ngôn ngoại ý là mệnh đều có thể cho người bỏ qua, hướng ch

i rời khỏi quân sự diễn tập. Nhưng nàng biết, rời khỏi quân sự diễn tập với hắn mà nói, có lẽ so với liều mình còn gian nan!

“Tốt lắm đứa ngốc, này có cái gì hảo khóc .”

Hạnh Nhược Thủy khóc một trận, tài khả liên hề hề ngừng lại, mặc hắn lau đi nước mắt.”Ứng Trường Không, ta về sau nhất định hội làm một cái hảo quân tấu, không bao giờ nữa hội trở thành của người liên lụy !”

Ứng Trường Không nhợt nhạt cười, trong mắt thâm tình không đáy.”Người cho tới bây giờ không phải ta liên lụy. Hướng hồ, nhân sinh trên đời nếu không có vương bận, kia còn sống còn có cái gì ý tứ?”

Nhân sinh ý nghĩa, vốn ngay tại vương bận cùng bị vương bận trung phát hiện cùng được đến.

Hạnh Nhược Thủy chảy nước mắt đang cười, hạ quyết tâm nhất định phải làm được rất tốt, không bao giờ nữa muốn thành vì hắn ràng buộc .

Dương Tử Vân đi trước làm gương vụng trộm lưu đi lên thời điểm, vừa mới nhìn đến tranh này mặt.”A, xem ra ta tới không phải thời điểm a.”

“Mẹ.” Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên, ngưỡng ngừng mặt đỏ.

Dương Tử Vân vừa mới chính là nghĩ đến bọn họ vợ chồng hai ở thân mật, cái này nhìn đến trên mặt hắn nước mắt , bước nhanh đi tới.”Như thế nào khóc? Trường Không tiểu tử này khi dễ người ? Đừng khóc, mẹ cho người tấu hắn!”

“Mẹ, không có rồi, hắn không có khi dễ ta. Ta, ta chỉ là.....” Nàng không biết như thế nào giải thích.

Dương Tử Vân nhưng thật ra chính mình nói tiếp .”Có phải hay không thân thể khó chịu?” Chính nàng con đều đem nhân làm bảo bối ngọt đáp đường như che chở, làm sao bỏ được khi dễ nhân?

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Mẹ thực xin lỗi, cho người chế giễu .”

“Khó chịu liền khóc kia đúng vậy. Chúng ta cũng không phải người máy, người nói có phải hay không?” Buông trong tay bữa sáng, nàng còn nói,”Người này tính tốt , ta khó chịu thời điểm còn đánh người đâu. Người hỏi một chút ba người, hắn trước kia không thiếu bị đánh. Ta cầm cái chổi đem hắn theo trên lầu đuổi tới dưới lầu, lại theo dưới lầu đuổi tới trên lầu, người tuệ di đều sợ hãi. Gã lão công đang làm gì? Không phải là tìm cá nhân đến đau, sẽ tìm cá nhân đến khi dễ sao? Nam nhân da thịt hậu, đánh một chút không có gì cùng lắm thì . Về sau người mất hứng , liền tấu Trường Không. Hắn nếu dám chạy, người liền nói ẹ, mẹ tới thu thập hắn!”

Hạnh Nhược Thủy cũng nhin không được nở nụ cười, trong lòng thập phần cảm kích nàng.”Cảm ơn người, mẹ.”

“Ai, cười là được rồi. Đến, đã đói bụng đi, đây là Viên Mộng riêng hầm cháo, người tới ném thử.” Dương Tử Vân mở ra giữ ẩm cặp lồng cơm, lập tức một cỗ hương khí liền xông vào mũi.

Ứng Trường Không nhìn mẹ nàng, hỏi: "Mẹ, ta đây đồ ăn đâu?" Liền như vậy một chút cháo, khẳng định không dự bị hấn phân lượng.

"Đúng với người phân, bị đói!" Dương Tử Vân bàn tay to vung lên, yếu nhất thìa cháo đưa đến Hạnh Nhược Thủy bên miệng. "Đến, người nếm thử hương vị."

Hạnh Nhược Thủy hàm cháo, vội vàng gật gật đầu. "Ăn ngon thật. Mẹ, người giúp ta cảm ơn Viên Mộng."

"Mẹ, ta mới là người thân sinh con đi?" Ứng Trường Không buồn bực. Mẹ nó này phản chiến cũng đổ quá lợi hại!

Dương Tử Vân trừng hấn liếc mắt một cái, nói: "Thân sinh con thế nào? Con ta vợ còn muốn cho ta sinh đại béo tiểu tử đâu, người ngày thường sao?" Nói xong, Dương Tử Vân liền ngậy ngấn cả người, nhớ tới ngày đó đâu có không đề cập tới này. Vì thế cẩn thận xem Nhược Thủy phản ứng.

Hạnh Nhược Thủy đổ không nghĩ như thế nào. Nàng cũng không phải không thể sinh, cho nên không tưởng như vậy nghiêm trọng. Chẳng qua ngẫu nhiên nghĩ đến muốn lão nhân gia mỗi ngày ngóng trông, chính mình cảm thấy có chút xin lỗi bọn họ thôi.

"Mẹ, không ta Nhược Thủy cũng sinh không được a." Đây nói xong nói xong, như thế nào sinh đứa nhỏ biến thành nữ nhân một người chuyện tình? Thượng tá thực bất đắc dĩ, hấn bụng cũng đói bụng.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, trừng hấn liếc mắt một cái.

Dương Tử Vân cắt một tiếng, một bên cấp Nhược Thủy lại uy một ngụm cháo, một bên hỏi hấn: "Người không phải cung cấp một cái tiểu nòng nọc sao, có gì đặc biệt hơn người?"

"Khụ khụ khụ....." Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn bị nòng đến, nàng không nghĩ tới Dương Tử Vân sẽ nói như vậy kính bạo trong lời nói. Bởi vì chính mình không có cách nào khác lấy tay che miệng lại, đều đem mẽ lạp cho tới trên giường.

May mắn Ứng Trường Không nhanh tay che ở nàng trước mặt, đại bộ phận đều ở hấn trong lòng bàn tay, chần thượng không nhiều lắm. "Mẹ, nhìn người đem ta vợ cấp nòng thành như vậy."

"Là ta chính mình không tốt, không liên quan mẹ nó sự khụ khụ khụ....." Hạnh Nhược Thủy vội vàng cường điệu, nàng nào dám trách cứ Dương Tử Vân!

Dương Tử Vân cũng thân thủ chụp vỗ về của nàng phía sau lưng. "Là ta không tốt. Thế nào, hảo điểm không có?"

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, cười cười. "Mẹ, ta không sao. Không cho tới người trên người đi thôi?"

"Không có. Không có việc gì là tốt rồi, đến, tiếp theo ăn cái gì, đừng bị đói." Một bên đối con nháy mắt mấy cái. Thế nào? Mẹ người vừa xuất mã, không có muốn làm không chừng chuyện tình.

Ứng Trường Không chọn nhú mày, ôm lấy khoe miệng cười.

Phía sau, ngoài cửa lại truyền đến Ứng Phúc An nãi thanh nãi khí thanh âm. "Cha, mẹ....."

Chỉ chốc lát, liền nhìn đến tiểu thân ảnh vui vẻ xuất hiện ở cửa. Trong tay còn mang theo nhất gói to này nọ, a miệng chạy vào, bắt tay lý gì đó hướng Ứng Trường Không trước mặt nhất đệ. "Cha, cấp!"

"Đây là cái gì?" Ứng Trường Không đem này nọ lấy lại đây, lay khai gói to.

"Bánh bao cùng bánh bột ngô, còn có sữa đậu nành!" Tiểu tử kia dương cầm, giống như chính mình làm rất lợi hại chuyện tình dường như, đắc ý rất.

Ứng Trường Không xoa bóp hấn thịt thịt tiểu cầm. "Phúc An thực ngoan, biết cấp cha mang bữa sáng đâu." Xoay người hôn hấn một ngụm, lại làm cho hấn ở chính mình trên mặt bẹp một chút.

Bánh bao cùng bánh bột ngô dùng giấy bao, còn dấu không được thơm ngào ngạt hương vị. Sữa đậu nành dùng cái chén chứa, ninh nhanh che cũng là không có sai đi ra.

Rất nhanh, Viên Mộng cũng theo đi lên. "Nhược Thủy, hôm nay cảm giác hảo điểm không có?"

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn người làm bữa sáng, ăn ngon thật. Mau ngồi đi.” Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười, bị nhiều người như vậy quan tâm cảm giác thật tốt.

Ứng Trường Không giặt sạch một chút thủ, một tay bánh bao cùng bánh bột ngô, một tay sữa đậu nành, từng ngụm từng ngụm ăn đứng lên.”Ăn, ăn ngon thật!”

Tiểu tử kia ở nhà ăn no, nhưng là nhìn đến người khác ăn lại đây hứng thú, một đôi mắt to ba ba nhìn.

Ứng Trường Không đem bánh bột ngô hướng miệng hần biên nhất đưa.”Ăn hay không?”

Tiểu tử kia liền cắn một ngụm, còn khanh khách cười. Cũng học Ứng Trường Không, còn thật sự địa điểm gật đầu, nói:”Ăn ngon thật.”

Ứng Trường Không ha ha cười, cúi đầu dùng mặt cọ cọ hần. Kết quả tiểu tử kia uốn éo đầu, bẹp thân ở trên mặt hần, thật lớn một cái du dấu.”Ồi, người hôn cha vẽ mặt du, kia cha cũng muốn thân trở về!”

“Không cần, ha ha a.....” Hần quát to một tiếng, cười chạy đến bên kia, tránh ở Viên Mộng bên cạnh người. Nhô đầu ra, xem cha có hay không truy lại đây. Nhìn đến không có, lại đắc ý ha ha cười.

Ứng Trường Không mỉm cười nhìn hần, mồm to ăn bữa sáng. Trong lòng tưởng, có cái đứa nhỏ đứng đắn không sai. Phúc An nhỏ (tiểu nhân) thời điểm đều là mẫu thân cùng tuệ di ở mang, hần có thể nói không có tham dự hần trưởng thành quá trình. Chờ tương lai có chính mình đứa nhỏ, hần nhất định phải nhiều bồi bồi hần. Nếu là cái nhu thuận tiểu công chúa, kia tốt nhất.

Ứng Phúc An ở mẹ kia né một hồi, lại trượt đi đập đập trở lại Ứng Trường Không bên người.”Cha, muốn uống sữa đậu nành.”

Ứng Trường Không đem cái chén đưa đến miệng hần biên, hần hai tay ôm cái chén uống một ngụm. Bên miệng còn dính một ít, a miệng ngậy ngô cười. Ứng Trường Không nhất khuyên thân, bẹp hôn hần một ngụm.”Ai nha, thân đến!”

“Cha phá hư!” Ứng Phúc An lớn tiếng lên án, lại khanh khách cười chạy đến mẹ nơi nào đây. Chính mình còn biết lấy quá khăn tay, xoa xoa.”Mẹ, lau khô tịnh không có?”

Viên Mộng đành phải lấy quá khăn tay, tinh tế thay hần lau tốt lắm.”Tốt lắm, sạch sẽ.”

Ứng Trường Không theo dõi hần xem, nói:”Lau khô tịnh cũng vô dụng, ta chờ hạ còn muốn thân.”

“Không cho thân!” Tiểu tử kia nóng nảy, miệng quyết thật cao.”Cha phá hư, phá hư cha!”

“Phúc An phá hư, phá hư Phúc An!”

“Phúc An không xấu!” Tiểu tử kia lớn tiếng phản bác, sau đó chạy tới kéo kéo Hạnh Nhược Thủy cánh tay.”Mẹ, Phúc An không xấu là không phải?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn thoáng qua ngây thơ thượng tá.”Đúng, Phúc An không xấu, cha phá hư.”

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu cảm thấy viên mãn, cao hứng leo lên giường oa đến Hạnh Nhược Thủy bên người, đắc ý nhìn hần cha. Trượt đi mắt to, tròn tròn lượng lượng, đặc biệt đáng yêu.

Ứng Trường Không bị hần nhìn xem trong lòng mềm, mấy khẩu tắc xong rồi bữa sáng, rửa tay cứ tới đây ôm hần.”Đến, làm cho cha ôm một cái.”

Ứng Phúc An ngoan ngoãn ôm hần cổ, sớm đem vừa rồi cãi nhau cấp đã quên.”Cha, phao phao, phao phao!” Đi T thị, sẽ thấy cũng không có người ôm hần phao.

Ứng Trường Không nhìn nhìn trần nhà, không dùng như thế nào lực phao hai hạ. Tiểu tử kia tiếng cười lập tức trở về đang ở trong phòng bệnh, tăng thêm rất nhiều sung sướng.

“Cha, còn phao, còn phao được chứ?” Tiểu tử kia còn không có chơi đã đâu, cũng không nguyện ý liền như vậy dừng lại.

Ứng Trường Không đành phải lại phao vài cái, mới đem hần buông đến. Ngồi xổm trước mặt hần, thân thủ vuốt hần uy vũ đầu.”Chờ về nhà lại phao, phao cao cao, được không?”

“Hảo.” Tiểu tử kia nhảy dựng dựng lên ôm lấy hân cổ, bẹp hôn một cái.”Cha tốt nhất !”

“A, hiện tại nói nhiều được rồi? Vừa rồi là ai nói nhiều phá hư ?” Ứng Trường Không đỡ khóc đỡ cười, này tiểu thông minh.

Ứng Phúc An oai đầu, thực còn thật sự nói:”Hiện tại tốt lắm.”

Mọi người đều nhin không được nở nụ cười, này hoàn lương tốc độ thật là nhanh a.

Dương Tử Vân cùng Viên Mộng lại lưu lại một hồi, liền mang theo Phúc An ly khai. Các nàng biết Nhược Thủy chính khó chịu rất, bọn họ ở trong này cũng giúp không được việc, còn không bằng đăng ra không gian đến, làm cho Ứng Trường Không thay nàng vuốt ve vuốt ve.

Bọn họ

vừa ly khai, Ứng Trường Không liền kéo ghế ở bên giường ngồi xuống, thay nàng nhu chân.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân, tuy rằng rất khó chịu, nhưng trên mặt vẫn là cười.”Phúc An càng ngày càng đáng yêu . Lão công, người muốn nam hài vẫn là cô gái?”

“Cô gái đi. Ta nghĩ muốn cái tiểu công chúa, giống người giống nhau .”

Hạnh Nhược Thủy cười loan mặt mày.”Nhưng là ta nghĩ sinh cái nam hài a.” Tốt nhất bộ dạng cũng cùng hân, trưởng thành làm đỉnh thiên lập địa nam tử hán.

“Vậy thuận theo tự nhiên đi. Chỉ cần là của chúng ta đứa nhỏ, ta đều yêu.” Bọn họ lưỡng tình tương duyệt, đứa nhỏ là yêu kết tinh, có thể nào không thương?

“Nhưng là gia gia, ba cùng mẹ bọn họ, bọn họ có thể hay không có vẻ muốn một cái nam hài đâu?” Tuy rằng Dương Tử Vân nói qua nam hài cô gái đều không sao cả, nhưng nàng cân nhắc không cho phép có phải hay không hoàn toàn không ngại. Nàng cũng nghe người ta nói quá, có lão nhân ngoài miệng nói không thêm để ý, sinh hạ đến đây là nữ nhi còn có cách nói .

Ứng Trường Không thân thủ nhẹ nhàng nhéo một chút của nàng mặt.”Không cần miên man suy nghĩ, bọn họ sẽ không để ý . Nhà chúng ta cũng không phải cái loại này gia tộc truyền thừa gia đình, vô luận như thế nào đều cần phải có con trai đến kế thừa gia nghiệp. Người đừng xem chúng ta gia tam đại đều là quân nhân, ta cũng không phải là bị bọn họ buộc tòng quân . Chẳng qua là từ tiểu mưa dầm thấm đất, cho nên muốn làm một gã quân nhân.”

Hạnh Nhược Thủy tâm lại kiên định .”Vậy là tốt rồi. Ta còn rất sợ , bởi vì sinh con sinh nữ nhi cũng không phải ta nói tính .”

“Yên tâm đi, ta cam đoan, mặc kệ là nam hài vẫn là cô gái, mọi người đều đã thực thương hân , được không?” Đây đứa nhỏ, có thể nói là ở Ứng gia mọi người chờ mong hạ sinh ra , có thể dự đoán hân hội cỡ nào được sung ái.

“Hảo.” Về sau Cổ Tranh là thật sẽ không lại quấy rầy bọn họ sinh hoạt. Nàng tốt hảo dưỡng hảo thân thể, mau chóng hoài một cái tiểu bảo bảo.

Bốn mắt nhìn nhau, đều là ý cười, đều là hạnh phúc.

Chẳng sợ ở về sau nhân sinh trên đường còn có càng mãnh liệt bão táp, tin tưởng hân nhóm cũng có thể thủ nắm thủ cùng nhau ương ngành vượt qua, thẳng đến nghênh đón trời nắng nhìn thấy xinh đẹp cầu vồng.

Ở nhân sinh dài lộ lý, chỉ vì có người làm bạn, liền không sợ tiền đồ tất cả hiểm trở.

119. Chương 119: Vợ, Nơi Đây Hảo Cần

Theo thời gian chậm rãi đi qua, Hạnh Nhược Thủy thân thể càng ngày càng khó bị. Cho dù Ứng Trường Không luôn luôn tại cấp nàng vuốt ve, nhưng vẫn là khó chịu lợi hại.

Hầm đến đại khái giữa trưa thời điểm, nàng mà bắt đầu càng không ngừng khóc. Bởi vì cái loại cảm giác này thật sự quá khó tiếp thu rồi, nàng không biết hình dung như thế nào, cũng không có người có thể giúp nàng. Ứng Trường Không càng là an ủi, nàng lại càng là khóc ủy khuất khóc lợi hại.

Nếu không phải từng ở sẵn báo thủ hạ bị huấn luyện quá, nàng theo tiêm vào sau tỉnh lại kia một lần có lẽ mà bắt đầu khóc náo loạn. Thầy thuốc nói lý ra cũng vụng trộm theo Ứng Trường Không nói qua, của nàng nhẫn nại lực phi thường tốt, chính là nam nhân cũng không nhất định có thể nhẫn được. Bị tiêm vào loại này được sau khó chịu, là rất nhiều người cần bản không thể tưởng tượng.

Hạnh Nhược Thủy không có gào khóc, mà là khóc thút thít càng không ngừng điều nước mắt, nhìn xem Ứng Trường Không đau lòng muốn chết, hận không thể chính mình thay nàng chịu quá.

Dương Tử Vân đưa cơm trưa đến thời điểm, nhìn nàng khóc, cũng đi theo điều nước mắt. Buông cặp lồng cơm, liền cùng Ứng Trường Không cùng nhau cấp nàng niết tay chân. Không niết bao lâu, tay nàng liền mệt mỏi. Lại lao ra đi kéo một gã y tá tiến vào, muốn nàng hỗ trợ xoa bóp.

Cơm trưa tự nhiên là không có ăn. Hạnh Nhược Thủy không có ăn, Ứng Trường Không cũng không có ăn.

Loại tình huống này vẫn liên tục đến chạng vạng, Hạnh Nhược Thủy rốt cục mệt mỏi đi ngủ. Quần áo sớm đã ướt đầm, toàn bộ dính vào thân thể thượng. Ánh mắt cũng đã muốn khóc sưng đỏ đứng lên, trên mặt làn da bị nước mắt biến thành hồng hồng.

Ứng Trường Không thế này mới ngừng thủ, cũng bắt chặt hai tay đã muốn đau nhức ma túy, vội vàng múc nước trở về. Thoát quần áo, thay nàng cẩn thận rửa mặt tẩy thân mình. Thay đổi ba lượt thủy, mới cuối cùng là đem nàng tẩy làm khô mát thích.

Thay nàng mặc xong quần áo, cái hảo chán. Nhìn nàng bình tĩnh ngủ dung, trong lòng thế này mới cảm thấy quá mệt mỏi.

Lại ngã bần cái chai nước ấm, dùng khăn mặt ẩm ướt, thay nàng phủ ánh mắt. Nàng khóc ban ngày, chờ tỉnh lại phỏng chừng ánh mắt đều không mở ra được. Hắn đành phải một lần một lần ẩm ướt khăn mặt nhỉnh hảo, phủ một hồi, lại đổi một lần.

Nghĩ đến nàng chịu này đó tội, Ứng Trường Không trong lòng đối Cổ Tranh thống hận liền càng sâu. Nếu không phải nhân đã muốn đã chết, hắn đều không thể tưởng tượng chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa. Hoàn hảo, cuối cùng là sống quá đến đây.

Phụ thân hôn thân cái trán của nàng, ở trong lòng yên lặng ứng thuận hứa hẹn: Bảo bối nhi, về sau không bao giờ nữa cho người chịu này đó khổ!

Nhưng mà, hắn là cái quân nhân, cho nên chung quy muốn ủy khuất nàng. Chỉ cần hắn một ngày là quân nhân, nàng phải quá chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều thậm chí có thể nói lo lắng đề phòng ngày. Hắn không phải không biết, nàng thường xuyên sẽ ở ban đêm bình tĩnh, mơ thấy hắn ở ra nhiệm vụ thời điểm đã xảy ra chuyện. Kia vẫn là ở hắn trong lòng, có thể tưởng tượng nàng một người ở nhà, chỉ sợ thường xuyên ngủ không tốt.

Đây là ba mươi mấy năm qua, Ứng Trường Không lần đầu tiên lo lắng đến chuyển nghề vấn đề. Hắn nhiệt tình yêu thương bộ đội, nhiệt tình yêu thương này thân quân trang cùng nó sở gánh vác sứ mệnh; Nhưng là, hắn cũng thương hắn thê nhi.

Đây là một lần huyết cùng thịt lựa chọn. Nhân sinh trung, ít nhất muốn gặp phải một lần như vậy lựa chọn, ai cũng không thể trốn tránh.

Mà hắn, cũng không là hội trốn tránh nam nhân.

Hạnh Nhược Thủy thật là mệt mỏi muốn chết rồi, này vừa cảm giác mãi cho đến ngủ thẳng buổi tối chín giờ nhiều, mới từ từ chuyển tỉnh. Nàng tỉnh lại thời điểm, Ứng Trường Không vừa vặn đi toilet.

Trong thân thể đã muốn không có cái loại này ê ẩm mềm lại chết lặng cảm giác, tuy rằng còn có như vậy một chút mệt mỏi, nhưng so sánh với dưới đã muốn thực thụ thái.

Hạnh Nhược Thủy thử nâng lên chính mình cánh tay, cư nhiên có thể làm đến. Nàng kinh hỉ phi thường, khởi động thân thể, chậm rãi ngồi xuống, tựa vào đầu giường.

Trận này hạo kiếp, cuối cùng là trôi qua.

Ứng Trường Không một hồi đến, nhìn đến nàng tỉnh, vài cái bước xa liền đánh tới.”Vợ, cảm giác thế nào? Còn khó chịu sao?”

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, thân thủ sờ sờ hắn cảm thương hồ tra.”Còn có điểm toan, nhưng đã muốn không khó bị. Bất quá, ta bụng hảo đói.” Nàng thanh âm nhuần nhu, có chút làm nũng hương vị.

“Chúng ta đây ăn cơm. Ta cũng chưa ăn, chờ người tỉnh lại cùng người cùng nhau ăn.” Nói xong lấy quá trên bàn 2 cái giữ ấm dĩa. Một cái là xương cốt canh, một cái là đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy tựa vào đầu giường nhìn hắn mở ra giữ ấm dĩa che, nhột nhạt cười. Nhớ tới khi đó bị Cổ Tranh sợ tới mức đầm đìa đều phá, khả bây giờ còn có thể như vậy tử lẳng lẳng nhìn hắn ở trước mặt, cảm giác cuộc sống tốt đẹp như vậy.

“Uống trước điểm canh được không?” Ứng Trường Không bưng thịnh canh giữ ấm dĩa lại đây, lại chỉ khởi tiểu cái bàn. Dùng thìa yếu một ngụm canh, thổi lạnh đưa đến nàng bên môi.

Hạnh Nhược Thủy há mồm hàm , hương nùng xương cốt canh lướt qua khoang miệng mãi cho đến trong bụng, gần bó lưu hương.”Người cũng uống a.”

Ứng Trường Không chính mình uống một ngụm, sau đó cấp nàng chọn một khối có thịt xương cốt, uy đến miệng nàng lý. Chính mình tắc chọn một khối lão đại , đem xương cốt cắn tư tư vang.

Hai người miệng đều phát ra nhấm nuốt thanh âm, nhìn đối phương vui vẻ cười. Vũ thiên tình , thật tốt.

Người một ngụm canh ta một ngụm canh, người một khối xương cốt thịt ta một khối xương cốt, hai người cùng nhau ăn mùi ngon. Không bao lâu, nhất dĩa tử canh liền uống xong rồi, xương cốt cũng ăn xong rồi. Đương nhiên, đại bộ phận vẫn là vào thượng tá bụng .

Ứng Trường Không thay đổi cái giữ ấm dĩa, vừa mở ra, hương khí liền xông vào mũi.

“Đây là Viên Mộng làm đi.” Hạnh Nhược Thủy nghe mùi, liền đoán được.

Ứng Trường Không gật gật đầu, yếu một ngụm cơm đưa đi qua.”Mẹ nói, Viên Mộng mấy ngày nay tịnh nghĩ như thế nào làm cho người ăn ngon . Như vậy, tựa như kim bài nguyệt tẩu hầu hạ trong tháng đầu.”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười.”Ta này còn không có sinh đâu, làm sao an vị trong tháng .”

Ứng Trường Không chọn nhú mày, cười nói:”Kia chờ người sinh , chúng ta cầu Viên Mộng đến hầu hạ người ở cũ?”

“Một người nghĩ ra!” Tiêm tiêm ngón tay ngọc trạc ở trên mặt hắn, còn nói,”Ta không cần Viên Mộng hầu hạ, ta sẽ người hầu hạ, không được sao?”

“Đi, như thế nào không được! Ta không phải là sợ ta rất thô lỗ, hầu hạ không tốt.” Nói xong, lại uy một ngụm đồ ăn đến cửa nàng cái miệng nhỏ nhắn lý.

Hạnh Nhược Thủy đem đồ ăn nuốt mất, trên mặt lại khôi phục nghịch ngợm biểu tình.”Nếu không người đi gia chính công ty tham gia huấn luyện?”

“Hảo, không chuẩn ta còn có thể trở thành kim bài nguyệt tẩu.” Hắn vui vẻ đáp ứng. Nhìn đến nàng rút cục khôi phục dĩ vãng thần thái, trong lòng cao hứng hồng rồi, mặc kệ nàng nói cái gì hắn đều đã đáp ứng.

Hạnh Nhược Thủy hì hì cười. Cũng không thẳng mình ăn nhất miệng du thủy, chiếu hắn môi liền bẹp một chút. Lui về, nhìn hắn đắc ý cười, mắt nhĩ quấy rầy.

Ứng Trường Không đem giữ ấm dĩa hướng trên bàn nhất phóng, đem nàng toàn bộ ôm vào trong ngực, cúi đầu chính là một cái lâu dài hôn sâu. Lời lẽ giao triền trong quá trình, song song đều say.

Hai người tách ra thời điểm, Hạnh Nhược Thủy thở hổn hển. Một lát sau, ha ha cười rộ lên.

Ứng Trường Không đang cầm cửa nàng mặt, hỏi: "Cười cái gì?" Nàng cuối cùng là có tâm tình nở nụ cười, thật tốt. Mấy ngày nay vừa động không thể động, nàng khó chịu lợi hại, hẳn cũng vội muốn chết lại còn làm bộ

như không biết.

Hạnh Nhược Thủy cười xong, tặc hề hề nói: "Nhất miệng đều là đồ ăn hương vị, hai người đều giống nhau."

Ứng Trường Không nghe xong, cũng nhin không được nở nụ cười.

Ăn qua cơm chiều, Hạnh Nhược Thủy sẽ cầu xuống giường đến đi vừa đi. Thăm bệnh thời gian đã qua, cho nên không thể đến dưới lầu đi, chỉ có thể ở trong phòng bệnh đi lại một chút.

"Được không? Nếu không trước ngủ một giấc, ngày mai đứng lên ta mang người đến dưới lầu đi một chút." Thầy thuốc nói tuy rằng xem như rất lại đây, nhưng là nàng hội thực mỗi một, cần nghỉ ngơi nhiều mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, cố chấp muốn xuống giường. "Ta đều mấy ngày không có dưới. May mắn hiện tại không phải giữa hè, nếu không ta khẳng định nổi lên một thân phi tử."

Ứng Trường Không không có biện pháp, đành phải giúp đỡ nàng xuống giường.

Hạnh Nhược Thủy hai chân còn có chút nhuyển, vừa mới bắt đầu đi không xong, đi rồi một hồi, thói quen, thì tốt rồi. Thật dài thở ra một hơi, cảm khái nói: "Hai chân có thể cảm giác thật tốt! Khó trách có người không cảm giác an toàn thời điểm sẽ nói thật giống như hai chân không thể."

Ứng Trường Không từ phía sau ôm của nàng thắt lưng, ở trên mặt hẳn hôn lại thân. "Bảo bối nhi, về sau không bao giờ nữa sẽ làm người chịu như vậy khổ."

Hạnh Nhược Thủy ở hẳn trong lòng toàn bộ chuyển lại đây, ngẩng đầu nhìn hẳn. "Vậy người muốn theo thật công đạo, trừ bỏ Cổ Tranh còn có không có cái khác lạn hoa đào? Ta phải trước bắt nó bóp chết ở nảy sinh trạng thái, miễn cho ngày sau nhiều sinh sự đoạn."

Ứng Trường Không gắt gao ôm nàng. "Đã không có, tuyệt đối đã không có. Ta muốn là biết sau lại hội ngộ đến người, ta nhất định sẽ không theo Cổ Tranh có gì quan hệ."

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, ghé hẳn nói: "Nếu nhân sinh có thể như vậy tử biết trước, có lẽ người yêu nhân còn không nhất định là ta đâu. Bất quá, như bây giờ cũng rất tốt lắm, ta đã muốn thực thỏa mãn."

"Dễ dàng như vậy liền thỏa mãn?" Ứng Trường Không một tay ôm của nàng thắt lưng, một tay đốt của nàng tiểu cái mũi. Càng ngày càng cảm thấy, nàng thật sự là trong thiên hạ tốt nhất con gái. Nàng ăn nhiều như vậy khổ, tất cả đều là vì hẳn, lại chưa bao giờ đối hẳn có đôi câu vài lời thâm oán. Hẳn chỉ cần làm một chút cái gì, nàng giống như là kiểm bảo đường như cao hứng cùng thỏa mãn.

Hạnh Nhược Thủy cười tùm tùm địa điểm đầu. "Thấy đủ mới có thể Trường Nhạc a." Tuy rằng đã trải qua nhiều như vậy, nhưng là còn có thể như vậy tử lẳng lẳng ôm nhau đã muốn thực hạnh phúc.

Ứng Trường Không càng thêm đau lòng nàng. Đây gốc hồ hồ con gái, đi theo hẳn bị nhiều như vậy ủy khuất ăn nhiều như vậy khổ, vẫn như cũ như vậy tử lạc quan cùng kiên cường. "Vợ?"

"Ân?" Nàng xem hẳn, ôn nhu cười, như hai tháng hòa phong giống nhau làm cho người ta thoải mái.

"Cảm ơn người tới đến ta bên người! Gặp gỡ người, là ta đời này lớn nhất may mắn." Hẳn thanh âm khàn khàn, động dung nói. Nhất khang tình không thể ngôn nói, chỉ có này một câu. Những lời này đã muốn không phải lần đầu tiên nói, lại luôn nhin không được nói lại lần nữa xem.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng thực kích động, lại không nghĩ nói này chưa trong lời nói, vì thế nghịch ngợm nói: "Vậy người tính như thế nào báo đáp ta a?"

"Người tưởng ta như thế nào báo đáp? Chỉ cần người tưởng, ta liền làm." Ứng Trường Không thích nhất nàng này có điểm cười khê bộ dáng, nhìn xem trong lòng hẳn ngứa, thâm nghĩ hôn trụ nàng đỏ bừng miệng nhi.

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi.”Muốn ta nói ra mới đi làm, kia nhiều không thành ý. Chính người tưởng, không nghĩ ra được về sau chúng ta phòng khách sô pha liền về người.”

“Vợ.....” Thực đáng thương thanh âm, cùng cao lớn cao ngất ngoại tại nghiêm trọng không hợp.

Hạnh Nhược Thủy phiết đầu, thái độ một chút cũng không có muốn nhuỷ xuống dưới ý tứ.

Ứng Trường Không trang một hồi đáng thương, đột nhiên một tay lấy nàng ôm lấy đến, phao đến trên giường bệnh, chính mình lập tức đè ép đi lên. Tìm được kia nghịch ngợm cái miệng nhỏ nhắn nhi, hung hăng hôn cái đủ.

Hạnh Nhược Thủy thở hổn hển, nhìn hẩn mắt nhi sương mù. Thân thể cảm thụ được hẩn xúc động, mặt chỉ không được đỏ.

Ứng Trường Không cắn răng chịu đựng thân thể xôn xao, cúi đầu lại trác một chút của nàng môi.”Chờ về nhà, xem ta như thế nào thu thập người.”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, con mắt nhi vừa chuyển, vươn tay đi nhéo một phen, vừa lòng nghe được hẩn hút không khí thanh.

“Vợ!” Ứng Trường Không hô hấp ồ ồ, trên trán gân xanh đều bạo đi lên. Nàng đến như vậy một chút, cũng thật đòi mạng!

Hạnh Nhược Thủy vô tội ánh mắt, phối hợp nghịch ngợm le lưỡi động tác, đem hẩn biến thành nghiêng răng ngứa.

“Người này tiểu yêu tinh!” Không nhịn xuống, lại hôn trụ của nàng miệng nhi, hung hăng dây dưa trụ nàng nghịch ngợm đầu lưỡi. Trong thân thể cái loại này cơ hồ muốn phun trào ** ép buộc đến độ hẩn đau lên. Thủ càng ngày càng dùng sức, như là muốn đem nàng nhu nát đường như.

Hai người dây dưa nửa ngày, cuối cùng Ứng Trường Không đáng thương nửa đêm đang tắm phòng lén lút tẩy nước lạnh tắm.

Hạnh Nhược Thủy tắc tránh ở chặn lý, ha ha cười, kiểm nhi kiều diễm.

.....

Này một đêm, vợ chồng hai cuối cùng là ôm ngủ một cái hảo thấy, trước nay chưa có hương vị ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau liền đã tỉnh, Hạnh Nhược Thủy thí nghiệm dường như trên mặt đất bính đến bính đi, lấy xác nhận chính mình thật sự tốt lắm. Như vậy giống cái con thỏ nhỏ tử đường như, đem Ứng Trường Không làm vui vẻ.

Rửa mặt sau, Ứng Trường Không liền nắm vợ thủ, xuống lầu kiểm ăn đi.

“Nếu không chúng ta tản bộ đi qua ăn lần trước bánh rán?”

“Nếu không chúng ta tản bộ đi qua ăn lần trước bánh rán?”

Nhà này bệnh viện vẫn là lần trước Ứng Trường Không vào ở kia gia, cho nên hai người nhìn đối phương, nở nụ cười. Bọn họ đều muốn khởi lần trước dắt tay đi mua bánh rán!

Vì thế vợ chồng hai tay nắm thủ, theo lối đi bộ chiết nhập công viên, dọc theo công viên đường nhỏ đi phía trước đi. Như vậy tử, sẽ không hội đụng tới này lỗ mãng thất thất đi làm tộc. Im lặng thế giới, là thuộc loại bọn họ hai người.

Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại, thật sâu hấp một ngụm sáng sớm tươi mát hơi thở, lúm đồng tiền như hoa.”Loại cảm giác này thật tốt.” Nàng hiện tại, Chân Chân có loại sống sót sau tai nạn cảm giác. Còn sống thật tốt, khỏe mạnh còn sống rất tốt!

“Kia về sau ta mỗi ngày buổi sáng đều cùng người đi ra mua bữa sáng, được không?” Ái thê như mạng Ứng Trường Không lập tức hiển ân cần. Chỉ cần có thể làm cho kiều thê cao hứng, hẩn gì đều khẳng làm.

Hạnh Nhược Thủy mở to mắt, quay đầu cười khanh khách nhìn hấn. Nâng thủ, sờ soạn một phen hấn cảm thượng hồ tra.”Người làm sao có này giờ Bắc Kinh a? Ta ăn bữa sáng thời điểm, người khẳng định đang khẩn trương huấn luyện đầu. Bất quá, có này phân tâm là đủ rồi.”

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, hôn môi tay nàng tâm.”Vợ, người thật tốt.” Nàng luôn như vậy, sự tình gì đều vì hấn tưởng tốt lắm. Có thể có thời điểm, nàng đổ tình nguyện nàng cũng giống nữ nhân khác như vậy ngẫu nhiên cần quấy, như vậy nàng hấn là hội thoải mái hơn một ít đi. Một người vĩnh viễn muốn bao dung cùng thông cảm, đó là một chết đi .

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười, có chút ngượng ngùng đem tầm mắt dừng hình ảnh ở hấn cảm chỗ.”Ta chỉ là ăn ngay nói thật a, ta cũng không nói không cần người theo giúp ta mua bữa sáng. Chỉ cần người có thời gian, người vẫn là theo giúp ta , nếu không ta liền phạt người!” Đổ bưng no đủ môi mân , giả bộ hung ác bộ dáng, thoát nhìn lại tuyệt không hung, ngược lại nghịch ngợm đáng yêu.

Ứng Trường Không nhìn xem trong lòng ngứa, lại đau tích vạn phần. Một phen ôm chầm của nàng thất lưỡng, cúi đầu hôn trụ này thuộc loại hấn kiều diễm cánh môi. Hung hăng hút, ôm lấy hương diễm đầu lưỡi hung hăng trần trọc dây dưa, thẳng đến mau không chế không được trong cơ thể xúc động , mới ý do chưa hết buông tay.

Cúi đầu, nhìn nàng ngực dòn dập phập phồng , nặng nề mà thở dốc. Trên mặt hiện lên một tầng phấn hồng sắc, làn da trong trắng lộ hồng mềm mại như nước, mắt nhi sương mù không tiếng động truyền lại dụ hoặc. Mà kia bị hôn sưng đỏ kiều diễm môi bởi vì thở dốc mà hơi hơi mở ra, lại yêu nhân lại nhắm nháp.

Ứng Trường Không ảo não gầm nhẹ một tiếng.”Vợ, ta cho người điên cuồng!” Dem nàng ủng vào trong ngực, cố gắng hít sâu đến bình phục thân thể xôn xao, để tránh ở công chúng trường hợp xuất hiện chỉ lều trại dọa người sự kiện.

Hạnh Nhược Thủy càng thêm thẹn thùng, chỉnh khuôn mặt đều là phấn hồng sắc , Chân Chân diễm nếu hoa đào.

Cách đó không xa có một đôi lão nhân đang muốn hướng bên này đi, nhìn đến bọn họ xa xa nở nụ cười, sau đó vòng đến một khác điều trên đường lối đi bộ, đem không gian lưu cho bọn họ .

Ứng Trường Không hồi lâu mới buông ra nàng, lại dặt của nàng tay nhỏ bé, chậm rãi đi phía trước đi. Chính là một đôi ưng mâu, một giây cũng không từng rời đi vợ kiều diễm kiêu ngạo. Nếu không công chúng trường hợp, thật muốn đè lại nàng hảo hảo mà yêu thương một phen.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn nóng rực rõ ràng ánh mắt nhìn xem càng thêm thẹn thùng. Ngay cả đã muốn cùng một chỗ lâu như vậy , nàng vẫn là không thói quen như vậy nóng bỏng. Tầm mắt dời đi mở ra, nhìn lối đi bộ thượng vội vàng chạy đi đi làm mọi người. Còn có thể cảm giác được trạng thái phóng tới được tầm mắt, nóng rực mặt nàng hồng tai đỏ.

“Thật sự là cái đứa ngốc.” Ứng Trường Không rõ ràng ôm nàng đi, cúi đầu ở nàng bên tai hôn thân.”Người là lão bà của ta, bị chính mình lão công xem còn có thể thẹn thùng thành như vậy. Hơn nữa, không có mặc quần áo trạng thái ta cũng không biết nhìn bao nhiêu lần.”

Hạnh Nhược Thủy cắn môi trừng hấn, dùng sức chùy hấn một chút.”Người chính là cái lưu manh.”

Ứng Trường Không cười tùm tùm thừa nhận rồi này một quyền cùng vợ mắng.”Ta chính là cái lưu manh a, bất quá ta chỉ lưu manh ta vợ. Một người nam nhân nếu không lưu manh hấn vợ, hoặc là hấn ở bên ngoài có khác nữ nhân, nếu không hấn không được. Nhưng này hai loại ta cũng không dính, đương nhiên muốn lưu manh ta vợ .”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn vẻ mặt bí khí tươi cười, không làm gì được , đành phải nắm lên

tay hấn hé ra miệng liền cắn nơi tay trên lưng. Nhưng là cắn một hồi, nàng răng nanh đều nhuỷ , kia cứng rắn thủ còn không có nhìn đến dấu vết.”Người đây là thủ vẫn là tảng đá a!”

“Vợ, người không nên cắn nơi này. Ta nói cho người một cái hảo cắn địa phương, người muốn hay không thử xem?” Ứng Trường Không nâng nhẹ tay khinh vỗ về của nàng mặt, đầu ngón tay thượng tinh tế bóng loáng da thịt làm cho người ta lưu luyến quên phần.

Hạnh Nhược Thủy trừng hấn liếc mắt một cái, không hơn làm. Hấn nói địa phương, khẳng định cần không thể.”Ta mới không cần bị người lừa đâu!” Nói như vậy , nàng theo bản năng ngấm liếc mắt một cái hấn cái kia địa phương.

Ứng Trường Không cười ha ha, bị vợ ánh mắt làm vui vẻ.”Vợ, ta nói không phải cái kia địa phương. Đương nhiên, cái kia địa phương cũng tốt lắm cần, nhưng là kia không thể cần, cần người nửa đời sau hạnh phúc làm sao bây giờ?”

“Chỉ biết người miệng chó lý phun không ra ngà voi!” Hạnh Nhược Thủy thở phì phì dậm chân. Mỗi lần cùng hấn đấu võ mồm, thua người kia luôn nàng, bởi vì hấn miệng rất xấu rồi, trong đầu lại tất cả đều là kia phương diện gì đó!

Ứng Trường Không yêu cực kỳ nàng trong trắng lộ hồng mặt, còn có kia đỏ au môi. Không nhịn xuống, nhất cúi đầu lại hôn trụ nàng. Buông ra thời điểm, ngón tay cái xoa của nàng môi, qua lại vuốt ve nói:”Ta nói hảo cần địa phương là nơi này.”

Hạnh Nhược Thủy thở phì phò trừng hấn, đột nhiên kiễng mũi chân, một ngụm cắn ở bờ môi của hấn thượng. Buông ra vừa thấy có cái rõ ràng dấu răng nhai, chính mình cũng nhịn không được cười khanh khách . Ánh mắt tắc có chút khiêu khích ghê hấn, vẻ mặt xinh đẹp đáng yêu.

Ứng Trường Không một tay lấy nàng ôm lấy đến, đi ở sáng sớm công viên lý.

“A, người làm gì?” Hạnh Nhược Thủy cả kinh kêu to, hai tay ôm hấn cổ. Tuy rằng đây là công viên, nhưng này cũng là ven đường a. Nàng ánh mắt ra bên ngoài vừa thấy, quả nhiên người khác đều đang nhìn lại đây.”Mọi người đều đang nhìn đâu, nhanh chút phóng ta xuống dưới.”

Ứng Trường Không đem nàng hướng không trung ném đi, chính mình lách mình thay đổi vị trí, lại tiếp được của nàng thời điểm, Hạnh Nhược Thủy mặt liền hướng nội, nhìn không tới bên ngoài trên đường người.”Như vậy không phải tốt lắm.”

Hạnh Nhược Thủy khí tuyệt.”Đại ca, người khẳng định không học quá bịt tay trộm chuông chuyện xưa, người này thực hiện cùng bịt tay trộm chuông có cái gì bất đồng?”

Ứng Trường Không cúi đầu hôn một cái của nàng môi, tề mi lộng nhãn.”Đương nhiên bất đồng, kia chuyện xưa nói là lỗi tai, chúng ta hiện tại là về ánh mắt chuyện xưa.”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng liền văng lên. Quên đi, dù sao nàng liền mình lừa gạt tốt lắm, chỉ cần không ai nhảy ra nói bọn họ ảnh hưởng bộ mặt thành phố là đến nơi.”Ai, người nói thành quả có thể hay không đột nhiên toát ra mà nói chúng ta ảnh hưởng bộ mặt thành phố a?”

“Hấn dám! Chúng ta tuần nam mỹ nữ, làm sao ảnh hưởng bộ mặt thành phố ! Hấn muốn nói ta còn có thể tha thứ, hấn nếu dám nói như vậy ta vợ, ta liền tẩu đến hấn nương cũng không nhận thức hấn, làm cho hấn mỗi ngày ở trên đường ảnh hưởng bộ mặt thành phố!” Nghe một chút lời này, trăm phần trăm một đầu rất ngu!

Hạnh Nhược Thủy mắt nhĩ ghê hấn, ha ha cười.”Ta hiện tại tin, người quả thật có làm hôn quân tiềm lực. Đáng thương người sinh không phùng khi, nếu không khẳng định có thể thiên cổ lưu danh.” Bất quá là bêu danh.

“Ta muốn kia thí này nọ làm gì? Người sinh ở thời đại này, ta đây đành phải đi theo đến đây, ai làm cho ta chỉ yêu ta vợ đâu.” Nói xong còn cúi đầu, cọ cọ cái trán của nàng.

Hạnh Nhược Thủy hai tay ôm hấn cổ, mắt to nhìn hấn, ngay cả trong mắt đều là ý cười.”Ứng Trường Không, người không làm tình thánh thực đáng tiếc!”

“Ta hiện tại không phải đang ở làm sao? Bất quá là ta vợ một người tình thánh mà thôi.” Đây là Ứng gia nam nhân.

Hạnh Nhược Thủy lại nhịn không được cười lên tiếng âm.”Hảo kéo, không với người loạn xả . Ta đã đói bụng , đi nhanh điếm.”

“Tuân mệnh.” Ứng Trường Không ôm nàng, rõ ràng dùng chạy .

Hạnh Nhược Thủy bị hấn sợ tới mức oa oa kêu, rơi chuông bạc bàn tiếng cười.

Này một màn, thành ngày đó sáng sớm một đạo phong cảnh. Có người còn dùng di động vỗ xuống dưới, đáng tiếc có điểm xa không thấy được bọn họ mặt. Nhưng Chính là nhìn đến hai cái thân ảnh, liền tràn ngập âm áp cảm giác.

Nhanh đến bánh rán quán thời điểm, Ứng Trường Không rốt cục đem nhân cấp thả xuống dưới, tay trong tay đi mua bữa sáng.

Mua bánh rán nhân vẫn như cũ không ít, đều sắp xếp một cái tiểu hàng dài. Ứng Trường Không đem vợ kéo đến phía trước, vì sợ bị nhân chụp ảnh, mới nhìn xuống không có ôm nàng mảnh khảnh vòng eo.

Đến phiên bọn họ , một hơi muốn 10 cái bánh rán, mặt sau mọi người ở ồn ào có ý kiến . Bánh rán đều là hiện làm , bọn họ mua mười cái trong lời nói, mặt sau nhân phải đợi thượng một thời gian mới đến phiên.

Hạnh Nhược Thủy có chút ngượng ngùng quay đầu xem, lại bị Ứng Trường Không cản trở về.”Không cần phải xen vào bọn họ. Chúng ta là còn thật sự xếp hàng đến phiên , lại không có chen ngang.” Hấn vợ đã đói bụng , phía sau hấn không có gì phong độ đáng nói, làm cho vợ chạy nhanh ăn thượng bữa sáng quan trọng nhất.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, cũng đối, không ai quy định không cho nhiều mua thôi. Lão bản tiên một cái, nàng trước hết cầm lại đây, đem gói to ba rút ra đến, đưa đến miệng hấn bên.”Ném thử cùng nguyên lai hương vị giống nhau không?”

Ứng Trường Không đem bánh rán tiếp nhận đến, quả nhiên là nóng bỏng . Lại cầm lấy vợ tay nhỏ bé vừa thấy, quả nhiên có chút đỏ.”Có đau hay không?”

Hạnh Nhược Thủy cười lắc đầu, trong lòng ngọt tư tư.”Không đau . Ăn a.”

Ứng Trường Không cắn một ngụm, sau đó đưa đến của nàng bên miệng. Hai người người một ngụm ta một ngụm , vừa ăn, một bên chờ cái khác bánh rán.

Mặt sau chờ nhân bắt mẫn , miệng nói xong không tốt nghe trong lời nói, tựa hồ bọn họ hai ân ái cũng thành tội .

Hạnh Nhược Thủy có chút ngượng ngùng.

Ứng Trường Không tắc một tay ôm của nàng thắt lưng, đối mặt sau thanh âm có tai như điếc. Xã hội này chính là như vậy, luôn luôn như vậy một ít nhân vì tư lợi, không chịu giảng đạo lý. Nếu hiện tại là bọn hấn chính mình muốn mua mấy chục cái, bọn họ khẳng định sẽ không ý tưởng .

“Dựa vào, hơi quá đáng, ta muốn vì bác bọn họ!” Có cái nam sinh ồn ào , thật đúng là xuất ra di động đến chụp ảnh. Hấn vừa bắt tay cơ giờ lên, một cái bàn tay to liền chặn nhiếp tượng đầu vị trí.

“Chụp ảnh vẫn là di động, người tuyển giống nhau.” Ứng Trường Không ánh mắt sắc bén nhìn hấn, nói chuyện thản nhiên , lại khí thế bức người.

Người nọ nuốt nuốt nước miếng, bắt tay cơ thu hồi đi. Lại đứng vài giây, ngay cả bánh rán cũng không mua bước đi .

Hạnh Nhược Thủy lôi kéo thượng tá góc áo, nói:”Như vậy không tốt. Người vẫn là quân nhân đâu.”

“Quân nhân làm sao vậy? Quân nhân cũng không phải thánh nhân, đúng hay không? Bọn họ cũng không phải thất lão bát quái đại gia bác gái, nếu không ta trước hết làm cho bọn họ chen ngang .” Ứng Trường Không chọn nhíu mày, lại đem bánh đưa tới vợ bên miệng.”Không cần phải xen vào bọn họ, ăn cái gì đi.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đối. Cho dù bọn họ là quân nhân, không lý do ngay cả như vậy chuyện nhỏ đều phải khiêm nhượng. Quân nhân cũng là nhân, cũng muốn ăn cơm mặc quần áo ngủ !

Thật vất vả, hai người rốt cục mua mười cái bánh rán cùng hai chén cháo, ở một ít nhân nóng rực tầm mắt hạ nắm thủ ly khai. Vẫn như cũ đi công viên bên trong, hưởng thụ bọn họ hai người yên tĩnh.

Hạnh Nhược Thủy cắn một ngụm bánh rán, nhìn nhu hòa xuống dưới mặt, mỉm cười. Nàng nghĩ rằng, có lẽ này bánh rán cũng không thật sự tốt như vậy ăn, bọn họ càng nhiều là hưởng thụ loại cảm giác này đi.

Muốn thay đổi bình thường vợ chồng, khẳng định không có như vậy thoải mái. Chẳng qua là của nàng thượng tá là cái quân nhân, bọn họ rất ít có cơ hội như vậy tử đi ra mua bữa sáng, vẫn là tản bộ đi ra tản bộ trở về.

“Làm sao vậy? Ta trên mặt dính này nọ ?” Nói xong giao thân xác loan xuống dưới đem mặt đưa đến nàng trước mặt.”Giúp ta làm làm.”

Hạnh Nhược Thủy vui tươi hơn hử cười, đột nhiên bẹp một ngum thân ở trên mặt hắn, để lại một cái du dấu. Thoát ra đi, chạy. Chạy ra một đoạn quay đầu, nhìn hắn cười đến càng vui vẻ.

Giải trí kiều thê, Ứng Trường Không thi thi nhiên theo đi lên, trên mặt dấu cũng không tính lau nhất lau.”Vợ, đây là của người con dấu, ta muốn vẫn bảo tồn !”

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, mắng một câu:”Người thần kinh nga!” Bởi vì không mang khăn tay, đành phải dùng ống tay áo thay hắn lau nhất lau.

“Không thể lau, đây là ta vợ cái chương đâu!” Ứng Trường Không hướng bên cạnh nhảy dựng, lớn tiếng nói.

Hạnh Nhược Thủy cười đến bụng đều nhuễn .”Tốt lắm, không náo loạn. Đến, làm cho ta lau nhất lau.” Như vậy ngày thật tốt! Nếu cả đời thực quá đi xuống thì tốt rồi!

Ứng Trường Không thế này mới đem mặt đưa lại đây, làm cho kiều thê lau khô tịnh.

“Tốt lắm.” Hạnh Nhược Thủy lau xong rồi, thuận đường sờ sờ trên mặt hắn hồ tra. Không biết vì sao, nàng chính là thích sờ trên mặt hắn hồ tra, thích nó ở lòng bàn tay lý thú cảm giác.

Ứng Trường Không vừa chuyển đầu, trác một chút của nàng cánh môi. Trên mặt giả bộ thực say mê biểu tình, cảm thán nói:”Àn, thực ngọt!”

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liền đánh hắn một chút.”Liền thích đùa giỡn bảo.” Nhịn không được ở trong lòng tưởng, nếu bọn họ có con trai, khẳng định là cái nghịch ngợm gây sự chủ. Chính là không biết phụ tử hai ở chung, sẽ là như thế nào gà bay chó sủa hình ảnh. Chỉ là tưởng, nàng liền cảm thấy khẳng định tốt lắm cười.

“Cười cái gì?” Ứng Trường Không đem mặt thấu lại đây, tặc hề hề hỏi.

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, nhìn hắn cười loan mặt mày.”Ta suy nghĩ, chúng ta con khẳng định giống người giống nhau có thể ép buộc. Các người hai cái đụng tới cùng nhau , có thể hay không biến thành người ngà ngựa đổ?”

“Chúng ta đây sinh nữ nhi tốt lắm, sinh nữ nhi khẳng định không có loại này phiền não, dù sao ta thích nữ nhi.” Ứng Trường Không trong lòng thật cao hứng. Một nữ nhân cao hứng cho người sinh nhi dục nữ, kia tất nhiên là thật sâu yêu người. Đây yêu s

âu, nhu dùng sinh mệnh kéo dài đến thuyết minh.

Hạnh Nhược Thủy chính là cười, không cùng hắn tranh sinh con sinh nữ nhi vấn đề, này thảo luận cũng không có dùng.

Ứng Trường Không ôm nàng, lại hỏi:”Kia nếu thực sinh con trai, chúng ta hai nháo đứng lên, người giúp ta vẫn là giúp hắn?” Đứa nhỏ này còn không có sinh đâu, này dấm chua liền ăn thượng !

“Tiền đồ!” Hạnh Nhược Thủy cắn một ngum bánh rán, trác hắn mắng.”Lớn như vậy cá nhân , còn với người con mao thượng là đi?”

“Kia đương nhiên. Vợ chỉ có thể là ta một người , cái khác nam nhân tưởng chiếm lấy cũng chưa môn. Con cũng là nam nhân! Cho nên, vẫn là sinh cái nữ nhi đi!” Hắn đúng lý hợp tình.

Hạnh Nhược Thủy lại nhịn không được ha ha cười, một cái không cần thận, thiếu chút nữa văng lên hắn vẻ mặt. Chính là nàng cũng không có nghĩ đến, thượng tá lời này nhất ngữ thành sấm, ông cháu hai thật sự mỗi ngày làm âm ỉ gà bay chó sủa .

Ăn xong bữa sáng, trượt đi đat đat về tới bệnh viện. Đầu tiên là làm một cái toàn diện kiểm tra, xác nhận thân thể đã muốn không có gì trở ngại. Chỉ cần để cho ngộ một cái kiểm tra kết quả đi ra, sau đó là có thể xuất viện .

Hạnh Nhược Thủy làm xong kiểm tra, quả thực đều phải cao hứng hồng rồi. Rốt cục có thể xuất viện , rốt cục có thể không cần ngủi được sô đa thủy hương vị .”A, ta muốn nhìn ta con nuôi!”

Ứng Trường Không điểm điểm của nàng cái mũi.”Xuất viện chuyện thứ nhất thăm nghĩ đến gặp người con nuôi, sẽ không ngấm lại như thế nào thăm hỏi một chút người lão công?” Hấn nháy mắt mấy cái, vẻ mặt ái muội.

Hạnh Nhược Thủy xem kia hấn ánh mắt, chỉ biết miệng hấn lý “Thăm hỏi” Là chỉ cái gì . Trường hấn liếc mắt một cái, mặt không không chịu thua kém đỏ. Cũng không biết bị hấn đùa bao nhiêu lần, nhưng vẫn là làm không được bình thần ung dung.”Lưu manh!”

Ứng Trường Không ôm nàng, dán nàng lỗ tai thổi khí.”Nếu không lưu manh, ta đều phải ghen hồng rồi. Muốn thực ghen hồng rồi, người chẳng lẽ sẽ không đau lòng?”

“Ghen hồng rồi tốt nhất!” Hạnh Nhược Thủy đánh hấn, đối hấn lưu manh cảnh giới cao đã muốn thực bắt đắc dĩ . Bất quá lại nói tiếp, bọn họ đã muốn rất dài một đoạn thời gian không , quả Chân Chân lâu không có cái kia Càng muốn mặt lại càng hồng, đều mạo nhiệt khí .

Ứng Trường Không nhìn của nàng mặt ở nháy mắt giống tràn ra hoa nhĩ, chỉ cảm thấy trong cơ thể kia chỉ mãnh thú lập tức sẽ quan không được . Lôi kéo nàng một tay lấy cửa phòng đá thượng, thuận đường lạc khóa. Thủ dừng ở cửa nàng sau thắt lưng, hung hăng đem nàng ấn hướng chính mình, gắt gao dán cùng một chỗ. Một bên thân của nàng mặt, một bên áp lực thanh âm nói:”Ta sẽ nhịn không được , làm sao bây giờ? Ân?”

Hấn thanh âm khàn khàn từ tính, mang theo làm cho người ta choáng váng huyễn mị hoặc. Nóng rực hơi thở ở cửa nàng trên mặt, bị bám một trận ngứa, thẳng truyền lại đến trong lòng nàng đi.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, trong lòng bàn tay nóng rực làm cho nàng hoàn toàn vô thố, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hấn.

Kia hồn nhiên bộ dáng, cơ hồ phải Ứng Trường Không bức điên. Gầm nhẹ một tiếng, ôm nàng chính là thật sâu hôn. Bàn tay to vội vàng ở thân thể của hấn thượng du đi, bị bám một trận nóng rực tình triều.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn gắt gao đặt tại trong lòng, chỉ có thể dựa vào hấn thừa nhận hấn nhiệt tình, đầu óc sớm đã thành một bãi tương hồ. Nóng rực bàn tay to như là có ma lực dường như, sở đến chỗ lưu lại một phiến chước nóng đồng thời làm cho nàng từng đợt run rẩy. Nhịn không được ưm ra tiếng, nhịn không được bắt đầu đáp lại.....

Ứng Trường Không đã muốn không thể thỏa mãn cho chính là hôn môi, một bên ở trên người nàng ấn hạ rậm rạp hôn, một bên dùng bàn tay to linh hoạt vạch trần nàng quần áo nút thắt, đem quần áo hướng bên cạnh đẩy, lộ ra mượt mà hoạt nộn đầu vai. Nhất cúi đầu, nhẹ nhàng mà cắn cắn, lưu lại một cái con bướm đường như ấn ký.

Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại, run run , tùy ý hấn ở chính mình trên người làm xằng làm bậy, theo hấn động tác chỉ không được run run cùng thân yin. Trong đầu còn sót lại một chút lý trí nói cho chính mình, nơi này là bệnh viện, có người hội nghe thấy. Nhưng là không có biện pháp nói với hấn, chỉ có thể cắn môi, kiệt lực nhẫn nại không phát ra thét chói tai. Không thể phát ra âm thanh, trên người cảm giác lại càng thêm mãnh liệt, cơ hồ phải nàng bức điên rồi dường như.

Ứng Trường Không thủ vừa mới dừng ở chính mình dây lƯng thượng, đang muốn kéo này vương bận trời buộc, phòng bệnh ngoại vang lên không thích hợp thanh âm. Hấn ảo não một tiếng thân yin, toàn bộ mặt chôn ở cửa nàng hóm vai lý, hít sâu bình phục trong cơ thể xôn xao. Nhưng là tên đã trên dây không thể phát, làm sao là nói bình phục có thể bình phục ?

Hạnh Nhược Thủy cũng như ở trong mộng mới tỉnh, mở to hai mắt nhìn.”Trường Không, là mẹ.....” Trong thanh âm một mảnh lo lắng. Nếu như bị bà bà biết vợ chồng hai ở trong phòng bệnh liên như vậy cấp khó dần nổi, cũng không biết nàng hội nghĩ như thế nào đâu!

Ứng Trường Không ở cửa nàng hõm vai lý cộ , không hé răng. Hắn đều nhanh nghẹn diên rồi, quần không hơn bên ngoài là ai! Nếu không nghe ra đến bên ngoài thanh âm là hắn mẹ, hắn đều phải chửi má nó !

“Trường Không, người mau buông ra !” Hạnh Nhược Thủy gấp đến độ không được! Cổ tình hắn khí lực thật lớn, nàng động đều không động đây .

“Ai nha, ta giống như có cái này nợ quên mua, ta đi trước mua trở lên đến.” Ngoài cửa, truyền đến Dương Tử Vân thanh âm. Dương Tử Vân không ngốc, nhìn đến môn nhắm chặt, ngay cả rèm cửa sổ đều kéo đến đây, tưởng cũng biết khẳng định là chính mình con gấp đến độ đều chờ không kịp về nhà . Nàng đang nghĩ tới ôm hôn từ đầu, đương nhiên cấp cho bọn họ chế tạo cơ hội .

Dương Tử Vân che miệng, vụng trộm theo Đào Ba bọn họ phân phó, nói không cho bất luận kẻ nào quấy rầy bọn họ. Thế này mới thi thi nhiên địa hạ lâu, rồi đi bệnh viện tìm địa phương uống trà đi.

Hạnh Nhược Thủy nghe thế thanh âm, rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Khả tiếp theo giây, nàng thiếu chút nữa vừa muốn hét rầm lên. Hắn, hắn.....”Trường Không, đừng náo loạn, mẹ rất nhanh sẽ trở lại , người.....”

Ứng Trường Không rõ ràng dùng miệng che lại nàng tiếng huyền não cái miệng nhỏ nhắn, một tay kéo hạ nửa người trói buộc, một tay đem nàng thoát cái tình quang. Lỏa trình thân thể gắt gao dán tại cùng nhau, nóng rực một mảnh, nóng bỏng dọa người.

Hắn bàn tay to bá đạo từ nơi này chạy tới đó, giống một con rắn dường như ở thân thể của nàng thượng tán loạn, ở nàng mẫn cảm da thịt thượng bị bám từng đợt run rẩy. Rên rỉ theo trong cơ thể vẫn vọt tới yết hầu, sẽ nhịn không được , nàng chỉ có một ngụm cắn ở đầu vai hắn, mới không có kêu sợ hãi đi ra. Như là trả thù hắn mấy chuyện xấu dường như, nàng hung hăng cắn.

Nhưng là Ứng Trường Không hoàn toàn không cảm giác đau đớn, hắn toàn bộ cảm giác đều tập trung ở cùng cái địa phương, sẽ bành trướng bạo phát. Nhưng là hắn không nghĩ thương đến chính mình vợ, cho nên lần nữa nhẫn nại , trên trán gân xanh một cái một cái xông ra đến, nhìn thập phần dọa người. Răng nanh gắt gao cắn, buộc chính mình nhịn nữa một hồi, bàn tay to ở thân thể của nàng thượng thăm dò làm cho nàng thích ứng này vội vàng ** tình triều.

Rốt cục, hắn nhịn không được một tay lấy nàng ôm lấy đến, nâng thân thể của hắn. Môi hàm chứa của nàng vành tai, khàn khàn nói:”Vợ, chân quần quít lấy của ta thất lưng.”

Hạnh Nhược Thủy từng khẩu, mắt nhĩ sớm đã sương mù ướt át, đầu óc cái gì cũng tưởng không được. Nghe được hắn trong lời nói, nàng ngoan ngoãn nghe theo. Chỉ cảm thấy trên mặt nhiệt khí sắp đem chính mình cấp chững Chấn, kèm liền vừa sợ kêu ra tiếng.

Ứng Trường Không cúi đầu tìm được của nàng môi, một ngụm hàm trụ nàng kiều diễm cánh môi. Môi gắt gao che lại của nàng, không cho nàng phát ra âm thanh. Lại càng không làm cho nàng có thời gian thanh tỉnh, mang theo nàng cùng nhau truy tiến cái kia chỉ thuộc loại bọn họ hai người thế giới, chia xẻ cái kia chỉ thuộc loại bọn họ ** tình thâm.

Hạnh Nhược Thủy thật sự muốn diên rồi, xa lạ mà quen thuộc cảm giác nhất ba tiếp nhất ba nảy lên đến, lại cổ tình không thể phát ra một chút thanh âm. Hắn lại như là cố ý muốn đem nàng bức diên dường như, hoàn toàn không cho nàng có gì một tia thanh tỉnh cơ hội, làm cho nàng hoàn toàn vô lực chống đỡ. Nàng nhịn không được chảy ra nước mắt, nức nở một tiếng, ngượng ngùng đem mặt chôn ở hắn trong cổ, há mồm liền hung hăng cắn đầu vai hắn.

Ứng Trường Không cảm thấy chính mình thật sự đã muốn hóa thân thành cảm thú, thâm nghĩ đem vợ tề toái, toàn bộ dung nhập thân thể của chính mình, cùng chính mình không bao giờ nữa có thể có một phần một giây chia lìa. Hắn không thể liên như vậy dây dưa đến vĩnh viễn lý đi, không còn có bất luận kẻ nào có thể đưa bọn họ tách ra.

Cũng không biết qua bao lâu, làm hai người đang choáng váng huyền túy ngã vào bọn họ trong thế giới, Hạnh Nhược Thủy đã muốn ở đầu vai hắn cắn một cái thật sâu áp ấn, đều đã muốn nhìn đến tơ máu .

Ứng Trường Không ôm nàng, cúi đầu nhìn nàng một thân đỏ mề hôi đầm đìa như là theo trong nước lao đi ra đường như. Khuôn mặt kiều diễm như hoa, cánh môi đỏ tươi ướt át, mắt nhĩ sương mù thủy nhuận.....

Toàn bộ này hết thấy, đều dụ dỗ hấn lại lần nữa hóa thân vì cầm thú.

Hạnh Nhược Thủy nhận thấy được hấn lại rục rịch , sợ tới mức kinh hoảng trừng lớn ánh mắt, đè nặng thanh âm kêu:”Không được , mẹ sẽ đã trở lại!”

Ứng Trường Không dấn của nàng môi cười nhẹ, tà mị phi thường.”Người yên tâm, nàng không thể nhanh như vậy trở về !” Hấn mẫu thân, hấn thực hiểu biết! Đây hội, nàng chỉ sợ đã sớm tìm một chỗ uống trà cười trộm . Trong lòng chỉ sợ còn có thể nghĩ, nếu một lần có thể hoài thượng thì tốt rồi!

“Nhưng là.....”

120. Chương 120: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Hạnh Nhược Thủy về điểm này mỏng manh kháng nghị hoàn toàn bị xem nhẹ , nàng cũng không còn có thời gian suy nghĩ ai sẽ đến, bởi vì hấn sớm đã sử xuất cả người chiêu thức làm cho nàng đầu óc choáng váng hồ hồ một mảnh, gì cũng tưởng không đứng dậy.

Đợi cho Ứng Trường Không cuối cùng là tạm thời bình phục trong cơ thể xôn xao, Hạnh Nhược Thủy sớm đã xụi lơ thành thủy đường như ở hấn trong ngực. Hấn ngả bình thu

ỷ lý thủy, ẩm ướt khăn mặt thay nàng tinh tế lau khô lau thể, lại thay sạch sẽ quần áo.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn đặt ở trên giường, tay chân đều là nhuyển . Nhưng là cái loại này cực hạn khoái cảm sau run rẩy còn không có hoàn toàn biến mất, dư vị chưa tiêu cảm giác làm cho nàng cũng không dám gặp người .

Ứng Trường Không thay chính mình cũng lau một chút, đi tới cùng nàng thượng chẩn, rút ra chẩn nhìn đến nàng giống nấu chín đường như mặt. Ha ha cười nhẹ, dấn của nàng lỗ tai nói:”Thật sự là cái đứa ngốc, ta là người lão công, cũng không phải những người khác!”

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, cũng không dám nhìn hấn ánh mắt, nâng thủ liền chửi hấn.”Đều là người phá hư! Bọn họ nhất định đều đoán được, ta về sau không cần gặp người !”

“Đoán được liền đoán được, vợ chồng hai làm chuyện như vậy đó là thiên kinh địa nghĩa, này còn dùng đoán sao?” Ứng Trường Không đỡ khốc đỡ cười. Nếu vợ chồng hai không làm việc này, kia mới kỳ quái đâu!

Hạnh Nhược Thủy then thùng trừng hấn liếc mắt một cái.”Nhưng này lý là bệnh viện!” Nàng vừa rồi bị hấn biến thành choáng váng hồ hồ tưởng không rõ, hiện tại nhưng là hiểu được , Dương Tử Vân áp cần chỉ biết bọn họ đang làm cái gì, là cố ý cho bọn hấn đằng ra không gian đến!

Ứng Trường Không xem nàng trong trắng lộ hồng khuôn mặt, kiều diễm cánh môi, chỉ cảm thấy vừa mới bình phục ** lại rục rịch . Vài cái hít sâu, không dám lại nhìn chằm chằm vợ nhìn.”Tốt lắm, người không cần nghĩ nó là đến nơi.”

Ứng Trường Không lấy quá cốc nước, đưa cho nàng.”Khát không khát? Uống nước đi.” Nàng tiếp nhận cái chén uống nước. Hấn tắc thân thủ thay nàng để ý để ý tóc.

Hạnh Nhược Thủy uống lên bán chén nước, trên mặt nhiệt khí mới chậm rãi tiêu .

Ứng Trường Không sợ nàng then thùng, cầm chậu đem bị thay thể quần áo cầm tẩy.”Người hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi giặt quần áo.”

Chờ trong phòng chỉ còn lại có chính mình một người, Hạnh Nhược Thủy mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lại căn bản không dám hướng cửa xem, sợ nhìn đến Đào Ba bọn họ ái muội tươi cười.

Nhàn đến vô sự, lấy qua tay cơ, tìm cái tìm tra đơn giản trò chơi đến ngoạn. Vừa mới chơi một hồi,”Khẩu khẩu” Hai tiếng, cửa phòng bị xao vang. Hạnh Nhược Thủy vừa nhắc ngẩng đầu lên, liền nhìn đến Dương Tử Vân cầm này nọ cười túm túm đứng ở cửa. Nghĩ đến chuyện vừa rồi tình, Hạnh Nhược Thủy mặt oanh lập tức hồng thắm .”Mẹ, người đã đến rồi.....”

Tầm mắt cũng không biết hướng làm sao phóng, tổng cảm thấy Dương Tử Vân nhìn chính mình tầm mắt như vậy ái muội bốn cột, làm cho nàng hận không thể lấy cái động tiến vào đi.

“Hôm nay cảm giác thế nào? Còn khó chịu sao?” Dương Tử Vân trong lòng đều cười đến nội thương, trên mặt lại vẫn là chính là khẽ cười, giống như áp cần không biết vừa rồi bọn họ ta đã làm gì .

Hạnh Nhược Thủy thế này mới kiên trì nhìn thoáng qua cửa nàng mặt, chỉ cảm thấy cặp kia ánh mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng.”Đã muốn không có việc gì , thầy thuốc nói buổi chiều là có thể xuất viện . Mẹ, người mau tới đây tọa.”

Hạnh Nhược Thủy ý thức được không ổn, vội vàng theo trên giường đi xuống dưới. Chân có chút nhuyển, nàng thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống , khẽ gọi một tiếng.

Dương Tử Vân dọa vội vàng thân thủ muốn phù nàng.”Cẩn thận một chút, không cần phải gấp gáp. Mẹ người cũng không phải quốc gia lãnh đạo, còn khẩn trương thành như vậy!”

“Không phải. Là mấy ngày nay luôn luôn tại trên giường nằm, có chút không quá thói quen.” Hạnh Nhược Thủy na quá ghê, làm cho Dương Tử Vân ngồi xuống.”Mẹ, người muốn uống thủy sao? Có muốn ăn hay không hoa quả?”

Dương Tử Vân lời kéo tay nàng làm cho nàng cũng ngồi xuống.”Ta cái gì cũng không cần. Người đừng việc hồ, ngồi xuống đi. Thân thể vừa mới hảo chuyển, còn muốn hảo hảo dưỡng nhất dưỡng. Ngang thể dưỡng tốt lắm, cấp mẹ sinh cái béo tròn tử, hàm mộ tử người khác.”

Nàng nhắc tới này, Hạnh Nhược Thủy lập tức lại nghĩ tới kia tràng lửa nóng triền miên, trên mặt lại bắt đầu mạo nhiệt khí . Cũng không biết có thể nào trả lời Dương Tử Vân trong lời nói, chính là đỏ mặt ừ một tiếng.

Dương Tử Vân cười ra tiếng âm đến, thân thủ sờ sờ đầu nàng.”Người đứa nhỏ này, đều đã muốn kết hôn , động vẫn là như vậy thẹn thùng đâu? Ta đồ muốn nhìn, người này da mặt rất cuộc có bao nhiêu bạc.” Nói xong thực vươn tay đi, sờ sờ của nàng mặt.

Hạnh Nhược Thủy đối với nàng ngượng ngừng cười, mặt đỏ lợi hại.

Dương Tử Vân nhìn nàng điểm nếu hoa đào bộ dáng, cũng không tùy vào ở trong lòng sợ hãi than. Khó trách nàng con bị mê thần hồn điên đảo, như vậy ngượng ngừng kiều điểm bộ dáng, đủ để cho nam nhân điên cuồng. Này nhãn nhỏ làm ra vẻ nữ hài tử, làm sao so với được với nàng!

“Mẹ, mấy ngày nay vất vả người . Cho người hai đầu chạy, thật sự là thực xin lỗi.” Hạnh Nhược Thủy cũng lớn mật giữ chặt Dương Tử Vân thủ, nàng hiện tại ở Dương Tử Vân trước mặt đã muốn sẽ không giống trước kia như vậy nơm nớp lo sợ . Có đôi khi, nàng thực cảm thấy Dương Tử Vân giống thân sinh mẹ giống nhau.

Dương Tử Vân vỗ vỗ tay nàng lưng.”Hài tử ngọc, ta là mẹ người, nào có đứa nhỏ cùng mẹ khách khí ? Hơn nữa, người muốn thật muốn làm ẹ cao hứng, liền chạy nhanh sinh cái đứa nhỏ đi.”

“Mẹ, ta biết, ta sẽ cố gắng .” Nói cho hết lời , Hạnh Nhược Thủy mặt lại một lần nữa nổ tung . Ta sẽ cố gắng ? Lời này như thế nào nghe như vậy kỳ quái đâu!

Bất quá Dương Tử Vân đồ không chú ý tới dường như, chính là ha ha nở nụ cười.”Đúng rồi, Trường Không đâu?”

“Hắn đi giặt quần áo .” Hạnh Nhược Thủy sợ Dương Tử Vân sẽ nói chính mình làm cho hắn một đại nam nhân giặt quần áo, vì thế cẩn thận xem của nàng sắc mặt.

Dương Tử Vân chỉ “Nga” một tiếng. Lại đem đề tài xấu đến việc thượng, cùng nàng có một câu không một câu trò chuyện, thẳng đến Ứng Trường Không đã trở lại.

“Mẹ, người tới !” Ứng Trường Không không giống Hạnh Nhược Thủy ngượng ngừng. Một bên buông trong tay gì đó, một bên nhích lại gần.

Hạnh Nhược Thủy nhìn về phía hắn, hắn hướng nàng nhíu mày, còn cười xấu xa! Nàng trừng hắn liếc mắt một cái, không dám lại nhìn hắn, đem tầm mắt định ở Dương Tử Vân trên người.”Ta đi một chút toilet. Mẹ, người tọa một hồi.” Trốn cũng dường như chạy.

Dương Tử Vân chờ nàng biến mất ở ngoài cửa, trừng mắt con một hồi, che miệng nở nụ cười.”Người này tử tử tử, cũng không nhìn cái gì địa phương liền xằng bậy. Người xem người, đem Nhược Thủy cấp xấu hổ đến cũng không dám gặp người. Bất quá người này vợ da mặt cũng thật đủ bạc, xem của nàng mặt đỏ đến độ muốn lấy máu.”

“Ta vợ tối thuần khiết! Thuần khiết làm cho người ta nổi điên!” Ứng Trường Không vô tâm không phé trả lời, thuận tay cầm một cái quả táo, đưa cho nàng. Dương Tử Vân lắc đầu, hắn liền đem quả táo tặc chính mình miệng, bằng bằng cắn.

Dương Tử Vân trừng hắn liếc mắt một cái, có chút bất đắc dĩ.”Thực không e lệ!” Bất quá, ba hắn cũng là tử tử tử. Ứng gia nam nhân, đó là cách không được chính mình nữ nhân.

Ứng Trường Không bĩu môi, phản bác nói:”Này có cái gì hảo e lệ. Đó là ta vợ, cũng không phải khác loạn thất bát tao nữ nhân. Hơn nữa, so với lão nhân trước kia anh hùng sự tích, ta cái này gọi là gặp sự phụ.”

Dương Tử Vân thân thủ đánh hắn một chút.”Lá gan càng phát ra phì, còn dám nói người ba không phải!”

Bất quá nhìn đến con con dâu như vậy ân ái, trong lòng nàng cũng cao hứng. Gia cùng mọi sự hưng, đây là mãi mãi không thay đổi chân lý. Hơn nữa, nam nhân càng là để ý chính mình lão bà đứa nhỏ, sự nghiệp thượng cũng sẽ càng ngày càng vĩ đại, có động lực thôi.

Ứng Trường Không a miệng cười, không hướng con mẹ nó hòng thượng chàng. Hắn nhưng là biết đến, mẹ nó nói như thế nào lão nhân không phải đều có thể, nhưng tuyệt đối không tha người khác nói lão nhân không tốt. Phản chi, lão nhân cũng là như vậy.

Nở nụ cười một hồi, vươn tay đến, ôm mẫu thân đầu vai. Nhìn mẫu thân ánh mắt, còn thật sự nói:”Mẹ, cảm ơn người, cảm ơn người đối Nhược Thủy tốt như vậy. Có của người yêu thương, Nhược Thủy nàng thoải mái hơn.”

Dương Tử Vân ghé con, tươi cười rất sáng lạn.”Nàng là của ta con dâu, cũng tương đương với của ta nửa nữ nhi, ta không đúng nàng hảo đối ai hảo? Người nha, cảm tạ ta sẽ không dùng, chạy nhanh cùng Nhược Thủy cùng nhau sinh cái đứa nhỏ đi. Mẹ người già đi, chỉ còn lại có như vậy điểm niệm tưởng.”

“Mẹ, người yên tâm, nhất định hội. Đến lúc đó ta chỉ sợ đứa nhỏ rất có thể làm âm ỉ, người xem đến hắn còn phiền lòng đâu!” Ứng Trường Không thực hiểu được, mẫu thân nhân sinh đã qua hơn phân nửa, muốn đuổi theo cầu gì đó đều đã muốn có. Nay duy nhất tiếc nuối, chính là còn không có nhìn đến con cháu cả sảnh đường thịnh cảnh.

Mẫu tử hai nhìn đối phương cười, đều thực vừa lòng lập tức cuộc sống trạng thái.

Hạnh Nhược Thủy trở về thời điểm, liền nhìn đến mẫu tử hai hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ hình ảnh. Nàng thật cao hứng đồng thời, trong lòng còn có chút toan, bởi vì ba nàng mẹ vĩnh viễn cũng không khả năng như vậy tử cùng nàng cùng một chỗ nói chuyện phiếm, thậm chí sờ sờ đầu nàng nói xong lời nói thăm thía trong lời nói.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tử dục dưỡng mà thân không đợi. Đây là rất lớn bi ai.

“Vợ.” Ứng Trường Không đứng lên, một tay lấy vợ kéo đến trước mặt.

Dương Tử Vân cũng đứng lên, nhìn bọn họ nói:”Ta cũng nên đi trở về.” Nàng phải đi về cùng Viên Mộng thương lượng một chút, làm một chút phong phú, chúc mừng Nhược Thủy xuất viện.

“Mẹ, vậy người trên đường cẩn thận một chút.” Hạnh Nhược Thủy ân cần dặn dò, lại chuyển hướng thượng tá.”Trường Không, người đưa mẹ đi xuống đi.”

Dương Tử Vân khoát tay.”Không cần. Liền này vài bước lộ chuyện tình, không có gì hay đưa. Xe ngay tại dưới lầu bãi đỗ xe, đợi cho gia ta cho các người gọi điện thoại là được. Sớm một chút làm tốt xuất viện thủ tục, chúng ta chờ các người về nhà!”

Nói xong, nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoay người đi rồi.

Ứng Trường Không ôm Hạnh Nhược Thủy thắt lưng, cùng nhau nhìn mẫu thân vào thang máy. Lui về phòng, Ứng Trường Không nhìn một chút thời gian.”Mới 10 giờ, còn có vài mấy giờ làm sao bây giờ?”

Hạnh Nhược Thủy nhún nhún vai.”Ta cũng không biết.” Trụ bệnh viện bí thăm đã ở nơi này, nghe sô đa thủy hương vị tại kia hàm

thời gian, thật có thể nói là sống một ngày bằng một năm.

Ứng Trường Không lập tức dán của nàng lỗ tai, thấp giọng nói:”Nếu không chúng ta lại đến một lần?”

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, không chút nghĩ ngợi liền một cái tát chụp đi qua. Người này cũng thật đủ lưu manh !”Ta cảm thấy ta bị lừa, người trước kia rõ ràng không phải như thế!”

Ứng Trường Không cười hì hì ôm của nàng thắt lưng, đúng lý hợp tình phản bác:”Trước kia người còn không phải của ta nữ nhân, ta đối không phải chính mình nữ nhân nữ nhân là sẽ không lưu manh .” Nói xong, cố ý đậu nàng ở nàng thắt lưng sườn nhéo một phen.

Hạnh Nhược Thủy cầm trụ hấn bàn tay to, tức giận đến tròng mắt tròn tròn .”Tóm lại người trước kia chính là sói đội lột cừu, đem ta cấp cho. Không được, ta hiện tại hối hận , ta phải lui hóa!”

Hấn khi đó vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, còn giống như có điểm thẹn thùng, làm sao nhìn ra được đến một chút lưu manh bộ dáng? Xem, này thuyết minh hấn nguy trạng thật tốt quá!

“Thật muốn lui hóa a?” Ứng Trường Không hẹp dài ứng mâu lẫn lông lóc vừa chuyển, mưu ma chước quỷ lại nổi lên.

Hạnh Nhược Thủy lại không chú ý tới, chính là nặng nề mà gật đầu, tỏ vẻ chính mình quyết tâm.

Ứng Trường Không cũng gật gật đầu.”Muốn lui hóa cũng biết, kia chúng ta tính tính người nợ ta bao nhiêu con?”

“Ta như thế nào khiếm người con ?” Hạnh Nhược Thủy kêu to, mắt nhĩ trừng lưu viên.

“Người không khiếm con ta sao? Người cẩn thận ngẫm lại.” Ứng Trường Không trên mặt trang nghiêm trang, trong bụng đều phải cười rút. Hấn vợ quả nhiên vẫn là rất đơn thuần , ngay cả như vậy mang nhan sắc chê cười đều nghe không hiểu.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, quả nhiên thực còn thật sự tưởng. Ở Ứng Trường Không ánh mắt ám chỉ hạ, nàng cuối cùng là hiểu được . Nhất thời

chỉnh khuôn mặt lửa đỏ đứng lên, đều phải lấy máu . Cẩn nha, kén khởi quyền đầu liền tấu.”Ứng Trường Không, người này lưu manh, đại lưu manh!”

Nàng dùng sức nhất dậm chân, lưng quá thân.”Ta không bao giờ nữa muốn để ý người này đại phiêu dân !”

Ứng Trường Không nước miếng cười thẩu lại đây, lại đến trên người nàng.”Vợ, không cần như vậy , mọi người như vậy thực, có phải hay không?”

Kia ngữ điệu chẳng ra cái gì cả , Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa liền nở nụ cười, nhưng liều mạng nhin xuống . Con mắt nhĩ nhất nghệ, mắng:”Ai với người chín? Ta với người tuyệt không thực!”

“Thực không theo ta thực a?” Ứng Trường Không trong mắt tinh quang lại thiểm .”Nếu như vậy, ta đây đành phải nghĩ biện pháp với người thực đi lên!” Nói xong, một phen theo quần áo vạt áo sờ vào của nàng thắt lưng sườn.

“A –” Hạnh Nhược Thủy một tiếng kêu sợ hãi, giống con thỏ đường như nhảy dựng lên, lại cố tình bị hấn khóa ở thắt lưng không thể chạy.

“Có quen hay không? Có quen hay không?” Tay hấn còn tại nàng thắt lưng sườn đâu, chỉ cần nàng dám phủ định hấn sẽ một chút, xem nàng còn dám nói bậy.

“Không quen a –” Hạnh Nhược Thủy lại là một tiếng kêu sợ hãi.

Theo hành lang bên ngoài trải qua nhân, đều bị của nàng thét chói tai cấp dọa đến. Kết bạn mà qua nhân ở khe khe nói nhỏ, xem ra giống như hoài nghi bên trong có cái gì bất cóc sự kiện.

“Nhưng đừng là sắc lang thầy thuốc cường gian nữ bệnh nhân a!” Có người đến như vậy một câu.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt Ứng Trường Không, nghe thế câu, hai người đều nhin không được nở nụ cười.

.....

Nhàn rồi nhàm chán, Ứng Trường Không liền ôm Hạnh Nhược Thủy ngồi ở trên giường, song chưởng theo thân thể của nàng sườn ôm lấy nàng, hai người cầm di động chơi trò chơi. Đùa là nhất khoản cùng loại cho tiêu xếp gỗ trò chơi, cần ăn khớp năng lực phản ứng năng lực.

Hạnh Nhược Thủy tại đây một khối rõ ràng là không được , mỗi lần đều ngốc hồ hồ xem nửa ngày, kết quả còn tiêu sai lầm rồi địa phương, đậu Ứng Trường Không cười đến bụng đều phải đau . Cuối cùng hẳn đành phải thủ bất tay , từng bước từng bước cấp nàng phân tích, hai người cùng nhau hợp lực đến ngoạn.

Đại khái chơi một cái nhiều giờ, đi ra cơm trưa thời gian, hai người đều có chút đói bụng.

“Chúng ta đi bên ngoài ăn cơm đi. Bất quá ngươi muốn mời ta, ta không có tiền.” Hạnh Nhược Thủy dương cầm nhìn hắn, cười tủm tỉm nói.

Ứng Trường Không đem nhân trao lại đây hôn một cái.”Không thành vấn đề. Bất quá ta trên người tiền cũng không nhiều, nếu không đủ ngươi liền đem ta áp kia, sau đó cho ta biết lão bà đến thực ta về nhà đi.”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, dùng sức tấu hắn một chút. Người này đùa giỡn bảo cảnh giới là càng ngày càng cao , bất cứ lúc nào chỗ nào chuyện gì đều có thể đủ đem nàng làm cho tức cười. Đánh giá , là của nàng cười điểm quá thấp.

Đem kiều thê chọc cười , Ứng Trường Không tâm tình cũng lâng lâng. Một phen ôm của nàng vòng eo, mang theo nhân đi ra ngoài.”Đi thôi vợ, lão công mời ngươi ăn đại tiệc.”

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, nói:”Nếu tiền không đủ, liền đem ngươi áp tại kia. Bất quá trước tiên là nói về tốt lắm, ta cũng sẽ không đi thực ngươi trở về, chính ngươi làm cho người ta gia làm cu li đến thực chính mình đi.”

“Vợ, ngươi làm sao có thể đối với ta như vậy đâu? Theo thật đưa tới, ngươi là không phải coi trọng người nào dã nam nhân, cho nên đối với vi phu như vậy ngoan?”

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liền cho hắn nhất móng vuốt.”Tốt lắm, không được lại đùa giỡn bảo. Ngươi xem, mọi người đều đang nhìn ngươi, ta nghĩ bọn họ khẳng định là đem ngươi làm ngốc tử .” Cuối cùng, nàng cũng nhin không được che miệng ha ha cười.

Ứng Trường Không nhìn lướt qua bốn phía, không lăm để ý.”Bọn họ nghĩ như thế nào theo ta không quan hệ a, ta chỉ muốn ta vợ cao hứng là đến nơi.”

Nói thật cũng tốt, lời nói đùa cũng biết, tóm lại Hạnh Nhược Thủy bị hắn dễ tâm tình tốt. Nàng ở trong lòng tưởng, giống như đuổi kịp giáo cùng một chỗ mỗi một phần mỗi một giây, luôn tràn ngập sung sướng. Một chút chuyện nhỏ hẳn đều có thể lấy đến làm văn, đem nàng làm vui tươi hơn hử. Chính là lại bình thường cuộc sống, chẳng sợ chỉ liên quan đến củ gạo du muối, hẳn vẫn như cũ có thể cho ngươi đào móc ra thoải mái đến. Gả cho như vậy nam nhân, nói như thế nào cũng là hạnh phúc đi!

“Vợ, ngươi muốn ăn cái gì? Lão công nghe lời ngươi.” Ứng Trường Không trác nàng một ngụm, nước miếng cười hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn cười.”Ngươi không phải mời ta ăn đại tiệc sao? Kia đương nhiên là làm sao quý nhất tốt nhất ăn, phải đi nơi đó!”

Nàng tưởng, có lẽ đây là hắn tổng có thể gây cho nàng thoải mái nguyên nhân, nàng ở hẳn nơi đó luôn xếp hạng đệ nhất vị . Đương nhiên, người khác ở bộ đội thời điểm khác tính. Nhưng ở của nàng trước mặt, nàng chính là là quan trọng nhất. Hẳn cấp nàng như vậy cảm giác, cũng như vậy đi làm.

“Hảo.” Ứng Trường Không cúi đầu, mang cười ứng . Hơi hơi nghiêng đầu, tựa hồ ở còn thật sự tự hỏi.”Z thì quý nhất tốt nhất ăn địa phương ở nơi nào đâu?”

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liên kháp hần một phen, hần nha một tiếng kêu, nàng thế này mới vừa lòng tà nghệ hần.”Lại đùa giỡn bảo !”

“Vợ, ngươi lại câu dẫn ta!” Ứng Trường Không lớn tiếng lên án, cúi đầu cắn nàng một ngụm.

Bốn phía có người nhìn đến, không biết là ai thổi một tiếng khẩu tiêu, vang dội phi thường.

Hạnh Nhược Thủy nhất thời đỏ mặt, lại kháp hần một phen.”Liên ngươi phá hư.”

“Vợ, ta hiểu được .” Ứng Trường Không ôm nàng, vẻ mặt còn thật sự nói.

“Hiểu được cái gì?”

Ứng Trường Không gần sát nàng, tặc hề hề nói:”Đánh là thân mạng là yêu, cho nên ngươi nhất định là yêu ta yêu phải chết!”

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn bất đắc dĩ .

Hai người nói nói cười cười, cãi nhau ầm ĩ , cuối cùng là đến trên đường. Trên đường nhiều người, Ứng Trường Không sợ đụng đến vợ, cho nên hội gắt gao ôm nàng ngăn đám người. Bởi vì phải chú ý bốn phía, cũng vốn không có tinh lực đến cùng nàng đùa giỡn bảo .

Cuối cùng là Ứng Trường Không làm chủ, tuyển Z thị một nhà hoàn cảnh đặc biệt im lặng nhà ăn, trung sa hoa vị, danh tiếng không sai .

Hạnh Nhược Thủy đi theo Ứng Trường Không đi vào, đúng là cơm trưa thời gian, cho nên nhân không ít. Nhà ăn bố trí rất cao nhã, đặt mình trong cho hoàn cảnh như vậy lý, đầu tiên còn có một cái hảo tâm tình. Nếu còn có hương nồng ngon miệng đồ ăn, vậy rất tốt .

“Thế nào?” Ứng Trường Không chú ý kiểu thê biểu tình, thấp giọng hỏi nói.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, tầm mắt còn tại nhìn bốn phía hoàn cảnh. Cái bàn cùng cái bàn trong lúc đó khoảng cách góc khoan, hình thành một cái khoan dây lưng, tại đây điều dây lững thượng, lục sắc bồn hoa làm thành một vòng đem hé ra cái bàn cách thành một cái xem như ** không gian, chỉ chứa một cái cửa nhỏ khẩu ra vào. Bồn hoa độ cao ước chừng một thước nhị tả hữu, nói cách khác, nếu không phải đáng người đặc biệt cao lớn nhân, ngồi xem trong lời nói chỉ có thể nhìn đến bên cạnh kia một bàn nhân non nửa cái đầu, nhìn không tới người ta chính khuôn mặt. Đây đã ở trình độ nhất định thượng, bảo hộ lẫn nhau **, cũng khiến cho dùng cơm càng thêm tự tại. Hơn nữa thực rõ ràng, đây cũng là nơi này giá không thấp nhưng sinh ý náo nhiệt một cái trọng yếu nguyên nhân.

Bọn họ không có hẹn trước, may mà vị trí cũng không có hoàn toàn mãn, đương nhiên dựa vào cửa sổ vị trí là đã không có. Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể tuyển đến khắp ngõ ngách vị trí, tầm nhìn không phải tốt lắm. Bất quá bọn họ cũng là muốn im lặng ăn một cái cơm trưa, cũng là không ngại.

“Đến nhất hồ thiết Quan Âm.” Ứng Trường Không điểm nước trà, đem cơm bài đưa cho Hạnh Nhược Thủy.”Vợ, ngươi xem xem muốn ăn cái gì. Hôm nay ngươi nói tính, cái gì đều nghe lời ngươi.”

Người bán hàng ngay tại bên cạnh đâu, hần cũng lớn như vậy thứ thứ nói.

Hạnh Nhược Thủy nho nhỏ trừng hần liếc mắt một cái, mở ra cơm bài còn thật sự thoát nhìn. Phiền đến phiền đi, bài tử thượng ảnh chụp tự nhiên là không sai , cũng không biết nơi này làm được thế nào.”Ngươi tới quá sao? Ngươi tới quá trong lời nói ngươi điểm đi, ta không biết người nào ăn ngon.”

“Hảo, nhìn ngươi lão công .” Nói xong, một điều mảy kiếm.

Người bán hàng cười khanh khách nhìn bọn họ.

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ, cúi đầu sách đồ ăn đóng gói, sau đó nhất nhất dọn xong. Lại đem Ứng Trường Không kia bộ lấy lại đây, cũng nhất nhất dọn xong.

“Nhà của ta vợ thực hiền là

nh, là đi?” Ứng Trường Không đột nhiên khép lại cơm bài nói một câu, còn ngấm liếc mắt một cái cái kia người bán hàng.

Người bán hàng đương nhiên là cười tủm tỉm địa điểm đầu.

Hạnh Nhược Thủy ở cái bàn thấp đá hần một chút, ý bảo hần thu liễm một chút. Đây chính là công chúng trường hợp, hần hình tượng còn muốn không cần. Bất quá nàng đã quên, của nàng thượng tá mặc thường phục thời điểm, nhưng là chưa bao giờ để ý hình tượng .

Ứng Trường Không cười rất nhanh địa điểm tốt lắm đồ ăn, đem người bán hàng cấp đuổi đi .

Người bán hàng vừa mất thất, Hạnh Nhược Thủy liền nhin không được nói:”Ta hiện tại là phát hiện , cỏi kia một thân quân trang, người người này nên cái gì hình tượng cũng chưa !”

“Ta nghĩ đến vợ người muốn nói, cỏi kia một thân quân trang người chính là lưu manh đâu.” Xem ra, giống như cảm thấy này đánh giá đã muốn rất cao .

“Ta đây là dùng từ có vẻ uyển chuyển, kỳ thật chính là người nói cái kia ý tứ.” Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười.

Ứng Trường Không khuynh thân về phía trước, hạ giọng nói:”Ở bộ đội lý, ta cỏi quân trang ở trong đầu lưu manh nhà của ta vợ. Ở nhà, ta cỏi quân trang trực tiếp lưu manh ta vợ. Cho nên nói, vợ người nói tuyệt đối chính xác, ta kiên quyết ủng hộ!”

“Người người này như thế nào như vậy da mặt dày!” Hạnh Nhược Thủy thật là vô lực , nâng tay niết hần cằm. Trát trát hồ tra, ở lòng bàn tay lý lưu lại vi ngứa xúc cảm.

“Da mặt dày tính cái gì? Có thể làm cho vợ cao hứng, thể diện đều có thể không cần! Đây mới là thực nam nhân, là đi?” Hần tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt mang theo khiêu khích, làm cho người ta mặt đỏ.

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười. Đây là của nàng thượng tá. Vì làm cho nàng cười, luôn luôn không đem thể diện làm hồi sự. Nàng động tình hoạt động vị trí, chạy đến hần bên người đi, tựa vào hần trên vai.”Ứng Trường Không, người thật tốt!”

Ứng Trường Không ánh mắt hướng bốn phía xem xét xem xét, đánh giá người bán hàng không nhanh như vậy trở về, một phen ôm nàng liền che lại làm cho hần tâm ngứa miệng nhi.

“Ừ.....” Hạnh Nhược Thủy cũng không quên nơi này là nhà ăn, sợ tới mức thân thể lập tức cứng ngắc . Nhưng là thượng tá bàn tay to gắt gao chế trụ của nàng sau thất lưng, nàng căn bản trốn không được.

Ứng Trường Không cuối cùng là chưa quên nơi này là công chúng trường hợp, không có hôn cho hết toàn vong ngã. Buông ra của nàng thời điểm, ngón tay cái còn ái muội vuốt ve của nàng môi.

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ cùng chín cà chua dường như. Thẹn thùng trừng mắt nhìn thượng tá liếc mắt một cái, mắt thấy hần vừa muốn hôn qua đến đây, nàng đứng lên bỏ chạy. Dem ghé dựa tha trở về, cũng không dám nữa tới gần hần .

Ứng Trường Không nhìn vợ sắc mặt như đoá hoa môi như mật đào, trong lòng phi thường vừa lòng.”Vợ?”

Hạnh Nhược Thủy không để ý tới hần, nói ra ấm trà cấp chính mình châm trà. Thấp mắt liễm mi uống trà, quyết định không bao giờ nữa muốn để ý đến hần . Người này chính là cấp một chút ánh mắt trời liền sáng lạn điển hình!

“Vợ?” Chờ người bán hàng đi rồi, Ứng Trường Không lại lấy lòng kêu một tiếng, biểu tình thực ủy khuất.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy chiếc đĩa, gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn đến chính mình trong bát, phiến lạnh . Ở thượng tá lại kêu của nàng thời điểm, đem đồ ăn tắc miệng hần lý .”Ăn cái gì, không được vô nghĩa!”

“Ăn, ăn ngon!” Ứng Trường Không mi cười mắt thấy, tầm mắt vốn không có theo vợ trên người rời đi quá.

Hạnh Nhược Thủy nhìn bộ dáng của hần, cũng nhợt nhạt cười. Hai người thế này mới còn thật sự ăn khởi cơm đến, ngẫu nhiên tán gẫu một hai câu, hơn phân nửa là về Tiểu Phúc An hoặc là con nuôi . Bọn họ hai người ở huấn luyện thời điểm dường thành thói quen, ăn cơm đều so với người bình thường mau.

Bên cạnh tọa người nào, bọn họ hai phía trước cũng không có đặc biệt chú ý, đối phương cũng luôn luôn tại ăn cơm, không như thế nào nói chuyện với nhau. Cho nên mau ăn tốt thời điểm, đột nhiên nghe được một cái có chút quen thuộc thanh âm, hai người đều hơi hơi giật mình liếc nhau.

Nơi này cái bàn cùng cái bàn trong lúc đó khoảng cách không nhỏ, nếu là bình thường nói chuyện thanh âm, người bình thường là nghe không rõ ràng lắm nói cái gì nội dung . Nhưng là Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy trải qua huấn luyện, nhĩ lực đều là đặc biệt tốt, cho nên mơ hồ có thể nghe được.

Một lát sau, bọn họ liền xác định kia quả thật là bọn hắc nhân thức nhân — Cổ Miêu Miêu.

Đúng vậy, bên cạnh ngồi xác thực thật là Cổ Miêu Miêu cùng trưởng phu của nàng Hiên Viên kí nam. Bọn họ bất quá so với Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy sớm đến như vậy một chút mà thôi.

Bữa tiệc này cơm, là Cổ Miêu Miêu chủ động ước Hiên Viên kí nam đi ra , bọn họ hai người cần nói chuyện. Bởi vì trong lòng cũng rất loạn , cho nên ngay từ đầu cũng không có mở miệng. Biết này bữa cơm ăn không sai biệt lắm , Cổ Miêu Miêu mới buông chiếc đũa, đem ý nghĩ của chính mình nói.

Cổ Miêu Miêu vẫn là như vậy gây yếu tiểu tụy, nhưng này loại không khí trầm lặng cảm giác tựa hồ phai nhạt. Không nghĩ ra thời điểm, tất cả tâm sự đều nhả trong lòng đầu, làm sao có thể không suy sút? Mà một khi nghĩ thông suốt , ngay cả thái sơn áp đỉnh, cũng có thể cắn răng rất quá.

Cổ Miêu Miêu nhìn trước mắt này nam nhân, đã muốn ba mươi vài , thoát nhìn lại vẫn là như vậy tuấn lãng, hơn nữa hắc bối cảnh cùng hắc mới có thể, khó trách hắc hội trở thành nữ nhân truy đuổi đối tượng. Như vậy nam nhân, nàng Cổ Miêu Miêu lại có thể nào buộc được? Huống chi, hắc vốn sẽ không từng có yêu nàng. Thật sâu hấp một hơi, nàng mỉm cười.”Hiên Viên kí nam, chúng ta ly hôn đi.”

Hiên Viên kí nam trong mắt ngạc nhiên chợt lóe mà qua, trong lòng hắc quả thật phi thường khiếp sợ, khiếp sợ cho Cổ Miêu Miêu thái độ chuyển biến. Xem nàng lúc trước biểu hiện, giống như đến tử đều phải bá chủ Hiên Viên phu nhân vị trí dường như.

Bởi vì khiếp sợ, hắc không khỏi nhìn nhiều nàng vài lần. Trước mắt nữ nhân tiểu tụy không chịu nổi, nói gây yếu không thành người hình tuyệt không quá đáng. Nhưng là hắc còn nhớ rõ tân hôn thời điểm, nàng chính là một cái đơn thuần tiểu cô nương, thanh xuân sức sống. Bất quá ngắn ngủn đã hơn một năm, nàng đã muốn đòi bại như vậy.

Mỗi lần Cổ Miêu Miêu bởi vì hắc bên ngoài nữ nhân mà cùng hắc nháo cùng hắc âm ỹ, hắc đều thực không kiên nhẫn, cho nên hắc áp căn không nhiều liếc nhìn nàng một cái. Thẳng đến giờ khắc này, hắc đột nhiên có như vậy một tia hư hư thực thực áy náy gì đó xẹt qua đáy lòng.”Vì sao?”

Cổ Miêu Miêu bưng chén trà, nhìn cái chén lý nâu chất lỏng thần nhiên cười, cười đến chua xót, lại kiên định. Có lẽ là không hề một người , đột nhiên còn có lực lượng. Nàng ở cái bàn dưới thủ, theo bản năng phúc ở bụng thượng. Lại cười, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn hắc ánh mắt.

“Ta trước kia không nghĩ ra, rõ ràng tiền một khắc còn như vậy yêu nhau, như thế nào đột nhiên gian tỵ thành như vậy tử . Mãi cho đến gần nhất ta mới hiểu được, cái gọi là yêu nhau bất quá là của ta nhất tương tình nguyện, người đối ta chưa từng có tình yêu, một chút ít đều không có. Người thích ngoạn nam nhân cùng nữ nhân trò chơi, còn thích đối trò chơi đối tượng, ta cũng bất quá là người một cái trò chơi đối tượng. Bất đồng là, ta này đối tượng hơn một tầng hôn nhân quan hệ trời buộc mà thôi.”

Cổ Miêu Miêu chua xót cười, lắc lắc đầu, tựa hồ ở vì chính mình buồn cười mà bất đắc dĩ. Cửa nàng tầm mắt tựa hồ nhìn Hiên Viên kí nam, kì thực phiêu miểu không có tiêu điểm. Nàng ở chính mình trong thế giới.

“Ta phía trước thực không cam lòng, ta làm sao không tốt, vì sao người muốn như vậy tử đối ta. Cho tới bây giờ, ta kỳ thật cũng không có suy nghĩ cẩn thận. Nhưng là, ta nghĩ thông một khắc sự kiện. Người có biết ta năm nay nhiều sao? Tính đứng lên, ta bất quá vừa mới quá hai mươi tuổi, là nữ hài tử đẹp nhất tốt tuổi, ta còn có đẹp nhất tốt thanh xuân. Nhân sinh trung đẹp nhất tốt năm tháng, ta không nên làm một cái không thương của ta nam nhân lãng phí thời gian, lại càng không nên bởi vì hắc đáp hư ta chính mình.”

Cổ Miêu Miêu ngừng một hồi, một chút một chút phục hồi tinh thần lại, lại nhìn Hiên Viên kí nam ánh mắt.”Cho nên, Hiên Viên kí nam, chúng ta ly hôn đi. Ta tin tưởng, ta nhất định hội ngộ đến một cái quý trọng của ta nam nhân, cộng kiến một cái ấm áp gia đình. Mà người, cũng có thể tiếp tục người lưu luyện bụi hoa trò chơi, không còn có một cái ngu xuẩn nữ nhân hội trở thành của người chương ngại vật.”

Hiên Viên kí nam phi thường hiểu biết chính mình nghĩ muốn cái gì, hắn ngay từ đầu chỉ biết Cố Miêu Miêu không phải hắn muốn nữ nhân. Hoặc là nói, hắn không nghĩ tới ổn định xuống dưới, làm một cái nữ nhân! Có lẽ Cố Miêu Miêu nói đúng, hắn chính là thích loại trò chơi này thôi, hắn cũng luôn luôn ngoạn khai vui vẻ tâm. Sau lại Cố Miêu Miêu khóc nháo quả thật làm cho hắn phiền lòng, còn hại hắn bị làm vài lần gia pháp, hắn quả thực sẽ không muốn gặp đến nàng miễn cho đau đầu.

Khả hiện tại, này nữ nhân ngồi ở hắn trước mặt, khuôn mặt tiêu tụy nhưng là kiên định nhìn hắn, muốn cùng hắn ly hôn. Hắn nhưng không phải mừng rỡ hoặc là rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tình ngược lại phức tạp lợi hại.”Đứa nhỏ làm sao bây giờ? Người phải biết rằng, mang theo đứa nhỏ người rất khó gặp đến hảo nam nhân.”

Cố Miêu Miêu như trước là cười, chậm rãi cúi đầu, dấu đi trong mắt lệ.”Lấy điếu đi. Một cái ngay cả chính mình ba ba cũng không chờ mong hắn sinh ra đứa nhỏ, là sẽ không hạnh phúc. Hoàn hảo, hắn còn nhỏ, còn không biết có như vậy phần khích một cái thế giới tồn tại.”

Nói những lời này thời điểm, Cố Miêu Miêu cảm thấy có vô số bả đao ở thứ cát trái tim của nàng, đau nàng cơ hồ không thở nổi. Nàng không thể không hơi hơi hé miệng, cố gắng hô hấp. Nếu lại lấy điếu này đứa nhỏ, thì phải là nàng lần thứ hai giết chính mình đứa nhỏ. Nàng loại hạ như vậy nghiệt căn, đời này có lẽ rốt cuộc vô duyên có chính mình đứa nhỏ.

Cố Miêu Miêu, đây là người tạo nghiệt!

Cố Miêu Miêu cơ hồ rơi lệ, lại bị nàng gắt gao nhìn xuống. Nương cúi đầu uống trà động tác, cố gắng hô hấp, đem nước mắt cấp tức trở về. Thẳng đến đã không chế cảm xúc, mới lại chậm rãi nâng lên thác đến.

Hiên Viên kí

nam liền như vậy vẫn nhìn nàng, không nói được một lời. Hắn chưa bao giờ từng lịch quá như vậy tâm tình lo lắng thời khắc, loạn hắn có chút vô thố.”Miêu Miêu.....” Hô lên của nàng tên, lại không biết nói chính mình rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Ân?” Cố Miêu Miêu cúi đầu lên tiếng, nhìn hắn cố gắng cười. Nhìn đến hắn muốn nói lại thôi, nàng thiện người am hiểu ý nói,”Nếu người lo lắng gia gia cùng ba ba bên kia, ta có thể tự mình theo chân bọn họ nói. Người yên tâm đi, ta biết nói như thế nào, sẽ không cho người khó xử.”

Hiên Viên kí nam căn bản không phải ý tứ này, nhưng là hắn không có biện pháp nói ra, bởi vì hắn chính mình cũng không biết muốn nói cái gì.

Cố Miêu Miêu nhìn nhìn thời gian, đứng lên.”Ta hẹn bằng hữu, thời gian cũng kém không nhiều lắm. Người hảo hảo lo lắng một chút đi, nếu không thành vấn đề, ta ngày mai liền theo chân bọn họ nói. Ta đi trước, tái kiến.”

Hiên Viên kí nam cơ hồ muốn vươn tay giữ chặt nàng, nhưng cuối cùng cũng không nhúc nhích. Cấp chính mình ngã trà, ngửa đầu liền uống xong đi, cùng người ẩm đường như. Này đó thô tục động tác, cũng không phải là hắn Hiên Viên dài công tử bình thường hội làm.

Hạnh Nhược Thủy nhìn Ứng Trường Không lẳng lẳng uống trà, trong lòng khó chịu lợi hại. Nàng thật không ngờ, Cố Miêu Miêu sẽ nói ra như vậy bi tình trong lời nói đến. Cùng là nữ nhân, mới có thể hiểu được Cố Miêu Miêu vừa rồi kia một phen nói lý bị ai. Nàng nhìn không được tưởng, nếu không có chính mình xuất hiện, sự tình hay không sẽ không thay đổi như vậy không xong? Thật sâu hít một hơi, đem tâm tình bình phục xuống dưới.”Mua đan đi thôi.”

“Hảo.” Ứng Trường Không đề nữ, kêu người bán hàng đến mua đan. Nhìn vợ có chút sợ sệt bộ dáng, hắn chưa nói cái gì. Hắn so với ai khác đều hiểu được, vợ tâm địa thiện lương, khẳng định lại nhiều suy nghĩ.

Mua đan, Ứng Trường Không lôi kéo Hạnh Nhược Thủy thủ, ly khai nhà ăn. Vừa ra nhà ăn môn, hắn liền ôm của nàng thắt lưng, ở nàng bên tai nói:”Cố Miêu Miêu chuyện tình với người không có vấn đề gì, đừng nghĩ nhiều.”

Hạnh Nhược Thủy đối hắn cười cười.”Ta biết, ta chỉ là có chút cảm khái. Lại nói tiếp Cố Miêu Miêu vẫn là cái choai choai đứa nhỏ, bản hắn là tối thanh xuân bông bột niên kỉ linh, cũng đã sẽ nói ra như vậy bị ai

trong lời nói đến.”

“Nàng là có chút đáng thương. Nhưng này đó đáng thương, cũng có chính nàng nguyên nhân ở bên trong. Nàng không nên cái gì đều nghe nàng mẩu thân , mà không chính mình đi tự hỏi. Nếu nàng không thành thực, như vậy nàng nhất định hội ngã vô số té ngã, cho dù không phải tình yêu, cũng sẽ là việc. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể chậm rãi hiểu được một ít này nọ. Đây quá trình là tất nhiên , mỗi người đều đã trải qua.”

Ứng Trường Không cũng không nói gì ra phần sau đoạn nói. Tựa như Thương Dục của ta thương tổn cùng cha mẹ rời đi, là này đó tàn nhẫn chuyện tình làm cho Nhược Thủy càng thêm kiên cường đứng lên. Mỗi người khi còn sống đều đã trải qua này giai đoạn, chính là không biết sẽ ở khi nào thì sẽ là sự tình gì mà thôi.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, gắt gao bắt lấy tay hắn, cùng hắn mười ngón tương khấu.”Người nói đúng. Ít nhất Cố Miêu Miêu có thể nói ra vừa rồi kia lời nói đến, đã nói lên nàng đã muốn bắt đầu trưởng thành cũng kiên cường . Một người tâm địa thiện lương có năng lực kiên cường đối mặt cuộc sống, nàng tổng hội tìm được hạnh phúc .”

“Đúng. Không nói chuyện này, có hay không muốn đi địa phương?” Ứng Trường Không không nghĩ làm cho chính mình vợ vì người khác chuyện tình mà phiền não. Cố Miêu Miêu gặp được quả thật đáng giá đồng tình, nhưng này cũng là gieo gió gặt bão, người khác cũng giúp không được việc. Hắn đã sớm cùng nàng nói qua, nàng muốn học tự hỏi, không thể tổng nghe mẹ nàng . Hiển nhiên, nàng không có đem hắn trong lời nói nghe đi vào. Nay gặp được này đó, có năng lực quái ai?

Thiên hạ này bắt hạnh nhân hòa sự đều nhiều lắm, người khác cứu chỉ có thể một lần, cuối cùng hay là muốn chính mình cứu thực, sau đó kiên cường đứng lên thành thực đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, nghĩ nghĩ, lắc đầu.”Không có. Chúng ta hồi bệnh viện đi. Nhìn xem báo cáo đi ra không có, cầm báo cáo là có thể về nhà . Ta nghĩ về nhà!” Cuối cùng một câu, có điểm làm nũng hươu vị.

Ứng Trường Không cúi đầu hôn của nàng mặt.”Hảo, vợ nói cái gì đều hảo.”

Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm nhìn hắn đẹp mặt sườn mặt, cảm thấy chính mình thật sự hảo may mắn. Cùng hắn nhanh khấu ngón tay cảm thụ được hắn lực lượng cùng nóng rực độ ấm, truyền lại đến trong lòng dung thành hạnh phúc tốt đẹp.”Ứng Trường Không?”

“Ân.” Nàng kêu thật sự còn thật sự, cho nên Ứng Trường Không cũng thu cột nải, còn thật sự nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy dừng lại, nhìn hai người nắm thủ, nhìn nhìn lại hắn đen như mực thâm thúy ánh mắt, nàng tổng có thể ở nơi đó mặt nhìn đến đối chính mình thâm tình.”Ta có chưa cùng người đã nói, ta yêu người, thực yêu thực yêu.” Mặt nàng phỉm hồng, lại vẫn là kiên định nói.

Ứng Trường Không mỉm cười, mặc kệ đây là cái gì địa phương, đang cầm của nàng mặt ở môi nàng hôn một cái.”Nói qua. Ta cũng yêu người, người không thể tưởng tượng yêu.”

Hắn trước kia cảm thấy,”Ta yêu người” Như vậy phiền tình trong lời nói chỉ có này tiểu thanh niên trí thức mới có thể nói, bọn họ này đó thiết huyết hán tử chỉ biết nhất thiết thật thực địa đi làm. Khả thẳng đến hắn gặp gỡ Nhược Thủy mới hiểu được, tình đến ở chỗ sâu trong, kia ba chữ sẽ không chính là một câu phiền tình trong lời nói, nó càng gần như hứa hẹn. Theo còn thật sự đối đãi cảm tình nhân miệng nói ra, nó chính là đẹp nhất hảo chân thành nhất hứa hẹn.

Hạnh Nhược Thủy ôm lấy hắn vòng eo, ở người đến người đi đầu đường, thâm tình ngó nhìn. Gặp gỡ người là của ta kiếp, cũng là đẹp nhất tốt kiếp.

Không có khác nhưng đi địa phương, hai người ngay tại ven đường một nhà món đồ chơi điểm cấp Phúc An chọn nhất kiện món đồ chơi, sau đó liền đường cũ phản hồi bệnh viện.

Mùa thu Z thị đã muốn rất mát mẻ , tuy rằng khi chính giữa ngo, thái dương cao chiếu, nhưng sẽ không cảm thấy khô nhiệt. Đi ở thụ âm hạ, gió thu xuy phát, rất là thích ý.

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy thủ nắm thủ, chậm rãi tản bộ trở về, làm như là tiêu thực . Nhanh đến bệnh viện thời điểm, đột nhiên gian nhìn đến trên đường có nhất bang nhân vây quanh xem náo nhiệt , lú lú thảo luận, hình như là có người gặp chuyện không may cố . Làm quân nhân, Ứng Trường Không tự nhiên không thể ngồi yên không lý đến, đây là quân nhân trách nhiệm! Cho nên buông ra Hạnh Nhược Thủy thủ dẫn dò nàng không cần chạy loạn, đẩy ra đám người tể đi vào.

Hạnh Nhược Thủy cũng đi theo tể đi vào, nhưng là làm thấy rõ thượng nằm nhân là ai khi, nàng không khỏi trong lòng kinh hãi.

Vùng máu trung nằm nhân, dĩ nhiên là Cố Miêu Miêu!

121. Chương 121: Cố Chân Chân Muốn Đi Ra

Bệnh viện ngay tại bên cạnh, sẽ chờ thầy thuốc y tá đem di động giường đẩy ra.

Ứng Trường Không nửa quỳ xuống dưới, nhìn trước mắt này gây yếu cô gái, trong lòng cũng khó nhận được lợi hại.”Cố Miêu Miêu? Cố Miêu Miêu người nghe được đến ta nói chuyện sao?”

Cố Miêu Miêu cũng không có hoàn toàn hôn mê đi qua, chính là choáng váng huyễn nhãn hai mắt lại. Nghe được Ứng Trường Không thanh âm, nàng chậm rãi mở mắt ra đến. Kinh ngạc nhìn hẩn, tựa hồ không biết hẩn. Một lát sau, nàng trong mắt bắt đầu ướt át, nước mắt dứt lời khóe mắt.

“Ứng ca ca.....” Nàng hồ một tiếng, cực thấp cực thấp, tựa hồ chỉ có miệng hình mà thôi.

Ứng Trường Không giơ lên tươi cười, ôn nhu nói:”Người hội không có việc gì , đừng sợ.”

Hẩn theo Cố Miêu Miêu trong bao tìm được di động, nhảy ra Hiên Viên kí nam điện thoại thông qua. Điện thoại nhưng thật ra rất nhanh chuyển được , truyền đến nam tính trầm thấp tiếng nói.”Cố Miêu Miêu đã xảy ra chuyện, ở thị bệnh viện.”

Kia quả nhiên Hiên Viên kí nam nói một câu “Ta lập tức lại đây”, liền cắt đứt điện thoại.

Cố Miêu Miêu tựa hồ tưởng ngăn lại hẩn, lại chỉ có thể vô lực trương há mồm. Trong cơ thể chảy ra chất lỏng, làm cho nàng ý thức được cái gì, lòng tràn đầy bi thương.

Thầy thuốc cùng y tá đến đây, cẩn thận đem Cố Miêu Miêu nâng thượng di động giường, một đường chạy hồi bệnh viện.

Ứng Trường Không đã ở một bên đi theo chạy. Trên mặt không có biểu tình, trong lòng quả thật lo lắng . Hẩn đối Cố Miêu Miêu tuy rằng không có tình yêu, nhưng đều không phải là ngay cả một tia huynh muội loại tình cảm cũng không có. Nàng đã xảy ra chuyện như vậy, hẩn cũng không chịu nổi.

Xem náo nhiệt đám người tản ra .

Hạnh Nhược Thủy cũng vội vàng đuổi theo, mãi cho đến rảnh tay thuật thất ngoài cửa. Liếc mắt một cái liền nhìn đến cửa nàng thượng tá liền đứng ở ngoài cửa, trên mặt không có biểu tình, nàng lại nhìn ra trong lòng hẩn sốt ruột. Nhìn đến nàng xuất hiện, hẩn kéo kéo khóe miệng.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đi qua đi, kéo qua tay hẩn.”Cố Miêu Miêu hội không có việc gì .” Phía sau, nàng duy nhất có thể nói chính là câu này.

Ứng Trường Không ôm nàng, ừ một tiếng. Sau đó lôi kéo nàng, cùng nhau ở ghế ngồi xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy vừa rồi nghe được trong đám người nghị luận, Cố Miêu Miêu hình như là bị một người tuổi còn trẻ nữ nhân đẩy ngã , các nàng phía trước còn có khắc khẩu. Nếu là như thế này, như vậy chỉ sợ cùng chính mình lần trước nhìn thấy hình ảnh giống nhau. Cái kia nữ nhân, có lẽ là Cố Miêu Miêu lão công tình phụ.

Nhìn phòng giải phẫu đẳng, Hạnh Nhược Thủy trong lòng càng phát ra không phải tư vị. Nàng ghét nhất bị chính là bên ngoài, ở cửa nàng quan niệm lý, hôn nhân là thần thánh . Người có thể lựa chọn làm một cái lưu luyến bụi hoa hoặc là bụi cỏ nhân, vậy không cần kết hôn; Nếu kết hôn , vậy sẽ đối này đoạn hôn nhân trung thành.

Ứng Trường Không tựa hồ có thể hiểu được trong lòng nàng phập phồng, nắm chặt tay nàng, đối với nàng cười cười.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi tựa đầu tựa vào hân trên vai, cảm thấy chính mình thực may mắn đồng thời, cũng vì Cố Miêu Miêu cảm thấy không đáng giá. Cố Miêu Miêu tuy rằng tùy hứng, tâm địa cũng là không xấu, hơn nữa nàng ngày đó thực sáng sủa tính tình cũng là thực thảo nhân thích. Như vậy một người, không nên bị như vậy tử đối đãi. Cái kia nam nhân thực đáng giận!

Ứng Trường Không vươn tay cánh tay hoàn trụ nàng, nhẹ nhàng mà vỗ của nàng đầu vai.”Đừng nghĩ nhiều như vậy. Trong cuộc sống bất hạnh nhân hòa sự đều nhiều lắm, nếu mỗi sự kiện đều phải cảm khái một chút khó chịu một chút, kia chính mình còn còn lại bao nhiêu thời gian có thể thoải mái?”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng. Đầu là nữ nhân, nếu nói xong toàn không nghĩ pháp, kia không khỏi rất lãnh huyết.

Qua không bao lâu, bùm bùm dồn dập tiếng bước chân vang ở thang lầu. Sau đó, một người mặc màu đen hừ nhàn phục cao lớn nam nhân xuất hiện ở thang lầu khẩu, phi bước hướng bên này vọt tới.

Hạnh Nhược Thủy không có gặp qua Hiên Viên kí nam, nhưng là nàng đoán cũng đoán được, này nhân chính là Cố Miêu Miêu trưởng phụ. Vì thế, nhìn hân ánh mắt liền nhìn không được mang theo lãnh cùng hèn mọn.

Ứng Trường Không buông ra Hạnh Nhược Thủy, chậm rãi đứng lên. Hân cùng Hiên Viên Kì là thiết bạn hữu, cho nên cùng Hiên Viên kí nam cũng là nhận thức, chẳng qua không có thâm giao. Tuy rằng đối Hiên Viên kí nam bên ngoài thực trở trên, nhưng đây là nhà của người khác sự, hân cũng quản không hơn. Bởi vậy hân chính là cùng bình thường giông nhau thản nhiên, chưa từng có nhiều biểu tình.

Hiên Viên kí nam thẳng đến mà đến, ở Ứng Trường Không trước mặt dừng ngay.”Ứng Trường Không, Miêu Miêu thế nào?”

Ứng Trường Không nhìn thoáng qua phòng giải phẫu nhắm chặt môn, quay lại đến xem hân.”Còn tại cứu giúp giữa. Bất quá, ta tin tưởng nàng hội không có việc gì. Ngồi xuống chờ đi.” Nói xong, chính mình ngồi trở về.

Hiên Viên kí nam nhìn phòng giải phẫu, trên mặt biểu tình có chút phức tạp. Cúi đầu ở thân thể thủ, theo bản năng nắm thành quyền đầu, có thể nhìn đến mu bàn tay thượng bạo khởi gân xanh.

Hạnh Nhược Thủy càng phát ra hèn mọn hân. Nếu có thể làm ra như vậy cảm thú không bằng chuyện tình đến, hiện tại cần gì phải giả bộ một bộ thâm tình bộ dáng? Nếu thật muốn làm vô tình nhân, kia đơn giản vô tình rốt cuộc, trang thâm tình so với vô tình càng đáng xấu hổ!

Hiên Viên kí nam xoay người đi hướng ghế, lại tiếp xúc đến Hạnh Nhược Thủy hèn mọn mà lạnh như băng tầm mắt, sợ run một chút. Nhưng không nói chuyện, cũng không có ở ghế ngồi hạ, mà là ở cạnh cửa sổ một bên dựa tường đứng.

Hiên Viên kí nam nâng thủ, néo néo mi tâm, đầu có chút đau. Hân tầm mắt thủy chung nhìn phòng giải phẫu phương hướng, trên mặt không có gì biểu tình, ai cũng không biết hân suy nghĩ cái gì. Chỉ có nắm quyền đầu, hơi hơi tiết lộ một chút cảm xúc.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, cúi đầu thu chính mình góc áo. Nàng sợ hãi nhất loại này chờ ở phòng giải phẫu ngoài cửa cảm giác, na hội làm cho nàng sợ hãi cả người rét run. Tuy rằng hiện tại phòng giải phẫu lý không phải của nàng thân nhân, nhưng nàng vẫn là chờ thật sự vô thố.

Ứng Trường Không thân thủ cầm của nàng.”Nếu không người đi trước nhìn xem kiểm tra báo cáo đi ra không có? Nếu đi ra phải đi làm xuất viện thủ tục, nếu còn không có đi ra người trở về phòng bệnh ngủ một giấc, ân?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta cùng người cùng nhau chờ.”

Ứng Trường Không liền không nói cái gì nữa, vẫn nắm tay nàng, cùng nhau lặng lẽ ngồi. Hai người trong lòng, cũng không như vậy bình tĩnh.

Cố Miêu Miêu còn không có theo phòng giải phẫu lý đi ra, Cố gia nhân đã tới rồi. Cố Vệ Quốc, Cố Thừa Phong cùng Dung Tú Mĩ cùng nhau đến, Dung Tú Mĩ đi trước làm gương xông vào phía trước. Từ lúc thang lầu khẩu hướng lại đây, miệng mà bắt đầu phát ra thật lớn thanh âm.”Miêu Miêu, hài tử của ta.....”

Cố Vệ Quốc một tiếng uống.”Rồng cái gì rồng, cầm miệng cho ta!”

Dung Tú Mĩ liền nhấp miệng, không dám lại kêu. Hai chân vẫn là vội vã hướng bên này hướng, thất tha thất thểu làm cho người ta lo lắng nàng tiếp theo giây sẽ té ngã. Sợi tóc hỗn độn, nhìn rất chật vật.

Hiên Viên kí nam chậm rãi nghiêng đón, đối với Dung Tú Mĩ hô một tiếng.”Me.”

“Kí nam a, đây là có chuyện gì a? Miêu Miêu làm sao có thể vô duyên vô cớ liền vào bệnh viện? Nàng hiện tại thế nào? Đứa nhỏ có hay không sự a? Đây chính là chúng ta hai nhà cái thứ nhất bảo bối tôn tử, khả trăm ngàn không thể có việc a.....” Dung Tú Mĩ miệng hé ra khai liền cùng đại đệ chỗ hồng đường như, quan đều quan không được.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, theo bản năng nhú mày. Như vậy mẫu thân, rốt cuộc có phải hay không thật sự yêu Cố Miêu Miêu, nàng đều không thể đi nhận. Chính là theo bản năng cảm thấy, có như vậy một cái mẫu thân, thật sự là Cố Miêu Miêu bị ai!

“Me, người bình tĩnh một chút. Miêu Miêu còn tại phòng giải phẫu lý, cụ thể tình huống ta cũng không biết. Người trước tỉnh táo lại, được không?” Hiên Viên kí nam trong giọng nói, rõ ràng có như vậy một chút không kiên nhẫn, hẳn cũng không rất dài gặp này nhạc mẫu.

Vừa mới lúc này Cố Vệ Quốc cùng Cố Thừa Phong cũng đã muốn đến trước mặt, Hiên Viên kí nam theo chân bọn họ đánh tiếp đón.”Gia gia, ba.”

“Kí nam, Miêu Miêu đây là có chuyện gì? Như thế nào liền vào bệnh viện?” Cố Vệ Quốc cũng là sốt ruột, chẳng qua sẽ không giống người nọ như vậy khóc sụt nước còn lớn hơn thanh kêu.

“Gia gia, cụ thể tình huống ta cũng không rõ ràng. Ta cũng vậy nhận được điện thoại mới chạy tới, có lẽ bọn họ có vẻ rõ ràng.” Hiên Viên kí nam hướng Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy phương hướng ý bảo.

Cố Vệ Quốc cùng Cố Thừa Phong đã sớm chú ý tới Ứng Trường Không tồn tại, chẳng qua quan tâm Cố Miêu Miêu, cho nên hỏi trước Hiên Viên kí nam.

Mà Dung Tú Mĩ cũng là lúc này mới chú ý tới Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không, lập tức tựa như đầu tàu đường như tiến lên. Ác thanh ác khí địa chất hỏi, rất giống xác nhận là bọn hắn thương tổn Cố Miêu Miêu dường như.”Các người làm sao có thể ở trong này?”

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không còn không có ra tiếng đâu, Dung Tú Mĩ lại bảo nói:”Ta đã biết, nhất định là người đối Miêu Miêu làm cái gì, nhất định là người! Lần trước người đem chúng ta Miêu Miêu thôi xuống thang lầu, lần này lại đối nàng làm cái gì? Hạnh Nhược Thủy, ta liều mạng với người!”

Ứng Trường Không một tay bắt lấy Dung Tú Mĩ trả tưởng Nhược Thủy hai tay, lạnh lùng nhìn nàng.”Ta có thể lý giải người thực vội, nhưng là mỗi người không cần tùy tiện oan uổng thê tử của ta. Lần trước người oan uổng nàng hại nàng ở cảnh sát cục ăn khổ ta không với người so đo, nhưng không có nghĩa là ta mỗi một lần cũng không kể toán góc!”

“Tú Mĩ, người đừng náo loạn!” Cố Thừa Phong cũng vội vàng lại đây lôi kéo thê tử.”Miêu Miêu còn tại phòng giải phẫu đâu, người hiện tại đây đưa việc này có cái gì ý nghĩa?”

Dung Tú Mĩ còn muốn nói cái gì, bị Cố Thừa Phong cứng rắn lôi kéo đến bên kia đi.

Ứng Trường Không lôi kéo Hạnh Nhược Thủy cùng nhau đến Cố Vệ Quốc trước mặt.

“Cố lão.”

“Cố gia gia, Miêu Miêu hội không có việc gì.” Hạnh Nhược Thủy đối Cố Vệ Quốc ấn tượng vẫn đều là tốt, nàng kính trọng vị này lão nhân gia.

Cố Vệ Quốc gật gật đầu, mày là mặt nhăn , thở dài một hơi hỏi:”Là các người đưa Miêu Miêu đến bệnh viện sao? Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta cũng không quá rõ ràng. Chúng ta đến thời điểm, Miêu Miêu đã muốn đã xảy ra chuyện. Sau lại liền đem nàng đưa đến bệnh viện đến, về phần nàng là như thế nào gặp chuyện không may , chúng ta cũng không thể hiểu rõ.”

Hạnh Nhược Thủy vốn tưởng đem chính mình nghe được trong lời nói nói ra, nhưng đến bên miệng lại nuốt trở về. Lấy lão nhân gia năng lực, muốn đem sự tình điều tra rõ sở là dễ dàng . Đại chúng bất quá tất nhiên chính là thật sự, sẽ không muốn thêm phiền .

“Cảm ơn các người đưa Miêu Miêu đến bệnh viện, tin tưởng nàng hội không có việc gì .” Lão nhân gia mân môi gật gật đầu, tựa hồ muốn nói phục chính mình tin tưởng cháu gái hội không có việc gì .

“Chúng ta cũng tin tưởng nàng hội không có việc gì .”

Cố Cố Vệ Quốc ở, Dung Tú Mĩ cũng không dám lại phát tác, chính là trừng mắt Hạnh Nhược Thủy ánh mắt thực bất hữu thiện.

Hạnh Nhược Thủy cũng đã muốn thói quen , rõ ràng không nhìn tới nàng, hoàn toàn xem nhẹ của nàng tồn tại. Dù sao nàng chính là quan tâm Cố Miêu Miêu an ủi, đối Dung Tú Mĩ nhưng là tuyệt không để ý.

Lại qua ước chừng một giờ, phòng giải phẫu môn rốt cục mở ra .

Cố gia nhân hòa Hiên Viên kí nam cùng nhau vọt đi qua.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không còn đang tại chỗ đứng, bọn họ có thể nghe được thầy thuốc trong lời nói.

Cố Miêu Miêu bảo vệ, nhưng đứa nhỏ không có.

Kết quả này, Hạnh Nhược Thủy cũng không ngoài ý muốn. Cố Miêu Miêu thân thể gầy khuôn mặt tiêu tụy, đứa nhỏ vốn là dễ dàng sanh non, nay lại đã bị ngoại lực va chạm, sanh non bị kích sẽ rất khó tránh cho . Hy vọng biết tin tức này sau, Cố Miêu Miêu có thể thừa nhận được. Tuy rằng nàng nói muốn lấy điệu đứa nhỏ, nhưng là đứa nhỏ thật sự không có, nàng khẳng định cũng sẽ rất thống khổ.

“Chúng ta đi thôi.” Ứng Trường Không lời kéo tay nàng, hướng kiểm tra khoa bên kia mà đi.

Hạnh Nhược Thủy dọc theo đường đi không nói chuyện, trong lòng nàng cảm khái ngàn vạn, đổ lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy kiểm tra báo cáo đã muốn đi ra , xác nhận hoàn toàn khôi phục . Ứng Trường Không cầm báo cáo, ôm cổ nàng ở tại chỗ xoay quanh.”Thật tốt quá, vợ. Của ta vợ lại làm hồi khỏe mạnh cực cực !”

Hạnh Nhược Thủy nắm ở hán cổ, rốt cục nở nụ cười.”Về sau chúng ta cùng nhau làm khỏe mạnh cực cực, ai đều không cần sinh bệnh, cũng không cần bị thương, được không?”

“Đương nhiên hảo.” Ứng Trường Không đem nàng buông đến, hôn nhất mồm to.”Đi thôi vợ, chúng ta làm xuất viện thủ tục, sau đó về nhà đi.”

Hạnh Nhược Thủy cười khanh khách làm cho hán nắm đi.

Rất nhanh làm tốt xuất viện thủ tục, lại hồi phòng bệnh đơn giản thu thập này nọ, vô cùng cao hứng xuất viện .

Hạnh Nhược Thủy ngồi vào trong xe, tay nhỏ bé cánh tay vung lên, kêu lên:”Xuất phát, về nhà!”

Ứng Trườn

g Không khuynh thân hôn nàng một chút, phát động xe, khai ra bệnh viện bãi đỗ xe, khai thượng về nhà lộ.”Về nhà chuyện thứ nhất muốn làm cái gì?”

“Tắm rửa! Ta muốn ở bồn tắm lớn lý hảo hảo mà phao thượng một giờ!” Ở bệnh viện đợi vài ngày, chỉ cảm thấy đây người đều là sô đa thủy hương vị đều là bệnh khuẩn. Về nhà đương nhiên trước tốt hảo tắm rửa một cái, mặt dâng hương phun phun tắm rửa lộ, sau đó tẩy thơm ngào ngạt đi ra.

Ứng Trường Không cười tùm tùm nhìn nàng, nói: "Cùng nhau tẩy được không?"

"Từ giờ trở đi, của người yêu cầu giống nhau không nhìn, hừ!" Miễn cho hấn lại miệng chó lý phun không ra ngà voi.

Sau đó, trong xe liền vang lên một trận kêu rên, thẳng đến xe chạy đến gia môn ngoại mới ngừng lại.

Hạnh Nhược Thủy đi xuống xe đến, nhìn theo đại môn khẩu vẫn đi phía trước, ra về kéo dài đến biệt thự nội hoa nói, ngạc nhiên tròng lớn ánh mắt. Đây bố trí, như thế nào như vậy giống hôn lễ hiện trường đâu? Nàng quay đầu đi, nhìn thượng tá hỏi: "Người xác định chúng ta không đi nhầm địa phương sao?"

Ứng Trường Không chọn nhú mày, lôi kéo tay nàng mở cửa đi vào đi. Từng trận mùi hoa xông vào mũi, thấm vào ruột gan.

Hoa nói chỉ dùng để cái giá chi khởi, dây quần quanh cái thành đỉnh chớp cái giá, ở mặt trên che kín hoa tươi, Đóa Đóa nở rộ xinh đẹp cùng hương. Dây còn cúi kéo dài tới phía dưới đến, mặt trên nở rộ hoa nhĩ.

Hạnh Nhược Thủy che miệng cười khanh khách. "Là ai nghĩ ra được?"

"Không cần đoán, có thể như vậy ép buộc trừ bỏ ta mẹ không người khác." Ứng Trường Không xem đầu tiên mất thời điểm sẽ biết.

Hạnh Nhược Thủy cười khanh khách thưởng thức. "Mẹ thật có lòng."

Hai người nắm thủ đến biệt thự cửa, một bóng người cùng đầu tàu đường như vọt lại đây.

"we ehome,baby!" Dương Tử Vân la lớn, cho Hạnh Nhược Thủy một cái thật to ôm.

Hạnh Nhược Thủy hồi ôm nàng, có như vậy một chút không biết làm sao. "Mẹ, cảm ơn người. Bố trí thật là đẹp mắt, ta khẳng định làm không được!"

"Mẹ, còn có ta còn có ta, ta cũng có hỗ trợ!" Ứng Phúc An tiểu bằng hữu cũng lao tới, lớn tiếng tranh công.

Hạnh Nhược Thủy xoay người một tay lấy hấn ôm lấy đến, bẹp bẹp hôn mấy khẩu. "Cảm ơn tiểu bảo bối!"

Ứng Phúc An khanh khách cười, ôm của nàng cổ, cũng cố gắng ở trên mặt hấn đồ nước miếng.

Hạnh Nhược Thủy đem nàng buông đến, ngạc nhiên phát hiện, ngay cả Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ đều đến đây. Bình thường to như vậy phòng ở trống rỗng, hiện tại vô cùng náo nhiệt. Những người này đều là quan tâm chính mình, nàng cảm thấy trong lòng ấm áp một mảnh.

Nhất nhất chào hỏi qua, Hạnh Nhược Thủy trước hết trở về phòng đi tắm rửa. Mở ra phòng ngủ môn, nhìn quen thuộc bố trí. Bất quá là vài ngày không trở về mà thôi, trong lòng lại cảm thấy đã lâu đã lâu. Nhìn lại đại lại thoải mái giường, rất muốn phác đi lên đánh cái cổ, nhưng là không nghĩ đem một thân sô đa thủy hương vị dính đi lên, cầm áo ngủ liền vọt vào phòng tắm.

Ngâm mình ở nước ấm lý, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp mỗi một cái lỗ chân lông đều giãn ra mở ra, thoải mái làm cho người ta tưởng thân yin ra tiếng. Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ giờ phút này thoải mái.

Cửa phòng mở ra thanh âm vang lên khi, nàng phút chốc trợn mắt, sau đó lại nhắm lại. Phía sau hội chạy vào, trừ bỏ thượng tá vốn không có người khác, bởi vì chỉ có hấn có phòng cái chìa khóa.

Hạnh Nhược Thủy dừng thẳng lỗ tai, cẩn thận nghe bên ngoài thanh âm, nói không rõ giờ phút này tâm tình. Có không hiểu chờ mong, lại có nói không nên lời ngưỡng ngừng, chính mình cũng không biết rốt cuộc hy vọng hấn tiến vào vẫn là không cần tiến vào.

Đang nghĩ tới thời điểm, phòng tắm môn đã muốn bị đẩy ra.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc trợn mắt, liền nhìn đến cửa chỗ tà dựa nam nhân, một thân hỏa trình. Cao to rắn chắc đáng người, ngăm đen làn da, tà mị biểu tình ánh mắt: Nguyên lai, nam nhân cũng có thể như vậy tràn ngập dụ hoặc!

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình trên mặt nóng hôi hổi, so với mạn quá thân thể nước ấm độ ẩm muốn cao nhiều lắm. Nàng cảm thấy chính mình đã muốn có điều biểu hiện, lại không biết nói như thế nào biểu hiện mới là thích hợp, vì thế liền như vậy kinh ngạc nhìn hấn, choáng váng dường như.

Ứng Trường Không nhin không được cười ra tiếng âm đến.”Vợ, người này phó bộ dáng, giống như là chờ bị đại sói xám ăn luôn tiểu dê con.” Ngập nước mắt nhi, vô thức ánh mắt, hơi hơi mở ra môi đỏ mọng, đều ở tản mát ra một cái tin tức: Ăn ta đi, ăn ta đi!

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt cúi đầu, quyết quyết miệng nói:”Ai cho người ở người ta tắm rửa thời điểm chạy vào , không biết xấu hổ!”

Ứng Trường Không ha ha cười, chân dài nhất mại liền chen vào lý bồn tắm lớn lý. Vốn rộng thùng thình thoải mái bồn tắm lớn, lập tức trở nên chật chội không chịu nổi. Hấn rộng mở thân thể, cả người phứ ở của nàng mặt trên.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ đỡ lấy đầu vai hấn, dùng sức thôi hấn.”Trọng đã chết!”

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng, ở bên môi hôn một cái. Cánh tay theo của nàng kiên sau xuyên qua, đem nàng cả người ôm vào trong ngực. Cúi đầu, một chút một chút trác nàng mềm mại cánh môi.”Vợ, tưởng ta không có?”

“Không nghĩ, tuyệt không tưởng!” Hạnh Nhược Thủy mím môi, trừng mắt hấn. Người này thật sự là rất xấu rồi, lần nào đến đều như vậy vừa ra.

Ứng Trường Không cúi đầu, cái mũi cọ của nàng. Trầm thấp từ tính tiếng nói, tản ra mị hoặc lòng người hương vị.”Nhưng là ta nghĩ người , làm sao bây giờ? Người xem, nó nghĩ nhiều người.” Nói xong, tà mị nháy mắt mấy cái ám chỉ nàng.

Hạnh Nhược Thủy trên mặt nhiệt độ lại tăng lên tới một tầng thứ, chỉ cảm thấy chính mình trong cơ thể máu cũng bị thiêu cút đi dường như. Nàng cảm thấy chính mình thật vô dụng, rõ ràng đã muốn lão phu lão thê , lại mỗi lần đều bị hấn trêu chọc muốn ngừng mà không được.”Người xấu lắm!”

Ứng Trường Không ha ha cười nhẹ. Hấn dám đánh đổ, hấn bảo bối nhi nhất định không biết, ở triều miên thời điểm nói “Người xấu lắm” Kia không phải mắng chửi người, mà càng như là thẹn thùng dụ hoặc. Hấn dán của nàng lỗ tai, nóng rực hô hấp làm cho của nàng lỗ tai càng thêm đỏ tươi đứng lên.”Ta là phá hư, nhưng chỉ đối với người phá hư!”

Hạnh Nhược Thủy chưa bao giờ biết, như vậy một câu cũng có thể giống lời tâm tình giống nhau, làm cho nàng thẹn thùng đồng thời cũng rung động vạn phần. Ướt át đôi mắt nhìn hấn, đen như mực sâu thẳm, không tiếng động mị hoặc lòng người.

Ứng Trường Không vừa ra một tiếng gầm nhẹ, cúi đầu mật mật che lại của nàng cánh môi, trần trọc hút. Bàn tay to dừng ở của nàng trên đùi, coi đây là trung tâm lướt qua nàng thân thể mỗi một cái bộ vị, lòng bàn tay thô ráp ở trên người nàng bị bám một cổ run rẩy tình triêu, dẫn tới nàng ưm sinh ra, lại càng trêu chọc hấn **.

Hạnh Nhược Thủy đầu óc hoàn toàn là một đoàn tương hồ, mỗi lần bị hấn đặt ở dưới thân, nàng liền cái gì đều không thể tưởng, chỉ có thể tùy ý hấn muốn làm gì thì làm mang dẫn nàng cùng nhau cộng phó vu sơn.

Đợi hấn vòng thứ nhất phóng xuất ra đến, Hạnh Nhược Thủy cả người cũng đã xụi lơ . Thân thể của hấn tuy rằng đã muốn kháng phục, nhưng thể lực chưa hoàn toàn khôi phục. Huống hồ hấn mỗi một lần đều có thể ép buộc thượng thật lâu, nàng chính là không bị thương cũng kinh không dậy nổi hấn ép buộc. Nằm ở hấn dưới thân, nàng thở hồng hộc, ướt sũng ánh mắt nhìn hấn.

Ứng Trường Không gầm nhẹ một tiếng, đem mặt chôn ở nàng gáy oa.”Vợ, đừng dụ hoặc ta.” Hấn hiện tại kinh không dậy nổi dụ hoặc đâu.

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến há mồm liền cắn hấn lỗ tai, ta cho người đổi trắng thay đen!

Dưới lầu mọi người đang chuẩn bị phong phú bữa tối, chúc mừng Hạnh Nhược Thủy xuất viện đâu. Ứng Trường Không còn nhớ này, thể này mới không có lại tác cầu đi xuống. Thủy cũng đã muốn lạnh , vì thể ôm lấy nàng đi ra bồn tắm lớn. Xả quá khẩn mật, thay nàng chà lau thân thể.

“Ta chính mình đến!” Hạnh Nhược Thủy đoạt lấy khăn mặt, hai cái đùi còn run nhè nhẹ .

Ứng Trường Không ôm của nàng thất lưng, hôn nàng mẫn cảm vành tai, khàn khàn thanh âm nói:”Buổi tối người muốn bồi thường ta!”

Hạnh Nhược Thủy thân thể run lên một chút, có loại tưởng chạy trốn chết cảm giác. Bình thường hắn sẽ ép buộc đến nàng cả người một tia khí lực đều không có mới miễn cưỡng thỏa mãn, hiện tại ngay cả “Bồi thường” này từ đều đi ra , nàng chỉ sợ còn phải chạy trốn chết mới được!

“Sợ cái gì? Nữ nhân không đều thích chính mình lão công thực sinh mệnh mẽ sao?” Ứng Trường Không cúi đầu cười, tiếng nói từ tính.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn mắt trợn trắng, đó là bởi vì người khác lão công không được. Nếu một nữ nhân lão công mỗi lần đều có thể ép buộc đến hừng đông, nàng còn dám tưởng lão công tái sinh mệnh một ít sao? Phi phi phi! Nàng học xấu!

“Nhanh chút mặc quần áo đi xuống , người lại hại ta bị bọn họ chê cười!” Đây mới là Hạnh Nhược Thủy tối buồn rầu địa phương. Nếu chỉ là bọn hắn hai ở nhà, ép buộc một nhiều lần hảo hảo ngủ một giấc. Khả hiện tại dưới lầu có trưởng bối có bằng hữu có đứa nhỏ, nàng còn phải đi xuống bồi bọn họ. Nàng tắm rửa, hắn cũng đi theo tiêu thất, chỉ cần không phải gốc tử đều biết nói bọn họ làm cái gì chuyện tốt! Nghĩ đến để cho xuống lầu mọi người ái muội ánh mắt, Hạnh Nhược Thủy rất muốn trốn vào ổ chăn lý, chờ mọi người đều đi trở về trở ra!

Ứng Trường Không hôn nàng một ngụm, không lại nháo, cùng nhau thay đổi quần áo, sấy tóc đã đi xuống lầu .

Dưới lầu ứng chấn bang cùng Ứng Chí Huân còn tại chơi cờ, giết được kinh thiên động .

Ứng Phúc An tiểu bằng hữu phách xem tivi, đang xem phim hoạt hình, hết sức chăm chú bộ dáng.

Đàm Bội Thi tắc ôm tiểu Nhạc Nhạc, cười tủm tỉm nhìn Hạnh Nhược Thủy xuống lầu đến. Kìa trong ánh mắt ái muội, gốc tử đều có thể nhìn ra đến, thành công làm cho Nhược Thủy mặt lại đỏ vài phần.

Dương Tử Vân, Viên Mộng cùng Đàm mẹ thì tại tại phòng bếp vội vàng thu xếp bữa tối, còn có thể nghe được các nàng nói chuyện phiếm thanh âm. Cẩn thận vừa nghe, chủ yếu là Dương Tử Vân cùng Đàm mẹ ở chia xẻ dục nhi kinh.

Hạnh Nhược Thủy không dám nhìn Đàm Bội Thi ánh mắt, ở bên người nàng ngồi xuống, vỗ vỗ tay đập tiểu Nhạc Nhạc.”Con nuôi, làm ẹ nuôi ôm một cái?” Tiểu Nhạc Nhạc sẽ không chính mình phác

lại đây, nàng đành phải chủ động đi đem hắn ôm lấy.

Ứng Trường Không tắc ngồi vào gia gia bên người, gia tôn ba người cùng nhau xem ván cờ. Chính là không biết, để cho gia tôn ba người có thể hay không đã khởi đến.

Đàm Bội Thi tắc hề hề đem miệng tiến đến Hạnh Nhược Thủy bên tai, nhỏ giọng nói:”Nhìn người này mặt mày hồng hào bộ dáng, bị đội trưởng ăn làm mặt tịnh bất lưu tra đi?”

Hạnh Nhược Thủy ghé nàng liếc mắt một cái, trên mặt nóng hôi hổi.”Con nuôi, mẹ nuôi mang người đi chơi, không để ý tới mẹ người, nàng rất xấu rồi!”

Đàm Bội Thi le lưỡi, cảm thấy chính mình thực oan uổng.”Ta như thế nào liên hồng rồi? Ta lại chưa nói sai!” Nói xong lại tiến đến nàng bên tai, hạ giọng nói,”Nói thật, có hay không thử qua bị làm ngất xỉu đi?”

Nàng ở trong lòng tưởng, không lý do ta đều bị làm ngất xỉu, Nhược Thủy này tiểu thân thể cư nhiên không có! Đội trưởng như vậy, thoát nhìn so với Phó Bồi Cương chỉ có hơn chứ không kém!

Hạnh Nhược Thủy đem tiểu Nhạc Nhạc hướng nàng trong lòng nhất phóng.”Ta đi phòng bếp nhìn xem.”

Đàm Bội Thi đảo cặp mắt trắng dã. Đầu kết hôn người, động còn như vậy bạc da mặt, thật là! Bất quá này cũng là Nhược Thủy mê người chỗ, nam nhân thích nhất thể tử của chính mình rõ ràng đã muốn không phải lần đầu , lại vĩnh viễn giống lần đầu như vậy ngược ngùng mê người!”Con a, người mẹ nuôi chính là cái yêu tinh, người nói có phải hay không, có phải hay không a?”

Tiểu Nhạc Nhạc ha ha cười, cao hứng hoa tay múa chân dạo . Về phần mẹ hắn nói gì đó, kia không ở hắn lo lắng phạm vi.

Hạnh Nhược Thủy tiến vào tại phòng bếp, nhìn đến ba nữ nhân chính việc khí thể ngất trời. Đây cũng là nàng lần đầu tiên nhìn đến Dương Tử Vân mặc tạp dề bộ dáng, thực tại có chút kinh ngạc.

“Người như thế nào vào được? Phòng bếp khói dầu đại, đi ra ngoài bên ngoài đợi, cùng người gia gia chơi cờ đi, hắn nhắc tới đã lâu .” Dương Tử Vân vừa thấy đến nàng, liền phụ giúp nàng ra bên ngoài đi.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười.”Mẹ, ba ở bồi gia gia chơi cờ đâu, còn có Trường Không. Có cái gì cần ta hỗ trợ ?”

“Không có hay không, người ngoan ngoãn đi bên ngoài chờ.”

Viên Mộng cũng gia nhập khuyên bảo hàng ngũ.”Nhược Thủy, người liền đi ra ngoài đợi đi. Người thân thể mới tốt, còn cần hảo hảo nghỉ ngơi. Ưng mẹ còn chờ ôm tôn tử đâu, người chột nghe nói đi.”

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải lui đi ra. Bốn phía nhìn nhìn, cuối cùng lựa chọn ngồi vào Tiểu Phúc An bên người, cùng hắn cùng nhau xem tivi.

Đàm Bội Thi ôm Nhạc Nhạc đi tới.”Nhược Thủy, chúng ta đi hoa viên lý đi một chút đi.”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy đứng lên, ôm quá nàng trong lòng tiểu Nhạc Nhạc. Nhất thời, hô hấp gian đều là hương sữa vị. Dùng đỉnh đầu đỉnh tiểu tử kia bụng, đầu hắn khanh khách cười. Một đôi tay nhỏ bé cầm lấy đầu nàng phát ngoạn , dùng sức xả nàng có điểm đau.

Hai người mang theo tiểu hài tử cùng nhau đi vào hoa viên lý, nhìn đến cái kia hoa nói, đều nhin không được nở nụ cười.

“Người bà bà cũng thật có tâm. Trước kia ta không thích nàng, hiện tại nhưng thật ra cảm thấy nàng này nhân thiết tình không sai. Nàng một khi tiếp nhận người, sẽ thấu tâm đào phế đối với người hảo, là đi?” Phó Bội Cương là cô nhi, cho nên hắn chưa từng có quá cùng bà bà ở chung trải qua.

Trước kia mỗi khi nghe được người khác nói bà tức ở chung cỡ nào gian nan, nàng đều nhin không được âm thầm may mắn không phượng diện này phiền não. Khả hiện tại nghĩ đến, có lẽ nàng là mất đi một phần yêu cũng không cũng biết.

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười nhẹ, trong lòng cũng là cảm khái vạn phần.”Đúng vậy, ta cũng hiểu được nàng thật sự hảo hảo. Bội Thi, ba mẹ qua đời thời điểm, ta cảm thấy của ta thế giới toàn bộ sụp. Hiện tại, ta lại có một cái thế giới, có được thiết nhiều nhân quan tâm cùng yêu.”

Đàm Bội Thi cười đem cằm gác ở cửa nàng trên đầu vai, nhìn viễn sơn phiêu miểu.”Ta nói rồi, người nhất định hội hạnh phúc . Người xem, ta nói đúng rồi đi!”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy tưởng đối nàng nói một tiếng “Cảm ơn”, lại cuối cùng chưa nói. Các nàng hai trong lúc đó, không cần phiền tình gì đó.

Hai người tựa vào cùng nhau lặng lẽ đứng, giống nhau lại nhớ tới đại học thanh xuân thời gian. Cái kia thời điểm các nàng hai nhất tĩnh vừa động, chính là trường học lý một đạo phong cảnh tuyến. Đây phân hữu tình, trải qua năm tháng không tiến không lùi sắc, ngược lại càng thêm thâm hậu.

Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái, nhìn hoa viên lý mộc tùng.”Ta hôm nay lại đụng tới Cố Miêu Miêu . Ta lần trước không phải với người nói qua, nàng giống như mang thai , người nhớ rõ sao?”

“Ân, giống như có có chuyện như vậy.” Đàm Bội Thi đối với không phân quan nhân, luôn luôn không thể nào nhớ rõ.

“Chúng ta ở cùng gia nhà ăn cơm, không cần thận nghe được nàng cùng nàng trượng phu đối thoại. Nàng ở cùng nàng trượng phu đưa ra ly hôn, nói ra trong lời nói, làm cho ta cảm thấy thực thê lương. Sau lại nàng ở trên đường bị nhân đẩy ngã, đứa nhỏ không bảo trụ.....” Cửa nàng trong thanh âm tràn ngập cảm khái, cũng không có cách nào khác xuống chút nữa nói, bởi vì ở nàng xem đến mất đi đứa nhỏ là đối một nữ nhân trí mạng đã kích.

Đàm Bội Thi ghé vào cửa nàng trên đầu vai, không lăm để ý.”Loại chuyện này trên thế giới mỗi ngày đều ở phát sinh, chúng ta làm sao cảm thán lại đây. Cho nên a, đừng nghĩ.”

Hạnh Nhược Thủy hiểu được nàng nói là dối, thượng tá cũng nói giống nhau trong lời nói. Khả năng tổng cảm thấy như là có cái gì này nọ, ngạnh ở tại ngực chỗ, rất khó chịu. Có lẽ là bởi vì, nàng từng đối mặt quá trượng phu phản bội, cho nên càng có thể hiểu được Cố Miêu Miêu bị ai, nhìn không được đồng tình nàng.

“Đàm Bội Thi, người này nữ nhân, cư nhiên chiếm ta vợ tiện nghi!” Ứng Trường Không đi nhanh lại đây, một tay lấy Hạnh Nhược Thủy cướp được trong lòng đến. Linh khởi tiểu Nhạc Nhạc, phóng tới Đàm Bội Thi trong lòng.

Đàm Bội Thi ôm lấy con, bĩu môi.”Ta cùng Nhược Thủy tương thân tương ái thời điểm, đội trưởng người còn không biết ở đâu góc đâu! Ta không có trách cứ người này bên thứ ba sẽ không sai lầm rồi, người còn trái lại chỉ trích ta!”

“Đàm Bội Thi, người nếu còn dám nói hươu nói vượn, trở về ta làm cho Phó Bồi Cương một năm đều đừng nghĩ về nhà!”

“Trừ bỏ này nhất chiêu người còn có thể cái gì? Khi dễ nhược tiểu xú nam nhân, không biết xấu hổ!”

Hạnh Nhược Thủy không khỏi phốc xích một tiếng nở nụ cười. Song chưởng vây quanh, chờ xem diễn.”Các người hai đánh một trận đi. Ai thắng tính ai hữu lý.”

“Thiết! Liên nàng kia tiểu thân thể, ta một cây ngón tay có thể làm cho nàng nằm úp sấp hạ!”

“Thiết! Một cây ngón tay đem ta làm nằm úp sấp hạ tính thí nga, có bản lĩnh người một cây ngón tay đem nhà của ta Phó Bồi Cương làm nằm úp sấp hạ!”

Hạnh Nhược Thủy một phen đoạt lấy Đàm Bội Thi trong lòng đứa nhỏ, quay đầu hướng trong phòng đi.”Các người chậm rãi ngoạn, muốn đánh muốn âm ỹ cũng không có vấn đề gì, ta mang cục cưng đi chơi.”

“Vợ!” Ứng Trường Không đáng thương hề hề theo đi lên.

Đàm Bội Thi tắc hừ lạnh một tiếng, thi thi nhiên đến hoa viên một góc dâng bàn đu dây đi.

Hạnh Nhược Thủy ôm tiểu Nhạc Nhạc, trở lại trong phòng khách ngồi xuống. Thượng tá giống một cái đại cầu đường như theo lại đây, vẻ mặt lấy lòng. Nàng nghề hán, nhìn không được liền nở nụ cười. Nàng thật không biết, người này như thế nào có thể làm ra này phó trung khuyến bộ dáng.

Lại nói tiếp, trung khuyến này từ, Hạnh Nhược Thủy vẫn là theo độc giả nhấn lại lý biết đến. Nàng ở tiểu thuyết lý đáp nặn thượng tá, mọi người đều nói cái gì trung khuyến, nàng thế mới biết này từ. Nhắc tới tiểu thuyết, nàng có nhiều thiên không viết, không biết độc giả có thể hay không nháo ngắt trời? Không được, buổi tối xao một hồi bàn phím.

“Tưởng cái gì đâu?” Ứng Trường Không đem tiểu tử kia đề cập qua đến, phóng tới chính mình đầu gối thượng, đỡ lấy hán nách hạ làm cho hán mặt đối mặt ngồi. Tiểu tử kia còn không như thế nào nhận thức, đối với hán nhếch miệng cười, hoa chân múa tay vui sướng.

Hạnh Nhược Thủy chọn nhú mày.”Không tưởng cái gì. Tiểu Nhạc Nhạc, đến, nhìn đến mẹ nuôi nơi này đến.....”

Nàng vỗ vỗ tay, tiểu tử kia chung quanh nhìn xung quanh một chút, cuối cùng là tìm đến thanh âm nơi phát ra. Nhìn đến nhân, mân miệng cười, mãnh chảy nước miếng.”Ồi, chảy nước miếng nha, chảy nước miếng muốn bị đánh nga.....”

Tiểu tử kia nghĩ đến ở cùng hán ngoạn đâu, càng phát ra xoay được rất tốt kính. Nếu không xương cốt nhuyễn khí lực cũng không chừng, phỏng chừng đều phải đứng lên. Hán xoay hoan, khả khổ Ứng Trường Không. Đứa nhỏ nhỏ như vậy một cái, còn không có hán bàn tay đại, cảm giác tùy thời đều đã giống cá chạch đường như theo trên tay hán trốn, sợ tới mức hán thân kinh banh quá chặt chẽ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hán như lâm đại địch bộ dáng, rốt cục nhìn không được nở nụ cười, thân thủ đem đứa nhỏ ôm lấy.”Không cần như vậy khẩn trương, người chỉ cần bảo vệ hán lưng ôm ỏn là đến nơi. Đến, người thử lại thử.”

“Ta không cần!” Ung Trường Không cảm thấy thì phải là cái bom.

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười không ngừng. Luôn luôn không sợ trời không sợ đất thượng tá, cư nhiên sợ một cái trẻ con!

“Tiểu vợ chồng hai nói cái gì đâu, như vậy cao hứng.” Dương Tử Vân bưng thức ăn đi ra, nhìn đến bọn họ đang nói nói giỡn cười, thẩu lại đây hỏi.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười.”Chúng ta đang nói tiểu Nhạc Nhạc đâu.” Đem đứa nhỏ hướng Ung Trường Không trong lòng nhất phóng.”Người ôm hân, ta đi hỗ trợ.”

“Không cần, đều đã muốn làm tốt, sẽ chờ bưng lên bàn ăn cơm đâu. Hai người các người a, hảo hảo mà ôm một cái, dính dính không khí vui mừng.” Dương Tử Vân cười hớ hớ nói, xoay người lại tiến phòng bếp đi.

Hạnh Nhược Thủy bị náo loạn cái mặt đỏ. Vừa nhắc đầu, liền nhìn đến thượng tá tựa tiểu phi tiểu nhìn chính mình.”Làm sao?”

Ung Trường Không tiến đến nàng bên tai, ngấm của nàng bụng, tặc hề hề nói:”Nói không chừng này không khí vui mừng chúng ta đã muốn dính vào.”

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liền gõ hân một chút.

Ung Trường Không kêu thảm thiết một tiếng, nghề nàng hỏi:”Chẳng lẽ ngươi không nghĩ sao?”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời không nói. Nàng tưởng, nhưng là tổng bị nhân bắt tại bên miệng, cảm giác không phải tốt như vậy. Bất quá nghĩ lại nhất tưởng, hân khát vọng chính mình đứa nhỏ, này vốn liền không gì đáng trách. Cuối cùng đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng “Ân” một tiếng.

Ung Trường Không khuynh thân, hôn nàng một chút. Sau đó hai người oa cùng một chỗ, thân ái nóng nóng đầu đứa nhỏ.

Rất nhanh, một bàn tử phong phú đồ ăn liền dọn xong. Nam nhân uống rượu, nữ nhân uống nước trái cây. Trừ bỏ tiểu Nhạc Nhạc, nhân thủ một ly.

“Đến, mọi người trước chạm vào một ly, chúc mừng chúng ta Nhược Thủy xuất viện! Về sau đều phải Bình An, kiện khỏe mạnh khang! Sau đó, cho chúng ta Ung gia sinh một cái béo oa nhi!” Trước hết đứng lên là Dương Tử Vân.

Kế tiếp là người một lời ta nhất ngữ chúc phúc cùng trêu chọc, vô cùng náo nhiệt một chút cơm chiều.

“Nhược Thủy, ăn nhiều một chút, ngươi vẫn là rất gầy!” Dương Tử Vân liềm mạng cấp Hạnh Nhược Thủy đĩa rau, như là muốn một chút cơm đem Nhược Thủy cấp dưỡng không công mập mập dương như.

Ung Trường Không xem vợ trong bát xếp thành núi nhỏ giống nhau đồ ăn, gấp một khối, đối Dương Tử Vân nói:”Mẹ, đây là Nhược Thủy gia. Người lại cho nàng giáp, nàng đều phải nghĩ đến chính mình là khách nhân.”

“Liền người hội nói vậy! Ta này không phải tưởng đem Nhược Thủy dưỡng không công mập mập, nàng gây làm cho người ta đau lòng!”

“.....”

Cơm chiều ăn gần hai cái giờ, mới vô cùng náo nhiệt xong việc.

Hạnh Nhược Thủy giành trước chạy tiến phòng bếp đi làm sống, lại bị Dương Tử Vân đẩy đi ra, làm cho nàng bồi gia gia chơi cờ. Ung Trường Không cũng thẩu lại đây, xem nàng cùng gia gia ở bàn cờ thượng chém giết. Cửa nàng kì nghệ không tính tinh, nhưng là gia gia liền thích cùng nàng chơi cờ. Mỗi lần cùng nàng chơi cờ đều vô cùng cao hứng, đuổi kịp đem chơi cờ luôn rơi xuống rơi xuống liền âm ỹ đứng lên.

Giết hai bàn, thời gian cũng đã không còn sớm. Mọi người sẵn sóc Hạnh Nhược Thủy mới ra viện, thúc giục nàng ngủ đi.

Ung Trường Không tắc lái xe đưa Đàm Bội Thi một nhà trở về, may mắn lộ trình không xa, một hồi sẽ trở lại.

Hạnh Nhược Thủy bị chạy về phòng sau, mở ra máy tính, quả nhiên nhìn đến nhần lại rậm rạp , đều ở thức giục cang, có cá biệt đã muốn khai mắng. Nàng vội vàng để ý thanh ý nghĩ, bắt đầu bùm bùm xao bàn phím. Bởi vì nguyên hình là Cố Miêu Miêu, vừa vặn hôm nay chính mắt thấy chính tai nghe được, cho nên viết đứng lên thực thông thuận, chỉ có cá biệt từ ngữ cần cân nhắc.

Rất nhiều độc giả nhìn đến bi tình địa phương, đều đang mắng độc giả mẹ kế. Khả trên thực tế, cái thứ nhất khóc từ thường thường là tác giả. Giờ phút này, Hạnh Nhược Thủy chính là chảy nước mắt, hai mắt đầm lệ mông lung gõ bàn phím.

Ứng Trường Không vụng trộm đẩy ra phòng môn, không phát ra gì thanh âm. Đi vào, chợt nghe đến lão bà ở khóc thút thít, lập tức một cái bước xa liền vọt đi vào. Một tay lấy nhân kéo đến, ôm vào trong ngực.”Vợ, làm sao vậy?”

Nhìn kia vẻ mặt nước mắt, hắn nâng nhẹ tay khinh thay nàng lau nước mắt, đau lòng đến cực điểm.”Như thế nào khóc? Ai khi dễ ngươi ? Nói cho lão công, lão công thay ngươi tấu hấn!”

Hạnh Nhược Thủy chảy nước mắt lác đác, qua một hồi lâu mới hàm hàm hồ hồ nói:”Ta, ta viết tiểu thuyết đầu.....” Hắn không biết mà thôi, nàng thường xuyên viết viết liền khóc, đương nhiên cũng có viết vui thời điểm.

Ứng Trường Không bắt đắc dĩ thở dài một hơi.”Thật sự là cái đứa ngốc! Ngươi thấy thế nào tiểu thuyết xem khóc, viết tiểu thuyết cũng có thể viết khóc đầu.” Nữ nhân thật là thủy làm sao? Như thế nào còn có nhiều như vậy nước mắt có thể lưu?

Hạnh Nhược Thủy đem mặt chôn ở hắn ngực, cọ cọ, rầu rĩ nói:”Người ta nhịn không được thôi.” Cửa nàng tiểu thuyết sở dĩ như vậy được hoan nghênh, chính là bởi vì nàng ở bên trong dung nhập tối chân thành tha thiết cảm tình.

Ứng Trường Không ôm nàng, cảm nhẹ nhàng mà cọ của nàng phát, mắt nhi hướng máy tính màn hình nhất ngắm, chỉ hai mắt liền hiểu được nàng vì sao hội khóc. Nguyên lai, nàng ở viết Cố Miêu Miêu chuyện xưa.

”Ngươi là không phải lại muốn Cố Miêu Miêu chuyện tình ?” Hắn có thể lý giải, nàng sở dĩ như vậy để ý Cố Miêu Miêu chuyện tình, là vì Thương Duy Ngã cũng từng dùng đồng dạng thủ đoạn đến đi lên quá nàng. Cố Miêu Miêu bị ai, dẫn phát rồi nàng trong cơ thể sâu nhất cộng minh.

Hạnh Nhược Thủy ở hắn ngực rầu rĩ lên tiếng.

Ứng Trường Không đem cửa nàng mặt đào ra, lau chưa khô nước mắt.”Không phải nói không cần còn muốn sao, như thế nào lại muốn ?”

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, hấp hấp cái mũi.”Ta không tưởng, ta chính là tưởng đem của nàng chuyện xưa viết tiến tiểu thuyết lý. Viết viết, liền nhịn không được khóc thôi. Người ta thật sự thực đáng thương thôi!”

”Ngươi nha!” Ứng Trường Không thật không biết nói nàng cái gì hảo.”Viết xong sao? Viết xong hảo hảo ngủ, thân thể của ngươi còn không có hoàn toàn khôi phục đâu.”

”Còn kém một chút. Ngươi đi đánh răng rửa mặt đi, chờ ngươi chuẩn bị cho tốt ta liền viết xong .” Hạnh Nhược Thủy phụ giúp hắn hướng phòng tắm đi.

Ứng Trường Không dừng lại, xoay người hôn nàng một ngụm. Nâng thủ, sờ sờ của nàng khóe mắt, ánh mắt đều cùng con thỏ đường như .”Nhưng đừng lại khóc , ánh mắt đều sưng lên.”

”Ta không khóc.” Hạnh Nhược Thủy dặt miệng cười, nhưng là bởi vì khóc ánh mắt đỏ bừng, thoát nhìn có chút đáng thương hề hề , chọc người đau lòng.

Hạnh Nhược Thủy chưa nói dối, nàng quả thật là nhanh muốn viết xong .

Bất quá Ứng Trường Không động tác thật sự mau, hắn chuẩn bị cho tốt , nàng còn không có xao hoàn.”Tốt lắm không có?”

”5 phút, lại cho ta 5 phút.” Nàng xoay người lôi kéo tay hắn, ở hắn lòng bàn tay cọ cọ, trong thanh âm tràn ngập làm nũng hương vị.

Ứng Trường Không bị nàng ướm sững đôi mắt nhìn, làm sao nói được ra cự tuyệt trong lời nói.”5 phút, một giây cũng không hứa tha.” Nói xong, chính mình trên giường đi chờ .

Hạnh Nhược Thủy gõ cuối cùng mấy đi tự, lại kiểm tra rồi lỗi chính tả, thượng truyền sau liền đóng máy tính, ngoan ngoãn leo lên giường. Hướng lên trên giáo xốc lên góc chăn chỗ tiến vào đi, oa đến hắt trong lòng.

Ứng Trường Không ôm nàng, vuốt ve của nàng phát, hôn môi cái trán của nàng.”Về sau viết chút vui về chuyện xưa, viết viết liền cười thật tốt.”

“Hào.” Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn ứng , không dám ngỗ nghịch hắt mao. Ôm hắt gầy gò thất lưng, thoải mái mà a một hơi.”Lão công, người nhận thức Cổ Miêu Miêu lão công sao?”

“Ân, xem như nhận thức đi. Hắt gọi Hiên Viên kí nam, là Hiên Viên Kì ca ca.” Hai người không có gì cùng xuất hiện là được.

Hạnh Nhược Thủy mở to hai mắt nhìn, kinh hô một tiếng.”Nguyên lai Hiên Viên Kì ca ca như vậy phá hư! Hoàn hảo, Hiên Viên Kì cùng hắt ca không giống với!”

“Người làm sao mà biết?”

Hạnh Nhược Thủy đô chu miệng.”Trực giác đi. Cổ Miêu Miêu thật sự rất đáng thương , quán thượng như vậy một người nam nhân, thật sự rất đáng thương !” Nếu không có lúc trước chuyện tình, có phải hay không hết thấy sẽ không hội như vậy? Nàng luôn nhịn không được nghĩ như vậy.

“Đừng nghĩ này đó vô dụng , ngoan ngoãn ngủ.” Giật giật thân thể, làm cho nàng nằm úp sấp càng thoải mái.

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn không nói lời nào, nhưng trong đầu vẫn là hiện lên rất nhiều hình ảnh. Nhớ tới lúc trước đủ loại, Cổ Miêu Miêu, còn có Cổ Chân Chân.”Lão công, Cổ Chân Chân có phải hay không sắp đi ra ?”

“Ân.” Không muốn nàng nghĩ nhiều, hắt cúi đầu hôn trụ của nàng môi. Buông ra thời điểm, cảnh cáo nói,”Người nếu không khốn, chúng ta đến làm điểm vận động.”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích, nằm ngay đơ dường như.

Ứng Trường Không đỡ khóc đỡ cười, đem nàng ôm sát, có một chút không một chút vỗ của nàng phía sau lưng.

Cổ Chân Chân là nhanh đi ra , hy vọng nàng đã muốn hối cải để làm người mới.

Hy vọng như thế!

122. Chương 122: Người Gặp Rắc Rối Ta Thu Thập Cục Diện Rối Rắm [Cảm Động]

Về nhà lý, ngủ chính mình giường, cái chính mình chăn, còn có chuyên thuộc loại chính mình ôm ấp: Hạnh Nhược Thủy một đêm hảo miên.

Ngày hôm sau thiên cương tờ mờ sáng liền tỉnh, lại luyến tiếc rời giường. Mùa thu, đúng là thích hợp nhất ngủ mùa.

Nàng vừa mới giật mình, Ứng Trường Không liền tỉnh. Ôm nàng, cảm cọ cọ đầu nàng đỉnh.”Làm sao vậy?”

“Giống như tiếp tục ngủ, nhưng là nên rời giường .” Hạnh Nhược Thủy buồn rầu lẩm bẩm . Ngày hôm qua thịnh yến đều là Dương Tử Văn cùng Viên Mộng các nàng làm , ngay cả kết thúc công tác nàng cũng chưa tham dự. Hôm nay buổi sáng nếu nếu không đứng lên làm bữa sáng, đã có thể có chút quá đáng .

Ứng Trường Không buộc chặt rảnh tay cánh tay, ôm nàng phiên thân, sườn nằm đem nàng đặt tại trong lòng.”Không có việc gì , người tiếp tục ngủ, mẹ sẽ không nói .” Hắt biết, chính mình vợ chính là quá nhạy cảm.

Này dụ hoặc không nhỏ, Hạnh Nhược Thủy lại oa một hồi, rốt cục vẫn là nhịn không được .”Ta còn là đứng lên đi.” Đẩy thôi đầu vai hấn.

“Không cần. Ngoan ngoãn , ngủ! Người nếu ngủ đủ, chúng ta liền làm điểm khác !” Nói xong bắt được của nàng tay nhỏ bé đi xuống nhấn một cái.

Hạnh Nhược Thủy kinh hô một tiếng, trong lòng bàn tay nóng rực độ ẩm làm cho nàng đỏ mặt. Ngắc đầu lên, liền nhìn đến trên mặt hấn xấu xa cười, còn có như là muốn đem nhân hít vào đi giống nhau con người đen. Nàng không khỏi nuốt nuốt nước miếng, đầu lưỡi theo bản năng liếm liếm môi.

Ứng Trường Không con người lập tức biến sắc, gầm nhẹ một tiếng, xoay người đem nàng áp chế, che lại dụ hoặc hấn cái miệng nhỏ nhắn nhĩ.”Người này tiểu yêu tinh!” Áo nào nói một câu.

Hạnh Nhược Thủy muốn cự tuyệt, nàng thật sự muốn rời giường !

Nhưng là Ứng Trường Không làm sao khăng như vậy thả người, gắt gao đem nhân khấu vào trong ngực, môi cùng thủ cùng sử dụng. Sáng sớm đúng là con rắn nhỏ thức tỉnh thời điểm, hướng chi tối hôm qua đã muốn thả nàng một hồi, ở nàng vô ý thức khiêu khích hạ làm sao còn có thể nhẫn. Không lập tức đem nhân ăn làm mất tính, vậy thuyết minh hấn công năng có vấn đề !

Hạnh Nhược Thủy bị hung hăng muốn hai hồi, không bao giờ nữa nhớ rõ rời giường lúc này sự . Hấn vừa mới dừng lại, nàng ngay tại hấn trong lòng nặng nề ngủ. Vốn sao, của nàng thể lực còn không có khôi phục đâu. Bị hấn ép buộc hơn hai giờ, nàng không phiền lụy suy sụp mới là lạ!

Ứng Trường Không ăn uống no đủ, thần thanh khí爽 rửa mặt xuống lầu. Vừa vận dụng tới mẫu thân ngồi ở trên sofa uống nóng sữa, nhìn đến hấn xuống dưới cười tủm tỉm .”Mẹ, sớm như vậy.”

Dương Tử Vân dùng cảm ý bảo hấn xem trên tường chung.”Tám giờ , không còn sớm .” Nàng nói rõ ràng là bình thường nhất trong lời nói, lại nghe đến luôn luôn như vậy một chút trêu chọc hương vị.

Ứng Trường Không cũng là hiểu được , chính mình mẫu thân thì phải là cá nhân tinh, nàng khẳng định cái gì đều đã nhìn ra.”Mẹ, gia gia cùng phụ thân đâu?”

“Mang theo Phúc An đi ra đi dạo.”

Ứng Trường Không chọn nhieu mây.”Mẹ, ta đây đi phòng tập thể thao vận động. Nhược Thủy tối hôm qua ngủ trễ, làm cho nàng ngủ nhiều một hồi.”

Dương Tử Vân tựa tiểu phi tiểu nghệ hấn.”Ta xem không phải tối hôm qua ngủ trễ, là bị người ép buộc một hồi đi. Ngày lượng vận động đã muốn đủ, cũng đừng đi phòng tập thể thao ép buộc đi.”

Ứng Trường Không sờ sờ cái mũi, đối mẫu thân nói chuyện to lớn đảm có chút bất đắc dĩ.

“A, còn thẹn thùng đâu. Xú tiểu tử, trang cái gì trang? Trên thân thể người có mấy lông hút mẹ người đều rõ ràng rất!” Dương Tử Vân không tự biết, nàng cũng có như vậy một chút phản lão hoàn đồng hương vị đâu.

Ứng Trường Không biết mẫu thân một khi mao thượng, kia không thoát một tầng da đều không được. Vì thể tiếp đón một tiếng, nhanh chân bỏ chạy .

“Xú tiểu tử, tính người chạy trốn mau!” Dương Tử Vân cười mắng một câu.

Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác, vẫn ngủ thẳng mặt trời lên ới tỉnh lại. Nàng rửa mặt hảo xuống lầu thời điểm, đã muốn mau mười hai điểm. Viên Mộng cùng Dương Tử Vân đã muốn đang chuẩn bị cơm trưa , ở trong phòng khách liền người được đồ ăn mùi.

Sờ sờ cái mũi, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy hảo xấu hổ, tổng cảm giác mọi người đều biết nói buổi sáng đã xảy ra cái gì dường như.

“Nhược Thủy nha đầu đứng lên . Đến đến đến, đến gia gia nơi này đến, thay gia gia hạ hoàn này một ván.” Ung chân bang hướng cháu dâu vẫy tay, tránh ra vị trí.

Hạnh Nhược Thủy chạy chậm đi qua, nhìn thoáng qua giăng co ván cờ.”Gia gia, người như thế nào không được? Có phải hay không mệt mỏi?”

“Cho người hạ người đã đi xuống, đừng hỏi nhiều như vậy.” Lão gia tử nói xong nghiêm khắc trong lời nói, trên mặt biểu tình lại vẫn là cười tủm tỉm.

Hạnh Nhược Thủy không dám nói thêm cái gì, đành phải còn thật sự xem ván cờ, cùng công công chém giết đứng lên. Hai người phân ra thắng bại thời điểm, cơm trưa đã muốn có thể thúc đẩy. Đây một câu nàng thắng, Ung Chí Huân hé ra mặt nghiêm túc thật sự, nàng cũng không biết hẳn có hay không mất hứng, nói một câu lời khách sáo liền vội vàng chạy.

Ung Chí Huân trừng mắt của nàng bóng dáng, nghĩ rằng ta có như vậy đáng sợ sao?

Cơm trưa trên bàn, Dương Tử Vân nhắc tới hôn lễ chuyện tình. “Các người kết hôn cũng có một đoạn ngày, này hôn lễ là nên thời điểm làm nhất làm. Thân bằng bạn tốt đều ở B thị, ta xem hôn lễ trở về B thị làm đi. Ba, người cho rằng đâu?”

Ung chấn bang tắc nhìn Nhược Thủy cùng Ung Trường Không, hiền lành cười. “Đây là bọn họ người trẻ tuổi chuyện tình, vẫn là làm cho bọn họ chính mình đến làm quyết định đi.” Đối với hôn lễ, hẳn đồ không thể nào chấp nhất, hẳn vốn là không phải yêu khoe ra nhân.

“Nhược Thủy, Trường Không, các người nói đi?” Dương Tử Vân cảm thấy chính mình liền như vậy con trai, vẫn là hy vọng có thể có một hồi long trọng hôn lễ, hảo hảo mà náo nhiệt náo nhiệt. Bọn họ Ung gia nhưng là đã lâu không có làm việc vui, nhân già đi, thích náo nhiệt thích làm việc vui.

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem Ung Trường Không, nhỏ giọng nói: “Ta nghe mẹ nó.” Nàng kỳ thật cũng không muốn làm hôn lễ. Đời này, nàng đã muốn từng có một hồi long trọng hôn lễ, tuy rằng kia tràng hôn lễ cuối cùng thành một truyện cười. Khả hoàn toàn là vì như vậy, nàng càng muốn an an ổn ổn sống, này sức tưởng tượng gì đó rốt cuộc là hư.

Ung Trường Không bắt được Nhược Thủy đặt ở cái bàn địa hạ thủ, thoáng dùng sức nắm chặt. “Mẹ, hôn lễ chuyện tình trước hoãn vừa chậm đi. Ta bên này sự tình cũng có vẻ nhiều, tạm thời cũng trừu không ra thời gian đến. Nhược Thủy thân thể cũng vừa mới vừa vặn, ta không nghĩ nàng rất làm lụng vất vả.”

Dương Tử Vân nhất chiếc dưa đập vào Ung Trường Không trên tay, mắt hạnh trừng mắt. “Hôn lễ chuyện tình ta đến thu phục, các người chỉ cần ở hôn lễ hôm đó xuất hiện là tốt rồi. Nhược Thủy cũng chưa ý kiến, người không nên nhiều như vậy vô nghĩa!”

“Mẹ, ta cùng Nhược Thủy cố gắng cho người sinh cái béo tròn tử là đến nơi, hôn lễ chuyện tình người làm cho chúng ta chính mình thương lượng quyết định, đi sao?” Mẫu thân không có bao nhiêu tưởng, Ung Trường Không cũng là tính tường biết, kia từng làm cho hắn đau lòng long trọng hôn lễ đối Nhược Thủy mà nói là một hồi đáng sợ ác mộng! Tuy rằng sự tình đã qua đi thật lâu, nhưng cũng không đại biểu nàng đã muốn hoàn toàn quên. Nếu nàng muốn chính là loại này thường thường thần nhiên ngày, làm sao tu này hoa lệ áo khoác?

Dương Tử Vân khí cực kỳ, ba liền đem chiếc dưa cấp chụp được đến.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kéo kéo Ung Trường Không ống tay áo. “Trường Không, nghe mẹ nó, nàng cũng là vì tốt cho chúng ta, người đừng chọc nàng tức giận.” Nàng tuy rằng không muốn, nhưng nếu như vậy có thể làm cho Dương Tử Vân trong lòng thoải mái một ít, vậy làm đi.

“Vợ, này người không cần lo cho, làm cho ta cùng mẹ nói.” Ung Trường Không là tuyệt đối nguyên ý có gì một tia khả năng, đến vạch trần trong lòng nàng cái kia sẹo. Nàng đã muốn bị nhiều lắm ủy khuất, hẳn không thể chịu đựng được lại làm cho nàng ủy khuất một lần!

“Nhưng là.....”

Ung chấn bang buông chiếc dưa, ai cá biệt đang ngồi nhân nhìn một vòng. “Trường Không cảm thấy tạm thời không thích hợp cử hành hôn lễ, chỉ cần Nhược Thủy không ý kiến, vậy trước không làm hôn lễ đi. Hôn nhân trọng yếu nhất là hai người cảm tình hảo, thật dài thật lâu cả đời, cái khác này nợ cũng không trọng yếu.”

Mọi người dài đều lên tiếng, Dương Tử Vân cũng không hảo nói cái gì nữa. Chính là rốt cuộc sắc mặt không tốt lắm, làm cho Hạnh Nhược Thủy nhìn xem trong lòng không phải tư vị. Trên bàn cơm không khí

cũng bị ảnh hưởng, chẳng phải thoải mái khoái trá.

Ăn cơm xong, Ứng Trường Không liền một cái lấy cốc, lôi kéo Hạnh Nhược Thủy ra cửa. Lái xe, mãi cho đến ngoài ô mới dừng lại đến.

“Vợ.” Ứng Trường Không nhảy mà ra, thân thủ ý bảo Hạnh Nhược Thủy nhảy ra.

Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại nhảy, liền vững vàng dừng ở thượng tá trong ngực. Hô hấp gian, tất cả đều là hân dương cương hươu vị. Ôm hân cổ, nhìn hân không có biểu tình mặt, nàng hôn một cái, hỏi: “Còn tại giận mẹ a? Kỳ thật nàng cũng là vì tốt cho chúng ta, hướng hồ nàng liền người một cái con, hy vọng nhìn đến người kết hôn cũng không khả chỉ trích nàng a.”

“Ta biết. Nhưng là ta biết người không nghĩ làm hôn lễ, chỉ cần người không nghĩ, chúng ta liền kiên quyết không làm.” Ở một gốc cây đại thụ hạ, hân đem trong lòng người thả xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy trong mắt lập tức có thủy khí, song chướng gắt gao ôm lấy hân thất lưng, mặt ở hân ngực cọ . Hân là biết của nàng!”Ứng Trường Không, người đối ta thật tốt! Người như vậy từ hội đem ta làm hư !”

“Chỉ sợ sủng không xấu!” Ứng Trường Không nâng lên của nàng mặt, nhìn nàng còn thật sự nói,”Nhược Thủy, ta là của người trượng phu, ở ta nơi này người là có thể tùy hứng có thể cố tình gây sự . Người không cần luôn như vậy sẵn sốc, sẵn sốc đến không tiếc ủy khuất chính người. Người là ta đời này duy nhất tưởng yêu thương nữ nhân, ta chỉ hy vọng người thoải mái, cho dù là vì ta ủy khuất chính người, này cũng là ta không nghĩ nhìn đến . Có đôi khi ta thực kiêu ngạo người như vậy thiện lương sẵn sốc thức đại thể, nhưng càng nhiều thời điểm lòng ta thương người có nhiều như vậy bản khoản, luôn muốn làm được tốt nhất. Nhược Thủy, ở trước mặt ta, người không cần nói trái lương tâm trong lời nói, muốn cười liền cười muốn khóc liền khóc. Ta nghĩ muốn cho tới bây giờ sẽ không là một cái hoàn mỹ nữ nhân, mà là người, chính là người!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hân, bắt đầu yên lặng khóc, nước mắt một viên một viên điệu, giống đậu tử đường như.

Ứng Trường Không một bên mềm nhẹ hái đến rơi xuống đậu tử, một bên tiếp theo nói.”Nhược Thủy, đi qua này bất hạnh cho tới bây giờ sẽ không là người lỗi, nó cũng không nên trở thành của người gánh nặng. Ta không đề cập tới khởi, không phải bởi vì ta kiêng kỵ, ta chỉ là không nghĩ cho người nhớ tới đến khổ sở. Không cần cảm thấy bởi vì người từng có như vậy trải qua, người sẽ càng thêm cố gắng làm được rất tốt mới có thể được đến của ta yêu được đến càng nhiều nhân thích, không phải như thế. Ta không phủ nhận ta yêu người thiện lương khoan dung kiên cường, ta thậm chí là vì này mà yêu thương của người. Nhưng không có ai muốn đương nhiên vĩnh viễn thiện lương ôn nhu sẵn sốc, mỗi người đều cũng có cảm xúc , ngẫu nhiên cũng có chính mình không muốn việc làm không thích nhân, người cũng giống nhau. Thật giống như người mỗi ngày sớm đứng lên làm bữa sáng, hầu hạ hầu mỗi người, này không phải phải . Người không nghĩ đứng lên, vậy không đứng dậy, người là này gia nữ chủ nhân, không phải bảo mẫu!”

Hân thân thủ kéo tay nàng, đặt ở chính mình ngực, đôi mắt lý, tình thâm không đáy.”Này nam nhân là thuộc loại của người, là người toàn bộ vật. Người cao hứng thời điểm có thể đối hân cười, mất hứng thời điểm có thể đối hân mặt đen mắng hân thậm chí đánh hân, hân sẽ không trách người, người khác càng không có tư cách trách cứ người! Người tới gặp rắc rối, hân tới thu thập cục diện rồi rầm, hân rất thích ý như vậy! Nhược Thủy, đáp ứng ta, đừng nữa ủy khuất chính người!”

Hạnh Nhược Thủy ô ô khóc gật đầu, gắt gao ôm hân thất lưng, toàn bộ tránh ở hân trong ngực.

Ứng Trường Không đau lòng ôm sát nàng, hận không thể làm cho nàng dung tiến chính mình trong cơ thể. Nàng vẫn đều thật cẩn thận , hy

vọng làm tốt lắm một chút rất tốt một chút, giống nhau như vậy mới có thể vẫn được đến mọi người thích. Như vậy nàng để cho người khác thoải mái thư thái, lại ủy khuất chính nàng.

Từng cái nam nhân đều khát vọng một cái ôn nhu thiện lương sẵn sốc khoan dung nữ tử, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể ủy khuất chính nàng.

Hạnh Nhược Thủy ở hẳn trong lòng yên lặng khóc một hồi, khóc thút thít ngừng lại. Mặt còn tại hẳn trong lòng mai , không nói lời nào.

Ứng Trường Không cũng không mở miệng, cánh tay thủy chung triền ở của nàng trên lưng, cặp nàng lấy lực lượng. Hắn vẫn đều hy vọng nàng có thể đem chính mình ôm ấp trở thành chuyên thuộc loại ông trời của nàng , ở trong này nàng có thể muốn làm gì thì làm.

Đến sau lại, Hạnh Nhược Thủy cũng không khóc, liền như vậy lẳng lặng đứng ở hẳn trong lòng. Của nàng mặt dán hẳn ngực, ánh mắt kinh ngạc nhìn không xác định điểm, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Ứng Trường Không theo đuổi nàng đắm chìm ở chính mình suy nghĩ lý, nàng cần im lặng, hẳn nên cái gì cũng không nói. Có một số việc, chung quy muốn chính nàng nghĩ thông suốt thấu.

Thật lâu sau sau, Hạnh Nhược Thủy theo hẳn trước ngực ngẩng đầu lên, ướm át mắt to nhìn hẳn, đáng thương hề hề nói:”Ta chân ma.”

Ứng Trường Không thiếu chút nữa không nhịn cười, xoay người một tay lấy nàng ôm lấy đến, tìm một khối khô mát địa phương ngồi xuống. Dem nàng đặt ở chính mình trên đùi ngồi, thân thủ xoa bóp của nàng tiểu thối.”Có hay không hảo một chút?”

“Ân.” Nàng lên tiếng, bởi vì đã khóc, còn có chút giọng mũi. Giống một cái khóc nháo qua đi đứa nhỏ, đáng thương hề hề , làm cho người ta toàn bộ tâm đều nhuyển .

Ứng Trường Không thực thích loại cảm giác này, hẳn thích nàng ở chính mình trước mặt biểu hiện chân thực nhất cảm xúc, đây là của nàng quyền lợi, cũng là hẳn độc quyền. Cũng chỉ có hẳn, mới có thể nhìn đến của nàng này một mặt. Đây là nữ nhân của hẳn, hẳn bảo bối.

Hạnh Nhược Thủy vẫn không có hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, còn có chút ngơ ngác , chân tướng cái đứa nhỏ.

Ứng Trường Không giúp nàng nhéo một hồi chân, ngón tay đỉnh của nàng cảm nâng lên của nàng khuôn mặt nhỏ nhắn. Bởi vì khóc, miệng nhi hồng hồng , cái mũi hồng hồng , ánh mắt cũng hồng hồng , giống con thỏ nhỏ tử. Hắn cúi đầu hôn một cái mềm mại cánh môi, buông ra ngón tay, ôm nàng không hé răng.

Một lát sau, nàng nhỏ giọng nói:”Không cử hành hôn lễ, mẹ rất tức giận, làm sao bây giờ?”

Ứng Trường Không nhẹ nhàng mà loạng choạng thân thể của hẳn, đem nàng làm đứa nhỏ đến dễ.”Khiến cho nàng tức giận tốt lắm, nàng có thể khí bao lâu? Cũng liền một hai thiên chuyện tình. Tuy rằng nàng là của chúng ta mẹ, nhưng là chúng ta cũng không thể sự tình gì đều theo nàng. Chúng ta có ý nghĩ của chính mình, không thể vì làm cho nàng cao hứng liền buộc chính mình đi thay đổi, không phải sao?”

“Nàng nhất định hội chờ là cái bất hiếu tử, ha ha.....” Hạnh Nhược Thủy xoa bóp hẳn mặt, nở nụ cười.

Ứng Trường Không tùy ý của nàng tay nhỏ bé ở trên mặt muốn làm gì thì làm, nhìn của nàng đôi mắt thâm thúy không thấy để.”Bất hiếu tử sẽ không hiếu tử đi, dù sao ta cũng không phải lần đầu tiên bị mắng. Ta muốn là mọi chuyện đều hiếu thuận cho nàng, kia chúng ta hai như thế nào cùng một chỗ, có phải hay không? Hôn lễ chuyện tình người không cần lo cho, giao cho ta đến. Lão bà người tiếp tục làm của người ngoan con dâu, cái tên xấu xa này làm cho lão công đến làm!”

Này không phải cái gì êm tai tình nói, lại làm cho Hạnh Nhược Thủy trong nháy mắt cảm động nước mắt doanh tròn.”Tiêu trọng khanh nếu cũng có thể giống người như vậy, sẽ không sẽ có khổng tước đông nam phi kinh điển .”

“Thiết, giống hẳn như vậy ngu xuẩn, cho người lão công xách giày tử cũng không xứng, cho nên hẳn nhất định là cái bị kịch!” Tiêu trọng khanh chuyện xưa không chỉ tồn tại cho cổ đại, Ứng Trường Không cũng là gặp qua , có chút ngay tại cho hẳn chiến hữu. Làm một ngoại nhân, hẳn không thể nói cái gì, nhưng hẳn luôn luôn phản đối ngu xuẩn! Cha mẹ già đi tựa như một cái đứa nhỏ, sự tình gì đều nghe một cái đứa nhỏ , kia không phải ngu xuẩn là cái gì?

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười.”Người tổng có thể bài xuất đạo để ý đến.”

“Người lão công vốn chính là cái giảng đạo lý nhân, không phải sao không phải sao?” Hấn cái trán để của nàng cọ a cọ a , nàng trốn, hấn truy.

Hạnh Nhược Thủy theo hấn trong lòng thoát ra đi, nhanh chân bỏ chạy, quay đầu hướng tới hấn gọi: “Người chính là không phân rõ phải trái người xấu, ha ha.....” Tạm thời đem chính mình làm đứa nhỏ, cũng cùng hấn ngoạn nổi lên này ngày thơ trò chơi.

Ứng Trường Không một cái nhảy đánh đứng lên, tiến lên muốn bắt nàng. Sợ tới mức nàng oa oa kêu to, chung quanh tán loạn giống con thỏ nhỏ tử đường như.

Hai người tại dã ngoại, đã quên toàn bộ hết thấy, chỉ hưởng thụ thuộc loại bọn họ im lặng thời khắc. Trần thể bản nhiều phiền nhiễu, chúng ta muốn học hội chính mình tìm kiếm thoải mái.

Ngoạn nào loạn một hồi, thở hổn hển Hạnh Nhược Thủy bị bắt được , bị Ứng Trường Không một phen bế đứng lên, trở lại nguyên lai vị trí ngồi xuống. Nâng thủ, dùng ống tay áo lau trên mặt hấn hấn.”Khát không khát?”

“Có một chút.” Hạnh Nhược Thủy vẫn có chút suyễn, xem ra thân thể còn không có hoàn toàn khôi phục, ít nhất thể lực không có thể hoàn toàn khôi phục.

Ứng Trường Không đem nàng buông đến, chính mình hướng xe chạy.”Ta cho người lấy nước.” Chỉ chốc lát, mượn một lọ thủy, còn có nhất gói to đồ ăn vặt trở về.

Hạnh Nhược Thủy đem gói to tiếp nhận đến, lay khai vừa thấy, đồ ăn vặt chủng loại còn không thiếu, thậm chí còn có tiểu bánh . Cầm nhất dũng khoai phiến, ở trước mặt hấn quơ quơ.”Lão công, này người chừng nào thì mua ?” Nàng rõ ràng nhớ rõ hấn lôi kéo chính mình liền xuất môn .

Ứng Trường Không giương lên cằm, đắc ý cười.”Ta vẫn đều có chuẩn bị . Ta chỉ sợ ngày đó tâm huyết dâng trào mang theo nhà của ta vợ đi ra ngoạn, còn muốn vội vàng việc việc đi mua lương thực, kia nhiều không có ý nghĩa!” Nói xong, theo sau lưng đưa qua một cái đường kính ước chừng có 10 bên trong dũng.

“Đây là cái gì?” Hạnh Nhược Thủy hồ nghi tiếp nhận đến, sức nặng còn không khinh đâu. Nhìn hấn thần bí hề hề , nàng thực tại có chút tò mò. Mở ra che vừa thấy, nhất thời kinh hô đứng lên!”Băng côn! Ngọt đồng!”

Nguyên lai là một cái băng dũng, mặt trên làm ra vẻ băng côn cùng ngọt đồng, suốt nhất tề nằm.

Hạnh Nhược Thủy kinh hỉ nhìn hấn, ánh mắt lóe sáng.”Này như thế nào bảo tồn ? Băng sẽ không hòa tan rồi chứ?”

“Này người không cần phải xen vào, dù sao người lão công không có gì là làm không được .” Hấn cười hì hì , có chút trang điểm nói.

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, cầm một cái ngọt đồng, đem che cái thượng. Một bên sách đóng gói, một bên nhìn hấn nói:”Ta cảm thấy người có vẻ ngoạn ma thuật , ha ha.....”

“Đúng, người lão công ngoạn ma thuật , ma thuật tên gọi: Chỉ vì kiêu thê cười!” Trước kia nhìn đến một ít nam nhân vì thảo nữ nhân niềm vui mà làm một chút thực ngu ngốc chuyện tình, hấn đều phi thường khinh bỉ. Cũng thật chờ chính mình có yêu kiêu thê, nguyên lai hấn cũng sẽ không tự chủ được đã nghĩ làm một sự tình đến làm cho nàng cao hứng.

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười, mặt hơi hơi có điểm hồng. Bác khai ngọt đồng, đưa đến hấn bên môi.”Nha!”

Ứng Trường Không cắn một ngụm, thân thủ sờ sờ kiêu thê như hoa mềm mại khuôn mặt. Nguyên lai này chua ca từ nói cái gì “Mỗi ngày nhiều yêu người một ít” Đều là thật sự. Mỗi một lần xem nàng, hấn đều cảm thấy chính mình yêu lại nhiều một ít, tựa hồ không có cuối . Hiện tại, hấn so với trước kia tối khinh bỉ này tiểu thanh niên trí thức còn muốn toan!

Hạnh Nhược Thủy cũng cắn một ngụm, thúy thúy ngọt ngào hương vị làm cho nàng cười mị ánh mắt.”Hảo hảo ăn nga.”

“Phải không, ta đây cũng đến ném thử!”

Hạnh Nhược Thủy đang muốn nói người không phải ở ăn sao, đã bị hắt hôn ở, bá đạo đầu lưỡi ở miệng nàng lý hội cần quấy, một hồi lâu mới buông ra.

“Ân, thật sự hảo hảo ăn!” Ứng Trường Không ngọt ngào môi, vẻ mặt say mê, thấy thế nào như thế nào đáng đánh đòn.

Hạnh Nhược Thủy không chút nghĩ ngợi, ba một cái tát liền ba đi qua. Nghe được vang dội thanh âm, nhất thời liền mộng . Cả người phác đi qua, sờ sờ hắt mặt.”Thực xin lỗi, ta không phải cố ý , ta đã nghĩ đùa giỡn –”

Ứng Trường Không che lại của nàng môi, nhưng chỉ là hôn một cái.”Đứa ngốc, ta là người lão công, người muốn đánh nhau liền đánh, không cần lý do!” Đây khuôn mặt này đâu không cho phép bất luận kẻ nào giương oai, nhưng là nàng ngoại trừ.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng vẫn là cảm thấy rất khó chịu , bởi vì đánh người kiêng kỵ nhất vẽ mặt. Nàng cố nghiêm mặt giáp, ở trong lòng đối chính mình tức giận.

Ứng Trường Không ôm nàng, cười sờ sờ của nàng mặt.”Tốt lắm, đừng với người lão công như vậy khách khí. Người lão công người này đều là của người, hắt mặt cũng là của người, tùy tiện người như thế nào ép buộc đều được. Bất quá ta đề nghị, chúng ta vẫn là đi trên giường ép buộc không tốt hơn, người nói đâu?”

“Lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy mắng to một tiếng, thân thủ xoa bóp hắt mặt, liền đem phía trước cái kia nhạc đệm cấp đã quên.

Ứng Trường Không từ nàng niết, còn lớn hơn thanh kêu lên:”Ta là lưu manh ta sợ ai!”

“Phốc xuy, khụ khụ khụ.....” Hạnh Nhược Thủy cười văng lên. Người kia, như thế nào liền như vậy có thể đùa giỡn bảo đâu!

Giải trí kiểu thô, Ứng Trường Không kiên cánh tay đuổi ra, liền đem nàng toàn bộ lâu đến trong lòng đến.”Vợ, uy ta.”

Hai người người một ngum ta một ngum, giải quyết một cái ngọt đồng, lại bắt đầu tiến quân cái khác đồ ăn vặt.

Ứng Trường Không ôm vợ mảnh khảnh vòng eo, cầm các ở nàng trên đầu vai.”Vợ, với người thương lượng chuyện này tình thế nào?”

“Ân, chuyện gì a?” Hạnh Nhược Thủy ở hắt trong lòng điều chỉnh vị trí, đổi thành sườn ngồi, như vậy liền phương tiện nhìn đến hắt mặt .

Ứng Trường Không nâng thủ, lau đi miệng nàng giác mảnh vụn. Nhìn nàng đen như mực mắt to, cười cười.”Ta nghĩ chuyển nghề, người cảm thấy được không?”

Được không Hạnh Nhược Thủy không biết, nàng cả người liền ngạc nhiên . Kinh ngạc nhìn hắt, xác định lời này không phải của nàng huyền nghe.

Ứng Trư

ờng Không xem nàng ánh mắt đại trừng, miệng đại trương, cười bát bát của nàng cầm.”Cầm muốn đến rơi xuống .”

Hạnh Nhược Thủy tap đi tap đi môi, phục hồi tinh thần lại.”Vì sao hội nghĩ đến chuyển nghề?”

Nàng biết chuyển nghề là cái gì. Nói thật, một người ở nhà tưởng niệm thượng tá thời điểm, nàng cũng sẽ nghĩ vậy cái vấn đề. Nhưng là nàng càng biết thượng tá thích bộ đội thích làm một gã bộ đội đặc chủng, hắt chưa từng có quá gì tỏ vẻ, như thế nào đột nhiên gian hội nghĩ đến chuyển nghề vấn đề?

Ứng Trường Không mỉm cười, bàn tay to vuốt ve của nàng mặt.”Ta nghĩ nhiều bồi cùng người. Ta hiện tại không phải một người , ta có thể tử có gia, ta không thể tổng cho người một người chồng đỡ một cái gia, còn muốn mỗi ngày cho ta lo lắng hải hùng. Ta hy vọng có thể có nhiều hơn thời gian cùng người cùng con của chúng ta, cùng nhau kinh doanh một gia đình, mà không phải luôn người một người ở cố gắng.”

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hần, một hồi lâu mới nói: "Nhưng là người thích tham gia quân ngũ, người thích bộ đội cuộc sống, người thích này thân quân trang cùng nó sở gánh vác sứ mệnh a. Lão công, tựa như người vừa rồi nói, ta hiện tại cũng đem những lời này trả lại cho người: Người không cần vì ta ủy khuất chính mình!"

Ứng Trường Không nghe vậy, a miệng cười. Cái trán để của nàng, nhẹ nhàng mà cọ. "Này không phải ủy khuất, đây là một loại lựa chọn. Ta cũng vậy trải qua thận trọng lo lắng mới làm ra quyết định. Ta thích cái loại này ở trên chiến trường chém giết cảm giác, nhưng ta cuối cùng hội lão, một ngày nào đó muốn theo trên chiến trường triệt hạ đến, hiện tại bất quá là sớm một chút mà thôi."

"Kia, kia, kia....." Hạnh Nhược Thủy không biết nói như thế nào, hoàn toàn từ cùng. Làm một nữ nhân, nàng đương nhiên cũng hy vọng chính mình tượng phu có thể ở chính mình bên người, ít nhất không cần mỗi ngày ở mưa bom bão đạn lý xuyên qua. Nhưng là làm một cái thương hần nữ nhân, nàng lại hy vọng hần có thể làm chính mình thích chuyện tình, mà không phải bởi vì nàng mà buông tha cho. Này hai loại ý tưởng liền như vậy ở trong lòng nàng khắp đứng lên, thắng thua không có định luận.

Ứng Trường Không vượt nàng ghen đỏ mặt, cảm thấy quyết định này của mình là đáng giá. Vì này trên đời tốt nhất con gái, hần nguyện ý buông tha ột ít này nợ. Thật giống như chúng ta kính nể này vì nước hy sinh thân mình anh hùng, nhưng không nhất định phải mỗi người đều như vậy liều mạng thắng đến vì nước hy sinh thân mình! Có lẽ là hần không đủ vĩ đại, không có cái loại này đem cả đời hiến cho tổ quốc giác ngộ.

"Ta, ta cảm thấy trong đầu hạo loạn, ta còn chưa nghĩ ra." Hạnh Nhược Thủy thành thật công đạo, nàng thật sự chưa nghĩ ra."Người này ý tưởng là cái gì thời điểm có? Có phải hay không bởi vì Cổ Tranh?"

"Cũng có Cổ Tranh nhân tố ở bên trong đi, nhưng ta không phải nhất thời xúc động, ta là trải qua thận trọng lo lắng. Ta nhiệt tình yêu thương của ta bộ đội của ta chiến hữu, nhưng ta không biết là chính mình nhất định phải đem cả đời đều dùng tại đây mặt trên. Nếu ta nghĩ hoa càng nhiều thời gian đi theo giúp ta thê tử hài tử của ta, vậy đi theo tâm đi. Này bất quá là một loại lựa chọn, không có đối cùng sai." Cho dù hần không hề là một gã bộ đội đặc chủng, hần cũng có thể tiếp tục thương hần bộ đội hần chiến hữu, này cũng không xung đột.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần mặt, tựa hồ muốn nhìn đến trong lòng hần đi."Ta chính là không nghĩ người tương lai hối hận. Nếu người chỉ là sợ ta một người ở nhà hội cô đơn hoặc là lo lắng ta có nguy hiểm, như vậy ta có thể tùy quân."

Ứng Trường Không thở dài một hơi, vì của nàng thiện lương thông cảm mà đau lòng. Này gốc cô gái, luôn đem hần hết thảy đặt ở trước hết đến tự hỏi."Gốc cô gái, người có biết tùy quân ý nghĩa cái gì sao? Kia không phải đối một chỗ cuộc sống đơn giản như vậy. Bộ đội cuộc sống là thực buồn tẻ, người nhà khu tổng cộng liền như vậy điểm phương, không bao nhiêu nhân. Có người nhà có thể an bài đến giống dạng công tác, ngày còn quá phong phú một ít. Nếu an bài không đến công tác, mỗi ngày theo mặt trời mọc đến mặt trời lặn lại theo đêm tối đến ban ngày, ngày điệp ngày thực nhàm chán."

"Nhiều như vậy nhân có thể quá, ta cũng có thể. Chúng ta phía trước vốn không phải đều có muốn tùy quân sao?" Hạnh Nhược Thủy đối tùy quân ngày chỉ có một mơ hồ nhận thức, nàng nghĩ nếu chính mình mỗi ngày ở nhà viết viết tiểu thuyết, hần là cũng sẽ không quá khó khăn hăm đi. Có lẽ ngày có chút đơn điệu, nhưng có thể thường xuyên nhìn thấy hần thoải mái hội bù lại điểm ấy không đủ.

Nhưng là chỉ cần hần vẫn là một gã bộ đội đặc chủng, hần sẽ ra nhiệm vụ sẽ ở mưa bom bão đạn lý dẫm máu chiến đấu hăng hái sẽ có nguy hiểm, đây là nàng sợ hãi nhất! Đối nàng mà nói, chỉ cần hần an toàn không việc gì, chẳng sợ làm cho nàng cả đời đều thủ phòng ở chờ đợi hần trở về, nàng cũng thoải mái!

Ứng Trường Không ôm sát nàng, bình thường quân nhân nghe được thê tử khẳng tùy quân đều phi thường cao hứng, hần lại cảm thấy dị thường đau lòng."Ngày đương nhiên là có thể quá, nhưng ta không nghĩ người ủy khuất. Huống hồ chuyển nghề cũng không đại biểu ta tự thành một gã người làm ăn hoặc là bình thường đi làm tộc, ta còn là ở tương quan quốc gia ngành, vẫn là ở vì nước hiệu lực, là giống nhau."

"Nhưng là....." Mỗi ngày đều có thể nhìn đến chính mình tượng phu, thậm chí hần còn khả năng tiếp chính mình tan tâm, này đối Hạnh Nhược Thủy mà nói là thật lớn dự hoặc. Khả trong lòng nàng có mãnh liệt

bất an, giống như hấn vì chính mình hy sinh nhiều lắm.”Nếu không chúng ta hỏi một chút gia gia cùng ba ý kiến?”

“Đây là chúng ta chính mình chuyện tình, vì sao muốn bọn họ đến phê chuẩn đâu? Huống hồ gia gia cùng phụ thân đem cả đời hiến cho tổ quốc, bọn họ con hấn là có thể theo đuổi một chút , đúng không?” Hấn cười sờ sờ của nàng thất lưng sườn, vừa lòng nghe được nàng một tiếng kêu.

Hạnh Nhược Thủy dựa vào đi qua, mặt dán hấn ngực, nghe hấn cường hữu lực tim đập chậm rãi nhắm mắt lại. Đây trong ngực, là ông trời của nàng không.

Ứng Trường Không ôm nàng, thường thức nàng đã muốn dài lên tóc dài. Của nàng sợi tóc mềm mại, như nhau nàng nhu hòa tính cách.

Làm mấy năm sau đối mặt thượng tá ở chính mình trước mặt rồi ngã xuống hình ảnh, Hạnh Nhược Thủy một lần lại một lần ở trong lòng hỏi chính mình: Hay không hối hận lúc trước không có quyết đoán tán thành hấn chuyển nghề! Nếu lại đến một lần, ta sẽ sẽ không không tiếc hết thấy làm cho hấn sớm chuyển nghề!

Nhưng mà, nhân sinh không giống như quả. Đây là nó tàn nhẫn, nhưng cũng là nó phần khích chỗ.

.....

Hai người ở trên núi đợi cho chạng vạng thập phần, mới lái xe trở về.

Về nhà, ứng chẩn bang cùng Ứng Chí Huân đều đi ra ngoài, về phần đi nơi nào cũng chưa nói. Bất quá có Ứng Chí Huân cùng bảo vệ viên ở, mọi người cũng không lo lắng là được.

Viên Mộng ở hoa viên kia trương ghế nằm thượng thoải mái mà nằm đọc sách, nhìn xem thực chuyên chú, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Dương Tử Vân ở trong phòng khách bồi Phúc An ngoạn, ở ngoài cửa có thể nghe được bọn họ tiếng cười. Thượng phu mềm mại sạch sẽ thăm, hai người ở thăm thượng lẫn qua lẫn lại , đồ như là hai cái hài tử.

“Cha , mẹ!” Nhìn đến bọn họ trở về, Ứng Phúc An giống tiểu báo tử hướng lại đây, nhảy mà đi đến Ứng Trường Không trong lòng, sau đó là phụ tử hai lệ làm được phao cao cao trò chơi.

Dương Tử Vân xem xét Ứng Trường Không liếc mắt một cái, tựa hồ còn tại tức giận.

Hạnh Nhược Thủy tắc chạy tới, ở Dương Tử Vân bên người ngồi xuống. Ôm của nàng cánh tay, làm nũng.”Mẹ, người còn tại tức giận a? Mẹ, hấn chính là một đầu rất ngu, người không cần để ý đến hấn.”

Dương Tử Vân nhìn nàng, thở dài một hơi.”Ta đồ không phải nhất định phải làm một cái long trọng hôn lễ, kết hôn cũng không phải ta, ta chính là không nghĩ ủy khuất người. Chúng ta Ứng gia cũng không phải làm không dậy nổi hôn lễ, sao có thể cho người vô thanh vô tức liền gả vào được, chẳng phải là rất ủy khuất người ?”

Dương Tử Vân cũng quả thật lo lắng Hạnh Nhược Thủy có ý tưởng, dù sao nàng không có cha mẹ. Ngay cả hôn lễ đều không có một cái, giống như khi dễ nàng một cái bé gái mồ côi dường như. Nữ nhân thôi, phần lớn đều hy vọng có thể có một cái long trọng hôn lễ, hưởng toàn thể giới khoe ra chính mình hạnh phúc!

“Mẹ, ta thực không cần này. Người xem, Trường Không đối ta tốt lắm, người, ba ba cùng gia gia, mọi người đều rất tốt với ta. Có nhiều người như vậy đau ta, có như vậy một cái gia, ta đã muốn cảm thấy thực hạnh phúc . Hôn lễ cái gì, thực không trọng yếu.” Hạnh Nhược Thủy lôi kéo Dương Tử Vân thủ, thật sự thực cảm động nàng tài cán vì chính mình tưởng nhiều như vậy.

Dương Tử Vân nở nụ cười.”Nếu các người cũng không để ý, vậy ấn các người ý tưởng đi làm đi. Nhưng nếu người muốn một hồi hôn lễ nhất định phải cùng mẹ nói, mẹ chính là bắt cóc cũng muốn đem hấn buộc đến hôn lễ đi lên.”

“Hảo!” Hạnh Nhược Thủy cười lên tiếng âm, cảm thấy Dương Tử Vân có đôi khi đặc biệt đáng yêu.

Nhìn con buông Phúc An, đi nhanh đi tới, Dương Tử Vân trừng hấn liếc mắt một cái, đối Nhược Thủy nói: "Ta với người gia gia thương lượng tốt lắm, ngày mai chúng ta trở về B thị. Nhược Thủy người theo chúng ta cùng nhau trở về đi, người rất gầy, trở về làm cho a tuệ hảo hảo mà cho người bổ bổ."

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng chịu đựng cười, nàng dám khẳng định Dương Tử Vân là cố ý, đã nghĩ khí Ung Trường Không đâu.

"Không được!" Ung Trường Không phác lại đây, một tay lấy vợ kéo hướng chính mình."Mẹ, người cũng không thể đem ta vợ bắt cóc."

Dương Tử Vân cũng đứng lên, xoa thắt lưng ghé hấn."Ta theo ta con dâu nói chuyện, khi nào thì có người xen mồm đường sống? Cút cho ta một bên đi, đừng e ngại của ta ánh mắt!"

Ung Trường Không buông ra Nhược Thủy, không để ý mẫu thân giãy dụa đi nắm ở cửa nàng đầu vai."Nhược Thủy, người mang Phúc An đi bên ngoài ngoạn đi, ta cùng mẹ nói chuyện phiếm."

"Nhược Thủy, ta với người một khối đi ra ngoài, ai muốn với người nói chuyện phiếm!" Hừ lạnh một tiếng, toàn bộ một bộ cấu kinh tiểu hài tử bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng mang theo Phúc An bỏ chạy, k

hông cuốn vào bọn họ mẫu tử hai trong chiến tranh đi. Dương Tử Vân nháo khởi tính tình đến, kia cũng là khó lường, nàng nên rời xa chiến trường.

Ung Trường Không ôm mẫu thân, mang theo nàng đến trên sofa ngồi xuống."Mẹ, người còn tự giận mình a?"

"Hừ!" Dương Tử Vân hừ lạnh một tiếng, lắc lắc thân mình không nói lời nào.

Ung Trường Không bắt đắc dĩ cười cười. Mẫu thân khó được ở trước mặt hấn cấu kinh, nàng bình thường ở phụ thân trước mặt mới có thể như vậy cố tình gây sự."Mẹ, ta không phải thật sự không nghĩ làm hôn lễ, ta cũng tưởng cho ta vợ một cái long trọng hôn lễ a."

Dương Tử Vân giao thân xác xoay trở về, trừng mắt hấn, vẫn là tức giận."Vậy người vì sao phản đối a? Còn trước mặt mọi người mặt phản đối, ý định đánh người mẹ nó mặt! Con ta con dâu còn chưa nói cái gì đâu, liền người nhiều chuyện, người này bắt hiếu tử!"

"Mẹ, ta này không phải vì của người con dâu của ta vợ sao? Mẹ, Nhược Thủy không có phản đối, nhưng là người không thấy đi ra trong lòng nàng kỳ thật không nghĩ cử hành hôn lễ. Nếu không, ta cũng sẽ không vẫn không với người đề hôn lễ chuyện tình." Nam nhân đều hy vọng có thể cho chính mình yêu nữ nhân một cái long trọng hôn lễ, đó là nữ nhân tha thiết ước mơ. Nhưng là hấn Nhược Thủy không thể, kia đối nàng mà nói là vạch trần vết sẹo đau đớn.

Dương Tử Vân khê nhíu mày."Vì sao? Nhược Thủy không nghĩ gả cho người?"

Ung Trường Không thiếu chút nữa liền văng lên."Mẹ, nàng nếu không nghĩ gả cho ta sẽ không hội theo ta lĩnh chứng! Người đây đều là nghĩ như thế nào!"

"Kia cũng không nhất định, nói không chừng là người cột lấy nàng đi." Dương Tử Vân vẻ mặt khinh bỉ nhìn con. Nàng hiện tại nhưng là đã biết, mơ ước nàng con dâu nam nhân xa xa nhiều mơ ước nàng con nữ nhân!

Ung Trường Không sờ sờ cái mũi."Mẹ, người con ở người trong mắt liền như vậy không đồng ý sao? Ta rất thương tâm!"

Dương Tử Vân ba nhất móng vuốt chụp ở hấn đầu thượng."Nói chính đề."

"Mẹ, Nhược Thủy đã muốn từng có một hồi long trọng hôn lễ. Khả kia tràng làm cho người ta chú ý hôn lễ không phải hạnh phúc xong việc, mà là thành của nàng một cái ác mộng. Tuy rằng sự tình đã qua đi vài năm, nhưng cũng không đại biểu nàng thật sự hoàn toàn không thềm để ý. Nhược Thủy thực mất cảm, đem tâm sự tàng thật sự thâm, cho nên ở mặt ngoài xem đã muốn không có việc gì. Nhưng này chút thương tổn còn tại nàng đáy lòng đè nặng, đó là một cái cấm khu, tạm thời còn chạm vào không thể. Ít nhất trước mắt mà nói, không cần đi chạm vào nó."

Dương Tử Vân trừng mắt tình nhíu mày.”Kia khi nào thì mới có thể chạm vào? Không thể cả đời làm cho nàng ở trong lòng lưu một khối cảm khu đi?”

“Từ theo ta cùng một chỗ sau, đã xảy ra rất nhiều chuyện tình, trong lòng nàng kỳ thật thực không cảm giác an toàn. Chờ có đứa nhỏ sau, hết thấy đều ổn định xuống dưới, sẽ chậm rãi tốt lắm.” Chỉ có có đứa nhỏ, nàng mới có thể cảm thấy hết thấy đều thành kết cục đã định, sẽ không hối nhiều như vậy tâm.

Dương Tử Vân ba lại cho hắn nhất móng vuốt.”Nói đến nói đi còn không phải của người sai. Chạy nhanh, cho ta hảo hảo cố gắng, sớm một chút làm cho nàng sinh cái bé tiểu tử.”

Ứng Trường Không sờ sờ đầu, đối mẫu thân bạo lực có chút bất đắc dĩ.”Mẹ, ta này không phải ở cố gắng sao? Cho nên người cũng không nên đem ta vợ quả đến B thị đi, như vậy người cũng đừng muốn ôm tôn tử.”

“Còn uy hiếp mẹ người là đi? Tin hay không ta tấu tử người!”

Mắt thấy lại nhất móng vuốt lại đây, Ứng Trường Không vội vàng khiêu khai. Tuy rằng nàng là mẹ, khá vậy không thể lão làm cho nàng đánh đầu a!”Mẹ, ta đây là trần thuật sự thật.”

Dương Tử Vân bĩu môi, đột nhiên nhãn tình sáng lên.”Ai nha, sinh đứa nhỏ lại làm hôn lễ cũng không sai. Đến lúc đó làm cho nhà của ta tôn tử làm hoa hồng, khẳng định suất phiên nhất bang nhân!”

Ứng Trường Không sờ sờ cái mũi, đối mẫu thân tư duy toát ra cực nhanh không làm đánh giá. Na trở về, tiếp theo đem đề tài tán gẫu hoàn.”Cho nên hôn lễ chuyện tình chúng ta trước không nói chuyện, chờ về sau người tôn tử sinh ra nói sau, được không?”

“Được rồi, xem ở tôn tử phân thượng, tha người lúc này đây. Ngày mai chúng ta trở về đi, người hảo hảo theo Nhược Thủy sinh sản báo gia. Về phần rời khỏi diễn tập chuyện tình, có vấn đề liên với người gia gia cùng ba người nói.”

Tăng gia sản xuất đền nợ nước? Sinh sản báo gia? Ứng Trường Không thiếu chút nữa làm ẹ nó làm cho tức cười.”Mẹ, ta đã biết.”

Ứng Trường Không còn muốn nói cái gì, di động đột nhiên vang.”Mẹ, ta tiếp cái điện thoại.” Nói xong bỏ chạy mở, trực tiếp ra cửa.

Nói xong điện thoại, Ứng Trường Không hơi hơi nhíu mày. Dọc theo đường nhỏ, đi hướng đang ở đùa mẫu tử hai.

“Như thế nào đi ra? Cùng mẹ tán gẫu hoàn?” Hạnh Nhược Thủy chính giáo tiểu tử kia nhận thức hoa cỏ đầu, đột nhiên nhìn đến thượng tá lại đây, sắc mặt còn có chút quái. Đứng lên, có chút khó hiểu nhìn hắn.

Ứng Trường Không đem nàng kéo qua đến, nắm ở cửa nàng đầu vai.”Vừa mới Cố lão đánh cho ta điện thoại, nói Cố Miêu Miêu muốn gặp người. Người đi không đi? Người nếu không nghĩ đi, ta giúp người từ chối hắn. Ta không có trực tiếp giúp người từ chối không phải bởi vì ta nhớ người đi, ta chỉ là không nghĩ thay người làm quyết định, người có quyền lợi quyết định chính mình chuyện tình.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, sau đó gật gật đầu.

123. Chương 123: Thượng Tá Vs Dã Lang [Hai Nam Tranh Chấp]

Ứng Trường Không lái xe, đưa Hạnh Nhược Thủy đến bệnh viện. Hắn lo lắng Dung Tú Mĩ cái kia điên rồi nữ nhân, cho nên kiên trì muốn cùng nàng cùng tiến lên đi.

Hạnh Nhược Thủy cũng chưa nói cái gì, nàng quả thật cũng không tưởng cùng Dung Tú Mĩ khởi xung đột. Nếu có Trường Không ở, Dung Tú Mĩ cũng không dám như vậy kiêu ngạo. Người kia, điển hình bất nạt kẻ yếu.

Hạnh Nhược Thủy đại khái có thể đoán được, Cố Miêu Miêu hẳn là muốn tìm cá nhân đến nói hết. Về phần vì sao lựa chọn nàng, nàng cũng tưởng không rõ. Có lẽ là vì chính mình khi kết hôn, cũng từng cùng nàng có dây dưa, mà chính nàng bằng hữu đều vẫn là đệ tử, còn không hiểu được hôn nhân lý loại này đau khổ.

Đi thang lầu trong quá trình, Ứng Trường Không nắm tay nàng, néo néo, nàng xem lại đây.”Nàng nói cái gì, người nghe là tốt rồi. Người không phải bỏ tất, không có biện pháp phổ độ chúng sinh, hiểu chưa?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, đối hân cười cười, hơi hơi dùng sức hồi nắm tay hân.

Đến phòng bệnh ngoại, ở cửa liền nhìn đến ba người chính cùng Cố Miêu Miêu nói cái gì. Đều là bọn họ đang nói, Cố Miêu Miêu không rên một tiếng. Nếu không phải ánh mắt mở to, đều nghĩ đến nàng đang ngủ.

Cố Vệ Quốc cùng Cố Thừa Phong dù sao cũng là tham gia quân ngũ, Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không vừa xuất hiện, bọn họ cũng đã phát hiện. Bọn họ dù sao cũng là nam nhân, vốn lại là tư tình nhi nữ chuyện tình, cho nên cũng không hội đối Nhược Thủy bái cái gì sắc mặt.

Chỉ có Dung Tú Mĩ, vừa thấy đến Hạnh Nhược Thủy chính khuôn mặt liền kéo xuống dưới. Giống ác sát đường như, hằm hằm liền ra bên ngoài hướng.”Ai cho người đến? Muốn nhìn chúng ta chê cười có phải hay không?”

“Dung Tú Mĩ, người câm miệng cho ta!” Cố Vệ Quốc gầm lên giận dữ, thành công làm cho Dung Tú Mĩ không có thanh.”Chúng ta đều đi ra ngoài, làm cho Nhược Thủy cùng Miêu Miêu nói chuyện.”

“Ba, Miêu Miêu cùng nàng có cái gì hảo đàm? Nàng hại Miêu Miêu còn làm hại không đủ sao?” Dung Tú Mĩ bộ mặt dữ tợn, tựa hồ thật là Nhược Thủy làm hại Cố Miêu Miêu hôm nay kết cục đường như.

Cố Vệ Quốc hung hăng trừng mắt nhìn Dung Tú Mĩ liếc mắt một cái, kia trong mắt như là có thể thoát ra hỏa đến.”Cho ta đi ra ngoài! Nói thêm nữa một chữ, cũng đừng lại bước vào ta vệ gia đại môn!”

Cố Thừa Phong sợ phụ thân buộc hân ly hôn, vội vàng lôi kéo Dung Tú Mĩ đi ra ngoài.

“Nhược Thủy, Miêu Miêu nàng tâm tình không tốt, người đừng cùng nàng so đo.” Cố lão dặt khéo miệng cười cười, cũng đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy quay đầu đối Ứng Trường Không cười cười, đi vào đóng cửa lại. Nhìn trên giường quay đầu đến xem chính mình Cố Miêu Miêu, vẻ mặt tiêu tụy, không có một chút sinh cơ cảm giác.”Cảm giác khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn.” Cố Miêu Miêu cố gắng đối nàng cười cười, thân thủ chỉ chỉ bên cạnh ghế.”Ngồi đi.”

Hạnh Nhược Thủy bắt tay lý hoa quả buồng, ở ghế ngồi xuống dưới.

Hai người nhìn lẫn nhau, tựa hồ cũng không biết như thế nào mở miệng. Trong lúc nhất thời, trong phòng bệnh im ắng, không khí có chút áp lực. Nồng đậm sô đa thủy hương vị quanh quẩn ở cái mũi tiền, làm cho người ta khó chịu.

Hạnh Nhược Thủy không biết Cố Miêu Miêu muốn nói cái gì, cho nên không tiện mở miệng. Cố Miêu Miêu không nói lời nào, nàng cũng chỉ hảo lắng lắng chờ. Chính là khổ tâm mắt không biết hướng làm sao xem, xem đối phương mặt lại sợ nàng hiểu lầm chính mình đang nhìn của nàng chê cười. Bất đắc dĩ hơi hơi cúi ánh mắt, nhìn nàng dừng ở chần ở mặt ngoài cặp kia gây yếu thủ. Trên tay gân xanh đều xông ra đến đây, không còn nữa trong trí nhớ trắng noãn thon dài.

Cố Miêu Miêu thật dài thở dài một hơi, nhìn Hạnh Nhược Thủy ánh mắt. Nàng muốn cười cười, lại cười không nổi. Trong mắt cái đĩa không thấy để gì đó, đều là bi thương.”Cảm ơn người có thể đến, ta không dự đoán được người lễ tạ thần ý đến. Kỳ thật, ta cũng không biết chính mình rốt cuộc muốn tìm người tới làm gì. Lại nói tiếp, chúng ta hai căn bản là không quen. Nếu không phải ta đi nháo quá vài lần, có lẽ người ngay cả tên của ta đều không nhớ được.”

“Cố Miêu Miêu, mặc kệ đi qua phát sinh quá cái gì, theo ý ta đến, chúng ta cho tới bây giờ sẽ không là kẻ thù. Cho nên, ta đến đây. Ta nghĩ, có lẽ có chút nói người thích hợp giảng cho ta nghe, mà ta nguyện ý nghe. Nhân sinh trên đời, luôn luôn một ít trầm trọng tâm tình chúng ta cần tìm một thích hợp người đến nói hết, ta là giống nhau, người cũng giống nhau.” Hạnh Nhược Thủy cùng Cố Miêu Miêu niên kỉ linh kỳ thật không kém xa, nhưng là hứa là mới quen thời điểm Cố Miêu Miêu rất thiên chân ngây thơ, Hạnh Nhược Thủy tổng cảm thấy nàng chính là một cái tiểu hài tử.

Cố Miêu Miêu rốt cục nở nụ cười, cười chảy xuống nước mắt.”Cho tới nay, ta cũng không cảm thấy ta kh

uyết thiếu bằng hữu, nhưng là đã xảy ra nhiều như vậy đáng sợ chuyện tình, trong lòng ta khó chịu lợi hại, rất muốn tìm cá nhân mà nói chuyện, lại phát hiện cứ nhiên tìm không thấy như vậy một người. Ta nghĩ đến muốn đi, cuối cùng cứ nhiên nghĩ tới người. Ta đột nhiên, đột nhiên phát hiện chính mình rất đau xót, ha ha.....”

Nàng đột nhiên ha ha cười rộ lên, càng cười nước mắt liên lưu càng nhiều, như là van hồng rồi rồi cuộc quan không hơn đường như. Trong mắt tất cả đều là bi ai, nùng làm cho người ta kinh hãi.

Hạnh Nhược Thủy không có khuyên nàng, tùy ý nàng vừa cười vừa khóc. Nàng tưởng, Cổ Miêu Miêu tất nhiên là ở thân nhân trước mặt trang kiên cường trang thật lâu. Trong lòng muốn khóc trên mặt lại muốn cười cảm giác tối khổ, nàng là nên hảo hảo mà khóc thương một hồi. Hai mươi mới ra đầu tiểu cô nương, cũng đã tạo ngộ rồi hôn nhân thoát phá tình yêu thoát phá mang đến thương tổn, nàng là nên hảo hảo mà khóc thương một hồi.

Cổ Miêu Miêu giống cái đứa nhỏ dường như, tựa vào đầu giường, nàng không có gào khóc, mà là nhắm mắt lại không ngừng mà điều nước mắt, phát ra nhỏ giọng nức nở. Dừng ở chỗ thượng hai tay gặt gao nắm thành quyền đầu, mu bàn tay thượng gân xanh một cái so với một cái cao, người xem kinh hãi.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn đi qua ôm một cái nàng, nhưng cuối cùng vẫn là không nhúc nhích. Liên như vậy lẳng lặng ngồi, chờ đợi nàng phát tiết đi ra. Hứa là Cổ Miêu Miêu khóc rất thương tâm, nàng cũng nhận không được cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên, thiếu chút nữa lại ức khởi lúc trước bị nhốt ở thương gia đại trạch cái loại này tuyệt vọng cùng thê lương. Hoàn hảo đúng lúc tỉnh táo lại, nhớ tới ngoài cửa còn có một người ở chờ đợi nàng, nàng không hề là cái kia tuyệt vọng bị nhốt tại lồng sắt lý cô gái.

Trước mắt Cổ Miêu Miêu cũng là một cái bị nhốt nhân, nàng bị chính mình nhốt ở bi ai trong thế giới, cần phải có người đến đem nàng giải cứu đi ra. Chính là không biết người kia khi nào chỗ nào mới có thể xuất hiện, chỉ có thể chúc phúc nàng.

Cổ Miêu Miêu so với Hạnh Nhược Thủy cho nên vì phải kiên cường một ít, bởi vì nàng cũng không có trời đen kịt khóc đi xuống. Đến sau lại chậm rãi bắt đầu bình phục xuống dưới, chính là về mặt nước mắt, nhìn đặc biệt đáng thương.

Hạnh Nhược Thủy lấy quá khăn tay, đưa cho nàng.

“Cảm ơn.” Bởi vì khóc duyên cớ, thanh âm khàn khàn lợi hại. Ánh mắt đỏ rực, nếu xứng thượng nàng nguyên lai trắng noãn mượt mà mặt, liền cùng một cái đáng yêu con thỏ dường như. Đáng tiếc, này con thỏ đã muốn gây yếu không có hình, thoát nhìn thực thê thảm.

Hạnh Nhược Thủy liên tục cấp nàng đệ ba bốn tờ giấy khăn, mới làm cho nàng đem ướt sũng hé ra mặt lau khô. Về phần trong mắt chất lỏng, chỉ sợ nhất thời bán sẽ là làm không được.

“Còn nhớ rõ sao?” Cổ Miêu Miêu cười khổ mở miệng, tầm mắt một chút một chút xa, tác động trí nhớ huyền.”Người trước kia nói qua ta căn bản không hiểu yêu, ta chính là một cái ngây thơ tiểu thí hài. Khi đó nghĩ đến người chính là chán ghét ta mắng của ta, đến bây giờ ta mới hiểu được, người nói đều là sự thật.”

Hạnh Nhược Thủy lẳng lặng nghe, không có trả lời. Nàng tưởng, Cổ Miêu Miêu cần là một cái người nghe, mà không phải một cái tâm lý đại sự.

“Người nói đúng, ta đối Ứng ca ca kia không phải yêu, kia bất quá là các trưởng bối vẫn nói ta liền cho rằng ta là thương hấn ta muốn gả cho hấn. Cho nên hấn với người cùng một chỗ ta cũng không thương tâm, chính là tức giận bất bình, hình như là nguyên lai thuộc loại của ta này nọ bị người đoạt cảm giác. Gặp gỡ Hiên Viên kí nam, Hiên Viên kí nam là ta trượng phu, gặp gỡ hấn ta mới biết được tình yêu nguyên lai như vậy ngọt ngào lại như vậy tra tấn nhân. Kỳ thật vẫn tưởng với người nói một tiếng thực xin lỗi, đáng tiếc vẫn cổ không dậy nổi này dũng khí, tổng cảm thấy hảo nói thêm nữa.”

Nàng ha ha cười, tựa hồ ở cười nhạo chính mình. Này cười, nước mắt lại chảy ra, nàng vội vàng thân thủ đi lau.

“Ta nhớ rõ, khi đó người còn nói quá ta là cái bên thứ ba. Ta khi đó khả tức giận, ta rõ ràng so với người sớm hơn nhận thức Ứng ca ca, dựa vào cái gì ta còn là bên thứ ba. Khả chờ ta thật sự đối mặt của ta trượng phu cùng một cái khác nữ nhân cùng một chỗ hình ảnh khi, ta mới hiểu được, người mắng một chút

cũng đúng vậy. Này nữ nhân so với ta còn sớm nhận thức Hiên Viên kí nam, thậm chí ở ta xuất hiện tiền bọn họ cũng đã quan hệ không phải là ít . Ta khóc ta nháo thậm chí giống cái điên bà tử giống nhau cùng người đánh nhau, cái kia thời điểm ta mới hiểu được lúc trước tâm tình của người. Hạnh Nhược Thủy, tuy rằng ta đến bây giờ còn nói không hơn nhiều thích người, nhưng ta cảm thấy ta thật sự nên với người nói một tiếng, thực xin lỗi!”

“Của người xin lỗi, ta tiếp nhận rồi.” Hạnh Nhược Thủy rộng rãi tiếp nhận rồi, vốn Cố gia tỷ muội liền khiếm nàng một tiếng thực xin lỗi, nàng không tất yếu lại nói thêm nữa. Chỉ bằng một câu thực xin lỗi, đã nói lên Cố Miêu Miêu thật sự trưởng thành, không hề là cái kia vô pháp vô thiên tiểu cô nương .

Cố Miêu Miêu tựa hồ không có dự đoán được nàng hội như vậy phản ứng, thực tại sợ run một chút, sau đó dắt khước miệng nở nụ cười.”Nếu chúng ta trong lúc đó không có mang theo như vậy một đoạn dây dưa, có lẽ chúng ta hội trở thành bạn tốt . Ta hiện tại cảm thấy, người kỳ thật cũng không chán ghét.”

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy cười cười. Nàng đã ở trong lòng cảm thấy, so với tâm cơ thâm trầm Cố Chân Chân, Cố Miêu Miêu kỳ thật coi như không sai .

Cố Miêu Miêu nhìn nàng thật lâu sau, đột nhiên dùng sức thở ra một hơi.”Hạnh Nhược Thủy, ta trước kia giấu cọt của người đi qua, ta tình cảnh hiện tại xa so với người trước kia càng thê lương, này có lẽ chính là nhân quả báo ứng. Lại có lẽ, đây là ta làm cho gia gia tìm người đến nguyên nhân. Người hiện tại thực hạnh phúc, ta biết đến. Ta đã ở đáy lòng kí hy vọng có thể giống người giống nhau, dứt bỏ qua lại hết thảy, bắt đầu một đoạn tân cuộc sống.”

Hạnh Nhược Thủy rốt cục thân thủ, vỗ vỗ Cố Miêu Miêu mu bàn tay.”Cố Miêu Miêu, người có thể . Người còn như vậy tuổi trẻ, chân chính thuộc loại của người người kia còn tại phía trước trên đường chờ đợi. Chỉ cần người có thể kiên cường đi phía trước đi, người sẽ gặp được hân.”

Một người ở tuyệt vọng hoàn cảnh, đều cần người khác tới kéo một phen. Tựa như nàng lúc trước, nếu không phải có Trường Không cùng Bội Thi, nàng cũng không biết khi nào thì mới có thể đủ đi ra, một lần nữa khởi bước. Tuy rằng nàng cùng Cố Miêu Miêu không như vậy thâm cảm tình, nhưng nếu chính là động vừa động mềm mếp có thể đủ đến giúp nàng, kia cần gì phải keo kiệt?

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy .” Cố Miêu Miêu nở nụ cười, lại một lần nữa nước mắt rơi như mưa. Kỳ thật, nàng đáy lòng khát vọng , không phải là có thể có người cùng nàng nói như vậy một câu, làm cho nàng còn có dũng khí đi đi về về thần ý tin tưởng hạnh phúc ngay tại tiền phương sao?

Cố Miêu Miêu gắt gao cắn môi, cố gắng cười, cuối cùng đem môi cắn chảy ra tơ máu đến.”Ta vẫn nghĩ, nếu ta cùng hân ly hôn , hài tử của ta làm sao bây giờ? Ta đã muốn đã làm một lần giết người hung thủ , ta không thể lại một lần nữa giết chết hài tử của ta. Người xem, khẳng định là đứa nhỏ nghe được của ta nói , biết ta là cái ác độc nữ nhân, cho nên chính hân ly khai. Ta giết chính mình đứa nhỏ, vẫn là hai cái, như ta vậy nhân, có lẽ đời này cũng chưa tư cách làm mẫu thân ! Ta chính là một cái đao phủ, không hơn không kém đao phủ!”

Cuối cùng một câu, Cố Miêu Miêu kêu tê tâm liệt phế, cả người ngã vào ở chần thượng, ai ai khóc. Nếu nói vừa rồi khóc là phát tiết, như vậy lúc này đây nàng là thật thương tâm muốn chết tê tâm liệt phế. Giết chết chính mình đứa nhỏ, đối một cái thiện lương nữ nhân tới nói là cực kỳ tàn nhẫn !

Hạnh Nhược Thủy càng sâu cảm nhận được Cố Miêu Miêu trong lòng đau, nàng cũng nhịn không được đỏ mắt. Một nữ nhân muốn hôn thủ giết chết chính mình, đây là lên trời đối nàng tàn nhẫn nhất trừng phạt. Có lẽ này cả đời, nàng cũng không hội quên chính mình từng là cái đao phủ!

Hạnh Nhược Thủy muốn nói điểm cái gì, lại phát hiện tìm không thấy gì một cái thích hợp từ. Nàng dùng sức hít vào bật hơi, đem ngực trầm tích kia đoàn khí thở ra đi. Nhưng mãi cho đến Cố Miêu Miêu bình phục xuống dưới, nàng vẫn như cũ cũng không nói gì ra đôi câu vài lời.

“Hạnh Nhược Thủy, cảm ơn người khẳng định tới nghe ta nói những lời này, thật sự.” Cố Miêu Miêu hàm chứa nước mắt cố gắng cười.”Ta hiện tại cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, cảm ơn người.”

Nhân sinh chính là như vậy kỳ diệu, ai cũng không thể tưởng được trong tương lai có thể bang trợ người của người, có lẽ đúng là người lúc trước ghét nhất bị người kia. Năm tháng hội thay đổi rất nhiều người

cùng sự, cho nên nói thế sự là không có tuyệt đối , lấy việc cấp chính mình lưu một cái đường lui.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đứng lên, gật gật đầu.”Có thể đứng đứng lên sao? Nếu có thể trong lời nói, đi xuống giường đến.”

Cố Miêu Miêu tuy rằng không rõ nàng muốn làm cái gì, nhưng vẫn là xốc lên chân, đi rồi xuống dưới. Bệnh nhân ăn vào thân thể gầy, làm cho bệnh nhân phục có loại trống rỗng cảm giác, làm cho người ta khó chịu.

Hạnh Nhược Thủy lôi kéo Cố Miêu Miêu thủ, đi vào phía trước cửa sổ, kéo co đuổi mành.”Cố Miêu Miêu, người xem đến cái gì?”

Cố Miêu Miêu nhìn một hồi, khó hiểu nhìn Hạnh Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, vươn tay chỉ chỉ.”Người xem, mặt trên là rộng lớn thiên, dưới chân là rộng lớn , xa xa là kéo vô cùng sơn xuyên. Cố Miêu Miêu, thế giới này rất lớn rất lớn, lớn đến người không thể tưởng tượng. Người hiện tại sở trải qua , bất quá là rất nhỏ rất nhỏ một cái bộ phận. Chỉ cần có thể nguyện ý cần rằng đi phía trước đi, còn có càng rộng lớn thế giới chờ người! Đi qua chính là trôi qua, chúng ta không xem, chúng ta xem tương lai . Ta tin tưởng mặc kệ quá khứ là sai cũng tốt đối cũng tốt, chỉ cần làm tốt hiện tại cùng tương lai, lên trời nhất định sẽ làm nàng được đến hạnh phúc .”

Hấp một hơi, Hạnh Nhược Thủy xoay người lại, chậm rãi ôm Cố Miêu Miêu. Cố Miêu Miêu vóc dáng so với nàng còn nhỏ, thân thể so với nàng còn muốn gầy, giống như là một cái tiểu muội muội

ội. Thật lâu sau, nàng mới buông ra thủ, đỡ lấy Cố Miêu Miêu đầu vai, cười xem của nàng ánh mắt.

“Người xem, trước kia chúng ta là hai xem hai tướng ghét nhau, hiện tại chúng ta có thể tướng bằng hữu giống nhau cho nhau nói hết thậm chí ôm. Thế giới này không có gì là không có khả năng , người phải tin tưởng!”

Cố Miêu Miêu nhìn nàng, mím môi nở nụ cười, càng không ngừng gật đầu.”Ta sẽ cố gắng , cảm ơn.”

Hạnh Nhược Thủy vươn tay, cùng nàng vỗ tay hoan nghênh.”Chúc người may mắn.” Dứt lời, nàng xoay người đi hướng cửa, rút ra môn đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy vừa ra tới, Dung Tú Mĩ liền vọt lại đây, tề nàng đi vào. Cố lão cùng Cố Thừa Phong cũng nhích lại gần, trên mặt cũng có chút lo lắng. Nàng cười cười, nói:”Các người yên tâm đi, nàng đã muốn không phải đi qua cái kia cái gì cũng đều không hiểu đứa nhỏ , nàng ở lớn lên, hội trở nên càng ngày càng kiên cường. Chúng ta đều phải tin tưởng, nàng nhất định có thể rất lại đây, tìm được thuộc loại của nàng kia phiên thiên .”

“Nhược Thủy nha đầu, cảm ơn người.” Cố lão cũng lòng có cảm thán, nhưng là không nhiều lời.

Cố Thừa Phong cũng đối nàng nói một tiếng cảm ơn. Tuy rằng còn không có đi vào, nhưng là cách một khoảng cách, bọn họ cũng nhìn ra đến Cố Miêu Miêu trạng thái so với phía trước tốt một ít.

Hạnh Nhược Thủy hướng bọn họ gật gật đầu, bắt tay bỏ vào Ứng Trường Không vươn đại bàn tay, hai người nắm thủ lý khai bệnh viện.

Phát động xe sau, Ứng Trường Không quay đầu đến xem nàng, hỏi:”Ở bên trong đợi lâu như vậy, đều hàn huyền chút cái gì?” Hần kỳ thật cũng không phải tốt như vậy kì muốn xem xét, bất quá là thuận miệng hỏi một chút thôi.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, thả lỏng thân thể tựa vào chỗ ngồi lý.”Chưa nói cái gì, chính là nghe nàng nói nói của nàng ý tưởng. Nếu nàng phía trước không phải nghĩ đến chính mình thích của người nói, có lẽ ta cùng nàng thật có thể trở thành bạn tốt. Đáng tiếc, thiên ý trêu người. Bất quá người nói thật sự đối, trải qua này đó đối Cố Miêu Miêu mà nói có lẽ là chuyện tốt, nàng là thật ở lớn lên.”

Ứng Trường Không vươn tay đến, sờ sờ đầu nàng.”Tốt lắm, chúng ta có thể làm đã muốn làm, còn lại lộ chỉ có thể dựa vào chính nàng . Muốn hay không đi dạo phố, vẫn là trực tiếp về nhà?”

“Về nhà đi, ta không này nọ muốn mua . Người đâu?”

Ứng Trường Không chọn nhú mày.”Ta nghe vợ .”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần, ngọt ngào cười.”Ứng Trường Không, nhìn đến Cố Miêu Miêu, ta cảm thấy chính mình thực may mắn. Ta giống như đã muốn nói qua rất nhiều lần những lời này , còn là nhịn không được nói.”

“Không quan hệ, chúng ta đều là may mắn . Cho nên chúng ta tốt hảo quá cả đời, mới không uổng công ông trời cho chúng ta này phân may mắn!”

“Ân!”

Hai người về nhà, Viên Mộng đều đã muốn đang chuẩn bị cơm chiều .

Hạnh Nhược Thủy đi phòng bếp hỗ trợ, bị nàng lấy thân thể còn không có hảo hoàn toàn vì từ đây đi ra. Dương Tử Vân cũng giúp đỡ nàng, đem Hạnh Nhược Thủy ra bên ngoài đuổi.

Hạnh Nhược Thủy rõ ràng lôi kéo Ứng Trường Không cùng nhau, đến trong viện nhìn sao xem ánh trăng. Trong viện ghé nằm là Hạnh Nhược Thủy vì đọc sách mà an trí , trên đỉnh đầu còn có vũ bùng.

Ứng Trường Không hướng ghé nằm một chuyến, đem Hạnh Nhược Thủy lôi kéo, nàng gục ở hần trong lòng.

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn ghé vào hần trong lòng, nhìn phía chân trời đầy sao.”Ân, xem ra ngày mai khẳng định là tốt thời tiết.”

“Không quan hệ, cho dù thời tiết không tốt, ta trong lòng có ánh mặt trời đâu.” Ứng Trường Không cười xem nàng, nói ra toan không lưu thu trong lời nói đến.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười.”Người này không giống như là tham gia quân ngũ , đồ như là thi nhân hoặc là tác gia !”

“Người hiện tại mới phát hiện người lão công là người mới tử a!”

Hạnh Nhược Thủy niết hần cằm.”Người đủ không biết xấu hổ ha! Không biết xấu hổ không biết xấu hổ.....”

Ứng Trường Không liền đề lại của nàng cái gáy, càng không ngừng trác của nàng môi. Hai người vui đùa âm ỉ một phen, tiếng cười từng trận.

Hạnh Nhược Thủy nháo , lại nghĩ tới ban ngày nhắc tới chuyện tình.”Ai, người thật sự tưởng chuyển nghề a? Sẽ không cảm thấy thực đáng tiếc thực luyến tiếc sao?”

Ứng Trường Không bắt lấy của nàng tay nhỏ bé, đặt ở bên môi hôn môi.”Luyến tiếc là khẳng định , nhưng ta càng luyến tiếc người một người cô linh linh ở nhà. Về sau có đứa nhỏ , ta cũng không tưởng bỏ qua đứa nhỏ trưởng thành. Ta chỉ sợ giống người ta nói như vậy, chờ ta có thời gian bồi hần thời điểm, hần đã muốn đến không cần phụ thân niên kỉ linh. Như thế nào, người không nghĩ sao?”

“Đương nhiên tưởng a! Nhưng là ta không hy vọng người tương lai hối hận, vẫn là hảo hảo lo lắng đi, chúng ta không vội cho làm ra quyết định, có phải hay không?” Hạnh Nhược Thủy cảm thấy hần vì chính mình đã muốn buông tha cho rất nhiều, cũng làm rất nhiều hần trước kia sẽ không việc làm, cho nên không muốn hần ngay cả nhiệt tình yêu thương chuyện nghiệp đều buông tha cho .

“Hảo, chúng ta hảo hảo lo lắng.” Ứng Trường Không phi thường lý giải của nàng ý tưởng, biết nàng lo lắng, cho nên cũng không tại đây cái vấn đề thượng rồi rắm.

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười. Mỗi một lần thương lượng, kết quả giống như đều là coi hần ý tứ vì chuẩn. Lướt qua không thể thường xuyên cùng nàng, hần đều thành hai mươi tư hiếu thượng phu .

“Ăn cơm !” Ứng chấn bang đứng ở cửa bên ngoài, đối với bọn họ kêu.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lôi kéo Ứng Trường Không chạy về đi.”Gia gia.”

“Nhược Thủy nha đầu đi vào trước đi.” Ứng chấn bang cười tùm tùm nói.

Hạnh Nhược Thủy liền biết hần có chuyện muốn cùng Trường Không nói, chính mình cọt cọt chạy đi vào.

“Gia gia.” Ứng Trường Không hô một tiếng, chờ gia gia trong lời nói. Hần biết, bọn họ vừa rồi đàm chuyển nghề chuyện tình, gia gia nghe được.

Ứng chần bang vỗ vỗ tôn tử đầu vai.”Làm một người nam nhân, cầm được thì cũng buông được là thật nam nhân. Mặc kệ người như thế nào lựa chọn, gia gia vẫn là duy trì của người. Chẳng qua, ta cho rằng hiện tại chuyển nghề, đối với người mà nói không phải thích hợp nhất thời điểm. Đừng quên, còn có một đầu mãnh hổ còn tại núi rừng lý, cần cẩn thận.”

Lại vỗ vỗ đầu vai hần, ứng chần bang liền đi vào.

Ứng Trường Không nhìn gia gia bóng dáng, trong lòng hiểu được kia đầu mãnh hổ chỉ là ai. Cổ Thiên Sách một ngày không có bắt đến, một ngày chính là cái bom bàn tồn tại. Hần quả thật không thể làm cho chính mình thê nhi vẫn sinh hoạt tại tiềm tại nguy hiểm giữa! Lược lược suy nghĩ một chút, hần bước đi đi vào.

Trên bàn cơm, Dương Tử Vân nhắc tới ngày mai trở về chuyện tình.

Viên Mộng cũng nhân cơ hội đề suất, nàng cùng Phúc An cũng nên hồi T thị . Nàng thỉnh mấy ngày giả , lại thỉnh đi xuống, chỉ sợ công tác sẽ đã đánh mất.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không tuy rằng lo lắng bọn họ, nhưng là không thể bởi vậy đem nhân cột vào bên người. Chỉ có thể ngấm lại biện pháp, phái càng nhiều người đến bảo hộ bọn họ an toàn.

Tắm rửa thời điểm, Hạnh Nhược Thủy nhân cơ hội cấp Dã Lang đánh cái điện thoại.

“Bảo bối nhi, tưởng ta ?” Dáng vẻ lưu manh thanh âm vang lên thật sự mau, giống như ngay tại chờ điện thoại của nàng dường như.

Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ mắt tròn trắng.”Im lặng đâu? Có hay không ở một bên thu của người lỗ tai?” Như vậy cường hãn im lặng, không biết có thể hay không thật sự đem hần biến một chút.

“Nàng dám!”

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười.”Nói còn thật sự , ta nghĩ cầu người chuyện này tình.”

“Người không có cầu cho của ta thời điểm chưa bao giờ đánh cho ta điện thoại. Bảo bối nhi, người rất thương của ta tâm !” Dã Lang tại kia một mặt, ôm ngực một bộ thương tâm chi cực bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, xấu hổ không biết nói cái gì. Hần nói là lời nói thật, nàng giống như mỗi lần có cầu cho hần mới gọi điện thoại. Cũng không phải nói nàng không quan tâm hần, nhưng là không nghĩ làm cho thượng tá hiểu lầm, cho nên đều ở tránh cho cùng hần liên hệ. Nhưng mỗi lần gặp được sự tình, có thể bằng thượng mang tựa hồ chỉ có hần .”Ta, thực xin lỗi!”

Nàng ghét nhất bị người như vậy, chính mình lại trong lúc vô ý thành người như vậy.

Dã Lang tại kia đoan nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, nói:”Bảo bối nhi, người sẽ không nghe ra đến ta ở hay nói giỡn sao?”

“Nhưng là người chưa nói sai a.” Bởi vì đó là lời nói thật, ngay cả lấy vui đùa phương thức biểu đạt, kia cũng không sửa sự thật. Hạnh Nhược Thủy đột nhiên dò dự , có lẽ không nên lại cầu hần giúp này việc.

Dã Lang lại nhẹ nhàng thở dài, có loại đại nhân đối mặt đứa nhỏ tích cực khi cái loại này bắt đắc dĩ.”Bảo bối nhi, người không cần cảm thấy khó chịu. Ta biết, người theo đáy lòng lý đem ta làm một cái ca ca, cho nên có thời điểm khó khăn đã đi xuống ý thức nghĩ đến muốn tìm ta. Bình thường không đánh với ta điện thoại, là sợ lợi nhận tên kia ghen đi?”

“Ta.....” Hần nói được đều đối, Hạnh Nhược Thủy lại không biết nói hay không muốn thừa nhận mới tốt. Nàng không thích loại này giống như lợi dụng người khác cảm giác, quá tệ .

“Bảo bối nhi, người với người trong lúc đó cảm tình là có trăm ngàn dạng . Có người cần thường xuyên đánh gọi điện thoại trông thấy mặt ha ha cơm, nếu không này cảm tình liền phai nhạt không có; Có người cho dù không có gì liên hệ, nhưng chỉ muốn ở đối phương cần thời điểm liên nhất định sẽ xuất hiện. Người cùng ta đều thuộc loại người sau, bất đồng là, ta Thiên Lang bang thế đại lực đại, tạm thời còn không có cần bảo bối nhi hỗ trợ địa phương. Nếu có, ta cũng sẽ không với người khách khí . Cho nên, bảo bối nhi người không cần cảm thấy khó chịu, người là tốt đứa nhỏ.”

Dã Lang sợ nhất chính là Nhược Thủy từ nay về sau ở trước mặt hắn trở nên nơm nớp lo sợ, hắn thích nhất nàng có gan đối chính mình bãi sắc mặt gọi nhịp loại cảm giác này . Một người ở địa vị cao lâu, mỗi người đều ở người trước mặt thật cẩn thận cảm giác là rất tệ . Dã Lang có chút hối hận, không nên khai cái kia không đến nơi đến chốn phá vui đùa .

Hạnh Nhược Thủy nghe là như vậy hồi sự, vừa ý lý còn có chút khó chịu, có lẽ nàng lòng dạ vẫn là không đủ khoan. Lặng im một hồi, nàng có chút đáng thương hể hể nói:”Nếu người cả đời đều không có cần ta hỗ trợ địa

phương, vậy người ít nhiều a.”

Kia quả nhiên Dã Lang bộc phát ra một trận có chút dọa người tiếng cười, một hồi lâu mới yên tĩnh.”Bảo bối nhi, người cùng Ứng Trường Không cùng một chỗ, người cũng sẽ thường xuyên tưởng hắn cho ta trả giá kia nhiều, ta nhất định phải cố gắng đối hắn tốt sao?”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy thành thật thừa nhận . Nàng chính là cảm thấy Trường Không vì chính mình làm rất nhiều rất nhiều, cho nên không muốn hắn có gì phiền não, tổng hy vọng chính mình có thể đem hết thảy đều làm tốt.

Dã Lang lần này thở dài lâu , bất đắc dĩ càng sâu .”Bảo bối nhi, người loại này ý tưởng là sai lầm . Mặc kệ đối tình yêu cũng tốt hữu tình cũng tốt, cũng không có thể đi thiết thực đánh giá ai trả giá càng nhiều, bởi vì trả giá loại này này nọ là không thể cụ thể cân nhắc . Cho người cử cái ví dụ đi, liền tỷ như một cái hoàng kim thử cùng một cái cầu thành bạn tốt, hoàng kim thử tặng cầu một miếng thịt cùng cầu đưa hoàng kim thử một viên viên quý hoa tử đó là giống nhau , bởi vì hợp lẫn nhau cần. Hiểu chưa?”

Hạnh Nhược Thủy buồn thanh hờn dỗi .”Một chút.”

Dã Lang xì một tiếng liền nở nụ cười.”Bảo bối nhi, ta có thể không dùng như vậy ủy khuất ngữ khí nói chuyện không? Biến thành giống như ta khi dễ người nhiều ngoan đường như!”

“Ta kỳ thật hiểu được ý tứ của người, nhưng hiểu được về hiểu được, tổng cảm giác chính mình không quá phúc hậu.” Hạnh Nhược Thủy chính mình cũng hiểu được như vậy không tốt, nhưng là đến thời khắc mấu chốt, nàng có thể tìm người tựa hồ chỉ có Dã Lang. Nàng cũng biết Trường Không nhất định hội phái người bảo hộ bọn họ mẫu tử , nàng chính là lo lắng tái xuất hiện Cổ Tranh bắt cóc chuyện kiện, tưởng lại cho bọn họ gia tăng nhất trọng bảo hộ. So với Trường Không, ngay tại T thị Dã Lang hội càng dễ dàng làm tốt.

“Bảo bối nhi, nhân sinh trên đời không cần mọi chuyện đều so đo hiểu được, khó được hồ đồ mới là tốt nhất. Người là một người, người không phải nhất thai máy móc, cho nên người đối với của người người yêu bằng hữu của người, phóng khoáng tâm quay lại đòi lấy, bọn họ cũng sẽ ở cần thời điểm hướng người đòi lấy . Buông ra trong lòng người gánh nặng, nếu ở yêu người quan tâm người của người trước mặt còn muốn công mấy thứ này, kia đời này có phải hay không quá mệt mỏi ?”

Dã Lang nhu nhu mi tâm, nghĩ rằng chính mình giống như cho tới bây giờ chưa nói quá nhiều như vậy toan không lưu thu trong lời nói.

Hạnh Nhược Thủy lắng lắng nghe, Trường Không nói nói như vậy, hiện tại Dã Lang cũng nói như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự lưng đeo nhiều lắm sao? Nâng đầu tay sờ cái trán, nàng nhất thời cũng tưởng không rõ, giống như hết thảy liền như vậy thuận lý thành chương, nàng cũng không có đặc biệt cố ý. Nhưng là mọi người giống như đều cảm thấy nàng rất ủy khuất chính mình , nàng thực sự sao?

Có lẽ thật sự có đi. Nàng luôn cảm thấy chính mình thực may mắn, gặp gỡ Trường Không, Bội Thi, Dã Lang chờ một nhóm người, bọn họ đem nàng theo ác mộng lý giải cứu đi ra. Hiện tại nàng chiếm được chính mình muốn hạnh phúc, theo bản năng muốn làm rất tốt, cấp mọi người mang đến càng nhiều, giống như như vậy mới đúng được rất tốt bọn họ. Chẳng lẽ không nên như vậy sao?

“Tưởng cái gì đâu?” Đột nhiên mà đến thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy kêu sợ hãi một tiếng, di động lập tức liền bay ra đi.

Ứng Trường Không nhanh tay lập tức tiếp được , nhìn đến trò chuyện trung, ghi chú là “Đuôi to ba sói”. Một tay ôm của nàng thất lưng, một tay đem điện thoại để trả lại cho nàng.”Ân?”

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc tiếp nhận điện thoại, trực tiếp cắt đứt. Ngắc đầu nhìn Ứng Trường Không, vẻ mặt bối rối. Hắn, hắn là không phải hiểu lầm ?”Trường Không, ta, ta.....”

Ứng Trường Không một điều mi.”Người muốn nói làm cho ta không cần hiểu lầm, người cùng hắn không có gì , phải không?”

Hạnh Nhược Thủy tưởng gật đầu, nhưng không hề động, hai tay gắt gao nắm bắt di động giống muốn đem nó bóp nát dường như.”Người, người tức giận ?”

“Đúng, ta tức giận, rất tức giận.” Trên mặt hắn không có gì biểu tình, thoát nhìn hình như là thật sự rất tức giận.

“Ta.....” Hạnh Nhược Thủy thực lo lắng, trong mắt lập tức hiện lên thủy khí. Vươn tay đi bắt trụ hắn vật áo, muốn giải thích, lại không biết nói sao giải thích.”Trường Không, ta gọi điện thoại cho hắn, chính là tưởng.....”

Ứng Trường Không bắt đắc dĩ thở dài một hơi, hắn sao bỏ được nàng khóc. Thân thủ, bắt tay cơ cầm lại đây.”Vợ, người thật sự là cái tiểu đứa ngốc. Người về điểm này cần thận tư, ta còn xem không hiểu sao? Trên bàn cơm Viên Mộng vừa nói trở về, người liền vẻ mặt lo lắng, người lo lắng còn có người giống Cổ Tranh như vậy bắt cóc bọn họ phải không? Cho nên người tưởng cầu Dã Lang hỗ trợ bảo hộ bọn họ, đúng hay không?”

“Ân!” Nàng mím môi gật gật đầu, tầm mắt có chút mơ hồ.”Người không cần tức giận, ta biết người nhất định hội phải người bảo hộ bọn họ . Ta chính là tưởng Dã Lang ở T thị, hắn nếu khẳng hỗ trợ trong lời nói hội nhiều nhất trọng bảo đảm. Phúc An cùng Viên Mộng là lời khải cánh ở lại này trên đời cuối cùng vướng bận, người so với ai khác đều hy vọng có thể bảo hộ bọn họ nhất thế Bình An, cho nên ta.....”

Ứng Trường Không ôm nàng, đau lòng chi cực. Tuy rằng tín nhiệm nàng, vừa mới lại vẫn là có một chút khó chịu, hiện tại đã muốn tan thành mây khói . Này ngốc cô gái, luôn tưởng đem sự tình gì đều làm được cực hạn.

Nâng lên của nàng mặt, Ứng Trường Không đau lòng nhìn cặp kia thủy quang trong suốt con người đen.”Nhược Thủy, người lại đã quên ta hôm nay nói qua trong lời nói. Ta là của người nam nhân, thử tin tưởng ta ý lại ta, được không? Ta biết người sẽ không làm thực xin lỗi chuyện của ta, khả người cùng nam nhân khác liên hệ ta còn là mất hứng, ta ghen tị!”

Nàng ngây ngô hỏi:”Kia, kia làm sao bây giờ?”

Ứng Trường Không thiếu chút nữa được nội thương. Thật sự là cái ngốc cô nương!”Nếu không người giúp ta lau người, xem như bồi tội?”

Hạnh Nhược Thủy “Ân” một tiếng, mặt đỏ hồng . Nàng cũng không phải lần đầu tiên bị hắn lừa dối , trong lòng thực hiểu được này lau người cuối cùng hội diễn biến thành cái gì cục diện.

“Vợ, ta bắt quá cho người giúp ta lau người mà thôi, người mặt đỏ cái gì a?” Ứng Trường Không nhất thời liền vui vẻ, hôn môi của nàng mặt, trong lòng tưởng: Như vậy kiều diễm Nhược Thủy, vĩnh viễn chỉ có hắn biết! Nghĩ như vậy , trong lòng liền đối Dã Lang tên kia không như vậy so đo .

Hạnh Nhược Thủy hờn dỗi trừng hắn liếc mắt một cái, đẩy ra hắn hướng trong phòng tắm chui.”Ta đi phóng thủy.”

Ứng Trường Không cười ha ha, ngấm liếc mắt một cái trong tay di động, theo sau hướng trên bàn ném đi. Xoay người, đi phòng tắm đậu giai nhân .

Hạnh Nhược Thủy thành thành Chân Chân ở bồn tắm lớn lý phóng mãn nước ấm, mặt nóng hừng hực .

“Vợ, giúp ta cởi quần áo.” Ứng Trường Không hai tay một thân, hưởng thụ kiều thê phục vụ. Nhìn nàng đỏ au mặt, nghĩ rằng có lẽ là bởi vì nàng thủy chung thẹn thùng như lúc ban đầu, cho nên hắn mới nhịn không được luôn đậu nàng. Như vậy ngây thơ con gái là hắn , chỉ thuộc loại hắn một người! Ứng Trường Không cảm thấy, ngực tê tràn đầy , không có một tia khe hở.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, thay hần cởi áo, cởi bỏ dây lưng, xả hạ quần dài. Chờ thoát đến cuối cùng một khối bố thời điểm, trên mặt độ ẩm đều có thể nấu chín trứng gà. Rõ ràng đều đã muốn hết sức chân thành tương đối quá rất nhiều lần, lại vẫn là cảm thấy rất thói quen.

“Vợ, nhanh chút a.” Ứng Trường Không ghen cười, thưởng thức nàng như hoa nở rộ xinh đẹp. Loại này mị hoặc lòng người hình ảnh, chỉ có hần có thể nhìn đến! Cái gì Dã Lang, Trang Dịch Sính, Thương Duy Ngã, toàn con mẹ nó cút đi!

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn hần liếc mắt một cái, tiếp xúc đến hần tầm mắt như là bị nóng đến bình thường, thân thể nhiệt độ lại bay lên một cái tầng cấp. Cẩn rằng một cái, nhắm mắt lại thay hần bái xong rồi.

“Vợ, ngươi muốn bị hủy người nửa đời sau hạnh phúc sao?” Ứng Trường Không một tiếng kêu rên sau “Oán giận”.

Hạnh Nhược Thủy thực nghĩ đến hần thế nào, mở to mắt, nhất thời đỏ bừng mặt, hung hăng chửi hần.”Ngươi xấu lắm! Đồ lưu manh!”

Ứng Trường Không ôm lấy khoe miệng cười, yêu nhất hần vợ thẹn thùng hồn nhiên.

“Ngươi làm sao?” Hạnh Nhược Thủy cầm trụ giải chính mình nút thắt bàn tay to, cảnh giác nhìn hần.

Ứng Trường Không tà mị cười, ở nàng bên tai thổi khí.”Cởi quần áo a, nếu không để cho làm ẩm ướt.”

“Ẩm ướt liền ẩm ướt.” Hạnh Nhược Thủy thu càng nhanh, không thể mỗi lần đến cuối cùng đều bị hần nắm cái mũi đi. Hần người này, tệ nhất!

“Ẩm ướt sẽ không khó chịu sao?” Hần thu hồi thủ, sửa mà ôm của nàng vòng eo. Một đôi đen như mực nhìn không tới để ánh mắt khóa trụ nàng kiều diễm mặt, nóng rực dọa người.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lắc đầu.”Không khó chịu. Ngươi mau ngồi vào đi, ta cho ngươi lau!”

“Hảo!” Lờ còn chưa dứt, hần liền cúi đầu hôn trụ nàng. Ngăn chặn của nàng giấy dựa, bàn tay to thuần thực mà nhanh chóng tiến hành thường làm động tác.

Chờ Hạnh Nhược Thủy bị buông ra thời điểm, ngạc nhiên phát hiện chính mình đã muốn không sợ nhỏ, giống tân sinh trẻ con dường như bị hần ôm vào trong ngực. Khí trời thủy mâu chống lại hần, làm cho hần lâm vào điên cuồng.

Ứng Trường Không một tay lấy nàng ôm lấy, hai người cùng nhau nằm vào nước ấm lý. Ấm áp chất lỏng mạn quá thân thể, thoải mái làm cho người ta không khỏi phát ra âm thanh đến.

Hạnh Nhược Thủy ghé vào hần trên người, thở phì phì há mồm liền cắn hần ngực. Nhưng là kia cứng rắn cơ bắp, nàng cố gắng nửa ngày cũng không thấy được một chút dấu vết. Nàng nâng thủ vỗ vỗ, nghe được đến băng băng thanh âm.”Này rốt cuộc là thịt vẫn là tảng đá a!”

“Đó là tảng đá giống nhau thịt.” Ứng Trường Không ha ha cười nhẹ, đem thân thể của hần càng thêm hướng lên trên na một chút, hai người mặt đối với mặt. Bắt lấy của nàng tay nhỏ bé, đặt tại trong ngực thượng.”Đây là chuyên thuộc loại người một người, người không thích? Vẫn là nói, người thích cái loại này từng khối từng khối đột lên kiện mỹ tiên sinh?”

“Mới không có, ta liền thích người như vậy!” Hạnh Nhược Thủy lạnh mồm lạnh miệng trả lời, đáp xong rồi mặt lại nóng hoi hoi. Người này, ý định cấp nàng hạ bộ!

“Ha ha.....” Ứng Trường Không sung sướng cười rộ lên.”Vợ, ngươi thật sự là đáng yêu, vẫn đều như vậy đáng yêu!” Xinh đẹp dung nhan hội theo năm tháng mà già đi, nhưng tình tình đáng yêu có thể trải qua năm tháng mà không thay đổi biến.

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến một ngụm cắn bờ môi của hần, buông ra thời điểm một cái tiên minh áp ấn, nàng có chút đắc ý dương khởi hạ ba.

Ứng Trường Không bị nàng nghịch ngợm bộ dáng biến thành trong lòng ngứa, ngoài miệng còn cười nói:”Vợ, ngươi cuối cùng nhớ rõ nơi này hảo cần.”

Ổ Hạnh Nhược Thủy phát uy phía trước, Ứng Trường Không thông minh hôn ở cửa nàng môi đỏ mọng, trần trọc triền miên. Hắn quá rõ ràng chính mình vợ , chỉ cần hôn nàng, cửa nàng đầu óc sẽ trình trạng thái chân không, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hai cái yêu nhau nhân ở trong phòng tắm đã trải qua một hồi kéo dài triền miên sau, theo một tiếng gầm nhẹ, hết thấy quy về bình tĩnh. Ổ ô hô hấp ở trong phòng tắm quanh quẩn, truyền lại ái muội tin tức.

Hạnh Nhược Thủy xụi lơ ở trước phu trong lòng, liên thủ đầu ngón tay cũng không tưởng động một chút. Toàn thân mềm nhũn , một chút khí lực cũng không có . Toàn thân cao thấp nổi lên phần hồng sắc, kiều diễm động lòng người. Hé ra trong trắng lộ hồng mặt, lại mị hoặc chúng sinh.

Ứng Trường Không thỏa mãn nhẹ nhàng thân của nàng môi, ra tay thay nàng rửa thân thể. Xả quá khẩn tắm ôm, cùng nhau về tới trong phòng. Lấy quá trúng gió đồng, ôm nàng ngồi vào ghế nằm lý, làm cho nàng ghé vào chính mình trên người.

“Ngoan, ngủ đi.” Mắt thấy nàng ánh mắt đều không mở ra được , lại còn tại cố gắng tưởng giấy dựa, hắn ôn nhu dỗ .

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhắm mắt lại. Ổ trúng gió đồng ong ong trong thanh âm, bình yên đi vào giấc mộng. Trong mộng, có hắn ôn nhu tươi cười, nóng rực trong ngực, cùng nồng đậm yêu.

Ứng Trường Không thay kiều thê bả đầu phát làm khô, đem nàng chậm rãi phóng tới trên giường, cái hảo chặn. Đang định uống miếng nước sau đó ôm kiều thê ngủ đầu, trên bàn di động vang lên. Cúi đầu vừa thấy — đuôi to ba sói.

Hơi hơi suy nghĩ một chút, Ứng Trường Không chuyển được điện thoại.

“Chờ người đem nhân ăn làm mặt tịnh mới gọi điện thoại, ta còn là rất thức thời đi.” Dĩ Lang lười biếng thanh âm, rất như vậy một loại đáng đánh đòn hương vị.

Ứng Trường Không tức giận.”Có rắc thì phóng.”

“Hảo nùng toan vị, người ngủ được không có?”

Ứng Trường Không nhìn lên gian.”Cho người mười giây, mười giây vừa đến ta đúng giờ gác điện thoại.”

“Thực không tình thú. Nàng thác chuyện của ta ta sẽ làm , ai làm cho nàng là của ta bảo bối nhi đâu. Người cũng xem trọng bảo bối của ta nhi, đừng làm cho Cổ gia kia con chuột chui động.”

Ứng Trường Không một chữ không hồi, quyết đoán cúp điện thoại, hơi hơi cau mày.

Một lát sau, ném xuống di động, trên giường ôm kiều thê ngủ.

124. Chương 124: Sớm Yun Bổng Báo Tin Vui

Ngày hôm sau buổi sáng, mọi người đều ly khai.

Dương Tử Vân tiến an kiểm tiền, lôi kéo tay nàng dặn dò:”Hảo hảo dưỡng thân thể, mẹ chờ của người tin tức tốt.”

Gia gia cũng cười ha ha nói:”Nhược Thủy nha đầu, không có việc gì về nhà đến gia chơi cờ.”

Thượng tướng cũng đừng không được tự nhiên xoay nói sáu cái tự — hảo hảo chiếu cố chính mình!

Tiểu Phúc An khóc lóc ôm sòm không muốn rời đi, ở sân bay đại sảnh khóc nháo. Ứng Trường Không tìm một phen tâm tư mới làm cho hắn an tĩnh lại, ngoan ngoãn theo Viên Mộng thượng máy bay.

Hạnh Nhược Thủy ở sân bay đưa tiễn hai bát nhân, nhìn máy bay xẹt qua Trường Không, trong lòng nói không nên lời cô đơn. Nếu không phải phía sau còn có một cái ấm áp ôm ấp làm cho nàng dựa vào , nàng nhất định hội nhịn không được khóc. Nàng ghét nhất bị ly biệt cảm giác, lại giống như luôn ở đưa tiễn.

“Đừng nghĩ , về nhà đi. Lão công cùng người, được không?” Ứng Trường Không ôm của nàng thắt lưng, hôn môi của nàng khuôn mặt.

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn trên mặt hần nhu tình, nhẹ nhàng gật gật đầu. Xoay người lại, không để ý nơi này là người đến người đi sân bay, song chương gắt gao ôm hần thất lưng. Nàng sợ hãi ly biệt, rất sợ!”Ứng Trường Không, người hội luôn luôn tại ta bên người, đúng hay không?”

Nàng kỳ thật cũng không có như vậy kiên cường, nàng cũng sẽ sợ hãi, nàng chính là không dám biểu hiện ra ngoài mà thôi! Nàng lại kiên cường, cũng chỉ là một người, nàng cần phải có người khác ở sau lưng cấp nàng lực lượng mới có thể đủ càng thêm kiên cường.

Ứng Trường Không cảm nhẹ nhàng mà cọ của nàng phát.”Nhược Thủy, không cần sợ hãi, ta sẽ vẫn cùng người! Vô luận phát sinh sự tình gì, ta cũng không sẽ thả khai tay người!”

Hạnh Nhược Thủy đem mặt chôn ở hần ngực, dùng sức hít vào. Biết hần sẽ ở bên người, liền cảm thấy tương lai kia lần lượt phân biệt sẽ không như vậy đáng sợ.

Ở về nhà trên đường, Hạnh Nhược Thủy muốn đi một chuyến công ty, nàng lo lắng ỉn nếu không xuất hiện, này viên công đều nghĩ đến nàng này lão bản đã muốn trốn chạy. Biên lai xét duyệt cái gì, nàng đã muốn trừu thời gian đi làm, nhưng tốt xấu cũng muốn lộ mặt mảy rạn rõ.

Ứng Trường Không liền đem xe quải đến công ty dưới lầu.”Muốn hay không ta cùng người đi lên?”

“Không cần, ta liền đi trong chốc lát. Người ở trong xe chờ ta đi, ta rất nhanh.” Nhảy xuống xe liền hướng trong thang máy chạy.

Hạnh Nhược Thủy bị bắt cóc chuyện tình, công ty mọi người không biết, cho nên mọi người chỉ làm nhà nàng lý có việc vài ngày không hiện ra mà thôi. Nàng tiến vào văn phòng, phát hiện hết thấy còn ngay ngắn có tự tiến hành, thế này mới yên tâm. Ngồi ở phía trước vị trí Mai Ngạn Đình một thân thực nữ phưởng thu trang, cho rằng đặc biệt ngăn nắp lượng lệ, phần hồng sắc phụ trợ nàng làn da đặc biệt hảo.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, thân thủ gõ xao cái bàn.”Xem ra hôn nhân cuộc sống thực hạnh phúc a.”

Mai Ngạn Đình nha một tiếng, nghe vậy a miệng nhạc.”Nào có Tích Mộng tỷ hạnh phúc, Tích Mộng tỷ hạnh phúc nhất!”

Hạnh Nhược Thủy cũng không cùng nàng so với hạnh phúc, chính là cười cười, ai cái đi qua xem xét xem xét. Cuối cùng ở Hạ Mặc vị trí dừng lại, song chương vây quanh nhìn của nàng đại tướng.”Hết thấy như thường?”

“Hết thấy như thường.” Hạ Mặc cười tùm tùm trả lời, lại bỏ thêm một câu.”Bất quá người này lão bản xuất hiện cũng quá không chịu khó, cẩn thận ngày đó ta mang theo mọi người cùng nhau chạy.”

Hạnh Nhược Thủy một điều mi, hỏi:”Nam làm nô lệ nữ làm tiểu thiếp sao?”

Hạ Mặc phốc xích một tiếng nở nụ cười, vội vàng che miệng lại. Bên cạnh vài người nghe được, cũng xèo xèo thì thầm tỏ vẻ kháng nghị. Nữ sinh đồ hoàn hảo, nam sinh đặc biệt lớn tiếng, bọn họ cũng không nguyện ý làm nô lệ.

Hạnh Nhược Thủy theo chân bọn họ náo loạn một hồi, xác định hết thấy đều hảo, liền lại đi ra. Nàng xem như phát hiện, chính mình đối công ty không tính nhiều để bụng, có lẽ nàng vốn sẽ không là cái loại này sự nghiệp lòng tham trọng nữ tử. Nếu không phải bởi vì công ty chuyện tình có thể làm cho nàng ở thượng tá không ở nhà khi quá phong phú một ít, có lẽ nàng hội càng lười nhác.

Ứng Trường Không ngạc nhiên phát hiện, vợ đi lên một chuyến xuống dưới, mảy là mặt nhăn.”Vợ, làm sao vậy?”

“Lão công, ta là không phải rất ngực vô chí lớn?” Theo lý mà nói, hiện tại công ty vận hành tốt như vậy, người bình thường đều đã một lòng nhào vào đi mở rộng môn quy cái gì, nàng giống như không phải như vậy.

Ứng Trường Không chọn nhúu mày.”Vì sao hội nghĩ như vậy?”

Hạnh Nhược Thủy mân miệng, thực còn thật sự tự hỏi. Sau đó đem đầu gối lên chỗ ngồi thượng, nhìn hần.”Ta giống như không nghĩ ở sự nghiệp thượng đánh hạ một mảnh giang sơn cái loại này chí lớn, ta cũng không hướng cái kia phương hướng đi cố gắng.”

“Nhược Thủy, ở của người lý giải lý, sự nghiệp là cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy suy nghĩ một chút, thực còn thật sự lắc đầu.

Ứng Trường Không sùng nịch cười cười.”Rất nhiều người đối sự nghiệp lý giải đều là phiến diện , đại đa số nhân cảm thấy ta có thể kiếm rất nhiều tiền khai công ty, vậy kêu sự nghiệp thành công. Kỳ thật không phải như thế, sự nghiệp nó có thể rất lớn, cũng có thể rất nhỏ. Nó định nghĩa là không rõ ràng , không có một cụ thể phương hướng, toàn dựa vào đương sự đi tham thảo đi xác định. Cho nên nói, cũng không phải nói người hiện tại lập chí ở trong lòng nhất định phải đem công ty môn quy khuếch trương đến nhiều, muốn lãi hàng năm nhuận bao nhiêu, kia mới kêu sự nghiệp. Ta hỏi lại người, nếu nói người không nghĩ ở sự nghiệp thượng đánh hạ một mảnh giang sơn, vậy người muốn là cái dạng gì cuộc sống trạng thái?”

Hạnh Nhược Thủy đem tầm mắt từ trên mặt hấn thu hồi đến, nhìn xa xa phiêu miểu ngọn núi.”Ta cảm thấy nhà của ta đình hài tử của ta của ta trọng phụ là là quan trọng nhất, ở đem bọn họ chiếu cố tốt điều kiện tiên quyết thượng, ta mới có thể tưởng công tác. Nếu là ta một người ở nhà, ta bề bộn nhiều việc ta tăng ca cũng chưa quan hệ, nhưng là nếu người ở nhà, ta sẽ không nguyện ý tăng ca. Nếu có đứa nhỏ, ta nghĩ ta hoa ở công ty thượng thời gian hội càng thiếu!”

Ứng Trường Không vươn tay đến, sờ sờ đầu nàng.”Nhược Thủy, ta không tiếp thu cho người như vậy có cái gì không tốt. Cũng không phải nói ta liên thích của ta nữ nhân chỉ quay chung quanh ta cùng đứa nhỏ đến chuyển, nhưng nếu loại này cuộc sống trạng thái là người muốn , vậy không có gì không đúng. Người xem người đối công ty cũng không phải hoàn toàn không hơn tâm, người ở thực còn thật sự làm tốt mỗi một cái hạng mục, người thực còn thật sự tưởng như thế nào mới có thể phát huy viên công tính tích cực đợi chút rất nhiều, trên thực tế công ty công trạng ở bay lên môn quy đã ở mở rộng, đây đều là người cố gắng kết quả. Chuyện của người nghiệp tâm không có khác nữ nhân như vậy trọng, nhưng người cũng không phải một cái nhất sự không thành nữ nhân a, đúng hay không?”

“Người nói như vậy, ta như thế nào cảm thấy ta còn giống như rất thành công

.” Hạnh Nhược Thủy ha ha ngây ngô cười.

Ứng Trường Không cũng nhin không được nở nụ cười.”Người vốn liền rất lợi hại . Một nữ nhân có thể chiếu cố dường như mình gia đình, cũng làm dường như mình công tác, này vốn cũng rất thành công . Phải biết rằng bao nhiêu nữ nhân vì sự nghiệp mà xem nhẹ gia đình, lại có bao nhiêu nữ nhân vì gia đình buông tha cho xong việc nghiệp. Người hai người chiếu cố, hơn nữa đều làm được tốt lắm, trọng yếu nhất là người cảm thấy thoải mái.”

Hạnh Nhược Thủy trảo quá hấn bàn tay to, đem mặt dán tại hấn lòng bàn tay nhẹ nhàng mà cọ .”Ứng Trường Không, ta cảm thấy người là một cái biện luận gia hoặc là nói là một cái tâm lý chuyên gia!”

“Sớm nói cho quá người , người lão công chính là cái thiên tài!” Cầm gương lên, mày kiếm một điều, rất là thần khí.

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, cũng không có châm chọc hấn trang điểm. Nàng là thật tâm cảm thấy, của nàng thượng tá thật sự rất lợi hại.

“Nhược Thủy.”

“Àn?”

Bàn tay to nắm ngón tay mở ra, cùng của nàng giao nắm cùng một chỗ.”Ta thật cao hứng, ở trong lòng người gia đình là là quan trọng nhất. Ta cũng thật cao hứng nghe được người nói, người thích như vậy cuộc sống trạng thái.”

Hấn nhiều sợ nàng thích ở sự nghiệp thượng mở ra kế hoạch lớn, mà hấn chức nghiệp hạn chế của nàng lý tưởng.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn nói được trong lòng mềm , cái mũi có điểm toan.”Đó là bởi vì ta có một cái rất tuyệt rất đau của ta lão công, nếu không ta cũng sẽ giống này nữ nhân giống nhau nắm quyền nghiệp thành công đến chứng minh chính mình .”

Nhân sinh vài thập niên thực ngắn ngủi, trong nháy mắt liền trôi qua. Sự nghiệp thiên địa là thực khoan , chính là thế giới thủ vị xí nghiệp lão bản, hấn sở giao thiệp với lĩnh vực cũng chỉ là trong đó một cái nhỏ nhỏ bộ phận. Nếu vì xong việc nghiệp, đã không có hạnh phúc gia đình, đến nhất định tuổi khẳng định hội biết vậy chẳng làm .

Về nhà, Hạnh Nhược Thủy đưa đến máy tính, đem máy tính liên tiếp đến ở tivi, xem phim kinh dị! Nàng kỳ thật không thích xem phim kinh dị, nhưng nàng thích dọa sợ trốn được hấn trong lòng tìm kiếm cảm giác an toàn cái loại cảm giác này.

Nhà bọn họ phòng khách rất lớn, cho nên cũng nhắc tivi nhỏ cũng thực hạ nhân. Dùng lớn như vậy hình ảnh đến xem phim kinh dị, nếu một người phi dọa phá hư không thể.

Khủng bố màn ảnh còn không có xuất hiện, Hạnh Nhược Thủy đã muốn sớm ở Ứng Trường Không trong lòng trốn tốt lắm. Nóng rực nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua quần áo truyền lại đến trên người nàng đến, làm cho nàng cảm thấy chính mình thực an toàn.

Bị tha tới được trên bàn trà bãi làm ra vẻ đồ ăn vặt, nàng một bên oa thoải mái, một bên hưởng thụ lão công đưa đến miệng đồ ăn. Mãi cho đến phim nhựa phóng xong rồi, nàng cũng chưa phát ra một tiếng thét chói tai.”Ai nha, ta động một chút cũng không sợ hãi đâu!”

Ứng Trường Không bắt đắc dĩ xoa bóp của nàng mặt.”Người sáng sớm liền oa ở lão công trong lòng, bảo hộ chặt như nệm cối, người muốn còn sợ hãi kia mới kỳ quái đâu!”

Hạnh Nhược Thủy ở hấn trong lòng duỗi thân tứ chi, nằm nhìn hấn, ha ha ngây ngô cười. Nghĩ rằng, có người ta không sợ xem phim kinh dị , có người ta cũng không sợ hãi tương lai lộ, tuy rằng ta không thể đoán trước sẽ phát sinh cái gì.

Bữa tối nguyên liệu nấu ăn là hai người thủ nắm thủ đi mua , đem chợ liên can bác gái nhìn xem mắt đều thẳng . Nhận thức Nhược Thủy đều cùng nàng nhiệt tình chào hỏi, không ngừng mà đang nói hai người thực xứng cái gì.

Theo chợ đi ra, Ứng Trường Không một tay mang theo nguyên liệu nấu ăn, một tay ôm kiều thê eo nhỏ.”Vợ, ta phát hiện người tại kia chút đại thúc bác gái kia còn rất nổi danh .”

“Ta cơ hồ mỗi ngày đều xuất hiện, hơn nữa đều cố định tìm này lão nhân gia đương khẩu mua đồ ăn, gặp hơn tự nhiên liền nhận thức .”

“Nhà của ta vợ thực hiền lành!”

Bữa tối là Ứng Trường Không chuẩn bị , Hạnh Nhược Thủy tắc chuyển máy tính ở phòng khách viết này nọ. Nghe tại phòng bếp động tĩnh, trong lòng một mảnh yên tĩnh, tư như chảy ra.

“Vợ, ăn cơm .”

Hạnh Nhược Thủy vừa mới xao hạ đầu chấm tròn, thượng tá liền kêu ăn cơm . Nàng cái thượng máy tính, chạy tới, từ phía sau ôm thượng tá thắt lưng, dùng sức cọ cọ.

Ứng Trường Không dọn xong bát đĩa, kéo hảo ghế dựa. Sau đó đem nàng theo phía sau lôi ra đến, cúi đầu hôn hôn nàng, đặt tại ghế dựa lý.”Đói bụng đi, mau ăn cơm.”

Hạnh Nhược Thủy ngồi ở ghế dựa lý, còn giống cái đứa nhỏ dường như lắc lắc chân. Ngửa đầu, chờ hấn cấp chính mình chia thức ăn.

Ứng Trường Không gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn đến nàng trong bát, nhìn nàng đáng yêu cười khê bộ dáng, trong lòng có chút cảm khái. Nàng vẫn biểu hiện thiện lương sẵn sàng rộng lượng, thiếu chút nữa làm cho hấn đã quên, nàng so với chính mình nhỏ gần một vòng, nghiêm khắc thượng vẫn là một cái vừa lớn lên cô gái. Nếu không phải cha mẹ sớm thế, hiện tại nàng có lẽ vẫn là một cái vô ưu vô lự thiên chân rực rỡ còn gái, mà không phải một cái thê tử.

Vừa rồi ở tại phòng bếp làm cơm chiều, nghĩ đến nàng mỗi ngày đều một người đối với to như vậy phòng ở, một người nấu cơm một người ăn cơm một người ngủ, thật sự rất cô đơn . Hấn là một người nam nhân, này

không có gì, nhưng đối với một nữ nhân mà nói loại này cuộc sống thực đáng sợ. Hắn thậm chí hội tởm, buổi tối to như vậy trong phòng trống rỗng, nàng có thể hay không sợ hãi không dám ngủ?

Thật sâu hấp một hơi, không chế đáy lòng cảm xúc, yêu thương nhìn cúi đầu ăn cơm nàng. Đây con gái, đêm xinh đẹp nhất thanh xuân giao cho hắn, đêm cả đời giao phó cho hắn, hắn phải hảo hảo quý trọng!

Trong lòng mềm, nhịn không được vươn tay đến, sờ sờ của nàng đầu.

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa chiếc dũa, có chút kỳ quái nhìn hắn.”Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, nhanh ăn cơm đi. Ăn ngon sao?”

Hạnh Nhược Thủy cười loan mặt mày.”Àn, ta lão công làm đồ ăn tốt nhất ăn.” Còn méo mó đầu, thoát nhìn đặc đáng yêu.

“Kia đương nhiên, người lão công là thiên tài thôi.” Nói xong, lại cấp nàng gấp nhất chiếc dũa đồ ăn.

“Ha ha.” Hạnh Nhược Thủy ngây ngô cười, cũng giúp hắn đĩa rau.”Người cũng nhanh ăn đi, lạnh hương vị tất nhiên không thể tốt lắm.”

“Hảo.”

Ăn qua cơm chiều, Ứng Trường Không đem Nhược Thủy đổ lên trên sofa nghỉ ngơi, chính hắn đi vào thu thập phòng bếp.

Hạnh Nhược Thủy ngồi một hồi, lại cọt cọt chạy đi vào. Từ phía sau ôm hắn thắt lưng, giống điều tiểu cái đuôi đường như ngay cả ở phía sau. Đi đường còn đập hắn cước bộ, thoát nhìn rất khôi hài.

Cao lớn cao ngất nam nhân, kiều nhỏ đáng yêu nữ nhân. Nam nhân trên tay vội vàng, thỉnh thoảng lại quay đầu xem nữ nhân, biểu tình ôn nhu. Nữ nhân ngẩng đầu nhìn hắn, lúm đồng tiền như hoa, giống như xuân phong say lòng người. Hình ảnh, ấm áp hạnh phúc.

Làm tốt kết thúc công tác, hai người lại nắm thủ ở trong tiểu khu vòng quyền quyền, thuận tiện tiêu thực.

Cuối mùa thu, phong có điểm lạnh. Ứng Trường Không liền đem nhân ôm vào bên người, chia sẻ lẫn nhau nhiệt độ cơ thể. Rất nhiều thời điểm cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ hưởng thụ bầu không khí.

Trải qua mỗi đồng biệt thự thời điểm, đụng phải người ta vợ chồng đánh nhau. Nữ nhân mang theo này nợ đã muốn hưởng quá môn khẩu, đứa nhỏ chạy đến, ôm mẹ chân khóc hô không cho đi.

Hạnh Nhược Thủy biết đây là nhà của người khác vụ sự, cho nên chạy nhanh lôi kéo Ứng Trường Không thiểm nhân. NhƯng Chính là như vậy đoạn thời gian nội, hay là nghe đi ra chính yếu nguyên nhân — nam nhân bên ngoài, có tiểu tam!

Đi ra hảo xa một khoảng cách, Hạnh Nhược Thủy mới đem cước bộ chậm lại.

Bị nàng lôi kéo đi Ứng Trường Không nhịn không được cười nhẹ.”Vợ, không biết tình nhân còn tưởng rằng người là đầu sỏ gây nên đau, người chạy cái gì nha.”

Hạnh Nhược Thủy đô chu miệng, trừng hắn.”Ta mới không phải, ta ghét nhất bị tiểu tam! Người nói hảo hảo ngày bắt quá, làm sao muốn phá hư nhà của người khác đình thôi! Còn có cái loại này nam nhân cũng tốt đáng giận, nên lấy một phen kéo bắt hắn cho rằng rắc tiền!”

Nàng nói được lòng đầy cảm phẫn, Ứng Trường Không lại nhịn không được nở nụ cười.”Loại chuyện này không phải nói hai ba câu có thể nói rõ, cái kia nam nhân có sai, tiểu tam có sai, cái kia thê tử cũng không thấy cho hết toàn đúng vậy. Thanh quan nan đoạn việc nhà, chúng ta không để ý tới này.”

“Ta mặc kệ, dù sao người không thể như vậy!” Thu hắn quần áo, cùng hắn tích cực.

Ứng Trường Không ôm của nàng thắt lưng, cúi đầu hôn hôn của nàng mặt.”Gặp được loại chuyện này, không cần hướng chính mình trên người bộ, kia không tốt, biết không? Cuộc sống là không thể sử dụng đại nhập pháp, nếu không ý tưởng dễ dàng cực đoan.”

“Ta biết, ta hay nói giỡn.” Hạnh Nhược Thủy thật đúng là không hoài nghi quá của nàng thượng tá, nàng là cái loại này yêu liền toàn thân tâm tín nhiệm nhân. Đương nhiên, nàng cũng sẽ ghen là được.

Ứng Trường Không trác của nàng môi.”Thực ngoan. Chúng ta không miên man suy nghĩ, trong lòng ta chỉ có ta vợ một người, cái khác nữ nhân ta ngay cả xem liếc mắt một cái đều ngại phiền toái.”

Hạnh Nhược Thủy ngửa đầu đối hân cười, sáng lạn như hoa.

“Còn vòng sao?” Tiểu khu không nhỏ, bọn họ đã muốn tha một vòng .

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng.”Không tha, về nhà đi. Người lưng ta.”

Ứng Trường Không nhất xoay người, đem nàng lưng lên. Buổi tối ăn cơm xong đi ra tản bộ nhân không ít, nhất là lão nhân gia. Nhìn đến vợ chồng hai, đều cười tùm tùm .

Bắt đầu thời điểm, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy ngượng ngùng, đến sau lại cũng rất hưởng thụ . Đây dày rộng lưng là của nàng, này khả dựa vào bả vai là của nàng. Đem cảm các ở bờ vai của hân thượng, nàng cảm thấy chính mình giống như có được toàn bộ thế giới.

Về nhà lý, cùng nhau ở phòng tắm đùa giỡn triền miên, đến trên giường đã muốn đem đã khuya.

Hạnh Nhược Thủy nhào vào Ứng Trường Không ngực thượng, buồn ngủ. Nhưng là hân một câu, làm cho nàng nháy mắt bừng tỉnh lại đây.

“Vợ, ngày mai ta phải về đơn vị .” Ứng Trường Không gian nan mở miệng. Đây là hân không thích nhất nói trong lời nói, nhưng là làm một gã bộ đội đặc chủng, hân tổng yếu đối chính mình vợ nói như vậy một câu. Hân còn chính là mở miệng gian nan, nhưng đối nàng mà nói mỗi một lần n

ói đều là một lần dày vò.

Hân nói vừa ra, trong lòng nhân liền lập tức nâng lên nửa người trên, mở to hai mắt nhìn hân. Sợ run một chút lại cảm thấy chính mình không nên như vậy tử biểu hiện, vì thế cố gắng cười.”Vậy người chú ý an toàn, ta chờ người về nhà.”

Ứng Trường Không trong lòng hung hăng co rút đau đớn một chút. Thân thủ vô về của nàng mặt, lòng bàn tay hạ tinh tế xúc cảm làm cho tâm càng thêm mềm mại.”Nhược Thủy, người có thể không cần cố gắng buộc đã biết sao lúc còn nhỏ, người thậm chí có thể khóc nháo sẽ không làm cho ta đi.” Nếu nàng tùy hứng một ít, có lẽ trong lòng hân hội thoải mái một ít.

Hạnh Nhược Thủy thủy mâu trong suốt, mím môi cười.”Ta khóc náo loạn người hay là muốn về đơn vị thôi. Hơn nữa ta cũng không tưởng nháo, ta đã nghĩ người thanh thần ổn định về đơn vị, sau đó Bình An về nhà đến.”

Nàng muốn không nhiều lắm, chỉ cần biết rằng đời này đều có hân cùng chính mình, nàng còn có cũng đủ kiên cường đi đối mặt một người chờ đợi gia cô đơn cùng tịch tịch.

Ứng Trường Không hít một hơi, áp chế cuộn cuộn dựng lên cảm xúc.”Ta theo như người nói muốn chuyển nghề, nếu ta tạm thời không thể làm đến, người có thể hay không thực thất vọng?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Chúng ta chính là thương lượng, còn không có kết luận đâu. Ta biết người làm ra quyết định đều là thận trọng , khẳng định có trọng yếu nguyên nhân ở bên trong, ta tin người.”

Hân có thể tôn trọng nàng, trân trọng nàng, thậm chí nguyện ý vì nàng buông tha cho chuyện của hân nghiệp, có này phân tâm nàng cũng rất thỏa mãn . Rất nhiều thời điểm, muốn cùng làm dù sao cũng là không đồng dạng như vậy, tưởng là không hữu hạn chế , nhưng làm đứng lên có rất nhiều gò bó ở ước thúc.

“Thật sự là cái gốc cô gái!” Ứng Trường Không ôm sát nàng, dùng sức hôn hai hạ. Ngón tay cái vuốt ve của nàng đáy mắt, nhìn cặp kia ngập nước con ngươi.”Nhược Thủy, cho ta một chút thời gian, ta nhất định hội làm tốt !”

Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười.”Hảo.”

Cái trán cùng cái trán tương tiếp, tâm giao hòa cùng một chỗ. Cùng nhau tin tưởng, ngày hội càng ngày càng tốt đẹp.

Ngày hôm sau thiên còn hắc rất, Ứng Trường Không liền rời giường . Không có cứu tinh kiều thê, lưu lại tờ giấy bước đi .

Hạnh Nhược Thủy còn nhắm mắt lại, theo bản năng hướng bên cạnh nhất sờ, không có người, vẫn là lạnh ! Phút chốc trợn mắt, thiên đã muốn đại lượng. Trong phòng chỉ có chính mình, hẳn đã muốn hồi bộ đội .

Chậm rãi ngồi xuống, nhìn quang theo cửa sổ thấu chiếu vào đến, có chút mê mang. Kinh ngạc ngồi một hồi, mới hiên chân xuống giường.

Trên bàn dùng thư đề nặng hé ra tờ giấy — bảo bối nhi, chờ ta trở lại!

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy tờ giấy, phản lặp lại phục vuốt ve mặt trên cứng cáp hữu lực chữ to. Kia trương dương cương anh tuấn mặt, ở trong đầu giống phóng phim nhựa dường như hé ra hé ra bay qua, đủ loại biểu tình.

Thật sâu hấp một hơi, đối với hoá trang kính lộ ra một cái ngọt tươi cười, theo thường lệ đem tờ giấy phóng tới bảo tồn hòm lý, vô cùng cao hứng đi vào rửa mặt, sau đó đi rèn luyện. Hừ ca làm bữa sáng, một bên xem tivi vừa ăn bữa sáng, sau đó mở ra giáp xác trùng đi làm.

Hạnh Nhược Thủy, người có thể !

Công ty nghiệp vụ đã muốn vào quỹ đạo , cho nên muốn xử lý nên thông thường sự tình. Bất quá bởi vì vài ngày không có đi làm, bưu kiện liên tích lũy rất nhiều, sự tình tự nhiên cũng tích lũy đi lên. Việc bận rộn lục , một cái buổi sáng trong nháy mắt đã vượt qua.

Cơm trưa thời gian, Mai Ngạn Đình gõ cửa tiến vào, hỏi muốn hay không cùng nhau ăn cơm trưa.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi có chút ngoài ý muốn, Mai Ngạn Đình luôn luôn mang cơm, cứ nhiên hội ước nàng cùng nhau đến bên ngoài ăn cơm.”Hôm nay như thế nào không mang theo cơm ? Bình thường không phải đều mang cơm sao?”

“Nhà chúng ta Trần Thiện nói tổng ăn cách đêm cơm không tốt, cho nên làm cho không cần tổng mang cơm.” Mai Ngạn Đình mặt mày đều là ý cười, nhắc tới Trần Thiện tựa hồ cũng rất kiêu ngạo.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nhú một chút mi, đối này không phát biểu ý kiến.”Trần Thiện không thể thường xuyên trở về, một người thói quen sao?”

“Còn đi. Ta trước kia cũng là một người, hiện tại biết hẳn quá một đoạn thời gian sẽ về nhà, trong lòng thực kiên định. Trước người nói làm quân tẩu như vậy khổ, dọa phá hư ta . Bất quá, ta hiện tại cảm thấy rất tốt .”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Vây là tốt rồi. Quần áo rất xinh đẹp , thực thích hợp người, Trần Thiện cấp mua ?”

“Ta chính mình mua , đẹp mắt đi? Nhà chúng ta Trần Thiện nói, nữ nhân thừa dịp tuổi trẻ muốn nhiều cho rằng cho rằng, già đi mới không hối hận. Ta mua hai kiện nội y,108 khối nhất kiện, lúc ấy ta còn luyến tiếc mua. Gọi điện thoại hỏi hẳn, hẳn nói chỉ cần không phải nhất kiện quần áo một ngàn nhiều, sẽ không tính quý.” Trong giọng nói đặc ý loại tình cảm che dấu đều che dấu không được.

Hạnh Nhược Thủy nhìn trên mặt hẳn đặc ý, mày mặt hẳn lợi hại hơn. Nàng nhớ rõ Trường Không nói qua, Trần Thiện trong nhà cũng không phải như vậy giàu có. Bọn họ hai hiện tại kết hôn , ngay cả cái phòng ở đều còn không có, như vậy tiêu phí được không? Vẫn là nói này hai người liên tính cả đời thuê cái phòng ở quá? Cho dù như vậy, tiền thuê nhà không cần pho sao? Về sau đứa nhỏ như thế nào dưỡng?”Ngạn Đình, các người có hay không kế hoạch mua phòng ở, vẫn là nói vẫn thuê trụ? Tính muốn đứa nhỏ sao?”

Mai Ngạn Đình quay đầu nhìn nàng, sợ run một chút, có như vậy một chút hoang mang.”Nếu có thể, chúng ta đương nhiên cũng là tưởng mua phòng ở . Bây giờ còn không có cái điều kiện kia, đành phải trước thuê , nhưng là tin tưởng hội tốt. Về phần đứa nhỏ, chúng ta còn không có tưởng.”

Trần Thiện cùng Mai Ngạn Đình còn nhỏ, muốn đứa nhỏ chuyện tình quả thật có thể hoãn vừa chậm.”Tuy rằng Z thị phòng ở không quý, nhưng là muốn mua phòng ở trong lời nói hay là muốn làm tốt kế hoạch, tiền nên xài như thế nào như thế nào đều phải làm tốt kế hoạch.”

Nàng nói chỉ có thể nói đến nơi đây, cái khác dựa vào Mai Ngạn Đình lĩnh ngộ.

Mai Ngạn Đình sợ run một chút.”Tích Mộng tỷ, ta đã biết.”

Hai người ăn cơm thời điểm, Hạnh Nhược Thủy sẽ không nhắc lại lời này đề. Nhưng thật ra Mai Ngạn Đình lải nhải nói, luôn yêu nói “Nhà chúng ta Trần Thiện”, nghe có chút không được tự nhiên, nhưng lại khó mà nói nằng.

.....

Trong chớp mắt, Ứng Trường Không hồi bộ đội đã muốn hơn hai mươi thiên .

Hạnh Nhược Thủy mỗi ngày bận việc công tác, buổi tối trở về lại đem tinh lực đặt ở viết trong tiểu thuyết, ngày đó không đến mức quá khó khăn quá. Chính là có đôi khi đối với to như vậy phòng ở, trống rỗng , có chút không biết làm sao. Cho nên chỉ cần ăn cơm liền oa tiến phòng ngủ, cái kia tương đối tiểu rất nhiều không gian sẽ làm nằng cảm thấy thoải mái một ít.

Đã muốn mười một nguyệt , tiếp cận cuối năm. Tân niên xúc tiêu mùa tới gần , công ty hạng mục lại gia tăng rồi, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện.

Có đôi khi một ngày xuống dưới, Hạnh Nhược Thủy thời gian đều dùng đang họp. Nay hạng mục khai xong rồi, kế tiếp hạng mục tiếp theo. Theo hộ khách kia họp trở về, công ty bên trong tiếp theo. Một hội nghị điệp một cái khác hội nghị, thời gian bị an bài tràn đầy .

Hạng mục gia tăng rồi, tự nhiên muốn gia tăng nhân thủ. Những người này lại nhiều bán đều là người mới, cần đối bọn họ tiến hành hệ thống huấn luyện mới có thể đủ mau chóng thượng đội. Hạnh Nhược Thủy đem Mai Ngạn Đình cũng bỏ vào đi, hy vọng nằng có thể mượn cơ hội này trưởng thành đứng lên.

Này huấn luyện sư, tự nhiên là Hạnh Nhược Thủy chính mình, bởi vì Hạ Mặc cùng những người khác đều không có bao nhiêu dư thời gian. Giảng bài là dễ dàng , khó nhất vẫn là này đó khóa kiện chuẩn bị, vì thế Hạnh Nhược Thủy liên tục bỏ thêm vài ngày ban, nhiều ngày chưa ăn thượng chính mình làm nóng cơm . Có đôi khi tan tầm trở về đều đã muốn nửa đêm lý, về nhà tùy tiện tắm rửa một cái, ngã đầu có thể ngủ.

Ứng Trường Không gọi điện thoại lại đây, nằng còn không dám cho hắn biết chính mình ở tầng ca, đều là cố ý chuyển hướng đề tài hoặc là làm cho hắn nghĩ lầm chính mình ở trên giường xao bàn phím đầu. Chỉ sợ hắn lo lắng, làm cho ra nhiệm vụ thời điểm tinh lực không đủ tập trung.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy, bận rộn có bận rộn hảo. Một khi bận rộn , cái gì cô độc tịch mịch cũng chưa thời gian đi cảm thụ . Mỗi ngày ngã đầu liền ngủ, vừa cảm giác hừng đông, thư thư phục phục . Chỉ cần nhất rảnh rồi, sẽ nhện không được tưởng hắn. Bàn công tác cùng đầu giường trên bàn chụp ảnh chung, đều nhanh bị tay nằng ma sát ra một cái động đến đây.

Hạnh Nhược Thủy có đôi khi hội cảm thấy rất kỳ quái, phía trước cũng là như vậy ngày, nhưng là sẽ không tưởng niệm như vậy thực cốt. Có lẽ là ngày đó lời hắn nói, thật sự ở nằng đáy lòng lưu lại ấn ký . Có mấy lần ở điện thoại lý nghe được hắn thanh âm, nằng thiếu chút nữa liền khóc. Không biết vì sao, cảm thấy rất nhớ hắn, cảm thấy đặc biệt ủy khuất.

Dương Tử Văn cũng sẽ thường xuyên gọi điện thoại lại đây, dặn dò nằng chú ý thân thể, đến lúc đó cấp nằng sinh một cái đại béo tôn tử. Mỗi khi phía sau, Hạnh Nhược Thủy liền cảm thấy chính mình càng ủy khuất , rất muốn ở điện thoại lý liền rống, nhưng chỉ có thể chết tử địa chịu đựng.

Hôm nay là thứ bảy giữa trưa, Hạnh Nhược Thủy mua món đồ chơi, sữa bột, quần lót phục cùng hoa quả, mang theo thượng Đàm Bội Thi trong nhà đi.

Đàm mẹ đang ở tại phòng bếp nấu cơm, Đàm Bội Thi mang theo đứa nhỏ ở trên sofa ngoạn đầu.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm mẹ hàn huyên vài câu, ở đứa nhỏ một khác đầu ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Đàm Bội Thi cầm lấy đứa nhỏ hai chân nhỏ đậu hắn.

Đàm Bội Thi ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn nằng một hồi.”Làm sao vậy? Có tâm sự a?”

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ mi tâm, cau mày.”Ta không biết nói như thế nào, cũng không xem như tâm sự đi.”

Đàm Bội Thi đem đứa nhỏ ôm lấy đến, dựa vào lại đây dán nằng.”Nói nói .”

Hạnh Nhược Thủy suy nghĩ một hồi, mới chậm rãi mở miệng.”Bội Thi, người có thể hay không có đôi khi đặc biệt tưởng nhớ niệm Phó Bồi Cương a? Ta cũng không biết sao lại thế này, phía trước ta sẽ không như vậy , gần nhất đặc biệt kỳ quái. Ta nhất không có việc gì làm sẽ tưởng hấn, nghĩ đến cong tâm cong

phé cái loại này. Có đôi khi ở điện thoại lý nghe được hấn thanh âm, ta còn muốn khóc. Ta trước kia chưa bao giờ như vậy , ta không biết ta làm sao vậy!”

Đàm Bội Thi còn thật sự nhìn nàng.”Nhược Thủy, người nói thực ra, có phải hay không phát sinh chuyện gì ? Loại này cảm xúc ta cũng có quá, nhưng bình thường là có sự tình gì khiến cho , sẽ không là vô duyên vô cớ .”

“Đúng với người chính là vô duyên vô cớ , thật sự sự tình gì đều không có.” Hạnh Nhược Thủy biểu tình đều khổ ra hoàng liên thủy đến đây.

“Thực không có việc gì?”

“Thực không có, ta có thể lừa người sao!”

Này Đàm Bội Thi vẫn là biết đến, Nhược Thủy ghét nhất bị nói dối, cho dù là thiện ý nói dối nàng cũng sẽ khó chịu.”Vậy kỳ quái , người vì sao lập tức trở nên nhiều như vậy sâu thiện cảm đâu? Trên đời này vốn không có vô duyên vô cớ cảm xúc a.”

“Ta cũng không biết. Ta liền cảm thấy chính hấn một trạng thái không tốt, ta sợ lâu hội càng thêm không xong.” Hạnh Nhược Thủy chính là lo lắng có một ngày chính mình trở nên càn quấy . Nàng thật lo lắng ngày nào đó chính mình liền cùng Ứng Trường Không cãi lộn , không cho hấn hồi bộ đội không cho hấn tham gia quân ngũ, chỉ cần hấn cùng chính mình. Loại này án lệ nàng ở trong TV xem qua, nàng không nghĩ chính mình biến thành như vậy .

Đàm Bội Thi đem đứa nhỏ buông đến, thân thủ ôm Nhược Thủy đầu vai.”Nhược Thủy, có lẽ là người gần nhất quá mệt mỏi , nhân nhất mệt liền dễ dàng đề cao loại này miễn cảm xúc, nếu không đi ra ngoài du lịch tán giải sầu?”

“Đi nơi nào a? Hơn nữa, ta một người du lịch có ý tứ sao? Nếu không người theo giúp ta đi .” Hạnh Nhược Thủy chính là hay nói giỡn, nàng còn có tiểu bảo bảo đầu, làm sao có thể phóng hạ.

Đàm Bội Thi cũng phạm sầu.”Nếu không ta thỉnh cá nhân trở về theo ta mẹ cùng nhau xem đứa nhỏ, chúng ta hai đi chơi vài ngày?”

Hạnh Nhược Thủy hồi ôm nàng, cảm thấy có như vậy cái bằng hữu thật tốt.”Không cần. Người vẫn là hảo hảo chiếu cố đứa nhỏ đi, ta chính mình hội nghĩ biện pháp điều chỉnh tới được. Có thể là hấn trước kia đều là trở về một ngày thậm chí một buổi tối liền về đơn vị , lần này bởi ta mấy ngày, ta đột nhiên gian có chút không thói quen.”

“Kia nếu vẫn là không được, người nhất định phải nói cho ta biết, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.” Đàm Bội Thi chỉ sợ nàng một người miên man suy nghĩ, đến lúc đó cấp nghĩ ra vấn đề đến.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, ra vẻ thoải mái mà nói:”Đương nhiên rồi. Ta không nói cho người, còn có thể nói cho ai a?”

Buổi tối trở về, Hạnh Nhược Thủy viết xong tiểu thuyết liền nằm ở trên giường tự hỏi Đàm Bội Thi đề nghị, nếu không thực tìm một chỗ đi du lịch? Nhưng là du lịch trong lời nói chỉ có chính mình một người, còn có ý tứ sao? Người khác đều là một đôi hoặc là một đồng đi chơi, chính mình một người đi, không phải càng có vẻ cô đơn sao?

Càng nghĩ, Hạnh Nhược Thủy quyết định ngày mai buổi sáng lại đi một lần Thúy Bình Phong. Đi leo núi, thổi thổi gió núi, có lẽ thì tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau, dẫn theo một ít ăn uống , Hạnh Nhược Thủy liền lái xe thẳng đến Thúy Bình Phong.

Thượng một lần nàng cùng Ứng Trường Không cùng nhau đến, vừa mới là thời gian làm việc, không có gì nhân. Lần này vừa vặn cuối tuần, nhiều người một ít. Nhưng là nhìn kỹ, mọi người đều là kết bạn mà đến , chỉ có nàng là một người.

Đi một mình ở trên đường, còn đứng tới vài cái tuổi trẻ nam nhân. Xem nàng một người, cứ tới đây cùng nàng đến gần. Hạnh Nhược Thủy không để ý tới bọn họ, lưu lại một hồi, bọn họ bước đi.

Ở giữa sườn núi, Hạnh Nhược Thủy tìm một cái im lặng lại hảo phong địa phương, một người ngồi một cái nhiều giờ. Một bên trúng gió, vừa ăn này nọ, nói không nên lời cô đơn.

Hai người đến thời điểm, cho dù hoàn toàn không có phong cảnh, lại xem làm sao đều là hảo phong cảnh. Một người đến, giống như xem làm sao đều không có ý tứ dường như.

Xuống núi thời điểm, Hạnh Nhược Thủy thần khí tưởng, chính mình thật sự thực không thích hợp. Nàng cũng không biết sao lại thế này, loại này cảm xúc hình như là theo thân thể nảy sinh đi ra, mà không phải theo trong lòng nảy sinh. Nó giống như hoàn toàn không chịu khống chế, liền như vậy chính mình chạy đến, làm càn ép buộc.

Cách thiên giữa trưa, Hạnh Nhược Thủy không đi ra ngoài ăn cơm, mà là hô ngoại bán. Muốn một cái chưng sườn, còn có một cái Hoa Kỳ tham canh gà. Đang ở ăn thời điểm, Mai Ngạn Đình đến gõ cửa.

Mai Ngạn Đình ba lời kéo môn, nháy mắt to hỏi: "Tích Mộng tử, ta có thể tiến vào sao?"

"Vào đi."

Mai Ngạn Đình đi vào đến, ở nàng đối diện ghế dựa lý ngồi xuống, hai tay đặt ở bàn công tác thượng, để sát vào nhìn chăm chăm nàng xem.

Hạnh Nhược Thủy bị nàng xem mặc danh kỳ diệu. "Làm sao nhìn chăm chăm ta xem a?"

"Tích Mộng tử, ngươi là không phải gặp được sự tình gì? Gần nhất ngươi có vẻ thực không vui, ta vài thứ nhìn đến ngươi cau mày. Trước kia ngươi yêu nhất nở nụ cười, mỗi lần đều nhìn đến ngươi thực ôn nhu cười."

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, không nghĩ tới đã muốn như vậy rõ ràng. "Không có gì sự tình. Chính là gần nhất năm mạt thôi, sự tình đặc biệt nhiều, hơi mệt. Xem ra là bình thường rất phóng túng, không thói quen nhanh như vậy tiết tấu cuộc sống."

"Nga, vậy ngươi hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi. Dù sao ngươi là lão bản, lại không cần mỗi ngày chăm công có phải hay không?" Mai Ngạn Đình không nghĩ lại, chỉ cảm thấy là chính mình công ty, chính mình muốn thế nào được cái đó.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười. "Không có việc gì, ta rất nhanh có thể điều chỉnh lại đây. Nhưng thật ra ngươi, cuối năm muốn thiếp hóa đơn rất nhiều, cũng rất việc đi?"

"Ta còn hảo." Trước kia một người thời điểm, Mai Ngạn Đình tổng nghĩ phải làm hảo, nếu không thất nghiệp sẽ không cơm ăn. Hiện tại lập gia đình, nàng làm nũng nói không nghĩ đi làm, Trần Thiện cũng sẽ không chút do dự nói vậy về nhà làm cho ta dưỡng đi, cho nên hần gần nhất trạng thái thả lỏng rất nhiều.

Hạnh Nhược Thủy không cùng nàng nhiều lời, lại hàn huyên vài câu không mặn không nhạt trong lời nói, nàng liền đi ra ngoài.

Chạng vạng thời điểm Dương Tử Vân gọi điện thoại lại đây, cư nhiên cũng nghe đi ra Nhược Thủy không thích hợp.

"Mẹ, ta không sao. Chính là gần nhất năm cuối cùng, sự tình nhiều, có điểm choáng váng hồ." Hạnh Nhược Thủy không nguyện ý nhất làm cho Dương Tử Vân biết chính mình trạng thái không tốt, nàng sợ nghe được thuyết giáo trong lời nói.

"Vậy nhiều tìm vài người trở về hỗ trợ, đừng đem chính mình mệt mỏi. Mẹ nói qua, gia đình mới là là quan trọng nhất, đừng bởi vì công tác chậm trễ gia đình. Còn có, ngươi thân thể vốn sẽ không hảo, tốt hảo tính dưỡng. Đừng quên, mẹ còn chờ của ngươi tin tức tốt đâu."

Lại là đứa nhỏ! Hạnh Nhược Thủy vừa nghe đến cùng đứa nhỏ có liên quan trong lời nói, liền cảm thấy thật lớn áp lực. Ưng Trường Không việc không gia, nàng chính là tương sinh đứa nhỏ kia cũng phải có người cùng nàng sinh a.

Dương Tử Vân muốn ôm tôn tử tâm tình quá mau cắt, cơ hồ mỗi lần gọi điện thoại đều nói lời này đề, điện thoại của nàng tới lại thường xuyên.

Hạnh Nhược Thủy có đôi khi nhìn điện báo biểu hiện, thật sự tưởng không cần tiếp . Nhưng là nghĩ đến nàng là Trường Không mẫu thân, liền cố gắng hít sâu, che dấu dường như mình cảm xúc bởi nàng tán gẫu việc nhà. Đến cuối cùng, chuẩn có thể nghe được nàng dặn dò vài câu cùng đứa nhỏ có liên quan trong lời nói.

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng đặc có thể lý giải Dương Tử Vân tâm tình, nhưng là đôi khi khó tránh khỏi trong lòng không thoải mái. Nhất là chính một khó chịu thời điểm, Dương Tử Vân vừa nói đứa nhỏ chuyện tình, nàng đã nghĩ phát hỏa. Nàng cảm thấy, chính mình đã muốn tẩu hỏa nhập ma .

Có lẽ là một ngoan , Hạnh Nhược Thủy phát hiện gần nhất không có gì khẩu vị, ngẫu nhiên còn cảm thấy có điểm ghê tởm. Buổi chiều nàng rút cái thời gian, tính đi bệnh viện làm kiểm tra.

Xe khai tiến bãi đỗ xe, liền đụng tới một nam một nữ ở cãi nhau. Kia nữ một bên chửi đánh kia nam , một bên kêu:”Đều là của người sai! Ta đều nói cho người mang tìm cách, người phi không mang! Hiện tại tốt lắm, mang thai , người nói làm sao bây giờ?”

Kia nam từ nàng phát tiết, đã nói:”Phía trước chúng ta cũng như vậy tử a, ai ngờ đến an toàn kì cư nhiên cũng không an toàn . Có còn có , sinh hạ đến là được.”

”Người nói thoải mái, người dùng cái gì đến dưỡng a? Dưỡng đứa nhỏ người cho là là dưỡng con chó nhỏ con mèo nhỏ a, dễ dàng như vậy!”

Hạnh Nhược Thủy không lại nghe kia nữ nhân rống giận, nàng bị “An toàn kì” Ba chữ nhắc nhở một sự kiện — của nàng nghĩ lễ chậm lại giống như mau hai cái tuần lễ !

Có thể hay không.....

Cái loại này khả năng làm cho Hạnh Nhược Thủy tim đập nhanh hơn. Nàng xuống xe, vốn tưởng đi lên đăng ký kiểm tra một chút. Đi rồi vài bước lại lộn trở lại đến, lái xe từ đi trên đường một nhà được điểm, mua một cái sớm dựng bồng.

Hạnh Nhược Thủy lái xe về nhà, trong đầu tất cả đều là cái kia ý niệm trong đầu. Tiến gia môn, liền mở ra đóng gói, nghiên cứu sử dụng phương pháp. Thứ này nàng biết, ở đại học cũng có người dùng quá, nhưng là chính nàng là lần đầu tiên dùng. May mắn thứ này sử dụng phương pháp rất đơn giản, cũng không có ép buộc bao lâu.

Đêm này nọ xảy ra bồn rửa tay thượng, Hạnh Nhược Thủy cơ hồ là bình hô hấp đang đợi kết quả. Một lát sau, liền nhìn đến một đạo rõ ràng màu đỏ gạch trắng đánh dấu, chỉ có một đạo. Nàng có chút mất mát đi ra, ở trên sofa ngồi một hồi, nhin không được đi vào lại nhìn một lần. Lần này, nàng cư nhiên thấy được một khác nói thực đậm thực đậm gạch trắng đánh dấu.

Hạnh Nhược Thủy cầm sớm dựng bồng, thay đổi vài cái góc độ xem, kia gạch trắng đánh dấu thật đúng là tồn tại, nhưng là nhan sắc thực đậm thực đậm. Nàng cũng cân nhắc không cho phép, này rốt cuộc là chính mình xem mất viễn thị , vẫn là thật sự có một đạo thần nhiên .

Lại cầm lấy bản thuyết minh nhìn một lần, nói buổi sáng thí nghiệm trong lời nói có vẻ chuẩn. Nàng mượn cái chìa khóa xuất môn, ở tiểu khu ngoài cửa cái kia tiểu được điểm lại mua hai căn, tính ngày mai buổi sáng lại thí nghiệm.

Sớm ăn cơm chiều, Hạnh Nhược Thủy liền leo lên giường đi mở ra máy tính. Nhưng là đối với văn

đương nửa ngày, nàng một chữ cũng không có viết. Khả năng mang thai tin tức tràn ngập ở của nàng trong đầu, làm cho nàng sự tình gì cũng làm không được. Nàng rất muốn tìm cá nhân đến chia sẻ tâm tình của mình, nhưng là lại không xác định có phải hay không thật sự hoài , vì thế đành phải chịu đựng. Nàng chỉ sợ nói ra , cuối cùng phát hiện công dã tràng vui mừng, kia quá khó tiếp thu rồi.

Ban đêm nằm ở trên giường, trong đầu lần qua lộn lại , nghĩ ngày mai buổi sáng đứng lên thí nghiệm kết quả sẽ là như thế nào. Nàng rất muốn đây là thật sự, lại lo lắng thí nghiệm kết quả là sai . Rối rắm lợi hại, trần trọc hảo một thời gian mới mê sương mù mộng ngủ đi qua.

Trong mộng, có một trôn béo oa nhi ở đi đến đi đi, phát ra khôì hài tiếng cười.

125. Chương 125: Gia Có Bảo Bối

Hạnh Nhược Thủy này một đêm đều đang nằm mơ, ngủ không quá an ổn, thiên tài tờ mờ sáng liền đứng lên, cầm sớm dựng bỗng chạy vào toilet.

Thí nghiệm kết quả cùng ngày hôm qua không giống với, rãnh mạch , chỉ có một đạo gạch thẳng đánh dấu.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn kia một đạo hồng gạch thẳng đánh dấu, mừng rỡ đại lạc tư vị làm cho nàng nhất thời mộng ở. Một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, ủ rũ đi ra toilet.

Bò lại trên giường nằm xuống, ngủ không được, trong lòng như là có một cái miêu ở gãi giống nhau khó chịu. Hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn, nói chính là loại cảm giác này đi.

Ở trên giường trần trọc đến trời đã sáng, đứng lên cảm thấy choáng váng đầu nặng nề , tuyệt không tưởng động. Đơn giản miễn cưỡng một hồi giường, không có đi phòng tập thể thao.

Trong nháy mắt lại qua một vòng, nghĩ lẽ còn không có đến.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng lại bế hy vọng. Phía trước ở trên mạng tra quá, cái kia sớm dựng bỗng có đôi khi không cho phép xác thực . Nàng đơn giản không có chính mình thí nghiệm, buổi sáng trực tiếp đi bệnh viện.

Nàng đi có vẻ sớm, cho nên rất nhanh liền đến phiên nàng . Thí nghiệm kết quả vẫn là âm tính, không có mang thai. Thấy thuốc hỏi nàng nếu có cục cứng muốn hay không, nàng nói muốn muốn, cho nên thầy thuốc không có cấp nàng làm b siêu kiểm tra, làm cho nàng qua một vòng lại đến bệnh viện kiểm tra một lần.

Hạnh Nhược Thủy theo bệnh viện đi ra, ở cửa dựng tới một cái mẫu thân mang đứa nhỏ đến xem bệnh. Đứa nhỏ vừa một tuổi, là cái đặc biệt hoạt bát đáng yêu tiểu nam hài. Nhìn đến Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười, một cái tay nhỏ bé hướng nàng thân lại đây miệng phát ra y y nha nha thanh âm. Nàng mẫu thân liền hướng Nhược Thủy hiền lành cười, giáo đứa nhỏ kêu a di.

Hạnh Nhược Thủy nhìn mẫu tử đi xa , có chút mất mát đi đến bãi đỗ xe đi lái xe.

Cách thiên, Cổ Miêu Miêu gọi điện thoại ước nàng cùng nhau ăn cơm. Từ lần trước ở bệnh viện gặp qua sau, Hạnh Nhược Thủy sẽ thấy cũng không có gặp qua nàng. Tư tiền tương hậu, vẫn là đi.

Các nàng ở lần trước kia gia cao nhĩ nhà ăn gặp mặt, Cổ Miêu Miêu điểm nhất bàn lớn tử đồ ăn, nói ở bệnh viện khổ lâu như vậy, tốt hảo ăn một chút. Tuy rằng vẫn là gầy yếu, nhưng trên mặt có kiên cường tươi cười.

Hạnh Nhược Thủy rất thích ý nhìn đến nàng như vậy tử thay đổi. Xem nàng đại mau cần ăn, nhin không được cười nói:”Người sẽ không sợ đem chính mình ăn thành một cái đại mập mạp a?”

Cổ Miêu Miêu tắc nhất miệng, ăn xong rồi mới dừng lại đến.”Sợ cái gì? Ăn trước béo , đến lúc đó lại giảm béo thì tốt rồi.” Nói xong ha ha ngậy ngậy cười, rất thích xem bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy nhíu mày.”Đó là, không ăn ăn no như thế nào có khí lực giảm béo thôi.”

“Ừ ừ.” Cổ Miêu Miêu vui đầu chiến đấu hăng hái, đều luyện tiếc dừng lại trả lời.

Hạnh Nhược Thủy chưa ăn bao nhiêu, cơ hồ đều đang nhìn Cổ Miêu Miêu đại mau cần ăn. Nàng đều phải hoài nghi, Cổ Miêu Miêu có phải hay không bị đói bụng hơn một tháng, nếu không động như vậy có thể ăn.

Rốt cục, Cổ Miêu Miêu ăn no , vuốt tròn trịa bụng cảm thán.”Hảo ăn no.” Nhất miệng mạt một bả.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được liền nở nụ cười.”Ta đều phải nghĩ đến người là từ xóm nghèo lý đi ra . Người rốt cuộc bao lâu không hảo hảo ăn cơm .”

“Không có một năm cũng có nửa năm .” Cổ Miêu Miêu cười đến có điểm khổ, trong mắt bi thương chợt lóe mà qua, lại lừa không được nhân.

Hạnh Nhược Thủy hiểu rõ. Có lẽ theo phát hiện Hiên Viên kí nam bên ngoài sau, nàng sẽ không có thể hảo hảo mà ăn qua một chút cơm, theo nàng gây yếu thành này phó bộ dáng sẽ biết.

“Hạnh Nhược Thủy, ta muốn xuất ngoại . Về sau, người cũng sẽ không nhìn thấy ta này người đáng ghét .” Cổ Miêu Miêu lớn tiếng theo nàng nói. Nói cho cùng giống không chút nào để ý, nhưng trong lòng trầm trọng không có thể hoàn toàn che dấu trụ.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng rất không phải tư vị , cười nói:”Cổ Miêu Miêu, ta không chán ghét người. Hoặc là nói, ta không chán ghét hiện tại người. Bất quá xuất ngoại đi xem bên ngoài thế giới, kia cũng là rất tốt , có lẽ người hội phát hiện rất nhiều phần khích.”

Có lẽ là trước kia khúc mắc, Cổ Miêu Miêu mỗi lần đều ngay cả danh mang họ cùng nhau kêu nàng.

“Đó là, dù sao ta rất chờ mong .” Nàng cầm giơ lên, đặc ý bộ dáng, trong mắt gì đó lại không có thể lau đi.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy chén trà, giơ lên.”Đến đây đi, ta lấy trà đại rượu, chúc người ở nước ngoài mỗi một thiên đều quá khai vui vẻ tâm. Nếu ngày nào đó trở về, cảm thấy ta còn không phải như vậy chán ghét trong lời nói, sẽ tìm ta ăn một bữa cơm đi.”

Cổ Miêu Miêu cầm lấy cái chén cùng nàng huých một chút, chưa nói cái gì. Trong mắt, tựa hồ đã muốn đã ước ướn. Nàng ánh mắt vốn liền đại, như bây giờ tử lại đại có chút dọa người.

Hai người cũng không có cùng nhau đi bao lâu, chạm cốc sau, còn nói nói mấy câu, Cổ Miêu Miêu bước đi .

Hạnh Nhược Thủy ở nhà ăn ngoài cửa, nhìn nàng vào một chiếc xe. Cổ Miêu Miêu khoát tay, xe liền khai đi rồi. Xe là hướng tới sân bay phương hướng khai đi .

Hạnh Nhược Thủy ở cửa đứng một hồi, thẳng đến xe tiêu thất một hồi lâu, nàng mới hướng công ty phương hướng đi. Đáy lòng lý, có loại dần dần hết thấy đều trở nên cảnh còn người mất thương cảm.

Đối mặt máy tính, nhìn một phong một phong chưa đọc bưu kiện, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy thực phiền chán, như thế nào cũng vô pháp tĩnh hạ tâm đến. Trước kia cái loại này nhiệt tình không biết khi nào thì giống như bị hoàn toàn theo trong thân thể hút ra, đột nhiên hứng thú thú thiếu thiếu .

Hạnh Nhược Thủy rất muốn tìm một người đến nói hết, nhưng là trừ bỏ Bội Thi, nàng không biết chính mình còn có thể tìm ai. Bội Thi có thể cho đề nghị, lần trước đã muốn đã cho , lại cùng nàng đàm cũng không có quá lớn ý nghĩa. Trang Dịch Sính cùng Dã Lang có lẽ đều là có thể cấp nàng ý kiến nhân, nhưng là nàng không thể tìm bọn họ.

Nhân sinh lần thứ hai, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình làm người giống như có chút thất bại. Lần đầu tiên là bị Thương Duy Ngã nhốt thời điểm, nàng cảm thấy chính mình là cái triệt hoàn toàn để người thất bại.

Hầm đến tan tầm, Hạnh Nhược Thủy cảm bao đi dừng xe khổ. Vừa mới ngồi vào trong xe, còn không có lái xe, di động liền vang . Màn hình thượng biểu hiện hai chữ, làm cho nàng lập tức lộ ra tươi cười — lão công!

“Lão công.” Hạnh Nhược Thủy cười kêu, thanh âm không tự chủ được tha dài, có loại làm nũng hương vị.

Ứng Trường Không thanh âm so với thường lui tới càng thêm nhu hòa, giống nhau liền dán của nàng lỗ tai ở cùng nàng nói chuyện.”Lão bà, tan tầm không có?”

Hạnh Nhược Thủy thả lỏng tựa vào chỗ ngồi , kinh ngạc nhìn bắt tại chắn phong thủy tinh sau Trung Quốc kết.”Vừa mới theo công ty đi ra, đang muốn lái xe về nhà. Người đâu, ăn cơm không có?”

“Đang muốn ăn đâu. Người muốn nhiều cấp chính mình làm điểm ăn ngon , đừng đem chính mình cái ép buộc gây.”

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên liền cảm thấy cái mũi ê ẩm , cũng không thể nói rõ vì sao, có chút khóe lóc om sòm trả lời:”Không muốn ăn.”

“Vì sao?” Kia quả nhiên Ứng Trường Không, thanh âm lập tức trở nên khẩn trương đứng lên, giống như hận không thể lập tức xuất hiện ở nàng trước mặt dường như.

Hạnh Nhược Thủy cắn môi, hốc mắt nóng lên.”Ta chính là không muốn ăn, ta chính là không muốn ăn!”

Ứng Trường Không cảm thấy chính mình muốn điên rồi, đây là Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên như vậy từ. Nàng dĩ vãng đều là ôn nhu cùng cùng đáp lời, còn trái lại dạn dỏ hẳn phải cẩn thận tốt hảo chiếu cố chính mình. Khả hiện tại nàng giống như cái đứa nhỏ dường như chơi xấu, còn lập tức sẽ khóc, hẳn không có cách nào khác không nóng nảy.”Nhược Thủy, có phải hay không phát sinh chuyện gì ?”

“Không có, cái gì đều không có. Ứng Trường Không, ta nghĩ ngươi, ta nghĩ gặp ngươi, hiện tại đã nghĩ!” Hạnh Nhược Thủy mân môi, rốt cục điều nước mắt. Nàng đánh đấm lòng chán ghét chính hẳn một bộ dáng, nhưng là nhịn không được, giống như trong thân thể mỗi cái này nọ hỏng rồi, nàng không có cách nào khác không chế chính mình.

Ứng Trường Không nghe kia mang khóc thanh âm, cảm thấy chính mình tâm bị cái gì vậy nắm bắt dường như khó chịu.”Nhược Thủy, đợi lát nữa hai ngày ta trở về gia, được không? Ngươi nếu không nghĩ một người ở nhà, ngươi đi Đàm Bội Thi trong nhà được không?”

“Không tốt! Ta sẽ nhìn đến ngươi! Ta đi tìm ngươi, được không? Ta hiện tại phải đi tìm ngươi!” Hạnh Nhược Thủy phát động xe, thật sự tính đi bộ đội.

Ứng Trường Không vốn đang tưởng khuyên nàng, đột nhiên sẽ không suy nghĩ.”VẬY NGƯỜI LÁI XE ĐẾN LẦN TRƯỚC TA DỪNG XE ĐỊA PHƯƠNG, NHỚ RÕ SAO?”

“Àn, ta nhớ rõ.” Nghe được hẳn đáp ứng, Hạnh Nhược Thủy cảm xúc liền ổn định.

“VẬY NGƯỜI CẨN THẬN LÁI XE, PHẢI CHÚ Ý AN TOÀN. TA NGAY TẠI CÁI KIA ĐỊA PHƯƠNG CHỜ NGƯỜI, BIẾT KHÔNG?”

Hạnh Nhược Thủy hấp hấp cái mũi, nở nụ cười.”Àn. Ta đã biết. Ta đây trước gác điện thoại, ta lái xe đâu.”

“Hảo.”

Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại, lái xe từ hướng một khác điều nói chạy như bay mà đi. Tâm tình không hề là lúc trước hạ, mà lập tức trở nên nhảy nhót đứng lên. Từ nơi này đi

hắn nói cái kia địa phương muốn hơn hai giờ, không ngắn khoảng cách cùng thời gian, nhưng là không ảnh hưởng tâm tình của nàng.

Cái kia lộ dù sao cũng là thông hướng ngoại ô, hoặc là có thể nói là thâm sơn, cho nên nhân hòa xe đều là cực nhỏ. Bắt đầu thời điểm còn có thể nhìn đến ven đường ngẫu nhiên nhất hộ người ta, đến sau lại chỉ còn lại có rừng cây. Cây cối cao lớn, phong gào thét, trong rừng phát ra đáng sợ thanh âm. Cây cối ở mặt đường thượng hình chiếu ra các loại kỳ quái hình dạng, đặc biệt dọa người.

Hạnh Nhược Thủy chuyên chú nhìn phía trước, nghĩ rất nhanh có thể nhìn thấy Ứng Trường Không, trong lòng nên cái gì còn không sợ. Nàng thậm chí chính mình đều không có phát hiện, trên mặt tươi cười theo gác điện thoại kia một khắc khởi vốn không có dừng lại quá.

Làm xe đột nhiên gian tại chỗ không thể động, thử vài lần cũng chưa dùng khi, Hạnh Nhược Thủy có chút mộng. Nàng xuống xe đi nhìn trái nhìn phải, nhưng là nàng hội lái xe, lại hoàn toàn không hiểu sửa xe. Xe thả neo.

Còn có nửa nhiều giờ lộ trình, nói cách khác mấy chục km khoảng cách, nàng tổng không thể đi qua đi? Cho dù nàng chịu đi, nhưng là này trên đường lại không có đường đăng, tuy rằng miễn cưỡng có thể thấy rõ ràng, nhưng Phi thường bất lợi. Bất quá, tại dã sơn căn cứ đợi nửa năm, Hạnh Nhược Thủy đã muốn xem như rèn luyện đi ra, tuy rằng đen tuyền, nhưng cũng không phải thập phần sợ hãi.

Xuất ra di động, tưởng cấp Ứng Trường Không gọi điện thoại. Khả vừa mới vừa bắt dây số, còn không có chuyển được liền chặt đứt. Di động không điện! Trí năng di động pin cũng có thể chống đỡ một ngày, hộ khách hôm nay đánh vài mở điện nói cấp nàng, pin đã sớm hao xong rồi.

Ốc lậu thiên phùng vũ!

Nàng ngồi ở trong xe đợi một hồi, đột nhiên cắn răng một cái, đem dao găm lấy thượng, mở ra đèn xe khóa lên xe từ. Nàng quyết định, nàng dùng chạy.

Đem dao găm dừng hạo, nàng nhanh chân ở trong đêm tối bôn chạy. Giờ khắc này, nàng chỉ may mắn chính mình mặc vải bạt hời!

Bắt cóc sau, thân thể của hần không có thể khôi phục đến phía trước trạng thái. Cổ Tranh cấp nàng tiêm vào cái kia được tề tuy rằng nói di chứng không lợi hại, nhưng đối thân thể khẳng định là có thương tổn , cần tĩnh dưỡng mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Cho nên chạy đại khái có nửa giờ, nàng đã muốn cảm giác được thực cố hết sức . Phế lý hỏa lạt lạt , giống như muốn bốc cháy lên đường như. Cái mũi thở ra đến khí đều như là nóng hơi nước, yết hầu cũng làm khát lợi hại.

Nghe tới motor thanh âm vang lên, Hạnh Nhược Thủy vội vàng hướng ven đường thiểm, tránh ở không dễ bị phát hiện địa phương.

Chỉ chớp lát, một chiếc xe chạy vội mà đến. Nhưng là chờ xe theo bên người gào thét trôi qua, Hạnh Nhược Thủy mới ngạc nhiên phát hiện, trên xe nhân có chút quen thuộc. Đó là Ứng Trường Không!

Nàng điên rồi dường như đuổi theo xe kêu, nhưng là xe khai bay nhanh, nàng lại lợi hại cũng đuổi không kịp, càng dừng nói nàng hiện tại đã muốn mệt mỏi. Nàng đuổi theo một hồi, xe sớm đã quẹo vào không có bóng dáng.

Hạnh Nhược Thủy dừng lại, tại chỗ ngồi xổm xuống. Phế lý hỏa lạt lạt cảm giác, còn có trong lòng ủy khuất, làm cho nàng nhịn không được đỏ hốc mắt. Nàng bả đầu chôn ở song chướng trong lúc đó, dùng sức hít sâu.

Sau đó, nàng lại nghe đến motor thanh âm. Vội vàng khiêu đứng lên, bởi vì nàng nghe ra đến xe là từ dặm phương hướng tới được.

Chỉ chớp lát, liền nhìn đến xe chạy như bay mà đến, đèn xe chiếu vào thân thể của nàng thượng. Sau đó xe cút một tiếng, ở bên người nàng ngừng lại. Trên xe nhân nhảy xuống, giống báo tử giống nhau đánh về phía nàng, đem nàng gút gao ôm vào trong ngực.

“Bảo bối nhi, người làm ta sợ muốn chết!” Ứng Trường Không gút gao đem nàng đặt tại trong lòng, muốn nàng nhu nát dung ở thân thể của chính mình lý.

Hạnh Nhược Thủy hô hấp hần độc hữu hương vị, còn hỗn tạp hần vị, rốt cục rốt nước mắt. Gút gao ôm hần thất lưng, ở hần trước ngực dùng sức cọ.

Ứng Trường Không một tay lấy nàng ôm lấy đến, phóng tới phó điều khiển tóa, sau đó phát động xe. Xe mở một hồi, mới quay đầu đi hỏi nàng.”Xe ra vấn đề ? Di động như thế nào cũng tắt điện thoại?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần ngây ngô cười.”Xe thả neo , ta cũng không biết sao lại thế này. Di động không điện, tắt điện thoại.”

Ứng Trường Không nhìn nàng ngốc hồ hồ tươi cười, chính trái tim mềm mại như miên.”Trở về cho người lại mua một cái di động, tối từ xưa cái loại này, pin có thể sử dụng một tuần.”

“Hạo.” Hạnh Nhược Thủy cười hớ hớ , dù sao hần hiện tại nói cái gì, nàng đều đáp ứng.

Ứng Trường Không vươn một bàn tay đến, sờ sờ của nàng mắt.

Hạnh Nhược Thủy đã bắt tay hần, ở hần lòng bàn tay lý cọ a cọ a. Đây động tác cùng cái tiểu miêu tiểu cẩu dường như, đem hần cũng làm cho tức cười.

Không bao lâu, xe liền ngừng lại, đã muốn đến kia phiến cánh rừng . Ứng Trường Không xe chạy đến cố định vị trí, dùng lực sắc ngụy trang cái hạo.

Hạnh Nhược Thủy đứng ở một bên, nhìn hần cái tốt lắm xe, sau đó đi tới ôm một cái nàng. Hồi ôm hần thất lưng, nàng một bên ở hần trong lòng cọ , vừa nói:”Ứng Trường Không, ta nghĩ người .”

Ứng Trường Không nhìn nàng, luôn luôn thâm thúy con người càng thêm thâm thúy không thấy để. Cúi đầu, hôn hôn cái trán của nàng, có mồ hôi hương vị. Sau đó buông ra nàng, hơi hơi ngồi xổm xuống thân thể.”Đến a, lão công lưng người.”

Hạnh Nhược Thủy gì cũng không nói, ngoan ngoãn hướng hấn trên lưng nhất nằm úp sấp. Hấn hơi hơi dùng một chút lực, liền đem nàng lưng đi lên, hướng cánh rừng càng sâu chỗ đi đến.”Người như vậy tử chạy đến tiếp ta, có phải hay không trái với kỷ luật ? Có thể hay không ai phê?”

Nàng vừa rồi nhất thời tùy hứng, chỉ lo tâm tình của mình, quên lo lắng tình huống của hấn . Nàng trước kia không như vậy , chính mình cũng không biết làm sao vậy. Có vài thứ nàng đều hoài nghi, đây là không phải tiêm vào cái kia này nọ di chứng chi nhất?

“Người hiện tại mới nghĩ vậy cái, không phải quá muộn sao?” Ứng Trường Không khẽ cười, trong giọng nói cũng không có quái trách ý tứ.

Hạnh Nhược Thủy đem cầm các ở hấn trên đầu vai, theo hấn đi đường dựng lên phục động .”Thực xin lỗi, ta rất không ngoan . Ta cũng không biết làm sao vậy, gần nhất đặc biệt tưởng nhớ người. Ta đã nghĩ nhìn đến người, nếu không trong lòng ta khó chịu.”

Ứng Trường Không cảm thấy chính mình đều phải hóa thành thủy , không cách nào hình dung cảm giác. Hấn xoay quá đi, tìm kiếm của nàng môi.

Hạnh Nhược Thủy đem đầu đi phía trước đưa một chút, thân hấn một chút.”Người là không phải mất hứng ? Ta lần sau sẽ không như vậy .”

“Ta không không hề cao hứng, ta thật cao hứng người nghĩ như vậy ta.” Thê tử đối hấn cảm tình càng ngày càng thâm , không phải thực đáng giá cao hứng sao?”Hơn nữa ta ngày đó với người nói qua, người ngẫu nhiên có thể bốc đồng. Nhưng là điều kiện tiên quyết là muốn chú ý an toàn, không thể thương tổn chính mình, biết không?”

Hạnh Nhược Thủy ở hấn trên vai gật gật đầu.”Ân.”

Ứng Trường Không theo trên người xuất ra này nọ đến, đưa cho nàng.”Chưa ăn cơm chiều đói bụng lắm đi? Ăn trước điểm này nọ điểm nhất điểm, đến ta làm cho người mặt ăn.”

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận đến vừa thấy, lại một cây chocolate, hai căn chân giò hun khói trắng. Nàng dùng răng nanh cắn đi chân giò hun khói trắng đóng gói, cắn một ngụm, lại nuốt thân đến miệng hấn bên.

“Ta ăn cơm xong , người ăn đi.”

“Ăn một ngụm thôi.” Nàng làm nũng, thanh âm mềm .

Ứng Trường Không liền cắn nhất cái miệng nhỏ.

Hai người đi ở ban đêm thâm sơn lý, đen tuyền , kia thần nhiên ánh trăng đều chiếu xạ không dưới đến. Trong rừng phong gào thét, nghe làm cho người ta Mao cốt từng nhiên.

Hạnh Nhược Thủy lại một chút cảm giác cũng không có, bởi vì hấn ngay tại bên người, lại hung mãnh gì đó cũng so ra kém này một phen làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật lợi nhận. Ban đêm ngọn núi độ ẩm rất thấp, nhưng là của nàng bụng dán nàng dày rộng lưng, nóng rực nhiệt độ cơ thể truyền lại đến trên người nàng đến, ẩm hoà thuận vui vẻ .

Ứng Trường Không bộ pháp phi thường ổn, thật giống như đi ở hoạn lộ thành thang thượng. Đây giai đoạn hấn không biết đi rồi bao nhiêu lần, ngay cả làm sao có điểm hố nhỏ oa hấn đều rành mạch.

Trên đường, Hạnh Nhược Thủy vài lần hỏi hấn:”Có mệt hay không? Người phóng ta xuống dưới đi?”

Hấn nói:”Liền người điểm ấy tiểu sức nặng, còn không có của ta lưng túi trọng.”

Hạnh Nhược Thủy ngay tại hấn trên đầu vai ngây ngô cười, trong suốt tiếng cười ở núi rừng lý quanh quẩn.

Ứng Trường Không đi được so với bình thường chậm hơn, cho nên dùng gần gấp hai thời gian mới đến bộ đội. Mãi cho đến cửa, Ứng Trường Không mới đem nàng buông đến.

Rơi xuống đất thời điểm, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình cũng không hội đi đường . Nhìn thủ vệ binh lính, nàng mới đột nhiên cảm thấy, chính mình thật sự rất tùy hứng !

“Đi thôi.”

Thời gian đã muốn không còn sớm , nhưng còn có người ở huấn luyện.

Hạnh Nhược Thủy dán Ứng Trường Không đi, trong lòng nói không nên lời cảm giác.

Rất nhanh đến hần ký túc xá, Hạnh Nhược Thủy bị đẩy mạnh phòng tắm.”Đi tắm rửa một cái, ta làm cho người mặt ăn.” Nói xong, hôn nàng một ngụm.

Bộ đội là không có bồn tắm lớn loại này này nọ , Hạnh Nhược Thủy vọt một cái tắm đi ra, một bên sát tóc, một bên dựa phòng bếp môn nhìn hần làm mặt. Nhìn một hồi, cũng không lau tóc , chạy tới ôm hần thắt lưng, mặt ở hần trên lưng một chút cọ.

Rất nhanh, nóng hằm hập trứng gà mặt liền khởi oa . Còn tại mặt trên gắn rau thơm, thơm ngào ngạt .

“Đi ra ngoài ngồi xong.”

Hạnh Nhược Thủy thế này mới buông ra thủ, ngoan ngoãn ở cái bàn giữ ngồi xong, chờ hần đem mặt bưng lên. Lão đại một chén mặt, hiển nhiên hần cũng đói bụng.

Một người một đôi chiếc đĩa, cộng ăn một chén mặt. Vừa ăn, một bên nhìn đối phương ngây ngô cười. Nhất là Hạnh Nhược Thủy, giống như nhỏ vài tuổi dường như.

Ứng Trường Không nhìn nàng, cũng hiểu được rất kỳ quái, bắt quá cái gì cũng chưa nói.

Ăn qua mặt, Ứng Trường Không ôm nàng xem một hồi tivi, liền đi vào tắm rửa .

Hạnh Nhược Thủy mở ra văn đương, bắt đầu viết này nọ. Hần tắm rửa là cực nhanh , nàng còn không có viết bao nhiêu, hần liền đi

ra . Nàng ngoan ngoãn đóng máy tính, leo lên giường oa tiến hần trong lòng. Viết tiểu thuyết tuy rằng trọng yếu, nhưng hần quan trọng nhất.

Ứng Trường Không ôm nàng, bàn tay to vỗ về của nàng phát, nhìn nàng giống một cái mèo con dường như, dày oa ở chính mình trong lòng. Hơi hơi híp mắt, thực hưởng thụ biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy không nghĩ nói chuyện, liền như vậy ghé vào hần trong lòng, cũng không nhúc nhích . Tay hần vuốt ve nàng thực thoải mái, có chút huân huân buồn ngủ .

“Mệt nhọc?” Ứng Trường Không xem nàng ánh mắt mị thượng lại mở, rõ ràng là vậy được chống đỡ không được . Kia đáng yêu bộ dáng, làm cho hần nhìn không được cúi đầu nở nụ cười.

Hạnh Nhược Thủy cố gắng mở to mắt, nhìn hần.”Cười cái gì?”

Ứng Trường Không không có trả lời, mà là cúi đầu che lại nàng môi, xoay người đem nàng đặt ở dưới thân. Đã muốn đã lâu không có đem nàng ôm vào trong ngực , ngay cả biết nàng đã muốn mệt chết đi , vẫn là nhìn không được thân thiết một phen.

Hần chỉ cần một lần, chờ phóng xuất ra đến, nàng lập tức liền đã ngủ. Điềm tĩnh khuôn mặt, khóe miệng hơi hơi thượng kiều, làm cho hần hoàn toàn luyện tiết đi quấy rầy của nàng mộng đẹp. Vài cái hít sâu, áp chế có thể hoàn toàn thư giải **, ôm hần điều chỉnh tốt tư thế, đang chìm vào mộng đẹp.

Nửa đêm lý còn muốn làm đánh bắt ngờ , nhưng Hạnh Nhược Thủy ngủ an tâm, chính là cau mày lẩm bẩm một tiếng, lại nặng nề ngủ.

Ứng Trường Không đem gối đầu nhét vào nàng trong lòng, làm cho nàng ôm. Sau đó khiêu cửa sổ xuống, biến mất ở trong đêm tối.

Hạnh Nhược Thủy vừa cảm giác ngủ thẳng ký hiệu vang mới từ từ tỉnh lại. Nàng mơ mơ màng màng trợn mắt, nhìn đến hần nhanh chóng mặc quần áo.”Lão công.” Nàng mềm kêu, có chút giọng mũi, mười phần làm nũng hương vị.

Ứng Trường Không xoay người hôn thân cái trán của nàng.”Ta đi huấn luyện , người tiếp tục ngủ đi. Chờ ta trở lại , mang người đi ăn bữa sáng, ăn?”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy nhìn hần nhảy ra cửa sổ, lại nhắm mắt lại, chỉ chốc lát liền đang ngủ, còn ngủ rất trầm.

Bất quá lâu dài hình thành thói quen, nàng cũng không có ngủ thẳng đã khuya. Ứng Trường Không trở về tiên, nàng liền đi lên. Rất lớn thân một cái lưỡi thắt lưng, chỉ cảm thấy vừa cảm giác tỉnh lại, cả vật thể thư sướng. Tựa vào đầu giường, ôm chần kinh ngạc nhìn chăm chăm thượng mỡ cái không thấu đáo thể điểm xem.

Ứng Trường Không vào thời điểm, nhìn đến chính là nàng ngốc hồ hồ bộ dáng. Hắn sủng nịch cười, khê lắc đầu.”Tỉnh?”

Hạnh Nhược Thủy thể này mới phục hồi tinh thần lại, một chút theo trên giường nhảy xuống, bị hắn tiếp được ôm vào trong ngực.”Người đã về rồi! Ân, một thân hân vị nhân, bất quá của ta thích!” Nói xong, ha ha cười.

Ứng Trường Không yêu thương hôn trụ của nàng môi, thẳng đến nàng thở hồng hộc mới buông ra.”Đi rửa mặt đánh răng đi, ta mang người đi ăn bữa sáng.”

Hạnh Nhược Thủy ở hắn trên người cọ cọ, liền ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt đi. Sôi nổi , giống con thỏ nhỏ.

Ứng Trường Không bái điệu ô uế quần áo, cũng đi theo nàng phía sau vào phòng tắm.

Hạnh Nhược Thủy xoát nha đầu, nhìn đến hắn trơn tiến vào, mở to mắt to, hàm hàm hồ hồ ha:”Lưu manh!”

Ứng Trường Không cố ý đi nháo nàng, thủ ở trên người nàng nơi này chạm vào một chút nơi đó sờ một phen.

Hạnh Nhược Thủy phun điệu miệng phao phao, phác lại đây liền đuổi theo hắn đánh.

Ứng Trường Không đem nàng đặt tại trong lòng hung hăng thân, thiếu chút nữa lau súng phát hỏa. Gắt gao kiềm chế trong lòng nhích tới nhích lui tiểu thân mình, càng không ngừng hít sâu.”Bảo bối nhi ngoan, đừng nhúc nhích.”

Đãi trong cơ thể xôn xao thối lui, hắn vội vàng buông ra nàng, ngoan ngoãn tắm rửa, không dám la lối nữa nàng, nếu không khó chịu hay là hắn huynh đệ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn mỡ cái địa phương, một bên rửa mặt một bên vui sướng khi người gặp họa cười.

Ứng Trường Không tức giận đến dè lại nàng hung hăng thân, sau đó hung hăng nói:”Buổi tối có người hảo xem !”

Hạnh Nhược Thủy né tránh , đãi đến cơ hội, hi hi ha ha cười chạy. Trở lại trong phòng, đi vào phía trước cửa sổ, nhìn bộ đội phong cảnh, cảm thấy ngày thật đẹp hảo!

Ứng Trường Không tắm rửa đi ra, liền nhìn đến kiều thê mặc hắn đại t tuất, đứng ở cửa sổ trúng gió. Hắn từ phía sau ôm lấy nàng, đem nàng hơi lạnh thân thể nhét vào trong lòng.”Cũng không biết lạnh.”

“Tâm lý của ta nhiệt tình như lửa a.” Hạnh Nhược Thủy ở hắn trong lòng quay đầu lại đi, nhìn hắn hì hì ngây ngô cười.

Ứng Trường Không thân của nàng môi, hơi hơi một điều mi.”Ta như thế nào cảm thấy, người cùng trước kia không giống với . Người nên sẽ không là giả đi? Không được, ta phải xác nhận một chút!”

Nói xong, bàn tay to ở trên mặt hắn trên người nơi xoa bóp, như là thật sự nhìn xem có phải hay không người nào nhân chính dung giả mạo .

“Oa ha ha.....” Hạnh Nhược Thủy bị tay hắn biến thành ngứa , ở hắn trong lòng xoay đến xoay đi, cười đến cả người đều ngứa . Ôi ôi cầu xin tha thứ, nước mắt đều toát ra đến đây.

Ứng Trường Không đậu nàng một hồi, dừng lại, thân thủ thay nàng mặt nước mát.”Đi thôi, ta mang người đi ăn cái gì. Thay quần áo đi.”

Hạnh Nhược Thủy không mang khác quần áo đến, đành phải xuất ra ngày hôm qua kia kiện quần áo lại mặc vào. Nhưng ngọn núi buổi sáng cùng buổi tối đều có vẻ lạnh, đành phải lại bị buộc mặc vào nhất kiện Ứng Trường Không áo khoác. Mặc dù có chút chằng ra cái gì cả , nhưng độ ấm so với phong độ trọng yếu.

Ở bộ đội lý, mặc kệ khi nào thì có nữ nhân xuất hiện, kia đều đã khiến ột mảnh xôn xao. Giống Hạnh Nhược Thủy như vậy bộ dạng đẹp mặt cười đến ôn nhu nữ nhân, liền càng sâu.

Ứng Trường Không ứng mầu trùng, hung ba ba uống:”Đây là các người tẩu tử, khởi cái gì đồ đầu!”

Này binh cũng không để ý, hi hi ha ha ăn bữa sáng, nhìn ra được đến bình thường bị mắng thói quen .

Hạnh Nhược Thủy bị nhiều như vậy nóng rực tầm mắt nhìn, rốt cuộc không quá tự tại. Cúi đầu, chuyên chú ăn bữa sáng. Ngẫu nhiên, ngẩng đầu đối hân cười cười, sẽ gặp đưa tới một tiếng thanh khẩu tiếu.

Hạnh Nhược Thủy ở nhà ăn bữa sáng là phi thường nhàn nhã , nhưng là ở trong này muốn “Nhập gia tùy tục”, cho nên cũng rất nhanh liền giải quyết .

Trở lại ký túc xá, Ứng Trường Không lôi kéo nàng thân thiết một hồi, nói:”Người một người ở trong này đợi, được không? Nếu không, ta xin phép cùng người?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta ở trong này viết tiểu thuyết, người đi việc của người đi. Người buổi tối hội trở về sao?”

“Hội.” Ứng Trường Không cười vuốt ve của nàng mặt, thích nàng thủy nhuận con người.”Ta cùng nhân viên cần vụ nói một tiếng, người nếu cảm thấy buồn, có thể cho hân mang người chung quanh đi một chút, giữa trưa hân cũng sẽ cho người đánh cơm trở về .”

“Hảo!” Hạnh Nhược Thủy thân thủ ôm lấy hân thắt lưng, ngửa đầu nhìn hân, cười đến thực yêu kiều.”Ta chỉ phải biết rằng người buổi tối hội trở về, ta sẽ không cảm thấy thời gian rất khó khăn. Ta viết viết này nọ, ngủ cái ngủ trưa, đứng lên lại viết một hồi, người không phải đã trở lại?”

“Àn.” Ứng Trường Không không bao nhiêu thời gian, cho nên lại cùng nàng cọ xát một hồi, liền khiêu cửa sổ chạy.

Hạnh Nhược Thủy ở phía trước cửa sổ, nhìn hân một hồi liền biến mất ở tầm nhìn lý, trong lòng cũng là an bình . Bởi vì nàng biết, buổi tối hân sẽ trở lại .

Xoay người trước xuất ra di động cấp Hạ Mặc gọi điện thoại, nói cho hân này hai ngày chính mình đều có sự, không đến công ty.

Hạ Mặc tại kia đoan cười nói:”Nếu tỷ, người thực không lo lắng ta quyền tiền lẫn trốn a.”

“Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người thôi.” Hạnh Nhược Thủy cười tùm tùm trả lời, lại cùng hân nói hai câu mới gác điện thoại. Cuối cùng một câu, Hạ Mặc lại đề cuối năm thưởng , chọc nàng đỏ khóc đỏ cười.

Treo điện thoại, mở ra máy tính, trước nhất nhất hồi phục nhấn lại. Đây là Hạnh Nhược Thủy viết tiểu thuyết lớn nhất lạc thú, nàng thích cùng độc giả trao đổi, thích không ai có thể cùng chính mình tình cảm cộng minh, cho nên mỗi một điều nhấn lại nàng đều nhận thức còn thật sự thực sự hồi phục, cho dù là mắng nàng viết không tốt .

Hạnh Nhược Thủy không biết người khác trách ở nhà là cái gì cảm thụ, đối nàng mà nói, chỉ cần tâm tình hảo, mỗi ngày đối với máy tính nàng cũng hiểu được rất tốt . Tự hồi tình tiết, viết viết, sửa chữa, nháy mắt một cái buổi sáng liền trôi qua.

Nhân viên cần vụ đúng giờ xao vang môn, cấp nàng đưa tới cơm trưa.

“Cảm ơn người!”

“Tẩu tử không cần khách khí!”

Ăn qua cơm trưa, Hạnh Nhược Thủy đi xuống lầu đi một chút nhân tiện tiêu hóa tiêu hóa. Ở dưới lầu, Hạnh Nhược Thủy gặp một cái nhận thức nhân, đại đội trưởng lão bà.

“Tẩu tử.” Hạnh Nhược Thủy cười cùng nàng chào hỏi. Lần trước nháo động phòng là nàng đi ra giải vây, cho nên Hạnh Nhược Thủy đối nàng cảm giác cũng không tệ lắm . Ứng Trường Không cũng nói qua, một nữ nhân khăng tỳ quân hơn nữa ngày đại, kia đều là hảo nữ nhân.

Đại đội trưởng lão bà kêu Thái Nhã Cầm, là cái phương bắc nữ nhân, thực hào sảng. Vừa thấy nhân liền cười, đặc biệt thân thiết.”Nhược Thủy a, khi nào thì tới được?”

“Đêm qua.” Hạnh Nhược Thủy thực thích nàng, hoặc là nói, nàng liền thích hào phóng không nhân nhân.

“Kia lúc này nhiều đãi vài ngày, cũng tốt cùng tẩu tử làm bạn. Đúng rồi, ăn cơm trưa sao? Ta này cơm đều nấu tốt lắm, đang muốn xào rau đậu, cùng nhau ăn cơm trưa đi?” Nói xong, lôi kéo Nhược Thủy cánh tay sẽ hướng trong nhà đi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng nói:”Tẩu tử, ta đều ăn qua . Lần sau, lần sau nhất định đi ném thử tẩu tử tay nghề.”

“Đừng lần sau , liền hôm nay. Ta còn nhịn nhất oa ngô xương cốt canh, người muốn ăn quá ngọt cơm , phải đi uống bát canh. Nhìn người gầy , sẽ ăn nhiều bổ nhất bổ.” Nói xong, đám đem Hạnh Nhược Thủy cấp kéo vào môn đi.

Hạnh Nhược Thủy cũng không hảo phát của nàng hảo ý, đành phải đợi xuống dưới.

Đại đội trưởng còn không có trở về, đứa nhỏ đi học giữa trưa cũng không về nhà, cho nên tạm thời chỉ có bọn họ hai người.

Thái Nhã Cầm ở tại phòng bếp việc hồ, đồ ăn đều chuẩn bị tốt , chỉ kém hạ oa sao.

Hạnh Nhược Thủy cũng giúp không được việc, đành phải ở phòng bếp cửa nhìn nàng việc hồ.”Tẩu tử, ta xem người này tư thế, giống như đã

u bếp a.”

Thái Nhã Cầm nhìn nàng cười.”Hắc, ta này tính cái gì đầu bếp a. Ta đã sớm nghe nói , Nhược Thủy người làm đồ ăn kia mới trăm trò khen ngợi ăn. Kia giúp tiểu tử trở về cũng không biết nhắc tới bao lâu, nếu không không thời gian, bọn họ sớm lui nhà các người đi cợ cơm .”

“Đó là bọn họ khoa trương . Ta nghe Trường Không nói, bọn họ tham gia quân ngũ , chỉ cần có thể ăn liền cảm thấy ăn ngon.” Ứng Trường Không nguyên nói kỳ thật là, tham gia quân ngũ đều cùng trư giống nhau hảo dưỡng, cấp cái gì đều ăn hương, chỉ cần có thể ăn.

Thái Nhã Cầm ha ha cười.”Lời này cũng không giả. Bọn họ những người này a, đều tốt lắm dưỡng. Dù sao người làm cái gì, bọn họ đều ăn thật sự hương, làm cho làm nhân nhìn liền thỏa mãn .”

Cuối cùng một cái đồ ăn hạ oa, đại đội trưởng liền đứng giờ vào cửa đến đây.

“A, tiểu hạnh tới rồi.” Đại đội trưởng kêu cao ngạc. Đối với này làm cho hắn tốt nhất bình lâm vào tam phiên bốn lần trái với kỷ luật nữ nhân, dùng cái không thỏa đáng từ kia kêu “Lại yêu vừa hận”. Này tuyệt đối là tốt nữ nhân, ôn nhu săn sóc thức đại thể, chính là đem hắn kia lẳng đầu bình mê thần hồn điên đảo, càng ngày càng làm càn .

“Đại đội trưởng.” Hạnh Nhược Thủy đối mặt nam tính, luôn câu thúc không biết tay chân hướng thể nào phóng nhân tình hướng thể nào xem. Huống chi trước mắt này nhân là nàng thượng phụ lãnh đạo, vậy càng thêm câu thúc . Nàng vẫn đều cảm thấy, chính mình không có trở thành khéo léo cái loại này nữ nhân tiềm chất.

Cao ngạc khoát tay.”Không cần khẩn trương, ta không ăn nhân .”

Nói là vui đùa nói, trên mặt biểu tình lại vẫn là nghiêm túc , cho nên Hạnh Nhược Thủy cũng không có bởi vì này nói mà trầm tĩnh lại. Có chút nhân trời sinh liền uy nghiêm, không có hay nói giỡn tiềm chất.

Hạnh Nhược Thủy cũng không biết như thế nào đáp lại hắn vui đùa, chính là đối hắn cười cười. Nếu không tẩu tử ở nhà, nàng chỉ sợ thật muốn chạy trốn chết. Đại đội trưởng tựa như của nàng thượng tướng công công, hé ra mặt khiến cho nhân kính nhi viễn chi. Cho nên nếu không phải Dương Tử Vân ở, Hạnh Nhược Thủy căn bản không dám cùng công công ở cùng cái trong không gian góc .

Kiên trì uống lên nhất chén nhỏ canh, lại đợi một hồi, Hạnh Nhược Thủy liền lấy có giấc ngủ trưa đi trở về.

Cao ngạc ngạc nhìn nàng chạy chậm đi ra ngoài, quay đầu hỏi thê tử.”Ta có như vậy đáng sợ sao?”

Thái Nhã Cầm bấu môi.”Nhìn người kia khuôn mặt, rõ ràng viết: Ta thực hung, cách ta xa một chút! Ta muốn là tiểu cô nương, cũng sớm chạy trốn rất xa.”

“Vậy người năm đó như thế nào không chạy?” Cao ngạc ôm kiều thê thất lưng, có chút vô lại bộ dáng.

Thái Nhã Cầm nghe hần, nói:”Ta làm sao là không chạy? Ta đó là chạy trốn đối với người mau, cho nên không chạy thoát!”

“Ta nghĩ đến người là cố ý chạy chậm một chút, chờ ta truy đầu.” Trên mặt thực vô lại tươi cười, làm sao còn có vừa rồi uy nghiêm dọa người.

Hạnh Nhược Thủy nếu gặp qua hần này một mặt, phỏng chừng sẽ không hội sợ hãi. Đại đội trưởng cùng của nàng thượng tá, đó là cùng loại hình nhân.

Hạnh Nhược Thủy trở lại ký túc xá, bởi vì ăn canh, bụng còn chướng, chỉ cần lại gõ cửa một hồi bàn phím. Đái bụng tiêu đi xuống, thế này mới thay đổi quần áo leo lên giường đi ngủ thấy.

Có lẽ là chăn thượng có quen thuộc làm cho nàng an tâm hương vị, Hạnh Nhược Thủy này vừa cảm giác ngủ thiên hôn địa ám. Mãi cho đến Ứng Trường Không đã trở lại, mới đem nàng nháo tỉnh.

Bị quấy rầy mộng đẹp, Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nhú mồm, ưm một tiếng chậm rãi mở to mắt. Thần trí còn không có hoàn toàn hấp lại, tầm mắt rõ ràng là mê mang. Một lát sau, mới định ở hần trên mặt, lập tức tràn ra tươi cười.”Người đã trở lại.”

Tay hần chính vuốt ve của nàng mặt, nàng đã bắt trụ tay hần, ở hần lòng bàn tay lý cọ.

“Ngủ ngon sao?” Ứng Trường Không xem nàng giống cái mèo con dường như, nhin không được nở nụ cười. Nếu không còn không có tắm rửa, chỉ rửa tay, nàng còn muốn ôm một cái nàng.

Hạnh Nhược Thủy yêu kiều cười.”Hảo, người nếu không âm ỹ ta, ta có thể vừa cảm giác ngủ thẳng ngày mai.”

“Trước đứng lên, ăn cơm ngủ tiếp. Ta đi trước tắm rửa.” Ngón tay cái vuốt ve của nàng môi, không tha thu hồi đến, đi phòng tắm tắm rửa.

Hạnh Nhược Thủy theo trên giường ngồi xuống, dựa vào đầu giường sững sờ. Cả người toàn thân lộ ra một cổ lười hương vị, áp cần không nghĩ động. Thẳng đến hần tắm rửa đi ra, nàng còn kinh ngạc giống linh hồn xuất khiếu dường như.

“Tưởng cái gì đầu?” Ứng Trường Không ở bên giường ngồi xuống, một tay lấy nàng ôm đến trên đùi.”Còn không có tỉnh lại?”

Hạnh Nhược Thủy mặt ở hần bên gáy cọ cọ.”Không nghĩ động. Chúng ta không đi căn tin ăn cơm, người cho ta làm mặt được không? Được không thôi?”

Ứng Trường Không đối của nàng làm nũng cho tới bây giờ đều là không có cách, tự nhiên không có cự tuyệt khả năng.”Ta làm cho nhân viên cần vụ đánh cơm trở về, lại cho người làm một chén mặt, người thích ăn cơm ăn mặt đều được.”

“Hảo! Ha ha.....” Hạnh Nhược Thủy phàn hần, ha ha ngây ngô cười. Không biết vì sao, nhìn đến hần đã nghĩ làm nũng.

Ứng Trường Không kêu nhân viên cần vụ đi mua cơm, chính mình tiến phòng bếp nấu mặt đi.

Hạnh Nhược Thủy ở trên giường lại một hồi, đứng lên cọ tiến phòng bếp, ôm hần thất lưng cả người lại ở hần trên người. Khó trách trước kia nàng nấu cơm thời điểm, hần thích nhất từ phía sau ôm nàng làm âm ỹ, nguyên lai loại cảm giác này tốt như vậy đầu.

Ứng Trường Không vội vàng trên tay động tác, không nói gì, nhưng khéo miệng vẫn là thượng kiều. Trước kia nàng thực ngoan, nhưng sẽ không giống như bây giờ rõ ràng làm cho hần cảm giác được nàng như vậy thâm ỷ lại. Tuy rằng tham gia quân ngũ mọi người thích thê tử có thể tự lập có thể chịu được cô độc, nhưng

từng cái nam nhân đều thích chính mình nữ nhân có thể ỷ lại chính mình, hắn cũng không ngoại lệ. Loại này bị hắn nàng ỷ lại cảm giác, nguyên lai tốt như vậy.

“Lão công?” Hạnh Nhược Thủy đô chu miệng, kêu hắn.

Ứng Trường Không quay đầu liếc nhìn nàng một cái, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy nháy mắt mấy cái. Giống con chó nhỏ dường như, ở hắn cánh tay thượng cọ cọ. “Ta ngày nào đó nếu thật sự biến thành đồ lười biếng, ngươi có thể hay không ghét bỏ ta nha?”

“Yên tâm đi, ngươi biến thành cái dạng gì, lão công ta đều thích!” Ứng Trường Không rất hiểu được, hắn Nhược Thủy vĩnh viễn cũng không khả năng biến thành để cho người khác chán ghét bộ dáng, điểm ấy hắn là tuyệt đối khẳng định. Nếu chính là đùa giỡn đùa giỡn tiểu tính tình tát làm nũng, kia đúng là hắn muốn nhìn đến.

Hạnh Nhược Thủy a miệng cười, giống cái đứa nhỏ dường như có chút đắc ý. Kia bộ dáng, trêu chọc Ứng Trường Không trong lòng ngứa. Không thể đem nàng “Ngay tại chỗ tử hình”, cũng thực tại hôn vài hạ.

Ứng Trường Không mặt khởi oa thời điểm, nhân viên cần vụ đã muốn đem cơm mua đã trở lại. Dem cơm buồng, nhân liền cười hớ hớ đi rồi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn cái kia cực đại cặp lồng cơm, thiếu chút nữa không cười ngắt trời, hướng về phía phòng bếp kêu: “Ứng Trường Không, ngươi bình thường hay dùng này cặp lồng cơm đánh cơm a?” Tuy rằng nàng vẫn đều biết nói hấn lượng cơm ăn đại, nhưng không như vậy cụ thể gì đó đến cân nhắc quá. Hiện tại vừa thấy, thực tại có chút kinh ngạc.

Ứng Trường Không vừa mới đem mặt mang sang đến, nhìn đến nàng ngạc nhiên bộ dáng, cười cười. “Ngẫu nhiên dùng. Nhưng là ngươi lão công lượng cơm ăn, ngươi còn không rõ ràng sao?”

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi. “Biết là biết, nhưng là này cặp lồng cơm thối trực quan, nhìn thối dọa người.” Kia đã muốn không thể xưng là cặp lồng cơm, mà hấn là kêu nồi cơm!

Ứng Trường Không khuynh thân thân hấn một chút, gấp nhất chiếc đĩa đồ ăn đưa đến miệng nàng biên. “Tốt lắm, ăn cơm đi, đói bụng lắm ta sẽ đau lòng.”

Hạnh Nhược Thủy đem đồ ăn hàm, ngồi ở ghế dựa lý, hoảng hai cái đùi, mười phần một cái đứa nhỏ bộ dáng. Ăn xong rồi, còn thân thủ chỉ vào đồ ăn. “Ta muốn ăn cái này.”

Ứng Trường Không cái gì cũng không nói, liền đem nàng làm đứa nhỏ uy. Hai người người một ngụm ta một ngụm, giải quyết bọn họ bữa tối.

Ăn xong rồi, Ứng Trường Không rửa chén khoái.

Hạnh Nhược Thủy ở tại phòng bếp vượt lưu viên bụng đi thông thả lại đây đi thông thả đi qua, chờ Ứng Trường Không tẩy tốt lắm bởi nàng đi xuống đi bộ. Ăn chống đỡ, hảo hảo mà vận động một chút.

“Ngươi đi thay quần áo, ta lập tức thì tốt rồi.”

Kết quả hai người còn không có xuất môn, còn có binh lính vội vã xông lên, cùng Ứng Trường Không báo cáo đã xảy ra chuyện.

Ứng Trường Không nghe xong, nhướng mày, ném trong tay khăn lau liền đi ra ngoài.

126. Chương 126: Thật Sự Làm Ba Ba

Hạnh Nhược Thủy vừa mặc quần áo, vội vàng chạy đến. “Trường Không, làm sao vậy?”

“Ra điểm sự tình, ngươi ở nhà chờ ta hoặc là ở dưới lầu đi một chút, ta đi khứ tựu trở về.” Nói xong xoay người bỏ chạy, Hạnh Nhược Thủy còn không có tới kịp nói chuyện.

Ngốc đứng một hồi, Hạnh Nhược Thủy liền đóng cửa đi xuống lầu.

Ở bộ đội lý, môn là từ đến không cần khóa lại . Cho nên chỉ cần đem cửa cấp tạo nên là đến nơi, không cần lục khóa, cũng sẽ không cần lấy cái chìa khóa cái gì, phương tiện thật sự.

Bởi vì ăn hơn, Hạnh Nhược Thủy chậm rì rì đi xuống đi, sợ điên lợi hại muốn nhỏ ra.

Đến dưới lầu, Hạnh Nhược Thủy chợt nghe đến người nhà khu mỗ cái phương hướng truyền đến xôn xao. Nàng đoán rằng, kia hẳn là Ứng Trường Không vội vàng xuất môn nguyên nhân. Vốn định hướng bên kia đi, mới vừa đi vài bước lại dừng lại, ở phụ cận chậm rãi xoay quanh chờ hắn trở về.

Đại khái qua có 20 phút tả hữu, Hạnh Nhược Thủy nhìn đến Thái Nhã Cầm còn có mặt khác hai người giúp đỡ một cái thật là chật vật nữ nhân xuất hiện . Bọn họ hướng cửa phương hướng đi, vừa vặn Hạnh Nhược Thủy chỗ vị trí cách cửa không xa. Sát bên người mà qua thời điểm, Hạnh Nhược Thủy nhìn đến cái kia chật vật nữ nhân, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời nhớ không nổi làm sao gặp qua.

Thái Nhã Cầm hướng nàng gật gật đầu, cái gì cũng không có nói.

Hạnh Nhược Thủy yên lặng nhìn bọn họ ly khai. Lại

một lát sau, Ứng Trường Không sẽ trở lại . Sắc mặt thật không tốt, hơn nữa có vừa mới phát quá dấu vết.”Phát sinh chuyện gì ?”

Ứng Trường Không không có trả lời, mà là hỏi nàng:”Còn muốn không cần lại đi đi, vẫn là hiện tại trở về?”

“Trở về đi.” Nàng đều đã muốn ở trong này đi rồi nửa giờ , vị lý cũng không khó chịu .

Ứng Trường Không liền lôi kéo tay nàng về tới ký túc xá, dọc theo đường đi cũng chưa hé răng. Thẳng đến vào cửa, buông ra tay nàng, ôm cổ nàng.

Hạnh Nhược Thủy có thể cảm giác được hắn cảm tình dao động, thân thủ nhẹ nhàng mà chụp hắn phía sau lưng. Xem ra, hẳn là hắn bình xảy ra chuyện gì. Nhưng này lý là người nhà khu, chẳng lẽ là gia sự?

Nàng cau mày tưởng, đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ lại đến vừa rồi cái kia nữ nhân ở nơi nào gặp qua . Là ngày đó ở Thúy Bình Phong thượng, cái kia yêu đương vụng trộm nữ nhân! Cũng chính là Trường Không bình — Hà Tĩnh Văn thê tử!

Nàng ở trong lòng thở dài một hơi, nói:”Ta vừa rồi nhìn đến vương thực mai .”

Ứng Trường Không buông ra nàng, sợ run một chút, mới đem nàng trong miệng cái kia tên cùng người chống lại hào. Lập tức, hắn trong ánh mắt hiện lên giết người quang mang.”Nàng dùng thái đao khảm Hà Tĩnh Văn.”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, một nữ nhân cư nhiên đối chính mình thượng phụ đao kiếm tướng hướng. Huống hồ bên ngoài là chính nàng, cũng không phải Hà Tĩnh Văn, như thế nào còn khảm nhân?

Nguyên lai, từ lần trước Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không nhìn thấy vương thực mai sau không lâu, Hà Tĩnh Văn ở một lần nhiệm vụ trung lập công lớn. Tuy rằng thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng, nhưng là cũng đổi lấy tục xưng “Thăng quan thêm tước”. Hắn lên tới chính ngay cả cấp, cũng liền phù hợp tùy quân điều kiện . Hắn lập tức xin tùy quân, vương thực mai liền như vậy đi tới bộ đội.

Chính là không dự đoán được, vương thực mai tính chết, thế nhưng còn cùng cái kia phanh phu có liên hệ. Hai người đang ở trên mạng tần số nhìn nói chuyện phiếm, hơn nữa là lo tán gẫu, vừa mới bị trở về Hà Tĩnh Văn chạm vào vừa vặn. Vì thế, còn có chuyện vừa rồi tình.

Hạnh Nhược Thủy đã biết sự tình chân tướng, cũng chỉ có ở trong lòng cảm thán. Nàng biết, của nàng thượng tá đau lòng hắn bình . Hắn bình ở trên chiến trường đầm máu chiến đấu hăng hái, lại muốn đổi mặt khuất nhục như vậy, là cá nhân liền chịu không nổi. Thượng tá luôn luôn đem mỗi một cái bình đều trở thành có thể hai lạc sắp đao huynh đệ, hắn hội kích động như vậy cũng không kỳ quái.

Nhưng đây là nhà của người khác vụ sự, nàng cũng không phương tiện phát biểu ý kiến. Còn nữa, nàng cũng không am hiểu đối chuyện như vậy cấp ra ý kiến, đơn giản nên cái gì cũng không nói. Nàng có thể làm chính là ôm một cái hắn.

“Người đi ngủ sớm một chút thấy, ta đi ra ngoài một chuyến.” Ứng Trường Không thân ái nàng, xoay người đi ra ngoài. Hắn cảm xúc sẽ bạo phát, cho nên phát tiết vừa thông suốt.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn biến mất ở cửa, sợ run một hồi, mở ra máy tính bắt đầu viết này nọ. Vừa mới chuyện đã xảy ra, lại bị nàng viết vào tiểu thuyết lý, viết lòng tràn đầy phần nộ cùng bi ai. Phần nộ một nữ nhân bất trung, bi ai hôn nhân thoát phá.

Chờ nàng viết xong, phát hiện đêm đã khuya. Đi cửa sổ cùng ngoài cửa nhìn lại xem, vẫn là không thấy được thương tá bóng dáng. Đóng máy tính ở trên giường đọc sách, bất tri bất giác phải dựa vào ở đầu giường đang ngủ.

Ứng Trường Không phát tiết vừa thông suốt trở về, liền nhìn đến vợ tựa vào đầu giường đang ngủ. Nhưng hắn vừa mới vào nhà, nàng liền tỉnh.

Hạnh Nhược Thủy mơ mơ màng màng xoa ánh mắt, bán híp mắt nhìn hắn.”Lão công, người đã về rồi.” Nhuyễn nhu thanh âm, làm cho người ta trong lòng mềm nhũn.

“Đánh thức người. Tiếp theo ngủ đi, ta đi tắm rửa một cái.”

“Àn.” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, nằm xuống đi. Bởi vì hắn ở, nàng cơ hồ là nhất nằm xuống liền đang ngủ.

Ứng Trường Không yên lặng ở bên giường nhìn nàng điềm tĩnh dung nhan, cảm thấy trong lòng kia cổ tảo bạo cảm xúc chậm rãi bình phục đi xuống. Thiên hạ này hảo nhiều nữ nhân đi, vì như vậy một cái kỹ năng bơi dương hoa không biết liêm sỉ nữ nhân tức giận không đáng.

Hắn lo lắng hạ thất lưng, nhẹ nhàng mà ở cửa nàng trên trán ấn tiếp theo hôn. Trên đời này, còn có giống hắn bảo bối giống nhau tốt đẹp nữ nhân. Cái kia ghê tởm nữ nhân dứt đi, Hà Tĩnh Văn còn có thể sẽ tìm một cái rất tốt! Bảo bối nhi này viên công không phải đều rất tốt sao? Khiến cho nàng cấp giới thiệu một cái tốt lắm!

Thật lâu sau sau, Ứng Trường Không mới tiến phòng tắm đi tẩy đi một thân mồ hôi.

Một lần nữa trở lại bên giường, khôi phục một thân nhẹ nhàng khoan khoái, hắn quyết đoán tiến vào ổ chăn lý, đem kiều thê ôm vào trong lòng. Nhược Thủy thích mặc hắn đại t tui, bởi vì vóc dáng kiều nhỏ, tui cập tất, cho nên hắn bình thường không mặc quần. Thon dài trơn bóng chân, liền như vậy dán hắn, khiêu chiến hắn điều khiển tự động lực. Bản không nghĩ quấy rầy của nàng mộng đẹp, nhưng cuối cùng vẫn là không nhịn xuống đem nàng hôn tỉnh, quần quít lấy nàng đến đây một hồi nghiêng trời lệch đất triển miên. Sau đó ôm nhau, đang nặng nề ngủ.

Hạnh Nhược Thủy vốn định lại đãi vài ngày, nhưng là ngày hôm sau buổi sáng liền nhận được Hạ Mặc điện thoại, thuyết khách hộ đến H thị đi điểm, phát hiện nhiều vấn đề, đã muốn ra bưu kiện trách cứ. Nàng lập tức mở ra hòm thư xem bưu kiện, quả nhiên thấy được hộ khách trách cứ bưu kiện.

Tự hỏi qua đi, Hạnh Nhược Thủy làm cho Hạ Mặc đính ngày mai buổi sáng vé máy bay, nàng muốn đích thân phi một chuyến H thị đi xem. Nếu thật là nhiều như vậy vấn đề, lập tức chỉnh sửa, nếu không toàn bộ hạng mục đều phải bị hủy.

Làm giáp phương, bọn họ là khách hàng, là Thượng Đế. Cho nên một cái hạng mục mặc kệ làm được thật tốt, chỉ cần trung gian ra một cái vấn đề lớn, bọn họ còn có khả năng toàn bộ phủ định, đây là thực đòi mạng.

Hạnh Nhược Thủy châm chước hồi phục bưu kiện, cũng chế định bước tiếp theo hành động kế hoạch. Lại cấp thành thị người phụ trách gọi điện thoại, còn thật sự hiểu biết tương quan vấn đề, đốc thúc hắn tiến hành chỉnh sửa. Đối với chính mình đem tự mình đến H thị kiểm tra chuyện tình, tắc che giấu.

Giữa trưa Ứng Trường Không cư nhiên đánh cơm đã trở lại.

Hạnh Nhược Thủy liền nói với hắn nổi lên chuyện này.

Ứng Trường Không ôm nàng, hỏi:”Có thể hay không quá mệt mỏi? Nếu không liền giao cho cái kia Hạ Mặc đến làm đi, hắn đi cũng là giống nhau.”

“Ta này lão bản cũng không thể buông tay mặc kệ a. Đây chính là cái đại hộ khách, ta còn là tự mình đi một chuyến đi, Hạ Mặc bên kia sự tình cũng không thiếu.” Hạnh Nhược Thủy ngửa đầu nhìn hắn, thân thủ sờ sờ hắn cảm, cảm thụ hắn hồ tra.

Ứng Trường Không cúi đầu nhìn nàng, cũng không có biện pháp, nàng có chính nàng ý tưởng.”VẬY NGƯỜI CHÍNH MÌNH CẦN THẬN MỘT CHÚT, TA LÀM CHO HIÊN VIÊN KÌ TÌM CÁ NHÂN CÙNG NGƯỜI CÙNG ĐI ĐI.”

Hạnh Nhược Thủy vốn định cự tuyệt, nhưng là nghĩ nghĩ, nếu như vậy có thể làm cho hắn yên tâm, có sao mà không làm. Dù sao nàng cũng không phải đi làm cái gì tư mật chuyện tình, chẳng qua hơn cá nhân cùng mà thôi.”Đi a. Đã kêu Đào Ba có thể chứ?”

Nàng cùng Đào Ba đã muốn rất quen thuộc , ít nhất còn có thể lời nói nói. Không đến mức hai người yên lặng đi đường, có điểm xấu hổ.

“Hảo. Ta chờ hạ liền cho hắn gọi điện thoại.” Nói xong, thân ái của nàng môi. Ở cửa nàng trong mắt, hắn thấy được nồng đậm không tha. Đừng nói nàng, hắn cũng luyến tiếc. Tuy rằng nói không phải suốt ngày ngấy cùng một chỗ, nhưng buổi tối trở về có thể nhìn đến có thể ôm nàng ngủ, cảm giác này cũng đủ mê người .

Hạnh Nhược Thủy cười cười, đem mặt dán tại hắn ngực, buồn thanh hờn dỗi nói:”Nhưng là ta nghĩ với người cùng một chỗ, không nghĩ đi.”

Ứng Trường Không ôm chặt nàng, cúi đầu cọ của nàng sườn mặt.”VỢ, chờ một chút ta. Đến lúc đó ta mỗi ngày cùng người, thẳng đến người xem đến ta liền phiền mới thôi, được không?”

“Ta mới sẽ không xem phiền đâu. Khẳng định là ta hoa tàn ít bướm , người xem ngấy .” Nàng có chút vô lại nói, hoàn toàn không phân rõ phải trái.

“Làm sao có thể đâu? Đừng quên, ta so với người lão hơn. Ta còn sợ có rất tốt nhân xuất hiện, người hội ghét bỏ ta này tao lão nhân.”

Hạnh Nhược Thủy vui vẻ, ngẩng đầu nghề hắn nói:”Vậy người sẽ cố gắng rất tốt với ta, bằng không, hắc hắc.....”

“Hảo, ta cố gắng đối với người hảo, chỉ đối với người hảo.” Hắn biết nghe lời phải, đem vợ trong lời nói làm thánh chỉ đến chấp hành.”Người chờ ta trở lại, buổi tối ta xin phép đưa người trở về, người một người ta lo lắng.”

Cửa nàng kia lượng tiểu giáp xác trùng, sớm bảo hắn gọi kéo dài tới sửa xe bước vào sửa tốt lắm.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Hảo.”

Buổi chiều, Hạnh Nhược Thủy lại xử lý một ít công ty chuyện tình, viết mấy ngàn tự, bắt tri bắt giác liền tứ điểm hơn. Nàng đi đại đội trưởng trong nhà, tìm Thái Nhã Cẩm, muốn hỏi một chút nàng về mua đồ ăn chuyện tình.

“Ta mang người đi thôi, vừa vặn ta cũng muốn mua một chút.” Bộ đội vẫn là có chỗ nào bán đồ ăn .

Hạnh Nhược Thủy liền đi theo đi, đơn giản mua ba món ăn, lại mua một chút gầy thịt cùng một cái ngư.

Thái Nhã Cẩm vốn hay nói giỡn nói muốn đến nhà bọn họ cọ cơm, kết quả nghe nói Nhược Thủy buổi tối sẽ đi trở về, đã nói cái gì cũng không chịu đến đây. Tham gia quân ngũ quanh năm suốt tháng cũng không vài lần cơ hội cùng lão bà cùng một chỗ, cho nên đã nghĩ cho bọn hắn vợ chồng hai nhiều đăng một chút ở chung thời gian, tự nhiên không muốn quấy rầy.

Hạnh Nhược Thủy cũng không miễn cưỡng, dù sao nguyên liệu nấu ăn cũng không phong phú, nghĩ vẫn là lần sau nhiều mua điểm ăn ngon lại thỉnh người ta lại đây. Nhưng mua nhất gói to hoa quả, dám hương tẩu tử rắc vài cái.

Trở lại “Gia” Lý, Hạnh Nhược Thủy liền đem cơm nấu thượng, bắt đầu liệu lý này nguyên liệu nấu ăn.

Nàng đều chuẩn bị tốt , Ứng Trường Không còn không có trở về. Vì thế liền lại ngồi vào trước máy tính, viết nổi lên tiểu thuyết. Nàng hiện tại càng viết càng có kinh nghiệm, tình tiết và văn bút đều tốt lắm rất

nhiều, cũng sẽ không luôn không linh cảm . Cho nên nói, mặc kệ sự tình gì, thiên phú đều là tiếp theo, là quan trọng

ng nhất vẫn là kiên trì!

Chính là mãi cho đến trời đã tối rồi, Hạnh Nhược Thủy cũng không đợi đến Ứng Trường Không trở về, mà là chờ đến đây một cái khác biệt. Hắn nói là đội trưởng làm cho hắn đưa tẩu tử về nhà, nhất định phải đưa đến gia.

Hạnh Nhược Thủy chỉ biết, Ứng Trường Không hẳn là lâm thời nhận được nhiệm vụ , mặc dù có chút lo lắng, nhưng tốt xấu xem như thói quen . Cười cùng chiến sĩ nói làm cho hắn chờ một chút, nàng đem đồ ăn đều làm tốt , sau đó ở trong tủ lạnh làm ra về. Hắn nếu ra nhiệm vụ không lâu trong lời nói, trở về có thể ăn. Lại đặc biệt cùng kia chiến sĩ dặn dò một phen, nếu bọn họ đội trưởng qua ngày mai còn không có trở về, nhớ rõ đem này đồ ăn lấy ra nữa nóng nóng lên ăn.

Hạnh Nhược Thủy về nhà cửa, đã muốn ban đêm lý . Cũng quả thật mệt mỏi mệt nhọc, đơn giản giặt sạch tắm liền leo lên giường ngủ đi.

Ngày hôm sau chuẩn bị tốt xuất môn, quả nhiên nhìn đến Đào Ba ở ngoài cửa chờ. Nhìn đến nàng xuất hiện, ngoan ngoãn kêu tẩu tử, cấp nàng mở ra sau cửa xe.

Hạnh Nhược Thủy ngồi vào đi. Tối hôm qua ngủ chậm, tinh thần còn không rất chừng.”Đào Ba, ta ngủ một hồi, đến người lại kêu ta.”

“Hảo a, tẩu tử.”

Hạ máy bay, Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên phát hiện, Đào Ba cư nhiên có xe. Nàng chọn nhúu mày, ngẫm lại Hiên Viên Kỳ năng lực, cũng sẽ không kỳ quái . Cũng tốt, có xe phương tiện hơn.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đào Ba đến H thị lý, ăn trước cái cơm giải quyết bụng vấn đề, sau đó liền thẳng đến chấp hành hoạt động các đại siêu thị. Nàng trong tay có các đại siêu thị cụ thể địa chỉ, tuy rằng Đào Ba không nhìn được lộ, nhưng trong xe có gps, cũng có thể chuẩn xác tìm được địa phương.

Đi rồi mấy nhà điểm, làm Hạnh Nhược Thủy vui mừng là, tuy rằng còn tồn tại vấn đề, nhưng thực rõ ràng đã muốn chỉnh sửa đổi . Ít nhất, H thị người phụ trách ở thái độ thượng là không thành vấn đề . Một người thái độ không thành vấn đề, làm khởi sự tình đến sẽ không hội quá tệ.

Hạnh Nhược Thủy ở hiện trường nhất nhất sửa đúng tồn tại vấn đề, bảo đảm xúc tiêu viên đã muốn ấn yêu cầu đi làm, mới chụp ảnh rời đi.

Theo một nhà Ốc Nhĩ mã đi ra, Hạnh Nhược Thủy đã muốn có chút mệt mỏi. Nhìn xem sắc trời, cũng đã muốn không còn sớm . Vì thế cấp H thị người phụ trách mệnh gia đánh cái điện thoại, hẹn ở phụ cận xx nhà ăn chậm mặt.

Đào Ba sợ đem nhân cấp làm sợ, chính mình ở một khác trường trên bàn ngồi ăn cái gì, không cùng Hạnh Nhược Thủy ở một bàn. Nhưng đối mặt nàng kia bàn ngồi, cảnh giác nhìn bốn phía nhân.

Trên mặt hắn một đạo sẹo thực dọa người, lại không có gì biểu tình, đôi còn chung quanh xem, đem một ít khách nhân đều cấp dọa đến. Lão bản tưởng đuổi nhân, nhưng lại sợ đắc tội hắn, cuối cùng uyển chuyển ám chỉ vài lần, Đào Ba nghe không hiểu. Hắn cho tới bây giờ chính là cái trực tràng thẳng bụng nhân, quanh co khúc khuỷu hắn đều nghe không hiểu.

Không bao lâu, mệnh gia đi ra . Mệnh gia là cái hơn ba mươi tuổi nữ nhân, màu da nhưng thật ra rất tốt, chính là dáng người biến dạng lợi hại, một cái bụng cùng mang thai vài tháng dường như. Nàng bên trong còn mặc cái bó sát người màu đen ăn mỗi sam, nhà ăn lý nóng, liền bỏ đi, tròn trịa một cái bụng.

Hạnh Nhược Thủy che miệng mỉm cười. Hai người hàn huyên một phen, liền thảo luận khởi về chấp hành vấn đề.

Mệnh gia ở Hạnh Nhược Thủy phía trước, cũng đã tự mình đến các gia môn điểm đi đi qua một lần . Chính nàng cũng cầm một cái vở, nhất nhất ghi lại vấn đề tồn tại.

Hai người nóng nhiệt liệt thảo luận một phen, rất nhiều cái nhìn đều là nhất trí, cho nên tán gẫu vui vẻ, ăn cũng vui vẻ. Một chút cơm chấm dứt thời điểm, đã qua hơn hai giờ, trời đã tối rồi đã lâu.

Một ngày xuống dưới, Hạnh Nhược Thủy cũng mệt mỏi, cho nên cự tuyệt mạnh gia mời, cùng Đào Ba hồi khách sạn nghỉ ngơi đi.

Ngày hôm sau đứng lên lại đem còn thừa môn điểm đi rồi một lần, phát hiện không có gì vấn đề lớn, buổi chiều liền lên tàu máy bay về tới Z thị.

Nàng kể lại làm tuần điểm báo cáo, đem chỉnh sửa kết quả nhất nhất triển lãm đi ra. Lại hồi phục một phong thành ý mười phần tin tưởng mười phần bưu kiện, cuối cùng đem sự tình cấp xử lý tốt. Hộ khách bên kia người phụ trách hồi phục bưu kiện, đối này trả lại cho dư khen ngợi.

Cuộc sống, lại nhớ tới nguyên lai quỹ đạo thượng. Mỗi ngày gia cùng công ty hai điểm một đường, ngẫu nhiên đi Đàm Bội Thi bên kia chuyển động một chút. Tưởng niệm thượng tá lại chỉ có thể ở điện thoại lý nghe được hân thanh âm. Nhưng là đã muốn điều chỉnh tốt cảm xúc cùng tâm tính, sẽ không giống phía trước như vậy mỗi ngày đều đề không dậy nổi tinh thần đến. Nhưng thật ra thân thể thượng có chút mệt, dễ dàng cảm giác được mỗi mệt.

Hôm nay Hạnh Nhược Thủy đi siêu thị mua đồ dùng, đang nhìn đến hộ thư bảo,abc chờ thời gian hành kinh đồ dùng khi, đột nhiên nhớ tới chính mình nghỉ lễ còn không có đến! Nàng trước kia cũng thử qua hai ba tháng cũng chưa đến, nhưng là khi đó không có tính cuộc sống hoặc là thượng tá có làm thi thố, bình thường cũng không phương diện này lo lắng. Khả hiện tại không giống với, như vậy nhất tưởng, lại xúc động kia căn thần kinh.

Trải qua được điểm, Hạnh Nhược Thủy phải đi mua sớm dựng bồng. Xét thấy thượng một lần tình huống, nàng lập tức mua tam căn, còn chọn đất tiền. Bất quá, đã trải qua thượng một hồi thất vọng, nàng cũng không dám ôm quá lớn hy vọng, sợ hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn. Nghỉ lễ đến muộn, rất có thể là gần nhất công tác bận rộn, thân thể không tốt duyên cớ.

Về nhà, vẫn là nhện không được trước cầm một cây sớm dựng bồng đi thí nghiệm.

Đứng ở bồn rửa tay tiền, nhìn nằm ở trước mắt kia căn bồng bồng, nhìn chất lỏng sẫm quá quan sát khu, đầu tiên là hiện ra một cái hồng gạch thẳng đánh dấu, sau đó chậm rãi một khác điều hồng gạch thẳng đánh dấu cũng biểu hiện đi ra. Tuy rằng đạo thứ hai gạch thẳng đánh dấu không có đạo thứ nhất như vậy hồng, nhưng đã muốn thực rõ ràng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn lưỡng đạo gạch thẳng đánh dấu, tâm tình hảo phức tạp! Như vậy rõ ràng, hẳn là thật sự đi? Nàng lập lại nhìn vài lần, cảm thấy không sai được. Chạy ra đi, cầm lấy điện thoại liền bắt thượng tá dây số, nhưng là còn không có bắt thông lại treo. Nghĩ rằng, chờ một chút, chờ một chút lại trắc một lần đi.

Cổ nén trụ xôn xao tâm tình, Hạnh Nhược Thủy buộc chính mình đi trước phòng bếp nấu cơm ăn cơm. Toàn bộ trong quá trình, trong đầu đều là kia hai căn hồng gạch thẳng đánh dấu, tim đập một giây cũng không có bình thường quá. Nếu không đạo công đã muốn phi thường không sai, nàng phỏng chừng có thể bởi vì thất thần mà bắt tay đầu ngón tay cấp đoá xuống dưới cùng đồ ăn cùng nhau sao.

Vốn chỉ làm hai cái đồ ăn, cuối cùng nghĩ nghĩ lại cấp chính mình làm một cái canh. Nàng nhiều lắm chịu chút, giao thân xác cấp dưỡng hảo. Gần nhất công tác bề bộn nhiều việc, nàng gây một ít, hiện tại muốn bổ trở về.

Canh sắp khởi oa thời điểm, một đôi kiện cánh tay trên lầu của nàng vòng eo, Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức quát to một tiếng. May mắn một cái bàn tay to đỡ lấy nắm tay nàng, nhân tiện cầm oa cái xẻng, miễn cho nó đến rơi xuống bắn tung tóe khởi nóng canh bị phồng nàng.

“Đừng sợ, là ta.” Ứng Trường Không trầm thấp từ tính tiếng nói, dán của nàng lỗ tai.

Hạnh Nhược Thủy thể này mới tỉnh táo lại, quay đầu nhìn hân cười.”Người đã về rồi. Như thế nào cũng không trước tiên đánh cái điện thoại.”

Hắn thiếp thượng của nàng môi hôn vài cái.”Vốn định cho người cái kinh hỉ , không nghĩ tới thành kinh hách. Lần sau không thể như vậy tử thất thần, rất nguy hiểm . Nếu thiết thái thời điểm, còn không bắt tay chỉ cấp thiết xuống dưới?”

Hạnh Nhược Thủy không dám ngỗ nghịch hắn trong lời nói, nghịch ngợm le lưỡi, làm nũng nói:”Lần sau sẽ không . Nhanh đi trở lại đường ngay ăn cơm đi, đây là cuối cùng một cái đồ ăn .”

Bởi vì cơm nấu không nhiều lắm, nàng lại làm nhất chén lớn mặt, thả đại khối đại khối thịt khô, vãi lên rau thơm, thơm ngào ngạt .

Trên bàn cơm, Hạnh Nhược Thủy vài lần nhin không được muốn nói khởi hồng gạch thẳng đánh dấu chuyện tình, nhưng vẫn là nhin xuống , chỉ sợ làm hại hắn cũng là một hồi vui mừng công dã tràng. May mắn nàng đem thí nghiệm sau sớm dựng bồng cấp ném tới thùng rác , ở mặt trên đã đánh mất khác này nọ, hắn nhìn không tới.

Ăn cơm xong, Hạnh Nhược Thủy liền oa ở hắn trong lòng cùng nhau xem tivi, nói chuyện phiếm.

Thừa dịp đi toilet cơ hội, nàng lại cầm một cây sớm dựng bồng trốn vào toilet. Lúc này đây, so với trước khi ăn thí nghiệm kia một lần còn muốn khẩn trương. Bởi vì kia một lần đã muốn cho nàng rất lớn hy vọng ! Nàng cơ hồ là bình hô hấp, chờ biểu hiện kết quả. Làm lưỡng đạo hồng gạch thẳng đánh dấu lại xuất hiện ở trước mắt, nàng kích động nha kêu một tiếng, xoay người liền xông ra ngoài.

Ứng Trường Không xem nàng kích động chạy đến, có chút khó hiểu. Mắt thấy nàng thẳng đến chính mình trong lòng đến, tiếp được nàng hỏi:”Làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn mặt, muốn nói cho hắn này tin tức tốt, lại kinh ngạc nhìn hắn, nửa ngày cũng chưa nói đi ra.”Ta, ta.....”

Ứng Trường Không có chút nóng nảy, ôm nàng.”Làm sao vậy?”

“Ta, ta khả năng có.” Rốt cục nói ra , nàng lại bình hô hấp, chờ đợi hắn phản ứng.

Ứng Trường Không mặt nhăn nhú, không hiểu được.”Có? Có cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy đang muốn cho hắn giải thích, liền nhìn đến hắn mạnh mẽ mở to hai mắt nhìn, sau đó thật cẩn thận nhìn nàng, thật cẩn thận hỏi:”Vợ, ý của người là nói, người mang thai ?” Mặt sau ba chữ, hắn thanh âm đề cao vài cái thang âm.

Hạnh Nhược Thủy bị hắn lớn tiếng như vậy vừa hỏi, mộng một chút.”Ừng, hắn là đi? Ta dùng giấy thử thí nghiệm đi ra , không biết chuẩn không cho phép.”

Ứng Trường Không ôm nàng, bỗng nhiên đứng lên. Nhìn nàng một hồi, sau đó một đầu vọt vào toilet.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, cũng theo đi vào. Liền nhìn đến hắn nắm bắt kia căn bồng bồng, còn thật sự nhìn.

Hắn đột nhiên quay đầu, a cười.”Thật sự có! Thật sự có!” Kia biểu tình, đặc biệt ngốc, chính là một cái không hơn không kém ngốc tử.

Hạnh Nhược Thủy việc nói:”Ta không biết này chuẩn không cho phép, có lẽ.....”

“Yên tâm đi, sẽ không sai !” Ứng Trường Không một ngụm tiết lời của nàng. H

ướng lại đây, một phen ôm lấy đến, ở tại chỗ xoay quanh.”Vợ, chúng ta phải làm ba mẹ !”

Hắn giống cái đứa nhỏ dường như, lớn tiếng kêu, đặc biệt ngu dần.

Hạnh Nhược Thủy vốn đang không xác định , nhìn đến hắn loại này phản ứng, đột nhiên liền nở nụ cười. Nàng cũng tin tưởng, lên trời sẽ không theo nàng hay nói giỡn . Nàng có cảm giác, lúc này đây là thật ! Đứa nhỏ ở nàng trong thân thể, cùng nàng huyết mạch tương liên, nàng tin tưởng loại cảm giác này là đứa nhỏ truyền lại cấp của nàng! Hắn nhất định là tồn tại !

Ứng Trường Không ha ha cười, đem nàng buông đến, lại nhìn kia cùng bồng bồng, giống nhau sợ kia lưỡng đạo gạch thẳng đánh dấu tiêu thất đường như. Lại giống như đó là một cái bảo bối, hần hảo hảo mà nhìn chăm chăm.

Hạnh Nhược Thủy mím môi cười, nhìn luôn luôn khôn khéo nam nhân trở nên ngu như vậy hề hề , trong lòng ấm hoà thuận vui vẻ . Đáy lòng vui sướng đi qua hần thất thường phản ứng, càng thêm vô hạn mở rộng , lập tức thành một mảnh hải dương.

“Không được, ta phải cho ta mẹ gọi điện thoại!” Ứng Trường Không buông bồng bồng, xoay người một phen ôm lấy nàng, hướng trong phòng khách làm ra vẻ điện thoại cơ địa phương đi.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng kêu:”Vẫn là không cần. Chờ ngày mai đi bệnh viện xác định rồi nói sau.” Nàng vẫn là có như vậy một chút lo lắng, tuy rằng nàng cũng rất muốn hiện tại liền cấp thân thích bằng hữu báo tin vui.

Ứng Trường Không vừa định nói nàng nhiều lo lắng, khẳng định là thật . Nhưng là nhìn đến nàng ướm sưng mắt to, liền lại đem điện thoại buông xuống. Nhìn nàng một hồi, đột nhiên lại đem điện thoại cầm lấy đến.”Ta đánh cái điện thoại, chúng ta lập tức đi bệnh viện.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, hần đã muốn thả thông điện thoại .

Buông điện thoại, Ứng Trường Không một tay lấy nàng ôm lấy đến, theo sau cầm xe cái chìa khóa.”Đi thôi, chúng ta đi bệnh viện xác nhận một lần.” Hần tin tưởng sẽ không sai , nhưng là nàng lo lắng, vậy làm cho nàng yên tâm đi.

Lúc này đây, Ứng Trường Không mang nàng đi là một khác gian tư nhân bệnh viện. Vừa đến phụ khoa bên ngoài, thầy thuốc y tá đã muốn đang chờ .

Làm theo là lệ đi nước tiểu kiểm, kiểm tra đi ra kết quả là dương tính! Lại tiến hành rồi một lần trừu huyết kiểm tra, kết quả cuối cùng cũng là giống nhau: Mang thai !

Nhưng đầy đủ dựng kiểm, lần khác lại đến.

Ứng Trường Không coi như bình tĩnh, Hạnh Nhược Thủy tắc toàn bộ mộng , bị nàng ôm đi thầy thuốc văn phòng, nghe thầy thuốc về chú ý hạng mục công việc giảng thuật. Hạnh Nhược Thủy toàn bộ hành trình ở ngắn người, Ứng Trường Không tắc yên lặng đem thầy thuốc nói mỗi một điểm đều còn thật sự nhớ kỹ.

Cuối cùng, thầy thuốc cho hần một cái tiểu vở, vừa mới nói nội dung ở tiểu vở lý cơ bản đều có thể nhìn đến.

Ứng Trường Không đối chính mình đầu óc là tương đương tự tin , nhưng vẫn là tiếp nhận vở, nói một tiếng cảm ơn. Xoay người, một tay lấy nữ nhân của hần cùng đưa nhỏ ôm lấy đến, ra bệnh viện.

Hạnh Nhược Thủy nha một tiếng, thẳng đến thân thể của chính mình bay lên không, mới hốt hoảng phục hồi tinh thần lại.”Chúng ta đi làm sao?”

“Chúng ta về nhà. Hiện tại xác định , yên tâm không có?” Hần bẹp một ngụm, thân ở của nàng môi thượng. Nhìn đến nàng ngốc hồ hồ bộ dáng, trong lòng mềm .

Ứng Trường Không biểu hiện thật sự bình tĩnh, nhưng hần trong lòng một chút cũng không bình tĩnh. Chẳng qua hần là một bộ đội đặc chủng, rất ít hội đem cảm xúc lộ ra ngoài đi ra, ở nhà đó là cái ngoại lệ. Hần yêu nữ nhân ở vì hần dựng dực bọn họ yêu kết tinh, loại cảm giác này rất kỳ diệu , hần hoàn toàn không cách nào hình dung. Trong lòng đã sớm nhắc lên cơn sóng gió động trời, trên mặt động mắt vừa thấy không có gì, nhưng nhìn kỹ vẫn là phát hiện kia khóe miệng giờ lên , hơn nữa độ cong không nhỏ.

Hạnh Nhược Thủy lại ngốc hồ hồ hỏi một câu.”Nói như vậy, ta thật sự mang thai ? Ta muốn làm mẹ, người phải làm ba ba ?”

“Đúng.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần, đột nhiên liền bắt tay hướng túi quần lý thân đi.”Ta muốn cấp mẹ cùng gia gia gọi điện thoại!”

Ứng Trường Không cười ha ha, đem nàng bỏ vào trong xe. Không phải phó điều khiển tòi, mà là sau tòi. Chính là lái xe mặt sau cái kia vị trí, trên nguyên tắc là an toàn nhất vị trí.”Chúng ta đi trước mua phòng phóng xạ phục, sau đó lại cho bọn họ gọi điện thoại.”

Hạnh Nhược Thủy một hồi lâu mới nga một tiếng.

Thời gian còn không tính trễ, cho nên trên đường còn náo nhiệt , rất nhiều điểm đều còn mở ra.

Ứng Trường Không đem xe đứng ở một nhà kêu “Mẹ bảo bối” phụ anh đồ dùng điểm ngoài cửa. Toàn bộ phụ anh đồ dùng, ở trong này đều có thể mua được, là phi thường đầy đủ hết . Giá thiên quý, nhưng là này nọ chất lượng hảo. Phụ nữ có thai cùng đứa nhỏ là tối quý giá , cho nên mọi người đều thực bỏ được tiền.

“Các người hảo, hoan nghênh quang lâm, xin hỏi cần mua điểm cái gì?” Nhiệt tình người bán hàng ở trước mặt, vẻ mặt ngọt tươi cười.

Ứng Trường Không không thích đi dạo phố, hơn nữa chán ghét mua này nọ thời điểm có người bán hàng chít chít méo mó nói cái không ngừng. Cho nên hần mỗi lần vừa thấy đến người bán hàng lại đây câu hỏi, lập tức mà bắt đầu nhủ mày. Đương nhiên, nhà ăn chờ địa phương ngoại trừ.

Hạnh Nhược Thủy vừa định mở miệng cùng người bán hàng nói, làm cho chúng ta chính mình xem. Ngạc nhiên nghe được, Ứng Trường Không đã muốn chính mình trả lời .

“Người ở một bên đi theo đi. Ta hỏi người lại cho ta trả lời, ta không có hỏi người đừng la dong dài sách nói nhất đồng lớn.” Hần khuôn mặt nghiêm túc, thanh âm lại lãnh, cùng mệnh lệnh dường như.

Kia người bán hàng lập tức mộng , bị hần sắc bén tầm mắt nhìn, gật gật đầu.

Hạnh Nhược Thủy kéo kéo Ứng Trường Không quần áo. Chuyển hướng kia con gái, cười đến ôn nhu ha ha nói:”Người không cần để ý. Hần này nhân có vẻ nghiêm túc, hần chính là không thích có người luôn luôn tại bên cạnh giới thiệu, hần muốn biết hội chủ động hỏi người , người cho hần giải đáp là tốt rồi.”

“Tốt, không thành vấn đề.” Người bán hàng nhìn đến thê tử như vậy ôn nhu, sẽ không sợ trượng phu hung ba ba . Bởi vì vào trong điểm, làm chủ người kia đều là thê tử, trượng phu là cho tiền . Đây nam nhân hung ba ba liền hung đi, chỉ cần hần khẳng trả tiền là được.

Ứng Trường Không ôm vợ eo nhỏ, không hề giống dĩ vãng như vậy đi lại bay nhanh, sợ nàng đụng chạm vào .”Người, cho ta giới thiệu một chút người nào bài tử phòng phóng xạ phục tốt nhất.”

Người bán hàng lại sợ run một chút, nhưng lần trở lại này rất nhanh phản ứng lại đây . Nàng xem liếc mắt một cái Nhược Thủy bụng, biết đây là cái chuẩn ba ba, vội vàng mang theo bọn họ đi đến phòng phóng xạ phục bãi phóng vị trí. Đồng thời, Ứng Trường Không loại này nói chuyện phương thức làm cho có kinh nghiệm nàng biết, người như thế coi trọng sẽ mua, không cần tiền. Lại nhìn hần ôm kiểu thê thật cẩn thận bộ dáng, chỉ cần nàng hội đẩy mạnh tiêu thụ, phỏng chừng bọn họ còn mua không ít.

Oa tắc, xem ra tháng này tiền thưởng có đại hy vọng !

Nhất thời trong lòng dao động phản ứng đến trên mặt đến, tươi cười càng thêm sáng lạn. Dẫn bọn hần đến phòng phóng xạ phục chỗ vị trí, đơn giản nói cho hần người nào bài tử được chào đón nhất, cũng may chỗ nào.

“Vợ, người thích người nào kiểu dáng?” Ứng Trường Không nhìn này quần áo khoản tiền thức, có chút mộng .

Hạnh Nhược Thủy ra tay mở ra đến xem, có chiều dài đoãn, có ngực thức cũng có đai đeo thức , nhan sắc còn còn nhiều, nhìn xem cũng có chút mộng .

“Người, cấp giới thiệu một chút.” Ứng Trường Không bàn tay to hướng kia người bán hàng nhất chỉ, làm cho nàng cấp giới thiệu.

Người bán hàng không lại bị hần dọa đến, tươi cười đầy mặt cấp Hạnh Nhược Thủy nói nói người nào kiểu dáng phương tiện lại hảo, người nào kiểu dáng dễ dàng phối hợp quần áo, người nào nhan sắc được chào đón nhất. Cùng phóng pháo dường như, một chuỗi một chuỗi ra bên ngoài bính vang.

Hạnh Nhược Thủy chọn nhất khoản tử hồng sắc khoan đai đeo trung dài khoản, ở trong phòng thời điểm, chỉ cần ở bên trong mặc một bộ giữ ấm y, bên ngoài bộ thượng phòng phóng xạ phục là có thể. Lại chọn nhất kiện phần hồng sắc bạch biên, cùng cái yếm không sai biệt lắm, loại này kiểu dáng mặc ở bên trong không ảnh hưởng mặc khác quần áo, cũng dễ dàng tàng trữ lên hảo phối hợp quần áo.

“Tốt lắm. Hai kiện là đủ rồi.” Hạnh Nhược Thủy mắt thấy thượng tá còn muốn mua đường như, vội vàng ngăn lại hắn. Lại quay đầu đối người bán hàng nói, “Ngày cùng này, các cho ta lấy nhất kiện, tiểu mã, ta thử xem.”

“Tốt, thỉnh chờ.” Người bán hàng ngồi xổm xuống đi phiên hai hạ, đem quần áo phiên đi ra.

Hạnh Nhược Thủy bị đưa thử y gian tiền, người bán hàng cùng nàng cùng nhau đi vào.

Ứng Trường Không hai chân khóa lập chắp tay sau lưng, đôi mắt tập nhìn chăm chăm nàng đi vào cái kia thử y gian, như là sợ nàng đột nhiên tiêu thất, hoặc như là sợ người bán hàng hội chạm vào thượng nàng đường như.

Hạnh Nhược Thủy hôm nay cho rằng là màu đen ăn mỗi y xứng màu đen bó sát người quần, chân mang màu đen ả cùng giày, bên ngoài phối hợp thước màu trắng áo lông. Hiện tại đem áo lông cởi ra, thay tử hồng sắc phòng phóng xạ phục đi ra, hiệu quả còn tốt lắm.

“Đẹp mắt sao?” Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm hỏi, dắt quần áo đang muốn chuyển cái vòng cấp nàng xem xem, đã bị hắn cấp kéo lại.

“Cẩn thận một chút.” Lại đuổi thân thủ để ý để ý quần áo, nói, “Ta vợ mặc cái gì cũng tốt xem.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến, người bán hàng đều mãn miệng nở nụ cười, mặt có chút hồng. Lại thay đổi kia kiện cái yếm thước, trở ra thời điểm, đem Ứng Trường Không ánh mắt đều xem lớn!

Cái này rất gọi cảm! Ứng Trường Không trong đầu chỉ có như vậy cái tin tức. Nho nhỏ cái yếm đem của nàng mảnh khảnh kích thước lưng áo cấp buộc vòng quanh đến, cổ tình trước ngực cao ngất càng thêm xông ra, nhìn đặc biệt mê người!

Ứng Trường Không bàn tay to vung lên. “Ngày hai kiện đều phải.” Lại cùng Hạnh Nhược Thủy thương lượng, nói, “Muốn hay không mỗi dạng lấy hai kiện, hảo tắm rửa?”

Hạnh Nhược Thủy tiêm tiêm ngón tay ngọc vươn đến, trạc hắn một chút. “Không cần, ngốc tử. Đi thôi, chúng ta lại đi nhìn xem khác.”

“Đúng, còn muốn xem phụ nữ có thai trang.” Nếu đến đây, khẳng định

đem nên mua đều mua, đây là Ứng Trường Không nguyên tắc.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn. “Hiện tại liền mua, có thể hay không quá sớm?” Ngày bụng ít nhất hai tháng sau mới có thể hiện ra đến.

Người bán hàng thông minh, lập tức đáp nói. “Kỳ thật hiện tại mua là tốt nhất. Bởi vì chúng ta quần áo đều là vừa mới vừa người, có đôi khi ăn no hoặc là xoay người, đều đã lạc đến bụng. Chúng ta có phụ nữ có thai trang chính là thoáng khoan dung một ít, cũng không hội có vẻ thực mập mạp, các người có thể theo ta lại đây xem một chút.”

Ở người bán hàng thích hợp đẩy mạnh tiêu thụ hạ, ở Ứng Trường Không “Dứt khoát hẳn hoi” Hạ, bọn họ cuối cùng không chỉ có mua phụ nữ có thai trang, còn mua sữa bột, còn có khác nhiều này nọ. Nếu không còn không biết đùa nhỏ tính, phỏng chừng hẳn ngay cả quần lót phục đều muốn mua. Không chỉ có như vậy, bọn họ còn nhìn tiểu hài tử món đồ chơi!

Hạnh Nhược Thủy đúng lúc đem nhân cấp kéo lại, mới không làm cho hắn đại bại gia. Nhưng mặc dù là như vậy, vẫn là mua thiết nhiều này nọ, hung hăng xoát nhất bút. Theo người bán hàng kia miệng đều a đến lỗ tai sau đi, chỉ biết này bút tiền thật sự không nhỏ!

Vốn sao, Ứng Trường Không ở tiền này này nọ thượng là không có gì khái niệm, hoàn toàn không có keo kiệt khả năng. Đừng nói bọn họ không này áp lực, chính là có, lấy hắn tính cách, chỉ cần chỉ dùng để đến

vợ cùng đứa nhỏ trên người , hấn cũng không hội một chút nhúu mày. Hấn là cái loại này đặc biệt có thể phân rõ ràng cái gì là là quan trọng nhất nhân!

Hạnh Nhược Thủy không cho hấn mua nhiều lắm, còn có một nguyên nhân. Thì phải là đứa nhỏ bà nội, cũng là cái đặc có thể tát tiền chủ. Nàng hiện tại mang thai , Dương Tử Vân khẳng định gặp qua đến, đến lúc đó còn không biết muốn mua bao nhiêu này nọ đâu. Nói lên tiền, Dương Tử Vân so với Ứng Trường Không càng càng có thể tát, bởi vì nàng đi dạo phố tần thứ xa xa cao hơn nàng con.

“Đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại quang lâm!” Người bán hàng thanh âm ngọt đến độ chán ngấy .

Hạnh Nhược Thủy là mặc kia kiện cái yếm thức phòng phóng xạ phục rời đi , bởi vì nàng để uốn đánh điện thoại báo tin vui. Nhìn xem thời gian, đã muốn mười điểm, cũng không biết bọn họ ngủ không có.”Nếu không, chúng ta ngày mai lại đánh?”

“Yên tâm đi, bọn họ còn chưa ngủ . Cho dù ngủ, nàng cũng rất thích ý bị chuyện này cấp kêu đứng lên.” Ứng Trường Không cười nói, bắt đầu bắt điện thoại. Hấn hiện tại tưởng đem tất cả mọi người quấy rầy một lần, nói cho chính bọn họ làm ba ba .

Dương Tử Vân điện thoại rất nhanh liền thông , thuyết minh bọn họ còn chưa ngủ.”Xú tiểu tử, còn biết gọi điện thoại cho người mẹ ời!” Dương Tử Vân húc đầu liền mắng.

Ứng Trường Không ần miễn đề, hai người vừa nghe đến Dương Tử Vân thanh âm, nhìn nhau cười.”Mẹ, người đừng vội mắng ta. Người con dâu có chuyện quan trọng với người nói, người nghe xong lại quyết định muốn hay không mắng.”

“Chuyện gì a? Nhược Thủy, phát sinh sự tình gì ? Có phải hay không ai khi dễ người ? Nói ẹ, mẹ cho người hết giận đi!” Kia ngữ khí, giống như chỉ cần Hạnh Nhược Thủy nói ra một cái tên , nàng sẽ đem nhân bất được đến đòn hiểm một chút.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được nở nụ cười, trong lòng ầm áp ngọt ngào .”Mẹ, không có người khi dễ ta. Là, là ta mang thai .”

Nói đi ra , nàng theo bản năng ngừng thở.

Bên kia không thanh âm, một lát sau, phát ra thật lớn một thanh âm vang lên, hình như là cái gì vậy bị đụng tới thượng đi. Tận lực bồi tiếp bùm bùm chạy bộ thanh, nghe được Dương Tử Vân ở kêu:”Ứng Chí Huân, tin tức tốt, thiên đại hảo tin tức a!”

“Cái gì tin tức tốt?” Là thượng tướng thanh âm, không bằng dĩ vãng nghiêm túc.

“Ai nha, Nhược Thủy mang thai ! Người phải làm gia gia , ta muốn làm bà nội ! Ai nha, không được, người chạy nhanh đi nói cho ba đi, làm cho hấn cũng cao hứng cao hứng, người nhanh đi a!”

“Nhưng là hấn vừa ngủ hạ, như vậy quấy rầy hấn được không?”

“Yên tâm đem, hấn sẽ không tức giận, người mau đi đi!” Dương Tử Vân khẳng định là ở phụ giúp hấn đi.

“Không cần, ta đã muốn nghe được!” Vang lên , là ứng chấn bang thanh âm. Cẩn thận nghe, có thể nghe được bên trong dao động.”Ta thật sự phải làm thái gia gia ?”

“Ba, ta xác định khẳng định cùng với.....” Dương Tử Vân tựa hồ suy nghĩ còn có không có từ đồng nghĩa.”Ai nha, không theo các người nói, ta muốn theo ta con dâu nói chuyện. Uy, Nhược Thủy a?”

“Mẹ?” Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không từ lúc bên này cười ngắt trời . Đây đứa nhỏ đã đến, thật có thể nói là là thường mọi người chờ đợi.

Dương Tử Vân thanh âm kích động không được, ngữ điệu đều thay đổi.”Nhược Thủy, người có cái gì không phản ứng a? Có thể hay không ghé tởm tưởng phun cái gì.....”

Nàng bắt đầu thao thao bất tuyệt nói một đồng gì đó.

Ứng chấn bang nhin không được , ở một bên kêu:”Người không cần nói nhiều như vậy vô nghĩa, làm cho ta cùng Nhược Thủy nha đầu nói hai câu.”

“Ba, người trước xếp hàng đi. Chờ ta nói xong lại đến phiên người.” Dương Tử Văn khó được ngỗ nghịch hẳn lão nhân gia, hồi lại đây tiếp theo nói.

Ứng chấn bang cũng không phạm.”Liền người như vậy tử nói, chính là trời đã sáng cũng còn nói không xong. Ta cháu dâu cùng tăng tôn tử đều tốt hảo nghỉ ngơi đâu. Lại cho người 5 phút, 5 phút vừa đến người liền mau tránh ra cho ta!”

“Không được, ta muốn 10 phút!”

“5 phút, nhiều một giây cũng không được!”

“Kia 8 phút?”

“.....”

Này hai người, quả thực là phản lão hoàn đồng . Này còn may mắn Ứng Chí Huân tính cách lãnh đạm, chưa cùng vô giúp vui, nếu không liền thật sự thành hỗn loạn .

Hạnh Nhược Thủy ghé vào Ứng Trường Không trong lòng, hoàn toàn cười phì . Cười cười, nàng đem mặt giấu ở hắc trong lòng yên lặng điệu nước mắt. Ánh mắt theo hắc bên cạnh người nhìn về phía xa xa thiên không.

Ba mẹ, Nhược Thủy thực hạnh phúc, có rất nhiều rất nhiều người yêu nàng, các người thấy được sao?

127. Chương 127: Bọc Nhỏ Tử Cướp Đoạt Chiến [Ấm Áp Vô Hạn]

Cuối cùng điện thoại ai cũng chưa cướp được, Ứng Trường Không trực tiếp gác điện thoại , bởi vì hắc phát hiện chính mình vợ đã muốn rơi lệ đầy mặt.”Làm sao vậy?” Nâng lên của nàng mặt, đau lòng lau kia về mặt nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy muốn cười, lại nhin không được khóc đi ra. Dem mặt giấu ở hắc trong lòng, nhỏ giọng khóc một trận. Thương tâm thời điểm, nước mắt là tốt nhất phát tiết phương thức; Mà hạnh phúc thời điểm, có lẽ nước mắt cũng là tốt nhất biểu đạt phương thức.

“Đừng khóc , đối thân thể không tốt.” Ứng Trường Không đem nàng ôm đến trên đùi đến, hoành nằm ở chính mình trong lòng. Bởi vì khóc, của nàng hé ra mặt ướm sưng còn hồng hồng .

Hạnh Nhược Thủy yên lặng nhìn hắc, tùy ý hắc lau đi trên mặt lệ. Một hồi lâu, của nàng cảm xúc mới ổn định xuống dưới. Phía sau, điện thoại đã muốn vang thiết nhiều lần. Cố chấp , một lần một lần vang.”Ta chỉ là cảm thấy chính mình thực hạnh phúc. Ba mẹ nếu đã biết, bọn họ khẳng định hội thật cao hứng cũng thực yên tâm .”

“Nhất định hội !” Ứng Trường Không cúi đầu, cùng nàng cái trán tương thiếp. Hắc vẫn đều biết nói, cha mẹ chết ở Nhược Thủy trong lòng lưu lại thương cũng không có hoàn toàn khép lại. Có lẽ đứa nhỏ đã đến, có thể làm cho cái kia địa phương chân chính khép lại. Sinh tử sinh tử, dùng tân sinh hy vọng cùng thoải mái đến khu trục tử vong thống khổ, đó là hữu hiệu nhất .

Hạnh Nhược Thủy trừu khịt khịt, không hề khóc. Nàng cũng không phải thật như vậy nói thêm nữa, bất quá là nhất thời cảm xúc không nhin xuống. Vừa vặn điện thoại lại vang , nàng mượn lại đây tiếp .

“Nhược Thủy nha đầu?” Là gia gia ứng chấn bang thanh âm.

Tối hôm đó, Ứng Trường Không xe ở ven đường ngừng thật lâu. Xem gia gia cùng mẫu thân còn không chịu thả người, hắc nhin không được bảo nổi .”Hiện tại thời gian không còn sớm , phụ nữ có thai muốn ngủ sớm dậy sớm, treo.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắc thở phì phì bộ dáng, mân miệng cười. Thử, nhẹ nhàng mà cái ở bụng. Nơi đó vẫn là bằng phẳng , nhưng là đã muốn có một tiểu sinh mệnh tồn tại. Đây là bọn họ yêu kết tinh, là mọi người đều chờ đợi đã đến bảo bối nhi!

Ứng Trường Không xuống xe, đem nàng ôm đến sau tòa đi, lái xe về nhà.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng còn thực hưng phấn, nhưng thật sự mệt mỏi. Vốn mang thai sau nàng liền dễ dàng mỏi mệt, hiện tại đã muốn hơn mười một giờ , cho nên ở phía sau tòa thượng dựa vào đang ngủ.

Mãi cho đến gia , Ứng Trường Không cẩn thận ôm nàng vào cửa, nàng cũng chỉ là lẩm bẩm một tiếng tiếp tục nặng nề ngủ.

Ứng Trường Không thay nàng giặt sạch tắm, mới lại nhỏ tâm cẩn thận đem nàng đặt ở trên giường, cái hảo chân. Tắt đèn, chỉ chờ trên tường ôn hòa đèn tường, chính mình đứng ở trước giường yên lặng nhìn nàng hồi lâu, mới đi vào tắm rửa.

Rất nhanh tắm rửa đi ra, nằm ở trên giường, đem nhân ôm vào trong ngực, vẫn là lỏa trình , nhưng không có gì dục niệm. Có lẽ là bị tay hần quấy rầy giấc ngủ, trong lòng nhân ưm một tiếng, phiên thân đưa lưng về phía hần nghiêng ngủ lấy kì kháng nghị. Ứng Trường Không hơi hơi cười, thân thủ nắm ở cửa nàng kích thước lưng áo, đại chừng dừng ở cửa nàng bụng, nhẹ nhàng di động vuốt ve. Không bao lâu, cũng theo nàng đang rơi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Ứng Trường Không sớm tỉnh lại, cũng không muốn đi thần luyện. Liền như vậy chống đầu, nhìn trong lòng kiều thê. Nàng nằm thẳng , mặt tới gần hần trong ngực, ngủ say sưa. Cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi quệt , như là ở làm nũng. Nếu bình thường, nàng khẳng định đã muốn đã tỉnh. Quả nhiên, mang thai là mệt chết đi , cần hảo hảo nghỉ ngơi.

Ứng Trường Không cúi người thân ái cái trán của nàng, chính mình cũng không có rời giường tính. Chính là kiều khỏe miệng, thẳng tắp nhìn chăm chăm kiều thê xem, ngay cả ánh mắt cũng không trát một chút, giống như như thế nào cũng xem không đủ dường như. Cao một phần ải một phần, mỹ một phần xấu một phần, nhu một phần cứng rắn một phần, tựa hồ cũng không thích hợp, nàng nên là như vậy. Chính là như vậy nàng, mới tiến nhập chính mị

nh trong mắt trong lòng, từ nay về sau chiếm lấy hần toàn bộ tâm nhìn chính trái tim.

Hạnh Nhược Thủy không phải so với bình thường ngủ nhiều một chút hạ, mà là mãi cho đến mau mười điểm mới tỉnh lại, vẫn là đối tỉnh .

Ứng Trường Không sáng sớm đến làm tốt bữa sáng, ở trong nồi ôn , liền lại nhớ tới trong phòng. Ở bên giường, nhìn chăm chăm vợ xem, thỉnh thoảng lại thay nàng dịch một chút chân. Nghe được vợ một tiếng ưm, lập tức liền nhảy dựng lên.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi mở to mắt, tiếp theo giây liền cảm giác được chính mình bị nâng dậy đến, dừng ở một cái dày rộng ôm ấp , hô hấp gian có quen thuộc hương vị. Tầm mắt theo sương mù đến thanh tỉnh, sau đó cuối cùng dừng hình ảnh ở trên mặt hần. Nháy mắt mấy cái, lộ ra nhu hòa tươi cười.”Người đứng lên .”

“Ân. Ngủ đủ sao? Nếu còn khốn, chờ ăn bữa sáng ngủ tiếp, nếu không hội đối phá hư.” Ứng Trường Không lấy quá quần áo, nhất kiện nhất kiện cấp nàng mặc vào.

Hạnh Nhược Thủy vẫn có chút mơ hồ, ngoan ngoan làm cho hần hỗ trợ mặc quần áo. Cả người lười biếng , rõ ràng đã muốn ngủ lâu như vậy, vẫn là khốn vẫn là mềm mại. Che miệng, ngáp một cái, nước mắt liền đi ra .

Ứng Trường Không cấp nàng mặc quần áo, lại mặc vào tất, thay ngày hôm qua riêng mua giày, giữ ấm lại không dễ dàng hoạt đến. Sau đó mới đem nàng ôm lấy đến, vào phòng tắm. Ngay cả kem đánh răng đều tế tốt lắm, phóng tới nàng trong tay nắm hảo.

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem trong tay bàn chải đánh răng, lại nhìn xem một bên đứng nam nhân, cười nói:”Ta như thế nào cảm thấy ta như là cái cuộc sống không thể tự gánh vác nhân?” Trong lòng cũng là ngọt ngào mật , giống uống lên mật đường.

Ứng Trường Không cười cười.”Làm sao, ta đây là đem ngươi làm bảo bối giống nhau cung , ngươi không thấy đi ra sao? Mau xoát đi, bụng không đối bụng sao?”

“Đối.” Hạnh Nhược Thủy thành thật chiêu, thế này mới còn thật sự đánh răng.

Ứng Trường Không sớm dùng chậu trang nước ấm, đem của nàng khăn mặt bắt đến, phóng bên trong phao . Chờ nàng xoát tốt nhất, liền ninh khăn mặt thay nàng lau mặt, hoàn toàn đem nàng làm một cái không thể tự chủ cuộc sống đứa nhỏ tới chiều cổ. Hắn lau cực kỳ cẩn thận, một chút một chút lau khô tịnh, thủ cố gắng không chế được lực đạo. Chờ thay nàng lau hoà nhả, tay hắn cổ tay đã muốn có chút toan .

Lại tinh tế thay nàng lau hai tay, quai hỏ khăn mặt, một tay lấy nàng ôm lấy đến.”Đi thôi, ăn bữa sáng .”

Hạnh Nhược Thủy ôm hắn cổ, theo dõi hắn nói:”Trước kia động không thấy được người như vậy hầu hạ ta? Xem ra vẫn là đứa nhỏ trọng yếu, ta đây là mẫu bằng tử quý a!”

“Không phải người sinh đứa nhỏ, ta cần bản không nghĩ muốn.” Bất quá, áp cần không cái kia khả năng. Hắn ôm ấp mãi cho đến hơn ba mươi tuổi còn không, vì chờ đợi nàng đến chiếm lĩnh.

Hạnh Nhược Thủy mắt hạnh trừng trừng, kêu lên:”Có ý tứ gì? Chẳng lẽ người còn muốn cùng nữ nhân khác trên giường không thành?”

Ứng Trường Không nói xong thời điểm cũng đã hối hận , hắn đây là gây ông đập lưng ông, nói cái gì không tốt phi xả này.”Không nghĩ, ta chỉ tưởng với người trên giường, tốt nhất là mỗi ngày oa ở trên giường làm sao cũng không đi. Hoặc là ở bồn tắm lớn lý cũng biết, ngâm mình ở trong nước làm cũng thực thoải mái.”

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ như lửa, dùng sức tap hắn một chút, cũng liền đã quên như vậy nhất tra. Nàng vốn chính là đùa giỡn , cũng không phải thật sự hoài nghi hắn, cho nên sẽ không cần không để.

Ứng Trường Không đem kiều thê đặt ở pho nhuyễn điểm ghé dựa lý, bắt đầu ra bên ngoài chuyển bữa sáng. Giống nhau lại giống nhau, lượng không tính khoa trương, nhưng là phẩm loại thiệt nhiều.

“Người sẽ không là một đêm không ngủ thấy, luôn luôn tại làm bữa sáng đi?” Hạnh Nhược Thủy đều nhìn không được kinh hô . Thầy thuốc nói dinh dưỡng rất trọng yếu, mỗi một đốn đều phải ăn được, cho nên hắn chặt chẽ ghi tạc trong lòng. Nàng lại cảm thấy cái mũi có chút toan .

Ứng Trường Không mỉm cười, ôm nàng hôn một cái.”Chỉ cần người muốn ăn là tốt rồi. Đến, chạy nhanh ăn, đừng đói bụng lắm. Vẫn là, ta ư người?”

“Không cần, ta chính mình ăn, người cũng chạy nhanh ăn.” Hạnh Nhược Thủy có thể khẳng định, chính hắn khẳng định cũng chưa ăn.

Ứng Trường Không cũng không đặc biệt yêu cầu, ngoan ngoãn ăn chính mình , chính là luôn luôn tại chú ý nàng càng thích ăn người nào, yên lặng ghi tạc trong lòng. Đây là hắn thê hắn bảo bối, cho nên hắn nguyện ý dùng toàn bộ thiệt tình đi sủng nàng. Nếu một chút phong phú bữa sáng có thể đổi nàng một cái tươi cười, hắn nguyện ý mỗi ngày đều như vậy sớm đứng lên việc hồ.

Ăn qua bữa sáng, hai người chính thương lượng muốn hay không đi ra ngoài đi một chút, hai chiếc xe tử liền hấp tấp đứng ở nhà bọn họ ngoài cửa. Trên xe xuống dưới , cũng không chính là một người.

Ứng chấn bang, Dương Tử Vân, bảo mẫu a tuệ, còn có bảo vệ viên. Chỉ có bận rộn Ứng Chí Huân không có xuất trường, cái khác đều đến đông đủ .

Ứng Trường Không đi khai môn.

Hạnh Nhược Thủy ở trên sô pha nhìn đến bọn họ tiến vào khi, cảm đều phải rớt. Thế này mới hơn mười một giờ, kia bọn họ chẳng phải là trời còn chưa sáng liền xuất phát?

“Nhược Thủy, chạy nhanh làm cho ta xem xem ta tôn tử.” Dương Tử Vân nhanh chân liền hướng lại đây, như vậy cùng cái hơn mười tuổi cô gái dường như xúc động.

Ứng Trường Không một phen kéo lấy nàng, mẫu thân kia bốc đồng bắt hắn cho dọa đến.”Mẹ, người tôn tử tạm thời nhìn không thấy. Nhưng là người đừng kích động như vậy, để cho đụng vào hắn .”

“Xú tiểu tử, mẹ người ta còn không biết sao?” Nói xong liền cho hắn một cái mao hạt dẻ, kết quả bởi vì không đủ cao, mao hạt dẻ biến thành xao cầm . Hừ lạnh một tiếng bỏ chạy đi qua, ở Nhược Thủy bên người ngồi xuống, thân thủ đi sờ của nàng bụng.

Hạnh Nhược Thủy có chút xấu hổ, tuy rằng nói quần áo còn ăn mặc hảo hảo . Nhưng là còn có thiệt nhiều nam nhân tại đây, nàng vẫn là cảm thấy rất ngượng ngùng . May mà mọi người cũng chưa nghĩ nhiều, thần sắc tự nhiên.

“Thiếu phu nhân, ăn cái gì sao? Về sau tuệ di làm cho người thiệt nhiều ăn ngon , bảo quản đem người đường không công mập mập.” Bảo mẫu a tuệ cũng là rất kích động . Nhân thượng tuổi, đều thích sinh con trai chi hỉ, đều thích đứa nhỏ.

Nghe được “Không công mập mập” Đây từ, Hạnh Nhược Thủy trong đầu liền xuất hiện một cái hoàn toàn biến hình chính mình. Ngọt ngào cười, hô:”Cảm ơn tuệ di, người mau ngồi đi.”

“Gia gia. Sớm như vậy đứng lên đuổi máy bay, người có mệt hay không?” Hạnh Nhược Thủy đi qua đi đỡ lấy ứng chấn bang cánh tay, cười nói.

Ứng chấn bang vừa mới cảm thấy bị vắng vẻ , cái này liền lập tức cười hớ hớ .”Không phiền lụy. Nghĩ đến của ta tăng tôn tử, liền gì mệt cũng không có. Người hảo hảo ngồi, đừng mệt .”

Hạnh Nhược Thủy phốc xích một tiếng liền nở nụ cười.”Gia gia, nào có khoa trương như vậy a. Ta thân thể hảo rất, nếu không ta với người hạ kỷ bàn?” Đối gia gia mà nói, chơi cờ là lớn nhất lạc thú.

“Kia không được, chơi cờ rất phí tinh thần , chờ người sinh đứa nhỏ nói sau.” Ứng chấn bang khó được thể nhưng cự tuyệt .

Hạnh Nhược Thủy thật là nhịn không được, như thế nào mọi người đều đem nàng làm thủy tinh oa nhi dường như đang cầm.”Gia gia, chúng ta không thể như vậy nuông chiều . Người ta ở nông thôn nhân, lớn bụng còn dưới làm việc đâu. Chúng ta an vị chơi cờ còn không được, kia cũng quá yếu ớt . Thầy thuốc cũng nói, thích hợp vận động đối thân thể hảo thôi.”

“Như thế.”

Dương Tử Vân cười hớ hớ nói tiếp, nói:”Nhược Thủy a, người đừng nói, người gia gia tối hôm qua nhưng là hưng phấn nhất tức cũng chưa ngủ.”

“Người còn không phải giống nhau!” Ứng chấn bang thối râu tròng mắt.

Hạnh Nhược Thủy nhìn bọn họ hai, cảm thấy ngày thật sự là náo nhiệt.”Gia gia, mẹ, các người cũng đói bụng đi? Ta đi cho các người nấu cơm đi, các người nghỉ một chút.”

Dương Tử Vân vội vàng đem nàng kéo lại.”Không cần người làm, a tuệ làm là đến nơi. Người nha, cho ta hảo hảo mà nghỉ ngơi. Tuy rằng thầy thuốc nói thích hợp vận động không thành vấn đề, nhưng là không bao gồm giặt quần áo nấu cơm này đó việc nặng.”

“Lời này nói đúng!” Gia gia cũng lên tiếng .

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ cái mũi, nhìn bảo mẫu.”Kia tuệ di, vất vả người .”

“Không vất vả không vất vả.” A tuệ cũng là cười đến cười toe tóe.”Gia có thai sự, lại vất vả cũng là đáng giá ! Ta đây cái này mua đồ ăn nấu cơm đi, các người đều hảo hảo nghỉ ngơi.”

Ứng chấn bang cấp nàng phái hai cái bảo vệ viên, giúp nàng linh này nọ đi.

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười nhẹ, cảm thấy loại này ngày hạnh phúc có chút không đúng thật.”Mẹ, gia gia, ta xem các người đều mệt mỏi, nếu không đi nghỉ ngơi một hồi đi. Chờ cơm làm tốt , ta lại kêu các người đứng lên.”

“Không cần, ta không phiền lụy. Ba, người muốn hay không đi nghỉ một chút?” Dương Tử Vân bàn tay to vung lên, nàng hưng phấn rất, thật đúng là không phiền lụy.

Ứng chấn bang cũng lắc đầu.”Ta cũng không phiền hà. Nhược Thủy a, nếu không chúng ta đến một mâm?”

Hạnh Nhược Thủy mân miệng nở nụ cười, gia gia quả nhiên thích nhất chơi cờ.”Tốt, này nọ mang lại đây sao?”

“Kia đương nhiên. Người gia gia a, đi nơi nào đều đã mang theo hắc gia bảo bối.” Dương Tử Vân cười tủm tỉm nói.

Ứng chần chạch trừng mắt ánh mắt.”Kia đương nhiên, đây chính là ta cháu dâu tặng cho ta bảo bối nhi, đương nhiên mang theo.” Đối Nhược Thủy yêu thích đặt vu ngôn biểu, chút không thêm che lấp.

May mắn Dương Tử Vân cũng đã thấy ra, nếu không xác định vững chắc muốn chộc giận học máu. Huống hồ, chính nàng cũng sủng Nhược Thủy sủng được ngay, cũng sẽ không cái gì ý tưởng. Huống chi Nhược Thủy còn hoài Ứng gia kim tôn đầu, nàng càng thêm sẽ không so đo.

Hạnh Nhược Thủy chính là cười, không thể nào trả lời. Trực giác cho rằng, Dương Tử Vân cùng gia gia so với trước kia tốt lắm.

Ứng Trường Không ôm vợ vòng eo, cũng không nói như thế nào nói. Mặc dù là cùng chính mình mẫu thân cùng gia gia, hắc cũng không phải cái nói nhiều nhân. Cũng chỉ có một mình cùng Nhược Thủy cùng một chỗ thời điểm, hắc mới có nói chuyện **. Hắc càng thích lẳng lặng ở một bên, nhìn mọi người sủng ái hắc bảo bối kiều thê.

Bàn cờ rất nhanh bị bảo vệ viên lấy lại đây.

Gia tôn hai người mà bắt đầu một người m

ột bên, thập tử lạc tử.

Ứng Trường Không đang nghĩ tới lần lượt vợ đang xem cuộc chiến đấu, đã bị mẫu thân lôi kéo ống tay áo. Tay nàng hướng ngoài cửa chỉ chỉ, ý bảo đi ra ngoài bên ngoài đàm. Nhìn thoáng qua thê tử chuyên chú sườn mặt, hắc liền đứng dậy cùng mẫu thân đi ra ngoài.

Hai người một trước một sau đi vào trong viện. Đã muốn mùa đông, bên ngoài có chút lạnh.

“Mẹ, chuyện gì a?” Ứng Trường Không cách mẫu thân hai bước địa phương phân chân đứng vững.

Dương Tử Vân trừng hắc liếc mắt một cái, có chút tức giận nói:”Mẹ ngươi cũng không phải phi có cái gì đại sự mới có thể với người nói nói! Quả nhiên là nhi đại không khỏi nương, tưởng với người lời nói nói còn muốn có lý do mới được!”

Ứng Trường Không sờ sờ cái mũi.”Mẹ, ta không phải cái kia ý tứ. Ta xem ngươi rất thần bí, nghĩ đến ngươi có cái gì trọng đại bí mật theo ta chia sẻ mà thôi.”

“Thiết, mẹ ngươi có thể có cái gì trọng đại bí mật a?” Dương Tử Vân bĩu môi.”Ta là muốn hỏi ngươi, hiện tại Nhược Thủy mang thai, ngươi tính làm sao bây giờ?”

Ứng Trường Không khẽ nhíu mày.”Mẹ, cái gì làm sao bây giờ? Đương nhiên là sinh hạ đến a.” Như thế nào nghe này lời kịch, có điểm giống hắc cùng tiểu tam nhi có đứa nhỏ dường như?

Dương Tử Vân dùng sức trừng hắc liếc mắt một cái, thân thủ liền cho hắc nhất chùy tử.”Ai hỏi ngươi này? Ai chẳng biết nói muốn sinh hạ đến a? Đó là chúng ta Ứng gia kim tôn, không cần ngươi vô nghĩa cũng biết tốt tốt sinh hạ đến! Ta là hỏi ngươi, Nhược Thủy mang thai, ngươi còn tính làm cho nàng một người ở nhà? Ngươi yên tâm sao? Nếu không làm cho Nhược Thủy theo ta cùng nhau hồi B thị đi, có ta cùng a tuệ chiếu cố nàng, có vẻ yên tâm.”

Này thật là bọn họ Ứng gia bảo bối ngật đáp, khả không chấp nhận được có gì sơ xuất. Đặc biệt hắc gia gia, kia cổ đầu phán dài quá, thật vất vả hoài thượng, tuyệt không cho phép gì ngoài ý muốn phát sinh!

Ứng Trường Không bình tĩnh đại ngộ, lập tức nhíu mày trình tự hồi trạng thái. Hắc còn đắm chìm ở làm ba ba vui sướng giữa, còn không có cẩn thận nghĩ tới vấn đề này. Nhưng là, mặc kệ là làm cho Nhược Thủy một người ở nhà, vẫn là làm cho nàng đi theo mẫu thân hồi B thị, đây đều là hắc không muốn nhận đáp án.

“Đừng nhíu, vẫn là làm cho nàng theo chúng ta cùng nhau hồi B thị đi. Mọi người cùng nhau chiếu cố nàng, khẳng định đem nàng nuôi nấng không công mập mập.” Trọng yếu nhất là, nàng muốn nhìn tôn tử một ngày một ngày lớn lên. Năm đó mang thai thời điểm mấy thai thần kỳ cảm giác đã muốn có chút xa, nương tôn tử lại cảm thụ một lần.

Ứng Trường Không trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn là lắc đầu.”Mẹ, ta không nghĩ làm cho nàng với người trở về, cũng không muốn cho nàng một người ở nhà. Ta nghĩ cùng Nhược Thủy thương lượng một chút, xem có thể hay không tùy quân. Ta là quân nhân, đời này liền như vậy một cái đứa nhỏ, ta không nghĩ bỏ qua hẳn trưởng thành. Chờ tương lai ta thật sự có thời gian bồi dưỡng, chỉ sợ hẳn đã muốn không cần ta. Cho nên, ta hy vọng hẳn ở mẹ trong bụng thời điểm, có thể cùng hẳn một chút một chút lớn lên.”

Hắn cũng tưởng cùng hẳn kiều thê, cùng nhau cảm thụ sơ làm người cha mẹ cái loại này vui sướng. Như vậy thể nghiệm, bọn họ chỉ có một lần cơ hội, ai cũng không muốn bỏ qua!

Dương Tử Vân nhìn hẳn, không nói chuyện, một lát sau liền nhẹ nhàng thở dài một hơi.”Người nói cũng đối. Nếu Nhược Thủy đồng ý, kia cũng là một biện pháp tốt, dù sao bộ đội lý cũng còn an toàn. Chờ nàng bụng lại lớn hơn một chút, ta cứ tới đây chiếu cố nàng.”

Ứng Trường Không nghĩ rằng, mẫu thân thật đúng là nghĩ đến đủ xa.”Mẹ, người là tốt rồi hảo chiếu cố Cỗ lão nhân, chờ của người tôn tử đi vào thế giới này là có thể. Về phần chiếu cố Nhược Thủy, bộ đội lý rất nhiều tẩu tử đều là có thể hỗ trợ, người yên tâm đi.”

Dương Tử Vân vừa ngoan ngoan trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái, rất tức giận.”Kia sao có thể giống nhau a? Kia cũng không phải người ta tôn tử, người ta có thể giống mẹ người giống nhau để bụng sao?”

“Mẹ, người nói đúng.” Ứng Trường Không thông minh không hề tiếp tục này đề tài, hẳn nhưng là hiểu được, cùng nữ nhân rồi rắc một vấn đề là ngu xuẩn nhất. Thân thủ, nắm ở mẫu thân đầu vai.”Mẹ, cũng sắp làm bà nội, người hưng phấn sao?”

“Đương nhiên hưng phấn. Tối hôm qua nằm trên giường, bay qua đến bay qua đi cũng chưa ngủ. Sau lại thiên mau lượng thời điểm tốt xấu đang ngủ, lại không ngừng mà nằm mơ, trong mộng là cái béo oa nhi ha ha cười, cười đến ta này tim đập đều nhanh hơn! Còn có phụ thân người cùng người gia gia, mọi người cũng chưa ngủ ngon!” Nói xong, Dương Tử Vân chính mình cũng không tùy vào nở nụ cười. Đây toàn gia nhân, đều bởi vì một cái đứa nhỏ đã đến mà nhạc choáng váng.

Nghe vậy, Ứng Trường Không cũng buồn cười.”Mẹ, cảm ơn người. Người đem ta đưa thế giới này thượng, mới làm cho ta có cơ hội cảm thụ loại này vi diệu tâm tình. Ta đoán, lúc trước người hoài của ta thời điểm, khẳng định so với bây giờ còn hưng phấn đi?”

Ứng Trường Không càng ngày càng hiểu được, mẫu thân cũng là cái nữ nhân, nàng cũng cần bị nhân đau. Loại này đau không chỉ có đến từ trạng phụ, còn có đã muốn trưởng thành con.

Dương Tử Vân hốc mắt đều ẩm ướt, cười đến cực kỳ sáng lạn.”Kia đương nhiên! Người không biết, cái kia thời điểm ta đi đường cũng không dám dùng sức, chỉ sợ diên một chút cho người khó chịu. Ba người cũng không ngủ, thỉnh tức nhìn chăm chăm của ta bụng xem! Cái loại này tâm tình a, không có nếm thử quá nhân, là cả đời cũng không sẽ minh bạch! Nhiều như vậy qua tuổi đi, ta bây giờ còn không có quên nhớ.....”

Ứng Trường Không nhìn mẫu thân bởi vì nhớ lại mà trên mặt nở rộ sáng rọi, trong lòng càng thêm mềm mại đứng lên. Nắm ở mẫu thân đầu vai, buộc chặt rãnh tay cánh tay. Cậu nói kia nói cho cùng: Mỗi một cái đứa nhỏ đều là cha mẹ bảo bối!

Dương Tử Vân lập tức lâm vào hơn ba mươi năm trước trong trí nhớ, giống nhau hoài thượng hẳn sinh hạ hẳn nhìn hẳn một chút lớn lên, này hết thấy đều phát sinh ở ngày hôm qua dường như. Nhưng là trước mắt này cao lớn cao ngất như từng vĩ ngạn nam tử hán, chính là năm đó ở nàng trong bụng đá đánh cái kia tiểu tử kia.”Sinh mệnh, thật sự thực thần kỳ!”

Ứng Trường Không chống lại mẫu thân tầm mắt, mỉm cười. Hẳn hiện tại cũng có loại này cảm thụ, sinh mệnh thật sự thực thần kỳ! Huyết mạch kế thừa, thân mình chính là một cái kỳ tích!

Mẫu tử hai còn nói một hồi, liền vào nhà tử đi, bên ngoài rất lạnh.

Trên sofa, gia tôn hai người còn tại chém giết. Người tới ta đi, từng bước ép sát, đều muốn đem đối phương giết được phiên giáp bất lưu. Nếu như này thật là chiến trường, như vậy tất là quá to chấn thiên, máu tươi đầm đìa, thi hoành phiên dã.

Tại phòng bếp, a tuệ cùng bảo vệ viên đã muốn ở rửa rau thiết thái, việc khí thế ngất trời.

Dương Tử Vân đi phòng bếp vô giúp vui thuận tiện đáp bắt tay đi.

Ứng Trường Không tắc trở lại kiều thê bên người, nhìn nàng cùng gia gia giết được trời đen kịt. Mỗi lần xem nàng chơi cờ, hẳn đều có một loại cảm giác: Nhược Thủy đáy lòng có nhất phương im lặng thiên không, ai cũng không thể quấy rầy càng không thể ô nhiễm! Có lẽ đúng là bởi vì có này nhất phương tịnh không, nàng mới có thể thủy chung bảo trì một viên hết sức chân thành chí tâm.

Một ván chấm dứt, Hạnh Nhược Thủy hiềm hiềm thủ thắng. Nhìn ván cờ, lại ngẩng đầu nhìn gia gia sắc mặt, có chút khẩn trương.

Ứng chấn bang cười ha ha, so với chính mình thắng còn muốn cao hứng.”Người nha đầu kia, khó lường nha. Quả nhiên là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, ta này tiền lãng bị chụp ở trên bờ cát .”

“Mới không phải đâu. Ta chính là may mắn thắng một lần, nói không chừng vẫn là gia gia người cố ý phóng thủy !” Hạnh Nhược Thủy thường thức hắc quân cờ, nghịch ngợm le lưỡi nháy mắt.

Ứng chấn bang cười đến càng thêm sang sảng.”Người nha đầu kia, giỏi nhất đậu gia gia vui vẻ .”

Thừa dịp gia gia đi toilet thời điểm, Ứng Trường Không ôm Nhược Thủy, cùng nàng nhấc tới vừa rồi cùng mẫu thân nói chuyện.”Mẹ tính cho người cùng nàng cùng nhau hồi B thị đi, bọn họ chiếu cố người, người cho rằng đâu?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, rõ ràng mất hứng .”Người cũng tưởng ta theo chân bọn họ trở về sao?”

Ứng Trường Không hôn thân nàng. Cánh tay ôm của nàng vòng eo, thưởng thức nàng thon dài ngón tay.”Đương nhiên không phải. Nhưng là người một người ở nhà, ta cũng không yên tâm. Huống hồ, ta cũng tưởng ở người mang thai thời điểm bồi ở bên cạnh người, cùng nhau cảm thụ đứa nhỏ mỗi một thiên biến hóa. Nhược Thủy, ta luyện tiết bỏ qua này tốt đẹp quá trình. Cho nên, nếu ta nghĩ cho người tùy quân, người nguyện ý sao?”

Hạnh Nhược Thủy lập tức vui vẻ ra mặt, không chút nghĩ ngợi phải trả lời:”Tốt.”

Ứng Trường Không cũng cười , càng thêm đem nàng ôm sát. Đây là của nàng kiều thê, chỉ hy vọng có thể cùng hẳn cùng một chỗ, cái khác vấn đề cũng không ở của nàng lo lắng trong phạm vi.”Ta đây trở về lập tức xin, rất nhanh có thể làm xuống dưới . Công ty chuyện tình, người cũng xử lý một chút đi. Hoặc là giao cho cái kia cái gì Hạ Mặc , hoặc là làm cho Đàm Bội Thi đến tọa trấn cũng biết.”

“Ân, ta biết đến.” Công ty sớm đã vào quỹ đạo , không có gì vấn đề lớn. Trước cùng Đàm Bội Thi đàm nói chuyện, không được khiến cho Hạ Mặc đến quản lý đi.

“Ai nha, ta còn chưa cho Bội Thi gọi điện thoại đâu!” Hạnh Nhược Thủy quát to một tiếng, liền hướng hẳn trên người sờ di động.

Ứng Trường Không đỡ khóc đỡ cười, ôm nàng na đến sofa một khác đầu, đem điện thoại cơ đưa cho nàng. Hẳn tối hôm qua vốn định đem tất cả mọi người quấy rầy một lần , nhưng là quá muộn , cuối cùng chỉ quấy rầy trong nhà nhân.

Điện thoại rất nhanh liền bắt thông .

“hello, tiểu mỹ nhân, tưởng ta ?” Đàm Bội Thi chẳng ra cái gì cả làn điệu vang lên, tựa hồ còn tại ăn cái gì, miệng có chút hàm hồ.

Hạnh Nhược Thủy cũng cười .”Đại gia, với người báo cái tin tức, người cẩn thận nghe tốt lắm.”

“Cái gì tin tức như vậy trịnh trọng? Người có gặp ở ngoài ?”

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu dĩ nhìn về phía Ứng Trường Không, phát hiện hẳn lông mi đều phải dựng thẳng lên đến đây, thân thủ sờ sờ.”Nói hươu nói vượn cái gì đâu! Nói cho người, ta mang thai , người cũng muốn làm mẹ

nuôi !”

Bên kia trầm mặc một giây, sau đó phát ra một tiếng dọa người thét chói tai.”Thật vậy chẳng? Ai nha, khó lường, nhà chúng ta mỹ nhân bị nhân muốn làm mang thai !”

“Phốc”, Hạnh Nhược Thủy văng lên. Này Đàm Bội Thi, thật là ngứa không sợ hãi nhân tử không ngứa!

Ứng Trường Không lẳng lẳng nghe, cũng không xen mồm, nhìn kiêu thê cùng Đàm Bội Thi cái kia diên nữ nhân lúu rúu tán gẫu cái không ngừng.

Chỉ chốc lát, gia gia đi ra . Nhìn đến nàng ở gọi điện thoại, cười cười ra ngoài cửa đi. Bảo vệ viên lập tức đi theo hẳn phía sau, không rời tả hữu.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi này nhất tán gẫu, vẫn cho tới a tuệ làm tốt cơm trưa, mới ý do chưa hết treo điện thoại.

Cũng mất đi Ứng Trường Không tính nhẩn nại hảo, vẫn như vậy ôm nàng, nghe các nàng kia không dứt vô nghĩa. Bất quá, hẳn hưởng thụ là thê tử trong ngực cảm giác, đối với các nàng nói chuyện phiếm nội dung áp cần không có hứng thú. Dù sao, có thể như vậy tử ôm nàng, lẳng lẳng cùng của nàng cơ hội quá ít quá ít , thế cho nên rất nhiều thời điểm đều cảm thấy rất ủy khuất nàng .

“Trở lại đường ngay ăn cơm .” A tuệ ra lệnh một tiếng.

Ứng Trường Không lôi kéo vợ đi trở lại đường ngay, còn tự mình giúp nàng đem mỗi một căn ngón tay đều rửa, lau khô.

Dương Tử Vân ở ngoài cửa nhìn, mân miệng cười lắc đầu. Quả nhiên là Ứng Chí Huân con, ngay cả mặt mũi đối thê tử mang thai biểu hiện đều là giống nhau . Năm đó nàng mang thai thời điểm, Ứng Chí Huân hận không thể mỗi ngày đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay, thật cẩn thận nhìn chăm chăm hầu hạ !

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy đều không có dự đoán được, trên bàn cơm cư nhiên nhắc lên một hồi “Đại chiến”.

“Ăn nhiều một chút ngư, ăn ngư đối thân thể hảo, sinh hạ đến đứa nhỏ thực thông minh.” Đây là Dương Tử Vân cách nói.

“Ăn nhiều sườn, ăn sườn đứa nhỏ cốt cách cứng rắn kiện, thân thể bồng.” Đây là gia gia cách nói.

“.....”

Hai người ai giữ ý nấy, nhưng đều là hận không thể đem Hạnh Nhược Thủy một đêm trong lúc đó uy thành mập mạp, tốt nhất nhân tiện đem bọn họ tôn tử tăng tôn tử cũng uy không công mập mạp .

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn , này cũng ăn cái kia cũng ăn, nghĩ biện pháp đem hai người đều dỗ cao hứng. Bất quá Dương Tử Vân cùng ưng chấn bang vốn liền bị vậy hưng phấn bên trong, cho nên thật không có nháo ra vấn đề gì đến.

Cuối cùng vấn đề đến đây, Hạnh Nhược Thủy hung hăng ăn chống đỡ .

Ứng Trường Không đành phải giúp đỡ nàng, đến trong viện chậm rãi đi đường, tiêu hóa tiêu hóa. Hẳn cũng nhịn không được nở nụ cười, Nhược Thủy bụng còn không có hiện ra đến, khả hiện tại ở gia gia cùng mẹ ép buộc hạ, nhưng thật ra phình đột đi lên. Hẳn thân thủ nhẹ nhàng mà sờ, hỏi:”Có phải hay không rất khó chịu? Thật sự là cái đứa ngốc, ăn no cũng dừng ăn, làm sao đem chính mình cấp biến thành khó như vậy chịu?”

Hạnh Nhược Thủy biến mếu máo, phàn hẳn làm nũng nói:”Ta lúc ấy thực không cảm thấy chống đỡ , buông chiếc đĩa đứng lên, thế này mới cảm thấy ăn chống đỡ .”

Cùng ăn thường xuyên có sự tình, ăn thời điểm cảm thấy người nào đều ăn ngon, tổng cảm thấy còn không có ăn no dường như. Kết quả chiếc đĩa nhất buông, không xong, chống đỡ đã chết!

Ứng Trường Không khẽ cười, tiếp tục giúp nàng nhẹ nhàng mà nhu bụng.”May mắn không đồng ý cho người cùng mẹ hỏi B thị, nếu không loại tình huống này chỉ sợ mỗi ngày đều phải trình diễn hai ba lần.”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến kia hình ảnh, cũng hiểu được có chút đáng sợ. Đối khát cảm giác rất khó chịu, ăn chống đỡ cảm giác cũng là thực cái thống khổ , cảm giác chỉ cần vừa động sẽ phun. Nàng cũng không tưởng mỗi ngày đều phải quá loại này ngày, kia rất đáng thương !”Bọn họ chính là vừa biết này tin tức tốt,

cho nên hưng phấn kính còn không có quá mà thôi. Chờ thêm vài ngày, ta tin tưởng hẳn nhóm sẽ không hội như vậy .”

“Àn. Bọn họ muốn vẫn như vậy hưng phấn cũng không có gì không tốt, ngày nhiều phần khích, là đi?” Nhân giả đi tịch tịch, cần não nhiệt cần cãi nhau, mới sẽ không cảm thấy thời gian quá khó khăn lắm.

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, không được địa điểm đâu.

Hạnh Nhược Thủy ở Ứng Trường Không cùng đi hạ, ở trong sân đi bộ có nửa giờ, mới cảm thấy cái loại này tưởng phun cảm giác chậm rãi trôi qua. Phong rất lạnh, nàng cơ hồ là cả người bị thương tá bao vào trong ngực, cho nên cả người đều ảm ảm vù vù.

Trở lại trong phòng, gia gia lại ở cùng bảo vệ viên chơi cờ. Đã muốn chém giết một thời gian, cho nên đều thực chuyên chú.

Dương Tử Vân tắc cùng a tuệ đang nhìn kịch nhiều tập, chính nhìn đến động tình chỗ, hai người lau nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến trong phòng nhiều ra đến nhân, như vậy cuộc sống hóa trường hợp, cảm thấy ngày thật đẹp hảo. Có đôi khi hội cảm thấy, một cái gia mọi người ở cùng một chỗ vô cùng não nhiệt, cũng là rất vui vẻ.

“Khốn không khốn? Nếu không trở về phòng gian đi ngủ một hồi?” Ứng Trường Không ôn nhu hỏi nàng.

Hạnh Nhược Thủy thật đúng là có chút khốn, vì thế cùng Dương Tử Vân đánh cái tiếp đón, ngay tại Ứng Trường Không cùng đi hạ, trở về phòng ngủ đi.”Người theo giúp ta.”

Nàng dắt hẳn quần áo, thẳng đến hẳn thoát áo khoác tiến vào chăn lý đến, nàng mới tựa vào hẳn trong lòng nhắm mắt lại. Có một câu không một câu theo hẳn nói chuyện, chẳng qua một hồi, cũng đã đang ngủ.

Ứng Trường Không không có ngủ ý, cứ như vậy nghiêng thân thể chống mặt yên lặng nhìn chăm chăm nàng xem. Bàn tay to cái ở cửa nàng bụng thượng, rõ ràng còn không có gì động tĩnh, lại tổng giống có thể cảm giác được đứa nhỏ tồn tại. Nhìn đến sau lại, ánh mắt có chút mỗi một, liền ôm nàng ngủ.

Chờ hai người tỉnh ngủ, thời gian đã muốn là buổi chiều tam điểm hơn. Xuống lầu đến, phát hiện Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ cũng lại đây, đang theo Dương Tử Vân các nàng nói chuyện phiếm đầu.

Gia gia cùng bảo vệ viên còn tại chém giết, một chút cũng không có muốn hưu chiến ý tứ. Thỉnh thoảng, có thể nghe được một tiếng chấn thiên hám “Tướng quân”!

“Mỹ nhân, mau mau mau, làm cho ta hảo hảo nhìn xem!” Đàm Bội Thi phác lại đây, lôi kéo nàng tả tả hữu hữu từ trên xuống dưới nhìn một lần.

Hạnh Nhược Thủy mặc danh kỳ diệu.”Có cái gì đẹp mắt? Ta lại không bị thương?”

“Nhìn xem mang thai có cái gì bất đồng thôi.” Nói xong lại duỗi thân dẫu tay sờ của nàng bụng, nói,”Con gái nuôi, ta là mẹ nuôi! Người ngoan ngoãn, không cần làm ầm ĩ mẹ người, nghe được sao?”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười.”Người gì nha, hẳn hiện tại làm sao nghe được đến. Hơn nữa, người làm sao mà biết là nữ nhi?” Còn chính là một cái tiểu nòng nọc lớn nhỏ tồn tại.

Đàm Bội Thi le lưỡi, hét lên:”Người cũng không phải hẳn, người động biết hẳn nghe không được? Nói không chừng hẳn đang ở chê cười người đâu. Là đi, con gái nuôi? Nữ nhi tốt, có thể cho ta gia Nhạc Nhạc làm vợ nhi.”

Hạnh Nhược Thủy bị nàng chọc cười, mân nói thẳng cười.”Người này phòng ngừa chu đáo cũng thác qua.”

“Đừng đứng, lại đây tọa, chúng ta hảo hảo tâm sự, chia sẻ dục nhi kinh nghiệm.” Đàm Bội Thi đem nàng kéo hướng sofa.

Ứng Trường Không theo ở phía sau, kêu lên:”Đàm Bội Thi, người cẩn thận một chút.” Nữ nhân này như vậy điên điên khùng khùng, vợ cùng nàng cùng một chỗ, hẳn thật là có chút lo lắng.

Đàm Bội Thi đảo cặp mắt trắng dã, không để ý tới hẳn.

Hai nữ nhân xèo xèo thì thầm nói một hồi, đã nói đến tùy quân vấn đề.

Đàm Bội Thi nghĩ nghĩ.”Ta cảm thấy như vậy cũng tốt. Làm cho xú nam nhân nhiều nhìn xem, chỉ biết chúng ta nữ nhân vì hấn sinh nhi dục nữ có bao nhiêu không dễ dàng.” Nói xong, còn khiêu khích dương cầm xem Nhược Thủy bên người cái kia nam nhân.

Ứng Trường Không mới mặc kệ hội nàng, nam nhân đại trưởng phu khinh thường cùng nữ nhân so đo.

Nếu nói đến tùy quân chuyện tình, tự nhiên muốn nói đến bồi ứng quản lý vấn đề. Trải qua một phen thảo luận, cuối cùng xao định, tạm thời từ Hạ Mặc đến quản lý, có vấn đề quan trọng các nàng hai ra lại mặt. Nhưng là phí dụng phương diện chuyện tình, vẫn là từ Nhược Thủy đến nắm trong tay, nhưng chủ yếu dùng máy tính công tác, sẽ không đến văn phòng.

Bất tri bất giác, thời gian đi ra chạng vạng. Dương Tử Vân, Đàm mẹ cùng a tuệ đã muốn đi mua đồ ăn nấu cơm.

Bữa tối so với cơm trưa càng náo nhiệt, trừ bỏ phụ nữ có thai Hạnh Nhược Thủy cùng trẻ con Phó Lăng Vân, những người khác đều uống rượu, cái chén chạm vào đinh đương vang. Mọi người đều thật cao hứng, thỉnh thoảng lại phát ra từng trận tiếng cười.

Sáng sớm hôm sau muốn đi bệnh viện làm toàn diện kiểm tra, cho nên cơm chiều sau không bao lâu, Hạnh Nhược Thủy đã bị “Đuối” đi ngủ thấy. Ứng Trường Không là bồi ngủ, đây là khẳng định.

Đàm Bội Thi các nàng đành phải từ bảo vệ viên lái xe đưa trở về.

Hạnh Nhược Thủy bị Ứng Trường Không ôm, ở bồn tắm lớn lý tắm bồn. Dĩ vãng đều là ghé vào hấn trên người, hiện tại không thể không đổi thành nằm ngửa. Hai người không thể mặt đối mặt, thượng tá thực không hài lòng. Vì thế rõ ràng ngồi xuống, lấy quá khăn mặt thay nàng sát bên người thể.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn nóng rực tầm mắt nhìn, nhịn không được mặt đỏ.

Ứng Trường Không cũng nhấn thật sự vất vả, hô hấp đều trọng. Nhưng là không có biện pháp, vợ đang ở dựng dục bọn họ bảo bối, có một đoạn thời gian không thể triển miên. Hấn nghe nói qua, qua đầu ba tháng sẽ không vấn đề, nói cách khác ít nhất còn muốn chờ hai tháng!

“Nếu không ta chính mình tẩy đi.” Hạnh Nhược Thủy nghe hấn tiếng hít thở, chỉ biết hấn chính đến mức khó chịu đâu, đã nghĩ đem hấn đẩy dời đi đi bình tĩnh bình tĩnh.

Ứng Trường Không dè dặt của nàng giãy dụa.”Đừng nhúc nhích, rất nhanh thì tốt rồi.” Cuối cùng là tẩy tốt lắm, Ứng Trường Không đã muốn đại hấn đâm đĩa. Dem nàng ôm đến trên giường, chính mình liền một đầu chui vào đến tẩy nước lạnh tắm.

Hạnh Nhược Thủy nhìn phòng tắm không quan thượng môn, mặc phòng phóng xạ phục, bắt đầu viết tiểu thuyết. Ban đầu liền đem một đoạn này để lại cho chính mình, hiện tại vừa vặn có thể ngày đó nhớ bình thường nhớ kỹ! Bởi vì là tự mình trải qua, cho nên có chút tư như chảy ra hương vị.

Ứng Trường Không tẩy hoàn nước lạnh tắm, cuối cùng là đem dục hỏa cấp bình phục. Sát tóc đi ra, liền nhìn đến vợ ở trước máy tính xao gõ đánh.”Đừ

ng nữa viết, người cần hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Ta lập tức thì tốt rồi, lại cho 5 phút.” Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu đối hấn cười cười, lại gõ đứng lên.

Ứng Trường Không buông khăn mặt, leo lên giường đến từ phía sau ôm nàng, cầm các ở nàng trên đầu vai.”Người viết xong máy tính đừng quan, ta còn muốn dùng một chút.”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, quay đầu đem hấn mặt hướng bên thoi.”Người không nên nhìn ta viết, ta đầu óc hội chỗ trống.” Tuy rằng hấn biết chính mình viết tiểu thuyết, nhưng bị nhân nhìn liền một chữ cũng đừng tưởng viết.

Ứng Trường Không sau này nhất dựa vào, nhắm mắt lại.”Hảo, ta không xem. Người nhanh chút viết xong, sớm một chút nghỉ ngơi, sáng mai còn muốn đi bệnh viện đâu.”

Hạnh Nhược Thủy vốn đã muốn viết không sai biệt lắm . 5 phút còn không đến, liền đem dấu chấm tròn cấp họa thượng . Đổ bộ hậu trường thượng truyền , đem máy tính hơi hơi khép lại.”Tốt lắm, người dùng đi.”

“Ta chờ hạ lại dùng.” Ứng Trường Không đem nàng ôm lấy đến, phóng tới giường nội sườn nằm. Xoay người đi tắt đi đại đẳng, mở ra đèn tường. Trở về nghiêng người thay nàng dịch hảo chăn, sau đó ôm của nàng kích thước lưng áo.”Ngủ đi.”

Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại, sau đó lại mở.”Người ngày mai muốn về đơn vị phải không?”

“Ân. Nhưng là ta sẽ cùng người làm xong sản phẩm, trở lại bộ đội ta liền xin tùy quân.” Trên thực tế, tối hôm nay sẽ về đơn vị . Khả lần đầu tiên sản phẩm, hẳn vô luận như thế nào đều phải cùng nàng, chẳng sợ ngày mai về đơn vị sẽ ai mắng.

Hạnh Nhược Thủy trợn tròn mắt nhìn hắn, đột nhiên thân thủ ôm hắn cổ, ở miệng hắn môi thượng hôn một cái.”Ứng Trường Không, người thật tốt!” Nói xong, ngọt ngào nở nụ cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ứng Trường Không vẫn đợi cho nàng đang ngủ, mới rút ra cánh tay, thay nàng dịch hảo chăn. Cẩn thận na đến giường ngoại sườn, đem máy tính chuyển đến đầu gối thượng, mở ra ổ cái văn kiện bắt đầu “Công tác”.

Hạnh Nhược Thủy một đêm mộng đẹp. Ngày hôm sau vừa tỉnh đến, liền nhìn đến thượng tá chống đầu đang nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy chính mình hạnh phúc muốn mạo phao.

Rửa mặt sau xuống dưới, tuệ di sớm đã chuẩn bị nóng hầm hập bữa sáng, nàng đã quên kiểm tra sức khỏe không có thể ăn này nọ. Cho nên Hạnh Nhược Thủy không có thể ăn, chỉ có thể khô cần nhìn thượng tá cùng Dương Tử Vân ăn bữa sáng. Tuệ di nhìn liền cảm thấy thắc đáng thương , lần nữa thuyết minh thiên cấp nàng làm càng nhiều ăn ngon .

Ứng Trường Không lái xe chở Dương Tử Vân cùng Hạnh Nhược Thủy đi bệnh viện, những người khác đều ở lại trong nhà.

Liền tiếp kiểm tra xuống dưới, lại rút nhất đại quản tử huyết, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy đối hoảng, còn có chút choáng váng đầu ghê tởm.

Ứng Trường Không toàn bộ hành trình đều cùng nàng, xem nàng không thoải mái, tâm đều đau . Nàng cả người dựa vào hắn, tựa hồ không có gì khí lực. Nếu không trong bệnh viện nhân rất nhiều, mặt nàng da bạc, hẳn thật muốn rõ ràng ôm nàng chung quanh đi.

Chờ Hạnh Nhược Thủy rốt cục kiểm tra xong rồi, Ứng Trường Không nhện không được xoay người một tay lấy nhân ôm lấy đến, ra cửa khẩu đi vào bệnh viện hoa nhỏ viên ngồi xuống.

Dương Tử Vân theo ở phía sau, trong tay mang theo giữ ấm dũng. Tuệ di dùng giữ ấm dũng trang bữa sáng, làm cho Dương Tử Vân mang theo cùng nhau đến bệnh viện, bây giờ còn là mới mẻ ** .

Hạnh Nhược Thủy ăn bữa sáng, vị không khó bị, cũng không choáng váng đầu ghê tởm , cả người đều tỉnh thần đứng lên. Nàng theo thượng tá đầu gối cao thấp đến, lôi kéo tay hắn.”Ta không sao . Người về đơn vị đi, ta cùng mẹ cùng nhau trở về là đến nơi.”

Dương Tử Vân cũng khoát tay.”Người trở về đi, ta sẽ chiếu cố hảo bọn họ , yên tâm.”

Ứng Trường Không tuy rằng luyến tiếc, nhưng không thể không rời đi. Cũng bắt chấp mẫu thân ngay tại một bên, cúi đầu ôm Hạnh Nhược Thủy hung hăng hôn mấy tài ăn nói buông ra.”Hảo hảo chiếu cố chính mình, ta rất nhanh sẽ trở lại .”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn giống báo tử đường như một cái lác mình đã không thấy tăm hơi, trong lòng vẫn là hơi hơi phiền muộn. Nàng rất muốn giống trong TV nữ nhân như vậy, khóc lớn đại náo chính là không cho hắn rời đi. Nhưng là nàng không thể!”Mẹ, chúng ta trở về đi.”

“Người có mệt hay không? Khó chịu sao? Nếu không thành vấn đề, chúng ta đi trên đường đi một chút, mua điểm phải gì đó đi.” Hiện tại đứa nhỏ hoài thượng , thiệt nhiều này nọ đều có thể chuẩn bị .

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên hiểu được nàng nói gì đó khẳng định cùng đứa nhỏ có liên quan, tuy rằng cảm thấy không tất yếu, nhưng rốt cuộc không có ngộ nghịch của nàng ý tứ. Nếu như vậy có thể làm cho nàng cao hứng, kia cần gì phải chọc nàng bất khoái.

Dương Tử Vân kéo tay nàng, hai người cùng nhau đi hướng bệnh viện cửa, vừa nói cùng đứa nhỏ có liên quan trong lời nói đề. Hiện tại, đứa nhỏ thành bọn họ tất cả mọi người bắt tại bên miệng trong lời nói đề. Rõ ràng đã muốn nói qua trong lời nói, nhưng vẫn là nhin không được lặp lại nói, giống nhau chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt đầy lòng vui sướng loại tình cảm.

Nghênh diện gặp phải Dung Tú Mĩ thời điểm, song phương đều ngây ngẩn cả người.

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem Dương Tử Vân, trên mặt hẳn không nhiều lắm biểu tình. Lại nhìn Dung Tú Mĩ, cũng là hoàn toàn bất đồng phản ứng, nàng trong mắt rất có loại “Kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt” ý tứ, như là muốn toát ra hỏa đến đây. Nhất là của nàng tầm mắt đảo qua chính mình bụng khi, Hạnh Nhược Thủy theo bản năng hay dùng thủ che chở bụng.

Dương Tử Vân buông ra Hạnh Nhược Thủy thủ, cười nghênh đón.”Muội muội, đã lâu không thấy. Đến bệnh viện tới thăm bằng hữu sao?”

Dung Tú Mĩ nhưng không có để ý tới nàng, hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Hạnh Nhược Thủy liếc mắt một cái, thái độ cường điệu cực bộ đi rồi. Trên thực tế, Dung Tú Mĩ trong lòng vừa tức vừa hận, thật sự muốn nổ mạnh .

Hạnh Nhược Thủy mang thai , cười đến vẻ mặt hạnh phúc! Nhưng là của nàng Miêu Miêu đâu? Không chỉ có đứa nhỏ không có, ngay cả hôn đều cách , thê thê thăm thăm. Nhân bị nàng gia gia tổng xuất nước ngoài, nàng ngay cả chính mình nữ nhi ở nơi nào cũng không biết! Nếu không phải Hạnh Nhược Thủy chen chân tiến vào, Miêu Miêu sớm cùng Ứng Trường Không cùng một chỗ , sẽ không hội chịu nhiều như vậy khổ! Nếu không phải Dương Tử Vân bao che khuyết điểm, rõ ràng Ứng Trường Không khi dễ Miêu Miêu còn không chịu phụ trách nhiệm, sự tình cũng sẽ không biến thành cái dạng này!

Này hết thấy, đều là Ứng gia cùng Hạnh Nhược Thủy khiếm Miêu Miêu khiếm bọn họ Cố gia ! Nàng hận!

Dung Tú Mĩ mười ngón, dùng sức nắm thành quyền đầu, móng tay đâm vào lòng bàn tay. Kia một chút rất nhỏ đau đớn, còn không đủ để phát tiết nàng nội tâm phần hận! Của nàng biểu tình phi thường hung ác, nghênh diện mà đến nhân nhìn đến nàng, đều theo bản năng vọt đến một bên hoặc là vòng khai nàng đi đường.

Của nàng Miêu Miêu ăn hết khổ, dựa vào cái gì Hạnh Nhược Thủy có thể như vậy hạnh phúc? Của nàng tôn tử đã không có, dựa vào cái gì Dương Tử Vân có thể hưởng thụ tôn tử mang đến thoải mái? Bọn họ Cố gia không có thể hưởng thụ tứ thế đồng đường cười vui, dựa vào cái gì bọn họ Ứng gia có thể? Dựa vào cái gì?

Tuyệt đối không có như vậy đạo lý!

128. Chương 128: Bọc Nhỏ Tử Có Nguy Hiểm

Hạnh Nhược Thủy quay đầu nhìn thoáng qua Dung Tú Mĩ bóng dáng, nghĩ rằng, hay là muốn cẩn thận này nhân, trong lòng nàng cừ hận quá nặng .

“Mẹ, người không cần khó chịu.” Hạnh Nhược Thủy nhưng là rất rõ ràng, Dương Tử Vân cùng Dung Tú Mĩ quan hệ trước kia là thân như tỷ muội, nay muốn làm thành như vậy, bao nhiêu có chính mình nhân tố ở bên trong. Nhưng là thật muốn làm cho nàng nói xin lỗi, nàng là không muốn , bởi vì nàng cũng không cho rằng chính mình sai lầm rồi.

Dương Tử Vân vỗ vỗ tay nàng, Thanh Thanh thân nhiên cười.”Điểm ấy việc nhỏ liền khổ sở, ta đây chẳng phải là mỗi ngày đều ở khổ sở trung vượt qua? Ta sống lớn như vậy mấy tuổi , đã trải qua công việc bề bộn như vậy, này đó việc nhỏ sớm không để trong lòng thương .”

Hạnh Nhược Thủy chỉ có thể cười cười, nàng không biết nói như thế nào mới tối hợp Dương Tử Vân tâm ý. Nếu tìm không thấy thích hợp trong lời nói, kia rõ ràng không nói tốt lắm.”Mẹ, người tưởng mua chút cái gì vậy a?”

“Kia còn dùng nói, đương nhiên muốn nhìn ta đại tôn tử muốn dùng gì đó , cái gì trẻ con xe quần áo món đồ chơi tiểu giường , muốn xem gì đó khả hơn.” Dương Tử Vân nhắc tới khởi này, lập tức hứng thú phần khởi đến đây.

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu dĩ.”Mẹ, này cách sinh ra còn xa rất, hiện tại chuẩn bị có thể hay không quá sớm ? Hơn nữa, còn không biết là nam hài vẫn là cô gái đâu, nếu mua sai lầm rồi cũng không thích hợp đi?”

Bọn họ cũng chỉ có thể sinh này một cái, muốn thực mua sai lầm rồi, cũng chỉ có thể đưa cho người khác. Tuy rằng Ứng gia không cần chút tiền ấy, nhưng là quá lãng phí .

Dương Tử Vân đột nhiên vươn tay đến, sờ sờ của nàng bụng, đem Hạnh Nhược Thủy cấp

được yêu thích hồng.”Hắn là nam hài, mẹ người cảm giác sẽ không sai . Hơn nữa, cho dù là con gái, mới trước đây coi như nam sinh cho rằng cũng không phải không thể . Người không biết, Trường Không mới trước đây ta còn tưởng đem hắn cho rằng thành con gái đâu! Mặc cái công chúa váy thật tốt xem a, kết quả kia tiểu tử túm rất, chết sống không muốn, ha ha.....”

Ức khởi con mới trước đây chuyện tình, Dương Tử Vân có vẻ phi thường vui vẻ. Đối mỗi người mà nói, đó là cả đời cũng vô pháp quên trải qua cùng mưu trí lịch trình.

Hạnh Nhược Thủy trong đầu lập tức xuất hiện thượng tá mặc váy hình ảnh, thiếu chút nữa liền phun nước . Nghĩ lại nhất tưởng, theo lần trước ảnh chụp đến xem, thượng tá mới trước đây vẫn là thực đáng yêu , cho rằng thành tiểu cô nương khẳng định cũng rất tốt xem . Như vậy nhất tưởng lại có chút tiếc nuối, nếu thật sự nhìn đến thượng tá cho rằng thành tiểu cô nương, kia khẳng định sẽ làm nhân nhạc hồng rồi.

Dương Tử Vân nhìn đến Hạnh Nhược Thủy mãn miệng cười, cũng nhin không được nói.”Người cũng hiểu được đẹp mặt đi? Ai nha, đều do kia tử tiểu hài tử, chính là không nghe lời.” Trong giọng nói, tràn đầy đều là không cam lòng.

Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được có như vậy một chút đáng tiếc.”Mẹ, chúng ta đến trên đường , người muốn đi làm sao xem này nọ a? Z thị rất nhỏ, toàn bộ khu phố tâm cũng liền như vậy điểm phương. Bán phụ anh đồ dùng trừ bỏ siêu thị, tốt nhất điểm ngay tại phía trước không xa. Bất quá, ta cùng Trường Không đã muốn đi qua , ta này phòng phóng xạ phục chính là nơi đó mua .”

“Các người đi chỗ đó là các người, của ta ánh mắt cũng không giống nhau. Hơn nữa, ba mẹ mua cùng bà nội mua , kia có thể giống nhau a? Đi một chút đi, chúng ta phải đi tốt nhất trong điểm xem. Này chất lượng không tốt , chúng ta xem cũng không dùng nhìn.” Nói xong, lôi kéo Nhược Thủy liền đi phía trước đi. Đi rồi hai bước, lại nghĩ tới nàng hiện tại là phụ nữ có thai, cước bộ mới chậm lại.

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười, cảm thấy Dương Tử Vân thật là cá tính tình người trong.

Hai người vừa xuất hiện ở điểm cửa, vài cái người bán hàng cũng sốt một chút, vừa thấy đến Hạnh Nhược Thủy, lập tức liền như ong vỡ tổ dường như hướng lại đây . Này khuôn mặt, bọn họ nhưng là nhớ kỹ. Tuy rằng cái kia nam không có tới, nhưng là nữ đến cũng giống nhau sao.

Hạnh Nhược Thủy có điểm bị các nàng nhiệt tình cấp dọa đến.

“Các người cẩn thận một chút, con ta con dâu nhưng là hoài có bầu đâu. Các người như vậy lỗ mãng thất thất , đụng vào khả làm sao bây giờ?” Dương Tử Vân nhướn mày, bắt đầu làm khó dễ .

Vài cái người bán hàng bị dọa đến mộng , một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Hạnh Nhược Thủy nhìn quét một vòng, phát hiện bên trong không có hôm kia buổi tối cho bọn hắn làm giới thiệu cái kia cô gái. Phỏng chừng hôm nay luân lưu đâu.

“Các người hảo, xin hỏi cần mua chút cái gì vậy?” Cuối cùng có một người bán hàng phản ứng lại đây , giọng lên chút nghiệp tươi cười nhớ kỹ quen thuộc lời kịch.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng mặt nhăn nhú, lập tức lại bình thường trở lại. Đây vốn chính là công tác, cũng không khả chỉ trích nặng, bằng không ai có nhiều như vậy thiệt tình đến đối người xa lạ cười.

Dương Tử Vân ở vài người lý nhìn quét một vòng, thân thủ điểm cái kia không có như ong vỡ tổ dựa vào lại đây, mà là sau lại hướng bên này đi nữ hài tử. Thoạt nhìn có vẻ thành thật, nàng thích thật sự nhân.”Người tới cho chúng ta giới thiệu đi.”

Hạnh Nhược Thủy chưa nói cái gì, đi theo nàng mặt sau. Hôm nay nàng là phối hợp diễn, chỉ phụ trách phụ họa là đến nơi. Đứa nhỏ không còn ra sinh, nàng còn không có liều mạng mua sắm cái loại này điên cuồng **.

Sự thật chứng minh, Hạnh Nhược Thủy đoán trước là đối , Dương Tử Vân mua dục so với bọn họ vợ chồng quả thực không phải một cái cấp bậc . Toàn bộ nàng cho rằng có cần gì đó, đại khái một lần, chỉ cần cảm thấy không sai mượn thượng. Quang phụ nữ có thai trang liền mua thiệt nhiều kiện, mặc kệ Hạnh Nhược Thủy nói như thế nào, nàng vẫn là mua.

Đến cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy chính mình đều thành chuyên trách người mẫu, mau mệt muốn chết rồi. Như vậy tới tới lui lui cời ra mặc vào, thật sự cũng là cái khổ sai sự. Huống hồ thời tiết cũng lạnh, lại như vậy ép buộc đi xuống, nàng đều lo lắng ỉn hời cảm mạo. Nghe nói phụ nữ có thai là không thể tùy tiện dùng được , rất nhiều thời điểm bị cấm chỉ có thể hằm đến làm tốt chỉ.

“Mẹ, ta không thử được không? Ta có điểm mệt mỏi.” Hạnh Nhược Thủy thật sự chống đỡ không được , đành phải ăn ngay nói thật.

Dương Tử Vân cái này có điểm nóng nảy, sai sử kia người bán hàng.”Nhanh chút chuyển cái ghế đến, mau mau mau!”

Rất nhanh người bán hàng liền chuyển cái tròn tròn nhuyển ghế lại đây làm cho Hạnh Nhược Thủy ngồi xuống.

Dương Tử Vân nhìn xem cửa nàng sắc mặt, không thấy được vấn đề gì, thế này mới thả tâm.”Đã đói bụng không đói bụng? Nếu không ta làm cho người ta cho người mua điểm ăn trở về? Người muốn ăn cái gì?”

Hạnh Nhược Thủy vừa định nói không cần, ngấm miễn cưỡng sửa miệng.”Ta nghĩ uống chén nóng sữa.” Ký có thể bổ sung dinh dưỡng, lại có thể ấm áp thân thể.

Dương Tử Vân liền phân phó người bán hàng đi mua. Vốn loại chuyện này, người bán hàng là sẽ không hỗ trợ . Nhưng là nàng mua gì đó thật sự nhiều lắm, lão bản nương còn trông cậy vào nàng thật sự tất cả đều mua xuống dưới đâu, chạy nhanh làm cho người ta đi.”Vậy người ngồi ở này nghỉ một chút, mẹ nhìn nhìn lại, a?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, thân thủ xoa bóp bunn runn tiểu thối. Nàng trước kia sẽ không dễ dàng như vậy mệt , mang thai sau liền tổng cảm thấy mỏi mệt, thể lực giống như kém xa.

Chỉ chốc lát, người bán hàng mua nóng hằm hấp sữa trở về, đưa tới Hạnh Nhược Thủy trong tay.

Hạnh Nhược Thủy uống nóng hằm hấp sữa, cảm thấy cả người thư sướng đứng lên. Yên lặng ngồi ở một bên, xem Dương Tử Vân như trước hưng trí bưng bưng theo người bán hàng tán gẫu này tán gẫu cái kia. Nàng quay đầu nhìn nhìn Dương Tử Vân nói muốn mua vài thứ kia, đã muốn đòi thật lớn một đồng . Lại mua đi xuống, đừng nói tiền, ngay cả khiêng về nhà đều là cái vấn đề.

Lại ngây người một hồi, Hạnh Nhược Thủy còn có chút ngốc không được . Nhưng là lại khó mà nói cái gì, đành phải đang cầm uống không cái chén ngăn người. Thật sự nhàm chán, mượn ra tay cơ đến xem trang web chơi đùa trò chơi. Trên đường nhận được liên tục di điện thoại, hỏi nàng nhóm hay không về nhà ăn cơm trưa.”Mẹ, tuệ di hỏi ta nhóm hội không trở về nhà ăn cơm?”

“Người làm cho nàng đem đồ ăn giữ đi, ta này chính vội vàng đâu.”

Rốt cục, Dương Tử Vân xem như tạm thời chọn lựa đủ.

“Mẹ, thật sự đều phải mua sao? Có chút này nợ kỳ thật không cần như vậy vội vã mua, quá mấy tháng lại chuẩn bị cũng tới kịp a.” Hạnh Nhược Thủy từ nhỏ liền tiết kiệm, hơn nữa không thích điên cuồng mua sắm hành vi.

Dương Tử Vân vung tay lên, không quá để ý.”Mua đi, đều đã muốn tìm nhiều như vậy thời gian đến chọn lựa, không mua ít nhiều a.”

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ cái mũi, nhịn xuống không phun. Tuy nói thời gian chính là tiền tài, khả năng hiện tại tìm thời gian còn tìm tiền, kia không phải đã đánh mất phu nhân lại chiết bình sao?

Dương Tử Vân đem này nợ đều mua, để lại địa chỉ, làm cho lão bản nương đem này nợ đưa lên môn.

Hạnh Nhược Thủy nghe được cái kia “Vạn” Tự, liền cảm thấy có chút đau đầu. Như vậy mua này nợ, thật là có điểm phá sản. Đứa nhỏ còn không có sinh ra đâu, này sinh ra sau, còn không biết mua bao nhiêu này nợ. May mà trong nhà không gian đủ đại, nếu không áp căn không địa phương có thể bãi phóng.

“Có đói bụng không? Chúng ta trước tìm một chỗ ăn cơm đi.” Dương Tử Vân còn muốn lại bốn phía dạo nhất dạo. Nàng cởi quần áo ra, trong điểm ẩm khí chừng, mặc đại y đều đổ mồ hôi .

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.”Hảo.” Ra cửa khẩu đi tây đi không rất xa, chính là một nhà bán quả vỏ cứng ít nước tiểu điểm.”Mẹ, ta nghĩ đi bên trong mua điểm mơ cái gì.”

Tiểu điểm thật sự rất nhỏ, sinh ý cũng náo nhiệt, cho nên bên trong chật ních nhân. Ngoài cửa lại có một ít tiểu thương tiểu thương ở bãi quán, đem lộ đều đổ . Lui tới phi thường không có phương tiện, nhưng là không có biện pháp.

Dương Tử Vân hướng lý vừa thấy, xoay người đều khó khăn.”Bên trong nhân nhiều lắm, người không cần đi vào. Ta đi vào cho người mua, người tìm cái ít người địa phương đứng, đừng cùng người ta đụng phải . Quần áo người cho ta cầm đi.”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận quần áo liền đi phía trước đi rồi vài bước, ở một cái bán hạt sen hồ bên cạnh có nhất tiểu khối không địa phương. Là cái tiểu góc, người bình thường sẽ không hướng kia đi. Hạt sen hồ là trang ở một người cao lớn cái bình lý, phía dưới thiêu cháy, nóng hầm hập . Nàng đứng ở bên cạnh, còn cảm thấy ẩm áp.

Vừa mới đứng một hồi, Hạnh Nhược Thủy đi động liền vang , cầm lấy đến vừa thấy, là Ứng Trường Không. Nàng tràn ra tươi cười, ẩn hạ tiếp nghe kiện.”Uy?”

“Vợ. Như vậy ẩm ỹ, các người còn không có về nhà sao?”

“Còn không có đâu. Mẹ tưởng mua này nợ, cho nên ở bên ngoài dạo nhất dạo. Chúng ta vừa mới từ trước thiên đi kia gia phụ anh đồ dùng điểm đi ra, mẹ mua thiết nhiều này nợ, ta đều dọa. Còn có, này người bán hàng đều nhận được chúng ta đến, nhìn đến ta cùng mẹ vừa xuất hiện, lập tức liền dừng đi lên. Còn có cái người bán hàng hỏi ta, cục cứng ba ba như thế nào chưa có tới. Người xem, người ta đều nhớ rõ của người hào phóng , ha ha.....”

Ứng Trường Không cũng thấp giọng cười.”Đó là phải . Nam nhân thôi, đối chính mình có thể keo kiệt, đối thê tử đứa nhỏ cũng không thể keo kiệt.”

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười. Hai người đồng một câu tây một câu, nói xong nói chuyện không đầu vô nghĩa. Đương nhiên, chủ yếu trong lời nói đề vẫn là bụng lực lý kia khối vừa tồn tại thật. Hiện tại, toàn bộ Ứng gia mọi người là quay chung quanh này khối thật ở chuyển.

Dương Tử Vân căn cứ phụ nữ có thai yêu thích, chọn lựa vài dạng này nợ, mua phân lượng cũng không thiếu. Cầm này nợ xuất môn, hướng hai bên nhìn nhìn, tìm đến Nhược Thủy . Nàng chính tề hơn người đàn hướng bên kia đi đâu, đột nhiên gian nhìn đến một cái cuộn cuộn bộ dáng nhân theo Nhược Thủy mặt sau hướng lại đây, kia thể vừa thấy chỉ biết là hướng về phía Nhược Thủy đi , khả Nhược Thủy đang ở chuyên chú gọi điện thoại đầu.

“Nhược Thủy!” Dương Tử Vân hô to, không chút nghĩ ngại liền phác đi qua. Khấp tại đây khi, người nợ một phen thôi hướng Hạnh Nhược Thủy. Dương Tử Vân một cái phác thân, chắn Nhược Thủy phía trước.

Bị cường lực va chạm, nhân liền đụng vào mặt sau một cái cái kia nóng bỏng cái bình, phát ra hét thảm một tiếng.

“Mẹ!” Hạnh Nhược Thủy di động bị chàng rơi trên mặt đất, nàng hô to một tiếng, đem Dương Tử Vân theo cái bình thượng rút ra. Đang muốn nhìn xem của nàng thương thế, mắt thấy cái kia thôi của nàng nhân muốn chạy. Nàng không chút nghĩ ngợi một cái bước xa đi qua, một cước đem người nọ cấp gạt ngã ỏ, sau đó linh trụ hẳn, một chưởng phách choáng váng hẳn.

Vội vàng cầm lấy di động, lại phát hiện pin đều điều đi ra . Bay nhanh trang bị trở về, trước sau bát 120 cùng 110. Hướng hồi dạng Dương Tử Vân bên người, khẩn trương xem của nàng thương thế.”Mẹ, người thế nào ?”

Dương Tử Vân vô cùng đau đớn, nh

ưng vẫn là khoát tay.”Không có việc gì , chính là lưng có điểm đau! Người đừng khẩn trương, đừng nơi nơi chạy, đụng vào làm sao bây giờ?”

Hạnh Nhược Thủy trong hốc mắt tất cả đều là nhiệt lệ. Nếu không phải mới vừa Dương Tử Vân phác lại đây, hiện tại bị bị phỏng chính là chính mình . Nàng đều đã muốn bị thương, còn nhớ thương nàng, làm cho nàng không cần bị nhân đụng vào.”Mẹ, người nhịn một chút, xe cứu thương lập tức đi ra .”

Dương Tử Vân cười cười, động một chút nhịn không được tê một tiếng hút không khí.”Người đừng khóc a. Mẹ người cái gì sóng to gió lớn chưa thấy qua, liền như vậy bị thương tính cái gì.”

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa lệ, cắn môi.

Xe cứu thương tiếng rít đã muốn có thể nghe được, còn có cảnh sát cũng muốn đến. Đột nhiên có mấy cái nhân theo các phương hướng thoát ra đến.

Hạnh Nhược Thủy đem Dương Tử Vân hộ ở sau người, cảnh giác nhìn bọn họ. Lại phát hiện bọn họ cũng không phải tới tập kích , mà là thừa dịp loạn khiêng lên thượng người kia chạy. Nàng theo bản năng muốn truy, lại bị Dương Tử Vân cấp kéo lại.

“Đừng đuổi theo. Của người thân mình quan trọng hơn, yên tâm, bọn họ trốn không thoát.” Dương Tử Vân phi thường bình tĩnh, trong giọng nói còn có một loại ra lệnh giả khí thế.

Xe cứu thương rất nhanh đến, Hạnh Nhược Thủy cùng Dương Tử Vân thượng xe. Ở trên xe, nàng vội vàng cấp gia gia gọi điện thoại, đem sự tình đơn giản nói một lần. Sự tình phát sinh thời điểm, bọn họ hai vừa mới nói xong điện thoại, cho nên Trường Không hẳn là không biết đã xảy ra ngoài ý muốn. Tạm thời trước không cần thông tri hẳn, miễn cho hẳn lo lắng.

Dương Tử Vân thương còn không tính rất nghiêm trọng, bởi vì mặc áo lông đầu, cho nên chính là cường độ thấp bị phỏng. Nếu nàng không có cởi đại y, phỏng chừng liền một chút vấn đề cũng không có. Thấy thuốc cấp đồ một ít được, lại làm cho nàng ăn xong giảm đau phiền.

Dương Tử Vân thương vừa mới xử lý tốt, gia gia đã muốn mang theo bảo vệ viên lại đây . Nghe nói nhân không trở ngại, thế này mới yên tâm .

Một nhóm người cùng đi cảnh sát cục lực khẩu cung.

Ứng chấn bang vỗ cái bàn, yêu cầu cảnh sát cục phải mau chóng đem sự tình điều tra rõ sở, cho bọn hẳn một cái công đạo. Hẳn nhưng là mang binh đánh giặc nhân, rống đứng lên đó là khí thế ngất trời, kia giúp cảnh sát đều có chút mòng .

Đã xảy ra việc này, Dương Tử Vân cùng Hạnh Nhược Thủy tự nhiên không có đi dạo phố tâm tình, đều ngồi xe về nhà . Cơm trưa thời gian qua, hai người đều đói lả.

Bảo mẫu a tuệ để lại đồ ăn, còn tại trong nồi nóng . Vừa nghe Nhược Thủy nói đói bụng, vội vàng việc bỏ chạy đi đem đồ ăn mang sang đến.

Dương Tử Vân thương trải qua xử lý, lại ăn thuốc giảm đau, đã muốn không đau .

Nhưng là sự tình hôm nay rõ ràng là hướng về phía Hạnh Nhược Thủy thậm chí mới có thể là hướng về phía bọn họ Ứng gia cốt nhục đến, vấn đề liền có vẻ nghiêm trọng .

Hạnh Nhược Thủy bị Dương Tử Vân cùng ưng chấn bang khuyên đi nghỉ ngơi . Nàng đi dạo vài mấy giờ, cũng có chút mệt mỏi, cũng biết bọn họ khẳng định là có sự tình muốn thương lượng, trở về phòng ngủ đi.

Nằm ở trên giường, nghĩ vừa mới chuyện đã xảy ra, trong lòng đoán các loại khả năng tính. Có lẽ là thật sự mệt mỏi, nghĩ nghĩ sẽ không biết bất giác đang ngủ. Đây vừa cảm giác, vẫn ngủ thẳng chạng vạng thời gian mới tỉnh lại.

Xuống lầu đến, trong phòng khách chỉ có gia gia cùng bảo vệ viên tại hạ kì.

“Nhược Thủy nha đầu, tỉnh .” Ứng chấn bang dừng lại, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy chuyển cái ghế ngồi vào hẳn bên người đi, xem bọn hắc chơi cờ.”Gia gia, mẹ ta cùng tuệ đi bọn họ đâu?”

“Mẹ người nghỉ ngơi đi, a tuệ đi ra ngoài mua đồ ăn. Nghe người mẹ nói, hôm nay người còn ra tay giáo huấn tên hỗn đản nào , thân thể có hay không cảm thấy không thoải mái?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.

“Lần sau cũng không nên như vậy xúc động, người còn hoài đứa nhỏ đâu, muốn kiểm chế điểm.”

“Àn, ta sẽ . Gia gia thực xin lỗi, cho người lo lắng .” Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được lúc ấy quả thật xúc động , người nọ là cái tên côn đồ, này vạn nhất là cái lợi hại nhân vật liên phiên toái . Nàng hiện tại hoài đứa nhỏ, quả thật không thể lại động quyền cước .

Ứng chấn bang nhìn nàng, cười cười, đối của nàng nhu thuận thực vừa lòng.”A tuệ cho người nhịn canh, nói chờ người tỉnh lại uống trước nhất chung.” Nói xong làm cho bảo vệ viên đi hỗ trợ đem canh cấp mang sang đến.

Hạnh Nhược Thủy liền một bên uống nóng canh, một bên xem bọn hắc chơi cờ. Nhất chung nóng canh hạ đồ, vị lý ấm áp , cảm thấy cả người đều thư sướng.

Nàng nhiệt độ cơ thể thiên thấp, mùa đông thời điểm ngủ thật lâu ổ chăn vẫn là lạnh , nhất là ban ngày. Ứng Trường Không nếu ở nhà, chỉ cần hẳn vừa lên giường, chăn lập tức liền ấm áp đi lên. Nhưng là, hẳn nay không ở nhà, nàng nằm ở ổ chăn lý vẫn là cảm thấy lạnh. Hiện tại uống lên nóng canh, mới cảm thấy cái loại này cảm giác mát tán đi .

Không bao lâu, a tuệ mang theo đồ ăn đã trở lại. Vừa vào cửa, liền thân thiết hỏi:”Thiếu phu nhân, ta đôn canh, người uống không có?”

“Ta đã muốn uống lên, tốt lắm uống, cảm ơn tuệ đi.” Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm trả lời. Mỗi người đều đem nàng làm bảo bối dường như, thật sự làm cho nàng có chút thụ sủng nhược kinh.

A tuệ nghe nói nàng đã muốn uống lên, cũng cười mị mắt.”Ta cái này đi làm cơm, rất nhanh có thể ăn.”

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đứng lên.”Ta cho người trợ thủ đi.”

“Không cần. Có bọn họ đâu, người hảo hảo ở bên ngoài ngồi, phòng bếp khói dầu đại.” Nói xong tiến phòng bếp việc hồ đi.

Hạnh Nhược Thủy đành phải lại ngồi trở lại đi, tiếp tục xem gia gia bọn họ chơi cờ. Nhẹ nhàng mà, thở dài một hơi.

Bình thường đều là chính mình cấp chính mình nấu cơm, hoặc là vì rất nhiều người nấu cơm, hiện tại biến thành y đến thân thủ cơm đến há mồm, Hạnh Nhược Thủy thật sự không quá thói quen. Khả mỗi người đều đem nàng cho rằng từ oa nhi dường như, cái gì cũng không làm cho nàng làm.

Ăn xong cơm chiều, Hạnh Nhược Thủy trở về phòng đi viết này nọ . Chính viết chuyên chú, có người gõ cửa, mở ra vừa thấy là Dương Tử Vân.”Mẹ.”

“Ta xem người tay chân lạnh lẽo, khẳng định là huyết khí không tốt, buổi tối ngủ ổ chăn cũng không dung ẩm áp đi. Trong nhà có thảm điện tử không có, trước đem ổ chăn cấp nóng ngủ tiếp. Nếu không có, ta làm cho người ta lập tức đi mua.”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng lập tức ẩm áp đứng lên.”Trong nhà giống như có, ta chờ hạ tìm đi ra sắp thượng. Mẹ, người muốn hay không? Nếu không ta nóng tốt lắm, lại cho người đưa đi qua?”

“Ta sẽ không dùng. Ta huyết khí hảo rất, không tin người sờ sờ xem.” Dương Tử Vân thân thủ bắt lấy của nàng.”Trước kia đọc sách na hội, mọi người đều muốn theo ta tể một cái ổ chăn. Có đôi khi ta không vui ý, ngủ thẳng nửa đêm còn có người vụng trộm tiến vào đến.”

Hạnh Nhược Thủy lập tức liền cảm giác được trong lòng bàn tay nóng rực một mảnh.”Thật sự nóng quá, giống cái ẩm lô đường như.”

Dương Tử Vân cười cười, ngẩng liếc mắt một cái mở ra máy tính.”Người vội vàng đâu. Nhớ rõ không vội quá muộn, trăm ngàn không cần vượt qua 10 giờ ngủ, biết không? Còn có chú ý giữ ẩm, này rất trọng yếu.”

“Mẹ, ta đã biết, người cũng đi ngủ sớm một chút.” Dem nhân cấp tiền bước , Hạnh Nhược Thủy theo ngăn tủ lý nhảy ra thảm điện. Này vẫn là đầu năm thời điểm Ứng Trường Không mua , chỉ sợ hân không ở nhà thời điểm, nàng một người ngủ ổ chăn không ẩm áp. Nhưng là nghe nói thứ này không quá an toàn, cho nên không cho nàng cắm điện ngủ, mà là trước đem ổ chăn cấp nóng liền nhỏ nguồn điện.

Dem thảm điện cấp sắp thượng, chăn cái ở mặt trên, lại nhớ tới trước máy tính tiếp theo viết này nọ. Đến chín giờ liền giặt sạch nước ẩm tắm ngủ đi.

Dùng thảm điện, ổ chăn lý ẩm áp dễ chịu , đặc biệt thoải mái. Bất quá, nàng vẫn là thích thượng tá này thiên nhiên ẩm lô. Trọng yếu nhất là, có hân quen thuộc hơi thở, nàng có thể ngủ rất tốt.

Hạnh Nhược Thủy nằm ở ẩm hoà thuận vui vẻ ổ chăn lý, sắp ngủ thời điểm, di động vang . Lấy lại đây vừa thấy, là thượng tá, nhất thời liền lộ tươi cười.”Lão công.”

“Vợ, ta đem người đánh thức ?” Ứng Trường Không vừa nghe của nàng thanh âm, chỉ biết nàng đã muốn ngủ.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng lắc đầu, lại nghĩ tới hân nhìn không thấy.”Không có, còn không có hoàn toàn ngủ. Người vừa huấn luyện chấm dứt sao? Có thể hay không rất lạnh?”

“Nơi này là rất lạnh , nhưng là chúng ta ở huấn luyện thành sờ đi cổ đánh, mọi người đều là một thân hân, cùng lạnh cũng không dính dáng nhi. Vậy người đi ngủ sớm một chút đi, người hiện tại cần nghỉ ngơi nhiều. Người nhiệt độ cơ thể thấp, đừng quên trước đem ổ chăn nóng ngủ tiếp.” Ứng Trường Không lặn cho nói chuyện, lại luôn nhìn không được đối của nàng dặn dò dặn.

Hạnh Nhược Thủy cười ừ một tiếng.”Người cũng sớm một chút tắm rửa đi nghỉ ngơi. Ra hân lại trúng gió dễ dàng nhất bị cảm, đừng tưởng rằng người là tham gia quân ngũ sẽ không sợ.”

“Hảo, ta nghe lời người. Đến, thân lão công một chút.”

Hạnh Nhược Thủy liền đối với di động dùng sức hôn một cái, thật lớn thanh âm.

Ứng Trường Không vừa lòng nở nụ cười.”Tốt lắm bảo bối nhi, người nên ngủ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Hạnh Nhược Thủy nói xong , lại bồi thêm một câu.”Ta nghĩ người.”

Đợi cho hân “Ta cũng tưởng người”, nàng mới cắt đứt điện thoại. Bắt tay cơ thả lại trên bàn, lùi về ổ chăn lý, rất nhanh liền đang ngủ. Khỏe miệng hơi hơi thượng dương, tựa hồ mơ thấy cái gì chuyện tốt.

Hạnh Nhược Thủy một đêm mộng đẹp tỉnh lại, đã muốn là chín giờ hơn. Xuống lầu đến, ngạc nhiên phát hiện công công Ứng Chí Huân đã ở tròng.

Nguyên lai đêm qua Ứng Chí Huân cấp vợ Dương Tử Vân gọi điện thoại, bảo mẫu a tuệ ở một bên không cần thận trước tiên Dương Tử Vân trên lưng thượng. Vì thế hân không để ý vợ khuyên bảo, nửa đêm an vị máy bay lại đây .

Dương Tử Vân rất hiểu biết trạng phu , cho nên vẫn mở ra di động chờ đâu. Hơn phân nửa đêm đi cho hần mở cửa, tự nhiên không có bình tĩnh những người khác.

Ứng Chí Huân nhìn đến vợ trên lưng thương, tuy rằng không phải đặc biệt nghiêm trọng, nhưng là nhịn không được giận dữ. Vợ nhưng là hần bảo bối, hần trong mắt là xem không thể nài chịu nhất định bị thương làm hại! Kia hành hung nhân

nếu ngay tại trước mắt, phỏng chừng có thể bị hần đánh thành thịt bánh.

Hạnh Nhược Thủy đối công công thật là kính nhi viễn chi. Cố tình nàng xuất hiện thời điểm, mọi người đang ở thảo luận ngày hôm qua chuyện tình, hần nguyên nhân vì vợ bị thương hại mà tức giận đâu. Cố tình cảnh sát cục bên kia tặng lại tin tức, án tử cư nhiên còn không có khẩn trương, trong lòng liền càng thêm lửa giận ba trượng. Kia liếc mắt một cái nhìn qua, thật là làm cho người ta thận hoảng.

Dương Tử Vân chú ý tới Nhược Thủy sắc mặt, thân thủ liền cấp trạng phu lập tức.”Làm gì đâu, người xem đi con dâu cấp dọa . Mặt như vậy hắc, dọa phá hư chúng ta Ứng gia kim tôn người bồi được rất tốt sao?”

Ứng Chí Huân yên lặng cái mũi, hướng tới Hạnh Nhược Thủy kéo kéo khóe miệng, phải đi dỗ Dương Tử Vân .

Hạnh Nhược Thủy thấy như vậy một màn, liền nhịn không được nở nụ cười. Ứng gia nam nhân quả nhiên đều là đem vợ đau đến tâm khảm lý đi , Ứng Trường Không là như thế này, Ứng Chí Huân cũng là như vậy. Nàng xem xem gia gia, phỏng chừng hần cũng là như vậy.

Ứng Trường Không từng nói qua, gả cho Ứng gia nam nhân là hạnh phúc , bởi vì bọn họ cả đời chỉ yêu này nữ nhân, yêu sâu nhất tới thực. Khi đó nàng còn cười hần như vậy khoa chính mình da mặt dày, nhưng sự thật chứng minh lời này cũng không giả.

“Thiếu phu nhân, mau tới đây ăn bữa sáng đi, đừng đói bụng lắm.” A tuệ vừa thấy đến Nhược Thủy xuất hiện ở thang lầu khẩu, phải đi phòng bếp thay nàng thu xếp bữa sáng , sợ đói bụng lắm bọn họ thiếu gia.

Hạnh Nhược Thủy thức dậy trễ, mọi người đều ăn qua , cho nên chỉ còn lại có nàng một người.”Cảm ơn tuệ đi.” Bữa sáng là tỉ mỉ chuẩn bị , đặc biệt chú ý dinh dưỡng phối hợp,

Ăn qua bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy đưa ra muốn đi công ty. Mọi người nhất trí phản đối, cuối cùng là gia gia phải hai cái bảo vệ viên cấp nàng lái xe cùng hộ nàng, nàng mới có thể xuất môn.

Vừa đến công ty ngoài cửa, Hạ Mặc vừa vặn ở phía trước thai đâu. Nhìn đến nàng xuất hiện, song chướng vây quanh tà tà ở trên bàn, tựa tiểu phi tiểu nghệ nàng.”Bỏ được xuất hiện ? Người này điển hình ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng vông, thỉnh thoảng chạy trốn không thấy bóng người. Nếu không tiền lương còn đúng giờ phát phóng, mọi người đều nghĩ đến người quyền tiền lẫn trốn .”

Hạnh Nhược Thủy cười nói:”Không có ta ở đây này nhìn chăm chăm, các người không phải càng tự do sao? Không chuẩn còn có thể làm điểm làm xằng làm bậy chuyện tình, đúng không?”

“Thiết!” Hạ Mặc khinh thường phát ra một tiếng lãnh xuy.”Thật muốn làm làm xằng làm bậy chuyện tình, kia cũng là người này tam đầu hai ngày không thấy bóng người .”

Hạnh Nhược Thủy không cùng hần cãi lại, mím môi cười.”Có vấn đề liền chạy nhanh tiến vào tâm sự, khó được ta hôm nay đã trở lại. Quá đoạn thời gian, người khả năng muốn lâu thời gian mới có thể nhìn thấy ta .”

“Có ý tứ gì?” Hạ Mặc chân mày cau lại.”Người không phải thật sự tính quyền tiền lẫn trốn đi?”

Hạnh Nhược Thủy không đáp hần, cất bước đi vào. Nàng vừa mới nhân ở ngoài cửa, hai cái bảo vệ viên cách nàng có một khoảng cách, cho nên Hạ Mặc cũng không chú ý tới nàng phía sau có người. Hiện tại hai người theo vào đến đây, nhất thời miệng liền trưởng thành.

Trước sân khẩu tiểu muội phản ứng nhanh hơn, rất lớn thanh kêu:”Các người hai là làm sao ? Ngoại lai nhân viên không thể tự tiện tiến vào.”

Hạnh Nhược Thủy phù cái trán, nàng thiếu chút nữa đã quên còn đi theo hai điều cái đuôi đâu.”Bọn họ là theo ta đến.”

Trước sân khấu tiểu muội nhìn lại xem, ngồi trở về. Một đôi mắt to rất là tò mò nhìn bọn họ, giống như bọn họ là ngoại tinh nhân dường như.

Hạ Mặc cũng nhìn không được hỏi:”Đây là có chuyện gì? Người sẽ không là làm cái gì trái pháp luật chuyện tình, muốn hai mươi tư giờ nhận mỗ ta ngành giám thị đi?”

Hạnh Nhược Thủy phen mắt tròn trắng.”Người sức tưởng tượng thực phong phú.” Cất bước đi vào cùng những người khác chào hỏi khăn vãi câu, liền vào văn phòng.

Mọi người đối với đi theo nàng phía sau hai cái cao lớn nam nhân đều có chút tò mò, kia hai người vừa thấy chính là luyện công phu. Có người nhìn không được ở trong lòng tưởng: Chúng ta mỹ nữ lão bản nên sẽ không là xã hội đen lão đại đi?

Trận đánh lúc trước công tác luôn tâm tình phiền chán, rất nhiều thời điểm đều muốn phỉ mặc kệ. Khả hôm nay, Hạnh Nhược Thủy trong lòng đặc biệt bình tĩnh, có lẽ nói nhu hòa càng thích hợp. Ngẫu nhiên bắt tay cái ở chính mình bụng, khoe miệng sẽ không từ tự chủ cong lên đến. Loại cảm giác này, thật giống như mặc kệ bên ngoài thế giới cỡ nào tranh cãi âm ỉ hỗn loạn, của nàng thế giới cũng là gió êm sóng lặng gió mát ẩm áp.

Hạ Mặc ở lần thứ hai tiến vào cùng nàng thương lượng sự tình thời điểm, rốt cục chú ý tới của nàng động tác, hơi hơi nheo lại ánh mắt nhìn nàng, hỏi:”Người nên sẽ không là hoài đi? Ta xem người này trên mặt, tịnh là cái tính quang huy a.”

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng thân thủ sờ sờ mặt mình, tiện đà nở nụ cười, đón nhận Hạ Mặc tầm mắt.”Người đoán đúng rồi, ta muốn làm mẹ.”

Hạ Mặc sợ run một chút, lập tức cũng vui vẻ nở nụ cười.”Ta nói đâu, như vậy tử vừa thấy liền tràn ngập tình thương của mẹ. Chúc mừng a. Như vậy mừng rồi, có phải hay không thỉnh mọi người đi ra đi ăn bữa cơm chúc mừng một chút đâu?”

“Tốt, vừa vặn cơm trưa thời gian, người đi theo chân bọn họ nói một tiếng đi. Chờ ta đem này bưu kiện hồi phục, chúng ta phải đi ăn cơm.”

“Lão bản vạn tuế!” Hạ Mặc hoan vui mừng hỉ đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Hạnh Nhược Thủy chợt nghe đến bên ngoài tiếng hoan hô. Sau đó cửa ban công bị đẩy ra, nhất bang nhân hô to vọt tiến vào.

“Nếu tỷ, là thật sao? Người thật sự mang thai?”

Hạnh Nhược Thủy trên mặt là nhợt nhạt tươi cười, nhẹ nhàng mà gật gật đầu.”Là thật. Vốn định tối nay lại nói cho các người, không nghĩ tới bị Hạ Mặc đã nhìn ra, hẳn thật đúng là hoả nhãn kim tinh nha.”

“Nếu tỷ, là chúng ta quá ngu ngốc. Kỳ thật người hôm nay trở về vẻ mặt đáng vẻ hạnh phúc, chúng ta nên đoán được, là đi?”

“.....”

Nhất bang nhân cãi nhau, tranh tương phát biểu ý kiến. Vì không chậm trễ cơm trưa thời gian, nơi sân từ văn phòng chuyển dời đến nhà ăn.

Hạnh Nhược Thủy gọi điện thoại nói không quay về ăn cơm, Dương Tử Vân cùng a tuệ còn tại bên kia niệm một thời gian, dặn dò nàng này không có thể ăn cái kia không có thể ăn. Biết các nàng là vì chính mình cùng đứa nhỏ suy nghĩ, nàng kiên nhẫn nghe xong, yên lặng ghi nhớ. A tuệ gác điện thoại tiền còn luôn mãi cường điệu, cơm chiều vô luận như thế nào đều phải về nhà ăn, không thể ở bên ngoài chấp nhận.

Mai Ngạn Đình an vị ở Hạnh Nhược Thủy tay trái bên, nhìn đến nàng vẻ mặt hạnh phúc, trong lòng rất là hâm mộ. Nàng cũng tưởng muốn một cái đứa nhỏ, nhưng là bọn họ bây giờ còn cái gì đều không có, càng nuôi không nổi một cái đứa nhỏ.”Tích Mộng tỷ, tỷ phu đã biết sao?”

“Đã biết. Ngày đó hán vừa vận ở nhà.” Hạnh Nhược Thủy tâm tình hảo, trên mặt tươi cười chưa từng biến mất quá, vô luận đối ai.

Mai Ngạn Đình trong mắt lóe hăm mộ quang mang.”Tỷ phu khẳng định nhạc hồng rồi đi?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, nghĩ đến ngày đó tình cảnh liền buồn cười.”Hắn luôn luôn khôn khéo, ngày đó phản ứng là ta gặp qua tối ngốc , nhưng là ngốc thật sự đáng yêu. Chờ tương lai người có đứa nhỏ, Trần Thiện khẳng định cũng sẽ như vậy, đến lúc đó người sẽ biết.”

“Chúng ta còn cái gì cũng chưa dùng, nào dám tưởng sinh đứa nhỏ chuyện tình.” Mai Ngạn Đình cười đến có điểm miễn cưỡng. Vốn nàng cảm thấy gả cho Trần Thiện rất tốt , nhưng là đối lập Hạnh Nhược Thủy, nàng còn kém quá xa .

“Tục ngữ nói, cùng sinh cùng dưỡng phú sinh phú dưỡng, dưỡng cái đứa nhỏ đối với người tưởng như vậy gian nan.” Hạnh Nhược Thủy cũng gặp qua có bởi vì sinh đứa nhỏ mà dành tiền, nhưng là làm tiền tiền đủ, tưởng hoài tất nhiên có thể hoài thượng. Có chút nhân còn khiếm nợ nần, đứa nhỏ sinh hạ đến cũng không dưỡng hảo hảo .

Mai Ngạn Đình cười cười. Ăn no hán không biết đói hán cơ, đứng nói chuyện tự nhiên không thất lưng đau, Tích Mộng tỷ kinh tế điều kiện hảo, sẽ không hiểu được không có tiền thống khổ.

Hạnh Nhược Thủy cũng không nói cái gì nữa, mà là chuyển đi qua cùng Hạ Mặc nói chuyện. Nàng không thích đem tiền cho rằng lấy cớ, cho nên cũng không tưởng đối Mai Ngạn Đình nói thêm cái gì. Có chút nhân trời sinh cổ chấp, nghe không tiến người khác khuyên bảo, Mai Ngạn Đình liền thuộc loại này nhất loại.

Hạ Mặc cùng nàng hàn huyên một ít công tác thượng chuyện tình, đột nhiên hỏi nàng:”Tính tiếp tục ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng vông, vẫn là rõ ràng ở nhà hảo hảo mà nghỉ ngơi chờ đứa nhỏ sinh hạ đến?”

“Gần nhất còn có thể đi làm, nhưng là quá một đoạn thời gian khả năng sẽ không đến đây. Ta lão công muốn cho ta đến bộ đội lý đi cuộc sống.” Nói đến này, Hạnh Nhược Thủy tươi cười càng thêm ngọt ngào.

Mai Ngạn Đình thấu lại đây.”Tích Mộng tỷ, người muốn tùy quân sao?”

Hạnh Nhược Thủy chuyển lại đây, gật gật đầu.”Đúng vậy, người tỷ phu hy vọng ta tùy quân, ta cũng hiểu được không có gì vấn đề.”

“Nếu có thể tùy quân, kia vẫn là tùy quân tốt, ít nhất hai người có thể thường xuyên gặp mặt. Ta nghe nói tùy quân , bộ đội còn có thể cấp an bài công tác, có phải hay không a?” Mai Ngạn Đình nghe nói qua, tùy quân trong lời nói, bộ đội cấp an bài phòng ở trả lại cho an bài công tác. Trần Thiện quân hàm không đủ, nếu không nàng cũng tưởng tùy quân, không cần mua còn có chính mình phòng ở, lại có công tác an bài, thật tốt nha.

Hạnh Nhược Thủy cười lắc đầu.”Tùy quân không phải người tưởng đơn giản như vậy . Công tác an bài cũng không phải rất nhiều chức vị tại kia chờ, là muốn từ từ nghĩ biện pháp an bài .” Lần trước cùng Bội Thi nói qua tùy quân chuyện tình sau, nàng riêng tra quá phương diện này nội dung.

“Nga,” Mai Ngạn Đình lên tiếng, không lại tiếp tục này đề tài.

Hạnh Nhược Thủy cùng mọi người nói nói cười cười, nhìn mấy nữ hài tử thanh xuân gương mặt, nghĩ tới giới thiệu đối tượng chuyện tình.”Ai, có hay không nhân nguyện ý gả cho quân nhân ? Ta nhận thức thiệt nhiều cao lớn suất khí binh ca ca, không ngại gả cho quân nhân thỉnh nhắc tay.”

Kết quả, một người cũng không có nhắc tay. Mọi người

i hi hi ha ha , đều nói tham gia quân ngũ quanh năm suốt tháng đều chỉ thấy như vậy vài lần, có nam nhân cùng không nam nhân không sai biệt lắm, rất thâm thâm .

Người ta không muốn, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên cũng không cưỡng cầu, nhưng là nàng chú ý tới trong đó một cái cô gái tuy rằng không nhắc tay, lại rõ ràng là nguyện ý . Bởi vì của nàng thời điểm, cái kia cô gái tả hữu nhìn, giống như muốn nhắc tay. Cuối cùng mọi người đều không có cử, nàng thể này mới không nhúc nhích.

Cô gái kêu Lí Quân, là cái trợ lý, đến đây còn không đến nửa năm. Nhân thực thành thật, thậm chí có điểm nội hướng, nhưng tính tình ôn hòa tâm địa cũng tốt. Nghe nói nhà nàng cảnh không tốt, phụ thân thân thể không tốt, đệ đệ còn nhỏ, phải dựa vào mẫu thân công tác dưỡng gia. Cho nên hẳn đọc trung học liền đi ra công tác, tuy rằng nàng thành tích tốt lắm. Nàng đã làm người bán hàng đã làm người bán hàng, sau lại ở khác quảng cáo công ty làm chất khổng một khối, bởi vì chất khổng không cần bằng cấp. Bốn năm tháng trước, nàng đi ăn máng khác đến bồi ứng làm trợ lý. Nhân thực chịu khó cũng tốt lắm học, chính là không quá yêu nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy nhớ rõ, nàng hình như là 84 năm, đến bây giờ cũng có hai mươi bảy bát, không nhỏ.

Ăn qua cơm trưa, trên đường trở về, Hạnh Nhược Thủy liền đem Lí Quân cấp kêu ở, hai người cùng nhau đi ở mặt sau cùng.

“Nếu tỷ, người có chuyện muốn cùng ta nói sao?” Lí Quân rõ ràng có chút khẩn trương, nàng lo lắng lão bản tìm nàng là vì công tác thượng làm không tốt. Đây phân công tác đối nàng mà nói đã muốn tốt lắm, mặc kệ là công tác nội dung vẫn là đãi ngộ thượng, nàng tuyệt đối không muốn đã đánh mất.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Không cần khẩn trương, không phải công tác thượng chuyện tình. Ta chính là muốn hỏi một chút người, người là không phải nguyện ý cùng quân nhân chỗ đối tượng? Ta vừa rồi nhìn đến người có vẻ muốn nhắc tay.”

Lí Quân rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu “Àn” một tiếng. Giống nàng như vậy không bằng cấp, bộ dạng cũng không tính xinh đẹp nữ hài tử, mau ba mươi còn không có gả đi ra ngoài, trong lòng vẫn là sốt ruột. Trong nhà cũng cấp nàng giới thiệu quá trong thôn nhân, nhưng là nàng không muốn chấp nhận.

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, vẫn trụ cánh tay của nàng.”Kia lần khác ta cho người giới thiệu một người đi. Ta giới thiệu nhân khả năng không có rất nhiều tiền, cấp không được cảm ỷ ngọc thực cuộc sống, nhưng tuyệt đối là đau nữ nhân.”

Lí Quân bị nàng vẫn trụ cánh tay thời điểm, hoảng sợ. Nghe Hạnh Nhược Thủy nói như vậy, liền đỏ mặt cúi đầu. Từng cái cô gái trong lòng đều có một cái về tình yêu cùng hôn nhân mộng, nàng cũng không lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng bởi vì thẹn thùng mà đỏ mặt, bắt đầu ở trong đầu còn thật sự hồi tưởng, đem người nào bình giới thiệu cho nàng đâu? Đúng phùng trải qua mỗi cái điểm, điểm chủ vợ chồng ở cãi nhau, nữ lão bản lớn tiếng ồn ào muốn ly hôn. Nàng đột nhiên có chủ ý.

Buổi chiều còn chưa tới tan tầm thời gian đâu, Dương Tử Vân liền gọi điện thoại tới, thúc giục hẳn về nhà đi. Nói mang thai không thể tổng đối với máy tính, cũng không thể rất làm lụng vất vả, nếu không đối đứa nhỏ không tốt linh tinh. Hạnh Nhược Thủy nhìn xem không có gì sự tình, cũng liền trước tiên tan tầm.

Về nhà lý, tự nhiên tránh không được lại bị niệm một chút. Bất quá Hạnh Nhược Thủy tâm tình hảo, cũng sẽ không như thế nào để ý, hướng hồ bọn họ cũng là quan tâm nàng.

A tuệ trước tiên đi phòng bếp đem chính mình nhện mấy giờ canh gà cấp mang sang vội tới nàng, còn muốn dặn dò nàng nhất định phải uống hoàn.

Hạnh Nhược Thủy có điểm dở khóc dở cười, tuệ đi thật sự đem nàng làm trợ dường như ở dưỡng. Lại như vậy vui chơi giải trí, nàng thật lo lắng dinh dưỡng quá thừa. Không phải nói thai nhi quá lớn, không dễ dàng sinh sản sao?

Hạnh Nhược Thủy canh vừa mới uống hoàn, ngoài ý muốn có khách người tới thăm.

Đến nhân là Cố Vệ Quốc. Liền hẳn một người, bảo vệ viên cũng bị hẳn lưu tại bên ngoài.

Hạnh Nhược Thủy có chút kỳ quái hẳn đến phóng, Cố Miêu Miêu đã muốn xuất ngoại, hẳn hẳn là không có cố ý tới cửa bái phỏng lý do. Bất quá căn cứ vào lễ phép, nàng cũng không hỏi nhiều, chính là cười chào hỏi.

Một phen hàn huyên sau, Cố lão, gia gia, công công cùng bà bà mà bắt đầu nói một ít Hạnh Nhược Thủy cái hiểu cái không trong lời nói. Vẫn sau khi nghe được đến, nàng mới đột nhiên hiểu được, bọn họ nói chuyện cùng ngày hôm qua ngoài ý muốn có liên quan.

Lại nhất liên tưởng, Hạnh Nhược Thủy liền hiểu được . Ngày hôm qua kia tròng ngoài ý muốn đạo diễn giả, là Cố lão con dâu Dung Tú Mĩ. Mà Cố lão hôm nay đã đến, là vì làm cho Ung gia tha thứ Dung Tú Mĩ lần này.

Hạnh Nhược Thủy nhìn lão nhân gia, tâm tình thập phần phức tạp. Tha thứ? Nàng nguyện ý tha thứ sao? Tha thứ sau, sự tình sẽ từ nay về sau đi qua sao?

Hạnh Nhược Thủy không biết, nàng chỉ biết là, nàng tuyệt không nguyện ý làm cho chính mình đứa nhỏ mạo hiểm.

129. Chương 129: Mẹ Lại Yêu Ta Một Lần

“Cố lão, bị thương là mẹ ta, nguyên không tha thứ vấn đề, ta không thể thay thế ta mẹ trả lời. Nhưng là, ta còn là hy vọng Cố lão người có thể quản quan tâm trong nhà nhân, không ai nguyện ý vẫn sống ở không biết uy hiếp giữa, người nói đúng không?”

Hạnh Nhược Thủy lưu lại những lời này, liền lễ phép rời đi về tới phòng. Rất nhiều thời điểm nàng không muốn đi so đo, nhất là đối phương vẫn là chính mình trưởng bối. Đã có thể giống nàng nói , ai muốn ý sống ở nguy hiểm giữa? Nhất là làm một nữ nhân hoài có bầu, nàng lại càng không nguyện ý chính mình đứa nhỏ có nhỏ tí tạo nguy hiểm.

Chuyện này, càng thêm kiên định Hạnh Nhược Thủy tùy quân quyết tâm. Bộ đội cuộc sống có lẽ là buồn tẻ , nhưng là nơi đó có thể cam đoan của nàng đứa nhỏ tuyệt đối an toàn, còn có thể thường xuyên nhìn thấy đứa nhỏ cha, như vậy như vậy đủ rồi. Bỏ được, nhân sinh tổng yếu có xá mới có . Nàng nguyện ý bỏ qua bên ngoài phần khích thể giới, tới đến đứa nhỏ Bình An cập cùng người yêu làm bạn.

Hạnh Nhược Thủy mở ra máy tính viết này nọ, nhưng không viết bao lâu, Dương Tử Vân sẽ kêu nàng ăn cơm .

Cố lão đã muốn ly khai. Bọn họ cuối cùng đàm thế nào, Hạnh Nhược Thủy cũng không biết.

“Nhược Thủy, người đã muốn đáp ứng Trường Không tùy quân ?” Trên bàn cơm, Dương Tử Vân hỏi.

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.”Mẹ, ta cảm thấy tùy quân cũng rất tốt . Ít nhất nơi đó không ai hội nghị thương tổn ta cùng đứa nhỏ, còn có thể cùng Trường Không cùng một chỗ, ta rất thích ý.”

Dương Tử Vân nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.”Bộ đội lý cuộc sống là thực đơn điệu thực buồn tẻ , người phải làm hảo tâm để ý chuẩn bị. Tuy rằng ở cùng một chỗ, nhưng Trường Không có thể cùng người thời gian cũng không nhiều. Bất quá có một chút người nói đúng, nơi đó không có bất luận kẻ nào có thể thương tổn các người.”

Nếu bộ đội đặc chủng căn cứ tùy tiện có thể bị nhân xâm nhập trong lời nói, kia quốc gia an toàn cũng kham ưu , cho nên loại này có thể là tuyệt đối không tồn tại .

“Mẹ, ta biết đến. Người yên tâm, ta là cái loại này cho ta một quyển sách, ta có thể chính mình gốc cả một ngày nhân. Hơn nữa, không phải có đứa nhỏ cùng ta thôi. Người nhà khu lý nhân cũng không thiếu , giống đại đội trưởng lão bà, ta liền cùng nàng rất tán gẫu đến. Ta tin tưởng ngày lâu, khẳng định hội nhận thức càng nhiều nhân.” Hạnh Nhược Thủy không quá lo lắng này, nàng có thể viết tiểu thuyết xem tiểu thuyết, ngày sẽ không quá khó khăn quá .

Dương Tử Vân gật gật đầu, thân thủ vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Hảo hài tử.”

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười, nàng hiện tại cùng Dương Tử Vân cảm tình đã muốn rất sâu dày, cũng không giống nhau trước kia như vậy thật cẩn thận.

Ung chấn bang cũng ha ha cười, nói:”Chúng ta Nhược Thủy nha đầu chính là lúc còn nhỏ thức đại thế, chọc người đau!” Nghe ngữ khí, còn rất kiêu ngạo .

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười, mặt đỏ hồng .”Gia gia, người bị ta lừa, ta kỳ thật chính là nhân hạ không nghĩ đi làm đầu.”

“Vốn sẽ không nên cho người trở lên ban, có đứa nhỏ nên hảo hảo mà ở nhà nghỉ ngơi. Chúng ta Ứng gia còn không có gian nan đến cần người lớn bụng đi đi làm, biết không?” Ứng chấn bang năm đó thua thiệt thê tử, mỗi khi nhớ tới đến đều thực hối hận, cho nên hẳn đối Hạnh Nhược Thủy cũng là đau tích, tựa hồ muốn đem loại này thua thiệt bổ đến Nhược Thủy trên người. Rất nhiều thời điểm, hẳn đều cảm thấy các nàng hai kỳ thật thực tương tự.

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, mười phần nghịch ngợm bộ dáng.”Gia gia, người như vậy hội đem ta quán thành đại đồ lưỡi. Ta về sau nếu cái gì cũng không dám, thậm chí làm sâu gạo làm sao bây giờ?”

“Kia cũng không quan hệ, chúng ta ứng nuôi trong nhà được rất tốt.” Ứng chấn bang cười hớ hớ, tâm tình tốt lắm.

Hạnh Nhược Thủy là thật lo lắng mình sẽ bị làm hư. Mỗi người đều sủng nàng, hơn nữa là sủng không biên giới cái loại này. Cứ thế mãi, khó bảo toàn sẽ không đem nàng trong khung thói hư tật xấu cấp quán đi ra.

Ăn qua cơm chiều, Hạnh Nhược Thủy liền cùng ứng chấn bang ở trong tiểu khu đi bộ.

Phía sau cách đó không xa, đi theo hai cái bảo vệ viên.

Hạnh Nhược Thủy vốn tưởng rằng gia gia có chuyện muốn một mình cùng nàng nói, nhưng là tha nửa vòng trở về, hai người chính là nói chuyện phiếm. Nàng miễn cảm nhận thấy được, gia gia cảm xúc có chút thương cảm, hơn nữa cùng tuổi trẻ thời điểm tình cảm có liên quan.

“Nhược Thủy nha đầu, đi theo Trường Không, quá loại này chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều ngày, có hay không hối hận quá? Chẳng sợ chính là một lần?” Đột nhiên, ứng chấn bang quay đầu nhìn nàng hỏi.

Hạnh Nhược Thủy chống lại hẳn tầm mắt, ở ám dạ lý hắc đặc tượng một cái lốc xoáy. Nàng nhẹ nhàng mà cắn môi, dời tầm mắt.”Tìm có quá ủy khuất cảm xúc,

nhưng cho tới bây giờ không hối hận quá. Ta biết, mặc kệ ta là gả cho một cái thương nhân, một cái đi làm tộc, một cái quan viên vẫn là một cái binh, luôn sẽ có một ít không như ý địa phương. Nếu chỉ cần có không như ý liền hối hận, ta đây cả đời chẳng phải là ở hối hận lý vượt qua?”

Ứng chấn bang ha ha cười.”Người nha đầu kia tuổi không lớn, nhìn xem nhưng thật ra thấu triệt.” Bởi vì nàng đáy lòng thiện lương, nhìn cái gì sự tình đều là hướng tốt phương hướng xem.

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười nhẹ. Nàng cũng không phải nhìn thấu triệt, nàng chính là so với người bình thường càng thêm kiên trì, hoặc là nói cố chấp.”Gia gia, ta cái này một cây cân, sẽ không quẹo vào.”

“Một cây cân cũng không sai, ha ha.....” Ứng chấn bang cười ha ha, chấp tay sau lưng đi ở phía trước. Tham gia quân ngũ nhân, tuy rằng đã muốn tám mươi thọ người, nhưng vẫn như cũ thân mình cao ngất, tinh thần no đủ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn, lại cảm thấy có loại thê lương cảm giác. Nàng biết bà nội rất sớm phải đi thế, gia gia một người cô đơn đơn qua vài thập niên, sao không thê lương? Chỉ là tưởng, nàng liền cảm thấy trái tim như là bị người dùng tay niết nhanh dường như khó chịu. Cái loại này hoàn toàn đã không có chờ mong cô độc, nàng căn bản không dám đi tưởng.

“Gia gia, người tưởng bà nội sao?” Nói xuất khẩu, Hạnh Nhược Thủy mới giật mình thấy chính mình nói không nên nói trong lời nói. Tuy rằng chưa bao giờ nghe gia gia nhắc tới quá, nhưng là một người nam nhân làm một cái nữ nhân thủ thân vài thập niên, loại này cô độc chờ đợi đều đã muốn biến thành đáy lòng một cái chỗ đau. Nàng không nên lại đi trạc.”Thực xin lỗi, ta nói lung tung. Gia gia, lần này người tính ở Z thị dừng lại bao lâu a?”

Ứng chấn bang dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn Hạnh Nhược Thủy, trên mặt biểu tình ở bóng cây hạ khảm bất chân thiết.”Nhược Thủy nha đầu, ta không dám tưởng a.” Hẳn thật dài một tiếng thở dài tức sau, lại quay lại đi chậm rãi đi phía trước đi.

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên gian cảm thấy hẳn bóng dáng lập tức trở nên gù lưng đứng lên, thoát nhìn như vậy đáng thương. Không phải muốn cùng không nghĩ, mà là không dám tưởng. Lời này nghe qua đơn giản, nhưng sau lưng bị ai cũng là không thể tưởng tượng.

Đúng vậy, nàng đã muốn không ở nhân thế, tưởng cũng chỉ là phí công. Nếu có kiếp sau, có lẽ còn có thể cửu tuyền dưới tái kiến; Nếu chưa có tới sinh, như vậy vĩnh viễn cũng chỉ có thể ở nhớ lại lý không tưởng.

Hạnh Nhược Thủy không nhịn xuống, lập tức ầm ứ nước mắt. Ở của nàng trong trí nhớ, gia gia vẫn đều là uy nghiêm mà hiền lành tồn tại, là một cái mọi người tưởng hình tượng. Nhưng này một khắc, nàng thật sự cảm thấy hẳn chính là một cái đáng thương lão nhân gia. Bởi vì không bỏ xuống được, cô độc hơn phân nửa sinh, đến nay còn tại nhớ lại đây dựa cùng cơ khổ.

“Phát cái gì lằng? Còn không mau đuổi kịp!” Ứng chấn bang dừng lại, quay đầu nói, ngữ khí có chút hung nhưng rõ ràng là giả vờ.

Hạnh Nhược Thủy bước nhanh theo sau, đi ở hẳn bên người. Cúi đầu, cảm mọi điều chỉnh hô hấp, sợ hẳn nhìn ra không đúng đến.

Ứng chấn bang cũng không phải bình thường lão nhân, của nàng cảm xúc tự nhiên trốn bắt quá hẳn pháp nhân. Hẳn thật dài một tiếng thở dài tức, dùng phức tạp ánh mắt nhìn Hạnh Nhược Thủy.”Nhược Thủy nha đầu, người là ở đáng thương ta này lão nhân sao?”

“Ta, gia gia.....” Hạnh Nhược Thủy tìm không thấy thích hợp trong lời nói đến dấu đi qua, nàng không tốt cho nói dối.

“Nhược Thủy nha đầu, không cần đáng thương gia gia. Gia gia cô độc nửa đời người, kia cũng là chính mình tạo thành , trách không được bất luận kẻ nào.” Hẳn cô phụ hai nữ nhân, cuối cùng chỉ xứng cô độc sống quãng đời còn lại.

Hẳn như vậy vừa nói, Hạnh Nhược Thủy khóc lợi hại hơn . Kỳ thật, Hạnh Nhược Thủy không chỉ có là sầu não gia gia chuyện cũ, lại nhớ tới phụ mẫu của chính mình. Nếu như chưa có tới sinh, như vậy liền vĩnh viễn đều không thấy được . Càng nghĩ càng cảm thấy bị thương, đến cuối cùng hoàn toàn không chế không được chính mình, trừu khóc thút thít nghẹn khóc lên.

Ứng chấn bang nhìn nàng, cũng có chút vô thức .”Nhược Thủy nha đầu, người làm sao? Người đừng khóc a, này có cái gì hảo khóc ? Còn hoài đứa nhỏ đâu, khóc đối đứa nhỏ cũng không hảo. Nghe gia gia , đừng khóc , a?”

Hẳn càng là nói như vậy, Hạnh Nhược Thủy liền khóc càng lợi hại, trừu khóc thút thít nghẹn đặc biệt đáng thương. Đến sau lại, nàng rõ ràng ngồi xổm xuống, bả đầu chôn ở khuỷu tay lý khóc.

Hoàn hảo nàng là cúi đầu nước mắt, không phải gào khóc, nếu không phụ cận nhân phi chạy đến xem cái đến tội cùng không thể.

Ứng chấn bang đem có thể khuyên trong lời nói đều nói , nhưng một chút dùng cũng vô dụng, biến thành hẳn cũng không biết như thế nào là hảo.

Hạnh Nhược Thủy cũng không có khóc thật lâu, đến sau lại cũng chậm chậm ngừng lại, chính là còn tại khóc thút thít. Đứng lên thời điểm, vẻ mặt nước mắt, nhìn điếm đậm đáng yêu.

Ứng chấn bang có chút sợ sệt nhìn nàng, thiếu chút nữa ngã vào trong trí nhớ hình ảnh. Quá giống, thật sự quá giống!

“Gia gia, thực xin lỗi.” Hạnh Nhược Thủy thân thủ giặt nhẹ hẳn ống tay áo, đáng thương hề hề nói khiếm, giọng mũi rất nặng. Nói chuyện thời điểm, còn hấp hấp cái mũi.

Ứng chấn bang phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy ngực đau cơ hồ không thể hô hấp.”Không có việc gì. Không khóc thì tốt rồi, người khả dọa phá hư gia gia . Cũng đi rồi một thời gian , chúng ta về nhà đi thôi.”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy bình phục xuống dưới, cảm thấy chính mình rất dọa người , cũng không dám nhìn hẳn. Mặt sau còn đi theo bảo vệ viên đâu, nàng thật sự là mặt mặt quảng lớn!

Về nhà lý, Hạnh Nhược Thủy ánh mắt còn có chút hồng.

Dương Tử Vân lập tức liền đã nhìn ra, cau mày đi tới, tình tế nhìn của nàng mặt.”Đây là làm sao vậy, khóc ?”

Hạnh Nhược Thủy ngượng ngùng cúi đầu, chỉ sợ nàng hỏi chính mình khóc nguyên nhân.

Bất quá Dương Tử Vân không có hỏi, chính là vỗ vỗ của nàng đầu vai, nói: "Mang thai tuyến lệ đều có vẻ phát đạt, dễ dàng khóc. Nhưng là khóc hơn đối thân thể không tốt, muốn nhiều cười, biết không?"

"Ân." Hạnh Nhược Thủy ứng , lấy tắm rửa vì từ trốn trở về phòng. Nằm ở bồn tắm lớn lý, đột nhiên linh cảm đột kích, nàng tưởng viết một cái chuyện xưa, một cái về chờ đợi chuyện xưa. Nàng không thích viết bi kịch, nhưng lúc này đây linh cảm rất mãnh liệt, nàng có hạ bút **.

Cũng không có tâm tư tắm bồn, qua loa giặt sạch đi ra, mở ra máy tính bùm bùm bắt đầu xao bàn phím. Không đến nửa giờ, bốn ngàn nhiều tự đại cương liền đi ra . Nàng lại tinh tế chăm chú sửa chữa, tự hỏi tên cùng giới thiệu vẫn tất.

Ứng Trường Không điện thoại đánh khi trở về, nàng đang muốn chuyên chú, vang một hồi lâu mới phát hiện. "Uy?"

"Việc cái gì đâu, như thế nào lâu như vậy không tiếp điện thoại?" Ứng Trường Không từ tính tiếng nói lộ ra ôn nhu, cẩn thận nghe còn có như vậy một chút lo lắng.

Hạnh Nhược Thủy dừng lại, đem máy tính khép lại. "Ta ở viết này nọ đâu. Nghĩ đến rất chuyên chú , cho nên không có nghe gặp. Người huấn luyện chấm dứt ?"

"Thanh âm giống như có chút ách, làm sao vậy? Có phải hay không viết tiểu thuyết lại viết khóc? Thật sự là cái tiểu đứ ả ngốc! Rõ ràng là chính mình viết gì đó, đều biết nói là giả , còn có thể khóc rồi tỉnh rồi mù!" Làm một cái đổ máu không đổ lệ nam nhân, hắn là không thể lý giải nữ nhân vì sao hội bởi vì này chút giả dối gì đó khóc chết đi sống lại .

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ cái mũi, cũng hiểu được chính mình là rất dọa người ."Ta không phải bởi vì viết tiểu thuyết khóc , là vì việc sự tình. Ta, ta đêm nay làm sai sự ."

"Làm sai sự tình gì ? Có phải hay không làm sai sự, mẹ chứ ?" Thanh âm lập tức liền trở nên lo lắng đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng lắc đầu, lại nghĩ tới hắn nhìn không thấy đâu."Không phải, mẹ sẽ không mắng của ta. Là ta cơm nước xong cùng gia gia đi tản bộ, không cẩn thận nhắc tới bà nội . Ta còn hỏi gia gia, hắn có nghĩ là bà nội. Kết quả gia gia lập tức liền trở nên rất khổ sở, ta liền....."

Nhắc tới khởi này, nàng liền lại cảm thấy cái mũi lên men .

"Gia gia chứ sao?"

"Không có. Ta chính là thay gia gia khổ sở, bà nội như vậy đã sớm qua đời, hắn một người qua hơn phân nửa bối tử. Ta nghĩ, hắn nhất định rất muốn bà nội, nhưng là hắn có lẽ không còn có nhìn thấy nàng . Trong hiện thực, căn bản là không có gì kiếp sau cũng không có hoàng tuyền....." Hạnh Nhược Thủy hấp hấp cái mũi, cảm thấy chân tướng Dương Tử Vân nói như vậy, tuyến lệ trở nên phát đạt .

Ứng Trường Không nhẹ nhàng mà thở dài một hơi."Nhược Thủy, gia gia tình yêu so với người sở nếu muốn còn muốn phức tạp. Có lẽ nhắc tới đến, gia gia sẽ khổ sở. Nhưng là đối cái góc độ tưởng, gia gia có lẽ cũng tưởng muốn này một cái cơ hội, đến phát tiết hắn nội tâm đọng lại quá nặng cảm xúc. Nói sau người cũng không phải cố ý , không cần tự trách."

"Ta chính là cảm thấy chính mình quá ngu ngốc. Lão công, của người tùy quân xin đệ trình sao?" Nàng thanh âm mềm , có thể rơi vào tay người khác đáy lòng sâu nhất địa phương.

Ứng Trường Không liền cảm thấy chính mình tâm lập tức mềm mại vô cùng, trên mặt cũng có tươi cười."Đương nhiên đệ trình . Làm sao vậy? Người muốn thay đổi chủ ý sao?"

"Mới không có! Ta nghĩ sớm một chút làm xuống dưới, ta là có thể đi bộ đội lý cùng người . Ứng Trường Không, ta về sau không bao giờ nữa muốn cùng người ra đi, ta nghĩ mỗi ngày đều có thể nhìn đến người." Nhân sinh chỉ có này ngắn ngủn vài thập niên, nàng hy vọng có thể cùng hắn cùng nhau vượt qua mỗi một thiên, cùng nhau chậm rãi biến lão, sau đó ôm nhau rồi đi thế giới này.

Ứng Trường Không đột nhiên không biết nói cái gì, lẳng lặng nghe của nàng hô hấp. Cảm thấy nàng giống như lập tức nhỏ đi, liền giấu ở hân tâm oa lý.”Nhược Thủy?” Hân ôn nhu gọi một tiếng.

“Ân?” Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng mà đáp lại, cùng đợi.

“Ta cả đời đều đã đối với người tốt, tuyệt không cô phụ người.” Thiên ngôn vạn ngữ, có thể nói xuất khẩu, chỉ có này một câu.

Hạnh Nhược Thủy trong mắt hàm chứa chất lỏng, ôn nhu cười, trở về một chữ:”Hảo.”

Ứng Trường Không lại hỏi nàng có mệt hay không, có hay không mang thai một ít phản ứng cái gì, mới lưu luyến không rời

i treo điện thoại. Còn kiên trì muốn nàng trước quải, hân mới chặt đứt tuyến.

Đã xong trò chuyện, Hạnh Nhược Thủy cảm xúc đã muốn ổn định xuống dưới. Mang thai nữ nhân dễ dàng cảm xúc hóa, cảm xúc tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Nhìn xem thời gian, đã muốn mười điểm. Dương Tử Vân cùng tuệ di đều lần nữa cường điệu, phụ nữ có thai muốn ngủ sớm. Cho nên hân liền đóng máy tính, tiến vào ổ chăn lý ngủ đi.

Nằm ở trên giường, trong đầu tất cả đều là vừa mới cấu tứ chuyện xưa, trần trọc một hồi lâu mới ngủ. Nửa đêm làm ác mộng, trong mộng sinh ly tử biệt khóc rống lưu nước mắt, tỉnh lại một thân đại hân đầm đìa, hô hấp ồ ồ. Sợ cảm mạo, rõ ràng thoát quần áo lau khô thân thể, liền lửa ngủ hạ. May mà sau nửa đêm không lại làm ác mộng, lại ngủ không quá an ổn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, gia gia đã muốn đi ra ngoài. Công công cùng bà bà, ở trong phòng khách ân ái yêu, lạc cấp lột xác phóng miệng nàng lý, hoa quả lột da đưa đến bên miệng.

Hạnh Nhược Thủy khó coi bọn họ ân ái hình ảnh, vì thế ăn bữa sáng phải đi công ty việc hồ. Cửa ải cuối năm, sự tình cũng nhiều, nhất việc đứng lên thời gian cũng quá mau.

Giữa trưa thời điểm, tuệ di sợ nàng lại ở bên ngoài ăn này không dinh dưỡng lại không vệ sinh, sớm làm tốt.

Dương Tử Vân tự mình đưa lại đây, nàng đến đây, công công Ứng Chí Huân tự nhiên đi theo phía sau. Dương Tử Vân nhìn chăm chăm nàng ăn xong rồi, mới mang theo giữ ẩm dừng về nhà. Trước khi rời đi, sáng sớm dặn dò không thể lão ngồi ở trước máy tính, nếu không khi đứng lên đi lại đi lại, buổi chiều muốn sớm một chút về nhà.

Ăn qua cơm trưa đi ra ngoài đổ thủy, nhất bang cô nương đều thấu lại đây, lú rú hỏi cái không ngừng.

“Nếu tỷ, đó là người bà bà sao?”

“Người bà bà đối với người cũng thật hảo. Ta muốn là có như vậy bà bà, ta nằm mơ đều cười trộm.”

“Đúng vậy, bà tức quan hệ tốt như vậy thật đúng là khó được. Ta nhất bạn tốt, nàng bà bà mỗi ngày tìm tra, nàng cùng làm nô lệ đường như, còn muốn chứa nhiều soi mói. Hiện tại cùng nàng lão công đều huyền muốn ly hôn!”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy chính là hơi hơi cười, cũng không hảo phát biểu ý kiến. Nàng vốn liền cảm thấy chính mình rất may mắn, nghe bọn hân như vậy vừa nói, lại càng phát cảm thấy chính mình may mắn, tốt hảo quý trọng!

Nàng cũng biết bà tức quan hệ là khó khăn nhất xử lý quản lý, hai nữ nhân tranh đoạt một người nam nhân lực chú ý, khó tránh khỏi có xung đột. Nàng từng ở một cái tiểu thuyết lý nhìn đến quá, bà bà vì bảo trụ chính mình ở con trong lòng vị trí, không tiếc bịa đặt sinh sự đến phá hư con dâu hình tượng. Vợ chồng hai bởi vậy thường thường cãi nhau, sau lại trưởng phu còn sai thủ đem thê tử cấp giết!

Tuy rằng Dương Tử Vân ngay từ đầu cũng không đả gặp chính mình, nhưng mặt sau đã muốn chuyển biến, hiện tại đối chính mình tựa như kết thân sinh nữ nhi giống nhau yêu thương. Tóm lại nàng hiện tại cuộc sống, thích hợp nhất dùng một câu internet ngôn ngữ đến hình dung: Hạnh phúc mạo phao!

.....

Dương Tử Vân bị thương không lợi hại, Ứng Chí Huân ngây người ba ngày, đã bị nàng chạy trở về làm đứng đắn sự. Ứng Chí Huân tự nhiên là tưởng đem vợ cũng mang về, nhưng Dương Tử Vân nhớ thương con dâu cùng của nàng kim tôn, tự nhiên là không chịu rời đi, liền đem hẳn một người chạy trở về.

Lại qua vài ngày, gia gia cũng trở về B thị.

Dương Tử Vân cùng a tuệ, còn có hai cái bảo vệ viên tắc giữ lại. Hai nữ nhân mỗi ngày biến đổi biện pháp cấp Hạnh Nhược Thủy làm tốt ăn, một lòng nghiên cứu như thế nào cấp nàng tiến bộ. Hai cái bảo vệ viên tắc mỗi ngày đi theo nàng cùng đi làm, bảo hộ an toàn của hẳn.

Đã qua nguyên đán, còn có hơn một tháng liền lễ mừng năm mới. Toàn bộ hạng mục đều tiến nhập bận nhất lục giai đoạn, cố tình cửa ải cuối năm hoạt động nhiều nhất, lại dễ dàng ra vấn đề. Hạnh Nhược Thủy mang thai không thể ra đi, đều từ Hạ Mặc nơi đi để ý, nàng ở văn phòng điều khiển.

Thiên hạ này ngộ, Hạnh Nhược Thủy đang ở trong văn phòng việc hồ hồ phục hộ khách khẩn cấp bưu kiện đầu, điện thoại đột nhiên gian vang lên. Nàng cũng không xem ra điện biểu hiện, ấn hạ tiếp nghe kiện hướng bên tai một kẹp, hai tay còn tại gỗ."Uy, vị ấy?"

"Mẹ, ô ô....." Kia quả nhiên nhân một tiếng mẹ, sau đó bắt đầu khóc.

Hạnh Nhược Thủy dừng lại hai tay, lấy dừng tay cơ, hơi hơi cau mày."Người là ai?" Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe."Trang Ngụ Kỳ, là người sao?"

"Ô ô, mẹ....."

Này tương đương với trả lời, đối diện chính là Trang Ngụ Kỳ. Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới hỏi:"Trang Ngụ Kỳ, làm sao vậy? Đồng học khi dễ người, vẫn là ba ba chứ? Người trước đừng khóc, đem sự tình nói rõ ràng, được không?"

Bên kia rút trườ, hấp hấp cái mũi, tài khả liên hề hề nói:"Mẹ, ta ở nhà người ngoài cửa, nhưng là bọn họ nói người không được nơi này. Người ở nơi nào?" Nói xong nói xong, mắt thấy vừa khóc.

Hạnh Nhược Thủy mạnh mẽ đứng lên, ngữ khí lo lắng."Người ở Z thị? Ở ta trước kia trụ địa phương phải không?"

"Ân."

"Vậy người dãi ở nơi nào đừng nhúc nhích, chờ ta đi qua tiếp người. Người ngay tại dưới lầu bồn hoa kia ngồi, nơi đó đều không cần đi, biết không?" Hạnh Nhược Thủy một bên dặn dò, một bên cầm lấy cái chìa khóa hướng ngoài cửa đi.

Xuống lầu mở xe, thẳng đến hạnh phúc tiểu khu. Xe còn không có chạy đến dưới lầu, liền nhìn đến bồn hoa giữ ngồi một cái tiểu thân ảnh. Kia không phải Trang Ngụ Kỳ là ai!

Trang Ngụ Kỳ vừa thấy đến xe xuất hiện, đứng lên liền hướng bên này chạy.

Hạnh Nhược Thủy ngừng xe, đi xuống đến, còn không có đứng vững đâu, Trang Ngụ Kỳ liền toàn bộ phác lại đây. Nàng vội vàng vươn tay đi, không làm cho hẳn chàng lại đây.

"Mẹ!" Mặc dù cách đã hơn một năm, hẳn vẫn như cũ kêu mẹ nàng. Vẫn như cũ tưởng nàng, vẫn như cũ chỉ nhận thức nàng.

Hạnh Nhược Thủy đỡ lấy hẳn, buông ra thủ, tùy ý hẳn gắt gao ôm chính mình thất lưng. Nhìn đến hẳn trên lưng cặp sách to, có chút bất đắc dĩ tưởng, hẳn liền như vậy đã chạy tới, trong nhà cũng không biết cấp thành cái dạng gì."Trang Ngụ Kỳ, người đến nơi đây đến, trong nhà biết không? Người là chính mình vụng trộm chạy đến?"

Trang Ngụ Kỳ bả đầu chôn ở nàng trong lòng, giả chết không hé răng.

Hạnh Nhược Thủy chỉ biết, hẳn khẳng định là chính mình vụng trộm chạy đến. Nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, thân thủ nhu nhu hẳn đầu."Làm sao có thể vụng trộm chạy đến đâu? Trong nhà khẳng định hội cấp phá hư!"

“Ai làm cho bọn họ không cho ta đi ra tìm mẹ!” Trang Ngụ Kỳ buồn thanh hờn dỗi phản bác. Rốt cục theo nàng trong lòng lộ ra mặt đến, hai giáp phình .

“Kia cũng không thể vụng trộm chạy đến a.....” Hạnh Nhược Thủy tưởng cho hắn giảng đạo lý, nhưng là nhìn đến hắn ủy khuất bộ dáng, lại có chút mềm lòng .

Trang Ngụ Kỳ lôi kéo tay nàng, hoảng .”Mẹ, ta theo tới hôm qua đến bây giờ còn không có ăn cơm, ta chết đói.”

Hạnh Nhược Thủy nhú mày, một bên đem hắn nhét vào trong xe, một bên hỏi:”Vì sao không ăn cơm?”

Trang Ngụ Kỳ nắm bắt chính mình ngón tay, cúi đầu chỉ làm cho nàng xem đến cùng đỉnh.”Ta trên người tiền toàn bộ mua vé xe lửa , không có tiền ăn cơm.”

Hạnh Nhược Thủy hiểu rõ. Hắn một cái đứa nhỏ, tuy rằng đến từ hiển hách người ta, nhưng là sẽ không cấp một cái bảy tuổi nhiều đứa nhỏ rất nhiều tiền. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, thân thủ sờ sờ hắn đầu.”Tốt lắm, đừng ủy khuất , ta mang người đi ăn được ăn , được rồi không?”

Trang Ngụ Kỳ không nói chuyện, chính là nhìn nàng nhếch miệng nở nụ cười.

Hạnh Nhược Thủy khò khè một chút hắn đầu, cười lắc đầu.”Đừng chỉ lo cười, mau cho người ba ba đánh cái điện thoại. Không được không đánh, nếu không ta đem người đóng gói đưa lên máy bay.”

Mặt sau này một câu có uy hiếp lực, Trang Ngụ Kỳ ngoan ngoãn xuất ra di động bấm ba ba điện thoại. Hắn vẫn tắt máy, chỉ sợ ba ba tìm được chính mình. Mãi cho đến tìm không thấy Nhược Thủy, hắn mới khởi động máy .”Ba ba.....” Thật cẩn thận hô một tiếng.

“Trang Ngụ Kỳ!” Kia đoạn một tiếng rống.

Trang Ngụ Kỳ lập tức lui nổi lên cổ.

Hạnh Nhược Thủy đem xe dừng lại, thân thủ lấy qua tay cơ.”Uy, Trang tiên sinh, ta là Nhược Thủy.”

Kia quả nhiên rống quàng quạc mà chỉ.

“Ta đã muốn tìm được Trang Ngụ Kỳ , người đừng lo lắng đi.” Hạnh Nhược Thủy cũng có chút xấu hổ, hoặc là nói, nàng không biết hắn là phủ đã muốn buông, cho nên căn bản không muốn cùng hắn có điều liên hệ. Không thương hắn, lại xuất hiện ở hắn cuộc sống lý, đó là tàn nhẫn nhất . Mà sợ, sợ nhất làm chuyện như vậy.

Trang Dịch Sinh thật sâu hấp một hơi, buộc chính mình tỉnh táo lại.”Phiền toái người tạm thời giúp ta nhìn hắn, đừng làm cho hắn chạy loạn. Ta lập tức phái người đi tiếp hắn.”

Hạnh Nhược Thủy cũng âm thầm hít một hơi.”Không vội, khiến cho hắn ở ta này gốc hai ngày đi. Ta hảo hảo cùng hắn nói chuyện, để tránh hắn lần sau lại chạy đến.”

“Kia phiền toái người . Khiến cho hắn gốc hai ngày, hai ngày sau ta phái người đi tiếp hắn.”

“Ta không cản trở về!” Trang Ngụ Kỳ đối với di động lớn tiếng kêu.

Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng mà vỗ một chút hắn đầu. Cùng Trang Dịch Sinh còn nói hai câu, mới treo điện thoại. Vốn định nói hắn , có thể tưởng tượng khởi hắn còn đói bụng đâu, nên cái gì cũng không nói . Trước làm cho hắn điền đầy bụng, sau đó mới hảo hảo theo hắn nói để ý.

Phát động xe, chỗ này rời nhà trốn đi tiểu thí hài thẳng đến dặm mô gia tương quán cơm. Bởi vì không phải ăn cơm thời gian, nhà ăn không có gì nhân. Hạnh Nhược Thủy chọn góc vị trí ngồi xuống, đem thực đơn đưa cho hắn.”Người tới gọi món ăn, muốn ăn cái gì liền ăn cái gì.”

Trang Ngụ Kỳ nhìn nàng, sau đó liền thật sự cúi đầu còn thật sự xem thực đơn, điểm năm đồ ăn.

Hạnh Nhược Thủy không thấy thực đơn, khép lại giao cho người bán hàng.”Đứa nhỏ này đói thật lâu , phiền toái người làm cho phòng bếp trước sao một cái đồ ăn cho hắn, trở lên một chén cơm, làm ơn .”

“Mẹ, người thật tốt.” Người bán hàng vừa đi, Trang Ngụ Kỳ liền cười tủm tỉm nói, a một ngụm bạch xán xán nha.

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liên cho hấn một cái mao hạt dễ, vừa buồn cười lại bất đắc dĩ nói: "Đâu có nghe trong lời nói cũng vô dụng, chờ người ăn no ta còn hội thu thập người. Còn có, về sau muốn ngoan ngoãn kêu mẹ nuôi, không được

c gọi bậy, biết không?" Nếu như bị Dương Tử Văn nghe được, vậy không có cách nào khác giải thích .

"Không cần!" Trang Ngụ Kỳ quyết miệng, đôi này thực bướng bỉnh."Người chính là đánh chết ta, ta cũng muốn kêu mẹ!" Cứ việc ba ba lần nữa theo hấn nói, nàng không phải mẹ hấn. Nhưng là hấn mặc kệ, ở trong lòng hấn, nàng chính là mẹ!

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ lại cho hấn một viên mao hạt dễ, hãy nhìn hấn lóe sáng ánh mắt, đột nhiên nên cái gì cũng nói không nên lời. Nàng cùng một cái đứa nhỏ rồi rầm, có ích lợi gì?"Không nghe lời tiểu thí hài!"

Trang Ngụ Kỳ cổ quái hàm xem nàng.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ, xoa bóp hấn hai má."Lại cổ, lại cổ lấy đến tận thành ếch !" Nói xong, chính mình cũng nhin không được xì nở nụ cười. Lại khò khè khò khè hấn đầu, trong lòng mềm .

Đều nói đứa nhỏ dễ dàng quên đi, nhưng là mau hai năm , hấn còn nhớ rõ nàng, hơn nữa chấp nhất đem nàng trở thành mẹ. Muốn thực nói nàng đối hấn từng có thật tốt, khá vậy không cần thiết. Bất quá là lúc trước một chút ôn nhu, lại làm cho hấn vẫn kỷ niệm đến bây giờ.

"Mẹ, ngày đó ở Quê Lâm, người vì sao không có chờ ta bước đi ?" Trang Ngụ Kỳ nhắc tới chuyện cũ, miệng nhất phiết, sẽ khóc. Theo Quê Lâm bị mang về T thị, hấn không biết khóc náo loạn bao nhiêu hồi, khá vậy vô dụng.

Hạnh Nhược Thủy không hề cùng hấn rồi rầm xưng hô vấn đề, nàng biết rồi rầm cũng vô dụng. Đối với đứa nhỏ đưa ra vấn đề, nàng cũng không biết như thế nào trả lời mới tốt."Bởi vì ta có chuyện rất trọng yếu muốn làm a."

Nàng muốn nói ta không phải mẹ người, không có khả năng vẫn bồi ở cạnh người. Nhưng là nói đến bên miệng, một cái âm cũng phát không được. Đứa nhỏ từ nhỏ không có mẫu thân, này điểm này niệm tưởng không nên bị cướp đoạt.

"Nhưng là người ngay cả điện thoại cũng không đánh cho ta một cái, người gạt người! Các người đại nhân đều như vậy, đều thích gạt người!" Trang Ngụ Kỳ khả ủy khuất , trong mắt đều rưng rưng . Hấn không phải cái yêu khóc đứa nhỏ, nhưng này sự kiện rất làm cho hấn thương tâm .

Hạnh Nhược Thủy không thể cùng hấn giải thích đại nhân trong lúc đó dây dưa, chính là không tiếng động thở dài một hơi, thân thủ sờ sờ hấn đầu."Trang Ngụ Kỳ, đại nhân thế giới thực phức tạp, người bây giờ còn không hiểu. Chờ người trưởng thành, người sẽ hiểu được ."

"Ta đây không cần lớn lên, ta sẽ không muốn lớn lên!" Hấn ồn ào , trực tiếp khóc lóc om sòm.

Hạnh Nhược Thủy bất đắc dĩ nở nụ cười, vuốt hấn đầu thủ càng thêm mềm nhẹ."Được rồi, người không cần lớn lên." Vừa vặn lúc này, người bán hàng bưng lên cái thứ nhất đồ ăn."Đồ ăn đến đây, nhanh ăn đi, người không phải đói bụng lắm sao?"

"Ăn." Trang Ngụ Kỳ cầm lấy chiếc đĩa liền đĩa rau, hấn là thật sự đói bụng lắm. Hấn không có nói sai, hấn là thật sự theo tới hôm qua đến bây giờ sẽ không ăn cái gì.

Kỳ thật hấn trên người tiền mua vé xe lửa còn không về phần không cơm ăn, chẳng qua đứa nhỏ một người là không thể thượng hỏa xe , cần phải có người mang theo. Cho nên hấn đem tiền cho người khác, làm cho người ta gia mang theo hấn lên xe, thế này mới đáng thương hề hề đói bụng lâu như vậy.

Hạnh Nhược Thủy ăn qua cơm trưa không lâu, còn không đói. Nhưng vẫn là cầm chiếc đĩa, trang bị hấn cùng nhau ăn một chút. Nàng là may mắn , mang thai không có gì phản ứng, trừ bỏ dễ dàng mỗi một ở ngoài, có thể nói là ăn ngon ngủ ngon. Đương nhiên, ngủ có vẻ nhiều là được.

"Ăn chậm một chút, không có người với người thưởng!" Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn lang thôn hồ yết bộ dáng, vội vàng mở miệng dặn dò, chỉ sợ hấn ghen . Như vậy từ, vừa thấy chỉ biết là thật mấy đốn chưa ăn

. Hắn mới như vậy điểm đại, không biết ở nhìn thấy chính mình phía trước, có hay không bị đói khát.

Trang Ngụ Kỳ một hơi ăn hai chén cơm, lại đem đồ ăn cấp giải quyết hơn phân nửa, thế này mới lau miệng nói ăn no .

Hạnh Nhược Thủy xả ra khăn tay, đưa cho hắn lau miệng. Hắn lại đem miệng đi phía trước nhất quyết, liền tay nâng cọ cọ cho dù xong việc. Bất đắc dĩ nàng chỉ phải để lại hắn đầu, thay hắn lau khô tịnh miệng.

Vén màn, hai người đi ra nhà ăn.

“Khốn không khốn? Có mệt hay không?”

Trang Ngụ Kỳ a miệng lắc đầu.”Không khốn, cũng không phiền hà.”

Hạnh Nhược Thủy đang lo lắng dẫn hắn về nhà vẫn là dẫn hắn hồi văn phòng. Đúng lúc này điện thoại vang , nguyên lai là có mấy phân trọng yếu tài vụ đơn cần nàng lập tức phê duyệt. Vì thế, nàng liền đem nhân cấp mang về công ty .

Vào văn phòng, Hạnh Nhược Thủy chỉ chỉ kia trương sô pha.”Người tại kia ngồi chờ ta, ta rất nhanh liền xử lý tốt .”

“Nga.” Trang Ngụ Kỳ lên tiếng, bốn phía nhìn một cái, phải đi trên sô pha ngồi xuống.

Hạnh Nhược Thủy xét duyệt tài vụ đơn, lại trở về một phong bưu kiện, vừa nhắc đầu, liền nhìn đến Trang Ngụ Kỳ oai đầu đang ngủ. Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy cẩn thận đưa hắn phóng ngã vào trên sô pha, sau đó lấy chính mình giữ ấm dùng là thăm cho hắn cái thượng.

Hạ Mặc tiến vào tìm nàng thương lượng chuyện tình, nhìn đến trên sô pha đứa nhỏ, nhũu mỳ.”Còn tha gia mang khẩu đi làm nha.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, cũng không giải thích.

Nhưng thật ra sau lại Mai Ngạn Đình vào được, nàng cùng Trang Ngụ Kỳ là nhận thức . Nhìn đến Trang Ngụ Kỳ đang ngủ, cùng Nhược Thủy nói hai câu, chính mình lại đi ra ngoài. Kỳ thật Mai Ngạn Đình vẫn rất ngạc nhiên, bởi vì nguyên bản nàng nghĩ đến Tích Mộng tỷ cùng Trang tiên sinh là một đôi, hiện tại lại biến thành cùng Ung Trường Không . Nhưng là nàng rành mạch nhớ rõ, Trang Ngụ Kỳ kêu Tích Mộng tỷ làm mẹ. Đối với này vài người quan hệ, nàng vẫn không có thể muốn làm rõ ràng, đương nhiên cũng không hảo hỏi.

Trang Ngụ Kỳ mệt muốn chết rồi, không tìm được nhân thời điểm trong lòng còn thực sợ hãi. Hiện tại mẹ tìm được rồi, còn ăn uống no đủ , cho nên ngủ cùng tiểu trư đường như. Trong văn phòng nhân tiến tiến xuất xuất, hắn một mực không biết, còn ngủ ngáy ngủ.

Hạnh Nhược Thủy vốn định xử lý điểm ấy sự tình liền dẫn hắn về nhà đi nghỉ ngơi , hiện tại hắn đang ngủ, nàng rõ ràng liền từ hắn đi, chính mình tiếp tục việc hồ đứng lên.

Này nhất việc, mãi cho đến tan tầm thời gian. Trang Ngụ Kỳ cũng không tỉnh lại, ngủ được yêu thích đồ bình .

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, thân đuổi người, nàng phải đi về , nếu không bà bà lại nên đánh điện thoại đến thúc dục. Đang nói đâu, quả nhiên chợt nghe tới tay cơ vang lên, đúng là Dương Tử Văn.”Mẹ, ta đang muốn quan mấy tính đâu.”

“Vậy là tốt rồi, chạy nhanh trở về, người tuệ đi hôm nay làm ăn ngon .”

Hạnh Nhược Thủy bất đắc dĩ nở nụ cười, nghĩ rằng tuệ đi ngày nào đó không có làm ăn ngon ? Nàng đó là mỗi ngày đều biến đổi đa dạng tự cấp nàng tiến bổ, làm lượng nhiều, còn hận không thể nàng toàn ăn nhiều đi xuống.”Ta đã biết. Mẹ, ta rất nhanh đi ra . Đúng rồi, còn dẫn theo một vị tiểu khách nhân.”

“Tiểu khách nhân? Ai a?”

“Trước không nói cho người, để cho người sẽ biết. Mẹ, ta trước treo.”

“Hành hành hành, mau về nhà đi.”

Hạnh Nhược Thủy treo điện thoại, đi qua đánh thức Trang Ngụ Kì. Hô vài tiếng, hần một chút phản ứng cũng không có. Nàng thân thủ vỗ vỗ hần mặt, hần còn lẩm bầm một tiếng phiên cái thân, mân mê mông đối với nàng. Nàng xì một tiếng nở nụ cười, thân thủ đánh hần mông một chút. Lại ép buộc một hồi, tốt xấu bắt hần cho cứu tỉnh .

Trang Ngụ người mê cờ mơ hồ ngồi xuống, lấy tay xoa ánh mắt.

“Tỉnh không có?” Hạnh Nhược Thủy nhu nhu hần đầu.

Trang Ngụ Kì đánh cái ngáp, hiển nhiên còn không thập phần thanh tỉnh.”Mẹ, người tan tầm ?”

“Ân, tan tầm . Đi thôi, chúng ta về nhà.” Hạnh Nhược Thủy nắm hần, ra văn phòng.

Trang Ngụ Kì bị nàng nắm, tay kia thì cũng đáp đi qua, hai thủ ôm của nàng. Hần thích “Về nhà” Này từ, hần cũng tưởng có một gia, trừ bỏ ba ba, còn có mẹ. Tiểu bảo bảo trong lời nói sẽ không muốn , chỉ có hần một cái là tốt rồi.

Hạnh Nhược Thủy mang theo Trang Ngụ Kì về nhà. Dọc theo đường đi, nàng đều suy nghĩ, muốn như thế nào cùng bà bà giới thiệu Trang Ngụ Kì. Muốn như thế nào giải thích, hần sẽ xuất hiện ở trong này.....

Mà theo xe khai ra công ty kia đồng lâu gara bắt đầu, Trang Ngụ Kì là tốt rồi kì chung quanh nhìn xem, hần muốn cố gắng nhớ kỹ chỗ này nhớ kỹ con đường này, lần sau đến sẽ không hội sai lầm rồi.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ gõ hần đầu một chút.”Về sau không được lại vụng trộm chạy đến. Nếu nghĩ đến nơi này , ngoan ngoãn đánh cho ta điện thoại, biết không?”

Nói lên này, nàng đột nhiên nhớ tới mẩu chốt.”Người làm sao có thể có của ta dây số? Là từ ba người di động lý tìm được ?” Mà nếu quả là từ Trang Dịch Sính di động lý tìm được , hần làm sao có thể hiện tại mới chạy đến? Vẫn là nói, hần thật vất vả mới thấu đủ tiền?

Trang Ngụ Kì bĩu môi, cúi đầu niết chính mình ngón tay.”Theo cái kia nữ nhân di động lý nhìn đến .”

“Cái kia nữ nhân? Ai a?” Hạnh Nhược Thủy mặt nhăn nhu. Chẳng lẽ là Trang Dịch Sính tình nhân? Nhưng là, Trang Dịch Sính tình nhân làm sao có thể có của nàng dây số? Vẫn là nói, người kia chính mình nhận thức.

Trang Ngụ Kì không có trả lời, mà chớp mắt to xem nàng, hỏi:”Mẹ, Phúc An không phải con của người sao? Vì sao hần hội thành cái kia nữ nhân con?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, lập tức hiểu được . Trang Ngụ Kì trong miệng “Cái kia nữ nhân”, là Viên Mộng! Nàng âm thầm có chút giật mình, Viên Mộng cùng Trang Dịch Sính? Bọn họ hai tốt hơn ?”Trang Ngụ Kì, người ở T thị nhìn thấy Phúc An ?”

“Ân.” Trang Ngụ Kì rầu rĩ không vui , cúi đầu càng thêm dùng sức niết chính mình ngón tay, miệng quyết thật cao. Ở trong lòng hần, chính mình mẹ chỉ có Hạnh Nhược Thủy, người khác đều không được. Nói cách khác, mặc kệ này nữ nhân có phải hay không Viên Mộng, hần cũng không có thể nhận. Bởi vì hần cố chấp đem mẫu thân vị trí để lại cho Nhược Thủy, những người khác dù cho cũng là uống công. Ít nhất tạm thời mà nói là như thế này.

Hạnh Nhược Thủy vẫn không có theo khiếp sợ trung phục hồi tinh thần lại, nàng thật không ngờ Trang Dịch Sính hội cùng Viên Mộng tiến đến cùng nhau. Bất quá nghĩ lại nhất tưởng, như vậy cũng rất tốt . Trang Dịch Sính là tốt nam nhân, Viên Mộng là tốt nữ nhân, hai người có thể đi đến cùng nhau cũng là chuyện tốt. Như vậy tử, Trang Dịch Sính cùng Viên Mộng cũng không hội lại cô đơn ,

mà hai người kia đều là nàng để ý !

“Trang Ngụ Kì, người không thích Viên Mộng sao?” Viên Mộng ôn nhu thiện lương, Trang Ngụ Kì cư nhiên không thích nàng, điều này làm cho Hạnh Nhược Thủy có chút ngoài ý muốn. Bất quá đưa nhỏ ý tưởng cùng đại nhân đến để là bất đồng , đưa nhỏ chỉ tin tưởng chính mình trực giác, bọn họ còn không hội dùng lý trí đi phân tích.

Trang Ngụ Kì quay đầu đến, trừng nàng, tựa hồ tức giận.”Ta không cần người khác làm mẹ ta!” Hần thật sự tức giận, mẹ một chút cũng không hiểu được! Nàng nói không chừng sớm không nhớ rõ hần !

Như vậy nhất tưởng, Trang Ngụ Kì vừa muốn khóc. Trong mắt chứa đầy nước mắt, nhìn giống bị vút bỏ tiểu động vật dường như đáng thương. Răng nanh gắt gao cắn môi, rất là ủy khuất.

Hạnh Nhược Thủy không biết nên cao hứng hay là nên khổ sở, này chấp nhất đứa nhỏ. Nàng thở dài một hơi, thân thủ vuốt ve hần đầu.”Trang Ngụ Kì, ta có chính mình gia đình . Tuy rằng người kiên trì muốn hết mẹ ta, nhưng là ta không có khả năng giống một cái mẹ giống nhau với người sinh hoạt tại cùng nhau, mỗi ngày tiếp đưa người đến trường, cùng người đi chơi trò chơi viên, cho người khai tộc trường hội..... Này đó, ta cũng chưa biện pháp thay người làm , biết không?”

“Ta mới không cần!” Nói đúng không để ý, hần cũng đã bắt đầu tí tách điệu nước mắt . Nhược Thủy không chỉ là hần nhận định mẹ, lại hần đẹp nhất tốt trí nhớ. Tuy rằng chỉ có mấy tháng, nhưng là hần từng nhất thiết thật thực địa cảm thụ quá tình thương của mẹ ấm áp. Đó là hần từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên cảm nhận được tình thương của mẹ ấm áp tốt đẹp.

Hạnh Nhược Thủy lập tức không biết nói cái gì, ngừng xe, khuynh thân đi qua ôm lấy hần.

Trang Ngụ Kì nhéo của nàng quần áo, bắt đầu ở nàng trong lòng khóc, không chỉ là điệu nước mắt, mà là gào khóc.

Hạnh Nhược Thủy nghe, cũng nhịn không được đỏ đôi mắt.

130. Chương 130: Tưởng Yêu Không Thể Yêu Đau Nhất

Chờ Trang Ngụ Kì khóc đủ, Hạnh Nhược Thủy mới buông ra hần, tiếp theo lái xe về nhà, không hỏi lại hần về Viên Mộng cùng Trang Dịch Sính chuyện tình.

Trang Ngụ Kì khóc ánh mắt hồng hồng , đáng thương hề hề , giống một cái con thỏ nhỏ tử.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ thay hần lau nước mắt, trong lòng phiếm đau. Này đứa nhỏ, có được chói mắt quang hoàn hiển hách gia thế, lại ngay cả mẫu thân yêu cùng làm bạn đều không chiếm được.”Tốt lắm, đừng khóc.”

Trang Ngụ Kì hấp hấp cái mũi, càng thêm đáng thương hề hề.

Hạnh Nhược Thủy không tiếng động thở dài một hơi, sờ sờ hần đầu, một lần nữa phát động xe.

Rốt cuộc là đứa nhỏ, cảm xúc tới cũng nhanh đi nhanh hơn, chỉ chốc lát Trang Ngụ Kì liền tiếp theo nghiên cứu lộ tuyến cùng ngoài cửa sổ cảnh vật.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng đổ lợi hại. Chỉ cảm thấy có một khối tảng đá đặt ở chính mình trong lòng dường như, hô hấp đều có chút đau đớn cảm giác. Mỗi khi đêm khuya mộng hồi, nhớ tới cha mẹ, nàng đều cảm thấy ngực đau đớn không thể hô hấp. Huống chi Trang Ngụ Kì, bất quá là một cái mấy tuổi đứa nhỏ!

Rất nhanh, xe liền khai vào gara lý.

Từ lúc nghe được động tĩnh thời điểm, Dương Tử Vân cũng đã chạy đến .”Người nói tiểu khách nhân đâu?”

Hạnh Nhược Thủy đem Trang Ngụ Kì một phen kéo qua đến, đỡ lên trước mặt.”Nha, này không phải đúng rồi.”

“A, này nhà ai đứa nhỏ a? Ánh mắt cùng con thỏ dường như, đã khóc a?” Dương Tử Vân vươn tay, tưởng sờ sờ Trang Ngụ Kì đầu, lại bị hần né tránh .

Trang Ngụ Kì ý ở Hạnh Nhược Thủy bên người, trừng mắt ánh mắt xem Dương Tử Vân.”Mẹ, này quái a di là ai a?”

Hạnh Nhược Thủy trều một hơi, vì Trang Ngụ Kì này một tiếng “Mẹ”, còn có này một tiếng “Quái a di”. Nàng chỉ sợ Dương Tử Vân hiểu lầm cùng tức giận, cẩn thận nhìn của nàng sắc mặt, đang muốn giải thích đâu, chợt nghe Dương Tử Vân đột nhiên nở nụ cười.

Dương Tử Vân một bên ha ha cười, một bên không để ý Trang Ngụ Kỳ kháng cự thân thủ hung hăng như hấn đầu.”Ai nha, ai vậy gia đứa nhỏ a, như vậy đáng yêu. Quái a di? Tuy rằng không hoàn toàn là khen ngợi, nhưng ta thích đứa nhỏ kêu ta a di, ha ha.....”

Trang Ngụ Kỳ thật vất vả theo nàng thủ hạ đào thoát, một đầu mềm mại sợi tóc bị nhu cùng thảo oa đường như.

“Mẹ, hấn gọi Trang Ngụ Kỳ.”

“A, nguyên lai là nhà cái đứa nhỏ a, khó trách bộ dạng tốt như vậy. Đến đến đến, a di cho người làm bộ ăn.”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng liền nở nụ cười. Đây tiện nghi chiếm được..... Trang Ngụ Kỳ kêu mẹ nàng, kia kêu chính mình không thể là tỷ tỷ ?”Mẹ, hấn kêu người a di, kia Trường Không không cần kêu Trang Dịch Sính làm thúc thúc ?”

Dương Tử Vân ghé nàng liếc mắt một cái, vừa cười đi kéo Trang Ngụ Kỳ.”Đó là bọn họ vấn đề, hiện tại là ta cùng tiểu bằng hữu vấn đề, là đi tiểu bằng hữu?” Nói xong, dám đem Trang Ngụ Kỳ kéo vào đi.

Trang Ngụ Kỳ giãy dụa, sau lại nhìn đến Hạnh Nhược Thủy cũng theo vào đến, hấn sẽ không từ chối. Ngược lại là bắt đầu tò mò đánh giá biệt thự hoàn cảnh. Với hấn mà nói, này biệt thự còn không tính xa hoa, nhưng đây là mẹ trụ địa phương, đối hấn ý nghĩa là không đồng dạng như vậy.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến Dương Tử Vân không không hề cao hứng, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy nói chính mình không có làm cái gì không nên việc làm, nhưng Trang Ngụ Kỳ đối của nàng xưng hô, nàng lo lắng Dương Tử Vân hội để ý. Hiện tại xem ra, Dương Tử Vân cũng không để ý. Từ hai người trong lúc đó quan hệ hảo chuyển sau, nàng tựa hồ liền trở nên thực khoan dung, thậm chí thực che chở chính mình.

Tuệ di vừa vặn theo phòng bếp đi ra, nhìn đến Trang Ngụ Kỳ cũng thối lui đây. Nhân thượng tuổi, đều thích đứa nhỏ.”A, ai vậy gia đứa nhỏ, bộ dạng cũng thật tuấn!”

Không có Dương Tử Vân như vậy khoa trương, nhưng là thân thủ sờ sờ Trang Ngụ Kỳ đầu.

Trang Ngụ Kỳ có chút buồn rầu nhăn lại tiểu mày, không rõ các nàng vì sao đều thích sờ chính mình đầu. Bất quá, hấn không chán ghét các nàng.

Hạnh Nhược Thủy ở trên sofa ngồi xuống.

Tuệ di sớm cấp nàng bưng canh đi ra. Lại riêng cầm cái bát, cấp Trang Ngụ Kỳ cũng trang nhất chén nhỏ. Hôm nay hầm là ngô cà rốt xương cốt canh, Trang Ngụ Kỳ cũng có thể uống.

Dương Tử Vân cũng đi theo đi vào.

Trang Ngụ Kỳ dán Hạnh Nhược Thủy ngồi xuống, một bên ăn canh, một bên dùng đèn như mực mắt to chung quanh nhìn. Trên tường kia phúc áo cưới chiếu, hấn nhìn chăm chăm nhìn đã lâu đã lâu, ngay cả canh cũng không uống lên.

Hạnh Nhược Thủy không thể hiểu được hấn cụ thể suy nghĩ cái gì, lại có thể thể hội tâm tình của hấn. Vươn tay đến, nhu nhu hấn đầu.”Tiểu hài tử không cần tưởng nhiều như vậy, đại nhân chuyện tình đại nhân hội xử lý , biết không?”

“Mẹ, người vì sao không thể cùng thủ trưởng kết hôn?” Hấn biết, hai người kết hôn , sẽ vẫn ở cùng một chỗ. Như vậy, hấn là có thể mỗi ngày nhìn thấy mẹ .

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi, không biết nên như thế nào cùng một cái đứa nhỏ giải thích cảm tình vấn đề. Suy nghĩ một hồi, mới ôm đầu vai hấn trả lời.”Bởi vì ta trước gặp gỡ là hấn.” Nàng thân thủ chỉ chỉ ảnh chụp lý thượng tá,”Hấn mới là ta nghĩ gã nhân. Ba người tốt lắm, nhưng là ta nhận thức hấn quá muộn , ta đã muốn không thể thích thượng hấn . Tựa như người trước nhận thức ta làm mẹ, sẽ không nguyện ý kêu những người khác mẹ là giống nhau .”

Trang Ngụ Kỳ nhìn nàng, một lát sau, phản bác nói:”Vậy người làm cho ta thích cái kia nữ nhân, vì sao người không thể thích ba ta?”

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên, nàng bị vấn đề này hỏi á khẩu không trả lời được, không bao giờ nữa biết như thế nào giải thích.”Trang Ngụ Kỳ, ta không biết như thế nào với người giải thích đại nhân chuyện tình. Ta chỉ có thể nói, ta hy vọng người có thể vui vui vẻ vẻ lớn lên. Viên Mộng là cái tốt lắm tốt lắm nữ nhân, nàng nếu có thể gả cho người ba ba, ba người sẽ không hội luôn một người cô đơn. Viên Mộng nàng cũng sẽ đối với người tốt lắm. Người không phải thích Tiểu Phúc An sao?”

“Kia không giống với!” Trang Ngụ Kỳ lớn tiếng kêu, trong mắt mơ hồ vừa muốn có thủy hết. Về phần làm sao không giống với, hẳn nhất thời còn không có nghĩ ra được.

Hạnh Nhược Thủy lại không lời nào để nói. Nàng phát hiện, đôi mắt này đứa nhỏ, nàng làm được nhiều nhất chính là thờ dài.”Đúng, kia không giống với. Như vậy với người nói đi Trang Ngụ Kỳ, vô luận phát sinh sự tình gì, chỉ cần người nguyện ý, ta chính là mẹ người. Nhưng nếu người nguyện ý chậm rãi nhận Viên Mộng, người sẽ lại nhiều một người giống mẹ mẹ giống nhau nhân thương người yêu người, này không tốt sao?”

“Ta có thể vẫn vẫn kêu mẹ người sao? Ta nghĩ người, có thể tới gặp người sao?” Trang Ngụ Kỳ đáng thương hề hề hỏi, xem như tiếp nhận rồi Hạnh Nhược Thủy cách nói.

Hạnh Nhược Thủy cười đến ôn nhu, gật gật đầu.”Đương nhiên, chỉ cần người nghĩ đến. Bất quá đến phía trước, cấp cho ta gọi điện thoại làm cho ta biết. Còn có muốn cho ba người phải người đưa người lại đây, không thể vụng trộm chạy đến. Người là ba người bảo bối, cũng là chúng ta rất nhiều người bảo bối, người nếu đã đánh mất hoặc là xảy ra chuyện gì, mọi người đều đã dọa điên, biết không?”

“Ân.” Trang Ngụ Kỳ lên tiếng, hấp hấp cái mũi, hẳn cảm thấy cái mũi ê ẩm.”Mẹ, ta sẽ ngoan, người không cần lại đột nhiên không thấy, được không?”

Hạnh Nhược Thủy hốc mắt cũng đã ướt ướt. Kia một lần đi không từ già, tại đây cái đứa nhỏ trong lòng để lại một khối không thể ma diệt bóng ma. Nếu không phải hẳn có một hết sức chân thành tâm, chỉ sợ hiện tại đã muốn hận thượng chính mình. Lại hoặc là, Trang Dịch Sinh thay chính mình nói thiệt nhiều hảo nói, mà đem sai lầm đều tự lẫm.

Nàng thân thủ đưa hẳn ôm vào bên cạnh người, cười nói:”Ta đáp ứng người, ta sẽ không đột nhiên không thấy. Người hỏi T thị phía trước, ta đem toàn bộ có thể tìm được của ta dãy số đều cho người, như vậy người sẽ không sợ ta không thấy, đúng hay không?”

Trang Ngụ Kỳ thế này mới nở nụ cười.

“Ăn cơm rồi!” Dương Tử Vân bưng đũa thứ nhất đồ ăn đi ra. Vừa ra phòng bếp cửa liền lớn tiếng kêu.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ Trang Ngụ Kỳ, đối hẳn nói:”Người đi trong viện kêu hai vị thúc thúc trở về ăn cơm đi.”

“Ân.” Trang Ngụ Kỳ ngoan ngoãn đi, vẫn là dùng chạy.

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, hỗ trợ bố bàn. Đãi Dương Tử Vân đem đồ ăn buông đến, nàng đi qua vẫn trụ cánh tay của nàng.”Mẹ, người sẽ không tự giận mình đi?”

Dương Tử Vân trừng nàng liếc mắt một cái, nhưng tuyệt không hung.”Mẹ người là cái loại này bụng dạ hẹp hòi người sao? Hơn nữa, hẳn kêu mẹ người kia thuyết minh con ta con dâu nhân hảo, ta nên cao hứng mới là. Hơn nữa ta tôn tử vừa ra sinh ra được có như vậy cái tiện nghi ca ca, kia cũng không sai. Phải biết rằng, nhà cái cũng không đơn giản nha.”

Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ địa hạ nở nụ cười. Nàng biết, Dương Tử Vân cũng không phải thật sự như vậy để ý quyền lực địa vị, nàng bắt quá là chỉ đùa một chút làm cho chính mình phóng khoáng tâm thôi.

Cơm chiều vô cùng náo nhiệt bắt đầu, hơn cái đứa nhỏ liền tương đương cùng hơn một phần náo nhiệt.

Hai cái bà nội tranh nhau cấp Trang Ngụ Kỳ đĩa rau, cuối cùng đều đem đứa nhỏ cấp ăn chống đỡ. Chủ yếu là như vậy việc nhà đồ ăn, thăm đứa nhỏ tâm. Hẳn còn không hiểu được nhiều lắm, nhưng có thể cảm nhận được loại này gia đình không khí. Này đồ ăn, là thật chân chính đang có độ ấm.

Hạnh Nhược Thủy cũng ăn được không ít. Cơm chiều sau, theo thường lệ là không cho nàng làm việc, nàng dẫn theo Trang Ngụ Kỳ đi đi bộ tiêu thực.

“Mẹ, ta cũng không thể được ở trong này nhiều trụ hai ngày, hôm nay là thứ năm, thứ Hai ta lại trở về, được không?” Trang Ngụ Kỳ tuyệt không tưởng rời đi, nhưng là hẳn biết, hẳn phải trở lại T thị. Hẳn không dám nháo, hẳn sợ mẹ không thích hẳn.

Hạnh Nhược Thủy nghe đứa nhỏ thật cẩn thận thương lượng ngữ khí, lại cảm thấy khó chịu. Thân thủ lao khỏi tay hẳn, khiến ở lòng bàn tay lý.”Nếu lão sư không có ý kiến trong lời nói, kia đương nhiên có thể. Bất quá trở về sau, tốt hảo nghe lời, biết không?”

“Ân!” Trang Ngụ Kỳ dùng sức địa điểm gật đầu. Đợi cho của nàng đáp ứng, có vẻ thật cao hứng. Hẳn không có nói cho Nhược Thủy, trường học đều đã muốn nghỉ. Hẳn là khảo hoàn cuối kỳ cuộc thi, mới công túi sách chạy đến.”Mẹ, người ngày mai theo giúp ta đi chơi trò chơi viên được không?”

“Thời tiết lạnh như thế đi chơi trò chơi viên? Người ta muốn đem chúng ta làm điền tử. Bất quá, chúng ta có thể đi bên trong cái loại này. Trước đó đâu có, ta không với người cùng nhau ngoạn, ta chỉ ở một bên xem nga.” Có thể mang theo máy chụp ảnh, hảo hảo mà cho hẳn chụp mấy trương ảnh chụp.

Trang Ngụ Kỳ quyết quyết miệng.”Vì sao?”

Hạnh Nhược Thủy thân thủ trạc trạc hẳn cầm.”Bởi vì mẹ mang thai, không thể làm này kịch liệt vận động.” Nếu hẳn cố ý kêu mẹ, vậy từ hẳn đi, nếu như vậy có thể làm cho hẳn thoải mái trong lời nói.

Trang Ngụ Kỳ phút chốc trừng lớn ánh mắt nhìn nàng, sau đó cúi đầu đi nhìn chằm chằm của nàng bụng xem. Lại sau đó, hẳn đột nhiên vươn tay, đi sờ của nàng bụng.

Hạnh Nhược Thủy nhin không được nở nụ cười, cảm thấy đứa nhỏ này động như vậy đáng yêu đâu!”Hẳn bây giờ còn quá nhỏ, còn sờ không tới. Chờ thêm hai ba tháng, hẳn sẽ ở ta trong bụng thân cánh tay chân.”

Trang Ngụ Kỳ cảm thấy hảo thần kỳ, miệng há hốc.”Ồ người trong bụng thân cánh tay?”

“Đúng vậy.” Hạnh Nhược Thủy xoa bóp hẳn mặt, nghĩ rằng, thế này mới giống một cái đứa nhỏ thôi.

Trang Ngụ Kỳ rút một hồi cảm, kinh hô nói:”Mẹ, ta đây đến lúc đó cũng không thể được lại đây, ta nghĩ nhìn hẳn ở người trong bụng thân cánh tay chân!” Hẳn một nửa là thật hảo kì, một khác bán còn lại là muốn gắp mẹ.

“Có thể a.” Bất quá khi đó nàng hẳn là ở bộ đội lý, đành phải trừu không đi ra cùng hẳn ngoạn hai ngày.

“Mẹ, ta trước kia cũng sẽ như vậy tại kia cá nhân trong bụng thân cánh tay chân sao?” Trang Ngụ Kỳ đột nhiên lại hỏi, thanh âm rầu rĩ.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mới hiểu được hẳn trong miệng “Người kia” Là ai. Nàng có chút kỳ quái, Trang Ngụ Kỳ nhắc tới thân sinh mẫu thân ngữ khí không tốt lắm.”Đương nhiên. Từng cái đứa nhỏ đều từng như vậy ở mẹ hẳn trong bụng đánh bổ nhào, người cũng không ngoại lệ. Cho nên a, từng cái đứa nhỏ đều là mẹ bảo bối.”

“Mẹ, nếu ta là của nàng bảo bối, nàng vì sao không cần ta đi rồi?” Trang Ngụ Kỳ cũng là gần nhất mới biết được, mẹ hẳn còn tại này trên đời, chẳng qua là ly khai. Nguyên lai, nàng không có chết. Hẳn vẫn nghĩ đến, nàng đã chết.

Hạnh Nhược Thủy lại ghen lời. Nàng cũng vẫn nghĩ đến, Trang Ngụ Kỳ từ nhỏ mẫu thân phải đi thế. Chẳng lẽ, người kia chính là phao phụ khí tử?”Trang Ngụ Kỳ, nhân trưởng thành sẽ có rất nhiều phiền não, có rất nhiều bất đắc dĩ. Nàng có lẽ không phải không cần người, nàng chính là có của nàng khó xử, cho nên không thể bởi ở cạnh người. Ta nghĩ, trong lòng nàng nhất định cũng là nhớ người.”

“Ta mới không hiếm lạ!” Trang Ngụ Kỳ kêu thật lớn thanh, quật cường dương cầm.

Hạnh Nhược Thủy không biết dùng nói cái gì mà nói nói hẳn, chỉ có thể một tay nắm hẳn, tay kia thì vươn đến sờ sờ đầu của hẳn. Giống như nàng hôm nay luôn ở làm này động tác, vì vậy đứa nhỏ rất cần bị an ủi.”Trang Ngụ Kỳ, ba người, ta, còn có rất nhiều nhân, đối chúng ta mà nói người chính là chúng ta bảo bối.”

Trang Ngụ Kì đưa tay theo của nàng bàn tay rút ra, một đôi tay nhỏ bé cánh tay ôm của nàng thắt lưng. Của nàng thắt lưng tinh tế, hẳn một đôi tay nhỏ bé cư nhiên cũng có thể ôm lại đây, còn ôm thật chặt .

Hạnh Nhược Thủy vốn có chút sợ hãi hẳn áp đến chính mình bụng, thân thủ muốn đẩy ra hẳn , lại cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng mà chụp vỗ về hẳn phía sau lưng. Tùy ý hẳn ở chính mình trong lòng nhẹ nhàng mà cọ nghiêm mật, đem đầy bụng ủy khuất trút xuống đi ra.

Một lớn một nhỏ nắm thủ, vòng quanh tiểu khu đi rồi một vòng, trở về đi.

Trải qua Hạnh Nhược Thủy một phen dỡ, đến sau lại, Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu đã muốn trở nên vô cùng cao hứng .

Về nhà, Hạnh Nhược Thủy liền đem hẳn làm đi tắm rửa .

Trang Ngụ Kì đã muốn có thể chính mình tắm rửa , cho nên nhưng thật ra không cần của nàng hỗ trợ. Huống hồ phòng tắm là dễ dàng hoạt đến địa phương, chính nàng tắm rửa đều thật cẩn thận, không thích hợp lại cho đứa nhỏ tắm rửa, đứa nhỏ nhìn thấy thủy đều có thể ngoạn điên .

Thừa dịp hẳn tắm rửa thời gian, Hạnh Nhược Thủy thu thập kia gian không khách phòng, cho hẳn phô tốt lắm đệm chăn.

Trang Ngụ Kì ép buộc này hai ngày, đã muốn mệt chết đi . Cho nên hẳn tắm rửa đi ra, Hạnh Nhược Thủy liền đuổi hẳn trên giường ngủ đi. Hẳn còn không vui, lôi kéo Hạnh Nhược Thủy không cho đi.

Hạnh Nhược Thủy đành phải ở bên giường ngồi, làm cho hẳn cảm lấy chính mình thủ ngủ. Chờ hẳn đang ngủ, nàng mới chậm rãi bắt tay rút ra, may mắn hẳn cũng không tỉnh lại.

Dấu thượng khách phòng môn, Hạnh Nhược Thủy lui đi ra. Vừa ra tới, liền nhìn đến Dương Tử Vân ở cạnh cửa đứng đầu.”Mẹ.”

“Đứa nhỏ này thực thích người.” Dương Tử Vân nhìn đen đặng phòng nói một câu, trên mặt cũng nhìn không ra cảm xúc.

Hạnh Nhược Thủy tâm một tiếng trống vang lên khiêu, có chút khẩn trương nhìn nàng.

Dương Tử Vân liền nở nụ cười.”Không cần khẩn trương, ta cũng không phải như vậy bất cận nhân tình nhân. Trong lòng người chỉ có Trường Không, ta còn không biết sao? Chẳng qua, làm người không thể đem nhiều lắm nhân hòa sự đặt ở trong lòng, nếu không một cũng là người chính mình.”

“Mẹ, ta đã biết.” Hạnh Nhược Thủy vẫn trụ của nàng cánh tay, hướng thang lầu khẩu đi.

Đến thang lầu khẩu, Dương Tử Vân liền đem nàng đẩy mạnh chủ phòng ngủ.”Chạy nhanh tắm rửa ngủ, sớm một chút nghỉ ngơi. Người không khôn, của ta tôn tử cần phải nghỉ ngơi .”

Hạnh Nhược Thủy cũng không nói thêm cái gì, dặn dò nàng cũng đi ngủ sớm một chút, liền vào phòng. Ở trước máy tính viết một hồi tiểu thuyết, liền tiến phòng tắm đi tắm rửa .

Một đêm mộng đẹp. Ngày hôm sau tuy rằng là thứ sáu, nhưng là đáp ứng rồi Trang Ngụ Kì muốn bởi hẳn đi chơi trò chơi viên, tự nhiên không thể nuốt lời. Dù sao buổi sáng đi chơi trò chơi viên, buổi chiều đi công ty xử lý một chút sự tình là có thể .

Chơi trò chơi viên loại này nhi đồng thiên địa , mặc kệ khi nào thì đều là đứa nhỏ yêu nhất. Bên ngoài trời lạnh, cho nên bên trong chơi trò chơi viên nhân liền nhiều đi lên. Nếu không bình thường trong lời nói, bên trong xa không bằng bên ngoài, dù sao thiếu thiệt nhiều hạng mục.

Hạnh Nhược Thủy chọn một cái không có gì nhân đi lại vị trí ngồi xuống, nhìn Trang Ngụ Kì ngoạn. Thỉnh thoảng lại cho hẳn chụp một ít xinh đẹp ảnh chụp. Tiểu thí hài còn thực hội làm, hướng tới màn ảnh bãi tư thế nhăn mặt.

Ước chừng chơi phân biệt không nhiều lắm ba cái giờ, mới ý do chưa hết bị Hạnh Nhược Thủy lôi kéo đi ăn cơm. Trước khi rời đi, hẳn dám đoạt của nàng máy chụp ảnh, tìm một cái thức thức.”Thức thức, người giúp ta cùng mẹ ta chụp hé ra ảnh chụp được không?”

Cái kia nam cũng là cùng đứa nhỏ đến đùa, tự nhiên vui với giúp này việc.

Hạnh Nhược Thủy cũng không nhẫn phát đứa nhỏ ý, hơi hơi loan hạ thất lưng, nắm ở hần tiểu đầu vai hai người mặt nằm cùng nhau, đối với màn ảnh cười đến giống nhau sáng lạn.

“Răng rắc” Một tiếng, dừng hình ảnh này hạnh phúc nháy mắt.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn đứng lên đi qua tiếp nhận máy chụp ảnh, đã bị Trang Ngụ Kỳ cấp kéo lại.”Thúc thúc, lại chụp hé ra được không?”

Sau đó, Hạnh Nhược Thủy đã bị Trang Ngụ Kỳ lôi kéo cúi gập thất lưng.”Mẹ, người hôn ta một chút thôi.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, ứng hần yêu cầu, nhẹ nhàng ôn

nhu thân ở hần trên mặt. Làm cho người ta đem này hình ảnh cấp võ xuống dưới, sau đó mới buông ra.”Vừa lòng sao?”

Trang Ngụ Kỳ ha ha cười, chạy tới cầm lại máy chụp ảnh. Chính mình đùa nghịch xem ảnh chụp, nhìn nhìn liền a miệng cười đến càng vui vẻ.

Hai người cùng nhau ăn cơm trưa, là Dương Tử Vân đưa tới được.

Buổi chiều Hạnh Nhược Thủy ngay tại trong văn phòng xử lý sự tình.

Trang Ngụ Kỳ ở trên sofa dùng nhất thai để đó không dùng máy tính đang nhìn tivi, đội ống nghe điện thoại. Cũng là nghe lời, không có âm ý năng, chính mình một người ngoạn. Chính là ngẫu nhiên hội ngắt đầu lên, nhìn xem năng tại kia công tác, sẽ ngây ngô cười.

Cuối tuần hai ngày, Hạnh Nhược Thủy mang theo hần đi dạo phố, đến công viên cái gì đi một chút, đương nhiên còn muốn ăn kfc linh tinh gì đó. Trả lại cho hần chọn hai bộ quần áo, vui mừng Trang Ngụ Kỳ cùng được bảo bối dường như. Nếu không Hạnh Nhược Thủy sợ không có tẩy quá quần áo có vi khuẩn, không phải có tin tức bá ra nói tân mua quần áo còn có độc sao, cho nên không cho hần mặc. Nếu không, hần đều nhạc a lập tức mặc ở trên người .

Ba ngày thời gian trong nháy mắt đã vượt qua, đến thứ Hai, Trang Ngụ Kỳ sẽ không nguyện ý đi rồi. Vì thế đem hần lý do chuyển đi ra: Trường học đã muốn nghỉ .

Hạnh Nhược Thủy cũng không biết làm thế nào mới tốt. Trường học nghỉ , Trang Dịch Sính cũng không ý kiến trong lời nói, năng quả thật không nên đuổi đứa nhỏ đi. Nhưng là Ung Trường Không phỏng chừng không lâu sẽ đã trở lại, tùy quân xin cũng nên xuống dưới . Đến lúc đó năng đi bộ đội , ai tới chiếu cố hần?

Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy đành phải tự mình đưa hần trở về. Năng còn muốn đi T thị nhìn xem Phúc An cùng Viên Mộng.

Nàng tự mình đưa đi, Trang Ngụ Kỳ tự nhiên là không phản đối . Hần còn tại trong lòng đánh tính toán nhỏ nhặt, mẹ trôi qua, đã kêu thủ trưởng đem năng lưu lại, vẫn lưu trữ!

Bởi vì trước đó thông tri, cho nên đến T thị sân bay, vừa ra tới chỉ thấy đến Trang Dịch Sính. Hai người gặp mặt, đều có chút xấu hổ.

Hạnh Nhược Thủy cũng không biết như thế nào mở miệng. Nghẹn một hồi, vẫn là nói già nhất bộ trong lời nói.”Đã lâu không thấy, gần nhất được không?”

“Rất tốt .” Trang Dịch Sính loan loan khoe miệng, gật gật đầu.”Người đâu?”

“Ta cũng rất tốt .” Nàng nhợt nhạt thần nhiên cười, mặt hơi hơi hồng.

Trang Dịch Sính không dám lại nhìn chăm chăm năng xem. Nếu đã muốn quyết định buông, sẽ không nếu cấp chính mình gia tăng thống khổ.”Khó được đến một chuyến, nếu không cùng nhau ăn một bữa cơm? Còn có, mấy ngày nay cho người lo lắng chiếu cố , coi như là cho ta một cái cơ hội biểu đạt lòng biết ơn đi.”

Bây giờ còn là tứ điểm nhiều, đến dặm liền ngũ điểm hơn, vừa vặn cơm chiều thời gian.

“Lời này ta không thích nghe. Ta chiếu cố hần là bởi vì thích hần, cũng không phải là vì người này bữa cơm lòng biết ơn nga.” Hạnh Nhược Thủy ra vẻ nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Trang Dịch Sính cũng cười cười.”Ngượng ngùng, là ta nói sai nói .”

“Bất quá cơm hay là muốn ăn , ta cũng không thể vẫn bị đói. Còn có, ta cũng tưởng Viên Mộng cùng Phúc An , đem bọn họ cũng kêu lên đi.” Hạnh Nhược Thủy cẩn thận quan sát, quả nhiên phát hiện Trang Dịch Sinh trên mặt chợt lóe mà qua cảm xúc.

Trang Dịch Sinh không cự tuyệt, bất quá điện thoại không phải hấn đánh, mà là Hạnh Nhược Thủy đánh. Nàng chỉ nói chính mình đến T thị , ước nàng đi ra ăn cơm, lại chưa nói Trang Dịch Sinh đã ở.

Viên Mộng không có cự tuyệt, hai người ước định địa điểm cùng thời gian.

Hai cái đại nhân trong lòng các hữu cần nhắc.

Trang Ngụ Kỳ tắc quyết miệng, vẻ mặt mất hứng. Tuy rằng Hạnh Nhược Thủy nói nhiều như vậy nói, nhưng làm cho hấn lập tức nhận Viên Mộng vẫn là có chút nan. Hấn vốn nghĩ cấp ba ba cùng mẹ chế tạo cơ hội , kết quả hiện tại Viên Mộng cũng đến đây, hấn có thể cao hứng mới là lạ. Đáng tiếc hấn kháng nghị, không có bị đại nhân cấp nhét vào lo lắng phạm vi.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng ước là T thị Hi Nhĩ Đồn khách sạn tiệc đứng thính. Nàng từ lúc trên mạng xem qua, nói nơi này tiệc đứng đặc biệt hảo. Đại áp cua, tôm hùm cái gì, hương vị đều thực chính tông.

Viên Mộng là từ công ty đi ra, tiếp Phúc An an vị xe đến bên này. So với theo sân bay tới được Hạnh Nhược Thủy bọn họ, phải nhanh hơn. Cấp Nhược Thủy gọi điện thoại, nàng liền mang theo tiểu tử kia đi vào trước ăn cái gì. Dù sao là tiệc đứng, cũng không có làm cho người ta ăn thừa đồ ăn cách nói.

“Mẹ, ta muốn này, này!” Nhìn đến đại áp cua, Ưng Phúc An thực hưng phấn. Hấn thích cái kia giường nanh múa vuốt gì đó, chủ yếu là bởi vì hấn cảm thấy rất ngạc nhiên.

Viên Mộng mượn cái cái đĩa, cho hấn gấp một cái, đoan đến trên bàn. Lại cho hấn dội vẩy bột, lau khô tịnh tay nhỏ bé. Đem đại áp cua cánh tay chân cấp ninh xuống dưới, sợ hấn trát tới tay.”Tốt lắm, người ngoan ngoan ở trong này ăn. Mẹ đi lấy khác này nọ, biết không?”

“Nga.” Ưng Phúc An ngoan ngoan ứng , cúi đầu bắt đầu cùng chính mình đồ ăn chiến đấu hăng hái.

Viên Mộng nhìn đến hấn nhu thuận nghe lời, cúi đầu hôn hấn một ngụm, thế này mới đứng dậy đi lấy đồ ăn. Kỳ thật, Viên Mộng rất ít ăn tiệc đứng, nếu không phải lần trước Dương Tử Vân mời khách, nàng chỉ sợ cũng là cái hương ba lão, là muốn bị người chê cười .

Bất quá, hiện tại nàng ngay cả ăn tiệc đứng tốt nhất lưu trình đều biết nói . Dù sao đầu tiên muốn ăn này đó sinh mãnh hải sản, sau đó lại ăn khác này nọ, nếu không lập tức liền ăn no . Cấp chính mình cầm một cái đại áp cua, còn có vài cái sinh hào cái gì, trở lại chỗ ngồi.

Ưng Phúc An đang ở nhận thức còn thật sự thật sự ăn đại áp cua, ăn nhất miệng mảnh vụn. Nhìn đến nàng lại đây, ngẩng đầu a miệng cười.

Viên Mộng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại cuối cùng là tốt lắm, vừa tới thời điểm tiểu gia hỏa này mỗi ngày âm ỹ muốn Nhược Thủy, thiếu chút nữa không đem nàng cấp bức điên. Ban ngày âm ỹ, ban đêm tỉnh lại còn khóc tìm!

Viên Mộng một cái đại áp cua còn không có ăn xong, Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Dịch Sinh phụ tử đi ra .

Đi trước vào là Hạnh Nhược Thủy. Cho nên Viên Mộng vội vàng đứng lên, hướng nàng vẫy tay, làm cho nàng hướng bên này đi.

Sau đó, Trang Dịch Sinh xuất hiện , bốn mắt nhìn nhau.....

“Mẹ!” Ưng Phúc An sớm theo ghế trên nhảy xuống, còn kém điểm đem đồ ăn đều cấp làm xuống dưới ngã nát.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đỡ lấy đồ ăn cũng đỡ lấy hấn. Bởi vì nơi này không quá phương tiện đem hấn ôm lấy đến, vì thế cúi gập thắt lưng áp áp hấn, dùng sức hôn mấy khẩu.”Có hay không tưởng mẹ a?”

“Có! Phúc An muốn nhất mẹ !” Tiểu tử kia còn thực khôn khéo, bắt đầu rót mật vào tai .

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười. Lại đậu nàng hai câu, đem hấn thả lại ghế dựa lý.”Mau ăn này nọ đi, mẹ an vị ở người bên cạnh, được không?”

Ứng Phúc An cạc cạc nhạc, lại bắt đầu ăn hấn gì đó.

Hạnh Nhược Thủy đem lực chú ý theo trên người nàng thu hồi đến, nhìn đến trước mắt vẫn đang có chút xấu hổ hai quân hội sư. Vừa mới tuy rằng chính là trong nháy mắt đã bị Ứng Phúc An cấp phân tán lực chú ý, nhưng là nàng vẫn là thấy được.

Trang Dịch Sính cùng Viên Mộng đến kia một khắc, hai người biểu tình đều rất kỳ quái. Sợ run một chút, sau đó tầm mắt đều vội vàng xem hướng địa phương khác. Trong đó có xấu hổ, nhưng là lại không chỉ là xấu hổ, còn có một chút khác cái gì.

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng vụng trộm cười, nghĩ rằng: Hai người kia khẳng định có diễn! Bất quá, nàng như thế nào cũng không dự đoán được, cuối cùng Trang Dịch Sính hội cùng Viên Mộng đi đến cùng nhau. Duyên phận quả thật là cái kỳ diệu gì đó!

Nàng cười cười, đối Viên Mộng nói:”Vị này là Trang Dịch Sính Trang tiên sinh, nàng là của ta bạn tốt Viên Mộng. Viên Mộng, ta nhiều dẫn theo một lớn một nhỏ đến, người không ngại đi?”

“Không, không ngại, đương nhiên không ngại.” Viên Mộng cười cười, tươi cười có chút cứng ngắc.”Người mau ngồi đi, ta đi cho người lấy ăn .”

Sau đó bước đi , cũng không hỏi người ta thích ăn cái gì. Nàng như vậy, giống như là muốn chạy trốn chết lại không thể không kiên trì lưu lại.

Hạnh Nhược Thủy nhìn Trang Dịch Sính, nhưng không có thể theo hấn không có biểu tình trên mặt nhìn ra cái gì đến. Nàng có chút tò mò, hai người kia là như thế nào liên lụy đến cùng nhau . Bọn họ hoàn toàn là hai cái bất đồng thể giới nhân, bình thường căn bản không có sinh ra cùng xuất hiện khả năng.

Nàng lại đuổi thân thủ đẩy thôi Trang Ngụ Kỳ.”Làm ngồi làm sao đâu? Chạy nhanh đi lấy ăn nha. Những thứ kia đáng quý , người nếu không ăn đủ liền một lớn. Nhanh đi nhanh đi!”

Trang Ngụ Kỳ xem hấn ba ba, Trang Dịch Sính gật đầu một cái, hấn bỏ chạy mở.

“Người muốn biết cái gì? Muốn làm cái gì?” Trang Dịch Sính đem tầm mắt theo con trên người thu hồi đến, nhìn nàng, rõ ràng hỏi ra đến.

Hạnh Nhược Thủy hoàn toàn ngốc trụ, đối với như vậy trực tiếp câu hỏi, nàng cũng không chuẩn bị tốt lời kịch.”Ta nghe Trang Ngụ Kỳ nói người cùng Viên Mộng cùng một chỗ, ta cảm thấy hai người các người cũng rất thích hợp , cho nên.....” Nàng dùng bất tay vào làm thế, tưởng lấy này đến hóa chính mình xấu hổ.

Trang Dịch Sính yên lặng nhìn nàng, thật lâu sau sau tầm mắt dời đi, dừng ở trên bàn. Hơi hơi thở dài một hơi, nói:”Nhược Thủy, người như vậy có phải hay không rất tàn nhẫn? Cho dù ta cùng Viên Mộng thực thích hợp, việc này tình cũng không nên người tới làm, ít nhất ở ta nơi này không nên.”

Hạnh Nhược Thủy không dám nhìn hấn ánh mắt, nàng sợ nhìn đến cái loại này phát ra từ đáy lòng thương tâm đau đớn. Hơn nữa ngày, nàng chỉ nha nha nói một câu:”Thực xin lỗi.”

Hai người tầm mắt chống lại, còn muốn nói cái gì thời điểm, Viên Mộng cùng Trang Ngụ Kỳ đã muốn trước sau bưng này nọ đã trở lại.

“Nhược Thủy, đây là cho người lấy . Người mang thai , thiệt nhiều này nọ không có thể ăn, phải chú ý.” Viên Mộng rời đi công ty tiền, riêng dùng máy tính tra xét một chút, đem này không có thể ăn gì đó nhất nhất nhớ kỹ , chỉ sợ nàng này tuổi trẻ mẹ không nhớ được. Trên thực tế chính nàng hoài Phúc An thời điểm cũng còn nhỏ, cũng đều cái gì cũng đều không hiểu.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng tươi sáng cười.”Cảm ơn Viên Mộng, người tốt nhất !” Nói xong, theo bản năng ngấm liếc mắt một cái Trang Dịch Sính, l

ại không ở trên mặt hấn nhìn đến biểu tình.

Viên Mộng cũng là mỉm cười, lại đem một cái khác cái đĩa đồ lên Trang Dịch Sính trước mặt.”Trang tiên sinh, ta xem người khác đều ở ăn cái này, liền thuận tiện lấy , cũng không biết người là phủ thích.” Viên Mộng đem một cái khác cái đĩa thôi đi qua. Đây là cơ bản lễ phép, nàng thật không có nghĩ nhiều.

“Cảm ơn.” Trang Dịch Sính hơi hơi nhất câu khoe miệng, gật gật đầu. Cầm lấy công cụ, bắt đầu ăn đại áp cua.

Trên bàn cơm, Trang Dịch Sính cơ hồ không nói như thế nào nói, chỉ tại có tất yếu thời điểm hỏi một hai câu.

Nhưng thật ra Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng hai người, ngồi ở cùng nhau, khe khẽ nói nhỏ. Thỉnh thoảng , còn muốn chiếu cố hai cái hài tử, nhất là Ứng Phúc An.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng rất muốn nhìn thấy bọn họ hai cùng một chỗ thân mật hạnh phúc hình ảnh, nhưng trong lòng cũng hiểu được có một số việc là cấp không thể . Cường cầu gì đó không tốt, rốt cuộc hay là muốn thuận theo tự nhiên. Nếu hai người hữu duyên gặp gỡ, còn có thể có cùng xuất hiện, vậy thuyết minh vẫn là có phát triển khả năng .

Ăn tiệc đứng, kỳ thật Chân là lãng phí lại thương thân một loại cùng ăn phương thức. Vì ăn đủ, cho nên rất nhiều người sẽ theo thượng một chút thậm chí ngày hôm qua liền không bụng ăn. Tiến điểm mà bắt đầu đại mau cần ăn, sợ ăn thiếu liền làm cho người ta gia nhà ăn buôn bán lời, cho nên luôn dễ dàng ăn chống đỡ. Đợi cho chân chính dừng lại mới phát hiện, đồ ăn đều đã muốn đôi đến yết hầu .

Bất quá, bọn họ này một bàn nhân xem như ngoại lệ . Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Dịch Sính cũng không thiếu tiền, tự nhiên sẽ không làm cho này điểm tiền cùng chính mình vị không qua được. Viên Mộng cũng không phải như vậy tham tiện nghi nhân, cũng có chừng có mực. Chỉ có hai cái hài tử, bình thường không thể ăn nhiều kem cùng món điểm tâm ngọt, ăn tràn đầy nhất bụng. Xuất môn thời điểm vừa thấy, bụng rất đi ra , đem đại nhân đều làm cho tức cười.

“Nhược Thủy, người muốn trụ ta kia sao? Ta kia giường không lớn, khả năng có điểm tễ, người để ý sao? Bất quá ta bên cạnh có cái bấy ngày khách sạn, tại kia trụ cũng thực phương tiện.” Vừa ra nhà ăn, Viên Mộng liền mở miệng hỏi nói.

Hạnh Nhược Thủy nhếch miệng.”Dù sao khẳng định muốn đi người kia nhìn xem , về phần như thế nào trụ, đến lúc đó chúng ta lại nhìn đi.”

“Đi.” Viên Mộng cười cười, nắm Phúc An thủ.

“Ta đưa các người trở về đi.” Trang Dịch Sính chủ động mở miệng. Thanh âm khàn khàn trung lộ ra mỗi mệt, còn có khác không biết tên cảm xúc.

Hạnh Nhược Thủy chuyển hướng Trang Dịch Sính.”Nếu người việc hoặc là mệt mỏi trong lời nói, có thể mang theo Trang Ngụ Kỳ đi về trước. Nơi này đánh xe cũng phương tiện, không sợ .”

Trang Dịch Sính mỉm cười.”Không quan hệ. Ta đi lái xe, các người tại đây chờ ta đi.” Nói xong bước đi .

Trang Dịch Sính rất nhanh đem xe khai lại đây .

Hạnh Nhược Thủy phát hiện, Viên Mộng không có nói cho hắn địa chỉ, hắn cũng không có hỏi. Nói cách khác, thực rõ ràng hai người kia trong lúc đó đã muốn không chỉ là thấy một mặt đơn giản như vậy. Nghĩ rằng, đều là một đôi người đáng thương, làm cho bọn họ thật sự đi đến cùng nhau đi!

Viên Mộng trụ địa phương cách này gia Hi Nhĩ Đốn đại tửu điểm cũng không quá xa. Là một cái lão cũ tiểu khu, nhưng là hoàn cảnh còn đi, cũng không phải cái loại này trong thành thôn địa phương. Chính là tiểu khu cách bên đường có một khoảng cách, trung gian kia giai đoạn cây cối cao lớn, nhân cũng không nhiều lắm, chậm trở về vẫn là có chút nguy hiểm.

“Viên Mộng, người buổi tối không thể nào tăng ca đi? Nếu tăng ca nhất định phải đánh xe trở về a, chỗ này nhân ít như vậy, không quá an toàn.” Hiện tại bất quá là buổi tối bấy giờ nhiều, còn không đến tám giờ đâu, này trên đường cũng không vài người. Cây rừng che lấp hạ, đèn đường cũng không như thế nào lượng.

Viên Mộng cười cười.”Ta biết đến.”

Rất nhanh , xe liền đứng ở dưới lầu.

Trang Dịch Sính mở cửa xe, làm cho bọn họ xuống dưới.”Ta sẽ không đưa các người lên rồi.”

“Viên Mộng, người cùng tiểu tử kia trước đi lên đi. Ta cùng Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu nói hai câu.” Hạnh Nhược Thủy tuy rằng biết không thích hợp, nhưng vẫn là có nói mấy câu muốn nói đi ra.

Viên Mộng gật gật đầu, lôi kéo Phúc An lên lầu đi. Tiểu Phúc An còn không nguyện ý, nghe Viên Mộng nói mẹ để cho liền đi lên, mới bằng lòng cất bước.

“Trang Ngụ Kỳ, người tới đó thạch ghế ngồi, ta với người ba ba tán gẫu nói mấy câu, ân?” Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hần đầu, ngữ khí thực ôn nhu.

Trang Ngụ Kỳ cái gì cũng không hỏi, ngoan ngoãn phải đi , hần tối nghe Nhược Thủy trong lời nói.

Trang Dịch Sính trong lòng đã ở như vậy cảm khái. Hần rốt cuộc là chậm từng bước, Nhược Nhiên sớm từng bước, hần tin tưởng Nhược Thủy sẽ là Ngụ Kỳ mẹ. Nhưng mà, nhân sinh cho tới bây giờ vốn không có nếu, hần cũng không dám làm cho chính mình càng nhiều suy nghĩ loại này nếu, đó là một phen sắc bén kiếm.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, ngẩng đầu lên, cùng Trang Dịch Sính nhìn xuống chính mình tầm mắt tương đối.”Trang Dịch Sính.” Nàng gọi hần tên, mà không hề là “Trang tiên sinh”.

Trang Dịch Sính cũng vì cái này thay đổi mà sợ run một chút. Nhìn ánh mắt của nàng, một mảnh sâu thẳm.

Hạnh Nhược Thủy không có tránh né hần ánh mắt, ngược lại lớn mật cùng hần tương đối.”Trang Dịch Sính, ta luôn luôn tại tưởng, người trên người hay không lưng đeo một ngọn núi, mới có thể cho người như vậy mỗi một như vậy bất đắc dĩ. Ta vẫn đều hy vọng người có một ngày có thể buông đến, hoặc là tìm được một người, có thể cho người nghỉ tạm. Có lẽ người cảm thấy ta mà nói những lời này thực tàn nhẫn, nhưng ta cũng không cảm thấy. Chúng ta hai ở tình yêu thượng không có duyên phận, nhưng ít ra ở mờ mịt biển người lý có cơ hội quen biết, ta nghĩ này cũng là đáng giá cao hứng .”

Nhược Thủy Thanh Thanh thản nhiên cười, tuy rằng cười lý có chút bất đắc dĩ.”Nếu có thể lựa chọn, ta kỳ thật tuyệt không hy vọng người thích ta. Chính là, chúng ta đều không có này quyền lợi đi lựa chọn. Nhưng là, người là có quyền lợi đi lựa chọn một cái khác hảo nữ nhân . Viên Mộng nàng thật sự tốt lắm, thực thích hợp người. Ta hy vọng người có thể theo này ngõ nhỏ lý đi ra, nhận một khác phiên thiên địa . Hiện tại có lẽ còn thực gian nan, nhưng sẽ có một ngày người hội phát hiện, hết thảy đều là đáng giá .”

“Ta đã biết.” Trang Dịch Sính chưa cùng nàng nói, đạo lý hần ở tám đời phía trước đã nghĩ hiểu được . Nhưng mà, khó nhất không phải suy nghĩ cẩn thận, mà là như thế nào đi làm đến. Muốn cùng nói đều dễ dàng, làm mới là khó nhất .

Hạnh Nhược Thủy có chút vô lực, nhưng không hề nói tiếp.”Ta đây trước lên rồi. Người lái xe cẩn thận một chút. Trang Ngụ Kỳ!”

Trang Ngụ Kỳ liền cọt cọt đã chạy tới, Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng mà vỗ một chút hần khuôn mặt.”Lần sau không thể lại chạy loạn . Nếu muốn đi Z thị, liền cùng ba ba nói, sau đó đánh cho ta điện thoại, biết không?”

“Ân.” Trang Ngụ Kỳ rầu rĩ lên tiếng, ở nàng đang muốn xoay người thời điểm, đột nhiên ôm cổ của nàng thắt lưng.”Mẹ, nếu có thể, người cũng đánh cho ta điện thoại đi. Tiểu bảo bảo bắt đầu chen chân vào thân cánh tay , người liền theo ta nói, ta muốn đi xem.”

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.”Hảo.”

Phụ tử hai nhìn theo nàng biến mất ở thang lầu góc chỗ, mới trước sau thượng xe. Trang Ngụ Kỳ ngồi xuống đi vào, đã nói:”Ba ba, nếu người thích người kia, ta sẽ không phản đối .”

Trang Dịch Sính có chút kinh ngạc nhìn hần, nhưng chưa nói cái gì.

Xe ở trong đêm tối, chậm rãi di động, rất nhanh liền biến mất ở màn đêm trung.

Hạnh Nhược Thủy lên lầu mới ngạc nhiên phát hiện, chính mình áp cần không có hỏi Viên Mộng trụ thể nào một tầng thể nào một gian. Hoàn hảo có di động, vội vàng lấy ra nữa gọi điện thoại hỏi.

Vào cửa, Hạnh Nhược Thủy phát hiện đây là một cái nhỏ nhỏ nhất thất nhất thính, cái gọi là “Thính” So với phòng còn muốn nhỏ, tròn vẹn thêm đứng lên cũng liền 30 bình. Bất quá Viên Mộng thu thập sạch sẽ, nhìn cũng thoải mái.

“Nơi này có vẻ tiểu, người chạy nhanh ngồi xuống, đừng đụng chạm vào.” Viên Mộng lôi kéo nàng đặt tại ghế dựa lý, trả lại cho nàng ngã một chén nước. Không gian quá nhỏ, nàng không nghĩ qua là sẽ đụng tới, kia khả vấn đề lớn.

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn ngồi xong, Tiểu Phúc An cũng ngồi ở bên cạnh, đối diện nàng ngây ngô cười đầu. Nàng vươn tay, xoa bóp kia đô đô hai má.”Bụng còn khó chịu không?”

“Không khó chịu!” Tiểu tử kia sờ sờ phình bụng nhỏ. Hắn hôm nay ăn cái thống khoái, tự nhiên là không khó chịu.

Hạnh Nhược Thủy yêu cực kỳ, lại nhéo một chút hấn khuôn mặt nhỏ nhắn, nghe hấn vọt con đường như cạc thanh. Quay đầu đi, hô:”Viên Mộng, người cũng đừng việc hồ hồ, lại đây tọa tọa. Ta tốt xấu xem như nửa khách nhân, người cũng bắt quá đến khách nhân trò chuyện.”

Viên Mộng bắt đắc dĩ cười cười, cứ tới đây. Lôi kéo tay nàng.”Chúng ta đi trên giường ngồi đi, này ghế dựa rất cứng rắn, lại lạnh.”

Hạnh Nhược Thủy sẽ theo nàng đi vào phòng. 1m5 giường, phô lượng sắc sàng đan, hoa sắc túi chữ nhật, cũng không là cái loại này đặc biệt sức tưởng tượng, nhưng thoát nhìn thực tươi mát thoải mái. Tựa như Viên Mộng này nhân, không sức tưởng tượng, nhưng là làm cho người ta cảm thấy thoải mái cùng ấm áp.

Một phen giữ chặt Viên Mộng thủ, trong mắt là bất quá quang mang.”Đến, theo ta nói nói, người cùng Trang Dịch Sinh là như thế nào nhận thức.”

Viên Mộng lập tức đỏ mặt, nhớ tới ở bệnh viện cái kia ngoài ý muốn hôn.”Liền trùng hợp đụng phải, có cái gì đâu có?”

Hạnh Nhược Thủy ánh mắt tắc hê hê, nghĩ rằng, xem ra này lần đầu tiên gặp mặt thực ái muội a.”Đã nói nói thôi, ta tò mò đầu.”

“Chính là lần trước người bị Cổ Tranh tiêm vào kia cái gì vậy nằm viện thời điểm, hấn đi bệnh viện nhìn người, chúng ta ở thang lầu thượng đụng phải. Cứ như vậy.” Viên Mộng mới sẽ không ngốc nói cho nàng, bọn họ không phải đánh lên, mà là thân thượng. Như vậy nhất tưởng, của nàng mặt lại có chút nóng lên.

Hạnh Nhược Thủy không có truy vấn, mà là bắt lấy Viên Mộng thủ, nhìn của nàng ánh mắt.”Viên Mộng, Trang Dịch Sinh là tốt nam nhân, cũng sẽ là tốt trưởng phu hảo ba ba, người cho hấn một cái

cơ hội, cũng cấp chính mình một cái cơ hội đi.”

“Chúng ta không phải người tưởng như vậy, người đừng nói lung tung.” Viên Mộng lóe ánh mắt, trong lòng nàng cũng có nhiều lắm gì đó, không phải đơn giản như vậy.”Đời này, trừ bỏ khả cánh, ta sẽ không lại cùng những người khác.”

Hạnh Nhược Thủy sợ nhất chính là nghe thể câu, nay quả nhiên đã tới rồi. Nàng thở dài một hơi, đối hai người kia đều có chút bất đắc dĩ.”Viên Mộng, người không thể như vậy đối chính mình. Ta tin tưởng, lời khả cánh cũng không hy vọng nhìn đến người như vậy tử. Người có biết hấn gặp chuyện không may tiền, theo ta tộc trưởng không nói một câu nói cái gì sao?”

Viên Mộng thúc không hé răng. Khả cánh di thư, nàng có xem qua, nhìn xem ruột gan đứt từng khúc. Vô số lần nhớ lại đến, này tự câu chữ câu đều giống một phen sắc bén đao, một đao một đao hướng nàng tâm oa tử lý thứ, đau đớn thực cốt.

“Hấn nói, thay ta chiếu ứng mẹ ta cùng Viên Mộng, làm cho Viên Mộng không cần ngốc hồ hồ thủ, chạy nhanh tìm cá nhân gả cho.” Hạnh Nhược Thủy nói những lời này thời điểm, nhịn không được ầm ỨT hốc mắt. Lời này sau lưng lưng lấy cùng thâm tình, làm cho người ta động dung.

Viên Mộng che miệng, ô ô khóc lên. Rất nhiều chuyện, nàng không phải không biết, chính là không muốn đi tường. Cửa nàng đi qua rất trầm trọng, tựa như một ngọn núi dường như. Tuy rằng nàng không cố ý đi để ý, nhưng này tòa sơn nàng vẫn lưng đeo , chưa từng có buông quá.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ nắm ở nàng, làm cho nàng ở đầu vai của chính mình thượng khóc đi ra.

Ứng Phúc An nghe được mẹ tiếng khóc, buông trong tay món đồ chơi, cũng chạy tiến vào.”Mẹ, người làm sao vậy?”

Viên Mộng nghe được hân nãi thanh nãi khí câu hỏi, càng thêm là bi từ giữa đến. Con bỏ nhào vào nàng trong lòng đến, nàng liền thân thủ một tay lấy hân ôm lấy đến, sau đó đem mặt chôn ở hân bên gáy. Mới trước đây còn không cảm thấy, chậm rãi trưởng thành, Phúc An càng ngày càng giống khái cánh . Mỗi lần nàng xem , vui mừng mà lại đau đớn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn Phúc An đen như mực mắt to, cũng thật dài thở dài một hơi. Nàng tuy rằng không có gặp qua lôi khái cánh, nhưng là Phúc An bộ dạng không giống mẹ, như vậy khẳng định tựa như lôi khái cánh .

“Viên Mộng, đi qua khẳng định có một ít đặc biệt tốt đẹp nhớ lại, chúng ta bắt nó đặt ở đáy lòng, không cần tổng ở trong đầu nhớ mãi không quên được không? Người mới hơn hai mươi tuổi, còn có thật dài nhân sinh, chúng ta đi phía trước xem, được không?” Viên Mộng tự nhiên không có trả lời, nhưng là Hạnh Nhược Thủy biết nàng có thể nghe được.

“Chúng ta tổng tâm tâm niệm , hân cũng không khả năng lại trở lại chúng ta bên người đến, kia không bằng chính mình sống được khai vui vẻ tâm . Nếu thực sự thế giới kia, bọn họ nhìn đến chúng ta tốt lắm, cũng sẽ thật cao hứng đi.” Hạnh Nhược Thủy cũng rất cực rất xuống nước mắt, nàng làm sao thường không nghĩ niệm phụ mẫu của chính mình.

Mỗi khi nhớ tới, cũng đều nhịn không được bi từ giữa đến, thương tâm rơi lệ. Nhưng mà, nàng chính là khóc đã chết, bọn họ cũng không khả năng rồi trở về. Duy nhất khả an ủi chính mình , chính là hảo hảo mà quá, làm cho bọn họ ở thế giới kia lý cũng hiểu được an ủi.

Hạnh Nhược Thủy càng không ngừng hít sâu, không cho chính mình cũng cùng nhau khóc, như vậy Viên Mộng khẳng định sẽ không hoàn không có . Nàng còn muốn nói cái gì, di động đột nhiên vang lên .

Sợ run một chút, mới phát hiện, không phải chính mình di động.”Viên Mộng, điện thoại của người vang .”

Viên Mộng thế này mới ngẩng đầu lên, lung tung sát nước mắt, chuyển được điện thoại.”Uy?”

Sau đó, Hạnh Nhược Thủy nhìn đến Viên Mộng đỏ rực ánh mắt phút chốc trừng lớn, mạnh đứng lên thiếu chút nữa ném đi đầu gối thượng Phúc An. Sắc mặt, xoát trắng.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn hỏi đầu, chính mình di động cũng vang lên.

131. Chương 131: Tai Họa Bất Ngờ

Cấp Hạnh Nhược Thủy gọi điện thoại là Trang Ngụ Kỳ, bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ !

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng cũng không kịp nghĩ nhiều, cầm ví tiền cùng cái chìa khóa, mang theo Phúc An xuất môn, đánh xe thẳng đến trung tâm bệnh viện.

Bọn họ đuổi tới bệnh viện thời điểm, Trang Dịch Sính còn tại cấp cứu thất. Trang Ngụ Kỳ cũng bị bị thương, nhưng là không nghiêm trọng, bởi vì lúc ấy Trang Ngụ Kỳ ở phó điều khiển tòa. Ý thức được nguy hiểm thời điểm, Trang Dịch Sính vì bảo hộ hân, đem nguy hiểm toàn bộ chuyển dời đến chính mình trên người.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng đi trước nhìn Trang Ngụ Kỳ, đứa nhỏ nằm ở trên giường, miệng vết thương trải qua xử lý còn băng bó .

Nhìn đến Hạnh Nhược Thủy, Trang Ngụ Kỳ nhào vào nàng trong lòng hô mẹ bắt đầu khóc. Một cái bảy tuổi đứa nhỏ trải qua như vậy kinh hồn thời khắc, đã sớm sợ hãi. Bất quá là phía trước không có hân có thể ỷ lại nhân, cho nên vẫn chịu đựng. Hiện tại mẹ đến đây, hân để lại thanh khóc lớn lên.

Cũng may hân không phải cái loại này yếu ớt đứa nhỏ, đã khóc một trận sau, chính mình sẽ dừng lại, cũng có thể nghe đi vào đại nhân trong lời nói. Mà không phải nói một mặt nương sự tình đến xấu lắm làm nũng trang đáng thương .

“Hiện tại người đã muốn không có việc gì , dừng khóc. Ba người còn tại phòng giải phẫu lý, nhưng là chúng ta tin tưởng hân hội không có việc gì , người cũng muốn như vậy tin tưởng, biết không?” Hạnh Nhược Thủy đang cầm hân mặt, nhẹ nhàng mà hôn môi hân cái trán, cho hân lấy ổn định xuống dưới lực lượng.

“Ân.” Trang Ngụ Kỳ nặng nề mà gật gật đầu.”Mẹ, ta nghĩ nhìn ba ba, được không?”

“Người cũng bị thương, tạm thời còn không có thể chỗ chạy loạn. Người ngoan ngoãn ngủ, chờ tỉnh ngủ thân thể tốt lắm, liền nhìn đến ba ba .” Hạnh Nhược Thủy giúp đỡ hân ở trên giường nằm xuống, cái hảo chân.

Trang Ngụ Kỳ cầm lấy của nàng một bàn tay, đặt ở mặt bên, nghe lời nhắm mắt lại. Trên mặt, nước mắt chưa khô, đáng thương hề hề .

Hạnh Nhược Thủy không có bắt tay rút ra, tay kia thì cách chặn nhẹ nhàng mà cho hân chụp vỗ về. Loại này tiết tấu lặp lại là thực dễ dàng thôi phát buồn ngủ , đối đứa nhỏ đặc biệt dùng được.

Một lát sau, Trang Ngụ Kỳ liền đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy xác định qua đi, vụng trộm đem thủ rút ra. Nhưng là chỉ cần nàng vừa động, hân thật giống như muốn tỉnh lại, Hạnh Nhược Thủy thử ba lượt. Lần thứ ba nhìn đến hân không tỉnh, rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Viên Mộng luôn luôn tại bên cạnh yên lặng nhìn bọn họ, ngay cả Tiểu Phúc An đều ngoan ngoãn , không hé răng. Nàng không dám đi phòng giải phẫu bên ngoài ghế chờ đợi, cái loại cảm giác này đáng sợ, nàng không dám lại nếm thử một lần.

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, nhìn đến Viên Mộng trắng xanh cương trực mặt. Nghĩ đến lúc trước Viên Mộng vì cứu bà bà, từng trì dao cướp bóc, nháy mắt hiểu được tâm tình của nàng. Vì thế đề nghị nói:”Nếu không, người ở trong này cùng Trang Ngụ Kỳ, ta đi phòng giải phẫu bên kia nhìn xem?”

Viên Mộng sợ run một chút, cuối cùng vẫn là lắc đầu. Tuy rằng nàng không nghĩ đối mặt chuyện như vậy, nhưng là nếu đã xảy ra, vô luận như thế nào đều lấy được đối mặt. Cuộc sống là không tiếp thụ trốn tránh , nàng ở trong ngục giam thời điểm nghĩ tới thiên biến vạn biến.

Hai nữ nhân một cái đứa nhỏ đang muốn đi ra phòng bệnh, đột nhiên bị vài người từ bên ngoài vọt vào đến thiếu chút nữa liền đánh lên . Hạnh Nhược Thủy phản ứng mau, vội vàng lôi kéo một lớn một nhỏ đặt tại trên tường, làm cho đường ra vội tới bọn họ.

Đãi tình hướng định ra đến xem rõ ràng, mới phát hiện đầu tiên vọt vào đến là một đôi lão nhân gia. Nghe bọn hân miệng quát to chỉ biết, đó là Trang Ngụ Kỳ gia gia bà nội.

Hạnh Nhược Thủy không theo chân bọn họ trả lời, lôi kéo Viên Mộng cùng Phúc An liền rời đi. Mãi cho đến rảnh tay thuật cửa phòng ngoại. Đẳng còn lượng , lượng đắc nhân tâm kinh.

Ở dài ghế ngồi hạ, Hạnh Nhược Thủy lôi kéo trên người đại y, cảm thấy có chút lạnh. Mỗi lần đi vào bệnh viện, nhất là ở thủ thuật bên ngoài, nàng đều cảm thấy lạnh. Chẳng sợ mùa là giữa hè, nàng cũng sẽ cảm thấy lạnh. Loại này lạnh đến từ đáy lòng, mặc quần áo cũng chưa dùng. Có lẽ chỉ có người trong lòng nhiệt độ cơ thể, mới có dùng.

Viên Mộng tắc đem Phúc An ôm lấy đến, an trí vào trong ngực. Cùng với nói là Phúc An làm ẹ ôm, không bằng nói viên giác mộng theo đứa nhỏ trên người hấp thu lực lượng. Đứa nhỏ tồn tại, có thể yên ổn lòng người.

Hạnh Nhược Thủy hướng nhìn nhìn mẫu tử hai, hướng bọn họ bên kia na một chút, hai người cánh tay lần lượt, lẫn nhau dựa vào.

Chờ đợi thời gian, tí tách, một giây đều như vậy dài lâu. Cái loại cảm giác này thật giống như một cái quần áo đơn bạc nhân ở băng thiên tuyết địa lý, một giây đều dài lâu không thấy đầu.

Không biết qua bao lâu, kia đối vợ chồng miễn cưỡng đây . Nhìn đến bọn họ hai nữ nhân một cái đứa nhỏ, tình tế đánh giá, tựa hồ ở đoán bọn họ vì sao xuất hiện ở trong này.

Cái kia nam nhân ánh mắt dị thường sắc bén. Dem Viên Mộng cấp hoảng sợ, nàng không có biện pháp tưởng tượng cùng như vậy một người ở chung. Lại nhìn cái kia nữ , cũng không phải cái loại này mặt mũi hiền lành lão nhân gia, khí thế bức người. Nếu giả nhập như vậy gia đình, cũng quá đáng sợ !

Hạnh Nhược Thủy lớn mật chống lại bọn họ đánh giá tầm mắt, trái lại lẳng lẳng đánh giá bọn họ. Nàng rất ngạc nhiên, là thế nào một đôi cha mẹ, nhẫn tâm làm cho chính mình đứa nhỏ quá như vậy vất vả. Nàng dám cam đoan, Trang Dịch Sính trên người kia tòa sơn, càng nhiều đến chính mình gia đình, mà phi hẳn chức vị.

Bởi vì Hạnh Nhược Thủy tầm mắt, bọn họ ánh mắt càng thêm sắc bén, giống một phen kiếm kia sương lãnh kiếm quang dường như. Đừng nói đâm vào trong cơ thể, chính là xa xa nhìn cũng hiểu được sợ hãi.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi thu hồi tầm mắt. Nàng không thích này đối vợ chồng, phi thường không thích. Ở bọn họ trên người, nàng không thấy được bao nhiêu nhân tình gì đó. Sinh ra tại đây dạng gia đình, là Trang Dịch Sính bất hạnh.

Hai bên mọi người lẳng lẳng ngồi, không nói gì. Nơi này là cấp cứu thất, không phải bình thường phòng bệnh.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng thoáng an

ủi, ít nhất bọn họ không có khí thế bức nhân chất vấn các nàng là ai! Tối thiểu, bọn họ vẫn là để ý con chết sống ! Nàng từng xem tivi, nhìn này ở thủ thuật bên ngoài mặt cái nhau nhân, nàng phi thường không thể lý giải. Nếu thân nhân ở bên trong cấp cứu, còn có cái gì tâm tình đến khác khẩu? Cho dù này trong đó có bao nhiêu sao khúc chiết duyên cớ, ít nhất phải đợi bên trong người kia Bình An vượt qua nguy hiểm!

Cũng không biết thời gian qua bao lâu, phòng giải phẫu đang rốt cục dập tắt, môn mở ra đến.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng đứng lên, không có vọt tới thấy thuốc trước mặt. Mà là dựng thẳng lỗ tai, lẳng lẳng nghe thầy thuốc trong lời nói, ngay cả hô hấp đều bị ngừng lại rồi. Kia một chuỗi một chuỗi từ, nàng nghe không hiểu! Nàng duy nhất nghe hiểu một câu làm cho nàng nhìn thấy ghê người trong lời nói: Khả năng hội trở thành thực vật nhân!

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng đồng thời cảm thấy hai chân mềm nhũn, liền nặng như vậy tân ngã ngồi ở ghế lý. Đầu óc cùng bị người đánh cắp đi rồi mỗi cái linh kiện dường như, hoàn toàn không thể chuyển động , chỗ trống một mảnh. Toàn thân mạo hiểm hàn ý, lạnh như băng một mảnh. Hô hấp cũng dĩ nhiên bị quên, nếu không thiếu chút nữa đến mức tắt thở, còn không biết muốn từng ngụm từng ngụm hít vào.

Hạnh Nhược Thủy nghe được tiếng khóc, lại cảm thấy kia như là mặt khác một cái trong thế giới truyền đến , như vậy không đúng thiết. Kỳ thật, tin tức này so với năm đó nàng nghe được cha mẹ tử vong tin tức tốt hơn, lại giống nhau làm cho người ta rét lạnh làm cho người ta sợ hãi!

Cái kia vài cái giờ tiền còn dùng ôn nhu ánh mắt thống khổ nhìn hần nam nhân, có lẽ đời này cũng không hội lại đã tỉnh! Tin tức này đáng sợ, đáng sợ Hạnh Nhược Thủy rốt cục vẫn là không nhận xuống, chảy xuống nóng rực lệ.

Mà Viên Mộng, sớm đã rơi lệ đầy mặt. Phúc An sợ tới mức oa oa khóc, càng không ngừng thân thủ cấp nàng mặt nước mắt, miệng ồn ào .

Trang Dịch Sính thân nhân tiến đến thêm hộ phòng bệnh nhìn hần . Bọn họ lại không nhúc nhích, liền như vậy ở dài ghế ngồi thật lâu thật lâu, như là thạch hóa bình thường.

Mặc kệ là Hạnh Nhược Thủy vẫn là Viên Mộng, đều từng đối mặt quá như vậy tàn nhẫn, hai người đều đem trí nhớ cùng sự thật cấp muốn làm lẫn lộn, nhất thời không thể phục hồi tinh thần lại.

Hai người đều choáng váng thật lâu, mới cho nhau kéo cánh tay, cùng đi thêm hộ phòng bệnh ngoại. Cách thủy tinh, có thể nhìn đến cái kia bao đặc tượng bánh chưng giống nhau nam nhân, sớm đã nhìn không ra đến nguyên hình. Duy nhất không có thay đổi , chính là cao to thân hình.

Kia một cây một cây quấn tử cầm vào thân thể hần, làm cho xem nhân theo đáy lòng toát ra một cổ cổ hàn khí, chỉ cảm thấy khí quấn bị nắm dường như, hô hấp không được. Lại cảm thấy có người ở ánh mắt hạ bóp nát cà rốt, ánh mắt nhìn không được muốn chảy ra chất lỏng đến.

Nhà cái nhân ở, các nàng tuy rằng quan tâm người ở bên trong, nhưng là không tốt lưu lại thủ .

Hạnh Nhược Thủy nhìn quá Trang Ngụ Kỳ, hần đang ngủ đâu. Liên lời kéo Viên Mộng cùng nhau về nhà . Tiểu Phúc An đã sớm vậy được ghé vào Viên Mộng trên đầu vai đang ngủ, nước miếng ẩm ướt Viên Mộng đầu vai.

“Nếu không cho ta ôm một hồi?” Hạnh Nhược Thủy hấp hấp cái mũi, tưởng giúp nàng ôm một cái Tiểu Phúc An. Đứa nhỏ đã muốn không phải cái kia đậu đỗ đình , ôm nặng trĩu , một hồi cánh tay liền toan .

Viên Mộng lắc đầu.”Hần yêu ép buộc, đừng đá đến người bụng .” Viên Mộng thanh âm ách lợi hại.

Đánh xe trở lại tiểu khu ngoài cửa.

Hạnh Nhược Thủy cũng không muốn đi trụ cái gì khách sạn .

Hai người đơn giản giặt sạch tắm, leo lên giường đi chen chúc tại cùng nhau ngủ. Nhưng là yên lặng ở trên giường nằm thật lâu, một chút buồn ngủ cũng không có. Trong đầu, đủ loại ý niệm trong đầu đủ loại hình ảnh bay tới lao đi, chán ốm thật sự.

“Viên Mộng, người đang ngủ sao?” Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhìn không được hỏi. Nàng đương nhiên biết, Viên Mộng căn bản không ngủ , nhưng nàng không xác định Viên Mộng hay không muốn nói nói.

“Không có.” Viên Mộng trả lời, thanh âm vẫn như cũ khàn khàn, còn mang theo khóc nước mắt. Thực rõ ràng, nàng ở yên lặng rơi lệ.

Hạnh Nhược Thủy biết, nàng không chỉ là khổ sở Trang Dịch Sính gặp được, nàng còn muốn nổi lên này bị thương chuyện cũ. Tương góc cho chính mình, Viên Mộng đi qua càng thêm trầm trọng làm cho người ta không thở nổi. Nếu không phải cũng đủ kiên cường, nếu như không phải có Tiểu Phúc An ở, nàng có lẽ đã sớm buông tha cho sinh mệnh.

“Viên Mộng, người thích Trang Dịch Sính sao?” Hạnh Nhược Thủy đột nhiên hỏi. Chính mình cũng không có muốn làm rõ ràng, vì sao hỏi cái này sao một câu.

Viên Mộng trầm mặc một hồi, mới cúi đầu trở về nàng bốn chữ.”Ta không biết.”

Bọn họ cảm tình còn không có như vậy thâm, nhưng nếu chính là nhằm vào người này nói, Viên Mộng là thích hần , Trang Dịch Sính là cái không sai nhân. Chính là nếu đề cập đến tình yêu, bọn họ trong lúc đó hoành cách nhiễu lắm gì đó, không phải dễ dàng như vậy đã đi xuống định luận .

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hít một hơi, còn nói:”Viên Mộng, ta nghĩ người là thích hần . Nếu không lấy của người tính cách, nếu người không thích hần, người căn bản sẽ không làm cho hần tham gia của người cuộc sống một phần nhất hào.”

“Hần bây giờ còn ở cùng tử thần đấu tranh, nói này đó có ích lợi gì đâu? Cho dù ta thật sự thích hần? Cho dù ta nói ta nguyện ý hiện tại gả cho hần, hần có thể lập tức tỉnh lại hảo đứng lên sao? Nhược Thủy, nói này đó một chút ý nghĩa cũng không có .” Viên Mộng cảm xúc có chút kích động.

Hạnh Nhược Thủy hiểu được tâm tình của nàng, cũng sợ nàng càng thêm kích động, không dám nữa tiếp tục này đề tài.”Viên Mộng, ta cho người nói chuyện này tình đi.”

“Ân.”

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt mắt to, nhìn cửa sổ ánh sáng nhạt. Một chút một chút , làm cho trí nhớ đổ mang.

“Đó là một năm trước, thực đột nhiên một ngày, bọn họ nói cho ta biết, Trường Không hần..... Cái kia . Ta hoàn toàn không thể nhận, ta điên rồi giống nhau muốn về nhà, ta cảm thấy ta thủ gia, quần gia quét tước sạch sẽ chờ, hần sẽ đã trở lại. Ta còn không về nhà liền ngắt đi thôi, ở bệnh viện nằm vài ngày. Mấy ngày nay dần dần , đầu óc toàn bộ đều là cùng thân thể thoát ly , như là đang nằm mơ dường như. Ta cảm

thấy toàn bộ khí lực đều theo cơ thể của ta lý trầu rót đường như, ngay cả hô hấp khí lực giống như đều tể không được.

Ta tự mình đi bộ đội, tại kia sao nhiều liệt sĩ mộ bia lý, thấy được hẩn mộ bia, hẩn ảnh chụp. Người biết không? Bọn họ không thể chụp ngay mặt, ta ngay cả hé ra có thể rành mạch nhìn đến hẩn chính khuôn mặt ảnh chụp đều không có! Trừ bỏ của ta trí nhớ, ta không có biện pháp tìm được giống nhau này nọ đến còn xa hẩn chân thật bộ dáng. Sau lại ta làm một cái mộng, trong mộng hẩn theo ta nói, hẩn còn sống, làm cho ta chờ hẩn trở về. Ta mừng rỡ, ta cảm thấy này mộng nhất định là thật sự, ta chỉ tin tưởng nó là thật! Nhưng là tất cả mọi người không tin, bọn họ cảm thấy là ta không muốn đổi mất sự thật, sống ở chính mình trong thế giới. Ta khẳng định không muốn nhận loại này thực hiện, nhưng là có biện pháp nào, ta một cái thiếu nữ tử ta còn có thể đi một cái chiến loạn quốc gia đi tìm hẩn sao?

Ta cố gắng thuyết phục chính mình, không thể sống thêm ở chính mình trong mộng. Nhưng là có một ngày, ta còn là đi. Bất cứ giá nào toàn bộ hết thảy, chỉ vì đi xem đi cái kia quốc gia, chỉ vì xác nhận của ta một cái mộng. Đã trải qua rất nhiều chuyện, ta đến nơi đó. Ở tù binh doanh lý, một lần một lần tìm kiếm hẩn thân ảnh, nhưng một lần một lần thất vọng. Có đôi khi, ta đều cảm thấy chính mình chống đỡ không nổi nữa. Sau lại, ta thấy đến hẩn, ở khách sạn một cái phòng lý, đen tuyền. Không có ngọn đèn giúp, nhưng ta biết đó là hẩn, là của ta Trường Không!

Viên Mộng, ta vẫn ảo tưởng có một tốt đẹp đêm động phòng hoa chúc. Ta nghĩ, toàn bộ cô gái đều từng có quá như vậy ảo tưởng. Nhưng là ngày đó, tại kia cái đen tuyền trong phòng, ta cái gì cũng không tưởng, thậm nghĩ đem chính mình giao cho hẩn! Không có thai khánh sàng đan chặn, không có hoa chúc hoa tươi, không có nho rượu ngon..... Cái gì đều không có, ta lại cảm thấy đó là trên thế giới đẹp nhất tốt đêm động phòng hoa chúc. Bởi vì, ta yêu nhân còn sống, hảo hảo mà còn sống. Không còn có cái gì, so với này quan trọng hơn!

Sau lại ta nghĩ, nhân sinh lý có rất nhiều sự tình, chúng ta là không có biện pháp suy nghĩ rõ ràng. Có rất nhiều lựa chọn, chúng ta cũng không có biện pháp dùng lý trí đi phân tích. Nhưng là ta nghĩ, chỉ cần chúng ta lựa chọn, liền nhất định phải kiên trì rốt cuộc, cuộc sống hội đưa ta nhóm một cái kỳ tích!

Viên Mộng, thiệt nhiều nhân hãm mộ của ta hạnh phúc. Nhưng là ta đau thất song thân, cơ khổ vô y bị khóa ở một cái trống rỗng căn phòng lớn lý tuyệt vọng chờ đợi thời điểm, ai cũng không biết. Ta cũng từng cảm thấy sống không nổi nữa, nhưng là ta ngay cả tử quyền lợi đều không có, chỉ có thể như vậy tuyệt vọng còn sống.”

Hạnh Nhược Thủy cong lên khoe miệng, cười, trong mắt có lệ.”Có lẽ vận mệnh cũng hiểu được như ta vậy kiên cường, không nên lại đối ta tàn nhẫn, cho nên liền đem Trường Không đưa đến của ta trước mặt.”

Viên Mộng không nói gì. Ở im lặng trung, có thể nghe được đến một chút thanh âm. Đó là nàng ở không tiếng động khóc.

“Viên Mộng, ta không biết ta nói này đó rốt cuộc tưởng nói cho người cái gì, kỳ thật ta một chút cũng không có thể nói. Có lẽ, ta chỉ là không nói tìm nói; Có lẽ.....”

Hạnh Nhược Thủy cũng không nói gì đi xuống, nàng cũng hiểu được, chính mình chính là muốn nói điểm cái gì, làm cho không khí không đến mức như vậy áp lực. Thật sự áp lực làm cho người ta không thở nổi, đáng sợ!

Viên Mộng vẫn cũng chưa nói chuyện, không biết là đang ngủ, vẫn là lâm vào chính mình trong thế giới.

Hạnh Nhược Thủy rốt cuộc mang thai, thể lực không tốt. Tuy rằng trong lòng trang tất cả lo lắng, nhưng vẫn là mơ mơ màng màng đang ngủ. Giường tiểu, ba người chen chúc tại cùng nhau, cũng là ấm áp. Chấn là 2 thước khoan, cũng là đủ đại, đem ba người bao thành một đoàn.

Viên Mộng ở trong đêm tối yên lặng rơi lệ, yên lặng tự hỏi. Sau lại cũng quỵn cực kỳ, nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, Viên Mộng theo ác mộng trung tỉnh lại, bên người một lớn một nhỏ còn đang ngủ ngon giấc. Theo ngoài cửa sổ nhìn ra đi, thiên tài tờ mờ sáng, thời gian còn sớm đâu. Nàng nhắm mắt lại tưởng ngủ tiếp một hồi đi, nhưng như thế nào cũng ngủ không được, cuối cùng đành phải nhắm mắt lại tưởng sự tình.

Sau lại nhìn lên gian không sai biệt lắm , liền lén lút rời giường, chuẩn bị bữa sáng đi.

Nhất thất nhất thính quá nhỏ, cách âm hiệu quả cũng không đủ hảo, cho dù đóng cửa cửa phòng cũng vẫn là có thể nghe được đến thanh âm. Cho nên Viên Mộng động tác thập phần mềm nhẹ, chỉ sợ một cái dùng sức, đem bọn họ cấp đánh thức .

Nếu thường lui tới, Hạnh Nhược Thủy khẳng định hồi tỉnh đến, nhưng là nàng mang thai sau ngủ trầm, lại bán khuôn mặt tránh ở chần lỵ đầu, cho nên vẫn như cũ ngủ say sưa.

Viên Mộng cấp lãnh đạo gọi điện thoại, hướng hẩn xin phép. Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm , mới đem trên giường một lớn một nhỏ lấy đứng lên ăn bữa sáng. Một cái tiểu hài tử một cái phụ nữ có thai, đều là không thể đối .

Hạnh Nhược Thủy ngủ vừa cảm giác tỉnh lại, đầu óc còn có chút choáng váng hồ. Nếu không phải nhìn đến Viên Mộng sưng đỏ ánh mắt, thiếu chút nữa đều đã quên ngày hôm qua thảm kịch. Vốn nhìn đến thơm ngào ngạt bữa sáng rất thêm ăn , nay nhất tưởng khởi Trang Dịch Sính đến, thêm ăn toàn vô. Nhưng trong bụng cái kia nhỏ (tiểu nhân) không thể đối, cho nên vẫn là buộc chính mình ăn cái ăn no.

Ăn qua bữa sáng, đem Phúc An đưa đến nhà trẻ sau, hai người lại đánh xe đi bệnh viện.

Hạnh Nhược Thủy còn mua bữa sáng, đi trước giám hộ phòng bệnh ngoại nhìn Trang Dịch Sính. Vẫn là chỉ có thể cách thủy tinh, nhìn hẩn vẫn không nhúc nhích nằm. Đầu giường cái kia phát ra tí tách tí tách thanh âm cơ tử, là một cái làm cho người ta kinh hãi tồn tại, chỉ sợ hẩn đột nhiên thay đổi tiết tấu. Sinh mệnh tồn tại cứ như vậy yếu ớt, yếu ớt đến chính là một chuỗi có tiết tấu âm phù, một khi tiết tấu rối loạn, sinh mệnh có lẽ liền tiêu thất.

Viên Mộng ở giám hộ phòng bệnh ngoại, cách thủy tinh yên lặng nhìn hồi lâu. Trên mặt biểu tình thực phức tạp, nhìn không ra nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Hạnh Nhược Thủy tắc cầm bữa sáng, nhìn Trang Ngụ Kỳ. Tiểu hài tử tỉnh, chính tựa vào trên giường. Có trong đó nằm con gái ở chiếu cổ hẩn, hẩn là nhà cái lấy nhân.

“Mẹ!” Trang Ngụ Kỳ nhìn đến nàng xuất hiện, hô to một tiếng, nước mắt lưng tròng .

Hạnh Nhược Thủy hướng người kia gật gật đầu, bước nhanh đi qua, người kia khiến ở vị trí. Nàng ở bên giường ngồi xuống, thân thủ sờ sờ tiểu bằng hữu mặt, tùy ý hẩn ở chính mình trong lòng bàn tay cọ cọ.”Ăn bữa sáng không có? Ta mua gạch cua bánh tre cùng sữa đậu nành, có muốn ăn hay không?”

“Muốn!” Tuy rằng đã muốn ăn qua , nhưng đây là mẹ mua , không giống với.”Mẹ, người uy ta.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẩn còn làm bị thương đầu, lại đau lòng hẩn, vì thế liền thật sự ra tay uy hẩn ăn bánh tre, còn uống lên non nửa chén sữa đậu nành.

Ăn uống no đủ , Trang Ngụ Kỳ vừa rồi cao hứng kính đã không có, biến miệng nói:”Mẹ, thủ trưởng hẩn sẽ không chết , có phải hay không?”

Hạnh Nhược Thủy không biết như thế nào cùng một cái đứa nhỏ đến thảo luận như vậy trầm trọng trong lời nói đề, chỉ có thể thở dài một hơi, mềm nhẹ vuốt ve hẩn đầu.”Sẽ không . Người là hẩn bảo bố con, hẩn không tha . Người muốn ngoan ngoãn nghe lời, đem thương dưỡng hảo, sau đó đi bồi bồi hẩn, nhiều nói với hẩn người tưởng hẩn , hẩn sẽ tỉnh.”

“Ân!” Trang Ngụ Kỳ dùng sức địa điểm đầu, trong mắt có lệ. Vươn tay đến ôm lấy Nhược Thủy thất lưng, đem mặt dán tại nàng trước ngực, cả người ngơ ngác , thoát nhìn như vậy đáng thương.

Hạnh Nhược Thủy có chút không thở nổi, hẩn từ nhỏ sẽ không có mẫu thân bồi tại bên người, nếu ngay cả phụ thân đều..... Nàng không biết này đứa nhỏ còn có thể không thể chống đỡ đi xuống. Tuy rằng Trang Dịch Sính rất ít có thể bồi hẩn, nhưng Trang Dịch Sính là thương hẩn , Trang Ngụ Kỳ cũng biết điểm này, cho nên bọn họ phụ tử không thông thường mặt lại cảm tình rất sâu.

Tuy rằng nói còn có gia gia bà nội, khả kia có thể nào cùng ba ba giống nhau đâu? Nàng rất ít nghe Trang Ngụ Kỳ nhắc tới gia gia bà nội, đủ thấy bọn họ ở trong lòng hẩn không phải như vậy trọng, ít nhất không có ba ba phân lượng trọng! Nàng tuy rằng đối nhà cái không biết, nhưng chỉ bằng tối hôm qua một mặt,

cũng biết đó là một cái áp lực gia đình. Trang Ngụ Kì tuổi tuy nhỏ, nhưng nhân thông minh, có lẽ hẳn cũng xem đã hiểu này đó, xem đã hiểu phụ thân bắt đắ dĩ cùng mỗi mệ.....

“Trang Ngụ Kì, không cần sợ hãi, ba ba sẽ không vứt bỏ của ngươi. Còn có thiệt nhiều nhân, mọi người đều đã cùng của ngươi.” Trừ bỏ này tái nhợt vô lực trong lời nói, nàng tìm không ra rất tốt ngôn ngữ đến.

Trang Ngụ Kì ồm ồm ừ một tiếng, ghé vào nàng trước ngực bất động. Hẳn đang nghe mệ tim đập, kia có quy luật nhảy lên làm cho trong lòng hẳn chẳng phải sợ hãi .

Hạnh Nhược Thủy không nói cái gì nữa, liền như vậy lẳng lặng vuốt ve hẳn đầu hẳn lưng. Đối một cái bảy tuổi đứa nhỏ mà nói này đó trầm trọng trong lời nói đề hoặc là nhân sinh đạo lý lớn, hẳn không thể lý giải, cũng quá trầm trọng.

Hai người ở lẳng lặng ôm ở cùng nhau, đều tự tưởng sự tình thời điểm, đột nhiên có người xuất hiện đánh gãy này một màn.

Đó là một người tuổi còn trẻ nữ nhân, một thân hàng hiệu, một đầu xinh đẹp tóc dài, hé ra xinh đẹp khuôn mặt. Giày cao gót thả ba ba vang, cước bộ vội vàng, tựa hồ thực vội.

“Tiểu kì, ngươi không sao chứ?” Nữ nhân bỏ nhào vào bên giường đến, một phen đẩy ra Hạnh Nhược Thủy.”Ngươi là ai?”

Phía trước một cái hỏi câu, thanh âm ngọt ngào ôn nhu; Sau một cái hỏi câu, thanh âm hung ba ba dọa người.

Trang Ngụ Kì đột nhiên không có mẫu thân ấm áp ôm ấp, hung hăng trừng mắt nhìn cái kia nữ nhân liếc mắt một cái.”Ngươi làm sao thôi mệ ta? Ngươi này phá hư nữ nhân!”

Nếu nói Trang Ngụ Kì không thích Viên Mộng, kia hẳn đối này gia gia bà nội an bài cấp ba ba nữ nhân, tác có thể nói được với là cực độ chán ghét. Đứa nhỏ còn không hiểu được xem nhân, nhưng là bọn họ có một viên mẫn cảm tâm, đối với thiệt tình cùng giả ý nhìn xem so với đại nhân hoàn thành sở. Cho nên hẳn không hiểu nói này nữ nhân đồ ba ba cái gì đồ nhà cái cái gì, nhưng là hẳn biết này nhân không phải thiệt tình thích chính mình, ngay cả nàng mỗi lần gặp mặt đều tươi cười như hoa, thanh âm ôn nhu.

Kia nữ nhân đầu tiên là ngạc nhiên một chút, lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Hạnh Nhược Thủy liếc mắt một cái. Lại quay lại đi, nhìn Trang Ngụ Kì.”Tiểu kì, ngươi không cần bị lừa, nàng không phải mệ ngươi. Chờ ta với ngươi ba ba kết hôn sau, ta mới là mệ ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ thương ngươi .”

Hạnh Nhược Thủy đối ánh mắt của nàng, thần nhiên ngênh thị. Nàng không biết này nữ nhân là cái gì thân phận, hậu trường có bao nhiêu đại. Nhưng là nàng tưởng, của nàng thượng tá nhất định không cần nàng đến nịnh bợ, như vậy làm sao chùng sợ hãi?

“Ngươi không phải mệ ta! Ngươi mới không phải mệ ta! Ta không cần ngươi làm mệ ta!” Trang Ngụ Kì nhắm mắt lại hô to, cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực, một đôi tay thành quyền đầu gắt gao nắm tại bên người.

Hạnh Nhược Thủy không thể không ra tiếng.”Vị tiểu thư này, đứa nhỏ vừa mới bị thương tỉnh lại, này thương còn không có hảo đâu, còn cần hảo hảo mà tĩnh dưỡng, ngươi cho rằng phía sau cùng hẳn đàm này đó thích hợp sao?”

“Ta làm việc còn không tới phiên ngươi tới giáo!” Nữ nhân biểu tình khinh bỉ mà hung hãn.

Hạnh Nhược Thủy hiểu rõ, lại là một cái thói quen cao cao tại thượng nữ nhân. Nàng cười nhẹ, nói:”Ngươi đương nhiên không tới phiên ta đến giáo, ta cũng không tiết cho giáo ngươi. Nhưng đứa nhỏ này kêu ta một tiếng mệ, ta tự nhiên nên vì hẳn suy nghĩ. Ta cảm thấy hiện tại cái gì cũng không trọng yếu, âm ỹ cái gì cũng không hẳn là, quan trọng là này đứa nhỏ thân thể hảo đứng lên, quan trọng là Trang Dịch Sính tỉnh lại!”

Kia nữ nhân còn muốn phát tác, lại rốt cuộc vẫn là nhịn xuống , chính là hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái. Nàng không nghĩ lạc dân cư thật, tạm thời trước không cùng này không biết trời cao đất rộng nữ nhân tới so đo! Dù sao nhà cái đại môn, không phải ai ngỗ tiến có thể tiến .

Nữ nhân một cái hít sâu, bình phục sắc mặt, lại hồi phục ôn nhu mẹ tươi cười. Chính là dưới chi phần thật ý vài phần diễn trò, có lẽ chỉ có chính nàng rõ ràng. Nàng thân thủ, muốn đi sờ Trang Ngụ Kì đầu, lại bị hấn nhất oai thân mình phát ra, lập tức ngưng ngừng thu hồi đến, nói: "Tiểu kì người hảo hảo nghỉ ngơi, ta chờ hạ tiếp qua đến người!"

"Ta mới không cần người bồi! Người đừng tới, ta chán ghét nhìn đến người!" Trang Ngụ Kì là cái đứa nhỏ, hấn là không biết cái gì kêu lưu tình mặt, trực tiếp liền rống đi ra.

Kia nữ nhân sắc mặt đổi tới đổi lui thực phần khích, đi thời điểm còn hắc nghiêm mặt đầu. Giày cao gót ba ba, thiếu chút nữa muốn đem sàn cấp thải ra một cái động đến.

Hạnh Nhược Thủy xem của nàng bóng dáng tiêu thất, một lần nữa ngồi vào bên giường, nắm ở Trang Ngụ Kì. "Không có việc gì. Chúng ta hảo hảo mà nghỉ ngơi, không cần vì không phân quan nhân mất hứng, ân?"

"Nhưng là gia gia bà nội nói hấn phải gả cấp ba ba, nói nàng sẽ là của ta tân mẹ, ta không cần, ta mới không cần!" Trang Ngụ Kì trăm ngàn bàn ủy khuất trong lòng đầu, biển miệng sẽ khóc.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi. Cùng với sống ở như vậy quang hoàn quyền thế dưới, chẳng ở bình thường người ta thoải mái lớn lên. "Ba người lâu như vậy đều không có đáp ứng, ta tin tưởng hấn về sau cũng sẽ không đáp ứng, đừng lo lắng."

Hạnh Nhược Thủy lại một lần nữa nhận thức Trang Dịch Sính. Hấn độc thân nhiều như vậy năm, không biết thừa nhận rồi bao nhiêu áp lực, khó trách hấn như vậy mỗi mệ. Nàng lần đầu tiên hối hận chính mình nói với hấn những lời này, hấn có nhiều lắm thân bất do kỷ, chính mình không nên vọng tự kết luận.

Như vậy nhất tưởng, Hạnh Nhược Thủy lại muốn đi thêm hộ phòng bệnh nhìn xem. Cái kia nữ nhân tới, cũng không biết có thể hay không đối Viên Mộng ác ngôn ác ngữ thậm chí ra tay. "Trang Ngụ Kì, người tại đây hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi một chuyến toilet, để cho trở về cùng người, ân?"

"

Trang Ngụ Kì ngoan ngoãn địa điểm đầu, nhưng là lôi kéo tay nàng, hắc bạch phân minh mắt to nhìn nàng. "Mẹ, người nhất định phải trở về, người không thể vùng trộm trốn!"

"Ta sẽ không, người phải tin tưởng ta, không bao giờ nữa hội!" Cúi người, hôn thân hấn cái trán. Ra phòng bệnh, thẳng đến thêm hộ phòng bệnh.

Quả nhiên như Hạnh Nhược Thủy sở liệu, cái kia nữ nhân khí thế bức nhân đang ở cùng Viên Mộng nói chuyện đầu. Trong lòng nàng một phen hỏa hôi hổ bốc cháy lên, này nữ nhân quả nhiên là chỉ tại hồ nhà cái thiếu phu nhân thân phận, mà không cần Trang Dịch Sính chết sống sao?

"Viên Mộng!" Hạnh Nhược Thủy kêu một tiếng.

Cái kia nữ nhân liền nhìn qua, vừa thấy đến là nàng, chán ghét nhú mày.

"Viên Mộng, người không sao chứ." Hạnh Nhược Thủy đi đến nàng trước mặt, cẩn thận nhìn Viên Mộng có hay không bị đánh. Không thấy được dấu vết, chính là ánh mắt hồng lợi hại, cân nhắc không ra là vì Trang Dịch Sính khóc, vẫn là này nữ nhân khi dễ khóc.

Viên Mộng lắc đầu, ánh mắt hồng hồng.

Hạnh Nhược Thủy xoay người lại, nhìn cái kia không biết họ thậm danh ai nữ nhân. "Người còn không phải Trang Dịch Sính lão bà đâu, người dựa vào cái gì như vậy khí thế bức nhân? Nếu người thật sự quan tâm Trang Dịch Sính, thiết tình muốn làm hấn lão bà, người giờ phút này sẽ không nên như vậy tử ôn ào. Người đứng ở chỗ nào, nơi này là bệnh viện thêm hộ phòng bệnh, Trang Dịch Sính còn nằm ở bên trong cùng tử thần tác chiến đầu. Người cho rằng hiện tại lần nữa ghi rõ người nhà cái thiếu phu nhân thân phận cố ý nghĩa sao? Nếu quả bên trong người kia bất hạnh..... Thực xin lỗi, ta không thể làm một cái lãnh khốc vô tình nữ nhân đi nguyên rửa Trang Dịch Sính!"

Nàng cơ hồ rơi lệ, vì Trang Dịch Sính cảm thấy bi ai.

Kia nữ nhân trông mắt đều phải trừng đi ra .”Người tính cái gì vậy? Có cái gì tư cách theo ta như vậy từ nói chuyện? Nơi này sẽ không là các người nên đứng địa phương, ta có thể cho nhân đem người nhóm cấp đuổi ra đi!”

Hạnh Nhược Thủy lạnh lùng cười, đồng thời cũng cười bi ai, vì Trang Dịch Sính mà bi ai.”Người không ngại thử xem. Đồng thời cũng làm cho nhà cái nhân hảo hảo mà nhìn xem, bọn họ vì Trang Dịch Sính chọn lựa nữ nhân là thế nào bách không kịp gả nhập nhà cái, cũng không quan tâm Trang Dịch Sính chết sống. Ta cũng rất muốn biết, nhà cái nhân thấy như vậy một màn, là cái gì dạng tâm tình!”

Là Trang Dịch Sính sinh mệnh trọng yếu, vẫn là gia tộc lợi ích quan trọng nhất! Đây mặt sau một câu, nàng cũng không nói gì đi ra.

Cách đó không xa, Trang Dịch Sính cha mẹ đã muốn đến. Trên mặt nhìn không ra biểu tình, không biết là mặt bộ thần kinh mất cân đối, vẫn là vô tâm nhân!

Hạnh Nhược Thủy lôi kéo Viên Mộng, quay đầu bước đi. Mãi cho đến Trang Ngụ Kỳ phòng bệnh, nhìn đến đứa nhỏ trên mặt kinh hỉ tươi cười, thế này mới cảm thấy trong lòng quá một ít.

Bọn họ ở bệnh viện bởi Trang Ngụ Kỳ một đoạn, đến sau lại hai người đều có chút sầu . Nhược Thủy phải về Z thị, Viên Mộng muốn công tác, không có ai có thể vẫn cùng đứa nhỏ này. Huống hồ cho dù các nàng có thời gian, người ta gia gia bà nội cũng không thấy phải đồng ý.

Giữa trưa thời gian, nhà cái nhân mượn đồ ăn đến đây.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng thế này mới ly khai bệnh viện, hai người tâm tình đều thực phức tạp.

“Nhược Thủy, ta hiện tại cho dù là thật sự đối Trang Dịch Sính có cái gì, ta cũng không dám xuống chút nữa suy nghĩ. Như vậy gia đình, ta không có biện pháp đi nhận, bọn họ cũng đồng dạng không có biện pháp nhận ta. Ta có Phúc An đâu, lấy trứng đánh thạch chuyện tình ta thật không dám làm. Cho nên, cứ như vậy đi.” Viên Mộng híp mắt nhìn bầu trời không, nói ra này một phen nói.

Hạnh Nhược Thủy cũng không có khuyên nữa nàng. Nhà cái là không ai tình điệu , nàng còn như thế nào đi khuyên? Cho dù Trang Dịch Sính tỉnh lại, cho dù hấn yêu Viên Mộng, bọn họ lại như thế nào đi chiến thắng đến từ gia đình áp lực?

Thật dài một cái hô hấp, Hạnh Nhược Thủy vừa định nói chuyện, đầu lý di động vang . Vừa thấy dãy số, trên mặt hấn vẽ lo lắng nhảy mắt tiêu tán.”Lão công.”

“Bảo bối nhi, tưởng ta không có?” Ứng Trường Không thanh âm trước sau như một ôn nhu, bày ra trước mặt người khác bất đồng một mặt.

Hạnh Nhược Thủy tràn ra tươi cười.”Tưởng, rất muốn.” Bên cạnh liền đứng Viên Mộng, nàng lại cảm thấy không có gì hay thẹn thùng . Đây là nam nhân của nàng, hấn Bình An tại đây cái trên đời, cái khác tựa hồ cũng không trọng yếu !

“Vài ngày chưa cho người gọi điện thoại , không có tự giận mình đi?”

“Mới không có, ta là nhỏ như vậy khí nhân sao?” Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, theo bản năng làm nũng biểu tình.

Ứng Trường Không tại kia đoạn cúi đầu cười, cười trung có sủng ái.”Đương nhiên không phải, của ta vợ tốt nhất . Giữa trưa , ăn cơm không có? Đi bên ngoài ăn, vẫn là về nhà?”

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn là đem sự tình nói cho hấn .”Ta ở T thị đâu. Trang Dịch Sính ra tai nạn xe cộ, bây giờ còn ở thêm hộ trong phòng bệnh, không biết có thể hay không tỉnh lại.”

“Yên tâm đi. Hấn là một sói, không dễ dàng chết như vậy điệu , người phải tin tưởng.” Người khác không biết, Ứng Trường Không cũng là biết, cô sói không dễ dàng như vậy quải . Có lẽ hấn chính là một mỗi, cần nghỉ ngơi một phen.

Hạnh Nhược Thủy thở ra một hơi, vẫn là không quá cao hứng.”Hy vọng đi.”

Hắn không có an ủi, đem đề tài dời đi .”Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngoan ngoãn đi ăn cơm. Người không ăn cơm, cục cựa để cho sẽ với người kháng nghị . Hắn gần nhất ngoan không ngoan, có hay không nháo người?”

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu dĩ cười cười.”Hắn bây giờ còn sẽ không nháo ta đâu. Yên tâm đi, hắn thực ngoan . Ta đây cùng Viên Mộng đi ăn cơm , người cũng chạy nhanh đi thôi. Người phải chú ý an toàn, ta chờ người về nhà!”

“Hảo, trước làm cho lão công hôn một cái.”

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy mỹ mãn treo điện thoại. Quay đầu đi, chống lại Viên Mộng mang cười tầm mắt.”Viên Mộng, Ưng Trường Không nói Trang Dịch Sính là một sói, hắn hồ tinh tới được, chúng ta cũng tin tưởng hắn đi.”

Viên Mộng gật gật đầu.”Đi thôi, nên ăn cơm .”

Hai người tìm địa phương ăn cơm trưa.

Viên Mộng không khẩu vị, ăn thật sự thiếu.

Hạnh Nhược Thủy vì đứa nhỏ, ngoan ngoãn ăn ăn no ăn no . Lại càng không ngừng cấp Viên Mộng đĩa rau, tốt xấu làm cho nàng ăn nhiều một chút.

Ăn qua cơm trưa, Viên Mộng phải đi đi làm . Nàng thỉnh một ngày giả, nhưng là hiện tại xem ra, nàng không thích hợp lại đi bệnh viện , rõ ràng đi đi làm.

Hạnh Nhược Thủy tắc vẫn là đi bệnh viện, cùng cái kia đáng thương đứa nhỏ. Nàng rất nhanh sẽ hồi Z thị , thừa dịp bây giờ còn có thời gian, nhiều cùng hắn đi.

Ở phòng bệnh ngoại, đụng phải cái kia cùng hắn công công giống nhau khí thế bức người lão nhân. Chính là của nàng công công tuy rằng nghiêm túc dọa người, ở bà bà trước mặt cũng rất ôn nhu, cũng duy trì Trường Không làm chính mình muốn làm chuyện tình. Mà trước mắt này nhân, ở Nhược Thủy trong lòng, hắn chính là một cái hết thấy chỉ nhìn quyền thế ích lợi làm chuẩn vô tâm người.

“Nếu ta không nhìn lầm, vị này là Ưng gia thiếu phu nhân đi.” Hắn hơi hơi kéo kéo khóe miệng, lộ ra xem như mang cười biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy tắc sáng lạn cười, gật gật đầu.”Trang bá phụ hảo, ta là Hạnh Nhược Thủy.”

Trang Dịch Sính khuôn mặt cùng hắn thập phần tương tự, bất đồng là, Trang Dịch Sính trên người có tình vị, mà này nhân không có. Ít nhất, nàng không cảm giác!

Người nọ gật gật đầu.”Thiếu phu nhân có tâm . Còn có, thay ta cảm ơn của người vị kia bằng hữu, cảm ơn các người như vậy quan tâm con ta.”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng chán ghét hắn, trên mặt lại vẫn là cười.”Không khách khí. Chúng ta một hồi bằng hữu, nay hắn đã xảy ra chuyện như vậy nếu còn thờ ơ, kia cũng quá bất cận nhân tình . Dù sao, chúng ta nhìn trúng là hắn này nhân, mà không phải thân phận của hắn. Đáng tiếc Ngụ Kỳ mẹ không ở hắn bên người, nếu không có cái biết lạnh biết nóng nhân, chúng ta cũng yên tâm một ít.”

“Thiếu phu nhân nói được là.” Trên mặt hắn bất động thanh sắc, tựa hồ không có nghe biết lời của nàng ngoại chi âm.

Hạnh Nhược Thủy tuyệt không ngoài ý muốn, như vậy chú trọng quyền thế mọi người là lão hồ ly, làm sao sẽ bị nàng dễ dàng như vậy bức ra chân tình tự đến, kia cũng không phải của nàng mục đích .”Bắt đầu nghe được hắn ra như vậy chuyện cổ, ta phi thường khổ sở. Đối với người ở thêm hộ phòng bệnh ngoại nhìn hắn lẳng lặng nằm, ta lại nhìn không được tưởng, có lẽ như vậy với hắn mà nói vẫn là một chuyện tốt.”

Lời này, thành công làm cho trên mặt hắn có biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy lại như là không thấy được dường như, tiếp theo nói chính mình trong lời nói.”Hắn bình thường quá quá mệt mỏi quá mệt mỏi , cùng với như vậy mệt mỏi chống, chẳng rồi ngã xuống đến nghỉ một chút, coi như là có phúc. Ai nha, thực xin lỗi, không nên ở bá phụ trước mặt nói hươu nói vượn .”

Hắn gật gật đầu, chưa nói cái gì.

Hạnh Nhược Thủy lại một lần nữa đối này nhân tuyệt vọng. Nếu là của nàng đứa nhỏ, nàng không biết đau lòng thành cái dạng gì, hắn lại vẫn là như vậy mặt không chút thay đổi. Trang Dịch Sính là trẻ tuổi nhất tỉnh ủy bí thư, nhưng cũng là đáng thương nhất nhân!

“Bá phụ, ta đi nhìn xem Trang Ngụ Kì.” Gật gật đầu, Hạnh Nhược Thủy vào phòng bệnh. Phát hiện Trang Ngụ Kì đã muốn đang ngủ, một bàn tay khoát lên chắn bên ngoài. Nàng chấp đứng lên, cẩn thận thả lại chắn lý.

Hạnh Nhược Thủy lại ở T thị đợi hai ngày, tuy rằng luyến tiếc Trang Ngụ Kì, nhưng hay là muốn về nhà .

May mắn là, Trang Ngụ Kì bị thương không lợi hại, đã muốn lại khôi phục vui vẻ trạng thái. Chính là Trang Dịch Sính còn tại thêm hộ trong phòng bệnh cùng tử thần đấu tranh, ai cũng không biết kết quả như thế nào, chỉ có thể hướng tốt phương diện suy nghĩ.

Hạnh Nhược Thủy phải rời khỏi thời điểm, Trang Ngụ Kì khóc kinh thiên động , vẫn là ở trong bệnh viện. Y tá đều phải mắng chửi người , sau lại nhìn đến là này phòng bệnh nhân, chính là uyển chuyển bề mặt đạt ý tứ, không dám mắng nhân.

“Trang Ngụ Kì, người đừng khóc .” Đối với ôm chính mình không cho rời đi đứa nhỏ, Hạnh Nhược Thủy cũng không biết như thế nào cho phải. Nàng đáp ứng quá hắn, k

hông thể vụng trộm trốn . Nhưng là một khi nói cho hắn, tựu thành hiện tại cái dạng này

Nói lý lẽ mà nói, nàng hắn là hảo hảo mà cùng hắn, đúng là tối gian nan thời điểm. Nhưng là nàng có của nàng cuộc sống, nàng không có biện pháp thật sự giống một cái mẫu thân dường như mỗi ngày làm bạn hắn. Nàng cũng tưởng dẫn hắn đi Z thị cuộc sống một đoạn ngày, nhưng là người ta gia gia bà nội khẳng định là không để nhân . Huống hồ, hắn còn muốn cùng Trang Dịch Sính đấu.

“Mẹ, người không cần đi! Ta sợ hãi!” Trang Ngụ Kì tiểu bằng hữu từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, khả hắn hiện tại lớn tiếng thừa nhận chính mình sợ hãi. Hắn đã muốn không có mẹ , hắn sợ hãi ba ba cũng không có ! Nếu không phải mẹ mấy ngày nay vẫn cùng hắn, hắn đã sớm sợ hãi! Hiện tại mẹ cũng nói muốn ly khai, hắn có thể nào không sợ hãi!

Hạnh Nhược Thủy tâm thu thành một đoàn, đau nàng không thở nổi. Nhìn chậm rãi hướng bên này đi tới nhân, nàng càng thêm không biết nói cái gì mới tốt.

Trừ bỏ ôm chặt này đáng thương đứa nhỏ, cho hắn một chút lực lượng!

132. Chương 132: Bọc Nhỏ Tử Nhập Bầy Sói [Cảm Động]

“Bá phụ, bá mẫu.” Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, hướng một đôi lão nhân gật gật đầu.

Trang Ngụ Kì lại hoàn toàn không để ý tới, chính là chui đầu vào Nhược Thủy trong lòng oa oa khóc. Với hắn mà nói, chỉ cần mẹ cùng thủ trưởng ở, người khác đều có thể xem nhẹ bất kể .

“Trang Ngụ Kì!” Trang bá đào hướng Hạnh Nhược Thủy gật đầu một cái, lập tức biểu tình nghiêm túc, như là huấn luyện binh đường như một tiếng uống.

Trang Ngụ Kì thân thể cứng đờ, vẫn là không ngẩng đầu lên, cũng đã không phát ra tiếng khóc .

Hạnh Nhược Thủy cố nén , không có đem tầm mắt chuyển dời đến trang bá đào trên người. Như vậy một người, có cái gì tư cách trở thành một cái phụ thân, có cái gì tư cách trở thành một cái gia gia?

“Trang Ngụ Kì, nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì khóc?” Trang bá đào ngữ khí thực nghiêm khắc.

Hạnh Nhược Thủy hít sâu, chịu đựng chính mình trong lòng bất mãn. Bất quá là một cái bảy tuổi đứa nhỏ, chẳng lẽ thật muốn đem hắn làm một cái binh đến xem đài sao? Từ nhỏ bồi dưỡng đứa nhỏ kiên cường tính cách không có gì không tốt, nhưng không nên như vậy bồi dưỡng !”Bá phụ, bá mẫu, dù sao trường học cũng nghỉ , ta có thể hay không mang Trang Ngụ Kì hồi Z thị trụ một đoạn ngày? Các người hiện tại muốn chiếu cố Trang Dịch Sính, chỉ sợ cũng việc bất quá đến.”

Trang bá đào chống lại Nhược Thủy tầm mắt, mặt không chút thay đổi.”Cảm ơn Ứng thiếu phu nhân hảo ý. Bất quá cũng mau lễ mừng năm mới , ta cùng đứa nhỏ bà nội đều muốn niệm đứa nhỏ, cũng tưởng cùng hẳn nhiều chút thời gian ở chung.”

Nói đến này phân thượng, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên không thể nhắc lại ra yêu cầu. Chính là một hơi ở ngực, khó chịu lợi hại.

“Ta nghĩ cùng mẹ hồi Z thị, ta không cần đại trạch!” Trang Ngụ Kỳ khó được chống đối khỏi gia gia đến, đôi mắt đỏ , còn tại khóc thút thít. Thu Nhược Thủy vạt áo hai tay thực dùng sức, đem trong lòng nỗi sợ hãi cấp biểu lộ không bỏ sót. Đại trạch một chút cũng không hảo, lạnh tanh , gia gia hoàn hảo hung! Hẳn thích nhất cùng mẹ cùng một chỗ, nàng hội hảo ôn nhu theo hẳn nói chuyện, sờ đầu của hẳn, lại thân thân hẳn, còn có thể bồi hẳn ngoạn!

Hạnh Nhược Thủy vươn tay, sờ sờ hẳn đầu. Chỉ có thể ở trong lòng thở dài một hơi.

Cuối cùng Hạnh Nhược Thủy vẫn là ly khai, trước khi rời đi hướng Trang Ngụ Kỳ cam đoan, chỉ cần hẳn gọi điện thoại, nàng nhất định hội tiếp. Chỉ cần hẳn gia gia bà nội đồng ý hẳn đi Z thị, nàng liền nhất định ở bên kia chờ hẳn đến!

Mặc dù như vậy, tiểu hài nhi vẫn là khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Sau lại Phúc An cũng khóc hai mắt đầm lệ lưng tròn , này làm cho Hạnh Nhược Thủy tâm tình cũng phi thường không xong. Mãi cho đến Z thị, cũng vẫn là vẻ lo lắng một mảnh.

Mãi cho đến phía sau, Hạnh Nhược Thủy mới hiểu được bà bà vậy nói: Nhân không thể đem nhiều lắm nhân hòa sự tình đặt ở trong lòng, nếu không mệt là chính mình!

Nhưng mà, hiểu được về hiểu được, tính cách đã muốn hình thành , nhất thời bán hội thật đúng là không đổi được.

Hạnh Nhược Thủy về nhà lý, đã muốn là buổi tối tám giờ hơn. Mọi người đều đã muốn ăn qua cơm chiều, nhưng tuệ di cùng Dương Tử Vân đã sớm chuẩn bị tốt phong phú đồ ăn. Chỉ đợi nàng vừa vào cửa, liền lập tức bừng lên. Còn lôi kéo nàng nhìn trái nhìn phải, giống như mấy ngày nay nàng thật là đi chịu khổ đường như.

Nhìn thấy như vậy một màn, bởi vì nhà cái nhân mà rét lạnh tâm cuối cùng lại ấm áp đứng lên. Cũng không phải toàn bộ có tiền có thế gia đình đều như vậy không ai tình diệu !

Ở mọi người nhiệt tình tầm mắt hạ, còn có hai cái mẹ cấp nữ nhân đĩa rau thể công hạ, Hạnh Nhược Thủy ăn bụng viên trượt đi . Ở Dương Tử Vân cùng đi hạ, ở trong tiểu khu tha một vòng, gột rửa thân thể liền ghé vào ổ chăn lý ngủ.

Ứng Trường Không gọi điện thoại về nhà lý, nghe mẫu thân nói vợ ngủ, quan tâm hỏi vài câu của nàng tình huống cũng liền treo điện thoại, không đánh nàng đi động.

Có lẽ là thật sự mệt mỏi, lại hoặc là về tới quen thuộc hoàn cảnh, tuy rằng trong lòng có việc, nhưng Hạnh Nhược Thủy vẫn là ngủ tốt thấy. Ngày hôm sau thật là mặt trời lên ới lên, vẫn là bị Trang Ngụ Kỳ điện thoại cấp đánh thức .

Điện thoại kia quả nhiên tiểu hài nhi còn mang theo khóc nức nở, thật không có oa oa khóc lớn.

Hạnh Nhược Thủy cùng hẳn hàn huyên một thời gian, hẳn cảm xúc liền ổn định . Bất quá luôn hỏi thủ trưởng có thể hay không vẫn chưa tỉnh lại, trong giọng nói đều là sợ hãi. Mặc kệ nàng như thế nào an ủi, đến cuối cùng hẳn tổng có thể vòng trở về.

Bởi vì ngày hôm sau chính là cuối tuần , Hạnh Nhược Thủy ở nhà nghỉ ngơi ba ngày. Thứ hai cuối cùng phải đi đi làm , như trước việc rồi tỉnh rồi ngủ, như trước bị Dương Tử Vân cùng tuệ di hao hết tâm tư ở tiền bối, như trước bị hai cái bảo vệ viên thật cẩn thận địa bảo che chở.

Nếu không phải Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu điện thoại nhắc nhở nàng, Trang Dịch Sính còn tại hôn mê, của nàng cuộc sống cơ hồ về tới trước kia quỹ đạo đi lên.

Như vậy qua nửa tháng, Ung Trường Không sẽ trở lại . Hắn về nhà là buổi tối tám giờ nhiều, lúc ấy Hạnh Nhược Thủy chính cùng Dương Tử Vân ở trong phòng khách xem tivi.

Ung Trường Không đã trở lại, ăn tuế di làm mỹ vị đồ ăn sau, ôm vợ bồi mầu thân xem tivi nói chuyện phiếm. Nhưng không kiên trì nửa giờ, liền đem Hạnh Nhược Thủy quải trở về phòng gian đi.

Dương Tử Vân kêu trụ hần, dặn dò nói:”Nhược Thủy hiện tại là đặc thù thời kì, ngươi nhưng đừng xằng bậy!”

“Mẹ, ngươi thực đem ngươi con làm cầm thú a?” Ung Trường Không có chút bất đắc dĩ.

Hạnh Nhược Thủy hiểu ý lại đây, nhất thời mặt đỏ tới mang tai. Lời này nói được hàm súc, nhưng sau lưng ý tứ rất xích luoluo .

Dương Tử Vân bĩu môi, lạnh lạnh nói:”Ta không đem ngươi làm cầm thú, ta đem ngươi làm sắc lang.”

Nếu không mang thai , Hạnh Nhược Thủy rất muốn nhanh chân hướng trên lầu chạy. Này mẩu tử hai trong lúc đó đối thoại, cũng thắc rõ ràng . Mấu chốt là, kia hai cái bảo vệ viên đã ở a.

Ung Trường Không ngao ngao kêu, nhưng không trả lời, ôm mặt đỏ tới mang tai Hạnh Nhược Thủy liền lên lầu trở về phòng đi. Những lời này với hần mà nói không tính cái gì, tham gia quân ngũ luôn luôn miệng đầy mê sảng, nhưng là hần tiểu thê tử hiển nhiên không tiếp thụ được này chừng mực.

Ung Trường Không sờ sờ của nàng bụng, nơi đó đã muốn có điểm hỏ ra dấu vết . Nhìn không rõ hiển, nhưng là vuốt giống như đã muốn không có cùng .”Nha, nơi này thành lớn đâu.”

“Có sao?” Hạnh Nhược Thủy cũng thân thủ đi sờ sờ, không có gì cảm giác.”Không có a, vẫn là cùng trước kia giống nhau. Khẳng định là người lâu lắm không thấy được ta , ảo giác.”

“Đừng quên người lão công là trinh sát binh xuất thân , phán đoán của ta sẽ không sai , thật sự có một chút xông ra đến đây, bất quá không quá rõ ràng.” Tay hần có thể cảm giác được, này sẽ không sai .

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần nghiêm trang mặt, phốc xích một tiếng nở nụ cười, cười đến đều nhuỷen mới nói:”Ta phỏng chừng không phải cái kia đột khởi, mà là bởi vì ta béo . Người không thấy mẹ cùng tuế di mỗi ngày đem ta làm trư giống nhau đến dưỡng, ta béo thiệt nhiều đâu. Lại như vậy nuôi nấng đi xuống, ta còn lo lắng ình biến thành cái đại mập mập đâu!”

“Phải không, làm cho ta xem xem!” Ung Trường Không làm cho nàng đứng lên, lôi kéo tay nàng xoay quanh, nhìn kỹ lại xem.”Không có béo. Cho dù có, kia cũng là chuyện tốt, người rất gầy, nên béo một chút. Ta liền thích người béo một chút, vuốt có thịt cảm.”

Bất quá mang thai sau, Hạnh Nhược Thủy ăn ngon ngủ ngon, làn da so với trước kia càng thêm trong trắng lộ hồng, làm cho người ta nhìn đã nghĩ cần một ngủm.

Ung Trường Không đem ý tưởng phó chư hành động, cúi đầu liền cắn nàng phần nộn khuôn mặt, sau đó là cùng dạng hồng hồng lỗ tai. Hai điều cường tráng cánh tay chặt chẽ quấn quít lấy nàng vẫn như cũ mảnh khảnh vòng eo.”Vợ, có hay không tưởng ta?”

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy sau này ngưỡng, bả đầu gối lên hần trong ngực. Hô hấp gian, tất cả đều là quen thuộc làm cho người ta an tâm dương quang hơi thở.

Ung Trường Không đem mặt chôn ở cửa nàng gáy tử lý, thật sâu hô hấp trên người nàng mùi thơm. Môi ở cửa nàng hõm vai, nhẹ nhàng mà ấn hạ hôn môi.”Vợ, ta nghĩ muốn ngươi , làm sao bây giờ?” Hần thanh âm khàn khàn lợi hại, bao hàm **. Tuy rằng biết rõ không thích hợp, nhưng là một tháng không thấy, có thể nào không nghĩ nàng?

Hạnh Nhược Thủy mặt càng đỏ hơn, nha nha nói:”Kia làm sao bây giờ?”

Ung Trường Không thân thể cùng của nàng gát gao tương thiếp, nhẹ nhàng mà cọ . Thân thể biến hóa, làm cho nàng rành mạch cảm giác được.”Nếu không ngươi lấy tay giúp ta, ân?” Hần cũng không thật sự muốn cho Nhược Thủy như vậy đến thay chính mình giải quyết **, bất quá là muốn đậu đậu nàng thôi, lại không dự đoán được, nàng thể nhưng đáp ứng rồi.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt, nho nhỏ “Ân” một tiếng. Chỉ cảm thấy trên mặt như là cháy đường như, rất tu nhân .

Ứng Trường Không thật sâu hấp một hơi, môi dán nàng mãi cảm

lỗ tai.”Vợ, ta chỉ là theo người hay nói giỡn . Người lão công còn không có cảm thú đến loại tình trạng này.” Tuy rằng không dễ dàng nhẫn nại, nhưng hần âu yếm nữ nhân đang ở dựng dục bọn họ kết tinh, hần phải nhẫn hạ!

Hạnh Nhược Thủy vội vàng xoay người sang chỗ khác.”Không quan hệ, ta thật sự nguyện ý .” Nàng đau lòng hần, cho nên sốt ruột . Thốt ra lời này đi ra, nàng không chỉ có mặt đỏ ửng ửng, chỉ sợ là toàn thân da thịt đều đỏ lên. Cúi đầu thu ngón tay giáp, căn bản không dám nhìn hần ánh mắt.

Ứng Trường Không thân thủ, hơi hơi ngẩng đầu của nàng mặt, sau đó cúi đầu cùng cái trán của nàng tương thiếp.”Đó là một tiểu đứm ngọc. Bất quá ta nghĩ người, thật sự tưởng.”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần, lại cảm thấy muốn khóc . Mạc danh kỳ diệu , chính mình cũng nói không rõ là vì sao.

“Như thế nào khóc?” Nàng nước mắt lưng tròng nhìn hần, chính là làm cho hần đi tử, hần phỏng chừng cũng không hội do dự một chút.”Ta biết, người cũng tưởng ta , nghĩ đến hảo ủy khuất, có phải hay không?”

Hạnh Nhược Thủy cắn môi, lắc đầu.”Không có, không có ủy khuất. Ta, ta chính là cảm thấy chính mình thực hạnh phúc, hạnh phúc không biết nói như thế nào, sau đó nước mắt bỏ chạy đi ra .”

Cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy rốt cuộc không có cho hần đem ** cấp giải quyết diệu. Chính hần chui vào trong phòng tắm, giặt sạch nửa giờ nước lạnh tắm, mới cả người lạnh như băng chạy đến.

Hạnh Nhược Thủy sớm tẩy tốt lắm, ở ấm áp dễ chịu ổ chăn lý chờ đâu. Nhìn đến hần đông lạnh thẳng run run, cười đến cả người ghé vào chăn thượng, sau miễn cưỡng cảm thấy đau lòng, vội vàng đem hần hô qua đến, lôi kéo nhét vào ổ chăn lý.

“Đừng, đừng dựa vào lại đây, ta trên người lạnh!” Ứng Trường Không na khai một chút vị trí, sợ đem nàng làm cảm lạnh . Hần có còn thật sự xem cái kia sách nhỏ tử, bên trong nói phụ nữ có thai sức chống cự hội giảm xuống, không thể cảm lạnh càng không thể phát sốt, nhất định phải cẩn thận chiếu cố .

Này hơn một tháng, hần chỉ cần có thời gian liền đem sách nhỏ tử lấy ra nữa, còn thật sự xem, sợ xem lậu một chút hoặc là nhìn lầm rồi. Kia giúp tiểu tử đều nói hần cứ chỉ diên rồ , hần mày kiếm nhất định thẳng, hung hăng đem bọn họ cấp thao cái chết khiếp, một đám thẳng nhóc ngao ngao gọi bậy.

“Không có việc gì , ổ chăn lý ấm rất, người mau vào! Đừng tưởng rằng người là bộ đội đặc chủng sẽ không sinh bệnh, bộ đội đặc chủng cũng là nhân!” Đại mùa đông còn tẩy nước lạnh tắm, này vốn sẽ không hần là.

Ứng Trường Không a miệng cười, đem hai người trong lúc đó chặn đi xuống nhất áp, sau đó đem nàng toàn bộ bao ở, sẽ đem nàng ôm vào trong ngực. Hai người trong lúc đó có chặn ngăn cách, hần lạnh lẽo thân thể sẽ không hội đông lạnh đến nàng . Bất quá hần nhiệt độ cơ thể cao, một hồi liền đem chính mình cấp ô nóng . Buông ra chăn, liền đem nàng cả người ôm vào trong ngực.

Hạnh Nhược Thủy thoải mái mà tựa vào hần trước ngực, cả người lười biếng , lập tức buồn ngủ liền đánh úp lại . Nâng thủ che miệng, nhẹ nhàng mà ngáp một cái.

Ứng Trường Không cúi đầu nhìn nàng trong mắt ửng ửng, thân ái cái trán của nàng, ôn nhu nói:”Mệt nhọc? Ngủ đi, thời gian cũng không sớm.”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Ta nghĩ với người trò chuyện.” Suốt ngày chỉ biết ngủ, nàng đều biến thành trư . Thế này mới vừa mới bắt đầu, còn có thất tám nguyệt đâu, như vậy dường đi xuống, phi biến thành trư không thể.

“Tưởng tán gẫu cái gì?” Ứng Trường Không không miễn cưỡng nàng. Dịch dịch chăn, bảo đảm sẽ không đông lạnh đến nàng. Ôm nàng mềm mại mảnh khảnh thân thể, thỏa mãn thở dài một hơi.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, mỉm cười ghé hần nói:”Người hỏi như vậy, ta đây khẳng định không biết tán gẫu cái gì. Đúng rồi, tùy quân xin xuống dưới sao?”

“Xuống dưới . Lần này trở về, chính là tiếp người đi qua . Ngày mai ta sẽ về đơn vị , người theo ta cùng đi, vẫn là quá vài ngày ta phải người tới đón người?” Nghĩ đến lập tức sẽ chính thức quá lên trời thiên lão bà đứa nhỏ nóng hổi đầu ngày, trong lòng hần khó nén hưng phấn.

Hạnh Nhược Thủy nở rộ tươi cười.”Không cần, ta với người cùng nhau. Nhưng là, mẹ làm sao bây giờ?”

“Chờ người đang ngủ, ta đi tìm mẹ tâm sự. Nàng đã muốn ở bên cạnh người có một nguyệt , ta phỏng chừng nàng cũng tưởng hồi B thị . Theo ta được biết, nàng còn không có cùng lão nhân tách ra lâu như vậy quá.” Lão nhân cư nhiên cũng không đến yếu nhân! Ứng Trường Không thân thủ cái thượng của nàng bụng, cười tưởng, tiểu tử kia mặt mũi cũng thật đại! Còn không có sinh ra đâu, cũng đã ngàn vạn sủng ái hệ ột thân, sinh ra còn không biết sủng thành cái dạng gì!

Hạnh Nhược Thủy cũng ha ha cười, hỏi hần:”Người nói, ba có thể hay không một người ở nhà mắng ta? Nhất là ban đêm một người một mình trông phòng thời điểm, ta đánh giá hần khẳng định ở trong lòng mắng ta, ha ha.....”

“Kia sẽ không . Lão nhân luyện tiếc mắng hần tôn tử mẹ, người yên tâm.” Ứng Trường Không cảm nhẹ nhàng mà cọ cái trán của nàng, thưởng thức của nàng tóc dài.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng.”Dù sao ta hiện tại là đầy đủ hiểu được , cái gì kêu mẫu bằng tử quý! Đây nếu ở cổ đại, không chừng liền một người đắc đạo .” Nói xong, nàng lại nhin không được ha ha cười.

Ứng Trường Không cũng bị nàng đậu nở nụ cười. Buộc chặt song chướng khóa trụ nàng, như che chỗ trần bảo, không tha người khác mơ ước.

Hai người còn nói một hồi, Hạnh Nhược Thủy liền đang ngủ.

Ứng Trường Không thật cẩn thận đem nàng thả lại trên giường, xác định nàng không có tỉnh lại, thể này mới rời giường đi tìm mẫu thân.

Chính như Ứng Trường Không suy nghĩ, Dương Tử Vân cũng quả thật tưởng của nàng thượng tướng . Nghe hần vừa nói, sẽ định ngày mai buổi sáng máy bay hồi B thị, đó là một khắc cũng không nguyện ý nhiều ngốc. Lại sợ hần không hiểu như thế nào chiếu cố phụ nữ có thai, dám lôi kéo hần cho hần nói hơn phân nửa mấy giờ mới phóng hần trở về ngủ.

Ứng Trường Không mặc dù có sách nhỏ tử , nhưng là vẫn là nhận thức còn thật sự thực sự nghe, không nhỏ tí tẹo không kiên nhẫn. Giấy này nọ tuy rằng hảo, nhưng không bằng mẫu thân thật sự kinh nghiệm rất tốt.

Ứng Trường Không trở lại trong phòng, phát hiện Hạnh Nhược Thủy đã muốn tỉnh lại, đang muốn xóc lên chần xuống giường đâu. Hần một cái bước xa đến bên giường, đỡ lấy nàng.”Làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy mắt nhĩ sưng mù, còn mơ mơ màng màng .”Ta nghĩ đi toilet.” Mang thai , tử cung đè ép bàng quang, lại hơn nữa bữa tối uống lên tuệ di hãm bổ canh, cho nên mới ngủ một hồi liền ghen tị.

Ứng Trường Không lấy quá thăm, đem nàng toàn bộ bao ở, sau đó ôm vào toilet. Sau đó lại ôm trở về, sợ nàng bị cảm lạnh .

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt ở hần trước ngực cọ cọ, chỉ chốc lát lại nặng nề đi ngủ.

Ứng Trường Không chờ nàng ngủ say, chậm rãi khởi động nửa người trên, nhìn nàng diêm tĩnh dung nhan. Bàn tay to ở cửa nàng bụng, chậm rãi qua lại di động. Duy trì này tư thế này động tác có một nhiều giờ, mới nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, bọn họ cùng nhau đưa Dương Tử Vân cùng tuệ di đi sân bay.

Dương Tử Vân sợ này hai cái lần đầu tiên làm cha mẹ nhân không kinh nghiệm, nhin không được dặn dò một lần lại một lần, liền ngay cả tuệ di đều gia nhập này hàng ngũ. Nếu không Ứng Trường Không cự tuyệt , tuệ di thật đúng là muốn đi bộ đội chiếu cố Nhược Thủy một đoạn thời gian. Hai người vẫn nói đến nhanh đến đăng ký thời gian , mới lưu luyện không rời vào an kiểm.

Không vài ngày liền lễ mừng năm mới , Dương Tử Vân vốn định vô luận như thế nào đều phải mang Hạnh Nhược Thủy hồi B thị lễ mừng năm mới , gia gia cũng lần nữa dặn dò . Bất đắc dĩ Ứng Trường Không năm

nay muốn thường trực, cho nên đem vợ cấp để lại. Chính yếu, hấn lo lắng mẹ cùng gia gia đem vợ phải đi, sẽ không biết nói khi nào thì mới có thể còn trở về. Hấn tiểu tướng lão bà đưa nhỏ nóng đầu giường đặt gần lò sưởi ngày đã lâu, cũng không thể cứ như vậy tử thỏa hiệp!

Ứng Trường Không mang theo vợ về nhà lý, bắt đầu thu thập này nọ. Chủ yếu là một ít quần áo, còn có vợ máy tính, cái khác này nọ cũng chưa cái gì tất yếu. Chấn linh tinh gì đó, bộ đội bên kia đã muốn cái khác chuẩn bị.

Buổi chiều hai điểm nhiều, Hạnh Nhược Thủy an vị vào thượng tá hấn mã lý, thẳng đến một cái khác gia. Mà to như vậy biệt thự, sẽ không dưỡng nuôi. Nàng mặc dù có điểm luyến tiếc, nhưng đối với tân cuộc sống tràn ngập chờ mong. Trải qua Trang Dịch Sính chuyện tình, nàng càng thêm không nghĩ bỏ qua gì một phần một giây có thể đuổi kịp giáo ở chung thời gian. Chẳng sợ tùy quân cuộc sống lại nhàm chán lại gian khổ, chỉ cần hấn tại bên người, nàng liền cảm thấy có thể nhận.

Là nhận, không phải chịu được!

Ước chừng chạng vạng 6 điểm nhiều, Hạnh Nhược Thủy đã bị thượng tá ôm xuất hiện ở bộ đội ngoài cửa. Bởi vì nàng mang thai, hấn không dám dùng lưng, đành phải ôm. Cũng mất đi hấn thường xuyên rèn luyện, như vậy một đường vài cái giờ ôm lại đây, cũng không mang nghỉ. Trên đường nàng vài thứ đưa ra làm cho hấn nghỉ một chút, hấn đều nói không thành vấn đề, còn nói nếu không phải nàng mang thai, hấn còn có thể đem nàng phao đứng lên đâu.

“Đến đây đi vợ, lão công mang người xem chúng ta tân gia.” Ứng Trường Không cười đến có chút “Tao bao”, hoặc là nói thần bí.

Hạnh Nhược Thủy cười đuổi kịp hấn. Đi vào người nhà khu mỗ nhất đồng lâu lâu hai. Đẩy mở cửa, nàng ngạc nhiên trừng lớn ánh mắt.

Bộ đội phòng ở là không thể trang hoàng, chỉ có thể lấy thiếp một ít tường giấy cái gì đến đơn giản bố trí một chút. Cho nên Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến đây là một cái hai thất nhất thính, trừ bỏ hằng ngày thiết yếu gì đó, không có bao nhiêu dư trang sức. Nàng phía trước cũng đi đại đội trưởng trong nhà xem qua, chính là không công vách tường, treo một ít này nọ, sẽ không khác trang sức.

Nhưng là nàng xem đến gia, hoàn toàn không phải cái dạng này. Trước mắt trang hoàng đương nhiên cùng xa hoa không dính biên, nhưng là làm cho người ta cảm thấy thực ấm áp. Thượng phô mềm mại thảm, đậm nâu. Tường giấy là thước màu trắng màu lót, làm đẹp xanh nhạt sắc lá cây, nở rộ màu trắng hoa nhài. Tivi tường là xanh lá mạ sắc, còn có mặt cổ hiệu quả. 42 tắc cứng nhắc tivi, màu bạc khung, bắt tại trên tường. Phía dưới gắn tủ t

hượng làm ra vẽ hai cái bồn hoa, tại đây cái thời tiết tự nhiên nở rộ lục ý. Phòng khách một bên là thước màu trắng sofa, một khác sườn còn lại là thước màu trắng sofa giường, còn làm ra vẽ hai cái lông xù ôm chằm.

Nói ngắn lại, nơi này nồng đậm đều là gia hương vị.

Hạnh Nhược Thủy lại bị nắm, vào bọn họ phòng ngủ. Phòng ngủ cũng dùng tường giấy thiếp thượng, xanh nhạt sắc thượng là xinh đẹp phong diệp, cùng trên giường túi chữ nhật gối đầu sàng đan nhan sắc tướng hô ứng. Nàng biết, thượng tá không thích có hoa sắc chấn màn gối đệm, hoặc là nói tham gia quân ngũ cũng không thích. Nhưng là vì làm cho nàng cảm thấy có gia cảm giác, hấn cứ nhiên chọn hoa sắc tứ kiện bộ.

Giường một bên là tủ quần áo, một khác sườn còn lại là máy tính bàn. Trên bàn nhất trần tiểu đẳng, xanh nhạt sắc chụp đèn đặc biệt đáng yêu. Đầu giường chống lại địa phương treo một bức họa, là một cái không công mập mập tiểu oa nhi, chính hấp bắt tay vào làm chỉ a cái miệng nhỏ nhắn cười hớ hớ.

“Thích không?” Ứng Trường Không nhìn đến nàng trong mắt sáng long lanh quang mang, cảm thấy chính mình lẽ mề làm việc này, bị người chê cười, cũng là đáng giá. Còn miễn bàn, vì bố trí này gia, hấn thật là hao hết khổ tâm.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, trong mắt có lệ. A miệng cười, xoay người lại nhìn hấn nói: “Ứng Trường Không, người làm sao có thể làm được tốt như vậy!”

Tuy rằng nơi này nhan sắc phối hợp khẳng định không phải hoàn mỹ nhất , nhưng quan trọng là hấn tìm nhiều như vậy tâm tư. Hấn là một đại nam nhân, loại này sống hấn vốn liền làm không tốt. Nếu không phải vì nàng, hấn căn bản là khinh thường cho làm. Nhưng là hấn phạm, mất nhiều như vậy tâm tư bố trí đi ra, chỉ vì làm cho nàng cảm thấy nơi này giống cái gia!

Ứng Trường Không ôm của nàng thất lưng, chỉ cảm thấy toàn bộ cố gắng đều không có uổng phí. Chỉ cần nàng cười, hết thấy đã làm cho . Vì bác hồng nhan cười, chẳng sợ trêu đùa tam quân! Nếu không phải thời đại bất đồng, hấn có lẽ cũng như vậy điên cuồng!”Người đi phòng khách nằm xem tivi, ta đi nấu cơm.”

“Không cần, ta đến làm thôi.” Đây một đường đều là hấn ôm tới được, nàng áp căn cũng chưa cố sức khí, cho nên tuyệt không mệt. Nàng không biết người khác nghĩ như thế nào, dù sao nàng thực hưởng thụ vì chính mình người yêu trở lại đường ngay làm canh thang. Toàn bộ quá trình, nàng đều là trong lòng tràn ngập chờ mong cùng thoải mái, nàng thích nhìn hấn muộn chính mình làm đồ ăn khi cái loại này thỏa mãn.

Ứng Trường Không cười cười, thân ái nàng. Vợ trong ngực cảm giác, lời nói thô tục, thực mẹ nó thích!”Kia hôm nay trước ta đến làm, người làm trông coi, được không?”

“Vậy được rồi. Muốn đi ra ngoài mua đồ ăn sao?” Hạnh Nhược Thủy đi theo hấn tiến phòng bếp, nhìn đến hấn rút ra tủ lạnh, bên trong nhồi vào các loại nguyên liệu nấu ăn. Tham gia quân ngũ nhân, mặc kệ là cái gì này nọ đều bãi phóng suốt nhất tề , liền ngay cả tủ lạnh đều là giống nhau.

“Đã sớm chuẩn bị tốt !” Hấn cũng không tưởng vợ vất vả như vậy đi mua đồ ăn, cho nên sớm mà chuẩn bị mấy ngày lượng.

Hạnh Nhược Thủy cảm động cực kỳ, ba hấn gầy gò thất lưng sẽ không nguyện ý buông tay, cùng cái tiểu cái đuôi dường như.”Ứng Trường Không, ta càng ngày càng thích người . Ta một ngày, không ta một giây cũng không tưởng rời đi người!”

Cho nên người muốn yêu quý chính mình, muốn Bình An . Chỉ cần người cùng đứa nhỏ Bình An ở ta bên người, ta không còn có khác khẩn cầu . Ta muốn không nhiều lắm, thật sự không nhiều lắm!

Cứ như vậy, Hạnh Nhược Thủy bắt đầu nàng ở bộ đội cuộc sống. Kỳ thật đối nàng mà nói, như vậy ngày cũng không khó lắm. Nàng vốn chính là cái yêu tĩnh nhân, hiện tại một người ở nhà viết vài thứ, sau đó chuẩn bị bữa tối chờ trưởng phu trở về cùng nhau ăn cơm. Ngày đáp kiên định thật , còn rất vui vẻ.

Ban đêm nằm ở hấn trong lòng ngủ say sưa, chính là thiên thác xuống dưới cũng không sợ hãi. Ban đêm khẩn cấp hiệu lệnh, buổi sáng kèn, cũng không có thể đem nàng đánh thức. Chỉ biết ưm một tiếng, sau đó lại nặng nề ngủ. Bởi vì ỏ chắn lý có hấn hơi thở, nàng ngủ thật sự an tâm, này quấy rầy thanh âm đều bị nàng trở thành thôi miên âm phù .

Ứng Trường Không mỗi lần đều thật cẩn thận đứng lên, nhìn đến nàng ưm một tiếng lại đang ngủ, trong mắt đều có thể nhu xuất thủy đến. Nghĩ đến nàng ở chỗ này chờ chính mình đâu, mỗi ngày liền có sử không xong tinh lực, ở không có người địa phương tổng có thể đem hai sắp xếp bạch nha đều a đi ra.

Rất nhanh, thời gian sẽ đến năm đêm giao thừa.

Từ lúc này phía trước, Hạnh Nhược Thủy đã muốn đi theo Thái Nhã Cầm tẩu tử cùng nhau chuẩn bị đêm giao thừa đại tiệc . Tuy rằng mọi người đều nói nàng là phụ nữ có thai không cho nàng tham dự, nhưng không lay chuyển được nàng kiên trì, sau lại cũng chỉ nếu không việc nặng, cũng liền từ nàng .

Hạnh Nhược Thủy làm được rất khoái nhạc, nàng thích loại này đại gia đình dường như cuộc sống. Đặc biệt thích này bình mỗi lần nhìn đến nàng kêu một tiếng tẩu tử, a bạch nha nhiệt tình. Đây là một cái tràn ngập kích tình cùng nhiệt tình địa phương, ở nơi này, người vĩnh viễn cũng sẽ không tịch mịch.

Bất quá, nàng cũng thiết thực cảm nhận được phía trước ở trên mạng nhìn đến một câu: Không phải nói tùy quân , các người có thể giống bình thường vợ chồng giống nhau mỗi ngày gặp mặt .

Quả thật là như thế này. Bởi vì bọn họ huấn luyện cường độ rất lớn, đôi khi đêm đã khuya mới trở về, nàng đã muốn đang ngủ. Đôi khi lại hội đột nhiên biến mất một hai thiên, ngay cả cái công đạo cũng không có.

Đêm giao thừa, nơi này cũng là có an bài . Mọi người cùng nhau ăn cơm tất niên, còn có tiết mục. Tiết mục có chút là này đó binh vương chính mình chuẩn bị , có chút còn lại là người nhà chuẩn bị .

Hạnh Nhược Thủy bị bắt được khen ngợi một hồi đơn ca, còn có một lần đàn dương cầm diễn tấu. Không biết bọn họ là như thế nào đoán được, cứ nhiên biết Hạnh Nhược Thủy hội đàn dương cầm! Vì thế sớm phái người đi đoàn văn công mượn đàn dương cầm, nàng thị phi thượng không thể!

Lại nói tiếp, Hạnh Nhược Thủy đã muốn thật lâu không có chạm vào đàn dương cầm, theo trong nhà biển cổ kia một khắc khởi sẽ không chạm qua. Nàng vốn định cự tuyệt, nhưng là Thái Nhã Cầm tẩu tử nói: Đây đó binh quanh năm suốt tháng đều ở huấn luyện, ngay cả cái dài điểm ngày nghỉ cũng không có, càng đừng nói việc vui. Tốt xấu quá cái năm, rất nhiều lại không thể cùng người nhà đoàn tụ, liền nhiều chuẩn bị một chút tiết mục cho bọn hân Nhạc Nhạc đi.

Hạnh Nhược Thủy liền một chữ cũng không nói, đạn hảo cùng không tốt là một chuyện, quan trọng là này phân tâm ý. Nếu làm như vậy một chút sự tình có thể làm cho bọn họ thoải mái, kia vì sao cự tuyệt đâu?

Nàng có đôi khi rất bội phục Thái Nhã Cầm tẩu tử, không hổ là đại đội trưởng lão bà, ở nhà chúc khu rất kêu gọi lực, giác ngộ cũng đặc biệt cao. Mọi người đều nguyện ý nghe của nàng, làm cái gì đều nhất bang nhân cùng nhau đến, vô cùng náo nhiệt!

Giao thừa hôm nay buổi sáng bắt đầu, nhất bang nữ nhân liền việc hồ thượng. Gói bánh trôi gói bánh trôi, rửa rau rửa rau, phân công hợp tác, gọn gàng ngăn nắp.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ mùa đông lạnh, cho nên quyết định tự mình xuống bếp làm thủy nấu ngư, phóng thượng một chút hạt tiêu, chuẩn có thể ăn đại hân đầm địa rất thư sướng!

Thái Nhã Cầm tẩu tử còn nói, năm nay này đó binh có thể có phúc khí. Hạnh Nhược Thủy bụng đã muốn hơi hơi lộ ra đến đây, vì an toàn của hân khởi kiến, tẩu tử nguyên bản là không đồng ý, nhưng là không lay chuyển được nàng.

Ứng Trường Không nghe nói vợ cấp cho phòng bếp hỗ trợ, sớm đem bảo vệ viên an bài cấp nàng, bảo hộ an toàn của hân. Mặc dù là như vậy, vẫn là có như vậy một chút lo lắng.

Mãi cho đến buổi tối bảy giờ nhiều. Bánh trôi thượng qua, thủy nấu ngư cũng một chậu một chậu thượng bàn, còn có cái khác đồ ăn, trước nay chưa có phong phú.

Này ngư đều là Nhược Thủy trả thù lao, thác vài cái binh đi hỗ trợ mua, thật lớn nhất xe ngư. Nàng ở tại phòng bếp việc đại hân đầm địa, rốt cuộc là đem một chậu một chậu ngư cấp làm ra đến đây. Mặt trên làm đẹp hồng hạt tiêu, nhìn vui mừng, khứu một ngum liền cảm thấy hương nùng phác mũi, làm cho người ta ngón trở đại động.

Căn tin lý cái bàn là từng loạt từng loạt triển khai, suốt nhất tề, mặc dù có điểm trách, nhưng thắng ở náo nhiệt.

Vũ đài ở trung ương, sớm đã dựng tốt lắm. Tự nhiên là so ra kém các đại đài truyền hình xuân trẻ hiện trường, bất quá cũng hạ một phen công phu, nhìn cũng còn thuận mắt.

Cái thứ nhất tiết mục, là quân nhân đại hợp xướng. Quân ca to rõ, leng keng hữu lực, vang vọng bộ đội trên không, náo nhiệt này rét lạnh giao thừa, cũng nóng mỗi người tâm.

Hạnh Nhược Thủy vị trí cùng Ứng Trường Không là an bài cùng một chỗ. Bởi vì Nhược Thủy mang thai, không có phương tiện, cho nên an bài ở bên trong cái kia thông đạo cái thứ hai vị trí. Cái thứ nhất vị trí tự nhiên là của nàng thượng tá, hân phải bảo vệ chính mình vợ.

Ứng Trường Không nhìn một chậu một chậu bưng lên thủy nấu ngư, nhìn các chiến sĩ ăn đại hân đầm địa bộ dáng, nhìn nhìn lại vợ đồ bưng khuôn mặt, thiếu chút nữa không nóng hốc mắt. Mẹ nó, hân Ứng Trường Không thật sự thú đến bảo bối!

Giờ phút này, vũ đài thượng đang ở diễn một cái tiểu phẩm. Đừng nói, này đó tham gia quân ngũ nhân còn rất có thể bài, giành được chiếm được sấm dậy vô tay.

Hạnh Nhược Thủy chính còn thật sự nhìn đâu, cảm nhận được bên cạnh nóng rực tâm mắt. Nàng dựa vào cảm giác nhìn lại, liền nhìn đến một cái rất tuổi trẻ xinh đẹp nữ hài tử, một thân quân trang, chính nhìn chăm chăm chính mình xem. Nàng sợ run một chút, lập tức liền hiểu được. Thượng tá hoa đào lại tái phát!

Trong lòng cũng không biết nên cao hứng thượng tá như vậy mị lực phi phàm, hay là nên chán ốm, liền rõ ràng mặc kệ .

“Làm sao vậy?” Ứng Trường Không quan tâm nhìn vợ, nếu không mọi người đều ở đâu, hắn còn muốn thân ái nàng.

Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười.”Không có, ta cảm thấy ở bộ đội lễ mừng năm mới rất tốt . Mọi người như vậy nhiệt tình như vậy dụng tâm, so với ở năm sao cấp đại từ điểm ăn cơm tất niên cần phải thoải mái hơn, có phải hay không?”

Ứng Trường Không trong lòng mềm mại một mảnh

, rất muốn gắt gao ủng nàng trong ngực. Cánh tay không nhịn xuống, vụng trộm lăm một chút của nàng vòng eo, tưởng sờ sờ của nàng bụng bầu, kết quả quần áo quá dày không đụng đến.”Đó là bởi vì ta có giống ta vợ như vậy đáng yêu quần tấu, cho nên mọi người mới quá nhanh như vậy nhạc a.”

Hạnh Nhược Thủy cười đến càng thêm ngọt.”Vợ ngươi trở về tốt tốt khao ta.” Nàng hiện tại thói quen cùng hắn làm nũng, thích hắn sủng chính mình bộ dáng.

“Hảo, vợ nói cái gì chính là cái gì.” Thượng tá hướng đến biết nghe lời phải.

Cơm tất niên ăn đến một nửa thời điểm, sẽ đến phiên Hạnh Nhược Thủy tiết mục . Cho nên hắn mượn đi toilet, làm cho Thái Nhã Cầm tấu tử cùng cùng đi thay đổi quần áo. Đương nhiên , nàng sẽ không đổi cái gì lễ phục dạ hội linh tinh , nơi này không có, thân thể của nàng tử cũng không thích hợp.

Hạnh Nhược Thủy ở bên trong mặc vào giữ ấm quần áo, mặc vào màu đen quần hiện ra hai điều thon dài mảnh khảnh chân, mặt trên mặc cao cổ áo lông, bên ngoài xúng màu đỏ đại y, hạ thân mặc bên trong có mao tiểu giày da. Một thân phối hợp tuy rằng không tính mới, nhưng là nàng nhân bộ dạng đẹp mặt, làn da cũng tốt, cho nên thoát nhìn cũng tương đương tinh lệ.

Người chủ trì đã muốn đang nói lời kịch , cuối cùng bỏ thêm một câu rất ý tứ : Các người trước mặt kia một chậu bồn thơm ngào ngạt thủy nấu gừng, nhưng chỉ có vị này mỹ nhân tấu tử tự tay làm nga!

Cầm xảy ra vũ đài trung gian, làm Hạnh Nhược Thủy chân thành tới, ở đàn dương cầm sau ngồi xuống. Nàng hai tay dừng ở cầm thượng, ngẩng đầu, tươi sáng cười. Nhất thời, toàn trường vỗ tay sấm dậy.

Nhìn đến vợ lên đài, Ứng Trường Không hoàn toàn tròn tròn mắt. Hắn vẫn chưa hỏi thăm quá đêm giao thừa tiết mục danh sách, cũng không có nghe vợ nói lên quá nàng muốn biểu diễn.

Hạnh Nhược Thủy đầu tiên biểu diễn là đàn dương cầm độc tấu [nhạc nhẹ], đương nhiên còn có bạn nhảy, là đoàn văn công nữ binh.

Kỳ thật đàn dương cầm khúc loại này cao nhã khúc mục, người bình thường thật sự nghe không có gì cảm giác. Nhạc cao ít người hoạ, đây là tất nhiên . Chẳng qua trọng yếu , là này phân tâm ý. Bọn họ cũng là tưởng phong phú tiết mục nội dung đi.

Cuối cùng một cái du dương âm phù hạ xuống, Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lại tươi sáng cười, sau đó chậm rãi đứng lên.”Có người hỏi ta, gả cho một gã quân nhân, có khổ hay không? Có người hỏi ta, tùy quân cuộc sống rất khó khăn, ngươi có sợ không? Vô luận như thế nào, ta gả cho, ta cũng đến đây. Ta không biết bọn họ này ý tưởng là làm sao đến, nhưng là ta hiện tại đứng ở chỗ này, ta cảm thấy thực hạnh phúc, cũng thực thỏa mãn.”

Hạnh Nhược Thủy tầm mắt ở tảo động, rất nhanh tìm được rồi thượng tá vị trí. Cách có chút xa, kỳ thật khán bất chân thiết về mặt của hắn. Nhưng là nàng biết, hắn nhất định đang nhìn chính mình, cho nên hắn rưng rưng mà cười.

“Yêu cầu của ta không nhiều lắm, ta nghĩ toàn bộ quân chúc yêu cầu cũng không nhiều, chúng ta chỉ hy vọng các người Bình An, khỏe mạnh, thoải mái. Vô luận các người đi nơi nào, vô luận các người làm cái gì, vô luận các người khi nào thì trở về, chỉ cần cuối cùng các người có thể Bình An trở lại chúng ta bên người, chúng ta liền có cũng đủ dừng khí đối mặt cuộc sống hết thấy khó khăn hiểm trở! Ta cuối cùng thậm nghĩ nói một câu, đối của ta trọng phu, đối toàn bộ quân nhân: Thịnh vì chúng ta, bảo trọng chính mình!”

Như sấm bình thường vỗ tay. Rất nhiều người, sớm đã lệ nóng doanh tròng.

Nói như vậy, có lẽ đoàn văn công huynh đệ bọn tỷ muội ở biểu diễn thời điểm đã nói rồi. Nhưng là đến từ bọn họ, cùng đến từ một gã tùy quân nữ tử, cảm tình là bất đồng , ý nghĩa cũng là bất đồng .

Hạnh Nhược Thủy lựa chọn ca khúc là –[ta là người trên vai một viên tinh]. Nàng suy nghĩ thật lâu thật lâu, mới lựa chọn như vậy nhất bài hát, những câu ca từ đều là tiếng lòng. Thật sâu một cái hô hấp, nàng theo âm nhạc, chậm rãi xướng:

Người theo quân cước bộ chấp nhất mà kiên định

Phía sau biên có ta kia đi theo thân ảnh

Người canh gác ánh mắt cương nghị mà trầm ổn

Làm cho đại thế giới tràn ngập ôn nhu

...

Ta nguyện làm người trên vai một viên tinh

Cao chót vót năm tháng bạn người đem nhấp nhô san bằng

Hiểu nhau làm bạn gắn bó gần nhau

Người là ta sinh mệnh tối sáng lạn quang minh

...

Người tang thương tiếng nói to có từ tính

Lời nói gian có người kia không hối hận trung thành

Người rắn chắc trong ngực lửa nóng mà nóng bỏng

Làm cho lục hải không thiên tràn ngập hòa bình

...

Ta chính là người trên vai một viên tinh

Tư thế hào hùng cùng người mưa gió đồng hành

Tương tư tương niệm yêu nhau tương tích

Ta là người sinh mệnh xinh đẹp nhất phong cảnh

[hoàn]

Hạnh Nhược Thủy tiếng nói vốn là hảo, còn xướng đặc biệt động tình. Thanh âm thông qua phone truyền miễn cưỡng đây, đều có thể cảm giác được nàng là hàm chứa lệ ở xướng. Nàng không phải xướng này ca từ, mà là ở xướng tâm tình của mình.

Nhất bài hát, xướng toàn bộ con người sắt đá hóa thành vòng chỉ nhu, xướng mọi người lệ nóng doanh tròng. Mà làm biểu diễn giả Hạnh Nhược Thủy, cơ hồ là chảy lệ xướng xong rồi bài hát này. Nếu này đây tiền, nàng nhiều lắm là cảm thấy bài hát này dễ nghe, khả hiện tại thành một gã quân tấu mới hiểu được, mỗi một câu ca từ sau lưng cái loại này không thể ngôn nói tâm tình.

Đại đội trưởng cao ngạc đối bên người vợ nói một câu:”Ung Trường Không tiểu tử này thật sự là nhật được bảo !” Bị vợ nhất nghệ, hắn lập tức lại bổ thêm một câu.”Đương nhiên, ta cũng nhật được bảo .”

Thái Nhã Cầm xì một tiếng nở nụ cười, trong mắt lệ theo này cười mà rơi xuống xuống dưới.

Ung Trường Không đã sớm nhìn không được , theo cuối cùng một cái âm phù du dương hạ xuống. Hắn sớm đã giống súng tự động dường như xông lên vũ đài, một phen ôm lấy hắn thê tử, hắn trấn bảo!

Hắn vẫn lo lắng tùy quân ngày quá khó khăn lắm, lo lắng nàng quá không vui. Nhưng là hắn tiểu thê tử thích ứng rất khá, hoặc là nói, vì hắn, nàng cố gắng dung nạp này đại gia đình. Đúng vậy, nàng là dung nạp này đại gia đình, mà không phải buộc chính mình đi thích ứng mà thôi!

Rất nhiều người đối bộ đội đặc chủng yêu càng nhiều đến từ chính bọn họ sợ cho rằng cái loại này quang huy hình tượng, khả trên thực tế, bộ đội đặc chủng là đem dầu đèn ở lưng quần mang theo nhân. Làm bọn họ người nhà, mỗi một phân mỗi một giây đều sống ở lo lắng giữa! Hắn tiểu vợ bất quá là một cái hai mươi sáu tuổi nữ hài tử, lại nguyện ý tại đây đại ngọn núi thủ mặt trời mọc mặt trời lặn, cùng hắn cùng nhau rơi thanh xuân nhiệt huyết.

“Vô luận các người đi nơi nào, vô luận các người làm cái gì, vô luận các người khi nào thì trở về, chỉ cần cuối cùng các người có thể Bình An trở lại chúng ta bên người, chúng ta liền có cũng đủ dũng khí đối mặt cuộc sống hết thảy khó khăn hiểm trở!” Đây không chỉ là một câu phiến tình trong lời nói, đây là một viên hết sức chân thành mà kiên cường tâm, đây là dứt khoát lời thề!

Ứng Trường Không ôm thê tử, đối mặt phía dưới đông nghìn nghịt đám người, lần đầu tiên trước mặt người khác nở nụ cười.”Ta yêu ta vợ!”

Vỗ tay như sấm, mọi người cười vang, cười trung có lệ, lệ trung có cảm động, có hâm mộ!

Lúc này đây, bọn họ không có cảm thấy này kì yêu là tiểu thanh niên trí thức toan vị.

Hạnh Nhược Thủy nước mắt lưng tròng, mặt đỏ như lửa. Nàng là bị Ứng Trường Không ôm hạ vũ đài, một đường nhận mọi người lửa nóng tầm mắt lễ rửa tội mà đến nguyên lai chỗ ngồi thượng. Bị nhiều người như vậy nhìn, nàng xấu hổ đến hận không thể đem dầu nhét vào hắn ngực lý đi.

Ứng Trường Không lại một đường cười ha hả , kiêu ngạo. Đúng vậy, như vậy một cái tốt đẹp nữ tử là hắn , hắn kiêu ngạo!

Kia một năm giao thừa, ở thật lâu sau, vẫn như cũ lưu tại rất nhiều người trong lòng. Kia một phen chân thành trong lời nói, như là một viên mầm móng dừng ở chiến sĩ trong lòng, mọc rễ nảy mầm trưởng thành che trời đại thụ.

Vô luận bọn họ đang ở làm sao, vô luận bọn họ làm cái gì, vô luận bọn họ khi nào có thể hồi, bọn họ đều chặt chẽ nhớ kỹ: Phải bảo trọng chính mình, có người ở chờ ta về nhà!

133. Chương 133: Thượng Tá, Người Còn Có Thể Càng Lưu Mạnh Không?

Bởi vì mang thai quan hệ, Hạnh Nhược Thủy không còn chờ đến đã khuya.

Thượng tá sợ vợ mệt mỏi, chín giờ nhất quá liền mang theo nàng về nhà đi. Đại đội trưởng nhìn hắn đau con dâu kia sức mạnh, cũng không khó xử hắn, thả người .

Mọi người đều tập trung ở căn tin lý xem biểu diễn cùng ăn cơm đầu, bên ngoài không có gì nhân, trừ bỏ gác tuần tra .

Ứng Trường Không rõ ràng ôm vợ đi, trong lòng rất là thỏa mãn. Nếu không bây giờ còn là đặc thù thời kì, hắn thật muốn đem vợ cấp bổ nhào vào, sau đó ăn làm mặt tịnh bất lưu tra! Mấy ngày này mỗi ngày ban đêm đem vợ lâu vào trong ngực, kia mềm mại thân thể dán hắn, thiếu chút nữa bị bắt hắn cho bức điên. Đã muốn vài thứ nửa đêm đứng lên tẩy nước lạnh tắm , không nên đông lạnh rằng nanh run lên mới có thể đem kia cổ hỏa diệt.

Hạnh Nhược Thủy ôm hắn cổ, ánh mắt đen láy sáng trông suốt nhìn hắn, thật có thể làm cho cương thiết hóa thành thủy. Chậm rãi bả đầu thấp đến, dán tại vai hắn oa lý.”Ứng Trường Không.”

“Ân?” Ứng Trường Không cúi đầu, hôn ở nàng trơn bóng trên trán. Hắn hiện tại ngay cả nói chuyện cũng không hội cao giọng, bởi vì trong lòng rất mềm mại .

Hạnh Nhược Thủy một lần nữa đem mặt giơ lên đến, ánh mắt càng thêm đen bóng.”Ta cảm thấy tùy quân ngày tuyệt không khổ, ta rất khoái nhạc. Ta vĩnh viễn cũng không hối người đi nơi nào, không hối người

làm cái gì, cũng không hỏi người khi nào thì trở về, nhưng là người nhất định phải an toàn trở lại của ta bên người, được không?”

“Hảo!” Nàng cần không nhiều lắm, chính là này một chữ. Mà rất nhiều chuyện hần không thể đáp lại, nhưng vì nàng cùng đứa nhỏ, hần nhất định hội bảo trọng chính mình.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy viên mãn, ôn nhu cười đem mặt vùi vào vai hần oa lý, thật dài thở phào nhẹ nhõm. Không bao giờ nữa nói ra, nhất là lỗi nặng năm, không th

ích hợp loại này trầm trọng trong lời nói dễ. Đúng vậy, nhiệt huyết, chân thành tha thiết, nhưng trầm trọng.”Lão công?”

“Ân?”

“Ta muốn là không cần thận đang ngủ, chờ tân niên tiếng chuông vang lên thời điểm, người nhất định phải giúp ta cấp mọi người đưa chúc phúc nga.”

“Hảo.”

“Ngữ khí không thể hung ba ba, biết không?”

“Hảo, ta không hung.”

“Lão công, người thật tốt!” Bẹp một ngụm, thân ở hần trên mặt.

Vì thế, Ưng Trường Không cũng hiểu được viên mãn.

thê như thế, phu phục gì cầu! Đây là hần giờ phút này duy nhất tiếng lòng!

Ta sẽ cả đời sủng người yêu người, ta sẽ bảo trọng chính mình! Đây là hần giờ phút này duy nhất lời thề!

Hai người về nhà lý, đầu tiên là Hạnh Nhược Thủy tiến phòng tắm tắm rửa, đương nhiên chen vào đến còn có Ưng Trường Không. Tuy rằng thượng đã muốn phô an toàn cái đệm, hần lại vẫn là lo lắng. Chỉ cần hần có thời gian, hần đều đã cùng nàng cùng nhau tắm rửa. Mà Hạnh Nhược Thủy theo lúc ban đầu không biết làm sao, đến này hai ngày đã muốn có điểm thói quen, tuy rằng vẫn là ngưng ngưng.

Ưng Trường Không tẩy cực kỳ còn thật sự, tựa như một cái phụ thân ở thay chính mình đứa nhỏ tắm rửa bình thường, tinh tế mặt thượng tắm rửa lộ, tinh tế chà xát, sau đó tinh tế tẩy đi bọt biển, cuối cùng tinh tế đem thủy lau khô.

Bởi vì thê tử mang thai, Ưng Trường Không đã muốn ghen có một đoạn ngày. Bình thường thay nàng tắm rửa, hần đều đã không nghĩ qua là liền nổi lên phản ứng, đây là duy nhất có thể làm cho hần khởi dục niệm nữ nhân, hần cũng không nại. Nhưng là đêm nay, có lẽ là bởi vì trong lòng tình yêu quá nồng, ngược lại không có dục niệm, chỉ còn lại có nói vô cùng quý trọng.

Phụ nữ có thai dễ dàng cảm lạnh cảm mạo, hơn nữa không thể tùy tiện dùng dược, cho nên Ưng Trường Không lau thật sự cẩn thận nhưng sẽ không hoa nhiều lắm thời gian. Một lúc sau, thực khả năng liền ra vấn đề.

Rửa, dùng đại khăn tắm một tay lấy nàng bao đứng lên, sau đó ôm đến trên giường. Thảm điện đã sớm sắp thượng, này hội nhỏ đầu gối, ổ chăn đã muốn ấm áp dễ chịu. Dem vợ bỏ vào đi, vừa vận thích hợp.

Hạnh Nhược Thủy thoải mái mà thở dài một hơi, ôm trượng phu cổ, ở hần kiên nghị tước bạc môi thượng dùng sức hôn một cái, chính mình cười mị ánh mắt.

Ưng Trường Không tắc sẽ không như vậy dễ dàng thả người, quần quít lấy nàng đến đây một cái triển miên hôn sâu, đãi nàng thở hồng hộc khi buông ra, chính hần đã muốn dục hỏa đốt người. Dù sao vừa vận muốn nước lạnh tắm!

Hạnh Nhược Thủy đem chính mình bao ở ổ chăn lý, nghiêng người nằm, nhìn ngoài cửa sổ tối đen đêm. Nơi này không phải dặm, cho nên đêm giao thừa không có hoa mỹ pháo hoa ở không trung nổ rộ, không có thanh thủy pháo tiếng vang trắng đêm không. Nhưng mà, nơi này có nàng yêu cùng yêu nam nhân của nàng, liền đã muốn cũng đủ.

Hạnh Nhược Thủy đánh một cái ngáp, chậm rãi mị thượng ánh mắt. Trong phòng tắm, râm tiếng nước ở vang, làm cho người ta an tâm thanh âm. Vì thế, nội tâm một mảnh bình thản, một mảnh mềm mại. Nàng cảm thấy, cứ như vậy quá cả đời, liền đã muốn cảm thấy mỹ mãn.

Ứng Trường Không tắm qua đi ra, nhìn đến vợ tựa hồ đã muốn đang ngủ, liền thói quen tính phóng nhẹ cước bộ, chậm rãi tới gần giường ngoại sườn. Sau đó liền nhìn đến, cặp kia đen bóng con mắt sáng chậm rãi mở, tìm kiếm đến chính mình tầm mắt, nở rộ ra ý cười.

“Tắm được rồi.” Hạnh Nhược Thủy sau này na, xốc lên ổ chăn.”Mau nằm tiến vào.”

Ứng Trường Không chỉ sợ nàng cảm lạnh, cho nên vội vàng tiến vào ổ chăn lý.

Hạnh Nhược Thủy đi đến hần trong lòng, chính mình tìm một cái thoải mái vị trí nằm hảo, thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu buồn ngủ .

“Mệt nhọc?” Ứng Trường Không cúi đầu, mang cười nhìn nàng. Ánh mắt lý, là nồng đậm yêu cùng thật sâu sủng.

Hạnh Nhược Thủy ngửa đầu, đối hần ngọt ngào cười.”Ta nghĩ cùng ngươi cùng nhau chờ tân niên tiếng chuông, nhưng là thật sự mệt nhọc, làm sao bây giờ?”

Hần sủng nịch cười, thân thủ theo của nàng tóc dài. Mặt thấp, cọ cọ của nàng ngạch.”Không quan hệ. Chờ tiếng chuông vang lên kia một khắc, ta nhất định hội nói cho của ngươi.”

“Thật sự? Vậy ngươi không được gạt ta nga.” Hạnh Nhược Thủy ở hần môi thượng hôn một cái, ôm lấy hần thất lưng, yên tâm nhắm mắt lại. Vốn mang thai liền dễ dàng mỗi mệt, hơn nữa hôm nay phạm rất sống lâu, cho nên Hạnh Nhược Thủy là thật mệt mỏi. Nhắm mắt lại không một hồi, hô hấp cũng đã đều đều đứng lên. Khóe miệng nhếch lên đến, tựa hồ đã muốn tiến nhập tốt đẹp trong mộng.

Ứng Trường Không lên tiếng, càng thêm đem nàng ôm sát. Đây là hần bảo bối, hần muốn thủ hộ cả đời !

Bàn tay to ở của nàng bụng nhẹ nhàng mà vuốt ve, nơi này hở ra đã muốn rất rõ ràng . Chẳng qua mùa đông ăn mặc hậu, bình thường còn nhìn không ra đến. Nhưng là cởi quần áo, có thể đủ đã nhìn ra. Hần ban đêm mất ngủ, thủ nhất định phải phúc ở mặt trên, nếu không tổng ngủ không an ổn.

Phía sau, Ứng Trường Không vẫn là cảm thấy tiểu tử kia thực đáng yêu . Nhưng là tiếp qua một đoạn ngày, hần mà bắt đầu buồn bực .

Ứng Trường Không định rồi đồng hồ báo thức, ôm vợ cũng thả lỏng thân thể, rơi vào trong mộng.

Thời gian một chút một chút trôi qua. Đồng hồ báo thức nhất vang lên, hần lập tức thân thủ ấn điện, xem trong lòng kiều thê, vẫn như cũ ngủ say sưa. Cách tân niên tiếng chuông còn có 1 phút, nên kêu nàng rời giường .

Ứng Trường Không là phi thường không muốn quấy rầy của nàng giấc ngủ , nhưng là nếu không kêu nàng rời giường, nàng ngày mai nên mất hứng . Vì thế hung ác tâm, liền đem nàng điều tỉnh.

“Làm sao vậy?” Hạnh Nhược Thủy mở mắt ra, tầm mắt còn không có tiêu điểm.

“Còn có 30 giây thanh sẽ vang , ngươi muốn đứng lên sao?” Ứng Trường Không hỏi, thanh âm mang theo ý cười. Hần thích nhất nàng giống miêu mẽ giống nhau dày thời khắc, đặc biệt đáng yêu.

Hạnh Nhược Thủy phút chốc mở to hai mắt, lập tức ngồi xuống.

Ứng Trường Không bị nàng hoảng sợ, theo bản năng thân thủ bảo vệ của nàng bụng cùng thất lưng sườn.”Không có việc gì, không cần cấp.”

Hạnh Nhược Thủy nhu dụi mắt, hỏi:”Đến sao?”

Ứng Trường Không liền cầm lấy đồng hồ báo thức, làm cho nó nhìn còn thừa cuối cùng một giây.

Hạnh Nhược Thủy liền nhìn chăm chăm trong đầu kim giây, ở nó đối chính 12 thời điểm, cười xem tượng phụ của nàng:”Lão công, tân niên thoải mái! Ta hy vọng hơn nữa yêu cầu ngươi, cả đời Bình An cùng ta! Ta yêu ngươi!”

“Hảo! Ta cả đời cùng người, còn có ta nhóm cục cưng. Ta còn hội cả đời yêu người, thương người!” Ứng Trường Không cười đáp lại, ưng thuận chính mình lời thề.

Hạnh Nhược Thủy lúm đồng tiền như hoa, oa tiến hẳn trong lòng, cảm thấy giống như Thượng Đế đã muốn đáp ứng, hẳn cả đời đều đã Bình An vô sự cùng nàng cùng đứa nhỏ !

“Tốt lắm, bảo bối, mau ngủ đi.” Ứng Trường Không biết nàng đã muốn vậy được không được, chính là tưởng ở tân niên giờ khắc này ưng thuận nguyện vọng, cho nên mới miễn cưỡng chống.

Hạnh Nhược Thủy cọ cọ hẳn ngực, lên tiếng, một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Náo nhiệt đêm giao thừa, không ai lại muốn làm nửa đêm khẩn cấp tập hợp chuyện tình, trừ bỏ thường trực canh gác nhân, mọi người đều ngủ một cái hương vị ngọt ngào thấy. Ngày hôm sau tỉnh lại, cả vật thể thư sướng.

Hạnh Nhược Thủy tỉnh lại thời điểm, giật mình, lập tức phút chốc mở to hai mắt, chống lại một đôi thâm thúy con người. Nàng kinh hãi lộ ra tươi cười, bình thường nàng tỉnh lại, hẳn sớm đã đi tham gia huấn luyện .

“Vợ, sớm! Tân niên thoải mái!” Ứng Trường Không thanh âm trầm thấp khàn khàn, thực gọi cảm.

Hạnh Nhược Thủy dùng sức cọ một chút.”Lão công, tân niên thoải mái!”

Ở tân niên sáng sớm lý, hai cái yêu nhau nhân gắt gao ôm nhau cùng một chỗ, trung gian còn có bọn họ yêu kết tinh! Lẫn nhau đều cảm thấy trên thế giới không còn có so với này đẹp hơn tốt sự tình .

Tân niên mấy ngày nay, mọi người đều quá thật sự thoải mái. Nhất là này còn không có thành gia nhưng lại không có về nhà lễ mừng năm mới chiến sĩ, cũng không biết ai ra chủ ý, bắt đầu ăn xong rồi “Tiệc cơ động”. Hôm nay đi này tẩu tử gia cọ cơm, ngày mai đi chỗ đó cái tẩu tử gia cọ cơm,”Việc” bất diệc nhạc hô!

Đến phiên Hạnh Nhược Thủy gia, đã muốn là đầu năm ngũ ! Này vẫn là đại tẩu tử đi ra nói chuyện, sợ đêm giao thừa việc hồ lâu như vậy Nhược Thủy thân thể chịu không nổi, đem nhà bọn họ sau này sắp xếp .

Ứng Trường Không ý kiến khả lớn. Hẳn vợ, chính hẳn đều luyện tiếc làm cho nàng xuống bếp trở lại đường ngay làm canh thang đầu, này giúp thẳng nhóc đỡ nhớ thương thương .

Cổ tình Nhược Thủy càng ngày càng thói quen này tẩu tử thân phận , quả thực đem bọn họ đều làm đệ đệ đến xem đãi, hữu cầu tất ứng!

Ứng Trường Không không có biện pháp, đành phải kêu vài cái binh viên hảo hảo mà cấp tẩu tử trợ thủ, còn muốn tùy thời bảo hộ tẩu tử an toàn. Xuất hiện một chút vấn đề, duy bọn họ là hỏi! Sắc mặt lại thủy chung là hắc , càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu đâu! Này giúp thẳng nhóc, bọn họ tẩu tử còn hoài đứa nhỏ đâu, cư nhiên liền dám sai khiến nàng !

Vì thế, đầu năm ngũ hôm nay, này đó binh viên một bên hưởng thụ tẩu tử hảo trù nghệ cùng tẩu tử ngọt tươi cười, một bên chịu được bọn họ đội trưởng kia lạnh buốt ánh mắt. Một đám như đứng đông lửa, như ngồi đồng than, nhưng lại nhịn không được đối mỹ thực thềm nhỏ đãi, đành phải lui cổ đại mau cắn ăn.

Hôm đó ban đêm, khẩn cấp tập hợp ký hiệu thối trúng thực quý dị, ở bọn họ ngủ hạ nửa giờ liền vang . Chờ bọn họ bò lại giường thời điểm, chân đều là nhuyển , thời gian cũng đã qua vài cái giờ. Nếu không nắm chặt thời gian ngủ, vừa muốn bắt đầu tân một ngày thao luyện .

Binh viên nhóm rất nhiều năm sau nói đến ngày đó chuyện tình, còn lòng còn sợ hãi! Sau lại bọn họ cũng hiểu được một cái đạo lý, tẩu tử đồ ăn thực hương, tẩu tử tươi cười thực ngọt, nhưng đội trưởng tức giận là đáng sợ nhất !

Vô cùng náo nhiệt tân niên, ở thành phố lớn lý còn tại tiếp tục . Nhưng tại đây đại ngọn núi, đã muốn hạ xuống màn che, hết thấy trở về phục bình thường trạng thái.

Ứng Trường Không lại bắt đầu việc .

Đột nhiên gian trở về im lặng, hơn nữa lại bắt đầu một ngày cũng không bao nhiêu thời gian có thể thấy được mặt, Hạnh Nhược Thủy thật đúng là có chút không thích ứng. May mắn nàng tro

ng khung chính là cái im lặng nhân, chỉ tồn một ngày thời gian liền lại thói quen .

Cửa nàng bụng đã muốn chậm rãi hở ra, tinh lực càng ngày càng không đủ, thị ngũ càng ngày càng lợi hại . Cũng may nàng không hơn ban, viết này nọ cũng là chính mình an bài, cho nên mỗi ngày đều ngủ thẳng mặt trời lên ới đứng lên.

Ứng Trường Không cười nói, nàng hiện tại chính là một cái dày miêu mẽ. Bất quá hần yêu nhất nàng loại này dày trạng thái, nhìn có chút mơ hồ, đặc biệt chọc người yêu chọc người đau lòng.

Hạnh Nhược Thủy thực hưởng thụ hiện tại cuộc sống. Chính là mỗi lần cùng Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu trò chuyện, trong lòng tổng hội có một đoạn thời gian đồ lợi hại. Trang Dịch Sính hôn mê một tháng sau, vẫn chưa xuất hiện đi đâu óc trạng thái hoặc đi bằng da trạng thái, sinh mệnh kiểm tra triệu chứng bệnh tật ổn định, tiếp tục nào sống lại đẩy trị liệu, thầy thuốc vì hần phán định vì trường kỳ hôn mê.

Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng trò chuyện thời điểm, cũng không dám nhắc tới Trang Dịch Sính chuyện tình. Nàng đã muốn đủ khổ , Trang Dịch Sính như vậy trạng thái như vậy gia đình xuất thân đối bọn họ hai cùng một chỗ thật là đại trở ngại, nếu chính nàng lựa chọn buông tha cho, vậy tôn trọng nàng đi.

Trong chớp mắt, đã muốn đến tiết nguyên tiêu.

Ứng Trường Không ra nhiệm vụ đi, Hạnh Nhược Thủy cũng không hưng trí làm nhiều lắm ăn ngon . Liền làm một chút bánh trôi, ăn xong rồi liền nằm ở trên giường xem tivi. Chính buồn ngủ thời điểm, hần đã trở lại, một thân phong trần mệt mỏi. Nhưng là trên người không bẩn, hiển nhiên đã muốn tắm qua đổi quá quần áo .

“Người đã trở lại.” Hạnh Nhược Thủy cao hứng theo trên giường đứng lên, cũng bắt chập bên ngoài lạnh lẽo.

“Ngoan ngoan nằm trở về, cẩn thận cảm lạnh!” Ứng Trường Không một cái bước xa khóa đến bên giường, không cho nàng đứng lên. Xoay người, hôn thân của nàng mặt.”“Tưởng ta không có?”

“Tưởng.” Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười, nhưng lập tức liền cứng lại rồi. Hần ánh mắt trong lúc đó là đối mặt nàng khi ôn nhu, nhưng thực rõ ràng có phiền lòng sợ, chính khóa mày đau.”Phát sinh sự tình gì sao?”

“Hà Tĩnh Văn bị thương.” Ứng Trường Không thân thủ ôm lấy nàng, gắt gao đặt tại trong lòng. Kia hơi hơi hở ra bụng va chạm vào chính mình , đổ ở trong lòng gì đó tựa hồ lập tức liền biến nhẹ.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, đem tên này cùng phía trước chuyện tình cấp chống lại hào .”Nghiêm trọng sao?”

“Trúng nhất thương, thương đến lá phổi, may mắn đã muốn không có sinh mệnh nguy hiểm.” Hần thanh âm rầu rĩ . Mỗi một lần chiến hữu bị thương, kia đều so với hần chính mình bị thương còn muốn khó chịu.

Hạnh Nhược Thủy hồi báo hần, ôn nhu nói:”Không có nguy hiểm là tốt rồi. Có phải hay không bởi vì.....”

Từ sự tình lần trước sau, Hà Tĩnh Văn liền cùng hần cái kia kỹ năng bơi dương hoa thê tử ly hôn . Tuy rằng nói bọn họ là bộ đội đặc chủng, có so với thường nhân cường hần vô số lần ý chí lực cùng điều khiển tự động lực. Khả bọn họ cũng là nhân, bọn họ cũng sẽ đau . Cho nên Hà Tĩnh Văn hội bởi vì ly hôn nhân tình thần không đủ tập trung, kia không phải không có khả năng .

Ứng Trường Không ừ một tiếng, không nói thêm nữa.

Hạnh Nhược Thủy ngẩng đầu lên đến, thân thủ sờ sờ hần mặt, lại chỉ đứng dậy thể hôn một cái hần mi tâm.”Không có việc gì, hội tốt. Chờ Hà Tĩnh Văn dưỡng tốt lắm thân thể, ta cho hần giới thiệu tốt cô gái đi. Chúng ta công ty một trợ lý, thực kiên định một người, ta cảm thấy thực thích hợp Hà Tĩnh Văn.”

“Hảo.” Ứng Trường Không giống cái đứa nhỏ dường như, ở thê tử lòng bàn tay lý nhẹ nhàng mà cọ . Hần đột nhiên theo bên giường đứng lên, quỳ trên mặt đất, ôm thê tử thắt lưng đem mặt dán tại cửa nàng bụng. Lẳng lặng , một chữ cũng không nói.

Hạnh Nhược Thủy cũng không mở miệng, vuốt ve hần ngắn ngủn phát, làm cho chính hần chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nàng biết, hần thương hần mỗi một cái bình, loại này yêu là khắc vào trong khung . Cho nên

mỗi lần có người bị thương, hẳn đều phải khó chịu một đoạn. Ngược lại là hẳn chính mình bị thương, hẳn còn tại kia vui tươi hơn hẳn không lo hối sợ.

“Vợ.” Ứng Trường Không ở nàng trong lòng, buồn thanh âm nói.

Hạnh Nhược Thủy ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng mà lên tiếng. Cường thịnh trở lại đại nam nhân, có đôi khi cũng là một cái đứa nhỏ, như nhau của nàng thượng tá. Nàng thực hưởng thụ loại này bị ỷ lại cảm giác, kia làm cho bọn họ tâm thiết càng gần.

“Nếu thiên hạ nữ nhân đều giống người giống nhau hảo, vậy là tốt rồi.” Ứng Trường Không ngẩng đầu lên, nhìn theo ôn nhu khuôn mặt. Ở bộ đội lý, lý hôn là thường có sự tình. Cố tình bọn họ này đó binh đối hôn nhân cùng gia đình nhìn xem rất nặng, mỗi một lần lý hôn đều là trí mạng đả kích.

Hạnh Nhược Thủy thật dài thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Nhân sinh hoàn hảo dài lâu, này bất quá là một đạo坎. Vượt qua đi, tương lai hội rất tốt, cho nên không cần khổ sở.”

Ứng Trường Không mỉm cười, đại chương phúc ở của nàng bụng thượng, qua lại vuốt ve.”Vợ, nàng khi nào thì hội động a?”

Hạnh Nhược Thủy cười đến càng thêm hòa. Thử phúc thượng hẳn, cùng nhau cảm thụ được bọn họ bảo bối.”Nhanh. Không phải nói 4 tháng sau đứa nhỏ sẽ máy thai thôi, thời gian đã muốn không sai biệt lắm.” Trong giọng nói, tràn đầy đều là chờ mong.

Ứng Trường Không đột nhiên liêu khởi của nàng quần áo, sợ tới mức nàng nha một tiếng. Hẳn cúi đầu xuống đi, ở nàng hở ra bụng thượng nhẹ nhàng ấn tiếp theo hôn. Ôn nhu, như một mảnh lông chim hạ xuống.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ giờ khắc này an bình cùng hạnh phúc. Hạnh phúc, nguyên lai như vậy đơn giản! Hạnh phúc, cho tới bây giờ đều như vậy đơn giản!

Đột nhiên, Ứng Trường Không nhảy dựng lên, nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy bị của nàng động tác hoảng sợ. Khó hiểu nhìn hẳn, hỏi: “Làm sao vậy?”

Ứng Trường Không không nói lời nào, một lát sau bắt đầu ha ha ngây ngô cười, có chút mặc danh kỳ diệu.”Thầy thuốc không phải nói, qua ba tháng sau là có thể thôi. Đó là không phải có thể.....”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, cuối cùng là hiểu được ý tứ của hẳn, xoát mặt liền đỏ. Hồn dỗi trừng hẳn liếc mắt một cái, một phen kéo qua chặn cái trụ chính mình, mắng: “Lưu manh!”

Ứng Trường Không lập tức phác lại đây, đương nhiên là có cẩn thận chú ý sẽ không áp đến của nàng bụng. Ôm vợ cạo a, cũng không biết có tính không làm nữa. Nếu là làm nữa trong lời nói, tranh này mặt có chút sấm nhân a.”Vợ, chẳng lẽ người sẽ không tưởng?”

Hạnh Nhược Thủy lại sợ run một chút, nàng không nghĩ sao? Nàng đương nhiên cũng là tưởng, chẳng qua nữ nhân không nam nhân như vậy phiền não thôi. Tuy rằng trong lòng là muốn hẳn, nhưng ngoài miệng còn cứng rắn rất.”Ta lại không giống người như vậy lưu manh!”

“Tốt, cứ nhiên dám nói ta lưu manh! Xem ta như thế nào lưu manh người!” Ứng Trường Không đem nàng phóng đổ, dùng đầu ở trên người nàng miễn cảm địa phương cũng đến cũng đi, giữa nàng nhịn không được cười ở trên giường lăn qua lăn lại.

Dừng lại thời điểm, Hạnh Nhược Thủy cười đến nước mắt đều đi ra. Đây hay là hẳn sợ thương đến đứa nhỏ, khoan dung đại lượng buông tha của nàng đầu.

Ứng Trường Không bị nàng thủy trong suốt con người nhìn, trong lòng mềm mại lợi hại. Động tình cúi người, phúc thượng của nàng môi, trần trọc hấp thụ của nàng hương vị ngọt ngào. Bị giam cầm hồi lâu đại chương rốt cục có thể giải phóng, chính tùy ý nàng bóng loáng tinh tế da thịt thượng lưu ngay cả quên phần.

Một hồi đã lâu triền miên, mặc dù có một ít tâm cẩn thận, lại như trước hương nồng say lòng người. Tại thân thể giao hòa lý, lẫn nhau đều càng sâu cảm nhận được đối phương tình yêu, còn có tình yêu tốt đẹp.

Làm hết thấy hạ xuống màn che, Hạnh Nhược Thủy đã muốn thử hồng hộc, kiều duyên nằm ở chuyên thuộc loại của nàng trong ngực, mị nhân như tơ. Không biết có phải hay không mang thai duyên có, thân thể của hắn càng mẫn cảm . Chỉ cần hắn nhẹ nhàng nhất chạm vào, liền chỉ không được run rẩy khoái cảm.

Bởi vì đứa nhỏ, Ưng Trường Không không dám tốt rất ngoan, cho nên thân thể thượng hoàn toàn thỏa mãn là không có khả năng . Nhưng là nhịn lâu như vậy, tốt xấu xem như bỏ lệnh cấm , coi như là cảm thấy mỹ mãn. Vợ mang thai sau, da thịt càng thêm tinh tế bóng loáng , tay hắn cùng có ý thức đường như, lưu luyến không chịu rời đi.

“Có mệt hay không?” Ưng Trường Không sườn nằm, thân thủ bác khai vợ trên mặt sợi tóc, nhìn nàng hân ẩm ướt kiều diễm khuôn mặt, rất là thỏa mãn. Như vậy cảm thụ, chỉ có trong lòng này nhân có thể cho hắn.

Hạnh Nhược Thủy uốn éo đầu, đem mặt chôn ở hắn trong ngực, nàng mới không cần trả lời như vậy tu nhân vấn đề.

Ưng Trường Không cúi đầu cười, trong ngực lý phát ra trầm hờn thanh âm. Lặng lặng nằm một hồi, sợ nàng cảm mạo, vội vàng lấy quá khăn tắm thay nàng lau khô thân thể, tắc hồi ỏ chặn lý.

“Người đi đâu lý?” Hạnh Nhược Thủy mắt thấy hắn lại muốn đi, khó hiểu hỏi.

Ưng Trường Không quay đầu, nhìn nàng, cười xấu xa. Ánh mắt đi xuống vừa thấy, ý bảo nàng xem mỗ cái địa phương.”Vợ, người sẽ không nghĩ đến người lão công cứ như vậy liền thỏa mãn đi?”

“Ưng Trường Không, người còn có thể lại lưu manh một chút!” Hạnh Nhược Thủy mới hàng hỏa mặt, lại nhanh chóng đỏ cùng nhau. Nắm lên hắn gối đầu, hướng hắn nhưng đi qua.

Ưng Trường Không ha ha cười, tiếp được gối đầu đi trở về bên giường, ôm nàng hôn mấy khẩu.”Vợ, chờ đứa nhỏ sinh hạ đến đây, chúng ta nghỉ ngơi ba ngày ba đêm không dưới giường, được không?”

Hạnh Nhược Thủy lười trả lời hắn lưu manh, hung hăng chủ hắn một quyền, chính mình trốn vào chặn lý.

Ưng Trường Không thực vừa lòng, thi thi nhiên đi phòng tắm hưởng nước lạnh tắm.

Hạnh Nhược Thủy nghe được trong phòng tắm tiếng nước, thể này mới theo chặn lý chui ra đến. Không thể không thừa nhận, nàng tuy rằng thẹn thùng, nhưng là trong lòng là cao hứng . Rất nhiều người đều nói, nữ nhân mang thai hội biến dạng, nam nhân sẽ không hứng thú . Còn có người nói, nữ nhân mang thai thời điểm, trạng thái dễ dàng nhất bên ngoài. Tuy rằng trong lòng hiểu được, nơi này “Nam nhân” Không bao gồm của nàng thượng tá, nhưng vẫn là hội tưởng vấn đề này. Hiện tại nhìn đến hắn đối chính mình khát vọng, trong

lòng mạo hiểm hạnh phúc phao phao.

Yêu đến ở chỗ sâu trong,** là tốt lắm biểu đạt phương thức. Thật giống như hạnh phúc đến nùng chỗ, chúng ta thích dùng nước mắt đến biểu lộ.

Ưng Trường Không rất nhanh liền đi ra , quang thân thể đi ra . Phát hiện Hạnh Nhược Thủy tầm mắt dừng ở chính mình trên người, lại bắt đầu cười xấu xa.”Vợ, đối với người lão công đáng người còn vừa lòng sao?”

Hạnh Nhược Thủy mặt đỏ lợi hại, nhưng vẫn là khiêu khích nói:”Nhìn còn đi, cũng không biết.....” Nàng để lại nửa câu, đừng nói hoàn.

Ưng Trường Không biết nàng mấy chuyện xấu đâu, ngao ngao phác lại đây, cắn nàng vể mặt nước miếng. Cuối cùng nắm ở nàng, ôn nhu nhìn chăm chú nàng mềm mại khuôn mặt, hỏi:”Mệt nhọc không?”

“Có điểm.” Hạnh Nhược Thủy che miệng ách xì 1 cái, nàng hiện tại thực dễ dàng khốn.

Ưng Trường Không giao thân xác chà xát nóng , xốc lên chặn đi đi vào, đem nàng ủng vào trong ngực.”Lão công ôm người, ngủ đi.”

Hạnh Nhược Thủy ở hắn trước ngực cọ cọ, rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp.

Ưng Trường Không chờ nàng ngủ say, mới lén lút rời giường mặc quần áo. Chỉ chốc lát, liền biến mất ở trong đêm tối.

Trên giường kiều thê ôm hân gối đầu, đang ngủ say.

Hà Tĩnh Văn thương tuy rằng không tánh mạng nguy hiểm, nhưng là rất nghiêm trọng, dù sao thương đến phế, cho nên cần hảo hảo tĩnh dưỡng, hơn nữa có mấy cái nguyệt không thể ra nhiệm vụ.

Ứng Trường Không nói, ở quỷ môn quan đi rồi như vậy nhất tao, Hà Tĩnh Văn ngược lại rộng mở trong sáng. Trước kia cái kia Hà Tĩnh Văn lại đã trở lại, coi như là nhân họa đắc phúc.

Hạnh Nhược Thủy vì thế bắt đầu tìm cách, cấp Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân an bài một hồi thân cận. Đây nhất quyết định, tự nhiên được đến ái thê như mạng Ứng thượng tá toàn lực duy trì, hân còn phụ trách cấp Hà Tĩnh Văn đi nói chuyện này.

Không dự đoán được là, Hà Tĩnh Văn cư nhiên sáng khoái đáp ứng rồi, ngay cả do dự một chút đều không có. Còn trơ mặt ra lôi kéo Ứng Trường Không nói: "Đội trưởng, người nhất định phải làm cho tẩu tử cho ta tìm một cùng nàng giống nhau tốt nha!"

Ứng Trường Không đem bị hân giữ chặt góc áo xả đi ra, phiệt miệng trừng hân, quát: "Mỉ cho người! Ta vợ như vậy người tốt, thiên hạ chỉ thử nhất gia, không còn phân hào!" Ngữ khí cùng biểu tình, đều túm hai ngàn bát vạn.

Sau lại có người nói cho Hạnh Nhược Thủy, nàng cũng nhẹn không được cười nằm úp sấp. Đồng thời, trong lòng thực ngọt ngào. Nàng biết, lời này là hân thiệt tình nói, không phải vì khí Hà Tĩnh Văn tài nói.

Hạnh Nhược Thủy đương nhiên tưởng mau một chút đem hai người kia cấp tác hợp đến một khối, nhưng là Hà Tĩnh Văn còn tại trên giường bệnh nằm đâu, đành phải hoãn vừa chậm. Chờ Hà Tĩnh Văn xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, nàng lập tức cấp song phương ước tốt lắm thời gian, an bài một hồi thân cận hội.

Bộ đội đặc chủng không phải nghĩ đến có thể đến, cho nên Hạnh Nhược Thủy đem bọn họ thân cận hội an xếp hạng nhà bọn họ trong biệt thự tiến hành. Vừa vặn sắp có hai tháng không về nhà, trở về thu thập một chút, đừng thật sự muỗi chiếm phòng.

Đương nhiên, Ứng Trường Không là tuyệt đối lo lắng vợ một người rồi đi bộ đội hồi dậm. Bởi vậy lúc này an bài cũng đem hân lo lắng ở bên trong, hai người thân cận hội, trên thực tế là bốn người ngồi xuống ăn bữa cơm quá trình.

Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân là ngày hôm sau mới xuất trưởng. Ứng Trường Không trước mang theo vợ về nhà thu thập phòng ở đi. Vợ còn lớn hơn bụng đâu, Ứng Trường Không làm sao bỏ được làm cho nàng ra tay. Cho nên cuối cùng liền biến thành Hạnh Nhược Thủy làm trông coi, Ứng Trường Không kết rắn chắc thật đến đây một lần tổng vệ sinh. Cũng mất đi hân thể lực hảo, lớn như vậy phòng ở thu thập một phen, cũng không mang syn !

Dùng ban ngày thu thập phòng ở, buổi tối sớm ăn cơm xong, vợ chồng hai liền oa ở chặn lý thân thiết. Người hôn ta một chút, ta sờ người một chút, bắt diệp nhạc hồ. Đến cuối cùng, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là bị đặt ở dưới thân ăn làm mặt tịnh không lưu tra. Bởi vì là ở chính mình trong nhà, Ứng Trường Không kiên nhẫn từ từ sẽ đến, tốt xấu xem như ăn một chút ăn no, rốt cục không hề bụng đói kêu vang mất mào lực quang.

Kích tình qua đi, Ứng Trường Không thay vợ tình tế lau khô thân thể, đem nàng nhét vào ấm hoà thuận vui vẻ ở chặn lý. Chính mình tắc đi giặt sạch một cái tắm, Thanh Thanh thích thích đi ra, đem vợ ôm vào trong ngực.

Hạnh Nhược Thủy giống như mềm mại không có xương thân thể sau này khuynh, toàn bộ tựa vào hân trong lòng, thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm. Chính nàng cũng cảm giác được, gần nhất càng ngày càng lười động, quả thực bị dưỡng thành trư.

Đang muốn mở miệng đâu, di động vang lên đến đây.

Ứng Trường Không lấy lại đây kia kiện cái yếm thức phòng phóng xạ phục bắt tại nàng trên cổ, sau đó chuyển được điện thoại, là cái thân Dương Tử Vân. "Uy, mẹ?" Kích tình qua đi, hân cũng thực thỏa mãn, cả người cũng có chút lười biếng.

“Người này xú tiểu tử, người cho ta kiểm chế điểm!” Dương Tử Vân vừa nghe con kia thanh âm kia ngữ khí, chợt nghe đi ra . Quả thật là hiểu con không ai bằng mẹ a!

Hạnh Nhược Thủy tắc bị Dương Tử Vân đột nhiên như vậy một câu biến thành mộng , lập tức ở thượng tá trong nháy mắt động tác ám chỉ hạ hiểu được , nhất thời mặt ** lạt đỏ lên. Thân thủ nắm hẩn thất lưng sườn thịt ninh một chút, kết quả bởi vì cơ bắp rất rắn chắc , áp cần không gì hiệu quả. Biến thành nàng thở phì phì , cúi đầu một ngum cắn hẩn cằm.

Ứng Trường Không nếu không cùng mẫu thân nói lời này, thiếu chút nữa liền cười đi ra . Nghĩ rằng, của ta vợ làm sao có thể như vậy đáng yêu!

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẩn cằm kia hai sắp xếp dấu răng, vừa lòng nở nụ cười, còn thân thủ đi sờ sờ. Hẩn da thịt thô dày, chỉ chốc lát liền tiêu thất. Nàng liền lại cắn một ngum, tiêu thất, lại cắn..... Cùng cái đứa nhỏ dường như, đem này làm trò chơi đến chơi.

“Vợ, mẹ muốn cùng người nói chuyện.” Ứng Trường Không thân thủ sờ sờ của nàng khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt tay cơ đưa cho nàng. Thuận thể đem nàng toàn bộ ôm đến trong lòng, một bên nghe vợ cùng mẹ nói chuyện, một bên lấy tay ở của nàng bụng đi lên hồi vuốt ve. Nơi này đã muốn thực rõ ràng hở ra , phỏng chừng rất nhanh sẽ nghịch ngợm đá mẹ hẩn .

“Mẹ.” Hạnh Nhược Thủy ôn nhu kêu một tiếng, thanh âm rõ ràng có chút làm nũng hương vị. Nàng hiện tại đã muốn thực thói quen cùng Dương Tử Vân làm nũng , bị Dương Tử Vân cấp sủng .

“Nhược Thủy a, cảm giác thế nào? Có hay không không thoải mái? Nếu đứa nhỏ nháo người , người phải đi nháo đứa nhỏ ba hẩn, mẹ khi đó cứ như vậy .”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, ha ha nở nụ cười, ghé Ứng Trường Không rất đặc ý:”Mẹ, ta nghe lời người. Đứa nhỏ nháo ta , ta liền tấu ba hẩn đi.”

Ứng Trường Không tiếp thu đến vợ mị nhãn, nhất thời lại cảm thấy vừa tắt ngọn lửa muốn dâng thiêu cháy . Nhược Thủy hiện tại cùng mẫu thân quan hệ càng ngày càng tốt , mẫu thân sủng nàng so với hẩn này con còn muốn nhiều, nghĩ vậy cái hẩn liền trong lòng thực an ủi, cũng thực yên tâm.

Lại cùng Dương Tử Vân hàn huyên một hồi, Hạnh Nhược Thủy vui tươi hơn hở thu dây điện thoại.”Mẹ nói, người da thịt hậu, ta muốn là mất hứng tùy tiện đánh chửi, nàng một chút ý kiến cũng không có! Ha ha.....”

Ứng Trường Không nâng tay niết niết nàng phần nộn khuôn mặt, cười nói:”Hiện tại mẹ sủng nhất nhân chính là người , đặc ý đi?”

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, ha ha ngây ngô cười. Nàng cũng hiểu được, Dương Tử Vân đối chính mình là càng ngày càng tốt . Thỏa mãn thở dài một hơi, thả lỏng thân thể oa ở hẩn trong ngực.”Ứng Trường Không, ta hiện tại cảm thấy chính mình là trên thế giới hạnh phúc nhất nhân!”

“Mục tiêu của ta cuối cùng là đạt tới .” Ứng Trường Không cười thân của nàng mặt. Hẩn luôn luôn tại cố gắng, thậm nghĩ làm cho nàng trở thành hạnh phúc nhất nữ nhân!

Hạnh Nhược Thủy lúm đồng tiền như hoa, chủ động quần quít lấy hẩn, đến đây một cái triền miên hôn sâu, liền đem chính mình cấp biến thành thở hồng hộc, mị nhãn như tơ!

Ứng Trường Không trong cơ thể thú tính lập tức bị nàng này phó mô dạng cấp gọi lên đến, may mắn đầu óc hoàn thanh tỉnh . Thời gian đã muốn không còn sớm , phụ nữ có thai muốn nghỉ ngơi .”Vợ, đừng câu dẫn ta, ta sẽ nhịn không được !” Cúi đầu, nhẹ nhàng mà hôn môi của nàng mi tâm.”Đã khuya , ngủ đi.”

“Ân. Ta muốn đi toilet.” Hạnh Nhược Thủy che miệng đánh cái ngáp, thanh âm nồng đậm đều là làm nũng hương vị.

Dứt lời, Ứng Trường Không đem nàng ôm lấy đến, vào toilet.

Một lần nữa trở lại trên giường, Ứng Trường Không tự phát nằm hảo, làm cho nàng sườn ghé vào chính mình trong lòng tìm được thích hợp nhất vị trí. Cơ hồ là nhất nhắm mắt lại, nàng có thể nặng nề rơi vào mộng đẹp, ban đêm cũng sẽ không nghĩ đến.

Ôm nhau mà miên, đều là một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau đứng lên, Hạnh Nhược Thủy đã bị nắm thủ đi chợ mua này nọ.

Ứng Trường Không vốn là không cho nàng đi, nhưng là không lay chuyển được nàng, đành phải nắm nàng cùng đi. Cũng may bốn người mà thôi, muốn mua gì đó cũng không nhiều lắm.

Về nhà lý, Hạnh Nhược Thủy vẫn như cũ là làm chỉ huy làm trông coi. Nàng đã muốn thực thói quen này nhân vật, làm đứng lên thuận buồm xuôi gió. Ứng Trường Không tắc làm một đầu cần cần cù và thật thà khấn con bò già, duy vợ mệnh lệnh là từ.

Làm cho bọn họ không dự đoán được là, Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân đều trước tiên gần một giờ tới, hai người vẫn là một trước một sau đến.

Hạnh Nhược Thủy cấp hai người làm giới thiệu. Hà Tĩnh Văn dù sao cũng là kết quả hôn người, lão thần khắp nơi. Lí Quân đã có thể khấn trương, nói không tốt, liền thủ chân cũng không biết hướng làm sao phóng.

Hạnh Nhược Thủy vốn định làm cho bọn họ ở bên ngoài tọa tọa nói chuyện phiếm, Lí Quân lại đi theo nàng phía sau vào phòng bếp, không nên cấp nàng hỗ trợ. Mặc kệ nàng nói như thế nào, nàng cũng không chịu đi ra ngoài. Cuối cùng, xuống bếp chuyện tình trực tiếp giao cho Lí Quân đến hoàn thành. Nàng ngạc nhiên phát hiện, Lí Quân cư nhiên là cái nấu cơm cao thủ!

“Lí Quân, người cảm thấy Hà Tĩnh Văn thế nào?” Hạnh Nhược Thủy đứng ở một bên, cười meo meo hỏi.

Lí Quân một bên siêu đồ ăn, một bên đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Rất tốt.”

Hà Tĩnh Văn tuy nói bộ dạng không

phải đặc biệt suất, nhưng là tham gia quân ngũ nhân, vóc dáng cao, dáng người thẳng, còn tinh thần, làm cho người ta cảm giác sẽ không sai.

Hạnh Nhược Thủy hiểu được, Lí Quân đây là xem đôi mắt. Nàng biết, này nữ hài tử trong khung có như vậy một chút tự ti, nhất là ở kén vợ kén chồng phương diện. “Để cho nếu tỷ cho người đi xem xem khẩu phong, xem Hà Tĩnh Văn thái độ như thế nào.” Của nàng trực giác nói cho nàng, lần đầu tiên làm mai mối thành công!

Phòng khách ngoại, Ứng Trường Không đã ở hỏi Hà Tĩnh Văn. “Đúng người ta cô nương cảm giác thế nào?”

“Ta cảm thấy rất tốt.” Hà Tĩnh Văn trả lời, ở đội trưởng trước mặt có như vậy một chút ngượng ngùng. “Chúng ta là đem đầu đường ở lưng quần mang theo nhân, cô nương không chê khí chúng ta sẽ không sai lầm rồi, nào dám chọn tam lấy tứ a.”

Quân nhân tình yêu, rất nhiều thời điểm đều chỉ có thường thường thản nhiên, mà không có oanh oanh liệt liệt. Bọn họ không lúc này, cũng không cơ hội như vậy. Một đoạn hôn nhân có thể thật dài thật lâu, kia đã muốn là rất lớn may mắn.

Ứng Trường Không nâng thủ, hung hăng vỗ vài cái đầu vai hắn. Trong lòng hiểu được hắn vừa mới đã trải qua ly hôn, đối tình yêu cùng hôn nhân đều khuyết thiếu tin tưởng đâu. Nếu không phải Nhược Thủy tự mình giới thiệu, hắn chỉ sợ còn không chịu đến trận này thân cận.

Không bao lâu, đồ ăn một mâm một mâm bưng lên, tản ra nồng đậm mùi. Tràn đầy, xiêm áo nhất bàn lớn, sắc hương vị câu toàn.

“Trở lại đường ngay ăn cơm đi.” Hạnh Nhược Thủy đem cuối cùng một đạo đồ ăn bưng lên, Lí Quân đang ở tại phòng bếp làm canh. “Trước tiên là nói về mình, hôm nay ta không có xuống bếp, này đó đồ ăn đều là Lí Quân làm nga.”

Hà Tĩnh Văn nhìn một bàn tử đồ ăn, sợ run một chút. “Nhìn sẽ không sai, ta có chút chờ không kịp.”

Hạnh Nhược Thủy ý cười trong suốt, nghịch ngợm căn trượng phu nháy mắt mấy cái. Đậu Ứng Trường Không ở Hà Tĩnh Văn xoay người đi trở lại đường ngay thời điểm, nhìn không được nhéo một chút của nàng mặt cười.

Trên bàn cơm, không khí không tính nhiệt liệt, nhưng là rất hòa hợp.

Lí Quân trù nghệ thật sự thực không sai, Hà Tĩnh Văn ăn chỉ không được gặt đầu, liền ngay cả Ứng Trường Không đều trêu ghẹo nói: “Trừ bỏ ta vợ làm đồ ăn, đây là ta ăn qua tốt nhất ăn.”

“Ta làm được nào có Lí Quân hảo!” Hạnh Nhược Thủy lời này cũng không phải là giả, Lí Quân này trù nghệ trình độ, cho dù mặc kệ khác công tác, làm đầu bếp phỏng chừng không có gì vấn đề.

Lí Quân mặt vẫn là hồng, mỗi khi Hà Tĩnh Văn tầm mắt đảo qua đến, nàng liền tim đập nhanh hơn, ánh mắt lẩn mất bay nhanh. Nhưng là chính mình lại nhin không được vụng trộm nhìn hần, cố tình Hà Tĩnh Văn lợi hại rất, dễ dàng liền bắt được của nàng tầm mắt. Đến sau lại, của nàng mặt đều nhanh toàn bộ mai đến trong bát đi.

Hà Tĩnh Văn cũng bị của nàng biểu hiện đậu khoe miệng hơi hơi nhếch lên đến, hần chưa thấy qua như vậy ngưỡng ngừng nữ hài tử, liền cùng cây mắc cỡ đường như, chạm vào một chút liền chính mình tàng đứng lên. Bất quá, điều này làm cho hần đối của nàng ấn tượng lại tốt lắm một ít. Hần hiện tại đã nghĩ tìm một người đập kiên định thực địa sống, đã muốn không có khí lực suy nghĩ “Yêu” Loại này vấn đề.

Ăn cơm xong, Lí Quân lại tranh nhau thu thập bát đĩa.

Hạnh Nhược Thủy âm thầm thở dài một hơi, này cô nương chính là chịu khó quá độ. Ở công ty cũng là, có thể bang nhân gia làm nhất định hỗ trợ, phương tiện người khác, đổ mệt muốn chết rồi chính mình.

Ứng Trường Không liền đem Hà Tĩnh Văn cấp sai khiến đi vào cấp nàng làm giúp đỡ.”Ta với người tẩu tử đi ra ngoài tản bộ, người làm cho người ta gia trợ thủ đi thôi.” Nói xong, một cước đem Hà Tĩnh Văn cấp đá đi vào.

Hạnh Nhược Thủy nhìn Hà Tĩnh Văn vào phòng bếp, liền làm cho trương phu ôm, xuất môn tản bộ đi.”Lão công, ta cảm thấy hai người kia khẳng định có diễn.”

“Đó là. Ta vợ xuất mã, nào có muốn làm không chừng chuyện tình.” Ứng Trường Không cảm gương lên, thập phần đắc ý.

Kia ngày thơ bộ dáng, đem Hạnh Nhược Thủy làm cho tức cười. Nâng thủ, sờ soạng một phen hần cảm, hưởng thụ quen thuộc thứ cảm. Hần luôn tưởng đậu nàng vui vẻ, cho nên không tiếc tự hủy hình tượng. Này gốc hồ hồ thượng tá!

Mà ở nhà bọn họ tại phòng bếp, Lí Quân chính vui đầu khổ làm đầu. Đột nhiên một cái bàn tay to vươn đến, cầm tay nàng cổ tay, sợ tới mức nàng một tiếng kêu sợ hãi, trong tay bát liền rớt đi xuống.

Hà Tĩnh Văn tay chân mau, lập tức tiếp được, thả lại rửa chén trì lý. Hần chú ý tới, này cô gái ở ngăn đầu bay nhanh liếc hần một cái sau, nhanh chóng cúi đầu, hận không thể đem đầu nhét vào chính mình ngực lý đi. Mặt đỏ lợi hại, ngay cả lỗ tai đều đỏ lên.

“Lí Quân.” Hà Tĩnh Văn ra tiếng, kêu của nàng tên.

Lí Quân nhỏ giọng ứng, cũng không dám chống lại hần ánh mắt, tim đập thật sự mau, chính mình đều nghe được thùng thùng thùng thanh âm. Bởi vì khẩn trương, hô hấp đều có chút khó khăn đứng lên. Nàng trước kia cũng tưởng quá thân, người ta cảm thấy nàng rất buồn, đối nàng thực không hài lòng. Nàng bộ dạng lại không tính xinh đẹp, lại không có bằng cấp, mỗi lần đã gặp mặt sau vốn không có câu dưới.

“Thực xin lỗi.” Lí Quân nghe được hần nói này ba chữ, ánh mắt lập tức hiện lên một tầng hơi nước.

Nàng biết, tiếp theo câu sẽ là: Chúng ta không thích hợp!

134. Chương 134: Đại Nam Nhân Cùng Tiểu Nam Nhân Chiến Tranh

“Không, không quan hệ.” Lí Quân hấp hấp cái mũi, cố gắng cười cười.

Hà Tĩnh Văn sợ run một chút, không rõ nàng vì sao khóc. Hần không đánh nàng cũng không mắng nàng đi?

Lí Quân cố gắng vô tình ngẩng đầu đối hắt cười, liền nhìn đến hắt cau mày. Nghĩ rằng, hắt hắt là ở cân nhắc nói cái gì nói mới không thương chính mình tâm.”Người không cần phí tâm tư nói an ủi của ta nói, ta đã muốn thói quen , cảm ơn người hôm nay khăng đến.”

Hà Tĩnh Văn thế này mới bừng tỉnh đại ngộ. Nàng đem hắt trong lời nói lý giải thành cự tuyệt ! Hắt cũng là lần đầu tiên cùng người ta thân cận, áp căn không biết này ba chữ chính là cự tuyệt người khác khúc nhạc dạo. Nay vừa nghe, có chút nóng nảy, một phen lấy điệu Lí Quân trong tay khăn lau, giúp đỡ của nàng đầu vai đem nàng chuyển lại đây đối mặt chính mình.

Lí Quân trong lòng khó chịu rất, nhưng là chống lại hắt tầm mắt vẫn là xấu hổ vạn phần. Chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền cùng bị nóng đến dường như cúi đầu. Hai tay gặt gao giáo cùng một chỗ, cùng nhìn mảnh vải dường như.

“Lí Quân, ta là cái cách quá hôn nam nhân. Lại là cái tham gia quân ngũ , không giống nam nhân khác có rất nhiều thời gian cùng chính mình con dâu. Ta cũng không có rất nhiều tiền, đương nhiên sống là không thành vấn đề . Nếu theo ta kết hôn, còn nhất định phải tùy quân, ta không thể nhận hai ở riêng. Nhưng là ta nếu cưới một nữ nhân, ta nhất định hội đối nàng hảo, cả đời đối nàng hảo. Nếu người có thể nhận, như vậy chúng ta liền kết hôn.”

Hà Tĩnh Văn một hơi đem nói cho hết lời. Đã trải qua vợ trước phản bội, đã ở quỷ môn quan đi rồi nhất tào, hắt cũng không còn muốn yêu cùng không thương. Nếu hai người có thể hảo hảo mà sống, lâu ngày sinh tình cũng giống nhau có thể hạnh phúc.

Lí Quân mãnh đánh ngẩng đầu lên, ánh mắt trừng thật to . Kinh ngạc nhìn hắt, nửa ngày cũng nói không ra lời.”Người, ý của người là, người muốn cùng ta kết hôn?”

Trước kia thân cận thời điểm, cũng có người tưởng cùng nàng kết hôn , nhưng hoặc là bộ dạng thực khó coi, hoặc là nhân phẩm hoặc là tính cách có chút vấn đề, hoặc là kinh tế đặc biệt túng quẫn . Tuy nói nàng không phải soi mói nhân, nhưng là không thể tùy tiện liền đem chính mình cấp gả cho. Cho nên yếm đi dạo, mãi cho đến hiện tại.

Lí Quân đối Hà Tĩnh Văn khẳng định là thực vừa lòng , đầu tiên hắt ngoại hình cao lớn cao ngất, lại là tham gia quân ngũ , thực dễ dàng làm cho nữ nhân cảm nhận được cảm giác an toàn. Nghe nói hắt là cái thiếu tá, tuổi còn trẻ có như vậy quân hàm, như vậy người này nhân phẩm khẳng định là không thành vấn đề . Nàng cũng nghe nói tham gia quân ngũ nhân hiểu rõ nhất lão bà..... Đây một cái điều thêm đứng lên, Lí Quân có thể nói là lập tức liền thích thượng Hà Tĩnh Văn . Nàng nghĩ đến Hà Tĩnh Văn đối chính mình cũng là có điểm ý tứ , cho nên vừa rồi vừa nghe đến “Thực xin lỗi” Ba chữ, liền cảm thấy lập tức té ngã địa ngục. Hiện tại nghe hắt trong lời nói, lại lập tức bị phao đến thiên đường, cho nên có chút không dám tin.

Hà Tĩnh Văn mỉm cười.”Nếu người nguyện ý trong lời nói.” Dù sao đối tham gia quân ngũ người đến nói, thiếu hôn là chuyện thường. Bọn họ thời gian quá ít , không có biện pháp giống người thường như vậy chậm rãi luyện ái mới kết hôn. Có lẽ đúng là bởi vì thiếu hôn nhiều lắm, mà một ít ảnh thị đề tài nhiều tuyên truyền quân nhân hình tượng làm ột ít nữ nhân đem quân nhân cuộc sống tưởng tượng thật đẹp hảo, kết hôn sau mới phát hiện áp căn không phải như vậy hồi sự, cho nên lý hôn tỷ lệ rất cao.

“Ta nguyện ý !” Lí Quân vội vàng việc kêu. Sợ hắt thay đổi dường như. Tùy quân mà thôi, nàng có thể nhận .

Hà Tĩnh Văn lại nhin không được nở nụ cười, hắt đột nhiên cảm thấy này nữ hài tử thực đáng yêu.”Ta đây trở về đánh luyện ái báo cáo cùng kết hôn báo cáo, chờ báo cáo xuống dưới liền lập tức đi cấp bậc kết hôn. Ta đã quên nói, nếu không có long trọng hôn lễ, người để ý sao?”

Lí Quân vội vàng lắc đầu.”Nhưng là, người, có thể hay không theo giúp ta về nhà gặp phụ mẫu ta?”

“Đương nhiên. Ta không ngại nhà người bên kia làm một hồi tiệc rượu, phí dụng ta sẽ gánh nặng . Nhưng là ta lão gia không làm, có hay không vấn đề?” Đã muốn từng có một lần hôn lễ , hắt là không muốn lại đến một lần . Về phần Lí Quân bên kia, hắt tổng yếu không làm thất vọng người ta cô nương.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Lí Quân ngay cả đáp hai lần, tim đập mau giống như muốn bính ra ngực đến.

Hai người nhìn nhau cười, có lẽ bọn họ cùng một chỗ hội hạnh phúc .

Làm Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không nắm thủ trở về, nghe được Hà Tĩnh Văn quyết định, Hạnh Nh

ược Thủy cảm đều phải đến rơi xuống . Nàng ha ha vươn tay, một phen chụp thượng tá cánh tay.”Ứng Trường Không, của ngươi bình so với ngươi còn có hiệu suất a.”

Chính là thân cận gặp mặt, chẳng những coi trọng , còn liên kết hôn bài rượu chuyện tình đều xao định rồi. Đây hiệu suất, đều có thể tham dự cát ni tư ghi lại bình xét .

Ứng Trường Không cùng Hà Tĩnh Văn đồng thời sờ sờ cái mũi.

Lí Quân tắc mặt đều đỏ, vẫn hồng đến cổ cùng lỗ tai. Cúi đầu, chân trái nghiêng một cái nghiêng một cái thả sà, áp căn không dám nhìn bọn họ.

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười không ngừng, đối với chính mình lần đầu tiên làm mai mối liền hoàn mỹ thành công tỏ vẻ thực kiêu ngạo.”Ai nha nha, xem ra ta rất làm mai mối nhân trời cho đâu.”

Lời này vừa ra, Ứng Trường Không sùng nịch nở nụ cười.

Lí Quân mặt đỏ lợi hại hơn, như là muốn giọt xuất huyết đến.

Hai cái vừa mới trở thành một đôi nhi nhân đi ra ngoài hẹn với, đem bà mối cùng bà mối lão công ở lại trong nhà mắt to đối đôi mắt nhỏ.

“Không được, ta phải đi xem Bội Thi cùng của ta con nuôi.” Hạnh Nhược Thủy cũng có mau hai tháng không Đàm Bội Thi , quái tượng của nàng.

Ứng Trường Không duy mệnh là từ, cấp vợ mặc vào thật dày quần áo, lái xe thẳng đến Đàm Bội Thi trong nhà. Phó Bồi Cương cũng nghỉ ngơi, phỏng chừng đã ở trong nhà đâu.

Quả nhiên, hai người cầm này nọ vào cửa, Đàm Bội Thi người một nhà đều ở, đang ở đậu Phó Lăng Văn tiểu bằng hữu đâu.

“Oa, con nuôi, mau làm ẹ nuôi ôm một cái!” Hạnh Nhược Thủy đẩy ra vương bạn vợ chồng hai, bỏ nhào vào trẻ con trước giường.

Ứng Trường Không xem của nàng động tác, sợ tới mức trong lòng run sợ. Đây còn lớn hơn bụng đâu, còn dám đấu tranh anh dũng!”Vợ, ngươi cẩn thận một chút, chính mình còn lớn hơn bụng đâu.”

Hạnh Nhược Thủy ngượng ngùng cười. Lại quay đầu đi, thân thủ đi đậu tiểu Nhạc Nhạc. Tiểu tử kia bán tuổi , đã muốn hội ngộ. Khỏe mạnh kháu khỉnh , đặc biệt giống Phó Bồi Cương, đáng yêu cực kỳ.

“Y nha.....” Tiểu tử kia bắt lấy tay nàng đầu ngón tay, miệng y y nha nha . Chỉ chốc lát, liền dặt tay nàng, hướng chính mình miệng lấp đầy.

Này đáng yêu động tác, đậu vài cái đại nhân đều nhin không được nở nụ cười.

Đàm Bội Thi vươn tay đến, xoa bóp hấn khuôn mặt nhỏ nhắn.”Bổn con, bắt đến cái gì đều hướng miệng tắc.” Vừa cười đối Hạnh Nhược Thủy nói,”Đây vẫn là khinh , chính hấn còn ôm chân hướng chính mình miệng tắc đâu. Cũng mất đi hấn cốt cách nhuyển, có thể .”

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, nhin không được nở nụ cười.”Ai nha, chúng ta tiểu Nhạc Nhạc có phải hay không dài bập bẹ ? Đến đến đến, làm ẹ nuôi nhìn xem, nhìn xem nga.....”

Tiểu tử kia còn rất phối hợp, a miệng cười đến chính hoan đâu, miệng phát ra thúy nộn thanh âm. Cầm lấy Hạnh Nhược Thủy thủ, cao thấp xóc nảy. Nếu không hai chân còn chưa đủ khí lực, phỏng chừng đều có thể đứng lên .

Đậu một hồi đứa nhỏ, lại cùng Đàm Bội Thi nói chuyện công ty chuyện tình. Đàm Bội Thi hiện tại không đi đi làm, nhưng đã muốn ở chậm rãi tiếp quản công ty chuyện tình. Dù sao đứa nhỏ cũng có lớn như vậy , lại có Đàm mẹ hỗ trợ nhìn, mỗi ngày vẫn là có thể rút ra một chút thời gian đến.

Theo Đàm Bội Thi gia đi ra, Hạnh Nhược Thủy lại vòng đến công ty đi, cùng mọi người đánh cái tiếp đón. Đương nhiên, chuyện thứ nhất tự nhiên là đổ lên bao. Cũng may mắn Hạnh Nhược Thủy ở trong xe nghĩ tới, cho nên đương trường mua hồng bao trang tốt lắm mới đi lên.

Mọi người xem đến nàng đều thực nhiệt tình, nữ hài tử đều lớn mật thân thủ đi sờ sờ của nàng bụng, cảm thụ tiểu bảo bảo tồn tại.

“Nếu tỷ, hẳn hiện tại bắt đầu động sao? Đá của người thời điểm có thể hay không rất đau a?”

“Ta nghe nói máy thai thời điểm, tay người sờ làm sao hẳn sẽ đá làm sao, có phải hay không thật sự a?”

“Tiểu bảo bảo, chạy nhanh cùng mọi người đánh cái tiếp đón đi?”

“.....”

Một đám hưng phấn cùng cái gì dường như, người một lời ta nhất ngữ rất náo nhiệt. Cuối cùng là Hạ Mặc chạy đến, nói một câu: “Cũng không dùng làm việc là đi? Khi dễ chúng ta nam đồng bào không thể sờ có phải hay không?”

Đừng nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng nói Ứng Trường Không ở một bên như hổ rình mồi, các nam nhân cũng không dám lỗ mãng. Dù sao, ai cũng không muốn để cho bị nhân đãi tấu cái chết khiếp! Tham gia quân ngũ nhân, quyền cước đều lợi hại rất, tấu một chút phồng chừng nửa tháng đều đi không đứng dậy.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến mọi người đều rất tốt, người người nhiệt tình dào dạt, trong lòng cũng thật cao hứng. Nàng có chút ngoài ý muốn là, Mai Ngạn Đình thật không có phía trước như vậy tăng vọt nhiệt tình. Tuy rằng nàng cũng không có thực rõ ràng biểu hiện, nhưng là Hạnh Nhược Thủy có thể nhìn ra được đến.

Chờ mọi người đều tan, Hạnh Nhược Thủy đi qua đi, xao xao của nàng cái bàn. “Làm sao vậy, giống như cảm xúc không quá ngẩng cao a?”

Mai Ngạn Đình cười cười. “Không có a.” Còn nói, “Tích Mộng tỷ, người khác mang thai làn da đều đã biến kém, người mang thai làn da còn càng ngày càng tốt, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.”

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ mặt mình, chính nàng không cảm giác. “Có sao?”

“Thật sự, không tin người hỏi một chút người khác.” Mai Ngạn Đình thực hâm mộ Hạnh Nhược Thủy, cảm thấy giống như toàn bộ chuyện tốt đều đến trên người nàng, thật sự là hạnh phúc.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không lại rối rắm vấn đề này. “Thực không có việc gì sao? Có việc có thể theo ta tâm sự.”

“Thực không có việc gì!” Mai Ngạn Đình cười gật đầu. Hạnh Nhược Thủy lúc trước đã muốn khuyên quá nàng, đây là chính nàng lựa chọn, cũng không có gì hay nói.

“Vậy là tốt rồi.” Hạnh Nhược Thủy vỗ vỗ của nàng đầu vai. Lại cùng những người khác hàn huyên vài câu, liền cùng Ứng Trường Không ly khai. Thường một năm niên kỉ chung thưởng phát không ít, cho nên mọi người đều rất nhiệt tình đâu.

“Vợ, xem ra người này lão bản còn làm được không sai a.” Ứng Trường Không ôm vợ tuy rằng tăng nhưng vẫn như cũ mảnh khảnh thất lưng, cười nói. Đây đó viên công đều thực thích này lão bản.

Hạnh Nhược Thủy cũng cười. “Bởi vì ta trả thù lao rất lớn phương a, hiện tại giống ta hào phóng như vậy lão bản rất ít.”

Ứng Trường Không cũng gật gật đầu.

Bởi vì đêm nay muốn về đơn vị, cho nên hai người hồi biệt thự kiểm tra rồi thủy điện khí than cùng cửa sổ, liền lái xe thẳng đến một cái khác gia. Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy không biết là một chút thương cảm.

Trở lại bộ đội, sáng sớm liền đen. Cũng mất đi Ứng Trường Không thị lực hảo, nếu không cảnh tối lửa tắt đèn còn muốn ôm cái phụ nữ có thai, ở bình đi đường đều thực gian nan, đừng nói là sơn đạo.

Theo hần cất bước, thân thể cao thấp có tiết tấu xóc nảy, Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đều đang ngủ. Vẫn an tâm ngủ thẳng bộ đội lý, mới bị Ứng Trường Không cấp đánh thức. Hai chân rơi xuống đất thời điểm, còn đứng không xong, xoa ánh mắt giống cái đứa nhỏ đường như mơ hồ.

“Tình sao?” Ứng Trường Không nhìn đến nàng đáng yêu bộ dáng, trong thanh âm đều là ý cười. Nàng thủ đẩy ra trên mặt hần sợi tóc, nhìn nàng sương mù hai mắt.

Hạnh Nhược Thủy đối hần mỉm cười.”Về nhà .”

Bình thường nhất bất quá ngũ khí, lại làm cho Ứng Trường Không trong lòng mềm mại lợi hại. Nhịn không được đem thanh âm phóng càng nhu, sợ cao tới đâu một chút âm điệu có thể đem nàng cấp dọa.”Thực khôn?”

Trong lòng lo lắng , muốn hay không thật sự ôm nàng đi vào tốt lắm. Chỉ mong ngày mai sẽ không bị trở thành phản diện giáo tài đến phê phán mới tốt.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng ngủ mơ hồ, nhưng vẫn là đem một ít này nọ nhớ rõ rành mạch . Ngọn núi phong lãnh lợi hại, thổi nhất thổi liền thanh tỉnh .”Không có việc gì, đi thôi.”

Chống được về nhà, Hạnh Nhược Thủy liền chống đỡ không được , một đầu đổ tiến Ứng Trường Không trong lòng liền mất buồn ngủ khí trời. Mí mắt trầm lợi hại, giống như dùng diêm còn đều chống đỡ không ra đường như.

Ứng Trường Không bật cười đem nàng tiếp được, một phen ôm lấy đến, phóng tới sofa trên giường nằm xuống. Cắp nàng tìm tốt lắm áo ngủ, mới ôm nàng tiến phòng tắm thay nàng tắm rửa. Toàn bộ trong quá trình, Hạnh Nhược Thủy đều an tâm ngủ, ánh mắt cũng chưa tỉnh một chút.

Ứng Trường Không ở bên giường lẳng lặng nhìn nàng một hồi, mỉm cười, thay huấn luyện phục, biến mất ở bầu trời đêm giữa.

Một hồi thân cận hội sau, Hạnh Nhược Thủy lại nhớ tới bộ đội, lại khôi phục im lặng cuộc sống.

Cũng không biết là mang thai duyên cố, vẫn là thật sự thiếu cái thiếu lợi hại, Hạnh Nhược Thủy liên tục vài ngày ban đêm rút gân. Ngủ ngủ, tiểu thối liền vô cùng đau đớn, nàng ưm , đau đến muốn khóc.

Ứng Trường Không nhảy đánh đứng lên, mở ra裳 vừa thấy, tiểu thối thượng gân xanh nổi lên hơn nữa đều lui thành một đoàn , chân phúc cứng rắn cùng tảng đá đường như. Xem vợ đau trong mắt đều mạo nước mắt , một bên đau lòng lợi hại, một bên chạy nhanh cấp nàng xoa bóp nhu nhất nhu.

Cổ tình rút gân này ngoạn ý nó không phải xoa bóp lập tức là tốt rồi , thường thường muốn đau một hồi lâu mới có hiệu quả. Hạnh Nhược Thủy ủy khuất anh anh khóc, giống cái đứa nhỏ đường như. Không nên hần giống đồ đứa nhỏ giống nhau đồ một phen, mới ngoan ngoan lại đang ngủ.

Ứng Trường Không vì thế ban đêm cũng chưa ngủ ngon, sợ nàng chân rút gân mà chính mình không có thể trước tiên phát hiện. Vì thế lại là lên mạng tra lại là thỉnh giáo tẩu tử, cuối cùng xác nhận này chủ yếu là thiếu cái duyên cố, vì thế nghĩ biện pháp cấp nàng bổ cái. Tốt nhất dùng là một cái biện pháp chính là cấp nàng hầm xương cốt đau canh, ký có thể thỏa mãn thêm ăn, có năng lực bổ cái. Còn cố vấn thầy thuốc, tận khả năng cơm sau bồi nàng tán tản bộ, ngủ tiền cấp nàng vuốt thân tiểu thối, chiếu cố đặc biệt cẩn thận.

Có một lần Thái Nhã Cầm tẩu tử thấy được, hâm mộ đối Nhược Thủy nói:”Nhà người nam nhân cũng thật là đem người làm bảo bối đường như che chở.”

Hạnh Nhược Thủy trong suốt cười, trong lòng cũng là ngọt ngào mật . Ngày mặc dù có chút đơn điệu, nhưng là nhịn không được hai người trong lúc đó ngọt ngào, cũng là quá thư thái.

Thiên hạ này ngo, Hạnh Nhược Thủy đang ngồi ở trước máy tính viết này nọ đâu, nàng chính viết đến nam nữ nhân vật chính ngọt ngào chỗ, đột nhiên, nàng cả người một trận, ánh mắt trừng lão đ

ại. Hơn nữa ngày, mới chậm rãi ánh mắt đi xuống xem, dừng ở chính mình hở ra bụng.

Vừa rồi, vừa rồi có phải hay không..... Hạnh Nhược Thủy không thể xác định đó là không phải chính mình lỗi thấy, vừa rồi giống như cái bụng bị đập một chút.

Như là cùng nàng lòng có Linh Tê dường như, trong bụng tiểu tử kia lại đập một chút, khí lực còn không tiểu.

“A –” Hạnh Nhược Thủy một tiếng thét chói tai, phút chốc đứng lên. Cửa nàng đưa nhỏ hội động, hấn hội động !

Hạnh Nhược Thủy ôm chính mình bụng, cả người trắng nếu điên cuồng. Nàng một bên cười lớn, một bên ở tại chỗ xoay quanh, không biết nên làm chút cái gì đến biểu đạt giờ phút này tâm tình.

Lại choáng váng một hồi, nàng đột nhiên đánh về phía điện thoại cơ, nàng cấp cho Trường Không gọi điện thoại. Nhưng là cầm lấy phone mới nhớ tới, hấn ra nhiệm vụ. Nàng có chút mất mát buồng điện thoại, sưng sốt một hồi, lại cầm lấy phone bắt thông B thị dây số.

“Nhược Thủy, như thế nào ?” Dương Tử Vân thanh âm đều là toát ra, hiển nhiên tâm tình tốt lắm. Nàng hiện tại ngày quá thật sự dễ chịu, liền vui rạo rức chờ tôn tử sinh ra. Hiện tại đứa nhỏ còn tại tử trong bụng mẹ lý đâu, nàng cùng người tán gẫu khởi thời điểm cũng đã rất đặc ý, nếu sinh hạ đến, còn không biết đặc ý thành cái dạng gì.

Hạnh Nhược Thủy vừa nghe đến của nàng thanh âm, liền nhin không được ý cười càng sâu.”Mẹ, hấn động !” Cửa nàng ngữ khí cùng được giải thưởng lớn dường như hưng phấn.

Dương Tử Vân kia đoạn sợ run một chút, đi theo một tiếng thét chói tai!”A, của ta ngoan tôn tử hội động ! Ai nha, rất rất giỏi !”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng liền nở nụ cười. Chỉ cần là bình thường đứa nhỏ, đến bốn năm tháng đều đã động, theo được rất tốt rất giỏi không quan hệ đi? Đây làm con bà nó, cũng thật sự hưng phấn qua đầu. Cũng mất đi công công cùng gia gia không ở nhà, nếu không phỏng chừng mẹ hội càng cao hứng, hơn nữa lại hội trình diễn một hồi cướp đoạt điện thoại đại chiến.

Tiếp theo, Dương Tử Vân bắt đầu cấp Nhược Thủy giảng năm đó nàng hoài Ứng Trường Không thời điểm chuyện tình, cùng nhau chia sẻ mấy thai cái loại này vi diệu tâm tình. Nói thẳng miệng khô lưỡi khô, mới lưu luyến không rời treo điện thoại.

Buông phone, Hạnh Nhược Thủy vỗ về bụng, đặc biệt tưởng nhớ Ứng Trường Không có thể lập tức quay lại, làm cho hấn cũng cảm thụ một chút đứa nhỏ nghịch ngợm. Trong lòng nàng thực chờ mong, hấn lần đầu tiên cảm nhận được mấy thai tình hình đặc biệt lúc ấy là cái gì dạng phản ứng.

Bắt đầu từ hôm nay, đứa nhỏ sẽ không khi ở Hạnh Nhược Thủy trong bụng thân cánh tay chen chân vào, tính lực mười phần. Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, phỏng chừng thật có thể như chính mình mong muốn, hoài là cái nam hài. Thượng tá nếu biết là nam hài, khẳng định vừa muốn kêu đi lên.

Nghĩ vậy cái, Hạnh Nhược Thủy không khỏi che môi ha ha cười. Đứa nhỏ tựa hồ cảm nhận được của nàng hảo tâm tình, dùng sức ở nàng cái bụng thượng đá ra một đám bọt nhỏ đến. Nàng tựa hồ còn có thể nghe được hấn phát ra non nớt tiếng cười, đang ở hưởng ứng mẫu thân tâm tình.

Mỗi ngày cảm thụ đứa nhỏ vận động, thành Hạnh Nhược Thủy chuyện trọng yếu nhất. Đứa nhỏ thực nghịch ngợm, hấn như là có ý thức. Nàng bắt tay đặt ở chỗ nào, hấn liền hướng chỗ nào thân cánh tay chân, cổ đi ra bao này tiêu bỉ dãi, đặc biệt hảo ngoạn. Hạnh Nhược Thủy đều bắt nó cho rằng một loại trò chơi, mỗi ngày cùng đứa nhỏ ngoạn. Có đôi khi còn có thể nói với hấn nói, cũng không biết hấn là phủ nghe hiểu.

Ước chừng qua một tuần, Ứng Trường Không ra nhiệm vụ đã trở lại. Lúc này đây nhiệm vụ hoàn thành thật sự thuận lợi, cũng không có chiến hữu bị thương, cho nên hấn tâm tình tốt lắm. Tẩy đi một thân dị vị, liền vô cùng lo lắng hưởng trong nhà chạy.

Lúc này là buổi chiều tam điểm nhiều, Hạnh Nhược Thủy vừa mới tỉnh ngủ đứng lên. Đã đói bụng mau, cho nên chính ăn hoa quả xem mỗi cái giải trí tiết mục đầu. Thượng tá đột nhiên theo cửa sổ đi tiến vào, cũng may mắn nàng thói quen, mới không bị dọa phá hư.

“Vợ, tưởng ta không có?” Ứng Trường Không ôm kiều thê, cúi đầu chính là một cái thật sâu hôn.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn hôn thở gấp vụt vụt, mềm ý ở hấn trong lòng, hơi nước khí trời con người nhìn hấn, có nồng đậm ý cười. Nâng thủ, sờ sờ hấn hồ tra lồi thối mặt, vài ngày không cạo râu đều đâm tay.

Ngửa đầu, cắn một ngụm, lưu lại rõ ràng dấu răng.”Giống cái dã nhân!”

Ứng Trường Không cúi đầu trác của nàng môi đỏ mọng, cổ chấp hỏi:”Có hay không tưởng ta?” Khàn khàn thanh âm lộ ra gợi cảm, tản ra mùi hoặc hương vị.

“Tưởng!” Hạnh Nhược Thủy lớn tiếng thừa nhận. Nàng hiện tại đã muốn không biết là thừa nhận tâm tình của mình là nhất kiện cần thẹn thùng chuyện tình , cho nên luôn trực tiếp nhất đáp lại hắn. Ôm hắn cổ, ngửa đầu cười nhìn hắn, làm nũng nói,”Vậy còn ngươi, có hay không tưởng ta?”

Ứng Trường Không đại chưởng dừng ở cửa nàng thắt lưng sườn, đem thân thể của hắn ấn hướng chính mình, hai người thân mật khăng khít dán tại cùng nhau.”Ta nghĩ không nghĩ ngươi?”

“Lưu manh!” Hạnh Nhược Thủy lại nhin không được đỏ mặt. Nàng có thể lớn tiếng nói cho hắn tưởng hắn , lại vẫn là không thể thói quen như vậy xích luoluo ** bố cáo. Mỗi một lần đều bị hắn đùa được yêu thích trên thân thượng đều hỏa lạt lạt , mặc kệ trải qua bao nhiêu thứ lại luôn giống lần đầu tiên giống nhau ngưỡng ngưỡng.

Ứng Trường Không dán nàng mãi cảm nhĩ tế, cúi đầu cười, thanh âm tràn ngập từ tính.”Vợ, ta hiện tại đã nghĩ lưu manh ngươi , làm sao bây giờ?”

Hạnh Nhược Thủy thân thủ, muốn khắp hắn thắt lưng, khả nơi đó rắn chắc thật sự, căn bản khắp bất động. Nàng chỉ có thẹn thùng trừng hắn, hơi hơi rút ra một chút hai người khoảng cách, phác đi lên lại một ngụm cắn ở hắn cảm thượng. Đang muốn nói cái gì, lại trước nha một tiếng kêu lên.

Ứng Trường Không cả người chấn động, như là đã bị nào đó cực độ kinh hách dường như phút chốc trừng lớn ứng mâu, nháy mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm Nhược Thủy xem. Một lát sau, bắt đầu chậm rãi cúi đầu, đem tâm mắt định ở cửa nàng bụng, vẫn như cũ là nháy mắt không nháy mắt .”Vợ.....”

Hắn thanh âm là run run , có thể thấy được hắn có bao nhiêu kích động. Phải biết rằng, hắn mặc dù cảm xúc lộ ra ngoài, cũng sẽ không như thế rõ ràng.

Hạnh Nhược Thủy khoe miệng nhếch lên khởi, cười tủm tỉm nhìn hắn. Nàng này đó thiên luôn luôn tại chờ mong hắn biểu hiện, nay rốt cục thấy được.”Làm sao vậy?” Nàng giả ngây giả dại, liền vì nhìn hắn khôi hài phản ứng, có phải hay không có điểm ác liệt đâu?

Ứng Trường Không ánh mắt đã muốn là trắng , ngón tay nàng hờ ra bụng, vẫn như cũ run run thanh âm hỏi:”Hắn vừa rồi..... Có phải hay không động ?”

“Đúng vậy, hắn vừa mới đạp ta một cước.” Hạnh Nhược Thủy vui nở nụ cười, chỉ cảm thấy bởi vì hắn phản ứng, trong lòng sung sướng lại thâm sâu một tầng.

“Hắn đá ngươi?” Ứng Trường Không thanh âm lại cao . Sau đó không đợi nàng trả lời, hắn vội vàng thối lui một chút, lại vội vàng việc bắt tay dán tại cửa nàng bụng. Bởi vì không cảm giác được hắn có ở động, vì thế một cái bàn tay to ở qua lại di động vị trí, muốn tìm đến cái kia hội động điểm dường như.”Vợ, hắn như thế nào bất động ?”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười.”Ta cũng không biết, khả năng hắn chê ngươi phản ứng quá chậm , mất hứng đi ngủ thấy . Hoặc là ngươi thường xuyên không ở nhà, hắn không nhớ rõ ngươi, cho nên sợ hãi trốn đi .” Bình thường nàng một người ở nhà đậu hắn thời điểm, hắn động khả tích cực .

“Kia làm sao bây giờ?” Ứng Trường Không thủ còn tại cửa nàng bụng thượng di động tới, thăm dò giả, nhưng đứa nhỏ chính là không chịu động một chút. Hắn đành phải đáng thương hề hề ngẩng đầu lên, hướng vợ xin giúp đỡ.

Hạnh Nhược Thủy lúm đồng tiền như hoa, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.”Ta cũng không biết làm sao bây giờ, nếu không ngươi nói với hắn nói chuyện, van cầu hắn?” Nàng là hay nói giỡn .

Không nghĩ tới, hắn trực tiếp thật sao , chân trái một khúc quỳ một gối xuống dừng ở , đem mặt dán tại cửa nàng bụng thượng.

Hạnh Nhược Thủy một tiếng thét kinh hãi, thân thủ đi kéo hắn.”Ngốc tử, ta hay nói giỡn , mau đứng lên đi.”

Ứng Trường Không mỉm cười.”Vợ, không có việc gì. Ta cũng tưởng theo chúng ta đứa nhỏ lên tiếng kêu gọi, nàng không thể vẫn không để ý tới ba ba là không phải?”

Hạnh Nhược Thủy liền cái gì cũng không nói, nàng hiểu được, hẳn cũng tưởng hưởng thụ đứa nhỏ máy thai thời khắc. Nay ngốc ba ba đối đứa nhỏ yêu, so với nàng đến chỉ nhiều mà không phải ít.

Theo ngoài cửa sổ xem tiến vào, liền rõ ràng có thể nhìn đến, một cái đỉnh mang thai nữ nhân đứng. Một cái nửa quỳ xuống dưới nam nhân một tay ôm của nàng vòng eo, mặt lẳng lặng dần nàng cao cao hở ra bụng, tay kia thì ở bụng đi lên hồi di động tựa hồ ở thăm dò cái gì. Thực ám áp hình ảnh, làm cho người ta nhìn không được bật cười, sau đó cười trung có lệ.

“Bảo bối, ta là ba ba, đến, cùng ba ba đánh cái tiếp đón được không.....” Ứng Trường Không bắt đầu ân cần thiện dụ, tưởng đồ đứa nhỏ cho hẳn đá như vậy một cước.

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu nhìn hẳn, trong mắt tràn đầy nóng rực nước mắt. Nàng gắt gao cắn môi, không cho chính mình phát ra âm thanh đến. Đây một màn nàng từng ở trong TV nhìn đến quá, khi đó liền cảm thấy ám áp, nay chính mình thành hình ảnh nhân vật chính, càng cảm thấy trong lòng tràn đầy đều là cảm động.

Đây là cuộc sống kỳ diệu, tổng có thể ở một ít tối bình thường nháy mắt, gây cho chúng ta lấy không thể tưởng tượng cảm động.

“Vợ, hẳn không để ý tới ta!” Ứng Trường Không cố gắng nửa ngày cũng không được đến đáp lại, vì thế ngẩng đầu lên hướng vợ khiêu nại, vẻ mặt ủy khuất. Vẻ mặt của hẳn thực ngốc, không có nửa phần bình thường khôn khéo giỏi giang.

Hạnh Nhược Thủy lại nhìn không được ha ha nở nụ cười, thân thủ đem hẳn kéo đến.”Người trước đứng lên nói sau. Hẳn khả năng thật sự đang ngủ, không phải không để ý tới người.”

Ứng Trường Không cau mày, suy nghĩ một hồi, thực còn thật sự nói:”Vợ, ta cảm thấy hẳn khả năng thật là con, cho nên còn tại từ trong bụng mẹ lý liền cùng hẳn cha không đúng bàn . Người ta không đều nói, con sinh hạ đến chính là cùng cha thưởng nữ nhân sao? Lúc này thăm , một lớn!”

Hạnh Nhược Thủy vui, thân thủ vỗ

nhẹ hẳn mặt.”Người ta kia nói hươu nói vượn lời vô vị, người cũng tin tưởng, một người vẫn là cái bộ đội đặc chủng thượng tá đầu. Bất quá đầu có , nếu thật là con, người nhưng không cho khi dễ hẳn.”

Ứng Trường Không càng ủy khuất , chỉ kém không hai mắt đầm lệ lưng trông xem xét nàng lên án.”Vợ, người hiện tại mà bắt đầu bắt công .”

Hạnh Nhược Thủy chính là cười. Thủ dừng ở chính mình bụng, vừa mới vừa di động hai hạ, lòng bàn tay hạ liền nổi lên một cái nghịch ngợm bao bao.

Ứng Trường Không tự nhiên là thấy , lớn tiếng kêu lên:”Vợ, làm cho ta sờ sờ!” Nói xong rút ra tay nàng, lại đem chính mình đại chưởng phóng đi lên. Nhưng là đứa nhỏ thật sự cùng hẳn đối nghịch dường như, chính là bất động.

Ứng Trường Không ủy khuất đến cực điểm, đáng thương hề hề ngẩng đầu nhìn Nhược Thủy.”Vợ.....” Cũng âm thầm ở trong lòng hạ quyết định, chờ tiểu tử này sinh hạ đến, nhất định phải hảo hảo mà đánh hẳn móng!

Hạnh Nhược Thủy cười kéo tay hẳn, đặt tại chính mình bụng thưởng.”Cục cưng, đây là ba ba. Không thể lại nghịch ngợm , cùng ba ba đánh cái tiếp đón đi, cục cưng ngoan nga.....”

Nàng có kiên nhẫn lôi kéo tay hẳn chậm rãi di động vị trí, không bao lâu, hữu lực một cước liền sủy ở tại hẳn lòng bàn tay lý.

Hạnh Nhược Thủy vừa nhắc đầu, liền nhìn đến trượng phu điệu cảm trùng mắt ánh mắt ngu dần biểu tình. Nàng một bên mỉm môi cười, một bên tưởng, nếu có thể đem này đồ hình ảnh chụp được đến thì tốt rồi. Nàng buông ra thủ, làm cho chính hẳn đi thăm dò.

Đứa nhỏ có thể là đem mẹ nói nghe lọt được, lại hoặc là ba ba thành ý cảm động hẳn, rốt cục khẳng cùng ba ba ngoạn nổi lên thân cánh tay chân trò chơi.

Ứng Trường Không cùng cái chiếm được món đồ chơi mới đứa nhỏ dường như, nhìn lòng bàn tay sở đến chỗ hở ra một cái bao bao, ngoạn bất diệc nhạc hồ. A một ngụm bạch nha, như vậy muốn nhiều ngốc liền có nhiều ngốc. Nếu như bị này bình nhìn đến hẳn này phó bộ dáng, không biết còn có thể sẽ không tiếp tục tin phục kính nể hẳn.

“Tốt lắm.” Hạnh Nhược Thủy bắt lấy hẳn bàn tay to, không cho hẳn lại ngoạn đi xuống.”Hắn còn nhỏ, cần nghỉ ngơi, không thể ngoạn lâu lắm.”

Ứng Trường Không thế này mới lưu luyện không rời vuốt ve của nàng bụng nói:”Cực cứng, người nhanh đi ngủ đi, ba ba lần sau lại cùng người ngoạn.” Lưu luyện thu hồi thủ, hai tay ôm Nhược Thủy vòng eo.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi vừa nhắc đầu, cái trán cùng hẳn tương thiếp.

“Vợ.” Ứng Trường Không ách thanh âm gọi nàng. Vừa mới đứa nhỏ ở hẳn trong lòng bàn tay đá kia một khắc, hẳn thiếu chút nữa không nhịn xuống điệu nước mắt. Cái loại cảm giác này rất vi diệu, ngay cả hẳn ngôn ngữ năng lực cũng không kém, lại vẫn như cũ tìm không thấy một cái thích hợp từ đến hình dung. Tựa hồ chỉ có người thể tự nhiên nhất phản ứng, mới có thể biểu đạt cái loại này vi diệu cảm thụ.

“Ân?” Hạnh Nhược Thủy thản nhiên cười, nhìn về phía hẳn càng thêm thâm thúy con người. Bên trong ba quang bắt đầu khởi động, tựa hồ theo bên trong có thể nhìn đến hẳn dao động tâm hồ. Hẳn là xuất sắc nhất bộ đội đặc chủng, khả hiện tại chính là một cái ngu dân chuẩn ba ba.

Ứng Trường Không cọ cọ cái trán của nàng, nói:”Ta cảm thấy hạnh phúc muốn bạo rút, làm sao bây giờ?”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười, kiễng mũi chân hôn ở hẳn môi thượng. Nàng cũng có đồng cảm, cũng đồng dạng không biết như thế nào đi biểu đạt, trong lòng tựa hồ muốn tràn đầy đầy.

Ứng Trường Không đảo khách thành chủ, ôm nàng thật sâu hôn. Buông ra của nàng môi đồng thời, một tay lấy nàng ôm lấy đến, tiến vào bọn họ phòng ngủ. Thật cẩn thận chủ ý của nàng bụng, song song té ngã ở giường lý.

Ngoài cửa sổ, vào đông dương quang sáng lạn, ở trong thiên địa nhiễm thượng một tầng xinh đẹp hà màu. Mặc dù không thể hoàn toàn khu trục vào đông rét lạnh, lại làm cho người ta cũng có tin tưởng chờ mong mùa xuân tiến đến.

Phòng trong nhắc lên một cỗ nóng rực ** sóng triều, yêu hai người gắt gao dây dưa cùng một chỗ, chia xẻ lẫn nhau độ ấm lẫn nhau nhiệt tình. Thật mạnh thô suyễn, tinh tế ươm, đều là hạnh phúc chứng kiến.

Chờ Ứng Trường Không ăn uống no đủ sau, ngoài cửa sổ sắc trời đã muốn ngậm hạ đến. Mà hẳn trong lòng kiều thê, sớm đã mệt mỏi ngủ, khuôn mặt kiều diễm như hoa, ngay cả trên người da thịt đều phần hồng mềm mại. Hẳn chịu đựng trong cơ thể lại nhắc lên xôn xao, bay nhanh lấy quá khẩn mặt thay nàng lau khô trên người mồ hôi, dùng ấm áp chặn đem nàng kín không kê hở bao vây lại, chỉ lộ ra hé ra xinh đẹp khuôn mặt.

Thủ dừng ở cửa nàng trên mặt, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng mà ở hẳn lòng bàn tay cọ một chút, liền tiếp theo nặng nề ngủ. Im lặng khuôn mặt, làm cho trong lòng hẳn cũng một mảnh yên tĩnh.

Ứng Trường Không tại đây một khắc, nhớ tới điện ảnh [đặc lạc y chiến tranh] lý a khắc lưu tư một câu:”Ở ta nhưng mà trong cuộc đời, là người cho ta cuối cùng bình thần.”

Làm một gã bộ đội đặc chủng, đôi khi cùng chiến thần a khắc lưu tư không có gì khác nhau, giống nhau là giết chóc, giống nhau là hai tay nhiễm đầy huyết. Chẳng sợ bộ đội đặc chủng giết là người xấu, nhưng sinh mệnh chính là sinh mệnh, máu tươi chính là máu tươi, không có gì tốt xấu chi phân. Đây cũng là vì sao, có chút nhân thông qua toàn bộ tàn khốc huấn luyện, lại ở lần đầu tiên ra nhiệm vụ giết người sau chưa gượng dậy nổi. Cái loại này nhìn sinh mệnh ở chính mình trong tay biến mất cảm giác là thực đáng sợ, nếu cũng không đủ kiên cường ý chí, nếu cũng không đủ kiên định tín ngưỡng, là căn bản không thể đối mặt.

Ứng Trường Không chỗ có thể trở thành cao ngạo trong miệng “Ưu tú nhất bộ đội đặc chủng”, chính là bởi vì hẳn có cương thiết bình thường ý chí, bản thạch giống nhau tín ngưỡng. Mỗi một lần ra nhiệm vụ, ở giết

người trong quá trình, chính mình cũng khả năng bị đối phương giết chết, ở lấy hay bỏ trong lúc đó là muốn có cũng đủ bình tĩnh bình tĩnh . Nói được khó nghe một ít, có lẽ kêu lãnh huyết.

Có người ra nhiệm vụ trở về, tốt một đoạn thời gian đến thích ứng. Nhưng có người tắm rửa một cái, không đến nửa giờ lại có thể trở lại sân huấn luyện thượng cùng hãn các huynh đệ cùng nhau chiến đấu hăng hái. Mà Ứng Trường Không thuộc loại người sau.

Có đôi khi ở nhiệm vụ trung đảm đương tay súng bắn tĩa thân phận, tổng có thể nghe được đối phương mắng hãn lãnh huyết linh tinh trong lời nói. Ứng Trường Không có đôi khi cũng sẽ hoài nghi, chính mình có phải hay không lãnh huyết vô tình. Nhưng là Nhược Thủy xuất hiện, cho hãn tối cũng đủ căn cứ chính xác minh: Hãn không phải lãnh huyết vô tình, hãn hai tay dính lại nhiều máu tươi, đều chỉ là vì chính mình yêu nhân, vì bảo hộ càng nhiều bình thường thiện lương nhân!

Nhược Thủy mỗi lần đều nói với hãn, gặp gỡ hãn là của nàng may mắn. Ứng Trường Không tưởng, nàng khẳng định không biết, gặp gỡ nàng với hãn mà nói lại một loại cứu thực. Làm giết người chuyện tình lâu, mặc kệ là chính nghĩa vẫn là tà ác, nội tâm kỳ thật cần một mảnh yên tĩnh thiên địa đến tinh lọc cái loại này giết chóc đắc tội ác. Trừ phi biến thái, nếu không không có gì nhân thật sự cảm thấy giết người là nhất kiện tràn ngập lạc thú chuyện tình. Mà Nhược Thủy chỉ cho hãn, đó là như vậy nhất uống thanh tuyền, có thể làm cho hãn ở bên trong rửa đi toàn bộ dơ bẩn.

Hãn đối Nhược Thủy ý lại, rất xa dư thừa Nhược Thủy đối hãn ý lại. Chính là Nhược Thủy không biết, mà hãn cũng sẽ không nói cho nàng. Không phải vì mặt mũi, chính là hãn không muốn giải thích, không muốn đối nàng đề cập cái loại này giết chóc đắc tội ác.

Ứng Trường Không hơi hơi lo âu hạ thắt lưng, khuynh đang ở cửa nàng trên trán ấn tiếp theo hôn. Cảm ơn người, của ta người yêu.

Ngủ say trung giai nhân khoe miệng hơi hơi cong lên, thản nhiên tươi cười đủ để cho nhân ở nháy mắt bình phục nội tâm luống cuống.

Ứng Trường Không nhìn xem thời gian, nên chuẩn bị cơm chiều . Mặc xong quần áo, nội tâm bình thản tiến vào phòng bếp đi làm vợ tử trở lại đường ngay làm canh thang. Trong tủ lạnh nhồi vào nguyên liệu nấu ăn, là hãn cho nhân viên cần vụ một cái ra, làm cho hãn ấn ra thỉnh thoảng đến bổ sung nguyên liệu nấu ăn. Xem ra, nhân viên cần vụ thực còn thật sự làm tốt .

Bởi vì động tác thuần thực, còn không đến nửa giờ, tứ đồ ăn nhất canh liền thượng bàn . Canh là Nhược Thủy đã sớm đặt ở hỏa thượng hâm , này hội chính măn phòng ở bay nồng đậm mùi, làm cho người ta thêm ăn đại chán.

Tuy rằng luyện tiếu quấy rầy kiều thê giấc ngủ, Ứng Trường Không cũng không không nhắm tâm đem trên giường nhân cấp đánh thức.”Bảo bối nhi, nên rời giường .” Ứng Trường Không toàn bộ đem nàng ôm đến trong lòng, nhẹ nhàng mà niết cửa nàng cái mũi nhỏ.

Hạnh Nhược Thủy từ từ mở to mắt, mê mang nhìn hãn, một lát sau mới chậm rãi thanh tỉnh , đối hãn mỉm cười.”Lão công.” Thanh âm có chút khàn khàn, có làm nũng hương vị.

“Ngoan, trước đứng lên ăn cơm, ăn cơm xong ngủ tiếp.” Ứng Trường Không bắt đầu ra tay cấp nàng mặc quần áo. Chuyện này hãn đã muốn đã làm rất nhiều lần , cho nên cũng rất quen thuộc luyện. Chỉ chốc lát, liền đem nàng bao nghiêm kín thật , bảo đảm sẽ không đông lạnh .

Hạnh Nhược Thủy xoa ánh mắt, làm cho hãn giúp chính mình mặc vào lông xù miên dệp lê. Ở hãn cùng đi hạ rửa mặt sau, cuối cùng là tỉnh táo lại . Xương sống thắt lưng lợi hại, có thể thấy được buổi chiều kia một hồi tình hình liên tục thời gian không ngắn. Nàng nhịn không được, hơi hơi đỏ mặt. May mắn ngủ choáng váng chưa tiêu, nhìn không ra đến.

“Ngày mai muốn sản kiểm . Lúc này đây, lão công nhất định cùng người đi.” Ứng Trường Không sờ sờ vợ khuôn mặt, phía trước hai lần sản kiểm thời gian, hãn đều vừa vặn vận ra nhiệm vụ, không có thể bởi nàng đi, trong lòng vẫn nhớ thương việc này đâu. Mặc dù có đại tẩu tử cùng, nhưng rốt cuộc không phải chính mình làm bạn, tự nhiên là không đồng dạng như vậy.

Hạnh Nhược Thủy miệng hàm chứa sườn dẫu, không có cách nào khác nói chuyện, vì thế đối với hắn ngọt ngào cười. Tuy rằng nhìn đến người khác tương phu cùng thê tử đến sản kiểm, nàng cũng sẽ thực hâm mộ, nhưng trong lòng đồ sẽ không trách trách cho hắn. Nàng so với ai khác đều hiểu được, nếu có một chút khả năng, hắn cũng không nguyện ý làm cho chính nàng đi bệnh viện. Huống hồ này bộ đội bệnh viện, không phải

quân nhân chính là quân chúc, khoa phụ sản ngoại nữ nhân, hơn phân nửa đều là chính mình đến, tuyệt không kỳ quái.

Ứng Trường Không nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nàng càng là sẽ không bởi vậy buồn bực, hắn liền càng cảm thấy thực xin lỗi nàng. Khó trách có người nói, thông minh nữ nhân không biết dùng nháo đến tranh thủ nam nhân sủng ái, mà là nhu thuận làm cho hắn đau lòng, chính hắn liền ngoan ngoãn sủng người. Lời này tự nhiên không phải tuyệt đối, cũng là có vài phần đạo lý.

Ngày hôm sau, Ứng Trường Không xin mời giả, sớm cùng vợ đi bệnh viện kiểm tra rồi. Hắn còn dùng giữ ẩm dùng mang theo bữa sáng, chính là nghĩ vợ nhất kiểm tra xong rồi là có thể ăn bữa sáng.

Hạnh Nhược Thủy phía trước kiểm tra, kết quả biểu hiện hết thấy đều tốt lắm, cho nên hắn cũng không lo lắng. Ở ngoài cửa chờ thời điểm, thỉnh thoảng có thể nghe được thầy thuốc nói cái gì có sanh non dấu hiệu linh tinh trong lời nói, làm cho nàng theo bản năng sờ sờ chính mình bụng.

“Dùng khăn trương.” Ứng Trường Không cầm tay nàng, khẽ mỉm cười an ủi nàng.

Hạnh Nhược Thủy liền thật sự cảm thấy không khăn trương. Đứa nhỏ ở của nàng trong bụng, nàng biết đứa nhỏ hảo rất. Chính là thiên hạ mẫu thân đều đã như vậy, dù sao còn nhìn không tới đứa nhỏ, hắn cũng sẽ không nói, tổng tránh không được có buồn lo vô cơ thời điểm.

Kiểm tra đi ra, Ứng Trường Không đang định mang theo vợ tìm cái im lặng địa phương ngồi xuống, làm cho nàng hảo hảo ăn bữa sáng dẫu. Không nghĩ tới, nghênh diện đụng tới một nữ nhân.

“Ứng đội trưởng, thân thể không thoải mái sao?” Nữ nhân thực tuổi trẻ, mặc bạch áo dài cũng vô pháp che dấu của nàng xinh đẹp. Đặc biệt cặp kia thật to sẽ thả điện ánh mắt, làm cho người ta nhìn liền nhịn không được thích.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, thể này mới phát hiện, là giao thừa ngày đó luôn luôn tại xem bọn hắn cái kia nữ hài tử. Nếu thượng một lần nàng chính là đoán, như vậy lúc này đây hoàn toàn có thể khẳng định, này nhân thích nàng trương phu!

Nghĩ đến đây, Hạnh Nhược Thủy hơi hơi quay đầu đi, nhìn Ứng Trường Không liếc mắt một cái. Xem đi, của người hoa đào lại tới nữa!

Ứng Trường Không trong lòng một chút, biểu tình đều khổ đi lên. Xong đời, vợ nếu không cao hứng!

135. Chương 135: Bảo Bối, Mẹ Người Ghen Tức Giận

Ứng Trường Không nhìn đối diện nữ nhân, thiết tình cảm thấy ủy khuất, hắn ngay cả đối phương tên cũng không biết. Chỉ biết là nàng là thầy thuốc, giống như hậu trường còn không tiểu. Biết nàng là thầy thuốc cũng không phải hắn lỗi, bộ đội đặc chủng thôi, tam đầu hai ngày đều ở trong bệnh viện chạy, gặp hơn tự nhiên biết người nào là thầy thuốc, nhưng tên bình thường là theo nhân không giống hào.

Muốn nói Ứng Trường Không là cái bộ đội đặc chủng, không lý do quan sát không được Nhược Thủy là thật tức giận hoặc là giả tức giận. Mấu chốt là Nhược Thủy đối hắn quá trọng yếu, vốn hắn sẽ không là một cái xử lý cảm tình năng thủ. Nếu không phải gặp gỡ Nhược Thủy như vậy thiện người am hiểu ý, hắn căn bản xử lý không tốt cảm tình mâu thuẫn. Quan tâm sẽ bị loạn, cho nên chính mình mạnh nhất bản lĩnh cũng không phát huy tác dụng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nữ hài tử, hơi hơi nhíu mày. Nếu nói ngày đó ở đêm giao thừa nàng chính là đoán trong lời nói, như vậy hiện tại có thể + khẳng định một chuyện thật: Này nữ hài tử thích nàng thượng tá!

Quay đầu nhìn lại Ứng Trường Không biểu tình, trong lòng chỉ biết, hần đối này nữ hài tử khẳng định là vô tình. Bất quá nghĩ đến mới đi một cái Cổ Tranh, lại đây một đóa lan hoa đào, trong lòng nàng vẫn là có chút khó chịu. Huống hồ chính mình tránh lớn bụng, không phải nói nữ nhân mang thai thời điểm trọng phụ dễ dàng nhất có ý tưởng thôi, cho hần xao xao cảnh báo cũng tốt, phòng hoạn chưa xảy ra thôi. Vì thế, trên mặt hần mất hứng liền biểu hiện ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy ở ngăn ngừa thời gian nội tâm tư trăm chuyển, sau đó đuổi ra thủ đi lấy hần trong tay giữ ẩm dưng.”Các người tán gẫu đi, ta trước đi ra ngoài ăn cái gì.”

Ứng Trường Không thủ hạ ý thức sau này chợt lóe, nào dám làm cho vợ một người rời đi a, kia quả thực là tìm tử. Vì thế cũng bất chấp nơi này là công chúng trường hợp, một phen ôm của nàng thắt lưng, nói ngọt nói:”Vợ, ta cùng người.”

Xem cũng không thấy cái kia nữ hài tử liếc mắt một cái, ôm vợ rất nhanh rời đi, chỉ hận không thể vừa rồi không muộn không còn sớm ngay tại phía sau đi ra, đánh lên. Xem vợ phản ứng, hôm nay chỉ sợ có một hồi chiến tranh rồi.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi từ chối một chút, không tránh ra, cũng liền trầm mặc làm cho hần ôm đi. Nơi này là bệnh viện đâu, không thể thật sự làm cho hần mất mặt mũi. Bất quá, ánh mắt nhìn về phía địa phương khác, chính là không nhìn hần.

Ứng Trường Không cái kia trong lòng sốt ruột a, tuy rằng chính mình vợ không phải cái loại này cố tình gây sự nữ nhân. Nhưng là nữ nhân thôi, ghen đều là bình thường. Lúc trước còn bởi vì Cổ Tranh thích chính mình, làm hại vợ chịu nhiều đau khổ. Nay lại đây một cái mặc danh kỳ diệu nữ nhân, cũng không giữ được vợ đã nghĩ khởi Cổ Tranh chuyện đó đến, này trong lòng hỏa cùng ủy khuất sẽ cọ cọ cọ hướng lên trên tiêu thăng.

Vừa đến bệnh viện bên cạnh ghế thượng, Ứng Trường Không ân cần giúp đỡ vợ ngồi xuống. Giữ ẩm dưng trước phóng một bên, cầm lấy vợ thủ liền biểu côi lòng.”Vợ, người tức giận? Ta không biết nàng, ta chỉ là bị thương nằm viện thời điểm gặp qua nàng mặc đồ trắng áo dài, biết nàng là thầy thuốc, ta ngay cả nàng tên gọi là gì ta cũng không biết, thật sự!”

Hạnh Nhược Thủy trừng hần liếc mắt một cái, ngừng hần giải thích. Trong lòng, kì thực mau cười ngắt trời, nàng cũng mới phát hiện nguyên lai đã biết sao ác liệt.”Ta đã đối bụng, cũng không thể được ăn trước này nọ, cực cùng muốn đối bụng.”

”Nga nga!” Ứng Trường Không lập tức bắt đầu kia giữ ẩm dưng, chân chó múc một cái bánh tẻo uy đến vợ bên miệng.”Vợ, người ăn, cẩn thận nóng.”

Hạnh Nhược Thủy cũng không nhăn nhó, há mồm đi bánh tẻo cấp hô, chậm rãi nhắm nuốt. Ánh mắt cũng không nhìn hần, ở bốn phía tùy tiện xem xét.

Điều này làm cho Ứng Trường Không nóng vội a. Kỳ thật vốn không có gì đại sự, mấu chốt là Nhược Thủy vẫn biểu hiện ôn nhu rộng lượng, chẳng sợ Cổ Tranh như vậy thương tổn nàng, nàng cũng không từng trách cứ quá hần. Này sẽ rõ hiển ghen tị, trong lòng hần hoàn toàn không để.”Vợ, ăn ngon sao?”

Hạnh Nhược Thủy chậm nửa nhịp dường như, ừ một tiếng, dùng là tăng lên ngữ điệu. Sau đó quay đầu, tảo hần liếc mắt một cái. Cũng không nói nói, trên mặt cũng không có gì biểu tình. Kì thực là Hạnh Nhược Thủy không dám mở miệng, nàng nhất mở miệng liền phá công. Lại nói tiếp, nàng thực không thích hợp như vậy tranh giành tình nhân chuyện tình.

”Vợ.” Ứng Trường Không rất muốn hét lớn một tiếng. Hần đời này cái gì còn không sợ, chỉ sợ vợ không thoải mái cùng mất hứng.”Người thực không tin ta nha?”

Hạnh Nhược Thủy thực vô tội nhìn hần, một lát sau hơi hơi cười khổ lắc đầu.”Ta không có. Chẳng qua bọn họ đều nói, nữ nhân mang thai thời điểm hồi biến dạng, nam nhân dễ dàng.....”

”Vợ!” Ứng Trường Không kêu một tiếng, khuynh thân thân nàng một chút.”Đừng nói kia hai chữ. Ta không phải bình thường nam nhân, không có như vậy kém tự chủ. Hơn nữa, người tuyệt không xấu, người đó là nghe ai nói hươu nói vượn. Ta nhưng thật ra nghe người ta gia nói, mang thai nữ nhân xinh đẹp nhất, ta

cũng hiểu được người mang thai sau nhiều hấp dẫn.” Làn da thủy nộn thủy nộn, nếu không không thể phóng túng, hẳn chỉ sợ mỗi ngày đều phải hóa thân vì đói đói.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẳn khẩn trương mà chân thành biểu tình, không nhẫn tâm lại trên cột hẳn. Cảnh báo thôi, xao xao là tốt rồi, cũng không thể qua. Vì thế thân thủ mỉm cười, đi phía trước nhất thâu, nói:”Cực cùng đều phải đối bụng lắm.”

Ứng Trường Không hiểu ý, vội vàng tiếp theo uy thực. Nhìn đến vợ trên mặt tươi cười, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng dưới đáy lòng hạ quyết định, về sau nhìn thấy cái kia nữ thầy thuốc liền vòng đường đi, có xa lắm không cách rất xa. Không đúng, là nhìn thấy chưa hôn nữ nhân đều muốn đường vòng đi.

Nghe kia giúp thẳng nhóc ý tứ, này bộ đội lý đối hẳn có ý tứ nữ nhân còn giống như không ít, hẳn theo chân bọn họ hảo hảo nói nói, không thể đem tin tức rơi vào tay vợ lỗ tai lý.

Hạnh Nhược Thủy kỳ thật là biết Ứng Trường Không ở bộ đội lý thực chịu nữ nhân hoan nghênh. Hẳn bề ngoài cao lớn uy mãnh anh tuấn suất khí, lại là ưu tú nhất binh, tuổi còn trẻ chính là thượng tá, như vậy nam nhân nhất định là nữ nhân ái mộ đối tượng, tuyệt không kỳ quái. Nàng hôm nay đến như vậy một hồi ghen tỵ, coi như là cho hẳn đề cái tỉnh, miễn cho về sau lớn bụng còn có nữ nhân tới cửa đến khiêu khích, nàng đặc biệt chán ghét như vậy chuyện tình.

Ứng Trường Không ngoan ngoãn uy vợ ăn bữa sáng, nhìn giữ ẩm dưỡng lý sở thừa không có mấy gì đó, chính mình hai khẩu giải quyết.”Vợ, chúng ta về nhà.” Hẳn sợ lại dãi đi xuống, lại toát ra một nữ nhân đến xem xét hẳn vài lần. Nữ nhân chính là phiên toái, đương nhiên, hẳn vợ ngoại trừ.

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy ăn không ít gì đó, vừa vận đi một chút tiêu hóa.

Vì thế trạng phụ giúp đỡ thê tử, ở năng sớm lý chậm rãi mà đi, để lại âm áp bóng dáng.

Bệnh viện mở cái góc, một cái tinh tế thon dài thân ảnh lẳng lẳng mà đứng, yên lặng nhìn bọn họ. Của nàng mặt hướng tới phía đông, đón quang, thấy không rõ trên mặt biểu tình. Chính là nàng vẫn nhìn bọn họ, thẳng đến bọn họ biến mất ở cửa nàng tầm mắt nội.

Ứng Trường Không mang theo vợ về nhà lý, trải qua thử, xác định vợ đã muốn không tức giận, thế này mới khẳng trở về tiếp tục huấn luyện. Vợ hẳn bảo bối, nàng nếu mất hứng, hẳn làm cái gì cũng chưa tâm tình.

Hạnh Nhược Thủy cũng biết rõ điểm này. Mặc kệ là huấn luyện vẫn là ra

nhiệm vụ, kia đều là rất nguy hiểm, nhất là ra nhiệm vụ, 0.1, giây hoảng hốt đều có khả năng đem chính mình tánh mạng bị mất. Này nhận tri luôn luôn tại Hạnh Nhược Thủy trong lòng, cho nên hẳn cũng không cùng hẳn nháo mâu thuẫn, chẳng sợ có cái gì mất hứng, cũng nhất định ở lúc ấy giải quyết. Nàng biết, không có gì so với hẳn ở nhiệm vụ trung còn sống trở về quan trọng hơn!

Này nhạc đệm ở Hạnh Nhược Thủy cuộc sống lý rất nhanh đã bị quên. Nhưng thật ra ở Ứng Trường Không nơi đó, chỉ cần nhìn thấy nữ nhân, cảnh báo sẽ vang.

Trong chớp mắt, thời gian lại qua nửa tháng. Hạnh Nhược Thủy bụng càng phát ra lớn, đứa nhỏ hoạt bát thật sự. Hiện tại cũng không cùng hẳn cha cái kình, phụ tử hai thích nhất trò chơi chính là người cách của nàng cái bụng bàn tay đối chân răng, ngoạn lớn nhỏ phỏng chừng đều vong ngã.

Ứng Trường Không ở rảnh rỗi thời điểm, thích nhất chính là sờ sờ vợ bụng, một bên đầu đứa nhỏ nơi này nơi đó đá chân, một bên nói với hẳn nói chuyện. Đương nhiên, hẳn vẫn là cố chấp cho rằng, đó là một nữ nhi.

“Bảo bối nữ nhi, người muốn ngoan ngoãn, không cần ép buộc mẹ. Chờ người đi ra sau, ba ba sẽ rất đau rất đau người. Người nếu không nghe lời ép buộc mẹ, ba ba cần phải đánh người tiểu thí thí.....”

Hạnh Nhược Thủy cũng từ hẳn gốc hồ hồ, dù sao ngu như vậy khí bộ đáng chỉ có nàng may mắn nhìn thấy. Có đôi khi nàng cũng sẽ cùng hẳn cùng nhau ngoạn, nhưng càng nhiều thời điểm nàng cầm thư xem hoặc là xem tivi, làm cho bọn họ phụ tử hai ép buộc. Của nàng trực giác nói cho chính mình, đó là một tiểu tử, bất quá không dám nói cho thượng tá.

Thời gian lén lút trôi qua, rất nhanh ngay cả Hà Tĩnh Văn kết hôn báo cáo đều xuống dưới . Hấn cùng Lí Quân hai người bằng nhanh nhất tốc độ linh chấm dứt hôn chứng, theo thân cận đến kết hôn cũng liền một tháng thời gian, quả thật là thiểm hôn.

Linh chứng sau, Hà Tĩnh Văn xin mời giả bồi Lí Quân hồi hương hạ làm tiệc rượu. Đâu có muốn tùy quân , nhưng là Lí Quân dù sao ở đi làm, Hạnh Nhược Thủy cũng khăng thả người, nhưng tổng yếu làm một chút giao tiếp. May mắn năm sau sự tình không nhiều lắm, nhưng thật ra không giống thường lui tới như vậy ép buộc một tháng.

Cứ như vậy, Lí Quân cũng tùy quân .

Hạnh Nhược Thủy hơn một cái bạn. Vốn Lí Quân liền thích chính mình lão bản, lại là bọn họ bà mối, liền càng thêm mang ơn . Tiểu cô nương mỗi ngày đem chính mình làm tiểu bảo mẫu dường như, biến đổi biện pháp cấp Nhược Thủy làm tốt ăn , chiếu cố thật sự cẩn thận.

Hạnh Nhược Thủy biết, Hà Tĩnh Văn gia cảnh cũng không tính tốt lắm, hấn tiền lương vẫn là đủ cuộc sống, nhưng Lí Quân vẫn nhàn rỗi cũng không tán gẫu. Vốn đang tưởng cùng nàng tâm sự, xem có thể hay không tìm cái gì công tác . Không nghĩ tới, người ta chính mình còn có ý tưởng .

Nguyên lai, trước kia Lí Quân vì kiếm tiền, đang làm việc rất nhiều đều cấp một ít cửa hàng thuê chữ thập thuê đầu. Hiện tại tùy quân , cả ngày ở nhà, vừa vận trọng thao cũ nghiệp. Một bộ chữ thập thuê kiếm tiền không tính nhiều lắm, nhưng là không ít, chính là rất khảo nghiệm nhân lực . Bất quá nàng nhân có kiên nhẫn, cho nên cũng là không sợ.

Hơn Lí Quân làm bạn, Hạnh Nhược Thủy ngày quá càng thêm thư thái. Dù sao hai người tuổi không sai biệt lắm, vốn lại quen thuộc, có thể nói được với nói.

Ứng Trường Không cũng nói, từ cùng Lí Quân kết hôn sau, Hà Tĩnh Văn cả người đều tinh thần toả sáng . Vốn Lí Quân liền ôn nhu, toàn tâm toàn ý đối tượng phu hảo, săn sóc thật sự. Này đối với đã trải qua phản bội cùng ly hôn Hà Tĩnh Văn mà nói, đúng là đại hạn sau cam lộ, nhất gặp phải tự nhiên liền dễ chịu .

Đồng thời, Ứng Trường Không cũng đối Lí Quân ấn tượng không sai. Không chỉ có thể cho chính mình vợ làm bạn, còn có thể chiếu cố nàng. Vốn hấn thực lo lắng Nhược Thủy một người ở nhà, chỉ sợ có chuyện gì người khác cũng không biết, nhân viên cần vụ dù sao cũng là cái nam nhân, có đôi khi cũng không phương tiện. Hiện tại Lí Quân ở, hết thảy vấn đề đều giải quyết .

Hai nữ nhân ba ngày hai đầu cùng nhau ép buộc một chút ăn ngon , Hà Tĩnh Văn liền thường xuyên ở nhà bọn họ lý ăn cơm. Hai nam nhân trong lúc đó quan hệ cũng đi theo càng sâu dầy.

Tại đây đoạn thời gian, còn đã xảy ra mặt khác nhất kiện làm cho Hạnh Nhược Thủy phi thường giật mình chuyện tình.

Cổ gia bị tra xét!

Cụ thể tình huống, Hạnh Nhược Thủy cũng không phải rất rõ ràng, nhưng nghe nói còn rất nghiêm trọng . Cổ gia thế lực là không tha khinh thường , nay bị tra xét, có thể thấy được phạm chuyện tình chỉ sợ cũng không nhẹ.

Ứng Trường Không không biết là thật không biết vẫn là không thể lộ ra, dù sao cũng không cùng nàng nói bao nhiêu tin tức. Biết được này khả năng đề cập đến cái gì cơ mật, nàng cũng không hỏi nhiều, nàng vốn sẽ không là như vậy bát quái nhân.

Hạnh Nhược Thủy cấp Dương Tử Văn gọi điện thoại thời điểm, ở điện thoại lý cùng nàng nói lên chuyện này. Kia quả nhiên Dương Tử Văn trở về một câu:”Đi đêm lộ nhiều, khăng định là muốn gặp quỷ , này không kỳ quái.”

Dương Tử Văn những lời này cũng không có cái gì không ổn, chính là của nàng ngữ khí làm cho Hạnh Nhược Thủy thực khó hiểu, Dương Tử Văn tựa hồ tuyệt không ngoài ý muốn. Theo sau nàng lại muốn, công công là thượng tướng, có lẽ của nàng tin tức linh thông, so với chính mình sớm hơn đã biết. Như vậy nhất tướng, lại bình thường trở lại.

Buổi tối Ứng Trường Không trở về, Hạnh Nhược Thủy liền cùng hấn tán gẫu khởi chuyện này.”Có phải hay không ba bên kia nói trước , cho nên nói ẹ , nếu không nàng sẽ không tuyệt không ngoài ý muốn .”

Ứng Trường Không hơi hơi nheo lại ánh mắt, lắc đầu.”Loại này khả năng tính không lớn.”

Cho như thế nào không lớn, Ứng Trường Không không cụ thể cùng nàng giải thích. Hấn nhưng thật ra ở trong lòng có một cái nghi vấn, vì thế cũng cấp mẫu thân đánh cái điện thoại, nhân cơ hội hỏi một câu. Dương Tử Vân trả lời, làm cho Ứng Trường Không trong lòng có chút cảm khái.

Theo mẫu thân trong lời nói lý, Ứng Trường Không biết, mẫu thân ở sớm hơn phía trước chỉ biết Cố gia sẽ có hôm nay . Hấn đột nhiên nhớ tới mẫu thân cùng Dung Tú Mĩ hồ nháo, sau lại cùng Cố gia quan hệ chậm rãi xa. Nay hết thấy, căn bản là không phải một cái ngoài ý muốn! Nói cách khác, mẫu thân là đã biết Cố gia một ít hướng đi, cho nên ở cố ý chế tạo sự tình làm cho hết thấy thuận lý thành chương! Hấn cùng Nhược Thủy cùng với Cố gia tỷ muội trong lúc đó mâu thuẫn, bị mẫu thân thuận tay nhặt ra lợi dụng !

Giờ khắc này, Ứng Trường Không mới hiểu được, chính mình mẫu thân có bao nhiêu sao không đơn giản!

Ứng Trường Không không dám đem chuyện này nói cho chính mình vợ, sợ dọa phá hư nàng . Có một lão hồ li giống nhau bà bà, chỉ sợ nàng hội trở nên thật cẩn thận đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy cũng chỉ là cảm khái Cố gia biến cố, cũng là không nhiều lắm tưởng. Lấy việc có quả tất có người, Cố gia sẽ có hôm nay, chỉ sợ cũng là loại hạ không nên loại nhân, cho nên không có gì hay nói . Đã làm sai chuyện tình, luôn muốn trả giá đại giới !

Càng làm cho Hạnh Nhược Thủy để ý là, đã qua đi mấy tháng , Trang Dịch Sính còn tại ngũ say giữa. Tuy nói còn sống, nhưng là bởi vì chiều sâu hôn mê, chỉ có thể dựa vào dinh dưỡng dịch duy trì sinh mệnh. Nếu không thể tỉnh lại, liền tương đương với hằm chờ đợi dầu hết đèn tắt. Mỗi khi nghĩ vậy cái, nàng liền cảm thấy trong lòng thấu bất quá khí .

Trang Ngụ Kỳ chỉ cần có cơ hội sẽ cấp nàng gọi điện thoại, tuy rằng không khóc, nhưng đã muốn không phải cái kia hoạt bát hiếu động oa nhi, quang ở điện thoại lý có thể nghe ra đến. Hạnh Nhược Thủy đau lòng cực kỳ, lại bất lực, nàng chán ghét cực kỳ loại cảm giác này.

Đối này, Ứng Trường Không cũng thực phiền não. Bởi vì hấn rõ ràng Trang Ngụ Kỳ cái kia tiểu thành nhãi con ở Nhược Thủy trong lòng là rất trọng yếu , hấn không thể cấm Nhược Thủy tiếp điện thoại. Khả mỗi lần tán gẫu hoàn điện thoại, Nhược Thủy tâm tình cũng không hảo, làm cho hấn lại là đau lòng lại là tức giận.

Trong chớp mắt, lại qua một đoạn ngày.

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy đang ở xao bàn phím. Bởi vì bụng càng ngày càng nhiều, không thể lâu tọa, cho nên hấn hiện tại viết càng ngày càng ít . Bất quá nàng phát quá thông cáo nói chính mình mang thai , độc giả nhưng thật ra không có trách tội cho nàng, ngược lại thường xuyên hỏi cực cương tình huống.

Hạnh Nhược Thủy khép lại máy tính, nhìn đến Lí Quân tựa hồ có chút ngượng ngùng, có chút muốn nói lại thôi, liền cảm thấy kỳ quái.”Làm sao vậy? Cùng Hà Tĩnh Văn cãi nhau ?”

“Không có hay không, chúng ta không có cãi nhau!” Lí Quân vội vàng lắc đầu phủ nhận. Nàng cùng Hà Tĩnh Văn cảm tình hảo rất, hai người ngày cũng là ngọt ngào mật .

Hạnh Nhược Thủy cũng biết điểm này, cho nên chính là tùy tiện hỏi mà thôi, cũng không thật sự lo lắng bọn họ vợ chồng hai.”Kia làm sao vậy?” Nay biểu tình thoát nhìn, thật là có chút mâu thuẫn có chút kỳ quái.

Lí Quân không xem cửa nàng ánh mắt, thủ thủ chính mình tay áo.”Nếu tỷ, người có thể hay không theo giúp ta đi xem đi bệnh viện.”

Hạnh Nhược Thủy là người từng trải, nhất thời liền hiểu được . Lôi kéo tay nàng, cao hứng nở nụ cười.”Người mang thai !”

Lí Quân cười cười, còn có chút ngượng ngùng.”Ta cũng không xác định, cho nên muốn người theo giúp ta đi bệnh viện nhìn xem.”

Lại nói tiếp, Lí Quân vẫn là cái Thanh Thanh không công hạo cô gái. Động phòng ngày đó, kia một chút lạc hồng nhưng làm Hà Tĩnh Văn cấp cao hứng hồng rồi. Vợ trước vương thực mai không phải hoàn bích, sau lại còn phản bội hần. Nay ở trong lòng hần loại hạ một cái ám chỉ tính mầm, bởi vậy đối Lí Quân trong sạch thân có thể nói là mừng rỡ như điên, cũng làm cho trong lòng hần càng kiên định một ít. Nam nhân tâm tình tốt lắm, đối tình hình hưng trí tự nhiên liền cao. Vợ chồng hai đái cơ hội liền triển triển miên miên, không có dựng mới là việc lạ.

Hạnh Nhược Thủy thiết tình thay nàng cao hứng. Đối với Hà Tĩnh Văn trước kia gặp được, nàng là rất đồng tình. Nay cưới Lí Quân, hai người ân ái yêu còn có đứa nhỏ, coi như là trọn vẹn.”Người trước ngồi, ta đi đổi cái quần áo, cùng người đi một chuyến.”

Lí Quân ở trên sofa ngồi xuống, động liên tục làm đều thật cẩn thận.

Mang thai, theo bản năng rất nhiều động tác đều phải phóng khinh, đó là một loại bản năng, cũng là tình thương của mẹ biểu hiện.

Hạnh Nhược Thủy đổi tốt lắm quần áo, đem chính mình bao vây ấm áp, giống một cái đáng yêu bồn chim cánh cụt. Nàng mặc là nhất kiện lượng sắc áo lông, thoát nhìn đặc biệt thanh xuân.

Hai nữ nhân đi bệnh viện. Bộ đội lý nữ nhân thiếu, cho nên khoa phụ sản xếp hàng nhân không nhiều lắm.

Kiểm tra kết quả xác nhận: Lí Quân mang thai.

Hạnh Nhược Thủy nhìn trước mắt nữ hài tử, cùng lúc trước nàng giống nhau, ngay cả nói đều nói không tốt. Nghẹn đỏ mặt, cũng chưa nói ra một câu có thể biểu đạt tâm tình trong lời nói đến, chính là ngốc hồ hồ cười. Trong lòng, khẳng định hận không thể lập tức đem này tin tức tốt nói cho Hà Tĩnh Văn.

“Nếu tỷ, ta rất kích động.” Nghẹn nửa ngày, cuối cùng là dừng ra một câu đến.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, thân thủ bát bát trên mặt hần bị gió thổi loạn sợi tóc.”Lí Quân, chúc mừng người, chúc mừng người cùng Hà Tĩnh Văn làm cha mẹ!”

Lí Quân ngây ngô cười, ở trong đầu ảo tưởng hần biết chuyện này sau phản ứng. Càng nghĩ càng kích động, hận không thể sắp thượng một đôi cánh bay đến trước mặt hần đi, lớn tiếng tuyên cáo này tin vui.

Tuy rằng xét nghiệm đơn đã muốn xác nhận, nhưng là thầy thuốc bên kia còn có chuyện muốn công đạo.

Hạnh Nhược Thủy vẫn cũng không thích bệnh viện sô đa thủy hương vị, Lí Quân đi vào cùng thầy thuốc đàm, chính nàng thì tại bệnh viện sườn biên dưới tầng cây chờ nàng. Mùa xuân cước bộ tuy rằng đã muốn gần, nhưng phong vẫn như cũ lãnh lợi hại. Bất quá trên người ăn mặc ấm áp, trên mặt lạnh lạnh ngược lại thực thoải mái.

Chậm rãi đưa tay phúc ở hở ra bụng, nhớ tới năm sau mùa xuân, trong bụng này tiểu tử kia đã muốn hội đi hội bích. Nếu lại lợi hại một chút, có lẽ còn có thể ngồi xuống.

Hơi hơi gió lên đầu, đón hieu quanh gió lạnh, nở rộ như xuân Phong Noãn áp tươi cười.

Nghe được tiếng bước chân thời điểm, Hạnh Nhược Thủy hơi hơi sợ run một chút. Vốn tưởng bệnh nhân tới nơi này tản bộ, vừa chuyển đầu lại phát hiện kia không phải bệnh nhân, mà là mặc bạch áo dài thầy thuốc. Không tính quen thuộc khuôn mặt, nhưng là ấn tượng khắc sâu. Nàng bắt đầu dĩ tưởng, chẳng lẽ vừa muốn giống cầu huyết tìvi như vậy sao?

Hạnh Nhược Thủy thần nhiên nhìn nàng, không nói gì.

Hai nữ nhân cách hai ba bước khoảng cách, lẳng lặng đánh giá lẫn nhau. Hạnh Nhược Thủy là lạnh nhạt, mà đối phương tắc có địch ý.

“Người không xứng với hần.” Nàng rốt cục nhịn không được mở miệng, nói lý mang thứ.

Nghe thể dạng cầu huyết đối bạch, Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhin không được nở nụ cười.”Người nói lời này không có ý nghĩa, ta là bồi không hơn hẳn. Có người môn đương hộ đối, nam tài nữ mạo, khả bọn họ tình yêu hoặc là hôn nhân cuối cùng thoát phá . Ta không xứng với hắn, nhưng là chúng ta thực hạnh phúc.”

Từng, Hạnh Nhược Thủy là ở hồ này xứng không xứng vấn đề , khả hiện tại nàng đã muốn hoàn toàn không cần . Dù sao ngay cả Ứng gia mọi người đã muốn thiết tình tiếp nhận rồi nàng, tội gì còn tại hồ người khác ý tưởng? Cho dù Dương Tử Vân bọn họ không chịu tiếp nhận chính mình, đi đến hôm nay, nàng cũng quả quyết sẽ không bởi vì này dạng ngu xuẩn vấn đề mà buông tha cho Ứng Trường Không. Một đoạn tình yêu hoặc là hôn nhân có thể đi thật xa, có lẽ hội chịu này đó ngoại giới nhân tố ảnh hưởng, nhưng này khẳng định không phải tuyệt đối duy nhất .

Kia cô gái hiển nhiên không có dự đoán được Hạnh Nhược Thủy hội như vậy trả lời, cả người đều sửng sốt. Lập tức, trong mắt hiện lên giọng mỉa mai quang mang, giống nhau cảm thấy nàng nói như vậy thực buồn cười.”Người căn bản không thương hắn, nếu không người sẽ không ích kỷ như vậy cho rằng!”

“Ta ích kỷ không ích kỷ, không phải người tới bình luận . Huống hồ, cho dù ta ích kỷ, chỉ cần Ứng Trường Không không ngại, làm sao có khác người ta nói nói đường sống?” Hạnh Nhược Thủy thần nhiên cười, hướng nàng gật đầu một cái, vòng quá nàng hướng bệnh viện đi đến.

Không bao lâu, Lí Quân vẻ mặt hạnh phúc theo trong bệnh viện đi ra. Đi đường thật cẩn thận , nhìn có chút khôi hài.

Hai cái phụ nữ có thai kéo thủ trở về, cùng đi chợ, quyết định làm một chút ăn ngon đến chúc mừng.

Buổi tối, Hà Tĩnh Văn về nhà nhìn không tới lão bà, lập tức tìm đến Hạnh Nhược Thủy trong nhà đến đây. Hắn đã muốn dưỡng thành thói quen, chỉ cần về nhà không Lí Quân, sẽ hướng bên này tìm, địa phương khác cũng không hội xem liếc mắt một cái.

Nhìn đến một bàn tử phong phú đồ ăn, hai nam nhân đều nhanh chạy xuống nước miếng đến đây.

Hạnh Nhược Thủy bưng lên cuối cùng một đạo đồ ăn, đã bị Ứng Trường Không ấn ngồi xuống. Chính nàng lại bưng nước trái cây đứng lên, cười tủm tỉm nói:”Đến, chúng ta trước ăn mừng một chút.”

Ứng Trường Không cùng Hà Tĩnh Văn đều mặc danh kỳ diệu , ăn mừng cái gì?

Chỉ có Lí Quân đầu vi thấp, mặt đỏ lợi hại. Hai tay gắt gao nắm cái chén, này tài liệu nếu yếu ớt một ít, cái chén đều phải bị nàng bóp nát.

Hạnh Nhược Thủy vươn một bàn tay, nắm ở Lí Quân đầu vai, cười hớ hớ tuyên bố:”Chúng ta Lí Quân đồng học mang thai , Hà Tĩnh Văn phải làm ba ba !”

Dứt lời, vừa lòng nhìn đến Hà Tĩnh Văn cả người ngốc rớt. Liền ngu như vậy hồ hồ nhìn chăm chăm Lí Quân mặt xem, sau đó chậm rãi , tầm mắt một chút hướng của nàng bụng di động. Cuối cùng giống như của nàng bụng là nam châm đường như, đưa hắn tầm mắt hoàn toàn định tại kia không động dẩy .

Hạnh Nhược Thủy nhìn về phía Ứng Trường Không, nháy mắt mấy cái, xem đi, với người giống nhau ngốc.

Ứng Trường Không vươn tay, thân thủ ở vợ thất lưng sườn nhẹ nhàng nhéo một chút.

Lí Quân đợi không được Hà Tĩnh Văn đáp lại, ngẩng đầu vừa thấy, phát hiện hắn liền yên lặng nhìn chính mình bụng, ánh mắt trùng lão đại, trên mặt kinh ngạc một mảnh. Đang muốn há mồm nói cái gì, đột nhiên nhìn đến hắn một phen thân qua tay đến đem nàng ôm lấy đến, hai chân hướng bàn ăn ngoại đi hai bước, ôm nàng bắt đầu xoay quanh.

Ngày nào đó, tiếng cười thật lâu không có hạ xuống. Trên bàn cơm, đồ ăn so với gì thời điểm đều phải ngon.

Hạnh Nhược Thủy cùng Lí Quân hai cái phụ nữ có thai cùng một chỗ, liền càng thêm có chuyện đề . Mỗi ngày chia sẻ mang thai cảm giác, còn có theo người khác nơi đó nghe tới dục nhi kinh, vừa nói chính là nửa ngày, tuyệt không cảm thấy nhàm chán.

Đãi Hà Tĩnh Văn có rảnh, Lí Quân tính thỉnh công ty nhân cùng nhau ăn bữa cơm. Dù sao nàng ở trong công ty cũng thực chịu mọi người chiều cổ, kết hôn hay là muốn thông tri một tiếng. Phía trước từ chức

thời điểm cũng có nói cho bọn họ là vì gả cho cái quân nhân muốn tùy quân, cũng đáp ứng rồi muốn mời khách .

Nếu là công ty nhân liên hoan, kia Hạnh Nhược Thủy này lão bản kiêm bà mối khẳng định là muốn xuất hiện .

Ứng Trường Không tuy rằng lo lắng, nhưng là cũng biết không thể vẫn làm cho nàng tránh ở thâm sơn rừng già, tốt xấu muốn ngẫu nhiên đi ra ngoài đi một chút. Liền đem nàng đưa đến ven đường, từ Hà Tĩnh Văn mang theo hai nữ nhân cùng đi dặm.

Vì không quấy rầy mọi người cuối tuần nghỉ ngơi thời gian, Hạnh Nhược Thủy này lão bản cố ý phê chuẩn ở đi làm thời gian giữa trưa đến ăn bữa tiệc này tiệc cưới. Nhất bang mọi người cảm thấy lão bản thật tốt, hô to vạn tuế.

Lí Quân cùng Hạnh Nhược Thủy nhân duyên đều là vô cùng tốt , mọi người có một đoạn thời gian không gặp , tự nhiên ngoạn thật sự điên. Hoàn hảo bọn họ còn nhớ rõ hai cái phụ nữ có thai ở đâu, không dám quá khùng cuồng.

Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân tổ hợp thoát nhìn thực hạnh phúc, vài cái độc thân nữ hài tử đều ồn ào muốn Hạnh Nhược Thủy giới thiệu. Mà khi kết hôn đều kêu to hối hận, nói muốn đổi một cái. Một bàn nhân lưu riu , náo nhiệt cực kỳ. May mắn bọn họ ở ghế lô , nếu không khẳng định cũng bị trách cứ .

Hạnh Nhược Thủy phát hiện , nhiều người như vậy lý, Mai Ngạn Đình là tối không sinh động một cái. Nàng tuy rằng đã ở cười, nhưng tươi cười có chút miễn cưỡng, nhìn qua tựa hồ có tâm sự. Nàng âm thầm ở trong lòng tưởng, buổi tối trở về muốn hỏi hỏi Ứng Trường Không, Trần Thiện cùng Mai Ngạn Đình có phải hay không quá không tốt.

Bữa tiệc này cơm ăn hơn ba giờ, đi làm nhân tài vui đùa điên hồi công ty tiếp theo chưa xong công tác.

Hạnh Nhược Thủy tắc vụng trộm đem Mai Ngạn Đình cấp kéo lại, kéo dài tới một cái im lặng địa phương đi.”Ngạn Đình, người không sao chứ, giống như không quá cao hứng a? Có phải hay không cùng Trần Thiện cãi nhau ?”

Mai Ngạn Đình cười cười, lắc đầu.”Tích Mộng tỷ, người đa tâm. Ta rất tốt , chính là nhìn đến người có cục cưng , Lí Quân cũng có cục cưng , ta hâm mộ có điểm mất mát mà thôi.”

Mai Ngạn Đình quả thật hâm mộ các nàng, thậm chí có thể nói đổ kỵ. Hạnh Nhược Thủy cũng liền thôi, mấu chốt là Lí Quân cũng gả cho cái thiếu tá, có thể tùy quân. Cố tình Trần Thiện điều kiện không đạt được, nàng còn muốn một người ở tại thuê đến trong phòng. Vốn tưởng rằng hai người tuy rằng tiền không nhiều lắm, nhưng sống không là vấn đề, lại không nghĩ rằng hán trong nhà còn muốn tiền. Bởi vậy, trong tay về điểm này tiền liền sở thừa không có mấy .

Hạnh Nhược Thủy nhất tưởng, này cũng là cái khả năng, nhưng tổng cảm thấy nàng chưa nói lời nói thật. Giờ lên tươi cười, vô vô của nàng đâu vai.”Yên tâm đi, nếu không có làm thi thố, phỏng chừng người cũng nhanh.”

“Chúng ta không cái điều kiện kia, chính là hoài cũng nuôi không nổi a.” Mai Ngạn Đình miễn cưỡng cười.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, khẽ nhíu mày.”Tục ngữ nói, cùng có cùng đường, giàu có phú dưỡng. Chỉ cần người sinh hạ đến, tự nhiên có thể nuôi sống, sợ cái gì!”

“Tích Mộng tỷ, chúng ta với người không giống với . Không nói này, người hỏi công ty sao?” Mai Ngạn Đình luôn luôn không muốn trước mặt người khác nói chính mình không như ý chỗ. Nếu phía trước không phải cùng đường, nàng cũng sẽ không chạy đến Z thị đến đầu nhập vào Hạnh Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy biết, nhân một khi trong lòng nhận định mỡ ta sự tình, là rất khó thay đổi , cũng sẽ không khuyên nàng, chính là nói:”Tiền không như vậy trọng. Người nếu đem tiền coi trọng , thực dễ dàng không vui vẻ .”

“Tích Mộng tỷ, ta biết đến. Cảm ơn người!”

Hạnh Nhược Thủy không nó

i chuyện. Nàng tính tình tốt lắm, nhưng không phải hoàn toàn không có tính tình nhân. Nàng ghét nhất bị chính là người nói lại nhiều nàng nhẹ nhàng băng quơ, thậm chí củi gạo du muối cũng không tiến nhân. Mai Ngạn Đình biểu hiện như vậy, làm cho trong lòng nàng có chút mất hứng, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Liên hoan tan sau, Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân phải đi bán chữ thập thêu cùng lấy tân tài liệu . Vợ chồng lưỡng nan ngọt ngào thời gian, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là không muốn quấy rầy .

Nếu đi ra , nàng tự nhiên là mau chân đến xem Đàm Bội Thi cùng Đàm mẹ bọn họ . Nghe nói, tiểu Nhạc Nhạc hiện tại càng có thể làm âm ỉ . Ở nhà bọn họ lý đợi cho Hà Tĩnh Văn tới đón nhân, Hạnh Nhược Thủy mới lưu luyến không rời rời đi.

Trở lại bộ đội lý, đã muốn là buổi tối .

Ứng Trường Không vừa thấy đến nàng xuất hiện, liền cùng đại cầu thấy được cầu xương cốt. Kêu một tiếng vợ hướng lại đây, nếu dài quá cái đuôi, này hội nhất định điều hoan.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến hấn, liền nhịn không được trong suốt cười. Này ngọc hồ hồ nam nhân, tổng có thể làm cho nàng cảm thấy trên thế giới không còn có so với chính mình cùng hạnh phúc nữ nhân.

Về nhà lý, Ứng Trường Không hầu hạ vợ tắm rửa. Này trong quá trình, tránh không được quần quít lấy nàng kích tình một phen, giải giải khát. Tuy rằng trung gian cách cái đại cầu, nhưng vợ chồng hai nùng tình mật ý, một phen ép buộc sau, lẫn nhau đều thực thỏa mãn.

Hạnh Nhược Thủy từ hấn hầu hạ lau khô thân thể, nằm ở ổ chăn lý, liền hỏi Trần Thiện chuyện tình.”Lão công, Trần Thiện gần nhất thế nào? Ta xem Mai Ngạn Đình giống như cảm xúc không quá đối, có phải hay không bọn họ vợ chồng hai cãi nhau ?”

Ứng Trường Không nhìn nàng, sau đó lắc đầu.”Kia tiểu tử hình như là có điểm tâm sự, nhưng không theo ta nói sao lại thế này. Bọn họ hai có thể âm ỉ cái gì? Chẳng lẽ là Mai Ngạn Đình cũng học vương thực mai cái kia nữ nhân?”

Hạnh Nhược Thủy trừng hấn liếc mắt một cái.”Đừng đoán lung tung. Thế giới này thượng không nhiều như vậy vương thực mai, đừng đem mọi người tưởng hồng rồi. Có rảnh người hỏi một chút hấn đi, có lẽ có thể giúp được với việc.”

Ứng Trường Không cọ lại đây, ủy khuất cắn nàng một ngụm, ai oán nói:”Vợ, người làm sao có thể ở của ta trong lòng nghĩ nam nhân khác?”

“Thần kinh!” Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, liên tục ở miệng hấn môi thượng hôn vài cái, mới làm cho hấn tiêu hỏa. Hai người ngáy lệch qua cùng nhau, tiện sát người khác.

Chỉ là bọn hấn cũng chưa dự đoán được, này còn không có tới kịp quan tâm Trần Thiện, liền đã xảy ra chuyện.

136. Chương 136: Ứng Trường Không, Người Muốn Sống Trở Về

Thời gian đã muốn đến tháng tư để , mùa xuân sớm đã đến. Chính là ngọn núi lãnh, Hạnh Nhược Thủy tổng cảm thấy còn tại mùa đông.

Ở A thị, B thị như vậy đều là thị, trên đường trẻ tuổi các cô nương đều đã muốn bắt đầu mặc váy ngắn . Khả ngọn núi độ ẩm thấp, bọn họ bây giờ còn mặc áo bông, ban đêm mặt cái thật dày chăn.

Nếu không phải Ứng Trường Không bọn họ đột nhiên nhận được nhiệm vụ, muốn tới M thị đi chống lũ cứu tế, Hạnh Nhược Thủy căn bản sẽ không ý thức được nguyên lai đã muốn mùa xuân . Lũ xuân như nước, đúng là mãnh thú hồng thủy tập kích thời kì.

Ứng Trường Không bọn họ đi được đặc biệt cấp đặc biệt đột nhiên, cho nên chỉ tới kịp dặn dò Hạnh Nhược Thủy hảo hảo chiếu cố chính mình. Hạnh Nhược Thủy cũng chỉ tới kịp dặn dò hấn phải chú ý an toàn, nhân liền tiêu thất.

Hắn sau khi rời khỏi, Hạnh Nhược Thủy đứng ở cửa sổ, yên lặng nhìn hắn biến mất phương hướng nửa ngày, mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Rõ ràng chính là tạm thời rời đi mà thôi, khả năng đi địa phương rất nguy hiểm, nàng liền cảm thấy trái tim không một khối dường như, sau đó còn bị giắt ở giữa không trung, không yên bất an.

Mới trước đây xem tin tức, nhìn đến chống lũ cứu tế hình ảnh, tuy rằng cảm thấy này giải phóng quân rất không dễ dàng, nhưng không giống giờ phút này như vậy khắc sâu. Nghĩ đến của nàng thượng tá sẽ lao tới tiền tuyến, cùng vô tình hồng thủy làm đầu tranh, nàng sẽ không tùy vào tâm loạn như ma.

Hạnh Nhược Thủy lần đầu tiên may mắn dĩ vãng hắn ra nhiệm vụ thời điểm, đều là đột nhiên biến mất, áp căn không kịp nói cho nàng. Nàng tuy rằng cũng sẽ lo lắng, lại chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn, hoặc là an ủi chính mình có lẽ chính là bề quan huấn luyện hoặc là không nguy hiểm nhiệm vụ. Xem hiện tại, nàng rành mạch đã biết, nàng muốn cùng vô tình thiên tai làm đầu tranh!

“Nếu tỷ.” Lí Quân cũng là giống nhau tâm tình, cho nên chờ tượng phụ ly khai, ngay người một hồi đi ra Nhược Thủy bên này. Lí Quân gả cho Hà Tĩnh Văn sau, hắn ra nhiệm vụ đều nói là bề quan huấn luyện, cho nên hắn bình thường không lo lắng. Nhưng lúc này đây rành mạch biết hắn là đi chống lũ thủy, nàng cả người an vị không được.

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, mỉm cười.”Không cần lo lắng, bọn họ đã muốn thiên chuy bách luyện, điểm ấy chuyện nhỏ không làm khó được bọn họ. Nhĩ hảo ăn được uống ngủ ngon, chờ hắn về nhà là được rồi.”

Tuy rằng trong lòng cũng lo lắng, nhưng nàng trải qua nhiều lắm, so với Lí Quân hay là muốn hảo rất nhiều.

Lí Quân nghe nàng nói như vậy, sắc mặt quả nhiên sẽ không như vậy trắng. Có người cùng chính mình giống nhau tình huống, nhưng lại có thể bồi tại bên người, liền đem lo lắng cùng sợ hãi cấp gánh vác, tình huống hội tốt hơn nhiều.

Bất quá, rốt cuộc là không đồng dạng như vậy. Bình thường hai nam nhân cũng là huấn luyện cái gì, một ngày xuống dưới gặp mặt thời gian cũng không bao nhiêu. Nhưng biết hắn ngay tại phụ cận, trong lòng thực kiên định. Nay biết được hắn xa phó tha hương chống lũ thủy, trong lòng liền không lợi hại.

Lí Quân cùng Hạnh Nhược Thủy nói một hồi nói, trở về gia thù này nọ đi. Nàng cũng là may mắn, không có gì nôn nóng phản ứng. Mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon, hoàn hảo dưỡng.

Hạnh Nhược Thủy hít sâu, buộc chính mình tỉnh táo lại, mở ra máy tính xem bàn phím. Nhưng là mới mở cái đầu, trong đầu luôn hiện lên hồng thủy cuộn cuộn hình ảnh, liền không bao giờ nữa có thể định hạ tâm lại, đành phải thở dài một hơi đồng máy tính.

Vỗ về bụng ở trong phòng qua lại tiêu sái mấy tranh, rất có loại chán đến chết cảm giác. Sau lại, đi được một hồi, rõ ràng leo lên giường đi ngủ thấy. Đáng tiếc nằm ở ổ chăn lý cũng còn cảm thấy lạnh lợi hại, thiếu hắn tại bên người, giống như cái gì cũng không thích hợp dường như. Ở trên giường trần trọc hồi lâu, loạn thất bát tao suy nghĩ vừa thông suốt, tốt xấu là mơ mơ màng màng đang ngủ.

Hỗn loạn ngủ một trận, liền ngay cả ở trong mộng đều là cuộn cuộn như mãnh thú hồng thủy, kia bùn đất sắc chất lỏng như là hướng chính mình phác lại đây dường như, sợ tới mức nàng quát to một tiếng liền bừng tỉnh lại đây. Thở hổn hển nửa ngày, cả người mới từ kinh hách đại ra trạng thái lý phục hồi tinh thần lại.

Kế tiếp nửa tháng, Hạnh Nhược Thủy tâm tình vẫn không có thể khôi phục đến trước kia bình tĩnh. Tưởng hết mọi biện pháp chú ý M thị hồng thủy tình huống, một chút tin tức cũng không nguyện ý bỏ qua. Mỗi ngày buổi tối luôn ép buộc nửa ngày ngủ không được, thật vất vả đang ngủ, lại luôn bị kia phô thiên cái địa đục ngầu chất lỏng cấp làm tỉnh lại.

Dương Tử Văn gọi điện thoại lại đây, nghe thanh âm chỉ biết nàng cảm xúc không tốt.”Nhược Thủy, yên tâm đi. Ta đối con ta rất tin tưởng, người cũng muốn đối hắn có tin tưởng. Hảo hảo dưỡng thân thể chờ, hắn rất nhanh sẽ đã trở lại.”

“Mẹ, ta đã biết.” Bà bà trong lời nói làm cho Hạnh Nhược Thủy an tâm hơn.

Lại qua hai ngày, Hạnh Nhược Thủy liền nhận được Ứng Trường Không điện thoại, mừng đến nàng ở bên cạnh đều phải nhảy dựng lên . Bất quá nàng bụng đại thân thể trọng, tự nhiên là không dám loạn khiêu.”Lão công, người thế nào ?”

Nàng kỳ thật muốn nhất hỏi là, người có hay không bị thương? Người chừng nào thì về nhà? Nhưng là, nàng không thể hỏi như vậy. Nàng cũng không dám làm cho chính mình ngữ khí tiết lộ nhiều lắm cảm xúc, sợ ảnh hưởng hấn lực chú ý.

“Vợ, đừng lo lắng, ta hảo hảo . Người ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, không nên suy nghĩ bậy bạ. Đúng rồi, cục cưng có hay không nghe lời?” Hấn đã muốn chiến đấu hăng hái thiệt nhiều thiên , thanh âm đều là mỗi một, nhưng như trước ôn nhu.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn như vậy thời khắc có thể bồi ở hấn bên người, nhưng chỉ là hy vọng xa vời.”Ta tốt lắm, cục cưng cũng thực ngoan. Người yên tâm đi, ta ở nhà chờ người trở về, làm sao cũng không đi.”

“Vậy là tốt rồi. Vợ, ta bên này chính vội vàng, ta trước gác điện thoại . Người hảo hảo , chờ ta về nhà.” Không đợi đến của nàng đáp lại, điện thoại cũng đã cắt đứt .

Hạnh Nhược Thủy nghe việc âm, sợ run một chút. Hấn cho tới bây giờ cũng không hội trước quả điện thoại của nàng, hôm nay là cái ngoại lệ. Tuy rằng biết rõ hấn nghe không được, nàng vẫn là đối với đô đô chiếu cố âm nói một câu:”Người nhất định phải Bình An trở về!”

Buông phone, Hạnh Nhược Thủy liền cảm thấy trong lòng bình tĩnh . Chỉ cần nghe được hấn thanh âm, nàng liền cảm thấy như là có một cỗ dòng nước ấm rót vào trái tim, làm cho nàng ở ấm áp trung chậm rãi tỉnh táo lại. Tuy rằng vẫn là lo lắng, nhưng trên mặt cuối cùng có tươi cười.

Đang nghĩ tới đâu, Lí Quân vào được.”Nếu tỷ, người tưởng cái gì đâu?” Mang thai , Lí Quân ngược lại gầy. Bởi vì lo lắng trạng phụ, ăn không ngon ngủ không tốt .

Hạnh Nhược Thủy nghênh lại đây, thân thủ nắm ở của nàng đầu vai.”Vừa mới Trường Không gọi điện thoại đã trở lại, nói bọn họ hết thấy đều tốt lắm, hồng thủy đã muốn được đến đã khổng chế, làm cho chúng ta yên tâm.”

“Thật sự?” Lí Quân cao hứng cầm trụ tay nàng, lập tức lại ngập ngừng nói,”Hà Tĩnh Văn cũng chưa đánh cho ta điện thoại.”

Hạnh Nhược Thủy xem nàng thực ủy khuất bộ dáng, liền nở nụ cười.”Hấn này không phải không thời gian thôi. Nhà của ta Trường Không là đội trưởng, cho nên làm đại biểu nói. Người cũng biết

t, chống lũ thôi, kia đều là giành giật từng giây .”

Hạnh Nhược Thủy đang nói còn chưa lạc, trong bụng tiểu tử kia hung hăng đạp nàng một chút.”Người xem, con ta đều ở đồng ý của ta nói.”

Lí Quân quyết quyết miệng, xem như tiếp nhận rồi. Thân thủ sờ Hạnh Nhược Thủy bụng, cùng trong bụng tiểu bảo bảo ngoạn nổi mọt bao trò chơi. Dần dần, trên mặt liền có tươi cười, trong mắt cũng có chờ mong.

Ước chừng lại qua bốn năm thiên, Hạnh Nhược Thủy đột nhiên nhận được Dương Tử Vân điện thoại. Vốn nhận được bà bà điện thoại cũng không kỳ quái, kỳ quái là bà bà nói muốn đến bộ đội xem nàng. Bất quá nghĩ lại nhất tưởng, có lẽ là bởi vì lâu lắm không thấy được tôn tử lý, tưởng niệm .

Bên này vừa treo điện thoại, nàng còn không có phục hồi tinh thần lại, điện thoại liền lại vang .

“Tẩu tử!” Điện thoại không biết là người nào tiểu binh viên đánh tới được, điện thoại vừa thông liền lớn tiếng nhượng đứng lên, thanh âm còn có chút bối rối .

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, nói:”Làm sao vậy?”

“Tẩu tử, đội trưởng bị hồng thủy hướng đi rồi.” Tiểu binh ghen ngào nói.

Hạnh Nhược Thủy ngơ ngác cắt đứt điện thoại, sắc mặt tái nhợt, thủ không tự giác run run. Hai chân mềm nhũn, cả người sẽ hướng thượng đổ đi. May mắn đúng lúc đỡ lấy cái bàn, lỗ tai ong ong vang, choáng váng đầu lợi hại.

Trong bụng đứa nhỏ tựa hồ cảm nhận được mẫu thân biến hóa, càng không ngừng đá chân nhỏ nha đến tưởng biểu đạt điểm cái gì.

Hạnh Nhược Thủy nhân này biến hóa, hỗn loạn đầu óc nháy mắt thanh tỉnh lại đây. Nhẹ nhàng mà vuốt ve chính mình bụng, đến đây một cái hít sâu, cảm xúc chậm rãi bình phục xuống dưới. Nàng hiện tại không phải một người, muốn càng thêm bình tĩnh.”Cực cương đừng sợ, ba ba hội không có việc gì ! Chúng ta không sợ hãi, không sợ hãi!”

Như vậy nhất tưởng, Hạnh Nhược Thủy cũng hiểu được thượng tá hội không có việc gì. Hắn cũng không phải là một cái bình thường binh, cũng không phải một cái bình thường bộ đội đặc chủng, cho nên không có vấn đề. Hơn nữa, hắn đáp ứng quá, nhất định hội bảo trọng chính mình, muốn an toàn trở về thủ hộ nàng cùng cực cương. Hắn hội không có việc gì !

Lại thật sâu hô hấp, chính mình đi đến trên sô pha, chậm rãi ngồi xuống. Đầu óc không còn nữa vừa rồi hỗn loạn, tâm cũng không như vậy hoảng. Trong bụng tiểu tử kia còn không sẽ nói, nhưng là của nàng tồn tại đối nàng mà nói chính là một chi cường hữu lực yên ổn tề. Có người làm bạn cảm giác, luôn tốt nhất.

Tuy rằng đã muốn cố gắng tỉnh táo lại, nhưng sự tình đã xảy ra, không có khả năng làm được dường như không có việc gì, kia nhưng là nàng yêu nhất nam nhân. Ngồi ở trên sô pha, kinh ngạc khởi xương ngóc đến, đầu óc vẫn là có chút loạn.

Hốt hoảng, nhớ tới giao thừa tối hôm đó, chính mình đứng ở vũ đài thượng nói qua trong lời nói. Cũng nhớ lại hắn thâm tình chân thành hứa hẹn quá, vì nàng cùng đứa nhỏ, hắn vô luận như thế nào đều đã bảo trọng chính mình.

Ta có thể nghĩ đến lãng mạn nhất chuyện, chính là cùng người cùng nhau chậm rãi biến lão. Tại đây một khắc, Hạnh Nhược Thủy nhớ tới câu này ca từ, hơn nữa dị thường khắc sâu lý giải này đơn giản ca từ sau lưng cái loại này thâm tình. Không cầu vinh hoa phú quý, không cầu thăng chức rất nhanh, chỉ cầu lẫn nhau Bình An khỏe mạnh, mãi cho đến sống quãng đời còn lại.

Lí Quân vào thời điểm, liền nhìn đến nàng cả người thất thần ngồi, tựa hồ đã xảy ra cái gì đại sự. Thân thủ ở nàng trước mặt lung lay lại hoảng, một chút phản ứng cũng không có, đành phải thân thủ đi thôi đẩy của nàng đầu vai.”Nếu tỷ, người không sao chứ?”

Hạnh Nhược Thủy thể này mới phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn nàng, một lát sau cười cười.”Người tới.”

“Phát sinh sự tình gì sao? Người sắc mặt giống như không tốt lắm.” Lí Quân rất ít nhìn đến nàng như vậy biểu tình, nàng vẫn đều biểu hiện thật sự thoải mái. Trước kia đội trưởng cùng Hà Tĩnh Văn bọn họ đột nhiên biến mất không thấy, chính nàng sợ tới mức đòi mạng, nếu tỷ vẫn là lão thần khắp nơi. Bất quá nàng không biết, Nhược Thủy trong lòng là có lo lắng, bất quá là không biểu hiện ra ngoài thôi.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Vừa mới có người gọi điện thoại đến, nói Trường Không hắn, bị hồng thủy hướng đi rồi.” Tuy rằng theo trong lòng tin tưởng hắn nhất định hội không có việc gì, nhưng nói ra những lời này khi, trái tim nhanh lợi hại, cái mũi hốc mắt cũng có chút toan. Đó là trượng phu của nàng, hắn cùng đứa nhỏ hợp thành của nàng toàn bộ thế giới, hắn lại thế giới này duy nhất kia căn chống đỡ Trụ Tử!

Lí Quân một tiếng thét kinh hãi, lập tức che miệng lại ba, ánh mắt lại trừng lão đại. Ngóc hồ hồ đứng một hồi, vội vàng ngồi xuống, vẫn trụ Hạnh Nhược Thủy cánh tay.”Nếu tỷ, đội trưởng như vậy lợi hại, hắn nhất định hội không có việc gì ! Bọn họ này đó bộ đội đặc chủng đều đã bơi lội lặn xuống nước, cũng đều học quá các loại muốn sống kỹ năng, hắn nhất định không có việc gì !”

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn nàng, lập tức nở nụ cười.”Người nói đúng, bọn họ bình thường học vài thứ kia cũng không phải là hù dọa nhân dùng là. Huống hồ ta cùng đứa nhỏ ở trong này, hắn luyện tiếu không trở lại, ta tin hắn!”

Hai nữ nhân tựa vào cùng nhau, hấp thu lẫn nhau trên người ấm áp.

Lí Quân chủ động đem làm cơm chiều nhiệm vụ cấp gánh vác xuống dưới, làm đều là Hạnh Nhược Thủy thích ăn đồ ăn, liền ngóng trông nàng không cần chịu ảnh hưởng, có thể ăn nhiều một chút.

Hạnh Nhược Thủy sẽ không bởi vậy mà không ăn này nọ , vì bọn họ đứa nhỏ, nàng chính là tắc cũng muốn đem này nọ tắc đi xuống. Huống hồ hiện tại bất quá là bị hồng thủy hướng đi, kết quả còn chưa định, hẳn có lẽ bị vọt tới hạ du chính mình có thể đủ tự cứu . Hẳn là cái loại này giỏi về tự cứu nhân!

Ban đêm, Hạnh Nhược Thủy nằm ở trên giường, rốt cuộc không có ngủ hảo. Cổ tình bụng lại lớn, lại sợ loạn xoay người thương đến đứa nhỏ, đành phải ngoan ngoãn nằm, nhìn ngoài cửa sổ ánh sáng nhạt chờ đêm dài đi qua. Khó khăn thiên mau sáng, mới mơ mơ màng màng đang ngủ. Này vừa cảm giác, rốt cuộc ngủ thẳng mười điểm nhiều, coi như là ngủ vài cái giờ.

Rốt cuộc là trần trọc bán túc, trong đầu nóng lên còn đau, đầu cũng có chút choáng váng. Rửa mặt sau, cuối cùng là hảo một chút. Đang muốn ra tay làm bữa sáng đâu, nhân viên cần vụ liền mang theo một người lại đây .

“Nhược Thủy.” Dương Tử Vân cười, ôn nhu kêu một tiếng.

“Mẹ!” Hạnh Nhược Thủy như là tìm được rồi dựa vào đứa nhỏ dường như, nhất thời ánh mắt còn có điểm đã ướt ướt.” Mẹ, sao người lại tới đây?”

Dương Tử Vân thân thủ, lau đi nàng khóe mắt lệ.” Chúng ta cũng không yên tâm người, cho nên làm cho ta lại đây nhìn xem. Yên tâm đi hài tử ngốc, con ta ta rõ ràng, hẳn không có việc gì . Tục ngữ nói, đứa nhỏ cùng mẫu thân trái tim là ngay cả cùng một chỗ . Ta có thể cảm giác được, hẳn hoàn hảo tốt.”

Hạnh Nhược Thủy cân nhắc không cho phép nàng là an ủi chính mình, vẫn là thật sự có thể cảm giác được, nhưng là có cái tin cậy nhân tại bên người rốt cuộc có thể an ổn lòng của nàng.” Mẹ, người có mệt hay không? Mau vào tọa. Ta đang muốn làm bữa sáng đâu, người nghỉ một lát, ta đi làm ăn .”

Dương Tử Vân bị nàng kéo đến trên sofa. Nàng phản thủ lôi kéo, đem Hạnh Nhược Thủy cấp lôi kéo ngồi xuống.” Người hảo hảo ngồi, điểm tâm ta đến làm.”

“Mẹ, ta đến làm là tốt rồi, người nghỉ một chút.” Ngày hôm qua buổi chiều điện thoại nói qua đến, hôm nay buổi sáng đi ra . Có thể thấy được bà bà là vội vàng việc xuất môn , khẳng định mệt muốn chết rồi.

Dương Tử Vân cười, đem nàng ấn trở về.” Yên tâm đi, mẹ người làm gì đó đối với người tưởng như vậy khó ăn.”

Hạnh Nhược Thủy muốn giải thích chính mình ý tứ, Dương Tử Vân cũng đã đi vào phòng bếp . Trong lòng nàng ề ảm mềm , biết bà bà đây là thật sự quan tâm nàng, sợ nàng mệt . Nàng ngồi một hồi, liền đứng lên đứng ở phòng bếp cửa, xem bà bà bận rộn.

Dương Tử Vân rốt cuộc không thường làm gia vụ, cho nên động tác có điểm chậm. Một chút bữa sáng, dám tìm một cái nhiều giờ. Nàng lại sợ con dâu cùng tôn tử bị đói , rõ ràng làm tốt một cái liền thượng bàn một cái.

Hạnh Nhược Thủy cảm động cho bà bà tâm ý, cũng ăn được cảm thấy mỹ mãn, liền ngay cả trong bụng tiểu tử kia cũng không ngừng hưng phấn duỗi chân.

Dương Tử Vân côca , cùng đứa nhỏ ngoạn đứng lên, so với nàng con còn muốn điên nhiều lắm. Xem nàng kia cao hứng bộ dáng, làm cho người ta đều phải đã quên Ung Trường Không bị hồng thủy hướng đi còn không có tin tức chuyện tình .

Hạnh Nhược Thủy cũng bị nàng cuốn hút , chậm rãi trên mặt có tươi cười. Hai người nói chuyện phiếm, không tốt chuyện tình liền tạm thời bị phao đến sau đầu.

Có Dương Tử Vân cùng, Hạnh Nhược Thủy cuối cùng là trong lòng bình tĩnh hơn. Nhưng là rốt cuộc vướng bận trọng phụ an nguy, có thể nói sống một ngày bằng một năm. Ban đêm vẫn là thường xuyên ngủ không được, nhắm mắt lại một giây một giây số đến hừng đông.

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy tiền cả đêm như trước không ngủ hảo, đang ở trên giường ngủ bù đâu. Ngủ mơ mơ màng màng thời điểm, tổng cảm thấy có cái gì chuyện trọng yếu muốn trôi lên giấc ngủ , nhưng là giây dựa , như thế nào cũng tỉnh không đến. Đãi rất cực giây dựa tỉnh lại, vừa mở mắt đã bị trước mắt quái dị hiện tượng cấp sợ ngây người.

Rối bù, râu loi thôi, nhưng là cặp kia ánh mắt nàng sẽ không nhận sai , đó là của nàng thượng tá!

“Người đã trở lại!” Hạnh Nhược Thủy tràn ra tươi cười, nháy mắt nước mắt rơi như mưa.”Người cuối cùng đã trở lại.....”

Ứng Trường Không gắt gao đem nàng phát run kiều nhỏ thân thể ôm vào trong ngực, luôn luôn lạnh cứng rần trên mặt có ôn nhu tươi cười.”Vợ, lão công về nhà . Ta tại đây đâu, đừng sợ, đừng sợ a!”

Hạnh Nhược Thủy cảm xúc cùng kéo đầy cung đường như buộc chặt này hồi lâu, hiện tại đột nhiên trầm tĩnh lại, cảm xúc còn có chút không khống chế được . Thu hẩn vạt áo, ở hẩn trong lòng yên lặng điệu nước mắt. Một bên cười một bên khóc, lại càng làm cho lòng người đau không thôi.

Khó khăn chờ nàng bình tĩnh trở lại, tùy ý hẩn lau đi sương mù tầm mắt nước mắt. Sau đó ngẩng đầu lên, bắt đầu sờ sờ hẩn râu loi thôi mặt.”Thực xấu, giống cái dã nhân đường như.” Nàng hấp hấp cái mũi, giống cái làm cho người ta đau lòng đứa nhỏ.

Ứng T

ường Không trò đùa dai , cố ý dùng mặt đi cọ của nàng, biến thành nàng ngứa nơi nơi né tránh. Chỉ chốc lát, vừa mới còn tại điệu nước mắt nhân đã muốn phát ra thanh thúy như chuông bạc tiếng cười.

Bình tĩnh ngồi lại, Hạnh Nhược Thủy gắt gao ôm hẩn thắt lưng, đem mặt dán tại hẩn ngực có thể nghe được hẩn cường hữu lực tim đập.”Ứng Trường Không, cảm ơn người!” Cảm ơn người không có lời thề, cảm ơn người Bình An về nhà ! Cảm ơn người, làm cho của ta thế giới lại đồ sộ đứng thẳng!

Ứng Trường Không hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa giống cái nữ nhân đường như điệu nước mắt . Hẩn cử tử nhất sinh trở về, được đến những lời này cùng người khác không giống với, lại càng thêm làm cho trong lòng hẩn nóng rực nóng bỏng. Hẩn thực hiểu được, nàng vì sao nói cảm ơn!

Thân thủ, đem đầu nàng đặt tại chính mình hõm vai lý, nhẹ nhàng mà cọ của nàng phát.”Ta đáp ứng người, vô luận đi nơi nào, vô luận rất xa, ta đều đã trở lại cạnh người.” Hẩn vẫn cảm thấy, nàng là hẩn thế giới. Nhưng mà, hẩn làm sao thường không phải của nàng thế giới?

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, sáng lạn như hoa.”Người có đói bụng không, ta làm cho người ăn ngon hảo không tốt?”

“Hảo.” Ứng Trường Không không có coi hẩn lớn bụng vì lý do không cho nàng làm. Hẩn hiểu được, hiện tại nàng cần làm điểm cái gì, đến biểu đạt nội tâm cảm xúc. Nếu như vậy là nàng muốn , kia hẩn tự nhiên là chống đỡ .

Hạnh Nhược Thủy đi vào phòng bếp đi việc hồ, phía sau hợp với một cái cái đuôi. Nàng vội vàng vội vàng, đột nhiên gian liền nghi hoặc , bà bà đi nơi nào ?”Lão công, mẹ đâu?”

Ứng Trường Không ôm của nàng eo nhỏ, thân ái của nàng mặt.”Mẹ đi ra ngoài, nàng cấp cho chúng ta hai bay lên không gian. Tiểu biệt thắng tân hôn thôi, nàng sợ chúng ta hai ** lập tức liền bốc cháy lên, nàng nếu tại kia nhiều xấu hổ a.”

Hạnh Nhược Thủy ha ha ngây ngô cười, sau đó gõ hẩn một chút.”Miệng chó lý phun không ra ngà voi.”

Ứng Trường Không lơ đãng, vẫn như cũ ôm nàng cọ a cọ a, dán nàng bên tai nói:”Vợ, chẳng lẽ người không nghĩ sao? Nhưng là ta nghĩ, rất muốn rất muốn, làm sao bây giờ?”

Hạnh Nhược Thủy ngừng tay thượng động tác, quay đầu nghề hẩn, sau đó nhợt nhạt cười nhẹ.”Không thể nào làm. Nếu tưởng, vậy làm đi.”

Ứng Trường Không lớn tiếng hoan hô.”Vợ, người thật tốt!” Cuối cùng có làm hay không kỳ thật thực không trọng yếu, quan trọng là làm cho nàng chậm rãi theo phía trước trạng thái lý hoàn toàn đi ra, lại khôi phục bọn họ bình thường hình thức.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy trong lòng đều là mãn , mãn muốn tràn ra đến đây. Chỉ cần có hẩn tại bên người, nàng liền cảm thấy thiên thấp xuống dưới cũng không sợ hãi. Chỉ cần có hẩn tại bên người, nàng liền cho tới bây giờ đều là thoải mái .

Hoan vui mừng hỉ một chút cơm trưa, vợ chồng hai người uy ta ta uy người, ăn vô cùng cao hứng. Sau lại, hai người tựa hồ đều ăn chống đỡ . Vì thế kéo cánh tay, đi xuống lầu đi bộ tiêu thực.

Hạnh Nhược Thủy trên mặt tươi cười phá lệ sáng lạn, nhìn thấy ai đều cười tùm tùm chào hỏi. Tuy rằng bình thường nàng cũng như vậy, nhưng hôm nay càng thêm rõ ràng.

Mãi cho đến chạng vạng , Hạnh Nhược Thủy nhận được bà bà điện thoại, mới biết được nàng đã muốn mà mặt hồi B thị .

“Người đã lão công trở về cùng người , ta cũng phải trở về theo giúp ta lão công.” Đây là Dương Tử Vân nguyên nói, còn kêu lão đại thanh .

Hạnh Nhược Thủy nắm điện thoại, nghe đô đô chiếu cổ âm, hốc mắt vi nóng.

Buổi tối vợ chồng hai cùng nhau tẩy tẩy, người giúp ta tẩy, ta giúp người tẩy, thực tại làm ấm ỉ một phen. Theo phòng tắm đi ra, lại triển miên thật lâu, mới ôm nhau tựa vào đầu giường nói chuyện phiếm.

Hạnh Nhược Thủy cả người giống miêu mẽ dường như tựa vào hắc trong lòng, lưỡi biếng tuyệt không tưởng động. Đã trải qua đại lạc sau đó đến đại hỉ, toàn thân khí lực đều hình như là bị hết sạch dường như, thân thể có chút mềm mại.

“Ứng Trường Không, người nhất định phải hảo hảo ! Ta tình nguyện người đi tình dừng luyện cái gì, cũng không nguyện ý người có nguy hiểm.” Cửa nàng mắt to nhìn hắc, thủy trong suốt làm cho người ta trong lòng mềm đứng lên.

Ứng Trường Không cúi đầu thân ái cái trán của nàng.”Vợ, ta sẽ không đi tình dừng luyện, ta cả đời đều phải lại người. Ta cũng sẽ hảo hảo , hảo hảo cùng người đến lão, hảo hảo nhìn con của chúng ta trưởng thành, thành gia lập nghiệp. Đời này, chúng ta đều cùng một chỗ hảo hảo mà quá!”

Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười, cảm thấy dị thường thỏa mãn.”Hảo!”

Hồng thủy lưu lại bóng ma theo ánh mặt trời chiếu rọi mà chậm rãi tiêu thất, ngày lại khôi phục thường lui tới bình thần cùng sung sướng.

Bởi vì này sự kiện, Hạnh Nhược Thủy cũng đã quên quan tâm Trần Thiện cùng Mai Ngạn Đình chuyện tình. Mãi cho đến Trần Thiện ở huấn luyện thời điểm không đủ chuyên tâm ngã chặt đứt chân, Hạnh Nhược Thủy mới đột nhiên nhớ tới hai người kia chuyện tình.

Ứng Trường Không nói cho nàng này bất hạnh tin tức khi, Hạnh Nhược Thủy thực tại kinh ngạc . Cùng Ứng Trường Không cùng đi một chuyến bệnh viện, nghĩ hảo hảo mà hiểu biết một chút bọn họ trong lúc đó rốt cuộc phát sinh sự tình gì .

Những người khác đều lui, liền còn lại bọn họ ba cái, Hạnh Nhược Thủy mới mở miệng hỏi.”Trần Thiện, người cùng Ngạn Đình, có phải hay không phát sinh sự tình gì ?” Trong lòng nàng đã muốn trên cơ bản khẳng định, tuyệt đối là vợ chồng trong lúc đó có mâu thuẫn .

Trần Thiện nhắc tới này, trên mặt tươi cười lập tức cùng bị rút thủy hỏa dường như dập tắt. Nhìn xem tẩu tử lại nhìn xem huynh đệ, cũng không biết như thế nào mở miệng.

“Có vấn đề đã nói đi. Ta cùng Ngạn Đình quan hệ hảo, nói không chừng ta có thể giúp đỡ việc. Vợ chồng trong lúc đó chuyện tình không thể động lại lâu lắm, nếu không là muốn ra vấn đề .”

Trần Thiện lại trầm mặc một hồi, thế này mới đem sự tình từ đầu đến cuối cấp nói. Nguyên lai Trần Thiện người nhà sinh bệnh , hơn nữa bệnh không nhẹ. Trần Thiện liền đem cận có mấy vạn đồng tiền đều cấp trong nhà kí đi trở về. Này tiền nguyên bản hắc là giao cho Mai Ngạn Đình , kết quả lại đem tiền phải về đến, còn đều cấp trong nhà kí đi trở về, Mai Ngạn Đình còn có ý tưởng .

Muốn nói Mai Ngạn Đình nguyên bản quá là khổ ngày, một phen tiền đều phải bài thành tam phân đến hoa . Nhưng là cùng Trần Thiện kết hôn sau, Trần Thiện đối nàng hảo, mua này nợ cũng không so giá. Nói sau Mai Ngạn Đình cầm trong tay tiền, trong tay có tiền mọi người hội cảm thấy an tâm. Nhưng là nắm tiền lâu, tự nhiên thành thói quen, đột nhiên gian đã không có cũng không thói quen.

Vốn bọn họ kết hôn sau vẫn không tránh thai, là muốn muốn cái đứa nhỏ . Bất quá bọn họ hiệu suất không Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân cao, tuy rằng kết hôn ở phía trước, nhưng không hoài thai. Nay Trần Thiện trong nhà đã xảy ra chuyện, tiền đều cấp trong nhà , hai người cũng không dám bàn lại đứa nhỏ chuyện tình.

Này chênh lệch có điểm đại, Mai Ngạn Đình có chút không tiếp thụ được. Vợ chồng hai trong lúc đó ở chung thời gian lại không nhiều lắm, khuyết thiếu câu thông, cứ nhai cứ nhai chỉ còn có mâu thuẫn .

Hạnh Nhược Thủy nghe xong, cảm thấy cũng không phải nhiều chuyện tình.”Như vậy đi. Ta trở về liền cấp Mai Ngạn Đình gọi điện thoại, hảo hảo cùng nàng tâm sự.”

Trần Thiện bị thương chuyện tình, Mai Ngạn Đình còn không biết , hắn giống như cũng không tính thông tri nàng.

Theo bệnh viện trở về, Hạnh Nhược Thủy liền đánh Mai Ngạn Đình điện thoại.”Ngạn Đình, hôm nay cuối tuần, tại kia ngoạn đâu?”

“Ta ở nhà đâu. Tích Mộng tỷ, người tìm ta có việc sao?” Mai Ngạn Đình thanh âm Miễn cưỡng , rõ ràng hưng trí không cao.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi thở dài một hơi.”Không có. Ta chính là tưởng với người tâm sự, lần trước gặp mặt nhìn người cảm xúc không cao, ta vẫn nhớ kỹ việc này. Ta nghe người tỷ phụ nói, Trần Thiện gần nhất cũng có tâm sự, huấn luyện cũng không chuyên tâm, thiếu chút nữa liền bị thương. Người thành thật theo ta nói, các người trong lúc đó có phải hay không phát sinh chuyện gì ? Người nếu không chịu nói, ta đây đến hỏi Trần Thiện đi.”

Mai Ngạn Đình trầm mặc một hồi, đã nói .”Tích Mộng tỷ, cũng không phải nhiều chuyện tình. Chính là, hắn đem chúng ta trong tay về điểm này tiền đều cho hắn trong nhà người, hiện tại chúng ta trên tay một phân tiền cũng không có, nếu có cái việc gấp đều làm không được. Ta không phải nói không thể cấp trong nhà tiền, nhưng là chúng ta kết hôn , bên này cũng là một cái gia, chúng ta không thể chỉ lo kia đâu không để ý này đâu có phải hay không? Ta liền nói với hắn này, hắn sẽ không cao hứng .”

“Hắn trong nhà có phải hay không đã xảy ra việc gấp, nhu cầu cấp bách dùng tiền a?”

“Nói là hấn thúc thúc vẫn là ai nhiễm bệnh , hấn cũng chưa nói rõ ràng. Tích Mộng tỷ, ta cũng không phải như vậy bất cận nhân tình nhân, ta chỉ là cảm thấy..... Ta cũng không biết nói như thế nào.” Mai Ngạn Đình hiển nhiên còn không có nghĩ thông suốt.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, có lẽ Viên Mộng cùng Hạ Mặc đều xem đúng rồi, Mai Ngạn Đình thật là thực dễ dàng tiến vào ngõ cụt nhân.”Ngạn Đình, ta lần trước đã nói , tiền không như vậy trọng yếu. Đây cứu mạng quan trọng hơn! Hơn nữa, tiền còn có thể lại kiếm thôi, có phải hay không?”

“Tích Mộng tỷ, ta hiểu được ý tứ của người. Nhưng là, ta cảm thấy việc này.....”

“Vậy người tính vẫn làm cho này sao điểm sự tình cùng hấn tức giận a? Các người hai ngày bất quá ?” Có lẽ là nàng thật sự không phương diện này áp lực, cho nên không thể lý giải không có tiền thống khổ.

“Ta cũng chỉ là trong lòng đến mức hoảng, cho nên không nghĩ để ý đến hấn, quá một đoạn ngày thì tốt rồi.” Còn có điểm tức giận .

Hạnh Nhược Thủy thật dài một tiếng thở dài khí, trong lòng đặc biệt khó chịu.”Ngạn Đình, ta từng với người nói qua, quân hôn cùng bình thường hôn nhân là bất đồng , người còn nhớ rõ sao? Ta nói nhiều như vậy, cuối cùng người vẫn là gả cho, vậy người hiện tại bởi vì này sao một chút việc nhỏ liền cùng hấn nháo, người là ở phía sau hồi lúc trước quyết định sao? Người cũng biết, người chính là đến mức hoảng không để ý tới hấn, đối hấn hội tạo thành cái gì ảnh hưởng?”

“Tích Mộng tỷ, người đừng làm ta sợ, hấn tổng sẽ không giống này tổ chất thần kinh nhân giống nhau chạy tới tự sát đi.”

Lời này, làm cho Hạnh Nhược Thủy có loại muốn mắng nhân xúc động. Nàng một cái hít sâu, nhịn xuống .”Hắn sẽ không tự sát, nhưng là người như vậy tử không để ý tới hấn, lại khả năng sẽ giết hấn. Người phải

biết rằng, quân nhân không phải chính là ở sân thể dục thượng huấn luyện đơn giản như vậy, hẳn không phải học sinh trung học quân huấn như vậy tiểu nhi khoa. Trần Thiện hẳn là cái..... Quân nhân, quân nhân là muốn xuất hiện ở bị cần địa phương. Tỷ như chấn, tỷ như chống lũ, đây đều là rất nguy hiểm công tác. Nếu hẳn một cái thiểm thần, còn có khả năng không có tánh mạng, người nghĩ tới không có?”

Mai Ngạn Đình còn không biết Trần Thiện là bộ đội đặc chủng, cho nên Hạnh Nhược Thủy gần đến giờ bên miệng sửa miệng. Nàng rất muốn nói cho Mai Ngạn Đình, Trần Thiện làm là giết người công tác. Ở giết người trong quá trình, hẳn khả năng hội bởi vì lực chú ý không đủ tập trung mà bị nhân giết chết! Nếu vì như vậy một chút sự tình mà mất đi sở yêu nhân, đáng giá sao?

Mai Ngạn Đình trầm mặc, tựa hồ này lời nói thật sự vào lòng của nàng lý. Qua một hồi lâu, mới nói:”Tích Mộng tỷ, ta đã biết, ta sẽ nói với hắn.”

“Các người quả thật cần hảo hảo nói chuyện. Ngạn Đình, Trần Thiện cùng người tỷ phụ tiền chút thiên chống lũ vừa trở về, người tỷ phụ bị hồng thủy hướng đi rồi. Đây may mắn cuối cùng không có xảy ra việc gì, nếu..... Ngạn Đình, chúng ta lộ còn rất dài, chúng ta là có thể hạnh phúc. Cho nên, không cần bởi vì này sao nhỏ (tiểu nhân) sự tình cấu kình, thực không đáng!”

Buông điện thoại, Hạnh Nhược Thủy tâm tình còn không rất hảo. Bất quá Mai Ngạn Đình rốt cuộc xem như nghe lọt được. Nhưng là, trong lòng nàng vẫn có cái lo lắng, nàng lo lắng Mai Ngạn Đình trong lòng cái kia ma.

Nhưng mà, có một số việc không thể đoán trước, lại khó lòng phòng bị.

137. Chương 137: Người Không Ở Bên Người, Ta Làm Sao Bây Giờ

Trần Thiện ngã chiết chân chuyện tình, rốt cuộc là làm cho Mai Ngạn Đình đã biết.

Ứng Trường Không phái người đi đem Mai Ngạn Đình cấp nhận được quân khu bệnh viện đến.

Bọn họ hai vợ chồng ở trong phòng bệnh nói nhỏ nửa ngày, cũng không biết hay không thật sự câu thông tốt lắm, nhưng ở mặt ngoài xem là không có gì vấn đề. Hai người trên mặt đều có tươi cười, không còn nữa phía trước không khí trầm lắng.

Mai Ngạn Đình còn mượn Hạnh Nhược Thủy gia phòng bếp, cấp Trần Thiện hầm xương cốt canh. Không phải nói ăn cái gì bổ cái gì thôi, xương đùi chiết, tự nhiên muốn đun đại xương cốt canh.

Hạnh Nhược Thủy chờ nàng đem xương cốt canh cấp phóng tới bếp lò đi lên đun, đi ra đến phòng khách mới hỏi:”Đều câu thông tốt lắm?”

“Chúng ta đã muốn nói qua, hiện tại không có gì sự.” Mai Ngạn Đình cười cười. Nàng cũng không phải đối Trần Thiện không cảm tình, dù sao đời này đến bây giờ, đối nàng tốt nhất cho dù Trần Thiện.

Lại nói tiếp, Mai Ngạn Đình bắt đầu thời điểm sơ dĩ như vậy vội vã cùng Trần Thiện phát sinh quan hệ, sợ Trần Thiện ghét bỏ chính mình không phải lần đầu tiên. Tuy nói xã hội mở ra, nhưng rất nhiều nam nhân vẫn là có xử nữ tình kết, nàng đều biết nói. Trong lòng cũng hiểu được, nếu một người nam nhân thực ghét bỏ một nữ nhân không phải xử nữ, đã xảy ra quan hệ chỉ sợ tệ hơn. Nhưng là Mai Ngạn Đình trong đầu cảm thấy Trần Thiện là cái quân nhân, gạo nấu thành cơm sau hẳn sẽ không như vậy không phụ trách nhiệm.

Sự thật thuyết minh, của nàng ý tưởng là đối. Trần Thiện cũng không có ghét bỏ nàng, cũng không phải hẳn hoàn toàn không cần việc này. Một người nam nhân nếu hoàn toàn không cần một nữ nhân đi qua, chỉ có hai loại khả năng: Một loại là hắn áp cần không cần này nữ nhân; Một loại là này nữ nhân trải qua quá cái gì, hẳn đều quá rõ ràng, thậm chí khả năng tham dự ở trong đó.

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, khẽ cười.”Vây là tốt rồi. Hôn nhân là cần hai người dụng tâm đi kinh doanh, trăm ngàn đừng làm ột chút việc nhỏ vô hạn mở rộng, thẳng đến có một ngày không thể cứu lại. Hôn nhân là hai người chuyện tình, nếu là hai người, lẫn nhau đều nghe không được đối phương thanh âm, câu thông thuận tiện thật sự trọng yếu. Bình thường có ý tưởng tốt tốt mở ra đến đàm, không cần cất giấu dịch, lại càng không muốn ở cái nhau thời điểm nói đả thương người khí nói sau cũng không cấp cái giải thích,

kia thực dễ dàng làm cho người ta tưởng sai phương hướng . Trần Thiện là cái không sai nam nhân, hảo hảo quá, người hội hạnh phúc .”

“Tích Mộng tỹ, ta sẽ , cảm ơn người.” Mai Ngạn Đình đối Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút cảm kích . Dù sao ở nàng cùng đường thời điểm, Hạnh Nhược Thủy cho nàng nhiều nhất giúp, làm cho nàng có thể tại đây cái trong thành thị an ổn xuống dưới, làm cho nàng quá so với trước kia gì thời điểm đều phải hảo.

Nếu không phải Hạnh Nhược Thủy, nàng cũng không khả năng gả cho Trần Thiện . Lại nói tiếp, Trần Thiện điều kiện cũng không tính kém. Nếu này đây tiền, nàng căn bản không dám tưởng hội ngộ đến như vậy một người nam nhân, bỏ được vì nàng tiêu tiền, đối nàng lại hảo.

Từ tiền hai ngày Hạnh Nhược Thủy gọi điện thoại cấp nàng sau, nàng cũng tưởng rất nhiều. Hiện tại cuộc sống, là nàng trước kia căn bản không dám hy vọng xa vời , nhưng là nàng chiếm được. Chẳng sợ Trần Thiện đem tiền đều cấp trong nhà , bọn họ kinh tế trạng huống cũng muốn so với lúc trước cùng hứa còn đâu cùng nhau hảo nhiều lắm. Hứa An hội đánh nàng, Trần Thiện lại đem nàng làm bảo đường như đang cầm. Có lẽ là gần nhất ngày thật đẹp tốt lắm, nàng vong hình, cho nên mới hội cùng Trần Thiện như vậy làm ầm ĩ.

Nghe được Trần Thiện ngã chặt đứt chân tin tức, nàng cũng là lòng nóng như lửa đốt, tiền một đêm nằm ở trên giường trần trọc, một đêm cũng chưa ngủ ngon. Trong đầu cùng phóng điện ảnh dường như, đem từ nhỏ đến bây giờ nhớ rõ toàn bộ trải qua chuyện tình đều ở trong đầu chiếu phim một lần. Này trăm trọng bất hạnh đi qua, ép tới nàng cơ hồ không thở nổi. Đối lập dưới, nàng thể này mới hoảng hốt . Nếu Trần Thiện bởi vậy không cần nàng , nàng nên làm cái gì bây giờ?

Mai Ngạn Đình thể này mới nhớ tới, chính mình chính là ỷ vào Trần Thiện đối chính mình ngoan ngoãn phục tùng, sủng cùng bảo bối nhi dường như, mới dám cùng hắn nháo. Nàng quên hình không có đi tưởng, Trần Thiện không phải phi nàng không thể , hắn như vậy điều kiện người như vậy có thể tìm được rất tốt ! Nhưng là nàng Mai Ngạn Đình có lẽ không bao giờ nữa khả năng tìm được một cái giống Trần Thiện như vậy đối đãi nam nhân của nàng !

Mai Ngạn Đình càng nghĩ càng hoảng hốt, hấp tấp sớm liền đi lên, sốt ruột chờ xe tới đón. Dọc theo đường đi đã nghĩ , nhìn thấy Trần Thiện nhất định phải chịu thua, nàng hảo hảo bắt lấy này nam nhân, không thể lại đùa giỡn tính tình . Nghĩ đến Trần Thiện có lẽ đã muốn ở trong lòng đối chính mình thất vọng rồi, nàng thực nhớ không thể dài ra một đôi cánh lập tức bay đến trước mặt hắn, cho thấy cõi lòng.

May mắn, Trần Thiện là thiện lương . Chỉ cần nàng cùng hắn hảo hảo nói chuyện, hai người nói mấy câu liền câu thông xong rồi. Cuối cùng hắn còn ôm nàng, thề dường như nói:”Đình Đình vợ, người yên tâm, ta sẽ cả đời đối với người tốt. Không có tiền ta đến nghĩ biện pháp, người không cần lo lắng.”

Mai Ngạn Đình thể này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, một bên chim nhỏ nép vào người tựa vào hắn trong lòng, một bên âm thầm ở trong lòng báo cho chính mình: Nhất định không thể lại vong hình, nhất định phải hảo hảo mà cùng Trần Thiện sống!

Giờ khắc này, Mai Ngạn Đình trong lòng có loại thất mà phục cảm giác. Chuyện này ở trong lòng nàng cũng coi như xao vang một cái cảnh báo, làm cho nàng có điều kiêng kị. Nhưng mà, ở hôn nhân lý, có điều kiêng kị tất nhiên là chuyện tốt. Đương nhiên, cũng không tất chính là chuyện xấu. Chuyện tốt cùng chuyện xấu, có đôi khi chỉ tại một ý niệm.

Hiện tại Hạnh Nhược Thủy này một phen nói, càng thêm thâm Mai Ngạn Đình loại này kiêng kị. Ít nhất tại đây một khắc, nàng xác thực quả Chân Chân là hạ quyết tâm muốn quá ngày lành .

Hạnh Nhược Thủy trong lòng có chút an ủi. Nàng kỳ thật thực hiểu được, Mai Ngạn Đình đáy lòng cũng không phá hư. Chính là trăm trọng nhân sinh trải qua tạo thành nàng tính cách thượng một ít chỗ thiếu hụt. Đây là của nàng đáng thương chỗ. Đáng sợ nhất là trong lòng nàng đọng lại nhiều lắm chuyện tình, một khi bộc phát ra đến, hậu quả là thực đáng sợ . Cho nên tốt nhất có thể một chút một chút làm cho nàng phóng xuất ra đến, chậm rãi khôi phục đáy lòng bình tĩnh.

Cái này giống như xem cung đình diễn lý nữ nhân, có nữ nhân ngay từ đầu cực kỳ thiện lương cũng cực kỳ đáng thương, cố tình còn muốn làm người làm hại. Bắt đầu thời điểm, nàng có lẽ chính là muốn tách rời khỏi mầm tai vạ, muốn bảo hộ chính mình. Khả chậm rãi , việc này sẽ thúc đẩy trong lòng nàng hình thành

một cái âm u khu, này khu vực càng lúc càng lớn, một ngày nào đó sẽ biến thành một viên bom. Bộc phát ra đến thời điểm, chính nàng hoàn toàn thay đổi, bên người nhân cũng muốn đi theo tao ương.

Viên Mộng cùng Hạ Mặc, còn có Trường Không, đều từng nói qua Mai Ngạn Đình trong lòng có ma. Khả Hạng Nhược Thủy vẫn đều cố gắng tưởng đối nàng hảo, chính là hy vọng có thể quá thông qua quan tâm đến tiêu trong lòng nàng ma chướng, dù sao kia ma còn tại trong lòng còn không có đi ra hại nhân, liền như vậy buông tha cho không phải càng đáng sợ sao?

“Ta cũng không nghĩ tới hần hội bởi vì ta đùa giỡn tính tình ngã chặt đứt chân, nghe được tin tức thời điểm ta khả sợ hãi. Ta về sau cũng không dám nữa như vậy!” Nàng dọa phá hư đồng thời, đã ở trong lòng ăn một viên thuốc an thần: Trần Thiện thực yêu nàng!

Hạng Nhược Thủy vươn tay, vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Cũng không phải nói người không thể cấu kính, ở hôn nhân lý, ngẫu nhiên làm ồn ào là tình thú. Nhưng nhất định phải nhớ kỹ, chỉ có không thương cảm tình việc nhỏ mới có thể có loại này hiệu quả. Một khi đề cập đến đại vấn đề, nhất là nguyên tắc tính vấn đề, nhất định phải học bình tĩnh câu thông, nháo hội hoàn toàn ngược lại.”

Mai Ngạn Đình ngoan ngoãn ứng, một lát sau, còn nói:”Tích Mộng tỷ, ng

ười xem cũng thật thấu triệt, khó trách tỷ phụ đối với người mê đường như. Ta nhất định phải với người hảo hảo học cửa này học vấn.”

Hạng Nhược Thủy nghe lời này, thật không biết nói cái gì cho phải. Hôn nhân quả thật là một môn học vấn, nhưng học giỏi cửa này học vấn là quan trọng nhất kỹ xảo chính là — yêu cùng trả giá. Chỉ cần người yêu, chỉ cần người khẳng trả giá, như vậy rất nhiều chuyện có thể sở soạn đi ra. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là này yêu không thể là một đầu nóng, dùng chặn ô nóng khối băng là không thể được.

Hai người chính trò chuyện đâu, Lí Quân mang theo nhất đại gói to này nọ vào được.”Nếu tỷ! Di, Ngạn Đình đã ở a.”

Lí Quân mấy ngày nay về nhà mẹ đẻ đi, cho nên thật không biết Mai Ngạn Đình đến đây. Nàng mang thai, trở về một chuyến gia, cùng cha mẹ chia xẻ này tin vui đi.

“Tiểu Quân.” Lí Quân tính tình là đỉnh tốt, làm người cũng nhiệt tâm, cho nên Mai Ngạn Đình cùng của nàng quan hệ cũng là không sai.

Hạng Nhược Thủy nhìn Lí Quân trong trắng lộ hồng sắc mặt, nhớ tới trước đó vài ngày uể oải không phấn chấn, trên mặt còn có ý cười. Mỗi người đều an toàn khỏe mạnh, thật tốt!”Cầm trong tay cái gì vậy?”

“Mấy khối thịt khô, còn có trong nhà làm một ít ăn vặt. Khả năng các người cũng ăn không quen, nhưng vẫn là tưởng lấy vội tới người nếm thử.” Lí Quân vừa nói, một bên ba rút ra gói to, trước đem ăn vặt lấy ra nữa, thịt khô phóng tới một bên đi.”Đến đây đi, nhìn xem muốn ăn người nào, ta dùng lò vi sóng cho người nóng nóng lên. Này nhất gói to là du tạc gì đó, các người xem một chút có muốn ăn hay không, ta phỏng chừng bọn họ nam có vẻ có hứng thú.”

Hạng Nhược Thủy cầm lấy một cái dùng tiêu lá cây bao đứng lên tứ tứ phương phương gì đó nhìn nhìn, néo néo, cứng rắn cứng rắn. Trung gian phình, như là rất cái bụng.”Đây là cái gì đến?”

“Tiêu điệp bánh dày, bên trong là thịt, lạc cùng các loại đậu tử, đây là ta thích nhất ăn.”

Hạng Nhược Thủy lại nhìn nhìn khác, quyết định vẫn là nếm thử này.”Ta đây thử một lần này.”

Lí Quân liền tiếp nhận đến, lại hỏi Mai Ngạn Đình.”Ngạn Đình, người muốn ăn người nào?”

“Muốn cùng Tích Mộng tỷ giống nhau đi. Còn có, ta muốn nếm thử này du tạc gì đó.”

Lí Quân liền cầm hai cái bánh dày đi nóng. Chỉ chốc lát, còn có mùi bay ra. Lấy ra nữa là mềm, nghe mùi, cảm giác khẳng định thực không sai.

Hạng Nhược Thủy cùng Lí Quân đều rất thích, nhất oa tử đậu, ăn mùi ngon.

“Ngạn Đình, sao người lại tới đây? Hôm nay dường như không phải cuối tuần a?” Lí Quân xem các nàng ăn hương, chính mình cũng cao hứng. Nhìn Mai Ngạn Đình, nhớ tới hôm nay còn giống như là đi làm ngày.

Mai Ngạn Đình đô chu miệng.”Nhà của ta Trần Thiện huấn luyện thời điểm ngã chặt đứt chân, ta đến xem hân.”

“Không nghiêm trọng đi?” Lí Quân xem Mai Ngạn Đình cũng không có thực trầm trọng biểu tình, phỏng chừng cũng không tính nghiêm trọng, này bằng một chút trái tim thể này mới hoãn xuống dưới.

“Thầy thuốc nói muốn tĩnh dưỡng một đoạn, hoàn hảo không ảnh hưởng về sau đi đường cái gì.”

“VẬY là tốt rồi.”

Ba nữ nhân lại nói không ngừng nửa ngày, đại xương cốt canh liền phiêu thơ.

Mai Ngạn Đình một người cấp các nàng thịnh một chén, còn lại trang giữ ấm dưỡng lý, ôm đi bệnh viện xem Trần Thiện.”Tích Mộng tỷ, Tiểu Quân, ta đi trước a.”

“Chạy nhanh , biết người đang ở tào doanh lòng đang hán đầu.” Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm khoát tay, trêu chọc một câu.

Mai Ngạn Đình mân cười liền đi ra ngoài, cũng không trả lời.

Lí Quân ngây người một hồi, cũng về nhà cấp lão công chuẩn bị đồ ăn đi. Này một đám, đều là hiền thê lương mẫu đến.

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem thời gian, đơn giản cũng đem cơm cấp nấu thượng, đem nguyên liệu nấu ăn tẩy hảo thiết hảo suốt nhất tề xảy ra thốt thượng. Thế này mới lau khô rửa tay, xoay người đi trong phòng khai máy tính viết này nợ.

Gần nhất, Hạnh Nhược Thủy ở trước máy tính thời gian càng ngày càng ít . Cùng lúc là vì bụng càng lúc càng lớn, tọa lâu không thoải mái; Về phương diện khác nàng cảm thấy chính mình gấp sáng tác bình cảnh. Bởi vì ngày quá rất thư thái, tiểu thuyết theo bản năng cũng hưởng phương diện này tới gần, cũng viết đều là ám áp việc vặt. Độc giả không có gì ý kiến, nhưng thật ra chính nàng cảm thấy có thể hay không rất chán ngấy ?

Cho nên mấy ngày nay, nàng luôn luôn tại lo lắng muốn hay không kết văn, sau đó khai một cái khác chuyện xưa đi. Đáng tiếc là, vẫn không có thể tìm được linh cảm. Nhưng kết văn sự ở phải làm, nàng cũng không nguyện ý viết lại thói lại dài.

Viết viết, Hạnh Nhược Thủy đã nghĩ đứng lên, giống như Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu mấy ngày không gọi điện thoại lại đây . Nghĩ miễn cưỡng muốn, có lẽ là khai giảng , công khóa việc đi. Đáng thương đứa nhỏ này, ba ba đến bây giờ còn nằm ở bệnh viện trong phòng bệnh, không biết ngày nào đó có thể tỉnh lại. Gia gia bà nội lại là như vậy không có người tình điệu nhân, khăng định quá không vui.

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới bọn họ chuyện tình, trong lòng còn có chút đổ . Rõ ràng cũng không viết, ngồi ở trước máy tính nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ lá cây ngăn người. Đột nhiên, nàng linh cảm vừa động. Viên Mộng có chuyện xưa, Trang Dịch Sính có chuyện xưa, nếu không làm cho này hai cái có chuyện xưa nhân viết một cái tiểu thuyết đi, làm cho bọn họ Hạnh phúc đứng lên. Có lẽ, sự thật thực tàn khốc, nhưng ở hư ảo trong không gian có thể cho bọn họ nhất thường mong muốn.

Linh cảm như suối phun dường như phun ra đến, nàng tinh thần rung lên, ở trước máy tính bùm bùm xao đứng lên. Thỉnh thoảng tự hỏi một hai giây, lại tiếp theo gõ đứng lên. Năm ngàn nhiều tự đại cương, rất nhanh liền thu phục . Nàng lại tinh tế sửa chữa, hoàn thiện đứng lên, quyết tâm cấp cho bọn họ viết một cái oanh oanh liệt liệt lại hạnh phúc mỹ mãn chuyện xưa.

Ứng Trường Không trở về thời điểm, nhìn đến phòng khách đang còn hắc rất. Bình thường vợ khả sớm đèn sáng, chính mình ngồi ở trên sofa chờ hân về nhà. Đồ ăn sớm làm tốt dùng cái đĩa khẩu ở trên bàn, chỉ chờ hân vừa vào cửa trở lại đường ngay liền ăn cơm. Khả hiện tại, trên bàn trống rỗng . Trên sofa cũng không có người, trong phòng đang vẫn là hắc . Bên tai bùm bùm thanh âm, thực rõ ràng ở xao bàn phím.

Ứng Trường Không bất đắc dĩ thở dài một hơi, thật cẩn thận đi vào, ở thân thể của nàng sau đứng lại. Chỉ thấy nàng một đôi mắt chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình, áp cần không chú ý tới hân xuất hiện.

Ứng Trường Không rất muốn vươn tay ôm lấy của nàng thất lũng, nhưng là nàng làm việc tình rất chuyên chú thời điểm thực dễ dàng bị dọa đến, cho nên hần nhin xuống . Xoay người lại nhớ tới phòng khách, cười tủm tỉm kêu một tiếng:”Vợ, ta đã trở về.”

Hạnh Nhược Thủy thế này mới như ở trong mộng mới tỉnh, sợ run một chút, điểm bảo tồn một phen cái máy tính. Đứng lên vừa chuyển đầu, liền nhìn đến tượng phu cười tủm tỉm ở trước mắt. Song chương hướng chính mình mở ra, kiên cố ôm ấp chờ nàng.

Hạnh Nhược Thủy tươi cười sáng lạn, chậm rãi đi đến hần trong lòng, hai tay ôm lấy hần thất lũng. Ngắc đầu nhìn hần, quyết miệng làm nũng nói:”Lão công, thực xin lỗi nga, ta quên nấu cơm .”

Ứng Trường Không biểu tình ôn nhu, nhẹ nhàng mà hôn của nàng môi. Mỗi lần chỉ cần nàng trừng mắt to nhìn hần, dùng làm nũng ngữ khí nói với hần nói, hần liền cảm thấy chính mình cái gì yêu cầu đều có thể đáp ứng nàng.”Vậy người ngoan ngoan chờ, lão công làm cho người, àn?”

“Lão công, người thật tốt!” Hạnh Nhược Thủy ha ha ngây ngô cười, ôm hần thất lũng, mặt ở hần trước ngực dùng sức cọ cọ.

Ứng Trường Không cười cười, sờ sờ của nàng bụng, cùng con đánh cái tiếp đón, liền xoay người đi làm cơm .

Vì thế, lúc này lại biến thành Hạnh Nhược Thủy làm cái đuôi, vẫn là rất mang thai cái đuôi. May mắn trong nhà phòng bếp đủ rộng mở, nếu không quay người lại có thể đánh lên của nàng bụng.

Ngày quá bay nhanh. Nháy mắt, đã muốn đi tới nắng hè chói chang bảy tháng.

Theo ô nhiễm nghiêm trọng, hiện tại mùa hè là càng ngày càng nóng . May mắn bộ đội ở thâm sơn lý, cây rừng rậm rạp, ít người, cho nên còn không tính quá nóng.

Phụ nữ có thai rất sợ nóng, nhất là có tháng sau.

Này mùa hè đối Hạnh Nhược Thủy mà nói, quả thật có chút gian nan. Cổ tình nàng còn không có thể thoải khẩu điều, ban đêm luôn nóng một thân đại hần tỉnh lại. Bụng lại đại, phiền cái thân cũng không dễ dàng. Có đôi khi nằm ở trên giường bởi vì nóng mà thở dốc, vậy cùng phiền xác rửa đường như. Gặp phải buồn vũ thời tiết, ban đêm chính tức đều ngủ không được, thật sự là dày vò.

Ban ngày buồn thời điểm, ngay cả ăn cái gì khẩu vị đều toàn vô. Nhưng là trong bụng cái kia nhỏ (tiểu nhân) đối không thể. Đành phải chịu đựng ghê tởm cảm giác, một ngụm một ngụm nuốt vào, còn muốn lo lắng có thể hay không nhỏ ra.

“Lão công, ta cũng không thể được lo lắng đi nam bán cầu qua mùa đông à?” Hạnh Nhược Thủy ngồi ở lão công đầu gối thượng, đáng thương hề hề đưa ra chính mình tốt đẹp ảo tưởng.

Ứng Trường Không thân thủ sờ sờ nàng đáy mắt thanh hắc, cũng là đau lòng cực kỳ.”Nếu không ta thỉnh cá nhân trở về, ban đêm chuyên môn cho người phiền cây quạt được không?”

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng, hỏi:”Nam vẫn là nữ ?” Kỳ thật không cần hỏi, nàng lão công là đánh chết cũng không chịu làm ột người nam nhân đi theo bên người nàng , huống chi vẫn là ngủ thời điểm!

“Đương nhiên là nữ . Trừ bỏ ta, người nào nam nhân dám xem ta vợ ngủ dung, ta liền phế đi hần.” Đây là nguyên tắc tính vấn đề, là không thể thỏa hiệp .

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt tình, nói:”Kia không được. Người không cho nam nhân khác xem ta ngủ bộ dáng, ta cũng không làm cho nữ nhân khác nhìn người ngủ bộ dáng. Vẫn là nói, người muốn cùng ta phân phòng ngủ?”

“Kia không được!” Ứng Trường Không quyết đoán cự tuyệt, ôm nàng gặp trưởng thất lũng vậy.”Người không ở ta bên người, ta không thói quen.”

Vì thế, này vốn lại không thể làm được đề nghị liền như vậy không giải quyết được gì. Hạnh Nhược Thủy cũng bất quá là tát làm nũng mà thôi, Ứng Trường Không cũng là nhất thiết Chân Chân đau lòng thêm nóng vội.

Ứng Trường Không đành phải tùy thời ở bên giường phóng một chậu nước, chỉ cần ban đêm cảm giác được nằng bở vì nóng

mà ưm, hần liền đứng lên dùng nước lạnh cấp nằng lau một lần. Thủy bốc hơi lên mang đi nhiệt khí, độ ẩm tốt xấu hạ , nằng liền lại nặng nề ngủ. Cứ như vậy, nằng cuối cùng là ngủ ngon .

Nhưng một cái khác vẫn đề đến đây, vì chiếu cổ nằng, Ứng Trường Không nghiêm trọng khuyết thiếu nghỉ ngơi, cả người nhanh chóng gầy xuống dưới. Nhìn xem Hạnh Nhược Thủy lại đau lòng . Nằng thậm chí lo lắng nếu không ban ngày ngủ cái đủ, ban đêm không ngủ, chính mình điều cây quạt, làm cho hần ngủ tốt thấy.

Sau lại vẫn là Lí Quân đề nghị, có thể mua cái băng chằm, hần là vẫn là có tác dụng .

Hạnh Nhược Thủy liền thực làm cho người ta cấp mua một cái trở về, vuốt lạnh lạnh , cũng sẽ không rất băng, rất thoải mái . Giấc ngủ trưa thời điểm thử một chút, thật là có tác dụng. Ban đêm tuy rằng vẫn là nóng, nhưng cuối cùng sẽ không luôn nóng tỉnh lại, hai người thế này mới ngủ một cái hảo thấy.

Hôm nay Hạnh Nhược Thủy đang ở giấc ngủ trưa, đột nhiên điện thoại tiếng chuông mãnh liệt. Nghe điện thoại kia quả nhiên nhân cho thấy thân phận, nói sau mình điện báo nói mục đích , nằng rất cực nhọc không được mảy mềnh mặt nhần càng sâu.

Điện thoại là trang bá đào đánh tới , thỉnh cầu nằng có thể đi một chuyến T thị nhìn Trang Ngụ Kỳ. Tiểu bằng hữu nháo tuyệt thực, đã muốn náo loạn vài ngày .

Hạnh Nhược Thủy thế này mới kinh hãi chính mình đại ý, Trang Ngụ Kỳ đã muốn có nửa tháng chưa cho chính mình gọi điện thoại ! Thượng một lần gọi điện thoại, hần còn tại nói sắp phóng nghỉ hè , nói nghỉ hè muốn tới xem Z thị cùng nằng quá. Sau lại đi ra bảy tháng, thời tiết quá nóng , nằng thậm nghĩ chính mình khó chịu, mà xem nhẹ đứa nhỏ đã muốn phóng nghỉ hè .

Trang Ngụ Kỳ sở dĩ tuyệt thực, có thể hay không là vì trang bá đào không cho hần đến Z thị?"Bá phụ, người có thể đem Trang Ngụ Kỳ đưa đến Z thị đến, nếu người tin tưởng của ta nói. Người có biết, ta hiện tại thân mình không có phương tiện ra xa nhà."

Đối phương trả lời làm cho Hạnh Nhược Thủy thực ngoài ý muốn, bọn họ là nguyện ý làm cho Trang Ngụ Kỳ đến Z thị , nhưng là Trang Ngụ Kỳ chính mình không muốn xuất môn, thậm chí không muốn cấp Nhược Thủy gọi điện thoại. Còn nói nếu gia gia dám đem hần ném máy bay, hần sẽ cắn lưỡi đầu tự sát cái gì, biến thành chỉ có một bảo bối tôn tử trang bá đào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đứa nhỏ này là cái quạt cường chủ, thực bảo không cho phép hần có thể làm ra cái gì đáng sợ chuyện tình đến.

Hạnh Nhược Thủy cân nhắc không ra đứa nhỏ chân chính ý tưởng. Nhưng là nằng rất mau tám nguyệt bụng, thật sự không có phương tiện đi xa.

Nằng buồn rầu ở trên sofa sưng sốt nửa ngày, nhớ tới một cái biện pháp đến. Nằng có thể đến một đoạn ghi âm, chia trang bá đào, làm cho hần truyền phát tin cấp Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu nghe, có lẽ có thể dùng được.

Vì thế tìm một cái nhiều giờ, Hạnh Nhược Thủy cuối cùng là đem muốn nói trong lời nói tưởng hảo, cũng lục tốt lắm. Tốt xấu nghĩ biện pháp chia trang bá đào , sẽ chờ hần hồi phục.

Trang bá đào lấy đến băng ghi âm, lập tức khiến cho nhân cảm phóng cấp Trang Ngụ Kỳ tiểu bằng hữu nghe. Tiểu bằng hữu nghe xong ô ô khóc, một mạch kêu mẹ, như vậy muốn nhiều đáng thương có bao nhiêu đáng thương.

Trang bá đào nghĩ đến hần khẳng định nguyện ý đi Z thị , lại không nghĩ rằng Trang Ngụ Kỳ băng ghi âm một lần một lần nghe, vẫn đáng thương hề hề khóc, lại vẫn là không muốn rời đi T thị, cũng không nguyện ý ăn cơm.

Hạnh Nhược Thủy được đến này tặng lại, cũng sầu lợi hại. Xem phản ứng, Trang Ngụ Kỳ thực rõ ràng là muốn của nằng. Nhưng là hần chấp nhất nhất định phải làm cho nằng đi T thị, vì sao?

Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, liền hiểu được . Đây hài tử gốc không phải vì chính hần, hần là hy vọng nằng có thể nhìn ba hần Trang Dịch Sính!

Hạnh Nhược Thủy tâm tình càng thêm phức tạp đứng lên, vì cái này đáng thương đứa nhỏ, còn có cái kia đáng thương nam nhân. Ngực đè nặng một khối tảng đá, làm cho nàng hô hấp cũng không như vậy thông thuận. Ngồi ở trên sofa luôn luôn tại gần người, thẳng đến sắc trời chậm mới hồi phục tinh thần lại, rầu rĩ đi phòng bếp làm cơm chiều.

Ứng Trường Không theo cửa sổ đi tiến vào, liền nhìn đến trên bàn đồ ăn đã muốn dọn xong. Vợ ngồi ở cái bàn giữ, cả người bị vây thất thần trạng thái. Hắn nhíu một chút mày, thân thủ nắm ở cửa nàng đầu vai làm cho tựa vào chính mình trên người.”Bảo bối nhi, làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại, đối hắn lắc đầu.”Không có việc gì. Mau trở lại đường ngay ăn cơm đi, để cho đồ ăn muốn lạnh.”

Hai người yên lặng đang ăn cơm, này không khí sẽ không đối, Ứng Trường Không làm sao còn có thể không biết.”Vợ, rốt cuộc làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi.”Lão công, ta ngày mai có thể hay không đi xem đi T thị?”

“Xem Trang Dịch Sính?” Ứng Trường Không nhướng mày, hỏi. Hắn tuy rằng đồng tình Trang Dịch Sính bất hạnh, nhưng là không có người nào nam nhân nguyện ý chính mình vợ đi quan tâm nam nhân khác, chẳng sợ loại này quan tâm không đề cập tình yêu. Huống chi, Trang Dịch Sính nhưng là vẫn mơ ước chính mình vợ.

Hạnh Nhược Thủy biết hắn khẳng định hội mất hứng, vươn tay đến, lấy lòng sờ sờ hắn cằm.”Không phải, xem Trang Ngụ Kỳ. Hôm nay trang bá đào đánh cho ta điện thoại, nói Trang Ngụ Kỳ tuyệt thực mấy ngày. Bọn họ tưởng hết biện pháp, cũng không có thể làm cho hắn mở miệng ăn cơm. Ta nghĩ đi xem hắn, thuận tiện cũng đi nhìn xem Viên Mộng cùng Phúc An.”

“Thao!” Ứng Trường Không trực tiếp khai mắng.”Hắn lão tử mơ ước lão bà của ta, con của hắn còn muốn mơ ước lão bà của ta!”

Hạnh Nhược Thủy nhin không được nở nụ cười, khuynh thân đi thân ái hắn.”Đừng nóng giận, ta phải đi hai ngày, được không? Ta vốn muốn cho trang bá đào đem hắn đưa đến Z thị đến đây, nhưng là hắn không muốn, còn ồn ào nói muốn cắn lưỡi đầu tự sát. Nói thật, Trang Dịch Sính xảy ra tai nạn xe cộ, trong lòng ta vẫn có chút áy náy. Nếu ngày đó ta không đi T thị, không có làm cho hắn đến sân bay tiếp, lại làm cho hắn đưa ta cùng Viên Mộng trở về, có lẽ hắn sẽ không gặp chuyện không may. Nếu hắn không phải như vậy mỗi một, có lẽ hắn có thể né tránh cũng không nhất định.....”

Nàng như vậy vừa nói, Ứng Trường Không liền hoàn toàn không có cách. Vợ vẫn tự trách, việc này hắn không phải không biết.”Đứa ngốc, người khác đều muốn trốn tránh trách nhiệm. Người khen ngược, tình huống chính mình trên người lâm trách nhiệm. Ta tuy rằng thực không vui ý người vì người khác như vậy tử tôn ba ép buộc, nhưng nếu người rất muốn đi, vậy đi làm đi.”

Ứng Trường Không thực hiểu được, luôn thay người khác suy nghĩ, hận không thể thiên hạ hảo mọi người hạnh phúc, đây là hắn Nhược Thủy. Hắn đau lòng nàng quá một mỗi, nhưng cũng hiểu được, đây là của nàng hảo. Nếu như vậy nàng cảm thấy có vẻ thoải mái, hắn cũng không tưởng ngăn cản. Một khi cải biến, vậy không phải hắn Nhược Thủy. Tuy rằng hắn mất hứng Nhược Thủy quan tâm Trang Dịch Sính phụ tử, trong lòng hắn cũng là rõ ràng, vợ trong lòng chỉ có chính mình một cái, nam nhân khác cũng không đáng.

“Cảm ơn người!” Hạnh Nhược Thủy ngồi vào hắn đầu gối thượng, ôm hắn cổ.”Ta chỉ là rất hiểu được cái loại này cảm thụ, cho nên tổng nghĩ có thể giúp bọn hắn làm điểm cái gì, làm cho bọn họ hảo đứng lên. Người làm cho ta phải đến hạnh phúc, cho nên ta mới có tâm tư cùng tinh lực đi giúp người khác hạnh phúc.”

Ứng Trường Không ôm chặt nàng, đáng thương hề hề nhìn nàng nói:”Nhưng là người không ở ta bên người, ta làm sao bây giờ?”

Ngày hôm sau, Hạnh Nhược Thủy liền bay đi T thị. Thân mình trầm trọng, quả thật thực không có phương tiện.

Trang bá đào sớm phái người ở sân bay chờ. Nhất nhận được nàng, lái xe liền thẳng đến nhà cái đại trạch.

Hạnh Nhược Thủy lo lắng Trang Ngu Kì, cho nên áp căn không có chú ý đại trạch bộ dáng, chỉ biết là khí thế rộng rãi, cái khác không nhìn kỹ. Cùng trang bá đào khách sáo vài câu, nàng đã bị đưa Trang Ngu Kì phòng.

Nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, Hạnh Nhược Thủy tham tiến đầu đi, nhìn đến trên giường Trang Ngu Kì chính đưa lưng về phía môn sườn nằm. Hắn không có ngủ, nhưng là nghe được có người tiến vào, cũng một chút cũng không để ý, bất động cũng không hé răng.

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, trong mắt đau lòng lại dày đặc vài phần. Thế này mới nhiều tiểu thí hài, cũng đã học được nháo tuyệt thực. Cuộc sống tàn nhẫn, làm cho hắn quá sớm sử dụng này đó thủ đoạn.”Trang Ngu Kì, người đang ngủ sao?”

Trang Ngu Kì cả người chấn động, đột nhiên xoay người muốn ngồi xuống. Lại bởi vì đói thân thể mềm mại, cả người lại ngã hồi trên giường. Ánh mắt lại trừng lão đại, không dám tin nhìn chằm chằm nàng xem.

“Không biết ta?” Hạnh Nhược Thủy ôn nhu cười, ở bên giường ngồi xuống, vươn tay đi sờ sờ hắn mặt. Nhìn hắn đói cả người đều nhuyển, môi cũng chưa huyết sắc, trong lòng lại thu đau.

Trang Ngu Kì sợ run một hồi, bắt đầu điều nước mắt, đáng thương hề hề bỏ nhào vào nàng trong lòng, miệng hô:”Mẹ, mẹ.....”

Hạnh Nhược Thủy vượt hắn đầu, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoàn hảo, hắn chưa cùng chính mình cũng nháo, nếu không liền phiền toái. Thân thủ, một phen đẩy ra hắn!

“Người này tử đứa nhỏ, làm sao có thể không ăn cơm đâu, nếu chết đói, người về sau chỉ thấy không đến ta! Người không phải không nghĩ đi Z thị sao? Người không phải muốn tuyệt thực sao? Vậy người tiếp tục tuyệt thực tốt lắm. Ta không thích không ngoan đứa nhỏ, ta còn là nhìn của ta Phúc An tốt lắm.” Loại này sai lầm hành vi, không thể dung túng!

Hạnh Nhược Thủy đứng lên, hướng cửa đi đến.

“Mẹ, người không cần đi!” Trang Ngu Kì sợ tới mức khóc lớn, trực tiếp đi phía trước đánh tới, thiếu chút nữa liền cả người ngã trên mặt đất.

Hạnh Nhược Thủy phản ứng mau, lộn trở lại đến một phen giữ chặt hắn.

Trang Ngu Kì giống một cây đu đủ đường như, tay chân cùng sử dụng triển ở trên người nàng, nói cái gì cũng không chịu buông ra. Khóc kinh thiên động, thực cùng trong TV đứa nhỏ bị mẫu thân vứt bỏ trường hợp đường như.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một tiếng.”Không được khóc! Lau nước mắt!”

Trang Ngu Kì thế này mới buông ra thủ, ngoan ngoãn lau nước mắt, cắn môi khô

ng dám phát ra âm thanh. Hồng hồng ánh mắt, tái nhợt mặt, thoát nhìn đáng thương hề hề.

“Người nói người sai không có? Về sau còn dám không dám như vậy?”

“Mẹ, ta sai lầm rồi, ta không bao giờ nữa như vậy, người đừng không cần ta!” Trang Ngu Kì lại bắt đầu khóc, tê tâm liệt phế.

Trang bá đào cùng thê tử đứng ở cửa, tâm tình cũng thực phức tạp.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới khẳng vươn tay đến, vuốt ve hắn đầu.”Về sau mặc kệ phát sinh sự tình gì, cũng không có thể lấy thân thể của chính mình cùng sinh mệnh mở ra vui đùa, biết không? Người nếu đói bụng lắm, khó chịu người chính mình, đau lòng là quan tâm người người yêu của người, biết không?”

Trang Ngu Kì nào dám nói không, ngoan ngoãn địa điểm đầu, điểm thật sự dùng sức.”Mẹ, ta không bao giờ nữa như vậy.”

Hạnh Nhược Thủy còn chưa nói nói đâu, lại nghe hắn đáng thương hề hề nói:”Mẹ, ta đói bụng.”

Hạnh Nhược Thủy cũng không biết nên cười hay là nên khóc, vươn tay đến, lau đi trên mặt hắn lệ. Nhiều điểm hắn mi tâm, nói:”Nhìn người về sau còn dám không dám tuyệt thực!”

Trang bá đào sớm bảo nhân chuẩn bị thanh cháo ăn sáng, vừa nghe Trang Ngụ Kỳ nói đói bụng, lập tức phái người tặng tiền vào.

Hạnh Nhược Thủy tự mình uy Trang Ngụ Kỳ ăn cháo.

Đói khát cảm rút đi, lại hơn nữa đói bụng mấy ngày nay cũng có chút sức cùng lực kiệt, Trang Ngụ Kỳ chỉ chốc lát đã bắt tay nàng đi ngủ.

Hạnh Nhược Thủy tìm một trận công phu, mới thành công đem chính mình thủ cấp rút ra. Mở ra điều hòa, để hẳn cái tốt lắm điều hòa bị, mới ra phòng.

“Ứng thiếu phu nhân, thật sự là thật cảm ơn người!” Trang bá đào cười cấp nàng nói lời cảm tạ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẳn, khẽ mỉm cười gật đầu một cái.”Không khách khí. Tuy rằng không phải ta sinh, nhưng ở trong lòng ta, Trang Ngụ Kỳ vẫn là của ta đứa nhỏ. Ta nhưng thật ra có nói mấy câu, tưởng cùng bá phụ nói nói, hy vọng chớ có trách ta mạo phạm.”

“Làm sao làm sao! Ứng thiếu phu nhân mời nói.”

Hạnh Nhược Thủy xoay người, từ giữa đình hướng dưới lầu xem.”Nhân cả đời này, muốn được đến gì đó nhiều lắm, danh lợi yêu, rất nhiều. Nhưng là có chút này nợ là chúng ta từ nhỏ phải đến, tỷ như thân nhân yêu thân nhân bao dung còn có thoải mái. Ta cuối cùng cảm thấy, mấy thứ này so với ngày kia theo đuổi quan trọng hơn. Nếu vì rất cao đến một ít này nợ, mà mất đi thoải mái thậm chí cùng thân nhân trong lúc đó thiên luân chi nhạc, có phải hay không rất không đáng? Sau trăm tuổi, cũng không quá là hoàng thổ một phen, này mang không đi gì đó sao không xem đậm một ít? Bá phụ, người nói đúng không?”

“Thiếu phu nhân nói được cực kỳ.”

“Mạo phạm.” Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười, nhích người đi xuống lầu. Nàng cần đi trong viện hít thở không khí, nàng không thích như vậy áp lực địa phương. Khó trách lần trước Trang Ngụ Kỳ chết sống không muốn hồi đại trạch. Thay đổi là nàng, nàng cũng không nguyện ý ở tại như vậy địa phương, ngay cả tự do hô hấp quyền lợi đều bị tước đoạt.

Nhà cái hạ nhân chuẩn bị buổi chiều cơm.

Hạnh Nhược Thủy cũng đói bụng, hảo hảo ăn một chút. Ăn xong rồi ở trong sân tản bộ, tính chờ đợi nhìn xem Viên Mộng cùng Phúc An. Nhưng là chờ Trang Ngụ Kỳ tỉnh, nếu không tiểu bằng hữu nghĩ đến nàng đi trở về, không biết nháo thành cái dạng gì.

Trang Ngụ Kỳ này vừa cảm giác, vẫn ngủ thẳng cơm chiều mới tỉnh lại. Vừa tỉnh đến liền nhảy xuống giường, giấy cũng không mặc bỏ chạy đi xuống lầu, một bên chạy một lần kêu mẹ. Thanh âm lộ ra bối rối, đều nhanh khóc. Sau lại nghe người hầu nói Ứng thiếu phu nhân ở hoa viên lý, hẳn nhanh chân liền liền xông ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy đang ở hoa viên lý lương đình tiểu thừa lạnh. Nơi này lương đình là từ đây ở đình chớp quần quanh mà thành, tu bổ quá tựa như lương đình, bởi vậy đặc biệt mát mẻ. Lương đình lý còn thả ghế nằm, nằm ở lục ẩm hạ, gió lạnh phơ phất, phi thường hưởng thụ.

Hạnh Nhược Thủy đang nằm buồn ngủ, Trang Ngụ Kỳ liền hô đã chạy tới. Ngủ vừa cảm giác, hẳn sắc mặt là tốt rồi đi lên. Rốt cuộc là đứa nhỏ, khôi phục hệ thống hảo, rất nhanh liền lại vui vẻ.

“Mẹ, ta nghĩ đến người lại vụng trộm ly khai!” Trang Ngụ Kỳ bắt lấy tay nàng, mặt ở cửa nàng lòng bàn tay lý cọ cọ.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, đều đi qua lâu như vậy, không nghĩ tới hẳn còn nhớ kia một lần đi không từ giã.”Ta không phải đáp ứng người, về sau không bao giờ nữa hội vụng trộm không thấy sao?”

Trang Ngụ Kỳ a miệng cười, không trả lời. Ghế nằm bên cạnh là tiểu thạch ghế, hẳn ngay tại kia ngồi xuống, cầm lấy tay nàng mặt đặt ở ghế nằm tay vịn thượng, chính mình đem mặt thiếp đi lên. Ánh mắt hướng lên trên xem, chớp chớp, còn mang theo cười.

“Có đói bụng không?” Hạnh Nhược Thủy vốn liền hoài đứa nhỏ, mẫu tính chính nùng. Bị hẳn như vậy nhìn, liền cảm thấy hảo tâm đau hẳn.

Trang Ngụ Kỳ thẳng khởi lưng, nhìn nàng, ngốc hồ hồ .”Đói, muốn chết đói.”

Vì thế hai người phải đi ăn cơm chiều. Ăn qua sau, Hạnh Nhược Thủy liền ly khai nhà cái đại trạch, Trang Ngụ Kỳ cũng đi theo nàng cùng nhau.

Bọn họ trước nàng đưa đến bệnh viện, đi xem Trang Dịch Sính.

Trang Ngụ Kỳ nháo tuyệt thực, cũng có mấy ngày không thấy được ba ba .

Bọn họ đến thời điểm, là buổi tối tám giờ tả hữu. Bệnh viện đã muốn không có ban ngày như vậy náo nhiệt . Trang Dịch Sính chỗ là cao cấp phòng bệnh, kia một tầng lầu nhân viên càng thiếu.

Trang Dịch Sính lẳng lẳng nằm ở trên giường, khuôn mặt bình tĩnh, giống như là đang ngủ giống nhau. Chính là bởi vì không thể bình thường ăn cơm cùng vận động, cả người gầy lợi hại. Nếu không phải trang bá đào thỉnh quản lý cẩn thận chăm sóc, đã sớm xuất hiện cơ bắp héo rút.

Hạnh Nhược Thủy cũng nghe nói qua, một ít hôn mê bất tỉnh bệnh nhân ở bệnh viện không chiếm được dốc lòng chiếu cố, có đôi khi trên người đều có vị nhân , làn da cũng xuất hiện vấn đề. Nàng nhìn kỹ xem, Trang Dịch Sính bị chiếu cố rất khá, không xuất hiện cái loại này tình huống. Ngẫm lại cũng đối, đây là cao cấp phòng bệnh, đều cũng có tiền có quyền nhân, bệnh viện cũng không dám đắc tội.

Trang Ngụ Kỳ ghé vào Trang Dịch Sính bên tai, nói nhỏ nói với hắn nói, nói xong nói xong, mà bắt đầu điều nước mắt .

Hạnh Nhược Thủy đi đến đầu giường, theo thượng đi xuống nhìn hắn bình tĩnh ngủ dung, chưa sót cười.”Người nhưng thật ra ngủ thoải mái, lại không biết chúng ta này đó thanh tĩnh lòng người lý dày vò. Nếu người thật là tưởng nghỉ ngơi một chút, kia cũng nên nghỉ đủ, nên tỉnh lại .”

Vừa vặn quản lý tiến vào, Hạnh Nhược Thủy liền tinh tế hỏi tình huống, lại dặn dò một phen.”Đúng rồi, có phải hay không có một cái khác nữ nhân thường xuyên đến xem hắn?”

Quản lý lập tức cười hỏi:”Người là nói viên tiểu thư đi?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu.

“Nàng nhưng thật ra có đã tới rất nhiều lần, bất quá muốn vào đến trong phòng bệnh, phải được đến Trang tiên sinh cho phép, cho nên hắn cũng chỉ có thể ở ngoài cửa xem hai mắt. Mặc dù như vậy, nàng cũng sẽ mỗi chu đáo làm tròn một lần, thật sự là cái hữu tâm nhân.”

Hạnh Nhược Thủy đánh đấm lòng lý chán ghét trang bá đào vợ chồng. Con đều đã muốn như vậy , còn tử thủ bọn họ kia một bộ không để nhân. Cũng mất đi Viên Mộng nói chặt đứt, rốt cuộc không bỏ được thờ ơ. Có lẽ nàng có thể ném thử cùng trang bá đào đề cái yêu cầu, làm cho Viên Mộng vừa thấy Trang Dịch Sính đi.

Ở trong phòng bệnh đợi cho chín giờ nhiều, nhanh đến thăm hỏi thời hạn cuối cùng , mới cùng Trang Ngụ Kỳ đi ra đến.”Người còn chán ghét Viên Mộng sao?”

Trang Ngụ Kỳ lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn thượng thực thương tâm biểu tình.”Mẹ, chỉ cần thủ trưởng có thể tỉnh lại, hẳn thú ai ta cũng không phản đối . Nếu hẳn thú nữ nhân đối ta không tốt, kia cũng không quan hệ, ta có mẹ.” Nói xong, ngại nắm thủ không đủ đường như, tay kia thì cũng ba đi qua.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn, trong mắt có chút ướn át. Này đáng thương đứa nhỏ!”Yên tâm đi, ba người sẽ không để cho người khác đối với người không tốt . Nếu ba người cùng Viên Mộng cùng một chỗ, Viên Mộng khẳng định hội đối với người tốt. Còn có Tiểu Phúc An, hẳn là có thể với người cùng nhau chơi, người sẽ không hội luôn một người chơi.”

Nói xong , Hạnh Nhược Thủy lại hối hận . Nàng không nên cấp đứa nhỏ họa như vậy một cái bánh , nếu tương lai..... Kia rất tàn nhẫn!

Trang Ngụ Kỳ lại nhận thức còn thật sự thật sự ừ một tiếng. Hẳn là thật sự thâm nghĩ ba ba có thể tỉnh lại, cái khác hẳn cũng không suy nghĩ.

Đến bệnh viện ngoài cửa, ngồi vào trong xe làm cho lái xe đưa bọn họ đến Viên Mộng bên kia đi.

Hạnh Nhược Thủy che miệng ách xì 1 cái, nàng có chút mệt mỏi. Hôm nay không ngủ ngủ trưa, cũng vậy được lợi hại. Để cho cùng Viên Mộng đánh cái tiếp đón, trước trụ tiền khách sạn ngủ một giấc, nếu không thực chống đỡ không được.

Trang Ngụ Kỳ vừa lên xe liền ôi ở bên người nàng, hai tay ôm của nàng cánh tay. Cũng không nói nói, chính là mặt dán tại nàng cánh tay thượng, mở to một đôi mắt to nhìn hàng chỗ ngồi, không biết suy nghĩ cái gì.

Hạnh Nhược Thủy thân quá tay kia thì, sờ sờ hần đầu.”Ba người hồi tỉnh tới được, dừng lo lắng.”

Trang Ngụ Kỳ cọ cọ nàng, vẫn là không nói lời nào.

Hạnh Nhược Thủy đang nghĩ tới nói sau điểm cái gì đến an ủi hần, xe đột nhiên ngừng lại. Nàng ngẩng đầu vừa thấy, phát hiện có một chiếc xe liền như vậy chắn bọn họ cỏ xa tiền. Màu đen xe, nhìn không thấy bên trong nhân.

Một lát sau, cửa xe mở ra, đi xuống đến một cái cao lớn Hắc y nhân, thẳng đến bọn họ xe mà đến.

Một thân hắc nhân, luôn dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến người xấu, cho nên Hạnh Nhược Thủy trong lòng băng trầm một chút.

138. Chương 138: Hạnh Nhược Thủy, Là Người Giết Hần

Hạnh Nhược Thủy nhìn kia Hắc y nhân đi tới, trong lòng cân nhắc không cho phép khi hướng về phía nhà cái đến, vẫn là hướng về phía chính mình đến.

“Thiếu phu nhân, nhưng là người nhận thức nhân?” Kia lái xe quay đầu, hỏi nàng.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu. Hôm nay sắc tuy rằng đen, nhưng nàng vẫn là nhìn ra đến kia không phải chính mình nhận thức nhân. Nàng đang nghĩ tới muốn làm sao bây giờ, cũng không thể vẫn ở trong này, đi động lại vang .

“Bảo bối nhi, mau tới đây theo giúp ta uống trà đi.” Dã Lang thanh âm, nhất quán Miễn cưỡng bĩ bĩ .

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, nhìn

về phía xe bên ngoài người nọ, hỏi:”Cái kia một thân hắc y nhân là người sắp xếp tới đón của ta?”

“Đúng vậy. Yên tâm đi, ở địa bàn của ta thượng, không ai dám đụng đến ta bảo bối nhi.” Dã Lang thanh âm tổng có thể làm cho người ta an tâm, cố gắng là vì hần sau lưng kia khổng lồ thể lực làm cho người ta vô điều kiện tin tưởng.

Hạnh Nhược Thủy cầm di động, phạm sầu . Dã Lang tên kia, khẳng định không phải thỉnh nàng đi uống trà đơn giản như vậy, khả năng theo Trang Ngụ Kỳ đi, phương tiện sao?”Ta dẫn theo cái tiểu bằng hữu, phương tiện sao?”

“Bảo bối nhi, người không biết trong nhà phòng ở nhiều sao?” Dã Lang thanh âm thực ai oán.

Hạnh Nhược Thủy nhịn không được cười cười, treo điện thoại.”Người đi về trước đi, kia xe là tới tiếp của ta. Trang Ngụ Kỳ, xuống xe.”

Trang Ngụ Kỳ vốn đang lo lắng mẹ lại ném hần một người, này hội nghe được chính mình cũng có thể cùng đi, mừng đến lập tức đẩy cửa đi xuống. Xoay người lại, thân thủ đi phù Hạnh Nhược Thủy.”Mẹ, người cẩn thận một chút.”

Kia Hắc y nhân dẫn bọn họ đến xe tiền, mở ra sau cửa xe làm cho bọn họ đi vào.

Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Ngụ Kỳ vừa tọa ổn, xe liền chạy như bay mà đi.

Hạnh Nhược Thủy biết, nơi này cách Dã Lang chỗ ở có chút xa. Nàng mệt nhọc cũng mệt mỏi , rõ ràng tựa vào chỗ ngồi thượng nhắm mắt lại, chỉ chốc lát liền đang ngủ.

Mà Trang Ngụ Kỳ vốn liền còn không có khôi phục tinh thần, cho nên cũng dựa sát vào nhau nàng, ngủ cùng tiểu trụ đường như thẳng giấc ngủ.

Một lớn một nhỏ hai người, vẫn ngủ thẳng cổ cổng lớn ngoại. Nếu không có người xao vang cửa xe, bọn họ chỉ sợ hội vừa cảm giác ngủ thẳng hừng đông. Hai người xoa ánh mắt, buồn ngủ mông lung mơ mơ màng màng bộ dáng, thoát nhìn đồ thực sự điểm giống mẫu tử hai.

Dã Lang cùng im lặng đi ra, nhìn đến bọn họ giống nhau động tác, giống nhau biểu tình, giống nhau mắt nhi sương mù, nhất thời liền nở nụ cười.

“Bảo bối nhi.” Dã Lang để sát vào nàng bên tai, hô to một tiếng.

Hạnh Nhược Thủy bị hoảng sợ, trừng hấn liếc mắt một cái.”Rồng cái gì đâu, ta lỡ tai lại không điếc điếu.” Nói xong, che miệng ách xì 1 cái, nước mắt đều đi ra .

Dã Lang thực bị thương, nhưng vẫn là bĩ bĩ nói:”Vợ, có phải hay không lợi nhận tên kia rất cảm thú , hàng đêm yêu cầu vô độ! Ta thay người giải quyết hấn!”

Hạnh Nhược Thủy hết chỗ nói rồi.”Ta khốn đã chết mệt chết , trước làm cho ta ngủ. Không biết phụ nữ có thai muốn ngủ sớm sao?”

Vì thế, Hạnh Nhược Thủy đã bị đưa phòng, tắm rửa xong đi ngủ trên giường đi. Cơ hồ là nằm xuống kia một giây, nàng liền cùng chu nghiệp đoàn mặt.

Trang Ngụ Kỳ cũng oa ở cửa nàng trên giường, đi theo ngủ đặc tượng tiểu trư đường như.

Dã Lang thực u buồn, hấn cảm thấy chính mình tồn tại cảm giảm xuống , bảo bối nhi đều hoàn toàn khi hấn không tồn tại . Trong lòng hấn ác độc nghĩ muốn hay không trả thù, nhưng cuối cùng lo lắng đến nàng là phụ nữ có thai, vẫn là tạm thời đại nhân đại lượng buông tha .

Hạnh Nhược Thủy là thật mệt mỏi, này vừa cảm giác ngủ cực trầm. Vừa cảm giác đến hừng đông, ngay cả mộng cũng chưa làm một cái. Ngày hôm sau ngồi xuống, cả người thần thanh khí sảng. Nàng thân lười thắt lưng, nhìn đến bên người tiểu trư còn đánh khò khè, hiển nhiên không có muốn tỉnh ý tứ.

Nhìn xem bên ngoài, thời gian hấn là còn sớm. Đứng lên rửa mặt sau, đi xuống lầu. Từ chối thượng khác lập tức ăn bữa sáng đề nghị, đi ra cửa, đánh giá có thể gặp phải rèn luyện im lặng.

Quả nhiên, mới đi không một hồi, liền đụng tới im lặng ở chạy bộ. Đến bên người nàng, im lặng liền ngừng lại, hơi hơi xả khố miệng cười hỏi:”Đáng tiếc người lớn bụng, ta rất thích với người cùng nhau rèn luyện , còn có thể quá so chiêu.”

“Vậy người hiểu được đợi.” Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm nói, một tay vỗ về chính mình bụng.

“Tối hôm qua ngủ ngon sao?” Im lặng hỏi. Thân qua tay đến, sờ sờ của nàng bụng. Vừa vận tiểu tử kia cũng tỉnh, thực nhiệt tình cùng mỹ nữ chào hỏi. Im lặng cảm thấy thực thần kỳ, nàng là lần đầu tiên nâng thủ máy thai, tò mò sờ tới sờ lui. Trên mặt biểu tình lại kinh ngạc lại có thú, tuyệt không giống nàng bình thường lạnh lùng bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy nhìn trên mặt hấn biểu tình, nghĩ rằng, đứa nhỏ quả nhiên là thời gian đẹp nhất tốt lẽ vật. Lại lãnh tình nhân, nhìn đến đứa nhỏ tâm đều đã nhuộm xuống dưới. Đương nhiên, này táng tận thiên lương tâm như thiết thạch nhân ngoại lệ.

“Thích?” Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm hỏi. Dã Lang tuổi cũng không nhỏ , cũng nên có cái đứa nhỏ . Hiện tại xem ra, hấn cùng im lặng cũng quá rất hạnh phúc . Nếu có một cái đứa nhỏ đến gia tăng cũng truyền thừa loại này hạnh phúc, vậy rất tốt .

Im lặng gật gật đầu, trên mặt ý cười không rõ hiển cũng là có. Chỉ nhìn Nhược Thủy liếc mắt một cái, nàng liền tiếp theo sờ sờ, thực cùng một cái đứa nhỏ nhìn thấy một cái hảo ngoạn trò chơi.

Hạnh Nhược Thủy bật cười, như thế nào mỗi người đều thích cùng của nàng cực cưng ngoạn này trò chơi.”Vậy cùng đuôi to ba sói sinh một cái đi. Các người hai đứa nhỏ, tất nhiên là nhân trung long phượng.” Chính là hy vọng không cần kế thừa bọn họ lãnh còn phát dương quang đại, nếu không thật sự muốn sinh một khối băng đi ra .

Im lặng thủ dừng lại, vuốt cằm nhìn xa xa, tựa hồ ở còn thật sự tự hỏi. Một lát sau, hướng nàng xem lại đây, thực còn thật sự địa điểm đầu nói:”Chủ ý này không sai.”

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa cười văng lên. Các nàng đàm là sinh đứa nhỏ, cũng không phải là việc buôn bán!”Tốt lắm tốt lắm nắm chặt thời gian, chế tạo một cái đi ra sau cho ta báo tin vui.”

Im lặng còn thật sự địa điểm gặt đầu, lại vuốt của nàng bụng hỏi:”Vất vả sao? Nàng như vậy đá người có đau hay không?” Im lặng như trước hưng trí bưng bưng , thật vất vả phát hiện một cái tân sự vật, nàng luôn luôn đối tân sự vật rất hứng thú.

“Không đau. Cái loại cảm giác này..... Ta cũng không biết nói như thế nào, chỉ có thể nói thực vi diệu thực thần kỳ đi. Nếu người không có trải qua quá, người vĩnh viễn cũng tưởng tượng không được cái loại này thần kỳ. Cho nên, chạy nhanh , chính mình hoài một cái hảo hảo cảm thụ.” Mang thai cảm giác, người khác nói lại nhiều cũng chỉ là nói nghe, không có biện pháp biến thành thiết thân cảm thụ .

Im lặng thực còn thật sự ở lo lắng của nàng đề nghị. Vuốt cằm, con mắt nhin nhanh như chớp chuyển.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, nàng không phải nếu muốn biện pháp thuyết phục Dã Lang đi?”Các người hai còn không có nghĩ tới muốn đứa nhỏ sao? Đuôi to ba sói không tuổi trẻ , nên ngẫm lại . Có cái đứa nhỏ thật sự rất đẹp hảo, cùng hần nói chuyện.”

“Không có việc gì, hần nếu không đồng ý, ta liền Bá Vương ngành thượng cung.” Im lặng bàn tay to vung lên, không chút nào để ý vấn đề này, nàng ở còn thật sự tưởng cũng không phải vấn đề này.

Hạnh Nhược Thủy thiếu chút nữa bị nước miếng cấp nòng đến. Đây là cái gọi là không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng đi. Bình thường im lặng không thể nào nói chuyện, vừa nói nói liền như vậy kính bạo. Nàng không thể tưởng tượng nho nhỏ im lặng đem đuôi to ba sói cấp đổ lên ở giường, sau đó phác đi lên cần cần hình ảnh, rất kịch liệt !

Nàng không trả lời, im lặng cũng không để ý, bởi vì nàng ở còn thật sự lo lắng mỗi cái vấn đề quan trọng.

“Đừng ở chỗ này xử , ta không thể chạy bộ, nếu không người theo giúp ta đi một chút?” Hạnh Nhược Thủy hô hấp không khí thanh tân, cười hỏi.

Im lặng một điều mi.”Tốt.”

Vì thế, hai cái tính cách trống đánh xuôi, kèn thổi ngược nữ nhân ở sáng sớm trên đường tản bộ. Không có gì nói chuyện với nhau, không khí nhưng cũng hòa hợp, rất có loại nơi đây không tiếng động thẳng có thanh ý cảnh.

Hạnh Nhược Thủy cùng im lặng tản bộ trở về, Dã Lang đã muốn đi lên. Chính mặc áo ngủ, nghiêng lệch thân thể tựa vào trên sofa. Dày tư thái, dày khí chất, làm cho hần cả người tựa như một cái ngủ đông sói.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần bán ý bán tọa, toàn thân tản ra một loại trí mạng mị lực, không nữ khí lại thực làm cho người ta cảm thấy thập phần yêu nghiệt. Nhất là kia hơi hơi nheo lại một đôi mắt, làm cho người ta thấy không rõ bên trong gì đó, lại bằng thêm vài phần tao nhã cùng nguy hiểm.

“Bảo bối nhi, ta nghĩ đến người qua sông đoạn cầu không chịu phụ trách nhiệm, đừng quá liên vụng trộm lưu hồi Z thị đi.” Dã Lang biểu tình biến đổi, thành cột nhả vô lại dạng.

Hạnh Nhược Thủy vỗ về cái trán thở dài, người này liền thích tự hủy hình tượng.”Đừng nói ta đêm qua đem người ăn làm mặt tịnh đường như, người cũng không phải cái gì hoa cúc khuê nữ, ta cũng không phải hái hoa tặc.”

“Bảo bối nhi.” Dã Lang hai mắt đắm lệ lưng trông lên án. Hần ánh mắt không lớn, nếu lớn chút nữa, thật đúng là có chút tiểu hồng mạo hương vị.

Hạnh Nhược Thủy không nhịn xuống văng lên.

Im lặng tức thân nhiên liếc nhìn hần một cái, trở về phòng thay quần áo tắm rửa đi. Thực hiển nhiên, nàng đối này nam nhân các loại lên không được mặt bàn hình tượng đều đã muốn thân nhiên .

Hạnh Nhược Thủy nhìn im lặng biến mất ở tầm nhìn nội, cười nhìn về phía Dã Lang hỏi:”Đuôi to ba sói, im lặng tức giận, người thăm . Buổi tối phỏng chừng muốn ngủ sần, tự giải quyết cho tốt.”

Dã Lang bĩu môi.”Bảo bối nhi, ngươi không biết ta vẫn đều một người một cái giường sao? Bất quá, bảo bối nhi nếu tưởng theo ta một cái giường, ta cũng vậy nguyện ý .”

“Miễn . Ngươi tồn tại cảm quá mạnh mẽ, ngươi nếu ở ta bên người, ta sẽ cuộc sống hàng ngày nan bảo an.” Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, người này quả nhiên là nhân tiên trang rất vất vả , về nhà đến liền hình tượng toàn vô. Đây là hần may mắn, còn có một người một chỗ làm cho hần có thể buông ngụy trang. Nay xã hội, cơ hồ mỗi người đều đội mặt nạ cuộc sống, này có cái địa phương có người có thể cho hần yên tâm tháo xuống mặt nạ nhân, là có phúc người.

Dã Lang càng ủy khuất, đều ủy khuất chảy ra thủy đến.”Bảo bối nhi, ngươi ghét bỏ ta.”

Hạnh Nhược Thủy tưởng, hoàn hảo không mân mê miệng, nếu không thật muốn mệnh.”Đừng náo loạn. Ngươi làm cho người ta tiếp ta đến, có phải hay không có chuyện muốn cùng ta nói?”

Dã Lang ánh mắt đại trừng, kinh ngạc nói:”Bảo bối nhi, chẳng lẽ chúng ta vừa rồi vẫn lòng có Linh Tê dụng tâm ở trao đổi sao?”

Hạnh Nhược Thủy tùy tay nắm lên trên s

ô pha ôm chầm, hướng hần ném đi qua. Nhưng là bởi vì bụng không có phương tiện, không nhưng trung, nhưng thật ra dẫn tới bụng một trận xôn xao. Nàng liền lấy tay xoa bụng, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Dã Lang tầm mắt dừng ở nàng cao cao hở ra bụng, lẳng lặng xem. Trên mặt không có vừa rồi bĩu khí bộ dáng, tựa hồ ở chuyên chú xem của nàng bụng, lại tựa hồ suy nghĩ cái gì.

“Ngươi thích đứa nhỏ?” Hạnh Nhược Thủy nhìn chính mình bụng, sau đó ngẩng đầu lên hỏi.

Dã Lang bĩu môi.”Không thích! Phiền toái!”

Hạnh Nhược Thủy chưa cho hần giải thích có đứa nhỏ hảo, hần cũng không tất không biết. Về phần hần có nguyện ý hay không sinh một cái, đó là im lặng nếu muốn vấn đề, nàng không cần tham một cước.”Có chuyện nói mau đi. Ta chờ hạ còn muốn đi xem Viên Mộng cùng Phúc An, sau đó trở về Z thị .”

Dã Lang không nói được một lời, xoay người lên lầu đi. Chỉ chốc lát xuống dưới, trong tay hơn cái bình nhỏ, đưa cho nàng.

Hạnh Nhược Thủy đem cái chai tiếp nhận đến, là một cái nho nhỏ bình thủy tinh, vẫn là biển biển , rất nhỏ. Bên trong có hai cái bao con nhộng, liền cùng bình thường ăn cảm mạo được bao con nhộng không sai biệt lắm. Nàng quơ quơ, sau đó có chút khó hiểu hỏi:”Đây là cái gì? Thái Thượng Lão Quân linh đan diệu dược?”

“Khởi tử hồi sinh thần dược. Tất yếu thời điểm, ngươi liền nuốt một viên. Nhớ kỹ, là nuốt!” Về mặt của hần khó được nghiêm túc.

Hạnh Nhược Thủy chưa nói cái gì, đem cái chai bỏ vào đầu lý. Cái chai nho nhỏ biển biển , cũng là dễ dàng ang ở trên người.”Đuôi to ba sói, cảm ơn ngươi, ngươi đối ta thật tốt!”

“Nếu không lấy thân báo đáp?” Dã Lang lập tức lại khôi phục ác bá lưu manh bộ dáng, thẩu lại đây, nước miếng cười bộ dáng thực đáng đánh đòn.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy một cái khác gói đầu, tạp trước mắt này khuôn mặt.”Ta cùng im lặng là hảo tỷ muội, ta cũng không làm tỷ muội cộng thị nhất phu chuyện tình.”

“Ta khi nào thì thành người khác tượng phụ , ta như thế nào không biết? Chẳng lẽ ta từng mất trí nhớ ?” Dã Lang kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, sau đó đưa tay phích ở Hạnh Nhược Thủy bụng thượng.

“Vấn đề này ta cự tuyệt trả lời.” Hạnh Nhược Thủy theo bản năng rụt một chút, nhưng cũng không có đẩy ra tay hần. Sau đó nàng có chút bất đắc dĩ phát hiện, trong bụng vị này thật sự thực hoạt bát, nhìn đến ai đều phải nhiệt tình đánh một chút tiếp đón.

Có nào đó cảm xúc theo Dã Lang trong mắt chợt lóe mà qua, rất nhanh liền biến mất vô tung .

Hạnh Nhược Thủy thấy được. Nàng đột nhiên tưởng, có lẽ Dã Lang cũng từng từng có đứa nhỏ . Nàng không có hỏi, cũng không lại tiếp tục tưởng.”Nếu không chờ đứa nhỏ đi ra , làm cho hần nhận thức người

làm cha nuôi? Hắc cha là bạch đạo, ngươi là hắc đạo. Một cái bạch đạo thân cha, một cái hắc đạo cha nuôi, này nhiều uy phong a.”

Dã Lang phục hồi tinh thần lại, lại bĩu môi.”Ta như vậy tuổi trẻ đã bị nhân kêu làm cha nuôi, ta ít nhiều a?”

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười đi ra. Sau đó, im lặng xuống dưới .

Thượng khác đã muốn dọn xong phong phú bữa sáng.

Vì thế ba người cùng nhau dời bước đến nhà ăn, bắt đầu dùng bữa sáng.

“Mẹ! Mẹ!” Trang Ngụ Kỳ điên rồi giống nhau theo dưới lầu lao xuống đến, một bên kêu một bên đều phải khóc. Vừa tỉnh đến xem đến này hoàn cảnh lạ lẫm, lại nhìn không tới mẹ, hắc liên sợ hãi.

Hạnh Nhược Thủy có chút bất đắc dĩ, đứa nhỏ này thật sự thực niệm nàng.”Trang Ngụ Kỳ, ta tại đây đâu.”

Trang Ngụ Kỳ hướng bên này vọt vào đến, nhìn đến Hạnh Nhược Thủy, cả người thả lỏng xuống dưới. Phác đi qua, ở Hạnh Nhược Thủy trong lòng cọ cọ.”Mẹ. Ta nghĩ đến ngươi đi một mình .”

“Không có việc gì . Nhanh đi rửa mặt đánh răng, sau đó lại đây ăn bữa sáng.” Hạnh Nhược Thủy xoa bóp một chút hắc đầu, ôn nhu nói.

Trang Ngụ Kỳ chỉ cần biết rằng mẹ ở trong này, an tâm. Ngoan ngoãn đi theo thượng khác, đi đánh răng rửa mặt.

Dã Lang tròn mắt vòng vo chuyển, nói:”Bảo bối nhi, người khác là đào lý khắp thiên hạ, người này xem như con nối dòng khắp thiên hạ đi? Ta như thế nào cảm giác, ai đều kêu mẹ người đâu?”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, cũng cười . Lại nói tiếp cũng tốt cười, Trang Ngụ Kỳ cùng Phúc An đều kêu mẹ nàng, lại cũng không là của nàng đứa nhỏ. Có lẽ, là vì của nàng tính tình có vẻ ôn hòa, cho nên rất đứa nhỏ duyên duyên có.”Ngươi dùng từ không lo. Lời này để cho người khác nghe xong, còn tưởng rằng ta là cái loại này không bị kiểm chế nữ nhân đâu, im lặng là đi?”

“Hắc dùng từ sẽ không làm quá.” Im lặng thần nhiên liếc Dã Lang liếc mắt một cái, không lưu tình chút nào công kích.

Vì thế, hai người bắt đầu đấu võ mồm. Tuy rằng nói ra trong lời nói đều lạnh lẽo , còn có công kích tính, nhưng quả thật là đấu võ mồm đúng vậy.

Hạnh Nhược Thủy thực hưởng thụ loại này xem diễn cảm giác, bữa sáng ăn rất khá, so với thường lui tới còn ăn hơn một ít. Quả nhiên, ngày không thể rất nhàm chán, ngẫu nhiên hay là muốn nhìn xem diễn .

Ăn qua bữa sáng, lại đợi một hồi, Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Ngụ Kỳ sẽ ly khai. Nàng chạy nhanh trở về Z thị, nếu không thượng tá nên mất hứng .

“Bảo bối nhi, đừng quên của ta nói.” Dã Lang thân thủ, lại sờ soạn một chút của nàng bụng.

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu.”Đuôi to ba sói, ngươi tốt tốt. Còn có, sớm một chút cùng im lặng sinh một cái hai người các người kết hợp thể, kia nhất định rất tuyệt!” Nói xong, không đợi hắc đáp lại liền thượng xe.

Xe trực tiếp đem bọn họ đưa đến Viên Mộng tiểu khu ngoài cửa. Bởi vì là thứ bảy, phỏng chừng Viên Mộng ở nhà đâu.

Đến dưới lầu, Hạnh Nhược Thủy đăng ký sau, mang theo Trang Ngụ Kỳ mãi cho đến Viên Mộng phòng ở ngoài cửa. Gõ gõ cửa, nghe được bên trong hỏi “Ai a”, nàng cũng không trả lời. Cùng Trang Ngụ Kỳ nhảy ánh mắt cười trộm, giống cấp Viên Mộng một kinh hỉ đâu.

Chỉ chớp lát, môn liền mở ra , Viên Mộng nhô đầu ra tả hữu xem.

“surprise!” Hạnh Nhược Thủy toát ra đến, kêu một tiếng. Nàng hiện tại lớn bụng, không có biện pháp học con thỏ khiêu, liền chỉ có thanh âm .

Viên Mộng sợ run một chút, lập tức kinh hãi nở nụ cười.”Nhược Thủy, sao ngươi lại tới đây?” Lập tức, lại nhìn đến bên người nàng Trang Ngụ Kỳ.”Ngụ Kỳ cũng đến kìa. Đây đại thật xa đến cũng không đánh trước cái tiếp đón, ta muốn là đi ra ngoài làm sao bây giờ? Mau vào đi.”

Viên Mộng đem cửa đẩy ra một ít, làm cho bọn họ tiến vào. Lại quay đầu đi, đối trong phòng một người có khả năng kính tiểu tử kia kêu một tiếng:”Phúc An, ngươi xem ai tới ?”

Ứng Phúc An thế này mới ngẩng đầu lên, nhìn đến Nhược Thủy xuất hiện, liền cùng cái tiểu hầu tử dường như thoát ra lui tới trên người nàng phác.”Mẹ! Mẹ! Mẹ!” Lại cùng học lại cơ dường như .

Hạnh Nhược Thủy vội vàng loãn hạ thân thể, hai tay bắt được hán tiểu thân thể. Đứa nhỏ hiện tại đã muốn dài cao cũng trọng , nàng tưởng thẳng bắt tay vào làm cánh tay đem hán ôm lấy đến còn ôm bất động. Cố tình chống đỡ cái mang thai đâu, cũng không dám giống bình thường như vậy ôm, sợ hán một cước đạp.

Hạnh Nhược Thủy thân ái hán khuôn mặt nhỏ nhắn, lại làm cho hán ở chính mình trên mặt đỏ vừa thông suốt nước miếng.

Ứng Phúc An lại lên đến Trang Ngụ Kỳ bên người, nâng đầu nhìn hán, thúy lượng thanh âm hô ca ca. Bọn họ hai cái nhưng thật ra có thể ngoạn đến cùng nhau, tuy rằng kém hai tuổi nhiều.

Hạnh Nhược Thủy nhìn Phúc An, có chút cảm khái. Tiểu gia hỏa này đều nhanh muốn lên tiểu học . Nhớ ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy thời điểm, còn nãi thanh nãi khí .

“Thời gian quá thực mau! Ta cùng Phúc An lần đầu tiên gặp mặt thời điểm, hán còn chỉ có như vậy nhất đỉnh điểm. Ngày đó ta cùng Bội Thi ở ẩm đình các ăn cái gì, bên ngoài là ngã tư đường, là cái đèn xanh đèn đỏ. Nhìn đến một chiếc thực khí phách hán mã, sau đó liền nhìn đến một cái không công mập mập tiểu oa nhi dán cửa sổ ở hướng bên này xem. Tiếp theo, hán liền cùng nhìn thấy gì trọng yếu nhân hoặc là này nọ dường như, dùng sức vỗ cửa kính xe muốn xuống dưới. Mụ nội nó liền mở cửa xe, chính hán một người nhảy xuống liền lủi quá đường cái, nhìn xem chúng ta kinh hồn táng đảm, may mắn đèn đỏ còn chưa quá.”

Sờ sờ tiểu tử kia đầu, ức khởi chuyện cũ đến.

“Ta đang nghĩ tới hán là muốn tìm ai đâu. Hán đột nhiên bổ nhào vào ta trong lòng đến kêu mẹ ta mẹ, ta chính mình cũng dọa choáng váng. Bà bà khi đó cũng không biết, vẫn tưởng cùng hán giải thích ta không phải mẹ hán, hán còn khóc nháo nói bà nội là người xấu đâu. Khi đó đều tưởng ta giống mẹ hán, cho nên hán nhận sai . Sau lại mới biết được, nguyên lai là Trường Không đem của ta hé ra ảnh chụp cho hán , hán mỗi ngày xem, liền nhớ kỹ của ta bộ dáng .”

Nghe nàng nhắc tới sự tình trước kia, Viên Mộng cũng có chút cảm khái.”Đừng đứng, mau tới đây ngồi xuống. Cũng không nhìn người kia bụng đều nhiều hơn lớn, không phiền lụy sao?”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, đi qua đi ngồi xuống. Tùy tay cầm lấy trên bàn gáo, niêm khởi một cái bỏ vào trong miệng. Mà Trang Ngụ Kỳ cùng Ứng Phúc An đã muốn ngồi xổm một góc, đùa nghịch món đồ chơi đi.

Viên Mộng cấp nàng ngã trà, ở nàng đối diện vị trí ngồi xuống.”Như thế nào đột nhiên đến T thị ?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem Trang Ngụ Kỳ, thấu đi qua hạ giọng nói:”Trang Ngụ Kỳ nháo tuyết thực đâu, hán gia liền gọi điện thoại làm cho ta lại đây một chuyến, nếu không hán thật đúng là không chịu ăn cơm.”

Viên Mộng tròn tròn ánh mắt.”Tuyết thực? Hán mới nhiều a, chỉ biết tuyết thực ? Bởi vì sao, là bị gia gia bà nội cấp mắng sao?”

“Hán tưởng ta đến T thị nhìn hán cùng ba hán. Hiện tại đứa nhỏ trưởng thành sớm, còn tuổi nhỏ chỉ biết lấy tay đoạn . Bất quá, hán cũng thật sự là đáng thương, ta cũng không nhẫn trách cứ hán.” Nhìn cùng Phúc An ngoạn cùng một chỗ, khó được giống cái đứa nhỏ dường như Trang Ngụ Kỳ, trong lòng nàng cảm khái càng sâu .

Viên Mộng cũng gật gật đầu, trong mắt có đồng tình.

“Đúng rồi, gần nhất nhìn quá Trang Dịch Sính sao?”

“Đi. Hắn vẫn là như vậy, cùng ngủ dường như. Nếu không đầu giường kia máy móc, ta đều nghĩ đến hắn chính là đang ngủ mà thôi.” Viên Mộng cười đến có chút sấp, cũng là không có xấu hổ. Đối nàng mà nói, Trang Dịch Sinh chính là một cái bằng hữu, quan tâm bằng hữu không có gì ngượng ngùng.

Hạnh Nhược Thủy nghe nàng nói lý chưa sót cùng cảm khái, cũng hi

êu được áp lực lợi hại.”Hy vọng hắn ngủ đủ muốn chạy nhanh tỉnh lại. Hắn là cái loại này có trách nhiệm tâm nhân, khẳng định hồi tỉnh tới được.”

“Hy vọng là như thế này. Không nói này, các người gần nhất đều được không?” Viên Mộng cười cười, vươn tay đến, sờ của nàng bụng.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng này động tác hoàn toàn không cảm giác, bởi vì từ nàng bụng hở ra đến sau, đều bị mờ thói quen. Nếu mỗi lần bị sờ đều phải kinh một chút, nàng phỏng chừng có thể kinh ra trái tim bệnh đến.

“Rất tốt. Chính là gần nhất thời tiết nóng bức, khẩu vị không tốt, ban đêm còn dễ dàng nóng tỉnh lại. Nhưng thật ra người, ta xem giống như gầy một ít, như thế nào làm cho?” Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, có lẽ là vì Trang Dịch Sinh mà lo lắng sợ trí.

Viên Mộng mỉm cười.”Cũng là thời tiết nóng, thật sự không có gì khẩu vị. Mùa đông thời điểm có thể ăn hai chén cơm, hiện tại là một chén đều ăn không xong.” Là trọng yếu hơn nguyên nhân là đêm không thể寐, thường xuyên cả một đêm trằn trọc, căn bản ngủ không tốt.

Hạnh Nhược Thủy biết nàng chưa nói lời nói thật, nhưng cũng không ở này đề tài thượng lại tiếp tục. Dù sao mỗi người trong lòng đều đã có một chút sự tình muốn tàng trữ lên, không muốn nói cùng hắn nhân nghe, nàng cần gì phải ăn cắp người khác đảm chiêu suy nghĩ.”Đều như vậy, may mắn của ta dự tính ngày sinh ở 10 tháng, khi đó đã muốn là mùa thu. Muốn vượt qua phía sau sinh sản, chỉ sợ trong tháng lý liên đủ gian nan.”

“Cũng không phải là sao! Lại nói tiếp, người sợ hãi sao?” Viên Mộng có chân chính tươi cười, ức nổi lên lúc trước mang thai tâm tình.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Đều phía sau, có gì phải sợ đâu. Ta nhưng thật ra chờ mong có thể hắn có thể nhanh chút đi ra, hắn gia gia bà nội cùng thái gia gia đã sớm đem cổ cấp phán dài quá.” Nghĩ đến mỗi lần tiếp điện thoại khi, kia đoạn gia gia cùng bà bà cướp muốn cùng nàng nói chuyện tình hình, nàng đều nhịn không được cười.

Viên Mộng sờ sờ của nàng bụng, cảm thụ được lòng bàn tay hạ nhịp đập, trong lòng khó tránh khỏi thương cảm. Lúc trước nàng hoài Phúc An, khả năng đã muốn lừng lẫy tuần quốc, bà bà cũng chết bệnh, chính nàng còn nghĩ lang đang bỏ tù. Khi đó toàn bộ tàn khốc chuyện tình đều đến thân thể của nàng thượng, Phúc An đã đến là duy nhất đáng mừng địa phương. Nếu như không phải trong bụng có như vậy một cái tiểu tử kia tồn tại, mọi chuyện nhắc nhở nàng không phải một người, nàng có lẽ đã sớm hiểu biết chính mình.

Viên Mộng bắt đắc dĩ cười khổ. Người khác đều nghĩ đến nàng kiên cường, kỳ thật nàng tuyệt không kiên cường. Bất quá là yếu đuối nhiều người nữa người sau có luôn luôn cường đại hậu thuẫn, mới dám theo đuổi chính mình yếu đuối. Mà nàng trừ bỏ chính mình cùng trong lòng về điểm này thật, lại vô khác, không nên tư bản yếu đuối?

Hạnh Nhược Thủy cảm nhận được Viên Mộng cảm xúc biến hóa, vội vàng kéo kéo nàng thủ.”Ăn qua cơm trưa, chúng ta đi bệnh viện nhìn xem Trang Dịch Sinh đi. Người này cũng thật là, chính hắn ngủ thư thái, đồ làm cho tỉnh bởi vì hắn lo lắng sâu lo. Chờ hắn tỉnh lại, nên tưởng cái điểm tử phạt hắn!”

Viên Mộng làm cơm trưa, một hàng bốn người ăn xong rồi, mới đánh xe đi bệnh viện.

Bởi vì may mắn Nhược Thủy cùng nhau, Viên Mộng bọn họ cũng đều có thể đi vào đi. Chính là đi vào có năng lực như thế nào? Trên giường nhân lẳng lẳng nằm, hắn cái gì cũng không biết. Đây thế gian đều hỗn loạn hỉ nộ ái ố, hắn hoàn toàn từ bỏ, chỉ tại chính mình trong thế giới hãy còn ngủ say.

Hạnh Nhược Thủy vừa chuyển đầu, liền nhìn đến Viên Mộng một đôi mắt kinh ngạc nhìn trên giường Trang Dịch Sinh. Trên mặt nhưng thật ra nhìn không ra biểu tình đến, chính là sợ sệt lợi hại. Nhân ở trước mắt, tinh thần đi nơi nào, ai cũng không biết.

Nhưng thật ra Phúc An tuổi còn nhỏ, hoàn toàn không biết nhân gian khó khăn. Hắn chỉ nghĩ đến Trang Dịch Sinh là thật ngu dốt, hoàn hảo kì ở trong phòng bệnh tới tới lui lui chạy, đối kia đầu giường máy móc cũng rất là tò mò. May mắn phát hiện sớm, nếu không không biết hắn xông ra cái gì họa đến.

Theo bệnh viện đi ra, bốn người đứng ở bệnh viện cửa, trừ bỏ Phúc An, khác hai đại nhất khuôn mặt nhỏ nhắn sắc cũng không hảo.

Cũng không biết đi chỗ nào, rõ ràng thuận theo hai cái hài tử tâm nguyện, tìm cái bên trong chơi trò chơi viên đi chơi. Phúc An tự nhiên là vô cùng, liền ngay cả Trang Ngụ Kỳ trên mặt cũng có chút tươi cười.

Đây là nhi đồng nhạc viên, Hạnh Nhược Thủy lớn bụng tự nhiên là không thể đùa, Viên Mộng liền cũng chỉ ngồi ở bên người nàng, từ hai cái hài tử chính mình ngoạn đi. Dù sao nhi đồng thể giới, đại nhân là thể hội không đến, ngay cả bọn họ cũng từng là cái đứa nhỏ, nhưng tâm tình sớm đã già đi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hi hi ha ha hai cái hài tử, cười đối Viên Mộng nói: "Ta nghĩ khởi một câu: Mới trước đây thoải mái là kiện sự tình đơn giản, trưởng thành đơn giản là kiện thoải mái sự tình."

"Có thể nói kinh điển." Viên Mộng thở phào một hơi, có chút cảm khái.

Hạnh Nhược Thủy cũng lòng có cảm khái. Trưởng thành, phiền não liền nhiều đi lên. Hiểu được chuyện tình hơn, thoải mái lại khó khăn."Cho nên nói, nếu vĩnh viễn dài không lớn nên thật tốt!"

Viên Mộng nghe thấy nàng lời này, liền nhin không được xì một tiếng nở nụ cười. Thân thủ một chút của nàng mặt, nói: "Người này ngẫm mình ở mặt quán lý nhân, còn phát như vậy cảm khái? Người là ý định làm cho chúng ta này đó người đáng thương sống không nổi, có phải hay không?"

"Oan uổng, đây là tuyệt đối oan uổng! Trưởng thành, mau nữa nhạc cũng luôn luôn phiền lòng sự, mới trước đây nào có nhiều chuyện như vậy tình, ta cũng không nói sai a." Ôm lấy của nàng cánh tay, tựa vào của nàng trên đầu vai."Viên Mộng, người hội hạnh phúc."

Viên Mộng nhìn Phúc An, mỉm cười, không có trả lời."Hạnh phúc" Đây từ cách nàng rất xa xôi, nàng nay duy nhất hạnh phúc đó là làm cho Tiểu Phúc An vô ưu vô lự lớn lên, làm một cái thoải mái đứa nhỏ. Cái khác, liền không dám hy vọng xa vời.

Đãi hai cái hài tử ngoạn tận hứng, thời gian đã muốn đến buổi chiều ngũ điểm hơn, đã muốn là cơm chiều thời gian.

Đứa nhỏ tự nhiên là muốn ăn kfc đại thúc, Hạnh Nhược Thủy cũng tưởng ăn gà chiên chân cái gì, rõ ràng đi kfc muốn một cái cả nhà dùng, lại muốn 2 cái hamburger cùng 4 chén sữa.

Chờ ăn no theo kfc đi ra, sắc trời đều đã muốn ngảm hạ đến đây. Nếu không vội mà về nhà, vì thế đoàn người rõ ràng ở trên đường cái tản bộ. Ngẫu nhiên nhìn thấy có hứng thú điểm, cũng đi vào dạo một phen. Hơn phân nửa là Viên Mộng nổi lên tâm tư, Hạnh Nhược Thủy đành phải cùng đi qua.

Viên Mộng là cái mẫu thân, mẫu thân đều là đem đứa nhỏ đặt ở đệ nhất vị, cho nên đi đều là một ít nhi đồng trang phục điểm.

Hạnh Nhược Thủy chính hoài đứa nhỏ dốt, tự nhiên cũng thích này đó điểm. Hai người đều thay Phúc An chọn vài bộ, cũng cấp Trang Ngụ Kỳ chọn hai bộ.

Hai cái hài tử hôm nay đi chơi trò chơi viên, ăn kfc, còn phải quần áo mới, vui mừng cái gì dường như. Nhất là Trang Ngụ Kỳ, hắn nhất thích Nhược Thủy. Mẹ hiện tại ở hắn bên người, trả lại cho hắn mua quần áo, hắn tự nhiên là mừng rỡ đều vong hình.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn thật vất vả giống cái đứa nhỏ, trong lòng toan lợi hại. Vì thế liền nắm ở đầu vai hắn đi, tưởng tại đây ngắn ngủn thời gian nội làm cho này đứa nhỏ nhiều điểm thoải mái tươi cười.

Đi đến nửa đường, vài người đều mệt mỏi, thế này mới đánh xe về nhà đi.

Viên Mộng gia kia trương tiểu giường, mùa đông còn có thể tể thượng hai cái đại nhân một cái đứa nhỏ, khả mùa hè nóng bức, đây là thành thật không thể . Hạnh Nhược Thủy liền ở bên cạnh bảy ngày khách sạn định rồi phòng, cùng Viên Mộng hàn huyên một thời gian, nhìn lên gian không sai biệt lắm mới rời đi.

Hai cái hài tử hôm nay cao hứng, còn hưng phấn ngoạn cùng một chỗ. Phúc An luyện tiếu làm cho ca ca đi, lắc lắc béo thân mình tại kia ồn ào , làm cho người ta dở khóc dở cười.

Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Ngụ Kỳ giặt sạch tắm nằm ở trên giường nói chuyện.”Trang Ngụ Kỳ, ta ngày mai sẽ hồi Z thị . Người về sau muốn ngoạn ngoạn , nếu tưởng ta liền đánh cho ta điện thoại, nhưng không cho lại lấy chính mình tánh mạng hay nói giỡn.”

Trang Ngụ Kỳ vốn đang ghé vào bên người nàng cao hứng phần chần , lại không dự đoán được nghe thế một câu, nhất thời chĩnh khuôn mặt liền suy sụp xuống dưới.”Mẹ, ta cũng không thể được đi theo người Z thị?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn trong mắt khát vọng, thiếu chút nữa sẽ đáp ứng rồi, khả nghĩ lại nhất tưởng, không hợp thời điểm.”Trang Ngụ Kỳ, chờ ta sinh đứa nhỏ người tiếp qua đi được không? Người xem của ta bụng như vậy lớn, chính mình còn cần nhân chiếu cố, không thể chiếu cố người. Nhà của ta lý nhân cũng vội vàng chiếu cố ta, người tại kia cũng không phương tiện, phải không?”

Trang Ngụ Kỳ tuy rằng không vui ý như vậy, nhưng là hấn cũng là cái giảng đạo lý đứa nhỏ. Nhất thời liền rầu rĩ không vui cọ cọ Nhược Thủy cánh tay, cũng không nói nói, chính là ba của nàng cánh tay đáng thương hề hề .

Hạnh Nhược Thủy cấp trang bá đào gọi điện thoại, làm cho hấn ngày hôm sau buổi sáng phái người tới đón Trang Ngụ Kỳ trở về. Không nghĩ tới, nhưng thật ra trang bá đào tự mình đến.

Đem Trang Ngụ Kỳ giao cho hấn trong tay, Hạnh Nhược Thủy lại nhìn trang bá đào, nói:”Bá phụ, Trang Dịch Sính hấn còn tại hôn mê giữa, nếu như vậy tử nằm, chung quy không phải chuyện tốt. Cho nên nếu có người có sự tình mới có thể làm cho hấn tỉnh lại, chúng ta cũng không nên không đi nếm thử, người cho rằng phải không?”

Trang bá đào tự nhiên tán thành , nhưng là làm cùng không làm, là hấn chuyện tình.

Hạnh Nhược Thủy ở Trang Ngụ Kỳ hai mắt nhắm lệ lưng tròn trung, qua an kiểm, vào hậu cơ thính.

Chính là, này mùa hè nhất định nhiều chuyện. Hạnh Nhược Thủy không đợi đến đăng ký thời gian, liền nhận được Đàm Bội Thi điện thoại, nói Đàm mẹ không cẩn thận té bị thương chân, đều nằm viện .

Treo điện thoại, Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ thở dài một hơi, như thế nào luôn phát sinh này đó không tốt chuyện tình, nhất kiện tiếp theo nhất kiện, thực làm cho người ta khó chịu.

Hạnh Nhược Thủy đến Z thị sân bay, tự nhiên là có người sớm chờ tiếp nàng . Đến không phải người khác, là Ứng Trường Không bả

o vệ viên. Nhìn đến quen thuộc gương mặt, trong lòng liền thoải mái chút.

Phân phó bảo vệ viên trực tiếp đem xe chạy đến bệnh viện, đi xem Đàm mẹ tình huống thế nào.

“Bội Thi, tình huống thế nào?” Tiến phòng bệnh, Hạnh Nhược Thủy liền vội vàng hỏi.

Đàm Bội Thi phác lại đây, đỡ lấy nàng nói:”Người cẩn thận một chút, bụng lớn như vậy , cũng không chú ý điểm.”

“Ta này không phải nghe nói Đàm mẹ bị thương, nóng vội thôi.” Hạnh Nhược Thủy ngượng ngùng le lưỡi.

Đàm mẹ ở trên giường dựa vào đầu, cười tủm tỉm nói:”Bất quá là một chút tiểu thương, là Bội Thi nha đầu kia ngạc nhiên. Thấy thuốc nói tĩnh dưỡng vài ngày là có thể xuất viện , cũng không ảnh hưởng về sau đi lại.”

“Vậy là tốt rồi. Ta này vừa nghe nói a, sợ tới mức hồn cũng chưa .” Hạnh Nhược Thủy ngồi vào bên giường, đi kéo Đàm mẹ thủ.”Nếu đã muốn đã xảy ra, chúng ta cũng tạm thời mình an ủi: Đàm mẹ người mấy ngày này cũng mệt mỏi , thừa dịp cơ hội này hảo hảo nghỉ một chút cũng tốt.”

Đàm mẹ cũng cười phụ họa.

Đàm Bội Thi xem mẹ không có gì trở ngại, liền lôi kéo Hạnh Nhược Thủy trò chuyện. Sờ sờ của nàng bụng, cao hứng nói: "Người này so với ta hảo, sinh thời điểm cũng là mùa thu, thời tiết mát mẻ chút. Ta cái kia thời điểm đúng là giữa hè, vài ngày không thể tắm rửa không thể gội đầu, ta thiếu chút nữa không điên điên. Vừa mới bắt đầu mấy ngày nay, ta cuối cùng là hồi Phó Bồi Cương, có hay không theo ta trên người ngồi được thoải vị?"

Nghĩ đến khi đó quần, Đàm Bội Thi còn nhin không được hi hi ha ha cười, trong phòng bệnh lộ vẻ nàng sung sướng tiếng cười.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, trong lòng cũng là hâm mộ. "Đàm Bội Thi đồng chí, người tuyệt đối là cái người có phúc. Theo ta nhận thức người ngày đó khởi, người chính là như vậy hi hi ha ha vui vui vẻ vẻ, hiện tại đều nhanh ba mươi người, vẫn là như vậy vô ưu vô lự."

"Nàng kia kêu vô tâm không phé!" Đàm mẹ trừng nữ nhi liếc mắt một cái, không chút do dự công kích.

Đàm Bội Thi le lưỡi, hướng Đàm mẹ làm mặt quỷ. "Ta cảm thấy ta cái này gọi là lạc quan rộng rãi. Dù sao thoải mái cũng là một ngày, không vui vẻ cũng là một ngày. Muốn chuyện đã xảy ra tổng yếu phát sinh, mặc kệ người có cao hứng hay không. Cho nên a, còn không bằng ta như vậy vô tâm không phé sống đâu, nhà của ta Phó Bồi Cương liền thích như ta vậy, thiên súp cũng có thể nhạc đứng lên."

"Thực không e lệ!" Đàm mẹ dở khóc dở cười nghe nàng.

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy Đàm Bội Thi thủ, nhìn nàng luôn tươi cười sáng lạn mặt, cũng nói: "Ta nhưng thật ra cảm thấy Bội Thi như vậy rất tốt. Người như vậy chính mình thoải mái, cũng gây cho người khác thoải mái, chính là một cái vui vẻ quả!"

"Vẫn là nhà của ta Nhược Thủy biết hàng nha!" Đàm Bội Thi cùng nàng câu kiên đáp bác, tề mi lộng nhân. "Bất quá, người vẫn là chậm một chút. Tối biết hàng chính là nhà của ta Phó Bồi Cương, kia quả thực kêu tuệ nhân thức anh tài!"

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm mẹ liền đều bị nàng chẳng ra cái gì cả bộ dáng làm cho tức cười.

Phó Bồi Cương không ở nhà, Đàm mẹ lại nằm viện, Hạnh Nhược Thủy ở Bội Thi trong nhà ở một đêm, giúp nàng nhìn tiểu Nhạc Nhạc.

Ứng Trường Không nhận được điện thoại nghe nói nàng hôm nay còn không về nhà, ủy khuất đến độ muốn khóc. Ở điện thoại lý đáng thương hề hề, cùng vợ hảo một chút làm nũng, hình tượng tấn vô.

Hạnh Nhược Thủy cũng bị hấn trâu chọc trong lòng ngứa, hận không thể thật sự suốt đêm chạy trở về, cùng hấn vành tai và tóc mai chạm vào nhau một phen. Cuối cùng vẫn là hống liên tục mang lửa, tốt xấu treo điện thoại.

Đàm Bội Thi ở bệnh viện cùng Đàm mẹ, Hạnh Nhược Thủy tắc một người mang tiểu Nhạc Nhạc. May mắn tiểu Nhạc Nhạc đứa nhỏ này cũng nhu thuận, chỉ cần ăn uống no đủ, hấn cũng không âm ỹ không nháo.

Hạnh Nhược Thủy vốn tưởng rằng một đêm không cần ngủ, lại không nghĩ rằng hấn chỉ trên đường tỉnh một lần, uống lên nãi đem nước tiểu, liền lại ngủ té ngã tiểu trư đường như. Nhưng thật ra ngày hôm sau tỉnh sớm, y y nha nha ở trên giường nhích tới nhích lui, cũng không khóc.

Tuy rằng Đàm mẹ thương nhất thời bán hội cũng tốt không được, nhưng là Nhược Thủy rốt cuộc lớn bụng đâu, làm sao có thể làm ột tháng phân mau chừng phụ nữ có thai tới chiều cổ đứa nhỏ. Vì thế liền quyết định chủ ý, làm cho Nhược Thủy buổi chiều trở về đi, nếu không đội trưởng cũng nên giết qua đến đây.

Hạnh Nhược Thủy làm tốt điểm tâm, Đàm Bội Thi trở về ăn, lại cấp Đàm mẹ đưa đi. Nàng đem tiểu Nhạc Nhạc đặt ở nôi lý, chính đậu hấn ngoạn đâu. Di động đột nhiên vang lên, không nghĩ tới cư nhiên là Mai Ngạn Đình điện thoại. "Uy, Ngạn Đình?"

"Tích Mộng tỷ, người hiện tại ở nơi nào a? Ta có chuyện tưởng với người nói, người có thể hay không đi ra một chút?" Mai Ngạn Đình thanh âm nghe tới giống như thật sự có cái gì chuyện quan trọng.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ nghĩ, liền nói: "Ta ở Bội Thi trong nhà, người lại đây đi." Treo điện thoại, cũng chuyển nổi lên tâm tư, đoán rằng Mai Ngạn Đình cùng Trần Thiện có phải hay không lại cãi nhau. Nghĩ

vậy hai người mới kết hôn còn không đến một năm, liền như vậy có thể làm ầm ĩ , thật sự là bất đắc dĩ.

Mai Ngạn Đình rất nhanh đã tới rồi. Vừa vào cửa liền nhìn chăm chăm nàng xem, tựa hồ muốn ở trên người nàng tránh ra một cái động đến.

“Làm sao vậy?” Hạnh Nhược Thủy bị nàng cổ quái ánh mắt nhìn xem có chút không được tự nhiên, không khỏi nhú mày. Nàng một chút, liền đã quên xua tay lý điều cổ, tiểu Nhạc Nhạc không vui ý kêu.

Mai Ngạn Đình hấp một hơi, đi phía trước từng bước, nhìn Nhược Thủy ánh mắt, nói:”Tích Mộng tỷ, ta hỏi người một câu, người thành thật nói cho ta biết được không?”

“Ngạn Đình, ta chưa từng nói qua cái gì lừa gạt của người nói đi, người lời này có ý tứ gì?” Hạnh Nhược Thủy trong lòng không hề giận. Nàng không phải cái yêu nói dối nhân, mặc dù là thiện ý nói dối nàng cũng không thích, chính là có đôi khi không đành lòng thôi.

“Ta không phải cái kia ý tứ.”

“Có phải hay không ý tứ này đừng lo. Người hỏi đi, ta có hỏi tất đáp, tuyệt không giấu diếm.” Hạnh Nhược Thủy không hề xem nàng, mà là nhìn vui tươi hơn hử tiểu Nhạc Nhạc. Nàng dễ dàng không tức giận, nhưng Mai Ngạn Đình quả thật làm cho trong lòng nàng thực không thoải mái. Nàng vẫn lấy thành tướng đãi thiết tình tướng đãi, ngay cả người khác nói như thế nào Mai Ngạn Đình không tốt, nàng cũng thủy chung nghĩ giúp nàng chiếu cố nàng. Mà nay Mai Ngạn Đình lời này đối nàng mà nói giống như ột cây đao, hung hăng thẳng vào lòng của nàng oa tử lý.

Mai Ngạn Đình biết Hạnh Nhược Thủy tức giận, trầm mặc một hồi, vẫn là hỏi.

“Tích Mộng tỷ, có phải hay không người giết Hứa An?”

139. Chương 139: Bọc Nhỏ Tử Muốn Sinh Ra

Hạnh Nhược Thủy thực tại sợ run một chút, mạnh quay đầu nhìn chăm chăm Mai Ngạn Đình xem. Nàng hoàn toàn không có dự đoán được, Mai Ngạn Đình muốn hỏi dĩ nhiên là chuyện này.

“Tích Mộng tỷ, có phải hay không?” Mai Ngạn Đình tiến thêm một bước ép hỏi, nghĩ đến của nàng sợ sệt là chợt dạ biểu hiện.

Hạnh Nhược Thủy rất nhanh phục hồi tinh thần lại, thản nhiên nhìn Mai Ngạn Đình.”Ai nói cho người Hứa An đã chết? Là ai nói cho người là ta giết Hứa An?” Chuyện như vậy cũng đào ra, sau lưng nhân có gì rắc tâm?

Mai Ngạn Đình không trả lời, ngược lại ép hỏi:”Tích Mộng tỷ, người chỉ nói là cùng không phải?”

Hạnh Nhược Thủy như trước thản nhiên , nhìn ánh mắt của nàng có giọng mỉa mai hơi lạnh.”Ta nói không phải, người tin tưởng sao?”

“Kia.....” Mai Ngạn Đình nhất thời tựa hồ cũng không biết nói cái gì, trầm mặc một hồi mới nói,”Nhưng là vì sao ta nghe người ta nói, là người hại chết Hứa An. Năm đó cũng là người, làm hại Hứa An bị khai trừ thậm chí bị đuổi cách này cái thành phố lớn!”

Hạnh Nhược Thủy nhớ tới chuyện cũ, lại muốn cho tới bây giờ Mai Ngạn Đình hành động, trong lòng càng phát ra cảm thán.”Ta không biết những lời này là ai nói cho của người, nhưng là ta có thể vuốt của ta lương tâm nói cho người, ta không tại hại Hứa An. Mặc kệ là sau lại, vẫn là năm đó ở ở đại học. Nhưng thật ra Hứa An, năm đó ở ở đại học, bởi vì hắn thích ta, nhìn đến ta đem đối tượng , liền ở trường học tuyên truyền lan thượng thiếp ảnh chụp, viết một ít loạn thất bát tao trong lời nói nói ta bị nhân bao đường . Ta thừa nhận, là ta ngay lúc đó bạn trai làm cho trường học khai trừ rồi hắn, nhưng việc này ta lúc ấy cũng không biết.”

“Hắn thích người?” Mai Ngạn Đình thanh âm lập tức đề cao . Phía trước Hứa An nhìn thấy Hạnh Nhược Thủy biểu hiện cũng rất kỳ quái, nàng vẫn cảm thấy cái loại này biểu tình kêu lại yêu vừa hận. Nhưng là Hứa An nói không phải, hai người lại giống như thật sự không biết, nàng liền tin. Nàng vẫn nghĩ đến, Hứa

An tuy rằng đối chính mình ngẫu nhiên có đánh chửi, nhưng trong lòng là yêu chính mình . Nay nghĩ đến, hẳn có lẽ chưa từng có có yêu chính mình, chính mình đối với hẳn bất quá là phát tiết ** công cụ thôi.

Này ý tưởng, Chân Chân như một cây dao, trực tiếp ở Mai Ngạn Đình đầu quả tim thượng oan rút một khối, đau nàng răng nanh đều cắn . Ngay cả nàng đã muốn gả cho Trần Thiện, Hứa An cũng đã muốn tiêu thất thật lâu . Nhưng Hứa An là của nàng mối tình đầu, cũng là của nàng cái thứ nhất nam nhân, trong lòng nàng vẫn là có người này vị trí . Ngay cả từng có bao nhiêu không tốt, nay biết được hẳn thể nhưng theo ngay từ đầu liền đối chính mình không có nửa điểm tình yêu, nàng có thể nào không đau lòng?

Hạnh Nhược Thủy xem của nàng biểu hiện, trong lòng lại khó chịu, cũng thay Trần Thiện cảm thấy không đáng. Này đều đi qua hồi lâu , nàng thể nhưng vì một cái chưa từng hảo hảo đãi nam nhân của nàng mà đối chính mình dốt dốt tương bức, thậm chí vì hẳn thống khổ như vậy.”Hắn có thích hay không ta, ta không biết, này bất quá là hẳn đơn phương lý do thoái thác.”

Mai Ngạn Đình không nói gì, cả người bị vậy thất thần trạng thái, cũng không biết nàng tưởng cái gì.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một tiếng, cảm thấy trong lòng khó chịu lợi hại. Nàng không hé răng, lẳng lặng chờ Mai Ngạn Đình phục hồi tinh thần lại. Tâm tình của mình cũng là phức tạp lợi hại, nếu không phải Mai Ngạn Đình đột nhiên hỏi đến, nàng cơ hồ muốn đã quên Hứa An, còn có hẳn từng thương tổn.

“Tích Mộng tỹ, năm đó ở Y thị, ngươi

i là phủ nhận ra Hứa An?” Mai Ngạn Đình cuối cùng là phục hồi tinh thần lại, nhưng vẫn có chút sợ sệt. Nhìn Hạnh Nhược Thủy ánh mắt, lại hỏi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, lắc đầu.”Ta đối này nhân không có gì ấn tượng. Đối với năm đó hẳn vũ nhục chuyện của ta, ta cũng chỉ nhớ rõ có chuyện này, cũng không nhớ rõ này nhân.”

“Kia sau lại Hứa An đột nhiên không thấy , có phải hay không người.....” Mai Ngạn Đình có chút gấp qua ý đến, tựa hồ cũng có ý tưởng.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nhíu mày, ức khởi lúc trước sở chịu khuất nhục thống khổ.”Ta rời đi Y thị tiền một ngày buổi tối, Hứa An đột nhiên vọt vào đến, muốn làm bấn ta, còn dùng hạt tiêu thủy quán ta bị thương của ta yết hầu cùng tròng vị. Sau lại ta bị hẳn phách hôn mê, lại tỉnh lại thời điểm, nhân ngay tại A thị . Về phần hẳn đi làm sao, ta cũng không biết, ta cũng không muốn biết.”

Mai Ngạn Đình kinh ngạc nhìn nàng, tựa hồ có chút lý giải bất quá đến.

Hạnh Nhược Thủy cũng không muốn cùng nàng nói thêm nữa, chỉ nói:”Ngạn Đình, ta không biết là ai đem việc này nói cho người, nhưng ta có thể nói cho người đối phương tuyệt đối không phải hảo tâm. Mặt khác ta khuyên người một câu, tuy rằng Trần Thiện tâm người lương thiện hảo, nam nhân trí tuệ cái gì đều có thể dung, duy độc không thể dung chính mình nữ nhân có hẳn tâm. Hứa An lại thể nào cũng là trôi qua, nếu người còn muốn cùng Trần Thiện quá ngày lành, vậy đem đi qua hết thấy theo chính mình trong đầu lau đi, ít nhất muốn phủ đầy bụi ở trong lòng. Nếu không, cuối cùng chỉ biết tự chịu khổ quả. Ta ngôn tấn như thế, tự giải quyết cho tốt.”

“Tích Mộng tỹ, ngươi đừng tức giận. Ta đều không phải là hoài nghi ngươi, ta cũng không phải tưởng cùng Hứa An thế nào, ta chỉ là.....” Chính mình tưởng cái gì, Mai Ngạn Đình cũng không có biết rõ ràng.

Hạnh Nhược Thủy cũng là không muốn nghe . Nàng là ôn hòa người, dễ dàng không tức giận, cả đời khí cũng là đòi mạng . Đây là tục ngữ nói , không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng.”Ngạn Đình, người không cần theo ta giải thích cái gì, người chỉ cần đối với người chính mình phụ trách có thể. Người tin người kia hoặc là không tin, người nhớ Hứa An hoặc là không có, cho ta cũng không có cái gì ảnh hưởng. Nhưng ta còn là câu nói kia, nhiều nhìn xem trước mắt cùng tương lai, nên quý trọng nhu quý trọng.”

Sau đó, Hạnh Nhược Thủy liền lãnh nghiêm mặt, không bao giờ nữa khăng liếc nhìn nàng một cái.

Mai Ngạn Đình xem mặt nàng sắc không tốt, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là chính mình lặng lẽ ly khai. Nhận thức tới nay, Hạnh Nhược Thủy cho tới bây giờ đều đối nàng ôn hòa yêu thương như muội muội, lại không tưởng nay cũng sẽ như vậy hung hãn.

Mai Ngạn Đình sau khi rời khỏi, Hạnh Nhược Thủy đứng lên, thật dài thở phào nhẹ nhõm, thân vươn vai. Trong lòng phiền lợi hại, rõ ràng cũng không còn muốn nó, đùa với tiểu Nhạc Nhạc cười đùa.

Đến giữa trưa thời gian, Đàm Bội Thi liền theo bệnh viện đã trở lại.

Hạnh Nhược Thủy đem tiểu Nhạc Nhạc giao cho nàng, mang theo cơm trưa đưa đến bệnh viện cấp Đàm mẹ, sau đó khiến cho bảo vệ viên đưa nàng về nhà .

Đàm mẹ tình huống không tính nghiêm trọng, chính là hành động không tiện. Giờ phút này đang ở trên giường xem báo giấy đầu, cũng là mừng rỡ thanh nhàn, chính là muốn chịu chút chút da thịt khổ.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng hồi bộ đội, lại không nghĩ quá muộn mới đến gia, cho nên chỉ bồi nàng nói hai câu liền đi ra .

Vừa mới đi ra bệnh viện, trong lỗ mũi tiêu độc thủy hương vị phai nhạt, Hạnh Nhược Thủy cảm thấy tâm tình cũng tốt . Nếu không lớn bụng không có cách nào khác chạy, nàng đều phải chạy đi lên. Bất quá là ba ngày không gặp, lại giống như đã qua đã lâu , tưởng hẳn nghĩ đến lợi hại.

Không đi hai bước, nghênh diện gặp phải một nam một nữ. Nam cao lớn cao ngất, khí thế bất phàm; Nữ dáng người tinh tế thon dài, khuôn mặt giả hảo, đi khởi lộ đến phong thái yếu điệu.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi sợ run một chút, nam nàng không biết, nữ tuy rằng đã muốn rất dài một đoạn thời gian không gặp, lại vẫn là nhận được . Hồi lâu không thấy, nàng như trước mình diễm động lòng người, giống nhau nàng không phải hình mẫn phóng thích, mà là theo nước ngoài lưu học trở về.

Đối với Cố gia tỷ muội, Hạnh Nhược Thủy có thể cùng Cố Miêu Miêu hoàn toàn bất kể góc, cùng Cố Chân Chân cũng là làm không được hoàn toàn tâm vô khúc mắc. Cho nên, nàng theo bản năng không hy vọng hai người chạm mặt.

Đáng tiếc, đối phương đã muốn nhìn đến nàng , hơn nữa đã muốn mặt mang tươi cười đón lại đây.

“Nhược Thủy, hồi lâu không thấy.” Cố Chân Chân ôn nhu cười, thập phần chân thành.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy nàng cũng thật lợi hại, từng có như vậy dây dưa, tái kiến lại có thể giống nhiều năm không thấy lão bằng hữu gặp lại dường như. Nhưng mà, người ta không có cấp chính mình cái gì không tốt tín hiệu, nàng tự nhiên cũng sẽ không lôi kéo mặt.”Đúng vậy, thật lâu không thấy . Gần nhất có khỏe không?”

Cố gia bị tra xét, tuy rằng nói bất đao gia phá nhân vong hoàn cảnh, nhưng địa vị xuống dốc không phanh, đã muốn đại không bằng tiền.

“Rất tốt .” Cố Chân Chân như trước cười đến ngọt, tầm mắt dừng ở cửa nàng bụng thượng.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng , muốn sau này thối lui từng bước. Nhưng chỉ là muốn, cũng không có động.

“Ai nha, người mang thai ! Xem này bụng, giống như sẽ sinh đâu, chúc mừng .” Cố Chân Chân tựa hồ còn muốn sờ sờ cửa nàng bụng, nhưng bàn tay đi ra , lại sửa mà thu hồi đi sờ sờ cái mũi của mình.

Hạnh Nhược Thủy hồi lấy thần nhiên tươi cười.”Cảm ơn. Ngượng ngùng, ta đang vội, đi trước , tái kiến!” Nàng sợ nhất có tâm cơ nhân, cho nên như phi tất yếu, bình thường cũng không nguyên ý cùng người như vậy nhiều có tiếp xúc.

Gật gật đầu, Hạnh Nhược Thủy lắc mình mà đi.

Cố Chân Chân thật không có khó xử. Chính là ở nàng đi qua sau, quay đầu yên lặng nhìn cửa nàng bóng dáng một hồi lâu. Trên mặt không có gì biểu tình, cũng không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Hạnh Nhược Thủy mãi cho đến ngồi vào trong xe, mới rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu là chính mình một người, nàng là sẽ không như vậy khẩn trương . Nhưng là..... Sờ sờ trong bụng tiểu tử kia, cảm thụ được lòng bàn tay hạ lực đạo, trong lòng nàng liền mềm mại đứng lên. Nàng vừa rồi thực khẩn trương, nàng sợ hãi Cố Chân Chân sẽ làm bị thương hại chính mình đứa nhỏ. Hoài đứa nhỏ, chính mình sức chiến đấu hoàn toàn có thể xem nhẹ bất kể.

Xe phát động , Hạnh Nhược Thủy đã có chút sợ sệt. Trong đầu hiện lên Mai Ngạn Đình chất vấn chính mình hình ảnh, lại hiện lên Cố Chân Chân nghênh diện mà đến giống như bạn tốt hình ảnh, trong lòng có chút hoài nghi: Chẳng lẽ, về Hứa An sự tình, là Cố Chân Chân nói cho Mai Ngạn Đình ? Nếu là nàng, nàng có gì rắp tâm? Nếu không phải nàng, kia thì là ai đâu?

Suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra cái kết luận đến, vì thế lắc đầu, tạm thời đem này đó sầu lo khu trục xuất trong óc. Tùy ý cái kia cao lớn cao ngất thân ảnh, kia trương cương nghị mặt, tràn ngập trong óc.

Bất quá là ba ngày không thấy, Hạnh Nhược Thủy lại cảm thấy giống như thật lâu không thấy . Xe chạy như bay ở trên đường, nàng cũng hận không thể sinh ra hai cánh bàng đến, lập tức bay đến trước mặt hắn. Trong đầu, đúng là hắn nhìn đến chính mình về nhà là khả năng phản ứng, nghĩ liền không khỏi gọi lên khóe miệng.

Vài cái giờ lộ trình, bởi vì trong lòng tưởng niệm cùng chờ mong, sẽ không cảm thấy dài quá. Trở lại bộ đội, thiên đều đã muốn đen.

Hạnh Nhược Thủy vừa mới về nhà ngoài cửa, liền nhìn đến đấng lượng , trên mặt nhất thời liền nở rộ khai tươi cười đến. Đẩy cửa ra, lớn tiếng kêu:”Lão công, ta đã về rồi!”

Tại phòng bếp vang lên quan bếp lò thanh âm, tiếp theo giây kia cao lớn cao ngất thanh âm đã muốn xuất hiện ở trước mắt, một tay lấy nàng hoành ôm lấy đến vòng vo vài cái vòng.”Vợ, muốn chết ta !”

Xoay người đem nàng buông đến, cúi đầu liền tìm của nàng môi, như là mấy bối tử không dường như, hung hăng hút, biến thành nàng đều có chút đau . Một cái cường hữu lực cánh tay nắm ở của nàng vòng eo, thân thể càng áp càng rơi xuống, như là muốn đem nàng đặt ở thượng ngay tại chỗ tử hình dường như.

Hạnh Nhược Thủy bị hắn nhiệt tình toàn bộ bao trùm đứng lên, tuy rằng môi bị cắn sinh đau, nhưng cũng không tránh trốn, ngược lại đem một đôi cánh tay ngọc triển đến hắn trên cổ. Ừm ra tiếng, thừa nhận đã nhiều ngày tiểu biệt tưởng niệm cùng kích tình.

Rốt cục, Ưng Trường Không không cam lòng buông ra nàng. Cái trán để của nàng, nặng nề mà thở dốc, trên trán toát ra đậu đại mồ hôi.

Nhược Thủy mang thai đã muốn bảy nhiều tháng , đã muốn không thích hợp lại có chuyện phòng the.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hắn thống khổ bộ dáng, nếu không phải cố kỵ trong bụng đứa nhỏ, nàng thật sự không muốn hắn như vậy chịu đựng.”Nếu không, ta lấy tay giúp ngươi?”

Nàng đề nghị nói, mặt đỏ cùng hỏa dường như.

Ưng Trường Không nhìn đến vợ hoa nhĩ giống nhau khuôn mặt dễ nhìn bàng, chỉ cảm thấy khó khăn nhịn xuống ** vừa muốn trút xuống mà ra , liền cùng một cái khốn không được mãnh thú. Tuy rằng luyến tiếc vợ như vậy, nhưng thật là nhịn không được .

Làm Hạnh Nhược Thủy giúp hắn thư giải hoàn **, chỉnh khuôn mặt đều cùng nấu chín dường như, hồng dọa người. Toàn bộ ở quần áo ngoại xem tới được bộ vị đều đỏ rực , liền cùng một cái cà chua dường như.

Ưng Trường Không vươn tay nhất sờ, nóng rực nóng bỏng, cùng dùng hỏa nướng dường như. Hắn không khỏi thở dài một hơi, lại cảm thấy trong lòng ề ảm mềm , hắn vợ là tối thuần khiết đáng yêu nữ tử.

“Ta, ta đi tắm rửa!” Hạnh Nhược Thủy ngập ngừng một tiếng, xoay người chạy trốn chết. Cổ tình nàng thân thể công kênh, nói là trốn, kỳ thật vẫn là tràn đầy di động.

Ưng Trường Không rất muốn vượt qua đi, đem nàng một lần nữa lâm nhập trong lòng. Nhưng là nghĩ đến vợ mặt đỏ thành như vậy, lại nháo nàng sẽ mạch máu bạo liệt . Rốt cuộc nhịn xuống , không nhúc nhích, nhìn nàng vào phòng tắm.

Đứng một hồi, lại nghĩ tới, vợ không mang áo ngủ đi vào. Tặc hề hề chuyển con mắt nhĩ, rửa tay, đi phòng ngủ cấp nàng lấy áo ngủ.

Quả nhiên, Hạnh Nhược Thủy tẩy xong rồi. Mới ngạc nhiên nhớ tới, không mang áo ngủ tiến vào đâu. Bình thường hay là hắn hổ

trợ tẩy tã, cũng chậm chậm thói quen . Nhưng là cho hắn làm như vậy chuyện tình sau, nàng thật không dám kêu hắn tiến vào.

Đang do dự muốn hay không vây một cái đại khăn tắm liền đi ra ngoài, phòng tắm môn đã bị gõ xao.

“Vợ, ta cho người lấy áo ngủ đến đây, mở cửa nhanh đi.”

Này thanh âm cùng bình thường không có gì bất đồng, khả Hạng Nhược Thủy cảm thấy vừa đánh xuống đi nhiệt độ lại dâng lên đến đây.

“Vợ, mở cửa nhanh. Này tuy rằng là mùa hè, nhưng là người hiện tại thân thể trạng huống dễ dàng cảm mạo đâu.”

Hạng Nhược Thủy nghe hắn như vậy vừa nói, cũng không nhẫn nại , đứa nhỏ quan trọng nhất. Tốt xấu mặc chỉnh tề đi ra , Ứng Trường Không đã muốn làm tốt cuối cùng một đạo đồ ăn, đang ở trang cơm đâu.

“Vợ, mau ngồi xuống ăn cơm.” Ứng Trường Không đem vợ phù đến ghế dựa lý ngồi xuống, lấy lòng cầm chén cùng chiếc đũa nhét vào nàng trong tay.

Hạng Nhược Thủy cũng thật sự đói bụng, lại là trợ phu tay nghề, ăn phá lệ hương. Không nghĩ qua là, liền ăn chống đỡ .

Vì thế, sau khi ăn xong, Ứng Trường Không không trở về huấn luyện, giúp đỡ vợ đi tản bộ. Thầy thuốc nói phụ nữ có thai đến mau sinh sản thời điểm, nhất định phải nhiều đi lại, như vậy có trợ giúp thuận lợi sinh sản. Hắn nhưng là ghi nhớ điểm này, mỗi ngày chỉ cần có không liền giúp đỡ vợ đi đi bộ.

Hạng Nhược Thủy nhớ tới Mai Ngạn Đình cùng Cố Chân Chân chuyện tình, liền cùng Ứng Trường Không đơn giản nói một chút, thuận tiện còn nói nói chính mình nghi ngờ.”Người nói, có thể hay không là Cố Chân Chân nàng còn không có bụng?”

Ứng Trường Không nhìn nàng, không có lập tức trả lời, mà là còn thật sự nghĩ. Hắn không thích tùy tiện có kết luận, cho nên bình thường sẽ không nói “Hắn là đi” Nói như vậy.

Hạng Nhược Thủy nhìn hắn không trả lời, còn nói:”Ta giống như có điểm lấy tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc.” Có lẽ thật là trùng hợp, Cố Chân Chân tất nhiên cứ như vậy phá hư.

Ứng Trường Không mỉm cười, thân thủ sờ sờ của nàng mặt.”Cẩn thận chút luôn tốt, ta cũng không nguyện ý người cùng đứa nhỏ có nhất định điểm sai lầm. Người yên tâm đi, ta sẽ làm cho người ta hảo hảo tra nhất tra.” Dám can đảm thương tổn hắn vợ cùng đứa nhỏ nhân, hắn là tuyệt đối sẽ không bỏ qua .

Hạng Nhược Thủy cười duyên.”Ta không lo lắng . Ta ở tại bộ đội đặc chủng lý, ai cũng thương tổn không được ta, ta mới không sợ hãi. Ta chỉ là lo lắng nếu thật là nàng, hội lại giống Cố Tranh như vậy lấy ta thân cận người đến làm uy hiếp.”

Vô luận như thế nào, nàng không muốn chính mình quan tâm hoặc là quan tâm người của chính mình đã bị thương tổn.

Ứng Trường Không ôm nàng vào lòng, cầm nhẹ nhàng mà vuốt ve của nàng phát đỉnh.”Yên tâm đi, ta nhất định hội điều tra rõ sở .” Nếu thực sự lúc này sự, mặc kệ lấy ai tới uy hiếp, hắn gốc hồ hồ vợ đều đã đi thiệp hiểm .

Hạng Nhược Thủy nhợt nhạt cười nhẹ, đem mặt dán tại hắn ngực, nghe hắn cường hữu lực tim đập. Chỉ cần nghe này thanh âm, nàng liền cảm thấy trong lòng dị thường kiên định, cho dù có người nói cho nàng thiên hạ một giây muốn thác xuống dưới nàng cũng không sợ hãi.

Đi rồi đại khái có hơn phân nửa mấy giờ, Hạng Nhược Thủy liền mệt mỏi, luôn luôn tại ngáp.

“Trở về ngủ đi.” Ứng Trường Không khẽ cười, nhìn nàng kia mắt buồn ngủ mông lung bộ dáng, cảm thấy thật là đáng yêu.

Hạng Nhược Thủy che miệng ngáp, gật gật đầu.”Hảo.”

Ứng Trường Không được đến cửa nàng nhận lời, xoay người một tay lấy nhân ôm lấy đến. Từ mang thai sau, cửa nàng thể trọng gia tăng rồi không ít, nhưng này sức nặng đối nàng mà nói vẫn như cũ không tính cái gì.

Hạnh Nhược Thủy kinh hô một tiếng, bận rộn lo lắng ôm hân cổ. Bình thường nàng sẽ không kinh hô, chủ yếu là nay mắt buồn ngủ mông lung, đầu óc còn choáng váng hồ hồ phản ứng bất quá đến. Đãi phản ứng lại đây, nhìn đến chính mình cao cao hở ra bụng, nhìn hân hỏi: "Có nặng hay không?"

Ứng Trường Không cúi người thân nàng một chút, cất bước về nhà. "Người điếm ấy sức nặng, với ta mà nói cùng trọng hoàn toàn không dính biên. Lại trọng gấp đôi, ta cũng còn có thể thoải mái ôm lấy đến."

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi. "Ta đây không thành phì trư? Ta mới không cần đâu!"

"Của ta vợ chính là lại béo, cũng là trên thế giới đáng yêu nhất tối xinh đẹp mập mạp."

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, nhưng thật sự mệt nhọc, liền đem mặt dán tại hân cần cổ. Cảm thụ được hân cất bước cao thấp xóc nảy, nàng càng phát ra buồn ngủ. Đợi cho gia thời điểm, nàng cơ hồ đang ngủ, ngay cả ánh mắt đều không mở ra được.

Ứng Trường Không thay nàng thoát giày, thay đổi áo ngủ, đặt ở trên giường nằm hảo. Chỉ thấy nàng một tiếng ưm, cọ cọ bằng chấm, sau đó liền nặng nề ngủ.

Hân cúi xuống thân đến, yên lặng nhìn nàng phần nộn mặt. Mặc dù mang thai, cửa nàng trên mặt cũng là bóng loáng tinh tế, cũng không có dài cái gì ban. Bất quá thất lưng cùng chân quả thật thô một ít, còn rất rõ ràng. Còn có ngực, cũng rõ ràng gập tăng.

Ứng Trường Không thân ái của nàng mi tâm, hơi hơi cười. Chính là như vậy, liền cảm thấy trong thân thể xôn xao lại đáng giận kêu gào đứng lên. Hân ảo não gầm nhẹ một tiếng, đi vào trong phòng tắm.

Ba ngày tiểu biệt sau, vợ chồng hai ôm nhau mà miên, đều là cảm thấy mỹ mãn.

Hạnh Nhược Thủy ban đêm lại rút gân, ngập nước mắt to nhìn hân, anh anh khóc.

Ứng Trường Không lại là nhu lại là niết, còn muốn nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ dỗ. Đãi không rút gân, yêu thương nhìn nàng trừu trừu cái mũi nhỏ, cọ cọ gối đầu lại nặng nề ngủ.

Hân nhịn không được gọi lên khoe miệng cười. Mang thai sau, nàng đồ càng phát ra giống đứa nhỏ. Mỗi lần rút gân đều có thể anh anh khóc, ủy khuất cùng cái gì dường như. Có đôi khi đựng tới làm sao đau, cũng sẽ đáng thương hề hề nhìn hân, trong ánh mắt tựa hồ muốn chảy ra ủy khuất thủy đến.

Như vậy Nhược Thủy, cuộc đời này chỉ sợ chỉ có chính mình có thể nhìn đến. Như vậy nhất tưởng, liền cảm thấy trong lòng dị thường mềm mại, dị thường thỏa mãn. Nhìn nàng ôn nhu dung nhan, chỉ hận không thể đem thế giới này thượng toàn bộ hảo này nọ đều chuyển đến nàng trước mặt đến, chỉ vì của nàng một cái tươi cười.

Hạnh Nhược Thủy ngày hôm sau lại giường. Ứng Trường Không lên thời điểm, nàng là biết đến. Ôm hân cổ, lão công lão công hô làm nũng, nhưng là vậy được lợi hại ánh mắt cũng không mở.

Chộc Ứng Trường Không thấp giọng cười, sơ tỉnh thanh âm có nói không nên lời từ tính, lại có nói không nên lời sủng nịch.

Hạnh Nhược Thủy ngủ thẳng mặt trời lên cao đứng lên, cảm thấy mỹ mãn thân lười thất lưng, thoải mái thẳng hừ hừ. Thân hoàn lười thất lưng, ôm lạnh bị, kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ ngăn người, tựa hồ hôn phách còn không có theo chu công kia trở về.

Ngồi ước chừng có 10 phút, mới bởi vì thâm thì kêu bụng mà không thể không đứng lên rửa mặt. Nàng bị đói không quan hệ, cũng không thể đem tiểu tử kia cấp đói bụng lắm. Sờ sờ bụng, cười nói: "Cực cực ngoan, mẹ cái này đứng lên, uy người ăn được ăn!"

Trên bàn cơm dề nặng tờ giấy, mặt trên là thượng tá rồng bay phượng múa chữ to, như nhau hân làm người kiệt ngạo bất tuân. Cổ nhân theo như lời "Tự nếu như nhân", quả thực không giả!

Theo trong nồi đem bữa sáng bùng lên, có nàng thích nắm hương thịt gà bao, có cháo thịt nạc, còn có nhất chén nhỏ mỳ vằn thắn. Đây đó đều là nàng thích ăn, làm được cực kỳ tinh xảo, là nàng quen thuộc tay nghề.

Ngồi ở bàn ăn giữ, vừa ăn bữa sáng một bên nhìn ngoài cửa sổ xanh biếc, hạnh phúc toàn thân xương cốt đều lười đứng lên.

Này bữa sáng còn không có ăn xong, Lí Quân cứ tới đây. "Ta nói nếu tỷ, vừa rồi theo ngoài cửa sổ nhìn người như vậy, liền cùng một cái miêu đường như, toàn thân cao thấp đều lộ ra lười vị nhân."

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, ngượng ngùng sờ sờ cái mũi. Nàng gần nhất quả thật càng ngày càng lười. Có đôi khi còn không tưởng xuống bếp, sẽ chờ thượng tá trở về cấp nàng làm cơm chiều. Cũng mất đi hẳn sẽ không tức giận, thậm chí không một chút ý tưởng. Như trước là vui tươi hơn hử, nói làm cho lão công đến hầu hạ vợ!

"Người khả tính đã trở lại. Ta nghe ta lão công nói, người không ở mấy ngày nay, đội trưởng số chết tử tuần bọn họ, mọi người đều thoát một tầng da. Hôm kia ta lão công trở về hỏi ta, tẩu tử khi nào thì trở về, tẩu tử nếu không trở về, người về sau liền xem không người lão công." Nghĩ đến lúc ấy Hà Tĩnh Văn biểu tình, Lí Quân cũng nhin không được nở nụ cười.

Hạnh Nhược Thủy chọn nhúu mày, làm cái mặt quỷ. Nàng đã muốn thực thói quen như vậy "Cáo trạng". Cửa nàng thượng tá tưởng nàng mà nàng không ở bên người, sẽ đem oán khí đều tát đến bọn họ trên người, đem bọn họ kịp thời khí nhân đường như huấn luyện, mỗi kỳ danh viết — thoải mái lâu lắm, khiêm thao!

Hạnh Nhược Thủy không ở mấy ngày nay, Lí Quân cũng buồn lợi hại. Nàng tuy rằng làm người hiền lành, cùng tả lân hữu lí quan hệ cũng đều rất tốt. Khả dù cho, kia so với nàng cùng Nhược Thủy quan hệ vẫn là không đồng dạng như vậy.

Hai người ba ngày không cùng một chỗ chuyện nhà, này không tán gẫu đến độ vong hình.

"Nếu tỷ, ta nghĩ hỏi người chuyện này." Lí Quân nhìn nàng, mặt đỏ hồng, tựa hồ là cái gì không tiện mở miệng chuyện tình.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng then thùng bộ dáng, đột nhiên gian liền linh quang chợt lóe, đại khái đoán được nàng muốn hỏi cái gì. Vì thế hắc hắc cười, khuyh quá thân đi để sát vào cửa nàng mặt, vẻ mặt bốn cợt."Người là không phải muốn hỏi, mang thai thời điểm có thể hay không cùng phòng đi?"

Xoát một chút, Lí Quân mặt tự thành cà chua, ánh mắt cũng không biết hướng làm sao nhìn."Nếu tỷ, người thật là xấu!"

Hạnh Nhược Thủy lúc trước cũng là ngượng ngùng, nhưng là đã muốn nửa năm trôi qua, hại nữa xấu hổ cũng có chút thói quen. Vươn tay, vỗ vỗ cửa nàng đầu vai."Đừng nữa hồng đi xuống, cẩn thận mạch máu bạo liệt. Đây thấy thuốc hẳn là có công đạo đi, các người vợ chồng hai không có nghe sao?"

"Hắn nghe xong, ta không có nghe." Lí Quân lúc ấy ngượng ngùng, cho nên không có nghe."Hắn nói, thầy thuốc nói ba tháng qua là có thể. Nhưng là ta lo lắng, cho nên..... Muốn hỏi một chút người."

Hạnh Nhược Thủy không hề chê cười nàng, tìm lạc thú cũng là muốn có chừng có mực."Tiền ba tháng sau ba tháng không thể cùng phòng, trung gian là không

thành vấn đề, bất quá muốn kiểm chế điểm."

Lí Quân cúi đầu xem sần, nửa ngày cũng không hé răng.

Hai người cùng nhau làm cơm trưa, ăn uống no đủ lại đi dưới lầu tản bộ. Kết quả hai cái phụ nữ có thai thể lực cũng không hảo, đi rồi nửa giờ liền vậy được lợi hại, đành phải trở về ngủ.

Hạnh Nhược Thủy tỉnh lại, là bị tiếng đập cửa cấp cứu tỉnh. Nàng mơ mơ màng màng ngồi xuống, một hồi lâu cũng không phản ứng lại đây.

Đến nhân là Mai Ngạn Đình, nàng có chút ngoài ý muốn.

“Tích Mộng tỷ. Thực xin lỗi, đánh thức người.” Trải qua ngày hôm qua chuyện tình, Mai Ngạn Đình có chút ngượng ngùng. Xấu hổ ánh mắt không biết hướng làm sao xem, nói chuyện cũng không giống bình thường giống nhau lớn tiếng hoạt bát.

Hạnh Nhược Thủy hấp một hơi, nói: “Vào đi. Đến đây lúc nào?”

“Hôm nay sáng sớm. Đi bệnh viện nhìn Trần Thiện, cứ tới đây.” Mai Ngạn Đình đem qua một đêm không ngủ hảo. Nàng sau khi rời khỏi, càng muốn lại càng sợ hãi. Nàng lo lắng Hạnh Nhược Thủy hội đem chính mình qua lại này không tốt đều nói cho Trần Thiện. Nàng tưởng cấp Hạnh Nhược Thủy gọi điện thoại, lại không dám, còn lo lắng điện thoại lý có nghe trộm khí cái gì. Luôn là loạn thất bát tao suy nghĩ rất nhiều, đem chính mình cấp sợ hãi.

Vì thế sáng sớm đứng lên, lại là làm nũng lại là khóc lóc om sòm, lằng là làm cho Trần Thiện phách người đem nàng cấp bế đi.

Hạnh Nhược Thủy nga một tiếng, cấp nàng ngã một chén nước. Mai Ngạn Đình không hiện ra, nàng đều nhất thời đã quên ngày hôm qua chuyện tình.” Trần Thiện chân bị thương, có mấy cái nguyệt có thể nghỉ ngơi. Các người vợ chồng hai, cũng cuối cùng có thể canh giữ ở cùng nhau mấy tháng. Lạc quan lý tưởng, coi như là nhân họa đắc phúc.”

Chỉ hy vọng Trần Thiện làm bạn, có thể đem Mai Ngạn Đình một ít bất an định nhân tố cấp yên ổn xuống dưới. Chỉ có như vậy, hai người ngày mới có khả năng quá càng thêm hảo, cũng mới có thể đi được xa hơn.

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy.” Mai Ngạn Đình đối với nàng cười đến sáng lạn, có chút lấy lòng hương vị. Trên mặt biểu tình, hiển nhiên là muốn nói lại thôi, tưởng mở miệng lại lo lắng kết quả.

Hạnh Nhược Thủy đã nhìn ra, cũng không vạch trần. Này coi như là nàng phát tiết trong lòng bất mãn một loại phương thức đi, nàng đối Mai Ngạn Đình có chút thất vọng.

Nhất thời hai người cũng không nói chuyện, không khí có chút xấu hổ.

Hạnh Nhược Thủy rõ ràng đem chính mình may một nửa tiểu cái yếm cấp lấy ra nữa, tiếp theo may. Đây là nàng cấp đứa nhỏ làm, học trong TV này cho rằng cùng kim đồng đường như tiểu oa nhi trang phục. Cũng là không phải nhất định phải như vậy mặc, một nửa là muốn có thể cho rằng ra trong TV hiệu quả, một nửa là phách thời gian.

Mai Ngạn Đình xem nàng chuyên chú thêu này nọ, liền càng thêm không dám nói tiếp nữa. Nhìn nàng linh hoạt thủ, vài lần há mồm, cuối cùng lại không phát ra âm thanh.

Cũng không biết qua bao lâu, Mai Ngạn Đình cuối cùng là cổ lấy dũng khí.” Tích Mộng tỷ?”

“Ân?” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, lại thấp đi chuyên chú nhìn thủ hạ châm tuyến.” Có chuyện đã nói đi.”

Mai Ngạn Đình hít một hơi.” Ngày hôm qua, ngày hôm qua chuyện tình, thực xin lỗi! Ta, ta chính là đầu óc nhất thời ngất đi, ta chính mình cũng không biết như thế nào mơ hồ phải đi tìm người. Người không cần tự giận mình, ta về sau không bao giờ nữa hội như vậy, người tha thứ ta một lần.”

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi, ngừng tay lý động tác, ngẩng đầu đến xem Mai Ngạn Đình trên mặt không được tự nhiên.” Ngạn Đình, người cũng không có như thế nào thực xin lỗi ta. Người ngày hôm qua như vậy hỏi, trong lòng ta cũng là khó chịu, bởi vì ta thực thất vọng. Ta vẫn cho rằng, Hứa An biến mất đối với người mà nói là một loại giải thoát, là nhất kiện tuyệt đối hảo sự. Nhưng là người vừa nghe người ta nói là ta hại hắn, liền vội vội vàng vàng đến chất vấn ta, điều này làm cho ta phi thường phi thường thất vọng. Ta không thể nói ta đối với người thật tốt, nhưng nhận thức tới nay, ta cho tới bây giờ chưa làm qua đối với người không tốt chuyện tình. Ta tự nhận là, ta đối với người tính không sai.”

“Thực xin lỗi.” Mai Ngạn Đình nha nha nói khiếm, lại đi bắt trụ tay nàng.” Tích Mộng tỷ, ta biết người rất tốt với ta, ta vẫn đều biết nói. Ta, ta chính là đầu óc nóng lên, không tưởng nhiều như vậy.”

Hạnh Nhược Thủy cười nhẹ, đem chính mình thủ rút về đến.” Người không cần hướng ta nói thực xin lỗi. Người chân chính thực xin lỗi nhân, là Trần Thiện, còn có chính người. Trần Thiện tuy rằng không có thể cho người vinh hoa phú quý, lại cho người mọi cách sủng ái cùng muôn vàn hảo. Đi vào Z thị sau, người sở

sờ chính mình ngực hời, người là không phải quá thoải mái hơn thoải mái hơn? Người tao ngộ rồi rất nhiều bất hạnh, cho nên ta thương tiếc người, thiết tình đem người khi ta muội muội đến xem đái. Đi vào nơi này sau, người rất ít ở trước mặt ta nhắc tới Hứa An, ta nghĩ đến người đã muốn buông xuống, không nghĩ tới người đem hân tâng sâu như vậy! Hân có cái gì hảo, đáng giá người buông tha cho hiện tại hạnh phúc sao?”

“Không đáng !” Mai Ngạn Đình gấp đến độ khóc.”Tích Mộng tỷ, ta thật sự chính là nhất thời ý nghĩ nóng lên, ta không nghĩ Hứa An. Tựa như người nói , Trần Thiện đối ta tốt như vậy, ta làm sao có thể nghĩ Hứa An đâu!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng kích động bộ dáng, không tiếng động thở dài một hơi, thân thủ đẩy ra trên mặt hân tán loạn phát.”Ngạn Đình, người không cần hướng ta chứng minh gì sự tình. Ta chỉ hy vọng người có thể hảo hảo quý trọng trước mắt cuộc sống, nó tuy rằng không phải cảm y ngọc thực, nhưng cũng xem như an an ổn ổn. Rất nhiều người cả đời cố gắng, cũng cầu không thể này một phần an ổn độ nhật, người phải hiểu được nó trân quý! Người hâm mộ ta và người tỷ phu cùng một chỗ hạnh phúc, nhưng là người cũng không hiểu được, chúng ta hạnh phúc cùng chúng ta tiền không có vấn đề gì, cùng bọn họ gia địa vị quyền thế cũng không quan hệ. Gần là vì chúng ta hai người yêu đối phương, đều nguyện ý đi quý trọng đối phương hảo, đi bao dung đối phương không tốt. Ta không am hiểu làm thuyết khách, lại vẫn là hy vọng người có thể nghe hiểu được.”

“Tích Mộng tỷ, ta biết đến! Ta hiểu được !” Mai Ngạn Đình bắt lấy tay nàng, tựa hồ cảm lấy là đối nàng rất trọng yếu một cái này nọ.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười.”Ta cũng hy vọng người hiểu được . Ta còn nhớ người nhớ kỹ một câu: Thế giới này thượng, không có ai nhất định hạnh phúc, cũng không có ai nhất định bất hạnh. Muốn hạnh phúc, kia chính mình phải cố gắng, cố gắng đi học, cố gắng đi làm.”

“Tích Mộng tỷ, ta biết, ta nhất định hội hảo hảo hướng người học !”

“Ta trên người không có gì hay học . Dụng tâm đi thể hội, cuộc sống hội giáo hội người này đó .” Bất luận kẻ nào lời nói của một bên cũng không đủ để trở thành chân lý, cuộc sống mới là có tư cách nhất lão sư.

“Ân!” Mai Ngạn Đình thẳng gật đầu.

Hai người còn nói một ít cái khác, thời gian không sai biệt lắm , Mai Ngạn Đình sẽ hồi bệnh viện đi chiếu cổ Trần Thiện. Lúc gần đi, giúp đỡ môn, quay đầu đối Hạnh Nhược Thủy nói:”Tích Mộng tỷ, chuyện này, người có thể hay không không cần cùng Trần Thiện nói?”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy vốn sẽ không nghĩ tới muốn cùng Trần Thiện đi nói.

“Cảm ơn người, Tích Mộng tỷ.”

Trần Thiện chân hảo không sai biệt lắm, là có thể xuất viện . Hân về tới dặm, vợ chồng hai cuối cùng là qua một đoạn làm bạn ngày. Nghe nói ngày cũng là mặt lý điều du, hạnh phúc thật sự.

Hạnh Nhược Thủy bụng đã muốn đại nhìn không tới hai chân , cao thấp thang lầu đều đặc biệt khó khăn. Thượng thời điểm hoàn hảo một ít, hạ thời điểm tổng cảm thấy một cái không cẩn thận sẽ thả không cút xuống đi.

Ứng Trường Không mỗi ngày cũng không yên tâm. Nàng xuống lầu tản bộ, Lí Quân giúp đỡ cũng không yên tâm. Nói vạn nhất không cẩn thận thả không , Lí Quân một cái tay trói gà không chặt nữ nhân cần bản kéo không được nàng.

Hạnh Nhược Thủy biết hân nói được đã ở để ý, nhưng là gia ở trên lầu, chẳng lẽ muốn cùng dưới lầu nhân đối sao? Người ta khẳng định nguyện ý , nhưng là nàng không muốn. Nhà nàng trang sức nhiều lắm tốt, làm sao khẳng tặng cho người khác.”Kia làm sao bây giờ? Nếu không ta mỗi ngày ngay tại trong phòng qua lại đi tốt lắm.”

Nàng có tâm đầu hân, biết hân khẳng định là không đồng ý . Hân cần tuân thầy thuốc dặn dò, nhất định phải nhiều hơn vận động, không cần buồn ở nhà.

Vì thế, Ứng Trường Không rõ ràng cùng đại đội trưởng âm ỹ một trận, tranh thủ đến mỗi ngày cơm trưa trở về ăn, ăn xong rồi có thể cùng vợ đi trượt đi. Tuy rằng bị đại đội trưởng mắng cầu huyết lâm đầu, nói

hắn là chỉ thích chưng diện sắc không tư tiến thủ nạo loại. Hắn tuyệt không để ý, chỉ cần đại đội trưởng rống xong rồi có thể sự chấp thuận hắn thỉnh cầu là được.

Cứ như vậy, Ứng Trường Không giữa trưa cùng chạng vạng, chỉ cần không phải ra nhiệm vụ, đều đã giúp đỡ vợ lưu loan.

Mắt thấy thời tiết chậm rãi không như vậy khô nóng, đã muốn tiến vào đầu thu. Trong nháy mắt, đã muốn là mười một hoàng kim chu. Ở Trung Quốc, đây là một cái đại giả, nhưng cũng là không thích hợp nhất xuất môn thời điểm.

Hạnh Nhược Thủy lớn bụng, cũng không phương tiện đi ra cửa du lịch. Chính là sổ bắt tay vào làm đầu ngón tay, cách dự tính ngày sinh còn có nửa tháng thời gian, lập tức là có thể nhìn đến tiểu tử kia. Trong lòng có chút kích động, lại có chút khẩn trương.

Dương Tử Vân vì chiều cổ nàng, riêng theo B thị bay lại đây. Bao lớn bao nhỏ mang theo, đều là gia gia bà nội cùng thái gia gia vì tiểu tử kia chuẩn bị, cái gì cần có đều có.”Đại tôn tử, chạy nhanh cùng bà nội đánh cái tiếp đón!”

Thứ này nhất bụng, Dương Tử Vân liền lao thẳng tới cửa nàng bụng mà đến. Một đôi ở cửa nàng cái bụng thượng sờ tới sờ lui, tiểu tử kia cũng hãnh diện, cư nhiên cũng động lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy bị đứa nhỏ đá a đá a, tuy rằng không đau, nhưng là như vậy vẫn động cũng sẽ không thoải mái. Nhưng là xem đứa nhỏ bà nội kia hưng phấn hình dáng, cũng không hảo ngăn cản nàng. Dù sao nàng liền như vậy một cái ngoan tôn tử, làm bảo bối đường như nghĩ cũng là bình thường.

“Mẹ, ba cùng gia gia cũng khỏe đi.”

Dương Tử Vân rốt cục sờ đủ, cũng sợ đứt

a nhỏ động quá lợi hại không tốt, cuối cùng là ngừng lại. Nghe con dâu hỏi lão gia tử, nghĩ đến trong nhà kia lão ngoan đồng dường như nhân, nhịn không được lải nhải hai câu.

“Hảo rất. Ba người vẫn là lão bộ dáng, việc được ngay. Gia gia a, hiện tại có tăng tôn tử, mỗi ngày vui tươi hơn hử. Nói lên nói đến đều yêu dùng rống, biểu hiện hân lượng hô hấp thật tốt dường như, càng ngày càng giống cái đứa nhỏ. Cổ nhân nói phản lão hoàn đồng, quả nhiên không giả!”

Hạnh Nhược Thủy che miệng cười, nghĩ rằng: Mẹ chính người cũng là cái lão ngoan đồng, hoàn hảo ý tứ nói gia gia. Bất quá, nàng thông minh biết, lời này cũng không thể nói đi ra.”Này thuyết minh gia gia thực kiện khang, đó là chuyện tốt a.”

“Tứ thế đồng đường a, đây là bao nhiêu nhân hy vọng xa vời mà cầu không thể, khó trách hắn mỗi ngày đều vui.” Dương Tử Vân lại sờ sờ cửa nàng bụng, nói,”Ngwan tôn tử, chờ người đi ra, mỗi ngày thu thái gia gia râu ngoan, được không?”

Hạnh Nhược Thủy lại nhịn không được nở nụ cười.

Tử Vân đã đến, vì Nhược Thủy chia sẻ gia vụ. Ứng Trường Không cũng yên tâm rất nhiều, dù sao có người lúc nào cũng khắc khắc nhìn vợ.

Ngay tại dự tính ngày sinh càng ngày càng gấp, mắt thấy còn có một tuần nhiều hai ngày, Hạnh Nhược Thủy sẽ trụ tiến bệnh viện dưỡng thai. Ứng Trường Không nhận được nhiệm vụ, vô thanh vô tức sẽ không gặp người.

Hạnh Nhược Thủy không biết đứa nhỏ sinh ra thời điểm hắn có thể hay không gấp trở về, nghĩ, trong lòng liền có chút mất mát. Tuy rằng biết không nên như vậy, cũng đã sớm nghĩ tới chính mình sinh sản thời điểm hắn có lẽ không ở bên người. Khả thiên hạ người nào nữ nhân không hy vọng chính mình sinh sản thời điểm, đứa nhỏ ba ba có thể làm bạn?

“Yên tâm đi, hắn rất nhanh sẽ đã trở lại. Chờ người sinh sản ngày đó, khẳng định có thể nhìn đến hắn.” Dương Tử Vân cũng là người từng trải, tự nhiên hiểu được tâm tình của nàng.

Vì an toàn khởi kiến, cách dự tính ngày sinh còn có một tuần, Hạnh Nhược Thủy liền trụ vào bệnh viện. Chủ yếu là Dương Tử Vân kiên trì, đây là nhà bọn họ kim tôn, qua loa không thể.

Hạnh Nhược Thủy chán ghét bệnh viện, vẫn cũng không thích không khí lý kia cổ sô đa thủy hương vị. Nhưng lần này tiến bệnh viện, lại cùng dĩ vãng bất đồng. Không hề là sinh lý tử biệt, cũng không lại là ốm đau tra tấn, mà là một cái tốt đẹp sinh mệnh đem sinh ra đến thế giới này đi lên, cùng nhau làm cho này trong cuộc sống xinh đẹp tăng thêm sắc thái.

Hạnh Nhược Thủy mỗi ngày đều ngóng trông Ứng Trường Không có thể đột nhiên xuất hiện, phách cổ đều trưởng thành gầy lộc .

Hôm nay, Dương Tử Vân về nhà đi chuẩn bị bữa tối , Hạnh Nhược Thủy ở bệnh viện hoa viên lý tản bộ. Thu diệp bay xuống, gió thu vi lạnh, nhưng lại rồi đột nhiên sinh ra một tia thương cảm đến. Tư cập không biết đang ở làm sao làm cái gì tượng phụ, trong lòng thực lo lắng, lại có chút oán hân, như thế nào ngay tại phía sau ra nhiệm vụ đâu! Tuy rằng biết kia không phải hân có thể quyết định , lại vẫn là muốn làm một hồi không phân rõ phải trái nhân. Đời này liền như vậy một lần sinh sản, chẳng lẽ không nên tùy hứng một chút sao?

Dùng sức phun ra một hơi, vứt bỏ này lung tung ý tưởng. Vừa chuyển đầu, lại thấy được một thân bạch áo dài nữ tử, kia tương xinh đẹp gương mặt gần đây ở gang tấc. Tiễn thủy đồng mâu, lẳng lẳng nhìn chính mình.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, không biết là trùng hợp, vẫn là cố ý. Bất quá, nàng đều vô tình để ý tới. Đối với gì mơ ước nàng tượng phụ nữ nhân, nàng cũng không tưởng để ý tới, cũng không hẳn là để ý tới. Vì thế hơi hơi gạt đầu một cái, cất bước chậm rãi hướng bệnh viện cửa mà đi.

Sát bên người mà qua thời điểm, bụng đột nhiên một trận co rút đau đớn, nàng thét lớn một tiếng, ngừng cước bộ.

140. Chương 140: Đại Nam Nhân Cùng Tiểu Nam Nhân

Bên người đứng nhân, vươn tay đến, đỡ lấy Nhược Thủy cánh tay.”Người không sao chứ?”

Nghiêm thu tuy rằng cho rằng này nữ nhân không xứng với Ứng Trường Không, nhưng là nàng là quân y, quân y coi như là quân nhân, quân nhân trách nhiệm tâm cùng nhiệt huyết ở trên người nàng cũng là tồn tại . Cho nên, nàng làm không đến thấy chết mà không cứu được. Nàng cho dù tưởng cùng nàng thưởng nam nhân, cũng chỉ hội quang minh chính đại theo đuổi. Lần trước như vậy nói vài câu lời nói nặng, đối nàng mà nói đã muốn là tối ti bỉ thực hiện .

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, nhin xuống bất thành linh đau đớn. Ngẩng đầu nhìn đỡ lấy chính mình nữ nhân, hơi hơi có chút kinh ngạc. Bất quá, hiện tại không phải tưởng này đó có không thời điểm.”Ta bụng đau, khả năng muốn sinh .”

“Chính người có thể chống được phòng sao? Hoặc là người tại đây ngồi, ta làm cho người ta chuyển dời động giường đi ra.” Nghiêm thu nhìn xem nơi này đến bệnh viện khoảng cách, không tính xa. Vừa mới bắt đầu đau thời điểm, nếu là có thể chịu nại nhân, hẳn là có thể chính mình đi trở về đi.

Hạnh Nhược Thủy lại thật sâu hấp một hơi, bởi vì là đau bụng sinh, cho nên cũng không đau thật sự thường xuyên. Đối với nàng, mỉm cười.”Ta có thể chống đỡ trở về. Bất quá, có thể phiền toái người phù ta trở về sao?”

Nàng lo lắng ình một cái không cẩn thận ngã sấp xuống hoặc là đụng phải, làm bị thương đứa nhỏ liền phiền toái .

“Hảo.” Nghiêm thu vốn sẽ không nghĩ tới mặc kệ nàng. Tạm thời không nói chính mình là quân nhân, chỉ bằng chính mình là thầy thuốc, cứu sống là trách nhiệm. Ở trong trường học, của nàng đạo sư giáo nhiều nhất không phải y thuật, mà là y đức. Không có y đức thầy thuốc, so với một cái đao phủ càng thêm đáng sợ! Đây là nàng đạo sư nguyên nói, nàng vẫn thật sâu nhớ kỹ.

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy lại đối nàng cười. Ban đầu bởi vì cùng vui hoan một người nam nhân cái loại này bài xích, ở nháy mắt tan thành mây khói. Một người chỉ cần tâm là tốt, như vậy rất nhiều chuyện đều có thể bắt kể góc, đây là Nhược Thủy ý tưởng.

Trở lại trong phòng, nghiêm thu lập tức call khoa phụ sản thầy thuốc lại đây xem. Vừa mới bắt đầu đau bụng sinh, khẳng định không nhanh như vậy sản đạo khai đủ khoan, cho nên chính là làm một ít thi thố.

Hạnh Nhược Thủy vốn chính là cái có thể chịu nhân, lại ở sẵn báo thủ hạ bị ma một đoạn thời gian, điểm ấy đau đớn đối nàng mà nói cũng không tính cái gì. Cho nên trừ bỏ ngay từ đầu kia tiếng kêu đau đớn, nàng sẽ không lại thân yin quá. Mỗi lần vừa kéo đau, nàng liền thật sâu hô hấp.

Nghiêm thu nhìn nàng, nhưng thật ra đối nàng có chút đổi mới. Tục ngữ nói đứa nhỏ sinh ra ngày chính là mẫu thân chịu khổ ngày, sinh sản thống khổ là thực đáng sợ. Tuy rằng bây giờ còn không để yên toàn đến sinh nở thời điểm, nhưng là đau bụng sinh khi chính là mặt nhăn nhú hít sâu, hoàn toàn không hé răng nữ nhân cũng không nhiều.

Khác tạm thời không nói, này ít nhất thuyết minh, nàng có kiên cường ý chí cùng siêu cường nhẫn nại lực! Đối với người như vậy, chúng ta ít nhất là muốn kính nể.

“Thầy thuốc chính là không cho người kêu to hô to, sợ chờ chân chính sinh nở thời điểm khí lực không đủ, cũng không phải nói người không thể thân yin.” Nghiêm thu hảo tâm nhắc nhở nàng. Đau đớn một khi kêu đi ra, quả thật hội cảm giác giảm bớt một ít.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười.”Ta biết.” Chính là điểm ấy đau, nàng còn có thể nhẫn được. Huống hồ đối nàng mà nói, sinh sản đau đớn xa xa so ra kém đứa nhỏ sắp buông xuống vui sướng.

Nghiêm thu yên lặng nhìn nàng, một lát sau nói:”Nếu đau, người vẫn là kêu xuất hiện đi, không có người hội chê cười của người. Ta đi việc, hy vọng người thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ, cũng chúc mừng người.”

“Cảm ơn.” Hạnh Nhược Thủy nhất vuốt cằm, trong lòng cảm kích nàng.

Nghiêm thu gật đầu một cái, xoay người ly khai. Nàng thích Ứng Trường Không, cũng không từng nghĩ tới muốn phá hư hân hôn nhân cùng gia đình. Nếu Ứng Trường Không vì chính mình mà vứt bỏ thể tử, như vậy như vậy nam nhân cũng không phải nàng muốn. Nàng thương hắn, đó là chuyện của hắn, cũng không không nên cầu một cái giữ lấy kết quả mới được.

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng tinh tế thon dài màu trắng thân ảnh rời đi, nét mặt biểu lộ tươi cười. Hai nữ nhân đồng yêu một người nam nhân, là không có khả năng trở thành bằng hữu. Mặc dù như vậy, hai người không cần đối chọi gay gắt kia cũng là tốt. Nhiều người xa lạ, cũng so với nhiều kẻ thù cường.

Không bao lâu, Dương Tử Vân đã tới rồi. Nghe nói Nhược Thủy đã muốn bắt đầu đau, nhất thời còn có chút nóng nảy.”Nhược Thủy, đau thật sự lợi hại sao? Có thể hay không chịu đựng trước đem cơm ăn? Ăn no, để ới có khí lực sinh đứa nhỏ.”

Hạnh Nhược Thủy lúm đồng tiền như hoa, có nhiều người như vậy quan tâm nàng, thật sự là hạnh phúc.”Mẹ, không có việc gì, ta có thể chịu được.”

“Hảo dạng.” Dương Tử Vân cũng đối này ôn nhu nhược nhược con dâu nhìn với cặp mắt khác xưa. Chỉ khởi tiểu cái bàn, đem phong phú đồ ăn xảy ra nàng trước mặt.

“Cảm ơn mẹ.” Vừa mới bắt đầu đau bụng sinh tần suất thực sơ, còn không về phần đau thực không dưới nuốt, bất quá thật sự không có gì khẩu vị, nhưng Hạnh Nhược Thủy vẫn là cố gắng ăn đồ ăn. Đối với này đau đớn, nàng cũng không sợ. Nàng chính là trong lòng có chút mất mát, Ứng Trường Không chỉ sợ không kịp tham dự đứa nhỏ sinh ra.

Dương Tử Vân nhìn đến nàng trầm mặc đang ăn cơm, mày lại mặt nhăn, nghĩ đến nàng vô cùng đau đớn. Vươn tay đi, sờ sờ cái trán của nàng.”Muốn thật sự đau đã kêu đi ra, mẹ sẽ không chê cười của người. Người không biết, ta năm đó sinh trưởng không thời điểm, kêu lão đại thanh. Sau lại thầy thuốc cứ tới đây nói, kêu la cái gì? Toàn bộ bệnh viện đều nghe được của người thanh âm, bên ngoài nhân còn tưởng rằng chúng ta bệnh viện giết heo đâu!”

Dương Tử Vân ngữ khí cực kỳ khoa trương, cực lực cấp nàng miêu tả một cái đặc biệt khoa trương khôi hài cảnh tượng.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng liền nở nụ cười. Coi hắn đối bà bà hiểu biết, việc này tình tuyệt đối là khoa trương.”Mẹ, người đừng lo lắng, này đau ta còn có thể chịu.” Vừa nói xong, liền co rút đau đớn một chút,

nàng việc cần moi.

Đau đớn đến tận xương, mới lại tiếp the

o nói:”Mẹ, ta chính là có chút khổ sở, phía sau Trường Không hẳn không ở ta bên người. Ta biết, hẳn hẳn định cũng không tưởng như vậy , ta cũng không nên như vậy tử không phân rõ phải trái, nhưng này trong lòng chính là khổ sở.”

Nói xong, nàng hốc mắt cũng có chút đã ướt ướt. Sinh sản đối nữ nhân tới nói là nhân sinh một đạo đại điểm mấu chốt, người nào nữ nhân đều hy vọng trạng phu có thể bồi tại bên người cùng nhau vượt qua đi. Cứ việc cho dù hẳn tại bên người cũng giúp không được gì chiếu cố, không thể thay nàng đau, cũng không thể làm cho đứa nhỏ nhanh chút đi ra. Nhưng chỉ muốn hẳn tại bên người, liền cảm thấy đủ.

Dương Tử Vân cười, vỗ vỗ tay nàng lưng.”Người này chính là khổ sở trong lòng, nếu ta, đã sớm khai mắng. Ta mới mặc kệ cái gì nhiệm vụ không nhiệm vụ, ta cũng không ống dẫn để ý không ngờ để ý. Nếu ta sinh sản thời điểm, Trường Không ba hẳn không ở ta bên người, ta không chỉ mắng hẳn, ta còn muốn tấu hẳn. Chờ ta ra trong tháng, ta còn muốn vọt tới bọn họ lãnh đạo trong nhà đi nháo một hồi, nếu không khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta!”

Hạnh Nhược Thủy bị nàng đau cười không thể chi. Có người cùng trò chuyện, đặc biệt nói một ít thú vị trong lời nói, đau đớn cũng rất dễ dàng bị xem nhẹ .

Vì để cho có khí lực sinh sản, Hạnh Nhược Thủy cuối cùng là đem một chút cơm cấp ăn được . Mặc dù không có gì khẩu vị, nàng cũng ăn được ăn no ăn no . Nàng cho tới bây giờ đều là một cái phân thanh nặng nhẹ nhân.

Dương Tử Vân đem cặp lồng cơm thu hồi đến phóng tới một bên, cấp nàng uống lên điểm thủy, lại bắt đầu cấp nàng giảng chính mình sinh sản chuyện tình. Vì đau Nhược Thủy vui vẻ, nàng cố ý đem sự tình cấp khuyếch đại . Sự tình một khi khuyếch đại, liền dễ dàng trở nên buồn cười, cũng liền dễ dàng giải trí nhân.

Về thuận sản cùng mổ bụng sản, Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không cũng là trải qua một phen thảo luận . Ứng Trường Không kiên trì mổ bụng sản, hẳn sẽ không nguyện ý vợ chịu khổ đau, đối cái kia cái gọi là vết sẹo hẳn là hoàn toàn không thêm để ý . Hạnh Nhược Thủy kiên trì thuận sản, bởi vì thuận sản đối đứa nhỏ hảo. Đại đa số mẫu thân đều thích chính mình đứa nhỏ khỏe mạnh cường tráng, chẳng sợ chính mình chịu chút khổ cũng không quan hệ.

Dương Tử Vân cũng là đồng ý thuận sản . Cho nên hiện tại Ứng Trường Không vắng hợp , tự nhiên là dựa theo hai nữ nhân ý kiến đến chấp hành. Chính là hai người đều không có dự đoán được, Hạnh Nhược Thủy lúc này đây sinh sản hội như vậy gian nan.

Nhân ở bị vây đau đớn trung khi, sẽ cảm thấy thời gian quá đặc biệt chậm. Mặc dù có Dương Tử Vân cùng, nhưng theo đau bụng sinh khoảng cách thời gian càng ngày càng ngắn, đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, nàng cũng cảm thấy sự vất vả. Khả sản đạo liền cùng nàng đối nghịch dường như, khai thật chậm.

Đến chạng vạng thời điểm, Hạnh Nhược Thủy trên trán đã muốn tích lạc đậu đại giọt mồ hôi .

Dương Tử Vân một bên lấy khăn tay thay nàng lau hãn, vừa nói:”Như thế nào liền như vậy khó khăn đau. Đây xú tiểu tử cũng là , như thế nào liền yêu ép buộc hẳn nương, chờ hẳn đi ra , ta không đánh hẳn tiểu thí thí không thể. Còn có xú tiểu tử cha ghê tởm hơn, lão bà sinh sản hẳn cũng không tại bên người.....”

“Ta nghĩ, bọn họ cũng không là cố ý .” Nghe được bà bà hằm hằm ngữ khí, Hạnh Nhược Thủy theo bản năng thay đứa nhỏ cùng trạng phu nói chuyện.

Dương Tử Vân bĩu môi.”Bọn họ đều thực xin lỗi người , người còn giúp bọn họ!” Đây trong lòng, nhưng thật ra càng thêm đau lòng nàng.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, nàng biết bà bà so với chính mình càng luyến tiếc quả trách bọn họ. Buồn cười dung duy trì không đến hai giây, liền bởi vì tân nhất ba đau bụng sinh mà biến thành nhứ mày.

Loại tình huống này từ giữa ngo liền tục đến chạng vạng, lại theo chạng vạng liền tục đến muộn thượng hơn mười một giờ, đứa nhỏ vẫn là sinh không dưới đến.

Hạnh Nhược Thủy đã muốn có chút nhớ nhung khóc, không phải đau , mà là lo lắng. Tuy rằng thầy thuốc nói đứa nhỏ không có việc gì, nhưng lâu như vậy sinh không dưới đến, trong lòng nàng sợ hãi. Chính là trước mắt làm bạn nhân là Dương Tử Vân, không phải trợ phụ của nàng, nàng đành phải cố gắng cắn răng chịu đựng. Quần áo ẩm ướt lại ẩm ướt, cũng còn tại chỗ. Trên trán mồ hôi thay thế nước mắt, một giọt một giọt đi xuống rơi xuống, đều có thể nghe được nó dừng ở chân thượng thanh âm .

Ứng Trường Không ra nhiệm vụ trở về, còn muốn như thế nào cùng đại đội trưởng ngoa một cái bồi nghỉ ngơi. Kết quả mới đến nửa đường, đã bị báo cho biết vợ đã muốn đau một ngày , vẫn là một chút muốn sinh dấu hiệu cũng không có. Nói tặc tà hồ, Ứng Trường Không một nửa thân mình đều là cứng ngắc . Hận không thể ngồi trên hỏa tiễn thẳng đến bệnh viện.

Nào biết nói đến bệnh viện, tình huống so với hẳn tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng. 2 phút một lần cung lui đã muốn đau đã nửa ngày, ngay cả thầy thuốc đều thúc thủ vô sách.

Hắn cảm thấy rất không bình thường , phía trước hẳn trừu không học quá, cho nên hẳn biết: Cung lui 2 phút một lần như vậy thường xuyên, chỉ có ở đứa nhỏ lập tức muốn sinh ra thời điểm mới có như vậy tần suất. Thầy thuốc nói người với người tình huống không giống với, sinh đứa nhỏ bị tội lớn nhỏ cũng không giống nhau, hơn nữa có nhất bộ phân nhân đối cảm giác đau thực miễn cảm, hẳn không hay ho về nhà vợ chính là loại người này!

Hạnh Nhược Thủy từ giữa ngo đến bây giờ, đều rất cả một ngày chưa ăn không uống, chờ nhìn đến lão công lập tức ủy khuất rớt xuống nước mắt đến, như là bị bao nhiêu nhân khi dễ cuối cùng là tìm đến có thể giải oan nhân dường như, khiến cho Dương Tử Vân, thầy thuốc cùng y tá hai mặt nhìn nhau. Nhất là tiếp thu đến Ứng Trường Không ăn thịt người tầm mắt, mọi người lại rụt lui cổ, cẩn thận ngấm lại chính mình có hay không khi dễ này sản phụ, nếu có kia vẫn là sớm đi tự thú đi.

Dương Tử Vân vốn ngồi ở nàng phía sau cấp nàng nhu thất lưng giảm bớt đau đớn, mắt thấy nàng như vậy, lập tức tránh ra vị trí.

Ứng Trường Không tiếp nhận của nàng vị trí, cũng không cố mọi người ở đây, trước hôn vợ hai khẩu.

Hạnh Nhược Thủy nước mắt lưng tròng , tựa vào hẳn trong lòng ủy khuất cùng cái gì dường như.”Lão công, đau.” Này đau cho nàng mà nói, vẫn chưa đến không thể chịu được bộ. Nhưng là trước mắt đây là nam nhân của nàng, nàng có thể làm nũng, có thể cố tình gây sự , hết thấy sẽ không giống nhau .

Ứng Trường Không tâm can tì phé thậm toàn đi theo đau , ngay cả bụng cũng cùng nàng dường như trừu đau đứng lên.”Vợ, chờ nàng đi ra , ta thay người tấu nàng. Vợ, người nếu thật sự vô cùng đau đớn, người liền tấu ta đi!”

Hạnh Nhược Thủy đau hẳn chảy ròng ròng, thần trí đều có chút mơ hồ. Lại vẫn là không có trách hẳn, cười cười, có chút suy yếu.”Chờ đứa nhỏ sinh hạ đến đây, ta mới hảo hảo tấu các người hai một chút. Hiện tại ta trước lưu trữ khí lực, đem hẳn sinh hạ đến nói sau.”

Cười là nở nụ cười, khả nước mắt vẫn là không ngừng, nhìn xem mọi người tâm đều trừu đau thành một đoàn.

Ứng Trường Không hận không thể chính mình thay thế nàng sinh , cảm giác lúc trước bị tra tấn thảm nhất thời điểm, cũng không loại này thấu xương đau đớn cảm thụ.”Thầy thuốc, mổ bụng sản đi!” Ứng Trường Không lớn tiếng kêu, hạ quyết định.

Hạnh Nhược Thủy này hội cũng vô cùng đau đớn, lại lo lắng vẫn như vậy sinh không dưới đến hội đối đứa nhỏ có ảnh hưởng. Đến đến phía sau , quan trọng là Bình An sinh hạ đứa nhỏ, cái khác cũng đành phải vậy. Cho nên cũng không hé răng, xem như đồng ý .

Thầy thuốc ban đầu là không đồng ý , nhưng là Ứng Trường Không kiên trì. Thầy thuốc nhất khuyên bảo, hẳn liền đem ánh mắt trừng cùng muốn ăn thịt người dường như. Sau lại cũng không dám lại khiêu chiến hẳn điểm mấu chốt, đau vợ nam nhân tại nhìn đến vợ chịu khổ khi hành vi là phi thường đáng sợ , cho nên bọn họ đành phải khai đao.

Vì thế, Hạnh Nhược Thủy ở ép buộc mười mấy cái giờ sau, bụng lại đã trúng một đao.

Nghĩ vậy cái, Ung Trường Không trong lòng liền thu đầu.

Tiểu tử kia cuối cùng là tới đến thế giới này , cái đầu không lớn, lượng hô hấp đại, giọng đại lợi hại, kia một tiếng to rõ khóc nỉ non đem trong bệnh viện ngủ say bệnh nhân cùng người nhà đều cấp đánh thức .

Ung Trường Không tâm hệ vợ, vừa mới bắt đầu nghe được thầy thuốc nói là con trai, không có gì phản ứng. Cũng không để ý tới kia oa oa khóc tiểu thằng nhãi con, phải đi xem chính mình vợ .

Đợi cho vợ mệt mỏi ngủ đi qua, cũng không nước mắt lưng tròng nhìn chính mình , hấn đầu thế này mới tính vận chuyển. Là đối thủ tử? Là cái mang đem ?

Ung Trường Không trong lòng cả kinh, này cả kinh khả không phải là nhỏ. Hấn giống đạn pháo đầu đường như phóng đi dục anh phòng, đi xác nhận đứa nhỏ tính. Nhìn đến cái kia nho nhỏ nhưng quả thật là nam nhân tượng trưng ngoạn ý khi, như trời nắng một tiếng kinh lôi. Lại nhìn đến xấu không được bộ dáng, liền lại buồn bực . Khó coi, quá khó khăn nhìn. Rụng tóc hi thưa thớt sơ , mắt nhi liền cùng một cái khâu nhi dường như, mặt còn mặt nhăn mặt nhăn , muốn nhiều khó coi có bao nhiêu khó coi!

Vì thế trên đường trở về, Ung Trường Không có chút ủ rũ ủ rũ . Không phải nữ nhi sao? Như thế nào tự thành con ? Có lẽ là chính mình nhìn lầm rồi, vì thế hấn lại lúc này nhìn một lần. Như vậy qua lại nhìn tam lần, cuối cùng là tiếp nhận rồi sự thật: Quả thật là đối thủ tử!

Trở lại vợ phòng bệnh ngoại, đụng tới mẩu thân.

Dương Tử Vân chính kích động tưởng cùng con nói nói tôn tử như thế nào hảo, kết quả liếc mắt một cái liền nhìn đến con ủ rũ đầu ủ rũ nào , có chút kỳ quái nhũ mày.”Đây là làm sao vậy? Làm ba ba , còn không cao hứng?”

Nàng nhớ rõ năm đó Ung Chí Huân nhưng là cao hứng hồng rồi, cùng cái ngây ngốc dường như cười đến miệng đều cười toe tóe. Chính mình ở trẻ con trước giường nhìn đứa nhỏ, một người ngây ngô cười, còn ngốc hồ hồ cùng đứa nhỏ nói chuyện.

“Là đối thủ tử.” Ung Trường Không hữu khí vô lực nói. Con từ nhỏ chính là cùng ba ba thưởng nữ nhân , này khả như thế nào hảo!

Dương Tử Vân ngạc nhiên, là đối thủ tử làm sao vậy? Dương Tử Vân không cùng con thảo luận quá là tôn tử hảo vẫn là cháu gái hảo, cho nên hấn không biết con một lòng muốn cái nữ nhi, không muốn muốn một cái mang

đem xú tiểu tử.”Là con a, có cái gì vấn đề sao?”

Ung Trường Không bĩu môi, oán giận nói:”Là đối thủ tử, còn khó coi.” Hấn cùng vợ tuần nam mỹ nữ, như thế nào liền sinh cái khó coi như vậy ?

Ung Trường Không đây là đầy bụng oán giận, hấn một lòng ngóng trông bảo bối nữ nhi không có, đến đây con trai. Nghe nói nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó một khi đề cập nữ nhân, nhất định là kẻ thù quan hệ, cho dù là tiểu nam nhân, cho dù là phụ tử quan hệ, toàn bộ cũng không ngoại lệ. Hiện tại những lời này hấn chính là nghe nói, mà trong tương lai dài dòng năm tháng lý, hấn xem như nhất thiết Chân Chân cảm nhận được này chân lý, ngày qua ngày quá loại này nước sôi lửa bỏng ngày.

Dương Tử Vân trừng hấn liếc mắt một cái, bất mãn kêu lên:”Làm sao xấu ? Ta xem so với người mới trước đây mạnh hơn nhiều! Tân sinh trẻ con đều như vậy, chờ thêm hai ngày thì tốt rồi.”

Ung Trường Không tiếp tục bĩu môi, hiển nhiên không tin.”Mẹ, người trở về nghỉ ngơi đi. Ta bồi theo giúp ta vợ đi.” Đang muốn đi đâu, liền mẩu thân cấp kéo lại.

“Gây tê còn không có quá đâu, nàng không nhanh như vậy tính lại. Người đi về trước thu thập một chút chính mình đi, cùng cái dã nhân dường như, đừng dọa phá hư của ta kim tôn. Bất quá động tác hay là muốn nhanh chút, nghe nói một giờ sẽ đã tỉnh.”

Ung Trường Không nhất tưởng, cũng đối. Vì thế ở giường bệnh tiền nhìn ngủ say vợ, thân ái cái trán của nàng, về nhà thu thập chính mình đi. Sợ vợ tỉnh lại không thấy mình, hấn đều là dùng chạy , cùng trong đêm tối một cái báo tử dường như.

Nghiêm thu hôm nay trách nhiệm. Nàng đang ở bệnh viện ngoài cửa thổi phong, liền nhìn đến Ứng Trường Không theo trong bệnh viện đi ra, sau đó tưởng tượng một cái sân báo đường như biến mất ở trong bóng đêm. Đây là nàng yêu nam nhân, vĩ đại mà có trách nhiệm tâm. Tuy rằng không thuộc loại nàng, lại vẫn là nhện không được vì hấn mà kêu ngạo.

Dương Tử Vân chờ hấn vừa đi, liền vụng trộm chạy tới xem đứa nhỏ. Tuy rằng trên mặt còn mặt nhăn mặt nhăn, nhưng càng ngày càng cảm thấy đáng yêu, hảo tướng sở một phen nha.

Ứng Trường Không thu thập hoàn chỉnh mình, trước sau không đến 10 phút, thay đổi quần áo lập tức lại đi bệnh viện chạy.

Hạnh Nhược Thủy tỉnh lại thời điểm, trong phòng bệnh chỉ có nhất trần hôn ám đặng. Bởi vì muốn là ** phòng, cho nên cũng không có cái khác sản phụ hoặc là người nhà đến quấy rầy chính mình giấc ngủ. Vừa tỉnh đến liền còn lại chính mình một người ở trong phòng, tâm hơi hơi có chút mất mát. Miệng vết thương thượng gây tê qua, đã muốn bắt đầu đau, loại này đau cùng bị một người ở tại chỗ này cảm giác liền đề uôn vùn ỷ khuất, làm cho nàng thiếu chút nữa sẽ điệu nước mắt.

Ứng Trường Không đuổi tới thời điểm, nhìn đến chính là vợ muốn khóc không khóc, hai mắt nước mắt lưng tròng đáng thương bộ dáng, nhất thời đau lòng lợi hại. Một cái bước xa, bỏ nhào vào trước giường.”Vợ, có phải hay không miệng vết thương đau?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến hấn xuất hiện, ầm ầm nước mắt nhất thời liền rơi xuống dưới, hai mắt đầm lệ lưng tròng xem xét hấn, hấp hấp cái mũi đáng thương hề hề nói:”Lão công, ta đau, đau quá đau quá.”

Ứng Trường Không muốn ôm ôm nàng, cổ tình nàng miệng vết thương đau đau, hấn căn bản không dám động thân thể của hấn, nếu không liên lụy đến miệng vết thương sẽ càng đau. Vì thế chỉ có thể ở bên giường ngồi xuống, cúi người thiếp thiếp của nàng mặt, lại thân ái nàng.”Vợ, là ta không tốt. Chờ người tốt lắm, người đánh ta một chút, người sinh đứa nhỏ nhiều thương người liền thập bội trả lại cho ta, được không?”

Hạnh Nhược Thủy dẫu tay sờ hấn, liền thủ cánh tay cũng không dám động biên độ quá lớn.”Kỳ thật không có như vậy đau. Ta chính là tỉnh lại nhìn không thấy người, trong lòng ta khó chịu mà thôi.”

“Ta trở về thu thập chính mình, sợ người tỉnh lại nhìn đến này đã nhân sẽ không nhận thức ta này lão công. Vô cùng đau đớn sao? Nếu không ta làm cho thầy thuốc lại đánh một lần gây tê?” Hấn ngay cả xem nàng nhúu mày đều cảm thấy lòng đang đau, hướng chỉ nàng hiện tại đau đến lợi hại.

“Không có việc gì. Hơn nữa, gây tê cũng không phải muốn đánh nhau có thể đánh, đánh hơn khẳng định còn có tác dụng phụ.” Điểm ấy đau kỳ thật cũng không nhiều lợi hại, Hạnh Nhược Thủy cũng bất quá tưởng làm nũng mà thôi.

Ứng Trường Không thân ái tay nàng lưng, luôn bởi vì của nàng lúc còn nhỏ săn sóc mà hận không thể đem nàng nhu ở trong thân thể, không bao giờ nữa làm cho nàng chịu một chút đau đớn một chút ỷ khuất.”Kia có thể ngủ sao? Đang ngủ sẽ không đau. Nếu không ngủ một giấc, lão công tại đây cùng người, làm sao cũng không đi.”

“Hảo.” Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, lẳng lặng nhìn hấn một hồi, chậm rãi nhắm mắt lại. Đau cả một ngày, nàng đã muốn tình trạng kiệt sức. Đây hồi tỉnh đến, bất quá là vì miệng vết thương đau, trên thực tế nàng còn một lợi hại.

Có lẽ là có hấn bồi tại bên người, ỷ khuất không còn nữa lại, liền ngay cả miệng vết thương cũng tốt giống chẳng phải đau. Cũng thật là mệt muốn chết rồi, không bao lâu cư nhiên thật sự đang ngủ.

Chờ của nàng hô hấp bằng phẳng đều đều, Ứng Trường Không mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vươn tay đến, nhẹ nhàng mà vuốt ve nàng vẫn đang tái nhợt mặt. Lẳng lặng nhìn hồi lâu, chính mình mới nằm ở bên giường, dài thời gian nghỉ ngơi một chút.

Dương Tử Vân theo trẻ con phòng trở về, ở cửa nhìn đến vợ chồng hai ở nghỉ ngơi, liền lén lút lui đi ra ngoài, tìm địa phương nghỉ ngơi đi.

Thiên tài tờ mờ sáng, Ứng Trường Không liền đã tỉnh. Nhìn đến vợ đang ngủ say, trên mặt lộ ra ôn nhu tươi cười.

Có trượng phu tại bên người, Hạnh Nhược Thủy ngủ an tâm, mãi cho đến thiên đại sáng mới tỉnh tỉnh tỉnh lại. Miệng vết thương còn có chút đau, nhưng đã muốn chẳng phải khó nhịn .

Không bao lâu, y tá bế đứa nhỏ vội tới nàng xem, thuận tiện làm cho nàng uy nãi.

Đứa nhỏ mặt còn không có nẩy nở, nhưng đây là chính mình đứa nhỏ, là chính mình cùng trượng phu yêu kết tinh, mang theo như vậy tâm tình, liền cảm thấy đứa nhỏ thấy thế nào như thế nào đẹp mặt.

Ứng Trường Không vẫn là không đổi mới, nhưng là ở vợ trước mặt, hẳn là quả quyết không dám nói hươu nói vượn . Vợ nói nơi này đẹp mặt nơi đó đẹp mặt, hẳn cũng chỉ quản phụ họa, một bộ cao hứng phấn chấn mà kiêu ngạo biểu tình.

Y tá muốn cho Hạnh Nhược Thủy uy nãi, nhưng là làm cho Hạnh Nhược Thủy sốt ruột vạn phần là, trừ bỏ bài trừ như vậy một chút sơ nhũ ở ngoài, nàng áp cần không bao nhiêu sữa. Đứa nhỏ hấp dẫn một hồi, đem bú sữa kính đều sử xuất đến đây, lẳng là ăn không đến nãi. Vì thế cái miệng nhỏ nhắn đem nhũ tou nhỏ ra, miệng nhất phiệt, khóc kinh thiên động .

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẳn oa oa khóc, xin giúp đỡ nhìn xem lão công, nhìn nhìn lại y tá. Trước kia nàng xem đến người khác nãi đứa nhỏ, đều cảm thấy kia hình ảnh thực ấm áp. Nàng luôn tưởng, mẹ uy nãi thời điểm khẳng định cảm thấy thực hạnh phúc, cho nên hẳn chờ mong giờ khắc này chờ mong đã lâu. Kết quả, nàng cư nhiên sữa không đủ. Nói không đủ đều là hướng hảo thảo luận , cũng liền có chút ít còn hơn không.

Y tá ôm đứa nhỏ, đối nàng cười cười, an ủi nói:”Khả năng quá hai ngày thì tốt rồi, rất nhiều người đều như vậy. Nghe nói làm cho người ta giúp hấp hấp sẽ có tác dụng, nếu không cho người lão công thử xem?”

Hạnh Nhược Thủy nao loạn cái đồ thăm mặt, nghĩ rằng này y tá thật sự là khẩu vô ngăn cản.

Ứng Trường Không nhưng thật ra có chút kinh hãi nhìn vợ trước ngực mềm mại, trong đầu tưởng tượng thấy chính mình hấp dẫn tư vị, hỏi y tá:”Thật sự có thể như vậy?” Mang thai hậu kỳ không thể cùng phòng, hẳn đã muốn nghẹn có một đoạn ngày . Tuy rằng còn không có thể đến thật sự, nhưng là có thể chịu chút đau đớn hử cũng là tốt.

“Y tá hay nói giỡn !” Hạnh Nhược Thủy vội vàng lớn tiếng kêu lên, chỉ sợ hẳn thật sự trước mặt y tá mặt đến hấp một lần. Nàng biết, hẳn thực sự khả năng làm như vậy .

Y tá ha ha cười.”Lão bà người tính tình thực thẹn thùng, đều đã muốn sinh đứa nhỏ , nói như vậy nói cư nhiên cũng có thể mặt đỏ như lửa. Bất quá, kia biện pháp thật sự có chút tác dụng .”

Ứng Trường Không sợ vợ mặt thật sự muốn lấy máu, không dám nữa tại đây cái vấn đề thượng vòng quyền quyền. Chờ y tá đi rồi, hẳn tưởng như thế nào hấp liền như thế nào hấp.”Kia hiện tại đứa nhỏ làm sao bây giờ?”

“Uống trước sữa bột đi.” Nói xong đem đứa nhỏ đưa cho Ứng Trường Không, chính mình đi hướng sữa bột .

Ứng Trường Không ở Nhược Thủy mang thai thời điểm, liền nhìn rất nhiều về phụ nữ có thai cùng trẻ con cần chú ý gì đó, đương nhiên cũng có như thế nào ôm trẻ con. Cũng thật chờ này nho nhỏ mềm gò đó nằm ở chính mình lòng bàn tay lý, hẳn toàn bộ thân thể cùng kéo đầy cung đường như banh quá chặt chẽ . Đứa nhỏ toàn bộ thân mình còn không có hẳn lòng bàn tay khoan, đầu óc nằm ở tay hẳn trong lòng đều chiếm bất mãn, eo nhỏ chi tay nhỏ bé chân cái kia nhuyển a, nho nhỏ một cái giống như một cái cá chạch không nghĩ qua là sẽ theo chính mình lòng bàn tay lý trốn đường như. Hẳn muốn nhận nhanh năm ngón tay, nhưng là thật sự rất nhuyển quá non , áp cần không dám dùng sức, sợ làm thương hẳn .

“Vợ, làm sao bây giờ?” Ứng Trường Không nâng cái tiểu bom, khẩn trương hề hề cùng vợ xin giúp đỡ. Hẳn song chưởng giơ lên thượng trăm kg gì đó cũng không ở nói hạ, nay giơ lên một cái bất quá trọng 3 kg nhiều đứa nhỏ cũng đã bủn rủn cương trực .

Hạnh Nhược Thủy nhìn hẳn kia như lâm đại địch bộ dáng, cũng nhịn không được xì một tiếng nở nụ cười. Nàng kia cơ hồ không gì làm không được trượng phu, nay làm cho chính mình mới ra sinh con cấp trị ở.”Người không cần như vậy khẩn trương, thả lỏng một chút.”

“Không được, ta nhất thả lỏng hần sẽ đến rơi xuống !” Ứng Trường Không gấp đến độ hô, một đôi mắt nhìn chăm chăm trong tay tiểu bom, thân thể tiếp tục cương trực không dám động.

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ che miệng, âm thầm cười trộm. Thân thủ xốc lên bên người chần, đối đáng thương ba ba nói:”Người đem hần buông đến đây đi, phóng nơi này nằm.”

Ứng Trường Không vội vàng đâu có, thật cẩn thận di động cước bộ, đang muốn bắt hần cho buông đến, kết quả nâng tiểu mông lòng bàn tay nóng lên. , con ngâm đồng tử nước tiểu liền như vậy chiếu vào hần lòng bàn ta

y lý .”Vợ, hần nước tiểu !”

Xem đi, quả nhiên là con cùng ba ba không đúng bàn !

Hạnh Nhược Thủy rút cục nhìn không được cười ra tiếng âm đến, liên lụy đến miệng vết thương, đau hảo một chút.”Vay buông đến, cho hần đổi tã.”

“Ta sẽ không.” Ứng Trường Không rút cục thật cẩn thận đem đứa nhỏ buông đến, cảm thấy chính mình hai điều cánh tay cùng không phải chính mình giống nhau. Nhìn kia dạng tiểu thói tiểu cánh tay nãi oa nhi, thật to hô một hơi.

May mắn y tá đúng lúc đã trở lại, giúp này không xứng chức cha mẹ thay đứa nhỏ thay đổi tã. Sau đó ôm lấy đứa nhỏ, đem núm vú cao su bỏ vào hần cái miệng nhỏ nhắn ba lý. Ăn nãi là không cần học , cho nên tiểu tử kia lập tức cô lỗ cô lỗ uống lên đứng lên.

Ứng Trường Không trợn to mắt nhìn bú sữa tiểu tử kia, nhìn nhìn, lại thấy không khó nhìn, còn giống như rất tốt xem . Nhìn nhìn lại, lại cảm thấy chỗ này giống chính mình, cái kia địa phương giống vợ, càng xem càng cảm thấy đẹp mặt .

Tiểu tử kia ăn uống no đủ , còn đánh một cái ăn no cách. Cũng không phịch , chỉ chốc lát liền ngủ.

“Hần hiện tại thể lực còn không hảo, cần ngủ nhiều thấy, như vậy mới có thể bộ dạng mau.” Y tá xem tân tấn chức vì ba mẹ vợ chồng đều có chút lo lắng biểu tình, hảo tâm giải thích nói.

Một lát sau, có một cái khác y tá đem trẻ con giường cấp đẩy lại đây. Y tá đem đứa nhỏ đặt ở trẻ con giường lý, dặn dò một phen, liền lý khai.

Ứng Trường Không ngồi ở bên giường ghế thượng, bái trẻ con giường ven, rất là tò mò nhìn chính mình đứa nhỏ. Hần tuy rằng ngôn ngữ gian chứa nhiều ghét bỏ, nhưng nhìn đứa nhỏ nho nhỏ một cái, nghĩ chính mình cùng vợ cá nước thân mật có một cái nho nhỏ tiểu nòng nọc, 10 tháng mang thai sau sinh hạ đến, sau đó một chút một chút lớn lên..... Càng nghĩ càng cảm thấy, trong lòng mềm mại lợi hại; Càng nghĩ càng không khỏi cảm thán, sinh mệnh thật sự thực thần kỳ!

Thừa dịp Ứng Trường Không đi toilet, bà bà đã sớm đem thượng tá tối hôm qua việc làm nói cho nàng . Hạnh Nhược Thủy thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, bất quá nàng cũng hiểu được, miệng hần thượng nói như vậy, về sau hiểu rõ nhất đứa nhỏ chỉ sợ hay là hần.”Như thế nào, không biết là hần xấu ? Cảm thấy hần đáng yêu ?”

Nàng như vậy vừa nói, Ứng Trường Không chỉ biết, mẫu thân đã muốn nói cho Nhược Thủy . Vì thế hắc hắc cười, cạo đến vợ bên người đi.”Ta này không phải lập tức không có biện pháp nhận nữ nhi đến con chuyển biến thôi. Chúng ta hai đứa nhỏ, khẳng định đẹp mặt. Chúng ta hai tổ hợp nếu còn không đẹp mặt, người ta kia đứa nhỏ phỏng chừng đều phải ảnh hưởng bộ mặt thành phố .”

“Trang điểm!” Hạnh Nhược Thủy cười hì hì mắng hần. Nhưng ở cha mẹ trong lòng, chính mình đứa nhỏ luôn tốt nhất.”Bất quá, ta cũng hiểu được chúng ta đứa nhỏ tốt nhất xem.”

Ứng Trường Không nhẹ nhàng mà ôm một cái vợ, dán của nàng môi hôn một cái.”Vợ, cảm ơn người cho ta sinh nhi dục nữ!” Trước kia nhìn đến ảnh thị tác phẩm lý nam nhân thâm tình chân thành nói lời này, tổng cảm thấy nói thêm nữa. Cũng thật đến chính mình, mới hiểu được này tâm tình là thật rõ ràng thiết .

“Vay người về sau tốt đau quá chúng ta mẫu tử hai.” Hạnh Nhược Thủy cười tủm tỉm nhận trọng phụ cảm tạ. Nàng không có nói cho hần, có thể vì hần sinh nhi dục nữ, đối nàng mà nói cũng là một loại hạnh phúc.

“Hảo. Chỉ đối với người cùng lứa nhỏ hảo.” Chỉ có hai người kia là hẳn cần dùng suốt đời đi trân trọng .

Hạnh Nhược Thủy ngọt ngào cười, cảm thấy nhân sinh đã muốn viên mãn. Gả cho chính mình âu yếm nam nhân, nay có hai người yêu kết tinh, trừ bỏ hy vọng bọn họ đều Bình An khỏe mạnh thoải mái ở ngoài, không còn có khác khăn cầu.

Ứng Trường Không lúc này nhớ tới y tá nói qua trong lời nói . Vì thế chạy tới đóng cửa phòng, xoay người liền hướng bên giường phác lại đây. Đôi gắt gao nhìn chăm chăm vợ ngực, liền cùng một cái đối sói nhìn mỹ vị tiểu dê con dường như.

Hạnh Nhược Thủy thực tại bị hắn dọa đến, rụt lui thân thể.”Người muốn làm gì?”

“Y tá không phải nói hấp nhất hấp còn có nữa sao? Chúng ta con không có gì khí lực, ta giúp hắn hấp nhất hấp thì tốt rồi. Phỏng chừng là làm sao ngăn chặn, thông vừa thông suốt thì tốt rồi.” Nói xong vẻ mặt nóng lòng muốn thử biểu tình, không biết tình nhân còn tưởng rằng hắn muốn làm cái gì cố ý nghĩa đại sự đâu.

Hạnh Nhược Thủy đang đỏ mặt, dùng sức trừng hắn liếc mắt một cái. Y tá tùy tiện nói nói, hẳn liền hăng say !”Y tá hay nói giỡn , người thật đúng là tin tưởng a!”

“Này không phải hay nói giỡn, đây là thật sự. Người nếu không tin, lần khác ta đem tư liệu tìm cho người xem.” Nói xong, thân thủ đi liêu khởi vợ quần áo.

Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng thiếu một chút, bởi vì sợ tác động miệng vết thương, cho nên không dám đụng biên độ quá lớn. Nhìn hắn, ánh mắt có chút hoài nghi. Nàng y hi giống như cũng nghe đến quá loại này cách nói, nhưng không xác định có phải hay không có khoa học căn cứ.”Thật sự? Người không gạt ta?”

“Ta lừa ai cũng sẽ không gạt ta vợ.” Nói xong, liền đem đem của nàng nội y nhắc lên đến, bả đầu phủ đi qua.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, cho dù là không có khoa học căn cứ thiên phương, cũng tạm thời thử xem đi, dù sao là chính mình trạng phụ. Chính là cái loại cảm giác này thật là có chút tu nhân, cũng không biết có phải hay không bởi vì vừa sinh đứa nhỏ duyên cớ, thể nhưng miễn cảm lợi hại. Nàng không thể không che miệng lại ba, sợ chính mình kêu ra tiếng âm đến.

Ứng Trường Không hút một hồi, ngẩng đầu lên, cười đến tà mị nói:”Hảo ngọt!”

Hạnh Nhược Thủy thân thủ liền khấp hắn một chút, ngập nước mắt to then thùng trừng mắt hắn.

Ứng Trường Không bị vợ liêu nhân mắt nhi vừa thấy, thiếu chút nữa định hỏa đốt người . Khuynh thân đem mặt dán tại cửa nàng gáy sau, đè nặng thanh âm nói:”Vợ, người nhưng đừng câu dẫn ta.”

“Lưu manh.”

Đứa nhỏ tên là đã sớm tưởng tốt lắm . Đại danh là gia gia khởi , kêu Ứng Phi Dương. Nhưng là nhũ danh còn không có tưởng hảo, hoặc là nói Hạnh Nhược Thủy còn không có cùng lão công đạt thành chung nhận thức. Bởi vì phía trước Ứng Trường Không kết luận là nữ hài tử, cho nên muốn tên cũng đều là nữ khí . Nàng nhưng thật ra ở trong lòng suy nghĩ nam đứa nhỏ tên, nhưng là bởi vì lão công không thích nam hài, cũng không nói với hắn.

“Lão công, đứa nhỏ đại danh từ gia gia nổi lên, nhũ danh ta đến khởi được không?” Hạnh Nhược Thủy chỉ sợ hắn thất vọng rất nhiều, cấp đứa nhỏ khởi một cái khó nghe tên. Này cũng không phải là nàng suy nghĩ nhiều, trạng phụ của nàng ngẫu nhiên cũng là thực tính trẻ con .

Ứng Trường Không thiên tâm vạn khổ mới tưởng tốt lắm nữ nhi nhũ danh, hiện tại hoàn toàn không dùng được , trong lòng hắn ức tốt lợi hại. Bất quá ở vợ trước mặt, hắn cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Chọc vợ mất hứng, hắn cái thứ nhất diệt chính mình.”Hảo, chợt nghe vợ .”

Hạnh Nhược Thủy cầm lấy tay hắn dán tại trên mặt, cọ cọ.”Lão công, người thật tốt. Ta nghĩ tốt lắm, nhũ danh đã kêu Bình An đi. Phúc An, Bình An, hai huynh đệ thôi.”

Ứng Trường Không tự nhiên hiểu được vợ tâm tư, nàng hy vọng chính mình mỗi một lần ra nhiệm vụ đều có thể Bình An trở về, trở lại nàng cùng đứa nhỏ bên người.”Hảo, đã kêu Bình An.”

Vì thế, con tên liền như vậy định ra đến đây.

Đối với vừa sinh sản Hạnh Nhược Thủy mà nói, ngày hạnh phúc mỹ mãn. Duy nhất không chừng chính là, nàng là thuận sản đến một nửa lại mổ bụng sản, cho nên mặt trên miệng vết thương vừa động liền đau, phía dưới miệng vết thương đi toilet thời điểm lại đau tưởng kêu cha gọi mẹ. May mắn nàng nhẫn nại lực hảo, nếu không thật muốn khóc đi ra.

Lại qua một ngày, miệng vết thương cũng đã tốt hơn nhiều. Lại gốc hai ngày, là có thể xuất viện.

Nhưng là tưởng Hạnh Nhược Thủy sữa vẫn là hi thừa thốt sơ, Ứng Trường Không cố gắng qua sau, cũng không có gì hiệu quả. Hoàn hảo Tiểu Bình An uống sữa phần cũng vui vẻ ý, một đôi tay nhỏ bé “Ôm” Nãi cái chai, uống cảm thấy mỹ mãn. Đứa nhỏ này cũng là ngoan, trừ phi là đói bụng hoặc là nước tiểu, nếu không đều là im lặng ngủ hoặc là trừng mắt đôi chung quanh xem.

Dương Tử Vân đau hần đau đến tận xương tủy đi, mỗi lần ôm liền tâm can thịt nhĩ kêu, bảo bối vô cùng. Từ lúc Hạnh Nhược Thủy sinh ra đứa nhỏ thời điểm, nàng cũng đã gọi điện thoại trở về báo tin vui. Đánh giá, gia gia cùng thái gia gia này hai ngày sẽ đến.

“Mẹ, ta còn là không sữa, người nói làm thế nào mới tốt a?” Hạnh Nhược Thủy còn tại sào này. Tuy rằng tiểu tử kia uống sữa phần uống hoan, nhưng sữa bột rất cuộc không có mẫu nhũ hảo. Nhưng là từ ngày đó thử một lần sau, tiểu tử kia chỉ cần nhìn đến của nàng bộ ngực sẽ khóc. Nhất cho hần nãi cái chai, hần liền cô lỗ cô lỗ uống hương, đem Hạnh Nhược Thủy cấp biến thành thực buồn bực.

Hạnh Nhược Thủy làm cho này sự thực vội, đều có chút thượng hoả.

Dương Tử Vân tầm mắt rốt cục theo đứa nhỏ trên người dời đi đi qua.”Yên tâm đi. Chờ xuất viện, ta hảo hảo cho người bổ nhất bổ thì tốt rồi.”

Hạnh Nhược Thủy tưởng, cũng chỉ có thể như vậy.

Đứa nhỏ sinh hạ đến ngày đó, nên báo tin vui đều đã muốn báo qua. Ngày hai ngày Tiểu Phúc An luôn gọi điện thoại lại đây, một câu một câu đều là hỏi đệ đệ tình huống, còn nãi thanh nãi khí nói, hần về sau muốn dẫn đệ đệ ngoạn. Bắt đầu thời điểm. Hần còn khóc âm ỹ muốn gặp đệ đệ, thật vất vả mới bị khuyên tốt lắm.

Chạng vạng thời điểm, Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không chính ghé vào trẻ con bên giường thượng đậu đứa nhỏ ngoạn đầu, di động đột nhiên vang lên đến.

Ứng Trường Không lấy lại đây vừa thấy, đưa cho nàng.”Là Viên Mộng.”

Hạnh Nhược Thủy tiếp, hàn huyền một ít về đứa nhỏ tình huống. Hai cái đều làm mẹ nữ nhân, cùng một chỗ trong lời nói đề không ngoài hồ chính là đứa nhỏ.

Điện thoại cho tới cuối cùng, Viên Mộng dùng có chút trầm trọng ngữ khí nói:”Nhược Thủy, tuy rằng hiện tại quả thật không thích hợp với người nói này đó. Nhưng là, ta còn là muốn nói cho người một cái bất hạnh tin tức.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, tâm nhất thời liền đi xuống trầm xuống.

141. Chương 141: Đại Nam Nhân Cùng Tiểu Nam Nhân Cướp Đoạt Chiến

Viên Mộng trầm mặc một hồi, chậm rãi nói:”Thầy thuốc nói, Trang Dịch Sính khí quan ở nhanh chóng suy kiệt, chỉ sợ.....”

Nàng không có đem nói cho hết lời, nhưng hết thảy không cần nói cũng biết.

Hạnh Nhược Thủy sơ làm mẹ người vui sướng, nháy mắt bị này trầm trọng tin tức cấp hòa tan. Nàng cảm thấy ngực áp lực lợi hại, hô hấp đều có chút không thông thuận. Theo bản năng hơi hơi tách ra đôi môi, cố gắng hô hấp không khí.

Tuy rằng Hạnh Nhược Thủy không có khai miễn đề, nhưng là Ứng Trường Không nhĩ lực hảo, đã sớm nghe được rành mạch . Xem nàng gốc làng khổ sở bộ dáng, vươn tay đến, nhẹ nhàng mà nhu nhu của nàng phát.

Hạnh Nhược Thủy liếc hắt một cái, cố gắng cười cười, lại như thế nào cũng không có thể hình thành tươi cười. Thân thể hướng hắt trên người một bên, đầu tựa vào vai hắt thượng.

Viên Mộng cũng thật lâu sau không nói lời nào, sau lại liền treo.

Hạnh Nhược Thủy buông di động, đem mặt chôn ở trượng phu gáy oa lý, cọt cọt.”Ta cảm thấy Viên Mộng cũng là thích Trang Dịch Sinh , nếu không nàng sẽ không khó như vậy quá. Lão thiên gia thật sự là tàn nhẫn, thật vất vả Viên Mộng khẳng thử nhận một người khác , cũng là như vậy kết cục.”

Ứng Trường Không chính là ôm nàng, không có an ủi. Nhân sinh vốn là có rất nhiều sự tình là bất đắc dĩ , an ủi cũng là phí công.

Hạnh Nhược Thủy khổ sở một hồi, đã bị đứa nhỏ oa oa tiếng khóc cấp làm cho phục hồi tinh thần lại, cũng liền không rảnh thương cảm . Đứa nhỏ đói bụng, cũng nước tiểu . Vừa mới trở thành cha mẹ vợ chồng hai làm khởi này đó đến đều còn không thuần thực, có chút luống cuống tay chân . Như vậy nhất rồi ren, nhưng thật ra không thời gian đi thương cảm .

Ở bệnh viện ở năm ngày, Hạnh Nhược Thủy liền xuất viện về nhà tĩnh dưỡng .

Gia gia cùng thượng tướng công công đã ở nàng xuất viện làm thiên đến. Ba cái trưởng bối vây quanh Tiểu Bình An chuyển động, gia gia cùng bà bà lại tâm can thịt nhĩ hô, hai người còn cướp ôm, không cướp được người kia mà bắt đầu quở trách đối phương. May mắn thượng tướng công công vẫn là bình tĩnh , nếu không liền loạn thành hỗn loạn .

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không nhưng thật ra nhàn . Ba người đem đứa nhỏ cấp chiếu cố tốt lắm, áp căn không cần bọn họ quan tâm.

Hạnh Nhược Thủy rõ ràng liền ngoan ngoãn ở cũ, chỉ lo tiến nghỉ thêm tức, gì cũng không làm. Của nàng sữa vẫn là thừa thớt lợi hại, cho nên ngay cả uy nãi đều giảm đi. Dù sao tiểu gia hỏa kia vừa thấy đến nàng lay khởi quần áo lộ ra kia trắng nõn một đoàn, lập tức sẽ oa oa khóc lớn, sợ nàng buộc hắt ăn nãi.

Ứng Trường Không tắc chỉ phụ trách chiếu cố vợ. Về phần cái kia xú tiểu tử, giao cho gia gia bọn họ là được.

Vợ chồng hai ở trong phòng ngọt ngào mật đầu lần lượt đầu nói chuyện, thỉnh thoảng người hôn ta một chút ta thân người một chút. Phòng khách ngoại ba cái trưởng bối thì tại đùa với đứa nhỏ ngoan, khắc khẩu trung hỗn loạn cười vui, một bộ này nhạc hoà thuận vui vẻ cảnh tượng.

Vì cấp Hạnh Nhược Thủy thúc sữa, Dương Tử Văn là muốn các loại biện pháp cấp nàng tiến bổ. Thuốc bổ ăn Hạnh Nhược Thủy đều muốn ói ra, sữa lại vẫn là không có bao nhiêu bao nhiêu.

Ứng Trường Không tắc luôn nhớ kỹ y tá kia nói, chỉ cần có không, chỉ cần thiên thời địa lợi nhân hoà, hắt liền phác lại đây giống cái đứa nhỏ dường như bắt đầu ăn nãi đại kế.

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu thời điểm còn tức giận đến tấu hắt, sau lại cũng đơn giản từ hắt . Chính là mỗi khi bị trêu chọc muốn ngừng mà không được, chính hắt cũng bởi vậy mà đến mức ánh mắt đều tái rồi. Lại luôn không biết hấp thụ giáo huấn, tiếp theo tiếp theo còn phạm.

Như thế qua mau một tuần, Hạnh Nhược Thủy sữa đột nhiên gian giống như là đồn khai mao tắc, lập tức trở nên tràn đầy đứng lên. Làm cho nàng lại là kinh hỉ lại là kích động, nếu không đứa nhỏ ngủ đầu, nàng hận không thể lập tức đem hắt ôm lấy đến nãi một phen.

Khó khăn đợi cho Tiểu Bình An ngủ no rồi tỉnh lại, hắt kia bụng nhỏ cũng đói bụng, bắt đầu ngao ngao âm ỹ muốn uống nãi.

Hạnh Nhược Thủy đem hắt ôm lấy đến, liêu khởi quần áo. Hắt lập tức liền miệng nhất biến, oa oa khóc lên. Như vậy, không biết nhân còn tưởng rằng là nhân tâm mẹ không chịu làm cho đứa nhỏ uống sữa đầu.

“Làm sao bây giờ?” Rốt cuộc là mẹ mềm lòng, nhìn đến đứa nhỏ khóc, trong lòng cũng không nhẫn.”Nếu không quên đi, ta sẽ xuống dưới cho hần uống tốt lắm.”

Vẫn là Dương Tử Vân có kinh nghiệm.”Không có việc gì, người tắc nhiều vài lần, chờ hần thường đến ngon ngọt, ta sẽ không hối như vậy .”

Hạnh Nhược Thủy nghe xong, liền cũng không cố tiểu tử kia khóc lợi hại, đem núm vú nhét vào hần nhân khóc lớn mà lớn lên miệng lý. Tiểu tử kia khóc một hồi, đã đi xuống ý thức bắt đầu hàm trụ, hút. Quả nhiên, sữa sung túc , hần này nhất hấp liền thường đến ngon ngọt. Vì thế sẽ không khóc, cái miệng nhỏ nhắn vừa động vừa động , hấp hoan. Còn trừng mắt ánh mắt xem mẹ, tựa hồ rất kỳ quái hỏi: Như thế nào lại có ?

Ứng Trường Không nhìn tiểu tử kia chiếm lấy chính mình bảo bối này nọ, ánh mắt đều đỏ.

Hạnh Nhược Thủy xem đứa nhỏ uống sữa uống hương, cười đến cùng đóa hoa nhi dường như. Đứa nhỏ hấp nãi cảm giác có chút quái, nhưng trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Tình thương của mẹ làm cho tâm mềm mại lợi hại, chỉ cảm thấy giờ khắc này đó là nhân sinh hạnh phúc nhất thời điểm.

Tiểu tử kia cô lỗ cô lỗ uống no rồi, đem núm vú nhổ ra. Hần nhưng thật ra không giống khác đứa nhỏ như vậy, uống no rồi còn muốn hàm chứa không để, chỉ cần nhất lấy ra nữa sẽ khóc. Ăn uống no đủ , Tiểu Bình An đem đầu bãi chính đến, nhìn chăm chăm mẫu thân xem. Cái miệng nhỏ nhắn môi nhất mân nhất mân , như là đang cười.

Hạnh Nhược Thủy cẩn thận ôm hần, bắt đầu ra tiếng đậu hần. Nghe được thanh âm, tiểu tử kia mắt nhi bình tĩnh , nháy mắt cũng không trát. Không khóc cũng không nháo, liền như vậy nhìn, thỉnh thoảng hé miệng đang cười.

Bất quá đứa nhỏ thể lực không đủ, hơn nữa ăn nãi lại là nhất kiện thực cổ sức khí chuyện tình. Không bao lâu, tiểu tử kia mà bắt đầu ánh mắt hợp nhau đến, đang ngủ.

“Dem hần phóng tới tiểu trên giường đi ngủ đi, bế lâu như vậy, người cũng mệt mỏi .” Ứng Trường Không mở miệng đề nghị, vươn tay muốn từ vợ trong tay đem tiểu thẳng nhai con cấp tiếp nhận đến. Nó chủ yếu là bất mãn chính mình nữ nhân bị nam nhân khác cấp chiếm lấy , tuy rằng này nam nhân là hần con!

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu, cúi đầu nhìn ngủ tiểu tử kia. Thân thủ, chạm vào chạm vào hần phần nộn khuôn mặt nhỏ nhắn. Hiện tại đứa nhỏ mặt mở ra , là cái tinh xảo tiểu oa nhi, đem nàng cùng Ứng Trường Không diện mạo thượng có điểm đều chọn ưu tú kế thừa .

Ứng Trường Không nhìn đến vợ kia nhu tình như nước bộ dáng, càng cảm thấy dấm chua vị mười phần. Đãi Hạnh Nhược Thủy rốt cục đem tiểu tử kia phóng tới trẻ con giường lý, hần liền đem giường đẩy dời đi phòng khách đi, làm cho ba cái trưởng bối nhìn. Chính hần chạy vào phòng lý đến, vén lên vợ vạt áo bắt đầu thưởng con nãi uống.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười, từ chối vài cái, cuối cùng vẫn là làm cho hần thực hiện được .

Ứng Trường Không tạp đi môi, khoe miệng còn để lại một chút màu trắng chất lỏng, nhìn như vậy ái muội. Mới mẻ nhân nãi là có chút tanh nồng , đại nhân bình thường uống không quen. Hần cũng không cảm thấy thật tốt uống, bất quá là bất mãn tiểu thẳng nhai con chiếm lấy vợ mềm mại thôi.

Theo ngày đó khởi, phụ tử hai tranh đoạt chiến chính thức bắt đầu.

Gia gia cùng thượng tướng công công đợi một cái nhiều sao kì trở về đi. Dương Tử Vân tắc lưu lại, giúp bọn hần mang đứa nhỏ. Nàng lo lắng hai cái bản thủ bản cước trẻ tuổi nhân làm được không tốt, bạc đãi của nàng kim tôn.

Ứng Trường Không ngoa đến bồi nghỉ sanh đã sớm đã xong, cũng liền như vậy một hai thiên. Cho nên hần lại bắt đầu cả ngày ở trong nước bùn sờ đi cốn đánh, một thân bản hề hề về nhà đến.

Sợ đem vi khuẩn lây bệnh cấp vợ cùng đứa nhỏ, hần đều là trước tiên ở bên ngoài đơn giản súc một chút, lại ướn sùng về nhà đến. Về nhà chuyện thứ nhất chính là vọt vào phòng tắm, đem chính mình thu thập sạch sẽ. Chuyện thứ hai chính là đi xem tiểu thẳng nhai con có phải hay không lại ở uống sữa, hần sẽ bắt đầu cùng con cường đoạt lương thực.

Như vậy một màn cơ hồ mỗi ngày đều đã trình diễn, ngay cả Dương Tử Vân đều làm được làm như không phát hiện .

Ứng Trường Không ghen ăn lợi hại, còn ác liệt đến thích ở đứa nhỏ uống sữa thời điểm đi quấy rối. Mỗi khi biến thành đứa nhỏ mất hứng , biến miệng khóc, hần mới ở vợ chửi bới lý vuốt cái mũi vọt đến một bên, trên mặt còn tịnh là ủy khuất biểu tình.

Hạnh Nhược Thủy dở khóc dở cười. Tuy rằng lúc ấy trách cứ hung, nhưng là chờ đứa nhỏ ăn no đang ngủ, nàng lại nhịn không được quay đầu dỗ hần. Cuối cùng, lại bị hần quần quít lấy làm âm ỉ một phen mới cuối cùng là dỗ tốt lắm. Biến thành Hạnh Nhược Thủy có loại cảm giác, chính mình lập tức có hai cái hài tử, đại cái kia so với tiểu cái kia càng khó triển!

Mặc dù có thời điểm bị tức giận rằng ngứa, nhưng ngày quả thật quá thật sự có lạc thú. Duy nhất không tốt chính là, Trang Dịch Sinh thân thể ngày càng sa sút. Trang Ngụ Kỳ gọi điện thoại cấp của nàng thời điểm, khóc hỏi nàng:”Mẹ, bọn họ nói thủ trưởng sẽ chết điệu, này không phải thật sự, đúng hay không?”

Hạnh Nhược Thủy nghe hần tê tâm liệt phé tiếng khóc, hoàn toàn không biết nên như thế nào trả lời hần mới tốt. Nàng tưởng nói cho hần, ba hần nhất định hội hảo lên. Nhưng là thời gian qua lâu như vậy, những lời này từ ban đầu ủng hộ lòng người đến sau lại đã muốn thành một câu không có gì ý nghĩa vô nghĩa.

Đứa nhỏ khổ sở trong lòng sợ hãi, cho nên mỗi ngày đều đã cấp nàng gọi điện thoại, chỉ cần nhắc tới đến chuyện này sẽ khóc. Trang Ngụ Kỳ trước kia trên cơ bản không khóc , nhưng là hần hiện tại đã muốn ý thức được cái gì , luôn nhịn không được liền khóc.

Hạnh Nhược Thủy cũng không dám suy nghĩ chuyện này, tạ từ đứa nhỏ việc vặt đến quên chuyện này. Nhưng là Trang Ngụ Kỳ điện thoại luôn luôn tại nhắc nhở , nàng không thể nào đi tránh né. Mỗi lần nhớ tới việc này, liền cảm

thấy cả người hô hấp bất quá đến.

Viên Mộng đi bệnh viện đi càng thường xuyên . Nàng tưởng tại đây cuối cùng thời gian lý, nhiều bồi bồi này nhân. Có lẽ bọn họ trong lúc đó còn không có tình yêu, nhưng hữu duyên gặp nhau liền đã là khó được. Hần nay phùng kiếp nạn này nan, nàng có thể vì hần làm , cũng chính là như vậy một chút sự tình mà thôi.

Trang Dịch Sinh tình huống ở chuyển biến xấu, mỗi người đều đã muốn ở trong lòng làm tốt chuẩn bị, ngay cả chuyện này thật rất khó nhận. Chỉ có Trang Ngụ Kỳ, hần không muốn cũng vô pháp đi đối mặt như vậy tàn khốc sự thật.

Hạnh Nhược Thủy có đôi khi ban đêm hội bừng tỉnh, sau đó sẽ nhớ tới cái kia cô độc mỗi một nam nhân. Hần vẫn đều như vậy lý trí, vẫn đều lưng đeo một ngọn núi. Ngay cả hần sắp thấu bất quá khí , hần vẫn như cũ cho nàng một phần yêu, yên lặng yêu. Nàng còn có thể nhớ tới cái kia tuổi nhỏ đứa nhỏ, hần từ nhỏ không có mẫu thân, nay chỉ sợ ngay cả phụ thân cũng.....

Người khác hậu sản đều trăm phương nghìn kế nghĩ muốn thế nào hồi phục dáng người, gầy xuống dưới là thực khó khăn . Nhưng là Hạnh Nhược Thủy trong lòng ẩn dấu việc này, thường xuyên ngủ không thể ăn không tốt, hơn nữa nàng mang thai vốn sẽ không dài béo bao nhiêu, rất nhanh liền lại khôi phục tiêu gầy dáng người. Chính là ánh mắt gian, ẩn ẩn có một kết.

Bất quá, lên trời quen cùng người hay nói giỡn. Không, có lẽ nên đổi một loại rất tốt cách nói: Lên trời thích ở mọi người sắp sửa tuyệt vọng thời điểm sinh ra kỳ tích.

Ở mọi người đều phải tuyệt vọng thời điểm, Trang Dịch Sinh tỉnh lại . Tuy rằng thân thể đã muốn suy yếu lợi hại, liền ngay cả bình thường nhất tiêu sái lộ đều phải trải qua dài dòng phục kiện mới có thể làm được. Nhưng là, hần tỉnh lại , hần còn sống. Chỉ cần điểm này, liền đủ để để quá khác hết thấy bất hạnh.

Trang Dịch Sinh tỉnh lại ngày đó, Viên Mộng ngay tại hần bên người, một bên thay hần vuốt ve thân thể, một bên nói với hần nói. Nàng nói xong nói xong, đã muốn là rơi lệ đầy mặt . Đột nhiên gian, nàng nghe được có người nói:”Ai khi dễ người ?”

Vừa mới bắt đầu thời điểm, nàng nghĩ đến chính mình huyền nghe xong. Chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt mơ hồ lý, nhìn đến hần mở hai mắt. Nàng nâng thủ dùng sức sát nước mắt, đái xác nhận hần thật sự tỉnh,

nàng liền giống choáng váng bình thường ngơ ngác theo dõi hẩn xem. Thật lâu sau, nàng mới tuần lễ muốn hết một tiếng.

Ở phòng bệnh ngoại chờ đợi thầy thuốc cấp ra kiểm tra kết quả thời gian rất khó hằm. Nàng đứng ngồi không yên, đi tới đi lui, sau lại bắt đầu cấp Nhược Thủy gọi điện thoại, nói năng lộn xộn , thanh âm đều là run run .

Hạnh Nhược Thủy được đến tin tức này ngày đó, thiên đang mưa, hời mông mông một mảnh. Nàng cầm di động đứng ở phía trước cửa sổ, chỉ cảm thấy như vậy ở bình thường xem ra nhất đáng ghét thời tiết, kia một khắc thể nhưng so với ánh mặt trời sáng lạn ngày còn muốn tốt đẹp. Nàng xem ngoài cửa sổ giọt mưa, lẳng lẳng dứt lời nước mắt.

May mắn Ứng Trường Không không ở nhà, nếu không nhìn đến nàng vì nam nhân khác lưu nước mắt, khẳng định là muốn tức giận.

Hạnh Nhược Thủy không biết Trang Dịch Sính cùng Viên Mộng tương lai hội thể nào, nhưng là chỉ cần nhân hảo hảo còn sống, hết thấy liền có hy vọng. Chỉ cần lại hy vọng, ngày có thể quá đi xuống, hơn nữa lướt qua càng tốt đẹp.

Trong chớp mắt, Hạnh Nhược Thủy sinh sản đã muốn có đã hơn hai tháng. Dương Tử Vân tuy rằng luyện tiết tôn tử, cũng lo lắng bọn họ hai chiếu cổ không tốt Tiểu Bình An, nhưng là không bỏ xuống được trượng phu, cũng rất cục đi trở về.

Ứng Trường Không muốn huấn luyện, liền còn lại Hạnh Nhược Thủy một người ở nhà mang đứa nhỏ, Lí Quân cũng sẽ lại đây giúp hỗ trợ. Chính là chính nàng bụng cũng không nhỏ , rất nhiều thời điểm Nhược Thủy cũng không làm cho nàng đến hỗ trợ.

Dương Tử Vân ở thời điểm, xem nàng cấp đứa nhỏ đối tã làm này cái kia, giống như thực dễ dàng bộ dáng. Đợi cho chính nàng một người mang đứa nhỏ , mới biết được có bao nhiêu không dễ dàng. Nhà nàng Tiểu Bình An coi như là nhu thuận , rất ít khóc nháo, nếu không nàng phi khóc không thể. Người nhà khu còn có nhất hộ cũng vừa sinh đứa nhỏ, kia đứa nhỏ hơn phân nửa đêm còn oa oa khóc lớn, biến thành tả lân hữu lý đều ngủ không tốt.

Đứa nhỏ vị tiểu, đói cũng mau, cho nên ban đêm tổng yếu tỉnh lại hai ba thứ uống sữa. Có đôi khi Hạnh Nhược Thủy ngay cả ánh mắt đều không mở ra được , là híp cấp đứa nhỏ uy nãi . Chờ đứa nhỏ uống đã , nàng sợ hội trên giường trong lòng tổng lo lắng hẩn để cho lại đói bụng hoặc là nước tiểu , áp cần ngủ không tốt. Ngày hôm sau tỉnh lại, đều cùng quốc bảo không sai biệt lắm .

Ứng Trường Không đau lòng vợ vất vả, cuối cùng rõ ràng làm cho vợ ban ngày đem nãi cấp tễ hảo, sau đó mua một cái ôn nãi khí. Ban đêm đứa nhỏ đói bụng tỉnh, hẩn liền đứng lên cấp đứa nhỏ uy nãi, thế này mới làm cho vợ ngủ một cái hảo thấy.

Sơ làm người cha mẹ ngày, đau cũng thoải mái . Hai người cũng chưa kinh nghiệm, đụng va chạm chạm vào học mang. Rốt cuộc là chính mình đứa nhỏ, dùng tâm, tuy rằng không thuần thực, khá vậy mang không sai.

Ứng Trường Không trừ bỏ ban đêm uy nãi thời điểm nhất toàn bộ từ phụ hình tượng, một khi vợ tự mình uy nãi, hẩn liền lại bắt đầu đi theo quấy rối . Đến cuối cùng, luôn huyền nhỏ (tiểu nhân) oa oa khóc lớn, đại ủy khuất hề hề, trận này diễn mới tính xong việc.

Đứa nhỏ trăm ngày thời điểm, Dương Tử Vân cùng Nhược Thủy cùng nhau mang theo đứa nhỏ trở về B thị, hảo hảo xử lý một hồi trăm ngày yển. Ứng Trường Không bởi vì không giả bộ kì, không có thể cùng nhau trở về. Mặc dù như vậy, cũng rất cuộc là vô cùng náo nhiệt làm một hồi.

Hạnh Nhược Thủy đơn giản lại ở B thị đợi có một tuần lễ nhiều, cũng tốt thỏa mãn thái gia gia đối chất trai tử tướng niệm loại tình cảm.

Như thế, Ứng Trường Không lại nhịn nửa tháng, ba tháng cấm kì cuối cùng là qua.

Hạnh Nhược Thủy cùng đứa nhỏ theo B thị trở về hôm nay buổi tối, Ứng Trường Không sớm giặt sạch tấm, đại trời lạnh chỉ mặc một cái tiểu khố ở trong phòng chuyển động. Chờ Hạnh Nhược Thủy đem đứa nhỏ đổ

ngủ, hần liền vô cùng một phen ôm lấy vợ, thẳng đến giường lớn mà đi.

Kia vội vàng bộ dáng, đem Hạnh Nhược Thủy làm mặt đỏ tai hồng, lại nhin không được cười. Trong lòng, rốt cuộc là chờ mong, dù sao cũng đã muốn có nửa năm nhiều chưa từng hung thủ con cá này thủy chi hoan. Chính là làm chính mình bị phóng tới trên giường, nhìn đến trượng phu kia trong mắt hừng hực hỏa diễm, nàng liền co rúm lại một chút thân thể, trong lòng có dự cảm đêm nay chính mình sẽ chết thật sự khó coi.

Quả nhiên, Ứng Trường Không liền cùng bị nhốt tại lồng sắt lý đới bụng hồi lâu mãnh hổ phóng xuất khi nhìn đến thịt thịt cái kia biểu tình, chỉ hận không thể đem nàng sách cốt nhập phúc cặn cũng không lưu một chút mới tính bỏ qua.

Hồi lâu không có triển miên, hai người đều thực kích động, Hạnh Nhược Thủy trên người quần áo hai hạ đã bị hần cấp bách hạ, bàn tay to cùng dẫn theo điện đường như ở trên người nàng châm một trận một trận run rẩy. Nàng cũng động tình lợi hại, ở bắt đầu ngưỡng ngừng sau, liền dứt bỏ hết thấy, gắt gao bò lên hần, cùng nhau hưởng thụ này đã lâu khoái cảm.

Sau lại nếu không đứa nhỏ đới bụng tỉnh lại liền khóc, trận này hoan ái chỉ sợ muốn tới hừng đông mới bằng lòng dừng lại. Mặc dù như vậy, Ứng Trường Không chờ vợ uy tốt lắm đứa nhỏ, vẫn là quần quít lấy nàng lại tới nữa một hồi mới không cam lòng không muốn bây giờ thu binh.

Sau lại đứa nhỏ lại tỉnh lại, Hạnh Nhược Thủy sớm đã xui lơ thành một đoàn, ngủ say sưa, áp căn cái gì cũng không biết.

Ứng Trường Không ở đứa nhỏ vừa tỉnh đến thời điểm liền lặn lông lóc đứng lên, sợ hần đánh thức vợ. Hứa là ghen hồi lâu dục hỏa chiếm được hạnh phúc, xem đứa nhỏ cũng thuận mắt hơn, tầm mắt rất là ôn nhu nhìn chăm chú vào đứa nhỏ đem nãi cấp uống xong rồi.

Muốn nói hổ phụ vô khuyển tử, này Tiểu Bình An ba tháng thời điểm cũng đã đem hổ tử uy phong cấp biểu hiện đi ra. Ba cái nhiều tháng vừa mới hội xoay người, người khác gia đứa nhỏ nhiều lắm có thể phiên một chút, Tiểu Bình An lại có thể theo giường này đầu phiên đến kia đầu, lại theo kia đầu phiên đến này đầu. Tối tới lui lui ép buộc, hần cũng không biết mệt, còn bắt nó làm trò chơi ngoạn bất diệc nhạc hồ.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, Ứng Trường Không nhìn đến con hội xoay người, hơn nữa không giống người khác đứa nhỏ như vậy quyết nửa ngày mới phiên động, rất là kiêu ngạo một phen. Đợi cho sau lại người này lẳng là ở trên giường tới tới lui lui ép buộc, hần cũng đau đầu. Không nghĩ qua là, phỏng chừng sẽ nhảy ra ngoài cửa sổ ngã cái thấu tâm lạnh.

Sau lại nghe người khác đề nghị, trên giường kết rắn chắc thật mua thượng vòng bảo hộ, vẫn là cái loại này chuyên môn vì đứa nhỏ chuẩn bị, biên biên giác giác đều dùng mềm mại gì đó bao vây lại, đụng phải cũng sẽ không đau.

Tiểu Bình An ở trên giường phiên càng hoan. Bởi vì trang thượng vòng bảo hộ, ba mẹ cũng không quản hần, chính hần một người ngoạn cao hứng. Đứa nhỏ này từ nhỏ chính là cái tự lập tính tình, thích chính mình ép buộc, không thích có người ở một bên quấy rầy hần.

Hạnh Nhược Thủy nhàn đến vô sự, ngay tại một bên ngồi. Trong TV truyền phát tin nhi đồng ca khúc, trong phòng tràn ngập đồng thú. Tiểu Bình An phiên một hồi, liền nằm ở trên giường hồng học thở, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình TV còn nháy mắt không nháy mắt. Không biết, thật đúng là nghĩ đến hần có thể xem biết.

Vợ thân thể thật vất vả có năng lực làm cho hần cần, Ứng Trường Không loại này kích động giảng co thật dài một đoạn thời gian, chỉ cần ở nhà, chỉ cần có thể làm sự thời gian địa điểm, đều bị hần dùng đến làm việc.

Có đôi khi Hạnh Nhược Thủy còn ghé vào bên giường xem Tiểu Bình An đâu, hần đột nhiên hưng trí lên đây, quần quít lấy nàng sẽ làm âm ỉ một phen, cũng không quản đứa nhỏ đang nhìn đâu. Nàng nói hần, hần còn chần chẫn có từ nói: "Hần mới thí điểm đại, có thể biết gì? Hơn nữa, hần cha nếu không dính vào, kia có thể có hần sao?"

Hạnh Nhược Thủy bất đắc dĩ trừng hần, cuối cùng vẫn là làm cho hần thực hiện được, đai hung hăng ép buộc cái đủ. Chờ vợ mềm nhũn ngã vào hần trong lòng, còn chờ không kịp tắm rửa

liền đang ngủ, hần liền du nhiên nhi sinh một loại cảm giác thành tựu. Từ có đứa nhỏ sau, vợ trong mắt trong lòng đều là đứa nhỏ, hần địa vị kịch liệt giảm xuống, hần làm điểm cái gì đến xác nhận chính mình địa vị mới được.

Thời gian quá bay nhanh, trong chớp mắt, lại là một năm tết âm lịch đi tới.

Này một năm tết âm lịch, Hạnh Nhược Thủy mang theo Tiểu Bình An, cũng giúp không được gấp cái gì. Chỉ có thể công đứa nhỏ, làm một ít đủ khả năng chuyện tình, tỷ như gột rửa đồ ăn, bao gói bánh tẻo cái gì. Về phần biểu diễn, tự nhiên lại có tân một đám quân tẩu đi vào quân doanh, nhiệm vụ này liền giao cho các nàng. Tổng yếu thay đổi tân gương mặt cũng thay đổi tân ý, nếu không mọi người đều phải xem phiên.

Đêm giao thừa, Hạnh Nhược Thủy cấp Viên Mộng cùng Trang Dịch Sính phân biệt phát ra chúc phúc tin nhắn, không có đánh điện thoại. Từ Trang Dịch Sính tỉnh lại, thả thân thể trạng hướng cũng ổn định xuống dưới sau, nàng liền rất ít theo chân bọn họ liên hệ. Chỉ cần biết rằng hần cùng Viên Mộng đều hảo là đến nơi, về phần tương lai lộ là bọn hần, nàng chỉ có thể chúc phúc.

Tự kia sau, Trang Ngụ Kỳ cũng trên cơ bản không lại cho nàng đánh bị điện giật nói. Hạnh Nhược Thủy cùng Viên Mộng tán gẫu điện thoại thời điểm, có một lần còn nghe được Trang Ngụ Kỳ cùng Phúc An ngoạn cao hứng thanh âm. Nàng liền tưởng, có lẽ Trang Ngụ Kỳ đã muốn bắt đầu nhận Viên Mộng. Này hai đại hai tiểu thực khả năng sẽ tạo thành một gia đình, từ nay về sau quá thoải mái ngày. Như vậy, nàng cũng nên theo bọn họ cuộc sống lý đạm đi ra mới đúng.

Trong nhà có một cái đứa nhỏ, toàn bộ chuyện tình cùng tâm tình đều quay chung quanh hần xoay quanh. Hạnh Nhược Thủy một người mang đứa nhỏ, mỗi ngày việc bận rộn lục, liền cảm thấy thời gian quá bay nhanh.

Một người mang đứa nhỏ là thực vất vả, bất quá nhìn hần một chút một chút biến hóa, trong lòng lại rất là kiêu ngạo cùng thỏa mãn. Hần thật là mỗi ngày đều ở bất đồng, cho người nhìn không được lần lượt kinh hỉ phát hiện. Buổi tối chờ đứa nhỏ ba ba trở về, liền có thể hưng phấn mà nói cho hần, hai người cùng nhau vì thế mà sung sướng không thôi.

Lại nháy mắt, Tiểu Bình An đã muốn sáu cái nguyệt lớn, hội ngồi. Ngày đó Hạnh Nhược Thủy buông tay, phát hiện hần cư nhiên có thể vững vàng tọa ở, kinh hỉ thiếu chút nữa muốn điên mất. Gọi điện thoại cùng bà bà nói lên việc này, kia ngữ khí cùng được thể gian chí bảo đường như. Kích động bộ dáng, làm sao còn có bình thường ổn trọng.

Buổi tối Ứng Trường Không trở về, Hạnh Nhược Thủy lại đem việc này nói cho hần. Ứng Trường Không cũng hiểu được dị thường ngạc nhiên, nhìn đến đứa nhỏ vững vàng ngồi ở kia, mắt to cô lỗ lỗ chuyển động, cùng hắc nho dường như xinh đẹp. Nhìn không được một phen ôm lấy đến, bẹp một ngụm thân ở hần phần nộn khuôn mặt nhỏ nhắn thượng.

Tiểu Bình An bắt chước năng lực rất mạnh, cư nhiên cũng học hần ở ba ba trên mặt hôn một cái, tuy rằng thanh âm không đủ vang dội, lại mừng đến luôn luôn ổn trọng ba ba vui tươi hờ hờ kêu: Con ta thực rất giỏi!

Hạnh Nhược Thủy ở một bên nhìn gia hai che miệng mà cười. Nghĩ rằng, hiện tại biết con rất giỏi, cũng không biết phía trước là ai vì là đối thủ tử mà rầu rĩ không vui. Bất quá nàng làm không đến này trào phúng chuyện tình, liền chính là cười.

Tiểu Bình An tựa hồ cái chịu khó đứa nhỏ, hội ngồi sau, sẽ không nguyện ý nằm. Tiểu mông còn vừa động vừa động, ý đồ lợi dụng này đến di động vị trí. Còn đừng nói, hần thật có thể làm được.

Cốt cách cũng thân thể cường tráng hơn, có đôi khi na đến bên giường, ghé vào vòng bảo hộ thượng mắt thấy sẽ đến rơi xuống, sợ tới mức hần nương trái tim bệnh đều phải phạm vào. Bất đắc dĩ, đành phải lại đem vòng bảo hộ cấp thêm cao.

Không lâu, Lí Quân nhưng thật ra như thế nào Tĩnh Văn mong muốn, sinh cái nữ nhi. Lí Quân đặc biệt thích Tiểu Bình An, ồn ào nói về sau muốn đem nữ nhi gả cho hần làm vợ nhi. Tiểu Bình An còn không mua trưởng, xem xét người ta liếc mắt một cái chính mình cùng món đồ chơi ngoạn, cũng không để ý nhân.

Hạnh Nhược Thủy đều cười nằm úp sấp .

Tám nhiều tháng Tiểu Bình An đã muốn hội đi , đứng lên kia động tác nhanh nhẹn rất, liền cùng một cái tiểu báo tử dường như. Theo giường này đầu đi đến kia đầu, liền nhảy mất công phu.

Bởi vì là mùa hè, Hạnh Nhược Thủy ngay tại thượng phô chiếu, đem hân đặt ở mặt trên. Hân lại hoàn toàn dài không được, mân mê mông liền mân phòng ở đi, kia động tác mau , Hạnh Nhược Thủy chạy mới miễn cưỡng đuổi kịp. May mắn này trong phòng không có này biên biên giác giác gia cụ, nếu không còn không biết hân sẽ bị vỡ thành bộ đáng gì nữa.

Nhỏ (tiểu nhân) thời điểm Hạnh Nhược Thủy một người mang, đó là thực vất vả. Chờ hân hội tọa hội đi , bị bám đến càng vất vả, bởi vì hân động tác rất linh hoạt rồi, không có một chú ý nhân đã không thấy tầm hơi.

Hạnh Nhược Thủy hiện tại là hoàn hoàn toàn toàn hiểu được, vì sao mọi người đều nói xem một cái tiểu hài tử so với xem một đầu nghé con còn vất vả! Nghé con chạy, bình thường còn không lo lắng xảy ra cái gì an toàn vấn đề, tiểu hài tử nếu không thấy , kia nhưng là nguy hiểm thật mạnh.

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy tìm một thật lâu không cần gì đó. Đóng cửa cửa sổ, phòng bếp cùng khách phòng môn đều xem ra , khiến cho con ở phòng khách cái đêm thượng chính mình ngoạn. Nhìn hân ngoạn hảo hảo , nàng liền đi vào khách phòng ngăn tủ lý tìm kiếm này nọ. Lục tung nửa ngày, cũng không tìm được. Mơ hồ trung giống như lại đặt ở chủ phòng ngủ, nàng liền lại đi chủ phòng ngủ tìm.

Chờ Hạnh Nhược Thủy tìm này nọ đi ra, nhất thời tâm trầm xuống, đứa nhỏ không thấy ! Nàng không nghe hô đứa nhỏ tên, tìm chung quanh, không có một chút tiếng vang, cũng không có một chút bóng dáng.

Trong phòng ngoài phòng tìm khắp quá còn không gặp người, Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức có chút mộng . Nàng không chút nghĩ ngợi bỏ chạy đi ra ngoài, đến cách vách đến hồi có hay không nhìn đến đứa nhỏ. Cách vách là một cái tẩu tử, đứa nhỏ đã muốn vài tuổi , cho nên có kinh nghiệm, đã nói:"Đứa nhỏ này vừa hội đi, hân không nhanh như vậy sẽ không gặp . Nơi này cũng không phải bên ngoài, còn sợ có người xấu đem đứa nhỏ cắp ôm đi . Về nhà đi tìm, chuẩn có thể tìm được!"

Hạnh Nhược Thủy xem tẩu tử nói được khẳng định, cũng hiểu được lời của nàng có lý, nàng vừa rồi là rất bối rối . Vì thế cùng tẩu tử cùng nhau về nhà lý, trong phòng khách cũng vẫn là không gặp người, nhưng cẩn thận nghe, còn có thể nghe được một chút thanh âm.

Nàng vọt vào khách phòng, vừa vặn ngăn tủ môn đẩy ra, con tìm hiểu cái đầu đến. Hạnh Nhược Thủy thở dài nhẹ nhõm một hơi, một tay lấy hân ôm lấy đến, hai bàn tay liền đánh vào hân phần nộn mông viên thượng."Ta cho ngươi lại nơi nơi chạy loạn, ta cho ngươi lại hù dọa mẹ!"

Nguyên lai, nàng vừa rồi tìm này nọ sau không đem ngăn tủ cấp quan thượng. Này ngăn tủ ước chừng có một thước cao, bộ cách mặt đất bất quá là mấy li thước. Tiểu gia hỏa này tò mò, chính mình tiến vào đi, còn đem cửa cấp tạo nên . Mấu chốt là hân nghe được mẹ ở tìm, cũng còn không hé răng, này tức nhất!

Buổi tối Ung Trường Không trở về, nghe thế cái tiểu thằng nhãi con đem vợ cấp sợ tới mức trái tim bệnh đều phải phạm vào, nhất thời đã tới rồi khí. Hung ba ba đem tiểu thân thể hướng đầu gối thượng nhất phóng, lộ ra không công nộn nộn tiểu thí thí, đại chừng giờ lên sẽ gia pháp hầu hạ.

Hạnh Nhược Thủy biết hân khẳng định sẽ không thực dùng sức đánh, nhưng rốt cuộc không nhịn xuống, tiến lên đem con cấp giải cứu .

Này phụ tử hai chiến tranh, theo ngay từ đầu sẽ không đình chỉ quá. Tiểu tử kia cũng là yêu cùng ba ba đối nghịch, da ngứa thật sự. Người khác ôm hân, hân đều ngoạn ngoạn . Mỗi lần ba ba nhất ôm hân, chỉ cần không có mặt nước tiểu không ẩm ướt, chuẩn có thể nước tiểu ba hân một thân. Nhìn đến ba nàng khó thở , chính hân liền mừng rỡ cạc cạc cười.

Vì thế, Ung Trường Không luôn cạo vợ, ủy khuất hề hề làm nũng:"Vợ, tiểu tử này sở dĩ có thể ở ngươi trong bụng hình thành, khẳng định vì tra tấn của ta."

Hạnh Nhược Thủy cũng bị hân đậu buồn cười. Phụ tử hai nháo về nháo, thời khắc mấu chốt vẫn là cảm tình tốt lắm , thường xuyên cùng nhau cấp mẹ gia tăng cười liêu, làm cho ngày quá tiếng hoan hô truyện

cười .

Trong chớp mắt, Tiểu Bình An đã muốn chín nguyệt . Hoạt bát lợi hại, cũng da ngứa lợi hại, không có việc gì liền làm âm ỉ. Bất quá kể tục cha mẹ xuất sắc dung mạo, hướng kia vừa đứng liền đặc biệt chọc người yêu thương. Tả lân hữu lân nhìn đến hần, đều phải lại đây cùng đậu nhắt đậu hần, nếu không liền luyến tiếc tránh ra.

Vẫn là câu nói kia, hổ phụ vô khuyển tử, mới một tuổi Tiểu Bình An lại một lần cho hần đáng thương ba ba cùng mẹ kinh hãi, cũng là kinh hách.

Hôm nay Ứng Trường Không về nhà đến, vừa vào cửa, liền nhìn đến con run rẩy tiêu sái lại đây. Cái miệng nhỏ nhắn banh quá chặt chẽ , vài lần hé ra hợp lại, mỗi cái âm tiết tai nghe sẽ bộc phát ra đến đây.

Luôn luôn bình tĩnh bình tĩnh thượng tá theo bản năng cùng đợi, ngay cả hô hấp đều bị ngừng lại rồi.

“Ba.....” Tiểu Bình An phát ra này âm tiết, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đến mức có chút đỏ.

Ứng Trường Không một tay lấy hần ôm lấy đến, cọ cọ hần phần nộn khuôn mặt, thiếu chút nữa lệ nóng doanh trùng.”Ai nha, con ta hội kêu ba ba , thực rất giỏi!”

Tiểu Bình An cũng nghe ra đây là khen ngợi, vì thế cạc cạc cười, còn thân thủ ra trảo ba ba cầm. Hần cũng cùng mẹ giống nhau, thích ba ba cầm thượng kia trát đâm tay tâm hồ tra. Bình thường đứa nhỏ bị hồ tra đụng tới, sẽ mếu máo khóc, nhưng là Tiểu Bình An không như vậy. Có thể thấy được, đứa nhỏ này quả thật là không giống bình thường .

Ứng Trường Không vừa chuyển đầu, liền nhìn đến vợ ỷ ở phòng bếp cửa, song chưởng hoàn ngực, nhìn phụ tử hai cười đến cùng hoa nhi đường như sáng lạn.”Vợ, con ta hội kêu ba ba ! Rất rất giỏi , là đi con?”

Hạnh Nhược Thủy hì hì cười, lẳng lẳng nhìn phụ tử hai ngoạn nháo một hồi, nói:”Các người gia hai chạy nhanh đi trở lại đường ngay, muốn ăn cơm .”

Tiểu Bình An đương nhiên còn không hội ăn cơm, nhưng là hần thích ép buộc. Tỷ như đem mặt bỗ nhào vào ba ba chén lớn cơm lý, cọ vẽ mặt mẽ lạp. Lại hoặc là vươn đầu lưỡi, giống tiểu c

on chuột đường như liếm trong bát canh. Biến thành Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy đều phải cười phìên .

Nói Tiểu Bình An hội kêu ba ba , nhưng là Ứng Trường Không việc nha, một ngày cũng gặp không mất bao nhiêu thời gian. Khó khăn về nhà đến đây, Tiểu Bình An thường thường đều đang ngủ. Vì thế, kinh hách liền như vậy đã xảy ra.

Hôm nay, Lí Quân cùng Hạnh Nhược Thủy hai cái mẹ cùng nhau làm một chút phong phú bữa tối. Lúc ấy Hạnh Nhược Thủy ở tại phòng bếp nấu cơm, Lí Quân ở phòng khách nhìn một lớn một nhỏ hai cái hài tử.

Không bao lâu, nam nhân đã trở lại.

Đầu tiên đi vào đến ra sao Tĩnh Văn, Tiểu Bình An kích động quyết mộng, vui vẻ đã chạy tới. Cái miệng nhỏ nhắn căng thẳng , sắp phát ra mỗi cái âm tiết.

Ứng Trường Không theo ở phía sau, nhìn này một màn, trong lòng có một loại cực kỳ khủng bố dự cảm. Con, trăm ngàn đừng trăm ngàn đừng trăm ngàn đừng.....

“Ba ba.....” Tiểu Bình An luôn luôn cùng hần cha đối nghịch , lúc này cũng không ngoại lệ.

Hà Tĩnh Văn hoảng sợ nhị lại vô tội nhìn đội trưởng liếc mắt một cái, bay nhanh vọt đến một bên trên sofa ngồi xuống, lớn tiếng giải thích:”Đội trưởng, không phải ta giáo , người khả trăm ngàn đừng hiểu lầm!”

Ứng Trường Không hung hăng lấy hần liếc mắt một cái, trong lòng cái kia bị phần a.

Ai biết Tiểu Bình An nhìn đến Hà Tĩnh Văn không để ý tới hần, lại quyết mộng quên một cái khác phương hướng chạy, tay nhỏ bé cánh tay mở ra trình phác đi qua tư thế, cái miệng nhỏ nhắn đồng dạng căng thẳng .”Ba ba.....”

Lần này, được đến loại này thù vinh là theo sau mà đến Trần Thiện. Trần Thiện cũng không cô sờ sờ cái mũi, chạy nhanh né tránh đến Hà Tĩnh Văn bên kia đi.”Đội trưởng, ta cũng không dạy hần!”

Ứng Trường Không áp căn không đếm xỉa tới hội hần, hần chính là thống khổ nhắm mắt lại, nghĩ rằng: Con, ta chiêu người chọc giận người sao?

Tiểu Bình An ủy khuất cực kỳ, vì sao mọi người cũng không để ý đến hần, cũng không ôm một cái hần.

Thống khổ vạn phần Ứng Trường Không xoay người một tay lấy hần ôm lấy đến, đem con khuôn mặt nhỏ nhắn bắt hướng chính mình, hung ba ba phản thủ chỉ vào chính mình nói:”Con, ta mới là người lão tử, kêu ba ba!”

Tiểu Bình An bị hần hung ba ba ngữ khí cấp sợ tới mức nhắm lại tiểu mày, ánh mắt cũng nheo lại đến đây. Một lát sau, trên mặt biểu tình khôi phục bình thường, hai cái tiểu bàn tay ba liền như vậy cho hần cha hai cái bàn tay.

Lí Quân đều nhanh cười nằm úp sấp , chảy nước mắt đi phòng bếp, đem này nói cho Hạnh Nhược Thủy. Vừa nói một bên cười, ngữ khí hàm hàm hồ hồ , nói ba bốn lần mới xem như nói rõ ràng .

Trong phòng khách, Tiểu Bình An bị hần cha đặt tại đầu gối thượng, ba ba hai bàn tay dừng ở phần nộn tiểu thí thí thượng. Tuy rằng cơ hồ không dùng lực, nhưng là mềm mại làn da lập tức liền đỏ.

Hạnh Nhược Thủy vừa vận đi ra, nhìn đến hần cha này hành vi, lập tức tiến lên đem con ôm lại đây, hung hăng trừng mắt nhìn thượng tá liếc mắt một cái.

Ứng Trường Không ủy khuất cực kỳ. Hần bị lớn như vậy đả kích, vợ cư nhiên còn trừng hần.

Tiểu Bình An ở nằng nường trong lòng, cạc cạc cười, còn chụp tay nhỏ bé chưởng. Như vậy, hình như là đang chê cười hần cha kinh ngạc .

“Vợ, người bắt công! Hần cũng không nhận thức ta này cha , người còn che chở hần!” Ứng Trường Không ủy khuất lên án.

Trong phòng khác ba người, thiếu chút nữa không cười đau sốc hông . Đây một nhà ba người, thật sự là đạt đến một trình độ nào đó.

Lại là một năm cuối năm , bởi ứng ở Hạ Mặc dần dần hạ, nghiệp vụ lượng càng lúc càng lớn, viên công phúc lợi tự nhiên cũng càng ngày càng tốt. Vì lưu lại Hạ Mặc, Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi còn thưởng ột chút công ty cổ phần cấp Hạ Mặc, làm cho hần càng cố gắng công tác.

Công ty kiếm được hơn, viên công niên kỉ chung thưởng tự nhiên là dày . Nhưng là bởi vì công ty tiểu, không vài người, cũng không thích hợp làm cái gì họp hằng năm. Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi liền thưởng lượng , thỉnh mọi người đi bản thị cao nhất đương khách sạn ăn nhất cơm, lại tiến hành một lần trừu thưởng hoạt động. Tiền thưởng tự nhiên đều là không ít , liền ngay cả may mắn thưởng đều là nhất thai ipad.

Tiểu Bình An ở nhà không có người mang, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là mang theo cùng đi . Huống hồ nằng còn tính ở Đàm Bội Thi kia trụ hai ngày, cũng tốt cùng hảo tỷ muội tụ nhất tụ. Từ từ quân sau, hai người sẽ không có thể ngồi xuống hảo hảo nói chuyện phiếm.

Tiểu Nhạc Nhạc đã muốn 3 tuổi , so với Tiểu Bình An da nhiều lắm , nghe nói Đàm Bội Thi mỗi ngày đều phải bảo nôi mới có thể bắt hần cho chân trụ. Cổ tình Đàm mẹ ở, lão nhân gia nhất sủng đứa nhỏ, tiểu Nhạc Nhạc liền càng phát ra vô pháp vô thiên.

Hạnh Nhược Thủy buổi chiều đi ra Đàm Bội Thi trong nhà, mà liên hoan an bài ở buổi tối, đều từ hành chính bộ tiểu cô nương nơi đi để ý, các nằng cũng không như thể nào sắm cùng.

Nhạc Nhạc ca ca hòa Bình An đệ đệ nhất kiến như cố, hai người đều là người đến điên, ngoạn đến cùng nhau kia cùng là điên lợi hại. Ở trong phòng chạy tới chạy trốn , còn phát ra từng đợt tiếng cười. Nhạc Nhạc đồ hoàn hảo, chính là Bình An đi đường còn chưa đủ ổn thỏa, tổng làm cho người ta lo lắng hần để cho ngã thương chàng hồng rồi.

“Ta đã cho ta gia Nhạc Nhạc liền đủ điền rồi, ta phỏng chừng nhà các người Bình An càng đòi mạng. Hẳn mới nhiều nha, có thể đi theo Nhạc Nhạc mặt sau như vậy điền chạy!” Đàm Bội Thi nhìn hai cái điền đứa nhỏ, không khỏi nâng thủ nhu nhu mi tâm.

Hạnh Nhược Thủy còn chưa nói nói đâu, đến lúc đó Đàm mẹ trả lời: “Như vậy đứa nhỏ mới thông minh, cái loại này cả ngày ngoan ngoãn khéo khéo nhìn hảo, đầu óc khẳng định không đủ thông minh!”

Đàm Bội Thi bĩu môi, lại âm ỹ Nhược Thủy le lưỡi.

Hạnh Nhược Thủy không khỏi nở nụ cười, lại đem ngày đó Tiểu Bình An kinh hách sự kiện nói một lần, thẳng đem Đàm Bội Thi cấp cười đến ngã vào trên sofa khỏi không đến, nước mắt đều toát ra đến đây.

“Mẹ, người cười cái gì nha?” Nhạc Nhạc nói chuyện đã muốn thực lưu , vui vẻ đã chạy tới hỏi.

Tiểu Bình An không rõ cho nên, đã ở phía sau vui vẻ theo , còn đối với Đàm Bội Thi cạc cạc nhạc. Áp cần không biết, người ta chê cười hẳn này tiểu ngu ngốc!

Rất nhanh, liên hoan thời gian đi ra .

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi mang theo đứa nhỏ đến, vừa vào cửa, hai cái hài tử đã bị hai bang nhân cấp đoạt đi rồi. Một đám đều lớn tiếng kinh hô : Thật đáng yêu thật đáng yêu a! Hảo tướng sinh một cái a!

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi lòng có Linh Tê tướng: Chờ các người thực sinh , mới biết được cái gì kêu không đáng yêu!

Đồ ăn tự nhiên là đỉnh tốt, hơn nữa hai cái lão bản cũng không có gì cái giá, không khí phi thường hòa hợp. Xác thực nói, không khí phi thường điên cuồng. Hồng rượu rượu để bia, nhất tương nhất tương thượng, mọi người đều uống điên rồi.

Chỉ có Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi không như thế nào uống, dù sao còn mang theo đứa nhỏ đâu. Hai cái hài tử cũng ồn ào muốn uống rượu, cũng không biết là người nào nhân cho bọn hắn uống một chút hồng rượu, biến thành mặt đỏ phác phác . Cũng không biết là tửu lượng hảo vẫn là lượng thiếu, may mắn không xuất hiện thích tiểu long đánh nãi quyền trường hợp.

Rượu chừng cơm ăn no sau, mang theo đứa nhỏ Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi trước hết ly khai. Bởi vì ăn chống đỡ , cũng uống một chút rượu, cho nên xe cũng không khai. Vốn định đánh , sau lại cảm thấy bụng chống đỡ lợi hại, liền đơn giản đi đường trở về.

Cảm giác say vi huân, thổi phong, có khác một loại thoải mái tư vị. Trong lòng đứa nhỏ đã muốn mệt nhọc, đã sớm ghé vào mẹ trong lòng ngủ say sưa. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , nhìn dị thường tinh xảo, tựa như tranh tết nhi thượng đồng tử bình thường.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi có một câu không một câu trò chuyện, ức khởi thanh xuân năm tháng, trò chuyện lẫn nhau trong lòng cảm khái. Năm tháng như trôi đưa, giống nhau ngày hôm qua vẫn là ở đại học tinh thần phấn chấn bột nhất viên, hôm nay đã vì nhân thế làm mẹ người

Đột nhiên, Hạnh Nhược Thủy dừng lại cước bộ, thân thể theo bản năng căng thẳng đứng lên.

142. Chương 142: Ai Từ Một Nơi Bí Mật Gần Đó Cười Lạnh

Có người! Hạnh Nhược Thủy trong đầu hiện lên này nguy hiểm tín hiệu!

Đàm Bội Thi không rõ cho nên, nhưng vẫn là nhìn ra được đến Nhược Thủy sắc mặt thay đổi, toại kỳ quái nhìn bốn phía hỏi: “Nhược Thủy, làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy không có trả lời, một lát sau mới lắc đầu. “Không có gì, ta thất thần .”

Cái loại cảm giác này chỉ trong nháy mắt liền tiêu thất, giống nhau là của nàng ảo giác. Nhưng là, của nàng trực giác cùng kinh nghiệm nói cho nàng, này không phải ảo giác! Vừa mới có người ở rình coi các nàng, hơn nữa không phải người của chính mình!

Đàm Bội Thi thở dài nhẹ nhõm một hơi, buồn cười tròng nòng nói:”Bị người hù chết , ta còn nghĩ đến đã xảy ra cái gì đại sự đâu. Người như vậy, liền cùng con chuột nhìn thấy xà đường như, đem ta cũng cấp dọa.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không trả lời, chỉ nói:”Chúng ta đánh xe trở về đi, ta có điểm mệt mỏi.” Đồi, cảnh giác nhìn bốn phía, nhất là này âm u chỗ.

May mắn không đợi bao lâu, còn có một chiếc sĩ lại đây.

Hạnh Nhược Thủy cẩn thận đánh giá quá, mới cùng Đàm Bội Thi ngồi xuống. Chỉ chốc lát, đi ra Đàm Bội Thi gia dưới lầu, nòng thể này mới hoàn toàn thả tâm.

Nhưng là đi đến Đàm Bội Thi gia môn thời điểm, đột nhiên có người từ phía trên xuống dưới, vẫn là không có tiếng bước chân , đem Hạnh Nhược Thủy cấp dọa một cái. Quay đầu vừa thấy, mới phát hiện là một cái trung niên nữ nhân. Nàng không khỏi nhìn nhiều vài lần, đối phương hướng nàng gật đầu cười, cúi đầu vội vàng đi rồi.”Bội Thi, người nhận thức nàng sao?”

“Nhận thức a, mấy tháng tiền nhà của ta trên lầu phòng ở giữ độc quyền về , vừa rồi người nọ chính là tân đưa đến nhân.” Đàm Bội Thi dẫn đầu vào cửa, buông tiểu Nhạc Nhạc, nhìn Hạnh Nhược Thủy nói,”Ta c uối cùng cảm thấy người đêm nay có chút lạ .”

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười.”Có thể là ta uống lên chút rượu, có điểm say. Không có việc gì , sớm một chút tắm rửa ngủ đi.”

Tắm qua, ôm con nằm ở trên giường, Hạnh Nhược Thủy vô buồn ngủ. Vẫn tròng mắt ánh mắt xem ngoài cửa sổ, ánh trăng thanh lương, cách đó không xa bóng cây lác lác, lay động đặc nhân tâm lý có chút bối rối.

Trong đầu xẹt qua ngàn đầu vạn tự, tìm đập đều rối loạn, hồi lâu sau, mới mông mông lung lung ngủ. Ban đêm nổi lên hai lần cấp con uy nãi, xong việc lại thật lâu sau không ngủ . Khó khăn mông lung đi vào giấc mộng, nhưng là ngày hôm sau thiên tài vi lượng, liền lại theo ác mộng trung bừng tỉnh lại đây, liền rất cuộc ngủ không được .

Đầu một hồi Tiểu Bình An, đơn giản sớm đứng lên, cùng Đàm mẹ cùng nhau chuẩn bị bữa sáng.

Nhạc Nhạc cũng đi lên. Hạnh Nhược Thủy liền đem Tiểu Bình An đặt ở thảm thượng, làm cho ca hai ở phòng khách chơi đùa.

“Cũng là người chịu khó. Chúng ta Bội Thi a, không nên chờ bữa sáng làm tốt , bưng lên bàn, còn muốn có người đi kêu mới bằng lòng đứng lên.” Đàm mẹ cười tùm tùm quả trách chính mình nữ nhi. Tuy là quả trách, khả ngữ khí cũng là sùng nịch , mẫu thân luôn như vậy.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, nói:”Ta muốn là có mẹ mỗi ngày đều giúp ta làm tốt đồ ăn chờ ta rời giường, ta cũng sẽ như vậy . Tựa như vừa sinh đứa nhỏ kia đoạn ngày, ta bà bà mỗi ngày đem cái gì đều làm tốt , ta cũng vậy gì cũng không làm, chỉ lo ăn thuốc bổ ngủ.”

Đàm mẹ nghe nàng nói như vậy, cười đến càng cao hứng, lại nói:”Người có một hảo bà bà. Nay này xã hội a, bà bà như vậy rất tốt thiếu. Huống hồ lại là nhà giàu người ta phu nhân, có thể như vậy tử đối con dâu, lại thiếu chi lại thiếu.”

“Ta cũng hiểu được, ta bà bà tốt nhất .” Trước kia là thị phi phi đều trôi qua, hiện tại Dương Tử Vân chính là một cái khó được hảo bà bà. Đối với nàng, liền thật sự cùng đối nữ nhi dường như sủng ái , đau nàng so với đau Trường Không còn muốn nhiều. Bất quá hiện tại có Bình An, của nàng một lòng một dạ đều ở tôn tử trên người.

Hạnh Nhược Thủy cảm thấy bà bà rất là thông tình đạt lý, nàng như vậy yêu thích Tiểu Bình An, thay đổi khác bà bà nhất định buộc con dâu mang theo tôn tử hồi B thị đi trụ, làm cho nàng thường thường nhìn đến tôn tử. Nhưng là nàng không có, nàng lý giải con cùng con dâu cảm tình, biết bọn họ tưởng có thể nhiều chút thời gian cùng một chỗ, liền chính mình nhịn đối tôn tử tưởng niệm.

Đàm mẹ vốn liền đem nàng làm nữ nhi dường như đối đãi, nhìn đến Nhược Thủy quá hảo, nàng cũng cười thật sự vui vẻ.”Ha ha, hạnh phúc là tốt rồi, hạnh phúc là tốt rồi.”

“Đàm mẹ, này đóng lâu gần nhất có hay không tân nhân đưa đến a?”

Đàm mẹ cười lắc đầu.”Này ta cũng không biết nói. Lầu trên lầu dưới nhân nhiều như vậy, ta vốn sẽ không nhận thức vài người. Huống hồ ta mỗi ngày cũng không như thế nào xuất môn, nào biết đâu rằng có hay không người mới a. Người hỏi cái này làm cái gì?”

“A, không có gì, ta chính là để gọi hỏi một chút. Không phải gần nhất đều nói cái gì nhị thủ phòng nhiều hỏa a, ta sẽ theo liền hỏi hỏi. Đàm mẹ, ta đi trước kêu Bội Thi rời giường a.”

“Đi thôi đi thôi, người nếu không kêu, nàng cũng thật hội ngủ thẳng buổi tối mới đứng lên.” Đàm mẹ bắt đầu cười lắc đầu.

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng trầm ngâm, trở về muốn cùng Ứng Trường Không nói một tiếng, làm cho người ta hảo hảo mà bảo hộ Đàm Bội Thi một nhà. Nàng vẫn đều có loại dự cảm, đang có một hồi cường hân bão táp ở tiền phương chờ, lập tức sẽ bạo phát.

Lắc đầu, tạm thời đá điệu trong đầu ý tưởng, Hạnh Nhược Thủy đi vào chủ phòng ngủ, xốc lên Đàm Bội Thi chặn. Lãnh nàng một cái giật mình, phút chốc trợn mắt, phác lại đây sẽ thưởng chặn.

Hạnh Nhược Thủy ôm chặn sau này nhất lui.”Nên rời giường , Đàm mẹ đều làm tốt điểm tâm .”

Đàm Bội Thi hai tay xoa xoa tay cánh tay, hung hăng trừng nàng.”Lại không có gì sự tình, ngủ cái lười thấy còn muốn bị các người quấy rầy, thật sự là không có thiên lý.” Oán giận về oán giận, nàng vẫn là ngoan ngoan bắt đầu mặc quần áo. Không có biện pháp, chặn đều bị ôm đi , nàng cũng không tưởng bị đông chết.

Hạnh Nhược Thủy xem nàng mặc chỉnh tề dưới , mới đem chặn cấp buông đến.

Đàm Bội Thi cọ lại đây, cả người bắt tại trên người nàng, miệng ồn ào :”Buồn ngủ quá a, buồn ngủ quá a.”

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu cười, cũng không thể đem nàng ba kéo xuống dưới, đành phải làm cho nàng bắt tại trên người hướng phòng khách đi.

Đàm mẹ vừa thấy đến nữ nhi như vậy, lập tức mà bắt đầu nhắc tới .

Đàm Bội Thi ôm lỗ tai, giống cái đứa nhỏ dường như lắc lắc thân thể kêu lên:”Mẹ, ta biết . Người lời này mỗi ngày đều niệm, ta lỗ tai đều phải dài cái kén !”

Đàm mẹ bắt đầu cười lắc đầu.

Hạnh Nhược Thủy tiếp thu đến Đàm Bội Thi ánh mắt, tắc bắt đầu cười cười. Trong lòng có chút ảm đạm, mẫu thân của hắn nếu còn tại, nàng tất nhiên cũng có thể giống Bội Thi như vậy làm nũng.

Nhìn Bội Thi đô than thở nang phản bác Đàm mẹ, Hạnh Nhược Thủy nghĩ rằng, nhất định phải đuổi kịp giáo nói nói, phải bảo vệ hảo bọn họ an toàn. Như vậy ảm áp gia đình, không nên bởi vì gì khả năng mà ra hiện biến cố.

Ăn qua điểm tâm, Đàm Bội Thi liền lôi kéo Hạnh Nhược Thủy, nói muốn đi ra ngoài đi dạo phố mua này nọ, các nàng hai đã muốn thật lâu không có cùng nhau huyết liễu mạng.”Này huyết đường đủ lâu, tốt xấu muốn thả nhất phóng, nếu không doanh mãi tắc mệt thôi.”

Hạnh Nhược Thủy phốc xích một tiếng liền nở nụ cười, thân thủ niết một phen của nàng mặt.”Người tưởng phá sản cứ việc nói thẳng, còn đâu lớn như vậy một vòng tròn!”

“Hắc hắc, ta là hàm súc nhân, đương nhiên không thể như vậy trực tiếp . Loại này khúc kính thông u cảnh giới, kia cũng không phải là mỗi người đều có thể làm được , là đi?”

Đàm mẹ bắt đầu cười nói:”Chính là người nhiều ngụy biện.”

Đàm Bội Thi le lưỡi, xoay xoay thân thể, chỉnh một cái thích cùng mẫu thân tranh cãi ngoan đồng.

Tiểu Bình An còn nhỏ, tự nhiên muốn đi theo mẹ cùng đi . Tiểu Nhạc Nhạc vốn là nguyện ý đi theo bà ngoại , nhưng là nhìn đến Tiểu Bình An đi theo mẹ đi, hắn cũng cùng phong muốn đi theo xuất môn.

Dù sao Z thị không phải cái loại này quốc tế đều là thị, sẽ không xuất hiện người ta tấp nập chuyện tình, mang theo đứa nhỏ cũng không sợ. Nhưng là Hạnh Nhược Thủy có chút lo lắng, bởi vì ở trong đám người, hữu tâm nhân dễ dàng ra tay. Nhưng là Bội Thi sớm kế hoạch muốn đi mua này nọ , nàng không có khả

năng ngăn cản Bội Thi xuất môn , vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn là không thể thực hiện được , không thể bởi vì tiềm tại nguy hiểm liền đem người một nhà đều nhốt tại trong nhà.

Đúng phùng là chủ nhật, trên đường nhân so với bình thường hơn rất nhiều, nhưng là không tới tể đi bất động bộ.

Tiểu Bình An đây là lần đầu tiên nhìn thấy rộn ràng nhốn nháo đường cái, dĩ vãng hẳn đều ở bộ đội lý, đến quay lại khứ tựu là như vậy một ít nhân. Nhìn thấy hơn phân nửa là cây xanh cùng mê màu phục, rất ít nhìn đến như vậy đủ mọi màu sắc cảnh tượng. Bởi vậy, hẳn mắt to trừng khả lão đại rồi, tò mò nhìn bốn phía, ánh mắt tựa hồ cũng không đủ dùng .

“Nhìn xem người con, cùng ở nông thôn nhân vào thành đường như. Nếu không trở về trụ đi, đừng đem như vậy thông minh đứa nhỏ cấp dưỡng thành một cái thổ dân mới tốt. Người không ở dặm, ta cũng buồn hoảng.” Đàm Bội Thi ở Z thị cũng không có gì bằng hữu, nàng tính cách sáng sủa, nhưng trên thực tế là một cái rất trạch nhân. Nguyên bản đi làm còn có tốt đồng sự, sau lại không công tác, này đó đồng sự trong lúc đó tự nhiên cũng chậm chậm xa. Nhược Thủy đến đây sau, nàng cuối cùng là có cái bạn . Nhưng hôm nay Nhược Thủy đi bộ đội, nàng chỉ có thể cùng mẹ làm bạn, bình thường đậu đậu đứa nhỏ, ngày cũng có chút tịch mịch.

Hạnh Nhược Thủy hấp một hơi, cười cười. Nàng sở dĩ tùy quân, trừ bỏ vì có thể cùng trương phu nhiều một chút ở chung thời gian, còn có an toàn lo lắng ở bên trong. Chính là bởi vì tổng cảm giác được có một hồi không biết bao táp ẩn nấp , nàng mới tưởng ở bộ đội nội có thể cam đoan an toàn. Nàng đổ không sợ chính mình chịu khổ, cũng không nguyện ý hại bên người nhân.

Hai cái mẹ cấp nữ nhân cùng nhau đi dạo phố, mua này nọ khẳng định là mục tiêu nhất trí — nhi đồng trang! Mà bản thị nhi đồng trang phục điểm, không ngoài hồ liền như vậy mấy nhà, nổi tiếng nhất chính là lần trước mua phụ nữ có thai trang địa phương.

Đã qua vài tháng , người bán hàng hiển nhiên còn nhớ rõ Nhược Thủy, kia nhiệt tình thái dương đều lâm vào thất sắc tươi cười đó là tốt nhất chứng minh. Cũng khó trách, hợp với hai ngày ở trong điểm tiêu phí quá vạn khách hàng, tại đây dạng thành nhỏ thị, quanh năm suốt tháng cũng không vài người.

“Ai nha tiểu bằng hữu bộ dạng thật là đẹp mắt, cùng tranh tết thượng đồng tử giống nhau tinh xảo.” Đây là lúc trước tiếp đãi nàng cùng Ứng Trường Không vị kia người bán hàng.”Giống như trước đó không lâu người mới mang thai đến mua này nọ dường như, nháy mắt đứa nhỏ đều lớn như vậy .”

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười, nói:”Đúng vậy, thời gian quá thật là nhanh.” Xoay người đem tiểu tử kia buông đến, làm cho hẳn lồi kéo chính mình ngón út ở trong điểm vui vẻ đi.

Người bán hàng đã ở một bên cúi gập thắt lưng, cùng Tiểu Bình An nói chuyện:”Tiểu bằng hữu, người tên là gì a? Người thích thể nào nhất kiện quần áo a?”

Đối với tiền một vấn đề, Tiểu Bình An không để ý đến. Đối với sau một vấn đề, cũng không biết hẳn là thực nghe hiểu , vẫn là trùng hợp. Tay nhỏ bé duỗi ra, liền nhéo một bộ quần áo. Đó là một bộ con hổ trang, bên cạnh tranh tuyên truyền thượng còn có, mặc vào đến giống một cái con hổ nhỏ.

“Ai nha, tiểu bằng hữu cũng Chân Chân tinh mắt nha.” Người bán hàng đem quần áo bắt đến, làm cho Tiểu Bình An sờ sờ, ánh mắt lại nhìn về phía Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy chính là hơi hơi cười, chính mình thân thủ sờ sờ quần áo, có khiêu còn đi. Xem tranh tuyên truyền thượng khoẻ mạnh khẩu khỉnh tiểu tử kia, còn rất đáng yêu . Nhà bọn họ Bình An bộ dạng so với tranh tuyên truyền thượng đứa nhỏ còn muốn tinh xảo, mặc vào xác định vững chắc đẹp mắt.

Đàm Bội Thi cũng đi tới, nói:”Ai, cũng đừng nói, này thực rất thích hợp . Hồ phụ vô khuyến tử, đội trưởng như

vậy mãnh hổ, nên có chúng ta Tiểu Bình An như vậy hổ tử, là đi?” Thân thủ, xoa bóp tiểu tử kia phần nộn khuôn mặt.

Tiểu Bình An a miệng, cạc cạc nhac.

Hạnh Nhược Thủy cũng không tùy vào hé miệng nở nụ cười. Tiểu gia hỏa này trang điểm rất, chỉ cần là tán dương trong lời nói, hẳn đều có thể nghe hiểu, sau đó cạc cạc nhạc. Cũng không biết hẳn là thực nghe hiểu được, vẫn là bởi vì hẳn đối đại nhân cảm xúc thực mẫn cảm, không phải nói đùa nhỏ trực giác là rất lợi hại thôi.

Nếu tiểu tử kia thích, làm mẹ tự nhiên muốn thử thử một lần. Từng cái mẹ đều thích chính mình đứa nhỏ ăn mặc phiêu xinh đẹp lượng, đây là vạn cổ không thay đổi chân lý.

Tiểu Bình An thích làm ẩm ỉ, nhưng đối với mặc quần áo ăn cơm rửa mặt không giống bình thường đùa nhỏ như vậy kháng cự, không nên ép buộc nửa ngày mới bằng lòng đi vào khuôn khổ. Người bán hàng cầm quần áo cấp cho hẳn thay, hẳn còn biết ngoan ngoãn mở ra song cửa, mừng rỡ người bán hàng một bên cho hẳn mặc quần áo một bên khen ngợi hẳn thông minh, hẳn liền càng cao hứng.

“Ta xem, không chuẩn nhà các người Bình An so với đội trưởng càng tự kỷ!” Đàm Bội Thi một tay vuốt cằm, trầm tư sau hạ kết luận.

Hạnh Nhược Thủy chính là cười. Nàng khó mà nói nói, bởi vì nàng muốn nói trong lời nói là: Đó là bởi vì bọn họ phụ tử hai đều có tự kỷ tư bản a!

“Ai nha, thật là đẹp mắt! Phía trước cũng có người thử qua này bộ quần áo, nhưng là ăn mặc như vậy đẹp mắt tiểu bằng hữu, tỷ tỷ người con vẫn là cái thứ nhất!” Người bán hàng lớn tiếng sợ hãi than. Khác không có ở chiêu đãi khách hàng người bán hàng cũng chạy tới, có người còn xuất ra di động cấp cho con hổ nhỏ chụp ảnh.

Hạnh Nhược Thủy không tốt trực tiếp cự tuyệt người ta, chính là xảo diệu biến hóa vị trí, không cho bọn họ chụp đến con ngay mặt. Ba hẳn là cái bộ đội đặc chủng, vẫn là cẩn thận tốt hơn.

“Tỷ tỷ, người con ăn mặc như vậy đẹp mắt, liền mua đi. Hơn nữa này quần áo cũng rất dày thật, giữ ấm hiệu quả tốt lắm, bên trong chỉ cần mặc nhất kiện áo lông là có thể.” Người bán hàng không giống dĩ vãng như vậy cường điệu nó hiện tại đang ở đánh gãy, chiết sau giới tiện nghi 100 nhiều. Nàng biết, vị này khách hàng không thiếu tiền, tự nhiên không lo lắng tiền vấn đề.

Con ăn mặc đẹp mắt, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là muốn mua.” Trước bị thay thế đi.” Tân mua quần áo còn không sạch sẽ, vì khuẩn nhiều lắm, đối đùa nhỏ thân thể không tốt. Huống hồ tiểu hài tử còn thích bắt đến cái gì liền hướng miệng đưa, này vì khuẩn ăn đến miệng, vậy càng phiền toái.

“Rõ ràng mặc đi thôi, như vậy đi ở trên đường, khẳng định quay đầu dẫn trăm phần trăm.” Người bán hàng thu thu con hổ nhỏ lỗ tai, càng xem càng cảm thấy đùa nhỏ này thực tinh xảo.

“Không được, trước bị thay thế đi.” Hạnh Nhược Thủy chính mình ra tay, tưởng cởi quần áo ra.

Tiểu Bình An lại néo vạt áo, không cho nàng thoát, miệng phát ra ừ thanh âm, trên mặt một bộ sột ruột tiểu biểu tình.

Đàm Bội Thi rốt cục nhìn không được cười ha ha đứng lên, nói:”Nhược Thủy, nhà người tiểu tử kia thật sự rất trang điểm, hẳn còn biết mặc này đẹp mắt, cho nên không muốn cởi ra. Quên đi, người rõ ràng làm cho hẳn mặc đi.”

Nàng cũng không để ý chút tiền ấy, tự nhiên biết Nhược Thủy liền lại càng không để ý. Huống hồ khó được đùa nhỏ cũng thích quần áo, đây là vô luận như thế nào cũng muốn mua, chẳng sợ giá lại quý.

“Không được, này quần áo thượng có vi khuẩn, hẳn để cho hội dùng miệng đi cắn tay áo cùng cổ áo.” Một bên bắt được đùa nhỏ nho nhỏ thủ, làm cho hẳn nhìn chính mình, cười đến như xuân Phong Noãn áp, ôn nhu nói,”Con ngoan ngoãn, trước cởi ra, chờ mẹ rửa lại mặc vào. Chúng ta hiện tại không mặc, trở về mặc cho ba ba cùng cái khác tiểu bằng hữu xem, làm cho bọn họ đều hâm mộ Tiểu Bình An, được không?”

Tiểu tử kia nhìn nàng, chớp mắt to, giống như thực nghe hiểu. Một lát sau, tay nhỏ bé liền buông lỏng ra, làm cho Nhược Thủy cởi quần áo ra, thay nguyên lai.

“Đùa nhỏ này thật thông minh, thế này mới nhiều nha, có thể lý giải đại nhân ý tứ.”

“Đúng rồi, ta nhất bằng hữu con, đều nhanh hai tuổi , cũng còn cả ngày chỉ biết là khóc nháo. Ban đêm chính tức chính tức làm ầm ĩ không ngủ được, ép buộc đại nhân đều muốn cùng hân cùng nhau khóc.”

“.....”

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên biết đây là khen tặng trong lời nói, nhưng phàm là bên trong có một chút chân thành, kia làm mẫu thân nàng cũng sẽ cao hứng.

Tiểu Bình An đổi hồi nguyên lai quần áo, nhìn đến người bán hàng đem quần áo cầm lấy đến, sốt ruột . Ừ phát ra thanh âm, vui vẻ đi qua dắt quần áo. Còn quay đầu hướng mẹ ừ, tựa hồ là kêu mẹ lại đây giúp hân thưởng.

Này vừa động làm, lại đem mọi người làm nở nụ cười, trong điểm mặt tiếng hoan hô truyền cười . Phương diện này, phải kể tới Đàm Bội Thi thanh âm lớn nhất, nàng đều cười đến bụng đau .

Hạnh Nhược Thủy cũng không ngại cười lắc đầu, ngồi xổm xuống, ôm con eo nhỏ.”Tiểu Bình An ngoan, a đi lấy quần áo đi bao đứng lên, bao tốt lắm liền cấp Tiểu Bình An cầm lại gia đi mặc. Mau buông tay đi, a đi nếu không bao đứng lên, Tiểu Bình An sẽ không có thể cầm lại gia mặc cho ba ba nhìn nga.”

Tiểu tử kia lại một lần xem kỹ mẹ biểu tình, giống như ở suy tính nàng nói là nói thật hoặc là giả nói. Kia hơi hơi oai đầu còn thật sự bộ dáng, thật sự là làm cho người ta yêu đến tâm khảm lý đi. Một lát sau, hân liền buông lỏng ra. Mẹ chưa bao giờ lừa hân, hân là biết đến.

“Đến, chúng ta lại đi xem khác, còn có thiết nhiều đẹp mặt đâu.” Hạnh Nhược Thủy kiêu ngạo mà nắm chính mình bảo bối, nhìn nhìn lại hay không còn có thích hợp . Khó được đi ra một chuyến, liền nhiều mua một ít đi.

Đàm Bội Thi nhìn chính mình con, nhìn nhìn lại Tiểu Bình An, buồn bực .”Ta cảm thấy nhà của ta Nhạc Nhạc liền đủ thông minh, nhà người này lại quỷ tinh quỷ tinh . Ta hiện tại là hiểu được , hân như thế nào có thể đem đội trưởng cấp chộc mao . Tiểu gia hỏa này nếu tiếp qua mấy tháng, phỏng chừng thật có thể cùng đem đội trưởng cấp tức giận đến hơi nước .”

Hạnh Nhược Thủy nghe nàng như vậy vừa nói, nghĩ đến bình thường phụ tử hai cướp đoạt chiến, cũng nhin không được nở nụ cười.”Ta lão công nói, con sẽ dĩ có thể ở ta trong bụng hình thành, vì tra tấn hân.”

Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy lại xoát 1000 nhiều, so với lần trước xem như thiếu . Này nọ là đưa hóa tới cửa , cho nên cũng không dùng bao lớn bao nhỏ cầm trên đường.

Theo nhi đồng trang phục điểm đi ra, một hàng bốn người đều có chút đói bụng. Liền chọn lần trước cái kia hoàn cảnh thanh u nhà ăn ăn cơm, bởi vì nơi đó không gian **, cũng im lặng. Nếu không này hội đúng là cơm trưa thời gian, các nàng không thích hợp mang theo đứa nhỏ đi quá mức náo nhiệt nhà ăn.

Trước điểm hai chung canh, cấp hai cái hài tử uống một chút.

Nhạc Nhạc đã muốn xem như có thể chính mình ăn cơm , tuy rằng cầm thìa cong vẹo , luôn ăn một nửa điệu một nửa, khả hân thích chính mình ăn. Đàm Bội Thi cũng từ hân, chỉ tại chén nhỏ phía dưới lại thả một cái sạch sẽ đại cái đĩa, đến rơi xuống cũng có thể ăn.

Tiểu Bình An vốn là an an phận phận làm ẹ uy , nhìn đến ca ca có thể chính mình ăn, hân cũng nháo chém giết Nhược Thủy trong tay thìa. Nhược Thủy không cho, hân ừ mắt hứng, lắc lắc thân mình không chịu lại ăn canh .

Đàm Bội Thi vừa cười kinh thiên động , trong lòng thật sự là ăn xong này tiểu thí hài, thật là học theo . Như vậy quỷ linh tinh quái, lại lớn hơn một chút, đội trưởng phỏng chừng sẽ đau đầu dục liệt .

Sau lại, Đàm Bội Thi đành phải cũng uy Nhạc Nhạc uống, thế này mới đem Tiểu Bình An cấp thuyết phục , nếu không thật đúng là không biết nháo thành bộ dáng gì nữa.

Tiểu Bình An uống lên mấy khẩu canh, liền cảm thấy không tốt uống lên. Tay nhỏ bé duỗi ra, phải đi xả mẹ quần áo, miệng phát ra “Ừ” thanh âm, ý tứ là hân muốn uống nãi.

Hạnh Nhược Thủy không có biện pháp, đành phải liêu khởi quần áo, cho hân uy nãi.

Đàm Bội Thi hướng chính mình miệng tắc một khối sườn, nói: "Mang thai sau, người này tăng lên không chỉ một cái tráo chén đi."

Hạnh Nhược Thủy trừng nàng liếc mắt một cái, nàng liền học đầu lưỡi cười.

Tìm một cái nhiều giờ, tốt xấu là đem cơm cấp ăn được .

Vén màn, Hạnh Nhược Thủy ôm Tiểu Bình An đi ở phía trước. Đi chưa được mấy bước, đột nhiên gian liền ngừng lại.

Đàm Bội Thi thiếu chút nữa liền đánh lên nàng , khó hiểu hỏi: "Nhược Thủy, làm sao vậy?"

Đàm Bội Thi này nhất kêu, đổ làm cho phía trước mười thước ngoại nhân nghe được, ngạc nhiên quay đầu đến. Nhìn đến Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi, của nàng mặt xoát liền trắng.

Hạnh Nhược Thủy không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, liền như vậy lẳng lặng nhìn Mai Ngạn Đình cùng bên người nàng nam nhân. Kia nam nhân mặc rất sa hoa , như là kẻ có tiền, ngoại hình cũng cao lớn suất khí. Tuy rằng Bội Thi vừa nói nói, Mai Ngạn Đình liền rút ra hai người khoảng cách, nhưng Hạnh Nhược Thủy sớm đưa bọn họ vừa rồi vô cùng thân thiết xem ở tại trong mắt.

Mai Ngạn Đình bên người nam nhân không rõ cho nên, thân thủ đi kéo nàng, hỏi: "Đình Đình, làm sao vậy?"

Mai Ngạn Đình phát ra tay hấn, xoay người bay nhanh địa hạ lầu.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến bọn họ tiêu thất, trong lòng vẫn cảm thấy thực không phải tư vị. Nàng đột nhiên cảm thấy, vừa mới đứng ở chính mình trước mặt nữ hài tử, căn bản là không phải nàng nhận thức cái kia đáng thương mà vừa đáng yêu cô gái. Nàng nguyên bản nghĩ đến Mai Ngạn Đình chỉ là có chút cực đoan thôi, tâm địa vẫn là tốt, nhưng hôm nay nàng thế nhưng bên ngoài!

Đàm Bội Thi tự nhiên biết này đối Hạnh Nhược Thủy mà nói nhiều nan nhận, không khỏi thở dài một hơi. "Đi thôi. Đây là nhà của người khác vụ sự, chúng ta cũng quản không được." Nàng vẫn cảm thấy này Mai Ngạn Đình nhân không tốt, là Nhược Thủy rất thiện lương .

Hạnh Nhược Thủy hô một hơi, ôm đứa nhỏ mại động cước bộ. Trong đầu càng không ngừng truyền phát tin vừa rồi hình ảnh, còn có lúc trước Trần Thiện thất thần ngã chặt đứt chân hình ảnh. Nghĩ nghĩ, lại nghĩ tới sáng khoải sơ Hà Tĩnh Văn cùng vương thực mai dao kiếm gặp lại bi kịch. Nếu Trần Thiện biết Mai Ngạn Đình cư nhiên bên ngoài, lại hội làm ra cái dạng gì quá khích hành vi, nàng căn bản không thể tưởng tượng!

Ứng Trường Không nói

qua, bọn họ này đó tham gia quân ngũ , có thể không cần nữ nhân dung mạo nữ nhân mới học, duy độc không thể nhận phản bội! Một nữ nhân chỉ cần đối hôn nhân trung thành, có một viên thiện lương tâm, lại nhiều khuyết điểm bọn họ cũng có thể bao dung.

"Nhìn điểm lộ!" Đàm Bội Thi kéo lấy Hạnh Nhược Thủy, sợ nàng thất thần ngã sắp xuống ."Đây là người khác chuyện tình, người cũng quản không hơn. Không nhìn điểm lộ, té bị thương nhà người con, đáng giá sao?"

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười, lắc đầu tạm thời đem này đó ý tưởng cấp điều ra đầu óc đi. "Thực xin lỗi." Nàng là nghe quán Trần Thiện kêu tẩu tử, trong lòng liền cùng Trường Không giống nhau đem hấn làm đệ đệ đối đãi. Nay em dâu bên ngoài , nàng tự nhiên là khó chịu .

"Chúng ta cũng đạo không sai biệt lắm , mua điểm đồ ăn vặt trở về gia đi." Đàm Bội Thi biết nàng khẳng định vô tâm tình đi dạo phố . Bỏ qua một bên Mai Ngạn Đình trương phu là đội trưởng binh không nói, Nhược Thủy đối Mai Ngạn Đình là ký thác hy vọng . Nàng như vậy cố gắng giúp Mai Ngạn Đình, chính là hy vọng trong lòng nàng ma đừng chạy đi ra, hy vọng nàng thiện lương cả đời, sau đó hạnh phúc cả đời. Khả hiện tại, Mai Ngạn Đình làm cho nàng hoàn toàn thất vọng rồi.

"Hảo."

Hai người lại mua chút đồ ăn vặt cùng hoa quả, liền đánh xe đi trở về.

Hạnh Nhược Thủy tâm tình vẫn không có khôi phục lại, tuy rằng nói cho chính mình không cần tưởng, nhưng trong đầu này hình ảnh luôn thiểm đến lao đi. Nàng thủy chung tưởng không rõ, Trần Thiện đối Mai Ngạn Đình tốt như vậy, so với hứa mạnh khỏe một ngàn lần nhất vạn lần, Mai Ngạn Đình vì sao còn muốn bên ngoài!

Ở Y thị thời điểm, nàng nhớ rõ Mai Ngạn Đình nói qua, chỉ cần có một người nam nhân khẳng đối nàng hảo, chẳng sợ hấn cả đời đều là cái kẻ nghèo hàn, nàng cũng nguyện ý cùng hấn quá cả đời. Trần Thiện kinh tế điều kiện không tính thật tốt, nhưng ít ra áo cơm không lo, đối nàng cũng là vô cùng tốt, khả năng vì sao không có quý trọng?

Về nhà, Hạnh Nhược Thủy buông Tiểu Bình An hoà thuận vui vẻ nhạc ngoạn, chính mình một người bưng một chén trà nóng vẫn đứng ở phía trước cửa sổ sững sờ.

Đàm Bội Thi xem nàng sững sờ đã nửa ngày, rốt cục không nhịn xuống đi tới, vỗ vỗ của nàng đầu vai.”Tốt lắm. Biết người thiện lương, nhưng là cũng đừng tổng vì người khác chuyện tình mà phiền não, này không đáng.”

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười cười, thở dài một hơi, xoay người lại tựa vào cửa sổ mặt trên đối nàng.”Ta chỉ là muốn không rõ, một người làm sao có thể biến hóa như vậy mau. Trần Thiện đối nàng tốt như vậy, nàng vì sao còn không thỏa mãn? Người còn nhớ rõ Hứa An sao?”

Đối với ở Y thị gặp Hứa An sự tình, Hạnh Nhược Thủy vẫn không cùng Đàm Bội Thi nói qua. Không phải tưởng giấu diếm cái gì, chính là này nhân không đáng nhắc tới.

“Nhớ rõ a, cái kia bệnh thần kinh.” Đàm Bội Thi cùng Hạnh Nhược Thủy bắt đồng, Nhược Thủy ở ở đại học là cái không thực nhân gian khối lửa giống nhau tiểu mỹ nhân, nàng Đàm Bội Thi cũng là tai nghe bất phương nhân. Đối với cái kia hủy hảo tỷ muội danh dự biến thái nam nhân Hứa An, nàng vẫn là nhớ rõ. Nàng từng còn nói quá, Hứa An là một cái bệnh trạng nhân, người như vậy sớm hay muộn là muốn làm ra càng điên cuồng chuyện tình.

“Hắn là Mai Ngạn Đình bạn trai trước. Hứa An cho dù không phải cái bệnh thần kinh, nhưng tuyệt đối không phải hảo nam nhân. Hắn quá không như ý, thích uống rượu, uống rượu liền đánh Mai Ngạn Đình. Bởi vì là cô nhi, Mai Ngạn Đình vẫn thực tự ti, cảm thấy chính mình không tư cách tìm được một cái hảo nam nhân làm lão công, cho nên vẫn cùng Hứa An chấp nhận sống. Sau lại Hứa An mất tích, nhưng còn thiếu vay nặng lãi một ít nợ nần, Mai Ngạn Đình vì thoát đi này vay nặng lãi nhân tài chạy đến Z thị đến.” Nhớ tới trước kia chuyện cũ, nàng như trước nhịn không được thở dài.

Đàm Bội Thi nắm ở của nàng đầu vai, đầu cùng của nàng tựa vào cùng nhau.”Nhược Thủy, lòng người là không nề chừng. Nàng gặp một cái phá hư nam nhân, nàng sẽ tưởng, chỉ cần có cái nam nhân rất tốt với ta ta được cái đó thế nào. Nhưng là chờ nàng gặp hảo nam nhân, nàng sẽ muốn vinh hoa phú quý muốn càng nhiều, này cũng không kỳ quái.”

“Ta biết.” Hạnh Nhược Thủy không phải tưởng không ra nhân, chính là chuyện này thật làm cho nàng khó chịu.”Quên đi, tựa như người nói, bọn họ chuyện tình liền từ chính bọn họ phiền não đi.”

“Cái này đúng rồi. Người nha, tâm không cần quá rộng, tâm quá rộng nhân dễ dàng không vui vẻ. Thế giới này thượng có nhiều lắm chuyện tình chúng ta bất lực, chỉ để ý dường như mình chí thân nhân là đủ rồi.”

“Hảo.”

Vào lúc ban đêm, Mai Ngạn Đình liền mang theo hoa quả tìm được Đàm Bội Thi trên cửa. Nàng đi qua biệt thự, tìm không thấy nhân tài đi vào Đàm Bội Thi trong nhà.

Hạnh Nhược Thủy biết nàng có chuyện muốn cùng chính mình nói, liền cùng nàng cùng nhau đi vào khách phòng, đem cửa phòng cấp đóng lại. Ngồi ở bên giường, liền như vậy nhìn nàng, cũng không nói nói.

Mai Ngạn Đình bị nàng xem càng thêm bối rối, giảo mười ngón một hồi lâu cũng không biết như thế nào mở miệng.”Tích Mộng tỷ, ta, ta, ta.....”

“Ngạn Đình, ta còn là câu nói kia, người không cần theo ta giải thích cái gì. Ta không phải của người ai, ta quản không được người. Người có chuyện, lưu trữ với người tượng phụ đi nói đi.” Hạnh Nhược Thủy thanh

âm không bằng thường lui tới ôn nhu, có chút lãnh. Nếu nói thương một lần Mai Ngạn Đình cùng Trần Thiện vì tiền chuyện tình cãi nhau, nàng còn có thể tha thứ. Như vậy lúc này đây bên ngoài, nàng thành thật là không thể tha thứ. Nàng đời này, ghét nhất bị bắt trung thành nhân!

Nghe nàng nói như vậy, Mai Ngạn Đình sắc mặt lại trắng vài phần.”Tích Mộng tỷ, ta cùng người nọ không phải người tưởng cái loại này quan hệ, mời người tin tưởng ta! Ta van cầu người, trăm ngàn không cần cùng Trần Thiện nói, ta –”

“Ngạn Đình! Người sờ sờ chính mình lương tâm, người không làm thất vọng Trần Thiện sao? Ta có thể không cùng Trần Thiện đi nói, đây là các người gia sự, người cũng không phải ta thân muội muội, ta căn bản không nghĩ quản. Ta chỉ là nhắc nhở người một câu, đi được đêm lộ nhiều là muốn gặp quý! Trần Thiện đối với người tốt như vậy, người nếu còn niệm hân này phân hảo, liền sớm đi cùng hân thẳng thắn đi. Người đã muốn chưa đủ trước mắt cuộc sống, sao không ly hôn, làm cho hai người đều có thể đủ tìm kiếm tâm hạnh phúc!”

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cho tới bây giờ đều là khuôn mặt tươi cười tương đối, lúc này đây cũng là hắc nghiêm mặt. Ngay cả ánh mắt, đều là lãnh. Nàng là thiện lương, nàng cũng khoan dung, khả nàng cũng là có điểm mấu chốt.

“Không!” Mai Ngạn Đình thân thủ đi kéo nàng cánh tay, bị Nhược Thủy phát ra.”Tích Mộng tỷ, ta không nghĩ cùng Trần Thiện ly hôn. Ta cùng người nọ thực không phải người tưởng như vậy, người tin tưởng ta!”

Hạnh Nhược Thủy đối nàng thật sự thực thất vọng.”Ngạn Đình, ta tin tưởng người vô dụng. Ta nói rồi, chuyện của người ta sẽ không xen vào nữa, chính người tự giải quyết cho tốt đi.”

Dứt lời, nàng không để ý Mai Ngạn Đình lập xả, mở ra cửa phòng đi ra ngoài.

Mai Ngạn Đình lại ngậy người một hồi, nhìn đến trừ bỏ Đàm mẹ ở ngoài hai người cũng không để ý nàng, liền ly khai.

Ngày hôm sau buổi chiều, Hạnh Nhược Thủy liền về tới bộ đội. Tâm tình lại cùng rời đi thời điểm hoàn toàn bất đồng, Mai Ngạn Đình bên ngoài chuyện tình như một khối tảng đá đặt ở nàng ngực.

Nàng khó chịu, trừ bỏ đối Mai Ngạn Đình thất vọng, còn có đối Trần Thiện áy náy. Nếu không phải nàng cùng Mai Ngạn Đình nhận thức, Trần Thiện sẽ không sẽ có cơ hội nhận thức Mai Ngạn Đình, tự nhiên cũng không có nay chuyện tình.

Tiểu Bình An trở lại chính mình quen thuộc địa phương, lại bắt đầu vui tươi ép buộc hân món đồ chơi. Trên người mặc kia một bộ con hổ trang, khoẻ mạnh kháu khỉnh suất tức giận đến thực.

Lí Quân ôm nữ nhi lại đây, nhìn đến hân giả dạng cũng đại thêm khen ngợi, ôm thực tại hôn vài cái.

Hạnh Nhược Thủy cũng cấp Lí Quân nữ nhi gì Bối Bối cũng mua một bộ quần áo, là một bộ con hổ nhỏ tử trang, cũng đặc biệt đáng yêu. Bởi vì nhỏ là đánh giá mua, nàng còn lo lắng không thích hợp.”Đây là cấp Bối Bối mua, người cấp nàng thử xem thích hợp sao?”

Lí Quân tiếp nhận đến, nói:”Ai nha, người còn giúp nàng mua làm cái gì. Nàng quần áo khá. Cảm tạ a.”

Hạnh Nhược Thủy chính là cười cười, chưa nói cái gì.

Lí Quân cấp đứa nhỏ thay, đừng nói, mặc dù có điểm đại, nhưng thật sự tốt lắm xem. Phấn hồng sắc con hổ trang, làm nổi bật đứa nhỏ phấn nộn mặt, lại là một cái tinh xảo oa nhi.”Thật là đẹp mắt! Đến, Tiểu Bình An, nhìn xem muội muội đẹp mắt sao?”

Tiểu Bình An nghe được chính mình bị điểm danh, từ từ ngẩng đầu lên, hắc nho dường như mắt to nhìn muội muội. Có lẽ là cảm thấy đẹp mắt, liền quyết mộng đứng lên, vui vẻ đi tới, trong tay kia cầm món đồ chơi. Nhất bổ nhào vào Lí Quân đầu gối thượng, kiễng mũi chân sẽ đi thu muội muội thổ lộ tai, miệng còn ừ phát ra thanh âm.

Thu nửa ngày thu không dưới đến, hân mất hứng, bắt tay lý món đồ chơi nhất nhưng, hai thủ đều đi qua thu.

Hạnh Nhược Thủy cùng Lí Quân đều cười nhuyễn . Mẹ bắt được này cười nhỏ trộm bắt thảo, đối với hân hảo một phen giáo dục.

Buổi tối Hạnh Nhược Thủy còn tại phòng bếp nấu cơm, Ứng Trường Không liền một thân bụi phác phác đã trở lại.”Con đã về rồi. Ai nha, này quần áo thật đáng yêu, con ta chính là suất! Con, tưởng ba ba không có?”

Tiểu Bình An dừng nhìn bình thường yêu cùng ba ba đối nghịch, hai ngày không gặp hân vẫn là tưởng . Vì thế vui vẻ tiểu thịt chân liền hướng hân phác đi qua, hai tay khởi xương công kích, mục tiêu là ba ba hồ tra.

Ứng Trường Không nâng hân tiểu thí thí, không cho hân hướng chính mình trên người phác. Ôm hân đi phòng bếp, nhìn hân vợ .

“Đã về rồi.” Hạnh Nhược Thủy quay đầu đối hân cười cười, nhìn hân một thân bụi phác phác , nhủu mày.”Chạy nhanh tắm rửa đi, muốn ăn cơm .”

Ứng Trường Không hôn nàng một ngụm, ôm con xoay người đi ra ngoài.”Con, chúng ta gia lương tắm rửa đi!”

“Đừng phao lâu lắm, trời lạnh dễ dàng cảm mạo!” Hạnh Nhược Thủy nhô đầu ra, dặn dò bọn họ hai. Này phụ tử hai cùng nhau ngoạn thủy thời điểm có điểm điên. Hiện tại hôm

nay khí, cũng không thể làm cho bọn họ ép buộc lâu lắm.

“Tuân mệnh, vợ!” Ứng Trường Không ở chậu lý trang nước ấm, đem con bỏ vào đi. Lại đem hân như da vịt bỏ vào đi, làm cho hân nắm bắt ngoạn. Con vịt cạc cạc kêu, con của hân cạc cạc cười, giống hai con vịt.

Chờ phụ tử hai tẩy hảo tắm, Hạnh Nhược Thủy đồ ăn đều đã muốn thượng bàn , sớm thịnh cơm đang chờ.”Mau tới đây ăn cơm. Đến, đưa nhỏ cho ta ôm.”

“Ta đến ôm đi, chính người ăn.”

Tiểu Bình An ăn qua nãi không bao lâu, hân không đói bụng, chính là thích quấy rối.

Hạnh Nhược Thủy đã sớm dùng tiểu plastic bát trang một chén canh, đặt ở trước mặt hân. Hân liền vui tươi hơn hử cúi người đi liếm, liếm đến, liền cạc cạc nhạc. Kia mấy khóa tiểu răng nanh lộ ra đến, đặc biệt khô hôi.

Tiến phòng bếp, Ứng Trường Không liền ý thức được vợ cảm xúc không quá ngẩng cao. Nhưng là sợ trên người vi khuẩn truyền cho đứa nhỏ, cho nên đi trước giặt sạch tắm.”Vợ, người mất hứng, làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy dừng lại chiếc dũa, nhìn hân, không biết có nên hay không nói. Đối nam nhân của chính mình, nàng tự nhiên là cái gì cũng không tưởng giấu diếm, tự nhiên không tồn tại không tin được cách nói. Chính là Trần Thiện là hân bình, cũng là hân hảo huynh đệ, nàng lo lắng hân một mạch dưới phải đi cùng Trần Thiện nói. Tuy rằng việc này không nên gạt Trần Thiện, nhưng giống Bội Thi nói , đó là bọn họ vợ chồng trong lúc đó chuyện tình, không nên từ người bên ngoài mà nói.

“Nói đi.” Ứng Trường Không vươn tay, sờ sờ vợ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tiểu Bình An học theo, cũng y y nha nha nói xong cái gì, cũng muốn vươn tay đi sờ sờ mẹ mặt.

Hạnh Nhược Thủy đành phải khuynh quá thân đi, làm cho hân tay nhỏ bé huých chạm vào. Nhìn hân cạc cạc vui vẻ, mới ngồi trở lại đến. Nhìn trượng phu mặt, nàng không khỏi thở dài một hơi, rồi cuộc đêm hôm nay nhìn đến chuyện tình nói.

Ứng Trường Không không có đương trường phát hỏa, nhưng hân trong mắt cơ hồ muốn toát ra hỏa đến.

Hạnh Nhược Thủy vươn tay, phúc thượng tay hân lưng.”Trường Không, người đừng như vậy, ta sợ hãi.” Nàng sợ hãi hân cả đời khí liền xúc động.

Ứng Trường Không trong mắt hỏa lập tức liền dập tắt. Cháp khởi vợ thủ, ở môi biên hôn thân.”Vợ, thực xin lỗi, dọa đến người .”

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Trường Không, ta nói cho ngươi, là vì ta không nghĩ lừa gạt của ta trưởng phu, cũng không phải muốn cho ngươi thay Trần Thiện xuất đầu cái gì. Cho nên ngươi đáp ứng ta, việc này ngươi đừng cùng Trần Thiện nói. Bọn họ vợ chồng chuyện tình, liền từ chính bọn họ đi giải quyết đi, chúng ta không sàm cùng, được không?”

Ứng Trường Không nhìn nàng một hồi, lại hôn nàng một chút.”Ta biết. Ta chỉ là thay Trần Thiện không đáng giá!”

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên hiểu được tâm tình của hắn, nhưng cũng không biết nói cái gì cho phải. Chính là nàng thật không ngờ, này nói cùng không nói, tương lai đều từ nàng gánh vác tội danh, cũng nảy sinh ra liên tiếp bị kịch đến.

Trầm mặc một hồi, Hạnh Nhược Thủy nhớ tới một khác kiện là trọng yếu hơn sự tình.”Trường Không, liên hoan tối hôm đó, ta cùng Bội Thi ôm đứa nhỏ tản bộ về. Ở trên đường, ta cảm giác được có người ở rình coi chúng ta, hơn nữa là không có hảo ý rình coi!”

Ứng Trường Không nhướng mày, nhất thời sắc mặt liền căng thẳng.”Các ngươi không bị thương đi?”

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu.”Không có. Chính là trong nháy mắt, hình như là của ta ảo giác, nhưng ta cuối cùng cảm thấy không phải. Hơn nữa ta vẫn không với ngươi nói, trong lòng ta mơ hồ có một loại dự cảm, một hồi bão táp đang ở ẩn nấp, không lâu sẽ bạo phát. Ta chính mình cũng rất kỳ quái, rõ ràng không có như vậy một cái nguy hiểm nhân tồn tại, đối với ngươi thủy chung có loại cảm giác này.”

Ứng Trường Không trầm ngâm một hồi, thân thủ cảm vợ thủ, ở bên miệng nhẹ nhàng mà thân.”Nhược Thủy, ta vẫn không có nói cho ngươi, chúng ta lúc trước không có bắt đến Cổ Thiên Sách! Hắn hiện tại là lính đánh thuê, nhân nghĩa đông bắc một cái sói!”

“Lính đánh thuê?” Hạnh Nhược Thủy nghe nói qua lính đánh thuê.

Ứng Trường Không gật gù đầu.”Lính đánh thuê cùng bộ đội đặc chủng giống nhau, rất nhiều thời điểm đều là làm giết người chuyện tình. Nhưng là bộ đội đặc chủng giết đều là người xấu là nên giết người, lính đánh thuê tắc không giống với. Chỉ cần phó được rất tốt tiền, bọn họ có thể sát gì một người, chưa từng có tốt xấu chi phân!”

Hạnh Nhược Thủy nhất thời cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, một cổ hàn khí theo trái tim bắt đầu mạo hướng tứ chi. Cổ Tranh như vậy cố chấp nhân, khẳng định không phải trời sinh, tất nhiên là có người dung túng sủng ái mà thành. Như vậy làm ca ca Cổ Thiên Sách, có lẽ so với này muội muội càng cố chấp càng điên cuồng! Cổ Tranh tự sát, Cổ Thiên Sách hội đem này bút trưởng tính đến bọn họ trên đầu sao? Hắn là phủ chính tránh ở chỗ tối cười lạnh, chính khổng chế một hồi đáng sợ bão táp?

Nàng có loại đáng sợ dự cảm, đây là đáp án là — nhất định hội!

143. Chương 143: Hạnh Phúc Lý, Mầm Tai Hoạ Chôn Sâu

“Kia vì sao không nghĩ biện pháp bắt lấy nàng?” Hỏi xong, Hạnh Nhược Thủy mới cảm thấy lời này thật khờ.

Nếu có thể dễ dàng bắt đến, đã sớm bắt. Nếu dễ dàng như vậy bắt đến, cũng sẽ không là Cổ Thiên Sách.

Đông bắc một cái sói? Nói cách khác, Cổ Thiên Sách lính đánh thuê đoàn đội cũng đã muốn ra hồn. Có thể ở ngắn ngủn thời gian trong vòng thành này khí hậu, có thể thấy được người này nhiều không đơn giản!

“Thực xin lỗi, ta không nên hỏi như vậy.” Hạnh Nhược Thủy vội vàng bắt lấy tay hắn.

Ứng Trường Không mỉm cười, xoa bóp tay nàng.”Đứa ngốc, này có cái gì hảo xin lỗi. Ngay cả là bộ đội đặc chủng, kia cũng là nhân, là nhân còn có làm không được, hoặc là nói tạm thời làm không được chuyện tình. Ta mặc dù khó chịu Cổ Thiên Sách hơn ngoài vòng pháp luật, nhưng không vì thế mà mình hoài nghi.”

Đây là hắn tự tin, cũng là hắn bình tĩnh.

Hạnh Nhược Thủy nghe hắn nói như vậy, cũng mới yên tâm . Đây là nam nhân của nàng, đỉnh thiên lập , có hơn người ý chí cùng năng lực, ở thời điểm mấu chốt tổng có thể trầm trọng ổn . Như vậy nam nhân là của nàng, nàng nên kiên ngoạ!

“Yên tâm đi, chúng ta sớm hay muộn hội bắt lấy hắn . Tà bất thắng chính, đây là mãi mãi chân lý, cũng là chúng ta những người này tín ngưỡng!” Nếu người tà ác đều dễ dàng như vậy đồng phục, thế giới này không nên nhiều như vậy phân tranh cùng bất hạnh? Luôn luôn một ít người xấu muốn giấy dựa sau, mới bằng lòng đền tội!

Hạnh Nhược Thủy đem tay kia thì cũng thân đi qua, đưa hắn thủ bao ở bên trong, cười đến sáng lạn.”Ta biết đến. Bất quá, ở bắt đến hắn phía trước, ta nghĩ muốn an bài một ít nhân phụ trách Bội Thi bọn họ an toàn. Ta cuối cùng cảm thấy Cổ Thiên Sách hội theo Bội Thi bọn họ trên người xuống tay, chỉ mong đây là của ta ảo giác.”

Chỉ mong Cổ Thiên Sách là cái giảng đạo lý nhân, mà không phải một cái cố chấp thành cuồng, chỉ hỏi người khác quá, không biết chính mình sai ác nhân!

“Hảo. Ta sẽ an bài . Tốt lắm, đồ ăn muốn lạnh , chúng ta ăn cơm trước. Ta đã muốn vài ngày chưa ăn đến vợ làm đồ ăn , người cũng không thể cướp đoạt của ta cái này thù vinh!” Hắn bán thực bán cười nói.

Hạnh Nhược Thủy mân miệng nở nụ cười, gấp nhất chiếc đũa đồ ăn đến hắn trong bát.”Nhanh ăn đi.” Thế này mới hai ngày không ở nhà, làm sao đến vài ngày chưa ăn đến, chỉ biết hắn yêu khoa trương! Bất quá, trong lòng là ngọt ngào mật , tâm tình cũng tốt .

Ăn cơm xong, còn nói một hồi nói, Hạnh Nhược Thủy liền giặt sạch tắm. Trở lại trên giường, một nhà ba người ngoạ đến một nhà.

Tiểu Bình An ở cơm chiều tiền ăn nãi, này hội đói bụng. Ngoạ ngoạ , đột nhiên gian giống tiểu báo tử dường như nguyệt móng đã chạy tới, tay nhỏ bé duỗi ra phải đi ba kéo mẹ áo ngủ. Hắn muốn uống nãi!

Ứng Trường Không mặt trầm xuống, lão đại mất hứng! Này có cái nam nhân mỗi ngày mơ ước chính mình vợ mềm mại, còn muốn đứng lên liền đi đi qua ba rút ra quần áo liền đem tối cấp nguyệt đi qua, kia còn rất cao!”Vợ, tiểu tử này đều một tuổi hơn, có phải hay không nên cai sữa !”

Hạnh Nhược Thủy đối với trượng phu cùng con này cướp đoạt chiến, đó là đã sớm rõ như lòng bàn tay . Làm mẫu thân, nàng tự nhiên là đau lòng đứa nhỏ , nào có đứa nhỏ còn tuổi nhỏ sẽ không uống sữa . Nhưng là nàng cũng tưởng bất công trượng phu, đỡ phải hắn lão mọi cách ủy khuất .”Thế này mới một tuổi hai cái nhiều tháng, tiếp qua mấy tháng, chờ một tuổi bán liền đoạn, được rồi sao?”

“Vợ, đây chính là người nói a! Đến lúc đó nhưng không cho sẽ giúp hắn, nhất định đoạn!” Ứng Trường Không nói được một hồi nghiêm túc. Chính mình bảo bối, làm sao dung này tiểu nam nhân luôn tiểu tướng!

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Đã biết.”

Tiểu Bình An cũng không biết là nghe hiểu vẫn là như thế nào , dừng lại uống sữa động tác, xoay quá đến, mắt to tà nghề hắn cha, thật giống như đang nói: Người này trứng thối!

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến con biểu tình, ha ha cười.”Xem đi, người con đối với người hành vi tỏ vẻ phi thường bất mãn, hắn mất hứng !”

Ứng Trường Không miệng nhất phiết, thân thủ nhéo chỉ một chút tử khuôn mặt.”Hắn có cái gì rất cao hứng ! Đây là của ta vợ, ta mới có tư cách mất hứng, có bản lĩnh hắn tìm hắn vợ uống sữa đi!”

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ liền cho tay hắn một chút, thật sự là hội nói hươu nói vượn!”Hắn nếu một tuổi nhiều thời điểm c

ó thể tìm chính mình vợ đi uống sữa, đó là người con vẫn là quái vật a?”

Ứng Trường Không bị vợ như vậy vừa nói, cũng cười . Hắn nói đến để không phải không đau đứa nhỏ, muốn cùng con cướp đoạt vợ trong lòng thứ nhất thôi. Nói hắn ngây thơ cũng thế, nói hắn nhảm chán cũng tốt. Tiểu tử này sinh ra sau, hắn địa vị đã muốn nguy ngập nguy cơ .

Tiểu Bình An đối hấn cha trợn mắt nhìn một hồi, phát hiện hấn cha không để ý tới hấn, hấn cũng liền tiếp tục uống sữa, không hề lãng phí thời gian cùng tinh lực .

Ứng Trường Không yên lặng nhìn trong chốc lát tử bữu môi uống sữa bộ dáng, trong lòng cũng ngứa . Hai chân sau này một thân, cũng nằm úp sấp xuống dưới, miệng tiến đến vợ bên kia mềm mại đi uống sữa.

Hạnh Nhược Thủy muốn ngăn trở hấn, không ngăn lại, đơn giản cũng có hấn hồ nháo. Dù sao nàng biết, trượng phu của nàng chính là cái lớn nhỏ hài, ăn nãi cũng không phải cái gì việc lạ .

Nhưng là Tiểu Bình An không vui ý a, đây là hấn lương thực, khởi dụng người khác mơ ước! Vì thế, hấn dừng lại bú sữa động tác, vươn hai tay sử xuất bú sữa khí lực đi thôi hấn cha mặt! Miệng ừ phát ra âm thanh, thực rõ ràng ở phát lực đâu!

Ứng Trường Không mới không đem hấn về điểm này tiểu lực đạo để vào mắt, hấn liền thích tiểu tử này sốt ruột, cho nên hấp càng hăng say .

Tiểu Bình An cố gắng một hồi, ừ kêu một hồi, phát hiện ba ba càng ngày càng quá đáng. Hấn liền chuyển hướng mẹ, "Mẹ", hấn bắt đầu hướng mẹ xin giúp đỡ. Đáng tiếc, tiểu gia hỏa này thông minh lanh lợi, sớm hội kêu ba mẹ , còn sẽ không nói rất nhiều từ ngữ, lại càng không hội đầy đủ câu nha.

Hạnh Nhược Thủy cũng chỉ là cười, nói với hấn: "Kia Tiểu Bình An hảo hảo cùng ba ba nói, làm cho ba ba không cần ăn của người nãi, được không?"

Tiểu Bình An lại ân một hồi, không biết như thế nào cùng ba ba nói, nhìn xem ba ba lại nhìn xem mẹ, miệng nhất biến, "Oa" một tiếng bắt đầu khóc kinh thiên động .

"Lão công, người đừng nào loạn, đứa nhỏ đều khóc." Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng thở dài một hơi, mang hai cái hài tử thật không dễ dàng.

Ứng Trường Không ủy khuất bữu môi.

"Bình An đừng khóc, mẹ đánh ba ba, ba ba phá hư, mẹ đánh hấn!" Nói xong ý tứ đánh Ứng Trường Không hai hạ.

Tiểu Bình An cũng không khóc, trừng mắt mắt to, lông mi thượng còn lộ vẻ bọt nước nhi đầu. Một lát sau, một tay vươn ba Nhược Thủy một bên mềm mại, sau đó đầu tiểu thân mình nhất nghiêng lệch, nằm xuống đi dùng miệng ba ba ở bên kia. Một bên hấp nãi, còn một bên dùng ánh mắt tà nhìn hấn cha có hay không ăn vụng.

"Này xú tiểu tử!" Ứng Trường Không bắt đắc dĩ mắng một câu. Xem vợ liếc mắt một cái, bị nàng kia tựa tiểu phi tiểu bộ dáng cấp trêu chọc trong lòng ngứa, nói, "Chờ hấn ngủ, có người hảo xem!"

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là không sợ , trượng phu chính là một câu lời nói nặng cũng luyến tiếc cùng nàng nói, nàng tự nhiên không sợ cái gì trừng phạt. Hấn trừng phạt, nhiều lắm cá nước thân mật khi ép buộc lâu một ít.

Tiểu Bình An ánh mắt nghề hấn cha, một môi sẽ không nhìn, chuyên chú uống sữa.

Ứng Trường Không lại tái phát, thật cẩn thận vươn tay, nắm con tay nhỏ bé tưởng bắt nó lấy điếu. Kết quả hấn mới chạm vào một chút, con để lại khai núng vú cao su, như hổ rình mồi nhìn hấn. Nếu hấn dám nữa chạm vào chỉ một chút tử lương thực, con phỏng chừng vừa muốn mếu máo khóc.

"Người nếu lại bắt hấn cho làm khóc. Buổi tối người đi khách phòng ngủ." Nhược Thủy ra lệnh.

Ứng Trường Không bữu môi, không cam lòng không muốn buông ra.

Đắc thắng Tiểu Bình An lại quay đầu lại đi, uống càng hăng say, giống nhau muốn cố ý chọc giận hấn cha dường như. Kia cô lỗ cô lỗ nuốt nãi thanh âm, phi thường có khoe ra hiềm nghi.

Bất quá, chính mình con còn có điểm ấy hảo, ăn no chỉ chốc lát liền nhắm mắt lại ngủ. Không giống người khác tiểu hài tử, ban ngày vù vù ngủ nhiều, buổi tối liền ép buộc người phiền cầu ghét . Nói tóm lại, chính mình con vẫn là thực đáng yêu .

Chờ con đang ngủ, Ưng Trường Không liền chạy nhanh đem hần ôm đến hần chuyên chúc trẻ con giường đi. Xoay người lại, cùng một đầu đối soi đường như đánh về phía vợ.

Hạnh Nhược Thủy ý ở đầu giường, ý cười trong suốt nhìn trượng phu phác lại đây. Không tránh không né cũng không ngênh, chính là trong suốt cười, đủ để điên đảo chúng sinh.

Ưng Trường Không bị vợ kiều mỹ cấp điện đầu óc choáng váng, hạo sắc quý đường như phác lại đây, bắt đầu lạp xả kia vương bận quần áo, chính hần không có phát hiện, chính mình thoát vợ quần áo khi, kia động tác hòa khí thể cùng con ba rút ra vợ quần áo tưởng uống sữa khi cơ hồ giống nhau như đúc!

Cổ nhân có một câu là cực vì kinh điển : Yêu là tốt nhất mọi được!

Đối với Hạnh Nhược Thủy cùng Ưng Trường Không mà nói, hoàn toàn chính là như vậy,. Hai người cùng một chỗ cũng có đã nhiều năm , nhưng đối này hoan ái việc, thủy chung vẫn duy trì lúc ban đầu nhiệt tình cùng xúc động. Chỉ cần có cơ hội, hai người liền tổng có thể điên loạn đảo phượng ân ái một hồi, tiện sát người khác.

Đãi này thất soi cảm thấy mỹ mãn, đêm đã qua hơn phân nửa, mắt thấy không bao lâu thiên sẽ sáng. Hai người thể này mới đơn giản tẩy trừ thân thể, tứ chi dây dưa cùng một chỗ ngủ.

Hạnh Nhược Thủy cơ hồ là lập tức liền tiến nhập giấc ngủ, Ưng Trường Không nhìn của nàng dung nhan, hồi lâu cũng không có nhắm mắt lại tình. Đây là hần thê nhi hần bảo bối, hần không tha hứa bất luận kẻ nào đến thương tổn, Cổ Thiên Sách cũng không được!

Trở lại bộ đội, Hạnh Nhược Thủy ngày liền về tới nguyên lai quỹ đạo thượng. Tuy rằng mỗi lần nhìn đến hoặc là nghe người ta nhắc tới Trần Thiện, tổng có thể nhớ tới Mai Ngạn Đình bên ngoài chuyện tình đến, cũng tổng hội khó chịu một chút. Nhưng là muốn chiếu cổ trượng phu cùng đưa nhỏ cuộc sống, bọn họ còn làm theo mỗi ngày tiến hành cướp đoạt chiến mà sống sống tăng thêm tiếng hoan hô truyện cười, ngày cũng vẫn là quá tốt đẹp.

Nghe Hạ Mặc nói, Mai Ngạn Đình đem công tác cũng cấp từ rút. Nàng chưa nói cái gì, khiến cho Hạ Mặc phê . Lưu không được nhân, như thế nào lưu cũng là vô dụng .

Chính là, tựa như nhân thường nói : Đi được đêm lộ nhiều là muốn gặp quỷ .

Ước chừng ở Hạnh Nhược Thủy trở lại bộ đội một tháng tả hữu, Mai Ngạn Đình chuyện tình sự việc đã bại lộ . Trần Thiện cũng là cái nam nhân, hần yêu đau chính mình vợ dâu, tự nhiên có cơ hội đã nghĩ trở về cùng nàng ngáy oai một phen. Liền cùng Ưng Trường Không lúc trước giống nhau, vừa được không liền vô thanh vô tức về nhà đi, cũng là tưởng cái vợ một kinh hỉ.

Chính là Trần Thiện không có dự đoán được là, hần được đến dĩ nhiên là một cái kinh hách! Có lẽ nói, là một cái tình thiên phích lịch! Khi hần ban đêm theo cửa sổ phiến tiến vào, nhìn đến không phải kiều thê say sưa đi vào giấc ngủ ấm áp hình ảnh, mà là kiều thê cùng người ở trên giường trần truồng dây dưa!

Nói lên này, tự nhiên muốn đề nhắc tới Mai Ngạn Đình ngày đó bị Nhược Thủy phát hiện sau có chút động tĩnh. Tựa như Mai Ngạn Đình chính mình nói , nàng thật sự không nghĩ tới cùng Trần Thiện ly hôn. Hiện tại theo đuổi của nàng này nam nhân quả thật bên ngoài xuất chúng, cũng có tiền. Nhưng là chỉ cần một ngày không kết hôn, rất nhiều chuyện liền vẫn là không biết , điểm này Mai Ngạn Đình vẫn là thực thanh tỉnh .

Hạnh Nhược Thủy đánh lên sau, trong lòng nàng cũng thực không yên, cả đêm ngủ không tốt, chỉ sợ Hạnh Nhược Thủy nói cho Trần Thiện. Như thế qua một cái nhiều sao kì, Trần Thiện bên kia không có gì tin tức, gọi điện thoại về nhà cũng cùng dĩ vãng giống nhau, nàng thể này mới chậm rãi thả tâm. Bất quá, Hạnh Nhược Thủy trong lời nói đã ở trong lòng nàng xao vang cảnh báo, nguyên bản bị người nọ biến thành choáng váng hồ hồ đầu óc cũng có chút thanh tỉnh . Cho nên có nửa tháng, Mai Ngạn Đình cũng không nguyện ý để ý tới người nọ, thật đúng là tưởng chặt đứt .

Chính là, Mai Ngạn Đình tâm rớt cuộc là có chút không đủ kiên định . Người ta một cái chất lượng tốt nam nhân đứng ở trước mặt, có tài có mạo, còn lời ngon tiếng ngọt nghe qua mọi cách hảo, trong lòng không kiên định nhân thực dễ dàng sẽ bị công phá phòng tuyến. Nửa tháng nhất quá, hết thấy gió êm sóng lặng,

hơn nữa người nọ lại mỗi ngày tìm tới đến biểu hiện chân thành tình thâm, không vài ngày nàng còn có luân hãm .

Trần Thiện trở về tối hôm đó, Mai Ngạn Đình đang ở làm cơm chiều đầu. Người nọ dẫn theo này nọ liền tới cửa đến, trả lại cho Mai Ngạn Đình mua nhất kiện đỉnh cao cấp hàng hiệu quần áo. Mai Ngạn Đình bị đồ vô cùng cao hứng , cùng nhau ăn cơm chiều. Sau khi ăn xong còn cùng nhau nhìn điện ảnh, bị nhân bán đồ bán cường đến, liền như vậy cuốn đến trên giường đi.

Trần Thiện theo cửa sổ tiến vào, trên giường hai người còn hồn nhiên không biết. Hắn ngạc nhiên ngay người, sau đó hét lớn một tiếng:”Mai Ngạn Đình!”

Này nhất rống, trên giường hai người sợ tới mức đình chỉ động tác, sợ hãi quay đầu đến. Còn không có tới kịp thấy rõ ràng, kia nam nhân đã bị Trần Thiện hướng lại đây chính là một quyền.

Trần Thiện này sẽ là giận trong lòng đầu, đánh người kia đều là dùng lực lượng lớn nhất . Người nọ tuy rằng cũng học quá quyền cước, nhưng là làm sao chống lại Trần Thiện như vậy một chút tấu, nhất thời trên mặt liền xuất huyết .

Mai Ngạn Đình nguyên bản sợ hãi, nhưng nhìn đến người nọ bị đánh ra huyết đến, nàng đột nhiên tỉnh lại, này nếu ra mạng người, kia nhưng là tử tội! Vì thế té đi qua, gắt gao ôm Trần Thiện hai tay, làm cho người nọ chạy nhanh đi.

Người nọ quần áo cũng không kịp mặc, té bỏ chạy .

Trần Thiện hung hăng một bạt tai, liền như vậy đá ở Mai Ngạn Đình trên mặt. Bọn họ bộ đội đặc chủng cũng không đánh nữ nhân, ít nhất hẳn Trần Thiện là không đánh! Nhưng là, bị phản bội cảm giác lấy tâm lấy phế đau, hẳn cơ hồ không chế không được chính mình!

Mai Ngạn Đình bị đánh nghiêng ở trên giường, khoe miệng lập tức chảy ra huyết đến. Toàn thân cao thấp bổ sợi nhỏ, liền như vậy ở trên giường ngọc thể ngang dọc. Đáng tiếc nàng không ngọc thể ngang dọc trên chọc chi tâm, mà Trần Thiện càng không thưởng thức chi tâm.

Trần Thiện rốt cuộc là chịu quá thiết giống nhau giáo dục, rất nhanh tỉnh táo lại, ngay cả hẳn tâm hỏa sớm đã lửa cháy lan ra đồng cỏ!”Vì sao?” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Mai Ngạn Đình lui ở trên giường phát run, có một hồi tim không thấy thích hợp lí do thoái thác. Nàng người như vậy, có lá gan làm việc, cũng là không có can đảm tử đi gánh vác kết quả , cho nên chính là đầu thân thể, nửa ngày nói không nói đến.

“Người nói a! Vì sao? Ta làm sao thua thiết người , người muốn như vậy tử đối ta?” Trần Thiện rống tê tâm liệt phế. Thê tử như thế nào nháo như thế nào không phân rõ phải trái, kia đều là vợ chồng trong lúc đó chuyện tình, không quan hệ nguyên tắc. Nhưng là phản bội, thì phải là một cây đao đâm vào hẳn tâm oa tử lý, hẳn chính là có lại đại độ lượng, cũng vô pháp làm như hết thấy đều không có phát sinh quá!

“Lão công, ta.....” Mai Ngạn Đình rất muốn giải thích, cũng rất muốn đem này một tờ bay qua đi, đầu óc lại sớm đã hỗn loạn thành một đoàn.”Ta” một hồi, nàng tay chân cùng sử dụng đi đi qua, thân thủ đi kéo Trần Thiện thủ, lại bị Trần Thiện một phen bỏ qua rồi.”Lão công, ta, ta là bị buộc , là hẳn cưỡng bức của ta! Ta.....”

Mai Ngạn Đình rốt cuộc không phải này thường làm chuyện xấu còn có thể bình thần ung dung nhân, cho nên ngay cả muốn tìm một cái lấy cớ, cũng không biết như thế nào đi nói. Nói năng lộn xộn , sốt ruột nước mắt chảy ròng, nhưng cũng vô bổ cho sự.

Trần Thiện chậm rãi nhắm mắt lại, quay người lại, liền như vậy lại theo cửa sổ tiêu thất. Hắn đã muốn mau không chế không được chính mình , hẳn sợ chính mình nhất thất thủ sẽ giết nàng! Cứ như vậy, ở tìm vài cái giờ theo bộ đội gấp trở về tướng cấp vợ một kinh hỉ Trần Thiện, lại ở về nhà không đến nửa giờ sau, đau lòng dực toái một đường chạy vội về tới bộ đội.

Đêm hôm đó, hẳn cả một đêm ở sân huấn luyện thượng đánh bao cát, ngay cả ánh mắt cũng chưa hợp quá. Trên mặt giàn giụa , là mồ hôi vẫn là nam tử hẳn nước mắt, ai cũng không biết.

Ứng Trường Không nghe được báo cáo chạy tới, Trần Thiện hai tay sớm đã máu tươi đầm đìa. Hắn lại hồn nhiên chưa thấy, như trước một quyền một quyền dùng hết toàn bộ khí lực, hoàn toàn không có kết cấu loạn đánh vừa thông suốt.

Ứng Trường Không nhìn hắn như là sắp điên rồi bộ dáng, hồi hận ruột đều tái rồi. Lúc trước hắn chỉ biết hai người kia đi không xa, hắn là ngăn cản ! Cho dù gạo nấu thành cơm, cũng không nên từ bi kịch phát sinh!

Bị thê tử của chính mình phản bội, này đối một người nam nhân mà nói, so với giết hắn còn muốn khó chịu còn muốn khuất nhục. Cho nên thân là đội trưởng thân là huynh trưởng Ứng Trường Không cũng không biết như thế nào tới khuyên nói Trần Thiện, nếu hắn không phát tiết đi ra, chỉ sợ kết quả hội càng thêm không xong. Cuối cùng, Ứng Trường Không cái gì cũng chưa nói, liền như vậy ở bên cạnh tìm cái ngồi xuống, nhìn hắn một quyền một quyền đánh, giống nhau trước mắt không phải bao cát mà là cái kia cùng hắn thê tử cầu thả nam nhân.

Người khác đều bị Ứng Trường Không chạy trở về , chỉ cần hắn một người ở một bên thủ . Đây là hắn binh, hắn không thể mất thấy hắn liền như vậy từ bị hủy.

Trần Thiện đánh tới sau lại, rốt cục ngừng lại, liền như vậy nằm ở mùa đông lạnh lẽo thương, yên lặng nhìn thiên không. Trên mặt lưu lại hứa là mồ hôi, càng có thể là nam nhi không nhẹ đạn nước mắt.

Hắn vì tổ quốc kính dâng chính mình nhiệt huyết, thanh xuân thậm chí sinh mệnh, hắn đối thê tử của chính mình kính dâng toàn bộ yêu cùng quan tâm, cuối cùng lại bị thê tử phản bội . Này đã kích cho hắn mà nói, không khác thiên sụp một góc. Bọn họ những người này là đỉnh thiên lập địa nam tử hán, nhưng bọn họ so với bình thường nam nhân càng khát vọng một cái gia, khát vọng một nữ nhân ấm áp ôm ấp cùng yên lặng chờ đợi. Bọn họ biết rõ nói một nữ nhân giả cho đã biết dạng nhân để lại bỏ quên rất nhiều, bởi vậy gấp bội yêu thương các nàng, chỉ hận không thể đem tâm cấp đào ra, nhưng mà.....

Ứng Trường Không cảm thấy ngực đè nặng một khối tảng đá dường như, hắn chậm rãi đi tới, ở Trần Thiện bên người ngồi xổm xuống. Yên lặng nhìn, hắn này binh. Hắn biết, trên mặt hắn lưu không phải mồ hôi, mà là nam nhân lệ. Nam nhân lệ không dễ dàng lưu, đúng là bởi vì như thế, mới càng hiển tình thâm càng thêm trân quý.

“Đội trưởng.....” Mặc dù tâm như là đao rỗng giống nhau đau, nhưng là làm một người nam nhân, này khuất nhục với hắn mà nói quá mức khó có thể mở miệng. Mà trước mắt này nhân, là hắn thủ trưởng, cũng là hắn ở trên chiến trường có thể đem phía sau Ứng gia phó huynh đệ, hắn rốt cuộc nói.”Ta lão bà nàng, cùng nam nhân khác tốt hơn .”

Lời này vừa ra, Trần Thiện chỉ cảm thấy ngay cả khí đều suyễn bắt quá đến. Kia trắng bóng tất cả đều là thịt hình ảnh liền như vậy ở hắn trước mặt hoảng , như một cây đao, một đao một đao còn đang hắn ngực oan , đau người thống khổ.

Bọn họ người như vậy, ở sân huấn luyện thượng, ở trên chiến trường, cái dạng gì đau đớn không có trải qua quá. Lại chưa bao giờ một loại đau đớn, như thế khắc như vậy đau triệt nội tâm.

Ứng Trường Không không thể an ủi, an ủi đối Trần Thiện cũng không có ý nghĩa. Hắn chính là đau kịch liệt hấp một hơi, nói:”Trần Thiện, không phải ngươi không tốt, là ngươi không không đủ may mắn đừng phải một cái phá hư nữ nhân!” Nếu Trần Thiện luôn luôn tại nghĩ lại chính mình làm sao làm được không tốt mới đưa đến như vậy phản bội, hắn chỉ sợ còn muốn càng thêm thống khổ.

Trần Thiện chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì. Theo phát hiện kia một màn đến bây giờ, hắn luôn luôn tại tưởng: Ta rốt cuộc làm sai cái gì? Ta rốt cuộc làm sao làm không tốt?

Nay, đây là hắn thiết huyết huynh đệ nhân nói cho hắn: Hắn đúng vậy, hắn chính là không đủ may mắn!

Trần chết già cho tê gào thét, ở hàm răng lý phát ra thống khổ tiếng khóc âm. Theo tham gia quân ngũ ngày đó khởi, lao khổ lại mệt, hắn cũng không từng đã khóc. Nếu, này nước mắt như là chính mình có ý thức đường như.

Thiên mau lượng thời điểm, Trần Thiện đột nhiên nói:”Đội trưởng, ta tưởng hồi một chuyến lão gia!”

“Hảo! Ta chuẩn người một tuần giả! Nhưng là chờ ngày nghỉ nhất chấm dứt, người phải mặc huấn luyện phục đến sân huấn luyện đưa tin!”

“Là!”

Ứng Trường Không thân thủ vỗ vỗ đầu vai hắn. Trong lòng cũng hy vọng một tuần sau, hắn lại là trước kia cái kia Trần Thiện!

Hạnh Nhược Thủy ban đêm đứng lên uy nãi thời điểm, phát hiện trượng phu không ở bên người. Hơn nữa kỳ quái là, nàng cũng không có nghe đến khẩn cấp tập hợp tiểu thanh. Dĩ vãng trượng phu cũng thử qua nửa đêm đột nhiên đã không thấy tăm hơi, kết quả là ra nhiệm vụ đi. Bởi vì biết Cổ Thiên Sách còn sống mà này thành lính đánh thuê, cho nên hắn nhất tưởng đến hắn đi ra nhiệm vụ trong lòng sẽ không kiên định. Ngày sau nửa đêm, trần trọc hồi lâu cũng không ngủ .

Mông mông lung lung trung, liền cảm giác được hắn đã trở lại. Nàng lập tức ngồi dậy, kêu:”Trường Không?”

Ứng Trường Không mấy lần bái rớt trên người quần áo, phác lại đây một phen ôm lấy chính mình vợ. Cũng không nói nói, xé rách khai vợ trên người quần áo mà bắt đầu cắn.

Hạnh Nhược Thủy là hiểu biết nhất hắn , biết hắn tất là gặp việc khó. Tuy rằng hắn động tác rất là thô lỗ, nàng cũng không có cự tuyệt, ngược lại chủ động đón ý nói hòa đi lên.

Ứng Trường Không hung hăng ép buộc một phen, thẳng đem chính mình vợ ép buộc hấp hối, mới ngừng lại được. Ngã vào ở vợ trên người, mặt chôn ở cửa nàng gáy oa lý hô hấp trên người nàng mùi thơm.”Vợ, thực xin lỗi!”

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười, vợ chồng vốn là nhất thể. Trong lòng hắn không thoải mái, nàng tự nhiên là nguyện ý cùng hắn chia sẻ . Nếu như vậy tử có thể làm cho hắn không thoải mái quá độ nhất bộ phân đến trên người nàng, nàng rất là vui. Nâng thủ, vuốt ve trượng phu kia một đầu tóc ngắn, ôn nhu nói:”Phát sinh sự tình gì sao?”

Ứng Trường Không trầm mặc một hồi, mới nói:”Trần Thiện phát hiện Mai Ngạn Đình phản bội chuyện của hắn.”

Hạnh Nhược Thủy thân thể cứng đờ, trong lòng cũng đi theo khó chịu đứng lên.”Trần Thiện có khỏe không?” Tuy rằng sớm biết rằng việc này tình, tuy rằng sớm làm chuẩn bị tâm lý. Nhưng là có một số việc, người hoa lại nhiều thời gian đến làm chuẩn bị tâm lý cũng là vô bổ cho sự .

“Ở sân huấn luyện thượng đánh một đêm bao cát, thẳng bắt tay đánh au phé đi. Vừa mới theo ta muốn một tuần giả, về nhà đi.” Ứng Trường Không theo trên người nàng mở ra, thủ bao quát liền đem nàng mang lại đây, đối nàng ghé vào chính mình ngực.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi.”Như vậy cũng tốt. Ngày thuyết minh hắn đã muốn tỉnh táo lại .” Nàng lo lắng nhất Trần Thiện Thái Hướng động hội làm gì sự.

Ứng Trường Không dùng cảm nhẹ nhàng mà cọ cái trán của nàng, thu lấy trên người nàng ấm áp, cùng làm cho người ta bình thần hơi thở. Hắn dĩ đội may mắn, chiếm được tốt như vậy nữ nhân! Lúc này đây, hắn cũng không nói gì đi ra, chính là ôm của nàng động tác tràn ngập quý trọng.

“Người đừng tưởng nhiều lắm. Hướng hồ sự tình đã muốn tồn tại , hắn sớm đi phát hiện cũng tốt, cũng tốt hơn vẫn chẳng hay biết gì. Trần Thiện là người mang đi ra binh, người phải tin tưởng hắn, hội tốt.” Ngay cả biết được an ủi lực lượng là bé nhỏ không đáng kể , lại vẫn nhìn không được nói.

Ứng Trường Không càng thêm dùng sức ôm sát nàng.”Ta không phải không tin Trần Thiện, ta chỉ là thay ta bình không đáng giá, thay ta bình khổ sở!”

“Ta biết, ta thật sự biết!” Hạnh Nhược Thủy hơi hơi nâng lên trên thân, đưa hắn đầu đặt tại chính mình ngực.

Ứng Trường Không mặt dán nàng mềm mại ngực, yên lặng đợi một hồi, tâm tình liền bình tĩnh hơn. Sợ lãnh đến vợ, vội vàng đem nàng rơi xuống, dùng chân gắt gao bao vây lại.”Vợ, cảm ơn người!”

Hạnh Nhược Thủy ngửa đầu, thân ái hẳn cầm.”Này thế gian vẫn là hạnh phúc vợ chồng nhiều, cho nên chúng ta quá nhiều thất vọng. Huống hồ Trần Thiện còn trẻ, trải qua như vậy nhất tào, có lẽ cũng không phải chuyện xấu. Tốt lắm, người cũng một đêm không ngủ, ngủ một giấc đi. Vẫn là nói, người hiện tại đi huấn luyện?”

“Ta đi huấn luyện!” Ứng Trường Không thân ái nàng, đã đi xuống giường đến.”Người cũng không ngủ hảo. Thừa dịp xú tiểu tử còn không có tỉnh, chạy nhanh ngủ một hồi đi.”

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, liền nằm trở về.”Hảo.”

Ứng Trường Không đi huấn luyện sau, Hạnh Nhược Thủy nằm ở trên giường, nhắm mắt miễn cưỡng vô buồn ngủ. Trần trọc, tr

ong đầu đều là Trần Thiện cùng Mai Ngạn Đình chuyện tình. Không bao lâu, đứa nhỏ liền tỉnh, cũng không có cách nào khác ngủ tiếp .

Hợp với vài ngày, Ứng Trường Không tâm tình cũng không rất hảo, ngay cả cùng con cướp đoạt chiến đều đình chỉ. Biến thành Tiểu Bình An còn không thói quen, ba ba không cùng hẳn thưởng nãi uống, hẳn liền cảm thấy nãi chẳng phải hảo uống lên.

Mai Ngạn Đình thử qua gọi điện thoại đến, Hạnh Nhược Thủy đều không có tiếp. Nàng không phải Trần Thiện, không có tư cách chất vấn Mai Ngạn Đình, như vậy rõ ràng không để ý tới thôi, nếu không chỉ biết chính mình ngột ngạt.

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy nhận được Bội Thi điện thoại. Nàng nói:”Mai Ngạn Đình ở ta bên cạnh, nói có chuyện muốn cùng người nói.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, không biết Mai Ngạn Đình như thế nào tìm thượng Bội Thi . Đối với Mai Ngạn Đình, nàng hiện tại áp căn không muốn nghe đến của nàng thanh âm. Nhưng nếu nàng muốn giải thích, như vậy liền tạm thời nghe một chút đi, cũng tốt làm cho nàng hết hy vọng.

“Tích Mộng tỷ!” Mai Ngạn Đình thanh âm khàn khàn lợi hại, nàng mấy ngày nay cũng khóc thương tâm muốn chết. Trần Thiện ngày đó đi rồi sau vốn không có liên hệ nàng, nàng cũng không biết Trần Thiện rốt cuộc nghĩ như thế nào . Có đôi khi, thống khổ nhất chuyện tình không phải một cái phá hư kết quả, mà là chờ đợi kết quả này dày vò quá trình.

Mai Ngạn Đình đợi vài ngày, hằm không được , thế này mới nghĩ đến tìm Hạnh Nhược Thủy. Trong lòng nàng là nhận định, việc này tình nhất định là Hạnh Nhược Thủy nói cho Trần Thiện ! Nàng cùng lúc là tới xin giúp đỡ , về phương diện khác cũng là đến chất vấn .

Hạnh Nhược Thủy nghe được Mai Ngạn Đình thanh âm, mảy đánh vài cái bết tắc. Một cái làm chuyện xấu nhân, còn giống như là cái thụ hại giả đường như.”Ta đang nghe , người nói đi.”

“Tích Mộng tỷ, Trần Thiện hẳn, hẳn có hay không..... Hẳn có hay không ở bộ đội lý?”

“Không ở. Mấy ngày hôm trước hẳn có việc, xin phép .” Hạnh Nhược Thủy không biết Trần Thiện hay không có thể nghĩ thông suốt, nhưng là này đoạn hôn nhân xác định vững chắc là đi không nổi nữa. Tham gia quân ngũ nam nhân, không thể cho phép phản bội!

“Kia, kia.....” Mai Ngạn Đình có chút nói năng lộn xộn, tâm tình của nàng cũng là loạn cực kỳ, còn sợ hãi.”Tích Mộng tỷ, có phải hay không, có phải hay không người nói cho hẳn ?”

Hạnh Nhược Thủy cười lạnh, nhưng không phát ra âm thanh. Nàng đối Mai Ngạn Đình chán ghét, đã muốn đến cực điểm.”Ta không có, mặc kệ người tin cùng không tin. Nếu là ta, hẳn đã sớm nên đã biết, cũng sẽ không chờ tới bây giờ.”

“Tích Mộng tỷ, ta, ta biết đến, ta chỉ là xác nhận một chút!” Nàng sốt ruột giải thích, lại đáng thương hề hề cầu nói,”Tích Mộng tỷ, Trần Thiện hẳn tới nghe tỷ phụ trong lời nói, người có thể hay không làm cho tỷ phụ hỗ trợ khuyên nhất khuyên. Ta cũng vậy nhất thời hồ đồ bị nhân lừa, ta cũng không tưởng như vậy !”

Hạnh Nhược Thủy hấp một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.”Loại chuyện này ta không có cách nào khác theo ta lão công nói, người phải hiểu được, tham gia quân ngũ nam nhân thống hận nhất chính là phản bội! Ta

nghĩ Trần Thiện nhất định hội với người hảo hảo đàm , đến lúc đó người lại nhìn có thể nói hay không nói phục hẳn đi.”

Đúng lúc này, Tiểu Bình An vui vẻ lại đây, lôi kéo mẹ ông quần y y nha nha.

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu nhìn con, tầm mắt thế này mới ôn nhu lên.”Con ta âm ỹ , ta trước treo.”

Cũng không chờ Mai Ngạn Đình phản ứng lại đây, Hạnh Nhược Thủy liền chặt đứt điện thoại.

“Mẹ.....” Tiểu Bình An tựa hồ biết mẹ tâm tình không tốt, cho nên kéo kéo mẹ ông quần, mở ra tay nhỏ bé cánh tay muốn ôm một cái.

Hạnh Nhược Thủy xoay người đem hắn ôm lấy đến, thân ái hắn phần nộn khuôn mặt.

Tiểu Bình An lễ thượng văng lai, đã ở mẹ trên mặt hôn thân, còn cạc cạc nhạc.

Nhìn đứa nhỏ hồn nhiên tươi cười, Hạnh Nhược Thủy mới cảm thấy trong lòng kia cổ khó chịu tốt lắm rất nhiều.

Một tuần trong nháy mắt liền trôi qua, Trần Thiện đúng hạn về tới bộ đội lý. Huấn luyện phục nhất mặc, lại nhớ tới hắn huynh đệ trung gian, quá sờ đi cố đánh ngày. Tuy rằng gầy rất nhiều, nhưng cuối cùng là rất lại đây .

Ứng Trường Không tối hôm đó trở về, tâm tình có vẻ tốt lắm. Hắn tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lo lắng lợi hại, chỉ sợ Trần Thiện rất bất quá đến. Hiện tại, cuối cùng có thể từng một hơi .

Đối với Mai Ngạn Đình gọi điện thoại tới được sự tình, Hạnh Nhược Thủy cũng không nói với hắn, chính là không nghĩ cho hắn ngọt ngọt.

Ăn qua cơm chiều, không cần huấn luyện, Ứng Trường Không liền ở trong phòng khách cùng con chơi đùa. Mấy ngày nay tâm tình không tốt, hắn đều không có bởi con ngoạn, hiện tại bổ trở về.

Tiểu Bình An thích cùng hắn cha đối nghịch, nhưng là thích cùng hắn cha ngoạn, bởi vì hắn cha ngoạn có vẻ điên, cùng hắn có vẻ hợp phách! Liền ngay cả cùng hắn cha cùng nhau cướp đoạt mẹ, kia cũng là hắn ham trò chơi!

Hạnh Nhược Thủy giặt sạch bát đi ra, nhìn đến gia lương ở thật dày thăm thượng làm ẩm ỉ dẫu, còn chuyển khách phòng chặn đi ra cái . Con ngồi ở ba ba bụng thượng, miệng y nha nha nha phát ra âm thanh, phỏng chừng là làm ở cười ngựa lý. Trong phòng làm ra vẻ nhi đồng ca khúc, thỉnh thoảng còn có thể nghe con y nha phụ họa hai câu. Nàng liền ở ở khung cửa thượng, mang cười nhìn.

“Vợ, mau tới đây!”

“Đến!” Con tay nhỏ bé nhoáng lên một cái, cũng học hắn cha kêu.

Ứng Trường Không cười ha ha, cái con tiểu nách đem hắn cử cao cao, cao hứng hắn vui dạng hai điều tiểu béo chân, miệng cạc cạc nhạc.

Ứng Trường Không lôi kéo vợ cùng nhau nằm ở thăm thượng, tùy ý con ở bọn họ trên người đi đến đi đi, nơi này xoa bóp nơi đó vỗ vỗ , việc bất diệc nhạc hồ.

Hạnh Nhược Thủy sườn nằm, mặt tựa vào trượng phu trên đầu vai. Cuộc sống trung mặc dù có rất nhiều bất hạnh, nhưng rốt cuộc là hạnh phúc nhiều, như vậy sẽ không cái gì phải sợ !

“Thế nào? Có phải hay không cảm thấy người lão công suất ngày người?” Ứng Trường Không cười tùm tùm hỏi, ưng mâu có điện dường như nhìn nàng.

Hạnh Nhược Thủy ha ha cười, thân thủ sờ soạng một phen hắn cảm.”Đúng vậy, ở trong mắt ta, người là tối suất tốt nhất!”

“Ở trong mắt ta, người cũng là đẹp nhất tốt nhất!”

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng cười đi ra.”Chúng ta như vậy, toan không toan điểm a?” Buồn nôn hề hề , hảo tu nhân.

Ứng Trường Không ôm nàng, dùng sức hôn mấy khẩu.”Quản người ta toan không toan, dù sao chúng ta là ngọt.” Ngày quá càng lâu, liền càng có thể thể hội của nàng hảo.

Hạnh Nhược Thủy cười đến càng hoan .

Tiểu Bình An quyết mộng đi lại đây, cũng có dạng học dạng ở mẹ hân trên mặt hôn một cái. Thân xong rồi, còn phải ý nhìn hân cha. Nếu không còn quá nhỏ sẽ không, phỏng chừng còn có khiêu khích ánh mắt .

Ứng Trường Không cố ý đậu hân, lại ôm Nhược Thủy hôn mấy khẩu. Quả nhiên nhìn đến con cũng học hôn mấy khẩu, cùng nàng mao thượng dường như. Một tay lấy tiểu tử kia nhắc tới đến phóng tới hân cùng vợ trong lúc đó, nhẹ nhàng mà đánh một chút hân mộng lá gan, mắng:”Tiểu thằng nhãi con!”

“Ha ha.....” Tiểu thằng nhãi con Bình An ha ha nhạc, trong tay như da con vịt bị niết cạc cạc vang, tiểu béo thân mình còn cao thấp diên a diên a biểu đạt cảm xúc.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không nhìn nhau cười, đều cảm thấy giờ phút này hạnh phúc chính nùng.

Cùng lúc đó, Mai Ngạn Đình ngày sẽ gian nan nhiều lắm . Trần Thiện vô thanh vô tức , cái kia nam nhân cũng đột nhiên liền theo của nàng sinh mệnh tiêu thất, toàn bộ liên hệ phương thức đều đã muốn thành không. Liền ngay cả kia nam nhân cấp nàng an bài công tác, đã ở sự phát sau vài ngày, nàng đã bị sa thải .

Nếu không phải chính mình trong đầu có trí nhớ, Mai Ngạn Đình đều phải nghĩ đến kia bất quá là của nàng một giấc mộng. Chờ tỉnh mộng, cái kia nam nhân không tồn tại, nàng cùng Trần Thiện vẫn là quá bọn họ ngày, không có vinh hoa phú quý nhưng an an ổn ổn.

Nhưng mà, sự thật chính là sự thật, nàng mình lừa gạt cũng là vô dụng . Nàng chỉ sợ Trần Thiện cùng nàng ly hôn, cái kia nam nhân không thấy , Trần Thiện cũng không cần nàng , nàng không biết làm thế nào mới tốt. Huống hồ nàng ngay cả công tác đều không có , ngay cả cuộc sống đều thành vấn đề! Bởi vậy, trong lòng nàng ngóng trông Trần Thiện có thể sớm một chút cấp ra đáp án, lại hy vọng hân vẫn không liên hệ chính mình, có lẽ lâu hân sẽ tha thứ .

Chờ đợi ngày nhất gian nan, Mai Ngạn Đình trong lòng ẩn dấu sự tình, ngủ cũng ngủ không tốt, ăn cũng ăn không hương, nhân rất nhanh liền gầy xuống dưới .

Cuối cùng, nàng đợi cho không phải Trần Thiện liên hệ, mà là trước đợi cho Trần Thiện kí đến ly hôn hiệp nghị. Trần Thiện là thiện lương , ngay cả tao này phản bội, hân vẫn là đem cận có một chút tích tụ đều cho Mai Ngạn Đình.

Mai Ngạn Đình nhận được ly hôn hiệp nghị thư, cả người thiếu chút nữa sẽ diên mất rồi. Nàng vù vù khóc, khóc thật lâu sau, lại ngây thơ đem ly hôn hiệp nghị cấp tề, nàng không muốn ký tên!

Ngày hôm sau, Trần Thiện liền cấp nàng gọi điện thoại. Ở Mai Ngạn Đình một phen sấm hối sau, Trần Thiện chỉ nói một câu:”Người đem ly hôn hiệp nghị phiếu tên sách đi, hảo tự hảo tán, đừng bức ta dùng khác cách.”

Lại nhiều tự, Trần Thiện đều không có nói. Ở trong lòng hân, hân không nghĩ lại cùng này nữ nhân có gì một tia nhất lữ liên hệ. Từ nay về sau, Mai Ngạn Đình cùng hân cuộc sống tái vô quan hệ.

Cuối cùng, Mai Ngạn Đình vẫn là ký ly hôn hiệp nghị. Nàng phản bội trước đây, nàng không có tư cách không ký. Cho dù nàng lại như thế nào không nghĩ ký, cũng tự nhiên có người có biện pháp làm cho nàng ký hạ.

Vì một hồi không minh bạch sương sớm nhân duyên, Mai Ngạn Đình mất đi hôn nhân, mất đi công tác, mất đi an ổn ngày. Trong lòng nàng là hối hận , khả thời gian không có đã hối hận. Trong lòng nàng trừ bỏ hối hận, cố gắng còn có có chút oán hận ở bên trong. Mà ở ngày sau, cuộc sống không như ý làm cho này oán hận liền đề cao ra càng nhiều oán hận, tất nhiên hội kích thích nàng làm ra càng diên cuồng chuyện tình đến.

Mai Ngạn Đình từng nghĩ tới lại cho Nhược Thủy gọi điện thoại, nhưng là Nhược Thủy rõ ràng ngay cả dây số đều thay đổi. Nàng đi tìm Đàm Bội Thi, Đàm Bội Thi cũng không chịu hỡ

trợ.

Phòng ở Trần Thiện là một năm một năm giao tiền thuê nhà , cho nên còn có nửa năm mới đến kì. Trần Thiện cấp kia mấy ngàn đồng tiền gửi ngân hàng, cũng không thể chống đỡ dài hơn thời gian. Vì thế, Mai Ngạn Đình tưởng trở lại công ty đi công tác.

Hạ Mặc cấp Hạnh Nhược Thủy gọi điện thoại, Hạnh Nhược Thủy không phát biểu ý kiến, chỉ nói giao cho Hạ Mặc đến xử lý. Ở Mai Ngạn Đình sau khi rời khỏi, Hạ Mặc liền bởi vì của nàng tạm rời cương vị công tác, mà nghĩ ra một loại khác phương pháp đến giải quyết hóa đơn vấn đề, cho nên này chức vị vốn không có tồn tại tất yếu.

Huống hồ Mai Ngạn Đình vừa tới thời điểm, nàng vẫn là thực khiêm tốn học một ít cũng có dùng là tri thức . Chính là sau lại cùng Trần Thiện cùng một chỗ , kinh tế áp lực chẳng phải lớn, cũng liền lơ lửng . Cho nên nếu đem nàng an bài đến cái khác chức vị, nàng vẫn là hé ra giấy trắng một lần nữa đến.

Cuối cùng, Hạ Mặc vẫn là xem ở cộng sự lâu như vậy phân thượng, an bài nàng làm trợ lý.

Mai Ngạn Đình thế này mới không như vậy bối rối , có công tác còn có cơm ăn, nàng tất nhiên không thể sợ hãi.

Nhưng mà, mọi người vốn sẽ không rất dãi thấy nàng. Z thị liền như vậy điểm phương, nàng cùng nam nhân khác muốn làm gặp ở ngoài, có chút đồng sự vẫn là gặp qua . Đối với người như vậy, giữ mình trong sạch nhân tự nhiên đều là xem bất quá mắt , cho nên theo trong lòng mà bắt đầu khinh bỉ như vậy một người. Hơn nữa Mai Ngạn Đình lại là hé ra giấy trắng, cái gì đều làm không tốt, tránh không được muốn ai mắng bị khinh bỉ.

Hôm nay, Mai Ngạn Đình ở toilet lý ngồi rất. Đột nhiên nghe được bên ngoài bồi ứng đồng sự ở thảo luận, các nàng trong lời nói đề chính là nàng Mai Ngạn Đình. Nàng không khỏi bình hô hấp, cẩn thận nghe.

“Liền nàng làm về điểm này gièm pha, còn tưởng rằng người khác không biết đâu, thật sự là không biết xấu hổ!”

“Mỗi người đạo đức điểm mấu chốt là không đồng dạng như vậy, này cũng là không có biện pháp chuyện tình. Đây là người khác chuyện tình, chúng ta cũng quan không hơn, là đi?”

“Nói cũng là, nếu tỷ cũng không quản, chúng ta càng quan không hơn.”

“Người làm sao mà biết nếu tỷ mặc kệ? Nàng không phải cùng nếu tỷ là hảo tỷ muội sao? Liền nàng cái gì cũng không hội còn có thể trở về, ta tưởng nếu tỷ xem ở tỷ muội tình cảm thượng ý tứ đâu!”

“Mới không phải đâu! Hạ tổng cùng nếu tỷ báo cáo quá việc này, nếu tỷ nói công ty hiện tại là hạ tổng ở quản lý, chính hấn làm quyết định là tốt rồi. Này không phải là bỏ qua không nghĩ để ý tới thôi.”

“.....”

Trong toilet, Mai Ngạn Đình đem một ngụm nha đều phải cắn . Móng tay kháp ở lòng bàn tay lý, đều đã muốn chảy ra tơ máu đến. Cửa nàng trong hai mắt, có một ít đáng sợ cảm xúc.

Dần dần, có một số việc, cũng chậm chậm về phía một cái cũng chưa biết nhưng tuyệt đối không tốt phương hướng đi phát triển . Chính là ai cũng không phải bán tiên, nhìn không tới nhân nội tâm, cũng dự toán không được tương lai.

144. Chương 144: Bão Táp Đêm Trước, Nguy Hiểm!

Mai Ngạn Đình ở toilet ngồi hồi lâu, đi ra liền lấy thân thể không thoải mái vì từ xin phép .

Lúc ấy đã muốn là buổi chiều tam điểm hơn. Nàng một người ở trên đường du du dăng dăng hồi lâu, như là một cái tìm không thấy về nhà lộ đứa nhỏ, mờ mịt thất thố, lại lòng tràn đầy oán giận.

Nàng trong đầu đủ loại ý tưởng mặc đến lao đi, nghĩ đến càng nhiều, lại càng là cực đoan. Đến sau lại, cảm xúc đều có chút không khống chế được . Mắt thấy sắc trời đã muốn đen, nàng ở trải qua một nhà quán bar thời điểm, bước đi đi vào.

Lại nói tiếp, Mai Ngạn Đình cũng không tính nhiều phá hư nữ nhân. Ít nhất, nàng là rất ít đi quán bar loại này bị rất nhiều người lý giải vì không đứng đắn địa phương . Nhưng là nàng đêm nay tâm tình không tốt, nàng cần đi mua tủy.

Mai Ngạn Đình bộ dạng không tính đặc đẹp mắt, nhưng là không khó xem. Mà tại đây loại cấp thấp quán bar, muôn hình muôn vẻ mọi người có. Một nữ hài tử một mình ngồi ở quầy bar uống rượu, tự nhiên bị một ít nhân xem ở trong mắt, cũng còn có sẵn diễm chí tâm.

Bắt đầu thời điểm, Mai Ngạn Đình ai đều cự tuyệt, chỉ lo chính mình uống rượu. Nhưng là nàng hoàn toàn không hiểu rượu, uống lại mãnh lại nhiều, không bao lâu cũng đã mất say lơ đãng lung . Đến cuối cùng, đã muốn tủy mau bất tỉnh nhân sự .

Đã sớm đem nàng làm con mồi nhìn chăm chăm nhân, nhân cơ hội đem nàng mang đi . Phía sau đừng hy vọng xa vời có ai đến hỗ trợ ngăn lại, này nhiều là một ít tới tìm hoan mua vui nhân, ai có tâm tình quản người khác nhân khi.

Mai Ngạn Đình bị nhân ép buộc một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại, trên người tất cả đều là ứ thanh, hạ thể cũng sưng đỏ lợi hại, ngay cả đi đường đều đau. Nhưng là cấp thấp khách sạn trong phòng chỉ có nàng một người, nàng ngay cả tìm ai tính sổ cũng không biết. Chỉ có thể ở trên giường ai ai khóc lên, sau lại lui phòng đã đến giờ , lại bị lão bản cấp chạy đi ra.

Ngày hôm sau là muốn đi làm , Mai Ngạn Đình là vô cố thợ mỏ. Hạ Mặc trợ lý ở điện thoại lý cùng nàng nói chuyện cũng tức giận, càng chọc Mai Ngạn Đình trong lòng oán giận ngàn vạn.

Chính là nàng còn không có hoàn toàn mất đi lý trí, này công tác mặc kệ là Hạ Mặc đáng thương nàng vẫn là như thế nào , đối nàng mà nói đều tới quan trọng yếu. Nàng không bằng cấp cũng không năng lực, muốn tìm khác công tác không dễ dàng, cho nên hấn không thể đổi bước đi .

Chính là theo ngày đó khởi, nàng lại càng phát trầm mặc . Có đôi khi còn thích nhìn chăm chăm nhân xem, tổng cảm thấy mỗi người đều lộ vẻ một bộ đối trá gương mặt. Nàng gây lợi hại, ánh mắt liền có vẻ rất lớn, người xem mao cốt từng nhiên , mọi người liền càng phát ra chán ghét nàng. Nàng cũng liền xem ai đều càng thêm không vừa mắt, chỉ là vì sinh kế còn phải chịu đựng.

Hạnh Nhược Thủy cuộc sống từng nhân Mai Ngạn Đình cùng Trần Thiện chuyện tình dựng lên gợn sóng, nàng cũng khó qua hảo một đoạn ngày, sau lại cũng chậm chậm tiêu tan . Trần Thiện cũng nhà trên lý đến ăn cơm xong, giống như đã muốn buông đến. Đường sự đều đã muốn đi ra, nàng này những người đứng xem không lý do còn dây dưa trong đó.

Hôm nay buổi tối, một nhà ba người đang ở trên giường chơi đùa đầu. Vợ chồng hai một bên nói chuyện phiếm, vừa thỉnh thoảng bồi con trò chuyện, cùng hấn chơi một chút.

Tiểu Bình An hiện tại đã muốn một tuổi bán qua, nói chuyện tuy rằng không nói nhiều lưu, nhưng là đã muốn học xong không ít từ ngữ. Có đôi khi nói ra, còn huyền mọi người đều cười đau bụng. Bất quá, tốt xấu là tiến bộ , không lại đối với những người khác kêu ba ba, nếu không Ứng Trường Không là muốn học máu .

Nói Tiểu Bình An ngoạn mệt mỏi, đã đói bụng . Liền cùng tiểu bảo tử dường như đi lại đây, liêu khởi mẹ quần áo liền tiến vào đi uống sữa.

Ứng Trường Không thấy như vậy một màn, mảy một vòng, trong đầu đã nghĩ nổi lên trước đó không lâu cùng vợ đối thoại.”Vợ, ngươi không phải nói hấn một tuổi bán liền cai sữa sao? Hiện tại hấn đều qua một tuổi bán ! Không được, lập tức cho hấn cai sữa!”

Nói xong, sẽ đi đem con cấp đãi đi ra.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng thân thủ ngăn trở hấn.”Này cai sữa cũng là phải có kế hoạch , sao có thể nhớ tới sẽ .”

Ứng Trường Không không vui ý , khả ủy khuất nhìn vợ, nói:”Vợ, ngươi bắt công! Ngươi là không phải không nghĩ cho hấn cai sữa, khiến cho hấn như vậy vẫn uống đến người không nãi mới thôi?”

“Nói hươu nói vượn cái gì đâu!” Hạnh Nhược Thủy thân thủ liền đánh hấn một chút. Người nọ là còng phát ra tiểu hài tử tính tình , thật muốn mệnh.

“Nhưng là người đáp ứng quá một tuổi bán liền cho hấn cai sữa ! Hấn đều cứ chiếm thước sào lâu như vậy , hấn cho ta còn trở về!” Nghĩa chính lời nói bảo vệ chính mình lãnh thổ chủ quyền, đây là thủ trưởng giáo !

Hạnh Nhược Thủy vươn tay đến, sờ sờ hấn cằm.”Tốt lắm. Ta ngày mai liền cùng tẩu tử nói nói, hỏi một chút nàng có cái gì dễ làm pháp, cho hấn cai sữa, được rồi đi?”

“Này còn kém không nhiều lắm!” Ứng Trường Không thể này mới cao hứng , ở vợ gáy oa lý dùng sức cọ cọ.

Tiểu Bình An theo mẹ trước ngực ngẩng đầu lên, yên lặng theo dõi hấn cha xem. Hấn tựa hồ nghe đã hiểu, hấn cha vừa rồi muốn đoạn hấn lương thực! Nhưng là nhìn chăm chăm nhìn một hồi, cũng không xác định có phải hay không hấn ảo giác, liền lại tiến vào đi uống sữa .

Hạnh Nhược Thủy đi trên mạng tra xét một chút, nói đứa nhỏ 8 tháng sau mẫu nãi sẽ không thật tốt quá, quả thật cũng muốn cai sữa . Ngày hôm sau liền thật sự cùng tẩu tử đi thương lượng, tẩu tử nói muốn trước hết nghĩ biện pháp cấp đứa nhỏ cũng uống điểm sữa bột, nếu không lập tức chặt đứt cũng không được.

Hạnh Nhược Thủy vì thế liền thử dùng mẫu nhũ đoái sữa bột cho hấn uống, làm cho hấn trước thích ứng sữa bột hương vị. Nhưng là Tiểu Bình An kén ăn rất, bắt đầu thời điểm không uống, liếc mắt một cái cũng không xem nãi cái chai lý nãi. Oa oa một bên khóc, một bên sẽ ba rót ra mẹ quần áo đi uống sữa.

Thẳng đến phía sau, Hạnh Nhược Thủy mới biết được đã biết sự quả thật không có làm hảo, chuyện xấu ! Cố tình đứa nhỏ là nường ư, hấn khóc nhất đại hồ đồ, làm nường nào có không đau lòng ? Vì thế, lại cho hấn ăn, chỉ an ủi chính mình nói từ từ sẽ đến.

Sau lại hàng xóm lại nói cho nàng tân pháp tử, nói có thể lo lắng ở núm vú thượng đồ thượng có nhan sắc được thủy, làm cho hấn nhìn sợ hãi sẽ không ăn .

Hạnh Nhược Thủy nghe nàng nói cho cùng giống thật sự hữu hiệu, buổi tối tắm qua, liền thật sự ở núm vú thượng đồ được thủy, màu tím , nhìn tử cháo nhất đại phiền, vẫn là rất dọa người .

Ứng Trường Không nhìn, đều nhin không được cười nói, ta phỏng chừng hấn thật sự sẽ không lại ăn nãi . Thứ này, hấn nhìn đều sợ hãi.

Đáng tiếc, bọn họ đều xem nhẹ bọn họ con kia uống sữa quyết tâm.

Quả nhiên, chơi một hồi, Tiểu Bình An liền vui vẻ lại đây ăn nãi . Nhưng là xốc lên quần áo, nhìn đến kia đen tuyền một mảnh, tròn tròn mắt. Hấn nhìn chăm chăm nhìn nửa ngày, lại ngẩng đầu nhìn xem mẹ, tựa hồ đang hỏi đây là làm sao vậy. Sau đó lại quay đầu nhìn ba ba, giống như đang nói: Có phải hay không người động tay chân?

Vợ chồng hai ghen cười nhìn hấn. Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hấn khuôn mặt, nói:”Không thể uống sữa . Người xem, này bẩn bẩn, không có thể ăn!”

Tiểu Bình An ừ phát ra thanh âm, nóng nảy. Đây chính là hấn lương thực, không ăn sao được đâu! Hấn gấp đến độ xoay quanh, trên trán đều đổ mồ hôi . Đột nhiên hấn vừa nhấc đầu, nhìn đến chói lọi đặng. Tay nhỏ bé cánh tay duỗi ra, miệng kêu lên:”Ừ đặng, đặng.....”

Đây là Hạnh Nhược Thủy giáo , hấn biết kia không công sáng lên gì đó là đặng.

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy không rõ cho nên, thẳng đến con miệng lại phun ra một cái “Quan” Tự. Bọn họ mới biết được, hấn là muốn quan đặng. Tuy rằng không biết quan đặng làm gì, Ứng Trường Không vẫn là thân thủ đem đặng đóng.

Sau đó, vợ chồng hai ngạc nhiên nhìn đến, con trong bóng đêm ngồi một hồi, thân thủ ba rót ra mẹ vạt áo, phục đi qua uống sữa!

Này may mắn nàng đồ được thủy, không tai hại chỗ !

Cứ như vậy, đồ được thủy biện pháp thất bại .

Sau lại, lại có cái tẩu tử cho tốt chủ ý, ở núm vú thượng đồ thượng hoàng liên thủy. Hoàng liên là khổ thôi, tiểu hài tử sợ khổ, cũng không dám ăn.

Hạnh Nhược Thủy liền lại làm theo. Kết quả Tiểu Bình An ba rót ra quần áo, nhất hàm liền thường đến đau khổ hương vị, hần vội vàng nhổ ra, mặt mặt nhăn thành một đoàn hoá trang tử đường như.

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy mừng thầm, nghĩ rằng cuối cùng là tìm đến phương pháp . Kết quả, bọn họ cao hứng kính còn không có quá đâu, Tiểu Bình An lại chế tạo kinh hãi . Chỉ thấy hần ngừng một hồi, lại phác đi qua uống. Cau mảy hấp, một lát sau, hoàng liên cay đắng đã bị nãi ngọt cấp cái trôi qua. Hần uống nãi, nghề ánh mắt nhìn hần cha, tựa hồ muốn nói: Tiểu dạng, theo ta đâu, ngươi còn kém xa lắm đâu!

Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy liếc nhau, cũng không biết nên kiêu ngạo bọn họ đứa nhỏ như vậy thông minh, hay là nên đau đầu hần uống sữa quyết tâm như thế mãnh liệt!

Như thế chặt đứt nửa tháng, cũng không một chút hiệu quả. Hạnh Nhược Thủy sốt ruột, Ứng Trường Không càng sốt ruột, liền tiểu thằng nhãi con đặc ý thực.

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy cùng Lí Quân làm đồ ăn, chiêu đãi hai nhà nam nhân cùng hần vài cái bình. Tiểu Bình An là cá nhân đến điên, đến đây nhiều như vậy thúc thúc cùng hần ngoạn, hần tự nhiên là cao hứng .

Ăn cơm xong, đại nhân ngồi ở cùng nhau nói chuyện phiếm đâu. Hạnh Nhược Thủy cùng Lí Quân tắc đùa với gì Bối Bối ngoạn, Tiểu Bình An chính mình quyết mộng ở thăm thượng ngoạn, miệng nói nhỏ cũng không biết nói xong cái gì.

Ngọa ngoạn , hần cũng không biết là đói bụng, vẫn là nhớ tới sẽ. Đột nhiên gặp phác lại đây, lao thẳng tới mẹ trong lòng.

Hạnh Nhược Thủy vươn tay tới đón trụ hần, làm cho hần đứng ở chính mình hai chân trong lúc đó. Bình thường hần cũng sẽ như vậy, ngoạn ngấy đi ra mẹ trong lòng đến, y y nha nha cùng mẹ nói chuyện cái gì.

Nhưng là, lúc này con làm một cái quá mức lớn mật động tác, cũng thúc đẩy hần cha rất cực ngoạn quyết tâm đến đoạn hần lương thực!

Chỉ thấy Tiểu Bình An thân thủ nhất lay, liền đem mẹ hần quần áo cấp tán gẫu đi lên.

Này may mắn Nhược Thủy tay chân mau, vội vàng kéo lấy . Nếu không này vài cái nam nhân tại này, còn không quăng chết người. Hé ra xinh đẹp mặt, hồng muốn lấy máu , tuy rằng năng động tác mau mọi người cũng chưa nhìn đến, nhưng ngấm lại liền cảm thấy xấu hổ.

Lí Quân ha ha cười, thiếu chút nữa cười đến bụng đều đau . Nghĩ rằng, đứa nhỏ này, thực cùng cái tiểu sói con đường như!

Ứng Trường Không tắc tức giận đến mặt đều tái rồi. Một cái bước xa lại đây, ba ba hai bàn tay đánh vào con mông viên thượng! Bình thường âm ỹ muốn uống nãi cũng liền thôi, này cư nhiên trước mặt người khác liền ba kéo vợ quần áo, này còn muốn được!

Cứ như vậy, Tiểu Bình An, Ứng Phi Dương tiểu bằng hữu cai sữa đại kế liền lửa sém lông mày . Hần cha là 1 phút cũng không nguyện ý nhần hần , phải lập tức cai sữa, không thương lượng!

Sau lại, vợ chồng hai cũng thảo luận qua. Chỉ cần Nhược Thủy tại bên người, muốn này tiểu thằng nhãi con cai sữa, đó là vạn vạn không có khả năng . Dù sao hần còn nhỏ, hần nếu oa oa khóc lớn, làm mẹ mềm lòng không chịu nổi ! Thương lượng sau, quyết định làm cho Nhược Thủy rời đi một tuần, làm cho hần nhìn không tới, nháo hai ngày hần sẽ không nào loạn.

Về phần Nhược Thủy ly khai, đứa nhỏ này liền giao cho Lí Quân, còn thỉnh một cái tẩu tử hỗ trợ nhìn. Mặc dù có chút lo lắng, cũng luyến tiếc, nhưng là tổng không thể vẫn như vậy uống sữa. Huống hồ nơi này là bộ đội, cũng an toàn, không có gì vấn đề lớn.

Bên này an bài , sẽ đến phiên Hạnh Nhược Thủy đi nơi nào vấn đề . Nàng tuy rằng là vì đứa nhỏ cai sữa rời đi , nhưng là muốn đi làm một ít khả năng nên làm mà bởi vì đủ loại nguyên nhân gác lại chuyện tình.

Cuối cùng càng nghĩ, Hạnh Nhược Thủy đi T thị. Nàng muốn đi xem Viên Mộng cùng Trang Dịch Sinh, tuy nói nhân còn sống sẽ không sợ, nhưng là tưởng chính mắt chứng kiến một chút.

Cứ như vậy, Hạnh Nhược Thủy gánh nặng chân thành rời đi bộ đội, đi T thị. Về phần Tiểu Bình An, sẽ quá thương hân thê thê thăm thăm cai sữa ngày. Hân cha cũng không tưởng hân nương giống nhau quán hân, cho nên hân này một tuần phỏng chừng là muốn khổ ra hoàng liên thủy đến đây.

Hạnh Nhược Thủy ở Đàm Bội Thi trong nhà ở một đêm thượng, ngày hôm sau buổi sáng bay đi T thị máy bay. Lúc này đây thời gian có vẻ sung túc, cho nên không cần rất đuổi.

Buổi tối nằm ở trên giường, Đàm Bội Thi đã nói nổi lên Mai Ngạn Đình chuyện tình. Đàm Bội Thi tuy rằng không tới công ty đi làm, nhưng bình thường vẫn là thỉnh thoảng đi lác lác một chút, cho nên cũng biết một ít tình huống.

Hạnh Nhược Thủy ngừng, hồi lâu mới nói: "Mỗi người đều là nên vì chính mình việc làm phụ trách nhiệm, cũng chẳng trách người khác."

"Nói cũng là, chúng ta cũng không đề nàng, người như vậy không đáng nhắc tới." Đàm Bội Thi vốn liền chán ghét Mai Ngạn Đình, hiện tại liền lại chán ghét đến cực điểm.

Hai người lại hàn huyên một hồi, cũng liền đang ngủ.

Nửa đêm lý, Hạnh Nhược Thủy đột nhiên theo trong mộng tỉnh lại, dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Nàng tổng cảm thấy trong bóng tối có một đôi đáng sợ ánh mắt chính nhìn chằm chằm chính mình, làm cho nàng ngủ cực kỳ không an ổn.

Nàng xem ngoài cửa sổ bóng cây lác lác, hô hấp có chút ồ ồ. Mà bên cạnh, Bội Thi đang ngủ say. Nàng tưởng là chính mình nhiều lo lắng, toại lại nằm trở về, cũng rất cuộc không có buồn ngủ. Thẳng đến trời đã sáng, mới lại ngủ. Lúc này đây nàng cùng Đàm Bội Thi giống nhau, đều là bị Đàm mẹ cấp cứu tỉnh.

"Người đây là làm sao đâu? Không ngủ tốt, thật lớn hắc đôi mắt! Luyến tiếc người con, vẫn là luyến tiếc đội trưởng a?" Đàm Bội Thi cười xấu xa, nàng nhất thích đậu Nhược Thủy.

Hạnh Nhược Thủy nâng thủ cho nàng nhất móng vuốt, mới không bằng nàng điên."Chạy nhanh rửa mặt ăn bữa sáng đi, để cho Đàm mẹ lại nên niệm người."

"Niệm liên niệm, đó là mẹ ta cuộc sống lạc thú. Của nàng lạc thú liền hai cái, một cái là Nhạc Nhạc, một cái chính là nhắc tới ta." Nói xong, còn thân đuổi người, che miệng ba ách xì 1 cái.

Hạnh Nhược Thủy niết nàng một phen."Đang ở phúc trung không biết phúc!"

"Ta biết phúc, chính là thuận miệng nói nói thôi. Có đôi khi, hạnh phúc cũng là muốn phát cầu nhàu thôi, hắc hắc."

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu dĩ lác đầu."Dù sao người Đàm Bội Thi khác bản sự không nói, chế tạo tà môn nguy biến bản sự nhưng thật ra không nhỏ, ta đã sớm kiến thức qua." Còn tại ở đại học, Bội Thi liền đặc biệt có thể bài, đó là các nàng ký túc xá có danh. Ngẫu nhiên có chút không biết trời cao đất rộng nữ hài tử chọc tới nàng, đều có thể làm cho nàng cấp nói khóc.

Hai người đầu đầu vô mồm, sáng sớm liền cũng liền hơn chút lạc thú, cũng là rất tốt.

Ăn qua bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy liền thẳng đến sân bay. Tự mình lái xe đưa của nàng, là Ứng Trường Không bảo vệ viên. Thượng tá lo lắng nàng, tự nhiên là không có khả năng làm cho nàng một người xuất môn. Nàng biết, trừ bỏ này bảo vệ viên, ngầm còn không biết có bao nhiêu nhân đầu. Lại nghĩ tới tối hôm qua lo lắng, liền cảm thấy chính mình nhiều lo lắng. Của nàng thượng tá làm việc ổn thỏa, sẽ không làm cho người ta lợi dụng sơ hở.

Chính là trong lòng luôn luôn như vậy một ít không yên, vì thế xe chạy đến nửa đường, Hạnh Nhược Thủy lại làm cho bảo vệ viên quay lại xe đầu, về tới dặm. Tại đây cái nguy hiểm ẩn nấp thời kì, vẫn là ở lại Z thị có vẻ an toàn. Nàng không sợ hãi sẽ bị Cổ Thiên Sách bắt đến tra tấn nàng, nàng lo lắng một khi chính mình rơi vào Cổ Thiên Sách trong tay, như vậy của nàng thượng tá cho dù liều mạng cũng là muốn cứu của nàng. Mà nàng, không muốn hân có một chút ít nguy hiểm!

Đàm Bội Thi nhìn đến nàng lại đã trở lại, rất chút kinh ngạc, nhưng là không thành vấn đề. Nàng biết Nhược Thủy luôn luôn ổn thỏa, chỉ là có chút quá độ thiện lương hiềm nghi, đây là của nàng hảo, cũng là của nàng nhược điểm.

Nếu không đi T thị, kia cũng không thể đứng ở Bội Thi trong nhà không có việc gì. Hạnh Nhược Thủy liền quyết định đi công ty đi một chút, nhìn xem có hay không có thể hỗ trợ địa phương. Nàng cũng là vì phân tán chính mình lực chú ý, miễn cho luôn lo lắng Bình An cai sữa quá trình hội khóc nháo. Chỉ là tưởng, nàng liền liền đau lòng không thôi .

Đi vào công ty, mọi người đều phi thường nhiệt tình, giống như ong vỡ tổ dường như đều thâu lại đây. Nam sinh đồ hoàn hảo, chính là động

nói chuyện. Nữ sinh nói chuyện còn không tính, còn muốn ra tay, này sờ một phen cái kia lâu một chút .

Cuối cùng vẫn là Hạ Mặc ra lệnh một tiếng:”Cũng không dùng làm việc ? Đừng tưởng rằng lão bản đã trở lại là có thể tìm lý do nhàn hạ nga!”

Hạ Mặc dù sao cũng là đương nhiệm quản lý giả, cho nên hẳn trong lời nói vẫn là rất uy hiếp lực , mọi người lập tức làm điều thú tán.

Hạnh Nhược Thủy che miệng ha ha cười, nhìn Hạ Mặc nói:”Xem ra, ta ở bọn họ trong lòng đã muốn không có gì uy nghiêm . Về sau dựa vào người tráo ta !”

Hạ Mặc một bộ “Ta thực sợ hãi” bộ dáng.”Người nói như vậy, ta ban đêm hội làm ác mộng .”

Hạnh Nhược Thủy tùy tay cầm bên cạnh cái bàn tư liệu, gõ hắc một phen.”Tốt lắm, tiến văn phòng tán gẫu đi.”

Nói xong cất bước hướng Hạ Mặc văn phòng đi, tầm mắt miết đến góc sáng sửa nhân, hơi hơi thở dài một hơi. Không nghĩ tới, nàng bắt kể góc, Mai Ngạn Đình đồ biểu hiện giống như nàng Hạnh Nhược Thủy thực xin lỗi nàng dường như.

Theo Hạnh Nhược Thủy bước vào văn phòng kia một khắc khởi, Mai Ngạn Đình cũng chỉ là ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, phát hiện là nàng liền lại cúi đầu làm bộ như còn thật sự công tác. Tất cả mọi người vô cùng cao hứng thâu đi qua, phân thực Nhược Thủy mang đến đồ ăn vặt, cô đơn nàng không hề động một chút.

Mọi người phát hiện nếu tỷ cũng không để ý tới Mai Ngạn Đình, liền càng phát ra khẳng định nếu tỷ cũng chán ghét nàng không nghĩ để ý tới nàng . Vốn mọi người sẽ không dãi gặp Mai Ngạn Đình, nay lại theo trong lòng hèn mọn nàng. Ngay cả nếu tỷ như vậy ôn nhu thiện lương mọi người không thích nàng , có thể thấy được nhân phẩm có bao nhiêu kém.

Mai Ngạn Đình đều không phải là không có cảm nhận được mọi người tầm mắt, nàng chỉ có thể làm bộ như không thèm để ý. Cúi đầu vẫn nhìn trước mắt tư liệu, bàn công tác thượng hai tay nắm chặt, móng tay sớm thật sâu kháp vào lòng bàn tay lý.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng không phải khó chịu , nhưng thế sự không thể luôn như ý , cũng chỉ có thể nhận. Dẫn đầu đi vào văn phòng, hẳn ở Hạ Mặc làm công y đối diện ngồi xuống.

“Nói thật, hôm nay là cái gì phong đem người thổi qua đến?” Hạ Mặc cùng Nhược Thủy hợp tác lâu, tuổi cũng kém không xa, chậm rãi đồ như là bằng hữu, không có việc gì liền trêu chọc hai câu.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười.”Ta trả lời qua, thật là bởi vì cho ta gia con cai sữa. Chúng ta biện pháp gì đều muốn qua, vô dụng, đành phải ra này hạ sách. Đúng rồi, hôm nay ta về người chi phối , có cái gì có thể hỗ trợ ?”

“Chi phối người? Ta ngại mệnh dài quá không phải!” Hạ Mặc run lên đầu thân thể.

“Ta còn thật sự . Ta ở tại các người đàm lão bản trong nhà, mỗi ngày nhàn đến vô sự cũng không phải cái biện pháp, cho nên muốn đến công ty tìm điểm sự tình việc nhất việc.”

Hạ Mặc nhìn ra được đến nàng là còn thật sự , hơi hơi suy nghĩ một chút.”Như vậy đi, gần nhất vừa vặn có một tân đề án, là bội bội ở phụ trách. Nếu không người chỉ đạo chỉ đạo nàng, thuận tiện đem chung cáo cấp xao định rồi. Vừa vặn đề án là tuần sau muốn dùng.”

“Không thành vấn đề.” Hạnh Nhược Thủy thật cao hứng tìm được sự tình làm.”Đúng rồi, để cho nói cho bọn họ, cơm chiều ta mời khách.”

“Ta nói buổi sáng như thế nào nghe được ngoài cửa sổ chim khách ở kêu đầu, nguyên lai là hôm nay có người mời khách!”

Hạnh Nhược Thủy cũng bị hấn đầu nở nụ cười.

Hai người lại hàn huyên một ít công ty gần nhất trạng huống, Hạ Mặc còn liền một sự tình trưng cầu của nàng ý kiến. Đàm xong rồi, Hạnh Nhược Thủy liền đi ra ngoài tìm lâm bội bội, cùng nàng cùng nhau quá đề án chuyện tình.

Lâm bội bội vị trí ngay tại Mai Ngạn Đình bên cạnh.

Hạnh Nhược Thủy luôn luôn tại cùng lâm bội bội thảo luận. Mà Mai Ngạn Đình từ đầu tới đuôi cũng không từng quay đầu xem liếc mắt một cái, càng đừng nói chào hỏi. Đối với này nhân, nàng tại đây một khắc hoàn toàn thất vọng rồi.

Nhanh đến tan tầm thời gian, Hạnh Nhược Thủy sẽ mặc toa ở bàn công tác trong lúc đó, nhắc nhở mọi người trước không cần đi, cùng nhau ăn cơm lại trở về. Nàng rốt cuộc là mềm lòng, cố ý gõ một chút Mai Ngạn Đình cái bàn, tuy rằng không có điểm danh.

Mai Ngạn Đình không ngẩng đầu, cũng không hé răng. Có chút đồng sự xem mặc kệ, liền phiết miệng hừ lạnh một tiếng, càng xem liền càng cảm thấy nàng chán ghét. Lão bản đều đã muốn hạ mình kì tốt lắm, còn muốn làm đáng, thực ghê tởm!

Tan tầm thời gian vừa đến, đoàn người liền chậm rãi vây quanh Hạnh Nhược Thủy cùng Hạ Mặc, xuất phát đi nhà ăn. Chỉ có Mai Ngạn Đình đứng ở mặt sau, chưa cùng đi lên.

Mọi người vốn sẽ không thích nàng, cũng không có người kêu nàng, chỉ làm nàng không tồn tại dường như.

Đánh giá mọi người đều đi rồi, Mai Ngạn Đình mới rời đi văn phòng. Môi thủy chung gắt gao mân , trên mặt không có một tia biểu tình, trong lòng quả thật sóng biển quay cuồng.

Bởi vì mọi người đem Hạnh Nhược Thủy quay chung quanh ở trung tâm, người một lời ta nhất ngữ hỏi cái này nói cái kia, Hạnh Nhược Thủy cũng không chú ý tới Mai Ngạn Đình không theo kịp. Chờ nàng chú ý tới thời điểm, đều đã muốn đến nhà ăn .”Không ai kêu thượng Mai Ngạn Đình sao?”

Mọi người cũng không hé răng. Nghĩ rằng, vừa rồi lớn tiếng như vậy thảo luận, là cái kẻ điếc đều nghe được, chẳng lẽ không nên có người cầu nàng đến mới được sao?

“Nếu không ta cấp nàng đánh cái điện thoại đi?” Nói chuyện là trước sân khấu tiểu muội.

“Trần lệ, điện thoại của nàng đã đánh mất, người đánh văn phòng điện thoại đi.”

Văn phòng điện thoại tự nhiên là không có người tiếp. Cũng không tưởng ảnh hưởng mọi người tâm tình, Hạnh Nhược Thủy liền trực tiếp gọi món ăn ăn cơm .

Buổi tối về nhà lý, Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi nhắc tới chuyện này, vẫn như cũ có chút cảm khái.

Đàm Bội Thi bĩu môi, nói:”Này thế gian không biết tốt xấu nhiều người đi, cũng không kém nàng Mai Ngạn Đình một cái. Cũng là người tâm rất hảo, nếu thay đổi ta, đối với như vậy không biết tốt xấu nhân, ta ngay cả liếc nhìn nàng một cái đều ngại ô uế của ta ánh mắt! Từ đến đây Z thị, nàng được người bao nhiêu hảo. Nay rơi vào như vậy kết cục, kia cũng là chính nàng gieo gió gặt bão , nàng có cái gì tư cách trách tội người khác? Như vậy xem thường sói, nên tha đi ra ngoài bắn bia!”

Hạnh Nhược Thủy chính là hơi hơi cười khổ, không có phát biểu ý kiến.

Hai ngày sau, Hạnh Nhược Thủy chuyên chú bận việc đề án chuyện tình, cũng không lại để ý tới Mai Ngạn Đình. Nàng là thiện lương, nhưng này phân thiện lương không phải dùng để làm cho người ta giẫm lên .

Như thế qua bốn ngày , Hạnh Nhược Thủy một lòng nhớ kỹ đứa nhỏ, bắt đầu có chút ngốc không được . Từ đứa nhỏ sinh ra sau, hẳn sẽ không rời đi quá chính mình bên người, cho nên bốn năm đã muốn là một đoạn rất dài thời gian . Nhìn không tới hẳn đáng yêu khuôn mặt, ban đêm ngủ đều ngủ không tốt.

Ngày thứ năm, đã xảy ra nhất kiện làm cho nàng trở tay không kịp chuyện tình.

Đó là buổi sáng, ước chừng 10 giờ tả hữu. Mọi người đều chuyên chú vội vàng làm việc đâu, trừ bỏ bàn phím bùm bùm thanh âm, cũng chỉ có nhỏ giọng thảo luận thanh âm.

Đột nhiên, trước sân khấu tiểu muội mang theo một nữ nhân lại đây. Kia nữ nhân ước chừng bốn mươi tuổi tả hữu, bộ dạng rất là hung hãn. Trên mặt trang không hóa hảo, cùng đồ tường dường như, nhìn đặc biệt sầm nhàn.

Chỉ thấy trước sân khấu tiểu muội đi ở phía trước, không biết cùng na na người ta nói chút cái gì, sau đó lại thấy nàng hướng về bên này kêu:”Mai Ngạn Đình, này a di nói tìm được người rồi.”

Mọi người liền tề xoát xoát đem ánh mắt chuyển hướng Mai Ngạn Đình, nhàn thôi, đều có chút bát quái.

Mai Ngạn Đình bị điểm danh , không rõ cho nên đứng lên. Nữ nhân này nàng cũng không nhận thức, cho nên có chút mê hoặc. Nàng đang muốn mở miệng hỏi đâu, lại không nghĩ rằng –

Kia nữ nhân vừa rồi còn chính là mặt trương hung ác, này hội lại như là một cái bị chọc mao cọp mẹ dường như. Mao nhất nổ tung liền hướng Mai Ngạn Đình phác lại đây. Hai tay thẳng đánh Mai Ngạn Đình khuôn mặt, miệng lớn tiếng mắng:”Người cái không biết xấu hổ hồ ly tinh, ta giống như người này trương dụ dỗ tử mặt, cho người câu dẫn ta lão công, cho người câu dẫn ta lão công.....”

Mọi người không phản ứng lại đây, cho nên Mai Ngạn Đình bị hung hăng bắt một phen, bắt quá nàng theo bản năng sau này khuynh thân, cho nên người nọ một phen nhéo đầu nàng phát, đem nàng cả người đã cứu đến, hai tay liền vừa muốn đi tề Mai Ngạn Đình mặt. Miệng hùng hùng hổ hổ , mắng thật sự là khó nghe.

Trước hết phản ứng tới được là Hạnh Nhược Thủy, nàng một tay dùng sức sờ kia nữ nhân cổ tay, liền làm cho nàng từng rãnh tay.”Vị này đại tỷ, người trước bình tĩnh một chút. Sự tình không muốn làm rõ ràng phía trước, làm sao có thể ra tay đánh người đâu?”

Kia nữ nhân hùng hổ trừng mắt Nhược Thủy, mở lớn miệng mắng, văng lên Nhược Thủy vẻ mặt nước miếng.”Còn như thế nào muốn làm rõ ràng? Người hỏi một chút này không biết xấu hổ hồ ly tinh, nàng là như thế nào câu dẫn ta lão công ? Tuổi còn trẻ không học giỏi, học người ta câu tam đáp tứ, ta hôm nay không tề của nàng mặt, này đó hồ ly tinh còn tưởng rằng ta này lão bà không tồn tại!”

“Vậy người cũng không thể tùy tiện đánh người. Như vậy đi, ta là nơi này lão bản, người cùng nàng đều theo ta đến văn phòng đến, chúng ta đem sự tình cấp biết rõ ràng. Người nếu ở trong này cãi nhau ảnh hưởng ta công ty danh dự, như vậy ta không ngại cách dùng luật thủ đoạn.”

Kia nữ nhân cân nhắc một chút, liền hừ lạnh một tiếng, hằm hừ thả giày cao gót hướng Nhược Thủy chỉ phương hướng đi.

“Mai Ngạn Đình, người cũng lại đây, đem sự tình cấp giải thích rõ ràng.” Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, đem lửa giận cấp bình ổn đi xuống.

Hạnh Nhược Thủy giáp ở bên trong đi, một bên thân thủ cấp kia nữ nhân chỉ lộ. Nàng nếu đi ở phía trước, nàng lại sợ nữ nhân phác lại đây đem Mai Ngạn Đình cấp tề. Nàng bình sinh đặc biệt chán ghét loại này chính thê cùng tiểu tam tiết mục, cho nên sắc mặt không tốt lắm.

“Mai Ngạn Đình, người đứng bên kia đi. Vị này đại tỷ, người cứ ngồi này đi.” Nàng đem hai người tách ra, nếu không để cho cả khởi đến chỉ sợ đem văn phòng đều làm hồng, càng đừng nói nhân sẽ làm bị thương thành cái dạng gì.

Mai Ngạn Đình tro

ng lòng thực không yên, nghe lời đứng ở góc vị trí. Gần nhất nàng thường xuyên đi phao quán bar, tránh không được cùng nam nhân đi khai phòng, trong lòng nàng cân nhắc không tốt này nữ nhân có phải hay không trong đó một người nam nhân lão bà.

Kia đại tỷ tắc hung ác trừng mắt Mai Ngạn Đình, miệng mắng:”Hồ ly tinh, không biết xấu hổ! Cư nhiên câu dẫn người khác tượng phu, xứng đáng người như vậy cả đời cũng tìm không thấy hảo nam nhân!”

Hạnh Nhược Thủy cố gắng làm ặt mình sắc đỏ, để tránh lại đem mâu thuẫn cấp trở nên gay gắt .”Đại tỷ, người nói nàng câu dẫn người tượng phu, người có chứng cứ sao? Chúng ta không thể tin khẩu mở miệng, tùy tiện oan uổng người khác có phải hay không?”

“Ai oan uổng nàng ? Ai oan uổng nàng ?” Kia nữ nhân lớn tiếng ồn ào , theo đầu lý lấy ra nhất điệp tử ảnh chụp, một phen ngã hương Mai Ngạn Đình.

Hạnh Nhược Thủy nhìn đến ảnh chụp, trong lòng thầm giật mình, hoặc như là nuốt một cái ruồi bọ đường như khó chịu. Ảnh chụp thượng là Mai Ngạn Đình cùng một cái trung niên nam nhân tại ứng hôn, kia nam nhân thủ đều đã muốn đặt ở nữ nhân để dàng không cho nhân dụng chạm bộ vị . Nàng dùng sức phun một hơi, nhìn về phía Mai Ngạn Đình.”Người có cái gì muốn nói sao?”

Mai Ngạn Đình nguyên bản vẫn nhìn sần, này sẽ có chút phá bình phá ngã ngẩng đầu lên, dương cảm nhìn cái kia nữ nhân.”Quán bar vốn chính là như vậy địa phương, ta cũng không chủ động trêu chọc nàng lão công. Tại đây phía trước, người lão công mỗi ngày hỗn quán bar, không biết có bao nhiêu như vậy nữ nhân, người dựa vào cái gì liền thu ta không để?”

Lời này không khác lửa cháy đổ thêm dầu, kia nữ nhân tức giận đến mặt đều vắn vẹo . Hét lớn một tiếng hồ ly tinh, tựa như một đầu bị chọc giận ngư đường như hướng lại đây, hận không thể thật sự đem Mai Ngạn Đình cấp tề nát tài cao hưng đường như.

“Đại tỷ, đại tỷ người bình tĩnh một chút!” Hạnh Nhược Thủy đành phải ngăn trở nữ nhân, chỉ sợ nàng thật sự đem Mai Ngạn Đình cấp đánh chết . Này ồ ồ thân thể, làm sao là Mai Ngạn Đình như vậy tiểu thân thể có thể đánh thắng được .

Hạnh Nhược Thủy một bên cái trụ hung ác giẫy dụa nữ nhân, một bên đối Mai Ngạn Đình tức giận kêu lên:”Có người nói như vậy nói sao? đều là nữ nhân, người hẳn là thực hiểu được dụng tới chuyện như vậy nhiều khó chịu, như thế nào còn muốn ở người ta miệng vết thương thượng tát muối!”

“Ta lại không có lão công, ta không rõ của nàng cảm thụ!” Mai Ngạn Đình bả đầu xoay đến một bên, trong giọng nói có bình thường không ngoài tiết oán hận.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, nếu không phải này nữ nhân ở trước mặt, nàng thật sự rất muốn một cái tát ngã ở Mai Ngạn Đình trên mặt. Nguyên lai bọn họ đều nhìn thấu , duy một mình mình khẳng khẳng một mực, nghĩ đến Mai Ngạn Đình còn không có phá hư đến cái kia phân thượng!

Nàng nguyên tưởng rằng, hôn nhân thất bại sẽ làm Mai Ngạn Đình tỉnh lại tự thân, làm được rất tốt. Lại không nghĩ rằng nàng một lòng oán hận, khen ngược tượng đây là người khác làm hại nàng hôn nhân thoát phá đường như! Thế giới này thượng, quả thực có như vậy không biết tốt xấu nhân!

Ngày nào đó làm âm ỉ lợi hại, kia nữ nhân cũng là cái hung hãn nhân vật, cuối cùng vẫn là cảnh sát đến đây đem nhân cấp mang đi , mới miễn cưỡng xem như bình ổn phong ba.

Hạnh Nhược Thủy đã muốn không biết nói cái gì đó, nàng cảm thấy đầu có chút đau. Nàng càng nhiều , là thương tâm. Nàng không có dự đoán được, Mai Ngạn Đình đã muốn đến như vậy không có thuốc chữa bộ. Rồi đi văn phòng tiền, chỉ đối Mai Ngạn Đình nói bốn chữ:”Tự giải quyết cho tốt.”

Hôm đó, Hạnh Nhược Thủy không lại ở văn phòng đi đi xuống, rõ ràng trở lại Bội Thi trong nhà đi oa . Cũng không dám cùng Bội Thi nhắc tới chuyện này, nếu không nàng chỉ sợ lập tức đem Mai Ngạn Đình cấp từ điếu. Mai Ngạn Đình không bằng cấp không năng lực, muốn tìm một phần công tác không dễ dàng . Nàng rốt cuộc vẫn là thiện lương, không nhẫn đem nhân cấp bức thượng tuyệt lộ.

Hôm đó ban đêm, Hạnh Nhược Thủy cơ hồ một đêm không ngủ. Nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, đều là ban ngày kia loạn thành hỗn loạn trường hợp. Bọn họ tuy rằng là ở văn phòng, nhưng này thủy tinh cách âm hiệu quả cũng không tốt như vậy, cho nên chỉ sợ toàn bộ văn phòng đều đem kia nữ nhân cùng Mai Ngạn Đình trong lời nói cấp nghe qua . Mọi người vốn sẽ không thích Mai Ngạn Đình, về sau của nàng ngày chỉ sợ cũng không dễ chịu lắm.

Quả thật là, tự tạo nghiệt diệt không thể sống!

Một tuần kỳ hạn đã muốn đi tới cuối cùng một ngày, ngày mai Hạnh Nhược Thủy liền có thể trở lại bộ đội . Này đó phiền lòng chuyện tình, nàng cũng không tưởng xen vào nữa . May mắn có Hạ Mặc ở, có thể giả nhiều lao, sẽ để lại cho hắn đi phiền não đi.

Kết quả còn chưa tới giữa trưa, Hạ Mặc liền gọi điện thoại ước nàng đi ra ngoài, nói phải cùng nàng đàm nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy mơ hồ biết, chỉ sợ là cùng Mai Ngạn Đình có liên quan, nếu không sẽ không riêng ước ở bên ngoài. Hai người tuyển một cái nhà ăn thuê chung phòng, vừa ăn cơm một bên đàm.

“Nếu tỷ, ta nghĩ sa thải Mai Ngạn Đình.” Ăn mấy khẩu đồ ăn, Hạ Mặc liền đi thẳng vào vấn đề tung chủ đề.

Hạnh Nhược Thủy mặc dù có một chút kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài ý muốn. Ngày hôm qua chuyện tình, đối công ty ảnh hưởng thật không tốt. Hơn nữa nếu Mai Ngạn Đình vẫn là như vậy thái độ, về sau chỉ sợ còn có càng nhiều chuyện như vậy.”Người là nghĩ như thế nào ?”

Hạ Mặc buông chiếc đũa, thở dài một hơi.”Không phải ta nghĩ như thế nào , là mọi người nghĩ như thế nào . Vốn nàng bên ngoài chuyện tình, mọi người liền đều là biết đến, na hội rất nhiều người cũng đã thực không thích nàng . Ngày hôm qua chuyện tình vừa ra, mọi người lại căn bản không nghĩ cùng nàng nói một chữ, thậm chí ngay cả gặp cũng không muốn gặp đến này nhân.”

Hạnh Nhược Thủy cũng không tùy vào thở dài một hơi. Nếu thay đổi là nàng, cũng không nhất định có thể nhận như vậy một người trở thành chính mình đồng sự.

“Huống hồ, người cũng nhìn đến Mai Ngạn Đình thái độ. Liền nàng như vậy tử, ta lo lắng ngày hôm qua là lần đầu tiên cũng cuối cùng một lần. Một khi việc này truyền mở ra, đối công ty cũng không hảo. Chúng ta nhiều người như vậy cố gắng tưởng đem công ty làm tốt, không lý do làm cho nàng một người làm hỏng, có phải hay không?”

Hạnh Nhược Thủy gật gật đầu, đứng ở một cái công ty quản lý giả góc độ, Hạ Mặc lo lắng là đối .”Người tới làm quyết định đi, hiện tại người là công ty quản lý giả, dù sao về sau là người mỗi ngày muốn đối mặt những người này.”

“Cảm ơn nếu tỷ.”

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười, cười không đến đáy mắt. Tâm tình không tốt, ăn cái gì cũng hiểu được đàn độn vô vị. Chính sợ sệt , lại nghe đến Hạ Mặc mở miệng .

“Nếu tỷ, không cần thiết làm cho này dạng nhân khổ sở, thực không đáng. Ta từng nói qua, này lòng người lý có ma, tư tưởng cực đoan. Người như vậy rất khó bình sinh thuận buồm xuôi gió, mà một khi hơi có không thuận, nàng sẽ tâm sinh oán hận, tổng cảm thấy ai đều xin lỗi nàng. Người như vậy, nói được khó nghe một ít, chính là dường không quen xem thường sói!”

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi, gật gật đầu.”Ta hiểu được ý tứ của người. Quên đi, không nói nàng . Mỗi người đều có người của chính mình sinh, của nàng nhân sinh chính nàng đi quan tâm là tốt rồi, không cần chúng ta đến vì nàng quan tâm.”

“Nói đúng. Này gánh nặng không nên là người , cũng không nên của ta, liền bắt nó phóng tới một bên đi.”

Hôm đó buổi chiều, Mai Ngạn Đình liền bị sa thải . Nàng thật không có kịch liệt tranh cãi âm ỉ, thậm chí ngay cả vì sao đều không có hỏi một câu.

Hạ Mặc cho nàng giải tán lao công hợp đồng vì ước kim, này cũng là hắn cùng Hạnh Nhược Thủy thương lượng kết quả, coi như là bọn họ đối của nàng cuối cùng một chút nhân từ .

Mai Ngạn Đình theo công ty đi ra, chưa đến tan tầm thời gian, nàng liền ở trên đường cái du đãng. Vừa đến buổi tối, nàng liền đi quán bar. Cồn gây tê,** khoái cảm, có thể làm cho này đó thế gian đều hỗn loạn tạm thời rời xa, thật tốt!

Bất quá, đêm nay nghe nói cảnh sát hội lâm kiểm, cho nên trong quán bar không khí so với bình thường sạch sẽ rất nhiều. Nhiều lắm cũng liền hai người ngồi ở cùng nhau nói chuyện phiếm, tay chân cũng đều còn sạch sẽ, dù sao ai cũng không nghĩ đi cảnh sát cục ngồi một buổi tối.

Mai Ngạn Đình ngồi một cái nhiều giờ, cảm thấy không có ý nghĩa, liền đi ra . Nàng uống lên không ít rượu, có chút say, cũng là túy không lợi hại. Nàng thân thủ ngăn cản một chiếc sô, đi đi vào, ngồi xuống hạ nhắm lại hai mắt liền cơ hồ đang ngủ. Xe chạy như bay mà đi cảm giác, càng thêm làm sâu sắc buồn ngủ.

Mai Ngạn Đình liền như vậy ở xe taxi lý đang ngủ, cho nên hần áp cần không biết, xe taxi hướng tới một cái khác phương hướng khai đi. Ở thị nội không hề kết cấu tha vài vòng sau, hướng về ngoại ô mỗi cái địa phương khai đi.

Mãi cho đến xe đột nhiên dừng lại quán tính, mới làm cho Mai Ngạn Đình từ từ chuyển tỉnh. Nàng mở to sương mù ánh mắt, đẩy cửa đi xuống, lại ngạc nhiên phát hiện, nơi này áp cần không phải nàng trụ tiểu khu! Cảm giác say cùng áo ngủ ở nháy mắt liền rút đi rất nhiều, tầm mắt lại vẫn có chút sương mù, đó là còn tác dụng.

“Đi thôi.” Có cái bóng đen đi tới, một phen dắt nàng cánh tay thượng quần áo đem nàng hướng trước mặt trong phòng kéo.

“Người là ai? Người muốn làm gì?” Mai Ngạn Đình thế này mới sợ hãi đứng lên, giấy dựa không nghĩ đi vào. Kia phòng ở không có đăng, cho nên hắc sâu kín , theo cửa nhìn lại tựa như phim kinh dị lý sâu thăm trường hợp. Lại giống như một cái quái thú ở giường miệng, hội đem nhân một ngụm nuốt điệu.

Đáng tiếc, nàng về điểm này lực đạo, người khác căn bản không xem ở trong mắt, trực tiếp bị nhân mang theo đi vào.

Đến mục , người nọ nhẹ buông tay, Mai Ngạn Đình liền mềm quỳ rơi trên mặt đất. Tiết tấu vài tiếng cước bộ vang lên, nàng liền ở âm u lý nhìn đến trước mắt lại nhiều một đạo bóng đen. Run run thân thể, chậm rãi ngẩng đầu lên, nghe thấy người nọ dùng đáng sợ thanh âm đáng sợ ngữ điệu đang nói:

“Có nghĩ là báo thù?”

Mai Ngạn Đình ngạc nhiên, liền lại nhìn đến cái kia bóng đen hơi hơi cúi xuống thân đến, làm cho nàng lập tức ngã ngồi trên mặt đất, phía sau

quần áo ướt đầm.

.....

Ngày mai sẽ về nhà ! Hạnh Nhược Thủy chỉ nhớ kỹ chuyện này, cái khác đều bị nàng dứt bỏ rồi. Một tuần không đứa nhỏ, không thượng tá, nàng tưởng niệm lợi hại. Mắt thấy ngày mai sẽ đi trở về, ngược lại ngủ không tốt .

Ban đêm ngủ mông mông lung lung thời điểm, đột nhiên bị bừng tỉnh . Trong nháy mắt hướng ngoài cửa sổ vừa thấy, liền cảm thấy có một đôi đáng sợ ánh mắt ở hướng trong phòng xem xét, thật là dọa người!

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi ngồi xuống, kinh ngạc nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xem. Đột nhiên, nàng xúc lên chăn xuống giường, mặc xong quần áo, mở ra môn ra Bội Thi gia. Hàng hiên lý đăng là thanh không, thanh âm không lớn trong lời nói là rất khó lượng . Nàng liền như vậy rón ra rón rén trong bóng đêm cẩn thận hướng dưới lầu đi, cả người banh quá chặt chẽ , ngay cả hô hấp đều phóng nhẹ!

Rất cục, nàng đi tới dưới lầu, đứng ở vườn hoa giữ, bốn phía nhìn nhìn. Lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Bội Thi gia cửa sổ. Cùng người khác gia cửa sổ giống nhau, không có gì bất đồng, cũng không có gì không nên có này nọ.

Phút chốc, phía sau có cái gì này nọ mãnh phác lại đây, nàng trở nên xoay người –

145. Chương 145: Người Nếu Không Ở, Ta Tuyệt Không Sống Một Mình [Kết Cục Thượng]

Hạnh Nhược Thủy chợt lóe thân, một cái nho nhỏ bóng đen theo bên người nàng bay qua.

“Meo meo” một thanh âm vang lên khởi, lại nguyên lai là một cái miêu.

Hạnh Nhược Thủy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại vẫn là cảnh giác nhìn bốn phía, một đôi mắt ở trong bóng tối lượng lợi hại, như là trong đêm tối ngôi sao bình thường.

Ước chừng qua có vài phần chung, Hạnh Nhược Thủy thể này mới xác định cũng không có cái gì khác thường. Bốn phía thỉnh thoảng phát ra phong gào thét, cùng với mô ta động vật thanh âm, nhưng không có không nên tồn tại nhân.

Nàng lại ở tại chỗ đứng có gần một khắc chung, thể này mới dời bước đi lên thang lầu, về tới trong phòng. Vào phòng, nàng không có lập tức trên giường, mà là đi vào phía trước cửa sổ, đứng lẳng lặng đi xuống xem.

Đêm tối ám trầm, cái gì đều thấy không rõ. Lại tổng cảm giác có cái gì này nọ đang ở ** tiến hành , nàng không biết, lại tất nhiên cùng nàng có liên quan.

Loại cảm giác này tương đương không xong, thật giống như một người biết không lâu tương lai phải có một lần nhân sinh trung đại tai nạn, lại không biết nói nó sẽ ở lúc nào gian cái gì địa điểm lấy cái gì phương thức xuất hiện, liền lúc nào cũng khắc khắc huyền tâm.

Hạnh Nhược Thủy không tiếng động thở dài một hơi, ở trong bóng tối mỉm cười. Đây thuyết minh, của nàng ngày quá thật sự hạnh phúc. Càng là hạnh phúc, liền càng là không muốn có một chút ít ngoài ý muốn. Nàng không muốn của nàng thân nhân ra cái gì ngoài ý muốn, cũng không nguyện ý chính mình nhân gì ngoài ý muốn mà rời đi bọn họ. Trong lòng có nhiều lắm quyến luyến, cho nên mới như vậy lo lắng bất an.

Trong lòng loạn lợi hại, như là ruột ở trong thân thể bị nhu thành một đoàn loạn ma dường như. Hoặc như là ai ý xấu ở trong thân thể nhét vào một cái hung mãnh động vật, vẫn là bụng đói kêu vang , nó đói bụng liền ở trong thân thể đánh thẳng về phía trước làm cho người ta khó chịu.

Cứ như vậy miên man suy nghĩ , cơ hồ ở phía trước cửa sổ đứng cả một đêm, thẳng đến thiên mau sáng, mới trở lại trên giường đi nằm một hồi. Vừa mới mơ mơ màng màng muốn ngủ, lại bị Đàm mẹ đứng lên làm bữa sáng thanh âm cấp bừng tỉnh . Nằm một hồi, đơn giản liền đi lên.

Cũng không chờ Đàm Bội Thi tỉnh lại, ăn một chút này nọ, liền vội vàng việc làm cho bảo vệ viên đưa nàng hồi bộ đội. Dọc theo đường đi quy tâm giống như tên, chỉ hận không thể trên người hai cánh.

Cổ tình ông trời như là cùng nàng đối nghịch dường như, xe bay đến nửa đường, đột nhiên nghênh diện khai lại dây số lượng màu đen xe, tốc độ xe bay nhanh. Nhưng đến bọn họ bên người khi, đột nhiên cũng chậm xuống dưới.

Tuy rằng xe không có bay thẳng đến bọn họ chàng lại đây, nhưng bọn hắn xe không thể không ngừng lại, bởi vì đối phương chặn đường đi.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức trái tim huyền thật cao. Nàng giống như là ý thức được nguy hiểm động vật, toàn bộ thân thể căng thẳng, trình vận sức chờ phát động tư thế. Đôi không hề là bình thường nặng nhu hòa, mà trở nên cảnh giới cùng sắc bén.

Mấy chiếc xe tử cùng bọn họ xe sát bên người mà qua, đứng ở phía sau bọn họ; Hai chiếc xe tử tắc phân biệt đứng ở bọn họ hai sườn, cái khác đều chắn đi tới trên đường.

Bọn họ xe, liền như vậy bị bao quanh vây quanh .

1 phút đi qua, 2 phút đi qua, xe liền như vậy lẳng lặng ngừng , cũng không có thể nào chiếc xe người trên mở cửa xe đi xuống đến. Nhìn không tới người ở bên trong, cũng chỉ nhìn thấy xe lẳng lặng ngừng , như là bên trong căn bản không có người, chính là có người đem xe đứng ở lộ trung gian mà thôi.

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy đoán bọn họ mục đích , bọn họ khả năng hội theo chỗ nào khởi xướng công kích thời điểm, đột nhiên gian toàn bộ xe lại phát động , không một hồi, liền tất cả đều tiêu thất. Vừa rồi kia một màn, giống nhau chính là của nàng ảo giác mà thôi.

Hạnh Nhược Thủy không có làm cho bảo vệ viên lập tức lái xe, mà là chuyển động đầu, như trước cảnh giác nhìn chung quanh bốn phía. Một lát sau, mới phân phó bảo vệ viên lái xe rời đi.

Ở tiến vào bộ đội đặc chủng quân hạt trong phạm vi thời điểm, nàng vẫn banh thân thể thể này mới xem như thả lỏng xuống dưới. Mãi cho đến về nhà cửa, nhìn kia phiền quen thuộc cửa sổ, nghĩ đến vô số lần thượng tá theo nơi đó đi đi vào về nhà, Hạnh Nhược Thủy tâm thể này mới xem như rơi xuống đất .

Ở dưới lầu dừng tới người quen, đơn giản đánh tiếp đón, Hạnh Nhược Thủy liền ba bước làm hai bước xông lên lầu, về nhà lý. Trong nhà môn là từ đến không khóa , cho nên đẩy cửa liền khả đi vào. Chính là trong nhà im ắng , phía sau thượng tá ở việc đâu, Tiểu Bình An hẳn là ở Lí Quân trong nhà.

Hạnh Nhược Thủy tùy tay buông trong tay gì đó, thẳng đến Lí Quân trong nhà mà đến. Còn chưa tới ngoài cửa, liền đã muốn nghe được đứa nhỏ cười đùa thanh, một cái ra sao Bối Bối, một cái đó là của nàng Tiểu Bình An. Một vòng không thấy, trong lòng không có lúc nào là không vương bận , lúc này lại một giây cũng không nguyện chậm chạp.

Lí Quân đang ngồi ở sofa dựa vào môn một mặt, Hạnh Nhược Thủy vừa đến cửa, nàng liền thấy được. Không có đánh tiếp đón, mà là chuyển đi qua đối Bình An tiểu bằng hữu nói:”Bình An, người xem xem là ai đã trở lại?”

Hạnh Nhược Thủy nghe nàng như vậy vừa nói, trong lòng cũng chờ mong con phản ứng, vì thế liền đứng ở cửa, cười chậm đợi con ngẩng đầu lên. Đây là lần đầu tiên rời đi mẹ lâu như vậy, nàng nghĩ đến con hội phác tới được. Nhưng mà, sự thật lại thật to ra ngoài của nàng dự kiến.

Chỉ thấy chuyển món đồ chơi Bình An tiểu bằng hữu nghe được Lí Quân trong lời nói, ngẩng đầu lên hướng cửa xem. Nhìn đến mẹ, liền sợ run một chút, sau đó lại cúi đầu đổ làm chính mình món đồ chơi, khen ngược giống không biết này nhân dường như.

“A, mấy ngày nay mỗi ngày làm âm ỉ muốn tìm mẹ, ban đêm chỉ sợ nhân ép buộc muốn điên mất, này hội thực đã trở lại, hẳn khen ngược giống không hiếm lạ .” Lí Quân cười tủm tỉm nói.

Hạnh Nhược Thủy nhất hiểu biết chính mình con, hẳn đây là cùng nàng cáu kỉnh, quái nàng đột nhiên không thấy , còn không cho hẳn uống sữa đâu. Nàng rất muốn tiến lên ôm một cái này bảo bối ngọt đáp, nhưng là lý trí ngăn lại nàng. Nàng đơn giản xoay người lại, lại đi ngoại đi.”Nếu hẳn không cần mẹ, ta đây đi rồi.”

Hạnh Nhược Thủy liền thật sự mai khai bộ tử đi rồi.

Bình An tiểu bằng hữu thể này mới nóng nảy, trong tay món đồ chơi nhất nhưng, liền cùng cái đạn pháo đầu đường như vọt lại đây. Hạnh Nhược Thủy cố ý đi được chậm, cho nên hẳn lập tức liền phác đi lên, ôm của nàng chân, đáng thương hề hề khóc kêu:”Mẹ, người không cần đi!”

Hạnh Nhược Thủy bị hẳn như vậy vừa khóc, trong lòng nhất thời liền nhuyễn . Bất đắc dĩ cười cười, cúi gập thắt lưng, đưa hẳn ôm lấy đến.

Bình An ôm mẹ cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn lệ ẩm ướt , đáng thương hề hề . Đen như mực mắt to, ngập nước , lên án mẹ không đứng, muốn nhiều ủy khuất có bao nhiêu ủy khuất.

Lí Quân ha ha cười.”Cũng là người có biện pháp. Người thật đúng là đừng nói, bình thường người ở nhà, ta xem hẳn cũng coi như nghe lời, không khóc không nháo . Người lúc này đi rồi vài ngày, ta mới biết được, người người này tử chính là nhất phồng tay khoai lang, rất có thể ép buộc ! Ai nha, người nếu không đã trở lại, chúng ta đều phải làm cho hẳn tra tấn đã chết. Hẳn cũng thật bướng bỉnh. Nhất không thấy trụ, sẽ không biết nói làm gì , này không, nhà của ta toàn bộ ngăn tử, ngăn kéo đều cho người con phiền lẫn, nhà của ta Bối Bối cũng đi theo cùng nhau, ta đi ra ngoài nấu cơm công phu, liền tượng xét nhà .”

“Vất vả người .” Hạnh Nhược Thủy biết nàng không phải oán giận, bất quá là thuận miệng nói nói thôi. Bất quá phiền toái người ta này đó thiên, trong lòng nàng vẫn là có chút băn khoăn. Dù sao Lí Quân còn có cái

nữ nhi đâu, một người mang hai cái hài tử, có thể nghĩ nhiều vất vả.

Lí Quân tùy ý khoát tay, đảo cặp mắt trắng dã.”Được, theo ta khách khí cái gì. Người muốn thực cảm thấy trong lòng có quý, để cho thứ ta Bối Bối cai sữa, ta cũng rời đi vài ngày đem nằng giao cho người đã khỏe.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, bảo đảm sẽ không bạc đãi của người bảo bối nữ nhi.” Hạnh Nhược Thủy cũng cười vui vẻ, nằng thích nhất loại trạng thái này . Không cần phân như vậy rõ ràng, cũng không cần cần nhắc ai giúp ai càng nhiều, chỉ cần người cần, ta liền ở; Chỉ cần ta cần, người định đến, này liền đủ!

Lí Quân cũng cười hoan.”Này ta tuyệt không sợ. Liền người như vậy cũng có thể làm ra ngược đãi người khác đứa nhỏ chuyện tình, chỉ sợ thế giới này người trên một đám đều là rắn rết tâm , ta chính mình cũng không ngoại lệ.”

Lí Quân lời này phát ra từ thiệt tình. Nếu nói trước kia là lão bản cùng viên công qu

an hệ, chính là cảm giác Nhược Thủy là cái rất tốt nhân. Như vậy trải qua này què nhà ngày ngày ở chung, đủ có thể lấy biết, này kêu Hạnh Nhược Thủy nữ tử có bao nhiêu thiện lương nhiều thiện người am hiểu ý.

“Ai nha, người đừng toan ta , ta chờ hạ nên tìm không ra bắc .” Hạnh Nhược Thủy thói quen tính bắt đầu mặt đỏ.

Lí Quân vừa thấy đến mặt nằng hồng, liền nhịn không được cười lắc đầu. Đứa nhỏ này, không có việc gì sẽ mặt đỏ, thật sự là không biết nói nằng cái gì hảo. Huống hồ người khác là then thùng mới mặt đỏ, nằng chỉ cần bị nhân nghĩa tán một câu có thể mặt đỏ như lửa. Như vậy tính tình đáng yêu cùng phản ứng, khó trách đội trưởng vì nằng thần hồn điên đảo, chỉ cần là nam nhân chỉ sợ cũng rất khó kháng cự.

Lại cùng Lí Quân nói một hồi nói, Hạnh Nhược Thủy liền ôm đứa nhỏ về nhà đi. Nằng nhưng thật ra mua nhiều ngoạn ý cấp con, còn có một ít cấp gì Bối Bối , tối nay lại cho Lí Quân lấy đi qua.

Tiểu Bình An như là sợ mẹ chạy đường như, trước mặt cùng sau, Hạnh Nhược Thủy đi nơi nào hấn liền theo tới làm sao, nhất toàn bộ tiểu cái đuôi ngay cả ở tại mẹ phía sau. Hạnh Nhược Thủy thu thập theo dặm mang về đến này nọ, hấn cũng đi theo ở một bên bận việc, nghiêm khắc mà nói hấn kia kêu quấy rồi. Đem hấn ôm đến một bên đi, món đồ chơi tắc hấn trong tay, chính hấn liền lại đã chạy tới.

Hạnh Nhược Thủy thu thập một hồi, nhìn xem con đã ở bên cạnh chuyển thật sự còn thật sự, cười cười vào toilet.

Tiểu Bình An việc hồ thật sự chuyên chú thật cao hứng, đợi hấn vừa quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn biến đổi: Mẹ không thấy !

Vui vẻ tiểu thịt chân ở trong phòng điên đến điên đi chạy, xác định mẹ không thấy , liền như vậy đứng ở cửa nhìn hai bên hành lang bắt đầu thanh âm đại phóng.”Mẹ, mẹ..... Oa.....”

Hạnh Nhược Thủy vừa đại mở cửa theo buồng vệ sinh đi ra, chợt nghe đến con khóc kinh thiên động . Bước nhanh hướng hấn bên kia đi, một bên ôn nhu hỏi:”Con, như thế nào ?”

Tiểu Bình An vừa thấy đến mẹ, khóc thảm hề hề tiểu tử kia nhi chạy nhanh ôm của nằng đùi. Cũng không bận việc . Chính là ôm mẹ khóc, hình như là đem mấy ngày qua đối mẹ tưởng niệm đều lên án đi ra.

Hạnh Nhược Thủy bị con khóc tâm phiền ý loạn . Đáng thương đứa nhỏ, tưởng mẹ . Hạnh Nhược Thủy trong lòng mềm ê ẩm cũng tưởng khóc, của nằng bảo bối nhi con, tưởng mẹ .

Cúi gập thất lưng, đem của nằng bảo bối ngật đáp vòng vào trong ngực. Nghe hấn trên người hương sữa vị, tiểu tử kia đem mặt dán tại của nằng gáy oa lý, nằng liền nhẹ nhàng mà dùng mặt cọ hấn cái trán.

Tiểu Bình An khả ủy khuất , tuy rằng nhìn thấy mẹ đã muốn dừng khóc, nhưng vẫn là ủy khuất nhất từng nhất từng khụt khịt. Thật dài lông mi thượng còn lộ vẻ giọt nước mưa, không bằng bình thường hoạt bát hiếu động mà trở nên im lặng , làm cho người ta đau lòng lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy này làm mẹ, chỉ hận không thể đem hấn nhu đến trong thân thể đi yêu thương.”Bình An không sợ, mẹ về sau không bao giờ nữa bỏ lại Bình An một người đi chơi , về sau mẹ đi nơi nào đều mang theo người, được không?”

Tiểu Bình An không hé răng, vẫn là oa ở mẹ trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại mẹ gáy oa lý. Cũng không biết hần là thật sự không nghĩ nói chuyện, vẫn là còn tại sinh mẹ khí đâu.

“Đây là làm sao vậy?” Thấy Hạnh Nhược Thủy đã trở lại, Ứng Trường Không phi thường cao hứng, hần sợ đứa nhỏ không thói quen mẫu thân không ở ngày, cho nên ban ngày thời điểm thường xuyên trở về bồi hần. Nhưng là tiểu tử này căn bản không cho chính mình mặt mũi, thấy hần ngược lại nháo càng hoan . Vẫn là lão bà ở tốt! Hần cùng con giống nhau tưởng khó chịu , gần nhất đội lý đội viên thẳng trốn hần, ngay cả Phó Bồi Cường cùng Hà Tĩnh Văn đều chạy không thấy bóng người.

“Không có gì, người có biết ta đã trở về?” Hạnh Nhược Thủy hoài nghi, không biết hần hội sớm như vậy trở về sao?

“Không biết, ta là trở về xem con . Thế nào , còn đau không?” Vừa nói, một bên bắt tay xoa Hạnh Nhược Thủy trước ngực. Hần biết, cai sữa thời điểm, nữ nhân trưởng nãi cũng là rất thống khổ chuyện tình.

“A..... Của ta..... Của ta.” Ứng Phi Dương hiện tại đối ngăn cản hoặc là nói mơ ước hần “Mỹ thực” mọi người phi thường miễn cảm, dùng sức nhĩ phát chính mình ba ba thủ.

Hạnh Nhược Thủy nở nụ cười, cái này tử xuất hiện mâu thuẫn . Ứng Trường Không mất hứng, con của hần cũng thực khó chịu!

Tiểu tử kia nhĩ lúc này nghĩ tới, lại đi hiên mẹ quần áo, vừa thấy,”A..... Đã không có.”

Hạnh Nhược Thủy cười thầm, hoàn hảo nàng sớm có chuẩn bị, đi buồng vệ sinh thời điểm, thiếp nhũ thiếp, còn tại bên ngoài thiếp băng dính. Lúc này nhìn hần như thế nào ăn. Trước kia vài lần cho hần cai sữa cũng chưa thành công, bất quá lần này hần giống như không có biện pháp .

Ứng Trường Không xem con kinh ngạc, phi thường cao hứng, mình mục trường đảm cười.

Ứng Phi Dương đặc biệt không hài lòng hần cha như vậy, cừu hận trừng hần, sau đó uốn éo thân lại đi ôm mẹ cổ. Ôn ào kêu,”Mẹ, ôm một cái!”

Hạnh Nhược Thủy cúi đầu cười nhìn hần, hần thu một tiếng ở mẹ trên mặt thân thật sự vang dội, sau đó khiêu khích nghề hần cha.

Ứng Trường Không tức giận đến thẳng tổn hơi thừa lời!”Tiểu thẳng nhai con!”

Hạnh Nhược Thủy tắc cười đến hoan. Trong lòng tưởng, lão công cùng con tại bên người ngày thật tốt! Thật muốn liền như vậy cả đời bình thần quá đi xuống, không gió vô lãng cũng là một loại có phúc, không không nên cái gì oanh oanh liệt liệt!

Hạnh Nhược Thủy cũng có chút đói bụng, vừa vận trượng phu cũng đã trở lại, liền tiến phòng bếp đi làm hai đại bát mỳ, lại cấp con dùng vọt sữa bột.

Tiểu Bình An là không cam lòng không muốn uống sữa bột, nhưng là không có biện pháp, mẹ trước ngực không có làm cho hần uống sữa địa phương . Hần tuy rằng thông minh, nhưng còn không biết muốn xé mở băng dính nhìn sau lưng thiệt giả.

Ứng Trường Không khò khè khò khè ăn mặt, cùng đói bụng bao lâu dường như, ăn cái kia kêu hương! Giống cái đứa nhỏ dường như, nếu không mặt không nhỏ, phỏng chừng đều bỏ nhào vào trong bát đi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn con cùng trượng phu đều ăn cảm thấy mỹ mãn, trên mặt đều là ý cười. Đây là của nàng toàn bộ thế giới, đơn giản mà thoải mái. Không cần nhiều thành công, cũng không cần bao nhiêu cái gọi là nhân sinh giá trị, liền hưởng thụ này một phần bình thần.

Ứng Trường Không nguyên bản nghe nói lão bà đã trở lại, còn muốn vành tai và tóc mai chạm vào nhau một phen, khả hiện tại xem con này tư thế, chỉ sợ là không cho hần cơ hội . Vì thế ăn mặt đợi một hồi, thấu đi qua ở vợ trên người lau ăn bột, sẽ không cam không muốn đi ra ngoài.

Bình An tiểu bằng hữu xem ba ba ly khai, liền la hét muốn theo mẹ trên người xuống dưới, chuyển hần ngoạn ý đi. Nhưng là một đôi hữu thần mắt to thời khắc chú ý mẹ hướng đi, chỉ sợ nàng lại chạy.

Một cái buổi chiều, Hạnh Nhược Thủy đều ở thu thập phòng ở, đem nên tẩy giặt sạch. Tuy rằng nói đùa nhỏ đều có Lí Quân ở chiếu cố, nhưng một tuần không có thu thập, trong nhà cũng thực tại có chút loạn. Đãi nàng đem này nợ đều thu thập hảo, sắc trời đã muốn là chạng vạng , nên chuẩn bị cơm chiều .

Hạnh Nhược Thủy đem cấp gì Bối Bối mua gì đó kia đi qua cấp Lí Quân, lại riêng dặn dò nàng cùng Hà Tĩnh Văn buổi tối lại đây cùng nhau ăn cơm. Này đó thiên nhi tử đều là bọn họ ở chiếu cố, tốt xấu cũng muốn gọi bọn hắn lại đây cùng nhau ăn bữa cơm. Tuy nói bình thường người giúp ta ta giúp người không cần khách khí, nhưng hiện tại chính mình đã trở lại, kêu bọn họ lại đây ăn cơm, coi như là làm cho Lí Quân nghỉ một chút.

Lí Quân vừa thấy đến Nhược Thủy cấp nữ nhi mua quần áo cùng món đồ chơi, liền lại nhịn không được nói:”Người động mỗi lần đi ra ngoài đều cấp nàng mua nhiều như vậy thứ tốt!”

Chỉ này một câu, cũng không nhiều lời, chỉ sợ nói thêm nữa.

Hạnh Nhược Thủy cười cười nói:”Chúng ta Bối Bối tiểu mỹ nữ tốt như vậy xem, đương nhiên đặc đãi phần đẹp mặt điểm, đúng không Bối Bối?” Đậu một hồi đùa nhỏ, liền mua đồ ăn nấu cơm đi.

Lí Quân ở nhà đợi một hồi, cũng lại đây hỗ trợ .

Đồ ăn chuẩn bị không sai biệt lắm, hai nam nhân sẽ trở lại . Một thân bẩn ô đã muốn tẩy đi, tóc vẫn là ẩm ướt . Vừa vào cửa liền tự phát ngồi vào cái bàn giữ, hấp cái mũi đi nghe thấy mùi.

“Vẫn là ta vợ làm đồ ăn tối hương!” Ứng Trường Không nhìn phong phú đồ ăn, nghe không khí lý kia nồng đậm mùi, có chút khoe ra nói xong.

Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân vợ chồng hai nhìn nhau cười, đều nề tình chưa nói cái gì. Huống hồ, Nhược Thủy làm đồ ăn quả thật là tốt lắm, hơn nữa có càng ngày càng tốt xu thế.

“Con, lại đây, làm cho ba ba ôm một cái!” Ứng Trường Không vỗ đùi, hướng tới ngoạn chuyên chú con hô.

Bình An tiểu bằng hữu chính chuyển mẹ cấp mua món đồ chơi đâu, nghe được ba ba quát to, oai đầu nhìn hắn, lại quay đầu đi ngoạn.

Ngay tại Ứng Trường Không tức giận muốn đứng lên tấu hắn tiểu mông thời điểm, hắn lại đột nhiên gian ném trong tay món đồ chơi, cùng một cái tiểu báo tử dường như bính lại đây, làm cho ba ba tiếp được phao đứng lên. Tiểu Bình An cùng Tiểu Phúc An giống nhau, đều thích này phao cao cao trò chơi. Đừng nói huynh đệ hai bất đồng cha mẹ, nhưng tính tình cùng ham đều không sai biệt lắm.

“Các người phụ tử hai đừng làm âm ỉ , chạy nhanh ngồi xuống ăn cơm đi.” Hạnh Nhược Thủy bỪng canh theo tại phòng bếp đi ra, nhìn đến trượng phu cùng con ở phao đến phao đi , cười mắng chửi.

Tiểu Bình An hiện tại đã muốn có thể ăn một ít mềm đồ ăn , tỷ như đậu hủ. Hạnh Nhược Thủy liền cho hắn cầm plastic bát, ở bên trong phóng thượng một ít, làm cho hắn dùng thìa ăn. Nếu không nhìn đến mọi người đều ở ăn, liền hắn uống sữa, hắn vừa muốn làm âm ỉ .

Vô cùng náo nhiệt ăn cơm chiều, Hà Tĩnh Văn cùng Lí Quân đợi một hồi, ở đội trưởng kia ánh mắt khi dễ dưới, xám xịt mang theo nữ nhi về nhà đi. Không gian thôi, sẽ để lại cho này một nhà ba người, chủ yếu là lưu cho này đối chính trực thanh xuân vợ chồng.

Hạnh Nhược Thủy cũng không phải ngốc tử, cũng không lại là không dùng tình hình tiểu nữ sinh, trượng phu kia ** ánh mắt nàng cũng là đã nhìn ra. Cho nên nghỉ ngơi một hồi, liền mang theo con đi tắm rửa, cuối cùng đem hắn đỡ đến trên giường đi ngủ .

Ứng Trường Không đã sớm chờ cong tâm cong phế , nhìn con quần quít lấy

mẹ kể chuyện xưa, một chút buồn ngủ đều không có, hắn thật muốn đi qua dùng bạo lực đến giải quyết vấn đề. Khó khăn tiểu thẳng nhai con ánh mắt hơi hơi khép lại , hắn lại hận không thể đi qua một phen ôm lấy vợ quảng tiến trong phòng tắm.

Xác định con ngủ say, Hạnh Nhược Thủy thể này mới đứng lên. Vừa chuyển đầu, liền nhìn đến trượng phu trong mắt phun ra hỏa đến dường như. Trong lòng có chút ngưng ngừng, trên mặt cũng là kiều diễm cười, mắt to nhi nặng lợi hại.

Ứng Trường Không này làm sao còn nhẫn được, một tuần không đụng tới chính mình bảo bối nhi, hẳn đều phải ghen điên rồi cũng tưởng điên rồi. Một cái bước xa đi qua, lăm thắt lưng đem bảo bối nhi ôm lấy đến, khiêng vào phòng tắm.

Đi vào, phòng tắm môn đã bị đá thượng , phanh hảo đại một tiếng.

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt nhìn một cái, nói:”Làm lớn như vậy động tĩnh, để cho đem con đánh thức người chỉ biết hối hận!”

Ứng Trường Không có tai như diếc, bởi vì vợ kia không gọi trừng mắt, kia thật kêu liếc mắt đưa tình! Hắn theo trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, ôm vợ vòng eo đem nàng ấn hướng chính mình, cúi đầu hôn ở mềm mại cánh môi. Kia hương vị ngọt ngào hương vị, thúc đẩy hắn càng thêm xâm nhập, xâm nhập có chút thô lỗ.

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi có chút đau, nhưng cũng không né khai, nũng nịu ưm, thừa nhận trạng thái gây cho của nàng nóng rực tình triều. Chỉ cảm thấy đầu óc nóng hừng hực , cái gì cũng tưởng không đến, chỉ có hắn nóng rực môi cùng nóng bỏng bàn tay to. Đãi phục hồi tinh thần lại, một thân quần áo sớm đã đánh rơi thượng, còn bị trạng thái chân to đá ngã góc sáng sủa, ngại chúng nó vướng bận. Nàng không khỏi ở trong lòng tưởng: Thật sự là càng ngày càng thô lỗ ! Bất quá nếu cả đời đều có thể như vậy thừa nhận hắn thô lỗ, kia cũng một loại hạnh phúc!

“Vợ, người không chuyên tâm!” Ứng Trường Không lên án, sau đó càng thêm nhiệt tình cùng nàng dây dưa cùng một chỗ, làm cho nàng rốt cuộc không thể phân tâm.

Nhỏ nhỏ trong phòng tắm, độ ẩm lần nữa kéo lên, mềm mại khúm núm ưm cùng trầm thấp thô suyền gầm rú tràn đầy , làm cho ngoài cửa nhân nghe xong mặt đỏ tới mang tai. Mà nội môn nhân chỉ hưởng thụ thuộc loại bọn họ tình yêu bọn họ vui thích, rốt cuộc không rảnh bận tâm khác.

Ở trong phòng tắm dây dưa gần một giờ, phòng tắm môn mở ra, nam nhân quang thân mình ôm đồng dạng thân vô sợi nhỏ nữ nhân đi nhanh mà ra, thẳng đến phòng ngủ kia trương rộng thùng thình thoải mái giường. Đây còn chưa tới bên giường, hai người liền như vậy song song ngã đi vào, nhắc lên một khác tràng ân ái triển miên.

Hạnh Nhược Thủy chỉ cảm thấy chính mình cũng bị loại này cực hạn khoái cảm làm uốn điên mất rồi, lại vô lực kháng cự cũng không tưởng kháng cự, chỉ có thể đi theo hắn tiết tấu cùng nhau ở bể dục bể tình lý pháp phòng trầm luân. Trong lòng có loại khát vọng, khát vọng liền như vậy dây dưa đến đời đời kiếp kiếp lý đi, ai cũng không thể đưa bọn họ tách ra!

Đêm chậm rãi thâm , cũng càng ngày càng lạnh . Chính là trong phòng ngủ độ ẩm, một chút cũng không có giảm xuống ý tứ, ngược lại có càng ngày càng cao xu thế. Mắt thấy , Nguyệt nhi cũng không không biết xấu hổ lại nghe xong, lén lút trốn được đám mây sau.

“Mẹ, đi tiểu.....” Cúi đầu một tiếng lẩm bẩm, lại như tình thiên phách lịch, làm cho chìm đắm trong ái dục lý nam nữ nháy mắt tỉnh táo lại.

Hạnh Nhược Thủy còn có chút không thể hoàn hồn, Ứng Trường Không sớm đã dùng chân quần lấy hai người thân thể, thất bại một tiếng thân yin. Thật sâu hấp một hơi bình phục kia không thể điều khiển tự động xôn xao, nhận mệnh đứng lên cấp con đem nước tiểu. Hoàn hảo này tiểu thẳng nhai con xong việc liền lại ngã đầu ngủ nhiều, thật không có nếu không thức thời quấy rầy hắn cha mẹ tình sự.

Hạnh Nhược Thủy nhìn trạng thái hắc hắc ra mặt phác trở về, nhìn không được ha ha cười. Nhất cúi đầu, hướng chỗ cái địa phương nhìn quét liếc mắt một cái, lại che miệng cười đến cao hứng.

“Người này tiểu yêu tinh, ta cho người lại phá hư!” Ứng Trường Không nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, gióng một cái báo tử dường như phác lại đây, bắt được hắn con mỗi lại là một chút liều chết chà đạp.

Đợi hắn cảm thấy mỹ mãn liếm môi, Hạnh Nhược Thủy đã sớm giống một cái phá búp bê vải dường như ngã xuống hắn trong ngực, ngay cả ánh mắt đều không mở ra được. Nhà ai dưỡng gà, kia đều đã muốn bắt đầu kêu.

Một đêm không ngủ nam nhân cúi đầu nhìn trong lòng kiều diễm như hoa bảo bối nhi, như trước tinh thần sáng láng , hoàn toàn nhìn không ra đến một đêm chưa ngủ.

Hạnh Nhược Thủy trần này ép buộc xuống dưới, đừng nói Ứng Trường Không đi huấn luyện nàng không tưởng, chính là sáng sớm đại lượng xung quanh một mảnh tranh cãi âm ỉ nàng cũng không tỉnh lại. Cuối cùng là Bình An tiểu bằng hữu đối bụng, đem mẹ cấp làm âm ỉ tỉnh.

Buổi tối trưởng phu trở về, Hạnh Nhược Thủy liền đem ngày hôm qua trên đường gặp được chuyện tình, cùng ở Bội Thi gia cái loại này bị rình coi cảm giác nói với hắn .

Ứng Trường Không chính là cau mày suy nghĩ một chút, chưa nói cái gì, chỉ nói:”Ta sẽ chú ý , người đừng lo lắng, lão công hội bảo vệ ngươi.”

Hạnh Nhược Thủy cười cười, trốn vào hắn trong lòng. Thật sâu hấp một hơi, nghe hắn trên người nam tính dương cương hương vị, liền cảm thấy trong lòng kiên định thật sự.

Như thế qua có ba bốn thiên, Hạnh Nhược Thủy đột nhiên nhận được Đàm Bội Thi điện thoại, kia quả nhiên bạn tốt trong thanh âm một mảnh bối rối, lớn tiếng kêu lên:”Nhược Thủy, Nhạc Nhạc không thấy !”

“Cái gì? Chuyện khi nào tình? Ở nơi nào không thấy ?” Hạnh Nhược Thủy trong lòng kinh hãi, nhất thời liền đem sự tình cùng cái loại này bị nhìn trộm cảm giác còn có Cổ Thiên Sách liền hệ đứng lên, chỉ cảm thấy sau lưng bốc lên một cổ khí lạnh.

“Ở nhà trẻ. Chúng ta đã muốn tìm có hơn hai giờ , vẫn là không thấy nhân. Nhà trẻ liền như vậy một chút địa phương, mọi người tìm khắp qua! Nhược Thủy, làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?” Đàm Bội Thi cho tới bây giờ không giống như vậy bối rối đã khóc.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng loạn lợi hại, biết rõ an ủi trong lời nói vô dụng, nhưng vẫn là thử an ủi.”Người đừng lo lắng, khả năng chính hắn ngoạn ngoạn trốn đi , ta cấp Hiền Viên Kỳ đánh cái điện thoại, làm cho hắn phải nhiều một chút người đến tìm.”

“Ân.” Đàm Bội Thi lên tiếng, liền treo điện thoại.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng việc việc cấp Hiền Viên Kỳ gọi điện thoại, cầu hắn phải người đi hỗ trợ tìm. Hiền Viên Kỳ đáp ứng rồi, lập tức liền vỗ mấy chục cá nhân đi ra ngoài hỗ trợ tìm người.

Buông điện thoại, Hạnh Nhược Thủy này trong lòng vẫn là thùng thùng thùng khiêu lợi hại, cũng hoảng lợi hại. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng hoàn toàn không có chủ ý, một người ở trong phòng xoay quanh.

Phía sau Tiểu Bình An không rõ cho nên, cũng đi theo nàng xoay quanh, nhưng thật ra không có ra tiếng âm ỉ mẹ. Thời khắc mấu chốt, tiểu gia hỏa này vẫn là thực cấp lực .

Hạnh Nhược Thủy đột nhiên dừng lại, Tiểu Bình An phản lại không kịp, cứ như vậy đặt mộng ngã ở thượng. Đây nếu thay đổi khác đứa nhỏ, đã sớm oa oa khóc lớn , Tiểu Bình An chính là ngẩn người. Hạnh Nhược Thủy đem hắn nâng dậy đến, nhu nhu hắn tiểu thí thí.”Có đau hay không?”

“Đau!” Tiểu tử kia lớn tiếng nói, nhưng một chút muốn khóc ý tứ đều không có. Còn ha ha ngây ngô cười, một đôi tay nhỏ bé cánh tay triển ở mẹ trên cổ.

Hạnh Nhược Thủy nhìn con này đáng yêu bộ dáng, trong lòng mềm . Đối với Bội Thi mà nói, Nhạc Nhạc cũng là như vậy một cái hạnh phúc tồn tại, nàng hiện tại nhất định sẽ lo lắng! Nếu Nhạc Nhạc thật là bị Cổ Thiên Sách bắt đi , thì phải là nàng cùng Trường Không liên lụy , mà nếu gì là hảo?

Không bao lâu, Ứng Trường Không cũng đã trở lại. Nguyên lai, tin tức đã muốn rơi vào tay Phó Bồi Cương nơi đó, hắn đã muốn chạy trở về . Ứng Trường Không biết Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi cảm tình, lưỡng trước chính mình vợ khăng định cũng sẽ lo lắng, cho nên cũng vội vàng gấp trở về.

“Lão công, Nhạc Nhạc không thấy , làm sao bây giờ? Hắn có thể hay không bị Cổ Thiên Sách bắt đi ? Cổ Thiên Sách như vậy phá hư, cũng không biết hắn hội như thế nào đối đãi Nhạc Nhạc.....” Hạnh Nhược Thủy vừa thấy đến trưởng phu, mà bắt đầu đem chính mình lo lắng tất cả đều ra bên ngoài phun ra, gấp đến độ đều phải khóc.

Ứng Trường Không ôm lấy nàng, thân ái nàng, ôn nhu an ủi nói: "Người đừng vội, có lẽ đứa nhỏ chính là chính mình trốn đi, mà không phải bị nhân cấp bắt đi. Yên tâm đi, ta đã muốn làm cho người ta hỗ trợ đi tìm, có lẽ rất nhanh còn có tin tức."

"Nhưng là ta sợ hãi! Chỉ cần nhất tưởng đến Cổ Thiên Sách như vậy một người luôn luôn tại nhìn chăm chăm chúng ta còn có ta nhóm bên người nhân, ta liền cảm thấy sợ hãi! Ta không nghĩ với người cùng đứa nhỏ tách ra, ta cũng không tưởng bên người nhân có gì sơ xuất!" Hạnh Nhược Thủy cắn môi, trong mắt đã muốn đã ướt ướt. Ở trước mặt, nàng không cần làm bộ kiên cường, nàng có thể theo đuổi chính mình yếu ớt, chỉ vì hấn là của nàng dựa vào.

Ứng Trường Không cùng nàng cái trán tương thiếp, bàn tay to nhẹ nhàng mà vỗ của nàng phía sau lưng. "Không cần sợ hãi, ta sẽ bảo hộ người cùng đứa nhỏ. Về phần Cổ Thiên Sách, chúng ta nhất định hội bắt lấy hấn!"

"Ân." Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng mà lên tiếng, còn có điểm giọng mũi. Nàng biết, trượng phu so với chính mình càng sốt ruột, về công về tư hấn đều muốn lập tức bắt đến Cổ Thiên Sách, chính mình không thể lại cho hấn ngọt ngào mới là. "Nếu không, ta đi bồi bồi Bội Thi?"

"Tạm thời trước không cần, người nếu đi, Bội Thi chỉ sợ cảm xúc càng kích động. Chúng ta trước tỉnh táo lại, chờ một chút kết quả."

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn, gật gật đầu. Dem mắt dán tại hấn ngực, gắt gao ôm hấn tinh trắng thất lưng. Cường hữu lực tim đập, nóng rực độ ấm, đều có thể làm cho nàng bối rối trái tim chậm rãi bình thản xuống dưới.

Ứng Trường Không còn riêng xin phép rồi, liền như vậy ở nhà cùng chính mình vợ, chỉ sợ nàng miên man suy nghĩ. Trong lòng hấn còn có chút bất đắc dĩ tưởng: Lúc trước như thế nào liền trêu chọc Cổ Tranh như vậy một người! Cũng là thiên ý trêu người, nếu là sớm một ít gặp gỡ Nhược Thủy, cố gắng đời này cũng chỉ cùng nữ tử này có cùng xuấ

t hiện.

Chờ đợi kết quả quá trình là khó khăn nhất hấn, nếu không tựa vào trượng phu trong lòng, Hạnh Nhược Thủy nhất định sẽ bị trong đầu này đáng sợ ý tưởng cấp bức điên. Nàng thậm chí tưởng tượng Cổ Thiên Sách bắt Nhạc Nhạc, hội như thế nào tra tấn hấn! Trong TV trong sách nhìn đến này đáng sợ thủ đoạn, đều làm cho nàng đại vào.

Cũng không biết qua bao lâu, Hạnh Nhược Thủy cũng không dám nhìn lên gian, cuối cùng là có tin tức. Hơn nữa là tốt tin tức!

Đang nghe đến nhân đã muốn tìm được kia một khắc, Hạnh Nhược Thủy ngay cả đều đứng không vững, cả người ngã xuống ở trượng phu trong ngực, tay chân lạnh lẽo một mảnh. Loại này kinh hách quá độ cảm giác, làm cho nàng toàn bộ thân thể đều là mềm mại.

Nhạc Nhạc là ở nhà trẻ lý lão sư bực giảng ngăn kéo lý tìm được, tìm được thời điểm đang ngủ say. Nghe nói trên người có rượu vị, miệng còn có rượu tâm chocolate hương vị, về phần rượu tâm chocolate là ai cấp, tắc còn tại điều tra giữa. Nhưng thấy thuốc kiểm tra quá, đứa nhỏ quả thật không có việc gì, chính là say rượu.

Hạnh Nhược Thủy trong lòng lại luôn mãnh liệt bất an, tự hỏi luôn mãi, vẫn là cấp Đàm Bội Thi gọi điện thoại, tính khuyên nàng đến bộ đội ở đây một đoạn ngày.

Đàm Bội Thi cũng ý thức được sự tình không đơn giản, làm như một cái mẫu thân, nàng tuyệt đối không muốn lại phát sinh chuyện như vậy. Lần này là rượu tâm chocolate, tiếp theo có lẽ chính là độc dược! Vì thế, nàng cũng nguyện ý đến bộ đội lý đến trụ một đoạn ngày, Đàm mẹ tự nhiên cũng là muốn.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng cùng Ứng Trường Không nói việc này, làm cho hấn cùng bộ đội thảo luận vừa nói, dù sao cũng là quân chức.

Cứ như vậy, Đàm Bội Thi một nhà cũng đi tới bộ đội lý. Bởi vì cho dù xin tỳ quân cũng không nhanh như vậy tốc độ, cho nên ngay tại Hạnh Nhược Thủy trong nhà ở. Tuy rằng không gian có chút trách, nhưng

trong lòng kiên định, liền cảm thấy cái gì cũng tốt.

Cao hứng nhất phải kể tới Bình An tiểu bằng hữu, Nhạc Nhạc ca ca đến đây, hẳn có bạn nhi . Vì thế, cả ngày đều có thể nhìn đến hai cái tiểu thí hài cùng điên rồi dường như nơi nơi tán loạn, hi hi ha ha cãi nhau, thật là làm âm ỉ lợi hại.

Gần nhất đã xảy ra rất nhiều chuyện tình, tuy rằng nói cuối cùng không có ra vấn đề lớn, nhưng là vợ thần kinh cũng banh thật sự nhanh, cho nên Ứng Trường Không liền rút cái trời trong nắng ấm ngày, công vợ thượng 375 đỉnh núi đi đập thanh .

Tiểu Bình An sẽ để lại cho Đàm mẹ cùng Đàm Bội Thi, vợ chồng hai cùng tình yêu cuồng nhiệt trung tiểu tình lữ dường như, vô cùng cao hứng xuất môn nói chuyện yêu đương đi. Lâm xuất môn thời điểm, Đàm Bội Thi nói một câu: "Các người hai thật sự là thời gian càng lâu càng ngấy oai lợi hại. Này nếu đánh giá mô phạm vợ chồng, phi các người mạc chúc!"

Vừa ly khai bộ đội đại tầm mắt phạm vi, Ứng Trường Không liền ngồi xổm xuống, đem vợ kéo đến trên lưng lưng đứng lên. Mang thai cũng không làm cho vợ béo bao nhiêu, hiện tại đã sớm khôi phục tiêm gầy đáng người, cho nên nhẹ nhàng thật sự. Hai tay nâng vợ tiểu thí thí, Ứng Trường Không cười nói: "Nữ nhân khác lão ôn ào muốn giảm béo, người động như thế nào dường đều béo không đứng dậy? Có phải hay không trong lòng có nhiều lắm chuyện tình , ta không biết?"

Hạnh Nhược Thủy ôm hán cổ, cảm các ở đầu vai hán thượng, nhìn trượng phu kiên nghị sườn mặt, cười đến sáng lạn. "Không có a, đây là thể chất vấn đề, không có biện pháp . Liền cùng có chút nhân uống nước đều đã béo, đó là giốg nhau đạo lý."

Của nàng thanh âm có chút hàm hồ, tràn ngập làm nũng hường vị.

Ứng Trường Không nghe nàng như vậy vừa nói, xoa bóp của nàng hông, nói: "Nếu không tìm trong đó y đến xem, hảo hảo nghiên cứu một chút như thế nào điều trị người mới có thể béo một chút." Như vậy tình tế gầy yếu, tổng làm cho hán đau lòng lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy quyết quyết miệng. "Mới không cần. Như thế nào, người đây là ghét bỏ của ta đáng người có phải hay không? Nếu thật sự ghét bỏ người liền sớm đi nói, ta tìm cái không chê khí người đi!"

Ứng Trường Không nhẹ nhàng chụp một chút của nàng hông, quay đầu khê cắn của nàng cái mũi nhỏ. "Tưởng đều dừng nghĩ, lần sau lại làm cho ta nghe nói như thế ta liền phạt người! Ta chính là không nghĩ người rất gầy, như vậy làm cho ta cảm thấy chính mình làm được không tốt, không đem vợ cấp dưỡng hảo."

"Thần kinh, đều nói là thể chất vấn đề, cũng không phải của người sai." Há mồm, một ngụm cắn hán lỗ tai, nhẹ nhàng mà dùng một chút lực, để lại mấy khỏa nhọt nhọt áp ấn.

"Ta biết. Nhưng là ta đã nghĩ đem của ta vợ dường không công mập mập , nhìn có cảm giác thành tựu!" Thiên hạ này nam nhân có lẽ nhiều hội thưởng thức cốt cảm nữ tử, nhưng cơ hồ đều thích nhìn đến chính mình lão bà mướt mà có thịt bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, khanh khách cười không ngừng. "Thượng tá đại nhân, có hay không nhân nói cho người, người này cảm giác thành tựu có điểm quái a."

"Kia không có, bọn họ đều nói thẳng ta ghê tởm, giống như cách vợ sẽ không có thể sống dường như. Lão tử liền theo chân bọn họ nói, lão tử chính là không có vợ không thể sống, động ? Ngay cả vợ đều còn không có tìm được nhân, không tư cách cùng cười nhạo lão tử! Chờ các người có vợ, phỏng chừng còn hận không thể đem vợ cột vào lưng quần mang theo đâu!"

Hạnh Nhược Thủy cười đến càn hoan, trong lòng mềm ngọt ngào. "Lão công....."

Nghe được vợ ôn nhu kêu một tiếng, Ứng Trường Không trong lòng cũng mềm mại lợi hại, trên mặt là sủng nịch tươi cười. "Làm sao vậy?"

"Con người của ta cho tới bây giờ đều ngực vô chí lớn, không nghĩ ở sự nghiệp thượng có bao nhiêu đại thành tựu, cũng không tưởng ngày quá nhiều lắm sao nóng ** lạt , ta đã nghĩ đời này như vậy ngấy người, một ngày cũng không tách ra. Liền như vậy Bình An kiện khỏe mạnh khang , cùng nhau già đi, cùng nhau rời đi. Cho nên, người muốn vẫn vẫn cùng ta, nhất định không cần rời đi ta, được không?"

Hạnh Nhược Thủy nhợt nhạt cười nói, nói đến sau lại, hốc mắt liền ảm ứt . Chính nàng cũng nói không rõ ràng là vì sao, nước mắt chính là như vậy chảy ra.

Ứng Trường Không dừng lại cước bộ, đem vợ buông đến, xoay người nhìn nàng trong suốt thủy mâu. Nhất cúi đầu, ở nàng hồng nhuận cánh môi thượng hôn một cái, thật sâu xem tiến nàng đôi mắt ở chỗ sâu trong.”Nhược Thủy, ta từng có quá thiên nga chí lớn, nhưng là từ có người sau, ta cũng chỉ hy vọng có thể cùng người xem rồi người, cùng nhau già đi. Ta sẽ không rời đi người, ta luyện tiếc, cũng rời không được, người hiểu chưa?”

“Ân!” Hạnh Nhược Thủy dùng sức địa điểm đầu, đang cười dung sáng lạn lý, khóe mắt chảy xuống một viên trong suốt bọt nước. Hắc này nhất đáp ứng, giống nhau liền thay thế lên trời đáp ứng, bọn họ đời này đều đã cùng một chỗ Bình An sống quãng đời còn lại.

Chỉ nguyện ngàn phạm qua đi, phồn hoa tan mất, vẫn có thể cùng người dắt tay cộng xem mặt trời mọc mặt trời lặn, đúng là kia một câu — tế thủy trường lưu cùng quân đồng, phồn hoa tan mất cùng quân lão!

“Ta biết gần nhất đã xảy ra rất nhiều chuyện, cho người trong lòng thực bất an, nhưng là Nhược Thủy người phải tin tưởng ta, ta sẽ bảo hộ các người mẫu tử, ta cũng sẽ bảo trọng chính mình. Chỉ có mỗi ngày nhìn người, tự mình chiếu cố người, ta mới có thể yên tâm. Cho nên, ta luyện tiếc đem người giao ột người khác tới chiếu cố !”

“Ta cũng không nguyện ý! Ta liền lại người ! Người đáp ứng quá cả đời ở ta bên người , người đừng tưởng dối ý nuốt lời!” Hạnh Nhược Thủy cổ hai giáp, trừng mắt mắt to nhìn hắc.

Ứng Trường Không mỉm cười, chấp khởi tay nàng ở bên môi thân .”Ta không dối ý không nuốt lời. Chỉ cần người không chê khí, ta đời này đều phải ở người mí mắt dưới lắng lư, chẳng sợ người phiền lòng ta cũng sẽ không tránh ra. Dù sao ta da mặt đủ hậu , người đừng tưởng nhiều xem ta vài lần ta sẽ không không biết xấu hổ .”

“Xi”, Hạnh Nhược Thủy nhịn không được nở nụ cười. Chỉ cảm thấy trong lòng có một mảnh hoa hải, mà hắc hứa hẹn chính là ánh mặt trời. Ở ánh mặt trời rơi hạ, này đó hoa ở trong nháy mắt mở, muôn hồng nghìn tía rất sáng lạn!”Người cũng biết chính mình da mặt dày a? Coi như người có điểm tự mình hiểu lấy.”

“Da mặt tính cái gì, chỉ cần có thể tìm được vợ, ta ngay cả mặt mũi lốt bên trong áo hay chần đều không cần !” Đại nam nhân một cái, da mặt như vậy bạc cũng sẽ không thêm phân!

Hạnh Nhược Thủy trong suốt cười, ngửa đầu, một ngụm cắn ở hắc cằm, buông ra sau, chính mình nhìn kia một loạt dấu răng cười ngây ngô.”Đã lâu không con dấu , hảo hảo cái một cái!”

“Nếu không ta tìm một chỗ thoát quần áo, cho người ở ta trên người đều cái thượng chương, như vậy sẽ không sợ người khác mơ ước có phải hay không?”

“Trang điểm, trừ bỏ ta, ai có thể mơ ước người a!”

“Kia cũng không nhất định a. Tuy rằng nói thế giới này thượng giống ta vợ như vậy tuệ nhân thức anh tài nhân không nhiều lắm, nhưng là không phải hoàn toàn không có.”

“Người cũng coi như anh tài?”

“.....”

Hai người cãi nhau , không bao lâu đi ra trên đỉnh núi. Phong vi lạnh, thổi tới trên mặt, thoải mái cực kỳ.

Hạnh Nhược Thủy theo trượng phu trên lưng xuống dưới, đón gió thổi đến phương hướng, mở ra song chướng nhắm mắt lại tĩnh, cảm thụ được giờ khắc này thoải mái.

Ứng Trường Không mất hàm sủng nịch, mỉm cười, song chướng cuốn lấy chuyên thuộc loại hắc tinh tế vòng eo. Nhìn viễn sơn phiêu miểu, cùng thiên ngay cả cùng một chỗ, hắc ở trong lòng nói: Lão thiên gia, này nữ nhân đời này kiếp sau ta cũng không sẽ buông tay, người cũng đừng tưởng đem nàng theo ta bên người mang đi!

Hai người lại đi Ứng Trường Không phát hiện cái kia thần bí thiên địa ngồi hồi lâu, tránh không được Nhược Thủy bị nam nhân quán quít lấy, lại tới nữa một hồi kích tình triển miên. Cho nên xuống núi thời điểm,

Hạnh Nhược Thủy là thật rõ ràng thiết tiêu sái bất động , chân đều là mềm nhũn , chỉ có thể làm cho hấn công trở về.

Vừa vào cửa, Đàm Bội Thi liền nhìn ra manh mối , tà nghề bọn họ nói:”A, này trạng huống xem ra, ngay lúc đó tình hình có đủ kịch liệt a.”

Hạnh Nhược Thủy bị nàng huyền mặt đỏ tới mang tai, chỉ hận không thể phác đi qua che của nàng miệng. Hoàn hảo Đàm Bội Thi chỉ như vậy một câu, không lải nhải giễu cợt cái không ngừng.

Cùng Ứng Trường Không lúc này đây ước hội, làm cho Hạnh Nhược Thủy trong lòng cái loại này không cảm giác tốt lắm rất nhiều. Hơn nữa ngày quả thật cũng quá bình tĩnh , Bội Thi một nhà đã ở nơi này, nàng cũng không sợ hãi không ai có thể xúc phạm tới bọn họ.

Ba cái đứa nhỏ, bốn nữ nhân ngày quá cãi nhau , cho vụn vặt trung chán ốm mà lại hạnh phúc. Mỗi một thiên đều là giống nhau vụn vặt cùng tranh cãi âm ỉ, nhưng tựa hồ mỗi một thiên đều quá không giống với.

Mất thấy , mùa hè đến đây, thời tiết nóng đi lên.

Mà có một số việc, cũng bắt đầu một chút một chút trôi lên thủy diện, chính là mọi người lặng yên không biết thôi.

Hôm nay, Đàm mẹ đang ở tại phòng bếp chuẩn bị cơm trưa. Ba nữ nhân ở trên sofa sắp xếp sắp xếp ngồi, cho nhau trêu ghẹo, nói nói nam nhân nói nói đứa nhỏ, nói trắng ra là chính là tán gẫu vô nghĩa.

Thảm thượng bọn nhỏ ngoạn cao hứng, nhất là Bình An tiểu bằng hữu, một hồi chạy ra hân đến đây, liền vui vẻ lại đây bổ nhào vào mẹ trước mặt, ngưỡng đầu kêu:”Mẹ, lau!”

Hạnh Nhược Thủy lấy quá khăn mặt cho hấn lau nhất lau, hấn thu ở mẹ trên mặt hôn một cái, lại vui vẻ chạy tới chơi.

“Xem ra nhìn lại, cũng là người nhóm gia Tiểu Bình An tối tinh quái.” Lí Quân cười tủm tỉm nói.

Đàm Bội Thi Miễn cưỡng dựa sofa tay vịn, nói:”Hổ phụ vô khuyển tử thôi. Người ta lão công là chúng ta lão công thượng cấp, cho nên bọn họ con so với chúng ta đứa nhỏ tinh quái một chút, cũng là bình thường . Nếu không, đội trưởng nên hoài nghi, muốn đi làm dna xem xét !”

“Đàm Bội Thi, người này khẩu vô ngăn cản nữ nhân, hôm nay ta muốn giải quyết người!” Hạnh Nhược Thủy quát to một tiếng, đứng lên liền phác đi qua, cong nàng!

Lí Quân đã sớm một phen đứng lên, trốn được một bên rồi xa chiến trường . Này hai nữ nhân điên đứng lên cũng là thực đáng sợ , nàng vẫn là không cần cuốn vào trong đó cho thỏa đáng. Chính tránh ở một bên cười trộm đầu, đột nhiên nghe Tiểu Bình An kêu “Bối Bối đi tiểu “. Quay đầu vừa thấy, nữ nhi dưới thân quả nhiên liền một bãi thủy. Bởi vì thời tiết nóng, mặc nước tiểu không ẩm ướt dễ dàng dài phi tử, cho nên cũng chỉ mặc cái quần yếm, liền xuất hiện như vậy một bức hình ảnh.

Xem kia hai cái nháo thành nhất đoàn nữ nhân liếc mắt một cái, Lí Quân ầm đứa nhỏ về nhà đổi quần đi. Bởi vì hai nhà trụ gần, cho nên hấn rất ít đem quần áo cấp mang lại đây, dù sao qua lại cũng liền như vậy vài bước lộ khoảng cách.

Đàm Bội Thi cùng Hạnh Nhược Thủy rốt cục nháo xong rồi, hai người đều có điểm suyễn, lại nhìn lẫn nhau, quần áo cùng tóc đều rối loạn, cùng người điên dường như. Toại lại nhịn không được, ôm bụng cười đến ôi ôi .

“Ai, Lí Quân đâu, động không thấy .” Đàm Bội Thi vừa rồi chính chịu hình đầu, nào biết đâu rằng Lí Quân hướng đi.

“Gi Bối Bối nước tiểu quần , về nhà cấp đứa nhỏ đổi nước tiểu khổ đi.” Hạnh Nhược Thủy nhu nhu cười đến nhuyển bụng, cảm thấy này ngày quá thật tốt.

Đàm Bội Thi đột nhiên quá cảm thán, kêu lên:”Người nói chúng ta ba cái tốt xấu cũng là thanh xuân mỹ mạo mỹ nhân tam mai, động liền lưu lạc đến làm lão mụ tử đâu? Ra về còn vui vẻ chịu đựng, có phải hay

không rất không tiền đồ ? Nhớ ngày đó, chúng ta là cớ nào chí khí ngút trời, nay sa đọa đến này phân thượng, thật sự là không được không được a!”

Nói xong rung đùi đắc ý , bộ dáng khôi hài.

Hạnh Nhược Thủy liền thật sự ha ha cười, nói:”Không có việc gì, hiện tại Lăng Vân đều ở nhà người đâu, cho nên người không đáng chí khí ngút trời, làm như vậy làm lão mù tử cũng không gì không thể . Nếu người nếu không tình nguyện, kia có thể lo lắng tọa trấn bồi ứng, bắt nó môn quy lại mở rộng thập bội gấp trăm lần, làm nữ cường nhân cũng là có thể .”

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy . Nhưng là nhất tưởng đến phải đi làm tan tằm phục vụ khách hàng, ta liền cảm thấy đau đầu. Quả thực nữ nhân là không thể làm gia đình bà chủ , thời gian dài quá cũng chỉ có thể như vậy tâm thường vô vi quá cả đời . Ai, vù vù ai tai!”

Hạnh Nhược Thủy ngoan lực kháp một phen của nàng thất lự.”Liền người nhàm chán.”

“Các người hai đều thực nhàm chán.” Nói chuyện là bưng thức ăn thượng bàn Đàm mẹ. Một bên đem đồ ăn buồng đến, một bên mắt lé nghề hai nữ nhân, thẳng bắt đắc dĩ lắc đầu.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi lẫn nhau xem liếc mắt một cái, le lưỡi, đứng lên.”Ăn cơm . Ứng Phi Dương, Phó Lăng Vân, lại đây trở lại đường ngay ăn cơm !”

Ở trên bàn cơm ngồi xuống , mới phát hiện Lí Quân còn không có lại đây. Hạnh Nhược Thủy đứng lên, nói:”Đàm mẹ, các người ăn trước, ta đi nhìn xem nàng ở bận việc cái gì.”

Hạnh Nhược Thủy đi vào Lí Quân trong nhà, nhìn đến gì Bối Bối trên mặt đất ngoạn đầu, Lí Quân ngồi ở trên sofa ngơ ngác , cũng không biết suy nghĩ cái gì. Đi qua đi, thân thủ vỗ một chút của nàng đầu vai.”Làm sao vậy?”

Lí Quân hoảng sợ, định nhân vừa thấy, thế này mới dắt khéo miệng cười cười.”Không có gì. Nhà của ta lý vừa rồi đến tin tức, nói đệ đệ của ta không thấy . Đã muốn mấy ngày không đi học , bắt đầu thời điểm lao sư nghĩ đến hẳn chính là trốn học, không nghĩ tới vẫn không thấy nhân.”

Hạnh Nhược Thủy có chút giật mình, cũng là không có Phó Lăng Vân không thấy thời điểm khẩn trương, dù sao Đàm Bội Thi là chính mình hảo tỷ muội, nhưng là Lí Quân cùng chính mình cũng không như vậy thân mật, Cổ Thiên phối hợp tác chiến nên sẽ không theo nàng bên này xuống tay .”Có phải hay không gần nhất gặp được mất hứng chuyện tình, rồi nhà đi ra ngoài?”

Lí Quân đệ đệ so với nàng nhỏ có mười tuổi nhiều, đọc cao nhị, sau học kỳ sẽ cấp ba . Bình thường nghe nàng nói, là cái rất ngoan nam đứa nhỏ. Hạnh Nhược Thủy gặp qua ảnh chụp, sạch sẽ một nam hài tử, thực nhã nhặn, vừa thấy chỉ biết thực ngoan thực nghe lời.

Lí Quân lắc đầu, thở dài một hơi.”Ta cũng không biết. Nhưng là hẳn là sẽ không , đệ đệ của ta thực nghe lời, hẳn sẽ không làm loại chuyện này . Nói sau hẳn cho tới bây giờ không ra quá xa nhà, hẳn căn bản không có địa phương nhưng đi . Đều đã muốn mấy ngày , ta thực sự chút lo lắng hẳn có thể hay không gặp được người xấu.”

Hạnh Nhược Thủy trong lòng cũng thay nàng lo lắng, nhưng lại không tốt nhiều lời, chỉ sợ làm cho nàng càng khó chịu.”Trước đừng nghĩ như vậy, có lẽ hẳn thật là áp lực quá lớn, cho nên đi ra ngoài đi một chút. Hẳn trên người không phải có hỏa thực phí thôi, hẳn cho dù ở dậm tìm một chỗ ngủ vài ngày, kia cũng giống nhau làm cho người ta tìm không thấy, không nhất định phải đi địa phương khác a.”

“Hy vọng là như thế này.” Nhà bọn họ liền hai tỷ đệ, đệ đệ nhưng là ba mẹ vận mệnh tử, này nếu ra cái gì ngoài ý muốn, ba mẹ đã có thể thật sự sống không nổi nữa. Lí Quân càng muốn, lại càng cảm thấy lo lắng lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng mà chụp của nàng đầu vai, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.”Hẳn nhất định là an toàn , có lẽ ngày mai trở về trường học . Đàm mẹ làm tốt đồ ăn , chúng ta hãy đi trước ăn cơm đi.”

Lí Quân lắc đầu, miễn cưỡng cười cười.”Ta thật sự không khẩu vị, nói sau buổi sáng cũng ăn được không ít, sẽ không ăn . Nếu tỷ, người trở về ăn cơm đi. Yên tâm đi, ta không sao .”

Hạnh Nhược Thủy lại khuyên một hồi, Lí Quân nói cái gì cũng không chịu đi qua ăn cơm, nàng cũng chỉ đường như mình đi trở về. Tâm tình không bằng đến khi, trầm lợi hại.

“Di, như thế nào liền người một người?” Đàm Bội Thi hướng nàng phía sau nhìn xung quanh một phen, không thấy được nhân, liền hỏi.

Hạnh Nhược Thủy thở dài một hơi.”Lão sư gọi điện thoại đến, nói hần đệ đệ không thấy vài ngày . Trong nhà cũng không gặp người, hiện tại tới lúc gấp rút lợi hại.”

Đàm Bội Thi vừa nghe, cũng buông xuống chiếc đũa, khóa nổi lên mày.”Như thế nào lại là chuyện như vậy? Ta động cảm thấy gần nhất luôn chuyện tốt không có, tin tức xấu một người tiếp một người !”

Hạnh Nhược Thủy nghe nàng như vậy vừa nói, cũng hiểu được là như vậy một hồi sự, nhất thời tâm tình liền tệ hơn .

Đàm mẹ bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn Bội Thi liếc mắt một cái, nói:”Thế này mới nhiều chuyện tình, đã làm cho người hạ như vậy kết luận? Huống hồ mọi người không đều hảo hảo sao, vậy không tính cái gì chuyện xấu.”

Đàm mẹ là đã trải qua sóng to gió lớn nhân, như vậy tiểu phong ba ở nàng xem đến áp căn sẽ không tính sự. Muốn thực tính, kia cũng là lông gà vỏ tỏi việc nhỏ.

Hạnh Nhược Thủy cùng Đàm Bội Thi nghe nàng nói như vậy, cũng hiểu được là như vậy đạo lý. Chính là nhân quả thật là không thấy , tâm tình không có khả năng tuyệt không chịu ảnh hưởng .

Đàm Bội Thi đổ hoàn hảo, nàng chính là thuần túy vì Lí Quân lo lắng.

Mà Hạnh Nhược Thủy, bắt đầu thời điểm nàng cũng không có hướng Cổ Thiên Sách bên kia suy nghĩ, nhưng là Đàm Bội Thi vừa rồi kia nói liền đem nàng cấp nhắc nhở . Cổ Thiên Sách cùng Cổ Tranh giống nhau, đều là không theo lý ra bài nhân. Nhớ ngày đó, Cổ Tranh còn tại công chúng trường hợp trang bị bom, lợi dụng theo chân bọn họ hoàn toàn xa lạ người đến uy hiếp nàng cùng Trường Không. Như vậy làm Cổ Tranh ca ca, Cổ Thiên Sách lợi dụng bất luận kẻ nào đến buộc hần nhóm, kia đều cũng có khả năng !

Hạnh Nhược Thủy không nguyện ý nhất , chính là bởi vì chính mình mệt mỏi cặp người khác. Cho nên nhất tưởng đến Lí Quân đệ đệ lí thần mới có thể là bị Cổ Thiên Sách cấp bắt đi , trong lòng nàng liền loạn thành một đoàn.

Đàm mẹ làm đồ ăn là cực hương , Hạnh Nhược Thủy lại thực không biết vị, chính là tốt xấu tắc một chén cơm. Vẫn không nói như thế nào nói, trong đầu tất cả đều là cái loại này loại khả năng.

Buổi chiều, Đàm Bội Thi đi bồi Lí Quân nói chuyện phiếm, khuyên nàng.

Hạnh Nhược Thủy tắc chính mình trốn vào trong phòng, viết tiểu thuyết đi. Trong lòng loạn lợi hại, ý nghĩ nhưng thật ra thông , viết cũng rất nhanh. Chính là chờ viết đi ra vừa thấy, hoàn toàn đều chạy đề . Kết quả san viết viết san, cuối cùng cũng vẫn là kia mấy đi tự.

Sau lại đơn giản không viết, liền như vậy ở ở phía trước cửa sổ ra bên ngoài xem. Trong đầu lung tung một đoàn, cũng không biết rốt cuộc suy nghĩ chút cái gì, liền như vậy ngơ ngác đứng, mãi cho đến tượng phụ về nhà đến.

Ứng Trường Không vừa vào cửa không thấy được vợ, nghe nói một cái buổi chiều đều ở trong phòng viết này nọ, không ra quá môn. Bằng hần đối vợ hiểu biết, kia khẳng định là

có tâm sự . Vì thế vài cái bước xa trở lại phòng ngủ, đẩy cửa vừa thấy, vợ ngay tại phía trước cửa sổ ngăn người đầu. Hần đẩy cửa thanh âm không nhỏ, nàng giống như cũng không có nghe đến.

Không biết lại phát sinh sự tình gì , hần bắt đắc dĩ thở dài một hơi. Đi qua đi, theo sau lưng đem nàng ôm lấy.”Vợ, làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy thế này mới phục hồi tinh thần lại, biết là tượng phụ, xoay người lại, ghé vào hần trong lòng.”Không có gì. Lí Quân đệ đệ không thấy , người biết không?”

“Nghe nói . Học sinh trung học phản nghịch, mất hứng rồi nhà trốn đi cũng là thường có sự tình, không cần rất lo lắng. Huống hồ đã muốn phái rất nhiều người đi tìm , tin tưởng rất nhanh còn có tin tức .”

Hạnh Nhược Thủy ừ một tiếng, lẳng lặng ghé vào hắt trước ngực.

Này một đêm, Hạnh Nhược Thủy trần trọc ngủ không tốt. Sau lại Ứng Trường Không rõ ràng quần quít lấy nàng đến đây một hồi triển miên, làm cho nàng mệt cả người mềm nhũn , thế này mới xem như đang ngủ.

Tục ngữ nói một ba vị bình, một ba lại khởi, chính là giờ phút này tình huống.

Rời giường không bao lâu, Hạ Mặc liền gọi điện thoại đến đây, nói hy vọng các nàng trung một người có thể hồi công ty đi tọa trấn. Bởi vì hắn muốn xin phép, nguyên nhân là hắn lão bà mất tích .

Hạnh Nhược Thủy nghe được “Mất tích ” Này ba chữ, vốn liền buộc chặt thần kinh, một số gần như banh đoạn. Nếu nói lí thần mất tích có thể không cho nàng hướng Cổ Thiên Sách trên người tưởng, như vậy Hạ Mặc lão bà mất tích, rõ ràng chính là ở nói cho nàng, này hết thấy đều cùng nàng có liên quan.

Buông điện thoại, nàng cả người ngã ngồi ở trên sofa, hai chân có chút như nhũn ra. Trái tim bang bang phanh đập phải ngực, giống nhau muốn đánh vỡ này một tầng trời buộc nhảy ra thân thể ngoại đường như. Rõ ràng là mùa hè, sau lưng lại mạo hiểm khí lạnh, răng nanh run lên, yết hầu cũng có chút phát nhanh.

Đối với Cổ Thiên Sách chuyện tình, Đàm Bội Thi là không biết hiểu , cho nên hắn có chút kỳ quái Nhược Thủy phản ứng.”Nhược Thủy, người làm sao? Cho dù Hạ Mặc lão bà thật sự mất tích , kia cũng không phải của người sai, người như thế nào..... Người như thế nào giống như này hết thấy đều là của người sai đường như?”

Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, cười khổ lắc đầu, không biết như thế nào cùng nàng nói. Trầm mặc một hồi, nàng đột nhiên cầm lấy Bội Thi thủ, hỏi:”Bội Thi, nếu ngày nào đó người hoặc là của người thân nhân bởi vì ta đã bị thương tổn, người có thể hay không oán hận ta cả đời?”

Đàm Bội Thi không rõ nàng vì sao như vậy hỏi, nhưng vẫn là lắc đầu.”Sẽ không. Nhược Thủy, người nhất thiện lương, có thể với người trở thành địch nhân nhất định không phải thiện loại. Người như vậy hội làm ra thương tổn người khác chuyện tình kia tuyệt không kỳ quái, nếu loại này thương tổn rơi xuống ta hoặc là của ta thân nhân trên người, kia cũng là trúng mục tiêu kiếp nạn, trốn bất quá . Cho dù lúc ấy ta nghĩ không thông, qua đi ta còn là hội nghĩ thông suốt , cho nên người không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Hạnh Nhược Thủy cảm kích cười, khuyên thân tựa vào của nàng trên đầu vai. Sự tình không có phát sinh thời điểm, chúng ta tổng cảm thấy thiệt nhiều sự tình đều có thể tha thứ. Khả chờ thật sự đã xảy ra, có lẽ sẽ không là như vậy một hồi sự . Này cùng thiện lương cùng phủ khoan dung cùng phủ không quan hệ!

Giữa trưa Ứng Trường Không trở về, Hạnh Nhược Thủy liền cùng hắn đem sự tình nói. Ứng Trường Không không cho nàng hoặc là Đàm Bội Thi đi tọa trấn công ty, nói hắn sẽ làm Hiên Viên Kỳ phái người nhìn , hắn thủ hạ người tài ba khá. Sau lại liền vội vã tiêu sái , tựa hồ muốn đi gặp người nào.

Hạnh Nhược Thủy vốn sẽ không nghĩ tới muốn đi công ty, cũng không nghĩ tới làm cho Bội Thi đi. Tại đây cái thời điểm, bọn họ tốt nhất đứng ở nơi này, làm sao cũng đừng đi.

Đàm Bội Thi đi ra ngoài cùng Đàm mẹ cùng nhau nhìn hai cái hài tử, Hạnh Nhược Thủy chính mình oa ở trong phòng.

Lẳng lặng nghĩ người một hồi, nàng cầm lấy điện thoại bắt thông cái kia rất ít đánh dây số. Nghe nói, này dây số rất ít nhân biết, hơn nữa nàng cũng sẽ không vượt qua mười cá nhân. Trừ bỏ nàng, cái khác chín đều là Thiên Lang bang tâm phúc.

“Bảo bối nhi, tưởng ta .” Như trước là quen thuộc thanh âm, quen thuộc cường điệu, cách thiên sơn vạn thủy lại vẫn là như vậy rõ ràng. Nghe thanh âm, liền có thể trở lại như cũ trên mặt hắn biểu tình, đó là rất ít không ai có thể nhìn đến một mặt.

Hạnh Nhược Thủy há miệng thở dốc, lại không phát ra âm thanh. Nàng biết chính mình thực ích kỷ, cho nên không biết như thế nào khai này khẩu.

“Bảo bối nhi, làm sao vậy? Theo ta còn có không thể nói trong lời nói sao?” Dã Lang thanh âm không còn nữa vừa rồi bị khí, lập tức liền thay đổi. Nhưng đối với nàng, trong giọng nói luôn luôn như vậy một chút sùng nịch, giống một cái đại ca ca đối mặt chính mình thương yêu nhất muội muội.

“Ca.....” Thật lâu sau sau, Hạnh Nhược Thủy hô này một chữ. Ở lòng của nàng lý, Dã Lang vẫn là một cái ca ca giống nhau tồn tại, nhưng nàng cho tới bây giờ không hô qua, nàng không dám chiếm này tiện nghi.

Dã Lang sợ run một chút, ứng , vừa cười nói:”Nói đi, có chuyện gì yêu cầu người ca, mau theo thật đưa tới. Nếu có một câu lời nói dối, Mãn Thanh mười đại khổ hình hầu hạ .”

Hạnh Nhược Thủy bị hấn chẳng ra cái gì cả đầu nở nụ cười, cười trung cũng là hàm chứa lệ. Hơi hơi nhắm mắt lại, trát lạc dài tiếp thượng chất lỏng.”Nếu ngày nào đó ta có cái gì ngoài ý muốn, cũng không thể được mời người bảo hộ của ta trợ giúp cùng đứa nhỏ.”

Nàng không biết Ứng Trường Không hay không cần bảo hộ, nhưng là nàng đã nghĩ nghe được Dã Lang một câu đáp ứng.

“Không thể.” Kia quả nhiên nhân quyết đoán cự tuyệt , không có một tia thương lượng đường sống. Nàng còn không có mở miệng, hấn liền còn nói,”Đó là của người trợ giúp hài tử của người, muốn chiếu cố cũng là người tới chiếu cố. Cho nên, hảo hảo bảo hộ chính người, nếu người có cái gì ngoài ý muốn, kia phụ tử hai chính là ở trước mặt ta gặp chuyện không may, ta cũng quyền làm không phát hiện.”

Hấn nói được vô tình, nhưng là sau lưng sở bao hàm ý tứ, Nhược Thủy là nghe hiểu . Nàng ghen ngào thanh âm, kêu một tiếng,”Ca.....”

“Bảo bối nhi, cùng với nghĩ như thế nào uỷ thác, không bằng nghĩ thế nào mới có thể bảo vệ tốt chính mình. Cho nên, nếu người muốn ta giúp khác việc, ta cũng không một chút nhú mày, duy độc này ta sẽ không đáp ứng . Đó là của người trách nhiệm, người chính mình đi phụ. Huống hồ lòng người cách cái bụng, cho dù ta hôm nay đáp ứng rồi người, người lại làm sao mà biết ta ngày khác sẽ không đổi ý? Nhược Thủy, thế giới này thượng, chỉ có chính mình là tốt tin cậy . Cho nên người phải bảo vệ chính người coi trọng nhất nhân hòa này nọ, nhất định phải chính mình đi làm, mà không phải cầu xin hấn nhân. Còn có đừng quên, ta từng đưa cho người bảo bối.”

Sau đó, Dã Lang liền treo điện thoại. Đây là lần đầu tiên, chính hấn gác điện thoại, mà không phải bị Nhược Thủy cấp treo.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc cầm điện thoại, một hồi lâu mới buông đến. Dã Lang cuối cùng một câu, nàng nghe hiểu được . Thân thủ ở ngực nhất sờ, mồ cái địa phương hơi hơi đột khởi. Thật sâu hấp một hơi, làm cho chính mình bình phục xuống dưới.

Hai ngày sau, Hạ Mặc thê tử cùng lý thần cũng chưa cái gì tin tức, cũng không nhận được cái gì uy hiếp vơ vét tài sản điện thoại. Hai người giống như là hư không tiêu thất giống nhau, vô thanh vô tức.

Hạnh Nhược Thủy thông thả chậm tĩnh táo lại, không hề giống bắt đầu thời điểm bối rối. Trong lòng tuy rằng vẫn là lo lắng, thậm chí có như vậy một chút sợ hãi, cũng đã phi thường bình tĩnh .

Săn báo từng nói qua: Bối rối cùng sợ hãi là tối không có ý nghĩa gì đó, thứ này không thể bảo mệnh, chỉ biết chuyện xấu. Cho nên ở nguy nan thời điểm, có thể ném xuống nó nhân tài có thể tĩnh táo lại, tìm được mạng sống cơ hội.

Hạnh Nhược Thủy không còn muốn Cổ Thiên Sách hội như thế nào đối phó lý thần cùng Hạ Mặc thê tử, mà là bắt đầu tự hỏi, Cổ Thiên Sách dùng là là cái gì dạng sách lược. Hấn bắt đi hai người kia, vì là bức nàng cùng Trường Không phó ước sao? Nếu là như thế này, vì sao hấn không phát ra cường bức tín hiệu, mà là vô thanh vô tức ? Chẳng lẽ là hấn bố cục còn không có hảo? Vẫn là nói, hấn còn có càng sâu một tầng lo lắng?

Nàng lại nghĩ tới săn báo nói qua, lợi hại nhất địch nhân cũng không phải này cho người biết hấn cơ nào nguy hiểm cơ nào đáng sợ nhân, mà là này lặng yên không một tiếng động . Bởi vì, người như vậy cho người không dễ dàng tìm kiếm đến dấu vết để lại, mà ở người phát hiện hấn thời điểm, có lẽ hấn đã muốn đánh trúng mạng của người mạch.

Như vậy, Cổ Thiên Sách không thể nghi ngờ là như vậy một người. Nếu hần giờ phút này ra mặt đến, buộc nàng hoặc là Trường Không đi thay đổi người, vậy bại lộ chính hần. Mà nếu quả hần như vậy lặng yên không một tiếng động thời cơ mà động, như vậy bọn họ cũng rất khó tìm đến hần chỗ. Như vậy một người, khó trách có thể ở gần gũi thời gian nội trở thành lính đánh thuê đầu lĩnh.

Hạnh Nhược Thủy đối Cổ Thiên Sách hiểu biết có thể nói là chỗ trống một mảnh, cho nên tuy rằng nàng đã muốn tỉnh táo lại, nhưng là cũng không có biện pháp phân tích đi ra hần khả năng hướng đi.

Buổi tối, tượng phu trở về, Hạnh Nhược Thủy liền nhin không được hướng hần hỏi thăm về Cổ Thiên Sách chuyện tình.

Ứng Trường Không cái gì cũng chưa nói, mà là chuyên chú nhìn nàng, rồi sau đó thân thủ phủng trụ của nàng mặt.”Nhược Thủy, ta biết ngươi tưởng cái gì, nhưng là lúc này đây giao cho ta đến xử lý, ngươi đừng quản được không?”

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên cũng là lý giải tâm tình của hần, kinh ngạc nhìn hần, không biết nên nói cái gì.”Ta chính là muốn làm điểm cái gì, nếu không trong lòng ta khó chịu. Ta tình nguyện chính mình chịu tra tấn, cũng không nguyện ý như vậy làm phiền hà người khác, nhất tưởng đến bọn họ khả năng ở Cổ Thiên Sách trong tay, ta liền cảm thấy trong lòng như là có bả đao ở càn không ngừng giằng co dường như. Ta chỉ là vài ngày không người cùng đùa nhỏ, có thể nghĩ đến cong tâm cong phế ban đêm ngủ không được, như vậy Hạ Mặc, Lí Quân cùng bọn họ cha mẹ, lại nên như thế nào lo lắng

ng cùng khổ sở? Đây đó, ta cũng không dám suy nghĩ.....”

“Ta hiểu được, ta đều hiểu được.” Ứng Trường Không ôm này thiện lương nữ tử, chỉ hận không thể đem của nàng trí nhớ lau đi, làm cho nàng không nhớ rõ có như vậy một hồi sự.”Chính là bây giờ còn không có gì tin tức, có lẽ bọn họ mất tích chính là trùng hợp, cũng không phải Cổ Thiên Sách đem nhân cấp bắt đi.”

Hạnh Nhược Thủy ở hần ngực nhẹ nhàng mà cọ, chính hần cũng không tin tưởng trong lời nói, nàng lại làm sao có thể tin tưởng? Chính là hiểu được hần dụng tâm, cho nên cái gì cũng không nói.

“Nhược Thủy, ngươi oán ta sao? Nếu không phải ta, nếu ta không phải từng cùng Cổ Tranh có liên lụy, ngươi sẽ không hội yếu thừa nhận này đó.” Ứng Trường Không đã sớm muốn hỏi như vậy một câu. Đây ý tưởng, ở trong lòng hần đã muốn hỏi lâu.

Hạnh Nhược Thủy nghe vậy, thân mình một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhìn này trương cương nghị mặt, thân thủ đụng vào hần cảm thượng hồ tra. Đây khuôn mặt, ở bao nhiêu cái ban đêm, nàng xem nó ngủ say, lại ở bao nhiêu cái sáng sớm, nàng vừa tỉnh đến có thể nhìn đến nó ôn nhu. Của nàng trong cuộc sống, sớm đã thành thói quen có nó tồn tại, một ngày cũng không nguyện ý phân cách.

Chậm rãi, Hạnh Nhược Thủy tràn ra tươi cười, lắc đầu.”Ta không oán hận, không oán người, cũng không oán bất luận kẻ nào, ta thậm chí không oán lên trời không có làm cho ta đầu tiên gặp gỡ người. Ta chỉ hy vọng, hy vọng người cùng đùa nhỏ đều Bình An khỏe mạnh, chúng ta một nhà ba người thoải mái cả đời. Ta chỉ hy vọng, hy vọng ta bên người mọi người không cần lại bởi vậy mà chịu liên lụy, mỗi người bình tĩnh quá thuộc loại bọn họ ngày.”

“Cảm ơn ngươi, Nhược Thủy, bảo bối của ta nhi.” Ứng Trường Không thâm tình hôn môi của nàng môi. Hần không có nói cho nàng, trong lòng hần dị thường hối hận. Hần không thể hối hận lúc trước gặp được Cổ Tranh, đó là ai cũng không thể đoán trước. Hần chính là thống hận chính mình không có xử lý tốt, mới có thể làm cho hôm nay hết thấy.

Hạnh Nhược Thủy trong mắt ướt át, nhìn hần đen như mực thâm thúy đôi mắt. Đây hai mắt mâu luôn sắc bén dị thường, duy độc ở đối mặt của nàng thời điểm nhu tình ngàn vạn. Đàm Bội Thi nói, đội trưởng toàn bộ ôn nhu cùng yêu đều cho người, ngay cả người con cũng chưa chiếm bao nhiêu.

Vươn tay đến, bắt lấy hần đại chưởng, mười ngón xuyên qua giao nắm.”Ứng Trường Không, chúng ta đều không cần sợ hãi, cũng không cần buông tay. Ta tin tưởng chúng ta nhất định đều đã hảo hảo, bởi vì người luyện tiếu nhìn không tới ta, ta cũng luyện tiếu nhìn không tới người. Chúng ta đều là người tốt, ông trời sẽ không như vậy tàn nhẫn.”

“Hảo. Chúng ta liền chặt chẽ ôm ở cùng nhau, mặc kệ là nhân văn là thiên, cũng không có thể đem chúng ta tách ra.” Ứng Trường Không khẽ mỉm cười, nhìn này song năng đôi mắt, này trương nhu hòa mặt. Hắn nghe qua bao nhiêu leng keng lời thề, cũng không như của nàng một câu “Ta luyện tiếu nhìn không tới người” Tới càng rung động thay đổi dung.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu nhìn lại, dưới đáy lòng nhẹ nhàng mà nói: Nếu như thế giới này thượng không có người, ta không biết như thế nào đối mặt về sau năm tháng, cho nên thỉnh nắm chặt tay của ta!

Đêm khuya, sân huấn luyện bên cạnh trên cỏ. Hai cái cao lớn thanh âm một trước một sau tiêu sái, sau đó ngồi xuống.

“Đội trưởng, người đừng lo lắng. Lão tử sẽ không tin tưởng, Cổ Thiên Sách con mẹ nó chính là thần! Cho dù hắn là thần, chúng ta làm theo đánh tới hắn thành một cái trùng mới thôi!” Phó Bồi Cương tức giận quát.

Ứng Trường Không thật sâu hấp một ngụm yên. Từ Nhược Thủy mang thai sau, hắn sẽ không như thế nào hút thuốc, nghe nói hút thuốc đối phụ nữ có thai cùng đứa nhỏ nguy hại rất lớn, hắn dám tính giới. Ngày hai ngày, ở Nhược Thủy nhìn không tới địa phương, hắn nhìn không được lại rút.

Phó Bồi Cương nhìn huynh đệ kia trói chặt mày, ở trong lòng đem Cổ Thiên Sách tên hỗn đản nào cấp mạng thượng trăm lần tra tấn hơn một ngàn lần. Cổ gia diệt vong đó là gieo gió gặt bão, cho dù tính sổ cũng nên tìm quốc gia tính sổ, dựa vào cái gì tính đến đội trưởng trên đầu?”Đội trưởng, thật sự không được, chúng ta liền đem hắn lão bà cùng đứa nhỏ cấp trả lại đây. Con bà nó, chỉ cần đem này vương bát đản cấp trừ bỏ, lão tử chính là bị khai trừ quân tịch cũng nhận thức!”

“Nói hươu nói vượn!” Ứng Trường Không rốt cục sinh ra trách cứ.”Bất người chất uy hiếp đó là phi pháp phần tử tài cán chuyện tình, không phải quân nhân làm. Chúng ta chính là tử, cũng không thể làm chuyện như vậy! Khai ra quân tịch không trọng yếu, nhưng là chúng ta không thể vũ nhục trên người này một thân quân trang!”

Phó Bồi Cương dừng nói nói, hắn cũng chỉ là tức giận mới như vậy nói, cũng không phải thật sự tưởng bắt cóc Cổ Thiên Sách thế nhi. Ở bộ đội lý, đầu tiên giáo hội không phải quân tư không phải cách đấu kỹ thuật, mà là quân nhân ý nghĩa, này một thân quân trang ý nghĩa cùng sứ mệnh!

“Huynh đệ, thực xin lỗi! Ta phản ứng quá mức!” Ứng Trường Không bàn tay to chụp ở Phó Bồi Cương trên vai, hắn lại như thế nào không biết huynh đệ bắt quá là thuận miệng nói nói thôi.

Phó Bồi Cương cười cười, hồi chụp đầu vai hắn. Bọn họ nhất hiểu biết lẫn nhau, hơn mười năm cộng hoạn nạn, kia không phải giả. Này không phải bình thường huynh đệ, là có thể vì đối phương không chút do dự liều mình!

Hai người lại trầm mặc một hồi, chỉ nhìn đến khói lửa chợt lóe chợt lóe, trong bóng đêm quỷ dị minh diệt.

“Phó Bồi Cương, nếu ta có cái gì bất trắc, phiền toái người giúp ta chiếu cố Nhược Thủy hòa Bình An. Nếu nếu có thể, nhất định phải làm cho Nhược Thủy đã quên ta, tìm một có thể bồi nàng cả đời nam nhân!” Hắn nói thanh âm cực khinh, ngữ khí cũng là trịnh trọng.

Phó Bồi Cương không để ý lấy hạ phạm thượng, một quyền nện ở vai hắn thượng.”Đội trưởng, trận này quyết đấu còn không có bắt đầu đâu, người hiện tại mà bắt đầu uy thác có phải hay không quá sớm! Lộc tử thù tử còn chưa cùng biết, lão tử sẽ không tin tưởng, chúng ta còn đấu không lại một cái Cổ Thiên Sách! Mụ nội nó, lại kiêu ngạo, lão tử đánh tới hắn đều hối hận làm cho hắn nường đem hắn sinh ra đến!”

“Nói cho cùng!” Ứng Trường Không một chương đi qua, chụp hắn nửa người đều đã tê rần.”Nhưng là, vạn nhất, chớ quên ta vừa rồi nói trong lời nói.”

“Đội trưởng, chúng ta Đại lão gia, không ngoạn này uy thác toan hề hề tiết mục. Có cái gì cần của ta địa phương chỉ để ý nói, không chỉ là ta, còn có càng nhiều huynh đệ, chúng ta chính là lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt đối không một chút nhủ mày!”

Ứng Trường Không mân miệng, mỉm cười, vỗ đầu vai hắn, nói:”Quả nhiên là của ta hảo huynh đệ!”

“Đó là. Huynh đệ dùng để làm sao ? Chính là dùng để tra tấn , cho nên đừng khách khí. Cầm, tùy tiện hoa!” Hấn tiêu sái khoát tay, liền cùng cho người ta trăm ngàn vạn làm cho người ta gia trên đường tùy tiện hoa dường như.

Ứng Trường Không ha ha cười.”Hảo tiểu tử, cùng Đàm Bội Thi cùng một chỗ lâu, trực lợi nàng cấp học thất chữ bát phân!” Trước kia nhiều chất phác một người nam nhân, bị Đàm Bội Thi dạy dỗ thành này phiên bộ dáng .

Phó Bồi Cương vuốt đầu, ha ha ngây ngô cười.

Ứng Trường Không nhìn huynh đệ kia ngây ngô cười bộ dáng, cũng không tùy vào khê cười, trong lòng lại là một khác phiên tư vị. Nếu có thể, hấn cũng tưởng giống Phó Bồi Cương cùng Đàm Bội Thi như vậy, thường thường thần nhiên cùng hoà thuận vui vẻ nhạc cả đời. Chỉ tiếc, hấn có mắt không trông, trêu chọc không nên trêu chọc nhân.

Nếu là trần trường quay lại vô vương bạn, chính là mười cái Cổ Thiên Sách hấn cũng không để vào mắt. Nhưng là hấn sinh mệnh lý có Nhược Thủy này làm cho cương thiết hóa thủy mềm mại nữ tử, còn có bọn họ hai kết tinh, đây là hấn hạnh phúc, cũng là hấn trí mạng nhược điểm.

Cùng lúc đó, B thị.

Trong bóng đêm, Thương Duy Ngã chậm rãi mở ra hai tròng mắt, quay đầu, nương ánh sáng nhạt nhìn bên cạnh người ngủ say nữ tử. Một lát sau, hấn thật cẩn thận rút ra cánh tay, đưa tới nữ tử ưm một tiếng, lại đi hấn trên người nhích lại gần. Hấn không dám lại động, chờ nàng lại ngủ trầm , mới hoàn toàn bắt tay cánh tay rút ra, xuống giường ra phòng ngủ.

Trong phòng khách, Tiểu Nham lẳng lặng đứng. Đưa lưng về phía hấn, ở bên cửa sổ.

“Nói đi.” Thương Duy Ngã ở trên sô pha ngồi xuống, dày dựa vào, thấp giọng nói. Thanh âm có chút khàn khàn, như là vừa tỉnh ngủ.

Tiểu Nham ở trong lòng thở dài một hơi, vẫn là tinh tế đem điều tra đến nội dung nhất nhất báo cáo .

Thương Duy Ngã nghe xong, trên mặt không có gì biểu tình, một đôi sắc bén đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ, không biết hấn suy nghĩ cái gì.

Tiểu Nham nhìn thoáng qua phòng ngủ đóng cửa môn, nhin không được nói:”Nếu đã muốn cùng Hạnh Nhược Thủy không có vấn đề gì , tội gì còn muốn vì chuyện của hấn phí tâm tư, người sẽ không sợ tẩu tử có ý tưởng sao?”

Thương Duy Ngã thu hồi tầm mắt, chống lại Tiểu Nham . Trầm mặc vài giây, mới trả lời:”Tiểu, đây là ta nợ nàng .”

Tiểu Nham chỉ có thể thở dài, không bao giờ nữa muốn nói cái gì. Đây bất quá là lấy cớ, kỳ thật ở hấn đây lòng, Hạnh Nhược Thủy vị trí cho tới bây giờ vốn không có bị ai thay thế quá. Trong phòng cái kia nữ tử có lẽ chậm rãi chiếm cứ trọng yếu vị trí, lại cả đời cũng không khả năng đem Hạnh Nhược Thủy theo thương trong lòng hoàn toàn khu trục xuất đi.

“Phân phó đi xuống, tìm được Cổ Thiên Sách con cùng lão bà, sau đó đem bọn họ cấp mang về đến.”

Ứng Trường Không không thể làm như vậy, hấn Thương Duy Ngã cũng là có thể . Nhược Thủy, đây là ta nợ người , nay ta một chút một chút trả lại người. Tưởng này thời điểm, Thương Duy Ngã như trước cảm thấy ngực ần ần làm đau. Hạnh Nhược Thủy là hấn ngực kia căn xương sườn, vẫn là một cây bị thương xương sườn, không có việc gì sẽ đau tê rần, nhắc nhở hấn về của nàng tồn tại.

“Người thật sự quyết định ?” Tiểu Nham rất muốn bỏ ra hấn đầu óc, nhìn xem bên trong có phải hay không phân người. Người ta Hạnh Nhược Thủy đều đã muốn đi ra đi qua hưởng thụ hiện tại sinh hoạt, hấn lại còn tại đi qua lý bồi hồi.

“Ân. Đi làm đi, càng nhanh càng tốt.” Thương Duy Ngã khoát tay, làm cho hấn rời đi.

Tiểu Nham nhìn hấn một cái, biến mất ở cửa sổ.

Có chút nói, ngay cả nói một nghìn lần nhất vạn lần, cũng là uống công, rõ ràng cũng không lãng phí vô mồm .

Thương Duy Ngã ở hẳn sau khi biến mất, đứng lên, đến rượu quý kia cấp chính mình ngã một ly rượu whisky. Giơ lên cái chén, uống một ngụm, nóng bỏng cảm giác ở yết hầu phát lên.

Chậm rãi đi trở về sô pha bên, ngồi xuống. Đêm dài nhân tĩnh thời điểm, có chút này nọ sẽ thấy cũng tàng không được, bắt đầu chạy đến tác quái. Có người cả đời cũng không khả năng quên, chỉ có thể tạm thời đặt ở trong lòng. Nhược Thủy về phần hẳn, đó là như vậy một cái tồn tại. Có thể trang văn đậm phong khinh, có thể làm bộ như dĩ nhiên quên, lại căn bản lừa gạt không được chính mình.

Rõ ràng đã muốn chặt đứt quan hệ, rõ ràng đã muốn không có khả năng, lại vẫn là nhịn không được quan tâm nàng quá được không. Biết nàng có nguy hiểm, liền nhịn không được tận hết sức lực đi thay nàng giải quyết, chẳng sợ vì thế mất đi lại nhiều cũng không từng do dự một phần nhất hào.

Trong phòng ngủ, ở Thương Duy Ngã đóng cửa lại kia một khắc, trên giường nhân cũng đã đã tỉnh. Nàng đi chân trần rời giường, ở môn khâu lý lẳng lặng nghe bên ngoài nói chuyện với nhau. Đến cuối cùng, nàng nhịn không được nhắm mắt lại, khóe mắt dĩ nhiên ướt át.

Được đến người của người, lại không chiếm được của người tâm! Nàng được đến Thương Duy con người của ta, lại vĩnh viễn cũng vô pháp trụ tiến trong lòng hẳn cái kia vì người yêu mà tồn tại vị trí. Như Minh Nguyệt, người như thế nào còn không hết hy vọng? Chẳng lẽ thật sự muốn hẳn ngày nào đó nói ta không bao giờ nữa muốn xem đến người, ta nhìn thấy người liền ghê tởm, người mới bằng lòng hết hy vọng sao?

Như Minh Nguyệt hé miệng, không tiếng động a một hơi, tùy ý nước mắt hoạt xuống dưới. Nàng đã sớm biết, Hạnh Nhược Thủy ở Thương Duy trong lòng ta vị trí, căn bản không phải nàng có thể thay thế . Ngay cả biết, lại vẫn là tưởng ở lại hẳn bên người, đơn giản là nàng yêu này nam nhân. Yêu như vậy thâm thiết, không còn có quay đầu lộ. Rõ ràng đã muốn ly khai, vừa nghe đến hẳn gặp chuyện không may, liền lại nhịn không được chạy về đến.

Thương Duy Ngã cũng vậy bộ đội đặc chủng xuất thân, tự nhiên nghe được trong phòng ngủ động tĩnh, tuy rằng kia động tĩnh ít tồn tại. Hẳn uống rượu, chính mình cũng không biết có nên hay không đi vào. Hoặc là từ nàng lại nhớ tới trên giường đi, làm bộ như ngủ say chưa tỉnh.

Vài lần thiếu chút nữa nhịn không được đi qua đẩy cửa mà vào, cuối cùng lại vẫn là không hề động. Đãi người ở bên trong trở lại trên giường đi, hẳn mới buông chén rượu, trong bóng đêm đi vào đi. Trên giường nhân đưa lưng về phía hẳn, lui ở chăn lý tựa hồ đang ngủ say, nhưng hô hấp tiết tấu nói cho nhân nàng còn tỉnh .

Thương Duy Ngã bỏ đi trên người quần áo, ở bên giường ngồi xuống. Một lát sau, đột nhiên thân thủ một tay lấy nàng ôm chầm đến, cúi đầu liền cắn của nàng môi thân thể của hẳn, bàn tay to lại thô lỗ thăm dò đứng lên.

Như Minh Nguyệt mở mắt ra, trong bóng đêm lượng lợi hại, bởi vì nơi đó mặt có thủy quang.

“Không cần, Thương Duy Ngã người dừng lại, ta không cần!” Nàng theo bản năng giấy dựa cự tuyệt, lại căn bản đánh không lại hẳn lực đạo, cuối cùng vẫn là làm cho hẳn hung hăng giữ lấy , một lần một lần cường hữu lực đem nàng mang vào tuyệt vọng trong vực sâu. Đến sau lại, nàng nhịn không được cắn đầu vai hẳn, ủy khuất khóc lên.

“Thương Duy Ngã, ta hận người, ta hận người chết đi được!” Nàng khóc hô, ủy khuất cùng cái đứa nhỏ dường như. Lại bởi vì hẳn động tác, mà không khỏi thân yin ra tiếng, tiếng khóc phá thành mảnh nhỏ thành vui thích ưm.

Muốn kháng cự, lại nhịn không được say mê trong đó. Miệng luôn mồm kể ra hận, nhưng trong lòng lại chỉ có yêu, nùng hóa không ra yêu. Nguyên nhân làm cho này dạng, mới như vậy giấy dựa cùng đau đớn.

Thương Duy cơ thể của ta dừng một chút, lập tức càng thêm kịch liệt cùng nàng triển miên đứng lên. Chỉ có như vậy, mới có thể quên, này tương tự nữ nhân cũng không phải Hạnh Nhược Thủy. Nhưng là chính hẳn cũng chưa phát hiện, ở tình sóng triều động cơ hồ mất đi thần trí thời điểm, miệng hẳn lý kêu cũng là, “Minh Nguyệt, Minh Nguyệt.....”

Một đôi liều chết triền miên nam nữ, lẫn nhau trong lòng đều tuyệt vọng lợi hại. Chỉ có này kịch liệt tình sự, mới có thể làm cho đầu óc ngẩn ngui hỗn độn đứng lên, không bao giờ nữa nhớ rõ này chán ốm đau đớn chuyện tình, chỉ có giờ phút này vui thích. Nếu như có thể, có lẽ bọn họ đều hy vọng có thể như vậy triền miên cả đời, trừ bỏ lẫn nhau, không còn có người khác đến quấy rầy đến làm cho bọn họ nhớ lại này trần thế hỗn loạn.

Trận này hoan ái giằng co hồi lâu, mãi cho đến phía chân trời đã muốn trở nên trắng, chưa dứt há duy mặc. Không khí lý, đều là hoan ái hương vị, làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai.

Thương Duy Ngã hơi thở vì suyễn, trên người mồ hôi tùy ý chảy xuôi. Mà trên người nữ tử, sớm đã mê man đi qua, không nữa một tia khí lực. Liền như vậy nằm ở hân dưới thân, chỉ có nhột nhạt hô hấp thuyết minh nàng không có việc gì. Trên người tất cả đều là thanh xanh tím tử ứ thương, không tiếng động lên án hân thô bạo cuồng dã.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt đen như mực thâm thúy, ai cũng không biết hắn rốt cuộc suy nghĩ chút cái gì. Chính là kia ánh mắt, không còn nữa bình thường sắc bén hung ác, mà là lộ ra từng đợt từng đợt ôn nhu.

Có người ở chúng ta sinh mệnh lý xuất hiện không phải thời điểm, chúng ta tổng nghĩ đến đối của nàng yêu không bằng cổ nhân, nhưng thời gian sẽ làm chúng ta một chút một chút hiểu được, lập tức mới thuộc loại chính mình. Cũng chỉ có quý trọng lập tức, mới có thể hạnh phúc cuộc đời này.

Thương Duy Ngã xoay người đứng lên, ôm nàng ở bồn tắm lớn lý tinh tế tẩy trừ thân thể của hắn. Nhìn kia thanh xanh tím tử ứ thương, trên tay động tác không khỏi phóng nhẹ, đôi mắt càng thêm thâm thúy. Chờ tẩy trừ tốt lắm, một lần nữa đem nàng thả lại trên giường. Cúi đầu nhẹ nhàng mà vừa hôn, ly khai phòng.

Yêu người là ta cả đời này tránh không khỏi kiếp, ta không có lựa chọn nào khác. Cho hắn như thế, cho nàng cũng thế.

.....

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy dậy vào thời điểm, nhận được Hạ Mặc điện thoại.

Hạ Mặc ở bên kia, trong thanh âm đều lộ ra mỗi một, xấp xỉ cầu xin nói:”Nếu tỷ, người có thể hay không đi ra một lần, ta nghĩ gặp người một mặt.”

Hạnh Nhược Thủy không có hỏi vì sao, chính là ứng . Có một số việc không cần nói rõ, cũng nên là đón được . Hai người hẹn ngày hôm sau giữa trưa gặp mặt, địa điểm là bọn hắn gia biệt thự, bởi vì mở điện nói thời điểm là hôm đó buổi chiều .

Buổi tối Ứng Trường Không trở về, Hạnh Nhược Thủy liền đem chuyện này nói với hắn . Ứng Trường Không cũng chưa nói cái gì, chỉ nói muốn xin phép bồi nàng cùng đi.

Hạnh Nhược Thủy không có cự tuyệt, bởi vì nếu hắn một người đi, nàng nhất định thực lo lắng. Như vậy phản chi cũng thế, liền vì làm cho hắn an tâm đi. Ban đêm tự nhiên là trần trọc, ngủ không tốt. Nàng vốn định cương bất động giả bộ ngủ , nhưng là trượng phu là bộ đội đặc chủng, như thế nào có thể giấu giếm quá hắn, liền cũng lười trang .

“Ngủ không được?” Ứng Trường Không buộc chặt ngăn đón cánh tay của nàng, không tiếng động thở dài một hơi.

“Ân.” Hạnh Nhược Thủy lên tiếng, xoay người toàn bộ dán tại hắn trên người, mặt cũng dán tại hắn gáy oa lý.”Ta nghĩ ngủ, nhưng là ngủ không được. Rõ ràng rất mệt rất khốn , nhưng chỉ có càng ngày càng thanh tĩnh.”

Ứng Trường Không trầm mặc một hồi, nói:”Kia làm điểm cái gì đi.” Xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, cúi đầu liền hôn trụ của nàng cánh môi, nóng rực bàn tay to thăm dò linh lung nhưng gần nhất có càng ngày càng gây khuynh hướng thân thể mềm mại.

Hạnh Nhược Thủy vốn định nói ta vô tâm tình, nhưng là theo trượng phu thủ mang quá, nàng nên cái gì cũng không nói . Đầu óc trưởng lợi hại còn là ngủ không được, nếu một hồi hoan ái sau có thể vào miên,

kia cũng tốt. Huống hồ ở cùng hân hoan ái thời điểm, nàng mới có thể đã quên hết thấy, chỉ nhớ rõ cùng hân đây dựa run rẩy khoái cảm.

Hạnh Nhược Thủy không hề bị động thừa nhận hân nhiệt tình, cũng như là muốn với ai không qua được đường như, buông toàn bộ ngưỡng ngừng, lớn mật dụ hoặc hân, ở hân trên người đốt lửa. Kia mềm mại tay nhỏ bé cùng một cái con rắn nhỏ dường như ở hân trên người chạy tới chạy trốn, đem một chút tiểu ngọn lửa treu chọc thành hừng hực liệt hỏa, đem hai người đều cháy sạch thân chí mơ hồ.

Ở bề dục lý, Hạnh Nhược Thủy mở mắt ra, nhìn trước mắt này khuôn mặt. Thành yêu này nam nhân, nàng dùng hết toàn bộ khí lực, chỉ vì có thể hướng sớm tối mộ tướng bồi. Nàng nhớ rõ ngày đó một cái liệt sĩ đàn bà góa, cũng ở nơi này, nói chuyện phiếm thời điểm đối Nhược Thủy nói: "Quân nhân tình yêu chỉ có thiên trường địa cửu, không có hướng sớm tối mộ."

Hạnh Nhược Thủy hốc mắt đã ướt ướt, nàng sợ hãi loại này thiên trường địa cửu tình yêu. Tựa như Viên Mộng cùng lời khải cánh, nếu chính là cả đời hoài niệm, chẳng lúc trước chưa từng quen biết mền nhau, cái loại này đau đớn, nàng thừa nhận không được cũng không nguyện ý đi thừa nhận.

"Vợ, người không chuyên tâm!" Ứng Trường Không vì suyễn, động tác càng phát ra kịch liệt đứng lên, chỉ vì làm cho nàng đã quên hết thấy, đi theo chính mình bộ pháp.

Hạnh Nhược Thủy liền thật sự như hân mong muốn, đem hết thấy đều đã quên, chỉ nhớ rõ thân thể tương liên cảm giác, chỉ nhớ rõ này nhân ngay tại chính mình trước mặt, Chân Chân nhất thiết .

Nóng rực tình triều mãnh liệt hồi lâu, mới rốt cục chậm rãi bình ổn xuống dưới.

Hạnh Nhược Thủy như nguyện xụi lơ , không bao lâu liền mê man đi qua. Tuy rằng càng không ngừng đang nằm mơ, trong mộng cũng không thể an bình, được ngạt là đang ngủ.

Ứng Trường Không ở nàng trên trán ấn tiếp theo hôn, ách thanh âm cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, bảo bối của ta nhi!" Hân đời này nguyện ý thực xin lỗi mọi người, cô đơn không muốn thực xin lỗi nàng. Khả cố tình, vẫn là thua thiệt .

Hạnh Nhược Thủy đem mặt dán tại hân trước ngực, tựa hồ ở còn thật sự nghe hân tim đập. Chính là mày là mặt nhăn , ngay cả đang ngủ đều ở khổ sở.

Ứng Trường Không tâm thu thật sự nhanh, hận không thể chính mình thay thế nàng thừa nhận này hết thấy, chỉ làm

cho nàng vui vui vẻ vẻ , không biết này trần thế đều hỗn loạn lại càng không cũng bị quấy rầy.

Sáng sớm hôm sau, Ứng Trường Không liền mang theo Hạnh Nhược Thủy xuất phát, mở ra kia lượng chứng kiến bọn họ trong lúc đó cảm tình hân mã thẳng đến một cái khác thật lâu không trí gia. Này đồng biệt thự vẫn làm ra vẻ, không có cho thuê, càng không có bán đi.

Trong công ty nhân trừ bỏ Mai Ngạn Đình, những người khác rất ít đi biệt thự, Hạ Mặc nhưng thật ra đi qua một hai thứ .

Xe chạy đến biệt thự ngoài cửa, liền nhìn đến Hạ Mặc đang chờ.

Hạnh Nhược Thủy cơ hồ nhận thức không ra trước mắt này nam nhân, tiêu tụy suy sút lợi hại, cũng gây lợi hại. Xa xem chỉ cảm thấy cao to gầy yếu, gần xem tắc khuôn mặt tiêu tụy, như là hồi lâu không ngủ qua bình thường. Đối lập hân ngày xưa tự tin mười phần thần thái Phi Dương, Hạnh Nhược Thủy tâm như là bị người dùng cái xẻng ở lấy giống nhau đau đớn.

"Hạ Mặc....." Nàng thấp giọng kêu một tiếng, một chữ cũng nói không nên lời.

Hạ Mặc tiến vào trong xe, cũng cái gì cũng chưa nói. Mãi cho đến vào biệt thự, đứng ở biệt thự trong đại sảnh, hân mới gian nan mở miệng.

"Nếu tỷ....." Lời còn chưa dứt, hân đã muốn ba một tiếng quỳ xuống. Trong mắt, ướt át lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại, vội vàng thân thủ đi kéo hân."Hạ Mặc, người làm cái gì vậy? Người đừng như vậy, trước đứng lên nói sau, được không?"

Hạ Mặc lại tránh ra Hạnh Nhược Thủy thủ, vẫn như cũ quỳ , nhìn của nàng ánh mắt.”Nếu tỷ, ta cầu người, cứu cứu tâm di.” Tâm di, trần tâm di, là Hạ Mặc thê tử tên.

“Hạ Mặc, người trước đứng lên đem sự tình nói rõ ràng, người như vậy tử quỳ không đem sự tình nói rõ ràng, ta làm sao mà biết là chuyện gì xảy ra?” Hạnh Nhược Thủy trong lòng thực không phải tư vị, nhưng vẫn là chịu đựng trước đến an ủi Hạ Mặc.

Hạ Mặc đứng lên, theo đầu lý lấy ra một cái này nọ đưa cho Hạnh Nhược Thủy, đó là hể ra cd.”Người xem hoàn này, sẽ hiểu được .” Nói xong, hắn xoay người liền hướng cửa đi đến.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng khóa tiền từng bước đuổi theo đi, kêu:”Hạ Mặc, người muốn đi đâu?”

Hạ Mặc dừng lại cước bộ, quay đầu đến xem nàng, trong mắt lộ vẻ đau thương, khóe mắt có lệ.”Nếu tỷ, cái kia này nọ, ta không đành lòng xem.”

Lúc này đây, chỉ có hắn đến. Nếu tâm di cha mẹ đã ở, như vậy trường hợp chỉ sợ cũng không phải như vậy . Hắn cũng là trải qua một ngày một đêm dày vò cùng bình tĩnh, mới không có phác đi qua tìm Hạnh Nhược Thủy tính sổ. Nếu không, hắn có lẽ hội lấy đao đến đâm thương người. Ít nhất ở đêm qua trong mộng, hắn giết người!

“Đợi chút, này này nọ là như thế nào đến người trong tay ?” Câu hỏi là Ứng Trường Không, chỉ có hắn vẫn là bình tĩnh .

“Có người thả ở nhà của ta ngoài cửa, dùng một cái không dùng quá chuyển phát đóng gói . Chính là bình thường nhất cái loại này kí phát chuyển nhanh bao, không có gì thu kiện nhân hòa kí kiện người tin tức.”

146. Chương 146

Sau đó, hắn liền đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy chỉ cảm thấy trong tay cd lập tức trọng ngàn cân, nàng không phải ngốc tử, phương diện này sẽ là cái gì vậy đoán cũng có thể đoán được. Hạ Mặc không đành lòng lại nhìn, có thể thấy được nó có bao nhiêu đáng sợ. Hạnh Nhược Thủy cảm thấy trên người khí lực như là lập tức bị tháo nước đường như, hai chân đều chống đỡ không được thân thể.

Ứng Trường Không tiếp được nàng, thuận tay cầm đi nàng trong tay cd. Bán ôm đem nàng an trí ở trên sofa, đứng dậy đi chiếu phim cd. Ở mở ra tiền, hắn cố ý đem thanh âm cấp điều nhỏ. Nhà bọn họ tivi màn hình năm mươi lăm tấc, là phi thường dọa người .

Cd vừa đẩy mạnh đi, hình ảnh là liền xuất hiện mấy bóng người. Nghiêm khắc mà nói, là mấy nam nhân, một nữ nhân. Bên tai, là nữ nhân hoảng sợ thét chói tai, cùng nam nhân đáng khinh tàn bạo tiếng cười, còn có quần áo bị xé rách thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc nhìn này một màn, cả người đều mất thần. Nàng không có gặp qua Hạ Mặc thê tử, nhưng là nàng biết cái kia bị mấy nam nhân đùa bỡn nữ nhân, chính là Hạ Mặc yêu nữ nhân.

Hạnh Nhược Thủy lấy tay gạt gao che miệng ba, bắt đầu điều nước mắt. Nàng xoay mở đầu, không đành lòng lại nhìn, rằng nanh gạt gao cắn môi. Nàng đột nhiên phác đi qua, muốn đem tivi cấp đóng.”Trường Không, đừng nhìn , không nên nhìn !”

Ứng Trường Không bắt lấy tay nàng.”Nhược Thủy, bình tĩnh một chút. Phương diện này, có Cổ Thiên Sách muốn nói trong lời nói, chúng ta phải xem hoàn.” Hạ Mặc nếu biết muốn tìm Hạnh Nhược Thủy, cầu Hạnh Nhược Thủy cứu của nàng thê tử, như vậy này cd tất nhiên đã ở chỗ ta địa phương nhấn dùm như vậy tin tức cấp Hạ Mặc.

Hạnh Nhược Thủy thu chính mình tóc, thống khổ nhắm lại hai mắt. Lỡ tai lý nữ nhân tuyệt vọng khóc quát to, như là một cây đao ở một chút một chút oan điệu trái tim của nàng. Đối một nữ nhân mà nói, đây là tàn nhẫn nhất trừng phạt. Mà này xa lạ đáng thương nữ tử, là vì bọn họ mới có thể tạo kiếp nạn này nan!

Ảnh điệp cũng không quá dài, thực hiện nhiên cũng không có toàn bộ bỏ vào đến. Ở ảnh điệp cuối cùng, có Cổ Thiên Sách xuất hiện, hần vẫn là như vậy, so với trước kia càng thêm lãnh.

“Hạnh Nhược Thủy, năm ngày sau, buổi chiều lục điểm. Tinh hải công viên ngoài cửa kia khóa dong dưới tàng cây, ta chờ ngươi.” Lạnh lùng thanh âm sau, ảnh điệp đột nhiên ngừng lại.

Hạnh Nhược Thủy một số gần như hồng mắt bị Ứng Trường Không ôm vào trong ngực, tuy rằng sớm đoán được nếu bọn họ thật sự rơi vào Cổ Thiên Sách trong tay, hần nhất định hội tra tấn bọn họ . Nhưng là tận mắt đến này đó hình ảnh, nàng vẫn là không thể đối mặt này tàn nhẫn chuyện thật. Tại đây một khắc, nàng tình nguyện chịu làm nhục là chính nàng, mà không phải này vô tội nữ nhân!

“Trường Không, làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?” Hạnh Nhược Thủy thấp giọng hỏi, nước mắt rơi như mưa. Nàng vì chính mình đắc tội nghiệt, mà khóc.

Ứng Trường Không ôm nàng, ở trên sofa ngồi xuống, quỳ một gối xuống ở cửa nàng trước mặt, nâng lên cửa nàng mặt.”Nhược Thủy, này không phải của ngươi sai. Cổ Thiên Sách hận nhân là ta, hần bất quá là muốn cho ngươi mượn đến đả kích ta mà thôi. Cho nên, này không phải của ngươi sai, ngươi không nên trách chính mình. Sự tình đã muốn đã xảy ra, chúng ta hiện tại phải bình tĩnh, biết không?”

“Ta có thể bình tĩnh, nhưng là Hạ Mặc làm sao bây giờ? Phụ mẫu nàng lại nên làm cái gì bây giờ?” Hạnh Nhược Thủy không lại khóc khóc, nàng biết tượng phu trong lòng so với chính mình càng khó chịu. Lại nhìn không được, cúi đầu hỏi.

Đúng lúc này, Hạ Mặc đi đến. Tóc cùng quần áo đều loạn lợi hại, có thể thấy được vừa rồi hần ở bên ngoài cũng là một phen thống khổ giãy dụa. Hần ngay cả cước bộ đều là phù phiếm , cả người như là phiêu chậm rãi theo cửa thổi qua đến. Hai mắt lý, lộ vẻ thống khổ.”Nếu tỷ.....”

Hạnh Nhược Thủy đẩy ra tượng phu thủ, ba quỳ gối Hạ Mặc trước mặt. Rơi lệ đầy mặt tự trách khóc kêu:”Hạ Mặc, thực xin lỗi! Ta không nghĩ tới hội như vậy, thực xin lỗi! Nếu lúc trước ta biết hội như vậy, ta áp cần sẽ không khai bồi ứng, ta không cần bất luận kẻ nào theo ta nhắc lên một chút quan hệ!”

Ngã vào trên mặt đất, này đả kích đối Nhược Thủy mà nói quá lớn. Nàng bản tính thiện lương, chưa bao giờ thương tổn bất luận kẻ nào. Nay, lại bởi vì chính mình, một một cái vô tội nữ tử chịu kiếp nạn này nan! Nàng không biết như thế nào đối mặt chính mình lương tâm, nàng cảm thấy có một ngọn núi áp lại đây, nàng cơ hồ không thở nổi.

Hạ Mặc hai chân mềm khúc xuống dưới, hai người lẫn nhau mặt đối mặt quỳ .”Nếu tỷ, ta biết ta thực ích kỷ, nhưng là mời ngươi nhất định phải cứu cứu tâm di, mời ngươi nhất định phải cứu cứu nàng.”

Hạ Mặc cơ hồ nói không ra lời, thống khổ nhắm hai mắt. Ảnh điệp lý không phải một cái nữ diễn viên, đó là hần yêu nữ tử, hần không có hồng mắt đã muốn là vạn hạnh !

“Đủ! Các ngươi đều cho ta tỉnh táo lại, hiện tại mặc kệ là khóc vẫn là quỳ đều giải quyết không được vấn đề, chúng ta muốn trước tỉnh táo lại! Hạ Mặc, cho dù là liều mạng, chúng ta cũng sẽ cứu người . Nhưng tuyệt đối không phải gây ngốc đưa lên môn đi, không đem nhân cứu trở về đến, ngược lại đáp càng nhiều nhân đi vào, hiểu chưa? Hạ Mặc ngươi đi về trước, chúng ta nhất định hội cứu người . Nhược Thủy ngươi trước theo ta trở về, chúng ta trước phân tích bộ thự, sau đó còn muốn biện pháp cứu người.”

Có lẽ là Ứng Trường Không trên người kia hồn nhiên thiên thành lãnh đạo hơi thở, làm cho Hạ Mặc theo bản năng liền gật gật đầu, nghe lọt được.

Ứng Trường Không mang theo Nhược Thủy, lái xe đi tìm Hiên Viên Kỳ, đem ảnh điệp cho hần cầm tìm người phân tích. Chủ yếu là nhìn xem có thể hay không tìm được cái gì dấu vết để lại, mà không phải nhận thiệt giả. Lấy Cổ Thiên Sách người nọ âm ngoan, không giả bộ khả năng.

Bên này phân tích kết quả còn không có đi ra, Lí Quân bên kia lại gọi điện thoại lại đây . Lý gia đồng dạng nhận được cd, mà cd lý hình ảnh dĩ nhiên là mấy nam nhân cường bạo một thiếu niên. Mà cái kia thiếu niên, đúng là lí thân. Ảnh điệp cuối cùng, vẫn như cũ là Cổ Thiên Sách lạnh lùng một câu.

Ở điện thoại lý, Lí Quân tê tâm liệt phế chất vấn Hạnh Nhược Thủy, khóc tê tâm liệt phế, rống ruột gan đứt từng khúc. Nếu Nhược Thủy ngay tại trước mặt, Lí Quân nhất định hội giống điên rồi dường như phác

lại đây xé rách nàng, hận không thể đem nàng tê nát mới có thể làm cho trong lòng cái loại này đau quá một chút.

Hạnh Nhược Thủy rút cuộc trừu không ra một phần khí lực đến, cả người đã muốn xụi lơ . Cửa nàng đầu óc đều là chỗ trống , liên ngu như vậy ngốc , như là bị nhân thu đi rồi hồn phách dường như. Trong đầu, chỉ có Cổ Thiên Sách kia lạnh lùng mặt, còn có lạnh lùng trong lời nói, lần nữa nhắc nhở của nàng tội ác.

Ứng Trường Không trừ bỏ ôm nàng, đã muốn không thể đi an ủi nàng, bởi vì nàng cái gì đều nghe không vào. Nàng là một cái ngay cả sát gà sát ngư cũng không dám nữ nhân, lại như thế nào đi nhận bởi vì chính mình mà một thiếu niên một nữ nhân tạo kiếp nạn này nan. Tuy rằng hắn nói qua này không phải của nàng sai, khả cố tình Cổ Thiên Sách cuối cùng câu nói kia ở nhắc nhở nàng.

Ứng Trường Không đột nhiên tưởng, Cổ Thiên Sách quả nhiên đúng rồi giải hắn . Rõ ràng muốn tra tấn là hắn Ứng Trường K

hông, lại cố tình theo Nhược Thủy trên người xuống tay, này so với trực tiếp tra tấn hắn muốn cho hắn thông khổ một ngàn lần nhất vạn lần.

Mãi cho đến trở lại bộ đội, Hạnh Nhược Thủy vẫn là có chút ngơ ngác . Chính nàng là hiểu được như vậy tử vô dụng , nhưng là không chế không được. Đầu óc như là thoát ly chính nàng, một mình tiến hành hoạt động. Phản lặp lại phục , đều là này đáng sợ hình ảnh, đáng sợ thanh âm.

“Trường Không.” Nhanh đến gia môn ngoại thời điểm, nàng đột nhiên cúi đầu kêu hắn.

Ứng Trường Không dừng một chút, lên tiếng. Sau đó nghe thấy nàng nhỏ giọng nói:”Ta không dám gặp Lí Quân, ta không biết như thế nào đối mặt nàng.” Nói xong, vừa muốn rút xuống nước mắt đến.

“Này không phải của người sai, nàng hội lý giải . Hơn nữa, hiện tại trọng yếu nhất là cứu người, tự trách vụ sự vô bổ. Nhược Thủy, người là của ta chống đỡ, cho nên người nhất định phải kiên cường. Như vậy tử, ta mới có thể nhanh hơn đem nhân cấp cứu ra, người hiểu chưa?”

Hạnh Nhược Thủy ngơ ngác nhìn hắn, lại nghĩ tới lúc trước ra ngoài ý muốn Trần Thiện cùng Hà Tĩnh Văn. Đầu óc đột nhiên giống như là bị rót vào một cỗ thanh phong, thổi mở hỗn độn, làm cho nàng có chút tỉnh táo lại.”Thực xin lỗi.”

Ứng Trường Không quay đầu hôn nàng một chút, mang theo nàng hướng trong nhà đi.

Hạnh Nhược Thủy bị hắn như vậy vừa nói, quả thực liên thanh tỉnh cũng bình tĩnh . Chính là về nhà vừa thấy đến Lí Quân, đặc biệt nhìn đến trên mặt hắn nước mắt, toàn bộ gì đó cơ hồ vừa muốn hồng mắt . Nàng cách Lí Quân không xa địa phương đứng, cũng không dám đi qua đi.

Lí Quân lẳng lặng đứng một hồi, đột nhiên che miệng ba, quay đầu vào trong nhà vẫn chạy vào phòng. Nàng biết, Hạnh Nhược Thủy tâm địa thiện lương, khẳng định không phải nàng làm chuyện xấu rước lấy này đó. Nhưng là đệ đệ gặp chuyện không may quả thật là vì Nhược Thủy, nàng làm không được như vậy khoan dung bất kể góc.

Hà Tĩnh Văn tìm rất nhiều thời gian mới làm cho nàng tỉnh táo lại. Này đạo lý lớn nàng đều hiểu được, nhưng là như vậy tàn khốc chuyện tình liên phát sinh ở nàng đệ đệ trên người, mà trước mắt đứng chính là hại đệ đệ đắc tội khôi đầu sỏ, nàng không thể làm như hết thấy đều không có phát sinh quá. Nàng phải cực lực nhẫn nại , mới có thể không có tiến lên cắn xé này nhân!

Hạnh Nhược Thủy qua hảo một trận, mới đi theo vào phòng. Nhìn đến Lí Quân nằm ở trên giường, ô ô khóc. Nàng chậm rãi tới gần, há mồm lại không mở miệng được, cũng không biết nói cái gì mới là đối . Chỉ có thể yên lặng điệu nước mắt, lần đầu tiên cảm thấy ông trời đối đã biết dạng không công bằng.

“Lí Quân.....” Thật lâu sau sau, nàng mới nghẹn ngào mở miệng. Hai chân mềm , quỳ dừng ở . Này phân tội nghiệt cảm quá nặng, ép tới nàng chống đỡ không được thân thể của chính mình.”Lí Quân, người nếu oán ta hận ta, người liền hung hăng đánh ta đi, là ta thực xin lỗi người.”

Lí Quân ngồi xuống, vẻ mặt nước mắt, một bên khóc một bên nhìn Hạnh Nhược Thủy, nâng thủ liên cho nàng một cái tát. Đánh xong , nàng đột nhiên lại khóc lớn quỳ dừng ở Hạnh Nhược Thủy trước mặt, thân

thủ đi mặt bị nàng đánh địa phương.”Nếu tử, ta biết này không phải của người sai, nhưng là trong lòng ta khó chịu, ta như là muốn chết giống nhau khó chịu!”

Hai nữ nhân ôm ở cùng nhau, khóc rống lưu nước mắt. Đãi khóc yết hầu khàn khàn, ánh mắt sưng đỏ , cũng cũng chậm chậm bình tĩnh hơn.

“Lí Quân, ta nhất định hội cứu người đệ đệ ! Chính là liều mạng này mệnh, ta cũng sẽ đem hần cứu trở về đến!” Nói xong, nàng dùng sức bế Lí Quân một chút, không đợi Lí Quân nói chuyện, liền lao ra đi.

Về nhà lý, Ứng Trường Không không ở, phỏng chừng phải đi gặp đại đội trưởng .

Hạnh Nhược Thủy oa đến trên sô pha, một câu cũng không nói, chính là như vậy oa . Hiện tại nói cái gì cũng chưa ý nghĩa , quan trọng là đi làm.

Đàm Bội Thi thở dài một hơi, ngồi vào bên người nàng, thân thủ đem nàng ôm lại đây, làm cho nàng tựa vào chính mình trên đầu vai.”Nhược Thủy, người đừng tưởng nhiều như vậy. Sự tình đã muốn đã xảy ra, người tự trách cũng là vô dụng , huống hồ này thực không phải của người sai. Cổ gia nhân vốn chính là biến thái, không phải bởi vì người bọn họ mới như vậy .”

“Bội Thi, hiện tại nói này đó đều đã muốn vô dụng .” Hạnh Nhược Thủy theo nàng trên đầu vai đứng lên, thấp giọng nói. Hai mắt sưng lợi hại, như là hai cái hồ đào đường như.”Ta hiện tại không thêm nghĩ nữa ai đúng ai sai, ta chỉ tưởng đem lí thần cùng trần tâm di cứu ra, cứ như vậy mà thôi.”

Đàm Bội Thi một phen phủng trụ của nàng mặt, đem nàng bài lại đây nhìn chính mình.”Nhược Thủy, người nên sẽ không thật sự nghĩ năm ngày, không, là ba ngày sau chính mình đi đem nhân cấp đổi trở về đi? Người diên ư, cái kia diên tử khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy để lại nhân , người đi hần chỉ biết nhiều lợi thế!”

Hạnh Nhược Thủy cười khổ nhìn nàng.”Bội Thi, này đó ta đều biết nói. Nhưng là nếu ta đi , ta rơi vào trong tay của hần, ít nhất bọn họ sẽ không lại chịu này đó tra tấn. Chẳng sợ chính là như vậy, cũng là đáng giá , không phải sao?”

“Người làm sao mà biết đem người bắt lại sau, Cổ Thiên Sách sẽ không hội tra tấn bọn họ ? Có lẽ hần hội càng trực tiếp , đem nhân cấp giết! Nhược Thủy, ta hiểu được của người cảm thụ, nhưng là người hiện tại phải lý trí một chút! Đó là một cái biến thái nhân, cùng một cái biến thái là không có biện pháp dùng lễ thường đến phán đoán , người có biết hay không!” Đàm Bội Thi dùng rống , sợ Hạnh Nhược Thủy thật sự một người ba ba chạy tới .

“Bội Thi, vậy người nói cho ta biết ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu ta không hiện ra, như vậy có lẽ ba ngày sau chúng ta thu được sẽ không là cd, mà là bọn họ thi thể! Ta như thế nào đối mặt Hạ Mặc, như thế nào đối mặt Lí Quân, như thế nào đối mặt trần tâm di cùng lí thần cha mẹ? Bội Thi, nếu làm cho ta cả đời như vậy áy náy còn sống, ta tình nguyện không cần này mệnh!” Nếu ngày ngày đêm đêm công tâm công phế , kia còn như thế nào cuộc sống?

Đàm Bội Thi á khẩu không trả lời được. Đối với một cái thiện lương người đến nói, lương tâm khảo vấn là thống khổ nhất . Huống chi Nhược Thủy so với bất luận kẻ nào đều càng thêm thiện lương, nghĩ đến càng nhiều! Người khác gặp được sự tình chỉ biết là trốn tránh trách nhiệm, nàng cũng là cái hướng chính mình trên người đến ôm trách nhiệm đưa gốc!

“Bội Thi, nếu ta có cái gì..... Mời người nhất định phải giúp ta chiếu cố Bình An. Về phần Trường Không, ta tin tưởng hần nhất định sẽ tìm được một cái rất tốt nhân !”

Đàm Bội Thi dùng sức kháp nàng một chút.”Hạnh Nhược Thủy, ta không cho người nói này đó loạn thất bát tao trong lời nói. Người cho dù không tin ta, cũng muốn tin tưởng đội trưởng, tin tưởng bộ đội! Nhược Thủy, này không phải người một người chuyện tình. Cổ Thiên Sách hần dịch nhân không phải người cũng không phải đội trưởng, mà là toàn bộ quân đội thậm chí quốc gia, cho nên hần kiêu ngạo không được bao lâu , nhất định có thể trị hần .”

“Bội Thi, ta tin tưởng hần nhất định không có kết cục tốt. Nhưng là, ở hần không có kết cục tốt phía trước, chúng ta đem lí thần cùng trần tâm di cứu ra. Nếu nhất định phải có người cho hần chôn cùng, như vậy ta

tình nguyện là chính mình, người hiểu chưa?” Hạnh Nhược Thủy cầm lấy bàn tốt hai tay, thân thể đều có chút run run.

“Ta đây đâu? Bình An đâu? Chúng ta phụ tử làm sao bây giờ?” Ngoài cửa nam nhân đi nhanh mà đến, cao giọng chất vấn.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn cao ngất thân ảnh, một chữ cũng nói không nên lời.

Đàm Bội Thi vội vàng phát ra, đem không gian tặng cho bọn họ vợ chồng hai, nàng hiện tại sự tình gì cũng giúp không được việc. Hận chỉ hận ông trời yêu trên cột nhân, tổng yếu ở nhân hạnh phúc nhất thời điểm, chế tạo một ít bất hạnh.

Hạnh Nhược Thủy bị trương phu sắc bén ánh mắt nhìn, kinh ngạc nửa ngày cũng không phản ứng. Hấn xem của nàng ánh mắt cho tới bây giờ đều là ôn nhu, đây là lần đầu tiên như vậy sắc bén ánh mắt.”Trường Không.....”

Ứng Trường Không đi tới, một tay lấy nàng ôm lấy đến, trở lại bọn họ phòng ngủ. Dem nàng đặt ở trên giường, sau đó quỳ một gối xuống ở bên giường.”Nhược Thủy, người nếu mất, Bình An làm sao bây giờ? Ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ người liền bỏ được không cần chúng ta phụ tử hai?”

“Trường Không.....” Hạnh Nhược Thủy cúi đầu kêu hấn, chỉ cảm thấy gan ruột đều phải đau chặt đứt.”Ta luyện tiếu, ta làm sao có thể bỏ được! Bỏ qua các người phụ tử, với ta mà nói so với tử càng khó chịu! Nhưng là lí thần cùng trần tâm di làm sao bây giờ? Ta phải đi cứu bọn họ, ta không thể làm cho hai cái vô tội nhân thay ta chịu tội a! Hiện tại bọn họ đã muốn nhận hết tra tấn, nếu bọn họ cuối cùng ngay cả tánh mạng cũng không bảo, như vậy ta có cái gì mặt sống ở thế giới này thượng? Hài tử của ta trưởng thành, lúc còn nhỏ, hấn chẳng lẽ không hội lấy có như vậy mẹ lấy làm hổ thẹn sao?”

“Nhược Thủy.....” Ứng Trường Không cùng nàng cái trán tương để, chỉ cảm thấy bởi vì của nàng nước mắt cùng thống khổ, trái tim của hấn đều phải nát. Rõ ràng là hấn rước lấy nghiệt duyên nghiệt trái, vì sao muốn hấn âu yếm nữ nhân lâm vào chịu tội, vì sao!”Nhược Thủy, bảo bối, thực xin lỗi! Là ta không tốt, là ta không tốt!”

“Không phải, này không phải của người sai! Ai cũng không biết sự tình hội diễn biến thành như vậy!” Nhìn đến hấn tự trách, Hạnh Nhược Thủy rốt cuộc đau lòng, vội vàng vì hấn giải vây.”Này không phải của người sai, cũng không phải của ta sai, đây là ông trời ở trên cột chúng ta, là chúng ta trúng mục tiêu nhất định kiếp!”

“Nếu là chúng ta cộng đồng kiếp nạn, vậy làm cho chúng ta cùng nhau đến nghĩ biện pháp, không thể người một người đi lấy mạng đổi mạng, biết không?” Ứng Trường Không đem nàng toàn bộ ôm vào trong ngực, chưa từng có một lần giống như bây giờ thất bại. Cũng chưa từng có một lần giống lần này, hấn vì chính mình là một gã bộ đội đặc chủng mà buồn rầu. Quân nhân là đem kỷ luật, quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh vì thiên chức, này kỷ luật này mệnh lệnh có đôi khi cũng là trí mạng trời buộc!

Hạnh Nhược Thủy hơi hơi rút ra cùng hấn khoảng cách, ngửa đầu nhìn thẳng hấn. Bởi vì lệ ẩm ướt ánh mắt mơ hồ tầm mắt, nàng dùng sức xoa xoa, lại nhìn hấn.

“Trường Không

ng, chúng ta có thể chậm rãi đi giải quyết, nhưng là lí thần cùng trần tâm di không thể chờ. Nếu hiện tại bị nắm là ta, ta có thể sẽ chờ người đến giải cứu, bao lâu cũng chưa quan hệ, đơn giản là ta là thê tử của người chúng ta là nhất thể. Nhưng là bọn họ không giống với, bọn họ theo chúng ta không thân chẳng quen, dựa vào cái gì muốn thay chúng ta chịu tội? Ta tin tưởng, Cổ Thiên Sách hấn hao hết tâm tư, không có khả năng chỉ là vì đem ta bắt lại sau đó giết chết, mà là tưởng tra tấn chúng ta. Nếu như vậy, như vậy ta ít nhất sinh mệnh là an toàn, đúng hay không? Nhưng là trần tâm di cùng lí thần không giống với, Cổ Thiên Sách có lẽ sẽ không đem hai người đều giết, nhưng là hấn giết trong đó gì một người, chúng ta đời này cũng chưa biện pháp lại thần nhiên sống, không phải sao?”

Ứng Trường Không hiểu được nàng nói đúng. Nhưng mà, đây là hấn âu yếm nhất nữ tử, là hấn vận mệnh tử, muốn hấn trở mặt nhìn nàng đi thiếp hiểm cảnh, hấn lại làm sao có thể nhận? Nói đến để, là hấn xem nhẹ Cổ Thiên Sách, bọn họ những người này đều xem nhẹ Cổ Thiên Sách, xem nhẹ Cổ gia.

Cổ Thiên Sách không chỉ là tới hướng hấn Ứng Trường Không trả thù , hấn là hướng quân đội hướng toàn bộ quốc gia trả thù. Chẳng qua, hấn Ứng Trường Không là hấn Cổ Thiên Sách muốn giải quyết cái thứ nhất kẻ thù!

“Trường Không, người làm cho ta đi đi. Không phải còn có ba ngày sao? Chúng ta còn có thời gian bộ thự, có lẽ đến lúc đó có thể bắt đến Cổ Thiên Sách cũng không nhất định, đúng hay không?” Hạnh Nhược Thủy trong lòng biết này căn bản là không có khả năng, nàng chính là muốn nói phục Ứng Trường Không. Cổ Thiên Sách nếu là dễ dàng như vậy bị nắm đến , vậy không có sự tình hôm nay.

Ứng Trường Không nắm của nàng hai tay, nàng tay chân lạnh lẽo lợi hại.”Nhược Thủy, nếu còn có ba ngày thời gian, chúng ta sẽ không muốn hướng tề nhất phương diện suy nghĩ. Coi như cho chúng ta ba ngày thời gian, mới hảo hảo ngẫm lại biện pháp, nói không chừng còn có chuyển cơ . Đừng nói ba ngày, chúng ta sách bom thời điểm,1 giây đều có khả năng xoay Càn Khôn, không phải sao?”

“Ân, ta nghe lời người.” Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu. Chính là này cười, đổ so với khóc còn muốn khó coi.

Vợ chồng hai ôm ở cùng nhau, lẳng lặng , thật lâu sau không nói lời nào. Các hữu bình thường tâm tư, lại đều là khổ tư lượng, nghĩ có thể thay đổi cục diện.

Cơm chiều thời điểm, Hạnh Nhược Thủy một chút thêm ăn cũng không có, chính là buộc chính mình miễn cưỡng ăn hai khẩu.

“Mẹ, người như thế nào ?” Nói chuyện đã muốn rất lưu Bình An tiểu bằng hữu theo ghé trên hoạt xuống dưới, bổ nhào vào mẹ đầu gối thượng.

Hạnh Nhược Thủy xoay người đem hấn ôm lấy đến, nhìn hấn đáng yêu khuôn mặt. Nhớ tới lí thần cùng trần tâm di, bọn họ cha mẹ nhìn đến ảnh điệp thời điểm, nên loại nào tâm như đao cắt. Nếu có người như vậy thương tổn của nàng Bình An, nàng cũng sẽ đau lòng dục toái, hận không thể thay hấn đi thừa nhận này đó thống khổ.

Như vậy nhất tưởng, liền lại có chút nhịn không được nước mắt. Tốt xấu thật sâu hô hấp, đem nước mắt cấp bức đi trở về. Quang khóc là vô dụng , nàng đã khóc , cũng khóc đủ.

“Mẹ? Ai khi dễ người ? Có phải hay không ba ba khi dễ người ?” Tiểu Bình An bà nội hỏi, chớp mắt to. Tựa hồ là nhìn đến mẹ trong mắt đã ướt ươn, còn thân thủ đi sờ của nàng khóe mắt.

Hạnh Nhược Thủy cố gắng đối hấn cười cười.”Không có, không ai khi dễ mẹ. Đến, Tiểu Bình An hôn một cái, hôn một cái mẹ liền cao hứng .”

“Thật sự?” Tiểu Bình An trừng lớn ánh mắt, không đợi nàng trả lời, vội vàng ở trên mặt hấn thu hôn một cái.

Hạnh Nhược Thủy ẩm ướt ánh mắt, cúi đầu cũng dùng sức hôn hấn hai hạ.”Tốt lắm, mẹ cao hứng , mau trở về ăn cơm đi.” Nói là ăn cơm, kỳ thật chính là đùa giỡn mà thôi.

Bình An ngọt ngào cười, bị mẹ thả lại ghé dựa lý. Hấn lại cúi đầu đi, chuyên chú theo đồ ăn chiến đấu hăng hái .

Hạnh Nhược Thủy yên lặng nhìn hấn, lại nhìn xem trượng phu, cảm thấy trong lòng kia bả đao lại bắt đầu một đao một đao cắt lòng của nàng. Cái loại này đau, Chân Chân kêu thực cốt đau đớn.

Ứng Trường Không ăn đồ ăn, cùng nàng yên lặng đối diện. Trên mặt không có biểu tình, ánh mắt cũng là ôn nhu mà đau kịch liệt . Trong lòng hấn khổ sở, cũng không so với nàng thiếu.

Hạnh Nhược Thủy cũng là hiểu biết chuyện này thật , cho nên cố gắng đối hấn cười cười, cầm lấy bát cơm tiếp tục buộc chính mình ăn cơm. Vì nàng sở yêu nhân, nàng cũng không thể cùng thân thể của chính mình không qua được. Hơn nữa, sự tình còn chưa tới hấn phải chết không thể nghi ngờ bộ, không nên như vậy bi quan !

Nhân luôn như vậy, theo bản năng ở trong lòng khuyên chính mình. Nhưng là vừa mới khuyên hoàn, liền lại nghĩ tới đến đây, toại lại ngã vào cái kia lốc xoáy lý. Như thế phản lặp lại phục , tra tấn tình trạng kiệt sức.

Đàm mẹ tướng tấn biện pháp, tốt xấu đem Bình An dỗ đi hoà thuận vui vẻ nhạc cùng nhau ngủ, đem không gian lưu cho này đối vợ chồng đi trò chuyện.

Hạnh Nhược Thủy ở bồn tắm lớn lý tắm bồn, phao phao bước đi thần . Nếu không Ứng Trường Không đúng lúc phát hiện, nàng chuẩn có thể đem chính mình cấp làm bị cầm. Ngọn núi thủy lạnh, đến ban đêm liền càng lạnh , bị gió thổi qua thực dễ dàng liền cảm mạo.

Hạnh Nhược Thủy nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà, nghe trong phòng tắm tiếng nước ngẩn người. Trên tường, bọn họ kết hôn chiếu bắt tại kia. Ảnh chụp lý nàng cười đến vẻ mặt hạnh phúc, giống rượu giống nhau có thể say lòng người. Thượng tá mặt tuy rằng không thể nhìn toàn diện, nhưng là có thể nhìn đến là nhanh nhẹn . Nhìn này phúc ảnh chụp, liền lại nghĩ tới Hạ Mặc, hẳn là phủ đã ở nhìn đầu giường áo cưới chiếu, nhớ tới ảnh điệp lý chịu tra tấn thê tử? Từ từ đêm dài, hẳn lại là như thế nào vượt qua ?

Ứng Trường Không đi ra, liền lại nhìn đến thê tử kinh ngạc nhìn chăm chăm trần nhà, khóe mắt là nước mắt. Nữ nhân như thế nào có thể có nhiều như vậy nước mắt, Chân Chân là thủy làm sao? Lại nhin không được ở trong lòng thở dài, nữ nhân cùng nam nhân chung quy là bất đồng . Nam nhân lại khó chịu cũng bình thường không biết dùng nước mắt đến biểu đạt, mà là càng thêm liều mạng suy nghĩ biện pháp đến giải quyết nan đề. Nữ nhân tắc không dễ dàng đem không tâm tình của mình, lưu nước mắt tự thành tốt nhất phát tiết phương thức. Chính là này nước mắt cũng giống như đao, đao đao cắt ở hẳn đầu quả tim thượng.

Hạnh Nhược Thủy nhận thấy được trương phu đi ra , thế này mới việc xoa xoa nước mắt, ngồi xuống.”Đã khuya , sớm một chút trên giường ngủ đi.”

Ứng Trường Không liền trên giường đi ôm nàng, đem nàng toàn bộ bao vào trong ngực. Mặt ở của nàng hôm vai lý, nghe trên người nàng mùi thơm, dưới đáy lòng đối chính mình nói:”Nhược Thủy, ta sẽ không cho người gặp chuyện không may , tuyệt đối sẽ không!”

Hạnh Nhược Thủy ôm lấy đầu của hắn, vuốt ve ngăn ngừa phát, nhỏ giọng nói:”Đã khuya , người cũng mệt mỏi , nhanh chút ngủ đi.”

Ứng Trường Không ngẩng đầu lên, nhìn nàng.”Ta không phiền lụy. Nhược Thủy, ta nghĩ muốn người.”

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút, mỉm cười, ôm lấy hắn cổ, đưa lên chính mình cánh môi. Ai cũng không biết ba ngày sau sẽ phát sinh cái gì, thế sự có đôi khi luôn khó liệu. Nếu là như thế này, cùng với tổn xóa nước mắt, chẳng liên hưởng thụ giờ phút này còn có thể có được hạnh phúc đi.

Trận này triển miên, bởi vì Hạnh Nhược Thủy trước nay chưa có chủ động, so với dĩ vãng tới càng thêm ** nóng bỏng. Nàng thậm chí buông ra thanh âm, đi theo hắn động tác cùng thân thể khoái cảm thống thống khoái khoái kêu đi ra, như là hoàn toàn thay đổi một người dường như.

Ứng Trường Không hiểu được của nàng ý tưởng, cũng không thử lại khuyên nàng, mà là dùng hết toàn bộ khí lực cùng nàng dây dưa, thẳng đem nàng ép buộc hấp hối, mới đã xong trận này hoan ái.

Mặc dù thân thể đã muốn mỗi một đến cực điểm, đầu óc cũng đã muốn mỗi một đến cực điểm, buồn ngủ lại vẫn là toàn vô. Hạnh Nhược Thủy oa ở trương phu trong lòng, thể hội mất ngủ thống khổ, còn có lương tâm dày vò. Suốt một đêm, cơ hồ không có chợp mắt.

Thiên mau lượng thời điểm, nàng cuối cùng là mất đi thanh tỉnh, lâm vào mơ mơ màng màng trong mộng. Liền ngay cả trong mộng, đều là hé ra trượng trạch cứ mặt, một tiếng thanh khiển trách tức giận mắng. Nàng theo bản năng giãy dụa , miệng phát ra thống khổ thanh âm, khóe mắt có lệ.

Đàm Bội Thi đi vào phòng ngủ, nhìn đến chính là nàng ở trong mộng thống khổ giãy dụa mà vẫn chưa tỉnh lại hình ảnh. Hoảng hốt gian, giống nhau lại nhớ tới sáng khoái sơ nàng bị Thương Duy Ngã nhốt thời điểm. Khi đó nàng cũng là nhìn Nhược Thủy thống khổ, lại không có thể cứu nàng thoát ly cái kia nhà giam. Nay, nàng lại một lần trở mặt nhìn Nhược Thủy chịu khổ, vẫn như cũ bất lực.

Đàm Bội Thi ở bên giường ngồi xuống, thân thủ bắt lấy Nhược Thủy thủ, tay kia thì một chút một chút vỗ nhẹ Nhược Thủy kiên lưng. Cũng không biết là thật hữu dụng, vẫn là ác mộng đã muốn tạm thời ẩn lui, Hạnh Nhược Thủy lại đang ngủ, không lại giãy dụa quá to.

Ở nàng trước giường ngồi hồi lâu, Đàm Bội Thi tài mang theo trầm trọng tâm tình đi ra ngoài.

Nàng vừa mới rời đi, Hạnh Nhược Thủy liền chậm rãi mở mắt. Một đêm chưa ngủ, chỉ cảm thấy đau đầu nhức liệt. Đầu óc đều đã muốn có chút hỗn độn hồ đồ, nhưng là vốn nên quên mất chuyện tình, cố tình rành mạch ở trong đầu.

Ở trên giường nằm hảo một trận, Hạnh Nhược Thủy mới đứng lên rửa mặt. Tối hôm qua chưa ăn bao nhiêu này nọ, hiện tại cũng không cảm thấy đói. Tâm tình không tốt thời điểm, tựa hồ trừ bỏ khó chịu, cái khác cảm giác đều đã muốn thoái hóa.

“Nhược Thủy, lại đây ăn một chút gì đi, tốt xấu ăn một chút.” Đàm mẹ đau lòng nhìn nàng kêu.

Hạnh Nhược Thủy liền bài trừ tươi cười, lên tiếng, ngoan ngoãn ở cái bàn giữ ngồi xuống, ăn một chút này nọ. Mang thai thời điểm, nàng vẫn không có gì nôn nghén. Đây hội lại như là nôn nghén dường như, xoay người vọt vào buồng vệ sinh, phun trời đen kịt.

Đàm mẹ nhìn nàng, mày cũng mặt nhăn lợi hại. Trong lòng thở dài một hơi, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này rất đáng thương.

Hạnh Nhược Thủy ngồi xổm trong phòng vệ sinh, như là muốn đem ngũ tạng lục phủ đều theo trong cổ họng nhỏ ra dường như. Phun đến sau lại, nàng nước mắt

đều đến rơi xuống. Cái loại cảm giác này quá khó tiếp thu rồi!

“Đến đây đi đứa nhỏ, chạy nhanh sáu sáu khẩu.” Đàm mẹ đưa cho nàng một chén nước.

Hạnh Nhược Thủy tiếp nhận đến sáu khẩu, thế này mới cảm thấy tốt lắm một ít. Bị Đàm mẹ kéo đến, về tới trong phòng khách ở trên sofa ngồi xuống. Cả người nhuyển lợi hại, như là bị bệnh một hồi dường như.

Đàm mẹ giữ chặt tay nàng, nhẹ nhàng mà chụp tay nàng lưng.”Đứa nhỏ, đại đa số nhân cả đời đều đã đụng tới như vậy như vậy tai họa, cho nên chúng ta đem tâm phóng khoáng một ít. Thiện lương không phải chuyện xấu, khả quá độ thiện lương đối chính mình mà nói cũng là chuyện xấu. Có một số việc là trùng hợp, cho dù không có của người nhân tố, cũng cuối cùng là hội như vậy cái phương hướng đi. Nói đến để, rất nhiều thời điểm kia đều là mệnh. Nhân không thể nhận mệnh, nhưng đôi khi lại muốn nhận thua, người hiểu chưa?”

“Đàm mẹ, ta hiểu được, ta chính là trong lòng khó chịu.” Hạnh Nhược Thủy nhìn nàng, giống nữ nhi đối với mẫu thân đáng thương hề hề nói. Trong mắt rừng rừng, bao nhiêu ủy khuất đều ở trong đó.

Đàm mẹ thở dài một hơi, thân thủ nắm ở của nàng đầu vai, Hạnh Nhược Thủy liền bả đầu tựa vào Đàm mẹ bụng.”Người đứa nhỏ này, chính là tâm rất thiện lương, khổ chính mình.”

Hạnh Nhược Thủy không nói lời nào, kinh ngạc nhìn dưới mặt đất. Cơ hồ cả một ngày, nàng liền như vậy oa ở trên sofa, như là mất thần bình thường. Liền ngay cả Bình An lại đây muốn nàng bồi ngoạn, nàng cũng không như thế nào quan tâm, liền đem hần nói hai ba câu cấp lừa đi rồi.

Bình An cư nhiên cũng không nháo, tựa hồ là biết mẹ tâm tình không tốt. Nhìn đến Đàm mẹ, còn nãi thanh nãi khí hỏi:”Bà bà, mẹ mất hứng sao?”

Đàm mẹ sờ sờ hần đầu, cười nói:”Đúng vậy, mẹ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. Bình An muốn ngoạn ngoạn, không cần âm ỹ mẹ, biết không?”

“Nga. Ta không âm ỹ, ta cùng ca ca ngoạn.” Tiểu Bình An rất là nhu thuận ứng, liền thật sự không đi âm ỹ mẹ.

Ước chừng giữa trưa thời gian, Lí Quân lại đây. Đứng ở cửa, hai người cách một khoảng cách nhìn lẫn nhau, cũng không nói nói. Sau lại Lí Quân đem đứa nhỏ buồng đến cùng Bình An Nhạc Nhạc ngoạn, chính mình ngồi xuống Nhược Thủy bên người.

Hạnh Nhược Thủy áp căn không dám nhìn nàng, Lí Quân không có lấy bả đao hướng lại đây cùng nàng tính sổ cũng đã là thực khoan dung đại lượng. Thay đổi là nàng, nàng nói không chừng thật sự muốn bắt đao khảm nhân.

“Nếu tỷ, ta nghe Tĩnh Văn nói, người muốn dùng chính mình đến lượt ta đệ đệ cùng hạ tổng lão bà. Nếu tỷ, ta không biết nên nói cái gì. Ta nghĩ cho người đến lượt ta đệ đệ an toàn, nhưng là ta cũng không nguyện ý người gặp chuyện không may. Ta biết người là cỡ nào thiện lương cỡ nào tốt một người, nhất định sẽ không là người chủ động tìm gây chuyện. Nhưng đệ đệ của ta xác thực quả Chân Chân là vì người, mới có thể bị nhân bắt đi. Ta cảm thấy người đem hấn đổi trở về là theo lý thường phải làm, nhưng là ngẫm lại ta lại cảm thấy chính mình rất ích kỷ. Trong lòng ta mâu thuẫn lợi hại, ta chính mình đều muốn làm không rõ rốt cuộc muốn thế nào Nếu tỷ, người nói ông trời như thế nào liền như vậy thích tra tấn nhân đâu?” Nói đến sau lại, Lí Quân lại bắt đầu nghẹn ngào điệu nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy cũng bị nàng nói được rơi lệ đầy mặt. Nàng biết, đối với thân đệ đệ đang ở chịu tra tấn Lí Quân mà nói, có thể nói ra này lời nói là cỡ nào gian nan. Thay đổi thoáng nhần tâm một chút nhân, sẽ lớn tiếng rít gào muốn nàng Hạnh Nhược Thủy để mạng lại đổi chính mình thân nhân. Khả nguyên nhân vì Lí Quân cùng Hạ Mặc đều như vậy khoan dung, nàng mới càng thêm thống khổ. Nàng đổ càng tình nguyện bọn họ hung hăng mắng nàng thậm chí tấu nàng, như vậy có lẽ trong lòng còn thoải mái một chút.

Hạ Mặc cùng Lí Quân đều là bởi vì nhìn đến ảnh điệp kia một khắc, Hạnh Nhược Thủy cũng không ở bọn họ trước mắt, nếu không bọn họ cũng sẽ giống điên rồi giống nhau phác lại đây xé rách nàng, chất vấn nàng vì sao muốn chọc như vậy ác ma đến cấp chính mình thân nhân thống khổ. Đúng là bởi vì có thời gian giảm xóc, cho nên mới bình tĩnh một ít.

Ba ngày thời gian, đối với cứu người mà nói vẫn là quá ngắn, nhất là địch nhân vẫn là Cổ Thiên Sách như vậy âm hiểm cặn bã. Nhưng đối Hạnh Nhược Thủy mà nói, cũng là dài lâu giống như là muốn quá ba năm. Mỗi một phân mỗi một giây, nàng đều ở thừa nhận lương tâm dày vò. Từng ở ảnh điệp lý nhìn đến hình ảnh nghe được thanh âm, còn có ảo tưởng trần tâm di cùng lí thần cha mẹ phản ứng, thành nàng ác mộng căn nguyên, vẫn quần quanh nàng.

Hạnh Nhược Thủy như là nghĩ thông suốt, không hề rối rắm cho này đó, mà là bắt đầu hưởng thụ này cuối cùng ba ngày. Nàng nhớ lại Dĩ Lang nói qua trong lời nói: Chúng ta phải có dũng khí đối mặt phá hư kết quả.

Như vậy nàng sao không quý trọng này ba ngày thời gian. Nếu giai đại vui mừng, kia tự nhiên là tốt nhất; Nếu như là một cái phá hư kết quả, như vậy cũng không lãng phí này cuối cùng thời gian.

Nghĩ thông suốt, Hạnh Nhược Thủy liền tạm thời buông xuống lương tâm mình khiển trách, trên mặt cũng có tươi cười. Ứng Trường Không vội vàng đi theo lãnh đạo cùng nhất chúng huynh đệ bộ thự đối phó Cổ Thiên Sách chuyện tình, nàng thì tại trong nhà, hảo hảo mà cùng Bình An.

Bình An tiểu bằng hữu hoàn hảo sinh kỳ quái oai đầu, bởi vì này chút thiên mẹ cũng không như thế nào để ý đến hấn, hấn âm ỹ đứng lên, mẹ mới ôm hấn một chút. Nhưng là hôm nay, mẹ luôn luôn tại bởi hấn ngoạn, còn cười đến hảo ôn nhu, hấn côca hồng rồi.

Cả một ngày xuống dưới, Tiểu Bình An cũng không cùng ca ca chơi, quần quít lấy mẹ, cái gì bình thường không dám đề yêu cầu đều nói ra. Cũng đừng nói, người này đừng nhìn còn không đến hai tuổi, cũng thật là thông minh tuyệt đỉnh.

Đàm mẹ cùng Đàm Bội Thi dẫn theo Nhạc Nhạc đi ra ngoài bốn phía đi một chút, làm ẩu tử hai hưởng thụ bọn họ thời gian.

Tiểu hài tử đều thích xem phim hoạt hình, tỷ như áo đặc mạn cái gì. Cho dù bọn họ hoàn toàn xem không hiểu, cũng làm theo có thể nhìn xem mùi ngon, ánh mắt cũng không trát một chút.

Bình An cũng thích xem áo đặc mạn, vì thế Ứng Trường Không còn mua cái đĩa trở về, làm cho hấn xem cái thống khoái. Nhưng là vì bảo hộ hấn ánh mắt, Hạnh Nhược Thủy là không cho hấn vẫn xem. Vì thế định rồi quy định, liền cùng đài truyền hình truyền phát tin giống nhau, mỗi ngày quy định thời gian, đến lúc đó gian liền đình chỉ. Giấc ngủ trưa thời gian, là tuyệt đối không cho phép xem, tiểu hài tử giấc ngủ sung túc mới có thể mau cao lớn lên thôi.

Đối với Bình An mà nói, xem áo đặc mạn là cỡ nào chuyện trọng yếu, cho nên đến thời gian sẽ ngoan ngoan ngồi ở tiểu băng ghế kia thẳng thần lưng chờ mẹ cho hấn khai tivi. Kia ánh mắt trừng lão đại, nháy mắt không nháy mắt, nhìn xem lão còn thật sự.

Mỗi lần Hạnh Nhược Thủy ở một bên nhìn hấn kia còn thật sự hình dáng, đều nhìn không được che miệng ha ha cười. Phía sau nếu lấy tay chỉ trạc một chút hấn tiểu béo thắt lưng, hấn sẽ xoay xoay thân mình, ánh mắt vẫn là nhìn tivi, miệng bất mãn nói:”Mẹ phá hư, phá hư mẹ!” Nãi thanh nãi khí , làm cho người ta vui.

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy không có giống nhau dĩ vãng như vậy thảnh thoảng lại trạc con dấu tử đậu hấn, mà là ôm hấn ở trên sô pha oa , bởi con cùng nhau xem áo đặc mạn. Bên cạnh cắt nhất điểm nhỏ nhất điểm nhỏ gáo, dùng cây tăm cắm đưa đến tiểu tử kia bên miệng. Tiểu tử kia khả mĩ hồng rồi, mặt mày loan loan , nhìn xem cao hứng ăn cũng cao hứng.

Giữa trưa Ứng Trường Không trở về, liền nhìn đến lão bà ôm đứa nhỏ ở trên sô pha, mĩ tư tư nhìn tivi ăn gáo, thực tại sợ run một chút. Hấn vốn là là lo lắng Nhược Thủy lòng có tích tụ, lo lắng liền riêng trở về nhìn một cái. Không nghĩ tới nhìn đến là mẫu tử hai cười hớ hớ xem áo đặc mạn ăn gáo sung sướng hình ảnh.

Ứng Trường Không hướng kiều thê bên người ngồi xuống, thủ hướng của nàng trên lưng bao quát, đầu hướng nàng trước mặt duỗi ra.”Vợ?” Giương miệng đâu, rõ ràng là muốn cầu uy thực.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, kéo một viên gáo, phóng tới miệng hấn lý.

Ứng Trường Không khép lại miệng ăn nhất ăn, kêu lên:”Ăn, thực ngọt!”

Hạnh Nhược Thủy liền nghề hấn cười. Ứng Trường Không không thương nước ăn quả, nếu không Nhược Thủy tẩy tốt lắm hoặc là lột da đưa đến trước mặt, hấn bình thường là không ăn . Nghiêm khắc mà nói, hấn là không nhớ rõ muốn ăn. Cho nên Nhược Thủy nếu mua hoa quả phóng trong nhà, nàng nhân đi ra ngoài một tuần, trở về hoa quả chuẩn có thể phóng thành hoa quả phạm. Đàm Bội Thi sẽ không đầy đất ồn ào nói, đội trưởng đây là bị Nhược Thủy cấp quán hồng rồi, tổng yếu đưa đến bên miệng mới bằng lòng há mồm!

“Ăn cơm trưa không có? Ta bồi Bình An xem tivi xem đã quên, còn không có nấu cơm đâu. Nếu không người bồi hấn xem tivi, ta cái này đi nấu thượng, dù sao cũng mau.” Nói xong đem con hướng hấn trong lòng nhất phóng.

Tiểu Bình An xoay xoay thân thể.”Ừ, mẹ ôm một cái!”

Hạnh Nhược Thủy thân thủ sờ hấn cái mũi nhỏ.”Mẹ đi làm thư mau điện tử thư, ba ba ôm một cái. Muốn nghe nói nga, không nghe lời không cho xem áo đặc mạn!”

Vừa nghe này, Tiểu Bình An quay đầu nhìn xem ba ba, biết ba ba sẽ không nuông chiều hấn dường như, cũng liền thành thật .

Hạnh Nhược Thủy nhìn xem gia lương, liền tiến phòng bếp đi bận việc . Trong tủ lạnh là có đồ ăn , chỉ cần thừa dịp nấu cơm này quá trình đem đồ ăn cũng cấp làm tốt, chờ cơm nhất nấu chín có thể ăn cơm . Nàng là thực hưởng thụ này trở lại đường ngay làm canh thang quá trình , chính là mấy ngày nay tâm tình không tốt, vẫn đều là Đàm mẹ ở hỗ trợ. Hôm nay mà nói, xem như khó được tự mình xuống bếp .

Ứng Trường Không bởi con ngồi một hồi, liền sờ tiến phòng bếp đến cùng thê tử ngáy sai lệch. Người khác đều cũng có con sau, lão bà để lại vị thứ hai , hấn là hận không thể đem con văng ra, đỡ phải hấn thưởng chính mình vợ. Nếu không vợ luyến tiếc, hấn thật đúng là tưởng đem Bình An cấp gia gia bà nội mang tốt lắm, hấn còn muốn cùng vợ tiếp tục quá hai người thế giới đâu.

Vừa mới việc không một hồi, trên lưng liền hơn một đôi tay cánh tay, phía sau liền hơn một cái gánh nặng. Hạnh Nhược Thủy đã sớm dự đoán được hội như vậy, chính là cười cười.”Nhìn người, luôn không

muốn tổn bồi con, cẩn thận trưởng thành hấn với người không thân.”

“Ta còn mừng rỡ thanh nhàn đâu. Ta chỉ muốn hôn ta vợ là tốt rồi.” Nói xong cúi đầu, ở Nhược Thủy trên mặt hung hăng hôn vài cái, để lại vài cái rõ ràng dấu, bắt quá rất nhanh liền tiêu .

Hạnh Nhược Thủy biết rõ nói hấn tính nết, cũng không nói hấn. Cùng thượng phu cảm tình thủy chung như tình yêu cuồng nhiệt là lúc, đó là mỗi người đàn bà đều cầu còn không được, nàng cũng không thể ngoại lệ.

“Nhược Thủy, ngươi hôm nay tâm tình tốt lắm.” Ứng Trường Không đem cằm gác ở vợ trên đầu vai, thấp hỏi một tiếng.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Đúng vậy, ta nghĩ thông , cho nên tâm tình tốt lắm.”

“Nghĩ như thế nào thông ?” Ứng Trường Không càng thêm buộc chặt cánh tay, hận không thể đem nàng liên như vậy cùng chính mình hòa hợp nhất thể. Hắn ở, nàng ở, ai cũng không thể thay đổi.

Hạnh Nhược Thủy ngừng tay lý động tác, nhìn ngoài cửa sổ ngày mùa hè dương quang.”Ta nhớ rõ lúc trước đi x quốc tìm ngươi, còn không có nhìn thấy Dã Lang tiên, ta một lòng thầm nghĩ không tiếc hết thảy đại giới cũng muốn đi ra ngoài một chuyến, chỉ có đi tìm ta mới có thể cam tâm. Sau lại Dã Lang thế nhưng thật sự mang ta đi ra ngoài, ta mà bắt đầu khẩn trương sợ hãi . Chờ hắn mang ta ở từng bước từng bước từ binh doanh tìm, nhưng thủy chung không có tìm được của ngươi thời điểm, của ta thần kinh banh đến độ muốn chết đứt. Dã Lang liền theo ta nói, làm người phải có cũng đủ dũng khí đối mặt kết quả. Chẳng sợ đó là một cái phá hư kết quả, chỉ cần ngươi kiên cường mà đối diện, cuối cùng nó sẽ biến thành một cái hảo kết quả. Nếu không, chuyện tốt cũng sẽ đổi bại sự .”

Hơi hơi nheo lại ánh mắt, ngoài cửa sổ dương quang thực sáng lạn, Nhược Thủy trên mặt tươi cười cũng thực sáng lạn.”Kỳ thật hiện tại so với việc kia một lần, tình huống đã muốn hảo rất nhiều. Ngươi hảo hảo ở ta bên người, lúc này đây là chúng ta kề vai chiến đấu, mà không phải ta một người dựa vào một cái mộng đi chứng thật của ta nam nhân còn sống. Cho dù ta cuối cùng thật sự rơi vào rồi Cổ Thiên Sách trong tay, ta cũng tin tưởng chúng ta có thể nghịch chuyển Càn Khôn, cho nên, ta đột nhiên sẽ không sợ .”

Ứng Trường Không lấy điệu nàng trong tay đồ ăn, giúp đỡ của nàng thất lưng đem thân thể của hắn chuyển lại đây đối mặt chính mình, trong mắt thâm tình không đáy.”Nhược Thủy, ta thủy chung tin tưởng, chỉ cần ta không buông tay, ai cũng không thể đem ngươi theo ta bên người mang đi.”

Hạnh Nhược Thủy ngửa đầu nhìn hắn, ngọt ngào cười, trong mắt là vô điều kiện tín nhiệm.”Ta cũng vậy như vậy tin tưởng . Cho nên nếu ngày kia còn không có biện pháp đối phó Cổ Thiên Sách, ngươi đáp ứng làm cho ta tự mình đi đối trở về lí thần cùng trần tâm đi đi. Ngươi hãy nghe ta nói hoàn!”

Mắt thấy Ứng Trường Không muốn cự tuyệt, Hạnh Nhược Thủy thân thủ bưng kín cái miệng của hắn.

“Ngươi ta đều hiểu được, Cổ Thiên Sách sẽ không giết ta, chính là chịu chút đau khổ mà thôi. Ta tuy rằng không phải bộ đội đặc chủng, nhưng ta từng nhận quá bộ đội đặc chủng dường như huấn luyện, ta còn là ưu tú nhất bộ đội đặc chủng thê tử, điểm ấy khổ không tính cái gì. Ngươi cho tới bây giờ chưa nói xem qua tiền tình thế, nhưng là ta cũng không phải đũa ngọc, ta cũng có thể lấy ra đến một ít. Cổ Thiên Sách nhanh như vậy ra hồn, trừ bỏ hắn năng lực hắn tàn nhẫn, nhất định còn có khó lường nhân ở giúp hắn đi. Cũng đang là vì như vậy, các người hành động mới có thể đã bị chứa nhiều hạn chế, bởi vì còn có lâu xa lo lắng. Ngươi không cần trả lời, đây là quân sự cơ mật, trong lòng ta có phán đoán .”

Ứng Trường Không không nói lời nào. Hắn vẫn đều biết nói, hắn thê tử thoát nhìn hình như là rất đơn giản nữ tử, đã có một viên thất khiếu linh lung tâm. Bình thường nàng không hiện lộ ra đến, cho nên mọi người cũng chỉ nhìn đến một cái ôn nhu hiền lành nữ tử, chỉ có thời khắc mấu chốt của nàng linh lung mới có thể biểu hiện ra ngoài.

Nắm lên tay nàng, phóng tới môi biên.”Vợ, ta cho ngươi chịu khổ . Làm quân nhân thê tử thực khổ, làm bộ đội đặc chủng thê tử càng khổ, ta càng ngày càng luyện tiếu cho ngươi ăn này đó khổ , làm sao bây giờ? Nếu không chờ việc này đi qua, ta thật sự chuyển nghề đi.”

Hạnh Nhược Thủy cười sờ sờ hắn hờ tra.”Tốt. Ngươi vừa vặn thừa dịp mấy ngày này cẩn thận suy nghĩ, về sau phải làm cái gì có vẻ hảo. Tốt lắm, loại này đại sự tình về sau từ từ nói chuyện, ta phải trước nấu cơm . Ngươi đi ra ngoài bồi con xem tivi đi.”

Hạnh Nhược Thủy phụ giúp hắn đi ra ngoài. Mới đi hai bước, đã bị hắn bắt lấy của nàng hai tay, lại ôm của nàng thất lưng đem nàng đẩy trở về.

“Làm cho chính hắn xem, ngươi không có nghe hắn một người nhìn xem ngây ngô cười, cao hứng rất.” Ứng Trường Không tối vừa lòng chính là con ** cá tính, không giống khác tiểu thí hài như vậy luôn kề cận ba mẹ, thắc phiền!

Hạnh Nhược Thủy cũng nghe rõ cuộc tử tiếng cười, cũng sẽ không đuổi hấn . Từ hấn dính vào phía sau, nhìn nàng chuẩn bị cơm trưa. Hoàn hảo không có bạo hạt tiêu, nếu không hấn chỉ sợ cũng bị nòng hồng rồi.

Tam đồ ăn nhất canh, không đến 20 phút liền thu phục .

Ứng Trường Không không chút nào hàm hồ ăn mấy chén cơm, hôn Hạnh Nhược Thủy về mặt mặt một bả bỏ chạy đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy đang muốn lấy khăn tay lau mặt đâu, liền nhìn đến con hoạt hạ ghé dựa, hướng chính mình mà đến. Nàng tò mò con muốn làm cái gì, an vị bất động.

Bình An tiểu bằng hữu vẫy tay làm ẹ cúi đầu đến, sau đó vươn tay nhỏ bé thủ cấp mẹ lau trên mặt ba ba lưu lại mặt một bả. Lau hai hạ, cảm thấy sạch sẽ , chính mình cái miệng nhỏ nhắn lại bẹp bẹp hôn hai hạ, lại là về mặt mặt một bả. Đem ba ba dấu vết cái trôi qua, Bình An tiểu bằng hữu cảm thấy mỹ mãn, lại chậm rì rì bò lại ghé trên đi.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hấn chuyên chú ăn canh, bất đắc dĩ cười ra tiếng đến, đành phải chính mình lấy khăn tay lau khô tịnh mặt. Nàng còn tưởng rằng con là muốn giúp mẹ lau khô tịnh, nguyên lai hấn chính là không nghĩ làm cho ba ba dấu vết lưu lại, muốn thay chính hấn ! Này tiểu cổ quái!

Ăn qua cơm trưa, lại nghỉ ngơi một hồi, Hạnh Nhược Thủy liền ôm lấy tiểu tử kia trở về phòng ngủ. Thời tiết nóng, cho nên bóc con quần áo, chỉ chừa một cái màu vàng tiểu khổ khổ.

“Bình An ngủ.” Hạnh Nhược Thủy ôn nhu ở con trên mặt hôn thân, ôm hấn liền ngủ. Ôm một cái mềm nhũn tiểu thịt cầu ngủ, cảm giác thật tốt. Cũng là có con sau, nàng rốt cục có thể lý giải vì sao rất nhiều người đều thích ôm mao nhưng món đồ chơi ngủ.

Nhưng là, Bình An tuyệt không khốn, hắc bảo thạch bàn mắt to ba đáp ba đáp nháy. Nghe mẹ hô hấp tiệm ổn, Bình An nhẹ nhàng hoạt động tiểu béo thân mình, cọ cọ xuống giường. Quang chân nhỏ nha, nào dám mặc hài ra tiếng, thiên nhiên đệm thịt cách âm tốt nhất. Cũng may mắn bọn họ giường không phải truyền thống giường gỗ, cho nên cách mặt đất không cao, cũng liền 10 li thước như vậy.

Đi chơi lâu.....

Hạnh Nhược Thủy ban đêm không ngủ hảo, cho nên này hội rất mệt nhọc. Chính là vừa muốn đi vào giấc ngủ, còn không có hoàn toàn ngủ, mơ hồ trung cảm giác trong lòng có chút trống rỗng , lại nhất sờ, quả thực không .

Trợn mắt vừa thấy, liền nhìn đến rón ra rón rén, đang muốn đào thoát tới cửa ngoại ** tiểu bóng dáng.”Bình An! Làm gì đi!”

Sợ tới mức ** tiểu thân ảnh lập tức nhất run run.

Hạnh Nhược Thủy nhảy xuống đi, đem nho nhỏ càng giường giả đương trường bắt được. Thuận tiện đem cửa khóa thượng, hoàn toàn chặt đứt con đường lui. Đem Bình An quăng đến trên giường, ở trơn thịt đỏ đô tiểu móng thượng tượng trưng tính vỗ hai bàn tay.”Ngủ!”

“Mẹ, ngủ không được, ngủ không được.” Con bà nó thanh âm, khả ủy khuất , tiểu thân thể còn uốn éo uốn éo kháng nghị .

“Ngủ không được cũng phải ngủ!” Hạnh Nhược Thủy có khi cũng thực bá đạo, giống hiện tại chính là phát xít thức phương pháp. Dân chủ không thương lượng, cường ngạnh thật sự.

Bình An không có cách , đành phải dán mẹ giả bộ ngủ. Đứa nhỏ là mẫn cảm nhất , biết mẹ tuy rằng sùng sục nhất hấn, nhưng khi tất yếu khắc tuyệt đối không nuông chiều. Hiện tại mẹ giống như muốn tức giận, hấn liền ngoan ngoãn nghe lời .

Hạnh Nhược Thủy lại mơ hồ trung muốn đang ngủ, ngủ 10 phút tả hữu, cảm giác trên giường thiếu điểm cái gì, như vậy nhất tưởng nhất suy tư liền tỉnh. Vừa mở mắt, Bình An chính quang mộng ngồi ở sàn thượng, tiến hành nhân thể hoa văn màu. Trên người đều là cọ màu nói nói, xích màu da cam lục thanh lam tử, cùng cầu vòng hội đường như.

Tiểu béo trong tay chính cầm một chi màu đỏ cọ màu ở tiểu rốn thượng họa thái dương. Uốn bụng nhỏ, lấy tề mắt vì viên tâm, tề chu vì bán kính, chính họa được rất tốt kính đầu. Có một cái thái dương tuyến quá dài, nhất kéo dài đến tiểu ** thượng. Đó là cấp Bình An mua cọ màu, bình thường không có việc gì hấn ngay tại trong phòng đồ đồ họa họa . Bất quá Ứng Trường Không chuyên môn cho hấn làm một mặt tường, chỉ cho phép hấn tại kia mặt trên tường họa, đồ đến địa phương khác là muốn phạt , cho nên hấn thật không có chung quanh vẽ xấu.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng tưởng: Đây hội đồ ở chính mình thân thể thượng, hấn là không tính chung quanh vẽ xấu đi?

Ngừng bút, Bình An đang ở thượng thức chính mình kiệt tác, cảm thấy không thích hợp. Vừa nhắc mắt liền nhìn đến mẹ chính nhìn chăm chăm chính mình xem đầu, thủ run lên bút cũng rút.

Một cái thật lớn bóng dáng hướng Bình An đánh úp lại, lại bị quăng tiến trong bồn tắm, lại bị giặt sạch một cái tắm. Đây quá trình, Bình An vẫn hừ hừ , ý đồ phản kháng, nhưng là chống cự không được mẹ quyết tâm. Mẹ tức giận về tức giận, dùng dục hoa cấp Bình An chà xát thân thể thời điểm động tác vẫn là rất nhẹ nhu.

Đem con rửa lao đi lên, trong phòng toàn bộ con có thể đùa toàn bộ thu hồi đến khóa đến ngăn tủ lý. Bình An không thể chỗ nào ở trên giường đang hai điều tiểu béo chân, lăn qua lăn lại. Cồn cồn , có lẽ là thật sự mệt mỏi, liền đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy thế này mới ôm hấn, thư thư phục phục ngủ cái ngủ trưa. Vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện đã muốn tam điểm hơn. Mấy ngày qua, đây là nàng ngủ thoải mái nhất một lần.

Bình An đã sớm tỉnh, đang ở trên giường đi đến đi đi, miệng phát ra đủ loại thanh âm. Cửa phòng khóa rất, cho nên hấn ra

không được, đành phải tại đây nho nhỏ thiên địa lý làm âm ỉ . Cũng một hấn không thương khóc nháo, nếu không Hạnh Nhược Thủy mẹ cũng đừng muốn ngủ .

Hiện tại nhìn đến mẹ tỉnh, Tiểu Bình An lập tức bay nhanh đã chạy tới, miệng kêu:”Mẹ, mẹ.....”

Hạnh Nhược Thủy ngủ vừa cảm giác thần thanh khí sảng, đem con ôm lấy đến, thấu đi qua hung hăng cọ vài cái, đầu Bình An cười khanh khách. Thay đổi quần áo, ôm đứa nhỏ ra khỏi phòng môn.

Đàm mẹ cùng Đàm Bội Thi bọn họ đã muốn đã trở lại, biết bọn họ mẫu tử đang ngủ, cho nên phóng nhẹ thanh âm.

Nhìn đến Hạnh Nhược Thủy giống như tâm tình tốt lắm một ít, mẹ con hai đều thật cao hứng. Đàm Bội Thi lại cọ lại đây, lại ở Hạnh Nhược Thủy trên người. Bình An thấy được không vui ý, con bà nó muốn cùng nàng lý luận, muốn nàng rời đi chính mình mẹ!

Đàm Bội Thi cũng là cái mê tính tình, cho nên cố ý cùng Bình An đối nghịch, một lớn một nhỏ náo loạn đứng lên. Cuối cùng Bình An đánh không lại, hấn cũng không phải yêu khóc đứa nhỏ, vì thế con bà nó cùng mẹ cáo trạng.

“Đây quỷ linh tinh! Hiện tại liền nhiều như vậy mưu ma chước quỷ, trưởng thành cũng không biết nhiều lắm lợi hại!” Đàm Bội Thi cười ha hả địa hạ kết luận.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, từng cái mẹ đều cảm thấy chính mình đứa nhỏ tốt nhất xem thông minh nhất, cũng thích nhất bị nhân nghĩa tán chính mình đứa nhỏ, nàng cũng không ngoại lệ. Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đầu mặt trời lặn , một ngày lại trôi qua. Ngày kia, nàng sẽ đi gặp Cổ Thiên Sách . Trong lòng không tai hại sợ, chính là lo lắng Cổ Thiên Sách không chịu thả trần tâm di cùng lý thần.

Trong chớp mắt, sẽ đến đêm ngược ngày hôm sau buổi tối. Mặc kệ Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không có nguyện ý hay không, thời gian đều đến.

Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy phải đi.

Nằm ở trên giường, Ứng Trường Không ôm vợ, rất muốn liền như vậy không để ý chính mình quân nhân thân phận, liền như vậy mang theo đứa nhỏ lão bà thoát đi nơi này thậm chí chạy trốn tới quốc gia khác đi.

Nhưng là cuối cùng lý trí còn tại, này giáo huấn đến trong khung tư tưởng cũng đều còn tại, hấn chỉ có thể như vậy chịu đựng.

Hạnh Nhược Thủy nhưng không có Ứng Trường Không nghĩ đến nhiều như vậy, hoặc là nói nàng căn bản là không thêm nghĩ nữa. Nếu tình thế tạm thời không thể thay đổi, vậy tạm thời như dịch nhân mong muốn. Chỉ cần tìm được cơ hội, có thể tuyệt địa phản kích.

Chậm rãi ngồi xuống, Hạnh Nhược Thủy nhìn tượng phu đen như mực thâm thúy ánh mắt, mỉm cười."Trường Không, ta biết ngươi nhất định tưởng nhanh nhất đem ta theo Cổ Thiên Sách trong tay cứu ra. Nhưng là mời ngươi đáp ứng ta một sự kiện, ta chờ ngươi cứu ta, nhưng không cần ngươi liều lĩnh liều mạng tới cứu ta. Ngươi muốn bình tĩnh chờ đợi thời cơ, muốn cam đoan chính mình an toàn vì điều kiện tiên quyết, bởi vì: Nếu ngươi không ở đây trên đời, ta đây tuyệt không sống một mình."

Nếu ngươi không ở, ta tuyệt không sống một mình.

Một chữ một chữ, leng keng hữu lực, rung động lòng người.

Ứng Trường Không nhìn nàng thâm tình đôi mắt, cơ hồ muốn rơi lệ. Hấn thân thủ đem nàng ôm vào trong ngực, ở nàng gáy sau thật sâu hô hấp."Nhược Thủy, ta đáp ứng ngươi, bởi vì ta tưởng cùng ngươi cùng nhau đến lão."

Hai người lẫn nhau tương đối, trong mắt thâm tình khôn cùng, như vậy kiên định. Sau đó, môi cùng môi chậm rãi tới gần, dán tại cùng nhau.

Phân biệt tiền này một đêm, hai người liều chết triền miên, đều muốn muốn chặt chẽ nhớ kỹ loại này triền miên cảm giác. Ở phân biệt ngày, dựa vào trí nhớ đến chống đỡ chính mình kiên cường kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi nguy nan giải trừ một lần nữa ôm nhau kia một khắc!

Một đêm chưa ngủ. Thiên, lượng nhanh như vậy.

Hạnh Nhược Thủy lời kéo Đàm Bội Thi thủ, thản nhiên cười."Mấy ngày nay, ngươi giúp ta nhìn tiểu tử kia. Hấn nếu không nghe lời, ngươi liền tha thứ một chút, trở về ta phạt hấn."

Đàm Bội Thi đôi mắt nhĩ lập tức liền đỏ."Thần kinh. Theo ta còn khách khí cái rắm a, ngươi con chính là con ta, hấn không nghe lời ta trực tiếp tấu hấn, còn chờ ngươi trở về trừng phạt hấn như vậy phiền toái!"

Hạnh Nhược Thủy cười, thân thủ cho nàng một cái ôm."Không thành vấn đề, ngươi yêu như thế nào giáo huấn liền như thế nào giáo huấn. Bất quá tốt xấu lưu trữ mạng nhỏ, nếu không ta cũng không khăng ngươi."

Buông ra nàng, lại quay đầu đi, đem Bình An cấp ôm lấy đến. Tiểu tử kia còn không biết phát sinh sự tình gì, cho nên như trước điên điên khùng khùng theo Nhạc Nhạc ngoạn đâu. Bị mẹ ôm lấy đến thân, hấn cũng thói quen tính thân trở về, sau đó đặc ý cạc cạc nhạc. Hạnh Nhược Thủy nhìn không được lại hôn mấy khẩu, rất dùng sức, để lại vài cái dấu mới không tha buông đến, làm cho chính hấn đi chơi.

Vươn tay, vỗ Đàm Bội Thi đầu vai, cũng chưa nói cái gì liền hướng ngoài cửa đi. Như trước là ánh mặt trời sáng lạn ngày, giống nhau nàng không phải đi phò hiềm, mà là xuất hành du ngoạn.

Ứng Trường Không đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng nhìn nàng. Nhưng thật ra không có sầu mi khổ kiếm, không có gì biểu tình, liền như vậy thật sâu nhìn nàng. Sau đó hướng nàng vươn tay đến, một chữ cũng chưa nói.

Hạnh Nhược Thủy bắt tay bỏ vào hấn bàn tay, nắm chặt. Hai người lần đầu tiên như vậy trước mặt người khác nghênh ngang nắm thủ, đi xuống lâu đi. Đây là bọn họ chuyện tình, quê nhà nhiều không biết, cho nên chỉ làm tiểu vợ chồng hai ước hội đi, cao hứng theo bọn họ chào hỏi.

Đến trong xe, Hạnh Nhược Thủy ngồi, lẳng lặng xem ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng. Thăm nghĩ, thật sự là tốt thời tiết, hy vọng cũng có vận khí tốt.

Dọc theo đường đi, Hạnh Nhược Thủy đều nhắm mắt lại nghỉ ngơi, một câu cũng chưa nói. Nên đều đã muốn nói, phía sau nói thêm nữa một chữ, cũng chỉ là bằng thêm phiền não, đơn giản cái gì cũng không nói.

Buổi chiều 6 điểm.

Hạnh Nhược Thủy đứng giờ xuất hiện ở tinh hải công viên ngoài cửa dong dưới tàng cây, chính là cũng không có nhìn đến muốn xem đến nhân. Nàng một người ở dong dưới tàng cây đứng hồi lâu, cũng không đợi đến nhận chức gì khả năng nhân xuất hiện.

Trên người di động vang lên, tiếp đứng lên, là Ứng Trường Không.”Hắn sẽ không đến đây. Trở về đi.”

Hạnh Nhược Thủy lại nhớ tới Ứng Trường Không trên xe. Cổ Thiên Sách không có tới, nàng không có từng một hơi cảm giác, ngược lại càng thêm không yên . Cổ Thiên Sách là cố ý không hiện ra, vẫn là có chuyện quần thân? Nếu là người sau hoàn hảo, nếu Cổ Thiên Sách là cố ý không hiện ra, như vậy thuyết minh hắn đã muốn biết Ứng Trường Không bọn họ đã muốn bỏ hảo cục chờ hắn . Hắn hội làm như thế nào? Có thể hay không thật sự giết lí thần cùng trần tâm di?

Hạnh Nhược Thủy chưa cùng Ứng Trường Không hồi bộ đội, mà là đưa ra hồi biệt thự. Nàng có loại cảm giác, ngày mai nhất định sẽ có sự tình phát sinh.

Ứng Trường Không tự nhiên là muốn cùng chính mình vợ, nếu không hắn lo lắng. Trong nhà đã muốn thật lâu không được , cũng may chần quần áo cái gì đều ở ngăn tủ lý làm ra vẻ, còn có huân hươu hương vị.

Hạnh Nhược Thủy cùng Ứng Trường Không tầm qua ở trên giường dựa vào nói chuyện, tự nhiên là về Cổ Thiên Sách không có xuất hiện một chuyện.

“Trường Không, trong lòng ta thực bất an, ta sợ Cổ Thiên Sách hắn thật sự hội.....” Hạnh Nhược Thủy không có đem nói cho hết lời, cái kia kết cục rất đáng sợ, nàng không dám nói ra khẩu.

Ứng Trường Không đem nàng ôm sát, ánh mắt nhìn không thấu đáo thể mạo cái địa phương, tựa hồ ở còn thật sự tự hỏi .”Người đừng đa tâm, có lẽ hắn là bị sự tình gì cuốn lấy . Trần tâm di cùng lí thần là hắn lợi thể, hắn sẽ không dễ dàng như vậy liền giết chết .”

Hạnh Nhược Thủy a một hơi, gắt gao dán tại hắn trong lòng. Hắn trên người kia nóng rực độ ẩm, sẽ làm trong lòng nàng kiên định một chút. Khó trách có người nói, chờ đợi một cái khả năng phá hư kết quả, xa xa so với phá hư kết quả thân mình càng đáng sợ. Gần nhất, nàng tựa hồ luôn ở quá loại này ngày, thần kinh đều banh muốn chặt đứt.

“Đừng nghĩ , sớm đi ngủ đi. Ta tại đây, đừng sợ.” Hắn trầm thấp tiếng nói thập phần ôn nhu, ngay tại nàng bên tai, làm cho người ta an tâm. Bàn tay to ở nàng trên lưng có tiết tấu vỗ nhẹ.

Hạnh Nhược Thủy ngoan ngoãn nhắm mắt lại tình, trong đầu hiện lên hỗn độn ý tưởng. Bên tai, là hắn cường hữu lực tim đập. Thân thể dán thân thể, nóng rực một mảnh. Còn có hắn bàn tay to ôn nhu tiết tấu, như là thôi miên động tác. Chậm rãi, nàng liền thật sự đã ngủ.

Điều hòa khai có chút thấp, Ứng Trường Không kéo qua chăn, đem nàng toàn bộ bao vây lại. Hắn biết, vợ thích nhất mở ra lãnh khí cái chăn ngủ, nghe nói như vậy ngủ thoải mái nhất. Hắn cũng thực hưởng thụ loại cảm giác này, vì vậy thời điểm nàng hội gắt gao dán hắn ngủ, hấp thu hắn trên người ấm áp.

Ứng Trường Không cúi đầu ôn nhu nhìn trong lòng nhân, không biết suy nghĩ cái gì. Một lát sau, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tới đen ngoài cửa sổ. Ứng mâu thâm thúy mà sắc bén, như một phen chưa ra khỏi vỏ bảo kiếm, vỏ kiếm cũng che lấp không được nó quang mang.

Đêm, dần dần thâm . Mùa hè trùng thú đặc biệt sinh động, thỉnh thoảng lại nghe được các loại kỳ quái tiếng kêu, có chút nghe còn rất dọa người.

Ứng Trường Không tắt đèn, trong bóng đêm duy trì nguyên lai tư thế. Rèm cửa sổ đã muốn tạo nên , chỉ chứa nho nhỏ một góc, ánh sáng nhạt thấu tiến vào. Hắn cả người biến mất trong bóng đêm, hoàn toàn thấy không rõ lắm, chỉ có đôi bởi vì đặc biệt lượng mà che lấp không được tồn tại.

Đột nhiên, bên ngoài truyền tiến vào nào đó kỳ quái thanh âm, không cao. Nếu không cẩn thận nghe, hỗn tạp ở côn trùng kêu vang lý, áp cần sẽ không chú ý tới.

Ứng Trường Không lén lút rút ra thân thể, quần áo hướng trên người một bộ, xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ. Như một cái màu đen săn báo, nhảy mất biến mất ở trong bóng đêm.

Trên giường bao phủ ở chân phủ gấm lý nhân tựa hồ đã nhận ra bên người thiếu cái gì, bất an địa chấn động, nhưng không có tỉnh lại. Ngủ tiền hần bưng tới kia một ly sữa lí gia điểm này nọ, cho nên mới có nàng giờ phút này yên giấc.

Hạnh Nhược Thủy vừa cảm giác ngủ thẳng hừng đông, tỉnh lại thời điểm còn có chút mơ mơ màng màng, không biết chính mình như thế nào liền đang ngủ. Nhìn ngoài cửa sổ chiếu vào đến quang, ôm chăn ngồi xuống, kinh ngạc còn

có chút thất thần.

Mơ mơ màng màng trung cảm thấy thiếu chút cái gì, vừa chuyển đầu, ngạc nhiên phát hiện trượng phu không ở bên người. Lập tức liền nóng nảy, xốc lên chăn xuống giường liền lao ra đi. Vừa rút ra môn, liền gặp phải nghênh diện mà đến nam nhân, chính bưng nóng hằm hạp bữa sáng.

Hạnh Nhược Thủy thần kinh buông lỏng, cả người có chút hư nhược dựa vào môn, nhìn hần ánh mắt đều mang thủy, có chút ủy khuất.

Ứng Trường Không vội vàng đem bữa sáng buông đến, đem nàng một phen ôm lấy, ở bên giường ngồi xuống. Bàn tay to đẩy ra mặt nàng giáp biên sợi tóc, vuốt ve nàng hơi hơi có chút thanh hắc đáy mắt.”Bảo bối nhi, làm sao vậy?”

Hạnh Nhược Thủy đem mặt dán tại hần ngực, buồn thanh hờn dỗi nói:”Ta nghĩ đến người không thấy người.”

Ứng Trường Không biết nàng gần nhất thần kinh banh thật sự nhanh, Cổ Thiên Sách làm những chuyện như vậy tình không một không ở khiêu chiến trong lòng nàng thừa nhận cực hạn. Đây cũng là Cổ Thiên Sách tra tấn của nàng hữu hiệu nhất phương thức, tâm hồn tra tấn xa so với thân thể thượng muốn đáng sợ, nhất là đối Nhược Thủy như vậy thiện lương nhân.”Sẽ không. Ta nói rồi, ta sẽ cả đời canh giữ ở bên cạnh người, tuyệt đối sẽ không rời đi.”

”Ân.” Trong lòng nàng mãnh liệt bất an, không biết như thế nào nói với hần, cũng không tưởng nói với hần. Thầm nghĩ liền như vậy cùng hần kề cận, làm sao cũng không đi.

”Tốt lắm, ăn trước bữa sáng, đừng đói bụng lắm.”

Hạnh Nhược Thủy giống cái đứa nhỏ dường như lại ở hần trong lòng, làm cho hần uy thực. Hần cũng vui vẻ chịu đựng, người một ngụm ta một ngụm, cũng ăn được mùi ngon. Một chén cháo, hai hạ liền ăn xong rồi.

Ăn qua bữa sáng, Hạnh Nhược Thủy cũng vẫn là lười biếng, lại ở hần trong lòng động cũng không chịu động một chút.

”Nếu không tìm cái phim nhựa đến xem?” Ứng Trường Không một chút một chút vỗ về của nàng phát, tự hỏi một hồi, đưa ra chính mình đề nghị.

Hạnh Nhược Thủy nỡ bĩu môi.”Không nghĩ xem, cũng chưa cái gì đẹp mặt điện ảnh.” Nàng vốn là không thích xem phim, nàng thích văn tự.

Ứng Trường Không biết nàng tâm tình không tốt, chính là dù cho điện ảnh cũng không có hứng thú. Ở trong lòng thở dài một hơi, trừ bỏ đem nàng ôm chặt cũng không biết có thể làm chút cái gì làm cho nàng vui vẻ đứng lên.

”Người nói, Cổ Thiên Sách có thể hay không giết bọn họ?” Trầm mặc một hồi lâu, Hạnh Nhược Thủy rốt cục vẫn là nhịn không được nói ra trong lòng lo lắng.

Ứng Trường Không bắt đầu dĩ thử dài một hơi.”Sẽ không. Bọn họ là Cổ Thiên Sách lợi thế, Cổ Thiên Sách sẽ không đại đột hủy diệt chính mình lợi thế. Hần ngày hôm qua không có tới, chính là cố lộng huyền hư, muốn lợi dụng chúng ta sầu lo đến làm cho chúng ta tự loạn đầu trận tuyên mà thôi.”

Hạnh Nhược Thủy nghe xong, không hé răng. Chặt chẽ ôm lấy hần thắt lưng, tựa hồ chỉ có như vậy mới cảm thấy trong lòng kiên định một ít. Nhắm mắt lại, thật sâu hấp một hơi, nhiều hy vọng có thể như vậy lại ở hần trong lòng, chẳng sợ cái gì cũng không nói cái gì cũng không làm.

Ứng Trường Không ôm nàng, đi vào trước máy tính. Cũng mất đi bọn họ không cần này tiền, cho nên vì ngẫu nhiên trở về phương tiện, vòng phí vẫn là có giao . Hắn phía trước nghe một ít khi kết hôn chiến hữu nói đến đến, nói bọn họ lão bà thực thích xem một cái tình cảm điều giải phương diện tiết mục, chính là một ít tình tình yêu yêu tranh cãi, nhưng nữ nhân liền thích.

Hạnh Nhược Thủy vốn không có gì tâm tình, nhưng là oa ở hắc trong lòng, nhìn nhìn, thật đúng là liền xem đi vào. Nhất kì tiết mục 1 mấy giờ tả hữu, nhìn tam kì, thời gian cũng sắp giữa trưa .

Ứng Trường Không thân thủ, xoa bóp tạm dừng.”Chúng ta trước mua đồ ăn nấu cơm, trở về lại nhìn đi.”

Hạnh Nhược Thủy đi theo hắn đứng lên, thân duỗi người. Có chuyện đến phân tán lực chú ý quả nhiên là tốt.

Hai người tay trong tay đi mua đồ ăn. Không nghĩ tới cách lâu như vậy, này bán đồ ăn đại thúc đại thẩm còn nhớ rõ nàng, đều cùng nàng lải nhải vài câu. Mua đồ ăn thời điểm, còn dám nhiều tắc một ít cấp nàng.

Ứng Trường Không một tay mang theo nguyên liệu nấu ăn, một tay ôm của nàng đầu vai, cười nói:”Ta vợ thật sự là người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe tái a!”

Quái khang quái điều , đem Hạnh Nhược Thủy làm bật cười.”Người đây là tưởng gián tiếp khen người người một nhà gặp người yêu hoa gặp hoa nở xe gặp xe tái đi?”

Ứng Trường Không làm bộ như thực ngoài ý muốn , nha một tiếng nói:”Ai nha, cư nhiên bị người xem mặc.”

Hạnh Nhược Thủy cười, thân thủ kháp một phen hắn thắt lưng. Lại bị hắn một phen kéo đi qua, xoay người đem nàng hoành ôm lấy đến. Này vẫn là người đến người đi thị trường cửa đầu, rất nhiều người đều nhìn qua , biến thành mặt nàng đều đỏ.

Hạnh Nhược Thủy dọa chạy nhanh ôm hắn cổ.”Mau buông ta xuống, người khác đều đang nhìn!”

“Làm cho bọn họ xem , ta ôm ta vợ, làm cho bọn họ hâm mộ đi!” Nói xong ôm nàng, nghênh ngang hướng trong nhà đi.

Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt trừng hắn.

Hắn lại chọn nhứ mày, cười ra một bộ đáng đánh đòn bộ đáng đến.

Hạnh Nhược Thủy buông ra một bàn tay, dùng sức niết mũi hắn. Hắn hé ra miệng, liền đem tay nàng chỉ cấp hàm ở.”Nha, ta vừa rồi chọn đồ ăn, thủ vẫn là bản .”

“A, phải không? Ta đây bắt nó liếm sạch sẽ!” Nói xong, thật đúng là làm bộ muốn thay nàng sạch sẽ.

Hạnh Nhược Thủy vội vàng đem chính mình ngón tay cấp rút về đến, dùng sức chửi đầu vai hắn một chút.”Bản đã chết, người cũng không sợ sinh bệnh.”

Hai người cãi nhau ầm ĩ , ở người khác nhìn chăm chú hạ đi vào gia môn. Đại môn quan thượng, cách trở này hâm mộ ánh mắt.

Nhà bọn họ lý tivi cũng là có thể trực tiếp liên tiếp internet tìm tài tiết mục . Bọn họ đem mới này nợ buông, rửa tay, Ứng Trường Không liền tìm thấy được cái kia tình cảm tiết mục, làm cho vợ ở trên sofa tiếp tục xem, chính hắn tắc tiến phòng bếp đi chuẩn bị cơm trưa. Vợ tâm tình không tốt, cho nên hắn muốn đích thân xuống bếp, cấp nàng làm tốt ăn .

Dĩ vãng Hạnh Nhược Thủy xuống bếp thời điểm, Ứng Trường Không đều thích ôm của nàng thắt lưng, giống một cây cái đuôi dường như ngay cả ở nàng phía sau. Cái loại cảm giác này, cũng chỉ có lẫn nhau tình thâm vợ chồng mới có thể thể hội trong đó ngọt ngào. Hắn thích cái loại cảm giác này, Hạnh Nhược Thủy cũng thích. Cho nên hắn mới tiến phòng bếp không bao lâu, Hạnh Nhược Thủy cũng không nhìn, cọt đi vào ôm hắn thắt lưng nhìn hắn nấu cơm. Mỗi khi phía sau, cái kia cái đuôi mọi người tựa hồ lập tức biến thành tiểu hài tử.

Sau lại bởi vì phải làm một cái hạt tiêu sao thịt, thật sự là bị ghen lợi hại, Hạnh Nhược Thủy thể này mới không cam lòng không muốn đi ra ngoài xem tivi. Chính nhìn đầu, đột nhiên gian chuông cửa vang . Nàng

cũng không nghĩ nhiều bỏ chạy đi ra ngoài. Gần nhất chính sự thời buổi rối loạn, nàng cũng là cảnh giác , cho nên hẳn không có ngốc hồ hồ chạy tới mở ra môn, mà là cách đại môn thấy rõ ràng đối phương.

Nguyên lai là đưa chuyển phát . Theo thiết điều trong lúc đó cấp nàng đệ một phong chuyển phát tiến vào, muốn nàng ký nhận.

Hạnh Nhược Thủy lo lắng là nguy hiểm vật phẩm, lại lo lắng kia chuyển phát viên là giả mạo , còn không dám lập tức đi tiếp.

Hạnh Nhược Thủy ký nhận sau, có chút kỳ quái thân thủ nhéo nhéo bên trong gì đó. Tròn tròn cứng rắn cứng rắn , cũng không biết là cái gì. Rất ít có người kí này nọ cấp nàng, vẫn là kí đến nơi đây đến. Nàng đang muốn mở ra đầu, đột nhiên gian trong tay gì đó đã không thấy tăm hơi. Vừa quay đầu lại, liền nhìn đến tượng phu xuất hiện ở trước mặt.

“Cái gì vậy?” Ứng Trường Không cử cao chuyển phát bao, muốn phán đoán bên trong gì đó. Bất quá cách chế giấy da xác ngoài, cũng nhìn không ra đến bên trong này nọ hình dáng.

Hạnh Nhược Thủy lắc đầu. Nàng tuy rằng nhéo nhéo, nhưng phán đoán không được là cái gì này nọ.”Ta cũng không biết. Ta nhéo một chút, tròn tròn có điểm cứng rắn.”

Ứng Trường Không luôn mãi xác nhận, phán đoán ra không phải nguy hiểm vật phẩm, thế này mới tề đóng gói. Đóng gói nhẹ nhàng nhất tà, có cái gì này nọ theo bên trong chạy đi ra.

Chờ thấy rõ ràng bên trong gì đó, Hạnh Nhược Thủy phút chốc tròng lớn ánh mắt, hoảng sợ một tiếng thét chói tai. Theo bên trong đi ra , dĩ nhiên là hai căn ngón tay!

Một cổ ghê tởm cuộn cuộn mà lên, nàng loan hạ thất lưng, kịch liệt nôn mửa đứng lên.

147. Chương 147: Người Nếu Không Ở, Ta Tuyệt Không Sống Một Mình [Kết Cục Hạ]

Ứng Trường Không vội vàng đỡ lấy nàng, vỗ vỗ của nàng phía sau lưng.”Không có việc gì đi? Người đi vào trước tuôn rơi khẩu.”

Hạnh Nhược Thủy phun xong rồi, lắc đầu, nước mắt đều toát ra đến đây.”Ta không cần. Đây khẳng định là Cổ Thiên Sách kí tới được, người mau nhìn xem có hay không nói cái gì.”

“Bên trong không này nọ , người đi vào trước nghỉ ngơi một chút, ta đem thứ này xử lý .” Ứng Trường Không biết bên trong khẳng định có này nọ, nhưng là hẳn không nghĩ làm cho nàng xem đến.

“Không! Trường Không, chúng ta không thể lại tâm tồn may mắn , Cổ Thiên Sách hẳn không phải nhân. Hôm nay là ngón tay, ngày mai có lẽ chính là đầu .” Hạnh Nhược Thủy chảy nước mắt nói. Nàng không dám đi tưởng, đầu óc lại xẹt qua trần tâm di cùng lí thần bị đoá ngón tay hình ảnh, trong lòng nàng sợ hãi lợi hại, cơ hồ không thở nổi.

Ứng Trường Không biết nàng nói đúng, cũng biết của nàng cố chấp, đành phải theo bên trong xuất ra hé ra giấy đến. Mặt trên chỉ có tâm sự vài –13 điểm, tinh hải công viên dong dưới tàng cây, không gặp không về.

“13 điểm?” Hạnh Nhược Thủy bất chấp khóc, kinh hô một tiếng.”Hiện tại đã muốn mười hai điểm hơn, không thời gian ! Ta phải lập tức xuất phát!”

“Ta đi lái xe!” Ứng Trường Không cũng biết thời gian khẩn cấp, xoay người liền vọt đi vào.

“Không!” Hạnh Nhược Thủy tưởng giữ chặt hẳn, nhưng hẳn chợt lóe thân liền đi vào. Chỉ chốc lát, cầm cái chìa khóa đi ra. Nàng vội vàng kéo hẳn.

“Trường Không, người làm cho ta một người đi. Lần trước Cổ Thiên Sách không có xuất hiện, khả năng chính là bởi vì biết các người ngay tại phụ cận. Chúng ta không thể lại

mạo hiểm như vậy , đó là hai điều tánh mạng, chúng ta không thể lấy tánh mạng mở ra vui đùa!”

“Vậy còn người?” Ứng Trường Không ôm nàng, sợ nàng liền như vậy cách chính mình mà đi.

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa nước mắt, cố gắng đối hân cười cười.”Người yên tâm, Cổ Thiên Sách sẽ không giết của ta. Trường Không, đây là chúng ta vợ chồng hai chuyện tình, chúng ta không thể để cho người khác thay ta nhóm chịu tội thậm chí đã đánh mất tánh mạng. Làm cho ta một người đi!”

Ứng Trường Không thật sâu nhìn nàng, thật lâu sau không nói gì.

Hạnh Nhược Thủy thân thủ đi lấy hân trong tay xe cái chìa khóa. Hân cầm lấy không để, chính là nhìn chăm chăm nàng xem.”Trường Không, chúng ta không có thời gian, người làm cho ta đi đi. Người yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp bảo hộ chính mình.”

Rốt cục, Ứng Trường Không vẫn là chậm rãi từng rảnh tay.”Chờ ta, ta nhất định hội cứu người!”

Hạnh Nhược Thủy hàm chứa nước mắt, cười gât gât đầu.”Ta biết. Nhưng là, người nhất định phải trước bảo vệ tốt chính mình. Nhớ kỹ, người nếu không ở, ta tuyệt không sống một mình!”

Khiêu thượng Ứng Trường Không hân mã, Hạnh Nhược Thủy phát động xe, chạy như bay mà đi. Đến lúc này, nàng ngược lại không sợ hãi. Chặt chẽ đem tay lái, chuyên chú nhìn tiền phương, thầm nghĩ ở ước định thời gian nội đuổi tới mục. Đối với một khi rơi vào Cổ Thiên Sách trong tay sẽ gặp được chút cái gì, nàng đã muốn không rảnh suy nghĩ.

Ở sắp đến tinh hải công viên Tây Môn thời điểm, nàng theo trên người lấy ra cái kia bình nhỏ, đem bên trong gì đó nuốt đi xuống.

Chi nha một tiếng, đẹp mắt hân mã ngừng lại.

Hạnh Nhược Thủy không có gì do dự bước đi xuống xe.

Như thế đồng thời, một chiếc màu đen xe ở bên người nàng cát nhiên dừng lại. Cửa xe rút ra, nàng ở trong chớp mắt bị cái vào trong xe.

Hạnh Nhược Thủy còn không có tới kịp thấy rõ ràng trước mắt tình huống, có người một cái con dao dừng ở cửa nàng gáy sau, đem nàng đánh hôn mê.

Hạnh Nhược Thủy lại tỉnh lại thời điểm, đã muốn ở một cái xa lạ địa phương. Đuổi kịp thứ bị Cổ Tranh bắt cóc giống nhau, nàng tỉnh lại thời điểm là nằm trên mặt đất. Thân thể tuy rằng còn có chút nhuyển, nhưng không phải lần trước bị tiêm vào cái loại này được tề sau buồn rầu.

Chuyển động đầu, tinh tế đánh giá chỗ này. Sàn, vách tường, trần nhà, đều là tấm ván gỗ. Đó là một nhà gỗ, hơn nữa cái có một đoạn ngày. Nhà gỗ không lớn, cũng liền một cái phòng như vậy, có hé ra đơn giản bàn gỗ tử cùng hai thanh ghế dựa.

Phía sau trong phòng chỉ có nàng, không người khác. Phòng ở không có cửa sổ, chỉ có môn, giờ phút này cửa mở ra. Thiên còn lượng, ánh mặt trời sáng lạn. Ngọn núi đặc hữu điều kêu côn trùng kêu vang không dứt bên tai.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi đứng lên, di động hai chân, cẩn thận đi ra cửa. Đãi nhìn đến ngoài cửa một gốc cây đại thụ hạ nhân khi, thân thể của hân chấn động.

Người kia tựa vào trên cây, chân trái thân thẳng tắp, đùi phải khúc khởi, tay phải tự nhiên khoát lên đầu gối thượng. Ánh mắt nhìn xa xa, im lặng, lại toàn thân tản ra một loại làm cho người ta không tự chủ được run lên âm lãnh. Đúng vậy, âm lãnh.

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng chỉ tại ảnh điệp lý gặp qua Cổ Thiên Sách, giờ phút này cũng còn không có nhìn đến hân ngay mặt, cũng đã khẳng định này nhân chính là Cổ Thiên Sách. Cũng chỉ có như vậy âm ngoan vô lương nhân, mới có loại này âm lãnh khí chất.

Lại nhìn bốn phía hoàn cảnh, sẽ phát hiện này nhà gỗ kiến ở một cái thực xảo diệu vị trí. Nó có thể nói là thành lập ở một cái cùng loại cho vách núi đen vị trí, phòng ở ngoài cửa cách đó không xa, chính là vạt trượng vách núi đen. Duy nhất thông đến bên ngoài cái kia lộ, ở phòng ở phía bên phải, chỉ dung một người đi qua, hơn nữa đầu tiểu hướng lên trên. Này địa thế, cho dù là theo đuổi chạy trốn, cũng sẽ không nghĩ qua là liền ngã cái tan xương nát thịt.

“Ngủ còn thoải mái sao?” Lạnh lùng thanh âm, mang theo một loại ngạo mạn cùng tà mị. Chậm rãi, hắn quay đầu đến, rõ ràng chính là Cổ Thiên Sách kia trương âm ngoan mặt.

Kỳ thật, có một Cổ Tranh như vậy mỹ nhân bại hoại muội muội, ca ca Cổ Thiên Sách diện mạo cũng là tương đương xuất chúng . Chính là hắn là cái tàn nhẫn nhân, toàn thân cái loại này tà khí cùng âm độc, làm cho người ta theo bản năng cảm thấy hắn bộ dạng thực đáng sợ.

Hạnh Nhược Thủy sợ run một chút sau, liền bình tĩnh xuống dưới. Nay nàng đã muốn đang ở hồ lang oa lý, hại nữa chỉ sợ cũng vô bổ cho sự, chẳng tỉnh táo lại.”Người là Cổ Thiên Sách?”

Trong lòng đã muốn khẳng định , nàng vẫn là hỏi một câu.

Cổ Thiên Sách một điều mi, bên môi kia mặt tựa tiểu phi tiểu độ cong làm cho hắn cả người có loại cân nhắc không ra cảm giác.”Như thế nào? Người khác đều cảm thấy ta cùng tiểu tranh là một cái khuôn mẫu đi ra , chẳng lẽ ngươi cảm thấy chúng ta không giống?”

Hắn nhất mở miệng liền nhắc tới Cổ Tranh, Hạnh Nhược Thủy chỉ biết, Cổ Thiên Sách là bắt đầu tính này bút tướng .”Có lẽ đi. Đối với một cái không có bao nhiêu cùng xuất hiện nhân, ta nhớ rõ không nhiều lắm.”

Cổ Thiên Sách cúi đầu cười, tiếng cười rất là dọa người.”Người không nhớ rõ không quan hệ, Ứng Trường Không nhớ rõ là có thể . Thiếu nợ thì trả tiền, khiếm mệnh còn mệnh, thiên kinh địa nghĩa. Hắn khiếm tiểu tranh , khiếm chúng ta Cổ gia , sớm hay muộn muốn còn .”

Hạnh Nhược Thủy cười lạnh ra tiếng. Nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua giống cổ người nhà như vậy buồn cười , rõ ràng là chính mình làm nhiều việc ác, lại tổng ủy khuất giống như người trong thiên hạ đều thực xin lỗi bọn họ dường như!

“Người cười cái gì?” Cổ Thiên Sách nhướng mày, trong thanh âm mơ hồ có tức giận. Cái loại này ngoan độc hơi thở, từ nội mà phần đất bên ngoài phát ra.

Hạnh Nhược Thủy cũng không sợ hãi, nàng biết Cổ Thiên Sách sẽ không giết của nàng. Về phần tra tấn, mặc kệ nàng là cái gì dạng thái độ, chỉ sợ đều là tránh không được . Vì vậy nhân là Cổ Thiên Sách, là cái không phân rõ phải trái nhân, là một cái giết người như ma cảm thú không bằng lính đánh thuê! Nếu nói nàng phóng huỷ thái độ, thay đổi là Cổ Tranh có lẽ còn có thể làm cho nàng quá một chút, nhưng Cổ Thiên Sách sẽ không. Mặc kệ nàng làm cái gì, cũng không hội ảnh hưởng hắn thái độ cùng hành động.

Hạnh Nhược Thủy đón nhận hắn lãnh khốc ánh mắt, khóe miệng vẫn như cũ mang theo cười.”Ta cười các người cổ người nhà thật sự là buồn cười! Cổ Tranh cùng Ứng Trường Không nam nữ hoan ái vốn là chuyện thường, Cổ Tranh phản bội trước đây cũng không khả chỉ trích nặng. Chính là dựa vào cái gì nàng lúc trước khí nếu chuyện vật, sau miễn cưỡng ngôn chỉ chuẩn xác giống như ta đoạt của nàng? Nàng tùy hứng làm bậy cũng thế , nàng vốn chính là một cái bị làm hư đại tiểu thư, buồn cười người nhóm vì phụ huynh, cư nhiên mặc kệ nó. Nay nàng đem chính mình mệnh ngoạn đi vào, muốn trách cũng chỉ có thể trách chính nàng! Lấy người Cổ Thiên Sách thủ đoạn, ta sẽ không tin tưởng tra không được Cổ Tranh tử không phải chúng ta gây nên, người lại dựa vào cái gì tính đến trên đầu chúng ta?

Các người Cổ gia đã tâm bình bình, cuối cùng chơi với lửa có ngày chết cháy, coi như là gieo gió gặt bão. Đây là các người cùng quân đội cùng quốc gia đối nghịch kết cục, cho dù người có cừ oán, kia kẻ thù cũng là quốc gia. Khả người cũng như cũ đem tướng tính đến ta cùng Ứng Trường Không trên đầu, bắt quá là bắt nạt kẻ yếu chẳng biết xấu hổ thôi! Ta tuy là một nữ nhân, ta tuy rằng chưa từng xuyên qua quân trang không biết hiểu kia một thân quân trang sở gánh vác sứ mệnh, nhưng cũng biết nói thị phi hắc bạch ân oán rõ ràng. So sánh với dưới, người không phải thực buồn cười sao?”

Cổ Thiên Sách tức giận đến sắc mặt đều thay đổi, nhưng là rất nhanh lại khôi phục . Hắn tà tà nhìn chăm chăm Hạnh Nhược Thủy, lạnh lùng cười.”Người này lời nói đối Ứng Trường Không người như vậy mà nói, có lẽ là có dụng là. Đáng tiếc với ta mà nói, chính là vừa thông suốt vô nghĩa. Biết vì sao sao?”

Cổ Thiên Sách chậm rãi đứng lên, từng bước một đi vào Hạnh Nhược Thủy trước mặt. Hắn xem ánh mắt của nàng, giống như là một cái độc xà đang nhìn con mồi, như vậy âm ngoan độc lạt.

Hạnh Nhược Thủy cường chế trong lòng kia một chút sợ hãi, bình tĩnh chống lại hắn tầm mắt. Sợ hãi là vô dụng , như vậy đã đem nó dứt bỏ một bên.

Cổ Thiên Sách ở cửa nàng trước mặt dừng lại, trên cao nhìn xuống nghề nàng, tựa như xem một cái buồn cười giấy dựa tiểu con mồi.”Bởi vì với ta mà nói, chỉ có được làm vua thua làm giặc, không có chính tà hắc bạch.”

“Quân đội cư nhiên có thể dưỡng ra người như vậy, thật sự là thiên đại bi ai!” Hạnh Nhược Thủy không lưu tình chút nào nói. Tiếp theo giây, nàng đã bị Cổ Thiên Sách nắm cầm. Hấn lực đạo thật lớn, Hạnh Nhược Thủy tựa hồ nghe đến càn dưới xương cốt vang thanh âm. Hoàn hảo hấn không có lại buộc chặt, nếu không phi toái xương cốt không thể.

Cổ Thiên Sách lạnh lùng nhìn nàng, đột nhiên liền nở nụ cười. Mặt cúi xuống đến, cơ hồ muốn thiếp thượng của nàng.”Này há mồm nhưng thật ra lợi hại, đáng tiếc không nên dùng nó mà nói như vậy thảo nhân ghét trong lời nói. Này nếu làm điểm khác chuyện tình, cố gắng hội càn thảo nhân thích.”

Hấn nói xong, thủ phút chốc vừa ra, sẽ ôm Hạnh Nhược Thủy thất lưng.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng ra tay chống cự, tay kia thì đánh hướng hấn nắm chính mình cầm cánh tay.

Cổ Thiên Sách hơi hơi kinh ngạc, rất nhanh liền tan rã của nàng chiêu số, đem nàng khiên chế trụ.”Không nghĩ tới, Ứng Trường Không còn dạy người mấy lần. Đáng tiếc, nữ nhân đến tột cùng là nữ nhân, điểm ấy lực đạo cũng liền cong ngửa đủ dùng.”

Hạnh Nhược Thủy bị hấn chặt chẽ bắt được cánh tay, cũng vô pháp giãy. Nàng mang thai sau liền không hề rèn luyện, cho nên lực đạo cùng tốc độ đều đã muốn không được như xưa, căn bản ngăn cản không được Cổ Thiên Sách mấy lần. Nàng nghe Trường Không nói qua, nếu bỏ qua một bên đã tâm cùng độc ác không nói, Cổ Thiên Sách cũng là cái rất thực lực bình. Huống chi sau lại hấn thành lính đánh thuê, nếu cũng không đủ bản sự, đã sớm đi gặp Diêm Vương gia .

Cổ Thiên Sách nhìn Hạnh Nhược Thủy một đôi đôi mắt nổi giận dùng dùng trừng mắt chính mình, không giận ngược lại cười đến cao hứng.”Khó trách cổ nhân

nói, nữ nhân càng là lạt liền càng là có hương vị, nguyên lai lời nói không giả. Hôm nay, ta cũng đến nếm thử này hương vị.”

Mắt thấy hấn phủ quá mặt đến, Hạnh Nhược Thủy cúi đầu lại ngoan lực hướng lên trên đỉnh đầu, hung hăng đánh lên Cổ Thiên Sách cằm.

Cổ Thiên Sách ăn một lần đau, đã đem nàng buông lỏng ra. Cũng không biết hấn thích ngoạn miêu trảo con chuột xiếc, vẫn là thật sự vô cùng đau đớn. Như thế nào, cũng như là người trước chiếm đa số.

Hạnh Nhược Thủy thừa dịp Cổ Thiên Sách buông ra, lập tức sau này khiêu khai, cảnh giác trừng mắt hấn.

Cổ Thiên Sách sờ sờ cằm, nhìn Hạnh Nhược Thủy, hơi hơi nheo lại ánh mắt.”Người đã thích ngoạn, như vậy ta liền cùng người hảo hảo ngoạn tốt lắm.” Lời nói chưa dứt nhân đi phía trước nhất phác.

Hạnh Nhược Thủy chỉ ngăn cản hai hạ, đã bị hấn một lần nữa bắt được. Hai tay bị hai tay bắt chéo sau lưng ở sau người, nhân bị hấn ôm vào khuỷu tay lý. Hé ra âm ngoan tà nịnh mặt, ngay tại cửa nàng trước mắt. Lòng của nàng khiêu đột nhiên liền thật nhanh, dựa vào hô hấp trừng mắt hấn càng dựa vào càng gần. Trong đầu, đột nhiên nhớ tới ảnh điệp lý trần tâm di gặp được, nhất thời mặt liền trắng.

“Như thế nào, sợ?” Cổ Thiên Sách cười đến càng thêm đáng sợ. Ôm nàng thất lưng cánh tay đột nhiên dùng một chút lực, tựa hồ phải Hạnh Nhược Thủy chặn ngang cắt đứt đường như. Hấn theo bên hông rút ra nhuyễn dây lưng, cuốn lấy Nhược Thủy hai tay, sau đó khóa nhanh.

Hạnh Nhược Thủy bị hấn biến thành cổ tay rất đau, nhưng chỉ là nhú nhú mảy, không có phát ra âm thanh. Chính là nhìn hấn đôi mắt, không tự giác dẫn theo sợ hãi. Một nữ nhân đối với bị không phải tượng phu nam nhân cường bạo, là rất khó không sợ hãi , trừ phi nàng vốn là cái kỹ năng bơi dương hoa nữ tử.

Cổ Thiên Sách lôi kéo dây lưng đem Hạnh Nhược Thủy hướng trong phòng tha đi, động tác thập phần thô lỗ, như là ở phát tiết.

Hạnh Nhược Thủy chân đánh tới trên tảng đá, đau nàng mồ hôi lạnh đều toát ra đến đây, lại vẫn là không cổ họng một tiếng. Chính là trái tim khiêu kịch liệt, bị đâm cho ngực đau quá, hô hấp cũng có chút khó khăn. Nàng không sợ Cổ Thiên Sách dùng thân thể hình phạt đến tra tấn nàng, chỉ sợ hắn dùng loại này hạ lưu xấu xa thủ đoạn. Nhưng là ông trời tựa hồ cùng nàng không qua được đường như, sợ cái gì sẽ cái gì!

Nếu nói ngay từ đầu nàng còn hy vọng xa vời Cổ Thiên Sách chính là hù dọa nàng, chờ Cổ Thiên Sách thân thủ một phen ngăn của nàng quần áo, nghe nút thắt banh đoạn thanh âm, trong lòng nàng sợ hãi lập tức mở rộng đến vô biên vô hạn.”Cổ Thiên Sách, người nếu dám đụng ta, Trường Không nhất định sẽ không bỏ qua của người!”

Cổ Thiên Sách nghe vậy, ngửa mặt lên trời cười ha ha, tựa hồ nghe đến thật tốt cười chê cười.”Hắn không buông tha ta?” Lập tức, hắn mặt trầm xuống.”Kia cũng phải xem ta phóng không buông tha hắn.”

“Xích ” Một tiếng, Hạnh Nhược Thủy quần áo bị xé rách , lộ ra chỉ nội y màu trắng thân thể.

Hạnh Nhược Thủy dùng hết khí lực giãy dụa, muốn dùng chân đi đá hắn, lại bị hắn tránh thoát còn bị hắn hoàn toàn toàn toàn ngăn chặn, không thể động đậy.

Cổ Thiên Sách cũng không có lập tức cường bạo nàng, chính là liền như vậy phủ ở trên người nàng, tà nịnh cười xem nàng ai giãy dụa, tựa hồ liền thích xem nàng cái dạng này. Sau đó, hắn ánh mắt đột nhiên trở nên ác hơn, âm trầm sâu ngữ khí nói:”Tiểu tranh lúc trước chịu quá tra tấn, ta muốn ở người trên người, một chút một chút đòi lại đến. Chờ ta tra tấn đủ, còn có ta thủ hạ. Bọn họ đã muốn mấy tháng không có gặp qua nữ nhân, vừa vặn khảo khảo bọn họ! Phía trước cái kia nữ nhân cùng nam hài cũng đều không sai, đáng tiếc hiện tại diên diên khùng khùng , ngoạn đứng lên không có ý nghĩa. Đây không, người vừa vặn đã tới rồi!”

Hạnh Nhược Thủy co rúm lại một chút thân thể, trần hàn di cùng lí thần diên rồi?”Người đem trần tâm di cùng lí thần thể nào ? Ta muốn thấy bọn họ!”

“Người đó còn có tâm tình quan tâm bọn họ? Ta xem, người vẫn là trước lo lắng chính người có vẻ hảo.” Nói xong, thủ dùng sức nhéo một chút của nàng yếu ớt bộ vị, đau mồ hôi lạnh đều toát ra đến đây.

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy tuyệt vọng nghĩ đến chính mình cũng bị này cảm thú làm bản thời điểm, đột nhiên theo cửa vang lên một cái khác thanh âm.

“Đội trưởng.” Trầm thấp nam tính tiếng nói vang lên, lập tức có một người ảnh xuất hiện ở cửa, chắn đi đại bộ phận ánh sáng.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng xoay đầu đi, ánh sáng chói mắt, nàng không có thể thấy rõ đối phương mặt. Lại theo bản năng , ở trong mắt lộ ra xin giúp đỡ ánh mắt. Người này đột nhiên xuất hiện xem như tạm thời giải cứu của nàng nguy cơ, cho nên trong lúc nhất thời đã quên người này cũng cùng Cổ Thiên Sách là một người .

Cổ Thiên Sách cư nhiên thật sự buông ra Hạnh Nhược Thủy, theo trên người nàng rời đi, đứng lên.

Hạnh Nhược Thủy ở ánh sáng chói mắt lý, cũng không thấy rõ sở người nọ rốt cuộc làm cái gì thủ thế, sau đó Cổ Thiên Sách liền cùng hắn đi ra đi. Đợi cho trong phòng chỉ còn lại có chính mình một người, nàng liền từng ngậm từng ngậm thở, chỉ cảm thấy phế bộ vô cùng đau đớn. Đây rõ ràng là mùa hè, nhưng là áo bị xé rách mở, sinh sôi làm cho nàng thấy ra lạnh ý.

Hạnh Nhược Thủy rút lui thân thể, bắt đầu giãy dụa cởi bỏ trói chặt hai tay dây lưng. Nàng thầm nghĩ chạy nhanh giãy trói buộc, sau đó đem quần áo cấp kéo hảo, hoàn toàn không để ý kia dây lưng bắt tay cổ tay cấp làm bị thương.

Phòng ở bên ngoài, Cổ Thiên Sách cùng cái kia đột nhiên xuất hiện nam nhân cùng nhau đi đến vách núi đen trên đỉnh, đứng ở hô to phong lý.

“Muốn nói cái gì đã nói đi.” Cổ Thiên Sách rút ra một điều thuốc, châm. Thủ hướng đầu thượng nhất phóng, đi đi tóc.

Người nọ cùng Cổ Thiên Sách giống nhau cao lớn, theo đứng tư cùng trên mặt biểu tình là có thể phán đoán, hắn cũng là cái quân nhân, ít nhất từng là cái quân nhân. Hắn bộ dạng không bằng Cổ Thiên Sách

đẹp mặt, nhưng không có Cổ Thiên Sách cái loại này âm trầm tà nịnh khí chất, làm cho người ta cảm giác nhưng thật ra dở.

“Đội trưởng, ở giết Ứng Trường Không phía trước, trước không vội mà động nữ nhân của hắn. Đừng quên, tẩu tử cùng cháu cũng còn tại chỗ cái địa phương. Nếu thật sự đem Ứng Trường Không chọc nóng nảy, hắn cũng là có khả năng không để ý quân nhân thân phận, hợp lại cái cá chết lưới rách. Huống hồ hắn cũng không phải tốt chọc chủ, chọc nóng nảy đối chúng ta không ưu việt. Người không vì chính mình lo lắng, cũng muốn vì tẩu tử cùng cháu lo lắng.”

Cổ Thiên Sách cười nhạo một tiếng.”Nói trắng ra là, người liền vẫn là thương hương tiếc ngọc, xem không thể nữ nhân chịu khổ.”

“Nhất bộ phân đi. Nhưng ta nói là thiệt tình nói, ở không có thật sự đại lấy được toàn thắng phía trước, lưu điều đường sống luôn tốt.”

Cổ Thiên Sách không nói lời nào, một ngum một ngum hút thuốc, mày khóa thật sự thâm.”Nghĩ đến ta chết thăm muối muối, nghĩ đến nàng trước khi chết sở dĩ bị lãng nhục, ta liền hận không thể đủ số hoàn trả cấp trong phòng nữ nhân, ta muốn làm cho Ứng Trường Không cũng ném thử cái loại này thống khổ.”

“Sẽ có cơ hội, nhưng không phải hiện tại.” Người nọ ở trong gió chậm rãi nheo lại ánh mắt, cũng dấu đi trong mắt gì đó. Thậm chí trên mặt biểu tình, cũng nhìn xem chẳng phải rõ ràng.

Qua thật lâu sau, Cổ Thiên Sách mới từ hàm răng lý phun ra năm chữ — ta tạm thời thử xem.

Trong phòng, Hạnh Nhược Thủy cuối cùng là gãy trời buộc, đại giới là cổ tay ma phá, chảy rất nhiều huyết. Nàng như là không thấy được dường như, chỉ lo kéo hảo quần áo. Nút thắt phanh rớt vài cái, nàng đành phải gắt gao thu vạt áo. Đôi cảnh giác nhìn chăm chăm cửa, chỉ sợ Cổ Thiên Sách đột nhiên lại vọt vào đến.

Không biết Trường Không hiện tại đang làm cái gì, hay không đã muốn tìm được rồi Cổ Thiên Sách tung tích..... Nghĩ, liền dễ dàng thất thần. Cho nên Cổ Thiên Sách vào thời điểm, nàng thiếu chút nữa sợ tới mức thét chói tai. Thân thể co rụt lại, ánh mắt trừng lão đại.

Cổ Thiên Sách lạnh lùng nhìn nàng, không có một tia độ ấm. Người như vậy, trời sinh còn có một viên lãnh cứng rắn trái tim, nhất định là muốn làm hại nhân gian.

Hạnh Nhược Thủy gắt gao thu vạt áo, lui khỏi hai chân trình chống đỡ ngoại giới xâm nhập trạng thái. Đôi trát cũng không dám trát, sợ này nháy mắt, hắn liền phác lại đây.

Cổ Thiên Sách chậm rãi ngồi xổm xuống, mắt lạnh xem nàng.”Sợ hãi? Tiểu tranh ở tử phía trước bị mấy người luân gian, người nói nàng có hay không sợ hãi? Nhưng là, những người đó không có buông tha nàng. Như vậy dựa vào cái gì, ta muốn buông tha người?”

“Cổ Tranh tử cùng ta không quan hệ, người lại dựa vào cái gì tính đến đầu ta thượng? Ta lúc ấy là may mắn bị cứu, nếu không bị nhân đập hư chính là ta, như vậy Ứng Trường Không hoặc là của ta thân nhân có phải hay không cũng có thể đem này bút trưởng tính đến Cổ Tranh trên đầu, làm cho càng nhiều người đến tra tấn nàng mới có thể tiêu trong lòng mối hận? Chẳng lẽ người Cổ gia nhân là nhân, những người khác liền đều là con kiến sao?” Hạnh Nhược Thủy nhân Cổ Thiên Sách trong lời nói mà tức giận không thôi, nhện không được lớn tiếng phản bác.

Cổ Thiên Sách lạnh lùng cười, hắn chính là người như vậy, không có gì nói có thể làm cho hắn lương tâm tỉnh ngộ. Hắn lương tâm, đã sớm không tồn tại. Đối một cái không có lương tâm người đến nói, chỉ có hắn mới là chúa tể, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết! Về phần đạo lý đạo đức, cho tới bây giờ sẽ không ở hắn tự hỏi trong phạm vi.”Người nói sai lầm rồi. Ở trong mắt ta, người không phải con kiến, người cái gì cũng không là! Nếu không phải vì dẫn Ứng Trường Không, ta hiện tại là có thể giết người.”

“Người thật sự là cái không có thuốc chữa cầm thú! Thế giới này thượng thể nhưng có người như vậy cầm thú, thật sự là thương thiên không có mắt!”

“Ba” một tiếng, Cổ Thiên Sách nắm lên dây lưng, hung hăng quất ở thân thể của nàng thượng.

Hạnh Nhược Thủy chỉ cảm thấy dây lưng hạ xuống địa phương, hỏa lạt lạt đau. Nàng thét lớn một tiếng, sau đó gắt gao cắn môi, không chịu lại phát ra một chút thanh âm đến yếu thế. Ánh mắt lại vẫn là theo

dôi hần, bên trong là hèn mọn khinh thường.

Cổ Thiên Sách như là đột nhiên điên rồi dường như, cầm dây lưng, một

chút một chút ngoan lực đánh vào thân thể của nàng thượng. Rất nhanh, Hạnh Nhược Thủy trên người liền vết thương luy luy, bị đánh cho da tróc thịt bong, quần áo thoát phá. Huyết nhiễm đỏ quần áo, nhìn thấy ghê người.

Nếu không phải có người xuất hiện, Hạnh Nhược Thủy có lẽ cứ như vậy chết ở hần quất dưới.

Chờ trong phòng chỉ còn lại có chính mình một người, Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhịn không được cúi đầu thân yin ra tiếng. Cổ Thiên Sách dùng mười thành khí lực, nàng làn da lại nộn, này sẽ làm bị thương khẩu đều vỡ ra nhảy ra màu đỏ thịt đến, nhìn đặc biệt đáng sợ.

Hạnh Nhược Thủy tựa vào trên tường, thân thể vô cùng đau đớn, đầu óc cũng rất thanh tỉnh. Cổ Thiên Sách đánh nàng bữa tiệc này, phát tiết trong lòng oán hận, tạm thời sẽ không lại phái người đập hư nàng đi. Hy vọng là như thế này, nàng ở trong lòng yên lặng tưởng.

Ngạnh sinh sinh bị đánh cho da tróc thịt bong, có thể nói thực cốt đau đớn. Cái loại này hỏa lạt lạt như là theo trong khung bắt đầu đau cảm giác, làm cho Hạnh Nhược Thủy trên trán rất nhanh liền ra một tầng mồ hôi lạnh. Ngọn núi phong đại, này hội sắc trời lại đã muốn chậm, nàng liền cảm thấy lãnh lợi hại. Nhưng là bốn phía không có gì này nọ có thể cấp nàng che đậy, chỉ có thể không để ý đau đớn ôm chặt chính mình.

Hạnh Nhược Thủy nhắm mắt lại, chịu được một thân đau đớn. Lỡ tai lại dựng thẳng nghe ngoài cửa động tĩnh, nàng không có ý đồ chạy trốn, bởi vì nàng không phải gốc tử, Cổ Thiên Sách sẽ không cấp nàng cơ hội này. Ít nhất, ở nàng vừa mới bị nắm đến phía sau không có khả năng.

Nghe tới ngoài cửa tiếng bước chân từ xa đến gần, nàng thân thể chấn động, lập tức mở mắt. Nhưng vào không phải Cổ Thiên Sách, mà là một người khác. Người nọ phi thường cao lớn, giống một ngọn núi dường như, xem đi đường tư thế chỉ biết là quân nhân.

Hạnh Nhược Thủy vì chính hần một phán đoán mà cười khổ, này đó lính đánh thuê phần lớn là quân nhân xuất thân, điểm này cũng không kỳ quái. Chính là làm lính đánh thuê nhân, cớ kia một thân lực sắc quân trang, tự nhiên cũng không dùng thủ kia thân quân trang ý nghĩa cùng sứ mệnh. Như vậy bọn họ có phải hay không quân nhân, đối nàng mà nói cũng không có ý nghĩa.

Một người một khi đi tới vì tiền bán mạng trên đường, như vậy hần lúc trước là cái người nào làm quá cái gì chức nghiệp, đều đã muốn cũng không có ý nghĩa. Bởi vì vì tiền còn sống nhân, toàn bộ gì đó đều là có thể bán đứng, bao gồm chính mình lương tâm.

Người nọ tùy tay đem một mâm này nọ buông đến, cũng không nói nói, xoay người liền đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy chờ hần ly khai, mới cúi đầu nhìn. Đó là một chén đồ ăn, phía dưới là cơm tẻ, mặt trên làm ra vẻ một chút đồ ăn, phân lượng không nhiều lắm. Đồ ăn là lạnh, không có nhiệt khí. Phía sau thiên còn không lạnh, cho nên lạnh cơm đồ không có gì. Chính là đây là không phải một chén đơn thuần cơm, ai cũng không biết.

Ép buộc đến bây giờ, Hạnh Nhược Thủy sớm đã bụng đói kêu vang, nhưng là nàng không thấy kia chén cơm, mà là một lần nữa nhắm hai mắt lại. Này cơm lý có thể hay không có cái gì, nàng cũng không biết, đành phải chịu đựng đói khát. Đói một chút sẽ không chết, nàng cũng không tưởng lại thừa nhận một lần Cổ Tranh gây cho của nàng được vật thống khổ.

Thiên, đen. Ngọn núi bắt đầu khởi phong, lãnh lợi hại.

Hạnh Nhược Thủy lui thân thể, lại đói lại lãnh. Trên người thương hơn nữa lãnh, chậm rãi, của nàng nhiệt độ cơ thể bắt đầu lên cao, có điểm phát sốt dấu hiệu. Chính nàng cũng có cảm giác, nhưng là không có biện pháp, không có thể lấy sưởi ấm gì đó cũng không có được.

Đến sau lại, Hạnh Nhược Thủy liền thật sự thân thể nóng bỏng đứng lên. Nàng khó chịu cơ hồ muốn thân yin ra tiếng, khả thần trí hoàn thanh tỉnh, liền gắt gao cắn môi chịu đựng. Nàng không phải không nghĩ yếu thể, chính là sợ một khi thân yin ra tiếng, sẽ thấy cũng nhịn không được. Một khi yếu đuối xuống dưới, nàng sợ chính mình rốt cuộc chống đỡ không được!

Theo đêm chậm rãi thâm , Hạnh Nhược Thủy đã muốn cháy sạch có chút thần trí mơ hồ. Rốt cục thân thể nhất oai, liền như vậy té trên mặt đất, trở nên mơ mơ màng màng đứng lên. Mặc dù như vậy, nàng cũng không có phát ra âm thanh, không có rơi lệ. Mơ hồ hỗn loạn trong đầu, vẫn chỉ có một ý niệm trong đầu — ta nhất định phải chống đỡ!

Bởi vì phát sốt, đầu óc nóng rực một mảnh, choáng váng hồ hồ cảm giác rất thống khổ. Nàng cố gắng muốn tưởng điểm cái gì dời đi lực chú ý, làm cho chính mình chẳng phải khó chịu. Đáng tiếc đầu óc không nghe lời, cái gì cũng tưởng không được, chỉ còn lại có này thống khổ cảm giác.

Gió đêm lạnh thấu xương, phát ra vù vù thanh âm. Cùng với mãnh thú gầm rú, nghe thập phần dọa người. Nhà gỗ tường cùng nóc nhà bị gió thổi phát ra âm thanh đến, tựa hồ sẽ ngăn cản không được liệt phong muốn suy sụp rút đường như.

Hạnh Nhược Thủy cố gắng mở to mắt, xuyên thấu qua khe hở nhìn đến bên ngoài, ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng. Trước đó mơ hồ trung, nhìn đến bóng cây lay động, như là một đầu đầu mãnh thú sẽ hướng chính mình phác lại đây. Trong lòng không sợ hãi, bất đắc dĩ thân thể khó chịu, liền cảm thấy đêm đặc biệt dài lâu. Thời gian như là đình chỉ đường như, phải nàng liền như vậy vẫn ở lại thống khổ .

Đến sau lại thật sự cháy sạch mơ hồ, liền hỗn loạn sắp mất đi ý thức. Cố tình còn giữ cuối cùng một cây thanh tỉnh thần kinh đến cảm giác được thống khổ.

Đêm đã khuya, cửa gỗ chỉ nha một tiếng đẩy ra, một người cao lớn bóng đen đi vào đến.

Hạnh Nhược Thủy lập tức mở to mắt, nhanh chóng thích ứng hắc ám, trong bóng đêm cảnh giác nhìn cái kia hướng chính mình đi tới bóng đen. Chính là đầu óc cháy sạch mơ hồ, tầm mắt cũng có chút mơ hồ. Ngừng thở, cũng không dám trong nháy mắt. Tuy rằng đầu óc không đủ thanh tỉnh, nhưng vẫn là phán đoán ra, này nhân không có sát ý. Thần kinh nhất thả lỏng, đầu óc liền choáng váng lợi hại hơn.

Người nọ phút chốc vươn tay đến, một phen nắm của nàng cằm, buộc nàng hé miệng.

Hạnh Nhược Thủy phát ra “Ừ” hai tiếng, muốn giãy dụa.

Tuy rằng này nhân không có sát ý, nhưng Hạnh Nhược Thủy vẫn là cố chấp mím môi không chịu tách ra, người nọ liền càng phát ra dùng sức. Niết nàng vô cùng đau đớn, sau lại liền ăn đau kêu một tiếng, người nọ liền đem cái gì vậy bỏ vào của nàng miệng, buộc nàng nuốt vào.

Hạnh Nhược Thủy rất muốn phản kháng, tưởng đem này nọ nhổ ra, nhưng là không có gì khí lực. Cuối cùng vẫn là tại kia nhân cưỡng bức hạ, đem kia không biết có phải hay không độc được gì đó nuốt đi xuống.

Bảo đảm nàng không có khả năng nhổ ra sau, người nọ liền đem nàng thả lại thượng, theo sau ném một cái không biết là cái gì gì đó. Hạnh Nhược Thủy chỉ cảm thấy thân thể không lạnh như vậy , theo bản năng liền càng thêm đem thân thể hướng kia này nọ lý thẳng đi.

Tiếng bước chân dần dần xa, rất nhanh chợt nghe không đến , chung quanh lại khôi phục nguyên bản trạng thái.

Hạnh Nhược Thủy mơ mơ màng màng trung, chỉ cảm thấy đặc biệt khó chịu, trong lòng lại thủy chung mặc niệm muốn chống đỡ. Chậm rãi , cái loại này thống khổ cảm giác giống như thì tốt rồi một ít, thân thể cũng không lạnh như vậy .

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa nhân đột nhiên hơn đứng lên, có người ở nói chuyện, còn có đi lại thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy ý thức được đến, lại không động đậy . Tuy rằng đã muốn tốt lắm một chút, nhưng nàng thân thể nhuyển lợi hại, đầu óc cũng choáng váng hồ lợi hại, chỉ có thể nửa mở ánh mắt. Trước mắt bóng người chớp lên, sau đó còn có người mang theo nàng đi ra ngoài. Choáng váng hồ đầu gian nan nói cho nàng, bọn họ ở mang theo nàng dời đi địa phương. Nàng muốn giãy dụa, lại bất lực.

“Đội trưởng, kia hai người đâu, còn muốn không cần?”

Cổ Thiên Sách nhìn người nọ nách hạ hôn mê Hạnh Nhược Thủy, bên miệng a khai tà mị tươi cười.”Không cần, chúng ta có nàng là đủ rồi.” Nghe đồn Ung Trường Không vì nàng ngay cả mệnh đều có thể không cần,

như vậy có nàng làm lợi thế, sẽ không sợ Ứng Trường Không không hiện ra. Cổ Thiên Sách trong mắt, hiện lên làm cho người ta đắm chìm âm ngoan.

Hạnh Nhược Thủy đầu óc bị gió lạnh nhất thời, dần dần tỉnh táo lại. Nàng biết, bọn họ trong miệng hai người chỉ là trần tâm di cùng lí thần. Nghe bọn hấn ý tứ, trần tâm di cùng lí thần đều còn sống. Như vậy nhất tưởng, nàng liền âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn sống là tốt rồi. Chính là không biết Trường Không bọn họ có thể hay không tìm tới nơi này đến, nếu bọn họ hai người bị thương không hiểu được đến đúng lúc cứu trị, rất nhanh sẽ mất mạng. Khả năng chỉ có thể lo lắng, cái gì cũng làm không được, nàng ngay cả chính mình đều cứu không được!

Bị nhân mang theo đi là rất thống khổ, nhất là ở một thân vết thương tình huống hạ. Nhưng là Hạnh Nhược Thủy không có lựa chọn, nàng thủy chung gắt gao chịu đựng, không có phát ra nhất định điểm thanh âm. Đau đớn trên người cùng phát sốt mềm nhũn choáng váng hồ làm cho nàng dị thường thống khổ, trong lòng âm thầm hy vọng, nếu hôn mê đi qua kia cũng là tốt. Đáng tiếc, ở căn thanh tỉnh thời điểm tổng khó được hồ đồ; Mà ở căn hồ đồ thời điểm cố tình thanh tỉnh thật sự.

Môi bị răng nanh cắn nát, nhẹ nhẹ đau đớn. Nàng chỉ cảm thấy này nhẹ nhẹ đau đớn còn làm cho chính mình thoải mái một ít, vì thế liền cắn càng thêm dùng sức, hồn nhiên không biết môi đã muốn bị chính mình cắn huyết nhục mơ hồ.

Hạnh Nhược Thủy không biết bọn họ đem nàng đưa chỗ nào, chỉ biết là bọn họ dời đi thật sự vội vàng. Xem ra, là Trường Không bọn họ đã muốn tìm được Cổ Thiên Sách ẩn thân chỗ. Như vậy, trần tâm di cùng lí thần khẳng định hội được cứu trợ. Của nàng Trường Không quả nhiên là tuyệt nhất! Nàng nhất định phải chống đỡ, hấn sẽ đến cứu của nàng!

Đến sau lại, Hạnh Nhược Thủy rốt cục vẫn là như nguyện hoàn toàn hôn mê đi qua. Đây đáng sợ tra tấn, tạm thời rời xa nàng. Nhưng là dọc theo đường đi ép buộc, của nàng thương càng thêm nghiêm trọng. Cố tình đây là mùa hè, nếu không xử lý, chỉ sợ muốn đả thương khẩu nhiễm trùng sinh mủ, đến lúc đó liền phiền toái. Nhưng mà, nàng không thể kỳ vọng nhất bang không có người tính lính đánh thuê giúp nàng xử lý miệng vết thương. Cổ Thiên Sách chính là hy vọng nhìn đến nàng thống khổ, lả

y này đến làm cho Ứng Trường Không thống khổ, cho nên hấn không có ở miệng vết thương thượng lại vãi lên một phen muối, vậy đã muốn là may mắn.

.....

Ở Hạnh Nhược Thủy mở ra hấn mã bay khỏi mà đi sau, Ứng Trường Không hướng quá đối diện biệt thự đoạt người ta xe đuổi theo đi lên, một bên ẩn hạ dây số miễn đề để tại một bên.

Chính là xe mới lao ra không rất xa, hấn đã bị tứ phía mà đến số chiếc xe cấp bao quanh vây quanh. Hấn khai tuy rằng là danh xe, cho dù xa so ra kém hấn kia lượng hấn mã, chỉ có thể dừng lại.

Bốn phía xe liền như vậy đem hấn ngăn lại, nhưng không ai xuống xe đến đối phó hấn. Ứng Trường Không biết, bọn họ chính là muốn kéo dài thời gian. Cho nên hấn quyết đoán ném xe, theo xe trên đỉnh bay vọt mà qua.

Toàn bộ cửa xe lập tức mở ra, liền cùng lúc trước Thương Duy của ta những người đó giống nhau, lập tức toàn bộ mọi người dây dưa đi lên, bám trụ hấn không cho hấn rời đi. Thượng một lần Ứng Trường Không không có thủ nhân tính mệnh, chính là đem nhân lực ngã liền thôi. Nhưng lúc này đây, hấn trong mắt sát ý chính nung, một quyền một cước đều dùng toàn lực, thậm chí đem nhân lập tức tất cả đều giết.

Nhưng là đối phương nhân số phần đông, may mắn đang âm thầm bảo hộ huynh đệ đi ra tương trợ, hấn mới có thể thoát thân. Nhưng là mới chạy ra không rất xa, lập tức lại có một khác bát nhân triển đi lên, mỗi một cái đều là cao thủ, mỗi một cái đều đẳng đẳng sát khí.

Chờ Ứng Trường Không rốt cục thoát khỏi bọn họ đuổi theo thời điểm, Hạnh Nhược Thủy sớm đã bị Cổ Thiên Sách mang đi. Lái xe đuổi tới tình hải công viên trước cửa dong dưới tàng cây, Ứng Trường Không nhìn rộng tuếch địa phương, oán hận nắm chặt hai đấm. Hấn hai mắt bịt kín một tầng huyết sắc, giống như là một cái Tu La giống nhau làm cho người ta không rét mà run.

Tuy rằng lo lắng, nhưng là Ứng Trường Không nhanh chóng tỉnh táo lại, cùng các huynh đệ hội hợp, bắt đầu thương lượng cứu người đại kế. Chờ Ứng Trường Không mang theo nhân vật vào Cổ Thiên Sách sào huyệt khi, sớm đã người đi nhà trống.

“Đội trưởng, tìm được rồi hai gã con tin, xác nhận là lí thần cùng trần hân di.” Một gã thủ hạ báo cáo. Ở hân thân thủ, hai cái binh lính đi bị thương hai gã con tin dẫn theo đi ra, tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng là còn sống.

Ứng Trường Không trong lòng vui vẻ, trên mặt lại không có gì biểu tình.”Còn có một gã con tin, tiếp tục điều tra, không thể buông tha gì một tia dấu vết để lại!” Trong lòng hân kỳ thật rất rõ ràng, Cổ Thiên Sách nếu dời đi trận , cái gì đều khả năng không mang theo, duy độc không có khả năng không mang theo Nhược Thủy. Hân cũng không có vọng tưởng có thể ở nơi này tìm được Nhược Thủy, chỉ hy vọng có thể tìm được càng nhiều manh mối đuổi theo đi.

“Là!” Mọi người lại ốc tiền ốc phía sau núi tiền phía sau núi điều tra đứng lên.

Chờ ở nhà gỗ lý nhìn đến thượng loang lỗ vết máu, còn có quần áo mảnh nhỏ khi, Ứng Trường Không trong mắt cơ hồ muốn phun ra hừng hực liệt hỏa. Đây mảnh nhỏ là hân quen thuộc , là Nhược Thủy trên người quần áo. Cầm lấy mảnh nhỏ thủ gân xanh bạo khởi, biểu hiện chủ nhân đang ở cực lực nhẫn nại trong lòng lửa giận, thậm chí cừ hận!

Thượng loang lỗ vết máu kích phát rồi hân trong cơ thể trước nay chưa có cừ hận cùng sát ý, làm cho hân trở nên dị thường đáng sợ. Liền ngay cả hân huynh đệ, cũng không tùy vào nhìn nhiều hân liếc mắt một cái.

Này vết máu là Nhược Thủy ! Cổ Thiên Sách tên hỗn đản nào, nhất định là ngược đãi nàng ! Đả thủ dùng sức nắm chặt trong tay mảnh nhỏ, cốt cách răng rắc một thanh âm vang lên. Chờ bắt đến Cổ Thiên Sách cái kia cầm thú, hân nhất định phải cầm thú ninh đoạn hân cổ!

“Đội trưởng, bọn họ đi tây biên đi.”

“Truy!” Tỉnh táo lại, Ứng Trường Không ra lệnh một tiếng, dẫn đầu liền xông ra ngoài.

Nhất bang nhân rất nhanh lại biến mất ở trong bóng đêm, như nhau đến khi vô thanh vô tức.

.....

T thị, nhân gian địa ngục.

Bị thương Dã Lang đang ở bão nổi, tảo rơi xuống nhất gì đó, kia đều là vô giá bảo bối, hân mắt cũng không chớp cái nào liền ngã nát. Đây vẫn là phòng trong chỉ có nhiều như vậy này nọ, nếu còn có, hân làm theo tảo rơi xuống đất không lầm.

Mà ở một bên đứng , là cùng dạng bị thương im lặng. Nàng vì Dã Lang cản hai thương, cho nên Dã Lang cũng không có thương đến yếu hại. Cũng không biết nàng là làm như thế nào đến , thân trung hai thương, thế nhưng hoàn toàn nhìn không ra đến bị thương suy yếu.

Dã Lang sở dĩ phát lớn như vậy hỏa, là vì Thiên Lang bang ra phản đồ. Trên đường mọi người rất rõ ràng, Dã Lang thống hận nhất chính là phản đồ. Người có thể không có bao nhiêu năng lực, nhưng là phải có một viên tuyệt đối trung thành trái tim! Lúc trước hân nhận hết khổ hình, một thân xương cốt cơ hồ bị nhân tính lại lần nữa đánh ngay cả đứng lên, đều không có nói ra một cái không nên nói tự. Người như vậy, là tuyệt đối không thể nhận phản bội .

Nếu phản bội là râu ria nhân, như vậy liền không đáng giá nhắc tới. Mà nếu quả phản bội người tín nhiệm , thậm chí là người có thể vì hân hai lặc sấp đao huynh đệ, đó là so với tử còn muốn thống khổ chuyện tình.

Im lặng yên lặng ở một bên đứng, tùy ý hân phát tiết trong lòng lửa giận. Đây vô giá gì đó bị rơi thoát phá, nàng áp căn không thấy được, ở nàng trong mắt, chỉ có giờ phút này như bạo long giống nhau nam nhân. Người khác nhìn đến là một đầu lửa giận vạn trạng bạo long, nàng lại thấy được kia khóa người khác đều nghĩ đến không thể phá vỡ kì thực đã muốn bị thương đến trái tim.

Đối với nam nhân đến nói, bị chính mình huynh đệ bán đứng, đó là so với tử còn khó chịu hơn thân tướng. Mà nàng yêu này nam nhân, giờ phút này chính chịu được loại này tra tấn. Nàng hận không thể lấy thân tướng thay.

Im lặng chậm rãi nhắm lại ánh mắt, ở trong lòng âm thầm thì: Nàng nhất định phải làm cho cái kia lang tâm cầu phệ nam nhân bầm thây vạn đoạn!

Dã Lang tựa hồ cũng phát tiết một mối, thân thể đá dừng ở trên sô pha, một mối nhéo nhéo mi tâm. Thiên Lang bang sở dĩ có thể có hôm nay thế lực, toàn lại không giống bang phái khác như vậy khởi nội chiến thậm chí tự giết lẫn nhau. Khả hán chẳng thể nghĩ tới, tại đây bình tĩnh thủy diện hạ, cư nhiên có người đã muốn rục rịch bán đứng huynh đệ lấy cầu vinh hoa phú quý.

Im lặng thở dài một hơi, đi tới, thân thủ đáp thương đầu vai hán. Đau lòng hán, nhưng không có quá nhiều an ủi.”Vì cái loại này lang tâm cầu phệ gì đó, không đáng thương thân. Làm cho thầy thuốc giúp người bôi thuốc, người không cần đi cứu của người bảo bối nhi sao?”

Nghe vậy, Dã Lang thân mình một chút, đại chương vỗ sô pha tay vịn.”Thao, thế nhưng đem trọng yếu như vậy chuyện tình cấp đã quên!” Mỗi một lần Nhược Thủy có cần, Dã Lang cho tới bây giờ đều là tự mình xuất động. Lúc này đây bởi vì giúp lý có người làm phản, hán phần nộ đau lòng thế cho nên đã quên Nhược Thủy chính chỗ hiểm cảnh!

Im lặng chỉ biết, chỉ cần nhắc tới Hạnh Nhược Thủy, hán chuẩn có thể tỉnh táo lại. Trong lòng nàng có chút vi chua xót, nhưng cũng không ghen. Nàng trải qua quá người bình thường chưa từng trải qua chuyện tình, cho nên sẽ không lãng phí thời gian làm cho này một ít sự tình mà đau buồn. Huống hồ Nhược Thủy là cái không sai nữ tử, nàng cũng thích.

“Đi!” Dã Lang mạnh mẽ đứng lên, đi nhanh hướng cửa đi đến.”Chúng ta đi giải quyết Cổ Thiên Sách cái kia kỹ nữ dưỡng!”

Im lặng há mồm dục kêu, bởi vì hán miệng vết thương còn không có xử lý đâu. Nhưng cuối cùng không kêu, chính là cảm một ít trị liệu ngoại thương được, cười cười theo đi lên. Tóc dài theo gió tung bay, đều có một phen nam tử sở không kịp tiêu sái.

Nhâm hồng trần vạn trượng, ta thả thiên nhai tùy lang.

Chân trời góc biển, ta đều nguyện ý đi theo người đi sấm, chỉ cần người thích.

.....

B thị, phong vân giúp tổng bộ.

Nhạ đại trong đại sảnh, im lặng, chỉ có tiết tấu hỗn độn đi qua đi lại thanh âm, rõ ràng phản ánh chủ nhân phiền chán tâm tình. Không gian như thế to lớn, cửa sổ còn mở ra, không khí lý cũng là nồng đậm yên vị nhân.

Qua một trận, tiếng bước chân tốt xấu là dừng lại. Chỉ thấy cao lớn cao ngất thân ảnh đứng ở phía trước cửa sổ, đối mặt cửa sổ. Theo bóng dáng có thể nhìn ra hán tối tăm tâm tình, muốn phát tiết mà không thể phát tiết.

Thương Duy của ta mày thật sâu mặt nhăn, chờ đợi tin tức quá trình làm cho hán dị thường phiền chán bất an. Nhược Thủy đã muốn rơi vào rồi Cổ Thiên Sách trong tay, hán phải phải nhanh một chút đem Cổ Thiên Sách thê nhi cho tới trong tay, lấy bọn họ đến đổi Nhược Thủy. Nhưng là quá trình không quá thuận lợi, thật mạnh trở ngại làm cho bây giờ còn không đem nhân cấp trả về, hán kiên nhẫn sẽ bị tiêu ma hết.

Có lẽ là ông trời nghe được trong lòng hán thanh âm, đúng lúc này, có người tiến vào báo cáo, nhân bắt đến.

“Mang tiến vào!” Thương Duy Ngã mày giãn ra, hung hăng đưa tay lý yên ẩn diệt ở cửa sổ thượng.

Chỉ chớp lát, vài người áp một nữ nhân cùng một cái đứa nhỏ tiến vào. Đứa nhỏ cùng Cổ Thiên Sách có bất chín phần tương tự, chính là không có hán kia âm ngoan tà mị khí chất, ngược lại là sạch sẽ.

“Người là ai? Vì sao muốn bắt chúng ta?” Nữ nhân đem đứa nhỏ hộ vào trong ngực, cảnh giác nhìn Thương Duy Ngã đặt câu hỏi. Nàng tuy rằng là Cổ Thiên Sách thê tử, nhưng là cái chuyên trách gia đình bà chủ, cho nên đối với cho trương phu ở bên ngoài chuyện tình nàng áp căn cái gì cũng không biết. Đối với Cổ gia biến cố, nàng đến bây giờ còn không có hiểu được.

Thương Duy Ngã thần nhiên nhìn nàng.”Người không cần biết. Người chỉ cần biết rằng, Cổ Thiên Sách thả của ta nhân, ta tự nhiên sẽ không thương tổn các người. Người thật muốn quái, cũng chỉ có thể trách người gả sai lầm rồi nhân.”

Dứt lời, Thương Duy Ngã không hề để ý tới bọn họ. Nếu xác nhận thân phận, bọn họ sẽ xuất phát đi cứu người .

Cửa mở ra, Thương Duy Ngã đi nhanh mà ra. Nhìn phía chân trời hắc ám, hắc yên lặng ở trong lòng nói: Nhược Thủy, người chờ ta!

Nếu yêu người là một loại giam cầm, ta có lẽ đời này đều đi không ra cái kia vòng. Ngay cả người đã muốn đi xa, ta lại ở trong trí nhớ tại chỗ bồi hồi. Rõ ràng biết không nên, lại vô lực tự kiềm chế.

.....

Bị nặng nề mà ném xuống đất thời điểm

, Hạnh Nhược Thủy rốt cục nhìn không được phát ra một tiếng kêu rên, mày thật sâu mặt nhăn . Thân thể đau đớn như ác ma tra tấn nàng, làm cho nàng thống khổ không thôi.

Cổ Thiên Sách chậm rãi ngồi xổm xuống, dặt khéo miệng lạnh lẽo cười, chờ đợi dưới thân nữ nhân mở hai mắt. Nhìn nữ nhân mày thâm khóa, răng nanh gắt gao cắn môi, đều đã muốn đổ máu , trên mặt hắc tươi cười không khỏi chậm rãi mở rộng. Vươn tay đến, oán hận xoa bóp một chút trên người nàng miệng vết thương, vừa lòng nghe được của nàng kêu rên.”Rất tốt xem một nữ nhân, đáng tiếc da tróc thịt bong , hoàn toàn không có mỹ cảm. Chậc chậc chậc.....”

Hạnh Nhược Thủy tuy rằng hồi lâu cũng không có thể mở to mắt, của nàng lỗ tai cũng là nghe được đến . Cổ Thiên Sách tiếng cười lý biến thái khoái ý cùng tàn nhẫn, nàng cũng có thể nghe rõ sở. Mí mắt trầm trọng, nàng không có thể lập tức mở.

“Ta biết người tỉnh.” Cổ Thiên Sách lại lạnh lùng thốt, bỏ qua nhất định phải nàng mở to mắt, làm cho hắc nhìn đến của nàng thống khổ. Đây là hắc lạc thú, hắc cũng không nguyện ý buông tha cơ hội này.

Hạnh Nhược Thủy cũng không lại trốn tránh, nàng cũng tưởng nhìn xem chỗ địa phương. Hao hết khí lực, cuối cùng là xóc lên trầm trọng mí mắt, ánh sáng chiếu tiến vào, đau đớn ánh mắt. Theo bản năng nhắm lại, lại mở.

Nguyên lai, thiên đã muốn sáng.

Trừ bỏ ánh sáng ở ngoài, trước mắt xuất hiện là hé ra xa lạ mà khắc sâu mặt. Đây khuôn mặt rất lạnh, làm cho người ta một loại lãnh khốc cảm giác. Giờ phút này, nó đang ở cười, kia cười như là mãnh thú nhìn đến phí công giãy dụa con mồi khi biểu tình, làm cho người ta sợ hãi rùng mình.

Hạnh Nhược Thủy đôi mắt một chút một chút trở nên rõ ràng, liền như vậy chống lại Cổ Thiên Sách ánh mắt. Ngay cả thân thể suy yếu hô hấp đều cố sức, ánh mắt lại vẫn như cũ kiên định.

Cổ Thiên Sách nhìn này ánh mắt, không thể không tán thưởng, này ánh mắt thật xinh đẹp. Đen như mực thâm thúy, thủy trong suốt đặc biệt mê người, lại giống nhau có thể nhìn đến người khác đáy lòng lý đi.”Này ánh mắt thật không sai, khó trách Ứng Trường Không cho người thần hồn điên đảo. Ta đột nhiên rất ngạc nhiên, một khi nó nhiễm thượng tình dục sắc thái, nên loại nào quyến rũ động lòng người, ta rất chờ mong”

Hắc thanh âm không cao, âm điệu cũng không có gì không đúng, lại làm cho người ta cảm thấy gió lạnh phơ phất mà đến.

Hạnh Nhược Thủy cố gắng khống chế được, mới không có bối rối kêu sợ hãi ra tiếng, nhưng nằng đôi mắt lý vẫn là nhiễm thượng sợ hãi sắc thái. Mà Cổ Thiên Sách tựa hồ thực thích nàng cái dạng này, tay hắc

đột nhiên dừng ở cửa nàng mi tâm, sau đó chậm rãi đi xuống, đi tới cửa nàng cánh môi thượng. Bởi vì bị thương phát sốt, này nguyên bản hồng nhuận môi đã muốn tái nhợt thất sắc, nhưng là bởi vì bị răng nanh cắn đi ra huyết gọt giữa, thoát nhìn lại có một loại không cách nào hình dung yêu mị.

Cổ Thiên Sách đột nhiên cảm thấy luôn luôn dục vọng nhột nhèo chính mình, đằng dâng lên một cỗ nóng rực dục hỏa, này dục hỏa tập trung ở chỗ cái địa phương, làm cho hắc ánh mắt trở nên càng thêm đáng sợ.”Đạp hư Ứng Trường Không nữ nhân làm cho hắc thống khổ không muốn sống” Này ý niệm trong đầu ở hắc trong đầu, dị thường mãnh liệt, giống nhất tề thuốc kích thích châm hắc dục vọng cùng máu.

“Người –” Hạnh Nhược Thủy còn không có kịp nói cái gì, đã bị hắc một phen nắm cầm. Mắt thấy, đầu của hắc cúi xuống đến, sẽ hôn lên cửa nàng môi.

“Ừ ừ.....” Hạnh Nhược Thủy dùng sức giãy dụa, điểm ấy lực đạo đối Cổ Thiên Sách mà nói không khác kiến càng lay cổ thụ, không đáng giá nhắc tới. Hắc không có lập tức phác lại đây, mà là một chút một chút tới gần, tra tấn nàng sợ hãi trái tim. Hắc thích xem này song xinh đẹp đôi mắt một chút một chút nhiễm thượng sợ hãi, kia cũng là một loại phong tình.

Cổ Thiên Sách tầm mắt thủy chung khóa trụ nàng thâm thúy đôi mắt, nơi đó mặt sợ hãi cùng cầu xin làm cho hắc cảm thấy máu đều hưng phấn đứng lên. Trên mặt cười cũng thay đổi vị, tản ra thị huyết hương vị.

Ở Hạnh Nhược Thủy hoảng sợ trung, hắc mắt ở trước mắt phóng đại, kia đáng sợ môi liền như vậy rơi xuống. Nàng bả đầu nhất oai, liền rơi xuống cửa nàng trên cổ. Sau đó, nàng cảm giác được như là có một đầu đáng sợ mãnh thú cắn cửa nàng yết hầu. Cửa nàng hoảng sợ nháy mắt mở rộng đến không có giới hạn, nàng không sợ hãi bị cắn đứt yết hầu, lại sợ hãi chính mình trong sạch bị này đầu cầm thú đạp hư.

Môi thấm ướt hơi lạnh cảm giác dừng ở da thịt thượng, Hạnh Nhược Thủy khóe mắt rốt cục chảy ra trong suốt chất lỏng, có loại đáng sợ tuyệt vọng cảm. Nàng không sợ tử vong, lại sợ hãi này chỉ thuộc loại trượng phu thân mình bị nhân làm bẩn

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy tuyệt vọng muốn học cổ nhân cắn lưỡi tự sát lấy bảo trong sạch thời điểm, lại một lần nữa có người ra tiếng. Kia một tiếng “Đội trưởng” Rơi vào tay Hạnh Nhược Thủy lỗ tai lý, thật giống như thiên âm tiếng động bình thường, làm cho nàng nhịn không được mừng như điên.

Một lát sau, trên người áp lực buông lỏng. Hạnh Nhược Thủy rất lớn phun ra một hơi, cảm thấy choáng váng huyền lợi hại. Cổ Thiên Sách cùng người nọ nói gì đó, nàng không có nghe rõ ràng, chỉ biết là Cổ Thiên Sách rất tức giận, sau đó liền đi ra ngoài. Trước khi đi, hung hăng đối nàng nói:”Người trốn không thoát đâu! Ở Ứng Trường Không đi vào phía trước, ta sẽ cùng người chậm rãi ngoạn.”

Chờ trong phòng khôi phục thanh tĩnh, chỉ có chính mình tiếng hít thở, Hạnh Nhược Thủy có loại sống sót sau tai nạn cảm giác. Nàng chậm rãi quay đầu, nhìn cửa sổ chiếu vào đến ánh sáng. Nàng cắn răng, dùng hết toàn bộ khí lực, rốt cục chống đỡ thân thể ngồi dậy, mềm tựa vào trên tường.

Chính là làm điểm này sự tình, khiến cho nàng thở hồng hộc. Nàng không khỏi nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh hô hấp, làm cho chính mình chẳng phải khó chịu. Đầu trầm trọng lợi hại, tựa hồ muốn mất đi ý thức, lại tinh tường cảm thụ được đến thân thể đau đớn cùng bệnh sau mệt mỏi.

Nàng thầm nghĩ có thể nghỉ một lát, nhưng hiển nhiên đối phương không cho nàng cơ hội như vậy.

Mới một lát sau, bên tai lại vang lên tiếng cửa mà vào thanh âm.

Hạnh Nhược Thủy sợ tới mức cả người run lên, lập tức quay đầu đi. Ánh sáng chói mắt lý, nàng tuy rằng không có thấy rõ ràng đối phương bộ dáng, lại vẫn là nhìn ra đến người này không phải Cổ Thiên Sách. Nàng ngừng lại rồi hô hấp, cố gắng đem nhân thấy rõ ràng.

Không, này không phải nam nhân. Hạnh Nhược Thủy hơi hơi có chút kinh ngạc. Bởi vì muốn ngửa đầu xem nhân, nàng đầu vốn liền trầm, cho nên có chút choáng váng. Nàng nhắm mắt lại, thật sâu hô hấp sau, lại trợn mắt. Trước mắt nhân, làm cho nàng bỗng dưng mở to hai mắt nhìn. Đây là hê ra quen thuộc gương mặt. Tuy rằng đã muốn có một đoạn thời gian không thấy, nhưng là không đến mức xa lạ, chính là đối phương trên mặt biểu tình là nàng sợ xa lạ.

“Mai Ngạn Đình?” Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc rất nhiều, đầu óc có chút vận chuyển bất quá đến. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Mai Ngạn Đình thế nhưng cùng Cổ Thiên Sách dính dáng đến quan hệ.

Mai Ngạn Đình đối mặt nàng, không còn có dĩ vãng thực niệm, thật giống như các nàng là người xa lạ. Không, có lẽ nói là địch nhân càng thích hợp. Bởi vì Mai Ngạn Đình ánh mắt, là lạnh , mang theo cừu hận. Mà cừu hận, dễ dàng có thể làm ột người hoàn toàn thay đổi.

“Người thật không ngờ đi?” Mai Ngạn Đình gọi lên khoe miệng, lạnh lùng cười. Nàng đã sớm nghĩ có một ngày chính mình cùng Hạnh Nhược Thủy nhân vật đối vị, thật là là nhiều thích! Nay, cơ hội rốt cục đến đây! Nhìn nàng mềm nhũn ở chính mình trước mặt, da tróc thịt bong chát vật không chịu nổi, trong lòng nàng có nói không ra thống khoái!

Hạnh Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn nàng, một hồi lâu không có phản ứng lại đây. Đãi suy nghĩ cẩn thận , chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau đớn. Của nàng một phen hảo ý, chung quy là nước chảy về biển Đông, hảo tâm làm chuyện xấu.”Người chừng nào thì cùng Cổ Thiên Sách thông đồng thượng ?”

“Người quản được thượng sao?” Mai Ngạn Đình cười lạnh. Cho tới nay, Hạnh Nhược Thủy ở nàng trước mặt đều là cao cao tại thượng , luôn nhắc nhở nàng, các nàng trong lúc đó có khác nhau một trời một vực. Nàng Hạnh Nhược Thủy là thiên thượng sáng lạn nhiều về đám mây, mà nàng Mai Ngạn Đình là âm câu lý nước bùn!

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi.”Mai Ngạn Đình, Cổ Thiên Sách không phải người có thể chọc nhân. Cùng hắn dính dáng đến quan hệ, người một ngày nào đó sẽ hối hận không kịp !” Ngay cả đã muốn đối nàng tuyệt vọng, cũng vẫn là nhịn không được nhiều lời một câu, đơn giản là không nghĩ nhìn đến nàng hủy diệt chính mình.

Mai Ngạn Đình ở cửa nàng trước mặt ngồi xổm xuống, khoe miệng dặt khó coi độ cong, trong mắt chán ghét rành mạch.”Hạnh Nhược Thủy, người có biết hay không ta ghét nhất bị người điểm này? Vĩnh viễn đều biểu hiện giống như chính mình cỡ nào rất giỏi, thật giống như là thánh mẫu giống nhau. Người cho là người đó là ở tốt với ta sao? Người nói này đó làm này đó, bất quá là vì chương hiền của người cảm giác về sự ưu việt!”

148. Chương 148

Hạnh Nhược Thủy cười khổ.”Ta không nghĩ tới, của người tư tưởng cứ nhiên vận vẹo thành như vậy . Nếu ta lúc trước liền nhìn thấu điểm này, như vậy ta tuyệt đối sẽ không nhiều nhìn người liếc mắt một cái, kia cũng sẽ ô uế của ta ánh mắt!”

Nàng duy nhất may mắn là Trần Thiện không có bị Mai Ngạn Đình bị hủy, nếu không nàng chỉ sợ cả đời ấy nấy.

“Ba” một cái tát, hung hăng đá ở Hạnh Nhược Thủy trên mặt, non mềm da thịt lập tức hồng đứng lên, sau đó bắt đầu sưng.

Mai Ngạn Đình nhìn của nàng mặt nhanh chóng hồng đứng lên, trong lòng khoái ý lợi hại. Nàng đã sớm tưởng làm như vậy , nàng đã sớm tưởng như vậy ! Loại này khoái ý, làm cho nàng máu đều bốc lên đứng lên, nhịn xuống tưởng tác muốn càng nhiều!

Hạnh Nhược Thủy chỉ tại trong lòng cười nhạo chính mình: Thật sự là tự làm bậy không thể sống! Bà bà nói đúng, Bội Thi cũng nói đúng, có đôi khi làm ác nhân có lẽ so với làm người lương thiện rất tốt! Ít nhất muốn giống gia gia nói như vậy, làm một cái ác thiện lương nhân!

“Người cho là người thực rất giỏi sao?” Mai Ngạn Đình thanh âm lập tức đề cao 2 cái bát độ, trở nên bén nhọn khó nghe. Của

nàng ánh mắt cũng trừng lão đại, xông ra lợi hại, như là muốn đến rơi xuống đường như. Từ dưới hướng lên trên xem, sớm là vận vẹo không thành bộ dáng.

Hạnh Nhược Thủy thản nhiên nhìn nàng, trong lòng nói cho chính mình: Không tất yếu vì loại này lang tâm cầu phế gì đó mà tức giận, kia không đáng! Vừa ý khẩu vẫn là hung hăng đau một chút, sau đó nhanh chóng mở rộng.

Mai Ngạn Đình lại căn bản không nghĩ buông tha nàng, nhân sinh lý trải qua quá toàn bộ bất hạnh, đều bị nàng quy tội đến Hạnh Nhược Thủy trên người. Cho nên hẳn đối Hạnh Nhược Thủy, có thể nói là hận thấu xương. Nàng ở cùng Cổ Thiên Sách đạt thành giao dịch sau, đầu tiên được đến , đó là một hồi vô tình thay nhau đập hư. Đây cơ khát tái rồi ánh mắt nam nhân, đem nàng làm kỹ nữ giống nhau đập hư, mỗi một lần đều ép buộc nàng chết đi sống lại! Cổ tình nàng càng là cầu xin tha thứ, này hỗn đản lại càng là hưng phấn, lại càng là ép buộc lợi hại hơn! Nếu không phải Hạnh Nhược Thủy, nàng làm sao có thể gặp này đó?

Lúc trước ở Y thị, nàng cũng bị này cho vay nặng lãi vương bát đản cấp đập hư chết đi sống lại. Nếu không phải Hạnh Nhược Thủy hại chết Hứa An, nàng làm sao có thể gặp này đó?

Nàng cùng Trần Thiện rõ ràng có thể hạnh phúc , nếu không Hạnh Nhược Thủy ở Trần Thiện trước mặt châm ngòi thổi gió, hẳn lại làm sao có thể liễu lĩnh cùng chính mình ly hôn? Nếu không phải Hạnh Nhược Thủy, nàng ở công ty làm sao có thể khắp nơi chịu xa lánh, nàng lại làm sao có thể đi quán bar bị nhân cường bạo?

Hết thấy, này toàn bộ hết thấy, đều là bái Hạnh Nhược Thủy ban tặng! Nàng hận, nàng như thế nào có thể không hận!

“Người thực nghĩ đến chính mình là thánh mẫu sao? Người có cái gì tư cách mỗi lần đều giả bộ một bộ cứu thế chủ sắc mặt? Người bắt quả là may mắn một chút, bằng thượng một kẻ có tiền lão công mà thôi! Liên ngay cả này lão công, người cũng là chẳng biết xấu hổ theo người khác nơi đó thường đến, người có cái gì tư cách khoe ra? Người lại dựa vào cái gì cao hứng liền bố thí người khác một chút cái gì, mất hứng liền thờ ơ? Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, nói chính là người người như thế! Hạnh Nhược Thủy, người thực làm cho ta ghê tởm!”

Hạnh Nhược Thủy cho tới bây giờ không nghĩ tới, ở Mai Ngạn Đình trong mắt trong lòng, chính mình dĩ nhiên là như vậy một cái thảo nhân ghét tồn tại. Nàng tự nhận thiệt tình thực lòng quan tâm, đến nàng nơi đó dĩ nhiên là vì chương hiền cảm giác về sự ưu việt bố thí. Thiên hạ này gian, thế nhưng thật sự có như vậy không biết tốt xấu nhân! Lòng của nàng, cảm thấy hảo lãnh!

“Ha ha.....” Hạnh Nhược Thủy lạnh lùng cười.”Mai Ngạn Đình, trong thiên hạ giống người như vậy được tiện nghi còn khoe mã đến này phân thượng , coi như là cực phẩm ! Người nếu thật sự như vậy có cốt khí, lúc trước làm gì ngần ngại xa xôi chạy trốn tới Z thị đến đầu nhập vào ta, người như thế nào không rõ ràng ở Y thị có cốt khí chống đỡ đi xuống, hoặc là rõ ràng một cây đao hiểu biết chính người!”

“Ba” , lại một cái tát dừng ở Hạnh Nhược Thủy trên mặt, nóng lạt đau đớn.

Hạnh Nhược Thủy lại cảm thấy có chút sảng khoái, nàng cảm thấy này đó cái tát là nàng xen vào việc của người khác đại giới! Cũng là ở bình tĩnh nàng, về sau không bao giờ nữa phải làm như vậy lạn người tốt, chỉ biết hại chính mình cùng bên người nhân!

Mai Ngạn Đình mặt đã muốn một số gần như vụn vụn, như nhau trái tim của nàng, sớm đã vụn vụn không thành bộ dáng.”Người có cái gì tư cách nói ta? Nếu không phải người hại chết Hứa An, ta lại làm sao có thể lưu lạc đến Y thị? Nói đến để, đây đều là người làm hại, là người làm hại! Người xem, người làm ác nhiều lắm ông trời cũng nhìn không được , hiện tại nó muốn trừng phạt người ! Nó muốn trừng phạt người , ha ha ha.....”

Hạnh Nhược Thủy vẫn là cười, Thanh Thanh thản nhiên cười. Chỉ có như vậy, mới có thể che dấu đi chỗ đó loại thấu xương đau lòng.

“Ta ghét nhất bị chính là người như vậy tươi cười! Giống như hết thấy đều ở của người trong lòng bàn tay, người vĩnh viễn đều cao cao tại thượng, đối mặt cái gì đều vân đạm phong khinh!” Mai Ngạn Đình lớn tiếng kêu, giống một cái điên tử.

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi quay đầu, không hề xem này trương ghê tởm sắc mặt.

Mai Ngạn Đình cũng không nguyên ý buông tha nàng, hoặc là nói nàng không muốn buông tha chính mình, bởi vì của nàng tư tưởng đã muốn vận vẹo. Nàng dùng từ ngôn kích thích Hạnh Nhược Thủy, không hiểu được đến phản ứng. Nàng trở nên đứng lên, liền xông ra ngoài. Một lát sau, bắt một cây bụi gai trở về, giơ lên hung hăng đánh vào Hạnh Nhược Thủy trên người. Trong lòng có bao nhiêu hận, nàng hay dùng bao nhiêu khí lực, đem nhân hướng tử lý ép buộc.

Hạnh Nhược Thủy vô lực tránh né, chỉ có thể bảo vệ chính mình đầu, nhâm kia bụi gai dùng ở chính mình vốn là vết thương luy luy thân thể thượng. Mới cầm máu không lâu miệng vết thương, lại bắt đầu máu tươi chảy ròng, miệng vết thương đầm đìa.

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến chính mình cũng bị Mai Ngạn Đình như vậy đánh chết thời điểm, người kia lại một lần từ trên trời giáng xuống, hất một cước đem Mai Ngạn Đình đá phiến trên mặt đất, còn bổ một cước. Nhìn Hạnh Nhược Thủy liếc mắt một cái, xoay người néo Mai Ngạn Đình tóc, như là tha một cái cầu đường như đem nàng tha đi rồi.

Mai Ngạn Đình lớn tiếng khóc kêu, tiếng kêu dọa người. Thanh âm không còn nữa vừa rồi kêu ngạo, mà là sợ hãi cầu xin tha thứ.

Lần này, Hạnh Nhược Thủy không có nguyên nhân vì của nàng gặp được mà có gì gọn sóng. Nàng chính là chậm rãi ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn cửa, nghe Mai Ngạn Đình khóc kêu dần dần đi xa, cùng với này nọ bị vứt trên mặt đất tha túm sần sật thanh.

Chờ an tĩnh lại, Hạnh Nhược Thủy chậm rãi phun ra một hơi, cảm thấy trên người cận có một chút khí lực đều bị tháo nước đường như. Gần nhất một lần lại một lần đả kích đều dừng ở trái tim của nàng yếu ớt nhất địa phương, cơ hồ chặn đánh hội nàng đáy lòng tín ngưỡng. Nếu không phải có Ứng Trường Không yêu, nàng có lẽ thật sự muốn hoài nghi, thế giới này sớm đã không cần thiện lương, cũng không có thiện lương .

Chuyện cũ một màn mạc, giống như phóng điện ảnh bình thường. Sung sướng nhiều nhất, nhưng cũng có như vậy một ít đoạn ngắn lúc này khác hóa thành đao kiếm sắc bén nhận, hung hăng đâm vào mềm mại đầu quả tim thượng, máu tươi đầm đìa, thực cốt đau đớn.

Môn lại đẩy ra, lâm vào chính mình trong thế giới Hạnh Nhược Thủy lại bị dọa cả người run lên. Bỗng nhiên ngẩng đầu, phát hiện người tới không phải Cổ Thiên Sách. Là ngày hôm qua cho hắn đưa đồ ăn nhân!

Lúc này đây, hắn vẫn là bưng một chén đồ ăn, đặt ở cửa nàng trước mặt."Ăn đi, sẽ không độc chết của người." Thanh âm lạnh lùng , không có độ ấm, cũng không hội giống Cổ Thiên Sách như vậy làm cho người ta e ngại.

Lúc này đây, Hạnh Nhược Thủy không có hoài nghi đồ ăn lý có độc. Cửa nàng trực giác sẽ không sai , này nhân sẽ không thương tổn nàng. Quả nhiên, người nọ lại tùy tay ném một cái bình nhỏ. Nàng biết, bên trong là được. Nàng không nhịn xuống, nhỏ giọng hỏi một câu:"Vì sao?"

Một hồi lâu, người nọ cũng không có hé răng. Chính là híp mắt xem nàng, nàng lại thấy không rõ hắn trong mắt gì đó.

Hạnh Nhược Thủy nghĩ đến hắn khẳng định sẽ không trả lời , nhưng cuối cùng hay là nghe đến dè thấp thanh âm nói:"Ta cũng có nữ nhân, nàng kêu ám áp."

Ám áp? Hạnh Nhược Thủy lập tức đã nghĩ đến Phong Noãn. Lần đó gặp chuyện không may sau, Phong Noãn tự thành bồi Ứng Trường kỳ viên công. Nàng vẫn tin tưởng Phong Noãn sẽ tìm được chính mình hạnh phúc, nhưng là, nàng cư nhiên gả ột cái lính đánh thuê? Tâm tình của nàng có chút phức tạp, không biết là nên cao hứng Phong Noãn tìm được rồi yêu nam nhân của nàng, hay là nên thay nàng khổ sở nam nhân của nàng là cái lính đánh thuê.

Bất quá, lúc trước một chút thiện niệm đối lấy hắn hôm nay điểm ấy giúp, coi như là hảo tâm hảo báo đi.

Kia nam nhân không hề dừng lại, xoay người đi ra ngoài.

Hạnh Nhược Thủy quả thật đối thân thể như nhũn ra, cổ nén đau đớn trên người, bưng lên cơm ăn lên. Bưng bát cơm cầm lấy chiếc đũa thủ, đều đang run đầu . Đồ ăn cũng không tốt ăn, nhưng là nàng đói lắm,

cho nên vẫn là ăn xong rồi.

Ăn xong rồi, lại theo phía sau lấy ra kia bình dược. Nàng đại khái nhìn một chút, có một loại là giảm nhiệt dược, một loại là thuốc giảm đau. Cũng không kịp nghĩ nhiều, ấn trong trí nhớ số lượng liền như vậy ngửa đầu nuốt đi xuống, bị nghẹn ở, mãnh liệt ho khan đứng lên.

Uống thuốc rồi, Hạnh Nhược Thủy phải dựa vào hồi trên tường, làm cho chính mình nghỉ ngơi một hồi. Không biết là tâm lý tác dụng, vẫn là dược hiệu phát huy, một lát sau nàng thể nhưng thật sự cảm thấy trên người thương không như vậy đau. Thân mình mệt mỏi mà đau đớn, nàng nhắm mắt lại, chậm rãi, tinh thần có chút phiêu xa.

Mơ mơ màng màng, tựa hồ nghe đã có người ở cãi nhau, là hai nam nhân. Nàng muốn mở to mắt, nhưng là mí mắt trầm lợi hại, lỗ tai có thể nghe được thanh âm, khả như thế nào cũng vẫn chưa tỉnh lại. Đãi nàng rốt cục giãy dụa tỉnh lại, trước mắt lại xuất hiện Cổ Thiên Sách kia trương đáng giận mặt.

Hạnh Nhược Thủy theo bản năng co rúm lại một chút thân thể, nhưng lúc này đây, hắn không có còn muốn nhúng chàm cho nàng. Chính là lạnh lùng nhìn nàng, cười lạnh nói: "Ứng Trường Không quả nhiên có điểm năng lực, cư nhiên như vậy hội tìm đến đây. Bất quá đến đây cũng tốt, ta chờ hắn thật lâu. Hôm nay, hắn đến đây, cũng đừng tưởng trở về!"

Hắn nâng thủ, nắm Hạnh Nhược Thủy càng dưới, buộc nàng xem hai mắt của mình.

Hạnh Nhược Thủy gắt gao mân đôi môi, nhìn hắn ghê tởm sắc mặt, không nói gì.

Cổ Thiên Sách buông ra nàng, đứng lên, phân phó nói: "Buộc thượng!"

Sau đó, Hạnh Nhược Thủy đã bị nhân dắt đứng lên, một người định trụ thân thể của hắn làm cho nàng bảo trì đứng tư thế, mặt khác hai người ở trên người nàng không biết trang cái gì vậy. Một lát sau nàng mới hiểu được, đó là bom!

Hạnh Nhược Thủy tâm trầm xuống, theo bản năng muốn giãy dụa, đáng tiếc áp căn không động đậy mấy may. Nghĩ đến vừa rồi Cổ Thiên Sách trong lời nói, lòng của nàng hoảng lợi hại. Cổ Thiên Sách mưu hoa đã lâu, hắn khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy khiến cho Trường Không đem nàng cứu đi!

Cổ Thiên Sách như vậy độc ác, cũng không biết hội nghĩ ra cái gì biện pháp đến đối phó Trường Không.....

Nghĩ vậy cái, Hạnh Nhược Thủy thân thể không tự chủ được run run đứng lên. Rời đi gia tiên một ngày buổi tối, nàng từng nói với hắn quá, nếu không có mười thành nắm chắc ký có thể cứu nàng có năng lực cam đoan chính mình an toàn, nhất định phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ. Nhưng là nàng rất hiểu biết chính mình trạng thái, nếu là bình thường nhiệm vụ, hắn là tuyệt đối đủ bình tĩnh đủ kiên nhẫn. Nhưng hiện tại bị bắt cóc nhân là nàng, hắn còn có thể đủ bảo trì bình tĩnh sao?

Theo bản năng nhắm mắt lại, ở trong lòng cầu nguyện lên trời nhất định phải đối xử tử tế bọn họ. Bọn họ cũng không là gian ác người, trời xanh không nên như thế không phúc hậu, không phải sao?

Chờ bom trang bị tốt lắm, Hạnh Nhược Thủy đã bị bọn họ cái đi ra ngoài, cột vào một gốc cây đại thụ thượng. Bọn họ không có làm cho nàng hai chân rơi xuống đất, mà là trói chặt của nàng hai tay đem nàng điều ở không trung. Tuy rằng hai chân cách mặt đất chỉ có mười li thước tả hữu, lại làm cho nàng nhận hết tra tấn.

Vừa mới vừa bị điều đứng lên, Hạnh Nhược Thủy liền cảm thấy một đôi tay cánh tay như là cũng bị kéo chặt đứt dường như, vô cùng đau đớn. Chính nàng đều nhận không được hoài nghi, để cho có thể hay không cánh tay cùng thân thể chia lìa. Càng làm cho nàng nan kham là, của nàng quần áo bị Cổ Thiên Sách quất có chút lạn, như vậy treo ở trong gió nhất thổi, một ít không nên lộ địa phương cũng lộ đi ra. Nàng muốn lui đứng dậy thể ngăn trở, lại cái gì cũng làm không được, chỉ có thể rưng rưng chịu đựng.

Cánh tay bị lạp xả đã muốn chết lặng, mà vốn liền choáng váng lợi hại đầu, giờ phút này liền lại một đoàn tương hồ. Cổ tình hôm nay phong không nhỏ, mãnh nhất thổi tới đông lạnh nàng thẳng run run, cũng còn có chút thanh tĩnh.

Cổ Thiên Sách công hai tay, chậm rãi đi tới. Khóe miệng một chút độ cong, muốn cười không cười, dị thường phù hợp hắn âm hiểm cân nhắc không ra bản tính. "Có phải hay không thực chờ mong? Người đừng

nói, ta còn thật sự thực chờ mong, chờ mong đã lâu.”

Hạnh Nhược Thủy chậm rãi mở to mắt. Cổ Thiên Sách rất cao, mặc dù nàng bị như vậy điều ở trên cây, hân cũng vẫn là so với nàng cao hơn nhất tiết. Trình theo thượng đi xuống mắt lạnh ngễ nàng. Cửa nàng mặt đỏ thừng lợi hại, đều đã muốn biến hình . Nàng muốn xả khoe miệng cười lạnh, lại ngay cả này biểu tình đều làm không được.

Cổ Thiên Sách thường thức bắt tay vào làm lý điều khiển, kia này nọ hợp với Hạnh Nhược Thủy trên người bom.”Ta sẽ nói với hân, hân muốn ngoan ngoãn ăn ta tam khẩu đạn, ta liền thả ngươi. Nếu không ta sẽ ấn hạ này này nọ, ngươi nói hân có thể hay không ngoan ngoãn đem chính mình đưa đến cửa ta hòng hạ? Ngươi đâu? Là hy vọng chính hân đưa lên môn, vẫn là hy vọng hân thoát được rất xa?”

“Ngươi này biến thái, ngươi không chết tử tế được!” Hạnh Nhược Thủy choáng váng hồ đầu óc nghĩ không ra rất tốt từ , chỉ có này cũ một câu.

Cổ Thiên Sách không lăm để ý cười cười.”Không quan hệ, ta cũng không nghĩ tới chính mình có thể chết tử tế. Nhưng cho dù ta không chết tử tế được, ta cũng nhất định phải Ứng Trường Không cho ta điểm để! Như vậy tử, ngươi có thể hay không trong lòng thoải mái một ít?”

Hạnh Nhược Thủy không hề lãng phí khí lực mắng hân, chính là mắt lạnh trừng mắt hân.

Nhưng mà, Cổ Thiên Sách liền thích nàng như vậy ánh mắt. Nàng càng là phần nộ, hân lại càng cảm thấy thích. Tầm mắt di động, dừng ở nàng đã muốn phá quần áo thượng. Theo quần áo lạn địa phương có thể nhìn đến huyết nhục mơ hồ thân thể, hân thân thủ khấp một chút, vừa lòng nghe được nàng một tiếng áp lực kêu rên.”Chắc chắc chắc, đáng thương này tế da nộn thịt , biến thành này phó bộ dáng. Ngươi nói Ứng Trường Không thấy được, sẽ là cái gì phản ứng? Nếu ta đến lúc đó sẽ đem này vài miếng thoát phá bỏ phiến trước mặt mọi người kéo, hân có thể hay không càng cao hứng?”

Hạnh Nhược Thủy trừng mắt hân, đã muốn không biết tâm tình của mình là sợ hãi vẫn là khác, phức tạp lợi hại. Trừ bỏ trừng hân, trừ bỏ ở trong gió run nhè nhẹ, nàng cái gì cũng làm không được.

Cổ Thiên Sách đột nhiên đầu một bên, tiện đà trên mặt tươi cười bắt đầu càng a càng lớn. Hân vươn tay, vỗ vỗ Hạnh Nhược Thủy sưng đỏ biến hình mặt.”Hư, hân đến đây. Trò hay lập tức sẽ gạt hái , mở to hai mắt hảo hảo hãy chờ xem. Tốt như vậy diễn, ngươi cả đời cũng chỉ có như vậy một lần cơ hội nhìn đến, hảo hảo quý trọng.”

Dứt lời, hân hướng bên cạnh lui hai bước. Có người lấy lại đây một phen ghé dựa đặt ở hân phía sau. Hân ngồi xuống, tà tựa vào ghế dựa lý, hai chân vén bày ra dị thường nhàn nhã tư thế. Một phen hắc sâu kín thương bị đặt ở hân đầu gối thượng, hân thân thủ nhẹ nhàng mà vuốt, thỉnh thoảng lại thối một chút, tựa hồ ở lau thương.

Hạnh Nhược Thủy mở to hai mắt nhìn, gắt gao nhìn chăm chăm lộ kéo dài tới được phương hướng. Lập tức nàng vừa khổ cười, nàng thật là khờ , Trường Không làm sao có thể nghênh ngang xuất hiện, kia không phải đem chính mình mệnh không công đưa cho Cổ Thiên Sách sao! Tại đây một khắc, nàng nhiều hy vọng hân sẽ không ngốc hồ hồ đưa lên đến, nhưng hiển nhiên đã muốn không còn kịp rồi!

Một lát sau, có người đưa cho Cổ Thiên Sách một cái khuếch đại âm thanh loa. Chỉ thấy hân lạnh lùng cười, một tay khẩu súng giơ lên, đối với Hạnh Nhược Thủy.”Ứng Trường Không, xuất hiện đi. Ta biết ngươi đã muốn đến, của ngươi nữ nhân ngay tại nơi này, chẳng lẽ ngươi không nghĩ nhìn xem ta là như thế nào hảo hảo chiêu đãi của nàng sao?”

Bốn phía một mảnh im lặng, chỉ có gió thổi qua cây rừng đong đưa sàn sạt thanh.

Hạnh Nhược Thủy nín thở ngưng thần, nghe bốn phía động tĩnh. Bởi vì lo lắng trạng phụ an nguy, đầu óc cũng lập tức trở nên thanh tỉnh đứng lên, thậm chí thính giác đều trở nên càng thêm sâu sắc .

“Ta nói tam hạ, nếu ngươi không có đi ra, ta sẽ khẩu hạ cò súng . Nhất, nhị.....”

Hạnh Nhược Thủy mạnh mẽ nhắm mắt lại, dùng hết toàn bộ khí lực hô to:”Trường Không, ngươi không cần đi ra! Hân không dám giết của ta, hân nếu giết ta, hân vốn không có lợi thế ! Ngươi không thích nghe

hắn !” Nước mắt, bắt tri bắt giác liền chảy ra . Bởi vì nàng biết, nàng kia ngây ngốc thượng tá vì nàng, nhất định xảy ra đến!

“Ta có nói nhất bắn chết người sao? Ta chỉ là nói nổ sủng mà thôi, bắt quá này viên đạn đánh vào trên người, thật đúng là rất đau . Người thử qua sao? Nếu không thử xem?” Lời còn chưa dứt, cò súng khẩu hạ, một viên viên đạn khảm vào Hạnh Nhược Thủy đầu vai.

Hạnh Nhược Thủy hét lớn một tiếng, gắt gao cắn môi, không cho chính mình kêu đi ra. Bất chấp đau đớn, nhắm mắt lại dùng hết khí lực lớn tiếng kêu:”Ứng Trường Không, người nghe! Người không cần đi ra, tuyệt đối không thể đi ra! Người nếu dám ra đây, ta đời này cũng không hội tha thứ của người!”

“Ha ha ha.....” Cổ Thiên Sách ngửa mặt lên trời cười to.”Thật sự là vợ chồng tình thâm, rất cảm động . Ứng Trường Không, tiểu tử người thực gặp may mắn, cư nhiên cười như vậy một cái hảo nữ nhân!”

Nói xong, hắn ngón trở dùng một chút lực, mắt thấy liền vừa muốn khẩu hạ cò súng .

“Đủ!” Lãnh liệt uy nghiêm thanh âm ở không khí lý vang lên, không có khuếch đại âm thanh khí, lại thanh âm không nhỏ.

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến khóc ở trong lòng mắng: Ứng Trường Không, người này đứa ngốc! Người như thế nào ngu như vậy nha!

Trong tầm mắt, chậm rãi xuất hiện cái kia cao lớn cao ngất thân ảnh. Một thân mê màu phục che lấp vĩ ngạn dáng người, vẻ mặt nhan sắc che lấp tuần suất dung nhan. Ngay cả tầm mắt mờ hồ, nàng vẫn như cũ thấy rõ rõ ràng sờ.

Ứng Trường Không cơ hồ cắn răng nanh, mới không làm cho chính mình xúc động tiến lên, tề Cổ Thiên Sách này vương bát đản. Mấy hắc sâu kín hòng liền đối với nữ nhân của hắn, sau lưng còn có một cái bom, hắn không thể mạo hiểm như vậy. Hắn thậm chí không dám hướng trên người nàng xem, sợ nhìn đến nàng hình dáng thâm thẳm, chính mình hội nhẹn không được xúc động.

“Cổ Thiên Sách, ta đến đây.” Liền như một cái đế vương, hắn ánh mắt lạnh lùng nhìn Cổ Thiên Sách, cao ngất thân thể chậm rãi tới gần, cước bộ kiên định. Ngay cả tử thần ngay tại trước mặt, hắn cũng không từng có nửa điểm e ngại. Hắn duy nhất e ngại , là không thể bảo tồn chính mình nữ nhân, này ngốc hồ hồ tiểu nữ nhân.

Trong miệng của hắn điều một cây thảo, theo hắn ăn động động tác, thảo nhất từng nhất từng , làm cho hắn cả người thoát nhìn dị thường bình tĩnh cùng nhàn nhã. Theo này phó ngoại da thượng, ai cũng nhìn không tới trong lòng hắn, ai cũng cân nhắc không ra tâm tư của hắn.

Cổ Thiên Sách hận nhất , đó là hắn loại này hơn người bình tĩnh. Một người đối mặt một cái khác cùng thực lực của chính mình tương đương nhân, hận nhất không thể cất hắn bình tĩnh ngoại da, nhìn đến hắn thất kinh nội tâm. Hắn tầm mắt chậm rãi di động, dừng ở Ứng Trường Không trong tay thương thượng.

Ứng Trường Không tùy tay nhất nhưng, liền bắt tay lý thương ném đi ra ngoài, nhưng khoảng cách còn rất xa. Sau đó hắn hai chân đứng định, thoáng khóa khai, liền như vậy đứng ở nơi đó, như một ngọn núi sừng sững không ngã.”Nếu ta đến đây, người tưởng như thế nào ngoại, ta phụng bồi rốt cuộc.”

Cổ Thiên Sách cười ha ha, cười trung không hề phần, cũng có sáng khoái.”Tham gia quân ngũ chính là sáng khoái! Người đã như vậy sáng khoái, như vậy ta cũng không rất cấp này mặt mũi. Rất đơn giản, người chỉ cần đứng ở kia chịu ta tam khóa viên đạn, ta để lại này nữ nhân. Nếu không, ta liền ấn một chút này, không có này chương ngại, cố gắng người có thể phát huy rất tốt.”

Hắn quơ quơ nói trung điều khiển, cười đến dị thường tà ác.

Ứng Trường Không ánh mắt cũng chưa trát một chút, chỉ ỏi ra một chữ — hảo!

“Ứng Trường Không, người điên ư! Người đã quên người đáp ứng quá ta cái gì? Nếu không có người, ta tuyệt không ân –” Lại một viên viên đạn, khảm vào Hạnh Nhược Thủy đầu vai, lời của nàng bởi vì đau đớn quàng quạc mà chỉ.

Ứng Trường Không ánh mắt không hướng bên này xem, trên mặt cũng không có biểu tình. Nhưng lưng ở sau người hai tay, sớm đã gân xanh bạo khởi. Hắn phải dùng hết toàn bộ điều khiển tự động năng lực, mới có thể không chế được không

cho chính mình liền như vậy hành động.

Cổ Thiên Sách thối thối hòng yên, cười nói:”Ngưng ngừng, nhanh tay .”

“Cổ Thiên Sách, đến đây đi. Có cần hay không ta cởi quần áo, cho người nhìn xem rõ ràng hơn?” Ngự điệu như trước là thần nhiên .

Cổ Thiên Sách cười nhạo một tiếng.”Không cần. Điểm này, ta còn là tin tưởng . Như vậy, trò chơi hiện tại bắt đầu.” Hắn nói lời này thời điểm, xem cũng là Hạnh Nhược Thủy. Hắn cảm thấy trên mặt hắn biểu tình thực phần khích, so với điện ảnh khả phần khích hơn, phần khích làm cho hắn thập phần thống khoái!

Hạnh Nhược Thủy vốn liền bản thân bị trọng thương, hiện tại lại ngay cả trúng hai thương, tuy rằng không phải yếu hại, nhưng cũng làm cho nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thần trí đều có chút mơ hồ . Nghe được bọn họ đối thoại, nàng chỉ có thể tự cho là dùng sức lắc đầu, nước mắt lưu xa so với viên đạn khảm nhập chỗ máu phải nhanh nhiều lắm.

Cổ Thiên Sách cười đến càng thêm lớn tiếng. Trong tay thương chậm rãi gơ lên, ngón trở dùng ở cò súng thượng. Chậm rãi nheo lại ánh mắt, nhắm Ứng Trường Không ngực. Hắn Cổ Thiên Sách này cả đời, chưa từng có như vậy khoái ý quá, thế cho nên hắn mặt đều có chút vặn vẹo.”Người làm hại của ta muội muội chết thảm, người làm hại cha ta ngay cả đầy đủ xác chết đều không thể bảo tồn, người làm hại ta thê ly tử tán, hôm nay, này nhất bút nhất bút trưởng, chúng ta là tốt rồi hảo tính rõ ràng đi.”

“Phanh” một thanh âm vang lên, Ứng Trường Không thân thể chấn động, sau này lui từng bước, thân thể quơ quơ, không rồi ngã xuống.

Hạnh Nhược Thủy phát ra một tiếng thét chói tai, nước mắt lưu lợi hại hơn.”Ứng Trường Không, người này ngốc tử! Người đi, người đi mau a, ta không cần người như vậy tới cứu ta, ta không cần!”

“Lại đến, còn có hai khóa.” Ứng Trường Không giống nhau không có nghe đến Hạnh Nhược Thủy quát to, chỉ đối với Cổ Thiên Sách, một chữ một chữ nói. Nếu không phải hắn ngực phun ra đến huyết, nếu không phải vừa rồi kia một tiếng súng vang, người khác đều phải nghĩ đến hắn hoàn hảo không tổn hao gì.

Cổ Thiên Sách thối một tiếng khẩu tiếu.”Nếu chúng ta không phải kẻ thù, ta đồ thật muốn với người làm huynh đệ.” Như vậy kiên cường nhân, quả thật đáng giá thưởng thức.

Ứng Trường Không lạnh lùng cười, nói:”Làm của ta huynh đệ, người còn không xứng.”

“Phanh” một tiếng, lại nhất thương khảm vào Ứng Trường Không thân thể. Lúc này đây, thân thể hắn không có thể ổn định. Lắc lắc lắc lắc , sau này đổ đi.

“Trường Không! Ứng Trường Không!” Hạnh Nhược Thủy dùng hết khí lực hô to, nước mắt mơ hồ tầm mắt.”Cổ Thiên Sách, người tên hỗn đản này, người không chết tử tế được! Người muốn cầu nguyện ta hôm nay đã chết, nếu ta hôm nay không chết, ta nhất định phải đem người thiên đao vạn quả!”

Rống hoàn, nàng kịch liệt ho khan đứng lên, thương tâm tuyệt vọng làm cho nàng ánh mắt biến thành màu đen. Nước mắt như mưa, mơ hồ của nàng tầm mắt.

Cổ Thiên Sách khoe miệng tươi cười càng a càng lớn, Hạnh Nhược Thủy tuyệt vọng, Ứng Trường Không rồi ngã xuống như là nhất tề thuốc kích thích rót vào hắn máu lý, làm cho hắn có loại thị huyết hưng phấn. Súng của hắn nhắm ngay té trên mặt đất Ứng Trường Không, ngón trở chậm rãi hướng trong cơ thể sườn buộc chặt.

“Cổ Thiên Sách, ở người khẩu hạ cò súng tiền, không ngại trước nhìn xem người trước mắt là người nào.” Đột nhiên mà đến nam tính tiếng nói, giống nhau lãnh, giống nhau tràn ngập uy hiếp.

“Ba ba!” Đây là đứa nhỏ quát to, trong thanh âm tràn ngập hoảng sợ.

Cổ Thiên Sách cả người chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, liền nhìn đến Thương Duy Ngã chậm rãi bước đến. Ở hán phía sau, hắc sâu kín hòng đỉnh ở hán lão bà cùng con đầu thượng.”Thương — duy — ta!” Một chữ một chữ, như là theo hàm răng lý bài trừ đến, có sâu không thấy đáy cừu hận!

“Đã lâu không thấy.” Thương Duy Ngã mỉm cười, liếc mắt một cái đảo qua bị điều ở trên cây Hạnh Nhược Thủy. Kia liếc mắt một cái cực nhanh, ai cũng không có thấy rõ hán trong mắt thần sắc.

“Thương Duy Ngã, người thế nhưng lấy vô tội phụ ấu đến làm con tin, người uống vì quân nhân!” Cổ Thiên Sách nhìn đến thê tử con bị bắt cóc, gấp đến độ có chút khẩu không trạch ngôn.

Thương Duy Ngã cúi đầu cười.”Cổ Thiên Sách, ta đem lời này nguyên sở hoàn trả cho người. Người thế này mới vừa ly khai quân đội hai ba năm nhân, cũng đã không nhớ rõ quân đội đã dạy người cái gì , hướng chỉ ta đã muốn không phải quân nhân lâu như vậy , người cho là quân quy với ta mà nói còn có ý nghĩa sao? Có lẽ, người cũng có thể thử một lần, ta cho phép người lựa chọn dùng lão bà người cũng là người con.”

Cổ Thiên Sách mặt đều vắn vẹo .”Thương Duy Ngã, vì một nữ nhân, ngày đó người không tiếc hết thủy đại giới. Hôm nay, vì nàng, người vẫn như cũ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Chắc chắn, cũng thật đủ si tình . Đáng tiếc, người ta xem cũng không nhìn người liếc mắt một cái, người xem như uống phí tâm cơ !”

Thương Duy Ngã như trước khẽ cười, mày kiếm một điều.”Thì tính sao? Thế giới này thượng cái kia pháp luật quy định, ta Thương Duy Ngã không thể bị coi thường sao?”

Cổ Thiên Sách nhất thời ghen lời.

Thương Duy Ngã đem bên cạnh người nữ nhân đi phía trước nhất xả, trong tay thương liền để ở cửa nàng huyết Thái Dương thượng.”Nếu không chúng ta đến một lần, nhìn người thượng pháp mau, vẫn là của ta thượng pháp hảo?”

Cát tạp, viên đạn lên lớp thanh âm, nghe làm cho người ta mao cốt từng nhiên.

“Ba ba, không cần sát mẹ, ba ba.....” Chưa từng gặp qua tử vong đứa nhỏ sợ tới mức oa oa khóc, chảy nước mắt khóc hô.

“Câm miệng! Nam tử hán đại tượng phu, không được khóc!” Cổ Thiên Sách lãnh nghiêm mặt quát lớn, tâm bởi vì con khóc kêu mà có chút rối loạn. Lại lãnh tình nhân, cũng có hán để ý nhân, Cổ Thiên Sách cũng không ngoại lệ.

Thương Duy của ta thương hạ di, khẩu hạ cò súng, nhất thương chiếu vào nữ nhân đầu vai, cùng Hạnh Nhược Thủy giống nhau như đúc vị trí. Ở Cổ Thiên Sách nhìn qua thời điểm, hán vô tội nhún nhún vai đầu, thối thối hòng yên. Giống nhau như đúc tình cảnh, chính là nhân vật chuyển hoán .

“Hồi lâu không luyện, thượng pháp có điểm mới lạ .” Ngự khí thần nhiên , thật giống như đang nói “Hôm nay thời tiết không tốt lắm” Giống nhau.

“Thương — duy — ta!”

Thương Duy Ngã xem hán, hỏi:”Phóng, vẫn là không để?” Khi nói chuyện, hòng lại đã muốn nhắm ngay mục tiêu.

Cổ Thiên Sách không nói lời nào, ngay tại hán phải về đáp thời điểm, một khác thanh thương vang vang lên. Chỉ thấy thê tử của chính mình mềm sê rồi ngã xuống, lại bị Thương Duy Ngã giống mang theo phá bổ giống nhau linh ở trong tay. Sau đó hướng phía sau nhất nhưng, liền đem con của hán dãi lại đây, hòng ở con của hán trên người tìm đúng mục tiêu.

Cổ Thiên Sách ánh mắt đều đỏ, trừng trừng mắt ra bên ngoài xông ra. Đột nhiên, trên mặt hán lộ ra dị dạng tươi cười.”Con, kiếp sau ba ba không bao giờ nữa làm cho bất luận kẻ nào khi dễ người!”

Lời còn chưa dứt, hán cầm điều khiển thủ gươm lên, mắt thấy sẽ án hạ.

Chỉ mảnh treo chuông thời điểm, đột nhiên có cái gì này nọ phá phong mà đến, đánh vào Cổ Thiên Sách cổ tay chỗ. Tay hán buông lỏng, trước mắt đột nhiên hơn một cái bóng trắng, còn không có hiểu được phát sinh sự tình gì, bên người đột nhiên lại vang lên vài tiếng kêu rên. Bóng trắng xẹt qua, lao thẳng tới điều ở trên cây nhân.

Cùng lúc đó, té trên mặt đất Ứng Trường Không đột nhiên thân thể lảo đảo một vòng, nhật lên chính mình thương nhanh chóng nhắm ngay Cổ Thiên Sách, mạnh mẽ khấu hạ cò súng. Nhìn Cổ Thiên Sách ngực phun ra ân hồng huyết, lại nhìn thê tử bị nhân ôm lấy, miệng hân giắc hơi hơi cong lên, thân thể sau này đổ đi.

Tiếng súng nổi lên bốn phía, yên trần cuộn cuộn. Ở khói thuốc súng lý, Hạnh Nhược Thủy bị nhân ôm bay vút mà đi.

Hạnh Nhược Thủy vừa rơi xuống đất, hay dùng hết sức khí mở to mắt, miệng lớn tiếng hô: "Trường Không, Trường Không....." Nàng giãy dụa suy nghĩ muốn ngồi xuống, lại bởi vì đau đớn mà kinh hô một tiếng sau này đổ đi. Nước mắt cùng thiếu đề hồng thủy dường như, áp cần ngừng không được. Mặc dù ánh mắt đều không mở ra được, còn tại hô Ứng Trường Không tên.

"Dài –" Một cái bàn tay to ở nàng gáy chuẩn bị ở sau khởi đao lạc, một chút đem nàng phách hôn mê.

Ở mắt đi ý thức kia một khắc, Hạnh Nhược Thủy lỗ tai lý tràn đầy đều là tiếng súng. Ở tiếng súng lý, nàng lại nhìn đến của nàng thượng tá rồi ngã xuống hình ảnh.

.....

Hạnh Nhược Thủy lại tỉnh lại thời điểm, nhân đã muốn ở trong bệnh viện. Không thích nhất sô đa thủy hương vị tràn ngập ở hơi thở trong lúc đó, làm cho người ta không thể nào tránh né.

"Trường Không!" Hạnh Nhược Thủy hô to một tiếng, phứt chốc mở to mắt. Liên lụy đến miệng vết thương, nàng nhin không được thét lớn một tiếng.

Canh giữ ở bên giường im lặng nhìn đến nàng tỉnh lại, khuynh thân nhìn nàng, hỏi: "Người tỉnh. Cần thận một chút, nếu không miệng vết thương lại a mở."

"Trường Không, Trường Không đâu? Trường Không ở nơi nào?" Bất chấp miệng vết thương vừa mới vừa khâu thượng, Hạnh Nhược Thủy giãy dụa sẽ rời giường, ngay cả nàng suy yếu đứng đều đứng không nổi.

Im lặng không tiếng động thở dài một hơi, đề lại thân thể của hân. "Hân còn tại phòng giải phẫu cứu giúp." Tuy rằng cảm thấy hiện tại không thích hợp, nhưng nàng vẫn là chi tiết nói.

Nàng nghĩ đến Hạnh Nhược Thủy hội lớn tiếng khóc kêu, ai biết nàng chính là ngơ ngác sợ run một hồi, thân thủ bắt lấy im lặng thủ. "Im lặng, mời người mang ta đi qua, ta muốn cùng hân!"

Im lặng ở cửa nàng trên mặt, thấy được một nữ nhân kiên cường cùng dũng cảm. Nàng không có thể cự tuyệt, gật gật đầu, đáp ứng rồi. Bởi vì nàng cùng nàng như thế tương tự, nếu là nàng, cũng sẽ làm ra như vậy lựa chọn.

Dã Lang tà tựa vào bên giường, nhìn hai nữ nhân, cái gì cũng chưa nói. Hân hơi hơi híp mắt, tưởng chút cái gì, ai cũng không biết.

Hạnh Nhược Thủy bị im lặng giúp đỡ, chậm rãi đi ra phòng bệnh, hướng phòng giải phẫu phương hướng đi. Nàng bị thương không nhẹ, cho nên đi đường cước bộ đều là phù phiếm, một thân sức nặng đều dừng ở im lặng trên người.

Này dọc theo đường đi, Hạnh Nhược Thủy ngay cả hô hấp đều theo bản năng phóng nhẹ. Nàng không khóc, ngay cả nước mắt cũng không

điều. Cứ như vậy bị im lặng giúp đỡ, bình tĩnh đi tới.

Bệnh viện hành lang dài tựa hồ không có cuối đường như, lại hoặc là bởi vì nàng bị thương đi được thật chậm, cho nên thật lâu cũng còn không có đi đến phòng giải phẫu ngoài cửa. Hoảng hốt trung, nàng giống nhau lại nhớ tới sáng khoải năm, bạch bố lôi kéo, ba mẹ liền như vậy ly khai thế giới này. Từ nay về sau, lưu lại nàng cô đơn đơn một người.

Chậm rãi, Hạnh Nhược Thủy trong ánh mắt lại bắt đầu chảy ra nước mắt đến. Chính nàng lại như là không có cảm giác được đường như, liền như vậy kinh ngạc nhìn phía trước, nháy mắt cũng không trất. "Im lặng, hân đã muốn đi vào đã bao lâu."

"Sáu cái giờ."

Hạnh Nhược Thủy không nói chuyện, chính là nghe. Rốt cục, phòng giải phẫu ngay tại trước mắt. Ngoài cửa chờ rất nhiều người. Mặc mê màu phục, trên mặt bấn hề hề nhìn không ra nguyên lai bộ dáng. Còn có vài cái mặc hắc y phục, là Dã Lang cùng Thương Duy của ta nhân.

“Tẩu tử!” Hạnh Nhược Thủy nghe được có người kêu nàng, mang theo khóc nức nở. Nàng không có ứng, chính là gật gật đầu. Ánh mắt nhìn “Phòng giải phẫu ba cái chữ to, hồi lâu cũng không trát một chút ánh mắt.” Hắc hội không có việc gì.”Nàng thấp giọng nói, không biết là theo chính mình nói, vẫn là cùng bốn phía người ta nói.

Thương Duy Ngã chậm rãi đi tới, đứng ở cửa nàng trước mặt, nhìn nàng thất thần hai tròng mắt. Nơi đó, còn chảy nước mắt, lại tựa hồ không có tiêu điểm. Hắc vươn tay, đại chưởng dừng ở cửa nàng trên mặt, ngón tay cái quất đi nàng hạ nước mắt.

Hạnh Nhược Thủy hồi lâu sau, mới chậm rãi di động tầm mắt, dừng ở hắc trên mặt. Liền như vậy kinh ngạc nhìn, như là đang nhìn hắc, hoặc như là xuyên thấu qua hắc xem tiến phòng giải phẫu lý.” Hắc hội không có việc gì, đúng hay không?”

Thương Duy Ngã cánh tay duỗi ra, đem nàng theo im lặng trên tay dẫn theo lại đây, ủng ở chính mình khuỷu tay lý. Nếu nàng lớn tiếng khóc nháo, hắc cố gắng còn biết làm như thế nào. Khả nàng liền như vậy im lặng, hắc ngay cả nói cái gì đều muốn không đến. Hô hấp gian, không còn nữa nàng thần nhiên mùi thơm, có huyết mùi cùng được thủy hương vị, làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Hạnh Nhược Thủy không có đẩy ra hắc, nàng có chút thất thần. Đần độn, có loại linh hồn thoát ly thân thể cảm giác. Nàng muốn tập trung tinh lực, lại làm không được.

Thời gian một chút một chút đi qua, mỗi người tâm đều càng ngày càng trầm trọng. Ứng Trường Không vài cái bình, cũng đã muốn bắt đầu rút xuống không dễ dàng lưu nam nhi lệ.

Hạnh Nhược Thủy lại chính là trừng lớn ánh mắt nhìn phòng giải phẫu, không hề động, cũng không có phát ra một chút thanh âm, như là thạch hóa dường như. Chỉ có ngẫu nhiên tròng mắt nháy mắt, chứng minh nàng là còn sống.

Làm đệ thập mấy giờ đã đến, làm phòng giải phẫu môn mở ra, rốt cục, thầy thuốc cước bộ phù phiếm theo phòng giải phẫu lý” Phiêu “Ra toàn bộ mọi người dừng đi qua hỏi đáp án. Duy độc Hạnh Nhược Thủy không hề động.

” Hắc hiện tại tạm thời dựa vào duy sinh hệ thống duy trì sinh mệnh, lại đến.....”Thầy thuốc bắt lực lắc đầu.” Vẫn là nhìn hắc chính mình tạo hóa.”

” Ít nhất, hắc bây giờ còn còn sống, không phải sao?”Hạnh Nhược Thủy lộ ra một hy vọng mỉm cười, chợt tê liệt ngã xuống xuống dưới.

” Nhược Thủy!”

” Tẩu tử!”

Hạnh Nhược Thủy lẳng lặng nằm ở trên giường, giống một cái mất đi tức giận oa nhi. Nàng tuy rằng không phải cái loại này hoạt bát hiếu động nhân, nhưng vẫn đều tràn ngập linh khí. Giống như bây giờ không khí trầm lặng nằm ở trên giường, làm cho người ta thực không thói quen, cũng đau lòng lợi hại.

Thương Duy Ngã ngồi ở bên giường, thủ dưng ở Hạnh Nhược Thủy trên mặt, nhẹ nhàng mà vuốt ve nàng gây yếu dung nhan. Thâm thúy ánh mắt lý, có đau lòng cùng thống khổ.

” Nàng không phải của ngươi sống ở.”Đột nhiên mà đến thanh âm, kể rõ tàn nhẫn chuyện thật.

Thương Duy Ngã quay đầu lại đi, nhìn đến Dã Lang ý ở cạnh cửa. Hắc ngoéo một cái khóe miệng, nói.” Nàng cũng không phải của ngươi sống ở.”

Dã Lang một điều mày kiếm.” Ta biết.”Một lát sau, Dã Lang cười nhẹ lắc đầu.

Thương Duy Ngã hơi hơi nhíu mày, khó hiểu nhìn hắc.” Ngươi cười cái gì?”

Dã Lang lắc đầu, đi đến.” Ta không phải đang cười người. Ta chỉ là đột nhiên tưởng, nàng nhiều lắm bộ dạng thanh tú mà thôi, muốn nói tính cách thật tốt, so với nàng người tốt cũng không thiếu. Kỳ thật, nàng rất bình thường một người. Lại chọc mấy nam nhân trung nam nhân vì nàng thần hồn điên đảo, cũng không biết nàng là làm như thế nào đến .”

” Có lẽ đúng là bởi vì của nàng bình thường, mới càng làm cho nhân bận tâm. Tối bình thường đơn giản nhất gì đó, có đôi khi là tối có thể đả động lòng người .”Tỷ như, một cái gia. Không cần nhiều địa phương, không cần nhiều xa hoa, chỉ cần có ôn nhu tươi cười nóng hằm hấp đồ ăn.

Dã Lang cười cười, không có lại phát biểu ý kiến.

Làm Hạnh Nhược Thủy lại tỉnh lại, ngay cả Ứng gia nhân cũng đều đã muốn đến. Nhìn đến bà bà, Hạnh Nhược Thủy kêu một tiếng mẹ, rồi cục nhào vào Dương Tử Văn trong lòng khóc lên.

An ủi trong lời nói trước sau như một tái nhợt vô lực, ngay cả biết, lại vẫn là nhìn không được nói.

Ở Dương Tử Văn trong lòng khóc một hồi sau, Hạnh Nhược Thủy sẽ không lại khóc, mà như là cái không có việc gì nhân dường như. Mỗi ngày ở thêm hộ phòng bệnh ngoại yên lặng nhìn người ở bên trong, ngay cả chính nàng thương cũng còn không có hảo.

Hạnh Nhược Thủy đau tích nhìn Ứng Trường Không vắng lặng thân hình, bốn phía dụng cụ thượng tựa hồ có ngàn điều ống tiêm, vạn điều ống dẫn cắm ở hân nhược thân thể thượng. Đau không? Lão công, đau không?

Hắn trên người chính là đơn giản cái một cái bố, to lớn trường thân hình trát đầy dày băng vải. Hạnh Nhược Thủy gắt gao che miệng lại, nước nử thanh ở trong tay.

Nàng hảo tưởng chạm vào hân, hôn hân, nói cho hân nàng có bao nhiêu sao thương hân; Nhưng là thầy thuốc mọi cách lắm bầm phù không thể đụng vào hân, nàng chỉ có thể dùng hai mắt tham lam đi tuần tra hân mặt, hân thân mình, tay hân chân, hân hết thấy.

Nàng thật sâu hút vài khẩu dài khí, nuốt vào khủng thúc giục cùng tự trách.

Ít nhất hân bây giờ còn còn sống.

Đối với Cổ Thiên Sách bọn họ kết cục, tựa hồ có ai ở Hạnh Nhược Thủy bên người nhắc tới quá, nhưng là nàng không có nghe đi vào. Đối với nàng mà nói, hiện tại trọng yếu nhất là trên giường này nhân có thể tỉnh lại, cái khác hết thấy cũng không trọng yếu . Nếu trên giường này nhân tỉnh lại, Cổ Thiên Sách cho dù từ nay về sau nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, chỉ cần hân sẽ không rồi trở về quấy rầy bọn họ cuộc sống, nàng cũng không cái gọi là. Nếu này nhân sẽ không tỉnh lại, như vậy cho dù đem Cổ Thiên Sách thiên đao vạn quả, cũng vẫn như cũ vô bổ cho sự.

” Nhược Thủy, người nếu muốn khóc liền khóc xuất hiện đi, đừng ghen , hội ghen phá hư .”Đàm Bội Thi nhìn bạn tốt, nhìn nàng còn thật sự cấp đội trưởng lau mặt sát bên người thể, sắc mặt như thường. Nhưng là nàng hiểu biết Nhược Thủy, nàng ở mặt ngoài không có việc gì, trong lòng không biết đau thành bộ dáng gì nữa.

Hạnh Nhược Thủy ngừng tay thượng động tác, đối với nàng mỉm cười.” Ta thực không có việc gì. Người yên tâm đi, ta biết chính mình đang làm cái gì.”

Đàm Bội Thi còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu thở dài. Trong mắt hơi hơi ướt át, cảm thấy lên trời thật sự thực tàn nhẫn. Thầy thuốc đều nói, đội trưởng tỉnh lại khả năng tính không lớn. Một khi thân thể hân hao hết, chỉ sợ liền..... Cái kia kết quả, nàng không dám đi tưởng. Nếu đội trưởng mất, Hạnh Nhược Thủy căn bản sống không nổi!

Hạnh Nhược Thủy thật cẩn thận thay Ứng Trường Không lau tốt lắm thân thể, bưng thủy đi đổ, còn nói:” Ta đi nhìn xem im lặng.”Im lặng nguyên bản liền vì Dã Lang chán thương bị thương, sau miễn cưỡng vì cứu người mà không trị liệu liền xuất phát, kéo dài tới sau lại tình huống có chút nghiêm trọng, may mắn không có sinh mệnh nguy hiểm.

Đi vào im lặng phòng bệnh ngoại, ngoài cửa có trọng binh gác . Nhưng là bọn họ đều nhận thức Hạnh Nhược Thủy, cho nên không có cản lại.

Hạnh Nhược Thủy đi vào đi, nhìn đến Dã Lang ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn trên giường im lặng. Im lặng nhắm mắt lại, hình như là đang ngủ.” Ca.”Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Dã Lang chậm rãi đứng lên, đẩy Hạnh Nhược Thủy đi tới, thân thủ sờ sờ của nàng đầu, đem nàng làm đứa nhỏ dường như.

” Im lặng thế nào?”Hạnh Nhược Thủy hướng hần cười, bởi vì gầy yếu mà ánh mắt có vẻ đặc biệt đại, tươi cười cũng không phục dĩ vãng năng đẹp mặt. Nàng trang làm không có việc gì bình thường, khả ánh mắt lại không lừa được nhân.

Dã Lang nghe vậy, quay đầu nhìn ngủ trên giường im lặng, mỉm cười.” Thầy thuốc nói lập tức là có thể xuất viện . Người đầu, liền tính như vậy vẫn thủ hần tỉnh lại?”

Hạnh Nhược Thủy cười gật gật đầu, tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, sau đó phiêu xa.” Hần nói qua, hần luyện tiết đem ta giao ột cái khác nam nhân đến chiếu cố, cho nên ta tin tưởng hần nhất định hồi tỉnh đến. Chỉ cần hần khẳng tỉnh lại, bao lâu ta đều có thể chờ.”

” Nếu hần bất tỉnh đến đâu.”Lời này nhất tàn nhẫn, nhưng Dã Lang vẫn là nói. Có một số việc, cần phải có chuẩn bị tâm lý. Nàng dùng cũng đủ nhiều hy vọng đến chờ mong một cái hảo kết quả, cũng muốn có cũng đủ dũng khí đến đối mặt một cái phá hư kết quả.

Hạnh Nhược Thủy thân mình chấn động, trong mắt cơ hồ muốn rơi lệ, nhưng là bị hần nhin xuống .” Hần hồi tỉnh tới được. Nếu.....”Còn lại trong lời nói, nàng cũng không nói gì hoàn, chỉ có trong ánh mắt không thể dao động kiên định.

Dã Lang bắt đầu đi lắc đầu, không tiếng động thở dài. Giống nhau trong lúc đó, lại tựa hồ về tới lúc trước chớ có hỏi ngã vào của nàng trong lòng, máu tươi nhiễm đỏ tầm mắt, cũng nhiễm đỏ thân thể của hần. Ở một mảnh đỏ nàng cười nói:” Nếu có kiếp sau, ta nhất định phải cũng đủ cường đại, không hề trở thành của người gánh nặng!”

Thiếu nữ tử, thiếu nữ tử. Các nàng đều là nhu nhược nữ tử, đã có một viên kiên định trái tim.

Dã Lang vươn tay đến, nhẹ nhàng mà ủng trụ Hạnh Nhược Thủy, ở cái trán của nàng thượng hôn một cái.” Nhược Thủy, hy vọng ngươi là may mắn . Người tốt như vậy, trời xanh hội chiếu cố của ngươi.”

Những lời này, luôn luôn

mưa bom bão đạn lý quay lại nhân, khó được nói.

Hạnh Nhược Thủy cười cười, không có trả lời.

Theo im lặng trong phòng đi ra, ở hành lang chỗ, thấy được một người cao lớn cao ngất thân ảnh ở Trụ Tử thượng, chính hơi hơi ngửa đầu nhìn bầu trời. Nàng dừng lại cước bộ, lẳng lặng nhìn hần. Nếu nói qua đi ở trong lòng đối hần còn có chút vi khúc mắc trong lời nói, trải qua lần này, toàn bộ bất khoái đều đã muốn tan thành mây khói.

Ở bị hần nhốt thời điểm, cũng từng hoài nghi quá hần cảm tình, nghĩ đến chính mình theo ngay từ đầu hần báo thù kế hoạch một viên quân cờ. Nhưng hôm nay, rốt cuộc nửa điểm hoài nghi. Chính là, chính mình nhất định là muốn cô phụ hần .

Thương Duy Ngã chậm rãi quay đầu, nhìn có chút xuất thần nữ tử. Tựa như Dã Lang nói , nàng cũng không phải đại mỹ nhân, chính là thanh tú nại xem mà thôi. Nhưng là của nàng tính tình ôn nhu, như nhau trên mặt hần tươi cười thủy chung giống hai tháng hòa phong thổi qua, làm cho người ta thập phần thoải mái, không thể điều khiển tự động quyến luyến. Nàng xinh đẹp nhất , chính là kia tính thuần ôn nhu tươi cười, giống trong suốt nước suối có thể vẫn chảy tới người khác trong lòng đi.

Hần hít sâu một hơi, xoay người lại, cất bước đi đến của nàng trước mặt. Cúi đầu, nàng hoàn toàn nâng lên mặt, cặp kia năng ánh mắt ngay tại trước mắt. Bao lâu chưa từng như vậy gần gũi lẳng lặng nhìn nàng , hần đều nhớ không rõ . Chính là, này sắp xếp trước đến liền nhỏ (tiểu nhân) mặt gây lợi hại, nhìn liền đau lòng không thôi.

Hạnh Nhược Thủy yên lặng nhìn thẳng hấn một hồi, thu hồi tầm mắt, nhìn ngoài cửa sổ dương quang. Tuy rằng đã muốn không hận, nhưng là đối mặt hấn, tổng vẫn là có chút xấu hổ.

Thương Duy Ngã vươn tay, khoát lên cửa nàng trên vai.

Hạnh Nhược Thủy không thể không một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn hấn.

Thương Duy Ngã nâng thủ, muốn sờ sờ cửa nàng mặt, lại bị nàng phiên diện đầu phát ra. Hấn hơi hơi cười khổ, bất đắc dĩ đưa tay thu hồi.” Người vẫn là như vậy chán ghét ta.”

” Không, ta không chán ghét người, ta cũng không hận người.” Hạnh Nhược Thủy đối với hấn, thân nhiên cười.” Thương Duy Ngã, đi qua hết thấy đều trôi qua. Người từng gây cho ta này tốt đẹp nhớ lại, ta sẽ ở lại trong lòng. Nhưng là chúng ta đều nên đi tiền đi rồi, mà không phải vẫn quay đầu xem.”

” Nếu –” Nếu Ứng Trường Không mất, người là phủ lễ tạ thần ý trở lại của ta bên người.

” Nếu cái gì?”

Thương Duy Ngã xem nàng, rốt cục vẫn là lắc đầu.” Không có gì.” Nhịn không được vươn tay đến, không để ý của nàng giãy dụa đem nàng ủng tiến trong lòng. Chẳng sợ chính là này một giây, hấn cũng còn muốn tham luyến của nàng độ ấm.

Hạnh Nhược Thủy đứng ở hấn trong ngực, cương thân thể không dám động. Này nam nhân đáy lòng khổ, nàng cũng là biết đến, nhưng là bất lực. Nàng toàn bộ hết thấy đều cho Ứng Trường Không, không còn có nửa điểm có thể cấp những người khác.

Thương Duy Ngã cúi đầu, đem mặt chôn ở cửa nàng cần cổ, thật sâu hô hấp. Trong bệnh viện nồng đậm sô đa thủy hương vị, cũng che dấu không đi trên người nàng mùi thơm. Hấn cũng không biết là thật, vẫn là chính mình lỗi thấy. Từng hấn luôn trắng đêm trắng đêm mất ngủ, chỉ có nghe trên người nàng hương vị, mới có thể trộm một hồi ngủ yên.

” Thương Duy Ngã, người nhất định phải hạnh phúc. Tìm một hảo nữ nhân, hảo hảo mà sống. Nhân sinh quá ngắn tạm, không có nhiều như vậy thời gian làm cho chúng ta lãng phí. Huống hồ người cũng đã muốn không nhỏ, không thể lại lãng phí.”

Thương Duy Ngã cười nhẹ, chậm rãi buông ra nàng.” Nhược Thủy, người đây là ở ghét bỏ ta rất già đi sao? Bất quá cũng đối, ta so với người lớn hơn mười năm, quả thật già đi.”

Hạnh Nhược Thủy có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi.” Ta không phải cái kia ý tứ. Ta chỉ là hy vọng người có thể sớm một chút tìm được chính mình hạnh phúc, không cần chờ tương lai hối hận.”

Thương Duy Ngã không có trả lời, cúi đầu, nhẹ nhàng mà hôn một chút của nàng mi tâm.

Hạnh Nhược Thủy mặt ửng đỏ, lui ra phía sau từng bước.” Ta về trước phòng đi. Người cũng đi ra nhiều thiên, nên trở về gia, đừng làm cho trong nhà nhân đợi lâu.”

Nói xong hướng hấn gật gật đầu, nàng sát bên người mà đi.

Thương Duy Ngã yên lặng nhìn của nàng bóng dáng, mãi cho đến nàng đi xa, tầm mắt cũng còn thu không trở lại. Đột nhiên, đầu lý di động tiếng chuông mãnh liệt, hấn chậm rãi thu hồi tầm mắt, lấy điện thoại cầm tay ra.” Uy?”

” Như Minh Nguyệt bị Liệt Diễm bang bắt cóc !”

Treo điện thoại, Thương Duy Ngã không có lại dừng lại, vội vàng chạy xuống thang lầu, lái xe thẳng đến sân bay.

Im lặng thân thể hảo thật sự mau, thường xuyên không có việc gì cứ tới đây bởi Hạnh Nhược Thủy trò chuyện. Nói được nhiều nhất là về đứa nhỏ, im lặng cũng tưởng muốn một cái đứa nhỏ.” Hấn đều như vậy già đi, nếu không sinh một cái, về sau không được làm sao bây giờ? Mặc dù có chút lão nhân đều thất lão bát mươi còn có thể thượng kỹ viện, nhưng là ai biết hấn có thể hay không bốn mươi nhiều lại không được, là đi?”

Hạnh Nhược Thủy bị nàng nói được mặt đỏ tới mang tai. Đang muốn nói chuyện đâu, đột nhiên một người khác thanh âm vang lên.

” Người cảm thấy ta không được?” Nam nhân tiếng nói trầm thấp từ tính, thập phần nguy hiểm.

Hạnh Nhược Thủy vừa chuyển đầu, liền nhìn đến Dã Lang hắc mặt.

Hắn vọt vào đến, không nói hai lời, đem im lặng hưởng trên đầu vai nhất khiêng liền đi ra ngoài.” Người hôm nay đừng nghĩ cầu xin tha thứ!”

Hạnh Nhược Thủy nhìn bọn họ, chậm rãi lộ ra tươi cười. Cười cười, nước mắt liền đến rơi xuống . Của nàng thượng tá cũng là như vậy, trước mặt người khác nghiêm túc thật sự, ở nàng trước mặt lại giống cái lưu manh. Chỉ cần có một chút khả năng, dãi nàng đã nghĩ hưởng trên giường đi, giống như vĩnh viễn cũng muốn không đủ đường như. Nàng mắng hắn lưu manh, hắn luôn đứng lý hợp tình ồn ào: Ta lưu manh ta vợ, lại không có lưu manh nữ nhân khác!

Nam nhân nổi giận dùng dùng thanh âm cùng nữ nhân cầu xin tha thứ thanh, chậm rãi xa. Trong phòng lại khôi phục bình tĩnh. Tương tự một màn, làm cho nàng an ủi, cũng làm cho nàng đau lòng.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, nâng thủ lau nước mắt. Hắn nói qua, hắn cả đời đều đã sẽ không rời đi của nàng. Hắn là cái nhất ngôn cửu đỉnh nhân, cho nên hắn nhất định hồi tỉnh đến. Đối, hắn nhất định hồi tỉnh đến!

Sau lại, Dã Lang cùng im lặng trở về T thị . Không có làm cho Hạnh Nhược Thủy đưa bọn họ, chỉ làm cho nhân thông tri một tiếng. Trên thực tế, Hạnh Nhược Thủy cũng không có tinh lực đi đưa bọn họ, nàng muốn chiếu cố của nàng thượng tá.

Bao nhiêu người đến lại đi, Hạnh Nhược Thủy cũng không đếm được. Nàng thậm chí không có hồi bộ đội nhìn đứa nhỏ liếc mắt một cái, Bình An vẫn là bà bà bọn họ nhìn. Nếu không bà bà đem đứa nhỏ mang đến, nàng có lẽ mãi cho đến tượng phu tỉnh lại mới có thể gặp đứa nhỏ một mặt.

” Mẹ, ba ba vì sao không đứng dậy?” Còn không biết nhân gian thăng trầm Bình An thu ba ba sàng đan ngoạn, nãi thanh nãi khí hỏi nàng. Tiểu mày hơi hơi mặt nhăn , không biết là vì mê hoặc vẫn là bởi vì mất hứng.

Hạnh Nhược Thủy sờ sờ hắc đầu, cười cho hắn giải thích:” Bởi vì ba ba mệt mỏi, buồn ngủ, chờ hắn không phiền lụy , sẽ đứng lên bởi Bình An chơi. Nếu không người cùng ba ba trò chuyện, xem ba ba có thể nghe thấy không.”

” Nga.” Bình An lên tiếng, thật sự nằm úp sấp đến Ứng Trường Không bên tai y y nha nha nói chuyện. Một lát sau, lại tự cổ tự chơi.

Hạnh Nhược Thủy không khỏi cảm thán, một người vĩnh viễn đều dài hơn không lớn, ra sao chờ có phúc. Không hiểu tình yêu, liền cũng sẽ không có này thấu xương đau đớn. Khả ngay cả biết sẽ có thấu xương đau đớn thời điểm, nhưng cũng vẫn là nhịn không được ném thử tình yêu này chén rượu, cho dù nó là một ly độc rượu. Đây, đó là tình yêu mị lực.

Sau lại, Trang Dịch Sính cũng đến đây một chuyến, cùng Viên Mộng, Phúc An, còn có Trang Ngụ Kỳ. Một nhà tứ khẩu, cả nhà xuất động.

Hạnh Nhược Thủy cùng Trang Dịch Sính cùng nhau đi ở bệnh viện hoa viên lý, nhìn ngày mùa thu dương quang sáng lạn. Trong chớp mắt, đã muốn là mùa thu . Thu diệt thất bại, tung bay ở trong gió. Lại là một cái mùa thu hoạch mùa!

” Hắn nhất định hồi tỉnh tới được, người xem ta chính là tốt nhất ví dụ.” Trang Dịch Sính an ủi nói.

Hạnh Nhược Thủy nhìn bầu trời xanh trời xanh, đối với hắn Thanh Thanh thần nhiên cười.” Ta biết. Hắn với người giống nhau, đều mệt mỏi. Chờ nghỉ ngơi đủ, sẽ tỉnh lại .”

Trang Dịch Sính nhìn nàng, yên lặng nhìn hồi lâu, cũng không nói chuyện.

Hạnh Nhược Thủy nhìn trời xanh, chờ thu hồi tầm mắt, nhìn Trang Dịch Sính hỏi:” Người cùng Viên Mộng có khỏe không? Viên Mộng là tốt nữ nhân, các người cùng một chỗ nhất định hội hạnh phúc .”

” Là.”Hắn chỉ trở về một chữ, không nhiều lời.

Hạnh Nhược Thủy ở bọn họ đi rồi, yên lặng điệu nước mắt cùng Ứng Trường Không nói, thầm oán hận đối nàng không tốt, làm cho nàng một người cô linh linh đối mặt người khác một nhà tứ khẩu hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ hình ảnh. Chính là trên giường nhân không biết là không có nghe đến vẫn là như thế nào , thủy chung không có gì phản ứng.

Lí thần cùng trần tâm di đều cứu về rồi, mọi người hoàn hảo. Chính là tinh thần bị thật lớn kích thích, nhìn đến nhân, nhất là nhìn đến nam nhân liền phi thường hoảng sợ.

Hạnh Nhược Thủy không có đi xem bọn hắn, nàng biết chính mình không được hoan nghênh. Chính là làm cho Hiên Viên Kỳ hỗ trợ cho bọn hắn thỉnh tốt nhất bác sĩ tâm lý vì bọn họ trị liệu, hy vọng có thể làm cho bọn họ sớm ngày đi ra bóng ma.

Hạ Mặc hoàn toàn ly khai bồi ứng, về nhà chuyên tâm cùng tinh thần dị thường thê tử. Hắn nói, trước kia ta đem nhiều lắm thời gian hoa đang làm việc thương, xem nhẹ nàng. Cho tới bây giờ ta mới hiểu được, sự nghiệp cũng tốt tiền cũng tốt, kỳ thật cũng không trọng yếu. Ta duy nhất hy vọng , chính là nàng có thể hảo đứng lên. Nhà nàng cảnh không tốt, gả cho ta sau luôn luôn tại chiếu cố này gia, không quá quá vài ngày thoải mái ngày. Về sau ta nghĩ mang theo nàng đến các nơi đi du lịch, làm cho nàng xem xem bên ngoài thế giới có bao nhiêu phần kích.

Hạnh Nhược Thủy không có giữ lại, chính là cho hắn nhất bút bồi thường khoản, coi như là lược biểu x

in lỗi đi. Nàng lòng có áy náy, chính là giờ phút này của nàng thượng tá còn tại hôn mê giữa, nàng không có nhiều hơn thời gian suy nghĩ việc. Có thể làm , cũng chỉ có như vậy một chút.

Thời gian một chút một chút đi qua, trong chớp mắt, mùa đông sẽ đến đây. Hạnh Nhược Thủy trên mặt tổng có thể nhìn đến tươi cười, nhưng là thân thể lại ở nhanh chóng gầy yếu đi xuống. Áo lông hạ thân mình, gầy chỉ còn lại có một cái cái giá. Mặt vốn liền tiểu, này hội cũng chỉ có nhị chỉ như vậy khoan, chỉ có ánh mắt đặc biệt đại.

Nàng sẽ ngụ ở trong bệnh viện, cơ hồ một ngày hai mươi tư giờ đều cùng Ứng Trường Không đãi cùng một chỗ. Cho hắn niệm báo chí, cho hắn rửa mặt tắm rửa, thôi hắn đi ra ngoài phơi nắng, cùng hắn nói chuyện phiếm. Chính là mặc kệ nàng làm cái gì, hắn đều không có gì đáp lại, chính là lẳng lặng nghe đợi.

Ứng gia hỗ trợ thỉnh cao cấp quản lý, nhưng Hạnh Nhược Thủy cũng không như thế nào làm cho các nàng nhúng tay, cái gì đều chính mình tự mình làm. Mỗi lần mọi người lo lắng nàng mệt mỏi khuyên nàng, nàng đã nói:” Cũng không phải người ta lão công, người ta sao có thể như vậy để bụng.”Nói xong liền lại bắt đầu cho hắn niết tay chân, sợ hắn cơ bắp héo rút. Mà nàng ống tay áo liêu khởi lộ ra đến cổ tay, so với chà cán bột lớn hơn không được bao nhiêu.

Đàm Bội Thi thấy được, mỗi lần đều lui ở Phó Bồi Cương trong lòng khóc rồi tỉnh rồi mù. Mà nghĩ đến chính mình tốt nhất huynh đệ, Phó Bồi Cương cũng không tùy vào hạ xuống nước mắt đến.

Có một ngày, Dương Tử Vân lôi kéo Hạnh Nhược Thủy thủ nói:” Nhược Thủy, thầy thuốc nói, Trường Không tình huống không vui xem. Người, phải có chuẩn bị tâm lý.”Đúng với một cái mẫu thân mà nói, nói ra những lời này giống như là một phen sắc bén đao cắt ở lòng của nàng thượng.

Con biến thành như vậy, Dương Tử Vân cũng gầy yếu lợi hại. Nghĩ đến người đầu bạc tiền người đầu xanh, nàng cũng là hàng đêm rơi lệ. Chỉ có tôn tử hồn nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn, mới có thể làm cho loại này đau xót giảm bớt như vậy một chút.

Hạnh Nhược Thủy đối nàng cười, cười cười, liền rút nước mắt. Còn là kiên định nói:” Mẹ, hắn hồi tỉnh tới được. Mẹ, người đem Bình An mang về B thị đi, ta không thời gian chiếu cố hắn.”

” Nhược Thủy, người cũng không thể vờ ngơ ngẩn.”Dương Tử Vân nhìn trên mặt hắn tươi cười, trong lòng có loại dự cảm bất hảo. Con cùng con dâu cảm tình, nàng đều là biết đến. Lấy Hạnh Nhược Thủy này gốc hồ hồ tính tình, một khi Trường Không hôn mê, chỉ sợ nàng cũng.....

Hạnh Nhược Thủy như trước là cười, Thanh Thanh thần nhiên cười.” Mẹ, người yên tâm đi. Đừng quên ta còn có Bình An đâu.”

Mắt thấy , sẽ lễ mừng năm mới .

Hạnh Nhược Thủy làm ơn quản lý chiếu cố Ứng Trường Không, chính mình đi trên đường mua một ít đơn giản niên kỷ hóa, chủ yếu là một ít tranh tết cái gì. Trở về tỉnh tể bố trí phòng bệnh, ở một mảnh bạch lý làm đẹp vui mừng màu đỏ, thoát nhìn đặc biệt quái dị. Nhưng là nàng chuyển thật sự cao hứng, giống như ở bố trí chính mình gia, chờ nàng bố trí tốt lắm, hẳn sẽ tỉnh.

Hạnh Nhược Thủy một bên tiến song cửa sổ, một bên cùng Ứng Trường Không nói chuyện. Nghĩ đến ở trên đường nhìn đến một nhà ba người vô cùng cao hứng đi dạo phố mua hàng tết tình cảnh, nàng vì thế nói:” Người xem, người cũng ngủ lâu như vậy , nên đi lên. Cho dù là nhàn hạ, cũng không thể như vậy quá đáng có phải hay không? Ta nói cho người, người nếu nếu không tỉnh lại, ta khiến cho người khác dùng của người tiên, ngủ của người lão bà, đánh người đứa nhỏ!”

” Người dám!”Cúi đầu thanh âm, không có gì khí lực, khàn khàn hình như là ảo giác.

Hạnh Nhược Thủy cả người chấn động, trong tay kéo răng rắc , song cửa sổ đã bị tiến thành hai nửa. Một nửa ở trong tay, một nửa điệu đến thượng. Nàng lại xem đều không có xem liếc mắt một cái, mà là trừng mắt ánh mắt, trừng thật to . Sau đó chậm rãi, một chút một chút di động tầm mắt, dừng ở trên giường nhân trên mặt.

Lọt vào trong tầm mắt là hé ra gầy yếu mặt, bởi vì lâu bệnh, sớm đã gầy yếu không thành người hình. Nhưng này không trọng yếu, quan trọng là, cặp kia vẫn nhắm đôi mắt, giờ phút này chính mở to. Đen như mực , thâm thúy , lóe quen thuộc quang mang. Ở nơi nào mặt, Hạnh Nhược Thủy thấy được chính mình.

Nhẹ buông tay, kéo rơi trên mặt đất, phát ra thật lớn một thanh âm vang lên. Hạnh Nhược Thủy có tai như điếc, nàng ngây ngốc nhìn hẳn, một lát sau, đột nhiên quát to một tiếng, phác đi qua ấn gọi linh.

Thầy thuốc y tá toàn bộ xuất động, trong lúc nhất thời người ngã ngựa đổ, loạn thành một đoàn.

Làm thầy thuốc theo bên trong đi ra, khi hẳn cười nói ra một câu, Hạnh Nhược Thủy hai chân mềm nhũn, trước mắt nhất hắc, liền như vậy hôn mê bất tỉnh. Nàng gầy trên mặt, có im lặng tươi cười.

Chờ Hạnh Nhược Thủy lại tỉnh lại thời điểm, ứng người nhà, Trường Không huynh đệ, Đàm Bội Thi bọn họ đều đã muốn đến đây. Trần đầy một cái phòng lý đều là nhân, may mắn còn không tính tranh cãi âm ỉ.

” Trường Không!”Hạnh Nhược Thủy là lớn tiếng hô Ứng Trường Không tên, trở nên ngồi xuống .

Mọi người đều bị nàng hoảng sợ, sau đó liền đều thức thời hướng phòng bệnh ngoại đi, còn đem cửa cấp đóng lại.

Hạnh Nhược Thủy không thấy được bọn họ, nàng chỉ nhìn đến cách vách trên giường, cái kia tà tựa vào trên giường nam nhân. Cặp kia đen như mực thâm thúy ứng mâu, giờ phút này chính mang cười nhìn chính mình. Nàng ngờ ngác nhìn, nửa ngày cũng chưa trát một chút ánh mắt, sau đó đột nhiên điên rồi dường như hô to một tiếng tên của hẳn, té xông đến.

” Vợ, người thực nhiệt tình!”Ứng Trường Không thanh âm còn thực khàn khàn. Hẳn nằm lâu lắm , thân thể cơ năng có chút thoái hóa, nhưng vẫn là theo bản năng mở ra song chương muốn tiếp được nàng.

Hạnh Nhược Thủy đem mặt dán tại hẳn bên gáy, bắt đầu một bên lớn tiếng mắng hẳn, mắng thật sự khó nghe, sau đó một bên điệu nước mắt, khóc đặc biệt ủy khuất. Khóc đến sau lại, nàng dùng sức cắn hẳn cổ, bờ môi của hẳn, cho hẳn giận dường như.

Ứng Trường Không chính là cười, cười cười liền lại đang ngủ.

Hạnh Nhược Thủy sợ hãi, lại mãnh ấn gọi linh. Thầy thuốc đến đây, một phen khẩn trương kiểm tra sau nói cho nàng, bệnh nhân chính là tỉnh lực không đủ lại đang ngủ. Hơn nữa, hẳn trong khoảng thời gian này chỉ sợ vẫn là ngủ thời gian nhiều.

Ngủ thời điểm nhiều vẫn là tỉnh lại thời điểm nhiều, đối Hạnh Nhược Thủy mà nói đã muốn không trọng yếu, quan trọng là hẳn tỉnh. Bất quá nàng lòng còn sợ hãi, có đôi khi hẳn ngủ lâu, nàng sẽ theo bản năng vươn tay chỉ đi tham hẳn hô hấp. Thẳng đến đầu ngón tay cảm nhận được hô hấp dòng khí, nàng mới cảm thấy an tâm, sau đó sẽ theo dõi hẳn ngày ngo cười.

Này năm, Ứng Trường Không là ở trong phòng bệnh quá . Nhưng là không có vấn đề gì, này qua tuổi so với dĩ vãng gì một cái năm đều phải náo nhiệt đều phải cao hứng. Sống sót sau tai nạn, là đáng giá ăn mừng .

Giao thừa tối hôm đó, Dương Tử Vân cấp vợ chồng hai đứa tới bánh trôi sau trở về gia đình.

Hạnh Nhược Thủy ăn xong rồi cơm tất niên, liền đi đến trên giường, oa ở trạng thái trong lòng buồn ngủ. Xa xa, có người bắt đầu phóng pháo hoa, sáng lạn loá mắt. Còn có người nổ pháo trận, vô cùng náo nhiệt .

Trong phòng bệnh im lặng , nhưng là so với xa xa náo nhiệt càng làm cho nhân cao hứng. Hạnh Nhược Thủy oa ở trạng thái trong lòng, toàn thân đều lười biếng , vừa động cũng không tưởng động.

Ứng Trường Không ôm nàng, còn lại là một khắc cũng không tưởng buông ra.

Đã trải qua trận này họa kiếp, hai người đều thâm nghĩ an ổn quá bọn họ cuộc sống, người khác vô cùng náo nhiệt oanh oanh liệt liệt đều cùng bọn họ không quan hệ.

Năm vừa mới quá. Ở trên giường mê man hồi lâu Ứng Trường Không sẽ tiến vào khấn trương phục kiện giai đoạn. Tham gia quân ngũ nhân, một thân tính bướng bỉnh, liều mạng phục kiện, thầy thuốc trong lời nói đều làm thúi lắm . Chỉ có Hạnh Nhược Thủy tự thân xuất mã, ở một bên giám sát, hắn mới bằng lòng ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ cần Hạnh Nhược Thủy thiếu vừa ly khai, hắn mà bắt đầu da ngứa .

Bất quá, mặc kệ nói như thế nào, Ứng Trường Không tình huống ở một ngày một ngày hảo đứng lên. Nhân cũng béo một chút, không giống nguyên lai gầy dọ người.

Nhưng thật ra Hạnh Nhược Thủy chiếu cố hắn thực vất vả, vẫn là gây gió thổi qua có thể đổ. Dương Tử Vân liền liều mạng cấp hai người tiền bồi, hận không thể một đêm đem bọn họ đều ăn thành đại mập mập.

” Mẹ, ta như thế nào cảm thấy ta giống như lại ở cũ .”Hạnh Nhược Thủy uống canh gà, nhin không được cười nói.

Dương Tử Vân bĩu môi.” Ở cũ muốn tọa thành người như vậy cốt sấu như củi , kia không thành ngược đãi ?”

Hạnh Nhược Thủy le lưỡi, không dám nữa nói cái gì. Bất quá tục ngữ nói tâm khoan thể béo, nàng thật đúng là dưỡng béo một ít. Này vẫn là Ứng Trường Không phát hiện .

Hôm nay phục kiện chấm dứt, Ứng Trường Không giặt sạch tắm, liền cùng vợ oa ở trên giường ngáy oai. Một đôi bàn tay to không có việc gì nơi này sờ sờ nơi đó xoa bóp , một chút cũng không có bệnh nhân an phận. Đụng đến thất lưng sườn thời điểm, nha một tiếng.

” Làm sao vậy?”Hạnh Nhược Thủy chính ghé vào hắn trên người buồn ngủ đâu. Bị hắn này một tiếng nha cấp cứu tỉnh , hơi hơi xốc lên mí mắt đánh ngáp hỏi.

” Vợ, người dài béo .”Người nào đó vừa nói, một bên xoa bóp nàng thất lưng sườn thật.

Hạnh Nhược Thủy khẽ nhíu mày, chính mình cũng thân thủ nhéo nhéo.” Có sao?”

” Có!”Người nào đó đáp trảm đinh tiết thiết, sau đó một bên cùng nàng nói chuyện một bên bắt đầu thoát của nàng quần áo, nói muốn nghiệm chứng nghiệm chứng.

Mãi cho đến kia thủ càng ngày càng không an phận , Hạnh Nhược Thủy mới đột nhiên tỉnh ngộ, hắn làm sao là chứng minh nàng béo không mập, áp cần chính là sắc tâm nổi lên! Này thầy thuốc còn chưa nói hắn có thể làm chuyện đó đâu, Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là thề sống chết bảo vệ giang sơn không muốn làm cho người ta xâm nhập. Bất đắc dĩ người này phục kiện một đoạn thời gian, khí lực đã muốn khôi phục thất tám phần . Vài cái tử liền đem nàng cấp chế trụ , đặt ở trên giường hảo một chút ép buộc.

Ngay tại Hạnh Nhược Thủy bất đắc dĩ buông tha cho chống cự thời điểm, hắn lại đột nhiên bất động . Liền như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm thân thể của hắn, bất động

g, cũng không nói nói.

Hạnh Nhược Thủy khó hiểu nhìn hắn, lại cúi đầu xem thân thể của chính mình. Đúng lúc này, hắn bàn tay to nhẹ nhàng mà dừng ở của nàng đầu vai, chậm rãi hoạt đến thương thương sau lưu lại vết sẹo chỗ. Nàng thể này mới hiểu được hắn vì sao sẽ có dị thường hành động. Cổ Thiên Sách cùng Mai Ngạn Đình quát

ở trên người nàng chảy xuống sâu thương, cho nên miệng vết thương vẩy kết rơi xuống còn có thân nhiên dấu vết. Mà chân đạn đánh xuyên qua địa phương, cái kia miệng vết thương hơn nữa khó coi. Chính nàng nhưng thật ra không thể nào để ý, so với việc hấn còn sống, điểm ấy vết thương căn bản cái gì cũng không là.

” Đau sao?” Hấn thấp giọng hỏi, thủ thủy chung đau tích ở vết sẹo chỗ lưu luyện. Nàng nguyên bản da thịt vô cùng tốt, toàn thân cao thấp bóng loáng tinh tế, như là tốt nhất tơ lụa. Khả hiện tại, thể nhưng che kín thật to nhỏ vết thương, đau đớn hấn ánh mắt, cũng thứ đau hấn tâm.

Hạnh Nhược Thủy khẽ mỉm cười, thủ bao trùm ở tay hấn trên lưng.” Không đau . Vốn sẽ không nhiều đau, nói sau cũng đi qua lâu như vậy . Như thế nào, người ghét bỏ ta khó coi ?”

Ứng Trường Không ngẩng đầu lên, thâm thúy con ngươi nhìn nàng.” Ta không chê khí, lòng ta đau.” Thanh âm, lại có như vậy một chút ghen ngào cảm giác.

Hạnh Nhược Thủy cười đến càng thêm sáng lạn, thân thủ sờ sờ hấn trước ngực miệng vết thương.” Đừng lo. Im lặng nói, đây là chúng ta trúng mục tiêu nhất định kiếp nạn, kiếp nạn này qua đi, sẽ cả đời Bình An khỏe mạnh đến lão. Người xem, chúng ta vẫn là buồn bán lời, đúng hay không?”

Ứng Trường Không cảm thấy chính mình trái tim ề ảm tưởng tưởng , so với bông còn muốn mềm mại. Vươn tay đến, vuốt ve của nàng mặt, đây là duy nhất không có lưu lại vết sẹo địa phương. Ngón tay theo cao thẳng mũi chậm rãi sự trượt, vẫn đi vào mềm mại hồng nhuận cánh môi. Nhất cúi đầu, đem nó hàm trụ, trần trọc xâm nhập.

Hạnh Nhược Thủy có thể cảm nhận được hấn nội tâm dao động, vì thế cũng không lại giây dựa. Thầy thuốc không có đặc biệt dặn nói bọn họ không thể có chuyện phòng the, kia một lần cũng không có quan hệ đi.

Chờ Hạnh Nhược Thủy xụi lơ ở trên giường, thở gấp vụt vụt, mồ cá nhân còn ý do chưa hết trác trác của nàng thất lưng, nói:” Vợ, thật đúng là đừng nói, thực béo một chút. Có thịt cảm , vuốt thật tốt!” Nói xong, thủ lại bắt đầu không an phận .

Vừa rồi thương cảm, tựa hồ đảo qua mà hết. Cũng đối, hai người cũng khỏe tốt, không có gì so với này càng đáng giá cao hứng.

Hạnh Nhược Thủy hung hăng trừng hấn, bắt được hấn không an phận bàn tay to.” Ứng Trường Không, này thân thể mới tốt một chút liền tác quái, không muốn sống nữa có phải hay không? Người nếu thật tốt , kia ngày mai bắt đầu ta trở về gia mang đứa nhỏ đi, cũng không dùng hầu hạ người .”

Người nào đó vừa nghe liền ử rử . Không dám lại ngộ nghịch lão phạt gia ý chỉ, đành phải ngoan ngoan nghe lời. Không có thể ăn làm mặt tịnh, đành phải ba vợ bồi ngủ, coi như là có chút ít còn hơn không.

Tháng tư thời điểm, Ứng Trường Không liền xuất viện về nhà tĩnh dưỡng . Bọn họ hồi là biệt thự, không có hồi bộ đội.

Xuất viện ngày đó, Ứng Trường Không này các huynh đệ đều đến đây. Nhất đại phòng ở nhân, vô cùng náo nhiệt .

Hạnh Nhược Thủy tâm tình hảo, không chối từ lao khổ tự mình xuống bếp, làm nhất đồng lớn hảo đồ ăn đến chiêu đãi hấn nhóm. Thắng đem bọn họ một đám ăn miệng đầy lưu dư, vuốt bụng nói muốn vào ở nhà bọn họ không bao giờ nữa đi rồi.

Chờ mọi người nháo đủ ly khai, thiên đều đã muốn đen.

Thừa dịp tiểu thắng nhãi con cùng gia gia bà nội còn có thái gia gia xem tivi, Ứng Trường Không mang theo vợ vụng trộm lưu trở về phòng gian. Làm gì? Đương nhiên là làm ai việc làm! Hấn đều ghen đã lâu như vậy, thật vất vả xuất viện , như thế nào cũng muốn tận hưởng một hồi!

Hạnh Nhược Thủy bị kéo vào phòng tắm, sau đó bị đẩy mạnh bồn tắm lớn lý. Mới đến cập kinh hô một tiếng, nam nhân liền phác lại đây . Như là đói bụng hồi lâu sói nhìn thấy tiểu dê con giống nhau, cúi đầu liền liều mạng cắn, cắn nàng đều đau . Nhưng là luyện tức đẩy ra hấn, liền chỉ có đem chính mình môi đưa lên đi.

Sống sót sau tai nạn. Hạo kiếp sau, hân còn tại thân thể của nàng biên, thật tốt!

Hạnh Nhược Thủy ở trong lòng cảm thán, một đôi tế gầy cánh tay ôm lấy trượng phu cổ, gắt gao đem môi đỏ mọng thiếp đi qua, tùy ý hân công thành lược trì. Theo hân bàn tay to vuốt ve của nàng thân thể mềm mại, nhện không được nũng nịu ư. Đây một tiếng thanh ư như là tốt nhất mị được, làm cho hai người đều càng phát ra kích động đứng lên.

Ưng Trường Không cảm thấy thân thể trượng lợi hại, đều nhanh muốn nổ mạnh. Nghĩ đến Cổ Thiên Sách đem nàng bắt đi sau sợ hãi, liền nhện không được gắt gao đem nàng ẩn náu vào trong ngực, dùng sức hút ở trên người nàng lưu lại một cái chứng minh ấn ký.

Đãi hai người hòa hợp nhất thể, Hạnh Nhược Thủy một tiếng than nhẹ. Nàng lên sương mù hai mắt, nhìn trước mắt này trượng quen thuộc khuôn mặt, mềm mại cười.” Ưng Trường Không.” Nàng nhẹ nhàng mà kêu tên của hân, ngay cả danh mang họ.

149. Chương 149

” Ân?” Nồng đậm giọng mũi, có tình dục hương vị.

” Ta yêu người, không có người, ta tuyệt không sống một mình!” Cửa nàng thanh âm không cao, nhưng gần từng tiếng, như là đóng cọc đường như đánh vào hân trong lòng.

Hân động tình hôn trụ của nàng môi, sau đó ở nàng bên tai nhẹ giọng nói:” Lòng ta cũng thế.”

Nàng nũng nịu cười, ở hân dưới thân như hoa nở rộ. Hai chân cuốn lấy hân gầy gò vòng eo, mị nhân như tơ, thổ khí như lan, tựa như mị hoặc lòng người yêu tình.

” Người này tiểu yêu tinh!” Hân ảo não một tiếng thân yin, cúi đầu càng thêm điên cuồng mà xâm lược của nàng thành trì. Thâm nghĩ đem nàng nhu nát, dung nhập chính mình cốt nhục lý, không bao giờ nữa tách ra! Không bao giờ nữa tách ra!

Hai người đã muốn thật lâu không có như vậy mây mưa thất thường, ở trong phòng tắm dây dưa hồi lâu, lại chuyển chiến đến trên giường. Thẳng đến đêm đã khuya, thiên sắp sáng, mới ngừng lại xuống dưới, tứ chi dây dưa cùng một chỗ nặng nề ngủ.

Theo Ưng Trường Không khang phục, Hạnh Nhược Thủy ngày lại nhớ tới lúc ban đầu bình tĩnh. Cổ Thiên Sách đã muốn chiếm được hân ứng có kết cục, không còn có người uy hiếp bọn họ sinh hoạt. Cũng vì đứa nhỏ trưởng thành, Hạnh Nhược Thủy lại nhớ tới biệt thự này gia.

Ưng Trường Không thân thể còn không có hoàn toàn hảo, không cần ra nhiệm vụ, cho nên thời gian cũng có vẻ sung túc. Không có việc gì sẽ dạy cho con, thân ái lão bà, ngày rất là thích ý.

Bình An tiểu bằng hữu mất thấy sẽ ba tuổi, thông minh qua đầu, lắm la lắm lét làm cho người ta đau đầu thật sự. Ưng Trường Không sợ con tính tình rất dã, trực tiếp mà bắt đầu đem hân làm chính mình thủ hạ bí đồ bắt đầu tước. Một cái đi đường đều còn chưa đủ ổn thỏa tiểu oa nhi muốn đứng quân tư đá đi nghiêm, làm cho người ta nhìn cảm thấy buồn cười lại đau lòng.

Hạnh Nhược Thủy tự nhiên là đau lòng, mỗi lần nhìn đến con một ngã đầu liền ngủ, nàng liền nhện không được cùng trượng phu tính sổ.

Làm ba ba mỗi lần đều đúng lý hợp tình:” Muốn từ nhỏ bắt đầu bồi dưỡng, trưởng thành mới có thể trở thành một cái đỉnh thiên lập địa nam tử hân!”

Hạnh Nhược Thủy bĩu môi, phản bác nói:” Ta như thế nào không có nghe mẹ nói, lúc trước ba là như vậy đem người huấn luyện thành nam tử hân?”

Nam nhân tức giận đến bắt được nàng, đặt tại trên giường liền cắn, thẳng đem nàng ép buộc cầu xin tha thứ sửa miệng mới bỏ qua. Cuối cùng, tránh không được một hồi nóng lạt triển miên.

Tiểu Bình An nhưng thật ra cực kỳ giống ba ba, tuy rằng một tiểu thân thể đều phải suy sụp , vẫn là thực còn thật sự bị ba ba làm bí đồ huấn. Sau lại Phó Bồi Cường rõ ràng đem nhà bọn họ Nhạc Nhạc cũng đưa lại đây , hai cái oa nhi cũng có cái bạn.

Phụ tử hai rất nhiều thời điểm là ngư tử ngư tử, mã tử mã tử , nhưng là người thưởng ta thưởng tiết mục một chút cũng không có thay đổi. Thường cái gì? Đương nhiên là một cái thưởng vợ một cái thưởng mẹ .

Mới trước đây Ứng Trường Không khi dễ Bình An, Bình An y y nha nha trong lời nói nói không tốt, không có biện pháp hướng mẹ cáo trạng. Trưởng thành cũng không được , nha mỗ nhon lợi , không có việc gì ngay tại mẹ hấn trước mặt cáo hấn cha đắc tội trạng.

Ứng Trường Không cả người ba ở vợ trên người, vừa ăn đậu hủ một bên cùng Hạnh Nhược Thủy cáo trạng,” Người xem nha, hấn lão theo ta thưởng vợ!”

Bình An mới trước đây sẽ không phản bác, trưởng thành nha mỗ nhon lợi.” Người đừng lão theo ta thưởng mẹ!”

Vì thế, Ứng gia liền thường xuyên xuất hiện như vậy một màn: Bình An chôn ở mẹ hấn trong lòng mĩ tư tư chiếm lấy mẹ, thừa dịp hấn cha không chú ý liền thân mẹ hấn một ngụm. Ứng Trường Không nếu thấy , lập tức giống linh tiểu miêu tiểu cầu giống nhau đem hấn linh đứng lên ném tới ngoài cửa. Bắt đầu thời điểm Bình An chỉ biết sốt ruột, sau lại hấn hội cáo trạng .” Mẹ, ba ba đánh ta!”

Hạnh Nhược Thủy nghiêm túc phê bình thượng tá đồng chí.

Thượng tá đồng chí chiếm được phê bình, không dám lại động con mông, cũng không dám lại linh tiểu miêu tiểu cầu. Vì thế dỗi đường như, bực cũng thân Hạnh Nhược Thủy một ngụm.

Bình An nhìn không vui ý , giúp hấn mẹ lau, chính mình lại hôn một cái. Còn tà nghề hấn cha, vừa thấy chỉ biết là khiêu khích.

Cha cùng con nâng khiêng đầu, đến đây một ngụm ngoan .

Con lập tức lại lau, lau xong rồi cái thượng chính mình chương.

Hai người một người một ngụm, lau cái thượng, cái thượng lau, không dứt. Cuối cùng đem hảo tính tình Hạnh Nhược Thủy cấp chọc mao , bão nổi , phụ tử hai liền thành thật .

Tóm lại, ở đối đãi Hạnh Nhược Thủy vấn đề thượng, phụ tử hai là tấc đất tấc tranh. Ở Ứng gia, trận chiến tranh này không có lúc nào là không ở tiến hành .

Nhưng là trừ bỏ ở vợ vấn đề thượng, Ứng Trường Không vẫn là thực sủng nhi tử . Cừ cái ví dụ, Bình An này tiểu thằng nhãi con cũng không biết giống ai, thị ngọt! Đối ngọt ngào kẹo, đó là một chút sức chống cự đều không có! Cho nên làm cha liền cấp con mua một cái ngũ thải tân phân phim hoạt hoạ con chó nhỏ hình dạng kẹo quăn, còn mua đủ loại kiểu dáng kẹo đặt ở bên trong, thảo con niềm vui. Bình An cao hứng nhất chuyện tình chính là một bên ôm kẹo bình ăn kẹo, một bên x

em áo đặc mạn!

Bắt đầu thời điểm, thường xuyên có thể ở Ứng gia thấy như vậy một màn:

Hạnh Nhược Thủy chân trước mới xuất môn mua đồ ăn, Bình An liền vui vẻ từ bên ngoài chạy vào, lôi kéo hấn cha nhìn hấn kẹo bình. Mẹ không cho hấn ăn nhiều lắm đường, cho nên đem kẹo bình phóng tới rất cao địa phương, Tiểu Bình An đủ không đến.

Lão cha Ứng Trường Không đối con kia khát vọng đáng thương hề hề ánh mắt không có cách, nhìn vợ đi ra ngoài, vội vàng liền đem đường bình bắt đến, cấp con bắt một phen tắc hấn tiểu đầu lý.” Không được làm ẹ thấy.”

Tiểu Bình An việc gạt đầu không ngừng, một bên khẩn cấp thu khai một cái kẹo đóng gói, nhét vào miệng ngọt cười tùm tùm. Bình An cảm thấy, hấn cha liền phía sau tốt nhất !

Ứng Trường Không là dặn dò con đừng cho vợ phát hiện , nhưng là vợ hoả nhãn kim tinh, luôn người tài ba tang cũng lấy được. Sau đó, chỉ thấy nàng hai tay nhất chống nạnh, mắt hạnh trừng trừng, tiêm tiêm

ngọc thủ nhất chỉ mỗ cái khách phòng.” Các người hai cái, cho ta phạt cầm đoán, không có của ta đồng ý không cho phép ra đến!”

” Vợ!”

” Mẹ!”

Các người không có nghe sai, đều là đáng thương hề hề cầu xin thanh âm. Một cái trầm thấp một cái non nớt, xen lẫn trong cùng nhau cũng là không thể nào đột ngột.

Hạnh Nhược Thủy” Ý chí sắt đá “, đối bọn họ là tuyệt đối không nuông chiều . Phụ tử hai không có biện pháp, ngấm nằng đen mặt, ma cọ xát cọ vào khách phòng phạt cầm đoán. Kia khách phòng cái gì đều không có, chỉ có cái bàn cùng giường. Nguyên bản chính là Ứng Trường Không vì đối phó con đặc biệt ép buộc , hiện tại hẳn xem như gieo gió gặt bão .

Chờ phụ tử hai đi vào, quan thượng cửa phòng, Hạnh Nhược Thủy mới che miệng ha ha cười. Mỗi lần nhìn đến hai trương nhất lớn một nhỏ mặt lộ ra giống nhau đáng thương hề hề biểu tình, nằng liền cảm thấy tâm tình đặc biệt hảo!

Lại xem xét xem xét cửa phòng, Hạnh Nhược Thủy thể này mới đi phòng bếp nấu cơm. Kia một lớn một nhỏ vẫn là rất ngoan , ở nằng kêu cầm đoán giải trừ có thể ăn cơm phía trước, bọn họ đều đã ngoan ngoãn ở trong phòng ngốc . Về phần phụ tử hai ở bên trong đều làm chút cái gì, nằng muốn nhúng tay vào không hơn . Nằng đem này mĩ kỳ danh vì làm cho phụ tử hai bồi dưỡng cảm tình. Còn đừng nói, phụ tử hai ở giam lại bế thời điểm thật đúng là bồi dưỡng ra” Giai cấp tình nghĩa “. Chính là vừa ra tới nhìn thấy nằng, liền lại theo huynh đệ biến thành địch nhân rồi.

Nhưng là đối với này đối phụ tử mà nói, xem ra không thấy được vợ / mẹ, đó là cỡ nào khó chịu chuyện tình a. Cho nên ở trong phòng, đó là đứng ngồi không yên . Sau đó hai người sẽ cho nhau chỉ trích, làm cho vô cùng náo nhiệt, nếu không nhỏ (tiểu nhân) cái kia quá nhỏ, phỏng chừng bọn họ có thể ở bên trong đánh nhau một trận.

” Xuất hiện đi, ăn cơm .”Hạnh Nhược Thủy buông cuối cùng một cái canh, sát thủ, cười tùm tùm hô.

Sau đó liền nhìn đến cửa phòng rút ra, phụ tử hai cùng trận đầu dường như lao tới. Phụ thân chân dài, từng bước coi như con mười bước . Phụ thân coi như nhân đạo, không có đi nhanh về phía trước hướng, mà là cơ hồ tại chỗ giẫm chận tại chỗ dường như cùng con ép buộc, cuối cùng tự nhiên là con trước hết vọt tới mẹ bên người.

Chỉ thấy hần dất mẹ ống quần, cao hứng cạc cạc cười. Lại dùng lực kéo kéo, làm ẹ cúi gập thất lưng, bẹp hôn một cái. Thân xong rồi cũng không ngoan ngoãn đi qua ngồi xong ăn cơm, mà là mắt lé nhìn hẳn cha.

Làm cha tại đây cái vấn đề là mắc mưu nhân không cho , ôm chầm vợ, hung hăng hôn một cái. Cuối cùng còn nhúu mày huyết sáo, đem con cấp tức giận đến.

Con khẳng định không phục , cuối cùng, vừa muốn trình diễn người hôn ta lau cái thượng của ta chương tiết mục, vừa muốn đem hảo tính tình Hạnh Nhược Thủy cấp thân nóng nảy, phát hỏa , phụ tử hai mới ử rử đầu ử rử não ngồi xuống ăn cơm. Vừa ăn cơm, còn một bên vụng trộm xem Nhược Thủy, kia biểu tình cùng ánh mắt cơ hồ là giống nhau như đúc .

Hạnh Nhược Thủy vốn đang mặt băng bó trang nghiêm túc , kết quả bị bọn họ như vậy gập lại đằng, liền nhin không được cười đi ra , cũng liền trang không được .

Phụ tử hai một tiếng” Nga cũng “Sau, vui vẻ ra mặt bàn tay to tay nhỏ bé cách cái bàn thân hướng đối phương nhất kích chưởng, này hội lại thành quân đồng minh .

Như vậy tiết mục mỗi ngày đều có thể trình diễn, cho nên Hạnh Nhược Thủy sinh hoạt tại bình thần trung vẫn là quá dị thường phần khích, tràn ngập tiếng hoan hô truyen cười.

Mãi cho đến sau lại, con kia hai cái răng đều xuất hiện chú nha , Ứng Trường Không bị vợ mắng cầu huyết lâm đầu, thể này mới không hề dung túng con ăn đường. Nguyên bản ở con thích ăn đường vấn đề này thượng vô cùng khoan dung ba ba, lập tức liền biến thành Hắc Diện Diêm La, hoàn toàn tước đoạt con hưởng thụ kẻo quyền lợi. Phụ tử hai cùng nhau giam lại bế thời điểm tự ít đi rất nhiều.

Ứng Trường Không thân thể khôi phục sau, Hạnh Nhược Thủy cũng đem bồi ứng cấp một lần nữa tiếp nhận đến quản lý. Vì chiếu Cổ gia đình, nàng vẫn là thỉnh một người khác hỗ trợ quản lý, chính nàng một vòng chỉ có hai ngày sẽ tới văn phòng. Đương nhiên nếu có thời điểm thật sự là nhân hoảng trong lời nói, cũng sẽ đi tọa một hồi.

Hôm nay, hạng mục xảy ra vấn đề, lại chiêu hộ khách trách cứ. Hạnh Nhược Thủy vừa muốn phi một cái khác thành thị đi công tác đi.

Ứng Trường Không hảo khó được nghỉ ngơi, vốn định cùng vợ ngáy oai, không nghĩ tới vợ muốn đi công tác. Hắn lão đại mất hứng, hận không thể giống cái đứa nhỏ dường như xấu lắm không cho nàng đi. Chính mình không thể xấu lắm, hắn liền xui khiến con khóc lóc om sòm, nhưng là cũng không có thể làm cho vợ thay đổi chủ ý.

Sự tình phát sinh thật sự đột nhiên, Hạnh Nhược Thủy đem con giao cho trưởng phu chiếu cố, vội vàng việc việc liền xuất môn chạy tới sân bay.

Vợ ở nhà, Ứng Trường Không ha ha đầu hủ chọc chọc con, một ngày rất nhanh liền trôi qua. Hiện tại vợ không ở nhà, hắn cảm thấy 1 phút đều gian nan. Sau lại thật sự nhàm chán, đem con đặt ở trong phòng khách ngoạn, chính hắn trốn thư phòng chuyển đi.

Chuyển chuyên chú, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, vài cái giờ liền trôi qua. Nhu dục mắt, quan thượng máy tính, Ứng Trường Không ra cửa phòng. Từ lầu hai nhìn lại, trong phòng khách không có tiểu thịt cầu bóng dáng.

Hôm nay vẫn là có vẻ ngoạn, cư nhiên không lại muốn đường ăn, phỏng chừng là đã muốn thân thiết hiểu được ba ba sẽ không lại dung túng hắn. Có thể hay không ở trong phòng, mở ra con giường gian, một phòng bỏ túi tiểu công cụ. Trung gian kia trương tiểu giường chắn bên trong là cái gì? Tròn tròn phình.

Ứng Trường Không không nhớ rõ Bình An trong phòng có đồng hồ báo thức, thủy tinh cầu linh tinh gì đó, xóc lên tiểu chấn, nguyên lai tàng là buổi sáng hắn cấp Bình An quả táo, đỏ rực đại quả táo mặt trên chỉ có một nho nhỏ dấu răng. Xuống chút nữa hiên, một đồng màu sắc rực rỡ xinh đẹp giấy gói kẹo rậm rạp lộ đi ra.

.....

Ăn vụng hoàn kẹo, tiểu bằng hữu Bình An đang ở tiền viện lấy tiểu cái xẻo ở da thượng đào hầm. Thái dương chính nóng, một đầu đầy đại hãn, đầu óc trên cửa lộ vẻ một tầng tinh mịn tinh tinh lượng tiểu mồ hôi.

Đào hầm làm cái gì? Đương nhiên là hủy thi diệt tích, dĩ vãng kinh nghiệm nói cho hắn, bị ba ba phát hiện là sẽ không chịu để yên, trong chốc lát đem quả táo cùng giấy gói kẹo mai đứng lên.

Này thuyết minh chúng ta Bình An tiểu bằng hữu vẫn là thực thông minh, như vậy đỉnh điểm đại chỉ biết hủy thi thể không để lại dấu vết. Đáng tiếc Bình An chính trực tuổi nhỏ, lấy cực không có chuẩn độ, đồng nhất cái xẻo tây nhất cái xẻo, định vị cực độ không cho phép, tạo thành một mảnh lao động tài nguyên lãng phí.

” Ứng Phi Dương!”

” Đến!” Tiểu Bình An theo bản năng đứng thẳng thân thể, trong tay cái xẻo rút. Nãi thanh nãi khí trả lời trưởng quan quát to, ưỡn cái bụng, không công mập mập giống cái phim hoạt họa oa nhi.

Ăn vụng kẹo, còn lấy hồng rồi thăm cổ. Bình An tiểu bằng hữu giống một cái búp bê vải bị ba ba mang theo ném vào trong phòng, giam lại bế!

Giam lại bế trong phòng cái gì đều không có, Bình An tiểu bằng hữu khả ủy khuất. May mắn phòng là cửa sổ sát đất, ở phía trước cửa sổ có thể nhìn đến bên ngoài. Chỉ thấy cặp kia đen lúng liếng mắt to xuyên thấu qua thủy tinh nhìn bên ngoài thế giới, đáng thương hề hề.

Ứng Trường Không làm cho con phạt cấm đoán sau, lại nhớ tới phòng đi chuyển chính mình chuyện tình. Nhưng là mới ngồi một hồi, an vị không được. Thở dài một hơi, đi đến phạt cấm đoán phòng. Đẩy mở

cửa, liền nhìn đến con mặt dán cửa sổ sắt đất ở ra bên ngoài xem. Nghe được thanh âm quay đầu, đen lúng liếng mắt to nhìn hấn, cũng không nói nói.

Bị con như vậy nhìn, Ứng Trường Không tâm lập tức liền nhuễn . Đi nhanh lại đây, xoay người đem con ôm lấy đến. Nhìn đến con đem đầu các ở đầu vai của chính mình, rầu rĩ không nói lời nào, hấn cũng hiểu được khó chịu .

Thượng tá ba ba vì tha lỗi, quyết định mang con đi ra cửa ngoại. Đi nơi nào? Thích hợp nhi đồng địa phương, đương nhiên là chơi trò chơi viên. Bất quá mẹ không ở nhà, chỉ có phụ tử hai không có ý nghĩa, cho nên đi là bên trong chơi trò chơi viên.

” Ứng đại ca.”Trước mắt nữ tử tươi cười nhu hòa, cúi đầu kêu một tiếng.

Ứng Trường Không sợ run một chút, mới đem nàng cùng trong trí nhớ Cổ Chân Chân liên hệ đứng lên. Từ Cổ Chân Chân tiến ngực giam sau, hấn sẽ thấy cũng không có gặp qua nàng. Lại nói tiếp, đã qua đi thiệt nhiều năm . Nàng xem đứng lên không có gì biến hóa, vẫn là giống nhau trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng tựa hồ lại có vài thứ cải biến.

Ứng Trường Không gật gật đầu, hấn không biết đối nàng nói cái gì. Trải qua kia sự kiện, hấn đã sớm không có biện pháp sẽ đem nàng trở thành một cái muội muội đến xem đãi.

Cổ Chân Chân cũng không để ý. Nói một tiếng tái kiến, lôi kéo một cái tiểu cô nương liền ly khai. Mới vừa đi ra không xa, nghênh diện mà đến một người cao lớn nam nhân. Chỉ thấy hấn cười đi tới, xoay người một phen ôm lấy tiểu cô nương, sau đó kéo lại Cổ Chân Chân thủ.

Ứng Trường Không khoe miệng hơi hơi loãn một chút. Đột nhiên cảm thấy, ngày tốt như vậy. Nhìn người ta một nhà ba người đến chơi trò chơi viên ngoại, hấn cũng tưởng niệm vợ .

Hoàn hảo, Hạnh Nhược

Thủy chỉ đi hai ngày, ngày thứ ba buổi sáng sẽ trở lại . Vừa mới vừa mới tiến môn, một lớn một nhỏ hai người liền cùng đầu tàu dường như hướng lại đây. Một cái vọt vào của nàng trong lòng, một cái đem nàng ôm lấy đến. Cuối cùng liền biến thành nàng ôm con, thượng phụ đem nàng bế đứng lên, một nhà ba người đoàn.

” Vợ, ngươi nếu không trở về, ta đều phải nhớ ngươi muốn chết!”Ứng Trường Không ở vợ trước mặt sớm đã không có gì hình tượng , cho nên đương nhiên làm nũng. Vừa nói, một bên ở vợ môi thượng hung hăng hôn vài cái.

” Ta cũng muốn, ta cũng muốn!”Bình An không vui ý bị ba ba đoạt trước, vì thế cũng ồn ào , lôi kéo mẹ làm cho nàng cúi đầu đến, cũng học ba ba tưởng thân ở mẹ trên mặt.

Ứng Trường Không làm sao khẳng a, một phen linh trụ hấn áo tử đem hấn phóng tới thượng.” Một bên đi, nơi này cũng không phải là ngươi có thể thân .”

” Mẹ, ba ba khi dễ ta!”Bình An từ chối vài lần vô dụng, mà bắt đầu hướng mẹ cáo trạng.

Hạnh Nhược Thủy chính mệt rất, tựa vào trên sofa nghỉ tạm, cũng không để ý tới yêu làm âm ỉ phụ tử hai.” Ta mệt mỗi, làm cho ta nghỉ một chút.”

” Vợ, ta giúp ngươi xoa bóp.”Ứng Trường Không vội vàng sử xuất áp đáy hòm bản lĩnh, bắt đầu cấp vợ mát xa.

Bình An cũng không cam lạc hậu, nắm bắt hai cái tiểu quyền đầu cấp mẹ xoa đầu gối. Một bên xoa, còn một bên lấy lòng nhìn mẹ.

Hạnh Nhược Thủy yêu thích một tay lấy hấn ôm lấy đến, ở hấn phần đô đô khuôn mặt thượng hôn vài cái, mừng rỡ hấn cạc cạc cười. Bất lấy cơ hội này, đã ở mẹ trên mặt hôn vài cái, bẹp bẹp hảo vang dội.

Ứng Trường Không ghen tị.” Vợ, ngươi bắt công, ngươi thân hấn không hôn ta!”Một bên ai oán lên án, một bên quệt cái miệng thẩu lại đây.

Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ cười cười, đã ở bờ môi của hắn thượng hôn vài cái, nhìn hắn cảm thấy mỹ mãn a miệng cười.

Này ngày, sao một cái” Hảo “Tự rất cao!

Trong chớp mắt, lại là lễ mừng năm mới .

Này một cái năm, Ứng Trường Không, Hạnh Nhược Thủy mang theo con cùng nhau hồi B thị quá . Gia gia bà nội thái gia gia tưởng Tiểu Bình An , thừa dịp này ngày nghỉ tốt hảo làm thỏa mãn bọn họ tâm tư.

Tháng chạp hai mươi tám hôm nay, Hạnh Nhược Thủy đi theo B thị vài cái đồng học gặp mặt đi.

Cơm trưa thời điểm, Ứng Trường Không uống một chút rượu. Vốn rượu chừng cơm ăn no sau liền dễ dàng một rã rời, hơn nữa ngày hôm qua mới ra nhiệm vụ trở về liền hướng B thị đuổi, tối hôm qua thượng lại quần quít lấy vợ làm ai việc làm, thực tại có chút mệt mỏi. Tính trở về phòng gian đi giấc ngủ trưa, ai biết Bình An lại chết sống không muốn cùng bà nội, ôm Ứng Trường Không cổ không buông tay.

Không có biện pháp, Ứng Trường Không đành phải phụ khởi ba ba trách nhiệm, dỗ đứa nhỏ ngủ. Này cũng không phải là cái gì hảo việc, nhất là Bình An tinh thần trạng thái thật tốt thời điểm. Chuyện xưa nói được miệng khô lưỡi khô, Ứng Trường Không mí mắt một cái kính đánh nhau, đầu lưỡi cũng không lưu loát . Bình An vẫn là một đôi đen lúng liếng mắt to trừng mắt, một chút muốn ngủ ý tứ cũng không có.

Thấy ba ba lại đang ngủ, Bình An chạy nhanh thân thủ bái hắn mí mắt:” Ba ba ~ còn không có nói xong đâu!”

Ứng Trường Không bị bắt đem mí mắt vén lên một cái khâu, đồ than thở nang lại nói vài câu.

” Sai sai ! Éch vương tử cùng công chúa bạch tuyết không phải một hồi sự, ba ba ~” Bình An hét lên.

Ứng Trường Không thật sự nhịn không được , ai có rảnh quản công chúa bạch tuyết cùng ech vương tử kia việc vợ vấn a, thân thủ một phen đem Bình An đặt tại trong lòng.” Ngủ! Lại âm ỹ đánh đòn.”

Bình An quyết miệng bất động . Ba ba nóng nảy là thật hội đánh đòn , không giống mẹ, luôn ôn ôn nhu nhu chưa bao giờ hung.

Ứng Trường Không khốn hồng rồi, Bình An thật hồ hồ tiểu thân mình thượng hương sữa vị thành thôi miên tề, một hồi công phu liền đang ngủ.

Bình An khả ngủ không được, mắt to nhanh như chớp đông nhìn xem tây nhìn xem, bỗng nhiên nhớ tới một cái hảo ngoạn này nọ. Lặng lẽ theo Ứng Trường Không cánh tay lý đi đi ra.

Một giờ sau.

” A! Tiểu hồn dẫn người đứng lại đó cho ta!” Đột nhiên truyền đến Ứng Trường Không tiếng rống giận dữ làm ọi người giật nảy mình.

Bình An tặc hai thủ một đường thét chói tai chạy đến.” Thái gia gia, thái gia gia!” Tiểu tử kia chân không lâu chạy đổ rất nhanh.

Ứng Trường Không từng bước không đuổi theo, Bình An nhào vào thái gia gia trong lòng, xem như an toàn tiến đứng.

Thái gia gia chạy nhanh đem Bình An ôm lấy đến chỗ .” Chớ sợ chớ sợ, Bình An không sợ. Thật sự là, chuyện gì a hô to gọi nhỏ , xem làm sợ đứa nhỏ!”

Ứng Trường Không nổi giận dưng dưng chỉ vào Bình An.” Gia gia, ngài đừng lão che chở hắn! Tiểu tử này là đáng đánh đòn , người xem nhìn hắn làm chuyện tốt!”

Ứng Trường Không tuyết trắng áo lông thượng bị dùng tiên diễm sơn môi vẽ một cái con thỏ nhỏ tử, họa địa phương cao điểm, con thỏ lỗ tai không địa phương , liền vừa được Ứng Trường Không trên mặt đi. Máu chốt là, này áo lông vẫn là vợ riêng cho hắn mua . Vợ cũng có nhất kiện đồng kiểu dáng , kia nhưng là tình lữ trang!

Phía sau Dương Tử Vân ha ha cười.” Người oán ai a? Cha nào con nấy, người mới trước đây nghịch ngợm gây sự về điểm này công phu đều di truyền đến Bình An kia !”

Ứng Trường Không tức giận đến sẽ tấu Bình An. Gia gia dùng sức ngăn đón, ngượng ngùng cười ba phải.” Quên đi quên đi, đứa nhỏ còn nhỏ đâu hẳn biết cái gì kêu làm họa a! Nói sau người mới trước đây hướng ba người trên mặt họa miêu râu hẳn một tuần đều mang theo khẩu trang đi làm, không phải cũng không tấu người sao!”

Ứng Trường Không nghiêng răng nghiêng lợi vừa quay đầu lại, Bình An chính loát lão thái gia râu cười mi cười mắt đỏ lão nhân quay tít đầu!

Này tiểu thành nhãi con!

Buổi tối Hạnh Nhược Thủy trở về, Ứng Trường Không hướng vợ cáo trạng. Hạnh Nhược Thủy nghe xong, cũng cười ghé vào trên giường nhu bưng.”Người con giống người kia không phải chuyện tốt sao, người tức giận cái gì a?”

“Vợ, người bắt công! Hẳn làm hỏng rồi của ta áo lông, người còn giúp hẳn!”

Hạnh Nhược Thủy cười ôm hẳn cổ, đem môi thấu đi qua, hôn vài cái.”Tốt lắm. Ta lần khác lại cho người mua quá càng đẹp mắt .”

Ứng Trường Không thế này mới cảm thấy khí thuận . Quần quít lấy vợ bắt đầu thân ái, thân thân , củi khô lửa bốc liền bốc cháy lên .

.....

Lại là một ngày, đêm đã khuya, Ứng Trường Không đỡ đứa nhỏ ngủ thấy, rón ra rón rén rời khỏi phòng.

Trong phòng ngủ, Hạnh Nhược Thủy sườn nằm, một bàn tay chi đầu, tay kia thì cầm bản họa báo xem. Nghe thấy Ứng Trường Không tiến vào, khoe miệng hướng lên trên ngoéo một cái, họa báo che khuất xinh đẹp mặt, cũng dấu đi miệng nàng biên cười.

Ứng Trường Không nhẹ nhàng quan hảo môn, rút ra áo ngủ dây lưng, lộ ra kiên cổ trong ngực. Mạch sắc da thịt cùng chocolate đường như, thập phần mê người. Chính là nhìn kỹ trong lời nói, hội nhìn đến kia mặt trên đủ loại màu sắc hình dạng vết sẹo, có chút nhìn thấy ghê người.

Hạnh Nhược Thủy theo họa báo bên trên phiêu hẳn, bụng dưới bắt đầu có nhiệt khí rục rịch. Hẳn lần này ra nhiệm vụ thời gian có chút dài, hai người đã muốn đã lâu không có cùng một chỗ . Cũng không biết có phải hay không thật sự “Ba mươi như sói”, nàng cư nhiên cũng tưởng hẳn nghĩ đến lợi hại.

Ứng Trường Không xốc lên chăn nằm đi vào, một cây ngón tay đặt ở họa báo bên cạnh. Chạm rãi áp chế đi, lộ ra Hạnh Nhược Thủy buông xuống mắt tiệp, rất kiều cái mũi, chịu đựng cười môi. Chạm rãi hôn lên đi, trần trọc hút. Đã muốn rất quen thuộc cảm giác, dễ dàng khơi dậy như hỏa dục vọng.

Hạnh Nhược Thủy vươn tay ôm lấy Ứng Trường Không cổ, hơi thở bắt đầu không xong. Thân thể sau này đổ đi, tùy ý hẳn đặt ở trên người, lẫn nhau thân thể tương thiếp.

Trong lòng thân mình bóng loáng ấm áp, Ứng Trường Không một bên lưu luyến hôn môi , một bên theo thân thể của hẳn đi xuống. Nguyên lai vợ đã sớm cỡi hết chính mình chờ hẳn .

Ứng Trường Không bị một cỗ liệt hỏa thiêu tâm thần nhộn nhạo, đem vợ sườn nằm thân mình hướng lên trên nhắc tới, làm cho hai người thân thể thiếp hợp cùng một chỗ.

Hạnh Nhược Thủy thả lỏng thân thể, thoải mái nhịn không được ưm. Đã lâu không có cùng một chỗ , người được hẳn hơi thở mà bắt đầu tâm viên ý mã. Như vậy cảm giác, làm cho nàng ngượng ngùng lợi hại, da thịt cũng liền đỏ lên, thành một bức xinh đẹp họa.

Hai người chính như si như túy hôn môi , mắt thấy sẽ tiến vào chủ đề, tiến vào sung sướng thế giới .

Không hề dự triệu. Môn bị đẩy ra, mặc con hổ nhỏ áo ngủ Bình An xoa ánh mắt đi vào đến.”Ba mẹ, ta ngủ không được ~ ô? Các người đang đùa cái gì?”

Quả thực chính là tình thiên phích lịch, Ung Trường Không sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, một phen theo chân lý đem vợ linh đi ra. Hai người đem chân kéo đến trên cổ, hoảng sợ nhìn đứng ở trước giường Bình An. Nhất thời nhưng lại tìm không thấy lý do qua loa tắc trách.

“Ba mẹ, các người đang đùa chơi trốn tìm sao?” Bình An tiểu bằng hữu một bên hỏi, một bên bắt đầu hướng trên giường đi. Ánh mắt trừng lão đại, đầy đủ bề mặt đạt hân hảo kì.

Ung Trường Không nhìn chính mình mỗi cái đau đớn địa phương, nhin không được ngửa mặt lên trời khóc thét. Con, ta chiêu người chọc giận người sao?

Trong chớp mắt, chúng ta thượng tá người phóng khoáng lạc quan đã muốn 38 cao tuổi. Tuổi là tăng trưởng, thân thể thượng lại không có gì biến hóa, như trước suất đòi mạng. Ở trên đường cái đi qua, tổng có thể trên chọc người ta cô nương không để ý ngưỡng ngừng liên tiếp quay đầu xem.

Đương nhiên, Hạnh Nhược Thủy cũng vẫn là cái kia xinh đẹp ôn hòa nữ tử. Năm tháng đối xử tử tế, cơ hồ không có ở trên người nàng lưu lại bao nhiêu dấu vết. Có đôi khi trên đường, rất nhiều nam nhân nhìn chăm chăm nàng xem. Ung Trường Không một ít không cẩn thận, sẽ có người lại đây đến gần, tức giận đến hân tướng đánh người!

Trên bàn cơm, cực đại ba tầng bánh ngọt thượng cảm 38 chi màu sắc rực rỡ ngọn nến, ngọn nến ngọn lửa lay động, chiếu rọi bánh ngọt thượng tiên diễm đoá hoa cùng dùng chocolate viết xuống chúc phúc — thân ái sinh nhật vui vẻ, ta yêu người.

Hạnh Nhược Thủy thanh âm ôn nhu, Bình An nãi thanh nãi khí vỗ tay xướng sinh nhật ca, xướng xong rồi một người ôm Ung Trường Không một bên mặt, ngọt ngào thân d

i lên.”Ba ba / lão công, sinh nhật vui vẻ!”

Ung Trường Không say mê ôm hai cái bảo bối hôn lại thân. Hân luôn luôn bắt quá cái gì sinh nhật, nhưng là vợ mất tâm tư, hân vẫn là thực cảm động. Vốn thôi, tâm ý quan trọng nhất.

Hạnh Nhược Thủy mỉm cười nhìn Ung Trường Không.”Thối đi, đừng quên hứa cái nguyện a!”

Ung Trường Không nhìn Hạnh Nhược Thủy liếc mắt một cái, mỉm cười thật sâu hít vào một hơi, một ngụm đem ngọn nến toàn bộ thổi tắt.

Bình An hét rầm lên, hân vốn tưởng đi theo ba ba cùng nhau thổi, ai biết tốt như vậy đồ chơi ba ba một ngụm liền đều cấp thổi không có. Chạy nhanh cổ miệng ở còn mạo hiểm yên ngọn nến thượng “Phốc phốc” thổi.

Hạnh Nhược Thủy vui kêu:”Thiết bánh ngọt thiết bánh ngọt!”

“Bánh ngọt bánh ngọt!” Cầm lấy muỗng nhỏ tử Bình An chạy nhanh phụ họa mẹ ý kiến, cấp khó dẫn nổi nhượng. Trên đầu đỉnh sinh nhật Hoa Quan hân uy vũ nhìn chăm chăm bánh ngọt thượng lớn nhất kia đoá bơ hoa, mặc kệ là ai sinh nhật, nhuộm máu đào quan ăn bánh ngọt đều là hân.

Ung Trường Không cầm dao ăn nửa ngày cũng luyện tiết thiết đi xuống, kia vài nhưng là vợ tự tay viết. Điều chỉnh nửa ngày, cuối cùng đem bánh ngọt chia làm tiểu khối, thịnh ở bàn tử lý.

Bình An tả hữu khởi công ăn đại khối “Sinh nhật vui vẻ”, ăn khuôn mặt nhỏ nhắn thượng màu sắc rực rỡ, đặc biệt buồn cười.

Ung Trường Không bàn tử lý chia làm tam tiểu khối, từng cái mặt trên đều có một chữ. Mỉm cười nhìn Hạnh Nhược Thủy, khơi mào một bên lông mi, nhỏ giọng hỏi:”Người muốn người nào?”

Hạnh Nhược Thủy cắn môi, áp lực khóe miệng độ cong, dùng đĩa ăn khơi mào viết “Người” kia một khối, mắt lé nhìn hân.”Ta muốn này.”

Ung Trường Không thật sâu gợi lên khóe miệng, cảm thấy hôm nay rượu có điểm cấp trên. Vợ kia mắt lé vừa thấy, hân liền cảm thấy đảng dục hỏa liền lên đây, đầu óc cũng có chút choáng váng.

Ăn qua bánh ngọt, Ung Trường Không phóng tốt lăm thủy, ôm đứa nhỏ đặt ở bồn tắm lớn lý. Còn thật sự tẩy tốt lăm thả lại đến tiểu trên giường đi, sau đó ngồi ở bên cạnh kể chuyện xưa, thẳng đến bảo bối con

bình yên tiến vào mộng đẹp mới đứng lên thân cái lười thất lưng. Ở con khuôn mặt nhỏ nhắn thượng hôn thân, Ứng Trường Không khinh thủ khinh cước rời khỏi phòng. Phía sau hẳn, hoàn toàn một cái từ phụ hình tượng.

Ứng Trường Không thấy phòng ngủ môn nhanh đóng cửa, buồn bực thân thủ đi thôi.”Vợ, gì chứ đâu?”

Môn mở ra một cái khâu, Hạnh Nhược Thủy nhô đầu ra.”Người tắm rửa sao?”

Ứng Trường Không cười tưởng chen vào đi.”Còn không có a, ta không phải tưởng trước nhìn xem người sao?”

Nhưng là Hạnh Nhược Thủy một chút cũng chưa để ý này tra, thực rõ ràng nói:”Ta tẩy xong rồi, người nhanh tẩy!”

Ứng Trường Không thất vọng “A” một tiếng, lập tức ái muội cười rộ lên, thấp giọng nói:”Thế nào, người theo giúp ta một khối tẩy được không? Một người thực tịch mịch a!”

Hạnh Nhược Thủy bỗng nhiên cười đến mị mắt.”Hắc hắc hắc ~ không có cửa đâu!”

“Oành” một tiếng môn bị quan gắt gao , Ứng Trường Không thất vọng lui về phía sau từng bước, thật là! Hôm nay sinh nhật a, không có phúc lợi lấy sao? Có điểm mất mát tẩy xong rồi tắm, Ứng Trường Không bọc áo ngủ nhẹ nhàng xao phòng ngủ môn. Không nghĩ tới hồi chính mình giường ngủ còn muốn gõ cửa, Ứng Trường Không cười khổ.

“Hoan nghênh quang lâm.” Môn lý truyền đến thanh thúy dễ nghe thanh âm.

Bị này trong thanh âm cảm xúc chọn một chút, Ứng Trường Không tâm mạc danh kỳ diệu nhảy dựng lên, một loại thoải mái chờ mong nhanh chóng bành trướng đứng lên.

Nhẹ nhàng mở ra môn, Ứng Trường Không kinh ngạc đứng lại. Thật dày thảm thượng phô một khối khăn trải bàn, một lọ hồng rượu, một mâm hoa quả salad. Một cái nho nhỏ bánh ngọt xấy ra trung gian, bánh ngọt thượng dùng đồ tươi nước trái cây họa một lòng. Đồng thau nén thượng, mấy chi màu đỏ ngon nén lay động mộng lung quang. Chúc quang mặt sau, là chỉ mặc nhất kiện áo ngủ, xích hai chân Hạnh Nhược Thủy. Trơn bóng đôi môi ở chúc quang trung lộ ra thần bí ngọt mĩm cười.

Ứng Trường Không bị một loại mãnh liệt cảm xúc va chạm tâm thần không xong, chậm rãi đóng lại cửa phòng. Cực lực chịu đựng, mới không có phác đi qua.

Hạnh Nhược Thủy đứng lên đi qua đi, tinh lực con người lóe ra động lòng người quang mang, ôm Ứng Trường Không cổ ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ nhàng nói:”Thân ái , sinh nhật vui vẻ.” Chậm rãi dựa vào đi lên, nhắm mắt lại ở Ứng Trường Không hai gò má thượng nhẹ nhàng vừa hôn.

Ứng Trường Không thật sâu hấp khẩu khí, vươn hai tay gắt gao ôm lấy nàng. Có cái gì này nọ ở trong lòng tích quá vẹn toàn, đã muốn tràn ra đến đây. Cái gì cũng chưa nói, dùng chính mình lửa nóng môi đem toàn bộ vui sướng cùng yêu đều khóa vào Hạnh Nhược Thủy đôi môi trung gian.

Đang cầm vợ mặt, nhìn cặp kia trong suốt tươi đẹp con người, Ứng Trường Không bỗng nhiên có một chút khủng hoảng. Rốt cuộc là có cái dạng gì may mắn, chính mình có thể có được như vậy đôi thâm tình nhìn chăm chú. Tựa như bài hát đó lý xướng , khiến cho cả đời tại đây một giây lý quá hoàn đi, thời gian quá chậm, bởi vì sợ mất đi, bởi vì rất si mê.

Ứng Trường Không ngồi trên chiếu, Hạnh Nhược Thủy ngồi ở hẳn trong lòng. Tham luyện hôn dừng ở hơi hơi giơ lên cầm thượng, theo trắng nõn cổ bồi hồi.

Ứng Trường Không một bên hôn môi, một bên ghé vào lỗ tai hẳn học khí, vừa lòng nhìn đến nàng co rúm lại một chút thân thể, da thịt nhanh chóng đỏ lên.”Nghĩ như thế nào khởi ở trong phòng ngủ làm này, còn lén lút muốn cho ta kinh hỉ muốn người là không phải?”

Hạnh Nhược Thủy hì hì cười, ngón tay miêu Ứng Trường Không hầu kết.”Ta cũng không phải là cố ý a, chủ yếu là người ta bán bánh ngọt mua nhất đưa nhất ta không nghĩ lãng phí, hơn nữa, ta chỉ tưởng một người ở người bên tai nói.”

Hạnh Nhược Thủy ôm lấy Ứng Trường Không cổ, ghé vào lỗ tai hân nhẹ giọng xướng: "Ta yêu ngươi, yêu ngươi, tựa như con chuột yêu gạo....."

Miệng bị ngăn chặn, dùng nàng thích nhất phương thức.

Ứng Trường Không thủ tham vào cửa nàng áo ngủ.

Hạnh Nhược Thủy thân mình mạnh nhất rất, thủ bắt được Ứng Trường Không tóc, thu dắt. Ở đầu lưỡi lẫn nhau dây dưa mút vào trung, Hạnh Nhược Thủy đã muốn bị theo áo ngủ trung thốn đi ra,.

Trắng nõn hương nhuyển thân mình ôm vào trong ngực, Ứng Trường Không một trận một trận khô nóng. Mặc kệ có bao nhiêu thứ, bảo bối mùi thơm của cơ thể vĩnh viễn làm cho hân phát cuồng.

Hạnh Nhược Thủy nhẹ nhàng thở hào hển, mê ly cười. Vươn tay chỉ lau một chút bọt, ở Ứng Trường Không trên mặt vẽ một cái thật to m, sau đó chậm rãi vươn đầu lưỡi, ở Ứng Trường Không trên mặt liếm . Cúi đầu dụ hoặc thanh âm."Là ngọt ."

Ứng Trường Không ngay cả hô hấp tìm khắp không , mặt trường sắp nổ mạnh. Hân không nghĩ tới, luôn luôn ngưỡng ngưỡng vợ, cư nhiên dám ngoạn loại trò chơi này! Hân thừa nhận, hân thích muốn nổi điên!

Gầm nhẹ một tiếng nghiêng người đem này ma nhân tiểu yêu tinh nhẹ nhàng đặt tại thượng, Ứng Trường Không ồ ồ thở dốc tuyên cáo : Ta đã muốn nhẫn không đi !

Hạnh Nhược Thủy khó được không sợ hãi không nào, mê ly cười nhìn đặt ở trên người Ứng Trường Không.

Ứng Trường Không bắt lấy cửa nàng hai tay đặt ở trên đỉnh đầu, cúi đầu tinh tế mút vào nàng mẫn cảm nhĩ tế, thẳng đến Hạnh Nhược Thủy chịu được không được hừ nhẹ ra tiếng.

Ồ ồ tiếng thở dốc cùng cúi đầu thân yin thanh hỗn hợp , Hạnh Nhược Thủy như hoa nở rộ thân thể phía dưới là hai người hỗn độn quần áo. Ngay cả chúc quang đều tựa hồ có điểm thẹn thùng, lắc lắc lắc lắc , tự đứng thêm nhất thất cảnh xuân.

.....

Hôm nay, Hạnh Nhược Thủy đang ở trong công ty việc hồ , đột nhiên nhận được điện thoại nói Bình An đã xảy ra chuyện.

Hạnh Nhược Thủy cả người sợ hãi, một bên bắt trợ phụ dây số, một bên cầm xe cái chìa khóa liền hướng dưới lầu chạy. Ở thang lầu chỗ, thiếu chút nữa lão đảo cút xuống đi, may mắn đúng lúc bắt được tay vịn.

Đuổi tới bệnh viện, trái tim đều nhanh đình chỉ nhảy lên . Nhìn đến đứa nhỏ, toàn bộ phác đi qua."Bình An, ngươi không sao chứ? Không có việc gì đi?" Nàng cũng là dọa choáng váng.

Nghe được thầy thuốc trong lời nói, biết đứa nhỏ chính là bị một chút bị thương ngoài da, tâm thể này mới yên ổn xuống dưới. Gắt gao ôm đứa nhỏ, như là ôm thiếu chút nữa mất đi bảo bối."Con, ngươi hừ chết mẹ , ngươi có biết hay không!"

Nguyên lai, hôm nay ánh mặt trời nhà trẻ tổ chức hoạt động. Hai cái lão sư một cái ban, một người ở phía trước dẫn đường một người ở phía sau nhìn. Trung gian là bọn nhỏ một cái thu một cái quần áo, đi theo phía trước lão sư phía sau đi phía trước đi. Vốn đi được hảo hảo , ai biết Bình An tiểu bằng hữu không biết như thế nào đột nhiên buông tay hướng đường cái trung gian chạy tới, lão sư phát hiện muốn đuổi theo đều không kịp.

May mắn là, lúc ấy có một tuổi trẻ nữ tử vọt ra, ôm đứa nhỏ hướng bên cạnh lẩn một vòng. Đứa nhỏ không chịu cái gì thương, kia nữ hài tử nghe nói còn bị rất trọng bị thương ngoài da.

Hạnh Nhược Thủy ôm xử lý miệng vết thương con, cùng đi nhìn hân vị kia ân nhân cứu mạng. Nàng ở phòng bệnh cửa, thân thủ gõ gõ cửa."Nhĩ hảo."

Đãi trên giường nhân ngẩng đầu lên, Hạnh Nhược Thủy kinh ngạc trừng lớn ánh mắt. Nàng thật không ngờ, này nhân dĩ nhiên là Cố Chân Chân."Là ngươi."

Cố Chân Chân mỉm cười."Nhược Thủy, đã lâu không thấy ."

Hạnh Nhược Thủy vẫn như cũ không thói quen nàng như vậy hữu hảo thái độ. Đương nhiên, trước kia Cổ Chân Chân cũng thực hữu hảo, chính là trong ngoài không đồng nhất. Cách lâu như vậy không thấy, đối Cổ Chân Chân, nàng vẫn là có như vậy một ít không được tự nhiên.”Nghe nói là người đã cứu ta đứa nhỏ, cảm ơn người!”

“Không khách khí, ta lúc ấy ngay tại kia, bất quá là thuận tay kéo hấn một phen.” Cổ Chân Chân biết nàng đối chính mình còn tâm tồn khúc mắc, cũng không miễn cưỡng. Nói sau nàng lúc ấy cũng không tưởng nhiều như vậy, chính là bản năng phản ứng.

Hạnh Nhược Thủy cười cười.”Vô luận như thế nào, thật sự thực cảm tạ người. Nếu không phải người, không biết sẽ phát sinh sự tình gì, cảm ơn!”

“Của người cảm tạ, ta tiếp nhận rồi.” Cổ Chân Chân rộng rãi nói.

Nàng nói như vậy, Hạnh Nhược Thủy đỏ mặt thời không biết như thế nào nói tiếp, có chút sợ sệt nhìn nàng. Cổ Chân Chân lặng lẽ cùng nàng đối diện,

một lát sau, đột nhiên nói:”Sự tình trước kia, ta vẫn tưởng với người nói một tiếng thực xin lỗi, nhưng là vẫn không có cơ hội. Ta xem ra đến, người hiện tại quá thật sự hạnh phúc. Ta hiện tại cũng tìm được rồi chính mình hạnh phúc, mới hiểu được lúc trước sai có bao nhiêu lợi hại. Tóm lại trước kia là ta không tốt, hy vọng người có thể tha thứ ta.”

“A?” Hạnh Nhược Thủy càng phát ra xấu hổ.”Chuyện quá khứ tình sẽ không nếu thay , khiến cho nó đi qua tốt lắm.”

“Hảo.”

Hai nữ nhân nhìn lẫn nhau mỉm cười, tại đây cười lý hết thấy đều tan thành mây khói.

Sau lại Ứng Trường Không cũng chạy tới. Vợ chồng hai mang theo đứa nhỏ theo bệnh viện đi ra, nhắc tới Cổ Chân Chân, đều có chút cảm khái. Bất quá Cổ Chân Chân có thể đau sửa tiền phi, hơn nữa tìm được chính mình hạnh phúc, bọn họ đều hấn là vì nàng cao hứng. Tuy rằng nói có lẽ không thể trở thành bạn tốt, nhưng ít ra không hề là địch nhân.

Hạnh Nhược Thủy thật sâu hấp một hơi, cảm khái nói:”Ta đột nhiên có loại thương hải tang điền cảm giác.”

Ứng Trường Không nhìn nàng, bất đắc dĩ cười lắc đầu. Nữ nhân chính là thích không có việc gì cảm khái một chút, hấn vợ cũng không thể ngoại lệ.

.....

Từ ăn Cổ Thiên Sách hai khóa đạn sau, Ứng Trường Không ngày là quá càng ngày càng thư thái, vợ so với trước kia càng thêm ôn nhu lại càng thêm nhiệt tình, trên giường trên giường đều làm cho hấn thoải mái thăng hử hử. Duy nhất không được hoàn mỹ , chính là có cái tiểu thăng nhải con thường xuyên cùng hấn thưởng vợ, còn không có sự cùng hấn đối nghịch.

Hôm nay đúng phùng Ứng Trường Không trung đội nghỉ, nhất mọi người liền cùng như ong vỡ tổ đường như hướng Hạnh Nhược Thủy trong nhà dừng. Mỗi người trên tay đều mang theo hoa quả nguyên liệu nấu ăn, nói nhao nhao ồn ào vào gia môn.

Tẩu tử làm đồ ăn ăn ngon, này đã muốn không phải ngày đầu tiên nghe nói . Tẩu tử làm được tốt nhất ăn một đạo đồ ăn, mọi người nhất trí thông qua — thủy nấu ngư.

Cho nên, hôm nay bọn họ cũng mang theo có vài đại cá trắm cỏ vào cửa, đã nghĩ lại nếm thử tẩu tử làm thủy nấu ngư.

Đối với bọn họ yêu cầu, Hạnh Nhược Thủy luôn luôn là sẽ không cự tuyệt . Huống chi tài liệu đều đã muốn lấy lòng , làm ra về không làm kia ngư sẽ không ngon .

Ứng Trường Không tác biểu hiện lão đại bất mãn, một người đập một cước, hét lên:”Không có việc gì làm trò chiếm lấy ta vợ thời gian!” Này cũng lạ không thể hấn. Vốn hơn con trai, vợ liền phân cách một nửa .

Thật vất vả phóng cái giả, này giúp thằng nhóc còn không tỉnh từ trước đến nay làm cho vợ làm tốt ăn được uống đến chiều dài hân nhóm, mĩ bất tử bọn họ!

Có mấy cái bị đá tiến phòng bếp đi cấp tẩu tử hỗ trợ , cái khác thì tại trong phòng khách cãi nhau hỗn thành một đoàn. Lăn nhau đánh nhau một trận, hoặc là đấu nhất đấu đội trưởng bảo bối con, kia đều là lạc thú.

Không bao lâu, một chậu một chậu thủy nấu ngư liền thượng bàn . Sắc hương vị câu toàn, thêm ăn nhất chúng binh vương nước miếng chảy ròng. Ở đội trưởng kia hân chảy ròng ròng dưới ánh mắt, mọi người dẫn theo lá gan vẫn là ăn cảm thấy mỹ mãn. Dù sao trở về khẳng định cũng bị thu thập , cho nên nhiều lắm chịu chút, ăn no mới có khí lực.

Tịch gian, Bình An tiểu bằng hữu lại cho hân cha ngọt ngọt .

Nguyên lai, Bình An tiểu bằng hữu thích ăn đường, đó là vô đường không vui. Nhưng là hân không thích ăn ngư, đừng hỏi vì sao, Ứng Trường Không cũng không biết. Trên bàn cơm, Ứng Trường Không vì đồ con ăn ngư, đó là tưởng hết biện pháp, cuối cùng linh quang chợt lóe.”Người xem a, ngư bơi lội nhiều lợi hại. Người ăn nhiều điểm ngư, sẽ bơi lội .”

Nguyên lai, con gần nhất không có việc gì ngay tại bồn tắm lớn lý phịch. Ứng Trường Không cảm thấy con khẳng định là thích bơi lội , hân cũng tưởng bồi dưỡng con bơi lội bản lĩnh, cho nên mới nói như vậy một phen nói, vốn là nghĩ con xác định vững chắc liền vô cùng cao hứng ăn.

Không nghĩ tới, Bình An theo dõi hân ba ba xem, trừng mắt mắt to hỏi một câu:”Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên là thật .” Ứng Trường Không vì đồ con ăn ngư, không tiếc rắc đại đối.

Sau đó, mọi người liền nhìn đến Bình An tiểu bằng hữu hoạt hạ ghế dựa. Vui vẻ chạy đến hân cha sau lưng, ngồi xổm xuống, hướng hân cha phía dưới xem. Nhìn xem mọi người đều dừng lại, mặc danh kỳ diệu nhìn hân.

“Ứng Phi Dương, người làm sao đâu?” Ứng Trường Không bị hân biến thành mặc danh kỳ diệu, thân thủ nhất thu, liền đem hân kéo qua đến.

Bình An tiểu bằng hữu chớp chớp ánh mắt, nãi thanh nãi khí nói:”Người tối hôm qua thượng ăn thịt gà , người như thế nào không dưới dẫn nha?”

Chỉ một thoáng, cười vang. Một phòng thô nhân, một cái cười đến so với một cái càn rỡ. Có chút sợ bị đội trưởng lấy chân đá, ôm bát cơm liền hướng một bên chạy.

Ứng Trường Không vẻ mặt hắc tuyến nhìn chính mình con, không biết nên cao hứng hân có thể như vậy thông minh suy một ra ba, hay là nên tức giận hân tịnh hướng oai địa phương học. Bắt được hân hướng chính mình đầu gối thượng nhấn một cái,”Ba ba” Hai tiếng, ở hân môn viên thượng vỗ hai hạ.

Bình An tiểu bằng hữu biến mếu máo, không khóc. Vui vẻ chạy tiến phòng bếp, hướng mẹ hân cáo trạng đi.

“Mẹ, ba ba đánh ta.” Bình An tiểu bằng hữu nhìn thấy mẹ, lập tức một bộ muốn khóc không khóc hai mắt nước mắt lưng tròng bộ dáng. Kia tiểu bộ dáng, muốn nhiều ủy khuất còn có nhiều ủy khuất.

Hạnh Nhược Thủy ôm hân, bái hạ hân quần vừa thấy, quả nhiên đỏ.”Con đừng khóc, để ẹ giúp người đánh hân!”

Bình An tiểu bằng hữu nghe thế câu, cảm thấy mỹ mãn , cũng không hừ hừ , liền vui vẻ chờ mẹ thu thập phá hư ba ba.

Ứng Trường Không chỉ biết này tiểu thằng nhãi con muốn cáo chính mình trạng, cho nên vội vàng đi theo tiến vào. Vừa vào cửa, đã bị vợ hung hăng trừng mắt nhìn hai mắt. Còn không có mở miệng phản bác đâu, đã bị vợ hướng lại đây, ba ba hai hạ đánh vào môn thượng.

Này may mắn tại phòng bếp đã muốn không những người khác , nếu không thượng tá thể diện hướng làm sao các a.

Bình An tiểu bằng hữu nhìn đến ba ba kinh ngạc, cao hứng cạc cạc cười. Đối với ba hần tề mi lộng nhân, làm sao còn có vừa rồi đáng thương hề hề bộ dáng.

Ứng Trường Không nhìn con làm giận bộ dáng, nhìn nhìn lại trừng hần vợ, lại một lần nữa biết vậy chẳng làm, như thế nào sẽ không chế tạo một cái nữ nhi, không nên chế tạo một cái xú tiểu tử đâu!

.....

Ứng Trường Không gần nhất có vẻ việc, mấy tháng không gia. Vợ chồng hai gặp không, mỗi ngày chỉ có thể ở điện thoại lý ngày oai ngày oai. Nếu gặp phải ra nhiệm vụ, ngay cả điện thoại ngày oai đều tránh không đến.

Thật vất vả, Ứng Trường Không theo đại đội trưởng kia ngoa đến hai ngày giả. Một khắc cũng không chịu nhiều dãi, mở ra hần kia lượng hần mã liền vội vã hướng trong nhà đuổi. Đuổi tới gia, sắc trời đều đã muốn đen. Vợ vừa vặn bưng cuối cùng một cái đồ ăn thượng bàn, hần vượt qua.

Bộ đội thức ăn khẳng định là không lắm, nhưng là như thế nào cũng so ra kém vợ tay nghề. Cho nên Ứng Trường Không buồn đầu buồn não ăn mấy chén lớn, cũng không mang nghỉ một chút.

Hạnh Nhược Thủy nhìn hần từng ngậm từng ngậm ăn cơm bộ dáng, cũng cảm thấy mỹ mãn, tươi cười sẽ không rơi xuống quá. Chính mình chưa ăn mấy khẩu, chỉ lo hướng hần trong bát đĩa rau, thỉnh thoảng chiếu cố một chút yêu ép buộc con.

Ăn qua cơm chiều, phụ tử hai cùng nhau ở trên sofa xem tivi, y y nha nha nói xong tính trẻ con đối thoại. Ba ba vì nhân nhượng con, đem chính mình chỉ số thông minh đều hướng một bên ném, thực tại cảm động a.

Hạnh Nhược Thủy tắc tiến phòng bếp đi rửa chén khoai thu thập sạch sẽ phòng bếp, chính vội vàng đầu, chợt nghe đến phía sau vang lên tiếng bước chân. Nàng không khỏi khóe miệng mỉm cười, biết là trưởng phu lại tiến vào làm nũng. Quả nhiên, trên lưng lập tức bò lên một đôi cường hữu lực cánh tay, ôm còn không tỉnh, còn muốn lâu quá chặt chẽ, như là sợ nàng chạy hoặc là bị ai đoạt đường như. Nàng nổi lên ý xấu tư, cố ý không cho dư gì phản ứng.

“Vợ!” Ứng Trường Không bị vắng vẻ, ủy khuất kêu một tiếng, còn nhéo nhéo nàng mẫn cảm thất lưng sườn. Đầu ở trên người nàng cọ a cọ a, không nên nàng cấp điểm phản ứng mới được.

Hạnh Nhược Thủy xì một tiếng nở nụ cười, quay đầu lại, hôn hần một ngậm. Đây nam nhân, ở nàng trước mặt luôn giống một cái đứa nhỏ dường như, không nên chiếm lấy nàng toàn bộ lực chú ý mới cam tâm. Cho dù là chính mình con, hần cũng không nguyện ý phân ra đi nhất định điểm. Không có việc gì liền ủy khuất địa chất hỏi nàng, lúc trước vì sao không sinh một cái nữ nhi. Mỗi khi phía sau, Hạnh Nhược Thủy ghé hần hỏi: “Loại này không phải người hạ sao? Chính người hạ loại, còn có thể quái ai a?”

Được đến vợ hôn môi, Ứng Trường Không thể này mới mi miệng cười khai, nhưng vẫn là chưa đủ, phách của nàng vòng eo làm cho thân thể của hần theo chính mình đong đưa. “Vợ, người cũng không tưởng của ta sao?”

Hạnh Nhược Thủy mân miệng cười, không trở về ứng. Nàng phát hiện chính mình cũng càng ngày càng nhỏ tính trẻ con, thích đậu hần làm cho hần sốt ruột. Nói đến để, này coi như là vợ chồng trong lúc đó tình thú thôi, tốt hảo hưởng thụ.

“Nhưng là ta nghĩ người, làm sao bây giờ?” Làm nũng ngữ khí, nóng rực hơi thở liền phun ở cửa nàng bên tai, làm cho của nàng da thịt nhanh chóng đỏ, thân thể cũng rục rịch một chút. “Làm sao bây giờ?”

“Vậy người nói làm sao bây giờ?” Hạnh Nhược Thủy mỉm cười ghé hần liếc mắt một cái, tẩy hảo cuối cùng một cái bát, ở rỗng nước đầu hạ tẩy trừ chính mình hai tay. Chậm rãi, ý định làm cho hần sốt ruột.

Này không, nàng vừa tẩy rửa trên tay bọt biển, hần liền thân thủ đóng rỗng nước đầu. Bắt lấy của nàng thất lưng đem thân thể của hần cuốn lại đây, đối mặt chính mình.

Hạnh Nhược Thủy vừa ngẩng đầu, chỉ tới kịp kinh hô một tiếng, đã bị hần ngăn chặn môi đỏ mọng. Trên lưng cánh tay càng thêm dùng sức, hai người thân thể hoàn toàn thiếp hợp, một chút khe hở cũng không có. Mỗi lần đều là như vậy, hần không thể đem nàng nhu đến thân thể hần lý dường như.

Hắn moi cùng thủ đầu cùng người của hắn giống nhau, bá đạo lợi hại, công thành lược trì không chút do dự, cũng không để cho người khác có một tia khe hở phản kháng. Trần trọc , hôn duẩn , lần nữa xâm nhập lại xâm nhập. Liền ngay cả

ở hoan ái việc này thượng, hắn cũng muốn đem hắn ở bộ đội học kia một bộ quán triệt rốt cuộc — một hơi đánh tới địch nhân chỗ sâu nhất!

Hạnh Nhược Thủy chỉ cảm thấy linh hồn của chính mình đều phải bị hắn theo trong thân thể bức ra đi. Mơ mơ màng màng bị hắn đặt ở bồn rửa tay thượng, ngay cả ưm đều ở hắn đoạt lấy hạ phá thành mảnh nhỏ quân lính tan rã. Nếu không thể nào tránh né, nàng cũng sẽ không lại dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ngẫu cánh tay quần quít lấy hắn cổ, làm cho lẫn nhau thân thể càng thêm gần sát.

Nàng chỉ cần hơi chút chủ động một chút, có thể làm cho hắn càng thêm điên cuồng, nàng cũng hưởng thụ hắn vì chính mình điên cuồng cảm giác. Nghĩ vậy cái, nàng vụng trộm le lưỡi, đừng nói nàng ý xấu, việc này thê tử quyền lợi, không phải sao?

Chờ nóng rực bàn tay to tiến vào trong quần áo, nàng lại cả người đều thần trí mê ly, ngay cả chính mình đang ở nơi nào đều phải quên . Lại càng không nhớ rõ bên ngoài còn có một cái đậu đỏ đình, hắn tùy thời đều khả năng vào. Mà trước mắt hình ảnh, thực rõ ràng nhi đồng không nên a.

Ứng Trường Không một bên thật sâu cùng nàng lời lẽ giao triền, một bên mấy lần cởi chính mình áo, bàn tay to đang muốn triệt diệu vướng bận đai lưng, phóng thích giam cầm khát vọng. Đột nhiên gian, phía sau vang lên con nãi thanh nãi khí thanh âm.

“Ba mẹ, các người đang làm cái gì?” Bình An tiểu bằng hữu vui vẻ chạy vào, trừng mắt mắt to hỏi. Chớp chớp mắt to rất là đáng yêu, nhưng là ở hắn cha xem ra kia kêu một cái thật giận!

Ứng Trường Không giải dây lưng động tác mạnh mẽ dừng lại, ảo não gầm nhẹ một tiếng. Đột nhiên một tay lấy vợ khiêng đến trên vai, cũng không để ý tới đi vào đến con, đi nhanh trở lại hai người phòng ngủ, phanh một tiếng đóng cửa lại!

150. Chương 150

Tại đây cái trong quá trình, Hạnh Nhược Thủy càng không ngừng kháng nghị, nhưng giống nhau bị không nhìn.

Bình An tiểu bằng hữu còn không có phản ứng lại đây, hắn oai đầu, nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy hình ảnh đại biểu cho cái gì. Chẳng lẽ ba ba ở khi dễ mẹ? Hắn vui vẻ chạy ra phòng bếp, chạy đến chủ phòng ngủ ngoài cửa, tay nhỏ bé dùng sức gõ cửa.”Mở cửa, ba ba mở cửa!”

Hô một hồi, không có người để ý đến hắn. Tiểu tử kia lo lắng mẹ bị ba ba đánh đòn, sốt ruột . Đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại vui vẻ chạy xuống lầu đi, cầm lấy điện thoại. Hắn cấp cho bà nội gọi điện thoại, ba ba khi dễ mẹ!

Dương Tử Vân nhận được tôn tử điện thoại, nghe được hắn nãi thanh nãi khí thanh âm, cao hứng cười loan mặt mày. Nghe được tôn tử y y nha nha thực vội bề mặt đạt hắn nhìn đến chuyện tình, thông minh như nàng, lập tức liền hiểu được . Kia đối vô lương cha mẹ khẳng định không cẩn thận trước mặt mọi người thân thiết . Mà nàng kia háo sắc con khẳng định là rất thô lỗ , mới có thể làm cho Bình An nghĩ đến hắn ở khi dễ Nhược Thủy.

Nàng đã sớm biết, nàng chỗ tử bình thường thoát nhìn khóc khóc , khả chỉ cần vừa thấy đến Nhược Thủy, kia nhất toàn bộ háo sắc quỷ! Đừng nói chính là cái cái gì cũng đều không hiểu nãi oa nhi, liền ngay cả ở bọn họ này đó trưởng bối trước mặt, hắn cũng hận không thể xằng bậy vừa thông suốt. Nếu không Nhược Thủy da mặt mỏng, hắn nếu làm cho nàng mất mặt sẽ cho hắn đẹp mặt, hắn không chừng còn có thể làm được cái gì trình độ đâu!

Nghĩ vậy cái, Dương Tử Vân cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Muốn nói Dương Tử Vân là càng ngày càng có phản lão hoàn đồng xu thế , còn có e sợ cho thiên hạ bắt loạn ác liệt ước số.”Ai nha, ba người khẳng định ở khi dễ mẹ người. Bà nội giáo người ha, lần sau người lại

nhìn đến ba ba như vậy, nhất định phải giúp mẹ, không được làm cho hấn khi dễ mẹ, biết không? Về sau người muốn nhìn chăm chăm ba ba, đừng cho hấn một mình cùng mẹ cùng một chỗ, biết không?”

“Bà nội, ta đã biết.” Bình An tiểu bằng hữu tin là thật. Đây cũng là ngày sau Ứng Trường Không tính phúc đã bị thật lớn uy hiếp nguyên nhân chủ yếu. Chủ yếu hấn nhất thân cận Nhược Thủy, này tiểu thằng nhãi con sẽ nghĩ biện pháp đến muốn làm phá hư. Nếu hấn biết là chính mình mẫu thân mưu ma chước quỷ, cũng không biết hội khí thành cái dạng gì.

Ứng Trường Không mỗi lần bị đánh gãy tính thú, đều phải ngửa mặt lên trời thở dài: Con, ta chiêu người chọc giận người sao?

Vì thế, hấn không có việc gì sẽ trừng phạt vợ, vì sao? Trừng phạt nàng sinh một cái con, mà không phải nữ nhi. Bất quá, cuối cùng trừng phạt liền biến thành ngọt ngào khổ hình là được.

Nói còn nói trở về.

Ứng Trường Không mấy tháng không vợ, vậy cùng đói bụng mấy tháng sói nhìn thấy màu mỡ tiểu dê con, trong ánh mắt đều phun ra hỏa đến đây, ăn đứng lên đó là không chút khách khí, thẳng đem nhân hưởng tử lý ép buộc. Nếu không còn nhớ vợ thân thể mềm mại, bảo không cho phép hấn thật sự đem nhân cấp ép buộc hồng rồi.

Hạnh Nhược Thủy bắt đầu thời điểm còn nhớ con ở bên ngoài đâu, chỉ sợ không có người nhìn, đứa nhỏ lại đi chơi một ít nguy hiểm gì đó. Tuy rằng này nguy hiểm gì đó đã sớm thu hồi đến đây, còn là tránh không được lo lắng, lại sợ hấn ngoạn thủy lại sợ hấn nghịch lửa tại sao phải sợ hấn ném tới. Nhưng là theo bá đạo nam nhân động tác càng ngày càng quá, của nàng đầu óc liền hoàn toàn choáng váng hồ, trừ bỏ hấn, cái khác đều bị khu trục xuất trong óc đi.

Ép buộc có một nhiều giờ, nam nhân cuối cùng là miễn cưỡng ăn một chút này nọ điểm điểm bụng. Cái này thỏa mãn? Làm sao khả năng! Đây là tắc hàm răng mà thôi!

Hạnh Nhược Thủy nhìn nam nhân lập tức vừa muốn phác lại đây bắt đầu đợt thứ hai thể công, sốt ruột. Thân thể lẩn một vòng, liền trốn vào chăn lý, đem chăn kéo cao ô nhanh.”Đừng, ta không được. Ứng Trường Không, ta thực không được! Không cho người nháo! Ngày mai, ngày mai cho người tận hứng được không?”

Nàng mềm giọng cầu xin, đã nghĩ nam nhân có thể tạm thời buông tha chính mình. Nam nhân của chính mình nàng tối rõ ràng, một khi ép buộc đứng lên, thật sự muốn đi nữa cái mạng. Nhất là hấn hiện tại loại trạng thái này, vừa thấy chỉ biết làm đứng lên sẽ không hoàn không có.

Nam nhân cũng không trả lời, chính là dùng sức kéo nàng trong tay chăn, cùng một sói dường như phác lại đây. Nàng ngay cả phản kháng khả năng đều không có, liền lại bị ngay tại chỗ tử hình.

Chờ nam nhân cuối cùng là miễn cưỡng bình phục xôn xao, Hạnh Nhược Thủy sớm đã xụi lơ cùng búp bê vải tử, vừa động cũng không động dậy hiểu rõ. Ngay cả sát bên người thể đều là hấn đại lao, nàng chỉ chờ hấn dừng lại liền nặng nề ngủ. Hoàn hảo nam nhân coi như thể tuất, không có làm được chính hấn thỏa mãn mới thôi, nếu không nàng mạng nhỏ cũng không bảo.

Ứng Trường Không tắm rửa một cái đi ra, thần thanh khí爽 xuống lầu. Con đang ở trên sô pha đứng ngồi không yên, nhìn đến hấn xuất hiện lập tức đứng lên, mắt to thẳng tắp nhìn hấn, rất có điểm ở xem kỹ hương vị. Hấn hơi hơi mị một chút ánh mắt, lập tức mở ra song chướng.”Con, lại đây, ba ba ôm một cái.”

Bình An còn nhớ ba ba khi dễ mẹ sự tình đầu, bất quá phá hư ba ba thực hung, hấn vẫn là ngoan ngoan đã chạy tới, làm cho ba ba một phen ôm lấy đến. Huống hồ, hấn kỳ thật cũng vẫn là tưởng phá hư ba ba. Làm ba ba đưa hấn ném không trung, hấn đã sớm không nhớ rõ cái gì khi dễ chuyện tình, cạc cạc cười đến so với ai khác đều hoan.”Ba ba, cao tới đâu một chút!”

Vợ quá mệt mỗi đang ngủ, Ứng Trường Không đành phải phụ khởi trách nhiệm mang con tắm rửa, cho hấn kể chuyện xưa đồ hấn ngủ. May mắn con coi như nhu thuận, không có một mặt làm âm ỉ. Chuyện xưa nói một nửa, liền vù vù đang ngủ. Không công mạp mạp, cùng cái tiểu trư dường như. Bình thường cùng vợ kháng nghị nàng sinh con trai, nhưng là mỗi khi như vậy nhìn, lại cảm thấy chính mình con thấy thế nào như thế nào đáng yêu, thật sự là mâu thuẫn a.

Ứng Trường Không trở lại trong phòng, vợ còn tại ngủ say sưa. Bởi vì ngọt ngủ, nho nhỏ khuôn mặt hồng đỏ bừng , càng có vẻ da thịt mềm mại bóng loáng, lại liên lụy đến nam nhân mỡ cần thần kinh. Hắn chậm rãi nheo lại hai mắt, lo lắng nếu phủ muốn thuận theo dục vọng, lại phác đi qua lại một lần đem nhân ăn làm mặt tịnh.

Tự hỏi luôn mãi, rốt cuộc không nhẫn tâm đem nàng cứu tỉnh, đành phải giặt sạch cái nước lạnh tắm, đi ra ôm vợ ngủ.

Ngày hôm sau Hạnh Nhược Thủy không có đi đi làm, nhưng là bởi vì lâm thời có một số việc, cho nên sớm đứng lên đem con đưa đến nhà trẻ khất tỵ bắt đầu xử lý . Nàng vốn nghĩ đến dưới lầu đi , sợ ầm ỹ trượng phu ngủ. Nhưng là hấn phách của nàng vòng eo, không nên nàng ở trên giường công tác.

Hạnh Nhược Thủy không lay chuyển được hấn, đành phải ở trên giường xao máy tính. Phía sau điểm gối đầu, tối hôm qua ép buộc lợi hại, của nàng thắt lưng đều phải chặt đứt. Chính chuyên chú chỗ để ý sự tình, nam nhân tỉnh. Thủ không an phận nơi này chạm vào chạm vào, nơi đó sờ sờ.

“Đừng náo loạn, ta đang làm việc đâu!” Hạnh Nhược Thủy bắt đắc dĩ trừng hấn liếc mắt một cái, dùng sức chụp tay hấn.

Ứng Trường Không cũng là càng nháo càng hăng say, bàn tay to ở trên người nàng nơi nơi trêu chọc đốt lửa.

Hạnh Nhược Thủy tức giận đến đòi mạng, nhưng là không có biện pháp, mắng cũng không sẽ dùng, đánh cũng mặc kệ sự. Thầm nghĩ chạy nhanh đem công tác đã xong, cũng tốt bởi vì ngày này ngây thơ nam nhân, đỡ phải hấn làm ầm ĩ cái không để yên.

Ứng Trường Không nháo nháo , thủ nhích tới nhích lui , vợ trên người áo ngủ sẽ không thích hợp , cổ áo nghiêng lệch đến một bên, lộ ra trắng nõn non mịn ngực. Kia làm cho hấn yêu thích không buông tay bộ vị, sẽ miêu tả sinh động . Hấn làm sao còn nhẫn được, liền huyền lợi hại hơn .

Hạnh Nhược Thủy dùng sức đem hấn đẩy ra, máy tính cũng phóng tới một bên, kéo chăn gắt gao ắn .”Ta này thắt lưng còn đau lợi hại, không cho người lại nháo.”

Ứng Trường Không chính là nhìn chăm chăm mỡ cái địa phương xem, liếm liếm môi, cũng không nói nói. Kia ánh mắt, nhìn liền dọa người.

Hạnh Nhược Thủy gắt gao ôm chăn, cảnh giác trừng mắt trong mắt mạo lục quang nam nhân. Có chút khủng hoảng nuốt nuốt nước miếng, chỉ sợ hấn thật sự lại phác lại đây số chết ép buộc chính mình.

“Ta mệt chết đi , không được quấy rối!”

“Hảo, ta không quấy rối!”

Hấn sảng khoái đáp ứng, động tác lại một chút cũng không ngừng ý tứ.

“Không cần... Không cần, sẽ chết người , thật sự!”

“Sẽ khô

ng , người không cần động.”

“.....”

Về phần cuối cùng nàng có thể hay không chạy thoát, đó là gốc tử đều biết nói chuyện tình. Trượng phu của nàng là cái gì, đó là một sói, tốc độ cùng độ mạnh yếu đều là không cái , gì con mỗi đều đừng nghĩ theo hấn thảo hạ đào thoát!

Bất quá, từ ngày đó khởi, Bình An tiểu bằng hữu còn có một cái thần thánh sứ mệnh: Hấn muốn cứu vớt mẹ không chịu phá hư ba ba khi dễ, tựa như áo đặc mạn cứu vớt địa cầu giống nhau!

Bình thường chỉ có mẫu tử hai ở nhà, một lớn một nhỏ cũng có thể tán gẫu khí thế ngất trời, chủ yếu là mẹ thực ôn nhu, con nói cái gì nàng đều đã thực còn thật sự nghe sau đó thực còn thật sự trả lời. Không giống phá hư ba ba, luôn hung ba ba làm cho hấn căm miệt.

Cho nên Bình An tiểu băng hữu là phi thường niềm mẹ, phá hư ba ba một hồi đến, mẹ sẽ bị hấn chiếm lấy, hấn đương nhiên cũng thực bất mãn. Bởi vậy phụ tử hai trong lúc đó tranh đoạt chiến, theo thời gian trôi qua, rõ ràng có càng diễn càng liệt xu thế.

.....

Hai năm sau, mỗ bọc nhỏ tử đã muốn 6 tuổi. Còn nhỏ quý đại, làm cho người ta đau đầu lợi hại.

Một cái tiền một giọt thủy kiều tóc tiểu nam hài ở phòng bếp chính giữa ương, ngồi ở hế ra tiểu băng ghế thượng, hai tay chống má, mở to viên truyệt đi mắt to, nhìn việc rối tinh rối mù Hạnh Nhược Thủy, một bộ tiểu đại nhân miệng nói:”Ứng phu nhân, không phải là lão gia tử trở về thôi, ngài cũng quá khoa trương, tùy tiện ăn đồn được.”

Hạnh Nhược Thủy trên lưng trát tạp dề, không cho là đúng trả lời:”Tiểu p hài biết cái gì? Chạy nhanh một bên nhi đợi đi.”

Ứng Phi Dương không thể nề hà nói:”Ngài đã cho ta tưởng ngồi ở đây? Không hữu cơ giới hiệp cũng không có sủng máy! Còn không đều là lão gia tử, làm cho ta xem nhanh người, nếu xuống bếp ta phải ở bên cạnh xem trọng người. Nói cái gì ta là nam tử hán, phải bảo vệ hảo trong nhà duy nhất nữ nhân, hấn làm đổ tiểu hài tử đâu? Ta mới không hơn làm.”

Sự tình là như vậy, Hạnh Nhược Thủy có một lần trọng cảm mạo còn có chút phát sốt. Chính nàng đổ cảm thấy không có gì vấn đề lớn, uống thuốc rồi sau liền đội khẩu trang tiến phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Nhưng là không biết như thế nào, đột nhiên liền té xỉu. Trong nội du chính bùm bùm, may mắn Tiểu Bình An vừa vận ngoạn đến phòng bếp đến, nho nhỏ thân thể cư nhiên đem nàng cấp kéo lại, hai người cùng nhau té trên mặt đất mới miễn bị du tạc bị kịch.

Ứng Trường Không vô cùng lo lắng gấp trở về, mang theo nàng đi bệnh viện làm trọn vẹn kiểm tra. Thầy thuốc đều nói thân thể thực khỏe mạnh không thành vấn đề,, hấn vẫn là lo lắng. Theo kia sau, hấn còn có chút thảo mộc giai bình. Chỉ cần Hạnh Nhược Thủy xuống bếp, sẽ làm cho con ở một bên nhìn, miễn cho lại phát sinh giống nhau chuyện tình.

“Vậy người còn thành thành Chân Chân ngồi ở đây?” Hạnh Nhược Thủy cười chẹn nhú mày.

“Ai kêu hấn động bất động liền phạt ta quân tư, quan ta cảm đoán? Ngài tổng ngóng trông hấn trở về, ta là ước gì hấn đừng trở về.” Ngoài miệng là như thế này nói, mỗi lần Ứng Trường Không trở về, hấn đều trước mặt cùng sau. Tiểu Bình An a, ở trong lòng là phi thường sùng bái ba hấn, chính là mạnh miệng.

Hạnh Nhược Thủy bật cười, biên xào rau biên an ủi nói:”Nhẫn nhẫn đi, ba người ở bộ đội huấn nhân huấn quán, nhẫn nhẫn là tốt rồi. Mẹ là người từng trải, nghe mẹ chuẩn đúng vậy.”

Trượng phu là càng ngày càng bá đạo, nàng tối rõ ràng bất quá. Nhưng có đôi khi hung nhất hung làm ồn ào, kia cũng là tình thú, cho nên không có gì không tốt. Chỉ cần hai người cảm tình hảo, làm cái gì đều có thể tìm được tình thú.

Ứng Phi Dương bất khả tư nghị nháy mắt to hỏi:”Lão gia tử còn phạt người?” Nghĩ miễn cưỡng nhất tưởng, phá hư ba ba đều khi dễ mẹ, phạt mẹ kia cũng là khả năng.

“Như thế nào không phạt a? Nhất phạt liền lưỡng giờ đâu!” Bất quá, này phạt phi bỉ phạt, không tốt nói rõ là được.

Ứng Phi Dương tạch đứng lên, cảm giận bất bình nói:”Hơi quá đáng! Dám khi dễ nhà chúng ta Ứng phu nhân. Hừ, ta muốn hảo hảo luyện thương pháp, Ứng phu nhân, hấn nếu còn dám khi dễ người, cần thận ta tể hấn!”

Hạnh Nhược Thủy kinh hãi, chạy nhanh ném trong tay cái xéng, ngồi xổm xuống thân mình nắm lên tiểu nam hài nói:”Tiểu tổ tông ai, người học cái gì không tốt, như thế nào đem lão thái gia thiên ngoài miệng cấp học đi? Về sau khả trăm ngàn đừng nói nữa a, bị ba người nghe được, không đánh người không thể. Còn có a, nhanh đi đem người trên giường đồ ăn vặt dọn dẹp một chút, hấn ghét nhất bị người khác ở trên giường ăn cái gì.”

Vì này bảo bối ngật đáp, gia gia bà nội cùng thái gia gia không có việc gì liền hướng Z thị chạy. Tiểu tử kia miệng lại ngọt, một đám sủng hân sủng lợi hại. Ba hân tối không quen nhìn hân làm nũng ngáy oai bộ dáng . Phía sau gia gia Ứng Chí Huân liền đứng ra giúp tôn tử nói chuyện, động bất động liền “Tể hân”.

Tiểu tử kia nghe gia gia Ứng Chí Huân nói lời này thời điểm cảm thấy khả khí phách , cho nên theo bản năng liền bắt chước. Bất quá bình thường không có gì địa phương có thể dùng, lúc này nhưng thật ra dùng tới .

Ứng Phi Dương trên mặt tươi cười ngọt ngào ngáy nhân, hân nghiêm cúi chào, lớn tiếng nói:”Là, Ứng phu nhân. Chúng ta ở trên giường ăn cái gì chuyện, tuyệt không nói cho lão gia tử.”

Hạnh Nhược Thủy vẻ mặt kinh ngạc, ngẩn người thần, ngạnh cổ nói sạo nói:”Không có rồi..... Mẹ là đại nhân, làm sao có thể ở trên giường ăn cái gì?”

Nguyên lai, Hạnh Nhược Thủy cũng không biết là tuổi tăng trưởng duyên cớ, vẫn là bị trượng phu sủng càng phát ra lười , không có việc gì liền thích oa ở trên giường xem tiết mục. Còn ôm đồ ăn vặt, một bên xem vừa ăn này nọ, rất là thích ý. Điểm này, con Ứng Phi Dương cùng nàng rất giống.

Bất đắc dĩ làm quân nhân Ứng Trường Không tối xem không thể như vậy phá hư thói quen, cho dù là sủng vợ sủng nhi từ sủng tới cực điểm, phương diện này cũng tuyệt đối không dung túng . Bất quá Hạnh Nhược Thủy so với con ăn nhiều hơn hai mươi năm đồ ăn, cho nên không bị nắm quá, nhưng thật ra Bình An bị đái vài lần ai phạt thật sự thảm.

Ứng Phi Dương đắc ý cười rộ lên, sờ sờ Hạnh Nhược Thủy mặt, nói:”Ứng phu nhân, nói dối không phải hảo hài tử nga! Yên tâm, ta sẽ không nói đi ra ngoài .”

Hạnh Nhược Thủy cau mày nghiêm túc cảnh cáo nói:”Với người nói qua bao nhiêu lần? Không được đùa giỡn mẹ người. Làm nam đứa nhỏ, như thế nào có thể như vậy ngả ngớn?”

Nàng có chút đau đầu tưởng, đứa nhỏ này cũng không biết giống ai. Nàng cùng Ứng Trường Không cũng không là loại tính cách này nhân, con này phò bộ dáng, đồ có điểm giống Hiên Viên Kỳ. Chẳng lẽ, là hân giáo phối Bình An? Không được, cùng Trường Không nói nói, về sau không được Hiên Viên Kỳ lại vào cửa!

Chính ôm mỹ nữ trong ngực Hiên Viên Kỳ rất lớn đánh một cái hất xì, có chút mặc danh kỳ diệu vượt cái mũi nhìn bầu trời. Hồn nhiên không biết, tẩu tử đã muốn tước đoạt hân cợ cơm tư cách.

Ứng Phi Dương cũng không nghĩ đến ý, khê cười nói:”Bởi vì người là mỹ nữ a! Mỹ nữ ta đều thích. Chúng ta ban nữ sinh ước gì ta đùa giỡn đâu, ta đều mặc kệ. Tốt lắm, ta đi dọn dẹp một chút, nghênh đón ngài thượng tá đại nhân.”

Nói xong, hân hãy còn xoay người chậm rì rì rời đi. Hân hiện tại đã muốn thượng tiểu học , nhân bộ dạng suất khí lại thông minh, thành tích cũng là đỉnh cao, nữ hài tử đều yêu cùng hân ngoạn. Không có việc gì liền đuổi theo hân chạy, rất chứng tình phùng nguyệt tư thế.

Hạnh Nhược Thủy quả thực dở khóc dở cười, con cũng không biết khi nào thì bắt đầu thích như vậy đối nàng nói chuyện. Ở nàng trước mặt, chính mình còn có cái gì uy tín địa vị đáng nói? Còn có, rốt cuộc là ai lỗi, như thế nào hiện tại đứa nhỏ đều sớm như vậy thực? Mới như vậy đỉnh điểm đại, chỉ biết thích mỹ nữ biết đùa giỡn ? Má ơi, có thể hay không còn không có thượng trung học hân sẽ đem vợ mang về gia ?

Bán giờ sau, Ứng Trường Không đúng giờ về nhà, hân lần này đi ra nhiệm vụ, vừa đi chính là ba cái nhiều tháng. Vốn tưởng cấp vợ kinh hỉ , bất đắc dĩ vợ ở điện thoại lý mềm giọng làm nũng, hân một cái không chống đỡ trụ, liền theo thật đưa tới .

Mở cửa thanh vừa nhất vang lên, Hạnh Nhược Thủy liền theo phòng bếp chạy như bay đi qua, nhảy đến Ứng Trường Không trên người, vui vẻ kêu to.”Lão công, người cuối cùng đã trở lại.”

Ứng Trường Không vừa định mở miệng trả lời, gặp được cách đó không xa Ứng Phi Dương yên lặng nhìn bọn họ. Ứng Trường Không có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, con hiện tại không phải cái kia đậu đỗ đình , có một số việc chú ý.

Buổi tối, Ứng Trường Không cùng Hạnh Nhược Thủy phân biệt ba tháng mới rốt cục nghênh đón “Tính phúc” Thời khắc rốt cục đã đến. Tắm qua, hai người nhiệt tình như lửa, chính là còn không có tiến vào chủ đề, chợt nghe gặp Ứng Phi Dương ở ngoài cửa hô to:”Ứng phu nhân, cửa ta áo ngủ đâu?”

Hạnh Nhược Thủy lập tức đẩy ra Ứng Trường Không, mở cửa đi ra ngoài giúp con tìm áo ngủ. Tìm được áo ngủ, Hạnh Nhược Thủy vội vàng việc việc trở lại phòng, khả hai người vừa mới vừa mới bắt đầu, lại nghe Ứng Phi Dương ở ngoài cửa hô to: "Đồng phương phu nhân, ta trong phòng vệ sinh kem đánh răng dùng xong rồi."

Hạnh Nhược Thủy nhìn sắp bùng nổ Ứng Trường Không, cười nói: "Con ở bảo ta, người trước đợi chút." Sau đó đưa hân theo trên người đẩy ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Tìm chi nhi đồng kem đánh răng, chen chúc tại bàn chải đánh răng thượng đưa cho Ứng Phi Dương, Hạnh Nhược Thủy ôn nhu nói: "Ngoan con, tẩy xong rồi đi ngủ sớm một chút đi!" Lại ép buộc đi xuống, hân cha sẽ yên rồi.

Không ngờ Ứng Phi Dương lại dáo dác bỏ nhào vào Hạnh Nhược Thủy bên tai, tay nhỏ bé cuốn thành phone nhỏ giọng nói: "Ứng phu nhân, ta ở giúp người đâu! Ai làm cho lão gia tử mỗi lần trở về liền khi dễ người tới."

Hạnh Nhược Thủy đại, lấp bắp hỏi: "Người..... Người là không phải biết cái gì?" Trong lòng lại tức giận tưởng, đều là Ứng Trường Không tên kia, mỗi lần đều cấp khó dần nổi, khả năng làm cho con nhìn đến không nên nhìn đến hình ảnh!

"Ta nghe được nha! Các người ở đánh nhau. Bất quá lão gia tử khẳng định làm cho người, bằng không người này tiểu thân thể không phải đối thủ của hân?" Trên thực tế hân là nghe được, cộng thêm mới trước đây "Phá hư ba ba khi dễ mẹ" trí nhớ, liền

n suy đoán đi ra. Nhưng là hân kỳ quái là, mỗi lần mẹ đều hoàn hảo không tổn hao gì đi ra, vì thế có kết luận: Lão gia tử làm cho Ứng phu nhân đâu!

Hạnh Nhược Thủy vừa thẹn vừa sợ, đỏ mặt ngượng ngừng trở lại phòng. Mới vừa ở trên giường ngồi xuống, nàng lại đột nhiên vui vẻ. Đã sớm đến mức không được Ứng Trường Không dục thân thủ đi ôm nàng, lại bị nàng ngăn.

Ứng Trường Không bắt mãn trùng mắt, cường ngạnh cánh tay dám đem hân cấp ôm chậm đến đây, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi ra trong lòng nghi vấn: "Sao lại thế này?"

Hạnh Nhược Thủy khanh khách cười không ngừng, nghĩ đến con trong lời nói liền nhịn không được. "Ta về sau không cần người rất tốt với ta, ta con khả đau ta đâu!

Ứng Trường Không mơ hồ hiểu được chút cái gì, hân hỗn hển xoay người xuống giường. Cái kia tai họa cũng dám phá hư nhà của hân đình?!

Đẩy ra cửa phòng, Ứng Phi Dương chính rửa mặt xong leo lên giường.

"Ứng Phi Dương!"

Nghe thể thanh lãnh cứng rắn kêu to, Ứng Phi Dương phản xạ có điều kiện bàn theo trên giường nhảy xuống dưới, đứng ra tiêu chuẩn quân tư, hữu lực trả lời: "Có mặt!"

"Ngay lập tức, người cho ta phạt cấm đoán, không ta mệnh lệnh không cho phép ra đến." Lại bị này tiểu tai họa như vậy ép buộc, hân về sau còn có không có tính phúc đáng nói!

"Tuân lệnh!"

Nhìn cửa bị đóng lại, Ứng Phi Dương nháy mắt thả lỏng thân thể, một lần nữa leo lên giường, miệng còn lẩm bẩm: "Mỗi lần đầu không lại ta chỉ sẽ đến chiều này, thực không sáng ý....."

Ứng Trường Không sửa trị tiểu tai họa, vội vã chạy về phòng, sửa trị cái kia vọng tưởng" Hồng hạnh ra tường" bốn nữ nhân!

Hạnh Nhược Thủy còn tại trên giường nghĩ con vừa rồi đáng yêu biểu hiện mà cười trộm đâu, vừa nhắc đầu, liền nhìn đến trạng phu hấp tấp mà đến. Đãi thấy rõ ràng trên mặt hân biểu tình, nàng theo bản năng đã nghĩ chạy trốn. Vừa mới xóc lên chân muốn trốn vào đi, đã bị hân đuổi ra thủ bắt được cổ chân, thoáng dùng sức sau này nhất tha, nàng liền toàn bộ bại lộ ở hân trước mặt!" Ứng Trường Không, người bình tĩnh một chút!"

Bình tĩnh? Nghẹn ba tháng, còn muốn bị tiểu tai họa tam phiên bốn lần đánh gãy, hắn còn có thể bình tĩnh mới có quý! Ứng Trường Không không muốn nghe nàng lải nhải cầu xin tha thứ, trực tiếp dùng miệng môi ngăn chặn của nàng.

Hạnh Nhược Thủy bị hắn đặt tại trong lòng, giống một đoàn bông đường như bị hắn lại là nhu lại là niết, cả người thật sự nhuyển cùng bông đường như. Dán hắn thon dài cường tráng thân thể, khóc ưm ra tiếng.

Nghe thế cái thanh âm, Ứng Trường Không mới vừa lòng thả chậm động tác, hưởng thụ chính mình bữa tối!

Chỉ nguyện năm tháng tĩnh hảo! Chỉ nguyện tể thủy trường lưu cùng quân đồng, phồn hoa tan mất cùng quân lão!

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nho-xinh-cua-thuong-ta>